

অৰুনোদই ১৮৪৬-১৮৫৪

THE ORUNODOI 1846-1854

অকনোদই ১৮৪৬-১৮৫৪

খণ্ড ১—৯

বেভাবেণ্ড ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউনৰ দ্বাৰা সম্পাদিত

ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেওগৰ দ্বাৰা সংকলিত আৰু পুনঃসম্পাদিত

THE ORUNODOI 1846-1854

Monthly Magazine devoted to Religion, Science and General Intelligence

VOLUMES I—IX

Edited by Reverend Dr Nathan Brown

NOW COMPILED AND RE-EDITED BY

MAHESWAR NEOG

১৯৮৩

অসম প্ৰকাশন পৰিষদ

THE ORUNODOI 1846-1854 : A monthly magazine devoted to Religion, Science and General Intelligence printed and published at the Sibsagar Mission Press for the American Baptist Mission in Assam, severally edited by Reverend Dr. Nathani Brown, first collected Volume, containing the original annual Volumes I-IX, January 1846 – December 1854, compiled and edited by Maheshwar Neog, formerly Professor of Religious Studies, Saint Sankaradeva Chair, Punjabi University Patiala and Jawaharlal Nehru Professor, Gauhati University and published by Laxmi Nath Tamuly IAS, Secretary, Publication Board Assam.

Second Edition : December 2003

Price Rs 1200.00

No part or whole of this publication may be reproduced or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without the prior permission in writing from Publication Board Assam

প্রকাশক

লক্ষ্মীনাথ তামূলী আই এ এছ

সচিব

অসম প্ৰকাশনা পৰিষদ

গুৱাহাটী ৭৮১০০২

প্ৰথম প্ৰকাশ : ১৮৫৪-৫৫

দ্বিতীয় প্ৰকাশ : ডিচেম্বৰ ২০০৩

মূল্য : ১২০০.০০ টকা

মুদ্ৰণ

ভৱানী অফেট এণ্ড ইমেইজিং চিষ্টেমছ প্রাঃ লিঃ

বাজগড় ৰোড, গুৱাহাটী ৭৮১০০৭

সচিবৰ ভূমিকা

১৯৫৮ চনতে প্ৰতিষ্ঠাপিত অসমৰ জাতীয় অনুষ্ঠান অসম প্ৰকাশন পৰিষদে অসমৰ ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিলৈ অনেক মূল্যবান অৱদান আগবঢ়াইছে। পৰিষদে আৰ্থিক লাভালাভলৈ আওকাণ কৰি আমাৰ ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিকসকলৰ ৰচনাৰাজি একত্ৰে সঙ্কলন— যথা, গোহাঞিবৰুৱা ৰচনাৱলী, জ্যোতিপ্ৰসাদ ৰচনাৱলী, ফণী শৰ্মা ৰচনাৱলী, বাণীকান্ত ৰচনাৱলী, অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী ৰচনাৱলী, ৰত্নেশ্বৰ মহন্ত ৰচনাৱলী, লক্ষ্যদেৱ বৰা ৰচনাৱলী, ভোলানাথ দাস ৰচনাৱলী আদিৰ উপৰিও সাহিত্যিক-ৰাজনীতিক গোপীনাথ বৰদলৈ, তৰুণৰাম ফুকন, নবীনচন্দ্ৰ বৰদলৈ আদিসকলৰ সমগ্ৰ ৰচনা প্ৰকাশ কৰি অসমীয়া বুদ্ধিসত্তা আৰু বৌদ্ধিক জগতত এক আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছে। ঠিক একেদৰে বিশ্ববিশ্ৰুত মহাত্মা গান্ধী, জৱাহৰলাল নেহৰু, ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ, ৰাষ্ট্ৰিন, ৰাছেল, ৰবীন্দ্ৰনাথ আদিৰ লেখীয়া মনীষীসকলৰ চিন্তা-ভাবনা প্ৰকাশক গ্ৰন্থৰ প্ৰকাশৰদ্বাৰা অসমীয়া পাঠকৰ মানসিক দিগন্ত বিস্তৃত-বিধৌত কৰাত সহায় কৰিছে। অসমৰ প্ৰাচীন বুৰঞ্জী অধ্যয়নৰ দিশতো অসম প্ৰকাশন পৰিষদ এক বলিষ্ঠ ভূমিকাত অৱতীৰ্ণ হৈছে। ড° মহেশ্বৰ নেওগৰ প্ৰাচ্য-শাসনাৱলী, ড° ডিম্বেশ্বৰ শৰ্মাৰ কামৰূপ-শাসনাৱলী, হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱাৰ আহোমৰ দিন, গুণাভিৰাম বৰুৱাৰ আসাম বুৰঞ্জী, পদ্মনাথ গোহাঞিবৰুৱাৰ অসমৰ বুৰঞ্জী, ড° হেৰম্বকান্ত বৰপূজাৰীৰ দ্য কম্প্ৰিহেনচিভ হিষ্ট্ৰি অব আচামকে ধৰি বুৰঞ্জী বিষয়ক গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰি পৰিষদে বুৰঞ্জী ৰচনাৰ ধাৰাবাহিকতা অটুট ৰাখিছে। এই দিশত এক বলিষ্ঠ সংযোজন হ'ল অসমৰ প্ৰথম আলোচনী অৰুনোদই, আসাম বন্ধু আৰু মৌৰ একত্ৰ সঙ্কলন।

বৈষ্ণৱ যুগৰ অৱদান বিষয়ক গ্ৰন্থ— সত্ৰীয়া নৃত্য আৰু সত্ৰীয়া নৃত্যৰ তাল, সত্ৰ-সঙ্গীতৰ স্বৰৰেখা, কীৰ্তন-ঘোষা আৰু নাম-ঘোষা ; প্ৰাচ্য-পাশ্চাত্যৰ ৰামায়ণ, মহাভাৰত, ইলিয়াদ, ওডিছী আৰু ইনীদৰ দৰে ধ্ৰুপদী মহাকাব্যৰ প্ৰকাশনক আমাৰ পাঠক সমাজে সাদৰেৰে আঁকোৱালি লৈছে।

ভাৰতীয় পৰম্পৰাৰ পঞ্চতন্ত্ৰ, হিতোপদেশ, কথা-সৰিৎ সাগৰ ; বিশ্ব-সাহিত্যৰ অজান দেশত এলিচ আদি এক সংখ্যক প্ৰখ্যাত শিশু-গ্ৰন্থ আৰু জনপ্ৰিয় বিজ্ঞান বিষয়ক পুথিৰে অসম প্ৰকাশন পৰিষদে ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰচাৰ-প্ৰসাৰত সততে অৰিহণা যোগাই আহিছে।

কিন্তু অসম প্ৰকাশন পৰিষদৰ দৰে জাতীয় অনুষ্ঠান এটাৰ পৰা ইতিমধ্যে প্ৰকাশিত অনেক দুৰ্মূল্য আৰু দুস্ত্ৰাপ্য গ্ৰন্থ বছৰ বছৰ ধৰি প্ৰকাশ নোহোৱাকৈ থকাত গ্ৰন্থ-আগ্ৰহী সমাজ গ্ৰন্থ-অধ্যয়নৰ পৰা বিৰত থাকিব লগাত পৰিছে। সেয়েহে আমি এই ২০০৩ বৰ্ষতে প্ৰায় ছকুৰি গ্ৰন্থ পুনঃ মুদ্ৰণ কৰি পাঠকসমাজলৈ আগবঢ়ালো। আশা কৰিছো, পঢ়ুৱৈ সমাজে প্ৰকাশন পৰিষদৰ গ্ৰন্থ পূৰ্ববৎ আগ্ৰহেৰে আদৰি ল'ব।

লক্ষ্মীনাথ তামূলী আই এ এছ

সচিব

অসম প্ৰকাশন পৰিষদ

গুৱাহাটী

ডিছেম্বৰ ২০০৩

পাতনি

‘অবুনোদই’ কেবল এক বাৰ্তালোচনী হিচাপেই আমাৰ জাতীয় জীৱনত প্ৰখ্যাত নহয়, অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰতো ‘অবুনোদই’ৰ যুগ স্বৰ্ণমণ্ডিত। যোৱা শতিকাৰ অসমীয়াৰ চিন্তা আৰু চৈতন্যৰ দিশতো এই আলোচনী কাকতৰ অৱদান মহৎ আৰু চিৰস্মৰণীয়।

‘অবুনোদই’ৰ এটাইবোৰ সংখ্যা পুনৰ্মুদ্রিত ৰূপত গ্ৰন্থাকাৰে তিনিটা বৃহৎ খণ্ডত প্ৰকাশ কৰাৰ দায়িত্ব অসম প্ৰকাশন পৰিষদে গ্ৰহণ কৰিছে। এই তিনিওটা খণ্ড মূলৰ লক্ষ-গঠন অক্ষুণ্ণ ৰাখি অফছেট ছপাৰে প্ৰকাশিত হ’ব। তাৰে এইটো হ’ল প্ৰথম খণ্ড। এই খণ্ডত প্ৰথমৰেপৰা, মানে ১৮৪৬ চনৰপৰা ১৮৫৪ চনলৈ প্ৰকাশিত ‘অবুনোদই’ৰ সংখ্যাখিনি প্ৰকাশ কৰা হৈছে।

এই খণ্ডৰ সম্পাদক ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেওগে এক সুদীৰ্ঘ ভূমিকাত ‘অবুনোদই’-সংক্ৰান্ত সকলো বিষয় ঐতিহাসিক দৃষ্টিৰে পৰ্যালোচনা কৰি যোৱা শতিকাৰ অসমৰ জাতীয় জীৱনক আলোকসজ্জানী ৰূপত তুলি ধৰিছে। তেখেতৰ ইংৰাজী পাতনিখনো তথ্য আৰু তত্ত্বৰ দিশৰপৰা অতি মূল্যবান। সমগ্ৰ গ্ৰন্থখিনিত ডক্টৰ নেওগৰ গভীৰ পাণ্ডিত্য, অসমীয়া ভাষা সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি থকা তেখেতৰ বিৰল আনুগত্য আৰু সাহিত্য-শিল্পৰ বিচাৰত তেওঁৰ তাত্ত্বিক আৰু সমালোচনাত্মক প্ৰতিভা প্ৰকাশ পাইছে। এনে এক মহৎ জাতীয় দায়িত্ব পৰম নিষ্ঠাৰে সম্পন্ন কৰাৰ বাবে তেওঁ সমগ্ৰ অসমবাসীৰ কৃতজ্ঞতাৰ পাত্ৰ।

এই গ্ৰন্থ প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত আমি তালৈমান সহৃদয়ৰ ব্যক্তিবৰণা পাৰ্থমানে সহায়-সহযোগ লাভ কৰিছো। ড° নেওগে সেইসকলৰ কথা যথাস্থানত প্ৰকাশ কৰিছে। আমি বেলেগে তেখেতসকলৰ নাম উল্লেখ নকৰিলো।

আমাৰ একান্ত বিশ্বাস, এই মহৎ গ্ৰন্থখিনিয়ে অসমবাসীৰ যোগ্য সন্মান লাভ কৰিব পাৰিব।

গুৱাহাটী

১ আগষ্ট, ১৯৮০

চন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়া

পুনঃসংকলনক-সম্পাদকৰ আগকথা

“অনুনোদই”ৰ বিবিধ বহুবৰ বিবিধ ভাগবোৰ আজি মূলভ হৈ পৰিছে। প্ৰকাশকসকলে মাহে মাহে সংবাদপত্ৰ (newspaper) আৰু গিৰানভণ্ডাৰ (magazine) ৰূপত কাকতখন প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰি গিৰানভণ্ডাৰ কিছু কিছু ভাগ একেলগ কৰি বন্ধাই লৈ বিক্ৰী কৰিছিল। আমি অধ্যাপক বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱাবৰপৰা ১৮৪৬ৰ, জানুৱাৰীৰপৰা ১৮৫৪ চনৰ আগষ্টলৈ সংখ্যাবোৰ এখন কৰি বন্ধা “অনুনোদই গিৰানভণ্ডাৰ” পাইছিলো। এই কিতাপকৈ বন্ধা প্ৰায় ন বছৰৰ আলোচনীখনৰ প্ৰথম আঠ বছৰৰ মাথোন উল্লেখৰে এখন ছপা নাম-পাত (title-page) লগাই দিয়া আছিল এই বুলি : “অনুনোদই গিৰান ভণ্ডাৰ। THE ORUNUDOI, / A / MONTHLY MAGAZINE / DEVOTED TO/ RELIGION, SCIENCE, / AND / GENERAL INTELLIGENCE. / 1846-53. / SIBSAGOR, ASAM : / PRINTED AT THE AMERICAN BAPTIST MISSION PRESS. / 1846-53.” তাত ১৮৫০ৰ ডিচেম্বৰলৈকে ইংৰাজীত বিষয়-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী (Index) সন্নিবিষ্ট হৈছে, কিন্তু ১৮৫৪ বছৰটোৰ সংখ্যাবোৰ পূৰা নহয় বাবে বোধ হয় সেই বছৰৰ সূচী দিয়া হোৱা নাই। এই বন্ধা “অনুনোদই গিৰান ভণ্ডাৰ”ক বৰ্ত্তমান সংস্কৰণৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ১৮৫৪ৰ ইংৰাজী বিষয়-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী আমি যোগ দিছো। তদুপৰি, সমস্ত সংস্কৰণৰ অসমীয়াতে সংখ্যা-ক্ৰমত বিষয়-সূচী আৰু লেখক অনুসৰি বিষয়-সূচী নতুনকৈ তৈয়াৰ কৰি দিয়া হৈছে।

১৮৫৪ৰ চেপ্তেম্বৰৰপৰা ডিচেম্বৰলৈ মুঠ ৯৬ পিঠি অসমত ক’তো পোৱা নগৈছিল। সেই পাত্ৰবোৰৰ ফটোস্টেট নকল এটি তেতিয়া বোকাহাটৰ ইস্টাৰ্ন থিঅলজিকেল কলেজৰ মিস্টাৰ জৰ্জ জিলেপ্পিয়ে উপৰাচি আমেৰিকাৰ বৃহৎ-ৰাষ্ট্ৰৰপৰা যোগাৰ কৰি আনি আমাক উপহাৰ দিয়ে। ইয়াৰ বাবে তেওঁক ওচৰত আমি নথৈ কৃতজ্ঞ।

আমি পোৱা খণ্ড “অনুনোদই”ৰ পাতৰিলাক ঠাৱে ঠাৱে চনুচনীয়া হৈছিল আৰু দুই-এঠাইত অখিৰো ছিগি পৰি গৈছিল। ছপাখানাই সেইখিনি জোৰা লগাবৰ বাবে এটা স্বৰ কৰিছে।

“অনুনোদই” প্ৰকাশৰ আঁচনি হাতত লোৱা বাবে সচিব শ্ৰীচন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়া সমাধিতে প্ৰকাশন পৰিষদ অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ছাত্ৰ-পণ্ডিতৰ শলাগৰ পাত্ৰ। আন নানাভাৱে যিসকলে আমাক কুটো গোটোৱা কামত সহায়-সাৰাৰি কৰিছে সেইসকলকো ধন্যবাদ : ডক্টৰ নগেন শইকীয়া, ডক্টৰ লীলা গগৈ (ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়), ডক্টৰ আব. কে. দাশগুপ্ত (ৰাষ্ট্ৰীয় গ্ৰন্থাগাৰ), শ্ৰীসুনীলকুমাৰ চ্যাটাৰ্জী (কেৰী গ্ৰন্থাগাৰ আৰু সত্ৰহাললয়, শ্ৰীবামপুৰ), শ্ৰীমতী দ্বিজা চামো (জয়পুৰ), শ্ৰীমতী লক্ষ্মণী ভূঞা (গুৱাহাটী), ডক্টৰ ইন্দিৰা গোস্বামী (দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়), ডাঃ শ্ৰীমতী জিজ্ঞাসা ফাৰৱেল, শ্ৰীভদ্ৰপ্ৰসাদ চলিহা, শ্ৰীভবেন বৰুৱা (গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), শ্ৰীহেমবৰ্ষ বৰ্মন (অসম বুৰঞ্জী পুৰাতত্ত্ব বিভাগ), আমাৰ বোৱাৰী শ্ৰীমতী অম্বিকতা নেওগ, জীয়েকী শ্ৰীমতী দ্বিজমালতী অন্ধ আৰু শ্ৰীমতী নৰমালতী চক্ৰৱৰ্তী, শ্ৰীমহেশ্বৰ হাজৰিকা, কুমাৰী সুলেখা চক্ৰৱৰ্তী, শ্ৰীৰাজেন্দ্ৰ সিংহ (পজাবী বিশ্ববিদ্যালয়), শ্ৰীকুল গগৈ (ৰাষ্ট্ৰীয় গ্ৰন্থাগাৰ), শ্ৰীআনন্দ হাজৰিকা আৰু শ্ৰীমতী দুৰ্গা হাজৰিকা (চণ্ডীগড়), শ্ৰীচিহ্ন মহন্ত (অসম ৰাষ্ট্ৰভাষা প্ৰচাৰ সমিতি), অধ্যাপক বেংগেন ড্ৰেজা (শিক্সাণৰ কলেজ)।

॥ সাধাৰণ সূচী ॥

পাঠনি	'৫
পুনঃসংকলক-সম্পাদকৰ আগকথা : ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেওগ	'৬
সাধাৰণ সূচী	'৭
সূচিপত্ৰ	'৯
লেখক অনুসৰি বিসম্বন্ধ	'২৭
Indices	'৩৭
Introduction : Dr Maheswar Neog	'৫৯
ভূমিকা : ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেওগ	'৬৭
অনুসন্ধান ১৮৪৬-১৮৫৪	১

সূচিপত্র

লেখক বচবে- খণ্ড
কিয়া মতে
পিঠি পিঠি

লেখক বচবে- খণ্ড
কিয়া মতে
পিঠি পিঠি

প্রথম চোআ। জানোআৰি ১৮৪৬ খ্রিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ১।

জোআ বচবৰ কথা।	॥	১	১
ধৰমৰ কথা বাত্ৰা।	॥	৪	৪
বজাৰ মৈদাম খনা।	॥	৫	৫
কানিৰ বিবৰন।	ক.	৬	৬

প্রথম চোআ। ফেব্রোআৰি ১৮৪৬ খ্রিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ২।

অনেক দেশৰ সংসারিক সম্বাদ।	॥	২	২
ধৰমৰ কথা বাত্ৰা।	.	১১	১১
গ্রহৰ বিবৰন।	॥	১২	১২
প্ৰিথিবিৰ আকাৰৰ বিসই।	প.স.	১৩	১৩
জাহাজ ভাঙ্গা।	॥	১৪	১৪
প্রথম খ্ৰিষ্টীয়ান মার্ভৰ স্তিফানৰ মৰন।	॥	১৬	১৬
ধৰম গিত। (পদ্য)	ক.স.	১৬	১৬

প্রথম চোআ। মাৰ্চ ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৩।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	॥	১৭	১৭
লম্বাৰ বিবৰন।	॥	১৯	১৯
পলিকার্পক মৰাৰ কথা।	॥	১৯	১৯
আমেৰিকা প্ৰথমে দৰ্শন হোআৰ কথা।	অ.	২০	২০
প্ৰিথিিং প্ৰেচৰ দিওবন, অৰ্থাত্ চাপা গানাব আখ্যান।	ন.ল.	২৩	২৩
হিন্দুস্থানি মাত।	.	২৪	২৪

প্রথম চোআ। এপ্ৰেল ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৪।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	॥	২৫	২৫
ধৰমৰ কথা বাত্ৰা।	॥	২৭	২৭
প্ৰিথিবিৰ বিবৰন।	॥	২৮	২৮
কএদি এজনক ফাঁসি দিয়া কথা।	ম.	৩০	৩০
কলিকতাৰ পানি সিলৰ উৰাল।	॥	৩১	৩১
সিংহৰ বিবৰন।	॥	৩২	৩২

প্রথম চোআ। মেই ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৫।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	॥	৩৩	৩৩
কানিয়া মাহুহ এজন মৰাৰ কথা।	॥	৩৬	৩৬
সিল হৈ জোআ হ'বৰ কথা।	ব.	৩৭	৩৭
ডেজ জোআ সিৰৰ বিবৰন।	ব.	৩৭	৩৭
প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ কালৰ বিবৰন।	॥	৩৯	৩৯
ইগনেতিয় নামে এখন খ্ৰিষ্টীয়ান			

মার্ভৰ কথা ॥ ৩২ ৩২

ভক্তি লোকৰ অনন্ত হৃদ। (পদ্য) . ৪০ ৪০

প্রথম চোআ। জুন ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৬।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	৳	৪১	৪১
কেমতাই অৰ্থাত্ বনৰৌ পছৰ বিবৰন।	ব.	৪৩	৪৩
কাকতি ফৰিদৰ কথা।	ক.	৪৪	৪৪
ফটিকাৰ বিবৰন।	দ.	৪৫	৪৫
বাঘৰ বিবৰন।	৳	৪৭	৪৭

প্রথম চোআ। জুলাই ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৭।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	৳	৪৯	৪৯
পানি বৰ্হাৰ বিবৰন।	৳	৫২	৫২
ভোটৰ দেশৰ বিবৰন।	ব.	৫৩	৫৩
দানি এল ভদিশ্ৰুত বক্তাৰ বিবৰন।	ন.ল.	৫৫	৫৫

প্রথম চোআ। আগষ্ট ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৮।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	৳	৫৭	৫৭
বাপেক, পুতেক, আক গাধ।	দ.	৫৮	৫৮
চৰক পূজাৰ বিবৰন।	৳	৫৯	৫৯
ধৰমৰ কথা বাত্ৰা।	॥	৬০	৬০
প্ৰিথিবিৰ পূৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ সংক্ষেপ বিবৰন।	ম.	৬০	৬০
হাতিৰ বিবৰন।	৳	৬৩	৬৩

প্রথম চোআ। চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৬ খ্রিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ৯।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	৳	৬৫	৬৫
গিয়ান সভা আক স্থলৰ বিবৰন।	৳	৬৬	৬৬
অকনোৱই পৰ্হা সক লৰাবিলাকৰ প্ৰতি প্ৰথম প্ৰনই পত্ৰ।	ম.	৬৭	৬৭
উত্তৰাসা অজৰিপ ঘূৰি, ইউৰণৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথম			

আহিবৰ কথা। ম. ৬৯ ৬৯

গ্ৰেইত ব্ৰিটেনৰ বিবৰন। ব. ৭১ ৭১

মৰনৰ ডই হেলা কথা এজনৰ কথা। ব. ৭২ ৭২

প্রথম চোআ। অক্টোবৰ ১৮৪৬ খ্রিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ১০।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।	৳	৭৩	৭৩
-------------------	---	----	----

লেখক যচবে-
কিয়া হতে
পিঠি পিঠি

লেখক যচবে-
কিয়া হতে
পিঠি পিঠি

ৰেইমচ নৈৰ তলে দি হুকুদা বাট

কৰাৰ বিবৰন। § ৭৫ ৭৫

লোৰ বিবৰন।

ৱ. ৭৮ ৭৮

মিচৰ দেশৰ বিসই।

ৱ. ৭৯ ৭৯

উত্তমাসা অন্তৰ্গত যুৰি, ইউৰপৰ
পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথম

আহিবৰ কথা। ৱ. ৭৯ ৭৯

মহত্ত্ব পূৰ্ণাৰ পৰা পতিত।

ৱ. ৮১ ৮১

প্ৰাৰ্থনা কৰা কল।

ৱ. ৮২ ৮২

গৰৰ বিবৰন।

§ ৮৩ ৮৩

প্ৰথম চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ১১।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

. ৮৫ ৮৫

মন্তোৱাল হোআৰ কথা।

প.স. ৮৮ ৮৮

প্ৰিথিবিৰ পূৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ
সংক্ষেপ বিবৰন।

মিছদি বিলাকৰ কথা। ৱ. ৮৮ ৮৮

মাদিয়া ৰাজ্য।

৮৯ ৮৯

পাৰ্চি ৰাজ্য।

৮৯ ৮৯

তিমি মাচৰ বিবৰন।

§ ৯০ ৯০

সকল জন্তুৰ ...

. ৯২ ৯২

প্ৰথম চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ১২।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

॥ ৯৩ ৯৩

ধৰমৰ কথা বাজা।

॥ ৯৬ ৯৬

গ্ৰিক দেশৰ কথা।

ৱ. ৯৬ ৯৬

ৰোমৰ ৰাজ্য।

ৱ. ৯৮ ৯৮

বৰখুনিৰ কথা।

ৱ. ৯৯ ৯৯

প্ৰিথিবি আৰু তাৰ সম্ভাৱনবিলাকৰ

ত্ৰিষ্টাভ। ৱ. ৯৯ ৯৯

বাঘৰে যেন পোআলিবে

ত্ৰিষ্টাভ। ॥ ১০০ ১০০

দ্বিতীয় চোআ। জানোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ১।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

§ ১ ১০১

কথা কোআ বাজনাৰ নকচা।

॥ ৩ ১০৩

নতুন গ্ৰহ দেখা পোআৰ কথা।

॥ ৩ ১০৩

ধৰমৰ কথা বাজা।

॥ ৪ ১০৪

লকা উপদ্বীপৰ কথা।

ৱ. ৪ ১০৪

ভিন ভিন দেশৰ যুবা স লৈ

বেবহাৰ। ৱ. ৭ ১০৭

লুভিমা ধনবন্তৰ কথা। (পদ্য) ॥ ৮ ১০৮

দ্বিতীয় চোআ। কেব্ৰোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ২।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

॥ ২ ১০২

ইউৰপৰ কথা।

॥ ১১ ১১১

বেঙলচ আৰু ব্ৰিটৰ মৰন।

§ ১৩ ১১৩

গিয়ান।

ন.ল. ১৪ ১১৪

দ্বিতীয় চোআ। মাৰ্চ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৩।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

॥ ১৭ ১১৭

ইউৰপৰ কথা।

॥ ২০ ১২০

বুৰা মাহুৰ আৰু ত্ৰিষ্টাভ

ৱ. ২২ ১২২

বুধি নিবুধি কৰাৰ ত্ৰিষ্টাভ। (পদ্য) ॥

২২ ১২২

লাপ্লাও দেশিয়াবিলাকৰ

বেবহাৰৰ বিসই। § ২৩ ১২৩

দ্বিতীয় চোআ। এপ্ৰেল ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট

অং সঁক। নম্বৰ ৪।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

॥ ২৫ ১২৫

ধৰমৰ কথা বাজা।

॥ ২৭ ১২৭

ইংলণ্ডৰ বিবৰন।

শ্ৰীকৃত বাবু আমলিৰাম ফুকন। ২৮ ১২৮

এণিটন প্ৰদীপ দল।

§ ৩১ ১৩১

অভ্যাসৰ কল।

§ ৩২ ১৩২

দ্বিতীয় চোআ। মেই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৫।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

॥ ৩৩ ১৩৩

ৰেভিউকৰ ত্ৰিষ্টাভ।

. ৩৫ ১৩৫

মাউৰ কালত বুৰা দানৰিয়াৰ

মহত্বাৰ বিবৰন। ৱ. ৩৬ ১৩৬

লৰা কালত সিধ্যা।

. ৩৭ ১৩৭

ব্ৰিটত সম্পূৰ্ণ জ্ঞান। (পদ্য) ॥

৩৭ ১৩৭

গাৰোৰ দেশৰ বিবৰন।

* ৩৮ ১৩৮

দ্বিতীয় চোআ। জুন ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৬।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

॥ ৪১ ১৪১

তাৰাখু জি মন্ড গুন তাৰ বিবৰন। ৱ. ৪৪ ১৪৪

সত্য ভক্তিৰ লাভ।

ন.ল. ৪৬ ১৪৬

অসমিয়া আৰু বঙালি...

ক. ৪৮ ১৪৮

জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা।

. ৪৮ ১৪৮

দ্বিতীয় চোআ। জুলাই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।

নম্বৰ ৭।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

॥ ৪৯ ১৪৯

	লেখক		বচন- কিয়া পিটি			লেখক		বচন- কিয়া পিটি	
ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।	স্ব.	৫১	১৫১		ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা। (পত্ৰ)	৥	৮৮	১৮৮	
আয়বলগ আৰু...	স্ব.	৫২	১৫২		ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৮৮	১৮৮	
এই অসম দেশৰ...	.	৫২	১৫২		হুতিয় চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ১২।		
বথ জাত্ৰা।	ঈ	৫৩	১৫৩		অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৮৯	১৮৯	
নানা জাতি মানুহে জি বিতিৰে					আমেৰিকান সেনাপতি স্কট				
খাই তাৰ বিবৰন।	*	৫৫	১৫৫		চাহাব।	.	৯০	১৯০	
আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৫৬	১৫৬		বিবাহ নো হোআকৈ চোআলি অনা।	২১	১৯১		
হুতিয় চোআ। আগষ্ট ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।					প্ৰিথিবিৰ আকস্মিক বিসইতে				
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৥	৫৭	১৫৭		হুইজ্ঞনৰ কথোপকথন। জোব.	২১	১৯১		
ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।	৥	৬১	১৬১		লক্ষ গচ।	৥	২২	১৯২	
বাবেল নগৰৰ বিবৰন।	*	৬২	১৬২		সাপ মেলা জুনিৰ নক্চা	.	২৩	১৯৩	
Tobacco Plant and house for					লোভৰ ফল।	.	২৩	১৯৩	
drying...	ঈ	৬৪	১৬৪		পৰম ইশ্বৰে স্ৰষ্টি কৰাৰ কথা। ন.ল.	২৪	১৯৪		
ইশ্বৰৰ মহিমা।	৥	৬৪	১৬৪		জানোআৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	২৬	১৯৬	
চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৬৪	১৬৪		ত্ৰিভুজ চোআ। জানোআৰি, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ১।		
হুতিয় চোআ। চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং					অনেক দেশৰ সন্ধান।	৥	১	১৯৭	
সঁক। নম্বৰ ৯।					জোআ নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা।	ব.	৩	১৯৯	
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৥	৬৫	১৬৫		এটা লৰাৰ কাপৰত জুই লাগি				
জিলা নগৰৰ পৰা...	ঈ	৬৭	১৬৭		মৰাৰ কথা।	৥	৪	২০০	
মানুহ এজনক ফাঁচি দিয়াৰ কথা। স্ব.	৬৭	১৬৭			জিলা সিবসাগৰৰ...মনিৰাম				
কলিকতাৰ পৰা ওআহাটিলৈ					দেওনে...	.	৪	২০০	
ভাপৰ নাও অহা জোআৰ কথা। ঈ	৬৯	১৬৯			জলপ্লাবনৰ কথা	ন.ল.	৪	২০০	
ত্ৰান কৰ্ত্তাৰ আগমন।	জো.ট.	৭০	১৭০		ম'হৰ বিবৰন।	ঈ	৭	২০৩	
পৰ জ্বাৰ গ্ৰহন ন কৰা আৰু					মহৰ অনেক গুন।	.	৮	২০৪	
অহুগ্ৰহ জনা।	.	৭২	১৭২		ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৮	২০৪	
অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৭২	১৭২		ত্ৰিভুজ চোআ। ফেব্ৰুৱাৰি, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক।	২ নম্বৰ।		
হুতিয় চোআ। অক্টোবৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং					চন্দ্ৰ স্বৰ্জৰ গ্ৰহন।	.	৯	২০৫	
সঁক। নম্বৰ ১০।					অনেক দেশৰ সন্ধান।	৥	১০	২০৬	
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৭৩	১৭৩		জলপ্লাবনৰ কথা।	ন.ল.	১২	২০৮	
বলুনৰ, অৰ্থাত বতাহে উৰাই					বুৰা মানুহ এটা মৰাৰ কথা।	স্ব.	১৩	২০৯	
নিয়া পাত্ৰৰ বিবৰন।	ঈ	৭৫	১৭৫		বলদ গৰুৰ বিবৰন।	ঈ	১৪	২১০	
হবে নামে এজন নগা লৰাৰ					মাৰ্চ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	১৬	২১২	
মৰন।	ন.ল.	৭৭	১৭৭		ত্ৰিভুজ চোআ। মাৰ্চ, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক।	৩।		
পৌল পাচনিৰ বিবৰন।	ন.ল.	৭৮	১৭৮		অনেক দেশৰ সন্ধান।	৥	১৭	২১৩	
নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৮০	১৮০		দ্বিভুজ আৰু মূৰ্বৰ কথা।	ঈ	১৯	২১৫	
হুতিয় চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং					জাইকলৰ গচ।	ঈ	২০	২১৬	
সঁক। নম্বৰ ১১।					জাইকল অতি...	.	২০	২১৬	
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৥	৮১	১৮১		গাই গৰুৰ বিবৰন।	ঈ	২২	২১৮	
অতি প্ৰিয় ছজন মিতিৰ।	.	৮৩	১৮৩						
পৌল পাচনিৰ বিবৰন।	ন.ল.	৮৪	১৮৪						
পৰম ইশ্বৰে স্ৰষ্টি কৰাৰ কথা।	ন.ল.	৮৫	১৮৫						

	লেখক	বচন	পৃষ্ঠা
	কিয়া	মতে	
	পিটি	পিটি	
দয়ারস্ব ইংবর... (পদ্ম)	.	২৩	২১২
Then he arose...	.	২৪	২২০
এপ্রিল মাহৰ পঞ্জিকা।	.	২৪	২২০

জিতিয় চোআ। এপ্রিল, খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ৪।

অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	২৫	২২১
বিভিচাৰ বিসয়ক।	আ.	২৮	২২৪
বিহুদা দেশত...	.	৩২	২২৮
মেই মাহৰ পঞ্জিকা	.	৩২	২২৮

জিতিয় চোআ। মেই, ১৮৪৮ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ৫।

অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৩৩	২২২
ধৰমৰ কথা বাত্ৰা।	॥	৩৫	২৩১
সত্য ধৰমৰ চাৰি প্ৰমান।	জ.ত.	৩৬	২৩২
গিয়ান আৰু লাভ বৰ্হাৰ কথা।	ধ.	৩৭	২৩৩
কচিয়া দেশত কুৰুৰে চানিটানি			
নিয়াৰ নক্চা।	.	৩৯	২৩৫
ধনবন্ত আৰু কঙ্গাল মাহুৰ দ্ৰিষ্টান্ত।	.	৩৯	২৩৫
পিত্ৰি মাত্ৰিও...	.	৪০	২৩৬
জুন মাহৰ পঞ্জিকা	.	৪০	২৩৬

জিতিয় চোআ। জুন, ১৮৪৮ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ৬।

অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৪১	২৩৭
কুবা উপদিগৰ কথা।	॥	৪৩	২৩৯
কচিয়া দেশৰ সোন গলোৱাৰ কথা।	.	৪৩	২৩৯
এলিয়া আৰু বেল দেৱতাৰ কথা।	॥	৪৪	২৪০
ধৰমৰ কথা বাত্ৰা।	॥	৪৫	২৪১
নগাৰ বিবৰন।	আ.	৪৬	২৪২
জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা	.	৪৮	২৪৪

জিতিয় চোআ। জুলাই ১৮৪৮ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ৭।

অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৪৯	২৪৫
কুপোৰে মাখি মোৰে দ্ৰিষ্টান্ত।	.	৫১	২৪৭
কুপোৰে এম্বৰে কথা।	.	৫১	২৪৭
ইষ্ট ডেড কথা।	.	৫২	২৪৮
সিংহৰ কথা।	.	৫২	২৪৮
মেকুৰিএ চৰাই পোআলি			
খোজাৰ কথা।	.	৫২	২৪৮
এলিয়াক বৰ্গলৈ নিয়াৰ কথা।	.	৫৩	২৪৯
খাম্ভিৰ বিবৰন।	আ.	৫৪	২৫০
মিচিমিৰ বিবৰন।	আ.	৫৫	২৫১

	লেখক	বচন	পৃষ্ঠা
	কিয়া	মতে	
	পিটি	পিটি	
আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৫৬	২৫২
ত্ৰিতীয় চোআ। আগষ্ট ১৮৪৮ খিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৮।			

অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৫৭	২৫৩
বাণেশ পুতেকহঁতৰ কথা।	.	৫৮	২৫৪
চিংফোৰ বিবৰন।	.	৫৯	২৫৫
অকাজ্জত ধন ভগ্না পুতেকৰ দ্ৰিষ্টান্ত।	.	৬১	২৫৭
থেক সিয়ালৰে লতা পনিয়লৰ কথা।	.	৬২	২৫৮
মিচৰ দেশৰ শিংগাৰ কথা।	.	৬২	২৫৮
থেহ দেশৰ মহা গৰৰ কথা।	.	৬৩	২৫৯
কাউৰিৰে থেক সিয়ালৰে কথা।	.	৬৪	২৬০
এটা কনাৰে এটা খোৰাৰে কথা।	.	৬৪	২৬০
চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৬৪	২৬০

জিতিয় চোআ। চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ৯।

অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৬৫	২৬১
মোমাখিৰ বিবৰন।	.	৬৯	২৬৫
কাউৰিৰে মেৰ চাংগলিৰে কথা।	.	৭২	২৬৮
অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৭২	২৬৮

জিতিয় চোআ। অক্টোবৰ ১৮৪৮ খিষ্ট
অং সঁক। ১০ নম্বৰ।

অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৭৩	২৬৯
ইউৰপৰ দেশবিলাকৰ নক্চা।	.	৭৫	২৭১
পুৰ্ণ কালৰ ইংলণ্ড বিলাকৰ বিবৰন।	.	৭৬	২৭২
কুমিয়া লোকে	.	৭৭	২৭৩
ক্ৰাকোৰ গুচৰত থকা লোণ খনা গাত।	.	৭৭	২৭৩
এটা বুৰাৰ আৰু...।	খ্ৰীষ্টা	মতি	মহা

বানিৰ...	.	৭৮	২৭৪
কম্পানি বাহাদুৰৰ বিবৰন।	ব.	৭৯	২৭৫
নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৮০	২৭৬

জিতিয় চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪৮ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ১১।

অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৮১	২৭৭
বেঙ্গ আদি অচেতন হৈ থকাৰ কথা।	॥	৮৩	২৭৯
মন ভঙিত হোআ কথা।	॥	৮৩	২৭৯
আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু ডফলাৰ বিবৰন।	আ.	৮৪	২৮০
জাতিকৰ জাত্ৰা।	.	৮৫	২৮১
কলক নৈৰ ওপৰত কাঠৰ দলক।	.	৮৭	২৮৩

	১	২
ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	৮৮	২৮৪
জিভিয় চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক। নম্বৰ ১২।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৮২	২৮৫
ধৰমৰ কথা বাজা।	২১	২৮৭
ইংৰাজি আৰু হিন্দুৰ মাহ দিন		
মিলোআৰ ক্ৰম।	২১	২৮৭
সপ্তবিসি, ঞ্ৰব, আৰু কাচিয়াপিয়া		
নথ্যজ্ঞ।	২৩	২৮২
য়িচু সত্য বলিদান। (পত্ৰ)	২৬	২২২
জাহুআবি অৰ্থাত মাঘ, ১৮৪২।	২৬	২২২
বাৰ আৰু তাৰিখ মিলাবৰ ক্ৰম।	২৭	২২৩
মহা বিহুৰ সংক্ৰান্তিৰ পৰা জলবিহুৰ		
সংক্ৰান্তিলৈ হুৰ্জ থকা প্ৰথম চই		
বাসিৰ নক্চা।	২৪	২২৬
জলবিহুত সংক্ৰান্তিৰ পৰা মহাবিহুত		
সংক্ৰান্তিলৈ হুৰ্জ থকা সেস চই		
বাসিৰ নক্চা।	২৮	৩০০

চতুৰ্থ চোআ। জাহুআবি ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক। নম্বৰ ১।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৥ ১	৩০৩
প্ৰিথিবিৰ বৰ্গমাইল আৰু প্ৰজাৰ মুঠ		
লেখা।	৩	৩০৫
কলিকতা আদি ভাটি দেসৰ বিবৰন।		
শ্ৰীপ্ৰাণনাথ বৰুআই লিখা।	৭	৩০২
ফেবকআবি, অৰ্থাৎ ফাল্গুন ১৮৪২।	৮	৩১০

চতুৰ্থ চোআ। ফেবকআবি ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক। নম্বৰ ২।		
হুৰ্জৰ গ্ৰহণ লগা কথা।	৥ ২	৩১১
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৥ ১০	৩১২
অষ্ট্ৰেলিয়া আদি কবি...	১২	৩১৪
ধৰমৰ কথা বাজা।	৥ ১৩	৩১৫
ঈকাৰ বিবৰন।	আ। ১৪	৩১৬
আচিয়া বৰ্ষৰ দেসবিলাক।	১৫	৩১৭
অহুয়াৰ কথা।	১৬	৩১৮
মাৰ্চ অৰ্থাৎ চত, ১৮৪২।	১৬	৩১৮

চতুৰ্থ চোআ। মাৰ্চ ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	১৭	৩১২

	১	২
কলিকতাত বসুন্ড টাটী জোআৰ		
কথা।	১২	৩২১
কলঘচে ত্ৰিষ্টাভ দি বুদ্ধআৰ কথা।	২০	৩২২
গিৰানিৰে দুৰ্থৰে কথা।	২১	৩২৩
সত্যাদি জুসৰ কথা।	২১	৩২৩
আব্ৰাহামৰ বিবৰন।	ন.ল. ২২	৩২৪
টেম্বৰ আলোআইৰ কথা।	২৪	৩২৬
এপ্ৰিল অৰ্থাত বহান, ১৮৪২।	২৪	৩২৬
চতুৰ্থ চোআ। এপ্ৰিল ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক। নম্বৰ ৪।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	২৫	৩২৭
গিহানবন্ত বজাৰ শোধ।	২৮	৩৩০
অনন্ত কাল।	২২	৩৩১
মানিক পোআ দুই ভায়েকৰ কথা।	৩০	৩৩০
হুটা ইষ্ট মাহুৰৰ কথা।	৩১	৩৩৩
আলাসতে বহি থকা সন্ধান		
কথা।	৩১	৩৩৩
মুখৰা মাহুৰৰে লৰাবে কথা।	৩২	৩৩৪
হুৰুৰে সিদ্দালৰে কথা।	৩২	৩৩৪
মেই, অৰ্থাৎ জেঠ, ১৮৪২।	৩২	৩৩৪

চতুৰ্থ চোআ। মেই, ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক। নম্বৰ ৫।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৩৩	৩৩৫
পজাবৰ বনৰ দেসৰ কথা।	৩৫	৩৩৭
গবৰ্নমেণ্টৰ ঘোমনা। পি. মেছিল	৩৮	৩৪০
ঘোমনা। এইচস. এম. এলিয়ড	৩৮	৩৪০
শ্ৰীজুত গবনৰ জেনবল	৩৯	৩৪১
জুন, অৰ্থাত আহাৰ, ১৮৪২।	৪০	৩৪২

চতুৰ্থ চোআ। জুন, ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক। নম্বৰ ৬।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৪১	৩৪৩
ঘোঁৰাৰ বিবৰন।	৪৫	৩৪৭
জুলাই অৰ্থাত সাওন, ১৮৪২।	৪৮	৩৫০

চতুৰ্থ চোআ। জুলাই, ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং		
সঁক। নম্বৰ ৭।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৪২	৩৫১
চাপা ধানৰ কথা।	৪১	৩৫৩
ধোকা কথাৰ কথা।	৪২	৩৫৪
ধৰমৰ কথা বাজা।	৪২	৩৫৪
ইচাকৰ বিবৰন।	ন.ল. ৪৩	৩৫৫
পিক দেসৰ মেৰ চাগলি।	৪৫	৩৫৭

লেখক বছৰ- খণ্ড
কিমান মতে
পিঠি পিঠি

লেখক বছৰ- খণ্ড
কিমান মতে
পিঠি পিঠি

সাধিব বিধিতে পচ বক্তোআব

কথা। . ৫৫ ৩৫৭

আগষ্ট, অৰ্ধাত ভাৱ, ১৮৪২। . ৫৬ ৩৫৮

চতুৰ্থ চোআ। আগষ্ট, ১৮৪২ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ৮।

অনেক দেশৰ সন্ধান। . ৫৭ ৩৫৯

গুৱাহাটীত হোআ বিবাহৰ কথা। . ৫৯ ৩৬১

আমেৰিকালৈ জোআ এখন নগাও

ফুলৰ চাউৰৰ পৰা...

লুচিএন হেইডন ৫৯ ৩৬১

ফুলৰ আৰু সিহালৰ কথা। ব.ৱ. ৬০ ৩৬২

জিৰাক, অৰ্ধাত নাহৰ ফুটকিয়া

পহৰ বিবৰন। . ৬২ ৩৬৪

অসম নগা আমেৰিকালৈ

জোআৰ কথা। ব.ৱ. ৬৩ ৩৬৫

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্ধাত আহিন, ১৮৪২। . ৬৪ ৩৬৬

চতুৰ্থ চোআ। চেপ্তেম্বৰ ১৮৪২ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ৯।

অনেক দেশৰ সন্ধান। . ৬৫ ৩৬৭

Another letter from Lucien

Hayden ৬৭ ৩৬৯

হুটা ফুলৰ কথা। . ৬৮ ৩৭০

উট চমাই। . ৬৯ ৩৭১

জন্মত ধন। ব.ৱ. ৭০ ৩৭২

ৰোঁৱাৰ ইতিহাস কথা। . ৭১ ৩৭৩

অক্টোবৰ, অৰ্ধাত কাতি, ১৮৪২। . ৭২ ৩৭৪

চতুৰ্থ চোআ। অক্টোবৰ ১৮৪২ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ১০।

অনেক দেশৰ সন্ধান। . ৭৩ ৩৭৫

"অসমিয়া নগাৰ যিহ।" . ৭৫ ৩৭৭

হাকোবৰ বিবৰন। ন.ল. ৭৮ ৩৮০

নৱেম্বৰ অৰ্ধাত আনোন, ১৮৪২। . ৮০ ৩৮২

চতুৰ্থ চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪২ খিষ্ট অং
সঁক। নম্বৰ ১১।

অনেক দেশৰ সন্ধান। . ৮১ ৩৮৩

দানী সন্ধান। অ.ল.ম. ৮২ ৩৮৪

মোচেৰ বিবৰন। ব.ল. ৮৪ ৩৮৬

দাবু কথা। (সাঁকৰ) খ্রি.স. ৮৭ ৩৮৯

আমেৰিকায় পৰা পোআ পত্ৰ। . ৮৮ ৩৯০

ডিচেম্বৰ, অৰ্ধাত পূহ, ১৮৪২। . ৮৯ ৩৯১

চতুৰ্থ চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪২ খিষ্ট অং

সঁক। নম্বৰ ১২।

অনেক দেশৰ সন্ধান। . ৮৯ ৩৯১

পৰিভ্ৰমৰ কল। অ.ল.ম. ৯৫ ৩৯৩

মোচেৰ বিবৰন। ন.ল. ৯৭ ৩৯৫

লগাবিলাকক পহিবলৈ সিকোআ

বাপেক মাকৰ উচিত। . ১০০ ৩৯৮

পঞ্চম চোআ। জানুআৰি, ১৮৫০।

নম্বৰ ১।

অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১ ৩৯৯

মচলমানৰে চাগলিৰে কথা। . ৩ ৪০১

বিবৰ পহৰ বিবৰন। . ৪ ৪০২

মোচেৰ বিবৰন। ন.ল. ৬ ৪০৪

পঞ্চম চোআ। ফেব্ৰুআৰি, ১৮৫০।

নম্বৰ ২।

অনেক দেশৰ সন্ধান। . ২ ৪০৭

মোচেৰ বিবৰন। [ন.ল.] ১০ ৪০৮

নেগুৰ বক্তোআ সাপ। . ১৩ ৪১১

মৰিচ আৰু জেনেবিবৰ কথা। . ১৪ ৪১২

এবিধ কেবুতাই পহৰ নকচা। . ১৫ ৪১৩

প্লাজকচ আৰু ভেণ্ডৰ দাস

সকলৰ কথা। . ১৫ ৪১৩

সিকোআ চাগলিৰ কথা। . ১৬ ৪১৪

ভাৰি কোআ। . ১৬ ৪১৪

পঞ্চম চোআ। মাৰ্চ, ১৮৫০ খিষ্ট অং

সঁক। নম্বৰ ৩।

ইণ্ডিয়ানৰ বিবৰন। . ১৭ ৪১৫

হিন্দুমানৰ বৃদ্ধি। ন.ল.ক. ১৮ ৪১৬

পঞ্চম চোআ। এপ্ৰিল, ১৮৫০ খিষ্ট অং

সঁক। নম্বৰ ৪।

দোদো পৰি। . ২৫ ৪২৩

হিন্দুমানৰ বৃদ্ধি। [ন.ল.ক.] ২৬ ৪২৪

পত্ৰনিবৰ হুতিয় বজা মহমদ

আখ্যান। [ন.ল.ক.] ৩০ ৪২৮

পত্ৰনিবৰ হুতিয় বজা মচউদ

আখ্যান। ন.ল.ক. ৩১ ৪২৯

পঞ্চম চোআ। মেই, ১৮৫০ খিষ্ট অং

সঁক। নম্বৰ ৫।

কাচোআৰি চমাইৰ বিবৰন। . ৩৩ ৪৩১

হিন্দুমানৰ বৃদ্ধি। [ন.ল.ক.] ৩৪ ৪৩২

পত্ৰনিবৰ চতুৰ্থ বজা মহমদ। [ন.ল.ক.] ৩৪ ৪৩২

লেখক	বচন- কিরা পিটি	খণ্ড যতে পিটি	লেখক	বচন- কিরা পিটি	খণ্ড যতে পিটি
গজনিব পঞ্চম বঙ্গা হুতিয়			পুৰনি অসম বুজি। No. 1		৫২ ৪৩১
যচউল। [ন.ল.ক.]	৩৫	৪৩৩	ভিন্নটা লৰাৰ বিবৰন,		
গজনিব সষ্ট বঙ্গা আবহুল			হুতিয় ভাগ। খ.ল.হ.	৩১	৪৩৩
হচেন। [ন.ল.ক.]	৩৫	৪৩৩	পঞ্চম চোআ। চেণ্ডেব, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং		
গজনিব সপ্তম বঙ্গা আবহুল			সঁক। নম্বৰ ২।		
বাচেন। [ন.ল.ক.]	৩৬	৪৩৪	অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৬৫ ৪৬৭
গজনিব অষ্টম বঙ্গা			কৌড় অক ডিবেজৰ্চ।		৬৬ ৪৭০
কেকখআদ। [ন.ল.ক.]	৩৭	৪৩৫	ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।	॥	৬৯ ৪৭১
গজনিব নবম বঙ্গা			পাহুৰি বার্কৰ চাহাবৰ		
ইব্রাহিম। [ন.ল.ক.]	৩৭	৪৩৫	বিবৰন। [ই.হ.ব.]	৭০	৪৭২
গজনিব দশম বঙ্গা ত্ৰিভিন্ন			পুৰনি অসম বুজি। No. 2		৭১ ৪৭৩
যচউল। [ন.ল.ক.]	৩৮	৪৩৬	পঞ্চম চোআ। অক্টোবৰ, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং		
গজনিব একাদশ বঙ্গা			সঁক। নম্বৰ ১০।		
আচিলা। [ন.ল.ক.]	৩৮	৪৩৬	অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৭৩ ৪৭৫
গজনিব দ্বাদশ বঙ্গা			পাহুৰি বার্কৰ চাহাবৰ		
বহৰাম। [ন.ল.ক.]	৩৮	৪৩৬	বিবৰন। ই.হ.ব.	৭৬	৪৭৮
গজনিব ত্ৰয়োদশ বঙ্গা			আফ্ৰিকাৰ দ্বিদিন কালৰ		
খোম্বো। [ন.ল.ক.]	৪০	৪৩৮	বিবৰন। ॥	৭৮	৪৮০
গজনিব চতুৰ্দশ বঙ্গা			পুৰনি অসম বুজি। No. 3		৭৯ ৪৮১
হুতিয় খোম্বো। [ন.ল.ক.]	৪০	৪৩৮	পঞ্চম চোআ। নবেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং		
পঞ্চম চোআ। জুন, ১৮৫০। নম্বৰ ৬।			সঁক নম্বৰ ১১।		
গৌৰৰ বঙ্গাবিলাকৰ বিবৰন।			অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৮১ ৪৮৩
গৌৰ আৰু হিন্দুস্থানৰ প্ৰথম			কাচৰ বিবৰন।	॥	৮৪ ৪৮৬
বঙ্গা মহম্মদৰ আখ্যান।		৪১ ৪৩৯	ৰামপতিৰ বিবৰন।	ই.হ.ব.	৮৫ ৪৮৭
আপুনি আপোনাৰ বিচাৰ			পুৰনি অসম বুজি। No. 4		৮৬ ৪৮৮
কৰা উচিত, অথবা ভিন্নটা			সোনাৰ কনি পৰা হাঁহৰ পটভৰ।		৮৮ ৪৯০
লৰাৰ বিবৰন।	খ.ল.হ.	৪৩ ৫৪১	বদপুৰ নগৰৰ ভিতৰত...	॥	৮৮ ৪৯০
পঞ্চম চোআ। জুলাই, ১৮৫০। নম্বৰ ৭।			পঞ্চম চোআ। ডিচেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং		
গৌৰৰ হুতিয় বঙ্গা মহম্মদৰ			সঁক। নম্বৰ ১২।		
আখ্যান। [ন.ল.ক.]	৪২	৪৪৭	অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৮৯ ৪৯১
কাৰাজিমৰ বাদজ্ঞা			নিখল সিং থকা পহৰ ত্ৰিষ্টাভ।	ম.	৯১ ৪৯৩
মহম্মদৰ আখ্যান। [ন.ল.ক.]	৪২	৪৪৭	সমুদ্ৰৰ সাপ গুলোআৰ কথা।	॥	৯২ ৪৯৪
জৰিচ থাৰ বাজ্যৰ বিবৰন।	ন.ল.ক.	৫০ ৪৪৮	পুৰনি অসম বুজি। No. 5		৯৩ ৪৯৫
পঞ্চম চোআ। আগষ্ট, ১৮৫০। খ্ৰিষ্ট অং			ৰামপতিৰ বিবৰন।	ই.হ.ব.	৯৪ ৪৯৬
সঁক।			ধৰ্ম্মৰ লাভ। (পত্ৰ)		৯৫ ৪৯৭
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৫৩ ৪৫৫	দিননিচ চৰাইৰ হাব পোআ।	॥	৯৬ ৪৯৮
আফ্ৰিকাৰ পূব ভোখৰ			জাহাজাৰি পূহ মাখৰ পতিকা।		৯৬ ৪৯৮
জেনিবাৰ দেশ।	॥	৫৬ ৪৫৮	চুটিয়া বজাৰ সংশোধন।		
কলিকাতা নগৰৰ পিয়ল।	॥	৫৭ ৪৫৯	Furnished by W. Robinson	৯৭	৪৯৯
ত্ৰিভূ যোআ পাহুৰি বার্কৰ			৬ বছৰ। জাহাজাৰি, ১৮৫১। নম্বৰ ১।		
চাহাবৰ বিবৰন।	ই.হ.ব.	৫৭ ৪৫৯	অফ্ৰিকাৰ বিবৰন।	।	১ ৫০৩

লেখক	বচন- কিমা	খণ্ড মতে পিঠি		লেখক	বচন- কিমা	খণ্ড মতে পিঠি
জাতিকৰ জাত্ৰা, ১ আধ্য।	॥	৩	৫০৫	ত্ৰিত্বা, মহা বিচাৰৰ দিন আৰু অনন্তকাল। ন.ল.	৫৩	৫৫৫
বহুধা গায়ৰ বিবৰন।	.	৮	৫১০	একনি শিষ্টিয়ান তিবোতাৰ বিবৰন। ন.ল.	৫২	৫৬১
বাতিৰ বিবৰন।	.	১০	৫১২	পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ২।	.	৬১
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৬।	.	১১	৫১৩	অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।	॥	৬৩
অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।	॥	১৩	৫১৫	মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।	.	৬৪
ফেবকআবি, কান্তন মাহৰ পঞ্জিকা।	.	১৬	৫১৮	৬ বছৰ। মেই, ১৮৫১। নম্বৰ ৫।		
School books for sale...	.	১৬	৫১৮	আচিয়াত থকা ভাগ তুৰকৰ বিবৰন।	.	৬৫
৬ বছৰ। ফেবকআবি, ১৮৫১। নম্বৰ ২।				জাতিকৰ জাত্ৰা, ৩ আধ্য।	.	৬৮
নিতাৰৰ উপাই। (পদ্ম) [ন.ল.]	১৭	৫১২		পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১০।	.	৭২
ইন্দুৰ দসম আগা। (পদ্ম) [ন.ল.]	১৮	৫২০		অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।	॥	৭৩
প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ অবতাৰ বিবৰন। (পদ্ম) [ন.ল.]	১২	৫২১		কলিকতা আদি বঙ্গাল দেশত চলোআ বঙ্গালি ভাসাৰ সমাচাৰ পঞ্জবিলাকৰ নাম।	.	৭৫
নবকৰ বিবৰন। (পদ্ম) [ন.ল.]	২০	৫২২		লৰাৰ নিমিতে সাধৰ দিয়া।	.	৭৫
শ্বৰগৰ বিবৰন। (পদ্ম) [ন.ল.]	২০	৫২২		বঙ্গপুত খানি উলিওৱা কপ।	.	৭৬
বিনই বচন। (পদ্ম) - [ন.ল.]	২১	৫২৩		জুন অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।	.	৭৬
জাতিকৰ জাত্ৰা, ২ আধ্য।	॥	২১	৫২৩	৬ বছৰ। জুন, ১৮৫১। নম্বৰ ৬।		
ধৰ্মি চহৰিয়া একনৰ বিবৰন। ই.ছ.ব.	২৭	৫২২		চুৰিয়া আৰু যিহুদী দেশৰ বিবৰন।	.	৭৭
কিপিনৰ পটন্তৰ।	.	২২	৫৩১	কলি জুগত ভোগ বজাৰি ব নাম।	.	৭২
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৭।	.	২২	৫৩১	খ্ৰিষ্টৰ কথাত তোমাৰে কৰ মনে কি ধৰে? ন.ল.ফ.	৮১	৫৮৩
অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।	॥	৩১	৫৩৩	পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১১।	.	৮৭
মাৰ্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা।	.	৩২	৫৩৪	অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।	.	৮২
৬ বছৰ। মাৰ্চ, ১৮৫১। নম্বৰ ৩।				তিমি মাচ মৰাৰ বিবৰন।	.	২০
নায়াগৰ। আদি নদি পতন।	॥	৩৩	৫৩৫	জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।	.	২২
আমেৰিকা দেশৰ সৰোবৰৰ জোখ।	.	৩৫	৫৩৭	৬ বছৰ। জুলাই, ১৮৫১। নম্বৰ ৭।		
কলিকতাৰ স্থিতি।				আৰব দেশৰ বিবৰন।	.	২৩
কিনাবাম সজিয়া।	৩৬	৫৩৮		ধৰ্ম কথার সন্ধ্যা।	॥	২৬
জাতিকৰ জাত্ৰা, ২ আধ্য।	॥	৪০	৫৪২	জাতিকৰ জাত্ৰা, ৩ আধ্য।	.	২৭
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৮।	.	৪২	৫৪৪	লুইচা নামেৰে একনি চোআলিৰ বিবৰন।	G D	২২
দায়া।	.	৪৪	৫৪৬	দেশ বিদেশৰ গল্পৰ মহা দৰ্শন।	.	১০১
অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।	.	৪৫	৫৪৭	পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।	.	১০২
বঙ্গপুত কপ খানি উলিওৱা।	॥	৪৭	৫৪২	মাটিত খানি উলিওৱা কপ।	.	১০৪
এপ্ৰিল অৰ্থাত বহাধৰ পঞ্জিকা।	.	৪৮	৫৫০	ফুট অঙ্কৰ গননা।	॥	১০৫
School books for sale...	.	৪৮	৫৫০	নগাঁৱত মাউৰ লগাৰ কথা।	মা	১০৬
৬ বছৰ। এপ্ৰিল, ১৮৫১। নম্বৰ ৪।				অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।	॥	১০৬
আচিয়াৰ উত্তৰ দেশ কচিয়াৰ বিবৰন।	॥	৪২	৫৫১			
সত্য ধৰ্মৰ সংখ্যাপ কথা।	.	৫১	৫৫৩			
সবিল আশ্বাৰ বিবৰন।	.	৫১	৫৫৩			
ধৰ্মৰ কথাৰ সন্ধ্যা।	॥	৫২	৫৫৪			

লেখক যচবে- কিলা যতে পিঠি পিঠি	লেখক যচবে- কিলা যতে পিঠি পিঠি
<p>আগষ্ট, অৰ্ধাত ভাদ্ৰ মাহৰ পঞ্জিকা। . ১০৮ ৬১০</p> <p>৬ বছৰ। আগষ্ট, ১৮৫১। নম্বৰ ৮।</p> <p>মিচৰ দেশৰ বিবৰন। . ১০২ ৬১১</p> <p>জাতিৰ আত্মা, ৪ অধ্যায়। . ১১৩ ৬১৫</p> <p>পূৰ্ব কালৰ ইতিহাস, প্ৰথম অধ্যায়।</p> <p>শ্রীষ্টি কৰা বিবৰন। ক ১১৮ ৬২০</p> <p>পুৰনি অসম বুজি, নং ১৩। . ১২০ ৬২২</p> <p>অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১২২ ৬২৪</p> <p>সাঁখৰ দিয়া। . ১২৪ ৬২৬</p> <p>চেপ্তেশ্বৰ, অৰ্ধাত আহিনৰ পঞ্জিকা। . ১২৪ ৬২৬</p> <p>৬ বছৰ। চেপ্তেশ্বৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ৯।</p> <p>পাৰ্চি দেশৰ বিবৰন। . ১২৫ ৬২৭</p> <p>গুৱন নগৰৰ নিবাসিৰ সংখ্যা। . ১২৬ ৬২৮</p> <p>ধৰম কথাৰ সন্ধান। . ১২৭ ৬২৯</p> <p>কালে সৰ্বনাস কৰা কথা। . ১২৮ ৬৩০</p> <p>মহা দৰ্শনৰ আৰ্চি ঘৰ। . ১২৮ ৬৩০</p> <p>কলিকতাৰ থকা খ্ৰীষ্ট জ্ঞাত</p> <p>আলিএ লিখা পত্ৰ। য. ১৩০ ৬৩২</p> <p>ফুট অৰুৰ গননা। . ১৩২ ৬৩৪</p> <p>বুৰিয়া মাটিৰ হিচাব। (পত্ৰ) . ১৩২ ৬৩৪</p> <p>অচৰ দেশ সজ্ঞা আক্ৰমণ কৰা</p> <p>কথা। “Young Assam” ১৩৩ ৬৩৫</p> <p>গলায়া আৰাভু ভাটো। . ১৩৬ ৬৩৮</p> <p>সেন হুতু নায়ে... . ১৩৬ ৬৩৮</p> <p>মাটিত টকনিয়াই চোৰ ধৰা কথা। . ১৩৭ ৬৩৯</p> <p>সাঁখৰ দিয়া। . ১৩৭ ৬৩৯</p> <p>অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৩৮ ৬৪০</p> <p>অজ্ঞোৰ, অৰ্ধাত কাতিৰ পঞ্জিকা। . ১৪০ ৬৪২</p> <p>৬ বছৰ। অজ্ঞোৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ১০।</p> <p>আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগৰ বিবৰন। . ১৪১ ৬৪৩</p> <p>পৌল পাচনিৰ বিবৰন। . ১৪৫ ৬৪৭</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৪৬ ৬৪৮</p> <p>পৌল পাচনিৰ জৌহন কালৰ</p> <p>বিবৰন। . ১৪৬ ৬৪৮</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৪৭ ৬৪৯</p> <p>পৌলৰ মন পালটাব বিসই। . ১৪৭ ৬৪৯</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৪৯ ৬৫১</p> <p>পুৰনি অসম বুজি, নং ১৪। . ১৫১ ৬৫৩</p> <p>অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৫৪ ৬৫৬</p> <p>নৱেম্বৰ, অৰ্ধাত আঘোনৰ পঞ্জিকা। . ১৫৬ ৬৫৮</p> <p>৬ বছৰ। নৱেম্বৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ১১।</p> <p>আমেৰিকা যিল দেশৰ পুৰ</p>	<p>ভাগৰ বিবৰন। . ১৫৭ ৬৫২</p> <p>মিকচালমলৈ পৌলৰ প্ৰথম জাতি। . ১৬১ ৬৬৩</p> <p>মিকচালমলৈ পৌলৰ দ্বিতীয় জাতি। . ১৬১ ৬৬৩</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৬১ ৬৬৩</p> <p>পৌলৰ প্ৰথম মিশ্তনেৰি জাতি। . ১৬১ ৬৬৩</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৬২ ৬৬৪</p> <p>মিকচালমলৈ পৌলৰ তৃতীয় জাতি। . ১৬৩ ৬৬৫</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৬৩ ৬৬৫</p> <p>পৌলৰ দ্বিতীয় মিশ্তনেৰি জাতি। . ১৬৩ ৬৬৫</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৬৬ ৬৬৮</p> <p>পৌলৰ তৃতীয় মিশ্তনেৰি জাতি। . ১৬৭ ৬৬৯</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৬৮ ৬৭০</p> <p>পুৰনি অসম বুজি, নং ১৫। . ১৬৯ ৬৭১</p> <p>অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৭১ ৬৭৩</p> <p>ডিচেম্বৰ, অৰ্ধাত পুহৰ পঞ্জিকা। . ১৭২ ৬৭৪</p> <p>৬ বছৰ। ডিচেম্বৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ১২।</p> <p>আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম ভাগ। . ১৭৩ ৬৭৫</p> <p>মিকচালমলৈ পৌলৰ সেস জাতি। . ১৭৭ ৬৭৯</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৮০ ৬৮২</p> <p>ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ প্ৰথম</p> <p>জাতি। . ১৮০ ৬৮২</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৮২ ৬৮৪</p> <p>পৌল বন্দিলাৰ পৰা মুকলি</p> <p>হোআ। . ১৮২ ৬৮৪</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৮৩ ৬৮৫</p> <p>ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ দ্বিতীয়</p> <p>জাতি। . ১৮৩ ৬৮৫</p> <p>প্ৰশ্ন। . ১৮৪ ৬৮৬</p> <p>ধৰমৰ কথা জাতি। . ১৮৫ ৬৮৭</p> <p>হিৰা আদি মুক্তাৰ বিবৰন। . ১৮৫ ৬৮৯</p> <p>অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৮৬ ৬৮৮</p> <p>জাহুআৰি, অৰ্ধাত মাঘৰ পঞ্জিকা। . ১৮৮ ৬৯০</p> <p>৭ বছৰ। জাহুআৰি, ১৮৫২। নম্বৰ ১।</p> <p>কাম্বিৰ দেশৰ বিবৰন। . ১ ৬৯১</p> <p>ধৰম কথাৰ সন্ধান। . ২ ৬৯২</p> <p>অচমিয়া বাস্তিট সমাজ পতাৰ</p> <p>কথা। . ২ ৬৯২</p> <p>কাপৰত ভুলিৰ নিষিদ্ধে</p> <p>২ হুতিয়া আখৰৰ ঠগ। . ৩ ৬৯৩</p> <p>গজনিৰ বজাবিলাকৰ নাম</p> <p>আৰু বাজ্য পোআ সঁক। . ৪</p> <p>হিন্দুস্থানৰ পাঠান বা আৰ্গান</p>

লেখক	বচন- কিলা পিটি	বৎস- কিলা পিটি	লেখক	বচন- কিলা পিটি	বৎস- কিলা পিটি
বজাৰ নাম।	৪	৬২৪	এপ্ৰিল, অৰ্ধাত বহাগব পঞ্জিকা	৪৮	১৩৮
তিম্বৰ আদি মগল বংশি			৭ বছৰ। এপ্ৰিল, ১৮৫২। নম্বৰ ৪।		
বজাৰ নাম।	৪	৬২৫	জ্ঞানভিমালা দেশৰ বিবৰন।	৪২	১৩২
হান হাৰ্মচেন নামেৰে এটা			পশ্চিম দিপ প্ৰথমে বিচাৰি পোআ		
মাউবা লৰাৰ বিবৰন।	C.H.	৫ ৬২৫	লোকৰ বিবৰন।	৫০	১৪০
আদমে পাণ কৰা।	ক.	২ ৬২২	ইয়াৰে পাণ কৰাইনে? ন.ল.ক.	৫২	১৪২
পুৰণি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৬।	.	১১ ১০১	জাতিকৰ আজ্ঞা, ৫ আখ্যা।	৫৩	১৪৩
দিল্লিৰ মগল বাদশ্বাহিলাকৰ কপ।	১৪	১০৪	আব্রাহামলৈ অধিকাৰ কৰা দেশ।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	১৫	১০৫		ক.	৫৭ ১৪৭
কেবলকাৰি, অৰ্ধাত কাঙনৰ			পুৰণি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।	৫৮	১৪৮
পঞ্জিকা।	১৬	১০৬	মৈদামত জিয়াই খোআ এটি		
৭ বছৰ। কেবলকাৰি, ১৮৫২। নম্বৰ ২।			কেহুআ চোআলিৰ কথা।	ন.ল.ক.	৬১ ১৫১
ব্ৰিটিশ আমেৰিকা দেশ।	১৭	১০৭	বাঘ কুহুৰব অজুত কথা।	৬২	১৫২
অন্ধ গননাৰ প্ৰশ্ন।	২০	১১০	অনেক দেশৰ সন্ধান।	৬৩	১৫৩
তিনিজন ডাইব মিস্তনেৰি			এপ্ৰিল, অৰ্ধাত জ্যৈষ্ঠ মাহৰ পঞ্জিকা।		
জাজ।	ন.ল.ক.	২২ ১১২		৬৪	১৫৪
কইন আৰু হেবেলৰ কথা।	ক.	২৫ ১১৫	৭ বছৰ। মেই, ১৮৫২। নম্বৰ ৫।		
এটা ডাইব উপদেশ।	২৬	১১৬	আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম দেশবিলাক।	৬৫	১৫৫
পুৰণি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৭।	২৭	১১৭	পিজি মাজিৰে লৰাক কেনেকৈ		
Rupee of Sworgonarayon...	২৯	১১৯	সিকাৰ্হ?	ন.ল.ক.	৬৭ ১৫৭
মাজি বধ।	২৯	১১৯	জাতিকৰ আজ্ঞা, ৬ আখ্যা।	৬৯	১৫৯
জিয়াই থাকিবলৈ কেবল পাঁচ			আপোনাৰ দৰে লোকক		
ধন্যক মাৰ্শোন।	২৯	১১৯	হিত কৰা।	ন.ল.ক.	৭২ ১৬২
ডাকৰ ডিক্ৰিৰে এটা মাল্হুৰ কথা।	৩০	১২০	আব্রাহামলৈ অধিকাৰ		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৩০	১২০	কৰা পুত্ৰ।	ক.	৭৩ ১৬৩
মাচ, অৰ্ধাত চতুৰ পঞ্জিকা।	৩২	১২২	জিহু আৰিহ।	৭৪	১৬৪
৭ বছৰ। মাৰ্চ, ১৮৫২। নম্বৰ ৩।			পুৰণি অসম বুৰঞ্জি, নং ২০।	৭৫	১৬৫
মেকচিকো দেশৰ বিবৰন।	৩৩	১২০	অনেক দেশৰ সন্ধান।	৭৮	১৬৮
নিৰিবি পুৰণি নগৰত			জুন, অৰ্ধাত আহাবৰ পঞ্জিকা।	৮০	১৭০
পোআ মূৰ্তি।	৩৫	১২৫	৭ বছৰ। জুন, ১৮৫২। নম্বৰ ৬।		
এই দেশত মধ্য মধ্য...	৩৬	১২৬	লিদিয়া জতিবেল, নাইবা আত্মাক		
জাতিকৰ আজ্ঞা, ৫ আখ্যা।	৩৭	১২৭	নাস কৰা ঠাৱৰ।	D.	৮১ ১৭১
জলপ্ৰাবন।	ক.	৩৯ ১২৯	ধৰ্ম কৰাৰ কথাত		
পুৰণি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৮।	৪১	১৩১	হিভোপদেশ।	ন.ল.ক.	৮৬ ১৭৬
এজন ধৰ্মি তিৰোতাৰ কথা।	৪৪	১৩৪	অলপ পাপলৈকো ভই		
উচিত কথা।	৪৪	১৩৪	কৰাৰ কথা।	ন.ল.ক.	৮৭ ১৭৭
বৰ ডাকৰ বিষ এজনৰ বিবৰন।	৪৫	১৩৫	আব্রাহাম নাইবা প্ৰেমৰ		
পিজি মাজিক সমাদৰ কৰা।	৪৬	১৩৬	পৰিধা।	ক.	৯০ ১৮০
ধনৰ উত্তম ধৰণ।	৪৬	১৩৬	পুৰণি অসম বুৰঞ্জি, নং ২১।	৯১	১৮১
ছটা সৰু লৰাৰ কথা বাজা।	৪৬	১৩৬	চিন কেভবিলাক।	৯৩	১৮৩
ঔষধ।	৪৬	১৩৬	তাৰ পাচে কি?	৯৩	১৮৩
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৪৭	১৩৭	পাৰাদাইচ পৰিৰ বিবৰন।	৯৪	১৮৪

লেখক যচন- খণ্ড		কিমা	মতে
		পিঠি	পিঠি
অনেক দেশৰ সন্ধান।		২৫	৭৮৫
জুলাই, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।		২৬	৭৮৬
৭ বছৰ। জুলাই, ১৮৫২। নম্বৰ ৭।			
মান দেশৰ বিবৰন।		২৭	৭৮৭
মই প্ৰাৰ্থনা কৰিব			
নে জানোঁ। ন.ল.ফ.		১০০	৭২০
স্বৰূপি বচন।		১০০	৭২০
তিৰ্থৰ বিবৰন। ১ আধ্য। ২ আধ্য।			
(পত্ৰ) ন.ল.ফ.		১০১	৭২১
মাকোবে দেখা স্বৰ্গীয়			
সপোন। ক.		১০৭	৭২৭
ইশ্বৰে আপোনাৰ লোকক			
বখা। চ.অ.ক.		১০৮	৭২৮
কেমুতাই পহু ধৰা কথা।		১১০	৮০০
অনেক দেশৰ সন্ধান।		১১০	৮০০
আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদৰ পঞ্জিকা।		১১২	৮০২
৭ বছৰ। আগষ্ট ১৮৫২। নম্বৰ ৮।			
হিন্দুস্থানৰ বিবৰন।		১১৩	৮০৩
তিৰ্থৰ বিবৰন। ৩ আধ্য।			
(পত্ৰ) ন.ল.ফ.		১১৭	৮০৭
আচিৰ বিসই।		জ.ট.	১২০
উচিত আৰ্হি দেখাবৰ প্ৰয়োজন।		১২০	৮১০
মাকোবৰ বহু দিনিয়া জাজ।		১২১	৮১১
প্ৰাৰ্থনাৰ গুন।		১২২	৮১২
পুৰনি অসম বুজি, নং ২২।		১২২	৮১২
মৰনৰ বিষয়ে কিছু চিন্তা।		জ.ট.	১২৫
এটা ন ভবা গননা।		জ.ট.	১২৫
মৰনৰ ভই ছেলা কৰা এজনৰ			
কথা। ন.ল.		১২৬	৮১৬
নিউডন পাহুৰি চাহাবে...		১২৬	৮১৬
গিত।		ও.	১২৬
অনেক দেশৰ সন্ধান।		১২৭	৮১৭
চেপ্তেশ্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ			
পঞ্জিকা।		১২৮	৮১৮
৭ বছৰ। চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫২। নম্বৰ ৯।			
হিন্দু ধৰ্মৰ বিবৰন।		১২৯	৮১৯
তিৰ্থৰ জাজ। ৪ আধ্য। (পত্ৰ)			
ন.ল.ফ.		১৩৩	৮২৩
মাকোব নাইবা পোট ধোআ।		১৩৬	৮২৬
কমিয়া বজাবিলাকৰ আখ্যান।			
ম.ক.ক্ৰ.		১৩৮	৮২৮
হিত উপদেশ।		১৪১	৮৩১

লেখক যচন- খণ্ড		কিমা	মতে
		পিঠি	পিঠি
অনেক দেশৰ সন্ধান।		১৪২	৮৩২
নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ			
পঞ্জিকা।		১৪৪	৮৩৪
৭ বছৰ। অক্টোবৰ, ১৮৫২। নম্বৰ ১০।			
হিন্দুস্থানৰ নানা প্ৰদেশ।			
লৰাৰ মিজ		১৪৫	৮৩৫
তিৰ্থ জাজ। ৫ আধ্য। (পত্ৰ)			
ন.ল.ফ.		১৪৭	৮৩৭
মোচেৰক গীতত ধোআৰ কথা।			
.		১৫২	৮৪২
আকৰ্ষন আৰু তাপৰ বিসই। জ.ট.		১৫৩	৮৪৩
ইশ্বৰ তেওঁৰ সকলো সৃষ্টিতকৈ			
গোবৰন্ত। লৰাৰ মিজ		১৫৫	৮৪৫
উইৰ কথা।		লৰাৰ মিজ	১৫৫
গিয়ানৰ পুত্ৰ, অৰ্থাত মহুত্ৰ।			
লৰাৰ মিজ		১৫৬	৮৪৬
ডিউক অফ ওএলিংতনৰ বিবৰন।		১৫৭	৮৪৭
ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা।		১৬০	৮৫০
৭ বছৰ। নৱেম্বৰ, ১৮৫২। নম্বৰ ১১।			
সোনতকৈ শ্ৰম ভাল। লৰাৰ মিজ		১৬১	৮৫১
ধৰ্মৰ কথা বাজা।		১৬৪	৮৫৪
তিৰ্থ জাজ। ৬ আধ্য। (পত্ৰ)			
ন.ল.ফ.		১৬৫	৮৫৫
মোচেৰ বন্দি ধোআৰ কথা। ক.		১৬৯	৮৫৯
ইশ্বৰৰ চকু সকলো ঠাইতে			
আচে। লৰাৰ মিজ		১৭১	৮৬১
বকৰে সামুক ভাৰাৰে সাধু কথা।		১৭২	৮৬২
অনেক দেশৰ সন্ধান।		১৭৩	৮৬৩
গাথৰ।		১৭৫	৮৬৫
Books for sale...		১৭৬	৮৬৬
জাহুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা।		১৭৬	৮৬৬
৭ বছৰ। ডিচেম্বৰ, ১৮৫২। নম্বৰ ১২।			
ভাভাৰ দেশৰ বিবৰন।		১৭৭	৮৬৭
ধৰ্ম সিকিবলৈ লৰাৰ নিবেদন।		১৭৯	৮৬৯
সক চোআলিৰ ভাবনা।		১৮০	৮৭০
দেও পুত্ৰক লৰাৰ গান। (পত্ৰ)		১৮০	৮৭০
চক্ৰভেচ এটা...		১৮০	৮৭০
তিৰ্থৰ জাজ। ৭ আধ্য।			
৮ আধ্য। (পত্ৰ) ন.ল.ফ.		১৮১	৮৭১
চিপিও সেনাপতিৰ চৰিত্ৰ			
কথা। লৰাৰ মিজ		১৮৬	৮৭৬
মোচেৰ বন্দি ধোআৰ কথা। ক.		১৮৭	৮৭৭

লেখক যচবে- খণ্ড				লেখক যচবে- খণ্ড			
		কিয়া	যতে			কিয়া	যতে
		পিঠি	পিঠি			পিঠি	পিঠি
গিয়ানৰ পহাৰ।				ধৰম সাস্ত্ৰক মাণ্ড কৰা এক সৰু			
অনেক দেশৰ সন্ধান।				লৰাৰ কথা।			
ফেবকআৰি, অৰ্থাত কাণ্ডনৰ				খেহ লোকৰ ক্ৰিপা কৰোতা			
পঞ্জিকা।				দেবি।			
৮ বছৰ। জাহুআৰি, ১৮৫৩।	নম্বৰ ১।			মিচা কথাত ডই পোআ এক সৰু			
নকৈ লোআ পেণ্ড দেশ।	॥	১	৮৮৩	লৰাৰ কথা।	ন.ল.ফ.	৪০	২২২
বলপুৰ নগৰৰ বৰ্ণন।	দয়াৰাম	৩	৮৮৫	চুৰ কৰিবলৈ ডই কৰা এক সৰু			
পাৰ্চি বজা আৰু বন্দি।	.	৪	৮৮৬	লৰাৰ কথা।	ন.ল.ফ.	৪০	২২২
এটা কপো আৰু মৌ মাৰি।	.	৪	৮৮৬	হাকিম কালিফ।	.	৪১	২২৩
তিৰ্থৰ আত্ম। ২ আধ্য।				আগ্ৰিপা বজা।	ন.ল.ফ.	৪২	২২৪
১০ আধ্য। (পত্ৰ)	ন.ল.ফ.	৫	৮৮৭	জৰ্মানি দেশৰ এক সাধু কথা।	.	৪২	২২৪
মোচেফ, আৰু বজাৰ বাটি				পৰিখাৰ বিবৰন।	অ.চ.ক.	৪৩	২২৫
লোআ, আৰু চান্দমাই।	ক.	২	৮২১	কু ভাবনা।	জ.ট.	৪৪	২২৬
কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ১ আধ্য।	.	১১	৮২৩	ভেটি দিয়াৰ অশুভ ফল।	.	৪৫	২২৭
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	১৪	৮২৬	সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ ভগাৰ			
Books for sale...	.	১৬	৮২৮	বিবৰন।	.	৪৫	২২৭
মাৰ্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা।	.	১৬	৮২৮	অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৪৭	২২৯
৮ বছৰ। ফেবকআৰি, ১৮৫৩।	নম্বৰ ২।			৮ বছৰ। এপ্ৰিল, ১৮৫৩।	নম্বৰ ১।		
খেহ আৰু কানিৰ কথা।	.	১৭	৮২৯	গোট গোট হোআ আখৰৰে প্ৰথমে			
মোৰ আই।	সিধ্যক	১২	২০১	চপা পাত।	.	৪৯	২৩১
গিয়ান কপে বৃদ্ধি দিয়া।	.	১২	২০১	সাধু চোৰ ত্ৰিতি কৰাৰ কথা।	.	৫১	২৩৩
পৰিখা জই কৰা।	.	১২	২০১	শ্ৰীজুত পাছৰি দাইবলি চাহাব			
চাপাখানাৰ বিবৰন।	দয়াৰাম চেট্টিয়া	২০	২০২	ত্ৰিত্য হোআ।	ম.	৫১	২৩৩
দায়িদৰ সিভ।	.	২১	২০৩	কিয়ান বাজিচে ?	.	৫২	২৩৪
কৰ্নিলিয় আৰু পিতৰৰ দৰ্শন।	.	২৩	২০৫	ধৰম কথাৰ সন্ধান।	নানা বিধ		
হিন্দু লৰাৰ উত্তম উত্তৰ।	.	২৫	২০৭	ধৰম আচৰন কৰা লোকৰ সংখ্যা।	ন.ল.ফ.	৫২	২৩৪
স্বৰ্জ চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাকৰ				মোচেফ বন্দিশালৰ পৰা			
বেবস্থা।	.	২৫	২০৭	মুকলি হোআ।	ক.	৫৩	২৩৫
পৰ্বতবোৰৰ বিবৰন।	.	২৭	২০৯	মাহুহ আৰু জম্বিলাকৰ মাজত			
এটা চিকাৰি আৰু সিহাল।	.	২৮	২১০	জি ভেদ হই তাৰে কিছু কথা।	জ.ট.	৫৪	২৩৬
স্বচন।	.	২৮	২১০	পোসন পালন কৰা মাজিৰ কথা।	.	৫৫	২৩৭
কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ২ আধ্য।	.	২২	২১১	গন্ধা নাৰায়ন চিল।	ঘ.	৫৬	২৩৮
জৌৱন ব্ৰাহ্মন প্ৰিষ্টিয়ান হোআ।	.	৩১	২১৩	কমিয়া বজাবিলাকৰ আখ্যান।	ম.ফ.ক.	৫৮	২৪০
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৩২	২১৪	মাহুহৰ অমৰনৰ বিসয়ে আকাশৰ			
মাজিৰ সাস্তনা।	.	৩২	২১৪	ভাবিলাকে প্ৰমান দিয়া। (পৰ্য্য)			
৮ বছৰ। মাৰ্চ, ১৮৫৩।	নম্বৰ ৩।			ন.ল.ফ.	৫৯	২৪১	
হান দেশৰ সন্ধান।	.	৩৩	২১৫	জুই গুলোআ পৰ্বতবোৰ।	.	৬০	২৪২
আদি বাসি নগাৰ কথা।	.	৩৪	২১৬	কালৰ বিসই।	জ.ট.	৬০	২৪২
পাৰ্চি দেশৰ বাদস্ত।	.	৩৫	২১৭	আমাক উৰাই নিচে কাল...	.	৬০	২৪২
কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৩ আধ্য।	.	৩৬	২১৮	বামুৰ গধুৰ পৰিমাণ কৰা			
স্বৰ্জৰ উদই। অৰ্থাত লৰাবিলাকৰ				জোখৰ জয়।	.	৬১	২৪৩
গিয়ান অনমোআ ধৰম উপদেশ।	.	৩৭	২১৯				

	লেখক	বচন- কিলা মতে পিটি	পঙ
চেতন হোআ।	.	৬২	২৪৪
মুখক কিহেবে জন। জাই।	.	৬২	২৪৪
পাপ সোমোআ জুআৰ।	.	৬২	২৪৪
কপৰ পাচনি।	.	৬৩	২৪৫
মহা সমুদ্রৰ জোখ।	.	৬৩	২৪৫
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৬৩	২৪৫
মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।	.	৬৪	২৪৬
৮ বচৰ। মেই, ১৮৫৩। নম্বৰ ৫।			
টাইমচ্ নামেৰে সন্ধান পত্ৰ			
চপা ঘৰ।	.	৬৫	২৪৭
বিধোআনা নামেৰে এবিধ অসভ্য			
লোকে প্ৰথমে পুৰি পাই আনন্দ			
কৰাৰ কথা।	ম.	৬৬	২৪৮
অচম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি নিবেদন			
পত্ৰ। এজন অচমিয়া লোক ৬৭			২৪৯
জি জি লোকে আমাৰ...	.	৬৮	২৫০
য়োচেফ মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ			
হোআ।	ক.	৬৯	২৫১
আৰিকাৰি চবাইৰ বিবৰন।	.	৭২	২৫৪
হুৰিয়া লোকক দায়া কৰা।	বি.	৭৩	২৫৫
আচৰিত কপে প্ৰান বৰ্যা			
পোআ।	বি.	৭৫	২৫৭
পিত। (পত্ৰ)	.	৭৫	২৫৭
কামকপৰ বুৰঞ্জি, ৫ আখ্যা	.	৭৬	২৫৮
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৭৭	২৫৯
মান দেশৰ বাজা।	.	৭৯	২৬১
জাপান উপদ্বীপ।	.	৮০	২৬২
জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।	.	৮০	২৬২
৮ বচৰ। জুন, ১৮৫৩। নম্বৰ ৬।			
লকা দিপত মুক্তা বিচবা।	ম.	৮১	২৬৩
বাতিৰাম প্ৰচাৰকৰ সন্ধান			
কপে মৰন।	ন.ল.ক.	৮৩	২৬৫
খেহ আৰু অচম দেশৰ ইহুলৰ			
কথা।	ম.	৮৪	২৬৬
য়োচেফ, নতু ভোজৰ কথা।	ক.	৮৫	২৬৭
কন্ডাকিয়চ বজাই খ্ৰিষ্টীয়ান			
লোকক পৰিখা কৰি প্ৰতিকূল			
দিয়া কথা।	অ.হ.দ.	৮৮	২৭০
জুআহাটিৰ বিবৰন। ধৰ্মকান্ত সোহাই		৯১	২৭৩
আপোনাৰ হিত চিন্তা কৰু।			
	অ.হ.দ.	৯২	২৭৪
প্ৰাথমিক শিক্ষা।	ব.ন.	৯৩	২৭৫

	লেখক	বচন- কিলা মতে পিটি	পঙ
মৌ বাৰিৰ কথা।	অ.হ.দ.	৯৩	২৭৫
কামকপৰ বুৰঞ্জি, ৬ আখ্যা	.	৯৩	২৭৫
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৯৪	২৭৬
নগাঁওত মাউৰ লগাৰ কথা।	ক.ব.চ.	৯৬	২৭৮
জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।	.	৯৬	২৭৮
৮ বচৰ। জুলাই, ১৮৫৩। নম্বৰ ৭।			
আমেৰিকা দেশৰ ওআন্তিওডন			
নগৰৰ বাজ সজা ঘৰ।	ম.	৯৭	২৭৯
খেহ লোকৰ সেৱা পূজা কৰা			
মন্দিৰ।	ম.	৯৮	২৮০
উত্তৰ কাচাৰ দেশৰ পৰা লিখা।	.	৯৯	২৮১
লকা দিপৰ বিবৰন।			
বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ		১০১	২৮৩
অচম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি			
ছত্ৰিয় নিবেদন পত্ৰ।			
এজন অচমিয়া লোক		১০৪	২৮৬
ইকৰ আৰু তেওঁৰ খ্ৰিষ্টীয় কৰমৰ			
কথা।	ব.ন.	১০৫	২৮৭
বনিয়ান চাহাব আৰু বন্দিলাল			
বখিৰাৰ কথা।	ঘি.	১০৬	২৮৮
আনন্দেৰে মৰন।	ঘি.	১০৬	২৮৮
খেহ দেশৰ পৰা আচৰিত সন্ধান।	ম.	১০৭	২৮৯
তিনিটা লক মাচৰ খ্ৰিষ্টান্ধৰ			
কথা।	ফ.	১০৯	২৯১
মৰিয়াল কুৰু।	আ.ই.দ.	১০৯	২৯১
কামকপৰ বুৰঞ্জি, ৭ আখ্যা।	.	১১০	২৯২
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	১১১	২৯৩
আগষ্ট, অৰ্থাত জাহ মাহৰ পঞ্জিকা।		১১২	২৯৪
৮ বচৰ। আগষ্ট, ১৮৫৩। নম্বৰ ৮।			
জিৱা পহৰ বিবৰন।	.	১১৩	২৯৫
অচমিয়া লোকে অচমিয়া ভাসা			
সিকাৰ কল; খ্ৰিষ্টিয় পত্ৰ।			
এজন অচমিয়া লোক		১১৪	২৯৬
অচমিয়া লোক সকলৰ হিত কথা।			
এজন অচমিয়া লোক		১১৫	২৯৭
অকনোদই সম্পাদকে...	.	১১৬	২৯৮
খেহ দেশৰ লক নামেৰে লাগবন্ত			
হুৰা আহাৰ।	বিংসং	১১৭	২৯৯
গোনাৰ বিবৰন।	.	১১৮	১০০০
য়োচেফ নতু কৰাৰন্ত জায়েক।	ক.	১২০	১০০২
বৰখুনৰ আখ্যান।	ছ.	১২৩	১০০৫
জন্তবোৰক আৱি জি কপ			

অকনোদই ১৮৪৬-১৮৫৪

	লেখক	বচন-	খণ্ড
	কিয়া	মতে	পিঠি
বেহুৰাৰ কবিতা লাগে			
তাৰ কথা।	ব.ন.	১২৫	১০০৭
বজাল দেশৰ বৰিচাল জিলাৰ			
এফাল।	.	১২৫	১০০৭
লুং চাং নামে এটি নগা			
লৰাৰ কথা।	ন.ল.ফ.	১২৬	১০০৮
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	১২৭	১০০৯
মান দেশৰ মিলন হোআৰ			
বাত্ৰা।	.	১২৭	১০০৯
১৮৫২ ঈকৰ কলিকতা পুলিচৰ			
ৰিপট।	.	১২৮	১০১০
জগনাথ তিৰ্থত জাজিক			
লোকৰ মৰন।	.	১২৮	১০১০
চেন্দুদৰ, অৰ্থাত আহিনৰ			
পঞ্জিকা।	.	১২৮	১০১০
৮ বচৰ। চেন্দুদৰ, ১৮৫৩।	নম্বৰ ৯।		
বিশ্রাম দিন আৰু ইশ্বৰক ভজা			
ঘৰ।	ম.	১২৯	১০১১
ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ			
বিবৰন।	বিং সং	১৩১	১০১৩
চৰাই চলনৰ সক্তি।	ভ.	১৩২	১০১৪
মান দেশৰ কাৰেন লোকৰ			
আখ্যান।	ম.	১৩৩	১০১৫
য়োচেফ নতু হেৰোআ পুত্ৰ।	ক.	১৩৪	১০১৬
উপকাৰি পৰামৰ্শ।	ন.ল.ফ.	১৩৭	১০১৯
বিবেচনাৰ গুন। (পছ)			
শ্রীপূৰ্ণানন্দ সৰ্মা	১৩৮	১০২০	
সংসাৰৰ মায়াৰ বজাৰ।	ঘি.	১৩৮	১০২০
স্বৰ সিকা এটা পাৰ চৰাইৰ			
কথা।	ত.ম.ব.	১৩৯	১০২১
হাতি আৰু সিংহালৰ দ্বিষ্টাস্ত।	জ.ট.	১৪০	১০২২
বিজ্ঞা সিকাৰ নিবেদন।	শ্রীচিকা দাস	১৪১	১০২৩
ইংৰাজি লোকৰ আগৰ			
কালৰ অসম্ভাৰ বেহুৰাৰ।	.	১৪৩	১০২৫
মিক্ৰোপ আৰু এক নিষ্ঠুৰ			
লৰাৰ কথা।	ব.ন.	১৪৩	১০২৫
বিবাহৰ স্বৰূপ।	.	১৪৪	১০২৬
বিবাহৰ সন্ধান।	.	১৪৪	১০২৬
অক্ৰোবৰ, অৰ্থাত কাতিৰ পঞ্জিকা।	.	১৪৪	১০২৬
৮ বচৰ। অক্ৰোবৰ, ১৮৫৩।	নম্বৰ ১০।		
বৰি নামে এটা সাহসিক			
কুহুৰ আখ্যান।	উং	১৪৫	১০২৭
বিজ্ঞা কপ জিখ্য।	চি.দ.	১৪৭	১০২৯

	লেখক	বচন-	খণ্ড
	কিয়া	মতে	পিঠি
দানসিল ৰূপে আপোনাক			
উচৰণ কৰা এক চাকৰৰ			
কথা।	ব.ন.	১৪৮	১০৩০
অকনোদই পৰ্হী সক চাতৰ-			
বিলাকৰ প্ৰতি কিচু কথা।	ম.	১৪৯	১০৩১
কলিকতাৰ পৰা চতুৰ্থ পত্ৰ।			
এজন অচমিয়া লোক	১৫০	১০৩২	
ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ			
বিবৰন।	বিং সং	১৫১	১০৩৩
স্বৰগ।	ন.ল.ফ.	১৫২	১০৩৪
ইণ্ডিয়ান নামেৰে আমেৰিকা			
দেশৰ আদি বাসি লোকৰ			
কথা।	ম.	১৫৪	১০৩৬
বিশ্বাসৰ ফল।	ভ.	১৫৫	১০৩৭
বৰ চতুৰ চোৰ।	.	১৫৬	১০৩৮
কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৮ আখ্যা।	.	১৫৭	১০৩৯
মধু বস।	ন.ল.ফ.	১৫৮	১০৪০
অনেক দেশৰ সন্ধান।			
মান দেশৰ বাত্ৰা।	.	১৫৯	১০৪১
চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া			
অধিকাৰৰ বিবাদ।	.	১৫৯	১০৪১
নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ			
পঞ্জিকা।	.	১৬০	১০৪২
৮ বচৰ। নৱেম্বৰ, ১৮৫৩।	নম্বৰ ১১।		
জেনৰল চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ			
দ্বিত্ব হোআৰ বাত্ৰা।	॥	১৬১	১০৪৩
প্ৰধান আৰু ইতৰ লোকক বেহুৰাৰ			
কৰাৰ কথা	॥	১৬২	১০৪৪
তিবোতাক বধ কৰাৰ কথা।	.	১৬৪	১০৪৬
অতি দূৰৈ ঠাইলৈ দেখা জহুৰ			
কথা।	.	১৬৫	১০৪৭
ভাল ৰূপে কাকত পৰ্হীৰ নিয়ম।			
Sri Purnanond Sorma	১৬৭	১০৪৯	
চিচিলি আৰু নাপলি ৰাজ্যৰ			
আলকো বজা।	ব.ন.	১৬৯	১০৫১
কোন অধিকাৰ শ্ৰেষ্ঠ।	.	১৬৯	১০৫১
কৃত্তিক চাদৰ বিবৰন।	.	১৭০	১০৫২
এক বৃদ্ধক কুহুৰৰ কথা।	ন.ল.ফ.	১৭১	১০৫৩
মেৰি কেবিল।	.	১৭২	১০৫৪
জৰ্জনৰ গাভুৰি।	.	১৭২	১০৫৪
জহনিৰ বিবৰন।			
শ্রীমিৰ যজ্ঞকৰ হচেন	১৭৩	১০৫৫	
মাউৰ দৰা গৰুৰ দৰা দিয়াৰ কথা।	১৭৪	১০৫৬	

লেখক	বচন-	খণ্ড	লেখক	বচন-	খণ্ড
	কিয়া	মতে		কিয়া	মতে
	পিঠি	পিঠি		পিঠি	পিঠি
অনেক দেশের সন্ধান।	.	১৭৫ ১০৫৭	অকনোদইৰ অৰ্ধে ধন পোআ		
ডিচেম্বৰ অৰ্থাত পূহৰ পঞ্জিকা।	.	১৭৬ ১০৫৮	বৰ্চিত।	.	১৬ ১০২০
৮ বচৰ। ডিচেম্বৰ, ১৮৫৩। নম্বৰ ১২।			৯ বচৰ। ফেব্ৰুৱাৰি, ১৮৫৪। নম্বৰ ২।		
ফেটি সাপৰ বিবৰন।	॥	১৭৭ ১০৫৯	অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	১৭ ১০২১
দুয়ো দিশে ভাল কৰি চাব লগা।	.	১৭৮ ১০৬০	খেহ দেশৰ বন।	.	১৮ ১০২২
এজন কইদি আৰু এন্দুৰৰ কথা।	ব.ন.	১৭৯ ১০৬১	A goldsmith's trick	.	১৯ ১০২৩
আগৰ কালৰ ভবিষ্যত বাৰ্তা।			বাঘৰ পৰা বৰ্ণা পোআ।	.	১৯ ১০২৩
(পৃষ্ঠ) ন.ল.ফ. ১৮১ ১০৬৩			Cholera at Mymensing	.	১৯ ১০২৩
মহা চিকন্দৰ আৰু তেওঁৰ			Census of Mysore	.	২০ ১০২৪
মাক।	ব.ন.	১৮২ ১০৬৪	এটনা পৰ্বতৰ বিবৰন।	ব.	২০ ১০২৪
পুৰনি ৰূপত লিখা মহা চিকন্দৰ			অচমিয়া ভাষা। এজন অচমিয়া লোক	২১ ১০২৫	
বাদস্তাৰ নকচা।	.	১৮৩ ১০৬৫	মোচাৰ বিবৰন।	ন.ল.ফ.	২২ ১০২৬
বিবাহৰ সময়ত জি সকল নিয়ম			আৰাম শ্ৰাৱ আখ্যান।	[ন.ল.ফ.]	২৫ ১০২৯
প্ৰতি পালন কৰা কৰ্তব্য তাৰ কথা।			ইলুতহস্তৰ আখ্যান।	[ন.ল.ফ.]	২৫ ১০২৯
এজন অচমিয়া লোক	১৮৪ ১০৬৬		ফিবোজৰ আখ্যান।	[ন.ল.ফ.]	২৬ ১১০০
অচম দেশৰ বালক সকলৰ বৃদ্ধি			চুলতানা বজিয়া।	ন.ল.ফ.	২৬ ১১০০
আৰু ষষ্ঠাৰ্ধ পিয়ান বাহিৰৰ উপাই।			মাগুৰ বীজুত অকনোদই সম্পাদক		
Sri Purnanond Sorma	১৮৮ ১০৭০		মহাসই মাগুৰেৰে।		
বিজ্ঞাৰ বিষয়ে উপদেশ।	ন.ল.ফ.	১৮৯ ১০৭১	শ্ৰীমিৰ মজফৰ হুচেন	২৭ ১১০১	
ইশ্বৰত ভক্তি কৰাৰ কথা।	.	১৯০ ১০৭২	চিকন্দৰিয়া নগৰত সাত লাখ		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	১৯০ ১০৭২	পুৰি পোৰা।	.	২৯ ১১০৩
জাহ্নুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ			গিয়াতি পৰিয়াল বিলাকলৈ		
পঞ্জিকা।	.	১৯২ ১০৭৪	আচৰিৰ লগা কথা।	ব.ন.	২৯ ১১০৩
৯ বচৰ। জাহ্নুআৰি, ১৮৪৪। নম্বৰ ১।			এন্দুৰ আৰু তাৰ বোজাৰ কথা।	ব.ন.	৩০ ১১০৪
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	১ ১০৭৫	গিত।	ও.ও.	৩০ ১১০৪
জাজিৰ জাজা, ৬ আখ্যা।	॥	৫ ১০৭৯	ইশ্বৰৰ বচন।	.	৩১ ১১০৫
ডেউকা হিন বিয়া চবাই।	.	৭ ১০৮১	ইশ্বৰৰ আগ্যা।	অচমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ	৩২ ১১০৬
দিলিৰ ৰজা হুতুৰ উদিনৰ			বিবাহৰ সন্ধান।	.	৩২ ১১০৬
বংসাবলি।	ন.ল.ফ.	৭ ১০৮১	ইংৰাজি দেশৰ ইশ্বল।	.	৩২ ১১০৬
জাজা কৰা কথা।	ক.ভ.	৯ ১০৮৩	মাগুৰ হাৰ।	.	৩২ ১১০৬
অকনোদইৰ স্থানীয়।			মাৰ্চ, অৰ্থাত চতৰ পঞ্জিকা।	.	৩২ ১১০৬
অকনোদই পাঠক এজন	১৩ ১০৮৭		১০ বচৰ। মাৰ্চ, ১৮৫৪। নম্বৰ ৩।		
এজন বাদস্তা আৰু দৰবেচ			অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	৩৩ ১১০৭
ককিৰ।	.	১৩ ১০৮৭	মৌ মাথিৰ জুখ।	ন.ল.ফ.	৩৬ ১১১০
অচমিয়া লোকলৈ নিবেদন পত্ৰ।			জাজিৰ জাজা।	.	৩৭ ১১১১
এজন অচমিয়া লোক	১৪ ১০৮৮		আমেৰিকাৰ দুই জন চিকাৰি		
বিধৱাৰ বিবাহ। এজন অচমিয়া লোক	১৫ ১০৮৯		লোকৰ বিবৰন।	আ.	৩৮ ১১১২
বজাৰ মুখ দেখাৰ কল।	.	১৫ ১০৮৯	জুখত বৰ্ণা পোআ।	স্বভক্তি	৪০ ১১১৪
দুবা কালে কবিত কৰম।			কিৰ্তন কৰাৰ কথা।	ব.ন.	৪১ ১১১৫
শ্ৰীপ্ৰমথৰ সম	১৬ ১০৯০		অচম দেশৰ জুখ মচলমান সকলক		
ফেব্ৰুৱাৰি, অৰ্থাত কাণ্ডনৰ			প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ।		
পঞ্জিকা।	.	১৬ ১০৯০	শ্ৰীজুত বাৰট ব্ৰেক পাছৰি চাহাব	৪৩ ১১১৭	

লেখক	বচবে-	খণ্ড
কিয়া	মতে	পিটি
পিটি	পিটি	
অকনোদই পহাঁ লৰা বিলাকলৈ।		
ন.ল.ফ.	৪৪	১১১৮
পাকৈ চোঁৰা চবাইৰ বিবৰন।		
প্ৰ.চ.দ.	৪৫	১১১৯
এজন চাহাবৰ ঘৰিৰ ওপৰত এই		
কপ কথা লিপি ধোআ হৈছিল।		
ন.ল.ফ.	৪৫	১১১৯
হুতিয় বহবামৰ আখ্যান।		
[ন.ল.ফ.]	৪৬	১১২০
চতুৰ্থ মচউদৰ আখ্যান।	ন.ল.ফ.	৪৭ ১১২১
নিতি বেহু। সন্ধান পত্ৰ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই		৪৭ ১১২১
Books for saie...		৪৮ ১১২২
এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগ মাহৰ		
পঞ্জিকা।	৪৮	১১২২
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ		
বচিত।	৪৮	১১২২
৯ বছৰ। এপ্ৰিল, ১৮৫৪। নম্বৰ ৪।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৪৯	১১২৩
পাপিৰ প্ৰাৰ্থনা। (পদ্য) ন.ল.ফ.	৫২	১১২৬
জাতিকৰ জাজা, ৭ আখ্যা।	৫৩	১১২৭
মিচা কথাব বিবৰন।	৫৫	১১২৯
হিত কথা সকল।	পু.স.	৫৬ ১১৩০
অচমিয়া বজাবিলাকৰ মোহৰ।	৫৭	১১৩১
বোধ নাই কিয়া পৰিয়া।	৫৮	১১৩২
ভিচেষ্টৰত লিখা প্ৰস্তাব উত্তৰ।	৫৯	১১৩৩
Style and Mode of Spelling	৫৯	১১৩৩
প্ৰশ্ন বিলাকৰ উত্তৰ।	G.L.P.	৬০ ১১৩৪
নচৰ উদিন হুতিয় মহমদ।	ন.ল.ফ.	৬০ ১১৩৪
বান্দৰৰ বিবৰন।	৬২	১১৩৬
মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।	৬৪	১১৩৮
অকনোদই অৰ্থে ধন পোআ		
বচিত।	৬৪	১১৩৮
৯ বছৰ। মেই, ১৮৫৪। নম্বৰ ৫।		
নানা দেশৰ সন্ধান।	৬৫	১১৩৯
শিৱ সিংহ আৰু বৰ বজাৰ মোহৰ।	৬৭	১১৪১
স্বৰূপি।	ভ.ম.ব.	৬৮ ১১৪২
ছটৰ লগত সজ লোআ। (পদ্য)	৬৮	১১৪২
The Golden Plover	৬৮	১১৪২
মহা তিম্বৰ বেগৰ আখ্যান।	ন.ল.ফ.	৬৯ ১১৪৩
জাতিকৰ জাজা, ৭ আখ্যা।	৭১	১১৪৫
এজন ধৰমি ভিবি আৰু অধৰমি		
পুকুসৰ কথা।	ন.ল.ফ.	৭২ ১১৪৬

লেখক	বচবে-	খণ্ড
কিয়া	মতে	পিটি
পিটি	পিটি	
জুৰা ও গিয়ানি লোকলৈ		
নিবেদন। শ্ৰীপদ্মধৰ সৰ্মা	৭৩	১১৪৭
চহুৰ বিবৰন।	৭৪	১১৪৮
সত্ত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা।	৭৫	১১৪৯
মলুআ বজাৰ এখন চিঠি।		
শ্ৰী শ্ৰী মলুআ কপিৰাজ চক্ৰবৰ্তি	৭৬	১১৫০
বালিনৰ আখ্যান।	ন.ল.ফ.	৭৭ ১১৫১
জুন, অৰ্থাত আহাবৰ পঞ্জিকা।	৮০	১১৫৪
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ		
বচিত।	৮০	১১৫৪
৯ বছৰ। জুন, ১৮৫৪। নম্বৰ ৬।		
নানা দেশৰ সন্ধান।	৮১	১১৫৫
বাবৰ বাদসাহৰ বিবৰন।	৮৩	১১৫৭
গিত। (পদ্য)	ন.ল.ফ.	৮৪ ১১৫৮
“তেঁও নিবেদন কৰি আচে।”	ক.	৮৪ ১১৫৮
জাতিকৰ জাজা, ৭ আখ্যা।	৮৫	১১৫৯
অম্বিকা, সৰ্ব্বেশ্বৰি, প্ৰমতসিংহ		
কপ।	৮৭	১১৬১
বিশ্ৰাম বাবৰ কথা।	ন.ল.ফ.	৮৮ ১১৬২
লাৰ্ক নামে ভৰত চবাই আৰু		
সহ কথা খেতিৰ কথা।	ব.ন.	৮৯ ১১৬৩
জান এলিয়ত চাহাবৰ বিবৰন।	৯০	১১৬৪
পৰিয়ালৰ সাসন।	দ.ক.	৯১ ১১৬৫
স্বকাজ্য আৰু স্বনিৰ্ভৰ।	ব.ন.	৯২ ১১৬৬
নিৰ্ভেল আৰম্ভ কৰ।	ক.	৯২ ১১৬৬
আমেৰিকা দেশৰ পেক চবাই	৯৩	১১৬৭
বালিনৰ আখ্যান।	ন.ল.ফ.	৯৩ ১১৬৭
ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশৰ		
মাহুহৰ সংখ্যা।	৯৫	১১৬৯
প্ৰথমৰে পৰা অকনোদই		
লোআৰ সংখ্যা।	৯৫	১১৬৯
Books for sale...	৯৬	১১৭০
জুলাই অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।	৯৬	১১৭০
Agents for the Orunudo	৯৬	১১৭০
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ		
বচিত।	৯৬	১১৭০
৯ বছৰ। জুলাই, ১৮৫৪। নম্বৰ ৭।		
নানা দেশৰ সন্ধান।	৯৭	১১৭১
আচৰিত কথা বাত্ৰা।	হু	৯৯ ১১৭৩
জাতিকৰ জাজা, ৮ আখ্যা।	১০১	১১৭৫
কলিকতাৰ পৰা সট পত্ৰ।		
এজন অচমিয়া লোক।	১০২	১১৭৬

লেখক বছৰ- খণ্ড
কিয়া মতে
পিঠি পিঠি

লেখক বছৰ- খণ্ড
কিয়া মতে
পিঠি পিঠি

নামান নামেৰে এজন কৃষ্টিয়া স্বত্ব
হোআৰ কথা। স্ত. ১০৪ ১১৭৮
বাজেশ্বৰ সিংহৰ সোন কপৰ
মোহৰ। ১০৫ ১১৭৯
চৰাপুতি মোকামৰ লিখন।
শ্রীকান্তিৰাম গৌড়াই ১০৬ ১১৮০
সংকাল জিয়াই থকা গচ। ন.ল.ফ. ১১০ ১১৮৪
হমায়ুন বাদশ্বাৰ বিবৰন। ॥ ১১১ ১১৮৫
আগষ্ট, অৰ্থাৎ ভাদৰ পঞ্জিকা। . ১১২ ১১৮৬
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ
ৰচিত। . ১১২ ১১৮৬

৯ বছৰ। আগষ্ট, ১৮৫৪। নম্বৰ ৮।
নানা দেশৰ সন্মাদ। . ১১৩ ১১৮৭
মাজুৰৰ শ্রিজুত অকনোদই সম্পাদক
মহাসয়লৈ নিবেদন।

Lakhmilal Dutt ১১৭ ১১৯১

সাধৰ দিয়া। মো ১১৮ ১১৯২
আকবৰ বাদশ্বাৰ কথা। . ১১৯ ১১৯৩
ভূতলৈ ভই কৰা অকাৰণ। ঘ.ল.প. ১২০ ১১৯৪
লখমি আৰু গোবিন্দাৰ মোহৰ। . ১২৩ ১১৯৭
মহা মহিম শ্রিজুত অকনোদই
সম্পাদক মহাসই দেশোপকাৰক
বৰেন্দ্র। Sri Purnanond ১২৪ ১১৯৮
দাৰিদৰ ২৪ গিত। . ১২৪ ১১৯৮
জাতিকৰ জাত্ৰা, ৮ আখ্যা। ॥ ১২৫ ১১৯৯
কৈকোবদৰ আখ্যান। . ১২৬ ১২০০
চেষ্টেশ্বৰ, অৰ্থাৎ আহিনৰ পঞ্জিকা। . ১২৮ ১২০২
Books for sale... . ১২৮ ১২০২
অকনোদই অৰ্থে ধন পোআ ৰচিত ১২৮ ১২০২

৯ বছৰ। চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫৪। নম্বৰ ৯।
নানা দেশৰ সন্মাদ। গ. ১২২ ১২০৩
সিহবিলাকৰ হিতস্ত। দে. ১৩১ ১২০৫
দৰিন সাগৰৰ মাজুলিৰ এজন
মাজুৰ আৰু কথা কোআ কাঠ
এডোখৰ। ব.ন. ১৩২ ১২০৬
জোহাংগিৰ বাদশ্বাৰ বিবৰন। . ১৩৩ ১২০৭
আব্দালাহ আৰু চাবাটৰ
বিবৰন। ক.দ. ১৩৪ ১২০৮
মহামহিম শ্রিজুত অকনোদই
সন্মাদ প্রকাশক চাহাব বৰাবৰেন্দ্র।
চি. দ. ১৩৬ ১২১০
কেটেলা পছৰ বিবৰন। . ১৩৭ ১২১১

ক্ৰিষ্ণ পাল নামে প্রথম হিন্দু
শ্রিষ্টিয়ানৰ বিবৰন। ন.ল.ফ. ১৩৮ ১২১২
ৰোম দেশৰ বাদশ্বাহ ডিউচ। . ১৩৯ ১২১৩
অচম বজাবিলাকৰ কপ। . ১৩৯ ১২১৩
তাপ যাপক জয়। . ১৪০ ১২১৪
জাতিকৰ জাত্ৰা, ৮ আখ্যা। ॥ ১৪১ ১২১৫
দনৰ ভাৰ। কা. ১৪৩ ১২১৪
ৰোমৰ প্রধান বজাবিলাক। . ১৪৩ ১২১৭
কায়কপ বজা নৰ নাৰায়নৰ
মোহৰ। . ১৪৪ ১২১৮
নেপাল দেশৰ কপ। . ১৪৪ ১২১৮
অকোবৰ, অৰ্থাৎ কান্তিৰ পঞ্জিকা। . ১৪৪ ১২১৮
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ ৰচিত। ১৪৪ ১২১৮

৯ বছৰ। অক্টোবৰ, ১৮৫৪। নম্বৰ ১০।
অনেক দেশৰ সন্মাদ। . ১৪৫ ১২১৯
কাঁচি দিয়া এজন মাজুৰৰ কথা।
ব.প. ১৪৭ ১২২১
আওৰংজেবৰ বিবৰন। ॥ ১৪৯ ১২২৩
সভা বেহাৰৰ কথা। ব.ন- ১৫০ ১২২৪
ইহজা সিকি দিয়াৰ কথা।

Lakhmilal Dutt ১৫২ ১২২৬

শিঙ্গ লগা ড'ৰিকৰ বিবৰন। ॥ ১৫৩ ১২২৭
কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ। গ. ১৫৪ ১২২৮
অচম বজাবিলাকৰ কপ। ॥ ১৫৬ ১২৩০
জাতিকৰ জাত্ৰা, ৮ আখ্যা। ॥ ১৫৭ ১২৩১
আপোন পেটিয়াৰ ফল। ন.ল.ফ. ১৫৯ ১২৩৩
জি হাবিত জগজি... . ১৬০ ১২৩৪
নংহেব, অৰ্থাৎ আঘোনৰ পঞ্জিকা। . ১৬০ ১২৩৪
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ
ৰচিত। . ১৬০ ১২৩৪

৯ বছৰ। নৱেম্বৰ, ১৮৫৪। নম্বৰ ১১।
অনেক দেশৰ সন্মাদ। ॥ ২৬১ ১২৩৫
পৰ্বতিয়া চাগৰ বিবৰন। ॥ ২৬৩ ১২৩৭
ডক্ৰিৰ আনন্দ। (পত্ৰ) D. ১৬৪ ১২৩৮
দণ্ডৰ ভয়ত প্রাৰ্থনা। (পত্ৰ) D. ১৬৪ ১২৩৮
ইংলণ্ডৰ আদি বাসি লোকৰ
দেহতা। ॥ ১৬৫ ১২৩৯
অচমিয়া আৰু বজালি ভাসাৰ
কথোপকথন।
এই সংসাৰৰ এজন লোক ১৬৮ ১২৪২
নিৰো বজাই শ্রিষ্টিয়ান লোকবিলাকৰ
ভাৰনা কৰা। ন.ল.ফ. ১৭০ ১২৪৪

লেখক বচবে- খণ্ড			লেখক বচবে- খণ্ড		
কিয়া মতে		পিঠি পিঠি	কিয়া মতে		পিঠি পিঠি
বজাল দেসৰ আগৰ দিনৰ মোহৰ।	. ১৭১	১২৪৫	ত্ৰিধ বিচাউৰ ত্ৰিষ্টোম্ব নচন।	ব.ন.	১৮৩ ১২৫৭
খ্ৰিষ্টেৰ পাচনিবিলকৰ সংশ্লেপ			পেংগুইন চৰাইৰ নকচা।	.	১৮৪ ১২৫৮
বিবৰন।	ন.ল.ফ.	১৭৩ ১২৪৭	নাদিৰ স্মা বাগস্থানৰ বিবৰন।	.	১৮৫ ১২৫৯
বৰ অৰ্থাত পাখি মালা লোআ			মহা কবি কালিদাসৰ জিৱন		
চৰাই।	॥	১৭৫ ১২৪৯	ত্ৰিষ্টোম্ব।	গ.	১৮৬ ১২৬০
ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পজিকা।	.	১৭৬ ১২৫০	দ্বিছদা আদি বিদেশৰ ৰূপ।	.	১৯০ ১২৬৪
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ			এহনি বোণৰ সংখ্যোপা বিবৰন।		
বচিত।	.	১৭৬ ১২৫০	Sri Purnanond Sorma	১২১	১২৬৫
৯ বচৰ। ডিচেম্বৰ, ১৮৫৪।	১২	নম্বৰ।	গিয়ানবলি।	.	১২১ ১২৬৫
নানা দেসৰ সন্ধান।	.	১৭৭ ১২৫১	Agents for the Orunudoj	.	১২২ ১২৬৬
মিচা বাদি। (পত্ৰ)	D.	১৭৮ ১২৫২	অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ		
চেলোৰ বিবৰন।	.	১৭৯ ১২৫৩	বচিত।	.	১২২ ১২৬৬
এটা বাঘে মাহুছ গৰু মৰা।	.	১৮০ ১২৫৪	জাহুআবি, অৰ্থাত মাঘৰ পজিকা।	.	১২২ ১২৬৬
মোচা নতু গোপোলৰ জঁপা।	ক.	১৮১ ১২৫৫			

লেখক অনুসৰি বিসই-সূচি

গিতিবোৰৰ ভল্লৰ গিতি-সংখ্যাহে ইয়াত দিয়া হৈছে। তথা-চিনবিলাক গীত আৰু পদাৰ চিন

অ.		হিন্দুস্থানৰ নানা প্ৰদেশ	৮৩৫
আমেৰিকা প্ৰথমে দৰ্শন হোআৰ কথা	১০	ইস্বৰ তেওঁৰ স্ৰিষ্টতকৈ গোবৰহ	৮৩৫
অ. চ. ক.		উইৰ কথা	৮৪৫
গিয়ানৰ পহাৰ	৮৭৯	গিয়ানৰ পুত্ৰ, অৰ্থাৎ মন্ত্ৰজ্ঞ	৮৪৬
পৰিখাৰ বন	৯২৫	সোনতকৈ শ্ৰম ভাল	৮৭১
অচমিয়া লবাব মিত্ৰ :		ইস্বৰৰ চকু সকলো ঠাইতে আছে	৮৬১
আনন্দিবাম ফুকন চাওক।		চিপিও সেনাপতিৰ চৰিত্ৰৰ কথা	৮৭৬
অকনোদই পাঠক এজন		ইস্বৰৰ আগ্য।	১১০৬
অকনোদইৰ হৃনিয়ম	১০৮৭	নানা বচন	
অ. ল. মঃ আনন্দিবাম ফুকন চাওক।		ই. জ. ব.	
অ. হ. দ.		মিত্ৰ হোআ পাছৰি বাকৰ চাঙাবৰ	
কনুষ্কাঞ্চিচ বজাই প্ৰিষ্টিয়ান লোকক পৰিখা		বিবৰন	৪৭৯, ৪৭৯, ৪৭৮
কবি প্ৰতিফল দিয়া	২৭০	ৰামগতিৰ বিবৰন	৪৮৭, ৪৯৬
আপোনাৰ হিত চিন্তা কৰু	২৭৪	ধৰ্মি চহৰিয়া এজনৰ বিবৰন	৭২৯
মো মাখিৰ কথা	২৭৫	উং	
আ.		ববি নামে এটা সাহসিক কুকুৰৰ আপ্যান	১০২৭
বিভিচাৰ বিসয়ক	২২১	এই সংসাৰৰ এজন লোক	
নগাৰ বিবৰন	২৪২	অচমিয়া আৰু বঙ্গালি ভাষাৰ কথোপকথন	১২৪২
খামতিৰ বিবৰন	২৫০	এজন অচমিয়া লোক, ওপৰ অচমত থকা	
মিচিমিৰ বিবৰন	২৫১	অচমিয়া লোকসকলৰ হিত কথা	২২৭
চিংফৌৰ বিবৰন	২৫৭	এজন অচমিয়া লোক, কসিকতা নগৰত থকা	
আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু ডফলাৰ		অচম দেশৰ লোকসকলৰ প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ	
বিবৰন	২৮০	২৪২, ২৮৬, ২৯৬, ২৯৭, ১০৩১, ১০৮৮	
অকাৰ বিবৰন	৩১৬	বিবাহৰ সময়ত যি সকল নিয়ম প্ৰতিপালন	
আমেৰিকাৰ দুই জন চিকাৰি লোকৰ বিবৰন	১১১২	কৰা কৰ্তব্য তাৰ কথা	১০৬৬
আ. ই. দ.		বিদবাৰ বিবাহ	১০৮২
যৰমিয়াল কুকুৰ	২২১	অচমিয়া ভাষা	১০২৫
আনন্দিবাম ফুকন (অ. ল. ম., অচমিয়া		ও.	
লবাব মিত্ৰ, লবাব মিত্ৰ, Young Assam)		গিত*	৮১৬, ২৫৭
ইংলণ্ডৰ বিবৰন	১২৮	ও. ও.	
নানা সন্ধান	৩৮৪	গিত*	১১০৪
পৰিশ্ৰমৰ ফল	৩৯৩	ক.	
ৰাতিৰ বিবৰন	৫১২	অসমিয়া আৰু বঙ্গালি মাছহৰ চৰিত্ৰ ভুলনা কবি	
দায়।	৫৪৬	এটি চেষ্টা	১৪৮
অচম দেশ সৰু আক্ৰমণ কৰা কথা	৬৩৫	ক. ব. চ.	
		নগাঁৱত মাউৰ লগাৰ কথা	২৭৮

ক. স.		জ. ভ.	
ধৰ্ম গিত*	১৬	সত্য ধৰ্মৰ চাৰি প্ৰমান	২৩২
কা.		জৈ. ট.	
ধনৰ ভাৰ	১২১৭	জ্ঞান কৰ্তাৰ আগমন	১৭০
কাতিবায় গৌহাই		জোৰ.	
চৰাপুষ্টি মকামৰ বিবৰন	১১৮০	প্ৰিথিবিৰ আকৰ্ষণৰ বিসইতে দুই জনৰ	
কিনাবায় সজিয়া		কথোপকথন	১২১
কলিকতাৰ স্থিতি	৫৩৮	দ.	
কু.		বাণেক পুতেক আৰু গাধ	৫৮
আচৰিত কথা বাত্ৰা	১১৭৩	বৰখুঁৰ কথা	২২
খে.		মাউৰ কালত বুৰা দাদুবিয়াৰ মহাত্মাৰ বিবৰন	১৩৬
এই দেশত মধো মধো...	৭২৬	দ. ক.	
গ.		পৰিয়ালৰ সাসন	১১৬৩
নানা দেশৰ সন্মাদ	১২০৩	দয়্যাবাম চেটিয়া	
কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ	১২২৮	চাপাখানাৰ বিবৰন*	২০২
মহাকবি কালিদাসৰ জিৱন বৃত্তান্ত	১২৬০	বঙ্গপুৰ নগৰৰ বৰ্ণন*	
ঘ.		দে.	
গঙ্গা নাৰায়ন চিল	২৬৮	সিহবিলাকৰ হিতকৃত	১১০৫
ঘ. ল. প.		ধ.	
আকবৰ বাগ্‌চাৰ কথা	১১২৩	গিয়ান আৰু লাভ বৰ্হাৰ কথা	২৩৩
ঘি.		ধনিবায়	
দুখিয়া লোকক দায়া কৰা	২৫৫	আমেৰিকালৈ জোআ শ্ৰীলুচিএন হেইডন	
আচৰিত কপে প্ৰান ৰখা পোআ	২৫৭	জাৰ নিজ নাম ধনিবায়, সেয়ে লিখা পত্ৰ	৩৬২
বনিয়ন চাহাব আৰু বন্দিমাল ৰপিয়াৰ কথা	২৮৮	ধৰ্ম কাস্ত গৌহাই	
আনন্দেৰে মৰন	২৮৮	গুআহাটিৰ বিবৰন*	২৭৩
সংসাৰৰ মায়াৰ বজাৰ	১২০	ধ. ল. হ.	
চ. অ. ক.		আপুনি আপোনাৰ বিচাৰ কৰা উচিত অথবা	
ইহৰে আপোনাৰ লোকক ৰখা	৭২৮	তিনটা লৰাৰ বিবৰন	৪৪১, ৪৬১
চিকা দাস (শ্ৰীচিকা দাস, চি. দ.)		ন. ল.	
বিদ্ভা সিকাৰ নিবেদন	১০১৩	প্ৰিষ্টিং প্ৰেচৰ বিবৰন অৰ্থাত চাপা খানাৰ	
সত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা*	১১৫২	আখ্যান	২৩
মহামহিম শ্ৰীজুত অকনোদই সন্মাদ প্ৰকাশক		দানিএল ভিষ্ণুত বক্তাৰ বিবৰন	৭৫
চাহাব বৰাপৰেস্ত	১১১০	গিয়ান	১১৪
জ. ট.		সত্য ভক্তিৰ লাভ	১৫৬
আচিৰ বিসই	৮১০	হবে নামে এটা নগা লৰাৰ মৰন	১৭৭
মৰনৰ বিসই কিছু চিন্তা	৮১৩	পৌল পাচনিৰ বিবৰন	১৭৮, ১৮৪
এটা ন ভবা গননা	৮১৩	পৰম ইল্লেৰে প্ৰিষ্টি কৰাৰ কথা	১৮৫, ১৯৫
আকৰ্ষন আৰু ভাপৰ বিসই	৮৪৩	জলাপ্লাবনৰ কথা	২০১, ২০৮
খেহ লোকৰ ক্ৰিপা কৰোঁতা দেবি	২২১	আত্মাহাৰৰ বিবৰন	৩২৪
কুডাৰনা	২২৬	ইচাকৰ বিবৰন	৩৫৫
মাজুহ আৰু জট্‌বিলাকৰ মাজত জি ডেন হই		মাকোবৰ বিবৰন	৩৮০
তাৰে কিছু কথা	২৩৬	মোচেফৰ বিবৰন	৩৮৬, ৩২৫, ৪০৪, ৪০৮
কালৰ বিসই	২৪২	নিপ্তাৰৰ উপাই*	৫১২
হাতি আৰু সিংহালৰ প্ৰিষ্টান্ত	১০২২		

ইশ্বৰ দসম আগ্যা*	৫২০	বাতিৰাম পচাৰকৰ সাক্ষ্যনা কপে মৰন	২৬৫
প্ৰচু যিচু খিষ্টৰ অৱতাৰ বিবৰন*	৫২১	লুং চাং নামে এটি নগা লৰাৰ কথা	১০০৮
নৰকৰ বিবৰন*	৫২২	শ্বৰগ	১০৩৮
শ্বৰগৰ বিবৰন*	৫২২	মধু বস	১০৭০
বিনই বচন*	৫২৩	এক বৃদ্ধিক কুৰুৰ কথা	১০৫৩
ন.ল.ক.		আগৰ কালৰ ভৱিষ্যত পাকা*	১০৬৩
হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি	৪১৬, ৪২৭	বিষ্ণুৰ বিসয়ে উপদেশ	১০৭১
গজনিৰ দ্বিতীয় বজা মহমদৰ আখ্যান	৪২৮	দিলিৰ বজা কুতুবুদ্দিনৰ বংশাৱলি	১০৮১
গজনিৰ তৃতীয় বজা মচউদৰ আখ্যান	৪২৯	মোচাৰ বিবৰণ	১০৯৬
হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি Death of Masoud	৪৩০	আৰাম শ্ৰাৰ আখ্যান	১০৯৯
গজনিৰ চতুৰ্থ বজা মদুদ	৪৩১	ইল্‌তমশ্বৰ আখ্যান	১০৯৯
গজনিৰ পঞ্চম বজা দ্বিতীয় মচউদ	৪৩২	ফিৰোজৰ আখ্যান	১১০০
গজনিৰ সপ্তম বজা আলতুঙ্গ হুচেন	৪৩৩	চুলতানা ৰাজিয়া	১১০০
গজনিৰ সপ্তম বজা আলতুঙ্গ ৰাচেন	৪৩৪	অকনোদই পৰা লৰাবিলাকলৈ	১১১৮
গজনিৰ অষ্টম বজা ফেরুখজাদ	৪৩৫	এজন চাহাবৰ ঘৰিৰ প্ৰপতন এইকণ কথা লিপি	
গজনিৰ নবম বজা ইব্রাহিম	৪৩৬	খোআ হৈছিল*	১১১৯
গজনিৰ দশম বজা তৃতীয় মচউদ	৪৩৭	দ্বিতীয় বহৰামৰ আখ্যান	১১২০
গজনিৰ একাদশ বজা আচিনা	৪৩৮	চতুৰ্থ মচউদৰ আখ্যান	১১২১
গজনিৰ দ্বাদশ বজা বহৰাম	৪৩৯	পাপিৰ প্ৰাৰ্থনা*	১১২৬
গজনিৰ ত্ৰয়োদশ বজা খোশ্ৰো	৪৪০	মহা তিমুৰ বেগৰ আখ্যান	১১৪৩
গজনিৰ চৌদশ বজা দ্বিতীয় খোশ্ৰো	৪৪১	এজনি ধৰমি তিৰি আৰু অধৰমি পুৰুষৰ কথা	১১৪৬
গৌৰৰ দ্বিতীয় বজা মহমদৰ আখ্যান	৪৪২	বালিনৰ আখ্যান	১১৫১, ১১৬৭
কাৰাজিমৰ বাদশ্বা মহমদৰ আখ্যান	৪৪৩	গিত*	১১৫৮
জগিচ খাৰ ৰাজ্যৰ বিবৰন	৪৪৪	দিশাম বাৰৰ কথা	১১৬২
খিষ্টৰ কথাত তোমাৰোৰ মনে কি ধৰে	৪৪৫	সৰ্বকাল জিয়াই থকা গুচ	১১৮৪
তিনিজন ভাইৰ মিশনেৰি জাহা	৭১২	ক্ৰিষ্ণ পাল নামে প্ৰথম হিন্দু দ্বিষ্টানৰ	
ইশ্বৰে পাপ কৰাইনে?	৭১৩	বিবৰন	১১১২
মৈদামত জিয়াই খোআ এটি কেঁচুআ চোআলিৰ কথা	৭১৪	আপোনা পেটিয়াৰ ফল	১১৩৩
পিজি মাজিয়ে লৰাক কেনেকৈ সিকাই?	৭১৫	নিৰো ৰজাই খিষ্টিয়ান লোকবিলাক তাৰনা	
আপোনাৰ দৰে লোকক হিত কৰা	৭১৬	কৰা	১২৬৫
খঙ্গ কৰাৰ কথাত হিতোপদেশ	৭১৭	খিষ্টৰ পাচনিবিলাকৰ সংশ্লেষ বিবৰন	১২৪৭
অলপ পাপলৈকো ভই কৰাৰ কথা	৭১৮	মু.	
মই প্ৰাৰ্থনা কৰিব নে জানো?	৭১৯	নামান ন মেৰে এজন দ্বিষ্টা যন্ত্ৰ হোআৰ কথা	১১৭৮
স্বপ্নি বচন	৭২০		
তিৰ্থৰ বিবৰন* ১-৩ অধ্যা	৭২১, ৮০৭	পঞ্চাধৰ সৰ্মা, শ্ৰী	
তিৰ্থৰ জাত্ৰা*, ৪-১০ অধ্যা	৭২২, ৮০৮, ৮০৯, ৮১০, ৮১১, ৮১২	জুৰা আৰু গিহানি লোকলৈ নিবেদন	১১৪৭
ধৰম সাম্ৰাজ্য মাজ কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা	২২০	প. স,	
মিচা কথাত ভই পোআ এক সৰু লৰাৰ কথা	২২১	প্ৰিথিদিৰ আকাৰৰ দিঃই	১৩
চুব কৰিবলৈ ভই কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা	২২২	মতোআল হোআৰ কথা	৮৮
আগিণা ৰজা	২২৩	পমধৰ সৰ্মা, শ্ৰী	
ধৰম কথাত সন্ধান। নানা বিধ ধৰম আচৰন	২২৪	লৰা কালে কৰিব বিচাৰ	১০২১
কৰা লোকৰ সংখ্যা	২২৫	পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা, শ্ৰী	
মাজুৰ অমৰনৰ বিসয়ে আকাশৰ তৰাবিলাক		(Sri Purnanond Sorma)	
প্ৰমান দিয়া*	২২৬	বিবেচনাৰ ধন*	১০২০

ভাল কপে কাকত পৰ্হাৰ নিয়ম	১০৪২	দখিন সাগৰৰ মাজুলিৰ এজন মাজুল	
অচম দেশৰ বালক সকলৰ বৃদ্ধি আৰু বৰ্ণনা		আৰু কথা কোৱা কাঠ এডোপৰ	১২০৬
গিয়ান বাহিবৰ উপাই	১০৭০	সজ্য বেৰহাৰৰ কথা	১২২৪
মহা মহিম শ্ৰীকৃত অকনোদই সম্পাদক		ত্ৰিধ বিচাৰ্ডৰ ত্ৰিষ্টান্ত বচন	১২৫৭
মহাসই দেশোপকাৰক বৰেন্দ্ৰ	১১২৮	ব. পু.	
গ্ৰহনি ৰোগৰ সংক্ষেপ বিবৰন	১২৬৫	ফাঁচি দিয়া এজন মাজুলৰ কথা	১২২১
পু. স.		বিং সং, বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ	
ছিত কথা সকল	১১৩০	লক্ষা দিপৰ বিবৰন	২৮৩
প্ৰ. চ. দ.		খেহ দেশৰ জন্ধ নামেৰে সাগৰত	
পাটক চোঁৱা চৰাইৰ বিবৰন	১১১২	ফুৰা জাহাজ	২২২
প্ৰাণনাথ বৰুৱা		ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ বিবৰন	১০১৩, ১০৩৩
কলিকাতা আদি ভাটি দেশৰ বিবৰন	৩০২	ক.	
ফ.		কানিৰ বিবৰন	৬
তিনিটা সৰু মাচৰ ত্ৰিষ্টান্তৰ কথা	১২১	কাকতি ফৰিগৰ কথা	৪৪
ব.		ফটিকাৰ বিবৰন	৪৫
সিল হৈ জোআ ম'হৰ কথা	৩৭	ধৰমৰ কথা বাজা	১৫১
ভেজ জোআ সিৰৰ বিবৰন	৩৭	আয়বলও আৰু...	১৫২
কেমুতাই অৰ্থাত বনৰো গছৰ বিবৰন	৪৩	এই অসম দেশৰ...	১৫২
মৰনৰ ভই হেলা কৰা এজনৰ কথা	৭২	মাজুল এজনক ফাঁচি দিয়াৰ কথা	১৬৭
জোআ নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা	১২২	পুৰা মাজুল এটা মৰাৰ কথা	২০২
এটনা পৰ্বতৰ বিবৰন	১০২৪	ভ.	
বং		চৰাই চলনৰ সক্তি	১০১৪
দেও পুজক লৰাৰ গান	৮৭০	দিশ্বাসৰ ফল	১০৩৭
ব. দ.		ভ. ম. দ.	
কুকুৰ আৰু সিহালৰ কথা	৩৬২	হুৰ সিকা এটা পাৰ চৰাইৰ কথা	১০২১
অসম লৰা আমেৰিকালৈ জোআৰ কথা	৩৬৫	হুবুধি	১১৪২
গুপ্ত ধন	৩৭২	ম.	
ব. ন.		কএদি এজনক ফাঁসি দিয়া কথা	৩০
প্ৰাথমিক শিক্ষা	২৭৫	প্ৰিথিবিৰ পূৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ	
ইশ্বৰ আৰু তেওঁৰ প্ৰিষ্টিৰ কবমৰ কথা	২৮৭	সংখ্যেপ বিবৰন	৬০
জন্ধবোৰক আমি জি ৰূপ বেৰহাৰ কৰিব		অকনোদই পৰ্হা সৰু লৰাবিলাকৰ প্ৰতি	
লাগে তাৰ কথা	১০০৭	প্ৰথম প্ৰনই পত্ৰ	৬৭
মিক্ৰস্কোপ আৰু এক নিটুৰ লৰাৰ কথা	১০২৫	মিচৰ দেশৰ বিসই	৭২
নানসিল কপেৰাশোনাক উচৰগ কৰা		উত্তমাসা অস্ত্ৰবিপ ঘূৰি, ইউৰপৰ পৰা	
এক চাকৰৰ কথা	১০৩০	ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথম আহিবৰ কথা	৬২, ৭২
চিচিলি আৰু নাপলি ৰাজ্যৰ আলফ্ৰেডো ৰজা	১০৫১	মিচৰ দেশৰ ব্ৰিসই	৭২
এজন কইদি আৰু এন্দুৰৰ কথা	১০৬১	মজুল পুত্ৰৰ পৰা পতিত	৮১
মহা চিকন্দৰ আৰু তেওঁৰ মাক	১০৬৪	প্ৰাৰ্থনা কৰা কল	৮২
গিয়ানি পৰিয়াল বিলাকলৈ আচৰিব		প্ৰিথিবিৰ পূৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ সংখ্যেপ বিবৰন	
লগা কথা	১১০৩	ব্ৰিহদবিলাকৰ কথা	৮৮
এন্দুৰ আৰু তাৰ বোজাৰ কথা	১১০৪	মাদিয়া ৰাজ্য, পাটিৰ ৰাজ্য	৮২
কিৰ্তন কৰাৰ কথা	১১১৫	গ্ৰিক দেশৰ কথা	২৬
লাৰ্ক নামে ডবত চৰাই আৰু সহ কথা		বোমৰ ৰাজ্য	২৮
খেতিৰ কথা	১১৬৩	প্ৰিথিবি আৰু তাৰ সন্ধানবিলাকৰ ত্ৰিষ্টান্ত	২২
বৰ্জাৰ্জ আৰু বনিৰ্ভৰ	১১৬৬	ভিন ভিন দেশৰ মৰা স লৈ বেৰহাৰ	১০৭

বুৰা মাহুহ আৰু ত্ৰিত্ব	১২২	লহা উপদিপৰ কথা	১০৪
ডামাধু জি মন্ড গুন ভাৰ বিবৰন	১৪৪	কম্পানি বাহাদুৰৰ বিবৰন	২৭৪
দিঘল সিদ্ধি পত্ৰ পত্ৰ দ্বিষ্টান্ত	৪২৩	বাবট ব্লেন্ড, শ্ৰীজুত	
কলিকতাত থকা শ্ৰীজুত স্মৃতি আলিএ লিখা পত্ৰ	৬৩২	অচম দেশৰ জুৰা মচলমান সকলৰ প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ	১১১৭
মাত্ৰি বধ	৭১২	ক.	
জিয়াই থাকিবলৈ কেবল পাঁচ খণ্ডক মাথোন	৭১২	পূৰ্বকালৰ ইতিহাস, আখ্যা	
ডাকৰ ডিসিৰে এটা মাহুহৰ কথা	৭২০	১ : শ্ৰিষ্টি কৰা বিবৰন	৬২৭
এজন পৰমি ত্ৰিৰোতাৰ কথা	৭৩৪	২ : আদমে পাপ কৰা কথা	৬২
পিত্ৰি মাত্ৰিক সমাদৰ কৰা	৭৩৬	৩ : কইন আৰু হেবেলৰ কথা	৭১
ধনৰ উতম খৰচ	৭৩৬	৪ : জলপ্ৰাৰণ	৭২
চুটা সকলৰ কথা বাত্ৰা	৭৩৬	৫ : আত্মাহুতলৈ অধিকাৰ কৰা দেশ	৭৫
চিন কেতবিলাক	৭৮৩	৬ : আত্মাহুতলৈ অধিকাৰ কৰা পুত্ৰ	৭৬
তাৰ পাচে কি ?	৭৮৩	৭ : আত্মাহুত নাইবা প্ৰেমৰ পৰিখা	৭৮
শ্ৰীজুত পাহুৰি দাইবলি চাহাব ত্ৰিত্ব হোআ	২৩৩	৮ : যাকোবে দেখা প্ৰিয় সপোন	৭০
বিগোআনা নামেৰে এবিধ অসভ্য লোকে প্ৰথমে পুণি পাই আনন্দ কৰাৰ কথা	২৪৮	৯ : যাকোবৰ বহু দিনিয়া আত্মা	৮১১
লহা দিপত মুক্তা বিচৰা	২৬৩	১০ : যাকোব নাইবা গোট থোআ	৮২৬
খেহ আৰু অসম দেশৰ ইঙ্গুলৰ কথা	২৬৬	১১ : যোচেফক গাঁতত থোআৰ কথা	৮৪২
আমেৰিকা দেশৰ ওৱাচিংটন নগৰৰ ৰাজ সভা ঘৰ	২৭২	১২ : যোচেফ বন্দি হোআৰ কথা	৮৫২
গেহ লোকৰ সেৱা পূজা কৰা মন্দিৰ	২৮০	১৩ : যোচেফ বন্দি হোআৰ কথা	৮৭৭
খেহ দেশৰ পৰা আচৰিত সন্মাদ	২৮২	১৪ : যোচেফ আৰু ৰজাৰ বাট লোআ আৰু চান্দমাই	৮২১
বিশ্ৰাম দিন আৰু ইশ্বৰক ভজা ঘৰ	১০১১	১৫ : যোচেফ বন্দিলালৰ পৰা মুকলি হোআ	২৬৫
মান দেশৰ কাৰেন লোকৰ আখ্যান	১০১৫	১৬ : যোচেফ মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ হোআ	২৫
অকনোদই পহাঁ সকল চাতৰবিলাকৰ প্ৰতি কিচু কথা	১০৩১	১৭ : যোচেফ নতু ভোজৰ কথা	২৬
ইণ্ডিয়ান নামেৰে আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোকৰ কথা	১০৩৬	১৮ : যোচেফ নতু ক্ষমাৰস্ত ভায়েক	১০০২
ম. ফ. ফ্ৰ.		১৯ : যোচেফ নতু হেৰোআ পুত্ৰ	১০১৬
কমিয়া ৰজাবিলাকৰ আখ্যান	৮২৮, ২৪০	ঠেও নিবেদন কৰি আচে	১১৫৮
মলুআ কপিৰাজ চক্ৰবৰ্তি, শ্ৰী শ্ৰী		নিৰ্ভোল আৰম্ভ কৰা	১১৬৬
মলুআ ৰজাৰ চিঠি	১১৫০	মোচা নতু গোগোলৰ জঁপা	১২৫৫
মা.		ক. দ.	
নগাঁৱত মাউৰ লগাৰ কথা	৬০৮	আবদালাহ আৰু চাবাটৰ বিবৰন	১২০৮
মিৰ মজফৰ জুচেন, শ্ৰী		ল. লে. দ.	
মাগুৰৰ শ্ৰীজুত অকনোদই সম্পাদক মহাসই মাগুৰবেষু	১১০১	উপকাৰি পৰামৰ্শ	১০১২
অহনিৰ বিবৰন	১১৫৫	লৰাৰ মিত্ৰ : আনন্দিৰাম কুকন চাওক।	
মো.		লুচিএন হেইডন, ধনিৰাম চাওক।	
গাথৰ দিয়া	১১২২	আমেৰিকালৈ জোআ এজন নগাঁও জুলাৰ চাতৰৰ পৰা চিঠি	৩৬১
জো.		সন্মাদপত্ৰ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই	
জোটৰ দেশৰ বিবৰন	৫৩	নিতি বেহু	১১২১
এইট ব্ৰিটেনৰ বিবৰন	৭১	সিধ্যক	
লোৰ বিবৰন	৭৮	মোৰ আই	২০১
		স্মৃতি	
		স্মৃতি কথা গোআ	১১১৪.

শু. স., শ্রী		বাঘৰে মেৰ পোআলিৰে দিষ্টাষ্ট .	১০০
সাদুকথা	৩৮২	নতুন গ্ৰহ দেখা পোআৰ কথা	১০৩
হ		লুভিয়া ধনবন্তৰ কথা*	১০৮
বৰখনৰ বিবৰন	১০০৫	ইউৰপৰ কথা	১১১, ১২০
C. H.		বুদি নিবুদি কতাব দিষ্টাষ্ট*	১২২
য়ান হাৰ্গচেন নামেৰে এটা মাউৰা লৰাৰ		প্ৰিষ্টত সম্পূৰ্ণ জ্ঞান	১৩৭
বিবৰন	৬২৫	ইশ্বৰৰ মহিমা	১৬৪
D.		ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা*	১৮৮
লিবিয়া স্থতিবেষ্ট, নাইবা আত্মক নাম কৰা		লঙ্গ গচ	১২২
চাবৰ	৭৭১	এটা লৰাৰ কাপৰত জুই লাগি মৰাৰ কথা	২০০
ভক্তিৰ আনন্দ*	১২৩৮	কুৰা উপদিপৰ কথা	২৩২
দণ্ডৰ ভয়ত প্ৰাৰ্থনা	১২৩৮	এলিয়া আৰু বেল দেৱতাৰ কথা	২৪০
মিচা বাদি*	১২৫২	বেঙ্গ আদি অচেতন হৈ থকাৰ কথা	২৭২
G. D.		মন ভঙিত হোআ কথা	২৭২
লুইচা নামেৰে এজনী চোআলিৰ বিবৰন	৬০১	সুৰ্জৰ গ্ৰহণ লগা কথা	৩১১
G. L. P.		দোদো পণি	৪২৩
প্ৰসঙ্গিকৰ উত্তৰ	১১৩৪	আফ্ৰিকাৰ পূব ডোখৰ জেদিবাৰ দেশ	৪৫২
Lakhmilal Dutt		কলিকতা নগৰৰ পিয়ল	৪৫২
সম্পাদকলৈ চিঠি	১১২১	আফ্ৰিকাৰ দণিণ ফালৰ বিবৰন	৪৮০
কৰুআ সিকি দিয়াৰ কথা	১২২৬	কাচৰ বিবৰন	৪৮৬
Lucien Hayden		বঙ্গপুৰ নগৰৰ ভিতৰত...	৪২০
Another Letter	৩৬২	সমুদ্ৰৰ সাপ ওলোআৰ কথা	৪২৪
Purnanond Sorma, Sri ; পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা		জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা ২৮১, ৫০৫, ৫২৬, ৫৪২, ৫৭০, ৫৯২,	
চাওক ।		৬১৫, ৭২৭, ৭৪৩, ৭৫২, ১০৭২,	
Young Assam : আনন্দিৰাম ফকন		১১১১, ১১২৭, ১১৪৫, ১১৫২,	
চাওক ।		১১৭৫, ১১৯২, ১২১৫, ১২৩১	
II		বঙ্গপুৰত ৰূপ খানি উলিওৱা	৫৪২
জোআ বচৰৰ কথা	১	আচিয়াৰ উত্তৰ দেশ কচিয়াৰ বিবৰন	৫৫১
ধৰমৰ কথাবাত্ৰা	৪, ১১, ২৭, ৬০, ৯৬,	ধৰমৰ কথাৰ সঙ্গদ	১১৩, ৫২৮
	১০৪, ১২৭	কুট জঙ্ঘৰ গননা	৬০৭, ৬৩৪
বজাৰ মৈদাম খনা	৫	কালে সৰ্বনাস কৰাৰ কথা	৬৩০
অনেক দেশৰ সংসাৰিক সঙ্গদ	৯	গলায়া আৰাতু ভাটৌ	৬৩৮
গ্ৰহৰ বিবৰন	১২	আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগৰ বিবৰন	৬৪৩
জাহাজ ভঙ্গা	১৪	আমেৰিকা মিল দেশৰ পূব ভাগৰ বিবৰন	৬৫২
প্ৰথম খ্ৰিষ্টিয়ান মাৰ্ভৰ জিফানৰ মৰন	১৬	আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম ভাগ	৬৭৫
অনেক দেশৰ সঙ্গদ	১৭	হিৰা আদি মুকুতাৰ বিবৰন	৬৮৭
লঙ্কাৰ বিবৰন	১৯	কাম্বিৰ দেশৰ বিবৰন	৬৯১
পলিকাৰ্পক মৰাৰ কথা	১৯	অচমিয়া বাপ্টিষ্ট সমাজ পতাৰ কথা	৬৯২
প্ৰিথিবিৰ বিবৰণ	২৮	দিলিৰ মগল বাদশ্বাবলাকৰ ৰূপ	৭০৬
কলিকতাৰ পানি সিলৰ ভঁৰাল	৩১	ব্ৰিটিছ আমেৰিকা দেশ	৭০৭
সিংহৰ বিবৰন	৩২	অন্ধ গননাৰ প্ৰশ্ন	৭১০
কানিয়া মাহুহ এজনী মৰাৰ কথা	৩৬	মেকচিকো দেশৰ বিবৰন	১১৩
প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ ফালৰ বিবৰন	৩৯	নিৰিবি পুৰনি নগৰত পোআ মূৰ্তি	১২৫
ইগনেভিয় নামে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মাৰ্ভৰৰ কথা	৩৯	উচিত কথা	১৩৪
		বৰ ভাঙ্গৰ পিৰ এজনৰ বিবৰন	১৩৫
		ওআটিমালা দেশৰ বিবৰণ	১৩৯

পশ্চিম দ্বীপ প্ৰথমে বিচাৰি পোআ লোকৰ	৭৪০	দয়াবন্ত ইশ্বৰৰ...*	২১২
বিবৰন	৭৪০	এপ্ৰিল মাহৰ পঞ্জিকা	২২০
আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম দেশবিলাক	৭৫৫	মিহুদা দেশত...	২২৮
মিত্ৰ আৰু	৭৬৪	মেই মাহৰ পঞ্জিকা	২২৮
মান দেশৰ বিবৰন	৭৮৭	কচিয়া দেশৰ কুৰুৰে চানি টানি নিয়াৰ	
হিন্দু ধৰ্মৰ বিবৰন	৮১২	নকচা	২৩৫
ডিউক অফ ওএলিংতনৰ বিবৰন	৮৪৭	ধনবন্ত আৰু বজাল মাহুৰৰ দ্বিষ্টান্ত	২৩৫
তাতাৰ দেশৰ বিবৰন	৮৬৭	শিত্ৰি মাহুৰ...*	২৩৬
নকৈ লোআ পেণ্ড দেশ	৮৮৩	জুন মাহৰ পঞ্জিকা	২৩৬
জেনৰেল চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ গ্ৰন্থ হোআৰ		জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা	২৪৪
কথা	১০৪৩	কুপোৰে মাখি মোৰে দ্বিষ্টান্ত	২৪৭
প্ৰধান আৰু ইতৰ লোকক বেহাৰ কৰাৰ		কুপোৰে এন্দুৰে কথা	২৪৭
কথা	১০৪৪	ইষ্ট ভেদ কৰা কথা	২৪৮
ফেটি সাপৰ বিবৰন	১০৫২	সিংহৰ কথা	২৪৮
অচমিয়া ৰজাবিলাকৰ মোহৰ	১১৩১	মেকুৰিএ চৰাই পোআলি খোআৰ কথা	২৪৮
বান্দৰৰ বিবৰন	১১৩৬	এলিয়াক স্বৰ্গলৈ নিয়াৰ কথা	২৪৯
সিৰসিংহ আৰু বৰজাৰ মোহৰ	১১৪১	আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা	২৫২
বাবৰ বাদশ্বাৰ বিবৰন	১১৫৭	বাপেক পুতেকহঁতৰ কথা	২৫৪
হুমায়ুন বাদশ্বাৰ বিবৰন	১১৮৫	অকাজত ধন ভগ্না পুতেকৰ দ্বিষ্টান্ত	২৫৭
ধৰ্মৰ কথা বাত্ৰা	১১,৩৫৪	থেক সিয়ালৰে লতাপনিয়লৰ কথা	২৫৮
হিন্দুস্থানি মাত	২৪	মিচৰ দেশৰ স্কিংক্সৰ কথা	২৫৮
ভক্তি লোকৰ অনন্ত স্মৃতি*	৪০	খেহ দেশৰ মহা গবৰ কথা	২৫৯
অনেক দেশৰ সম্বাদ	৮৫, ১৭৩, ১৮২, ৩২২	কাউৰিৰে থেক সিয়ালৰে কথা	২৬০
সকল জন্তুৰ...	২২	এটা কনাৰে এটা খোৰাৰে কথা	২৬০
খেতিয়কৰ দ্বিষ্টান্ত	১৩৫	চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৬০
লৰা কালত সিখা	১৩৭	মৌ মাখিৰ বিবৰন	২৬৫
জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৪৮	কাউৰিৰে য়েৰ চাগলিৰে কথা	২৬৮
আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৫৬	অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৬৮
চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৬৪	ইউৰপৰ দেশবিলাকৰ নকচা	২৭১
পৰদ্বাৰা গ্ৰহন ন কৰা আৰু অমুগ্ৰহ জনা	১৭২	পূৰ্ব কালৰ ইংলণ্ডবিলাকৰ বিবৰন	২৭২
অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৭২	কমিয়া লোকে...	২৭৩
নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৮০	ক্ৰাকোৰ ওচৰত থকা লোন খনা গাঁও	২৭৩
অতি প্ৰিয় ছজন মিত্ৰ	১৮৩	নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৭৬
ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৮৮	কলঙ্গ নৈৰ ওপৰত কাঠৰ দলঙ্গ	২৮৩
আমেৰিকান সেনাপতি স্কট চাহাব	১২০	আমেৰিকাৰ...	২৮৪
বিবাহ নো হোআকৈ চোআলি অনা	১২১	ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৮৪
সাপ মেলা জুগিৰ নকচা	১২৩	মিচু সত্য বলিদান	২৯২
লোভৰ ফল	১২৩	জাহ্নুআৰি, অৰ্ধাৰ্থ মাঘ ১৮৪২	২৯২
জানোআৰি মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৮	১২৬	বাব আৰু তাৰিখ মিলাবৰ ক্ৰম	২৯৩
জিলা সিবসাগৰ...মনিৰাম দেওনে...	২০০	প্ৰিথিবিৰ বৰ্গমাইল আৰু প্ৰজাৰ মুঠ লেখা	৩০৫
মহৰ অনেক গুন	২০৪	ফেব্ৰুৱাৰি, অৰ্ধাৰ্থ ফাল্গুন, ১৮৪২	৩১০
ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৮	২০৪	অষ্ট্ৰেলিয়া আদি কবি...	৩১৪
চন্দ্ৰ স্তৰ্জৰ গ্ৰহণ	২০৫	আচিয়া বৰ্ষৰ দেশবিলাক	৩১৭
মাৰ্চ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৮	২১২	অহঙ্কাৰৰ কথা	৩১৮
		মাৰ্চ অৰ্ধাৰ্থ চত, ১৮৪২	৩১৮

কলিকতাত বলুনত উঠি জোআৰ কথা	৩২১	কাচোআৰি চৰাইৰ বিবৰন	৪৩১
কলম্বে ডিষ্টাণ্ড দি বৃদ্ধাৰ কথা	৩২২	গৌৰৰ বজাবিলাকৰ বিবৰন	৪৩২
গিয়ানিৰে মূৰ্খৰে কথা	৩২৩	পুৰনি অসম বৃষ্টি	৪৬১, ৪৭৩, ৪৮১, ৪৮৮, ৪৯৫, ৫১৩, ৫৩১, ৫৪৪, ৫৬৩, ৫৭৪, ৫৮২, ৬০৪, ৬২২, ৬৫৩, ৬৭১, ৭০১, ৭১৭, ৭৩১, ৭৪৮, ৭৬৫, ৭৮১, ৮১২
সত্যাদি জুগৰ কথা	৩২৩	কোঁত অফ ডিবেক্ট	৪৭০
টেম্বৰ জালোআইৰ কথা	৩২৬	ধৰমিৰ লাভ*	৪৯৭
এপ্ৰিল অৰ্থাত বহাগ ১৮৪২	৩২৬	জাহ্নুআৰি পুহ মাঘৰ পঞ্জিকা	৪৯৮
গিয়ানবন্ত বজাৰ সোধ	৩৩০	বহুৱা গামৰ বিবৰন	৫১০
অনন্ত কাল	৩৩১	ফেব্ৰুআৰি, ফাগুন মাঘৰ পঞ্জিকা	৫১৮
মানিক পোআ দুই ভায়েকৰ কথা	৩৩০	School books for sale...	৫১৮, ৫৫০
দুটা ইষ্ট মাহুহৰ কথা	৩৩৩	কিপিনৰ পটন্তৰ	৫৩১
আলাসতে বহি থকা সন্তানিৰ কথা	৩৩৩	মাৰ্চ, অৰ্থাত চতৰ পঞ্জিকা	৫৩৪
মুখৰা মাহুহৰে লৰাৰে কথা	৩৩৪	এপ্ৰিল অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা	৫৫০
কুকুৰৰে দিয়ালৰে কথা	৩৩৪	সত্য ধৰমৰ সংশোধন কথা	৫৫৩
মেই, অৰ্থাত জ্যৈষ্ঠ, ১৮৪২	৩৩৪	সৰিল আত্মাৰ বিবৰন	৫৫৩
পঞ্জাবৰ বনৰ সেসৰ কথা	৩৩৭	মেই অৰ্থাত জ্যৈষ্ঠৰ পঞ্জিকা	৫৬৬
শ্রীজুত গবৰ্ণৰ জেনেৰল	৩৪১	আচিয়াত থকা ভাগ তুককৰ বিবৰন	৫৬৭
জুন, অৰ্থাত আভাৰ, ১৮৪২	৩৪২	কলিকতা আদি বঙ্গাল দেশত চলোআ বঙ্গালি	
ঘোৰাৰ বিবৰণ	৩৪৭	ভাসাৰ সমাচাৰ পত্ৰ বিলাকৰ নাম	৫৭৭
জুলাই, অৰ্থাত সাওন ১৮৪২	৩৫০	লৰাৰ নিমিতে সাংখৰ দিয়া	৫৭৭
চাপাখানৰ কথা	৩৫৬	বঙ্গপুৰত থানি উলিওৱা ৰূপ	৫৭৮
খেমা কৰাৰ কথা	৩৫৪	জুন, অৰ্থাত আভাৰৰ পঞ্জিকা	৫৭৮
শিক দেশৰ মেৰ চাগলি	৩৫৭	চুৰিঙা আৰু যিহুদা দেশৰ বিবৰন	৫৭৯
সাখিৰ নিমিতে গচ মতোআৰ কথা	৩৫৭	কলি জুগত ভোগ কৰা বজা দিলাকৰ নাম	৫৮১
আগষ্ট অৰ্থাত ভাদ ১৮৪২	৩৫৮	তিমি মাচ মৰাৰ বিবৰন	৫৯২
গুৱাহাটীত হোআ নিবাহৰ কথা	৩৬১	জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা	৫৯৪
জিৰাফ, অৰ্থাত নাহৰফুটকিয়া পহুৰ বিবৰন	৩৬৪	আৰব দেশৰ বিবৰন	৫৯৫
চেন্দুগৰ অৰ্থাত আহিন ১৮৪২	৩৬৬	দেশ বিদেশৰ বস্ত্ৰৰ মহা দৰ্শন	৬০৩
দুটা কুকুৰৰ কথা	৩৭০	মাটিত থানি উলিওৱা ৰূপ	৬০৬
উট চৰাই	৩৭১	আগষ্ট অৰ্থাত ভাদ মাঘৰ পঞ্জিকা	৬১০
ঘোৰাৰ ইতিহাস কথা	৩৭৩	মিচৰ দেশৰ বিবৰন	৬১১
অস্তোবৰ অৰ্থাত কাতি ১৮৪২	৩৭৪	সাংখৰ দিয়া	৬২৬, ৬৩২
"অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ"	৩৭৭	চেন্দুগৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা	৬২৬
নবেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোন, ১৮৪২	৩৮২	পাটি দেশৰ বিবৰন	৬২৭
আমেৰিকাৰ পৰা পোআ পত্ৰ	৩৯০	লণ্ডন নগৰৰ নিবাসিৰ সংগ্যা	৬২৮
ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহ, ১৮৪২	৩৯০	ধৰম কথাৰ সম্বাদ	৬২৯
লৰাবিলাকক পছিবলৈ সিকোআ বাপেক		মহা দৰ্শনৰ আৰ্চি ঘৰ	৬৩০
মাকৰ উচিত	৩৯৮	ঘূৰনিয়া মাটিৰ হিচাব*	৬৩৪
মচলমানৰে চাগলিৰে কথা	৪০১	সেন হুহু নায়ে...	৬৩৮
বিবৰ পহুৰ বিবৰন	৪০২	মাটিত টঙ্কনিয়াই চোৰ ধৰা কথা	৬৩৯
নেগুৰ বজোআ সাপ	৪১১	অস্তোবৰ অৰ্থাত কাতিৰ পঞ্জিকা	৬৪২
মৰিচ আৰু জেনেৰিৰ কথা	৪১২	পোল পাচনিৰ বিবৰন	৬৪৭
এবিধ কেমতাই পহুৰ নক্চা	৪১৩	নবেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা	৬৫৮
প্লাজকচ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ কথা	৪১৩		
সিকোআ চাগলিৰ কথা	৪১৪		
ভাৰি কোআ	৪১৪		
ইণ্ডোনাৰ বিবৰন	৪১৫		

ডিচেম্বৰ, অৰ্ধাৰ্দ্ধ পূহৰ পঞ্জিকা	৬৭৪	পৰ্বতবোৰৰ বিবৰন	২০২
আহুআৰি অৰ্ধাৰ্দ্ধ মাহৰ পঞ্জিকা	৬২৬	এটা চিকাৰি আৰু সিয়াল	২১০
কাপৰত তুলিবৰ নিমিত্তে ২ ছত্ৰিয়া আখৰ		স্বচন	২১০
ঠগ	৬২৩	জোৰন ব্ৰাহ্মন প্ৰিষ্টিয়ান হোআ	২১৩
পৰ্জনীৰ বজাবিলাকৰ নাম আৰু বজা		মাত্ৰিৰ সাস্তনা	২১৪
পোআ সঁক	৬২৪	মান দেশৰ সন্ধান	২১৫
হিন্দুমানৰ পাঠান বা আকগানৰ বজাৰ নাম	৬২৫	আহি বাসি নগাৰ কথা	২১৬
তিম্বুৰ আদি মগল বংশি বজাৰ নাম	৬২৪	পাৰচি দেশৰ বাণিজ্য	২১৭
কেবকআৰি, অৰ্ধাৰ্দ্ধ ফাগুনৰ পঞ্জিকা	৭০৬	স্বৰ্জৰ উদই অৰ্ধাৰ্দ্ধ লৰাবিলাকৰ গিয়ান	
এটা ভাইৰ উপদেশ	৭১৬	জনমোআ ধৰ্ম উপদেশ	২১২
Rupee of Sworgonarayon...	৭১২	হাকিম কালিফ	২২৩
মাৰ্চ অৰ্ধাৰ্দ্ধ চ'তৰ পঞ্জিকা	৭২২	জৰ্মানি দেশৰ এক সাধু কথা	২২৪
নিৰিবি পুৰনি নগৰত পোআ মূৰ্তি	৭২৬	ডেটি দিয়াৰ অহুড কল	২২৭
এপ্ৰিল, অৰ্ধাৰ্দ্ধ বহাগৰ পঞ্জিকা	৭৫১	সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ ভগাৰ বিবৰন	২২৭
বান কুৰুৰ অদ্ভুত কথা	৭৫২	গোট গোট হোআ আখৰৰে প্ৰথমে চপা	
এপ্ৰিল, অৰ্ধাৰ্দ্ধ জ্যৈষ্ঠ মাহৰ পঞ্জিকা	৭৫৪	পাত	২৩১
জুন অৰ্ধাৰ্দ্ধ আহাৰৰ পঞ্জিকা	৭৭০	সাধু চোৰ ত্ৰিভি কৰাৰ কথা	২৩৩
পাৰাদাইচ পখিৰ বিবৰন	৭৮৪	কিমান বাজিচে ?	২৩৪
জুলাই অৰ্ধাৰ্দ্ধ আহাৰৰ পঞ্জিকা	৭৮৬	পোশন পালন কৰা মাত্ৰিৰ কথা	২৩৭
কেমতাই পহু ধৰা কথা	৮০০	জুই ওলোআ পৰ্বতবোন	২৪২
আগষ্ট, অৰ্ধাৰ্দ্ধ ভাদৰ পঞ্জিকা	৮০২	আমাক উৰাই নিচে কাল...	২৪৫
হিন্দুমানৰ বিবৰন	৮০৩	বায়ুৰ গধুৰ পৰিমাণ কৰা জোখৰ জ্ঞান	২৪৩
উচিত আহি দেখাবৰ প্ৰয়োজন	৮১০	চেতন হোআ	২৪৪
প্ৰাৰ্থনাৰ গুন	৮১২	মুখক কিহেৰে জনা আই ?	২৪৪
নিউতন পাত্ৰবি চাহাবে...	৮১৬	পাপ সোমোআ জুআৰ	২৪৪
চেপ্তেম্বৰ, অৰ্ধাৰ্দ্ধ আহিনৰ পঞ্জিকা	৮১৮	কপৰ পাচনি	২৪৫
হিত উপদেশ	৮৩১	মহাসমুদ্ৰৰ জোখ	২৪৫
নবেম্বৰ, অৰ্ধাৰ্দ্ধ আশ্বিনৰ পঞ্জিকা	৮৩৪	মেই, অৰ্ধাৰ্দ্ধ জ্যৈষ্ঠ পঞ্জিকা	২৪৬
ডিচেম্বৰ, অৰ্ধাৰ্দ্ধ পূহৰ পঞ্জিকা	৮৫০	টাইমচ নামে সন্ধানপত্ৰ চপা খৰ	২৪৭
বকৰে সামুক ডকাৰে সাধুকথা	৮৫২	আৰিকাৰ চবাইৰ বিবৰণ	২৫৪
আহুআৰি, অৰ্ধাৰ্দ্ধ মাহৰ পঞ্জিকা	৮৬৬	পিত*	২৫৬
ধৰ্ম সিকিবলৈ লৰাৰ নিবেদন	৮৬২	জাপান উপদ্বীপ	২৬২
সক চোআলিৰ ভাবনা	৮৬২	জুন, অৰ্ধাৰ্দ্ধ আহাৰৰ পঞ্জিকা	২৬২
ফেব্ৰুৱাৰি অৰ্ধাৰ্দ্ধ ফাগুনৰ পঞ্জিকা	৮৮২	জুলাই, অৰ্ধাৰ্দ্ধ সাওনৰ পঞ্জিকা	২৭৮
পাচি বজা আৰু বন্দি	৮৮৬	উত্তৰ কাচাৰ দেশৰ পৰা লিখা	২৮৭
এটা কপো আৰু মৌমাখি	৮৮৬	আগষ্ট অৰ্ধাৰ্দ্ধ ভাদ মাহৰ পঞ্জিকা	২২৪
কামৰূপৰ ব্ৰজি	৮২৩, ২১১, ২১৮, ২৫৮, ২৭৫, ২২২, ১০৩২	জিৱা পহুৰ বিবৰন	২২৫
মাৰ্চ অৰ্ধাৰ্দ্ধ চ'তৰ পঞ্জিকা	৮৯৮	য়োনাৰ বিবৰন	১০০০
খেহ আৰু কানিৰ কথা	৮৯২	বঙ্গাল দেশৰ বৰিচাল জিলাৰ একাল	১০০৭
গিয়ান ৰূপে বৃদ্ধি দিয়া	৯০১	মান দেশৰ মিলন হোআৰ বাত্ৰা	১০০২
পৰিখা জই কৰা	৯০১	১৮৫২ সঁকৰ কলিকতা পুলিচৰ বিপট	১০১০
দাৱিহৰ পিত	৯০৩	জগনাথ তিৰ্থত জাতিক লোকৰ মৰন	১০১০
কাহিলিয় আৰু পিতৰব.ৰ্গন	৯০৫	চেপ্তেম্বৰ, অৰ্ধাৰ্দ্ধ আহিনৰ পঞ্জিকা	১০১০
হিন্দু লৰাৰ উত্তম উত্তৰ	৯০৭	ইংৰাজি লোকৰ আগৰ কালৰ অসভ্য	
স্বৰ্জ চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাকৰ বেহুদা	৯০৭	বিবাহৰ স্থখ	১০৫০
		বেহুদাৰ	১০২

বিবাহৰ সন্মাদ	১০২৬	ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশৰ মাহুহৰ সংখ্যা	১১৬২
অকনোদই, অৰ্থাত্ কাতিৰ পঞ্জিকা	১০২৬	প্ৰথমৰে পৰা অকনোদই লোআৰ সংখ্যা	১১৬২
বৰ চকুৰ চোৰ	১০৩৮	জুলাই, অৰ্থাত্ সাওনৰ পঞ্জিকা	১১৭১
চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া অধিকাৰৰ		Agents for the Orunodoi	১১৭০
বিবাদ	১০৪১	বাজেশ্বৰ সিংহৰ সোন কপৰ মোহৰ	১১৭২
নবেশ্বৰ, অৰ্থাত্ আঘোনৰ পঞ্জিকা	১০৪২	আগষ্ট, অৰ্থাত্ ভাদৰ পঞ্জিকা	১১৮৬
তিবোতাক বধ কৰাৰ কথা	১০৪৬	আকবৰ বাদশ্বাৰ কথা	১১৯৩
অতি দূৰৈ ঠাইলৈ দেখা জন্তুৰ কথা	১০৪৭	লখিমি আৰু গোবিনাথৰ মোহৰ	১১৯৭
কোন অধিকাৰ শ্ৰেষ্ঠ	১০৫১	দাবিদৰ ২৪ গিত	১১৯৮
কৃত্তিক চাঁদৰ বিবৰন	১০৫২	কৈকোবাদৰ আখ্যান	১২১১
মেৰি কেবিল	১০৫৪	৫	
দুৰ্জনৰ চাতুৰি	১০৫৪	অনেক দেশৰ সন্মাদ	৪১, ৪২, ৫৭, ৬৫, ৭৩, ১০১
মাউৰ ধৰা গৰুক দৰব দিয়াৰ কথা	১০৫৬	বাঘৰ বিবৰন	৪৭
ডিচেম্বৰ অৰ্থাত্ পূহৰ পঞ্জিকা ১৮৫৩	১০৫৮	চৰক পুজাৰ বিবৰন	৫২
পুৰনি কপত লিখা মহা চিকম্বৰ বাদশ্বাৰ		হাতিৰ বিবৰন	৬৩
নক্চা	১০৬৫	গিয়ান সভা আৰু কুলৰ বিবৰন	৬৬
ইশ্বৰত ভক্তি কৰাৰ কথা	১০৭২	খেইমচ নৈৰ তলেদি স্বৰূপ বাট কৰাৰ বিবৰন	৭৫
জাহুজাৰি অৰ্থাৎ মাঘৰ পঞ্জিকা	১০৭৪	গৰৰ বিবৰন	৮৩
ডেউকা হিন ৰিয়া চবাই	১০৮১	তিমি মাচৰ বিবৰন	৯০
এজন বাদশ্বা আৰু দৰবেচ ফকিৰ	১০৮৭	বেণ্ডলচ আৰু প্ৰিষ্টৰ মৰন	১১৩
বজাৰ মুখ দেখাৰ ফল	১০৮৯	লাপ্লাণ্ড দেশিয়াবিলাকৰ বেদহাৰৰ বিসই	১২৩
ফেব্ৰুৱাৰি, অৰ্থাৎ ফাগুনৰ পঞ্জিকা	১০৯০	এদিস্টন প্ৰদীপ দল	১৩১
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোৱা বচিত	১০৯০	অভ্যাসৰ ফল	১৩২
খেহ দেশৰ বন	১০৯২	বথ জাজা	১৫৩
বাঘৰ পৰা বগা পোহা	১০৯২	Tobacco plant and house for drying...	
Cholera at Mymensing	১০৯৩		১৬৪
A goldsmith's trick	১০৯৩	জিলা নগাঁৱৰ পৰা এক পত্ৰত	১৬৭
Census of Mysore	১০৯৪	কলিকতাৰ পৰা গুআহাটিলৈ ভাপৰ নাও	
ইশ্বৰৰ বচন	১১০৫	অহা জোআৰ কথা	১৬৯
বিবাহৰ সন্মাদ	১১০৬	বলুনৰ, অৰ্থাৎ বতাহে উৰাই নিয়া পাজৰ	
ইংৰাজি দেশৰ ঈশ্বল	১১০৬	বিবৰন	১৭৫
মাহুহৰ হাৰ	১১০৬	ম'হৰ বিবৰন	২০৩
মাৰ্চ, অৰ্থাত্ চতুৰ পঞ্জিকা	১১০৬	বলদ গৰুৰ বিবৰন	২১০
এপ্ৰিল, অৰ্থাৎ বহাগ মাহৰ পঞ্জিকা	১১২২	দৰিত্ৰ আৰু মুৰ্থৰ কথা	২১৫
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোৱা বচিত	১১২২	জাইফলৰ গচ	২১৬
মিচা কথাৰ বিবৰন	১১২২	গাই গৰুৰ বিবৰন	২১৮
বোধ নাই কিয়া পৰিয়া	১১৩২	*	
ডিচেম্বৰত লিখা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ	১১৩৩	গাৰোৰ দেশৰ বিবৰন	১৪৮
মেই, অৰ্থাত্ জ্যৈষ্ঠৰ পঞ্জিকা	১১৩৮	নানা জাতি মাহুহে জি ৰিতিৰে খাই তাৰ	
হুটৰ লগত সঙ্গ লোআ*	১১৪২	বিবৰন	১৫৫
চকুৰ বিবৰন	১১৪৮	বাবেল নগৰৰ বিবৰন	১৬২
সত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা	১১৪৯		
জুন, অৰ্থাত্ জ্যৈষ্ঠৰ পঞ্জিকা	১১৫৪	এই অসম দেশৰ...	১৫২
অধিকা, সৰ্ব্বোত্তম, প্ৰথমতঃ সিংহ কপ	১১৬১		
জান এলিফট চাহাবৰ বিবৰন	১১৬৪		
আমেৰিকা দেশৰ পেক চবাই	১১৬৭	অষ্ট্ৰেলিয়াৰ বিবৰন	১০৩

INDICES

[The figures refer to the numbering at the bottom of pages]

INDEX TO VOLUME I—1846

January

Events in 1845 : Comet—Fires in Maulmain, Calcutta, Pittsburg. Quebec—Lord Ross's Telescope—Gaudama's Tooth—War in Switzerland—Great Britain Steamer—Wolf's Journey to Buchara—Indian Railways—Madagascar—Algiers—Tahiti—Death of Dr Yates—Texas—Dwarkanath Tagore—Her Majesty's Visit to Germany—Emeutes at Patna and Gaya—Transfer of Serampore—Potato Blight—War in the Panjab	1
Religious Intelligence ; Jamaica—Karens—Bombay—China	4
Eruption of Mount Hecla	4
Tombs of the Ahom Kings	5
Evils of Opium	6

February

General Intelligence ; Asam Company—Tiger at Barackpore—Famine in Ireland—Battles of Mudki and Ferozeshah—Tomb of Gundred—Explosion of Colliery—Portrait of Chinese Youth—Vesuvius—Borneo—Wreck of the Cattaraugus	9
Religious Intelligence ; Free Church School—Converts to Romanism—English Baptist Mission—Death of Mrs. Judson	11
The Solar System	12
Rotundity of the Earth	13
Wreck of the Letitia	14
Galileo	15
Martyrdom of Stephen	16

March

General Intelligence ; Woman killed by an Alligator—Panjabi War—Calcutta Railway—Ballykhal Bridge—Bridge over the Hugli—Railway accidents—Papin Steamer—Statuette of the Duke of Wellington	17
Dwarkanath Tagore's Description of Ceylon	19
Martyrdom of Polycarp	19
Discovery of America	20
Discovery of Printing	23

April

General Intelligence, Gowahati—Calcutta—Close of the Panjab War—China—Chinese Coins found in Ireland—Abolition of the Corn Laws—Foul air in wells—Attack on Buenos Ayres—War in Algeria—Circassia	25
Religious Intelligence, Agra—Murder of Mr Scholz—German Catholic Church—Pilgrimages to the Holy Sepulchre	27
Description of the two Hemispheres	28
Execution of a prisoner at Nowgong	30
Ice-house in Calcutta	31
Natural History of the Lion	32

May

General Intelligence; Hurricane at Sib-sagor—Lightning—Gowahati—Murder at Jamuguri—Capture of Slavers—Railway Accidents—Explosions at Risca and Dover—Insurrection at Cracow	33
Opening of Parliament—Speech from the Throne	35
Immolation of Widows	36
Death of an Opium Eater	36
Petrified Buffalo	37
Circulation of the Blood	37
The Northern Hemisphere	39
Martyrdom of Ignatius	39

June

General Intelligence ; Schism in the Dokhinpat Hotro—Fires in Sibsagor—Bombay Castle burnt—Gale at the Mauritius—St. Helena—Panjab—New Zealand—Railroads in India and Ceylon—Hurricane at Ludhiana—Suttee—Disturbance at Lahore	41
Manis	43
Account of the Locusts in 1844	44
Evils of Ardent Spirits	45
Natural History of the Tiger	47

July

General Intelligence ; Flood in Upper Asam—Assault at Dopdor—Accidents—Gowahati—Monsters—Lahore—Slavers—Piracy—Ship struck by Lightning—Collision at Sea	49
An Account of Butan	53
The Prophet Daniel	55

August	Kingdom of Persia	89
General Intelligence ; —Komolabari—	The Whale	90
Jorhat—Boat swamped—Four Per-		
sons killed by Lightning—New Paper		
—Ceylon—Wreck of the Gentoo and		
Guiana—Death of Pope Gregory—		
Kaffir Insurrection—Mexican War		
57		
The Old Man, his son, and the Ass		58
The Charak Puja		59
Religious Intelligence ; Missions in Mada-		
gascar		60
Brief History from the Creation to the		
Confusion of Tongues		60
The Elephant		63
September		
General Intelligence ; Man killed by a		
Buffalo—Another by a wild Hog—		
Murderer executed at Dibrugar—		
Attack upon Aden—Resignation of		
Sir Robert Peel—Pope Pius IX—War		
in Mexico		65
Lyceums and Schools		66
First Letter to Little Readers		67
First Passage around the Cape of Good		
Hope		69
Description of Great Britain		71
One who disregarded the Fear of Death		72
October		
General Intelligence ; Death of Raja Pu-		
rondor Singh—Suicide—Drowning—		
Man-slaughter—Panjab—Visit of		
Ibrahim Pasha to England—Death		
of Dwarkanath Tagore—Algeria—		
Tahiti—Mexico		73
The Thames Tunnel		75
On Iron		78
Egypt		79
First Passage around the Cape of Good		
Hope		79
Depravity of Man		81
Tartar Praying Machine		82
The Rhinoceros		83
November		
General Intelligence ; Medical Students—		
Accident near Jessore—Hurricane at		
Lucknow—Lahore—Nepal—Portrait		
of Dwarkanath Tagore—Storm in		
England—Liberation of Prisoners by		
Pius IX—Attempt on the Life of		
Louis Philippe—Tea Cultivation in		
France—War with the Kaffirs—		
Ship-wreck—Persecution at Athens		
85		
On Drunkenness		88
Brief History of the Jews		88
Kingdom of Media		89
	December	
	General Intelligence ; Wreck of the Great	
	Britain—The Wellington State—Sir	
	Charles Metcalfe—Collision at Sea—	
	Mineral Productions of England—	
	Spanish Marriages—Rise of the Loire	
	—Gold Mine in Australia—Schon-	
	bein's Gun Cotton—Ireland—	
	Mexico—Santa Ana—General Taylor	
	—Tahiti—Eruption of Vesuvius—	
	Kyook Phyo Woodford—Kaffirs	93
	Religious Intelligence ; Barisal—Perse-	
	cution of Dr Kalley at Medeira	96
	Brief History of Greece	96
	The Roman Empire	98
	Cause of Rain	99
	Earth and her Children	99
	The Tiger and Lamp	100
	ILLUSTRATIONS	
	Alexandria	৬৭ 69
	Ardent Spirits, effect of	" 45
	Ark, animals entering	" 61
	Ass, man and boy carrying	" 59
	Babel, tower of	" 62
	Boa Constrictor	২৫ 25
	Boar	46
	Boat	52
	Charak Puja	৬৯ 59
	Chinese Youth, L. N.	" 10
	Columbus leaving Palos	" 22
	Daniel in the Lion's den	" 55
	Digging the Thames Tunnel	" 76
	Dwarkanath Tagore, L. N.	" 86
	Eastern Hemisphere, B.	" 29
	Elephant	" 63
	Hecla, Eruption of	" 4
	Hook swinging	" 59
	Ibrahim Pasha, L. N.	" 74
	Ignatius devoured by Lions	" 40
	Kaffir Man and Woman, L. N.	" 95
	Lion	" 32
	Locust	" 44
	London	" 72
	Manis	" 43
	Mowers	89
	Northern Hemisphere, B.	" 38
	Planets, size of	" 13
	Polycarp burned	" 19
	Printing Press	" 23
	Pyramids of Egypt	" 6
	Queen Victoria in	
	Parliament, L. N.	" 35
	Rail-road Cars	2
	Rhinoceros	" 83
	Rose	" 43
	Ship on fire	" 42

Ship attacked by Pirates	"	51	Tipplers	"	45
Shipwreck	"	18	Tunnel under the Thames	"	77
Solar system	"	12	Western Hemisphere, B.	"	28
Stephen Stoned	"	16	Whale	"	90
Suttee	"	36	Widow, Cremation of	"	36
Thames Tunnel, Entrance of	"	75			
Tiger	"	47	L. N. Copied from the Illustrated London News. Engravings chiefly by Yong.		

INDEX TO VOLUME II—1847

January

General Intelligence ; Sipahi drowned at Tezpur—Treachery of Lal Singh—Plan for Railroad—Flood in France—Poland—Portugal—Italy—Havana—Sicily—Coolies suffocated at Sea—Cholera in Persia—Launch of the New World—Blockade of Buenos Ayres	101
The Euphonia, or Speaking Machine	103
Discovery of a new Planet	103
Religious Intelligence ; Upodeshok—Baptisms at Barisal—Patna—Death of a disciple at Dinajpur—Persecution at Athens—Madeira	104
Account of Ceylon	104
Funeral Customs of various Countries	107
The Foolish Rich Man	108

February

General Intelligence ; Public Works discontinued on the Sabbath—Marriages at Sibsagor—Earthquakes—Skating in London—Ireland—Portugal—German Emigration—Sea Serpent—Chinese Cookery—Collision of Steamers—Explosion at Baltimore—Battle of Monterey	109
Christianity in Europe	111
Death of Regulus	113
On Wisdom	114

March

General Intelligence; Eclipses—Drowning—Death of the Majiu Gohain—Kid with three eyes—Panjab War—Raja of Lucknow—Famine in Scotland and Ireland—Murder at Bristol—Rome—Railroads in Italy—Kissing the Pope's toe—Emperor of Russia—Persia—Cholera at Bagdad—Slaves killed—Shipwreck	117
Cast Iron Lighthouse for Ceylon	119
Christianity in Europe	120
The Old Man and Death	122
Description of the Laplanders	123

April

General Intelligence ; Nagas imprisoned for Murder—Eclipse—Mesmerism—	
---	--

Burning of the Ship Mars—Tiger killed—Piracy—The lives at Greenwich—Wreck of the Sirius—Archbishop of Vienna—Steamboats in America—Dr Morton's use of Ether—Shipwreck	125
Religious Intelligence ; Church Missionary Society—Baptist do—Persecution at Madras—Nestorians	127
Account of England	128
Eddystone Lighthouse	131
Force of Habit	132

May

General Intelligence ; Wreck of the Mermaid—Dorothea—Thunderbolt—Famine—Fast—Papal Indulgence—Accident at Bradford—Devonshire—Col. Hawker—Mackerel Fishing—Fires—Famine in Hungary—Vesuvius—Fitzgard struck by lightning—China	133
Parable of the Sower	135
Superstitious Fears of the Asamese	136
Account of the Garrows	138

June

General Intelligence ; Hog devoured by a Boa Constrictor—Framjee Cowasjee burnt—Murder in Calcutta—Conversion at Madras—Chinese Treaty—Labuan—Murder at Chesterfield—Animalculæ in Water—Jews in Europe—Explosion at Barnsley—Murder at Burn St. Edmonds	141
Injurious influence of Tobacco	144
Account of Shadrach, Meshach and Abednego	146
Asamese and Bengali Customs	148

July

General Intelligence ; Suicide—Robbery—Fire at Bombay—Death by Drunkenness—Mrs Hewett—Rangoon—French in Cochin China—Wreck of the Tweed—Ardent Spirits in England—Deaths from Drunkenness—Subscriptions for Ireland—Ocean Mail Steamers—Russians and Circassians—Battle of Buena Vista—Vera Cruz—	
---	--

Murder of Slaves—Liberation of Slaves in Wallachia—Slaves in America	149
Religious Intelligence; Bible Society—Wesleyan Missionary Society—ist and Church Missionary Societies—Persecution of the Baptists in France—Jamaica	151
Famine in Ireland and Scotland	152
Religious Toleration	152
Festival of Jagannath	153
Customs of various Nations in their Repasts	155

August

General Intelligence; False Coinage—Ship Stalkart—Burmah—Comet expected—Electric Telegraph—Llanwyddr—Manchester—Effects of Drunkenness—Battle of Cearo Gordo—Pyramid of Cholula—Shipwreck—Death of Daniel O' Connell—Algeria—Aged Persons—Temperance Societies—Guns taken from the Sikhs—Premature burial—Iron horse	157
Religious Intelligence; Conversions among the Karens—Persecution in Madagascar—Tahiti—Image worship—Jews in Konigsberg	161
The City of Babylon	162
Tobacco Plant	164

September

General Intelligence; Cholera at Sib-sagor—Accident from a poisoned arrow—Col. Lawrence—Jullunder—Doongur Singh—Poisoning at Kensall—Wolverton—Versailles—Death of a Lunatic—Ship Miracle—Carrick—Imogen—Tweed—Emigration to Australia—Fair at Nowgong	165
Execution of a Prisoner at Sib-sagor	167
Steam Communication between Calcutta and Gowahati,	169
Account of our Savior	170
Generosity and Gratitude	172

October

General Intelligence; Cholera—Suloo Islands—Slaver taken by Capt. Levinge—Lord Dalhousie appointed Governor General—Ship Eulalie—Famine in Ireland—Emigration to America—Macedonian—Father Matthew—Brighton—Colliery explosion—Child devoured by a Crocodile—Barhead	173
Account of the Balloon	5
Obituary of Hube	7
Conversion of the Apostle Paul	178

November

General Intelligence; Fire at Sib-sagor—Cathedral at Calcutta—Mirat—Attack upon Mr Stilson—Cape Verde Is.—Planet Iris—Great Britain Steamer—Cricket—Church struck by Lightning—Icebergs—Whale captured—Birmingham—Death by freezing—Drunkenness—Isle Distributor attacked in Ireland—Duc de Praslin—St. Etienne	181
Damon and Pythias	183
Conversion of the Apostle Paul	184
Creation and Fall of Man	185

December

General Intelligence; Gorukhpore—Failures in Calcutta—Doongur Singh—Boogties—Mr Lowrie robbed—Grizioti—Ship Cleopatra—Jerusalem—Helsingard—Ceylon—Cholera—Battle of Churubusco—Capture of Mexico—Buffalo—Marriages	189
Attraction of the Earth	191
The Clove tree	192
Serpent Charmers	193
Fruits of Covetousness	193
Creation and Fall of Man	194

ILLUSTRATIONS

Adam and Eve	ই	187
Ancient Britons burning their Captives	"	130
Balloon ascension	"	175
Blue Jay	"	168
Cape Verde Is	"	181
Children praying	"	162
Children with bird-cage	"	188
Chinaman	"	110
Chinese Boatman	"	115
Cholula Pyramid	"	158
Clove tree	"	192
Cock and Hen	"	156
Colliery explosion, L.N.	"	143
Cup and Fruit	"	172
Dalmatian Dog	ক	152
Drop of Water	কা	142
Emigrants leaving Ireland	ই	174
Euphonia	"	103
European	"	184
Fiery Furnace	বক	147
Garro Warrior	ই	138
Geese	"	122
Guns captured from the Sikhs, L.N.	"	160
Jerusalem	"	189
Jagannath, Car of	"	183
Laplanders	"	123
Lighthouse, cast iron, L.N.	"	11

Lighthouse, Eddystone	" 131,132	Ships	178
Locust	144	Speaking Machine	103
Oriole	" 116	Stage Coach	" 135
Palmyra tree	" 105	Steamer	" 111,169
Paul, conversion of	" 178	Talpat tree of Ceylon	" 105
Regulus	113	Tobacco plant	" 164
Rein-deer	" 124	Turkey	" 136
Scott, Gen., Minfield, L.N.	" 190	Whale	" 182
Serpent Charmers	बक 193		

INDEX TO VOLUME III—1848

January

General Intelligence : Arrival of Lord Dalhousie—Suttees — Mohurrun — Avon Emigrant Ship—Baptism of Chinese Youths—Rail Road accident—Murder—Fifth of November—Count Mortier—Count Gomer—Sea Serpent	197
Wooden Horse of Troy	199
Death of John Aigeldinger	200
Account of the Deluge	200
The Buffalo	203

February

Eclipses in 1848	205
General Intelligence ; Steamer Mirzapore—Suttee—Englishmen murdered at Canton—Bridge at Pesth—Fire at Scutari—Kaffir murders—Sir Henry Pottinger—Coal mines in Syria Singular Malady—Bridge over the Susquet hannah	206
Account of the Deluge	208
Death of an Old Man	209
The Ox	210

March

General Intelligence ; Chloroform—Emeute at Lahore—Shipwreck—Shower of Ashes—Ship Lawrence—Lord Harrowby—Accident to the Queen—Lord Powis—Accidents—Death of Napoleon's widow—Ship Robert Shaw struck by Lightning—Ship Caroline—Phenix—Abd-el-Kader	213
Wisdom better than Riches	215
The Nutmeg tree	216
The Cow	218
Christ stilling the Tempest	220

April

General Intelligence ; Rainy Month—Crocodile—Deyra Dhoon—Black Jackals—Flight of Louis Philippe—Italy Steamer Benares—Death from a Scorpion—Another from a Rattlesnake	
--	--

Steamer — Fatty Roman — General Wood—Truman Safford	221
Against Adultery	224
Depth of Jacob's Well	228

May

General Intelligence ; Execution of Rustom—Murders in Calcutta—Mhow—Pirates—Murder of Lieuts. Agnew and Anderson—Shark taken —French Republic—Insurrection in Vienna—Berlin—Bavaria — Hungary —Lombardy—Death of John Quincy Adams—Fiji Islanders	229
Religious Intelligence ; Turkey—Hindu convert—Baptisms in Germany—China—India — America — Religious Statistics of England	231
Four Evidences of Christianity	232
Civilization and Commerce	233
Travelling in Russia	235
The Rich Man and Lazarus	235

June

General Intelligence ; Eating Mushrooms —Hurricane at Calcutta—Lahore—Maharatta Robbers—Ship Nawab—Death of a Blasphemer—Spain—Charles Albert—Sleswig Holstein—Poland	237
Celebration of Twelfth Day at Havana	239
Cold Mines in Russia	239
Elijah and the Prophets of Baal	240
Religious Intelligence ; Murder of Missionaries in Oregon	241
Account of the Nagas	242

July

General Intelligence ; Tiger shipped for England — Furious — Driving — Capt. Edwardes—Explosion at Lahore—Earthquake—Rebellion of Chinese in Siam—Ship Hannibal—Denmark French Assembly—Revolt in Baden —Jews in Hungary—Piedmont—Fiji Islands—John Jacob Astor—The Ocean—	
--	--

Fables; the Dove and Bee—the Doves and Mouse—the Lion and the Jackals—the Lion and Elephant—the Cat and Birds	247
Translation of Elijah	249
Account of the Khamtis and Mishmis	250

August

General Intelligence; Chloroform—Hurricane—Accident—Assaults—Cliffs at Brighton—Bridge over the Uak—French Conspirators—Berlin—Denmark—Poland—Sardinia—Naples	253
The Father and his Sons	254
Account of the Singphos	255
Parable of the Prodigal Son	257
The Fox and the Grapes	258
The Egyptian Sphinx	258
The Great Wall of China	259
The Fox and the Crow	260
The Blind and the Lame	260

September

General Intelligence; Robberies—Steamer to Gowahati—Boy killed by a Tiger—Rebellion in Ceylon—Pubna—Narayanpur—Fire at Namo—Christoral Is.—Sydenham—Insurrection in Paris suppressed by Gen. Cavaignac—Prussia—Mexico	261
The Bee	265
The Crow and the Sheep	268

October

General Intelligence: Murder of Pundor Singh's Queen—Ship Belle Isle—Multan attacked by Gen. Whish—Irish Rebellion—Burning of Bibles—Frankfort Parliament—Sardinia—Elephant shot at Liverpool—Bridge over Niagara—St. Kilda—St. Paul's Cathedral	269
Principal Countries of Europe	271
Account of the Ancient Britons	272
Salt Mine near Cracow, Poland	273
The Old Man and Death	274
The East India Company	275

November

General Intelligence: Gale at Calcutta—Ship Hope wrecked—Pertab Chand—Multan—Gold in California—Berhampore—Sicily—Hurricane—Ocean Monarch—Constantinople—Albany—Santa Croix—Persia	277
Torpidity of Animals	279
Suspension of the Mental Faculties	279
The Abora, Miris, and Dophlas	280
The Pilgrim's Progress	281
Wooden Bridge over the Kolang	283

December

General Intelligence: Ship Helen—Emeute at Cuttack—Punjab War—Peshawar abandoned—Gen. Cureton killed—Fort Calawalla taken—Cape of Good Hope—Pirates of Bali—Survey of the Dead Sea	285
Religious Intelligence; Calcutta—Arakan—Maulamain—Tavoy	287
The European and Hindu Calendars	287
The Great and Little Bear, and Cassiopeia	289
Perpetual Almanac, and Moon Table	293

ILLUSTRATIONS

Alligator, S.	চেপ	221
Ancient Britons	বক	272
Ark, animals entering	ই	200
Bee-hive		265
Bird		249
Boy and Bees		268
Bridge over the Kolong, B.	বক	283
British Arms	ই	275
British Costume	বক	273
Brittania	ই	233
Buffalo, R.	ই	203
Burmans	বক	296
Burmese Wagon	"	217
Canal Boat		282
Candy, Queen of	"	262
Cassiopeia, Constellation of, B.	ডো	291
Christ stilling the Tempest	বক	220
Cow	ই	218
Dove and Bee	"	247
Drummond's Island Warriors	বক	263
Earthquake		245
Eclipse, Lunar, B.	"	205
Europe, B.	"	271
Fiji Oracle	"	231
Fiji Clown	"	231
Fish	র	202
Fish Woman	ডো	291
Fox and Crow		260
Galley, ancient Roman	বক	272
Gardners		259
Gaudama	"	250
Great Bear, Constellation of, B.	ডো	290
Hawaiian Guide	বক	247
Hog, wild		229
Horse	ই	199
Hottentot Village		186
Image found in Kentucky	কা	241,
Indians of North America	228	
Jorboa	ই	228
Louis Philippe, L.N.	বক	222
Mexican Emperor		265
Mexican Warriors	"	264
Mishmi Cap	"	251

Mushrooms	কা	237	Russian drawn by dogs	235
Naga, Angami. Bt	বক	242	St. Paul's Cathedral	270
Negro Amusements, L.N.		239	Shell	276
Nigrula, Singpho Chief, D.	ই	255	Singpho Hat and Sword	বক 257
Noah and the Ark	"	202	Singpho Woman, D.	ই 256
Mutmeg tree	"	216	South Sea Islander's tent	277
Ox	"	210, 214	Sphinx	258
Parrot, S.	চপ	238	Squirrel	৩ 223
Persians		238	Steamer	261
Plough		244	Tiger, S.	চপ 245
Pottinger, Sir Henry	ই	207	Tiger chaineld	৩ 232
Prodigal Son	"	257	Wolf	248
Rattlesnake	"	203	Yong, Khamti Engraver. D.	ই 251
Reaper and Indian		236	Zodiac, Hindu signs, B.	বক/ডো 295

INDEX TO VOLUME IV—1849

January

General Intelligence ; Earthquakes—	
Allahabad—Three-eyed pig—Passage	
of the Chenab—Ibrahim Pasha—Persia	
—Explosion at White-haven—Edin-	
burgh—Passengers suffocated on board	
the Ann—Collision at Sea—Fannet	
Lighthouse—Death from a Wasp—	
Insurrection in Austria and Hungary	
—Hurricane	303
Extent and Population of Europe, Africa,	
and America	305
Prannath Borua's Description of Calcutta	309

February

Eclipses in 1840	311
General Intelligence : Ship Eagle—	
George Armstrong—Taking of Multan	
—Onion from a Mummy—President	
Taylor—Rome—Maulmain—Murder	
at Norfolk—Accident at Bigton—	
Dublin—Whale captured—Passen-	
gers suffocated in the Steamer	
Londonderry—Girl killed by her	
mother	312
Extent and Population of Islands in the	
Pacific	314
Religious Intelligence ; Missionary	
Societies in America—Statistics of	
Wesleyan Missions—Baptist Mission	
—Oncken's labors in Germany—St.	
Helena	315
Account of the Akas	316
Extent and Population of Asiatic	
Countries	317
On Pride	318

March

General Intelligence ; Firing Rockets—	
Fire at Gowahati—Woman killed by	
a Tiger at Dhokuakhana—Robbery at	
Hoogly—Gold Image found in New	

Grenada—Indian relics	319
Mr Maigre and his Balloon	321
Columbus and the Egg	322
The studious Boy and Dunce	323
The Four Hindu Jugs	323
History of Abraham	324
The Ready Fisherman	326

April

General Intelligence ; Accidents—Mes-	
meric Hospital—Serampore—Hurri-	
cane—Death from fright—Fires—	
Battle of Chilianwalla—Multan—	
Austria—Spain—Bavaria—Lord Mel-	
bourne	327
Solomon's Decision	330
Eternity	331
The Brothers and the Jewel	332
The Two Friends	333
The Air Brahman	333
The Man reproving a drowning Boy	334
The Dog and the Fox	334

May

General Intelligence ; Wedding—Return	
of Officers from the Panjab—Naga	
robbery—Persons drowned—Rohdhola	
—Mothadang—Child drowned in the	
Sibsagor Tank—Ceylon—Chloroform	
—President Louis Napoleon—Austria	
—Dost Mohammed Khan	335
Termination of the Panjab War	337
Gov. General's proclamation annexing	
the Panjab	340
Escape of the Moha Rani—Chilianwalla	
—Capture of Prisoners	341

June

General Intelligence ; Calcutta—Suttee	
near Ahmednugur—Population of	
Bambay—Retirement of Lord Gough	
—Medical College—Death by Light-	
ning at Simla—Miss Hodgson drow-	
ned Narrow Escape of Dr Swift—Cali-	

fornia Gold washing—Flight of the Pope — Mazzini — Resignation of Charles Albert—Hungary—Archduke John—Cholera at New Orleans—Vesuvius — Mr Maigre — Floating Church at Philadelphia—Steamer Forth—Child crushed under a cart—Jenny Lind	343
Description of Horse	347

July

General Intelligence ; Dibrugar—Man killed by a wild Hog—Man found dead—Naga Murders—False Reports—Murder at Dophabor—Ship Victoria—Attack on the Queen—Death of Capt. Gordon—European Savereigns—Gen. Bem—Dembinski—Brayhead—Whales—Panama Rail Road	351
Painting	353
Forgiveness	354
Religious Intelligence : Burmah—Jessore—Calcutta—Jellasure—Dilhi—Bibles in Rome	354
History of Isaac	355
The Alpaca, or Peruvian Sheep	357
A Tree for a Witness	357

August

General Intelligence ; Woman killed by a Cobra—Man wounded—Swimming across the Sibsagar Tank—Embarkation of Missionaries—Murder of Bhugchand — Ship Cabra — Lowjee Family—Vessels burnt at Bombay—Mulraj — Burman Vessel — French Invasion of Italy—Insurrection in Baden—Hungary—Large Lump of Gold—Wedding at Gowahati	359
Letter from Lucien Hayden	361
The Dog and the Jackal	362
The Giraffe, or Cameleopard	364
Visit of two Asamese to America	365

September

General Intelligence ; Death by Lightning—Wedding at Gowahati—Murder—Trichinopoly—Mesmeric Hospital—the Queen's Visit to Ireland—Jellachich — Haynau — Paskewitch—Cholera in Cincinnati—the Charles Bartlett — Black Rain — Accidents—Ice-bergs—Discovery of Hyperion—the Tenth Asteroid—New Zealand—Swan River—Macao—Mississippi	367
Second Letter from Lucien Hayden	369
The Ostrich	371
Hidden Treasure	372
Anecdotes of the Horse	373

October

General Intelligence : Gowahati—Governor of Macao murdered—Chutter Singh—Ship Emily—Venice—Hungary—Kossuth—Gen. Oudinot's recall—Kirkaldy—Cholera—Discoveries in Africa—Cave near Bilboa—the Manning—Murder — Princeton — Swordfish—America	375
The Friend of Young Asam	377
The Tibet, or Chowrie-tailed Ox	379
History of Jacob	380

November

General Intelligence ; Lieut Hutchinson — Ship Rifleman — Wombwell's Menagerie—Murder—Woman scalded at Stroud—Wakefield—Chiswick — Comorn — Hungarian Refugees—Schamyl — Sir John Franklin — California	383
Useful Knowledge	384
History of Joseph	386
Riddles	389
Letter from James Tripp	390

December

General Intelligence ; Dorjiling—Chinese Pirates—Singular accident—Steam Engine—Bird's Nest—Whale in the Thames—Skeleton in a Rum hogshead—Suicide—Ship Henry Clay—Voyage to America by mistake—Labrador—Escape of a Slave—Aged Persons—Illinois — New York — Georgia — Spain	391
Plantains	393
Perseverance rewarded	393
History of Joseph	395
Advantages of Education	398

ILLUSTRATIONS

Ahraham offering up Isaac	বক	324
Africa	ডো	307
Alpaca	"	357
Angel with trumpet	"	332
Balloon	বক	321
Bonaparte, Louis Napoleon,	L. N.	336
Boy and Dog	"	362
Brahman sitting on iron frame	ডো	333
Canal Boat	"	375
Children at play	"	319
Children swinging	"	369
Church, going to	"	315
Church, floating, L. N.	বক	346
City, eastern	"	309
Columbus breaking the egg	ডো	322
Deer	ই/ডো	304, 323

Dalhousie, Earl of, L. N.	বক	340	Multanese, L. N.	"	342
Dost Mahomed, L. N.	ডো	337	Ostriches	ডো	371
Eclipse, solar, B.	"	311	Peacock	ব	389
Fish	"	326	Plantain tree	ই	397
Giraffe, L. N.	"	363	Printing Press	"	353
Gold washing	"	344	Rangoon	"	328
Grass-hopper	"	389	School	"	378
Horse	ব	350	Shipwreck	ডো	375
Horse and Colt. L. N.	বক	347	Sikh Sirdar and Soldier, L. N.	বক	338, 339
Horses, wild	"	374	Singpho Chief, D.	ই	370
Images found in New Grenada	ডো	320	South America, B.	ডো	308
Image found in North America	কা	320	Steamer	ই	314
Japanese Lady	"	317	Stilts	"	334
Joseph and His Brethren	ডো	399	Sword Fish	ডো	377
Kangaroo	ই	309	Taylor, President, L. N.	বক	313
Moth	ডো	390	Tibetan Ox	ডো	379
Multan, siege of, L. N.	বক	329	Tiger killing a man	"	319

INDEX TO VOLUME V—1850

January

General Intelligence; Singpho killed—	
Naga Murders—Child burned—Boat	
upset—Murders in Tiperah—Promot-	
nath Deb—Canopus burnt—Caleb	
Grimshaw—Lieut. Scott—Lahore—	
Seik Imam Uddin—Accidental Deaths	
at Bombay—Gujarat Railroad—	
Burmah—Gold in the Andes—	
Bohemia.	399
The Mussalman and his Goat	401
The Beaver	402
History of Joseph	404

February

General Intelligence; Naga traders—	
Leopards—Nepal—Akyab—Ship-	
burning at Bombay—Census of	
Bombay—Death of Queen Adelaide—	
Bank of England—Savings' Bank—	
Emigrant Ship—Child frozen—	
Murder—Insanity—Foul air	407
History of Joseph	408
The Rattle-snake	311
Maurice and Genevieve	412
Plancus and his Slaves	413
The trained Goat	414
A cunning Answer	414

March

The Iguana	415
History of Hindustan; Invasion of	
Sabuktigin—Mahomed of Ghazni—	
Mahomed's first Indian Expedition—	
Second and third Expeditions—Multan	
taken—Defeats Hindu Rajas—Bhim	
taken—Thaneswor and Delhi plun-	
dered—Kashmir invaded—Kanouj	
taken	415

April

The Dodo	423
History of Hindustan; Mahomed of	
Ghazni takes Mothura—His ninth Ex-	
pedition—Takes Lahore—Subdues	
Kalinjor and Gualior—Capture of	
Somnath—His death	424
Mahomed, second King of Ghazni	428
Masaud, third king of Ghazni; Seizes	
Hansi—Defeated by the Seljukians	429
Mahomed Second reinstated	430

May

The Cassowary	431
History of Hindustan; Death of	
Masaud	432
Modud; War with the Seljukians and	
Hindus	432
Masaud II	433
Abdul Hosen	433
Abdul Rashed	434
Ferokzad	435
Ibrahim	435
Masaud III	436
Arsila	436
Baheram; Execution of the Prince of	
Gour—Avenged by Alla—Death of	
Baheram	436
Khusru, thirteenth King of Ghazni	437
Khusru II	438

June

History of Hindustan; Mahomed Gouri	
—Defeats Prithu Rai—Defeats the	
Kings of Kanouj and Banaras—Defea-	
ted by the Tatars—Killed by the	
Gurkhas	439
Good Boys: or, Examine yourselves	441

July

History of Hindustan; Mahomed second	
--------------------------------------	--

King of Gour	447
Mahomed of Kharazim	447
Reign of Jenghis Khan ; His cruelty— Installed Grand Khan—Invades China—Subdues the Tatars—Attacks Mahomed of Kharazim—Captures Bokhara—Destroys Kharazim—Plun- ders Balkh—Takes Nishabor—Pur- sues Jelal-Uddin—Grand Diet of Tokat—Dies in China—His character	448

August

General Intelligence ; The Great Exhi- bition—Jong Bahadur's Visit to Engand —Hippopotamus—Rival Cars of Jugannath—Escape of Prisoners from the Kaligunga—England and Greece —Restoration of the Pope—King of Prussia—Expedition against Cuba	455
Eastern Countries of Africa	458
Census of Calcutta	459
Obituary of Rev. C. Barker	461
Asamese History—No 1	463

September

General Intelligence ; Flood in the Jorhat District—Affray at Allipore— Wreck of the Ariadne—Great Gun at Bijapur—Dost Mahomed—Powder Explosion at Banaras—another Explo- sion—Ice in Calcutta—Death by Lightning—Death of Sir Robert Peel— President Taylor—Assault on the Queen—Duke of Cambridge—Vesu- vius—Child killed by jumping a rope	467
The East India Court of Directors	473
Religious Intelligence ; Visit of the Bishop to Asam—Death of Dr Jud- son—Rev. Mr Thompson—Embar- cation of Missionaries for Asam	471
Obituary of Rev. C. Barker.	472
Asamese History—No. 2	473

October

General Intelligence ; Disarming in the Panjab—Duel at Banda—Murder at Simla—Koh-i-nur Diamond—Destruc- tive Hurricane—China—Quick Passage from London to Shanghai—Gigantic Fossil Birds—Drunkard burnt up— Angers—Infant found—Schleswig Holstein—and Denmark—Mrs Graham's—Ascent—M. Poiteven's Ascent—Lieut. Gale's Ascent	475
Obituary of Rev. C. Barker	478
Geography of Southern Africa	410
Asamese History—No. 3	481

November

General Intelligence ; Severe Storm— Sickness at Lahore—Fine piece of Muslin—Mednipur—Revenue of India —Sir W. Gomm—Col. King—Rebe- llion in Manipur—Burmah—Pigeon Post in Ceylon—Cholera—Locusts in Algeria—Death of Louis Philippe— Mr Prinsep Director—Hessian Insu- rection—Greece—Electric Telegraph across the Straits of Dover—Ship Minerva—Jenny Lind—San Francisco	483
The Tortoise	486
Account of Ramgoti	487
Asamese History—No. 4	488
The Farmer and his Goose	490
Bronze Lion dug up at Rongpur	490

December

General Intelligence ; Expedition against the Angami Nagas—Dawk-men murdered—Wild Elephants at Jorhat —Wild Hog—Hemakont Hingh— Ascension of Mr Kight—Death of Lieut. Gale—Monsieur Poiteven— Sunday Excursion—Execution of Prof. Webster	491
The Stag and the Hunters	493
The Sea Serpent	494
Asamese History—No. 5	495
Account of Ramgoti	496
Bones of Dinornis	498
Ancient Chronicle of the Chutias	499

ILLUSTRATIONS

Balloon	ବକ	488
Balloon, Poiteven's, L. N.	ଡୁ	473
Beaver	ଡୋ	402
Beavers and their huts	"	403
Bijapur Gun. L. N.	"	464
Bay and Girl	"	413
Carrier Pigeon	ଡୁ	480
Cassowary	ସ	431
Coin of Bhim Deva	ଡୋ	447
Dinornis, bones of, L. N.	କା	494
Dodo	ସ	423
Dying Child	ଡୋ	493
Earthen Water-pot, D.	ଡୁ	485
Fingoe Man, L. N.	ଡୋ	476
Fingoe Woman, L. N.	"	477
Flemish Greybeard, L. N.	ସ	489
Flower-pot	ଡୁ	414
Goat	"	401
Goat, trained	ଡୁ	414
Goose	ଡୋ	486
Hippopotamus	ଡୁ	452
Iguana	ଡୋ	415
Lion, bronze, B.	ଡୁ	486

Man praying	456	Ship on fire	ই	400
Manis Brachyura	তু	Swan	ম	492
Maurice and Genevieve	ডো	Tortoise gigantic, L. N.	ডো	482
Missionary preaching	তু	Vishu, image of	ই	455
Mushrooms	তু	Zanguobar traveling		454
Nubian Antelope	তু			
Peel, Sir Robert, L. N.	ডো	<i>Illustrated London News, L. N.</i>		
Rabbit		চেন। এন ব্রাউন, ব্র। ইয়ঙ্গ, ই জর্জ বকটি, বক।		
Rattle-snakes, L. N.		ডোগাই, ডো। তুলেচব, তু। মহিষাম, ম। কান্ধাম,		
Sea-Serpent	ম	কা। তন্বাম তন।		

INDEX TO VOLUME VI—1851

January

Geography of Australia	503
Pilgrim's Progress, Chap. I	505
Mahina, the Warrior Chief	510
Description of Night	512
Asamese History—Dihingia Roja	513
Journal of Events ; Jong Bahadur—Man killed by a Buffalo—Murder of a daughter—Prisoners at Maulmain—Vessel blown up—Mary Florence—Orion—Queen Louisa Maria—Hessians—Cardinal Wiseman—Popish Powder Plot—Coates, the pedestrian—Burning Gas—Return of Missionaries	515

February

The Way of Salvation	519
Pilgrim's Progress, Chap. I	523
The Pious Villager	529
The Miser	531
Asamese History—Dihingia Roja	531
Journal of Events ; Snake killed—Angamis—Diggings at Rongpur—Murder at the Ice house—Mr Hunter—Human Sacrifice—Rig Ved—Sir J. Brooke	533

March

Account of Cataracts	535
North American Lakes	537
Description of Calcutta	538
Pilgrim's Progress, Chap. 2	542
Asamese History—War with Chutia	544
Pity	546
Journal of Events ; White Tiger—Mr Pringle—Robbery—Captain Grantham—Murder at Jehanabad—Jong Bahadur—Shipwrecks—Californian Gold	547
Coins dug up at Rongpur	549

April

Russia in Asia	551
Epitome of the True Religion	553
Religious Intelligence ; Mission Press burnt—Missions in Africa—Jews in China	554
Death, Judgement and Eternity	555
Obituary of Abby T. Farwell	561

Asamese History—Dihingia Roja—War with the Kacharis	563
Journal of Events ; Money found—Persons drowned—Fire at Rangoon—Robbery at Maulmain—Afridis—Witch at Mirwar—War at the Cape—Vicious Horse—Death from a Pea—Aerial Spector	565

May

Turkey in Asia	567
Pilgrim's Progress, Chap. 3	570
Asamese History—War with the Bengalis	574
Journal of Events ; Lord John Russell resigns—Steamer Patna sunk—Cholera—Jumna Steamer—Electric Telegraph—Ship Curramaney burnt—Mr. Arratoon—Shipwrecks—Alligators killed—Caves in Indiana—White Bears—Mr Wyse's Balloon—American Census	575
Bengali Periodicals	577
Riddles	577
Coins dug up at Rongpur	578

June

Syria and Palestine	579
Early Kings of Hindustan	581
What think ye of Christ ?	583
Asamese History—War with the Bengalis	589
Journal of Events, Death by Lightning—Cholera—Ship burning—Hindu Meeting—Murder at Lakhnau—Suicide—Meteor at Dhaka—Typhoon—Ship Falkland—Ariel burnt—Bank Robbery—Murder of Lieut. Johnston—Conspiracy against the Sultan—Suicide—Sailor picked up at Sea—Californian Bears	591
Dangers of the Whale Fishery	592

July

Geography of Arabia	595
Religious Intelligence ; Baptisms—Religious Paper in Persia—Ceylon—Gyanendronath Thakur—Bhowanipur	

Institution—Baptisms in America	598
Pilgrim's Progress, Chap. 3	599
Story of Louisa	601
Opening of the great Exhibition	603
Asamese History—War with the Kacharis	604
Coins dug up at Rongpur and Gorgaung	606
Arithmetical Questions	607
Cholera at Nowgang	608
Journal of Events ; Auniati Gosain—Mr Bruce Steam Agent—Wild Hog—Buffalo—Rhinceros—Snake killed—Opium—Prisoners burnt—Dakoity—Jewan Singh—Ariel—Explosion—Typhoon—Ships Oriental. Pacific and Washington	608

August

Account of Egypt	611
Pilgrim's Progress Chap. 4	615
The Creation	620
Asamese History—Suklongfa	622
Journal of Events ; the Great Exhibition—Mutiny—Murder of a Child	624
Riddles	626

September

Description of Persia	627
Population of London	628
Religious Intelligence ; Baptist Missionary Receipts—Madagascar—Persecution in Italy—Duel prevented by Prayer	629
The Ravages of Time	630
Dimensions of the Crystal Palace	630
Comparison of the Crystal Palace and the Celestial City	632
Arithmetical Questions	634
Area of a Circle	634
Invasion of Asam	635
Goliath Aratoo of New Guinea	638
Hawk Owl	638
Detection of a Thief	639
Riddles	639
Journal of Events ; Snake killed at Rongpur—Murders at Golaghat—Robbery at Jorhat—Raja h Rai Mahomed—Mulraj—Fall of a house at Woozurabad—Collision of Steamers—Rebellion in China—Gold in Bolivia—New South Wales—Chimpanze—Pilgrims to Mecca shipwrecked—Whale fishery—English Census—Death of Daguerre—Earthquake at Valparaiso	640

October

Valley of the Mississippi	643
Account of Paul the Apostle	648
Asamese History—Sukhanfa Khura Roja	

—War with the Koches	652
Journal of Events ; Thief—Execution—Buffalo with eight legs—Cyclone—Riot in Bombay—Convicts at Maulmain—Aden—Murder at Serampore—Image full of Rum—Chinese Mandarin—Mr Bethune—Bengal Troops—Disturbances at Shanghai—Tien-teh—British Navy—American Canals and Railroads—San Francisco—Gen. Lopez	656

November

Geography of the Atlantic States	659
Presidents of the United States	661
Account of Paul, continued	663
Asamese History—Khura Roja—War with the Koches	661
Journal of Events ; Marriage—Captain Lewis—Mutiny on the Fawn—Sir John Franklin—Kight the aeronaut—the Makay Murder—Baltic Steamer	673

December

Western States of North America	675
Account of Paul, concluded	674
Religious Intelligence : Missionary Statistics—Fijis—Layard's Discoveries	687
Diamonds in the Great Exhibition	687
Journal of Events ; Captain Brodie—Marriage—Close of the Great Exhibition—Makay sentenced—War with Burmah—the Cape—Australia—New Zealand—Coins found—Human Sacrifice—Nicaragua	688
Churches in Asam	690A

ILLUSTRATIONS

American Bison	ম	643
Angora Goat	ই	568
Arabian Horseman	ম	596
Australian Man and Woman, L. N.	ডু	503
Boy and Butterfly		577
Californian Indian	ম	677
Camel	"	595
Cat	"	573
Child praying	কা	512
Chimpanze	ম	641
Christian exhorting his Family	তু	505
Christian at Mount Sinai	"	525
Christian at the Wicket Gate	"	542
Christian at the Cross	"	615
Cockatoo	ম	504
Coin of Lokhmi Narayon. B.	ভো	549
Coin of Naraini Half Rupee	"	550
Coin of Jaintia Rupee	"	578
Coin of Akbar	"	
Coin of Unknown	"	"

Coin of Arkot Rupee	"	"	Monkey drinking	ম	604
Coin of Gheias Uddin	"	"	Montomenci Falls	তু	537
Coin of Shah Jehan, two	"	606	Monument in a Church-yard		603
Coin of Aurungzeb, two	"	"	Mother and Son	ই	546
Crystal Palace, two views,			Moustapha Pacha	ডো	624
L. N.	ডু	631	Nautilus	তু	652
Deer	ম	550	New York City Hall		661
Derra-i-nur Diamond, L. N.	তু	689	New Zealand House	ম	542
Donkey	ম	533	Niagara Falls	তু	535
Elephant	ডো	673	North American Indians		559
Franklin, Sir John, L. N.	তু	569	North American Scenery		562
Georgian Man and Woman	ই	638	Ornithorhyncus	ম	589
Goliah Aratoo	ম	"	Paxton, Joseph, Esq. L. N.	ডো	624
Hawk owl	"	510	Persians		628
Hero! Flying	"	537	Python killed at Dibrugar, E,	ডো	609
Icononzo Bridge	"	625	Quail	ম	590
Inauguration of the Crystal			Rabbit	"	607
Palace	ডু	635	Roman Priests	ডো	565
Indra on an Elephant	বক	579	Roman Vase	কা	541
Jerusalem		515	Russell, Lord John, L. N.	তু	575
Jong Bahadur, L. N.	তু	515	Stage Coach		532
Kangaroos	"	518	South Sea Island Image	ডো	629
Koh-i-nur Diamond, L. N.	"	688	Syrian Goat	ই	580
Kurds		548	Tiger of Bengal	ম	547
Mahina, the Warrior Chief	ডো	510	Turkey L. N.	"	645
Mahina, the Convert	তু	511, 601	Turks and Arabs		567
Mammoth in Siberia	ডো	551	Whale Fishery	ম	593
Mastodon	"	546	White Tiger	"	547
Meditation		544	Zebra	"	614

INDEX TO VOLUME VII—1852

January

Account of Kashmir	691
Religious Intelligence ; Baptisms at Nowgong—Burmah—Free Church	692
First Meeting of the Asam Baptist Association	692
Mahomedan Conquerors of India	694
Memoir of Jan Harmsden	695
Sin of our first Parents	699
Asamese History—Protap Singh	701
Coins of the Mogul Emperors	704
Journal of Events ; Burmah—Napoleon—Stone Seal—Flying Cloud—Expense of Rum—Popery in Spain	705

February

British North America	707
Estimated Population at the death of Abe	710
Population at the time of building Babel	711
Missionary Tour	712
Cain and Abel	715
A Brother's Advice	716
Asamese History—Protap Singh	717
Matricide—Five minutes to live	719
A capacious Throat	720
Journal of Events ; Burmah—Ali Morad	

—Kossuth—Votes for Bonaparte—
Amazon burnt—Moorish Wreckers—
Ship Torrey—Fawn—Fire at Hongkong 720

March

Geography of Mexico	723
Antiquities at Nimroud	725
A Sprite detected	726
Pilgrim's Progress, Chap. 5	727
The Deluge	729
Asamese History—Protap Singh	731
A virtuous Wife	734
Good Maxims	734
Robert Hales, the Norfolk Giant	735
Honor thy Father and Mother	736
A good Investment—Child's Argument—Good Medicine	736
Journal of Events ; Domestic Occurrences—Schools at Agra—Nicobars—Futty Salam—Rail at Bombay—Electric Telegraph from Kedgerree—Hanover—Attempt to shoot Napoleon—Elephant killed—Artesian Wells—Borneo Pirates	737

April

Geography of Central America	739
Discoverers of America	740

On the origin of Sin	742	Jacob, or the long Journey	811
Pilgrim's Progress, Chap. 5	743	Wonders of Prayer	812
Abraham, or the Promised Land	747	Asamese History Concluded	812
Asamese History—Protap Singh	748	Thoughts on Death—Curious Calculation	815
A Child buried alive	751	One who feared not death	816
Children found among Wolves	752	Saying of John Newton—Hymn	816
Journal of Events: Wyon's Medals—		Journal of Events; Nagas executed—	
Lord John Russell—attack on the		Burmah—Pedestrianism—Mr Storrow	
Queen of Spain—Coins dug up—Cap.		—Cobra—the Baron Renfrew—	
Colby—Mr Scheffier—Curiosity found		Centaur—Slaves—Phenomenon—Snow	
at Herne Bay—Five Sundays in		tracks—Effects of fright—Petrifac-	
February—Birkenhead—Thatching		tion in Minnesota—Fijis—Temperance	
houses in Magh and Sot—Rat		Laws	817
traps	753		

May

Western Africa	755
How Parents teach Children	757
Pilgrim's Progress, Chap. 6	759
Love others as Yourself	762
Abraham, or the Promised Seed	763
Death will come	764
Asamese History—Protap Singh	765
Journal of Events: Burman War—	
Lord Derby—Lieut. Tottenham—	
Momounds	768

June

Lydia Sturtevant	771
Exhortation against Anger	776
How great a matter a little fire kind-	
leth	777
Abraham, or the Trial of Love	780
Asamese History—Bhoga Roja	781
A few signs—What next?	783
Bird of Paradise	784
Journal of Events: Death of Kameswor	
Singh—Fire at Gowahati—Burmah—	
Cyclone—Steamer Brahmaputra—	
Silhet—Lieut. Lowrie—Rundhir Singh	
—Sorcery—Capt. Boyd—Death of a	
Drunkard—Horse frightened	785

July

Description of Burmah	787
How to Pray—Useful Maxims	790
Wanderings of a Pilgrim	791
Jacob's Dreams	797
Providence protects the Righteous	798
Pangolin	800
Journal of Events: Drowning—Ship	
Nereid—Murder—Flood of the	
Dikho—Burmah—Peguans—Candahar	
—Swat Valley—Snake bite—Ship	
Robert Bower	800

August

Geography of Hindustan	803
Wanderings of a Pilgrim	807
On Glass—Precept and Example	810

September

Religions of the Hindus	819
Wanderings of a Pilgrim, Chap. 4	823
Jacob, or the Meeting	826
The Roman Empire—Constantine	828
Good Counsel	831
Journal of Events: Domestic Occurences	
—Burman war—Prome taken—	
Admiral Austen—Abbas Pacha—	
Cholera—Koh-i-nur—Mount Etna—	
Mr Van Genuep—Collision on Lake	
Erie—Big lump of Gold—Australia	832

October

Divisions of Hindustan	835
Wanderings of a Pilgrim, Chap. 5	839
Joseph cast into the Pit	842
Attraction and Heat	843
God more glorius than His works	845
The White Ant—Child of Reason	845/846
Memoir of the Duke of Wellington	847

November

Industry better than Gold	851
Religious Intelligence; Conversion	
by means of a Bible—Ramchandro—	
Missionaries in India—Sects in	
Canada—Greek Church in Russia	854
Wandering of a Pilgrim, Chap. 6	855
Joseph a Slave	859
The eyes of the Lord are in every	
place	861
The Heron and Flamingo	862
Journal of Events; Cholera at Sibsagor	
—Murrain in Cattle—Bandula's sur-	
render—Shyans—Powder explosion—	
Lightning—Louis Napoleon—King	
of Persia—Ericson's Caloric Ship—	
Swallowing a Leech—Shower of Frogs	
at Milvaukie—Bees in California—	
Census of Canada—of Hindustan—	
Gas	863
Books for Sale	866

December

Description of Tatar	867
A Child's Request—Idea of Heaven	869
Hymn for a heathen Child	870
Anecdotes of Socrates	870
Wanderings of a Pilgrim, Chap. 7	871
Noble behavior of Scipio	876
Joseph a Prisoner	877
The Merchandize of Wisdom	879
Journal of Events : Pegu annexed— Manipuris—Groundless fears—Bhutias —Tiger—Telegraph across the Straits of Dover—Daniel Webster—Snake bite—A Compliment—New York Crystal Palace — Sword-fish — San Francisco	880

ILLUSTRATIONS

Abbas Pacha, L. N.	ডো	833
Akbar, Emperor of Delhi	তু	803
Albert Edward, Prince of Wales	"	753
Americus Vespucius	ডো	741
Archibold Duke, King of Calabar	ম	757
Asamese Alphabet, for marking, B.	ডো	693
African Lion	বক	845
Assyrian Hercules and Bull, L. N.	ম	725
Banyan	কা	777
Bee	"	731
Bee-hives	ই	779
Bible	তু	742
Bird of Paradise	ম	784
Bloomer Costume	ডো	846
Boy in a Garden	ই	"
Boy playing with fire	"	783
Boy riding an a Dog	হ	789
Bracelet—Bronze Lion	ডো	726
Bulls fighting	প্র	716
Burmese Costume	ম	787
Burmese Lady	"	802
Burmese War Boat	ডো	788
Butterfly	ম	763
Cabot, Sebastian	ডো	740
Cat	ম	818
Christian and the Lions	তু	746
Christian and Apollyon	"	761
Cock and Hen	ম	860
Cod fish	"	724
Coins of Akbar, three, B.	ডো	704

Coins of Jehangir		
Coins of Shah Jehan		705
Coins of Aurungzeb		
Coins of Sworgo Narayon	"	719
Columbus	ডো	740
Derby, Ear of, L. N.	"	769
Diana, image of	ম	859
Dog in a boot	"	706
Esquimaux Indians	কা	707
Evening Prayer, for marking, B.	ডো	695
Five Franc Piece	তু	832
Fox	"	877
Giraffe	[ম]	736
Girl reading	ই	783
Golab Singh	তু	691
Grasshopper	"	782
Hen and Hawk	তু	853
Heron flying	"	844, 862
Hindu avatars	"	820
Humayun, Mogul Emperor	"	803
Jagannath	ম	819
Jagannath Temple	তু	806
Juju House, L. N.	ম	755
Kossuth, L. N.	"	721
Manis Brachyura	"	800
Mausoleum of Humayun	"	835
Mother and Child	ডো	834
Mouse	"	838
Nimroud Marbles	ম	726
Norfolk Giant, L. N.	তু	735
Otter	"	709
Poppel, King of Bonnytown, L. N.	ডো	756
Pizarro	"	851
Queen of England	তু	738
Rabbit	"	815
Rat	ম	754
Rose	"	841, 845
Sheaf and implements	"	811
Sheep	ই	714
Shell	তনু	879
Sibsagor Temples, R.	ডো	870
Sleighting in Canada	বক	708
Stage Coach	"	866
Stone Seal	তু	706
Taj Mahal of Nur Jehan	তু	805
Tatars	"	867
Victoria Adelaide, Princess Royal	তু	753
Watch	"	790
Wellington, Duke of	তু	847
Wolf	ম	752

INDEX TO VOLUME VIII—1853

January

The new Possessions in Burmah	883
Poetical Description of Rongpur	885
The King of Persia and his Slave	886
Fable of the Dove and Bee	886

Wanderings of a Pilgrim, concluded	887
Joseph, or the Butler and Baker	891
History of Kamrup, Chap. I.	893
Journal of Events; Capt. Reynolds— Bhotias—Swallowing a fish—Mangoes —Napoleon III—Accidental Shot—	

Suttee—Dog killed by a Hen—Antiquities in Polynesia—Hospital for Cats 896

February

China and Opium	899
My Mother—Wise Answer—Temptation	901
Description of the Printing Office	902
Second Psalm—Peter and Cornelius	903
Hindu Boy's Reply—Solar System	907
A general Account of Mountains	909
The Hunter and Jackal—Maxims	910
History of Kamrup, Chap. 2	911
Conversion of a Brahman	913
Journal of Events; Child rescued—Surgeons in India—Story of a Wolf	914
A Mother's Consolation	914

March

Burman News	915
Conversion of an American Indian	916
Black River Bridge—King of Persia	917
History of Kamrup, Chap. 3	918
Peep of Day, Chap. 1	919
A Child's reverence for the Bible	920
The Chinese Goddess of Mercy	921
George Washington—An honest Boy	922
Hakim the Kaliph—King Agrippa	923
German Fable Temptation—Bad Thoughts	924
Fatal Effects of a Bribe—Shipwrecks	927
Journal of Events; Wellington Testimonial—Trial at Gowahati—Tiger-Dokoity—Fires—Marriage of Widows	929

April

First Proof from movable Types	931
A virtuous Thief	933
Death of Rev. G. C. Dauble	933
What o' clock is it?	934
Religious Intelligence—Statistics of different Religions—Bible Society—School Book Society	934
Joseph released from Prison	935
Comparison of Men and Animals	936
Peep of Day, Chap. 2.	937
Ganga Narayon Seal	939
The Roman Empire.	940
Song of the Stars—On Time	941
Measuring the weight of Air	943
Be awake—Silver Apostles—Depth of Ocean	944
Journal of Events; Death at Nowgong—President Pierce's Son—Jagannath—Calcutta Mission Press—Marriage of Napoleon—Asam Tea—Australia—Buffalo killed by Lightning	945

May

The Times Office	947
Bechuanas learning to read	948
Letter from Calcutta	949
To Readers of the Orunodoi	950
Joseph the Lord of Egypt	951
The curl-crested Aricari	954
Duty and Reward of Kindness	955
Wonderful Preservation	957
The Lord is my Shepherd	957
History of Kamrup; Chap. 5.	958
Journal of Events; Insane man at Dibrugar—Fire at Gowahati Suspicious man—Burmah—Expedition to Japan	959

June

The Pearl Fishery of Ceylon	963
Death of Batiram D. Peck	965
Chinese and Asamese Schools	966
Joseph, or the Feast	967
A Tale of Constantius	970
Description of Gowahati	972
Selfish Dog—Introductory Lesson—the Bee	975
History of Kamrup, Chap. 6	975
Journal of Events; Ice Cream—Domestic Occurrences—Mysterious Affair—Visit of Judge Mills—Scarcity of Rain—Fire—Mortality at Nowgong	976

July

The Capitol at Washington	979
Chinese Temples	980
New Station in Northern Cachar	981
Description of Ceylon	983
Second Letter from Calcutta	986
God and the work of Creation	987
John Bunyan—Peaceful Death	988
Exciting news from China	989
Little Fishes—Benevolent Dog	991
History of Kamrup, Chap. 7	992
Journal of Events; Children drowned—Cholera at Nowgong—Child with four hands—Marchioness Dalhousie	993

August

The Zebra	995
Learning Asamese—A friendly Word	996
Chinese Junk—History of Jonah	999
Joseph, or the forgiving Brother	1002
Cause of Rain	1005
Treatment of Animals—Famine at Barisal	1007
Death of Lungsang	1008
Journal of Events; Marriage—Peace with Burmah—Calcutta Police—Jagannath	1009

September

The Sabbath and Sanctuary	1011
Manufacture of Dhaka Muslins	1013
Velocity of Birds—Karens of Burmah	1014
Joseph, or the lost Son found	1016
Useful Maxims	1019
Reflection—Vanity Fair—Singing Pigeon	1020
Elephant and Fox—Education	1022
Barbarism of Ancient Britons	1024
The Microscope and cruel Boy	1025
Three views of Marriage	1026

October

The courageous New foundland Dog	1027
The Tree of Knowledge	1029
Self-devotion of a Servant	1030
A word to little Children	1031
Fourth Letter from Calcutta	1032
Dhaka Muslins, concluded	1033
Hindu and Christian Heaven	1035
Aborigines of America—Trust in God	1036
A cunning Thief	1038
History of Kamrup. Chap. 8.	1039
Choice Sayings	1040
Journal of Events ; Burmah—Russia and Turkey — Meteors — Secret Sect— Female Education—Murder	1041

November

Memoir of Sir Charles Napier	1043
Inferiors and Superiors	1044
Trial for Murder—Telescopes	1046
Directions for Reading	1049
Alphonso, King of Sicily—Best Master	1051
Story of a sagacious Dog	1053
Mary Caryl—Choléra—Murrain	1054
Journal of Events ; Death of Mr Thoma- son—Col Mackeson—Ramaya Baba— Marriage of Widows—Sind—Sand- wich Islands—Cholera in Sibsagor District—Great Exhibitions in Dublin, Paris and New York	1057

December

Description of the Cobra	1059
Look both ways	1066
The Prisoner and his Rats	1061
Translation of Pope's Messiah	1063
Alexander and his Mother	1065
On Marriage—Questions—Knowledge	1066
Journal of Events ; Death of James Tripp—Poison fruit—Channel of the Ganges — Redschid Pacha—Russia and Turkey—Pilgrimage to Mecca—	

Indian Postage—Australian Gold 1072

ILLUSTRATIONS

Aborigines of America	ম	1036
Alexander the Great	"	1065
Alms giving	"	1070
Angel with trumpet		905
Aricari, curl-crested	ডো	954
Astronomical Apparatus		1023
Barometer	তু	943
Basket of Fruit	ই	1054
Bat, large	তনু	1071
Bechuanas reading	তু	948
Beetle	তনু	1074
Bible		932
Bird	ই	1021
Black River Bridge	তু	915
Boat		928
Boy and Dog	ই	914
Boy and Drum	তু	1031
Boy reading	ম	1008
Burman Monastery, L. N.	ডো	883
Burman Woman carrying Water- pots	কা	884
Burmese beating a Gong	"	884
Burmese Gate-keeper	তনু	884
Capitol at Washington	তু	979
Ceylonese	"	983
Child and Dog		926
Child reading	ডো	934
Children in the field	"	917
Chinese Goddess of Mercy	ম	921
Chinese Junk	"	999
Chinese School	তনু	966
Chinese Smoking House	তু	899
Chinese Temple	তনু	980
Chinese Worship House	"	990
Christ preaching		945
Cobra striking a Dog	ডো	959
Coin of Promothewori	"	885
Craig Telescope, L. N.	তু	1047
Dalamatian Dog	ম	953
Dog barking		974
Dog with a basket	ম	1007
Egyptian Archer	"	1072
Elephant		930, 993
Elephant and Fox	তনু	1022
Flying Fish	তু	1062
Gottenburg and Faust	ম	931
Governess teaching Children		1050
Hottentot and Zebra	ম	995
Karens of Burmah	তু	1015
King Fisher	"	898
Life Buoy	ডো	928
Lobster	তু	886
Maize, in flower	তনু	1062
Martaban	তু	915
Monumet in a Church-yard		933
Mother instructing Children	তু	937
Mountains		909

Napier, Sir Charles	ହୁ	1043	School-master and boys		1049
Newfoundland Dog	ସ	1027	Shepherd	ସ	957
Niagara Square Baptist Church	ହ	1011	Ship burning	ଇ	925
Pearl Fishery	ହ	963	Ship foundering	ଡୋ	926
Plantain Tree		953	Shipwreck		926
Playing on a Harp		903	Sibsagor Temple	ଡୋ	885
Ploughing	ସ	1004	Sick Person	ହୁ	965
Printing Press	ଇ	902	Times Office	ଡୋ	947
Redschid Pacha	ସ	1073	Tortoise		1052
Rose		1028	Trunk	ସ	901
Running for the Prize	ହୁ	1009	Volcanoes		942
Sailors swimming		928	Woman with a geel	କା	1034

INDEX TO VOLUME IX—1854

January

General intelligence ; The Sultan of Turkey—The Emperor Nicholas—Anti-infanticide meeting at Amritsar—Imprisonment of Miss Cunningham—Amirs of Sind, and Prince Golam Mohamed—China—Fighting at Shanghai—Fair at Udal Guri—Unusual sound in the air—Domestic occurrences	1075
The Pilgrim's Progress, Chapter 6	1079
The Rhea	1081
History of the Pathan dynasty—Kutub Uddin—Commencement of Kutub Uddin's career—Plunders Gujarat—Is made a prisoner—Becomes King on the death of Mahomed	1081
Coin of Mahamed Sami el Gouri	1082
A missionary journal	1083
To the readers of the Orunudo	1087
The Pacha and the Dervish	1087
Blessing of philanthropy	1088
Marriage of a widow	1089
Advantage of seeing a King	1089
Duties of children	1090
Almanac for February, A. D. 1854, Sal Sac 1775	1090
Receipts for the Orunudo	1090

February

General intelligence ; Turco-Russian hostilities—The war in China—A goldsmith's trick—Escape from a tiger—Cholera at Mymensing—Census of Mysore—Hooghly River	1091
An account of Mount Etna	1094
On the Asamese language	1095
Account of Moses	1096
Aram Shah—Shemus Uddin Itomush—Conquers Gualior and Ujain—Firoz Shah—Sultana Rezia—She assumes masculine apparel—Appoints Jamal Captain General	1099
For the Orunudo	1101
The ninth Psalm of David	1102

Destruction of the Alexandrian Library

	1103
Conduct toward relations	1103
The rat and its burden	1104
Hope of immortality	1104
Selected scripture sentences	1105
Marriage	1106
Number of schools in England	1106
Number of human bones	1106
Almanac for March, A. D. 1854, Sal Sac 1775	1106

March

Journal of events ; Russians defeated at Tsitale—Entrance of the allied fleet into the Black Sea—Suicide at Jorhat—Fire at Jorhat—Fire at Sibsagor—Suspicion of murder—Fire at Nawabganj—Remarriage of widows—Murder of a wife—Live snake in a man's stomach	1107
The Pilgrim's Progress, Chapter 6.	1111
Story of two American trappers	1112
Life preserved by a Bible	1114
A missionary journal	1115
Letters to Mussalmans	1117
For the little children who read the Orunudo	1118
The hornbill	1119
Inscription on a clock	1119
History of the Pathan dynasty—Bahram II—Conspiracies of Rumi and Wazir—Coin of Moaz Uddin Baheram Shah—History of Masud IV	1120
Wise sayings	1121
Books for sale at the Sibsagor Mission Press	1122
Almanac for April, 1854. Asam Era 1776	1122

April

Journal of Events : The electric telegraph—War with Russia—Persons drowned—Sir Jamsedji Jijibhoi—King and Queen of Hanover—Murder of a child—Arrest for murder—Child killed by a	
--	--

crazy faqir—Loss of the steamer San Fransisco	1123
The Pilgrim's Progress, Chapter 7	1127
On Lying	1129
Proverbs	1130
Coins of the Asamese Rajas	1131
Answers to Question in December—Style and mode of spelling	1133
Answers received from Nowgong	1134
The Pathan dynasty—Naser Uddin Mahomed II—Marries the daughter of Balin—Balin rebels against the Emperor—Shere conquers Ghazni—Balin defeats the Rajputs—Arrival of an ambassador from Persia—Death of the Emperor—Coin of Nazir Uddin Mahomed	1134
Apes, gibbons and monkey—The Orang Outang	1136
Almanac for May, A. D. 1854, Asam Era 1776	1138
Receipts for the Orunudoï	1138

May

Journal of events : One anna postage—Work on agriculture—Disease among buffaloes—Suspicion of murder—Suppression of Mopla murders—Cholera in Maisur—Visit of Dulip Singh to England—The European war—Great Exhibition of 1855, in Paris—Worship of a missionary's tomb	1139
Coins of Sib Singh, and Queen Phuleswari	1841
Good advice	1142
Dangers of bad company	1142
The Golden Plover	1142
Account of Timur Beg, or Tamerlane	1143
The Pilgrim's Progress, Chapter 7	1145
The unbelieving husband	1146
Philosophical questions	1147
The eye	1148
On keeping good company	1149
The Mona—Letter from Kopiraj	1150
The Pathan dynasty—Balin Sultan—Character of his administration—His magnificence—Rebellion of Tugrol—Defeat of Tigi and Tarmati—Balin takes the field in person—Tugrol surprised and slain—Balin establishes his son in Bengal—Copper coin of Gayas Uddin Balin Balban	1154
Almanac for June, A. D. 1854, Asam Era 1776	1154
Receipts for the Orunudoï	1154

June

Journal of events : War with Russia—	
--------------------------------------	--

Mr Bruce's house destroyed by—	
ning—Deaths from drinking bad water—Storm at Rangoon—Hurricane in Bengal—Discovery of gold at the Cape—Persecution in Sweden—Persecution of the Jews in Russia—Torturing slaves—The Maine Liquor Law	1155
Account of the Mogul Emperior Babar	1157
Justice and mercy of God	1158
He maketh intercession for us	1158
The Pilgrim's Progress, Chapter 7	1158
Coins of Ombika, Horbeswari and Promot Singh	1161
Benefits of the Sabbath	1162
The Ark and the reapers	1163
John Elliot, the Apostle to the Indians	1164
Family government	1165
Self-dependence	1166
Begin right	1166
The American wild turkey	1167
The Pathan dynasty—Sultan Balin—Timur invades Hindustan—Mahomed, son of Balin, slain—Balin appoints Khosro his successor—The nobles elect Kaikobad, son of Kera	1167
Census of Great Britain	1169
Circulation of the Orunudoï, from 1846 to 1854	1169
Books for sale at the Sibsagor Mission Press	1170
Almanac for July, A. D. 1854, Asam Era, 1776	1170
Agents for Orunudoï	1170
Receipts for the Orunudoï	1170

July

Journal of events : War with Russia—Attempt to burn Constantinople—Attacks of the Greeks upon Armora—Capture of Odessa—Attack of the combined fleet on Sebastopol—Operations in the Baltic—Pekin besieged by the insurgents—Babu Motilal Seal—Extraordinary heat at Gowahati—Fire at Jorhat—Plague among cattle—Murder of a child—Extraordinary reports—Wonderful child born at Joikhamdang—Marriages—Tiger killed at Sibsagor—Completion of the telegraph from Calcutta to Bombay	1171
Stranger stories	1173
The Pilgrim's Progress, Chapter, 8	1175
Seventh letter from Calcutta	1176
Healing of Naaman, the Leper	1178
Gold and silver coins of Rajeswar Singh	1179

Account of Cherra Punji	1180
The tree that never fades	1184
The Mogul Emperor Humayun	1185
Almanac for August, A. D. 1854, Asam Era, 1776	1186
Receipt for the Orunudoj	1186

August

Journal of events—Sailing of the Turkish fleet—The steamer Tiger taken near Odessa—Occupation of Greece by the French — Gustafaver bombarded by Sir Charles Napier — Wreck of the P. O. steamer Douro—The Ericsson Caloric Ship—Veracity of the Orunudoj—Water turned into milk—The smoking temple — Village reports — Extraordinary occurrence—Bronze image dug up near Sibsagor—Antiquities in North America—Consequences of anger — Distribution of the Bible in Europe—Pocket New Testament in Bengali—Missions in Burmah — Baptisms in Tezpur—Domestic occurrences	1187
Aerial castle building	1191
Riddles	1192
The Mogul Emperor Akbar	1193
Foolish fear of evil spirits	1194
Coins of Lakhmi and Gourinath	1197
Letter to Editor	1198
The Pilgrim's Progress, Chapter 8	1199
Happy death	1200
The Pathan dynasty — Kaikobad — Nizam plots against the King—His father marches towards Delhi—Indignity shown to Kera—His reconciliation with the King—Nizam poisoned—Feroz comes to court	1200
Almanac for September, A. D. 1854, Asam Era, 1776	1202
Books for sale at the Sigsagor Mission Press	1202
Receipts for the Orunudoj	1202

September

Journal of Events : Russian War—Battle near Giurgova — Treaty between Austria and Turkey—Death of Abbas Pacha—The crystal palace opened—Tree struck lightning—Buffaloes shot at Kolia Pani—Opening of the Indian Railway — Extraordinary calf in Calcutta — Strength of the Persian army — Schools in Ceylon—Successor of the Missions in New Zealand—The Sandwich Islands—Chinese newspaper in California	1203
Advice to children	1205
South Sea Islander and speaking chip	1206

The Mogul Emperor Jehangir	1207
Account of Abdul and Sabat	1208
Proverbs	1210
The porcupine	1211
Account of Krishna Pal, the first Hindu convert	1212
The Emperor Titus	1213
Thermometer	1214
The Pilgrim's Progress, Chapter 8	1215
Insatiable desires for wealth	1217
The Twelve Cesars	1217
Coins of Kamrup	1218
Nepalese coins	1218
Almanac for October, A.D. 1854, Asam Era, 1776	1218
Receipts for the Orunudoj	1218

October

[Journal of Events :] The new Postal Act : The Education Dispatch—Proposed Colonization of the Andamans—Proposed junction of the Mediterranean and Red Seas—Rai Bahadur Kishen Chunder Choudri—The Turco-Russian war—Revolution in Spain—Octagonal copper coin found at Sibsagor	1219
Execution of a prisoner	1221
Account of the Emperor Aurungzeb	1223
Civilization—Epic poets	1224
The counterfeit penny	1226
The horned pheasant	1227
Letter from Calcutta	1228
Coins of the Asamese coins	1230
The Pilgrim's Progress, Chapter 8	1231
The hen and her chickens	1233
Almanac for November, A. D. 1854, Asam Era 1776	1234
Receipts for the Orunudoj	1234

November

[Journal of Events :] The Russian war—Operations on the White and Black Seas—Death of the Saxony—The revolution in Spain—Burning of Greytown—Murder of a woman—Insane man killed at Hatimuria—Murder at Jaipur —Channel of the Brahmaputra —Plantain tree with double stalk—Large snake killed —The great pipe-fish, or sea-horse —Fire at Gowahati —Fire at Sibsagor	1235
The ibex, or mountain goat	1237
O ! how happy are they	1238
Lo ! on a narrow neck of land	1238
Account of the old Saxon idols	1239
The Asamese and Bengali languages	1242
Persecutions under Nero	1244
Coins belonging to Capt. Dalton dug from a tank in Gauhati	1245

Brief history of the Apostles	1247
The ruff and reeve	1249
Almanac for December, A. D. 1854	
Asam Era 1776	1250
Agents for the Orunudoï	1250
Receipts for the Orunudoï	1250

December

[Journal of events:] The Russian war—	
Battle of the Alma—Burmese Embassy	
to the Governor General—Remains	
of Sir John Franklin found near Pelly	
Bay—Murder of Roman Catholic	
missionaries by the Mishmis—Con-	
sumption of tea in England—Steam	
boat collision—Floods in Rongpur,	
Bengal—Affray at Rongpur—Bridge	
across the Hugli—Marriage	1251
On lying	1252
Description of the Asiatic centipede	1253
Letter from the Daroga of Jaipur	1254
Moses in the bulrushes	1255
The crested screamer	1257
Poor Richard's sayings	1257
The penguin	1258
Nadir Shah, Emperior of Persia	1259
Life and writings of the poet Kalidas	1260
Hebrew Shekel—Rupee of Bikanir—	
Manipuri rupee	1264
The chronic dysentery	1265
Agents for the Orunudoï	1266
Receipts for the Orunudoï	1266
Almanac for January, A. D. 1855,	
Asam Era, 1776	1266

ILLUSTRATIONS

Abdul Medjd, Sultan of Turkey, L. N.	1075
Nicholas, Emperor of Russia, L. N.	1077
Pilgrim's Progress, The	1079
Rhea, The	1081
Coin of Mahomed Sami el Gouri	1082
South Sea Island images	1086
Dost Mahomed Ameer of Cabul	1091
Finding of Moses, The	1098
Coin of Shemus Uddin Iltomush	1100
Omer Pasha, Commander of Turkish	
Army, L. N.	1007
Major General Godwin	1109
Pilgrim's Progress, The	1112
[American trapper, An]	1113
[Bears attacking boys]	1118
Hornbill, The	1119
Coin of Moaz Uddin Baheram Shah	1120
[Monkeys]	1123
King of Hanover, The, L. N.	1124
Queen of Hanover, The	1125
[Monkey, A]	1126
Auterys of New Zealand	1130
Rupee of Sworgo Narayon Protap	

Singh, 1648	1131
Rupee of Chokrodhwoj Singh, 1663	1131
Rupee of Chokrodhwoj in Ahom charac-	
ters, 1664	1131
Round rupee of Supungmung' or	
Chokrodhwoj	1132
Rupee of Godadhor Singh, or Supatpha,	
1682	1132
Supatpha, Godadhar Singh, 1682	1132
Rupee of Rudro Singh, 1696	1132
Rudro Singh, King of Soumar, 1697	1132
Coin of Rudro Singh, 1708	1132
Chimpanze, The	1136
Ourang Outang, The	1136
[Monkeys]	1137
Rupee of Sib Singh, 1715	1141
Quarter rupee of Sib Singh, 1721	1141
Coin of Queen Phuleswori, 1724	1141
Coin of Phuleswori, or Promottheswori	
1726	1141
Coin of Promottheswori, 1726	1141
Coin of Promottheswori, 1727	1141
Coin of Promottheswori, 1729	1141
Rupee of Sib Singh, 1732	1141
Golden plover, The	1142
Timur Beg. or Tamerlane	1143
Mona, The	1150
Entallus, The, or Honuman	1151
Holou, The, or gibbon of Asam	1151
Copper coin of Gayas Uddin Balin	
Balban	1154
Rupee of Sultan Gayas Uddin Bahadur	
Shah	1154
Baber, the Mogul Emperor	1157
[Animal, An]	1158
Rupee of Queen Ombika, 1732	1161
Rupee of Queen Horbeswori, 1743	1161
Rupee of Promot Singh, 1744	1161
Rupee of Promot Singh, 1746	1161
Quarter rupee of Promot Singh, 1750	1162
[Shrimp, A]	1163
[American robin, The]	1165
American wild turkey, The	1167
Tiger (?) killed at Sibsagor	1173
[Butterfly, A]	1174
[Guinea, A] ?	1176
Ahom rupee of Rajeswor Singh, 1751	1179
Gold and silyet coin of Rajeswor, 1752	1179
Rupee of Rajeswor Singh, 1753	1179
Rupee in Nagari characters, 1753	1179
Quarter rupee, 1754	1179
Quarter rupee in Asamese and Nagari	
characters, 1759	1179
Rupee in Persian characters, 1763	1180
Rupee, 1764	1180
Half rupee of Rajeswor Singh	1180
Quarter rupee of Rajeswor, 1767	1180
Quarter rupee in Persian character.	1180

Two anna coin of Rageswor Singh	1180	Ibex, The, or mountain goat	1237
Mogul Emperor Babar, The	1185	Saxon idol worshipped on Sunday, or Sun's day	1239
Bronze image (of the Grand Lama) dug up near the old palace of Rongpur	1189	Saxon god of Monday, or Moon's day	1239
Mogul Emperor Akbar, The	1193	Tuisco, the Saxon god of Tuesday	1240
Rupee of Lokhmi and Gourinath	1197	Woden, the Saxon god of Wednesday	1240
Quarter rupee of Lokhmi Singh	1197	Thor, the Saxon god of Thursday	1240
Two anna coin of Lokhmi Singh	1197	Friga, the Saxon god of Friday	1240
Rupee of Gourinath Singh, 1781	1197	Seater, the Saxon god of Saturday	1240
Rupee of Gourinath, 1795	1197	Rupee of Shems Uddin Ilias Shah, 1345	1245
Four anna coin of Gourinath Singh, 1795	1197	Rupee of Sekander Shah, 1362	1245
Two anna coin of Gourinath Singh	1197	Another rupee of Sekander Shah	1245
One anna coin of Gourinath Singh	1197	Rupee of Gayas Uddin Azim Shah, 1367 to 1373	1245
Half anna coin of Gourinath Singh (Two-humped African camel)	1198	Another rupee of Azim Shah	1246
Mogul Emperor Jehangir, The	1207	Mahomed Shah ben Khanan, 1418	1246
Porcupine, The	1211	Silver coin of Khosro II (?), found at Sibsagor	1246
Rupee of Bhoroth Singh, 1793	1213	Copper coin of Allauddin Sekander, 1306	1246
Coin of Bhoroth Singh, 1797	1213	Coin of Alla Uddin Sekander, 1313	1246
Coin of Horbanond Singh, 1796	1213	Copper coin of Togluk Shah, 1321 to 1324	1246
Coin of Komoleswor Singh, 1798	1213	Copper coin of Togluk Shah, found at Sibsagor	1246
(Thermometer, A)	1214	Copper coin of Ahmed Shah, found at Sibsagor	1246
Rupee of Nor Narayon, King of Kamrup, 1555	1218	The ruff and reeve	1249
Rupee of Nor Narayon, 1555	1218	The Chinese "Queen of Heaven"	1250
Coin of Raja Joy Ranjit Malla, 1722	1218	Asiatic centipede, The	1253
Coin of Raja Joy Bishnu Malla, 1759	1218	(Aramadilo, The ?)	1254
Octagonal copper coin found at Sibsagor	1218	Crested screamer, The	1257
[Hoopoe, The]	1222	Penguin, The	1258
Emperor Aurungzeb	1223	Nadir Shah, Emperor of Persia	1259
Horned pheasant, The	1227	Chlamyphorus, The, or Pichiciago	1264
Rupee of Brojonath Singh, 1817	1230	Hebrew Shekel, B. C. 125	1264
Half rupee of Brojonath Singh	1230	Rupee of Bikanir, 1874	1264
Quarter rupee of Brojonath Singh, 1818	1230	Copper coin of Bikanir	1264
One anna coin of Brojonath Singh	1230	Manipuri rupee, 1767	1264
Half anna coin of Brojonath Singh	1230		
[Krauncha birds]	1234		
Pipe-fish, The	1236		

Introduction

In the history of education and culture, language and literature of British India 1793 and 1813 are two very significant years. When the Charter Act of 1793 was being made, an attempt was made in and outside the British Parliament to include in it a clause making it the responsibility of England to promote useful knowledge among Indians and to impart religious and moral education among them and therefore making the sending of missionaries and teachers to India the duty of the Court of Directors of the East India Company. This clause could not, however, be finally passed by the Parliament in 1793, which it did only in 1813. 1793, however, was compensated amply and immediately by the arrival of two British Baptists, William Carey and John Thomas, at Calcutta the same year. The two missionaries, however, had to move to, and settle in, the Danish colony of Serampore at a distance of ten miles from Calcutta as the British territories in India were not then open to Christian evangelists. What Carey and his circle did for Bengal is another story, a story which perhaps I may not relate here. One thing which requires special mention, however, is Carey's scheme of translating the Bible into the Indian languages. He did the Sanskrit and Bengali by himself and had the other versions done by pundits to be revised by him. The Assamese New Testament thus came out in 1813, the year of the Charter Act, which made British India free to missionaries, and the Old Testament in 1833. Carey hoped to spread his work of propagating the Gospel into Assam with the help of this Assamese version of the Bible, little realising that "so full of Bengali and Sanskrit words" it was of little practical use. In 1813 Assam was still under the Ahoms; and it is only in 1826 that it passed into British hands. In a letter written sometime in 1806 Carey expressed his desire to post missionaries at places like Goalpara in Assam so that the British merchants at these places might help evangelisation. In 1813 the first Bengali Christian, Krishna Pal, was sent to the Khasi hills. There he started work with much enthusiasm but had soon to abandon the post. In 1829 Carey deputed James Rae, a soldier turned missionary, with the Assamese New Testament in his hands to Gauhati to work there as well as in the Khasi areas. But even though his work showed some initial success, he had to face calamities, including the death of his wife, and called for help from Serampore. William Robinson was sent, and he joined Rae, when a few schools were started; but very soon Rae joined a government school and Robinson went away to Bhutan. By the beginning of 1838 it was decided that Serampore should give up its stations in Assam, where work will be allowed to be taken up by American Baptists.

There was a spiritual awakening in America, called the Second Great Awakening, originating from various historical reasons and having its intensest period from 1795 to 1812. A part of the Awakening comprised the evangelistic enthusiasm of the Baptists and the action taken by them on that account. Other denominations like the Methodists and Congregationalists were also charged with a new energy. The new Awakening held up before people's eyes the dream of a happy unified world through the spread of Christianity in all countries. The propagation of the Gospel of Christ by the churches jointly or individually became the call of the hour. In February 1872 the American Board of Baptists sent out Adoniram Judson and four other missionaries to India. When in June the same year Judson and one of the other few missionaries reached Calcutta, the Company ordered their immediate return home. The British Baptist missionaries of Serampore, however, pleaded with the Company on the new-coming Americans' behalf and, on a slight relaxation being granted, took them to Serampore. The Americans received their baptism there, went to Burma and established a mission there. Other missionaries from America came and started proselytising work in Bombay, the Punjab, the present-day Andhra Pradesh and Uttar Pradesh. All this made up a net-work of American missionary stations widely distributed over India.

On 23 March 1836 two American Baptists, Nathan Brown and Oliver T. Cutter arrived with their families at Sadiya, an easternmost point in Assam (now in the Lohit district of Arunachal). But when we consider the activities of these Baptists in Assam, —how they mixed with the Assamese people and learnt their language practically in no time, how they created a new literature and journalism and imparted a new education in a modern form of that language, how they fought first in comradeship with a young Assamese civil officer, Anandaram Dhekiyal Phukan, and then, when that stage of the strife was futile, as leaders of the local people, against the British Administration's mistaken policy in the matter of official language and medium of vernacular education, —it becomes very interesting to note that the destination of Browns' and Cutters' journey was not Assam but some points beyond. They expected, one, to reach the Golden Gate of the Celestial Chinese Empire and, secondly, to reach to the Shan tribes of Northern Burma and South China. They even called their mission the Mission to the Shans. But they missed both their avowed aims. From the later history of this group of Baptists it appears as if they were destined by their Holy Ghost to come and shape the future of the Assamese in their attempt to proselytise amongst them. The British Baptist stations, which were started earlier in Gauhati and other places in 1829 with permission from David Scott, the British Chief Commissioner of the Assam Valley, scarcely worked for eight years and left only very doubtful results, were now to be totally abandoned. A British officer and pioneer tea planter, C. A. Bruce, was working among the Khamti and Singpho tribes of Sadiya and came to have a notion that the two tribes were intimately related to the Shans of Upper Burma and South China, and passed on this notion to Captain F. Jenkins, Agent to the Governor-General and Commissioner. Jenkins invited missionaries to work among the two tribes, and this invitation was ultimately passed on to the American Baptists in Burma, who were attempting in vain to penetrate into China and Upper Burma. The Baptists saw in this proposal a great hope of overcoming their own baffling problems, even though what inspired that hope was only an inadequate linguistic and geographical knowledge. An enthusiastic young missionary, Nathan Brown, offered himself for this task of what was at that moment thought to be an attempt at mapping out an international thoroughfare over the Assam frontier. Another missionary, Oliver T. Cutter, a printer, accompanied Brown for working a small printing-press, which Jenkins advised to be taken as a very much necessary equipment. The two missionary families came to Calcutta, and started their journey up the Brahmaputra in three big country boats on 20 November 1835, reaching Gauhati on 18 January 1836 and Sadiya on 23 March 1836. But even before reaching this destination Brown realised that the languages of that place, Burma and other Shan countries were different, as he learnt Shan from a Shan pundit given to him by Jenkins on the way. It was also seen before long that the gateway to the Celestial Empire was barricaded from Sadiya by insurmountable ranges of mountains.

Brown discovered a new sweet thing at Sadiya—the Assamese language, which, at the first appearance, looked like a dialect of Bengali. Brown soon realised this initial mistake and began loving and learning Assamese. The very next year he was joined by another linguist, Miles Bronson. The missionaries learnt the Khamti and Singpho tongues and prepared to write books in them, and Mrs Eliza Whitney Brown and Mrs Harriett B. L. Cutter started a school for teaching Assamese to children. But there was soon a great agitation among the Singphos and Khamtis against the British. When in January 1839 the Khamtis killed Col. Adam White, the missionaries left Sadiya and moved to Jaipur, where they planned to work among the Eastern Nagas (the Noctes and Wanchos, as they are called to-day). Bronson soon prepared a Nocte spelling-book and a book of Catechism in the language. The American Board sent Cyrus Barker to help the mission. But very soon the missionaries found out that it was useless to strive to work on the Shan Mission. They, therefore, turned their eyes upon the peaceful fertile valley of the Brahmaputra, where people spoke only one language, Assamese, unlike the many splintered groups on the hills.

Brown had already discovered the beauty and strength of Assamese and planned to make books in the language even as he was at Sadiya. He found Dr William

Carey's Assamese Bible too much laden with Sanskrit vocables to be acceptable to the people; even a revision of its lines was not considered an easy task. He, therefore, launched a plan of making a fresh Assamese version in January 1838; but this plan could not be fulfilled till the turn of the 19th century—working, as it did, through several hands. The baptism of the first Assamese convert, Nidhiram, who had his 'education' at Mrs Brown and Mrs Cutter's Assamese school at Sadiya and worked in Cutter's printing-press, brought high hopes to the missionaries about a wide Assamese Christendom. When the missionaries settled at Sibsagar and had a few more converts, including two Kayastha youths, those hopes became all the brighter. But the evangelising scheme did not work with any further success among the people of the valley. In another direction, however, the activity of the Baptists was received with much appreciation by the people of the locality. Mrs Brown and Mrs Cutter established six Assamese medium schools round about the town of Sibsagar, where the Government had already set up a high school, English and Bengali being taught there. There was a demand for more schools and the village people offered to build school houses and to maintain them as well as teachers. By 1846 the number of such Assamese schools became fourteen. This proved to the missionaries that the Government was following a wrong policy in thrusting Bengali upon the Assamese pupils, as they hardly acquired that language in spite of the Government vernacular schools.

Bronson left Jaipur, and not stopping to work at Sibsagar, proceeded to Nowgong, where he set up a fine thing, the Orphan Institution, which took care of the poor, parentless and homeless children, neglected by society in general. This institution nurtured the first generations of future Assamese Christians in an ideal manner, there coming up batch after batch of young people of the faith. This upsurge is described as the Nowgong Revival. Sibsagar, Nowgong and Gauhati now became the main centres of Baptist activity. In 1845 a Baptist Church was constituted with these three centres as constituents. In 1851, again, the Assam Baptist Association was formed with the said three centres being considered as independent churches.

The sixth decade of the 19th century was a period of depression and crisis for the Baptist Association. Several of the missionaries were struck with serious illness and left for home. The Sepoy Mutiny or the First War of Indian Independence told very heavily upon the Association, even though nothing happened at that hour in Assam except the death of Maniram Dewan by hanging for implication in the revolt. The lack of co-operation and understanding on the part of the Missionary Union of America acted as a great deterrent. The Home Board objected to the running of schools as unnecessary. When the Board's Secretary, Dr Solomon Peck, came to India to see things for himself, he found no meaning in such a noble thing as Dr Bronson's Orphan Institute and wanted it dismantled, and advised the setting up of a Normal School instead. Nathan Brown wrote plain-speaking letters home, objecting to Peck's high-handed way of dealing with things. Peck resigned his Secretaryship in 1858 and his recommendations were reversed; but before that the harm had been done: the Orphan Institute was pulled down, and Brown left Assam for America and left mission service. There was "a general feeling of insecurity" when the "Sepoy Mutiny" was there in the country. Rev Danforth of Gauhati had to put on military dress and "do military duty daily, and that, too, directly in front of a large company of sepoys many of whom were known to be mutinous." When the signs of the 'Mutiny' subsided all over the country, there were sporadic agitations in Assam over the question of increase of land revenue. A rumour, moreover, spread that the Government was planning to Christianise the whole country. All this very much adversely affected the activities of the Baptists. When, however, they survived all these shocks, the Baptist leaders saw this clearly that they should make the hills and the tribal people the field and aim of their activity for quicker and more massive results. They, therefore, turned more and more attention to the Mikirs (Arleng), the Garos, the different Naga tribes, the Mundari people from mid-India working in the increasing number of tea plantations, even though they did not abandon Sibsagar, Nowgong, Gauhati, and other Brahmaputra valley centres. The tribal people, often only with old animistic ideas as their faith and the propitiation of evil spirits as their form of religion, could be found easily to yield to the persuasion of the preachers of such a well-formulated faith as Christianity, which was, moreover, the religion of the

ruling people, a very much superior people. But the conflict between Christianity which was a newcomer, and Hinduism, which was traditionally in the blood of the people and in the general atmosphere of their life, was not great in Assam. In fact, Christianity did not disturb the general course of social life in what was called 'Assam Proper', as the missionaries attempts to evangelise among the Hindus of the valley of the Brahmaputra were hardly successful. The conversion of the first Assamese, Nidhiram (later known as Nidhi Levi Farwell), who received his baptism on the Burhi-Dibing river (13 June 1841), did scarcely or not at all create a stir in the sensitive Hindu society of those days, as he was just an orphan from a 'low caste.' When four years later, a Kayastha youth, and the fourth Assamese convert, Batiram Das, who had been in the employ of the Baptist missionaries in their printing-press near Nidhi, was baptised in the Dikhau river in the old capital of the Ahoms, Sibsagar-Rangpur, there was quite a good wave of sensation in Hindu circles of the town; but thus far and no further, as Batiram did not perhaps belong to the locality. Both Nidhi Levi Farwell and Batiram Das Peck rose to distinguished positions within the Baptist church in Assam, and the former was decidedly the most prolific among the Baptist writers of the province. Even then they could not command admiration or even awe of the people in general, and have since been cruelly neglected by public memory. Nidhiram the new convert, is found in his writings trying to find fault with Hinduism, particularly in the corrupt practices, in some of the places of pilgrimage—the Kamakhya shrine of Nilachal, the Hayagriva-Adhava temple of Hajo with its institution of devadāsīs, Gaya, Kasi and Vrindavan. Some of his charges were perhaps true; but nobody found it necessary to send in a rejoinder. In course of his narration of a "missionary journey" to different parts of Assam, Nidhi Levi exhorted his countrymen to take refuge in Christ. People listened attentively to the new things he said and the new tales he narrated—sometimes with mild objections but mostly with amusement, but nobody ever moved towards the solution that he proposed. People in general were satisfied with the religion they had, for the Bhakti faith that Sankaradeva gave them was beautiful enough to satisfy their aesthetic needs, had enough thought content to occupy the intellect and was manly and robust enough to resist the challenge of any formidable protagonist. The story is told how in the last few years of the 19th century a Brāhma-Dharma preacher met with his Waterloo in a small Assam village, when after his all-devastating discourse on his new found faith a villager simply sang a few songs from Sankaradeva's *Ārtana-ghoṣā* and Madhavadeva's *Nāmaghoṣa*. The lofty teachings of Bhakti were not concealed books even to the lowly but was the general property of all alike—rich and poor, learned and unlettered. It is, however, a pity that they did not reach to people on the hills of Assam and some tribal areas within the valley. It is to these quarters that Christianity addressed itself and penetrated.

In the neighbouring Bengal Christianity and Hinduism were much more closely locked in a conflict, in a direct confrontation, which brought in a quick spirit of enquiry, a groping for new paths. People belonging to the mainstream of Bengal life got involved in the problems of the conflict so that life as a whole got stirred. There was self-questioning and self-challenging; and all that led to the birth of the Brāhma-Dharma and the upsurge of what we know as the great Bengal Renaissance. This clucking conflict between two cultures on the soil of Bengal is really a very significant fact in recent Indian history. In Assam the conflict never attained any sharpness. True that some of the Christian story books and tracts (like *Apatināsak*, or 'Hindu Objections Answered') with their rapier thrust on aspects of Hinduism were issued both in Bengali in Bengal and in Assamese in Assam, but no individual or society in Assam thought it wise to take up the challenge. It is notable that the two great prose writers of the later half of the 19th century, Gunabhiram Barua and Hemchandra Barua, possessed some measure of free-thinking. The former advocated widow remarriage from his college days in Calcutta and himself married a widow and became a Brāhma (indeed a rare specimen in Assam); and the latter did not marry after the death of his wife as a form of protest, because widow remarriage was not allowed in society, made very much inimical attacks on traditional faiths—both *Śaiva* and *Vaiṣṇava*—in his essay-cum-novel, *Kowābhātui*, and led such a bold life as could scarcely be appreciated by the passing generation. But one day, two does (or, do) not make a summer. At the same time, it is

also to be noted that both these writers in their early youth contributed their writings to the Baptist journal, *The Orunodoi*.

The American Baptists, who made Assam their field of evangelical activity, had a great role to play in the collective life of the Assamese people. It was the role of resuscitation of the Assamese language from a state of ban in administrative and educational matters and its culture as a medium of modern literary exercise. As a result of the Treaty of Yandabo, concluded between the Burmese and the British in India on 24 February 1826, Assam slipped off into the territories of the Company. In 1836 the rulers passed orders that Bengali, and not Assamese, would be the language of the courts and schools of Assam. Strangely, not a single voice of protest was raised—at least not so far as the available records go. It looks providential that in the very same year of the Government's promulgation of this mistaken order concerning the language of administration and instruction, the linguist, Nathan Brown (1807-1886), as we have already seen, arrived at Sadiya. He carried with him the notion that Assamese was only a *patois* of Bengali, but did very soon correct that misconception as he perceived the beauty and strength of the Assamese tongue. With much devotion he learnt the language and started on a plan to make an Assamese Bible as Dr Carey's one was found idiomatically inadequate. Brown's version of the New Testament (a part) and his *Grammatical Notices of the Assamese Language* were published in 1848. He rendered some of the Psalms into Assamese verse. He made books of elementary arithmetic (1845, 1855) and geography (1851) for school children. But his monumental work was the monthly *Orunodoi*, which he edited continuously over the first nine volumes (1846-1854). He was also a pioneer in the unearthing of old manuscripts and in the editing and publishing of them. Brown left Assam early in 1856 for America, where he edited the *American Baptist* and fought against slavery, before he travelled to Japan, and there made a Japanese version of the New Testament and died in 1886. The other great linguist in the Baptist camp, Miles Bronson (1812-1883), was considered in his time to be the greatest authority on the languages of the Singpho and the eastern Nagas. He laboured for twelve years to produce his *Acamiyā āru Ingrāji Abhidhān* (1867); but his greatest contribution to the cause of the Assamese was his long and sustained endeavours to see the language restored to the schools and courts of Assam. He maintained a continued course of correspondence with the Company authorities at Calcutta in the matter. He had discussion with and inspired, Anandaram Dhekiyal Phukan, the young Civil Assistant, to take up the cause of Assamese. Earlier all the few padres, including Brown, made considerable efforts, which however, brought no results. When in 1853 Judge Moffatt Mills was sent from Calcutta to investigate the administration of Assam, Bronson and Phukan discussed matters, and Phukan submitted a long memorandum to the judge, while the missionaries also sent in their viewpoints, supporting Assamese. In his Report Mills cited the opinion of Dr Brown, "the best scholar in the province," and clearly expressed his judgment in these words: "I think we made a great mistake in directing that all business should be transacted in Bengallee, and that Assamese must acquire it." He recommended the steps suggested by Phukan towards the change. Even the Council of Education decided on the switch over to Assamese. But the Company administration stood immune to all this counsel. Phukan assumed the pen-name, 'A Native', to write a book, *A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam* (1855), which was printed at the Baptist Mission Press at Sibsagar. In this booklet Phukan showed clearly that Assamese was independent of, and distinct from, Bengali and that the introduction of Bengali in the Assamese vernacular schools was but an exercise in futility. But the Company maintained the same deaf ear to these arguments, and the young Phukan died in 1859 without seeing his efforts bear the leanest fruit.

But what ailed the Company that they were dead, dead to the cause of Assam? Bronson made a conjecture. He found the culprit in Assam's Inspector of Government Schools, William Robinson, who wrote the book, *Grammar of the Assamese Language* (1839), published when he was Headmaster of the Gowhaty Seminary, and a paper, 'Notes on the languages spoken by the various tribes inhabiting the valley of Assam and its mountain confines (Grammar and vocabulary of Assamese, etc, also Assamese compared with Bengali),' in the *Journal of the Asiatic*

Society of Bengal, March 1849, and who was of the steadfast opinion that Assamese was identical with Bengali. In mid-1854 Bronson requested Robinson to send his arguments in favour of Bengali in the form of a paper, which Robinson did. Bronson then asked Revs. Brown, Danforth, Ward and Stoddard to make comments on this paper and sent these comments, Robinson's paper and a letter of his own, advocating the cause of Assamese, to the Lieutenant-Governor of Bengal, F. James Haliday. But nothing further was heard about this too. The missionaries, however, were not to keep silent on the issue.

The *Orunodoi* had so far published a few scrappy writings about the Assamese language and slight comparisons of it with Bengali. The pages of the journal cum-newspaper were now opened up to local scholars to argue their case for Assamese. Bronson wrote a letter to the Editor of *The Friend of India*, 25 May 1855, complaining that education in Assam was not progressing, and stating; "You are aware that the Assamese, like all other people, have a *mother tongue*; and you will not have forgottoen that the Venerable Dr Carey, who put forth the first efforts to benefit the Assamese, found it necessary to employ that medium, as his translation of the Assamese Scriptures and other works abundantly show. At a later period also when the Serampore Mission appointed Messrs Robinson and Rae to Assam, their opinion as to the necessity to use the Assamese language is evident from their having revised and printed St. Luke's Gospel and other works in Assamese." Bronson was thus citing even Robinson in favour of his own argument. He cites too the example of Sankaradeva: "He came down to the level of the people and translated from the Sanskrit these portions of the Hindu sacred books, and presented them to the people in their own familiar dialect. ... They took among them like wild-fire, and are to this day increasingly popular." Bronson then speaks from the experiences of the missionaries that both Bengali medium and Bengali teachers are useless in the vernacular schools of Assam. With reference to Dr Bronson's arguments in this letter of his, the Editor published a 'leader' in which he supported the cause of Assamese.

What reaction this created in the Government is not known. Brown left Assam in 1856. Phukan died in 1859. Bronson too had to sail home with his disease stricken family in November 1857. He however, returned to Assam in 1861 and resumed his old efforts. When his Assamese-English dictionary appeared in 1867, it became a veritable fortress for the warfare he was waging. But very soon the opposite camp declared that even in this dictionary out of the first 688 words 591 were only Bengali!! The Government sent the lexicon for examination to the well-known Bengali I.C.S. man and scholar, Ramesh Chunder Dutt, who stated that the words marked out as Bengali were really Sanskrit, and that he could not grasp the meaning of Bronson's two-page Assamese preface even after reading it a number of times. He added, "I have known an educated young Assamese for many years, and I could never understand him when he spoke Assamese, or quoted from Assamese poetry."

Bronson now adopted as the last measure a novel method of warfare, that of voicing public opinion through memoranda and thus presenting the appearance of a wide public resentment and agitation. We have the evidence of such a memorandum, dated 9 March 1872, which has been called 'The humble Memorial of the Assamese Community at Nowgong, Assam'. It bears the signatures of 216 persons (This looks like a signature campaign!), led by Bronson himself as the 'President of the Committee' (or, is it 'Community' as in the heading?). It can be easily inferred that representations of a like nature came up from Sibsagar, Gauhati and other places through the inspiration of the Baptist leaders, and that all these memorials went to remove in an effective manner the misgivings that were working inside the Government machinery through the machinations of officers like William Robinson. This is seen from the Resolution of the Bengal Governments' General Department (Education), dated 19 April 1873, which says that the Lieutenant-Governor of Bengal had been very much conscious of the controversy that had long been there over the propriety of having Assamese or Bengali in the schools and courts of Assam. Judge Mills's recommendations in that regard also find mention in the Resolution. "Since Mr. Mills and Anundaram Phookun wrote in Assam, more or less agitation has gone on time to time for the recognition of Assamese as the language of the courts.....

Recently memorials from different parts of Assam have been presented to the Lieutenant-Governor upon the subject. ...The facts and memorials of the last few years have shown that the Assamese language is still the vernacular of the people." The final orders were now passed, making Assamese the language of the courts and schools in the valley districts. The Commissioner, Col. Henry Hopkinson, however, paid left-handed compliments to the Baptist leaders, by a reference to 'the Sakhagar Missionaries to whom we are chiefly indebted for the agitation in favour of the creation of an Assamese language'. "Creation" indeed, for the language was almost totally eclipsed and dead under the shadow of derecognition by the Authorities ; as we are 'chiefly indebted' not only to the Sakhagar missionaries but to all the few Baptist leaders operating in Assam, and most eminently to Dr Miles Benson, who steered the course of the agitation till the battle was finally won. On 25 July 1873 the Lieutenant-Governor issued orders under Act XXIX of 1873 (which gave powers to the Governor-General in Council to order the use of any other language and script than Persian in lieu of the latter) and Section 337 of the Criminal Procedure Code for the use of Assamese in Kamrup, Darrang, Nongang, Sibsagar and Lakhimpur districts in law courts and in all matters concerning revenue. The Resolution of the General Department (Education), dated 12 April, 1873, moreover, set forth the Government's decision to use Assamese in place of Bengali in all primary schools, while the middle and high schools also were to have the same rule.

This short account will perhaps have made us realise that Assam was engaged in an unfortunate struggle for identity and existence for nearly half a century of the initial period of British rule. The benefits that might have come from the us political and commercial contacts or the spirit of questioning that might have arisen from the spiritual impact and aggression of Christianity were somewhat clouded by a distance created by the problem of language. There were no leaders of thought at that hour. Among the people of lead and light, Maniram Bowan was almost a solitary personality. He welcomed the British into the land, as British rule, as he saw it, brought many good things to other parts of India, and then thought it wise to try to find out the way to drive them out and, as a result, mounted the gallows. We do not have his opinion on the language question, but do very much see that in his remarkable *Buranji-vivek-nama* he is torn between Assamese and Bengali. Anandaram Dhekriyal Phukan took a definite stand on the language issue mainly because he was in constant contact with the padres, chiefly Dr Benson. True that his father, Haldim Phukan, wrote an *Assam Buranji* in Bengali in the twenties of the 19th century ; but that was apparently for the benefit of his Bengali friends, and not for teaching Bengali to the Assamese. Anandaram spoke to his own people about the material prosperity of the Englishmen and tried to inspire his countrymen to be industrious. He made a distant reference to the Young Bengal movement. But no attempts were made by anybody to present the thought currents of the West, which were stirring and fertilising the neighbouring Bengal, to the readers. No one, who could lead people's thought along the revolutionary leeway, was attracted towards Christianity. We do not have Dorozio to inspire a youthful revolt, or a Krishnamohan Bhaerji or a Lal Behari Dey or a Michael Mathesonian Datta in Assam. Nithi Lewi Farwell and Benjamin Das Peck, with their poor education and poor social standing, could scarcely be expected to write or speak anything startling in dimension. The Baptist movement in Assam, therefore, could not make Assam take any long strides in thought or action ; but the people in general are grateful to the Baptist leaders for keeping up the struggle for the revival of the language for so many years, succeeding at long last in associating it in administration and education, and for culturing the language along modern lines, clothing it with a grammar, a dictionary and a large mass of writings in a modern pose.

The *Onmedoi*, the Baptists' newspaper-and-magazine, represents their role of benefaction towards the people of Assam. From the beginning it was called "A Monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence." Religion here invariably meant the Protestant faith they professed ; but this aspect of the paper was not aggressive ; nor was the paper made the sole organ of sectarian propaganda even though under the caption, "Religious Intelligence", news particularly of the Baptist world was flashed. That the *Onmedoi* was devoted to "Science and General Intelligence" is especially to be emphasised, as its pages went a long way to extend

the intellectual horizon of the readers. The columns brought various news from all corners of the globe. It explained global geography and gave descriptions of the night sky with its stars and planets. The news of great events in India and in foreign countries were brought to the door of the Assamese even as they took place. They could have the intelligence of scientific inventions and discoveries in a simple and digestible form. Beyond all these somewhat startling matters, looking like coming from another world, which tended to reshape the Assamese mind, there were 'newsy' and 'sensational' matters from a familiar sphere, meaning from different parts of Assam. The mind of the readers was thus treated to a very much rich fare. The meaning of the new British regime with the light on the good and beneficial aspects of foreign domination were sometimes explained in a homely way, while we scarcely hear a sigh for the glory that was independent Assam and the glory that was the death of Maniram Dewan, the great martyr of the first War of Indian Independence.

All the same, it is true that the *Orunodoi* group explored the past history of Assam in a magnificent way by bringing out the texts of old chronicles in properly edited form—*Purani Asam Buranji*, *Kamarupar Buranji* and the sketchy and legendary *Chutiā Rajār Vamsāvali*, which was 'Furnished by William Robinson'. The *Orunodoi* made a very significant beginning of numismatic study by publishing the facsimiles of quite a large number of coins of Ahom and Koch monarchs and Mughal emperors, found in Assam. The journal also published the first ethnological studies in Assamese by bringing out very short accounts of the tribes of Assam—the Aka, the Abor (Adi), the Khamti, etc. It brought along the news of the exploration of commercial resources like tea and coal. It is significant that it is about this time that Munshi Kefayatullah of Gauhati published his *Krishni-darpan* and that Anandaram Dhekial Phukan insisted on the application of modern implements and science to agriculture. The Baptist monthly was never tired of campaigning on its columns against the social evils like opium and wine, and other corrupt practices. Here we have got the first reports of the starting of various voluntary organisations amongst the thinking section of the people—like the *Giyānar Sabhā* of Sibsagar (1845) and *Asam Deshitaishini Sabhā* (1856). The contributors to the Journal advocated the cause of education—of boys and girls alike—as the most effective measure towards the removal of social prejudices and other evils and the uplifting of the country as a whole. The state of education of the mid-19th century Assam is very tellingly described (July 1854). There were three types of schools—the Assamese medium schools kept by the missionaries, Sanskrit *tolis*, and the Bengali-medium schools started by the Administration. People did not send their children to the missionary schools lest they be christianised; the pupils had developed a distaste for Sanskrit and did not go beyond a smattering in the language in the *tolis*, while in the few Government schools the boys learnt Bengali just enough for them to work on the lowest scales in offices. That a scientific education was needed to remove the superstitions and social evils rampant among the people was realised by the writers of the *Orunodoi*, whether American or Assamese. "Science and General Intelligence" were, therefore, suitably flashed in the paper with a praise for new industrial activities, and scientific developments in matters of tele-communication, etc. All these endeavours brought the message of a new and liberal life to the Assamese. Their minds opened up—not, it may be true, for receiving the Gospel of Christ—but quite amply for developing otherwise on modern lines.

Modern life required a modern medium of expression, and a down to earth prose developed through the Baptist journal. We know that in Assamese a kind of rhythmic prose was employed in the plays of Sankaradeva and Madhavadeva early in the 16th century, that another variety of rhythmic utterance was there in the religious writings of Vaikunthanath 'Bhattadeva' and Gopalacharan Dvija (16th cent.) and that two varieties of real prose evolved in the 17th century in the two dignified circles of the Vaishnava satras (in the *katha-charit* or prose biographies) and the Ahom royal court (in the form of the *buranji* chronicles). But now in contact with English speaking people Assamese developed modern prose-style; and this should perhaps be considered the greatest contribution of the Baptists to Assamese literature and culture. The everyday language of the people could now be the medium of literary expression, which now began to imbibe the qualities of English rhythm and syntax.

ভূমিকা

ভাৰতৰ শিষ্টা-সংস্কৃতিৰ নতুন আইজৰ খৃষ্টি : ১৭৯৩ চনৰ ১৮১৩ :

ব্ৰিটিশ ভাৰতৰ শিক্ষা, সংস্কৃতি, ভাষা-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত অৱদান দাঙিবলৈ ১৭৯৩ চনৰ উনবিংশ শতিকাৰ প্ৰাৰম্ভৰ ১৮১০ চন দুটা বিশেষ অৰ্ধশতাব্দী হয়। এই সময়ত অসল ইংলণ্ড-যাবল বৰ-পেটত সোমোৱা নাছিল আৰু সেই ঘটনাৰ উপলক্ষত দেখা দিছিল বুজি ক'ব নোৱাৰি। শুধুৰ্মি ১৭৯৩ চনৰ ১৮১০ৰ সাৰ্বকল্যাণ ঘটনাই কালক্ৰমত অসলৰ স্পৰ্শ নকৰাকৈ নোহিছিল। ১৮১০ চনৰ চাৰ্টাৰ এণ্ড ভাৰতীয়সকলৰ সুখ-সমৃদ্ধি বৃদ্ধি কৰা, সিসকলৰ স্বাধীনতা ব্যৱহাৰিক জ্ঞান বিস্তাৰ কৰা আৰু ধৰ্মসম্পৰ্কীয় আৰু নৈতিক উন্নয়নৰ ব্যৱস্থা কৰাটো ইংলেণ্ডৰ কৰ্ত্তব্য সাব্যস্ত কৰি ভাৰতলৈ ধৰ্মপ্ৰচাৰক আৰু শিক্ষক পঠোৱাটো কোৰ্ট আৰু ডাইৰেক্টৰে কৰ্মৰ ভিতৰত ধৰি বিধিবদ্ধ কৰা হ'ল। ১৭৯৩ চনৰ চাৰ্টাৰ এণ্ড এনে এটা ছেল সমীৰণ কৰিবলৈ কাৰণে এক পক্ষপাত বা বুকুৰ লগোৱা হৈছিল; কিন্তু পালিয়মেণ্টে শেহান্তৰত সেই ছেল অনুমোদন নকৰিলে। কিন্তু সেই বছৰতে "ব্ৰীষ্টন শূচ্যবান্ সন্মত মানৱ জাতিৰ স্বাধীনতা ব্ৰীষ্টিয়ানসকলে হয়ত-কামে প্ৰচাৰ কৰাৰ প্ৰস্তাৱ দাঙি ধৰা কি আৱেগিকা কি ইউৰোপৰ প্ৰথম এণ্ড্রো-ফেল্লু প্ৰায়েষ্টাণ্ট" উইলিয়াম কেৰি কলিকতা পায়। তেওঁ ঠিক তাৰ আগৰ বছৰত এক পুস্তিকা প্ৰকাশ-প্ৰচাৰ কৰিছিল—*The Enquiry into the Obligations of Christians to Use Means for the Conversion of the Heathens*. সেই বছৰ অক্টোবৰ ২ তাৰিখে ইংলেণ্ডৰ কেট্টোৰ্ক বোৱা ঠাইত পোন্ধৰজন ব্ৰিটিশ বেষ্টমিনষ্টাৰি মিছনেৰি লোক একেলগ হৈ বিদেশত ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰা সন্মত-কৰ্ম কৰা আলোচনা কৰিছিল; তাতে আগ বঢ়ায় হুঁচৰি কাম কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰা একজিহ-কৰীয়া উইলিয়াম কেৰিয়ে সগীসকলক উপস্থিত কৰিবলৈ প্ৰত্যাহ্বান জনায়। তেওঁৰ প্ৰত্যাহ্বান গ্ৰহণ কৰি তেওঁৰ পুস্তিকাৰ বক্তব্যৰ মৰ্ম সেই সন্মত-কৰ্মত Baptist Society for the Propagation of the Gospel amongst the Heathen প্ৰতিষ্ঠা কৰা হ'ল। দান-বৰ্জিত লগে লগে তোলা আৰম্ভ হ'ল। ১৭৯৩ৰ ১ জানুৱাৰী তাৰিখে প্ৰথম মিছনেৰি নিয়োগ কৰা হ'ল। ইতিপূৰ্বে বংগদেশত ব্ৰিটিশ ছাৰ্জন-কাম কৰা জনু ত্ৰাহ নতুন সন্মতৰ কামলৈ আগ বাঢ়ি অহাত তেওঁক লোৱা হ'ল; আৰু একেবাৰেই প্ৰথমজন হ'বলৈ আশা কৰা উইলিয়াম কেৰিকো ত্ৰাহৰ লগতে কামত দিয়া হ'ল। কিন্তু কেৰি-ত্ৰাহ কলিকতা পোৱাৰ আগতে বংগ ছবকাৰে কোম্পানীৰ বাজাত ধৰ্মপ্ৰচাৰ কৰিবলৈ নিদিয়া নিয়ম ঘোষণা কৰি বহি আছে। কলিকতাত ষ্ট্ৰিটিংকে নোৱাৰি দুয়োজন মিছনেৰি ডেন্সাৰ্কৰ ক্ৰাৰ অধীনৰ কলিকতাবাসী বাহাইলয়ান নিয়োগৰ প্ৰিয়ৱশুভত আগ্ৰহ লগোৱা আৰু তাতে ডেন্স-পৰ্বৰে তেওঁলোকক ডেন্স নাসীকৰ সা-সুবিধাৰে ব্ৰিটিশৰ কিছু হেঁচা-ঠেলাৰ স্বাক্ষৰ সুকল দান কৰিলে আৰু ভাৰতীয় ভাষাবিজ্ঞানত ধৰ্মশাস্ত্ৰ হুশাৰ নিমিত্তে হুশাশাল পাতিবলৈও আৱশ্যকীয় অনুদান দিলে।

ভাৰতত ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ প্ৰতি ব্ৰিটিশ ছবকাৰৰ কিছু অনুভাৱ নানা ঐতিহাসিক কাৰণত গঠিত হৈছিল। এই দেশৰ শিক্ষা আৰু ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত কি নীতি অৱলম্বন কৰিব লগে সেই জৈ নানা বাত-বিসৰাবাৰ সৃষ্টি হৈছিল বিলাভত। ছব চাৰ্জ-হ' উইলিয়াম ছব উইলিয়াম ছব প্ৰভৃতিয়ে পোনকৈ সন্মত সাহিত্য আৰু ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ সন্মতি দেখা পাইছিল। স্বীকাৰ কৰিছিল আৰু তাৰ বাৰ্তা জনক কৈছিল। উইলিয়াম কোম্পানীৰ আদি প্ৰজ্ঞানসকলে ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ সোৱা ঘোষণা কৰিছিল। এনেভাৱে, ভাৰতৰ নিজৰ শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ সৰ্বকৰণৰ সপক্ষে এটা দৃঢ় বক্তব্য পঢ়ি গৈ উঠিল। কিন্তু পক্ষত আকৌ উদাহৰণ

সেই দিনত (বোম্বা শতিকাব প্ৰথম দশকত) প্ৰবল প্ৰভাৱে চলি থকা অহোম ৰাজ্যৰ মানৱবিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰৰ বাস্তৱিক কোনে কোনে কোনো ৰূপ মাৰি চলনীৰ দৰে উকুৱাই নিলে !! “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুজাৰী”ত (১৯০৭) জি.কে. নেভেগে লেখিছিল, “কোনো কোনোৰ মতে ১৮১১ সনতে নৰ্থৱ কলিয়াসৰ “আত্মবায়ন শৰ্মাই এই ভাঙনি কৰিছিল। উক্ত পুথিত এই বিষয়ে একো সন্ধান পোৱা নগ’ল।” সেয়েহেতো আচল কথা। আন কোনো অভিলেখেই নাই। কেনেকৈ কোৱা যায়, আত্মবায়নে অনুবাদকৰ্মটি কৰিছিল? তেওঁ কোন জাতিৰ কলিকতীয়া মানুহ বিয়া কৰিছিল? এক ‘বন্ধুত্ব’ বৰ্ণিত বন্ধুৰ বংশ-পুৰোহিত তেওঁ কলিয়াসবলৈ দ্বিৰ আছিল। হয়নে? তেওঁৰ জাতকৰ ঘটিবিজ্ঞানিক নে মনোহৰে বিশ্বকৰ্মৰ দ্বীতিৰ তলত বাহি আখৰ কটা-চলাৰ দৰে আত্মবায়নও ইক দৈৱকে জাপি হুপাখানায় কাম কৰিছিল?

ড° উইলিয়াম কেৰিয়েইবা কোনোদিনে চল-কৰ নথকা অসমীয়া ভাষাত ভাঙনি কৰিব পাৰিলে কেনেকৈ? তেওঁ বঙলা আৰু সংস্কৃতৰ বাহিৰে অসমীয়া আদি আন অনুবাদবিলাকৰ কাম কি পদ্ধতিত কেনেকৈ পদ্ধিালনা কৰিছিল, তাৰ আভাস জৰ্জ শ্মিথে লেখা উইলিয়াম কেৰিৰ জীৱনীৰূপৰা (*Life of William Carey, Shoemaker and Missionary, London, 1913*) পাব পাৰি। শ্মিথে ওড়িয়া ৰাইবেল ভাঙনিৰ কথা লৈ লেখিছে “The Ooriya version was almost the first to be undertaken after the Bengali. ...The chief pundit, Mrityunjaya, skilled in both the dialects, first adapted the Bengali version to the language of the Ooriyas, which was his own. Carey then took the manuscript, compared it with the original Greek, and corrected it verse by verse.”

শ্ৰীৰামপুৰীয়া অসমীয়া অনুবাদটি পঢ়িলে আৰু কেৰিৰ বঙলা সংস্কৰণৰ লগত তাক বিজাই গ’লে অসমীয়া “ধৰ্মপুস্তক” দুই ভাগৰ ক্ষেত্ৰতো একে পদ্ধতিক অৱলম্বন কৰা বুলি সহজে অনুমান হ’ব। অসমীয়া আৰু বঙলাৰ বিদ্যাব্য বাহিৰে আত্মবায়ন আন ভাষাৰ জ্ঞান থকাৰ কোনো প্ৰমাণ-পত্ৰ আমাৰ হাতত নাই। তেওঁৰ অসমীয়া ভাঙনিও যে কেৰিৰ বঙলা অনুবাদৰ অন্তৰ্গত ছায়াহে, তাক বুজিবলৈ সহ ক’লা নালাগে। কেৰিয়েও সম্ভৱতঃ তেওঁৰ আহিৰপৰা সেই ভাঙনি আঁতৰিবলৈ কুৰুং-কাৰাং কৰিলেই তাক মোকটা মাৰি দ্বিৰ ৰাখিছিল। অসমৰপৰা গৈ কলিকতাত ‘ছাপাখানাৰ পণ্ডিত’ হ’ব পৰাকৈ আৰু পিছত তাতে বিয়া-বাবুও কৰিব পৰাকৈ থাকিবলৈ লোৱা অসমীয়া মানুহ এজনৰ পক্ষে বঙলা ভাষাৰ দৰে ওচৰ-চুবুৰীয়া এটা ভাষা আয়ত্ত কৰাটো বোধ হয় অতি সহজ, স্বাভাৱিক আৰু সততে কামত-লগা কাৰ্য। উপৰন্ত পদ্ধতিত কাম কৰা মৃত্যুজয়েই বা আত্মবায়নেই ইংৰাজী, গ্ৰীক, হিব্ৰু আদিৰ বোজা বোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাছিল। আনফালে, কেৰিয়ে যে অসমীয়া ভাষা আয়ত্ত কৰিছিল, ৰাইবেলখনৰ বাহিৰে তাৰ প্ৰত্যেক প্ৰমাণৰ অভাৱ। কিন্তু ভাষা শিকা বিষয়ত তেওঁ অতুতকৰ্মী। তেওঁতো সংস্কৃত আৰু বঙলাৰ অধ্যাপকেই হৈছিল। ২২ জানুৱাৰী ১৮০৮ তাৰিখে ড° ৰাইলেণ্ড নামৰ এজন হিব্ৰু আৰু বাইবেলৰ শাস্ত্ৰৰ বিশেষজ্ঞ পণ্ডিতলৈ এখন চিঠিত তেওঁ ভাৰতীয় ভাষা শিকা সম্বন্ধে লেখিছিল, “The necessity which lies upon me of acquiring so many languages, obliges me to study and write out the grammar of each of them, and to attend closely to their irregularities and peculiarities. I have, therefore, already published grammars of three of them; namely, the Sanskrit, the Bengali, and the Mahratta. To these I have resolved to add grammars of the Telinga, Kurnata, Orissa, Punjabi, Kashmeeri, Goojarati, Nepalese, and Assam languages. Two of these are now in the press, and I hope to have two or three more of them out by the end of the next year. ...This may not only be useful in the way I have stated, but may serve to furnish an

answer to a query which has been more than once repeated, 'How can these men translate into so great a number of languages?' Few people know what may be done till they try, and persevere in what they undertake.' ১৮০৮ত এই চিঠি লেখালে চাই তাৰ কিছূ পূৰ্বেই কোঁৱৰ অসমীয়া শিক্ষা, বাইবেলৰ অসমীয়া অনুবাদ আৰম্ভ কৰা আৰু আত্মাৰামৰো কলিকতা-প্ৰৱেশ হোৱা বুলি ভাবিব পাৰি। কোঁৱৰ অসমীয়া ব্যাকৰণ নোলাল, বোধ কৰোঁ লেখাও নহ'ল আৰু তেওঁৰ পাৰিৱৰ্তে তেওঁৰ উদ্ৰেকত উইলিয়াম বৰিনছনেহে Grammar of the Assamese Language (১৮০৯) লেখি প্ৰকাশ কৰে। বোধ হয় বৰিনছনৰ দৰে কোঁৱৰেও অসমীয়া ভাষাক বঙলাৰপৰা স্বতন্ত্ৰ জ্ঞান নকৰিছিল। তেওঁৰে পোনতে অলিখিতভাৱে হ'লেও অসমীয়া ব্যাকৰণৰ বিশ্লেষণ কৰি ভাষাটো শিকিছিল, এই চিঠিখনত তাৰ ইংগিত ৰৈছে। মূঠতে কোঁৱৰ অদ্ভুত ভাষা-অৰ্ণাভ-শক্তি আৰু বিচক্ষণ বুদ্ধি-পদ্ধতিৰ গুণে অসমীয়া আদি কেইবাটাও ভাৰতীয় ভাষাত বাইবেল প্ৰস্তুত হৈ উঠিল।

১৮১২ৰ ১১ মাৰ্চ তাৰিখে কোঁৱৰ কলিকতাত ফোৰ্ট উইলিয়াম কলেজৰ কামত গৈ ব্যাপ্ত ভকত সেই নিশা শ্ৰীৰামপুৰত মিছনৰ ঘৰত জুই লাগে আৰু প্ৰস্তুত বাইবেলৰ অনুবাদবিলাক ভস্মীভূত হয়। তেওঁ কলিকতাবৰপৰা ঘূৰি আহি ইমান দিনৰ ইমান জনৰ ইমান কষ্টৰ কাম নষ্ট হোৱাত দুখ পালে, হয়। কিন্তু তাত নিবৃৎসাহ নহৈ আগতে নিজ হাতে কাটি-কুটি সম্পাদন কৰা অনুবাদ পুনৰ প্ৰস্তুত কৰা আৰু ছপা কৰা কামত তেওঁ প্ৰবৃত্ত হয়। আগ্ৰে দুখটোনাটোৰ ঠিক পিছতে ২৫ মাৰ্চ তাৰিখে লেখা এখন চিঠিত তেওঁ কৈছিল, "The ground must be trodden again, but no delay in printing need arise from that. The translations are all written out first by pundits in the different languages, except the Sanskrit which is dictated by me to an amanuensis. The Sikh, Mahratta, Hindoostani, Orissa, Telinga, Assam, and Kurnata are re-translating in rough by pundits who have been long accustomed to their work and have gone over the ground before. I follow them in revise, the chief part of which is done as the sheets pass through the press, and is by far the heaviest part of the work."

১৮১৩ চনত অসমীয়া প্ৰথম ছপা কিতাপ শ্ৰীৰামপুৰীয়া বাইবেলৰ নতুন নিয়ম (বৰ্ণপুস্তক অন্তৰ্ভাগ) প্ৰকাশ পালে আৰু কুৰি বছৰৰ মূৰত ওলাল বাইবেলৰ পূৰ্ণাঙ্গ ভাগ। ১৮১৩ৰ অসমীয়া নিউ টেষ্টামেণ্টৰ নাম-পাতৰ কথা :

ঈশ্বৰৰ সৰ্ব্ব বাৰ্য্য। —/বিশেষত্ মানুহৰ ভৰণৰে আৰু কাৰ্য্য সাধনৰে অৰ্থে/
ঈশ্বৰে যিহক প্ৰোচিক কৰিছে। /সেয়েই/ধৰ্মপুস্তক/ভাৰে অন্তৰ্ভাগ/সেয়ে
আমাৰ প্ৰভুৰ ভৰণ কৰোঁতা যিহু খ্ৰীষ্টৰ/ভক্তবাৰ্তা। /খ্ৰীক ভাষাৰূপৰা
ভৰ্ত্ত্বা হল। /শ্ৰীৰামপুৰ ছাপ যাবিলে। /ইংৰাজী ১৮১৩ বৰ্ষক।

১৮০০ৰ অসমীয়া ওল্ড টেষ্টামেণ্টৰ শীৰ্ষ-পত্ৰ এনে :

THE / HOLY BIBLE / TRANSLATED FROM / THE ORIGINAL TONGUES / INTO /
THE ASSAMESE LANGUAGE / BY SERAMPORE MISSIONARIES. / ধৰ্মপুস্তক /
আদিং যি যি মাতেৰে লিখিত আছিল তাৰ মৰ্য্য / অসমীয়া মাতেৰে ভৰ্ত্ত্বা কৰা
হল। / শ্ৰীৰামপুৰ ছাপ দিলে। / ১৮০০ / SERAMPORE PRESS. / 1833.

১৮১৩ খ্ৰীষ্টাব্দৰ "বৰ্ণপুস্তক"ই প্ৰথম অসমীয়া ছপা পুথি। সেইখন উলিয়াই উইলিয়াম কোঁৱৰে অসমত খ্ৰীষ্টৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰাৰ আশা মনতে পূৰিছিল। তেতিয়াও কিছু অসমত আহোম শাসন চলি আছিল। ১৮২৬ চনত প্ৰদেশখন ব্ৰিটিছৰ হাতলৈ গ'ল। ১৮০০ৰ অসমীয়া ওল্ড টেষ্টামেণ্ট প্ৰকাশ কৰাৰ পূৰ্বেই কোঁৱৰে অসমৰ প্ৰথম মিছনেৰী-ক্লপ মে (Mr Ræc) নামে এজন অষ্ট্ৰিয় সৈনিকক

[illegible]

which in every part of the world has appeared to require the united improvements of different projectors, and the gradual polish of successive ages.” উইলকিন্সে অকলশৰীয়া পদ্ধতিৰ জগত তেওঁৰ মনীষা আৰু আত্মপ্ৰয়োগেৰে লগ লগাই অক্ষুণ্ণৰূপে যাত্ৰাৰ “perfection”এৰে যি বঙলা ফাউণ্টৰি নিৰ্মাণ কৰিলে, তাতো হয়তো “gradual polish of successive age”এৰ প্ৰয়োজন থাকিল। কিন্তু তেওঁৰ কৃতকাৰ্যতা পূৰ্ণ ভাৱে তথা অনন্ত ভাৱে সৰ্বদাৰ নৰাবিকাশৰে যে এটি প্ৰধান সোপান হ’ল, সেইটি উপলব্ধি কৰিব পাৰি। বিদিনাখন হুগলি ছহৰত প্ৰতিষ্ঠিত ছপাখানাৰপৰা হালহেডৰ যোমান-বঙলা আখৰৰ কিতাপখন ওলাল, সেইদিনা কোনেও ক’বো ক’পত কুচকুচাই নক’লেও, কোনেও নিজে মনেতে নুগুণিলেও, আধুনিকভাৱে ফাললৈ অসমীয়ায়ো এৰুজি পেলালে। উইলকিন্সে ছপাখানাৰ বাবে বঙলা আখৰৰ বাবে যি আউল গুচালে, সেই আউল লগে লগে অসমীয়া কিতাপৰ ছপা হৰফৰ বাবেও গুচিল।

হালহেডৰ ব্যাকৰণৰ পিছত সাত বছৰ ছপাৰ হৰফৰ কোনো উন্নতি নোহোৱাকৈ ১৭৮৫ত কোম্পানিৰ ছপাখানাৰপৰা জোনাবান ডানকানৰ দ্বাৰা কৃত ছাৰ ইলাইজা ইম্পেৰ সঙ্গীত ইংৰাজী ব্যৱস্থাবোৰৰ (Regulations) অনুবাদ ছপা হৈ ওলায়। ১৭৯১-৯২ত এন. বি. এড্‌মন্টনৰ ব্যৱস্থা (Regulations) কেইবাখনো ছপা হয়। ১৭৯৩ত হেন্ৰি পিট্‌ছ ফণ্টাৰৰ দ্বাৰা কৰ্নাটালিঙ্গৰ ব্যৱস্থাৰ (Code) অনুবাদ আৰু “ইঙ্গ্ৰাজি ও বাঙ্গালি বোকেবিলিৰি” প্ৰকাশিত হয়। ফণ্টাৰৰ অনুবাদৰ বাবে আৱশ্যকীয় বোধ হোৱা আখৰৰ এক ‘তাঁবা’ উইলকিন্সৰপৰা শিক্ষা লোৱা পণ্ডানন কৰ্মকাৰ নামে ত্ৰিবেণী বোলা ঠাইৰ এজন কমাৰে নিৰ্মাণ কৰি সেই আখৰ প্ৰস্তুত কৰে; তাক সকলোৱে উৎকৃষ্ট বুলি প্ৰশংসা কৰে। এই আখৰ হ’ল হালহেডৰ ব্যাকৰণৰ আখৰতকৈ দেখাতে অধিক সুন্দৰ। ১৭৯৪ চনতো কলিকতাত উইলকিন্সৰ ‘একটি অক্ষৰ-ঢালাইয়েৰ কাৰখানা’(letter foundry)ত শিক্ষিত লোকে আখৰ কটাৰ বিদ্যা শিকিছিল।

যি সময়ত কেঁৰিৰ ব্যাকৰণৰ কামত লগাব পৰাকৈ পৰিগ্ৰহ দেৱনাগৰী হৰফৰ ফাউণ্টৰ বাবে আৰু বঙলাৰ বাদে যিবোৰ ভাৰতীয় ভাষা তেতিয়া ছপালৈ অহা নাছিল সিহঁতৰ ফাউণ্টৰ বাবে তেওঁৰ মন হাহাকাৰ কৰি উঠিছিল। সেই সময়তে পণ্ডানন কৰ্মকাৰ শ্ৰীৰামপুৰত কামত যোগ দিলোঁহি। অৱশ্যে তেওঁ কেনেকৈ কেঁৰিৰ হাতত পৰিল, আৰু তেওঁক লৈ কোলকু আৰু কেঁৰিৰ মাজত আৰু শেহন্তত ডেনিঙ্গ ছহকাৰ আৰু কলিকতা প্ৰশাসনৰ মাজত কিয় বিবাদ সৃষ্টিত হৈছিল, সেই কথা ইয়াত আৰু আলোচনা নকৰোঁ। ১৮০০-০৪ত কেঁৰিৰ তত্ত্বাৱধানত পণ্ডাননে দেৱনাগৰী হৰফৰ ফাউণ্ট তৈয়াৰ কৰে আৰু নতুন বঙলা ফাউণ্টো প্ৰস্তুত কৰে। বঙলা নিউ ষ্টেটামেণ্টৰ প্ৰথম সংস্কৰণ যি আখৰত ছপা হৈছিল তাতকৈ এতিয়াৰ ফাউণ্টৰ নতুন আখৰবোৰ আকাৰত সৰু আৰু দেখিবলৈও বেছি সুন্দৰ। ১৮০৩ত নিউ ষ্টেটামেণ্টৰ দ্বিতীয় সংস্কৰণ ছপা হ’বলৈ আৰম্ভ হয়। শ্ৰীৰামপুৰত তিনি বছৰমান কাম কৰাৰ পিছতে পণ্ডানন মৰে আৰু তেওঁৰ কামৰ ভাৰ তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰশিক্ষিত তেওঁৰ জেঁৱায়েক মনোহৰ আৰু আনসকলৰ ওপৰত পৰে।

কিছু বছৰৰ পিছত *The Friend of India* কাগজে ভাৰতীয় মুদ্ৰণকলাৰ পথ-প্ৰদৰ্শক উইলকিন্স আৰু পণ্ডাননৰ কথা শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰে। প্ৰথমজনৰ বিষয়ে কাকতখনে কৈছিল যে “he (Wilkins) originated the models, prepared the materials and shared the manual labour with the native assistants while he directed their operations. To this fount of Bengalee types, he added others in the Nagree and Persian characters : and thus completely opened the way for the ultimate diffusion of knowledge throughout India” (জুলাই ১৮১৮)। এই কথা যোগ নিদিলেও হ’ব যে তেওঁ সংস্কৃতৰ পণ্ডিত আছিল আৰু “শ্ৰীমন্তগৱদগীতা”ৰ প্ৰথম ইংৰাজী অনুবাদ লেখি প্ৰকাশ কৰিছিল। পণ্ডাননৰ বিষয়ে : তেওঁ আছিল “one of the very few men who had assisted Wilkins in the fabrication of his types, applied to

the missionaries at Serampore where they had resided only for a few months ; and though he died in about three years, it was not till he had instructed a sufficient number of his own countrymen in the art ; who, in the course of eighteen years, have prepared founts of types in fourteen Indian alphabets (জুলাই ১৮১৮). এয়ে খুল্মলভাবে বঙলা আবু আন ভাৰতীয় ভাষাৰ ছপাশাল আবু ছপা আখৰৰ ফাউণ্টৰ আদিয় ইতিহাস।^১ গুণাভিৰাম বৰুৱাই আমাৰ আত্মাৰাম শৰ্মাক 'ছপাখানাৰ পণ্ডিত' বুলিছে, কিন্তু কোঁত্ৰাৰপৰা ক'ত তেওঁ এই পাণ্ডিত্য আহৰণ কৰিলে আমাৰ জনা নাই। পঞ্চাননৰ দলত যদি তেওঁ বোগ দিছিল, তাত আচৰিত মানিব লগা একো নহ'ব। শ্ৰীৰামপুৰত বঙলা ফাউণ্টৰ লগতে অন্ততঃ সম্পৰীকাৰ ৰূপত অসমীয়া আখৰ, বিশেষকৈ বঙাক্ষৰ দুই-এটা নিশ্চয় কটা বা ঢলা হৈছিল ; আবু যদি হৈছিল, আত্মাৰামেই সেইবোৰ লেখি দেখুওৱাটো অসম্ভৱ কথা নহয়। কিন্তু অতি সোনকালেই কলিকতাই অসমীয়া সুকীয়া ফাউণ্ট নকৰি বা দুই-এটাও অসমীয়া আখৰ নাচাৰালি বঙলা ফাউণ্টকেই সেই কাম আগুৱাটো কৰি পেলালে।

অসমৰ উত্তৰ-পূব চুকত স্থান মিছন চলাবলৈ নাথান ব্ৰাউনে বৰ্মা এৰি কলিকতালৈ আহি লগত এটা ছপাখানা আবু ও. টি. কট্টাৰ নামে প্ৰিন্টাৰক লগত লৈ ১২ নৱেম্বৰ ১৮০৫ত বঙালী মাৰ্চিৰ নাৰেৰে উজাই যাত্ৰা কৰি ২০ মাৰ্চ ১৮০৬ত সদিয়া পায়হি। তেওঁলোকে লগত বঙলা ফাউণ্ট, ইংৰাজী ফাউণ্ট কঢ়িয়াই আনিছিল। অসমত ছপাশাল এয়ে প্ৰথম হ'ল। ব্ৰাউন-কট্টাৰ সদিয়া এৰি জয়পুৰলৈ আহোঁতে লগতে ছপাখানাও আহিল আবু শেহত যোঁত্ৰা তেওঁলোকৰ ঠাই হ'ল শিমসাগৰ নগৰ, তেতিয়া দিখৌৰ পাৰৰ কেষ্টনেমেক্টৰ ঠাইত বিখ্যাত শিমসাগৰ বোষ্টমিট মিছন প্ৰেছ প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল। আমাৰ ল'ৰাকালত এই প্ৰেছৰ ঠাই লোকে আঙুলিয়াই দেখুৱাইছিল ; কিন্তু কিছু দিন পিছত সেই ঠাই দিখৌৱে থহালে ; তাৰ নাতিদূৰৰ খ্ৰীষ্টিয়ান মৰিষালি মাথোন আছে। এই ঠাইত দুটা মুদ্রাযন্ত্ৰ আছিল বুলি জনা যায় ; তাৰে এটা ১৮৮২ত ই. ডব্লিউ. ক্লাৰ্কে তালি নি নগাপৰ্বতৰ মল্লভূত পাতিছিলগৈ আবু আনটো সেই বছৰৰ শেহৰ ফালে নাজিৰাৰ আসাম কোম্পানিক বোঁচি দিয়া হৈছিল। উল্লেখ আছে যে জেনেৰেল ছাহাবে পোনতেই ব্ৰাউন-কট্টাৰৰ ছপাখানাক এক বঙলা ফাউণ্ট দান কৰে। কলিকতাবৰা নামেৰেও ছপাৰ আখৰৰ টোপোলা শিমসাগৰৰ ছপাশাললৈ অনা হৈছিল। ১৮৪৭ ছেপ্টেম্বৰৰ 'অবুনাৱাই' কাকতে দুখ কৰিছে : 'ছপাখানাৰ আখৰ অনা নাও এখন কলিকতা মাৰ্চ মাহত এৰি, চাৰি মাহ মানৰ মুকলতহে গুআহাটি পালেহি, আবু গুআহাটিৰ পৰা বৰ্তমান মাহৰ ৩০ তাৰিখলৈকে শিমসাগৰ পোআই নাই।' শিমসাগৰৰ মিছন প্ৰেছত ফাউণ্টৰ কাম দেখি দয়াৰাম চেট্টিয়াইতো তাকদূপ মানিছিল, 'আখৰ ঢলোআ যন্ত্ৰ অতি আচৰিত ; তাহাৰ ভিতৰে হই আখৰ ভূৰিত' (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০)। যেন কোন বিধি কৰি দিলে জন নিবুপন !

অসমত খ্ৰীষ্টিয়ান-প্ৰচাৰৰ প্ৰথম প্ৰচেষ্টা :

অসমৰ প্ৰথম খ্ৰীষ্টিয়ান মিছনেৰি ৰে সম্পৰ্কে এটি বিৱৰণত ডেওঁক স্কট নুবুলি ইংৰাজ ৰোলা হৈছে। পূৰ্বা নাৰ্চটি হ'ল জেফ্ৰি ৰে। তেওঁ সৈনিক-ৰূপে ভাৰতবৰ্ষলৈ আহিলেও ছবকাৰৰ পূৰ্ত্ত বিভাগৰ ছপাৰিণ্টেণ্ডেণ্ট হিছাপে কাম কৰিছিল কেইবছৰমান। তেওঁ ঢাকাত থকাতে ধৰ্মৰ প্ৰতি ডেওঁৰ ধাৰ্ভীত হয় আবু ১৮২৭-২৮ ছনত মিছনেৰি কৰ্মত ভৰ্তি হ'বৰ অৰ্থ শ্ৰীৰামপুৰ কলেজত আৱশ্যকীয় কিছু শিক্ষা লাভ কৰে। তাতে তেওঁ ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ আস্থা লাভ কৰে আবু ১৮২৯ৰ জুলাই মাহত পত্নী আবু কম-বয়সীয়া সন্তান এটিৰে পুৱাহাটিলৈ যাত্ৰা কৰে। "অবুনাৱাই"ৰ ছেপ্টেম্বৰ ১৮৫৪ৰ সংখ্যাত 'ৱিক পাল নামে প্ৰথম হিন্দু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বিৱৰণ' প্ৰকাশ পাইছিল। এই কৃকল্প পাল হ'ল ড' কেৰিৰ দ্বাৰা ধৰ্মাৰ্জিত প্ৰথম

^১ এই বুৰঞ্জী অঁচিৱাঙতে জৰ্জ শিমথৰ কেৰি-জীৱনী, জে. বঙ্গোপাধ্যায়ৰ 'বাংলা ছাপাৰ হস্তকৰ জন্মকথা' টি. মার্শমেনৰ *The Life and Times of Carey*, প্ৰথম ভাগত (২৫ বৰ্ষ, ১ পৃষ্ঠা, ১ সংখ্যা, আত্ম *Marshman and Ward* (১৮৫২), প্ৰথম ভাগ ১৮৫০, পৃষ্ঠা ৬০-৬৫) আলিঙ্গিত আভিভিৰ আনিছিল।

[illegible]

কৰে। আৰ্মেবিকানে দ্বি পৈ বাইচে দেশত মিছনেৰি কাৰ্যৰ বাবে সহায়-সহযোগ আৰু কল্যাণে ধৰে।

১৮৩০ চনৰপৰা অধিকতৰভাৱে আৰ্মেবিকানপৰা ভাৰতলৈ মিছনেৰি আহিবলৈ ধৰে। ১৮৩০ চনত প্ৰেছ্বিটৰিয়ান সম্প্ৰদায়ৰ দুজন প্ৰতিনিধি ভাৰতলৈ আহি প্ৰচাৰিত ধৰ্মপ্ৰচাৰ আৰু ইংৰাজী-শিক্ষা-বিভাগত ব্ৰতী হয়। ১৮৭০ চনৰ ভিতৰত পূৰ্ব এলাহাবাদৰপৰা পছিম পেন্‌জাবলৈকে তেওঁলোকৰ বহুতোবোৰ মিছন-কেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠিত হয়। ১৮৪০ চনত আৰ্মেবিকান বোপ্টিষ্টসকলে তেতিয়া মাদ্ৰাছ (এতিয়া অন্ধ্ৰ প্ৰদেশৰ) নীলগুৰি আৰু পছিম কছাৰ আৰ্মেবিকান লুথ'ৰান্‌সকলে এক প্ৰদেশৰ দুজনক মিছন পাতি ৰহে। ১৮৫৪ৰ চিপাহী বিদ্ৰোহৰ আগে আগে মেৰ্চাণ্টস্, এণ্টিস্লেপল্ চাৰ্চৰ পক্ষৰপৰা ৰেব্বেলীত ধৰ্মকেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়; চিপাহী বিদ্ৰোহৰ কালত তেওঁলোকৰ কাৰ্য প্ৰায় বন্ধ হ'লেও শান্তি আহিলত বৰ্তমান উত্তৰ প্ৰদেশৰ বহুতোবোৰ পূৰ্বপূৰ্ণ কেন্দ্ৰত মেৰ্চাণ্টস্ৰ প্ৰচাৰ হ'বলৈ ধৰে। আৰ্মেবিকান ইণ্টাৰন্যুশিয়ানসকল ভাৰতৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈছিল বিশেষকৈ কাছা বাছমোহন বাৰৰ কাৰ্য-কলাপৰ কথা পঢ়ি; তেওঁলোকৰ এজন মিছনেৰি আহি কলিকতাত ১৮৫৫-৫৬ চনৰ কালছোৱা শিক্ষা আৰু ধৰ্মৰ কাৰ্যত প্ৰবৃত্ত থাকে; শেহতন্ত তেওঁলোকৰ মিছন ব্ৰাহ্ম সমাজ আন্দোলনত লীন হৈ পৰে। এইদৰে ১৮১০ৰপৰা আৰু শান্তিকাৰ ভিতৰত আৰ্মেবিকান প্ৰোটেষ্টেণ্টসকল বোম্বাই, মাদ্ৰাছ দুই প্ৰেছিডেন্সি, পঞ্জাব, উত্তৰ প্ৰদেশ, তেতিয়াৰ উত্তৰ-পশ্চিম সীয়াস্ত প্ৰদেশ আৰু অসমত প্ৰধানকৈ আৰু অন্যান্য বহুলভাৱে বিৰপি পৰে।

চীন দেশৰ স্বৰ্ণভাৰ আৰু স্থানসকলৰ অৱস্থিতিৰ অনুসন্ধানত অসমত বোপ্টিষ্টসকলঃ সন্নিৱাস্ত স্থান মিছনঃ

১৮০৬ৰ ২০ মাৰ্চ তাৰিখে সপৰিবাৰে দুজন আৰ্মেবিকান বোপ্টিষ্ট সন্নিৱাস পায়—ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন (ব্ৰাউন—অনুদানই) আৰু ওলিভাৰ টি. কট্টাৰ। অসমত এই বোপ্টিষ্টসকলৰ ইতিহাসলৈ যদি চাওঁ—কেনেকৈ তেওঁলোকে অসমীয়াৰ মাজত সোমাই অসমীয়া ভাষা শিকি, সেই আধুনিক ভাষাত সাহিত্য, সাংবাদিকতা আৰু শিক্ষা নিৰ্মাণ কৰিলে; কেনেকৈ তেওঁলোকে শিক্ষাৰ আৰু প্ৰাশাসনিক ভাষা-ৰূপে বহিষ্কৃত অসমীয়া ভাষাৰ হকে পোনতে অকলশৰীয়া টেকিয়াল ফুকনেৰে লগ লাগি, আৰু ফুকনৰ পৰিকল্পিত চেষ্টা আৰু মিলত্ৰ হাহাবৰ কৰ্তৃপূৰ্ণ অনুমোদন বিফলীকৃত হোৱাৰ পিছত এক আন্দোলনৰ মুখ্য নেতাৰ ভূমিকা লৈ ভাষাটোৰ পুনঃস্থাপনৰ বাবে যুঁজিছিল আৰু সিদ্ধাৰহে বুদ্ধত জয় লাভ কৰিছিল—: তেতিয়া হ'লে এইটো ৰহস্যজনক কথা হৈ পৰিব যে Celestial Empire খেহ বা চীনদেশত স্বৰ্ণপ্ৰচাৰ প্ৰৱেশ কৰাবলৈ উপায়-ৰূপে আৰু উত্তৰ বৰ্মা আৰু দক্ষিণ চীনৰ স্থান জনজাতিসকলৰ মাজত গৈ সোমাবলৈ পথ-ৰূপে অসমলৈ বোপ্টিষ্ট মিছন আহিছিল আৰু, আন কি, সেই মিছনক Mission to Shans বুলি নামকৰণ কৰা হৈছিল।^১ তেওঁলোকৰ অসম-আগমনৰ কলদুৰ্ভৱপৰা কিন্তু আমাৰ সমায় ভাব হৈ আহিছে অসমীয়া ভাষাৰ পৰিচালনাৰ মাধ্যমে সেই মিছনক সঁচিলোকৰ ইচ্ছাৰে কেনে প্ৰৱেশ কৰিছিল। প্ৰকৃততে এই আগমন কেইবাজনো সন্ম-বৰ ঐতিহাসিক কৰ্মনাৰ ফল। ১৮২৯ চনত ব্ৰিটিছ বোপ্টিষ্টসকলে তেতিয়াৰ ব্ৰহ্মপুৰ উপজকাৰ মুখ্য আকৃষ্ট ভেঁড়ত স্কটল অন্মুদিতৰে গৃহহাজিৰ যি কাৰ্য আৰম্ভ কৰিছিল, সি মেলাই-মেল্লাই অঠ কহুকেই চলিল কি চলিল! সিও ফলৰ দৰত বাঁচি থৈ গ'ল এক ব্যৰ্থতাৰ শূন্য! তাৰপৰা বোম হয় সকলোৰে অনুমান হ'ল অসমীয়াৰ মাজত খ্ৰীষ্টধৰ্ম নপ্ৰসাৰিব। জনকালে, সন্নিৱাস নকুন বহু চাহ-বাৰী পাতি চাহ-পাভৰ খোঁতত সপৰীক্ষা চলাই থকা ব্ৰিটিছ কৰ্মচাৰী জি. এ. ব্লুচে আৰু তেওঁৰ পত্নীয়ে সেই ব্ৰতলৈ বাহাৰি আৰু চিহ্নকোঁ জনজাতিৰ বিকলত বিশেষ চিন্তা কৰিছিল। তেওঁলোকৰ ধাৰণা আছিল সেই

^১ এই প্ৰসংগত আমাৰ ফৰমে আছে যে পুৰণি কালত -মিচিছকীয়া মৃত্যিৰ বীৰসকলৰ অসম বাসকৰ চিন্তাত আছে চীন দেশলৈ সোমোৱা দুজনৰ বুলি বিৱৰ্তন কৰিছিল" আৰু সন্তান পতিকাৰ সন্তান দশকত অসম জাতি আকৰ্ষণ কৰা বীৰ যুৱকসকলো তাহিলিহ, অসম জন্ত কৰি তেওঁ চীন সাম্ৰাজ্য আকৰ্ষণ কৰিব (সূৰ্যকৃত্যৰ ভূপ, বীৰকৃত্যৰ অসম আকৰ্ষণ, ১৯৫৬, পৃষ্ঠা ২২)।

মন কৰিব জনীয়া যে মহানন্দ মিন কামৰূপ চেলাই চৈয়ে চীনৰ দক্ষিণৰ ভিত্তত (প্ৰচীনা তেওঁলোক) আকৰ্ষণ কৰিছিল আৰু ভাষাৰ মুখি আৰম্ভণিতে কামৰূপত তেওঁৰ সৈন্য শব্দক "সুৰ্য-সুন্দৰন সন্ম-বাস-প্ৰৱেশন" (১৯২৭ পক্ষ ১৩ চ'ভত) "অসমজাত" (ভাৰতৰ ইতি)।

পুৰি জনজাতি বৰ্ণাৰ কাননকলমৰ দ্বাৰাত নিশ্চয়ভাৱে সন্নিৱিষ্ট। বৃহৎ সিনকলমৰ দ্বাৰাত প্ৰকাশ্য পানীত হোৱা
 বৰ্ণও প্ৰকাশ কৰিছিল আৰু সেই নিশত সম্ভাৱনা সম্পৰ্কে অসমত বৰ্ণৰ-ভাৱে-কোন এওঁক আৰু অসমত
 এক-জ্যেষ্ঠত্ব হাৱাক সম্ভাৱ কৰি দিছিল। জ্যেষ্ঠত্ব বোৰ্টেটসকলক ধাৰণি-চিহ্নকোষ দ্বাৰাত বৰ্ণ
 প্ৰকাশ কৰিবলৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰি কলিকতাত থকা কৰ্মৰ চিহ্নল হাৰ্ডিন ক্ৰিষ্টাৰ ট্ৰেভেলিঙলৈ চিঠি
 লিখিলে। তেওঁ ইয়াকো জনায়লৈ বোলে, কেবলমত বোৰ্টেটসকলে আভা হৰকাবপৰা বিবাহ আৰু কাল
 পাইছে-সেই আৰু কালবপৰা ইয়াত বৃত্ত ধাৰণ পাবিব, বৰ ইয়াত হৰকাবপৰা সুবকৰক লাভ কৰিব।
 তেওঁ দৃষ্টি ক'লে যে ইয়ালৈ অহা মিছনেৰীসকলৰ কাৰণে তেওঁৰ কৰ্ম দুটি নহ'ব : "You may
 mention that I will subscribe 1,000 rupees, if a family is settled as a
 mission at Sadiya ; and whenever they have had a press at work for
 six months I will be happy to double that sum if I remain in charge
 of the province." ইয়াত বোৰ্টেট মিছনৰ সম্পাদক উইলিয়াম এইচ. পিৱাৰ্টে আৰ্মেৰিকাৰ বোৰ্ডলৈ
 জ্যেষ্ঠত্ব এই উপৰাচ দিয়া উদাহৰণ কৰাৰে উল্লেখকৰভাৱে চিঠি দিলে। এই সময়ত কেবলমত
 বোৰ্টেটসকল এক সমস্যা-সম্মুখীন অৱস্থাত পৰি আছিল। তেওঁলোকে জ্যেষ্ঠত্বৰ সহায় আগ বঢ়োৱা
 অৱস্থাত তেওঁলোকৰ সমস্যা সমাধান দেখা পালে। গতিকে বোৰ্টা আৰ্মেৰিকাৰ বোৰ্ডে মোলমেইনত
 থকা বোৰ্টেটসকললৈ এই প্ৰস্তাৱৰ কথা লিখিলে, তেতিয়া তাত নতুন উদ্যোগনাৰ সম্ভাৱ হ'ল। ১৮০৭
 চনতে বৰ্টা মিছন নামৰ ইংৰাজ মিছনেৰী চীন দেশৰ পূব সাগৰ উপকূলত কেবলমত হৰবলৈ গৈছিল, কিন্তু
 চীনাসকলৰ অসন্তোষৰ দ্বাৰাত বৰ্টা প্ৰকাৰ কাৰ্য কৰিব নোৱাৰিছিল। তেওঁ লেখা পুথিয়েহে পাৰ্শ্বাত
 প্ৰতিষ্ঠানসকলৰ দ্বাৰাত চীন সম্পৰ্কে আশা জাগবুক কৰি বাৰ্ষিকিলে। ১৮৩০ চনত মোলমেইনৰপৰা
 প্ৰায়বৰ্ষত কাম কৰিবলৈ কেবলমত জনু ইলিট জ্যেষ্ঠত্ব পঠোৱা হয়। তেওঁ পিছত যোগ দিয়া আন-
 সৰুজ্যেৰে কেবলমত চীনা আৰু শ্যামসকলৰ দ্বাৰাত কামত প্ৰবৃত্ত হয়। চীনৰ পূব উপকূলত চীনাসকলৰপৰা
 বাধা পাই মিছনেৰীসকলে দক্ষিণ কালবপৰা চীন সোমোৱাৰ সুকল্ম কৰি পাবৰ আশাত আছিল। উত্তৰ
 থাইলেণ্ডৰ ওপৰে ভেনে বাট নোলাৰ বুলিয়ে জ্যেষ্ঠত্ব ধাৰণা হৈছিল। গতিকে, বৰ্ষাক ভিত্তি কৰি এক চীম
 মিছনৰ কামৰ সম্ভাৱনা ক্ৰমি চাবলৈ আৰ্মেৰিকাৰ বোৰ্ডে বৰ্টা মিছনক নিৰ্দেশ দিলে। কিন্তু এনে অভিযানত
 আগবৰ্ণৰ বৰ্টা হৰকাবৰ বাধা চলি আহিছে। কিছু বছৰৰপৰা উত্তৰ বৰ্টাৰ দ্বান জনজাতিবোৰৰ দ্বাৰাত
 মিছনেৰীসকলে কাম কৰিবলৈ কৰি আহিছে, কিন্তু তাতো বাধা পৰি আছে। গতিকে থাইলেণ্ডৰপৰা চীন
 প্ৰৱেশ কৰা যেনেকৈ অসমত, বৰ্টাবপৰা সোমোৱাও সম্ভাৱ নুবুহ। যদিয়া, উত্তৰ বৰ্টা আৰু দক্ষিণ চীনৰ
 দ্বাৰাত দুৰ্গম-দুশাৰ বাট-পথৰ ভূগোল আৰু সেইবোৰ ঠাইৰ লোকৰ ভাষা সম্পৰ্কে তেতিয়াও কাৰো স্পষ্ট
 ধাৰণা নাছিল। অসমৰ বাৰ্টি আৰু উত্তৰ-পূব বৰ্টাৰ চিহ্নকোষ (আজি-কালি যাক জি-পাও বা কাচিন
 বোলা হয়) ভাষাৰ দ্বাৰাত পাৰ্শ্বক্য নাছিল বুলি জন কি জ্যেষ্ঠত্বও ভাৰসা দিছিল। ভূগোল আৰু
 ভাষাভাৱে এই অস্পৰ্শ জ্ঞান সত্ত্বেও ট্ৰেভেলিঙ আৰু পিৱাৰ্টে বৰ্টা মিছনক চীনা আৰু উত্তৰ-বৰ্টাৰ
 কাননকলমৰ দ্বাৰাত মিছন প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ আশাৰে ব্যক্তিগত পদ্ধতি সন্নিৱিষ্ট আছিল। উপৰ্যুক্ত বৰ্টাৰ
 এই উপৰ্যুক্ত এনে কাম কৰিলে যে নাথান ব্ৰাউন বোলা এজন মিছনেৰী আছিল প্ৰকৃত হ'লেই ; আৰু
 সন্নিৱিষ্ট কৰ্মসূত্ৰী উদ্যোগ কৰা প্ৰস্তাৱ আগত লৈ কেবলমত অৰ্জনবাস কৰ্মসূত্ৰে সহৰ্ষে লিখিলে : "My
 heart leaps for joy and glows with gratitude and praise to God, when
 I think of brother Jones at Bangkok, in the northern extremity of the
 continent, and brother Brown at Sadiya in Assam, on the frontiers of
 China—immensely distant points,—and of all the intervening stations,
 Ava, Rangoon, Kyonk-Phyoo, Maulmein, and Tavoy, and the
 churches and schools that are springing up in every station and
 throughout the Karen wilderness. Happy lot, to live in these days !"

খ্রীষ্টীয় ব্রহ্মনে এপ্রিলত (১৮৩৮) সদিয়া এৰি জয়পুৰত কেন্দ্ৰ পাতিছিলগৈ 'পূব নগা'সকলৰ মাজত কাম আৰম্ভ কৰিবৰ উদ্দেশ্যে। ব্ৰাউন আদিৱেও ১২ মেই ১৮৩৯ তাৰিখে হুপাশাল আদি সকলো কক্ক-বাহানিৰে জয়পুৰ বুলি যাত্ৰা কৰিছিল। সদিয়াৰ স্থান মিছনৰ ইমানতে অসু পৰিল।

ব্রহ্মনে দেখা পালে, জয়পুৰৰপৰাও চিংফোৰে সম্পৰ্ক বন্ধা সম্ভৱ নহ'ব। কিন্তু নামচীয়াসকলৰ (নষ্টে) লগত তেওঁৰ পৰিচয়ে তেওঁৰ মনত স্থান মিছনৰ শেষ আশা এটি পুহি ৰাখিছিল। ভাষাতত্ত্বৰ বিশেষজ্ঞ তেওঁ নষ্টে ভাষাৰ এখন স্পেলিং বুক (বৰ্ণ-পৰিচয়) আৰু কেটেকিজম (প্ৰশ্নোত্তৰমালা) লেখি উলিয়ালে। তেওঁৰ কামত ব্ৰিটিশ সেনাধ্যক্ষ কেপ্টেইন হানে আৰু আয়ুৰ্ভয়ো উৎসাহ যোগাবলৈ ধৰিলে। আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে নগাসকলৰ মাজত কামত ব্রহ্মনক সহায় কৰিবলৈ চাইবাহ্ বাকাৰক পাতিলে। সেই সপৰিবাৰে যাত্ৰা কৰাৰ বেলা ব্রহ্মনৰ ভনীয়েক বোডা নিজ খৰচত ককায়েকক সহায় কৰিবলৈ বুলি আ তেওঁৰ লগ হ'ল। বাকাৰ-দম্পতি আৰু বোডা ব্রহ্মন মেই মাহত জয়পুৰ পালেহি। ব্রহ্মনে নামচীয়াত থাকিবলৈ লৈছিল; বোডাই তেওঁৰ লগত যোগ দিছিলগৈ। বাকাৰসকল কিন্তু অসুখৰ বাবে ভৈয়ামতে ৰ'ল। আনফালে, নষ্টেৰ মাজত কামত ব্রহ্মনে অগ্ৰসৰ হোৱাৰ কোনো আশা দেখা নাপালে। শেহান্তৰত ব্ৰাউন, কট্টাৰ, বাকাৰসকলে দুৰ্ভাগিনীৰূপে বুজিলে, স্থান মিছন বা থেহ দেশৰ দূৰাৰ মুকলি কৰাৰ মূল ধাৰণা কাৰ্যকৰী নহ'ব। ৮ ডিচেম্বৰ দিনা বোডাৰ মৃত্যু ঘটিল। সেয়ে হ'ল স্থান মিছনৰো মৃত্যু।

পৰ্বত এৰি ভৈয়ামলৈ, চীন-স্থান এৰি অসমীয়া সমাজলৈ দৃষ্টি :

মিছনেৰিসকলে পৰ্বতত আশা এৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকালৈ চকু ঘূৰালে। সেই ভৈয়ামৰ সকলো লোকে এক অসমীয়া ভাষা কয় আৰু তাত কোনো অশাস্তিৰ সম্ভাৱনা নাই। ব্ৰাউন, ব্রহ্মন, দুইজনেই আছিল ভাষাতত্ত্বৰ বিশেষজ্ঞ। 'সদিয়াত থকাতে ব্ৰাউনে অসমীয়া ভাষা আয়ত্ত কৰি তাৰ সৌন্দৰ্য উপলব্ধি কৰিছিল আৰু সেই ভাষাত কিতাপ লেখাৰ নিজস্ব পৰিকল্পনা তৰি লৈছিল। ড° কেৰিৰ অসমীয়া "ধৰ্মপুস্তক" দুখন বঙলা আৰু সংস্কৃত শব্দেৰে ভাৰাকান্ত হোৱা বাবে তেওঁ কামত নলগা বিধৰ বুলি বুজি, তাক সংশোধন-পৰিৱৰ্তন কৰি পাঠক-সাধাৰণে হজম কৰিব পৰা অৱস্থালৈ অনাৰো কোনো সম্ভাৱনা নেনেখি ১৮৩৮ৰ জানুৱাৰীত মূল বাইবেলৰপৰা স্বতন্ত্ৰ অনুবাদ কৰাত প্ৰবৃত্ত হ'ল আৰু তেওঁ এই দেশ পোৱাৰ ঠিক দুবছৰমানৰ ভিতৰতে "যিচু খ্ৰীষ্টৰ নতুন নিয়ম"ৰ তেওঁৰ অনুবাদৰ ২৩০ পিঠি প্ৰস্তুত হ'ল; লগতে 'মাৰ্থা-লিখিত সুভ বাত্ৰা'ৰ (The Gospel according to Matthew) তেৰটা অধ্যায়।^১ ইতিপূৰ্বে মিছনৰ সকলো প্ৰকাশনতে ৰোমান লিপি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ যি এটা সিদ্ধান্ত কৰা হৈছিল, তাক পৰিৱৰ্তন কৰি হুপাত যাক অসমত সৰ্বসাধাৰণে 'বঙলা আখৰ' বুলিছিল, অসমীয়া লিপিৰে একপ্ৰকাৰে সেই মুদ্ৰণ-ৰূপ এতিয়া ব্যৱহাৰ কৰা হ'ল; তেনে কৰা সম্ভৱ হ'ল জেক্ষিকছে সেই লিপিৰ টাইপ মিছনক এই সময়তে দান দিয়া বাবে।^২ মিছনে সদিয়া আৰু জয়পুৰত পতা সকলো পঢ়াশালিতে অসমীয়া মাধ্যম চলিছিল আৰু সকলোজন মিছনেৰিয়ে অসমীয়া ভাষা শিকি পেলাইছিল। বাকাৰে আদিৰেপৰা ভৈয়ামৰ অসমীয়াৰ

^১Baptist Missionary Magazine-জন্ত (১৮৩৭)
হুপা হোৱা পুথি, ট্ৰেট, পত্ৰ আদিৰ হিছাপ ধৰা হৈছে
(Sword, Baptists in Assam, pp. 152-f) :
Spelling Book in Eng.; Assam. & Tai,

৪৮ পিঠি ৫০০ কপি

The Alphabet and Spelling Lessons,

১৬ পিঠি ১০০ কপি

The Parables of Christ, ৩২ পিঠি ৫০০ কপি

Sermon on the Mount, ১৬ পিঠি ৫০০কপি

Catechism in Assamese, ১৬ পিঠি ৫০০ কপি

The Alphabet, এপিঠি ১৫০ কপি

Catechism in Tai, ১৮ পিঠি

৫০০ কপি

A Hymn in Assamese, এপিঠি

১০০ কপি

Worcester's Primer in Assamese,

৫৬ পিঠি

১০০০ কপি

History of the Flood, ১৪ পিঠি

৫০০ কপি

History of the Creation, ১২ পিঠি

৫০০ কপি

২মাজে মাজে কলিকতাৰপৰা হুপাৰ আৰম্ভ জাহাজত
অনোন্টা কথা 'জৰু নোদই'ত ব্ৰকাশ পাইছিল। মিছনৰ
নিজৰ হুপাখানাতো আখৰ তলা যন্ত আছিল (কেবলু আৰি
১৮৫৩)।

মাজত কাম কৰা উচিত বুলি ভাবিছিল, পৰ্যন্ত তেওঁ কোনো আশা নেদেখিছিল। ব্ৰাউন, কট্টাৰ, আৰু ব্ৰহ্মসে নানা কৰ্ম কৰি পৰ্যন্ত একো লাভ কৰিব নোৱাৰিও তাত কাম এৰি দিব নুখুজিছিল। ১৯৪০ ছনত বাৰ্ষিকে এয়াহ ঠৈয়াৰত বৃষি আহি শিৱসাগৰ বা যোৰহাটলৈ মিছন তুলি নিব লগে বুলি বিশেষ দৃঢ়তাৰে আৰু স্পষ্ট বুজিৰে মত প্ৰকাশ কৰিছিল, আৰু আন নহ'লেও তেওঁক শিৱসাগৰত কাম কৰিবলৈ দিবলৈ তেওঁ নেৰো-পানী হৈ ধৰিছিল। এনেতে মিছনেবিসকলৰ প্ৰায় ছবছৰৰ বিফল চেষ্টাৰ পিছত যিজন লোক ১৮৪১ ছনৰ ১০ মেই তাৰিখে প্ৰথম খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হ'ল, তেওঁ হ'ল এজন অসমীয়া ডেকা—নিধিৰাম। তেওঁ যদিও সদিয়াৰ সূত কুলৰ এক দুখীয়া পৰিয়ালৰ ল'ৰা আছিল, সেই পৰিয়ালে তেওঁক শ্ৰীমতী ব্ৰাউন আৰু কট্টাৰৰ অসমীয়া পঢ়াশালত পঢ়িবলৈ নাম লগাই দিছিল। তেওঁ লগে লগে মিছন ছপাখানাৰ কামো কৰিছিল। পঢ়া পুথিৰ ভিতৰত থকা বিশেষ এটি ইংৰাজী প্ৰাৰ্থনা-গীত পঢ়ি খ্ৰীষ্টধৰ্মলৈ তেওঁ আকৃষ্ট হয়। তেওঁক উপস্থিত ইউৰোপীয়সকলৰ আনন্দ-কোলাহল আৰু স্থানীয় লোকৰ বিশ্বাসৰ মাজত ব্ৰহ্মসে জয়পুৰত বৃটী দিহিং নৈত বুৰ পোৱা দিলে। এইটি কথাসে এক খ্ৰীষ্টিয়ান অসমৰ স্বপ্ন মিছনেবিসকলৰ মনত জগাই তুলিলে।

শিৱসাগৰত বেণ্ডিষ্টসকলৰ থলি :

শিৱসাগৰত মিছন পতাৰ সুবিধা বহুত আছিল। অঞ্চলটোৰ প্ৰজাসংখ্যা সাত লাখ। শিৱসাগৰৰপৰা জলপথে গুৱৰ যোৰহাটলৈ যোৱাৰ কোনো অসুবিধা নাই। সি ব্ৰিটিশ সৈন্যৰ হেডকোৱাৰ্টাৰ্ছ বা ঘাই কুঠি। তাৰ লগত এজন ছাৰ্জন ৰেছিডেণ্ট-ৰূপে থাকে। মিছনৰ আৱশ্যক হ'লেই সুককা পাব পৰা যাব। ইংৰাজী আৰু বঙলা পঢ়ুওৱা এখন ছৰকাৰী স্কুলো ইতিমধ্যে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে।

১৮৪১ৰ ২৪ মেই তাৰিখে দুপৰীয়া বেলিকা দিখৌ নৈৱেদি উজাই অহা এখন সৰু নাৱে সপৰি-বাৰে বাৰ্কাৰক শিৱসাগৰ (ব্ৰাউনে সেই বছৰতে বৰ্ণাবৰ দৰে probably the largest village this side of Gauhati) পোৱাই দিলে। কেই সপ্তাহমান পিছতে আন এখন নাৱে ব্ৰাউনৰ পৰিয়ালক সেই ঠাইলৈকে লৈ আহিল ৰোগৰ চিকিৎসাৰ বাবে, তেওঁলোকো বন্ধুসকলৰ উপদেশত শিৱসাগৰতে ৰ'ব লগীয়াত পৰিল। নগাসকলৰ সংগ এৰিবলৈ অনিচ্ছুক ব্ৰহ্মসেও শিৱসাগৰত ধৰ্মৰ কাম কৰাৰ সুবিধাখিনি দেখা পালে; অৱশ্যে তেওঁ নগাসকলৰ মাজত কৰ্ম এৰি থৈ আহিলেও আশা কৰিলে যে অসমীয়াৰ মাজত ধৰ্ম-বিস্তাৰৰ যোগে এদিন নগাসকলক টুকি পোৱা যাব। শিৱসাগৰ পুখুৰী-পাৰত মিছনেবিসকলে তেওঁলোকৰ বঙলা কৰিলে; কেপ্টেইন হানেয়ে মিছনক গুদাম ঘৰে সৈতে তেওঁৰ ইটাৰ পকী ঘৰটো দিলে। ব্ৰাউন তেওঁৰ তৰ্জমাৰ কামত ব্যস্ত হ'ল। ডিচেম্বৰ ১১ তাৰিখে কট্টাৰ আৰু শ্ৰীমতী কট্টাৰ লগত নতুন খ্ৰীষ্টিয়ান নিধি আৰু মনটান নামে মিছন প্ৰেছত কাম কৰা আন এজন ডেকাক লগত লৈ শিৱসাগৰ পালেহি। তাতে ১৮ ডিচেম্বৰ দেওবাৰে শিৱসাগৰ বৰপুখুৰীত ব্ৰাউনে মনটানক বুৰ-পোৱা দি উলাহ-আনন্দত আশা কৰিলে, "May this beautiful expanse of water, long since dedicated to the heathen deity but now consecrated to the service of Christ, be often thus honoured by the footsteps of willing converts." কিন্তু উপযাচি আহি খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱা লোক প্ৰায় নোজালেই। ১৮৪৫ত বৰপুখুৰীৰ ফটিক-জলে তিনিজনক নতুন ধৰ্মত শৰণ-আভিষেক কৰিলে—৯ মাৰ্চ তাৰিখে কান্ধু কুলৰ বাতিৰাম (পিছত বাতিৰাম দাস পেক), ১০ জুলাইত কলিৰাম নামে খোৰা, আৰু ২০ ডিচেম্বৰত বাতিৰামৰ সম্বন্ধীয়া ৰাম সিং। ১৮৪১ ছনত খ্ৰীষ্টিয়ান মনটানৰ মন ঢিলা হোৱাত পিছ বছৰতে সেই ধৰ্মৰপৰা মুৰ-পোলোকা দিছিল, তেওঁক সন্মাজেও বহিষ্কাৰ কৰিছিল; ১৮৪৭ ছনত জানিবা তেওঁক পুনৰ গ্ৰহণ কৰা হয়। এইবাবে ঠৈয়াৰ অসমীয়াৰ মাজত ধৰ্মপ্ৰচাৰ কৰাৰ আঁচনি আগ নাবাঢ়িছিল। তেতিয়াৰ হিন্দু সন্মাজেও নিধিৰাম বা মনটানৰ দৰে উৎসাহিত নিম্ন জাতৰ লোকৰ ধৰ্মান্তৰগ্ৰহণত বিচলিত অনুভৱ নকৰিছিল; কিন্তু বাতিৰাম দাসৰ দৰে কান্ধু খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱাত সন্মাজত বৰ্কেট আলোড়নৰ সৃষ্টি হৈছিল।

১৮৪৩ খ্রিস্টাব্দ ১৫ নবেম্বৰত কটোৰ আৰু শ্ৰীমতী কটোৰে জন্মপূৰ্বত থকা ছপাশালখন শিৱসাগৰলৈ লৈ আহিল। কিতাপ আৰু ট্ৰেই হাজাৰৰ সংখ্যাত ছপা হ'বলৈ ধৰিলে। ব্ৰাউনে তেওঁৰ অনুবাদ-কাৰ্যত আৰু নৱসৃষ্টিত মহা উৎসাহেৰে লাগি থাকিল। হানে ছাহাবে দিয়া দিখো-পাৰৰ পক্ষী ঘৰত ছপাশাল নিয়মীয়াকৈ চলিল। মেজৰ জেফ্ৰীক লৈ দিয়া বঙলা টাইপৰ ফাউণ্টেণ্টো অতি সহায়ক হ'ল। কটোৰ আৰু শ্ৰীমতী কটোৰে অলপ দিনৰ ভিতৰতে অসমীয়া মাধ্যমৰ ছখন পঢ়াশালী পাতিলে শিৱসাগৰৰ দাঁতি-কাষৰীয়া গাঁওবোৰত। স্থানীয় ৰাইজে আৰু স্কুল দাবী কৰিলে। ইতিমধ্যেই ছবকাৰে শিৱসাগৰত হাই-স্কুল এখন খুলিছিল : তাত ইংৰাজী আৰু বঙলা পঢ়ুওৱা হৈছিল। ১৮৪৬ৰ ভিতৰতে শিৱসাগৰত মিছনেৰিয়ে পতা স্কুলৰ সংখ্যা হৈছিল ষোণ আৰু গড় হিছাপে উপস্থিত থকা ছাত্ৰৰ সংখ্যা হৈছিল ৩৮১। মিছনেৰিসকলে সৃষ্টি কৰা উৎসাহৰ মাজত গঞাসকলে নিজে স্কুল-ঘৰ সাজি নিজে শিক্ষকক দৰ্শনা দি ৰাখিছিল।

নগাঁৱত শিক্ষাৰ পথেদি নতুন পুৰুষক আঁকোৱালি ল'বৰ স্বপ্ন :

১৮৪১ খনতে ব্ৰহ্মনে সংগীসকলৰ লগত পৰামৰ্শ কৰি নগাঁৱলৈ যাত্ৰা কৰি ২ অক্টোবৰত সেইখিনি পায়গৈ। সেই ঠাইৰ জনতা (multitudes) দেখি তেওঁ সকলোকে খ্ৰীষ্টত লক্ষ্য দিয়াৰ আশা কৰিছিল ; কিন্তু অতি সোনকালেই তেওঁৰ সেই আশা উভি গ'ল। কাৰণ তেওঁ দেখা পালে, হিন্দুসকল সেই বিষয়ত একেবাৰেই উদাসীন। গাঁৱকে তেওঁ বৰ্তমান পুৰুষত আশা এৰি নতুন পুৰুষৰপৰা সঁহাৰিৰ আশাত বিশেষকৈ দুখীয়া আৰু গৃহহীন ল'ৰা ছোৱালীৰ বাবে এখন স্কুল খোলাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। ব্ৰহ্মনেৰ এই Orphan Institution-অৰ সাৰ্থকতা তেওঁ আশা কৰাতকৈ অধিকভাৱে প্ৰকট হৈ উঠিল ; সমাজৰ অৱহেলিত পিতৃ-মাতৃহীনসকলে জীৱনৰ সুখৰপৰা বঞ্চিত নহ'বৰ পথ পালে ; সহ-শিক্ষাৰ এই অনুষ্ঠানত শ্ৰী-শিক্ষাৰ এক দৃঢ় পদক্ষেপ প্ৰাথমিক চেষ্টাতে পৰিল ; সকলোৱে একত্ৰে থকা আৰু খোৱা-বোৱাৰ ব্যৱস্থা হোৱাত জাত-বিচাৰৰপৰা মুক্ত এখন সমাজ অংকুৰিত হ'ল ; অফেন ইনষ্টিটিউটৰ ছাত্ৰসকলৰ মাজৰপৰাই অসমৰ খ্ৰীষ্টিয়ান সম্প্ৰদায়ৰ আদিম পুৰুষৰ উদ্ভৱ হ'ল। পঢ়াশালিখনত প্ৰত্যেক-ভাৱে ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰা হোৱা নাছিল। ১৮৪৬ খনত তাৰ ওপৰ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ কিছুৰে খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰাত মিছনেৰিসকল নগাঁৱত লগ হ'ল। শিৱসাগৰৰ মিছনেৰিসকলেও লক্ষ-কামী তিনিজন লোক লৈ আহিল। সকলোকে পৰীক্ষা কৰি চাই ২৯ নবেম্বৰত দহজনক বুৰ-পোৱা দিয়া হ'ল। তাৰ পিছৰপৰা ১৮৫৬ খনত স্কুলখন ভাঙি পেলোৱাৰ আগলৈকে তাৰ ওপৰ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰৰ মাজৰপৰা নতুন নতুন খ্ৰীষ্টিয়ান ওলাইছিল বহুবিধ বহুবিধ। এই কাৰ্য-কলাপকে বোপ্ৰিষ্টসকলে এক 'বিভাইডেল' বুলি জ্ঞান কৰে।

গুৱাহাটী : অসম বোপ্ৰিষ্ট এছোচিয়েছন :

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত কাম কৰিবৰ বাবে গুৱাহাটীখন যি এক বিশিষ্ট কেন্দ্ৰ হ'ব পাৰে, সেই কথা মিছনেৰিসকলে বুজিছিল। ব্ৰাউন ছাহাবে ভাবিছিল, ছবকাৰী শিক্ষা-সন্মত নিযুক্ত উইলিয়াম বৰ্কছনকে মিছনেৰি কামৰ বাবে পোৱা যাব : কিন্তু বৰ্কছনে ছবকাৰী কাম এৰি নুখুজিলে। চাইবাহ বাৰ্কাৰে শিৱসাগৰ এৰি ডেজপুৰলৈ নতুন কেন্দ্ৰ খোলাৰ আশা-দেখা কৰি গৈছিল। তেওঁ তাত দুবাহ মাহ থাকি ১৮৪৩ৰ পিছৰ ভাগত গুৱাহাটীত থাকিবলৈ লয়। ইয়াৰ পিছৰ দুটা দশক কাল শিৱসাগৰ, নগাঁও আৰু গুৱাহাটী কেন্দ্ৰৰপৰাই বোপ্ৰিষ্টৰ সকলো কাৰ্য-কলাপ নিয়ন্ত্ৰিত হৈছিল। ১৮৪৫ খনৰ ২৬ জানুৱাৰীত তিনিও কেন্দ্ৰৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকল গোট খাই Baptist Church of Assam গঠন কৰিলে। ১৮৪৮ত সপৰিমাৰে এ. এইচ. ডেনফোৰ্থ (দনফৰ্থ) নতুনকৈ আহি গুৱাহাটীত আৰু সপৰিমাৰে আই. জে. স্টোমডাৰ্ডে (ইন্ডাৰ্ড) নগাঁৱৰ Orphan Institutionঅৰ ভাবপ্ৰাপ্ত-ৰূপ যোগ দিৱেহি। ১৮৫১ খনৰ অক্টোবৰত শিৱসাগৰ, নগাঁও আৰু গুৱাহাটীৰ কেন্দ্ৰ ইটো সিটোকৰপৰা স্বতন্ত্ৰ চাৰ্চ/ঘৰ হ'ল আৰু সেই মাহৰ ৩০ তাৰিখে Assam Baptist Association গঠন কৰা হ'ল। বোপ্ৰিষ্টসকল নতুন শক্তিশালী হিছাপৰ বাবে এতিয়া প্ৰস্তুত।

সংকটপূৰ্ণ ষষ্ঠ দশক :

এনেতে সিসকলৰ মাজত সংকটে দেখা দিলে। ইতিমধ্যেই বহুত দিন নৰিয়া পৰি থাকি চাইবাছ বাকৰ' ল'ৰা-ছোৱালী আৰু পত্নীক লৈ আমেৰিকালৈ বুলি যাত্ৰা কৰে : ১৯৫০ ছনৰ 'জানুআৰি মাহৰ ৩১ দিন জোআত আফ্ৰিকাৰ দাঁতিতে জাহাজে জাঁওতে বৰ ধুমুহা বতাহ হোআ কালত মচাৰিক নামে সাগৰৰ এক অঞ্চল পালত স্কিডা হ'ল। পাচে তেঁওৰ মৰা স পেৰাত সুমাই পানিত নমাই ডুবাই দিলে' (অনুবাদই, চেপ্তেম্বৰ ১৮৫০)। এয়ে হ'ল যেন সংকটৰ সূচনা আৰু ইয়াৰ অস্বাভাৱিত পৰবৰ্তী দশকটো অসমৰ বেষ্টিন্ট-সকলৰ কাৰণে নানা প্ৰিপদ-বিঘিনি আৰু অহুকালৰ সময় হ'ল। এক্. এছ. ডাউল্ছে ক'বৰ দৰে সেই কালছোৱাৰ আৰম্ভণ আৰু অন্তৰ পৰিসংখ্যাবোৰলৈ চালেই তাৰ অন্ধকাৰাচ্ছন্নতাৰ ধাৰণা কৰিব পাৰি : ১৮৫১ত তিনিগুটা চাৰ্চ বা মণ্ডলৰ সদস্য-সংখ্যা আছিল ৮৫। ১৮৬১ত সি দুটি গৈ হ'লগৈ ৫৪। ১৮৫১ত আঠটা মিছনেৰি পৰিয়াল কাৰ্য-ক্ষেত্ৰত বহু আছিল। ১৮৬১ত থাকিল মাত্ৰখন দুটি। ১৮৫১ত ১১২জন ছাত্ৰেৰে চাৰিখন পঢ়াশালি আছিল। ১৮৬১ত ব'লগৈ ১২জন ছাত্ৰেৰে দুখন স্কুল। উৎসাহনৰ অভাৱত বা বোগৰ সঘন আক্ৰমণত এজনৰ পিছত এজনকৈ মিছনেৰি অসম এৰি ঘৰমুখা হ'ব লাগিছিল। তাতেকৈ সংকটৰ দুটা প্ৰধান কাৰণ হ'ল আমেৰিকাৰ মিছনেৰি ইউনিয়নৰ অসংযোগী আৰু অব্যক্ত মনোভাব আৰু চিপাহী-বিদ্ৰোহ বা ভাৰতৰ প্ৰথম স্বাধীনতা-ৰণ। তদুপৰি, আমেৰিকাৰ অৰ্থনৈতিক অবসাদ আৰু আত্ম-বিগ্ৰহেও দূৰ-দূৰিৰ এই অসমত থকা বেষ্টিন্টৰ কাৰ্যত বাধা সৃষ্টি নকৰাকৈ নাছিল। আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে বিভিন্ন বিদেশী মিছনেৰিৰে নিজৰ কাৰ্যসূচী নিৰ্মাণ কৰাত ঘোৰ আপত্তি কৰি উঠিছিল; অসমত যেনেকৈ মিছনে পঢ়াশালি পাতি শিক্ষা দান কৰিছিল, তাক অনাৱশ্যকীয় কৰ্ম বুলি বোৰ্ডে বন্ধ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। বোৰ্ডে সম্পাদক ড° ছলোমন পেকক ভাৰতলৈ নিজ চকুৰে সকলো ব্যৱস্থা পৰীক্ষা কৰিবৰ অৰ্থে প্ৰেৰণ কৰে। ইয়ালৈ আহি মিছনেবিসকলৰ সংকাৰ্ষ আৰু যুক্তি দেখা-শুনাৰ পিছতো তেওঁ বিৰূপ মনোভাব সৈয়ে থাকিল। তেওঁৰ হাতৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ মাথ-মাৰ পৰিল ড° ব্ৰুছনে গোৰমৰ বন্ধু বুলি জ্ঞান কৰা Orphan Institute-অৰ ওপৰত, কাৰণ তাৰ যোগেদি হোবা মানবীয়তাৰ আৰু শিক্ষাৰ পোহৰ বিলোয়াৰ কৰ্ম পেকৰ সম্পূৰ্ণ না-পছন্দ হ'ল। তেওঁ সেই কাৰ্যসূচীৰ পৰিৱৰ্তে এখন নৰ্মাল স্কুল পাতিবলৈ উপদেশ দিলে। ইমান আদৰৰ এটি অনুষ্ঠান লোপ পাব লগীয়া হোৱাতো ব্ৰুছনে দুখ-মনেৰে হ'লেও বিমান পাৰি, সন্মান সং কাৰ্যকে কৰি নগাঁৱত থাকিবলৈ সন্মত হ'ল। আনজন ধৰ্মোত্তা নাথান ব্ৰাউন ছাহাৰে কিন্তু মিছনেৰ ওপৰত জাপি দিয়া অপমানজনক বাধাবোৰ সহ্য নকৰি আমেৰিকালৈ টান টান কথাবে চিঠি দিলে। তাৰ ফল-স্বৰূপে তেওঁক দেশলৈ 'অলপ জিৰণি' ল'বলৈ মাতি পঠিওৱা হ'ল আৰু তেওঁ আমেৰিকা পাই ১৮৫৬ ছনত মিছনেৰ কাম ইন্তুফা দিলে। এইদৰে অসম আৰু অসমীয়াৰ দুজন পণ্ডিত আৰু শূভাকাঙ্ক্ষী বন্ধুৰ ভিতৰত এজন আমাৰপৰা আঁতৰি গ'ল। ১৯৫৮ত পেকে সম্পাদক পদ ইন্তুফা দিয়াত বোৰ্ডৰ অসংগত নীতিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটিল। কিন্তু তাৰ আগতেই হ'ব লগীয়া ক্ষতি হৈ গ'ল : Orphan Institute ভাঙি দিয়া হ'ল; অসমত বেষ্টিন্ট মিছনেৰ প্ৰকৃত প্ৰতিষ্ঠাতা আৰু অসমীয়া ভাষাৰ কল্যাণকাৰী ডক্টৰ ব্ৰাউন ঘৰলৈ ঘূৰি গ'ল। তেওঁ তাত দাসত্ব-প্ৰথা-বিৰোধী আন্দোলনত যোগ দিছিলগৈ আৰু বেতিয়া তেওঁ পুনৰ ইউনিয়নত যোগ দিয়ে, তেতিয়া মিছনেৰি-ৰূপে জাপানলৈ যায়। ১৮৫৫ৰ ফেব্ৰুৱাৰীতে তেওঁ জ্বৰ-নৰিয়াৰ বাবে শিৱসাগৰ এৰিছিল; কিন্তু ১৯৫৬ত দেশমুখা হৈও তেওঁ দূৰ দেশত থকাহো অসমক নাপাহৰিছিল। চিপাহী-বিদ্ৰোহৰ আভংক আৰু জ্বৰ-খৰৰ ঘটীয়া প্ৰক্ৰিয়াত মিছনেৰিৰ সংখ্যা দুটি আহিছিল। ড° ব্ৰুছনে লেখিছিল (১৮৫৮) : "A general feeling of insecurity is spread all over the country. All feel that it is emphatically true now that we know not what 'a day or an hour may bring forth.' "

তেতিয়া এনে বোড়ি ফুটিছিল যে বগা চালৰ এটি প্ৰাণীৰ সঁচো থাকিবলৈ দিয়া নহ'ব। গুৱাহাটী মণ্ডলিত থকা ডেনফোৰ্থে মিলিটেৰী পোছাক পিন্ধি কুচ-কাৰাজত যোগ দিয়া আদি দৈনিক কৰ্তব্য কৰিব লাগিছিল আৰু তেনে কৰি নিজৰ পৰিয়াল আৰু মিছনেৰ সম্পত্তিক সুৰক্ষা দিবৰ আশা কৰিছিল। তেওঁ

লেখিছিল, “I have done military duty daily, and that, too, directly in front of a large company of sepoys many of whom were known to be mutinous.” ব্রহ্মনে এক নিশাব আন্ধাৰত নগাঁও এৰি নাৰোদ কলং আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰইদি গুৱাহাটী পাই পাদুৰি ডেনফোৰ্থক মিৰ্চিলটোৰ সাজত দেখা পাইছিলহি। ব্ৰহ্মনে পৰিবাৰ আৰু জীয়েক মেৰীক লৈ গৃহ-যাত্ৰা কৰিলে। ১৮৫৮ত ডেনফোৰ্থে কাম্ৰুৰা আৰু শ্মিথক গুৱাহাটী দি ধৰিলে গ'ল। শিৱসাগৰ মণ্ডলিত থকা এছ. ডব্লিউ. হোৱাইটিঙক সকলোৱে পলাবলৈ উপদেশ দি আছিল, তেওঁৰো প্ৰেছটো বন্ধাৰ বাহিৰে বিশেষ কাম কৰিব নোৱাৰিছিল। এনেতে দেশ জোৰা বিদ্ৰোহ শাম কাটিলে; অসমত মণিৰাম দেৱানৰ কাঁচীৰ বাহিৰে বিদ্ৰোহ প্ৰকট হোৱাৰ অৱসৰেই উপস্থিত নহ'ল। ১৮৫৯ত মেৰী ব্ৰহ্মনক বিয়া কৰি ৰেভাৰেণ্ড চাইৰাছ এফ্. টোলমান সপৰিবাৰে নগাৱত কাম কৰিবলৈ আহে। তেওঁ মিকিবসকলৰ (আৰ্লেং) আহ্বানক্ৰমে মিকিব পৰ্বতত কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰেগৈ আৰু মিকিব ভাষাত এখন প্ৰাথমিক পুথিও লেখি উলিয়ায়। কিন্তু ব্ৰহ্মন দেশৰপৰা ঘূৰি আহি টোলমানক কাহিল অৱস্থাত দেখা পাই আমেৰিকালৈ ঘূৰাই পঠিয়ায়। মিছনেৰিসকলৰ এই হতাশ অৱস্থা আৰু ঘনীভূত হ'ল যেতিয়া দেশ জুৰি খাজনা-বৃদ্ধিৰ বাবে এক অশান্তি আৰু ছৰকাৰে সকলোকে খ্ৰীষ্টিয়ান কৰিবৰ মতলব কৰিছে বুলি এক জনবৰ চাৰিওফালে বিয়পি পৰিল। ইও মিছনেৰিসকলৰ কামত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিলে।

পৰ্বতলৈ পুনৰ দৃষ্টি ঘূৰিল :

প্ৰায় ১৮৫০ ছনমানৰপৰাই বেপ্টিষ্ট-মহলত দৃঢ় এটি ভাব হৈছিল, মিছনেৰিসকলে ডৈয়াম এৰি পৰ্বতৰ জনজাতিসকলৰ মাজত আশুফলদায়ক কামত লগাই উচিত হ'ব। এসময়ত নষ্টেসকলৰ মাজত কাম কৰা ব্ৰহ্মনৰ মন ঘূৰি ঘূৰি নগাসকলৰ মাজলৈ গৈছিল। তেওঁ জোঁৱায়েক টোলমানক ১৮৫১ত আৰ্লেংসকলৰ মাজত কাম কৰিবলৈ দিও একে ধৰণৰ আশাকে দেখা পাইছিল। বেমাৰ-আন্ধাৰে তেওঁক মিকিব পৰ্বতৰপৰা ঘূৰাই নপঠোৱা হ'লে সেই আশা তেতিয়াই হয়তো পূৰ হ'লহেঁতেন। ১৮৫৭তে ডেনফোৰ্থক কছাৰীসকলে ধৰ্মদানৰ প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল। গাৰোসকলেও বিচাৰিছিল মিছনেৰি, আৰু বিচাৰিছিল ছৰকাৰৰপৰা পঢ়াশালি। ছৰকাৰে গোৱালপাৰাত পাতি দিয়া স্কুলৰ সাতজন ল'ৰা খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱা দেখি ব্ৰহ্মনে ১৮৬৭ত গাৰোৰ মাজলৈ গৈ একে কোবতে ৩৭ জনক ধৰ্ম দিয়ে। সেই বছৰতে গাৰোৰ মাজত কাম কৰিবলৈ আই. জে. স্টোডাৰ্ড আৰু এম. বি. কফোৰ্ট অসম পায়হি, আৰু ই. জি. ফিলিপ্ছ, এম্. চি. মেছন আদি আন কেইজনমান মিছনেৰিয়েও যোগ দিয়েই ইয়াৰ পিছতে। ১৮৫১তে এছ. ডব্লিউ. হোৱাইটিঙে এজন আও নগা ল'ৰাক বুৰ-পোৱা দিছিল। কিন্তু ১৮৭১ত ই. ডব্লিউ. ক্লাৰ্ক যেতিয়া শিৱসাগৰলৈ আহে, তেওঁ নগাৰ মাজত কাম কৰাত বিশেষ আগ্ৰহী হয় আৰু কলিবৰ ধোৱাৰ পুতেক গধূলু বুফাছ ব্ৰাউনৰ সহায়ত আও ভাষা শিকি ১৮৭২ৰপৰা মাজে-সময়ে আও চাংবোৰত ঘূৰিবলৈ ধৰে আৰু ১৮৭৬ৰ মাৰ্চত যেতিয়া মিছনৰ ছপাশাল আৰু পৱিত্ৰ পুথিৰ অনুবাদৰ দায়িত্ব এ. কে. গানিক গতাই দিব পৰা হয়, তেতিয়া তেওঁ নগা পৰ্বতত ঘৰ-দুৱাৰ লৈ কামত লাগি যায়। মন কৰিব লগীয়া যে নাথান ব্ৰাউনে বাইবেলৰ যি অনুবাদৰ কাম আৰম্ভ কৰে, তাৰ ক্ৰম বাখি নিখি লিবাই, হোৱাইটিং, ৱাৰ্ড আৰু শেহত গানিয়ে কৰ্ত্ত কৰাৰ ফলত ১৯০৩তহে অনুবাদৰ আঁচনি পূৰ হয়। আনফালে, ১৮৬৭ৰপৰা (যি বছৰি ব্ৰহ্মনৰ ইংৰাজ-অচমিয়া অভিধান ছপা হৈ ওলায়) অসমৰ বেপ্টিষ্ট মিছনে ডৈয়ামৰপৰা গৈ পৰ্বততে মনোযোগিতা প্ৰয়োগ কৰাৰ পৰিৱৰ্তিত নীতিত চলিবলৈ আৰম্ভ কৰে। শিৱসাগৰ, নগাঁও আৰু গুৱাহাটীত তেওঁলোকৰ কাৰ্য চলি থাকিলেও তাত থকা পাদুৰিসকলে (ও. এল্. স্বাছন, জন ফাৰ্থ, আৰু পিছত জোছেফ্. পল্) অসমীয়া লোকতকৈও চাহ-বাগিচাত কাম কৰা মুণ্ডাৰ আদি জনজাতীয় লোকসকলৰ মাজত প্ৰচাৰকাৰ্য কৰাটোহে সমুচিত বিবেচনা কৰিছিল। ১৮৭৯ত ডিব্ৰুগড়ৰ ওচৰৰ দুখন বাগিচাৰ ইংৰাজ মালিকে তেওঁৰ বনুৱাৰ মাজত ধৰ্মদান কৰিলে মিছনলৈ আৰ্থিক সহায় আগ বঢ়োৱাত ব্ৰহ্মনে নিজে ডিব্ৰুগড়ত কেন্দ্ৰ খোলোঁ বুলি গৈছিল; কিন্তু বাগিচা দুখনৰ মেনেজাৰসকলেৰে সেই কামত বিৰোধ হোৱাত ব্ৰহ্মন তাৰপৰা ঘূৰি আহি আমেৰিকালৈ প্ৰত্যাবৰ্তন কৰে। ১৮৮৩ত তেওঁৰ মৃত্যু ঘটে। সেই বছৰতে

আসাম কোম্পানিয়ে শিৱসাগৰৰ মিছন ছপাখানাটো কিৰি লয়। অসমৰ বেপ্টিষ্ট মিছনৰ তথা অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত ১৮৪৩ এটা বিশেষ চিন দি ৰাখিব লগীয়া বহুৰ।

অসমৰ জাতীয় জীৱনত বেপ্টিষ্টৰ ভূমিকা :

অসমৰ জাতীয় জীৱনত বেপ্টিষ্টসকলৰ ভূমিকা হ'ল মৃত-সঞ্জীৱনী-দানৰ, অসমীয়া ভাষাৰ গ্ৰাণ আৰু নিৰ্মাণৰ জীৱনদায়ী ভূমিকা। ১৮২৬ৰ ২৪ ফেব্ৰুৱাৰীৰ মান-ইংৰাজৰ স্মাৰ্ভাৰ সন্ধিমতে অসম দেশ মানৰ কয়লৰপৰা ইংৰাজৰ হাতলৈ যায়। ১৮৩৬ত ইংৰাজ প্ৰভুসকলে নিয়ম কৰিলে যে অসমৰ আদালত আৰু পঢ়াশালত অসমীয়া ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে বঙলা ভাষাহে চলোৱা যাব। অসমীয়া প্ৰজাৰ তেতিয়া বুদ্ধিয়েই নাছিল নে কথা ক'ব পৰা শক্তিয়েই নাছিল, ছৰকাৰৰ আদেশ নিবিৰোধে চলিল ঙ্গল্লাথৰ ৰথৰ দৰে ঘৰ্ষৰ কৰে। অসমৰ বুদ্ধি আৰু জ্ঞানৰ প্ৰদেশলৈ যে আঁউসীৰ অন্ধকাৰ নাছিল! কিন্তু সেই অন্ধকাৰ আঁতৰ কৰিবলৈ নাটকীয়ভাৱে তাৰ প্ৰতিবিধান-কৰ্তাসকলো লগে লগেই সাজু হ'লহি। “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”-কাৰে অনুভূতিৰে লেখিছে, “এই যোপমৰা আন্ধাৰৰ মাজতে জানিবা, বিজুলীৰ দৰে উজ্জল, অথচ থিৰ, এতাই পোহৰ আছিল। সি অৱশ্যে দৈৱ-প্ৰেৰিত-স্বৰূপ! সেয়ে হৈছে আমেৰিকাৰ বেপ্টিষ্ট মিশ্যন সমাজৰ সমজুৱাসকলৰ অসমলৈ শূভাগমন। ঠিক যি বছৰত অসমীয়া ভাষাক নিজ প্ৰাপ্য পৰা বঞ্চিত কৰি অপমানিত কৰা হয়, অবিকল সেই একে সনতে এওঁলোকৰ, যেন তাৰ প্ৰতিবিধান এবিবলৈকে, অসমত পদাৰ্পণ। সেইদৰে, আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ গুৰিত যি অনিষ্টৰ বিহ চলা হৈছিল, এওঁলোকে তাৰ জোখাৰেই চোকা ওষধি দি সেই গছজোপা কথমপি জীয়ালে। এইদৰে আধুনিক অসমীয়া জাতি নিজ জাতীয় জীৱনৰ বাবে এইসকলৰ ওচৰত কিমান স্বৰ্গী, তাক বঢ়াই কোৱা টান।” “অসমীয়া ভাষাৰ এই বিপদৰ কাল, আৰম্ভৰ পৰা ধৰি, দুকুৰি বছৰৰ ওচৰা-উচৰি। এই মহানুভৱ পাদ্ৰীসকলে ততোধিক কাল এই অনায়াৰ প্ৰতিকাৰ কৰিবলৈ যুজিছিল” (পিঠি ৮)। অসমত বেপ্টিষ্টসকলৰ কাৰ্য-কলাপৰ দুই প্ৰধান দিশ হ'ল পঢ়াশালি-স্থাপন আৰু পঢ়াশালীয়া পাঠ্য আৰু ধৰ্মগ্ৰন্থৰ প্ৰণয়ন আৰু মুদ্ৰণ। এই দুই কাৰ্যতে মাধ্যমৰ প্ৰশ্নটো হ'ল মৌলিক। সেই মূল প্ৰশ্ন বাস্তৱবাদী আৰু কাৰ্যকৰী দৃষ্টিভংগিৰে বিচাৰ কৰি বেপ্টিষ্টসকলে দেখিলে যে এই বিষয়ত অসমীয়া ভাষাৰ বাহিৰে গতান্তৰ নাই। গতিকে ব্ৰাউনে সাদিয়াত কাম আৰম্ভ কৰিয়েই সেই ভাষা শিকি ল'লে, আৰু তাৰ শক্তি আৰু সৌন্দৰ্য উপলব্ধি কৰিলে। যদিও ওপৰ-চকুৱা ছৰকাৰী মতবাদৰ বাবেই হওক বা তেওঁৰ প্ৰাথমিক ভুল হিছাপতেই হওক তেওঁ পোনতে অসমীয়াক বঙলাৰ অপভ্ৰংশ বুলি ভ্ৰম কৰিছিল, অতি সোনকালেই তেওঁৰ সেই ভ্ৰান্তি দূৰীভূত হ'ল। বিশেষজ্ঞ ভাষাতাত্ত্বিক ব্ৰাউন অসমীয়া ভাষাৰ এজন সেরক হৈ পৰিল। কেৰিৰ বাইবেলৰ অনুবাদৰ অসমীয়া ৰূপটো (idiom) তেওঁ বৰ গোলমালীয়া পাইছিল বাবে সকলোৰে কামত আৰু মনত লাগিব পৰাকৈ নতুন ভাৰ্ভাৰ আঁচনি হাতত লৈ হাতে-কামে তাত লাগিয়ে গ'ল। তেওঁৰ নিউ টেষ্টামেণ্ট “মিচু প্ৰিন্টৰ নতুন নিয়ম” ১৮৪৮ ছনত ওলাল : কিন্তু আন কেইবাখনো হাত লগাৰ পিছতহে ১৯০০ ছনত আঁচনিখন সম্পূৰ্ণ হৈছিলগৈ, আগতে আমি দেখি আহিছো। গুৱাহাটীত শ্ৰীৰামপুৰৰ প্ৰতিনিধিৰূপে পোনতে মিছনেৰি কাম কৰি পিছত শিক্ষকতাত থকা অসমীয়া ভাষাৰ স্বতন্ত্ৰতা মৰ্কিলেও স্বীকাৰ নকৰা ইংৰাজ উইলিয়াম ৰবিন্সনে ১৮৩৯ ছনত গৌহাটী ছেমিনাৰিৰপৰা উলিওৱা *Grammar of the Assamese Language*-অৰ পিছত অধিক সংগতভাৱে অসমীয়া ভাষাৰ স্বতন্ত্ৰতা দেখুৱাই ব্ৰাউনে অসমীয়া ভাষাৰ ব্যাকৰণ প্ৰকাশ কৰে ১৮৪৮ত—*Grammatical Notices of the Assamese Language*.^১ তেওঁ সাদিয়াত থকাত আৰম্ভ কৰা চাৰিখন Gospel-অৰ অসমীয়া ৰূপ ১৮৫৪তহে শিৱসাগৰৰ প্ৰেছৰপৰা ওলাইছিল। *Psalms of David*-অৰ কিছ্ গীত তেওঁ সুন্দৰকৈ ভাঙি উলিয়াইছিল। পঢ়াশালীয়া

^১ইয়াৰ পিছৰ বছৰত (১৮৪৯) ৰবিন্সনৰ Notes on the languages spoken by the various tribes inhabiting the valley of Assam and its mountain confines ওলায় *Journal of the*

Asiatic Society of Bengal-ত (Vol. XVIII, pt. I)। তেওঁ তাত অসমীয়া আৰু বঙলাৰ ব্যাকৰণ আৰু শব্দভাণ্ডাৰ সামান্যভাৱে তুলনা কৰিছে।

পাঠন বিষয়ত্ৰাটন আমাৰ বাটকটীয়া। তেওঁৰ “প্ৰথম গননা” (১৮৪৫) “দ্বিতীয় গননা” (১৮৫৫), “ছূপালৰ বিষয়ক” (১৮৫১) সেই সময়ৰ বঙলা পুথিতকৈও উৎকৃষ্ট আছিল। ব্ৰাউন হাহাবে পুৰণি অসমীয়া সঁচিপতীয়া-ভুলাপতীয়া পুথি সংগ্ৰহ-প্ৰকাশ আৰু অসমৰ অতীত-অধ্যয়নৰ বিষয়তো পথ-প্ৰদৰ্শকৰ কাম কৰিছিল। কাশীনাথ তামূলী ফুকনৰ “আসাম বুৰঞ্জি” (১৮৪৪) আদি মিছন প্ৰেছৰপৰাই ছপা হৈ ওলায়। ব্ৰাউনৰ দৰেই অভিজ্ঞ ভাষাতাত্ত্বিক মাইল্‌ছ ব্ৰহ্মনৰ দুটি অক্ষয় কীৰ্তি—প্ৰথম ‘অচমীয়া-ইংৰাজি অভিধান’ (১৮৬৭) আৰু অসমীয়া ভাষাৰ হকে বুদ্ধত সেনাপতিৰ পদ গ্ৰহণ কৰি বিজয় লাভ। সেই সময়ত ‘যা নিশা সৰ’ভূতানাম্’, তাত সকলোৰে চৌপনিৰ ঘোৰঘোৰণি। অসমীয়া ভাষা জহমামে গ’লেও কৰো কাহী-পাতে গা নাকাটিছিল। এই শোকজনক অৱস্থাৰ বৰ্ণনা দি ১৮৫৪ চনৰ কথা গুণাভিৰামে লেখিছে, “তেতিয়াও অসম দেশত ছুল আৰু কাছাৰীত বঙ্গলা ভাষা চলিছিল। পাদ্ৰীসকলে অসমীয়া ভাষা চলোৱালৈ বৰ যত্ন কৰিছিল। বনচন পাদ্ৰী চাহাবে অসমীয়া ভাষা চলোৱালৈ এক আবেদনপত্ৰ প্ৰস্তুত কৰে। ফুকনে সেই চাহাবক এই বিষয়ে অনেক সাহায্য কৰিছিল। ফুকন বিনে দেশীয় লোকৰ হৈ দুআষাৰ কথা কয় বা কোনো আলোচনা কৰে বা বুদ্ধি দিয়ে তেতিয়া এনে লোক নাছিল। দেশীয় যিসকল লোক আছিল সেই সকলোৱে বঙ্গলা দেশৰ নদীয়া শান্তিপুৰ বা কনৌজপুৰৰপৰা অহা বুলি অভিমান কৰিছিল। অসমীয়া ভাষাই চলোক বা বঙ্গলা ভাষাই চলোক কাৰো কোনো ধাৰ নাখাইছিল। পাদ্ৰী চাহাবসকলে যত্ন কৰিছিল, তাৰপৰা বিফল-ফল নদৰ্শিল। পাছে ফুকনে পাদ্ৰী চাহাবসকলক আৰু পাদ্ৰী চাহাবসকলে ফুকনক দেশীয় ভাষা বিষয়ে সাহায্য কৰাত উভয়ে এই ভাষাৰ বিশেষ যত্ন কৰিবলৈ ধৰিলে।” সেই দুদিনত অসমৰ ভৈৰৱপুৰীয়াসকলে ‘নদীয়া শান্তিপুৰ বা কনৌজপুৰৰপৰা অহা বুলি’ মঠ ধৰি দেশত ‘অসমীয়া ভাষাই চলোক বা বঙ্গলা ভাষাই চলোক’ তালৈ কেৰেপ নকৰাটো বাস্তৱিকতে লজ্জাজনক, যদিচ আজিও ধেনে মৃত্যু-কম্প উদ্ভাসীনতাৰ ‘বুৰঞ্জীৰো হয় পুনৰ্ভাৰণ, জ্ঞান-বৃদ্ধিসে কয়।’ প্ৰথম স্তৰত ব্ৰাউন আৰু ব্ৰহ্মন মাথোন ছাৰা সম্পৰ্কে সজাগ থকা অসমৰ সেই ‘যা নিশা সৰ’ভূতানাম্’, তাত তেওঁলোক দুজনহে ‘জাগতি’। আৰম্ভণিৰ কিছু দিন আলোচ-লেখ চোৱাৰ পিছত তেওঁলোকৰপৰা চিঠি যায় কলিকতাৰ ছৰকাৰ বাহাদুৰলৈ। কিন্তু সেই চিঠিয়ে প্ৰশাসক আৰু এডুকেচন কাউঞ্চিল কৰ্তৃপক্ষৰ বিমুখ হৃদয়-দুৱাৰত সামান্য টোকৰ এটাও মাৰিবগৈ নোৱাৰে। অসমীয়া ভাষা এটা ভাষা নহয়, এনে এক অটল বিশ্বাস ত’ত! দ্বিতীয় স্তৰত, যোঁৱেয়া ১৮৫৩ত মফাট মিছ’ ছাহাব অসমৰ প্ৰশাসন সম্পৰ্কে অনুসন্ধান কৰি প্ৰতিবেদন প্ৰস্তুত কৰিবলৈ আহিল, তেতিয়া টেকিয়াল ফুকন আৰু ব্ৰহ্মনে পৰম্পৰে আলোচনা কৰিলে। নগাঁৱৰ ব্ৰহ্মন আৰু আন আন মিছন কেন্দ্ৰৰ মিছনেৰে কেয়োজনে অসমীয়া ভাষাক শিক্ষাৰ মাধ্যম কৰাৰ পৰামৰ্শ আগ বঢ়াই মিছনলৈ কাগজ পঠিয়ায়। ফুকনৰ ফালৰপৰা এখন ত্ৰৈ ত্ৰৈ বিচাৰৰ সুদীৰ্ঘ আৰক-পত্ৰ (‘Observations on the Administration of the Province of Assam’) দাখিল কৰা হ’ল; তাতে পঢ়াশালি আৰু আদালতৰ ভাষাৰ বিষয়ে সুন্দৰ যুক্তিৰে বিচাৰ কৰি তেওঁ অসমীয়া ভাষা পুনঃপ্ৰচলনৰ পোষকতা কৰে। মিছ’ ছাহাবে তেওঁৰ প্ৰতিবেদনত (১৮৫৪) ড. ব্ৰাউনক the best scholar in the Province বুলি অসমীয়া ভাষাৰে সুন্দৰ আৰু সৰল, আৰু বঙলাৰ লগত তাৰ যে মিলতকৈ অমিলহে অধিক, ব্ৰাউনৰ এনে যত্ন উদ্ধৃতি দি ক’লে, “I think we made a great mistake in directing that all business should be transacted in Bengallee, and that the Assamese must acquire it.” মিছ’ আনন্দৰামৰ নাম কৈ ে পৰামৰ্শ দিয়ামতে বঙলাৰ ঠাইত পঢ়াশালি-বোৰডো কাউঞ্চিল অৰ্হ এডুকেচনে অসমীয়া চলাব লাগে বুলি স্পষ্ট মত প্ৰকাশ কৰিলে। কিন্তু কলিকতাৰ প্ৰশাসন-যন্ত্ৰই সন্মানতো কুৰুং-কাৰাং কৰাৰ কোনো লক্ষণ দেখা নগ’ল; কাউঞ্চিল অৰ্হ এডুকেচনো ব’ল অগৰ-অচৰ হৈ। আনন্দৰামে নিজৰ নাম নিদি A native বুলি স্বাক্ষৰত A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam নামে এখনি পুথি প্ৰকাশ কৰিলে ১৮৫৫-ত। এইটো অৰ্হপূৰ্ণ কথা যে কিতাপখন শি. ৰেবিন্দু আৰ্মেৰিকান য়েণ্টেইট মিছন প্ৰেছত মুদ্ৰিত হৈছিল। এই পুথিয়েও কলিকতাৰ লেডিমাথানৰ বিৰাট বপুক-কাতি-কুতা

কৰাৰ নোৱাৰিলে। ১৬ জুন ১৮৫১ তাৰিখে আনন্দৰামৰ অকাল মৃত্যু ঘটে। তেওঁ সৰ্বস্বত্বকল্পে আত্ম কৰামতে অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃস্থাপন দেখা নাপালে। অসুখত মৃত্যুৰ আগদিনা চাকি লগেগৈ পৰ্ব্ব-পৰা তেওঁ অসমীয়া কথা নকৈছিল; যি কৈছিল তাৰ কিছ্ৰ বঙলা আৰু কিছ্ৰ সংস্কৃত, মাজে মাজে ইংৰাজী বা হিন্দী। তেওঁৰ সকলো চেষ্টা বাৰ্ধ কৰি মাতৃভাষা লৈ তেওঁৰ আশা-ভাৱসা তেওঁৰ লগতে গ'ল দেখি এনে হৈছিলনেক?

দেশ ৰণত অসমীয়া ভাষাৰ বন্ধাৰ হকে ব্ৰহ্মন আদিৰ সুদক্ষ ৰণ-কৌশল :

উনিচ-বছৰীয়া প্ৰতিভাৱান আনন্দৰামক মৰণে হৰণ কৰি নিলে। তাৰ চাৰি বছৰ আগতে আমেৰিকাৰ মিছন কৰ্তৃপক্ষৰ অসংগত মনোভাৱৰ হেতুকে ডক্টৰ ব্ৰাউনে অসম দেশ এবিধ লগীয়া হ'ল। এতিয়া থাকিল মাথোন ডক্টৰ ব্ৰহ্মন তীখাৰে গঢ়া এটা মন লৈ। তদুপৰি, শিৱসাগৰত থকা মিছনেৰি-সকলো ভাষাৰ বিষয়ত সক্ৰিয় হৈ উঠিল। এই মিছনেৰিসকল আৰু ব্ৰহ্মনে নিজেকে এক আন্দোলন আৰম্ভ কৰি দিলে অসমীয়া ভাষাৰ হৈ, আৰু সেই আন্দোলনৰ লগত স্থানীয় লোকসকলক মুকলিকৈ জড়িত কৰা হ'ল। শিৱসাগৰ, নগাঁও আদি চাৰিওফালে অসমীয়া পুনঃপ্ৰচলনৰ হকে ৰাজহুৱা আৰকপত্ৰ চৰকাৰলৈ গ'ল। এই কৌশলৰ উপৰিও ব্ৰহ্মন ছাহাবে প্ৰয়োগ কৰা আৰু এটি কৌশলৰ কথা অনপ দিন আগতে ৰেডাৰেও এফ্. এছ. ডাউল্ডৰ হাতলৈ অহা ব্ৰহ্মনৰ হাতৰ কিছ্ৰ কাগজপত্ৰপৰা (তাক Bronson Papers নাম দি লোৱা হৈছে) জানিব পৰা গৈছে। মিছ্ৰ ছাহাবে অসমৰ প্ৰশাসনৰ বিষয়ে ১৮৫৩তে নানা অনুসন্ধান কৰি কলিকতালৈ গৈ ছৰকাৰত প্ৰতিবেদন দাখিল কৰিলে। সেই প্ৰতিবেদনত বঙলা গুচাই অসমত অসমীয়া পুনঃপ্ৰৱৰ্তন কৰাৰ যুষ্টিপূৰ্ণ পৰামৰ্শ আগ বঢ়ালে। কিন্তু সেয়া কাৰ্যত ফলিবৰ কোনো আগভুক দেখা নগ'ল। অসমৰ স্কুলবোৰৰ পৰিদৰ্শক আৰু এই দেশৰ শিক্ষাৰ হৰ্তা-কৰ্তা বিধতা উইলিয়াম ৰবিচ্ছন সেই সময়তে কলিকতাৰপৰা পাক মাৰ্শি আহিলগৈ। তেওঁৰপৰা যি বুজ পোৱা গ'ল, ভাষা-নীতিৰ পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ কোনো আশা নাই। ৰবিচ্ছনে কলিকতাত পাকটো মাৰি আহোঁতে এই বিষয়ত যেন কিবা ভাঁউৰি-পাক লগাই থৈ আহিল আৰু তাৰ ফলতে যেন মিছ্ৰৰ কৰ্তৃপক্ষীল অনুমোদনো শক্তিশীন মন্ত্ৰ মাথোনত পৰিণত হ'ল—এনে এক সন্দেহৰ ভাবে বোধ হয় ব্ৰহ্মনসকলৰ মনত উগূল-ধুগূল লগাবলৈ ধৰিলে। ব্ৰহ্মনেই বোধ হয় এটি সুবুধি পাণ্ডি উলিয়ালে। তেওঁ অসমত বঙলা ভাষাৰ প্ৰচলনক বাহাল ৰখাৰ পক্ষপাতী ৰাই উকীল ৰবিচ্ছনক ১৮৫৪ৰ মাজভাগত এটা অনুৰোধ জনালে, তেওঁ যেন নিজ পক্ষ সমৰ্থন কৰি এটা টোকা প্ৰস্তুত কৰি দিয়ে। সেই অনুসৰি ৰবিচ্ছনে 'Some remarks in defence of the use of Bengali in the Government Schools in Assam' নামে টোকা তৈয়াৰ কৰি ৩১ আগষ্টত ব্ৰহ্মনলৈ পঠিয়ালে। ব্ৰাউন ছাহাব তেতিয়াও শিৱসাগৰতে আছিল; ব্ৰহ্মনে তেওঁক, গুৱাহাটীত থকা ডেনফোৰ্থ আৰু উইলিয়াম ৱাৰ্ডক আৰু নগাঁৱত থকা ইৰা জে. স্টোডাৰ্ডক ৰবিচ্ছনৰ টোকাটো দি নিজৰ মন্তব্য লিখিতভাৱে দাঙি ধৰিবলৈ ক'লে। নৱেম্বৰৰ প্ৰথম সপ্তাহতে এই চাৰিওজন মিছনেৰিৰপৰা ৰবিচ্ছনৰ বৃত্তিৰ প্ৰতিবৃত্তিৰে পত্ৰ পোৱা গ'ল। ৮ নৱেম্বৰ তাৰিখে ব্ৰহ্মনে ৰবিচ্ছনলৈ লেখিলে অৰ্পণভাৱে, "I am given to understand that previously, as also during your late visit to Cal. your opinion was solicited, whether the Assamese or Bengali is the better medium of education for the Assamese race, and you gave your voice in favour of still suppressing their language—which opinion influenced the Council of Education during the whole period of its administration, and in the absence of further information must necessarily still induce the Govt. to dis-favour the Assamese as the most fitting medium for the proposed scheme of vernacular education, it seems therefore but proper and fair that your reasons as given in your paper should be laid before the

Govt. together with the very serious objections against them.” ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল : ‘বৰিশ্বন্ধন, তুমিয়ে যত কুটব ঘাই, অসমে ন্যায্য প্ৰাপ্য নোপোৱাৰ গুৰিব ঘাই কৰিল।’ ব্ৰহ্মনে বৰিশ্বন্ধনৰ Remarks, আৰু চাৰ্কিজন মিছনেৰিয়ে সেই Remarks-অৰ সমালোচনা কৰা চিঠি লগত যুটী দি বংগৰ লেফটেনাণ্ট-গৱৰ্নৰ ফ্ৰেডাৰিক্ জেমছ্ হালিডেইল অসমীয়া ভাষা পুনঃপ্ৰচলনৰ হকে সুন্দৰ যুক্তি দেখুৱাই দেখুৱাই ১০ নৱেম্বৰত এখন আজি পঠিয়ালে ; আৰু এতিয়া বংগৰ লেজিছলেটিভ্ কাউন্সিলৰ সন্মত হোৱা মিলছলৈও লেখিলে এখন চিঠি। কিন্তু উদাৰমনা ব্ৰহ্মনে শিয়ালৰ কান্ধত মগ্ধহৰ ভাব দি, উলক ভেঁটা-ধৰীয়া দি আজিখন পঠালে অসমীয়া ভাষাৰ শত্ৰু বৰিশ্বন্ধনৰ যোগেদি তেওঁৰ আৰু কিবা বক্তব্য থাকিলে তাকো লগতে যাতে কৰ্তৃপক্ষলৈ পঠাব পাৰে ! ব্ৰহ্মনৰ এই কৌশল ব্যক্তিৰ পৰ্য্যেদি গৈছিল নে নাই, তাক আজি ক’ব পৰা নগ’ল। তেওঁৰ আজি আৰু আন নথিবোৰ হালিডেইল হাতত পৰিলেগৈ নে বাটতে তাক নিগনিয়ৈ কুটিলে, বা হালিডেইল হাতত পৰি, অলপ পৰলৈ হ’লেও তেওঁৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিছিল নে সিবোৰক পেলনচক্ৰ কাকতী ওৰফে ৱেষ্টপেপাৰ্ বাঙালীক সমৰ্পণ কৰা হ’ল, তাক আমি ক’ব পৰাকৈ কোনো অভিলেখ দৃষ্টিপথলৈ অহা নাই। ব্ৰহ্মনে কিন্তু নিশ্চয় বিষয়টো আনন্দৰাম ফুকনৰ লগত গভীৰভাৱে আলোচনা কৰিছিল। ফুকনৰ পৰামৰ্শ প্ৰায় আখৰে আখৰে গ্ৰহণ কৰি মিছে দিয়া অনুমোদন যোঁতয়া বংগ ছবকাৰ আৰু কাউণ্ডিল্ অফ্ এডুকেচনে অৱহেলা কৰাটো অপৰাধ হ’ল, তেঁওঁয়া ফুকনে ব্ৰহ্মনেৰে মহা-পিতা কৰি *A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam* ৰচনা কৰিলে আৰু শিৱসাগৰ বোৰ্ণিষ্ট মিছন প্ৰেছৰ পৰা এশ কপি ছপাই উলিয়াই ছবকাৰৰ ঘৰ আৰু জনা-বুজা লোকৰ মাজত বিনামূলীয়াকৈ বিতৰণ কৰিলে। কিন্তু ক্ষুব্ধৰ যুক্তিৰ সেই ব্ৰহ্মাজ্ঞও বাৰ্ধতাৰ পথেৰে পথিক হ’ল।

মিছনেৰিসকল কিন্তু সহজে যুজখন এৰি দিয়া বিধৰ ভক্ত নাছিল। “অৰুনোদই”ত অসমীয়া ভাষা লৈ আৰু অসমীয়া বঙলাৰ তুলনাৰে দুই-এটি সৰু লেখা অতি পাতলকৈ উলিওৱা হৈছিল। এতিয়া সেই বহল প্ৰচাৰিত পাঠকাৰ পাত অসমীয়া পণ্ডিতৰ অসমীয়া ভাষাৰ হকে দিয়া যুক্তিৰ বাবে মুকলি কৰি দিয়া হ’ল।^১ ২৫ মেই ১৮৫৫ তাৰিখে ব্ৰহ্মনে কলিকতাৰ *Friend of India* (আজি-কালি যাক *Statesman* বোলা হয়) বাৰ্তা-কাকতত অসমীয়া ভাষাৰ হৈ ওফালতি কৰি এখন চিঠি দিয়ে ঘন যুক্তি দি। ১০ মেইৰ কাকতখনত ‘Progress of the Education Scheme at’ this Presidency’-বাৰ্ষিক এটা সম্পাদকীয় প্ৰবন্ধ ওলায়। তাৰ সূত্ৰ ধৰি ব্ৰহ্মনে অসমৰ শিক্ষাৰ বিষয়ে কথা উলিয়াই লৈ কয় যে দেশৰ আন আন ঠাইৰ দৰে অসমতো শিক্ষাৰ অগ্ৰগতি হোৱা নাই। তাৰ পিছত ভাষাৰ কথা : “You are aware that the Assamese, like all other people, have a *mother tongue* ; and you will not have forgotten that the venerable Dr Carey, who put forth the first efforts to benefit the Assamese, found it necessary to employ that medium, as his translations of the Assamese Scriptures and other works abundantly show. At a later period also, when the Serampore Mission appointed Messrs. Robinson and Rae to Assam, their opinion as to the necessity to use the Assamese Language is evident from their having revised and printed St. Luke’s Gospel and other works in Assamese.” আন লোকসকলেও ১৮৫০

^১জানুৱাৰী ১৮৫৬ত আৰু ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৬ত ওলোৱা ‘কলিকতা নগৰত থকা এজন অচমিয়া লোক’ৰ (গুণাভি-বাহ) পত্ৰত অসমীয়া লোকে অসমীয়া ভাষা শিক্ষা উচিত, অসমীয়া ভাষা বঙলাৰপৰা স্বতন্ত্ৰ—এনেবোৰ বিষয় আৱৰ্জিত হৈছিল। তেওঁৰ ‘অচমিয়া ভাষা’ (ডিচেম্বৰ

১৮৫৫) প্ৰবন্ধত স্পষ্টভাৱে ইয়াত অসমীয়া-বঙলা প্ৰবৰ ওচৰ চপা হৈছিল। পূৰ্ণানন্দ সমাৰ ‘অসমীয়া ভাষাৰ কথা’ (মাৰ্চ ১৮৫৬), জি. ৰ.-ৰ (গুণাভিৰাম) ‘মাৰ্জি ভাষাৰ শক্তি’ (মাৰ্চ ১৮৫৭) আদি লেখাত স্থানীয় লোকসকলৰ অনুজ্ঞিত প্ৰকাশ পাবলৈ ধৰে।

অসমীয়া ভাষাত পাঠ্য পুথি প্ৰণয়ন কৰাত প্ৰবৃত্ত হৈছেই। সৰ্বসাধাৰণৰ মাজত প্ৰচলিত সৰাভো সৰ্বজনপ্ৰিয় ধৰ্মৰ গ্ৰন্থবোৰ গ্ৰীষ্মকৰ পুৰুষে বচনা কৰা। “What is the secret of these books being so popular as to be found in almost every house, and on every tongue? Simply this, that Shri Hungkor struck for the masses. He came down to the level of the people, and translated from the Sanskrit these portions of the Hindu sacred books, and presented them to the people in their own familiar dialect. Relieved of a foreign tongue, and from difficult and abstruse terms, the people could now chant the praises of their gods in the familiar language of childhood. They took among them like wild-fire, and are to this day increasingly popular.” আমেৰিকান বেপ্টিষ্ট মিছন সমাজৰ স্কুলত বঙলা ভাষা আৰু বঙালী পণ্ডিত দি দেখা পোৱা গৈছিল, দুইটা বন্ধুৱেই কামত নালাগে, “The two languages in their inflections, modes, affixes, prefixes, spelling, and above all pronunciation are so different that Bengali is to an Assamese what Latin and French are to an English school boy.” শেষ ছেদত বিচাৰপতি মিছনৰ অনুমোদনৰ উল্লেখ কৰি ব্ৰহ্মনে সুধিছে, “Will this recommendation of Judge Mills be adopted in the forthcoming scheme? Many are waiting with no small solicitude for the result.” *The Friend of India*ৰ সম্পাদকে অতি স্পষ্ট আৰু শক্তিশালী ভাষাত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰচলন সমৰ্থন কৰি সম্পাদকীয় প্ৰবন্ধ লেখে। তেওঁ সাহসেৰে আৰু বিশ্বাসেৰে কয়, “The Assamese is not a mere provincial speech, like the Yorkshire or Wiltshire patois in England, or the Gascon or Briton patois in France, or the Chittagong and Sylhet patois in Bengal; it is a written and printed language.” ব্ৰহ্মনৰ যুক্তিৰ ধাৰাত আগ বাঢ়ি সম্পাদকদেৰে সিদ্ধান্ত দিবৰ যত্ন কৰে : “and it must be the language through which the elements of knowledge are communicated, if ever, to the great body of the people.”

মিছনেৰিসকলে আৰু এটি কৰ্ম কৰিলে। সিসকলৰ স্কুলত অসমীয়া কিতাপৰ অভাৱত বঙলা পুথি ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। ১৮৫৪ জনৰ জানুৱাৰীত আমেৰিকাৰ বোৰ্ডৰ ফৰেইন ছেক্ৰেটাৰী ডক্টৰ ছলোমন পেকৰ লগত আন কথাৰ লগতে এই কথাও আলোচনা কৰাত সিদ্ধান্ত কৰা হ’ল যে পঢ়াশালিত বঙলা বন্ধ কৰি দিব লাগে। তেতিয়াহে যদি অসমীয়াত পুথি ওলাবলৈ ধৰে। ১৮৬৭ চনত ডক্টৰ ব্ৰহ্মনৰ “অচমিয়া আৰু ইংৰাজ অভিধান”ৰ প্ৰকাশ হোৱাত অসমীয়া ভাষাৰ হকে যুক্তিৰ এক অটল ভিত্তি নিৰ্মিত হ’ল। ষষ্ঠ দশকৰ মাজতেই কিছু জৰে-থৰে ধৰি মিছনেৰিসকলৰ বল কমাইছিল, “চিপাহী বিদ্ৰোহ”ও তেওঁলোকৰ কামত আৰ্হি কৰিছিল। মিছনৰ প্ৰতিষ্ঠাপক, ভাষা-পণ্ডিত ডক্টৰ ব্ৰাউন অসুখৰ কাৰণে আৰু আমেৰিকাৰ বোৰ্ডৰ লগত লগা খকা-খুন্দাৰ কাৰণে ১৮৫৬ত অসম এৰিলে। নবেম্বৰ ১৮৫৭ত ব্ৰহ্মনো বুথ পৰিয়াল লৈ ঘৰলৈ যাব লগীয়া হ’ল। শেহত ১৮৫৮ত গোটেই অসমত আৰ্পেক্ষক-ভাৱে নতুন একন মিছনেৰি, এছ. ডব্লিউ. হোৱাইটিং মাথোন বৈছিল। ভাগ্যে ১৮৬১ত ব্ৰহ্মন আকৌ অসমলৈ আহিল আৰু সদ্যসমাপ্ত দশকটোৰ যিখন ভাষা-যুক্ত আনন্দৰাম ফুকনে সৈতে মিছনেৰিসকল হাবিছিল, সেই বৃদ্ধৰ বাবে পুনৰ ধেম ধৰি নাও-নাওৰা গোটাবলৈ আৰু ঘাটি তৈয়াৰ কৰাত লাগি গ’ল। ইতিমধ্যেই ফুকনৰ মৃত্যু ঘটিছিল; কিন্তু তেওঁৰ *Few Remarks* পুথিখনত তেওঁৰ যোদ্ধা আত্মাটি বৈ গ’ল। বাৰ বছৰৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ ফল ব্ৰহ্মনৰ “অচমিয়া আৰু ইংৰাজ অভিধান” (১৮৬৭) নতুন ৰণখনৰ এক দেৱৰো অস্তিত্ব বেহু হ’ল। অসমীয়া ভাষাৰ অলপ্ৰতিষ্ঠাতা ঘোষণা কৰি ব্ৰহ্মনে অভিধানৰ

‘আভাস’ত ক’লে :

সকলো জাতি আৰু মানুহৰ মাজত নিজ মাত্ৰি ভাষা আদৰনিয়। সেয়ে জিমান কি খিন আৰু অসোভিত নহওক, তেও আপোন ভাষা বুলি নেৰে। বন বিগ্ৰহ, ৰাজ্য ভগা আৰু নতুন ৰাজ্য পতা, এনে দুৰ্ঘটনাৰ পৰা, বা নানা বিদেশি ভাষা সিকাতে মাত্ৰি ভাষাক গুচাব নোআৰে। আমাৰ এই অচম দেশত ইয়াৰ প্ৰমান দেখা গৈছে। পূৰ্বে আহোম ৰজাসকলে এই দেশ জই কৰি, স স বচৰ ভোগ কৰিলে। তেওঁবিলাকৰ ভাষা শ্বাম্ভি জাতিৰ সমজিয় এক ভাষা আছিল, কিন্তু এয়ে অতি অচৰিত জে ৰজা সকলৰ ভাষাই অচমিয়া ভাষাৰ একো হানি নকৰি, এতিয়া প্ৰাই সেই ভাষা আপুনি লোপ হল। এই দৰে, মান আৰু মচলমানৰ সৈন্যে বাৰে বাৰে এই দেশত বন কৰি দেশৰ বহু উতপাত কৰিলে। তথাপি ভাষাৰ একো লৰ নহল। আৰু বৰ্তমান কালত এই দেশ ইংলণ্ডিয়সকলৰ অধিন হোআত, তেওঁবিলাকে অচমিয়া ভাষাৰ প্ৰতি বিসেস সহাই নহৈ, বজ্জালি ভাষাক নিজ মাত্ৰি ভাষা বুলি, গবৰ্ণমেণ্টৰ সকলো কৰম আৰু ফল আদিতো সেই ভাষাকে বেৱহাৰ কৰে; তাতে আমাৰ অচমিয়া মানুহৰ এভাগে জিবিকাৰ উপাইৰ নিমিতে বহু শ্ৰমেৰে বিদেশি ভাষা সিকে, আৰু কিছু বজ্জালি কথা লিখিব ব্ৰজিব পাৰিলে, কাচাৰিলৈ গৈ, তাত বজ্জালি অচমিয়া দুয়োকে মিহলাই আৰজি আদি লিখি জিবিকাৰ উলিয়াই। কাচাৰি ঘৰত দিনৰ দিষ্টো হিন্দুস্থানি, বজ্জালি আৰু কেতিয়াবা কিছু অচমিয়া কথাও মিহলাই কাম কাজ কৰে, কিন্তু আপোন ঘৰ পৰিয়াল গোআ মাত্ৰে, সুধু ৰূপে নিজ মাত্ৰি ভাষাৰে আলাপ কৰে। এইদৰে প্ৰাই ৩০ খ্ৰিচ ২৫ৰ গল, কিন্তু অসমিয়া ভাষা ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদিৰ সোঁতৰ নিচিনাকৈ ৰাজ্যৰ মাজত একেদৰে চলি আছে, আৰু আগলৈকো চলিব।

অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ দুৰ্গ-বৃপী ব্ৰহ্মনৰ অভিধানৰ দেৱালতোষে ক’লা পবুৰা বগাবৰ যত্ন কৰা নাছিল, এনে নহয়। অসমত বঙলা-প্ৰচলনৰ পক্ষীয়সকলে পৰিসংখ্যা (ভাষাৰ বৃপ আৰু গঠনৰ বিষয়তযে পৰিসংখ্যা, statistics কি মাৰাত্মক পদাৰ্থ !!) বাহিৰ কৰিলে যে এই তথ্যকথিত অসমীয়া অভিধানৰ প্ৰথমৰ ৬৮৮টা শব্দৰ ভিতৰত ৫৯১টাই বঙলা। অৰ্থাৎ, বঙলা প্ৰৱাদত ক’বৰ দৰে ভূত জাৰিবলৈ লোৱা সৰিয়হমুঠিত দেখোন ভূত সোমাই আছে !! এই আৱিষ্কাৰৰ কথা আৰু অভিধানখন এজন বিজ্ঞ বঙালী পণ্ডিত আৰু সুদক্ষ প্ৰশাসক ৰমেশচন্দ্ৰ দত্তলৈ (আই. চি. এছ. বিষয়া, তেতিয়া চৌৱিশ পৰগনাৰ এছিষ্টেণ্টমেজিষ্ট্ৰেট আৰু কলেক্টৰ) পঠিয়াই দিয়া হ’ল। তেওঁ অভিধানখনৰ ৬০ পিঠি পৰীক্ষা কৰি চালে; দেখিলে যে যিবোৰ শব্দ বঙলা বুলি চিনাক্ত কৰা হৈছে, সেইবোৰ সংস্কৃতবপৰা লোৱা বন্ধুহে। পৰিসংখ্যা-প্ৰয়োগৰ ভ্ৰম আঙুলিয়াই তেওঁ ক’লে, “I have only to add that marking the words of a dictionary might indicate a greater resemblance between the two vernaculars than what actually exists, for in a dictionary every word finds place only once, and in conversation as well as in books, the short, and I may say, familiar words are more frequently used than the classical long-tailed words, and it is precisely in the short familiar words that the Bengallee totally differs from Assamese, while the classical words coming from the common parent Sanskrit are generally to be found in both the languages.” তেওঁ সাধুতাৰে স্বীকাৰ কৰিলে, তেওঁ বাৰে বাৰে যত্ন কৰিও ব্ৰহ্মনৰ অসমীয়া ‘আভাস’খনৰ অৰ্থকে উলিয়াব নোৱাৰিলে; লগতে এইটোও ক’লে, “I have known an educated young Assamese for many years, and I could never understand him when he spoke Assamese, or quoted from Assamese poetry.”^১ মিছনেৰিসকলৰ মতৰ সপক্ষে দস্তৰ এই পঠ ছৰকাৰ ঘৰত ডাঙৰ শক্তি হ’ল।

১৮৭৩ চনৰ চিঠিখনৰ আংশিক উদ্ধৃতি ডিম্বেশ্বৰ নেওগৰ “অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত জুমুকি”ৰ (১৮৬৩ শক) Appendix IX-হিছাপে সন্নিৱিষ্ট হৈছে। তাত চিঠিখনৰ তাৰিখ দিয়া হোৱা নাই। ১ এপ্ৰিল

১৮৭৩ তাৰিখে চিঠিৰ এটা নকল বংগ ছৰকাৰে অসমৰ আয়ুক্তলৈ পঠাইছিল। দস্তৰ চিঠিৰ educated young Assameseজন বোধ হয় আনন্দৰাম বৰুৱা।

জনমত-গঠনৰ অভিধান-অৰ্থ কৌশল হ'ল আন্দোলনৰ ব্ৰহ্মাণ্ড :

ব্ৰহ্মনৰ বণ-কৌশলৰ প্ৰধানটি হ'ল বাজহুৰা^১ ৩-গঠন আৰু ছবকাৰৰ সমুখত দাবী-উত্থাপন। দেখা যায়, এই আধুনিক প্ৰক্ৰিয়াই আটাইতকৈ ফল-প্ৰসূ হৈছিল। শম্ভাৰ এটি ভাল উদাহৰণ অসম ছবকাৰৰ অভিলেখ-বন্ধত সংৰক্ষিত ৯ মাৰ্চ ১৮৭২ তাৰিখে ব্ৰহ্মনৰ নেতৃত্বত ২১৬ জন শিক্ষিত অসমীয়া লোকে দিয়া এখনি স্মাৰক-পত্ৰ।^২ স্মাৰক-পত্ৰখনিক বোলা হৈছে The humble Memorial of the Assamese Community at Nowgong, Assam আৰু ব্ৰহ্মনৰ দপ্তৰত তলত পদবী দিয়া হৈছে President of the Committee (নে Community) বুলি। আন চহীবোৰৰ ভিতৰত কেইটামান নাম চকুত লগা : Roodra Ram (সম্ভৱতঃ অবুনোদই^৩ৰ গ্ৰাহক আৰু “বঙ্গাল-বঙ্গালনী নাটক”ৰ নাট্যকাৰ বৃদ্ধবাম বৰদলৈয়েই), শ্ৰীৱৰ্তীয়া কেচ, K. E. Neighbor, Goonabhi Ram (দেখাতে গুণাভিৰাম বৰুৱা, এৰেই সম্ভৱতঃ কলিকতাৰপৰা “অবুনোদই”লৈ ছখন চিঠি লেখা ‘কলিকতা নগৰত থকা এজন অচিন্মা লোক’ : মেই, জুলাই, আগষ্ট, অক্টোবৰ ১৯৫৩, জানুৱাৰি, জুলাই ১৯৫৪—চিঠিবোৰত শিক্ষাৰ ফালে উদগনি আৰু অসমীয়া-বঙলা প্ৰশ্নৰ সামান্য পৰশ ঘাই বিষয়-বস্তু), Futtick Chandra (ফটিকচন্দ্ৰ বৰুৱা?), Kofeeanuddin Ahmed, শ্ৰীপদ্ম হাস গোস্বামী, শ্ৰীভদ্ৰকান্ত ইন্সপেক্টৰ, শ্ৰীজানকীনাথ সেন উকীল, শ্ৰীৰামলোচন সেন, শ্ৰীজীবদা দেব্যা, শ্ৰীলক্ষ্মীপ্ৰিয়া দেব্যা, শ্ৰীখগেশ্বৰ দাৰ্যা। সহজে অনুমান কৰিব পাৰি যে একে ধৰণ-ধাৰণৰ স্মাৰক-পত্ৰ মিছনেৰিসকলৰ নেতৃত্বত অসমৰ অন্য ঠাইৰপৰা গৈ বংগৰ লেফ্‌টেনাণ্ট-গৱৰ্নৰৰ দূৰাৰত ঠুৰঠুকি দিছিলগৈ। স্মাৰক-পত্ৰখনৰ লগত আনন্দবামৰ *Few Remarks* পুথিখন গুঠি দিয়া হৈছিল। আৰু মন কৰিব লগীয়া ইতিমধ্যে প্ৰকাশিত ব্ৰহ্মনৰ অভিধান, ডেকা-বৰুৱা হেমচন্দ্ৰৰ “অসমীয়া ব্যাকৰণ”, “বানীয়া-কীৰ্ত্তন” “কোৰাভাতুৰী”, গুণাভিৰামৰ “বামনবমী”, বৃদ্ধবামৰ “বঙ্গাল-বঙ্গালনী”, বলবামৰ “ভ্ৰমাক্ষ নাটক”, কেফায়ে উল্লাৰ এখনি পুথি (“বঙ্গালী পুথি”) আদি ফুকনৰ পুথিৰ পিছত নকৈ প্ৰকাশ হোৱা প্ৰকাশনবোৰৰ নাম যোগ দিয়া হৈছিল।^৪ নকৈ এখন অসমীয়া সম্বাদ-পত্ৰৰ কথাও কোৱা হৈছে—সম্ভৱতঃ আউনিআটী সন্নাধিকাৰৰ ধৰ্মপ্ৰকাশ-যন্ত্ৰৰপৰা ওলোৱা “আসাম-বিলাসিনী” (১৮৭১-৮৩) কাকতকে বুজাইছে। এই সকলোৱেই নিশ্চয় ছবকাৰৰ মনত ন আৰু দ মঁচ বহুবাৰ পাৰিছিল।

অসমীয়া ভাষাৰ বণ-জয়ৰ বিক্ৰাণ্ড:

স্মাৰক পত্ৰবোৰেই ছবকাৰৰ ভ্ৰম অপনোদন কৰা মহৌষধি-স্বৰূপ হ'ল। এই কথা বংগৰ লেফ্‌টেনাণ্ট-গৱৰ্নৰৰ আদেশানুসাৰে ছবকাৰৰ জেনেৰেল ডিপাৰ্টমেণ্টৰ (এডুকেচন) ১৯ এপ্ৰিল ১৮৭৩ৰ সিদ্ধান্তত (resolution) প্ৰকট হৈ ওলাল। সেই সিদ্ধান্ত-পত্ৰত কোৱা হৈছে যে বহুত বছৰ ধৰি অসমৰ স্কুল-কাছাবীত বঙলাই চলা উচিত নে অসমীয়াই চলা উচিত, এই লৈ হোৱা মতবিৰোধ লাট বাহাদুৰে লক্ষ্য কৰি আহিছে। তাৰ পিছত মিষ্ট্ৰ ছাহাবে ব্ৰাউন আৰু আনন্দবামৰ মত সমৰ্থন কৰি এই বিষয়ত অসমীয়াৰ পুনঃসংস্থাপন অনুমোদন কৰাৰ উল্লেখ কৰা হৈছে আৰু বৰ্তমান আলোড়নৰ বিষয়ে কোৱা হৈছে,— “Since Mr. Mills and Anundaram Phookun wrote in 1853, more or less agitation has gone on time to time for the recognition of Assamese as the language of the courts; the missionary and indigenous schools have

^১File No 471; Assamese Language: 1872-73, Assam Secretariat Record Room, Dispur.

^২আমি অলপ পিছতে ভূমিকাৰ শেহ ভাগত দেখা গাম যে ব্ৰহ্মনে এক বণ-কৌশল-ৰূপে আৰু এটি কৰ্ম কৰিলে। সেয়া হ'ল খ্ৰীষ্টিয়ান লেখকসকল আৰু “অবুনোদই” মানি চলা জাদুৰাম-ব্ৰাউনৰ সৰনীকৃত,

সমীকৃত, বাস্তৱবাদী বৰ্ণনান্যাস ত্যাগ কৰি সংস্কৃতানুগামী বৰ্ণনান্যাস গ্ৰহণ কৰাৰ নীতি-প্ৰবৰ্ত্তন। তেৱেঁ আমেৰিকাৰ বোড'লৈ সেই পৰামৰ্শ আগ বঢ়ায় আৰু সেইমতেই আন কি ১৮৬২-ৰপৰা “অবুনোদই”লৈ “অবুনোদই” ভটি “অবুনোদয়” হৈ পৰে। এই কৌশল-অৱলম্বনৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মনে ভাষা-আন্দোলনত স্থানীয় পণ্ডিতসকলৰ যোগদান সহজ কৰি তুলিলে।

continued to teach Assamese; one or more vernacular newspapers, calling themselves Assamese, have sprung up.” মাজতে অস্থায়ী কমিছনাৰ কৰ্নেল হাফটেনে কাছাৰীত অসমীয়া চলাব লাগে বুলি কৈছিল; বংগ ছৰকাৰে তেওঁৰ কথা নামানিলে; কিন্তু বংগৰ চিভিলিয়ান কৰ্মচাৰীসকলে যেনেকৈ বঙলাত আৰু উত্তৰ ভাৰতবৰ্ষকলে (তেতিয়াৰ North-Western Provinces) হিন্দুস্থানীত পৰীক্ষা দিব লাগে, ইতিমধ্যে অসমৰ বিষয়াসকলে অসমীয়াৰ পৰীক্ষা দিয়াটো নিয়ম কৰি বন্দা হৈছিল। “Recently memorials from different parts of Assam have been presented to the Lieutenant-Governor upon the subject.... The facts and memorials of the last few years have shown that the Assamese language is still the vernacular of the people.” লেফটেনাণ্ট-গবৰ্নৰে সেই দেখি অসমৰ ভৈয়ামৰ বিভিন্ন উচ্চপদস্থ কৰ্মচাৰীসকলৰপৰা (উপায়ুক্ত, মহকুমাধিপতি আদি) পত্ৰটোৰ সম্পৰ্কে বিশদ বিপোর্ট বিচাৰিলে। আয়ুক্ত কৰ্নেল হাফটেনে বঙলাৰ পক্ষপাতী; কিন্তু বেছি ভাগ উপায়ুক্ত আৰু অভিজ্ঞ সহকাৰী আয়ুক্তসকলে অসমীয়াৰ পক্ষেই মত দিলে; কেৱল কম অভিজ্ঞতা থকা সকলেহে আৰু গোৱালপাৰাত কাম কৰা এ. ই. কেম্পবেলেহে বঙলাকে ৰাখিব লাগে বুলিলে। এই সকলো বিচাৰ কৰি প্ৰাথমিক পঢ়াশালিবোৰত বঙলা গুচাই অসমীয়া পঢ়াবলৈ ঠিক কৰা হ’ল, মজলীয়া পঢ়াশালি আৰু উচ্চতৰ পঢ়াশালিৰ তল শ্ৰেণীবোৰতো একেই ব্যৱস্থা হ’ল। ২৫ জুলাই ১৮৭৩ তাৰিখে ১৮৩৭ৰ ২৯ আইন (যি আইনে সকাৰ্ভাণ্ডল গবৰ্নৰ-জেনেৰেলক ফাৰ্চী ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰশাসনত আন বিশেষ ভাষা আৰু লিপি প্ৰবৰ্তন কৰাৰ ক্ষমতা দিছিল) আৰু দণ্ডবিধি আইনৰ (Criminal Procedure Code) ৩৩৭ ধাৰা অনুসৰি লেফটেনাণ্ট-গবৰ্নৰৰ আদেশত কামৰূপ, দৰং, নগাঁও, শিৱসাগৰ আৰু লখীমপুৰ জিলাৰ বিচাৰালয় আৰু ৰাজস্বৰ সকলো কৰ্মতে অসমীয়া ভাষা চলাবৰ নিয়ম জাৰি কৰা হয়। ইয়াৰ লগে লগে কুৰি বছৰে চলোৱা ৰণখনৰ সুসমাপ্তি ঘটিল; অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি বিৰূপ মনোভাৱৰ হেনুৰি হাফটেনে লেবেৰা-হতীয়াতৈ বোম্বাই-মিছনাৰ প্ৰশংসাবাদ কৰিলে—the Seeb-sagur Missionaries to whom we are chiefly indebted for the agitation in favor of the creation of an Assamese language.

মঙ্গল-সাধনৰ মাধ্যম অৰু নোদই :

বোম্বাই-মিছনাৰ অসমৰ মঙ্গল-চিন্তাৰ প্ৰধান মাধ্যম হৈছিল “অৰু নোদই” সম্বাদপত্ৰ আৰু গিয়ান-ভণ্ডাৰ। ১৮৪৬ খ্ৰীষ্টাব্দৰ জানুৱাৰীত শিৱসাগৰৰ বোম্বাই-মিছনা প্ৰেছৰপৰা “অৰু নোদই” ওলাবলৈ আৰম্ভ কৰে মাহে মাহে। কাকতখনৰ উদ্যোক্তাসকলৰ সমুখত আদৰ্শ-ৰূপে আছিল ইতিমধ্যেই কলিকতাত সুপ্ৰতিষ্ঠিত-পত্ৰিকা-সমূহ। তাৰ ভিতৰত ২৩ মেই ১৮১৮ শনিবাৰে প্ৰথম প্ৰকাশিত ব্ৰিটিশ বোম্বাই-মিছনাৰ “সমাচাৰ দপণ” অসমত বিশেষ প্ৰচাৰ লাভ কৰিছিল। “অৰু নোদই”ৰ কোনো কোনো ঠাইত “সমাচাৰ দপণ” কথাটোৱেই সাধাৰণ পত্ৰিকা অৰ্থত ব্যৱহৃত হৈছে—অসমত যেনেকৈ “অৰু নোদই”ৰ প্ৰচলনৰ পিছত বহুত দিনলৈকে যেই কোনো আলোচনীকে সৰ্বসাধাৰণে ‘অৰু নোদই’ বুলিছিল। “অৰু নোদই”ৰ আঁচনিও এই “সমাচাৰ দপণে” নিশ্চয় এটা ভাল মডেলৰ দৰে কাম কৰিছিল। এই প্ৰসংগত সেই পত্ৰিকাৰ প্ৰাৰম্ভৰ সংকল্পৰ কথা স্মৰণ কৰিব পাৰি।—

“এই সমাচাৰে পত্ৰ প্ৰতিসভাহে ছাপান যাইবে। তাহাৰ মধ্যে এই ২ সমাচাৰ দেওয়া যাইবে।

১ এতদ্দেশেৰ জজ ও কলেজৰ সাহেবদেৱ ও অন্য ৰাজকৰ্ম্মাধ্যক্ষদেৱেৰ নিয়োগ।

২ শ্ৰীশ্ৰী যুত বড় সাহেব যে ২ নুতন জায়েন ও হকুম প্ৰভৃতি প্ৰকাশ কৰিবে।

৩ ইংলণ্ড ও ইউৰোপেৰ অন্য ২ প্ৰদেশ হইতে যে ২ নুতন সমাচাৰ আইসে এবং এই দেশেৰ নানা সমাচাৰ।

৪ বাখিৰ্জাদিৰ নুতন খবৰৰণ।

১ আনন্দৰ Anandaram Dhekiyal Phukan :

Plea for Assam and Assamese. (অসম সাহিত্য-সভা প্ৰকাশিত, ১৯৭৭) ৪৪ পৃষ্ঠিত আইনখনৰ পূৰ্ণ পাঠ দিয়া হৈছে।

- ৫ লোকেরদের জন্ম ও বিবাহ ও মরণ প্রভৃতি দিয়া ।
- ৬ ইউরোপ দেশীয় লোককণ্ঠক যে ২ নতুন স্থিতি হইয়াছে সেই সকল পুস্তক হইতে ছাপান যাইবে এবং যে ২ নতুন পুস্তক মাসে ২ ইংলণ্ড হইতে আইসে সেই সকল পুস্তকে যে ২ নতুন মিল্ল ও ফল প্রভৃতির বিবরণ থাকে তাহাও ছাপান যাইবে ।
- ৭ এবং ভারতবর্ষের প্রাচীন ইতিহাস ও চিন্তা ও জ্ঞানবান লোক ও পুস্তক প্রভৃতির বিবরণ ।”

“অবুনোদই”র বিষয়-বস্তুর পৰিসৰৰ লগত—“সমাচাৰ দৰ্পণ”ৰ এই প্ৰস্তাৱ তুলনা কৰিলে সহজে ধৰা পৰিব যে দুইখন কাকতৰ আদৰ্শ আৰু পৰিসৰ প্ৰায় একেই ।

পৃথিৱীৰ চাৰিও লুটিৰ বতৰা :

“অবুনোদই”ৰ আৰম্ভণিৰ সংখ্যাতে কাকতখনৰ চৰিত্ৰৰ যি বৰ্ণনা দিয়া হয়, সিয়ে শেষলৈকে বাঁত থাকিল—“THE ORUNODOI, A monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam.” এই কাকত অসমত স্থান লোৱা আমেৰিকান বোপ্টিষ্ট মিছনৰ মুখপত্ৰ । গতিকে মিছনৰ বাচা আৰু বক্তব্য “অবুনোদই”ৰ যোগে নিশ্চয় প্ৰকাশ হ’ব লগীয়া । কিন্তু তাতেই মিছনে কাকতখনৰ কাম শেষ হ’বলৈ নিদি পৃথিৱীৰ নানা ‘ধৰ্মৰ কথা-বাৰ্তা’, নতুন নতুন জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ বিৱৰণ আৰু পৃথিৱীৰ প্ৰাচীন আৰু নব্য ঘটনাৱলীৰ সম্বন্ধ এই মাসিক পত্ৰিকাৰ সম্বল কৰি দিছিল । প্ৰোটেষ্টাণ্ট খ্ৰীষ্ট-ধৰ্ম-প্ৰচাৰৰ কাৰণেই মিছনেবিসকল অসমলৈ আহিছিল । সেই ধৰ্মৰ জগতৰ বাৰ্তাৰ প্ৰচাৰ, সেই ধৰ্মৰ স্তুতি-পাঠ আৰু সেই ধৰ্মৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিপাদন অৱশ্যেই তেওঁলোকৰ কৰ্তব্যৰ ভিতৰত । কিন্তু তাকেই তেওঁলোকে একমাত্ৰ কৰ্ম বুলি নলৈ অসম দেশত জ্ঞানৰ প্ৰচাৰত ব্ৰতী হৈছিল আৰু আধুনিক ধাৰাত অসমীয়া পাঠকসকলৰ মানসিক দিগন্তৰ প্ৰসাৰ ঘটাইছিল । ‘অনেক দেশৰ সম্বাদ’ “অবুনোদই”ৰ এটি স্থায়ী শিৰোনামা । তাত অসমৰ গাওঁ-ভূঁইকে ধৰি বিদেশ-বিভূঁইৰ নানা বতৰা একত্ৰিত কৰা হৈছিল । নানা মাৰি-মৰক, অপঘাত মৃত্যু, হত্যাकाण्ड, চুৰি-ডকাইতি, মৰামৰি-কটাকাটি আদি চাঞ্চল্যকৰ ঘটনা, বনৰীয়া মহ-বাঘ আদিৰ আক্ৰমণৰ কথা, জুই, বতাহ-ধুমুহা, বজ্ৰপাত আদি প্ৰকৃতিৰ প্ৰলয়ক্ষৰী ৰূপৰ কথা, ভূ-ইৰূপ বানপানীৰ নিগ্ৰহ, কোনোবা দেশৰ আৱেগ-গিৰিৰ (ভোঁতজাও সেই নাম অৱশ্যে কোনোৱে শুনাই নাই) উদ্‌গিৰণ, জাহাজ ভগা বা বুৰ যোৱা খবৰ, দূৰ আকাশত নেজাল তৰা ওলোৱা বতৰা, ৰেল-জাহাজ আদি নতুন বাহনৰ খবৰ, বিজ্ঞানৰ অদ্ভুত আৱিষ্কাৰৰ বাৰ্তা—এই সকলোবোৰ এজন “অবুনোদই”-পাঠকৰ ওচৰত থপ খাইছিলহি । যিবোৰ যিবোৰ দেশৰপৰা এই খবৰবোৰ আহিছিল, তেৰ নাম তেওঁ আগতে শুনাই নাছিল—বিপুল পৃথিৱীখনৰ এতিয়া দীঘ-পুতল, প্ৰজাৰ সংখ্যা আদিৰ লেখা এই অদ্ভুত “অবুন্দই” কাকতত ওলাবলৈ ধৰিছিল । পৃথিৱীৰ ‘বৰ্ষ’ (বৰ্ষ) অৰ্থাৎ দেশবোৰৰ হিছাপ দিওঁতে নতুন বৰ্গমাইল শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল আৰু তাকো বুজাই কোৱা হৈছিল—“বৰ্গমাইল সদৰ অৰ্থ । জি ডোখৰ মাটি দিঘে পথালিএ সমানকৈ এডগাৰ বাট হই, তাক বৰ্গমাইল বোলে ।” এই ব্যাখ্যা ১৮৪৯ ছনৰ অসমীয়া পাঠকে বুজিছিল ; আজি আমি সতকাই নুবুজোঁ । ইউৰপ বৰ্ষৰ, আফ্ৰিকা বৰ্ষৰ, আচিয়া বৰ্ষৰ দেশবিলাক, আমেৰিকা দ্বীপ, অষ্ট্ৰেলিয়া আদি পাচিফিকৰ মাজুলি—সকলো ঠাইৰে বতৰা “অবুনোদয়ে” দিছিলহি ; গ্ৰেট ব্ৰিটন, ফ্ৰান্স দেশ, ইটালীয়া, আইচলেণ্ড, নৰোৱেই, চুইডন, আষ্ট্ৰিয়া, অষ্ট্ৰিয়াৰ তল হঙ্গাৰি, ভূবুক দেশ, বাৰ্বেৰিয়া, চাৰ্ভিনিয়া, বুৰিয়া দেশ, হলণ্ড, আফ্ৰিকা বৰ্ষৰ মিচৰ, মৰকো, আলজিৰি আদি চিনাকি নাম হৈ পৰিছিল । ভাৰত বৰ্ষৰ ভিতৰৰ কলিকতা, বৰাই, ৰাজপুতনা, কাচিমিৰ (কাশ্মীৰ), পঞ্জাব, হাইদৰাবাদ, ডেৰা চোন জিলা, কটক নগৰ, পেস্য়াৱৰ আদি আৰু বাহিৰৰ পাৰ্চি (পাৰস দেশ), আফঘানিস্তান, খেহ দেশ (চীন), নেপাল, ম্যান দেশ আদিত কালি ঘটা ঘটনাৰ বতৰা “অবুনোদই” পাঠকে আজি ঘৰত বহি পাইছিল । নানা খবৰকাগজ আৰু চিঠিৰপৰা এই বাৰ্তাবোৰ সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল । লণ্ডনৰ “টাইম্‌চ,” লণ্ডনৰ “টাইম্‌চ,” “আগ্ৰা মেচেনজৰ,” “জাহোৰ ক্ৰনিকল,” “বানাকট ৰিকৰ্ড,” “দেলিহি গেজেট,” “ফি ইনকোৱাৰেৰ,” “ফ্ৰেণ্ড অব ইণ্ডিয়া”

(আজি-কালি যাক “স্টেট্‌ছমেন” বোলা হয়), কলিকতা আবু আন আন ঠাইবপৰা ওলোৱা বঙলা কাকতৰ ভিতৰত “সম্মাচাৰ-দৰ্শন,” “দিগ্‌দৰ্শন,” “পূৰ্ণচন্দ্ৰোদয়,” “ভাস্কৰ,” “বাৰ্ভাবহ” (বঙ্গপুৰ), “উপদেশক” আদিৰ নাম “অবুনোদয়ে”ত মাজে সময়ে ওলায়ে আছিল। কেতিয়াবা কোনো কাকতৰপৰা একোটা দীঘলীয়া লেখাও অসমীয়া কবি প্ৰকাশ কৰা হৈছিল—যেনে, “উপদেশক”ৰপৰা (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৭), “পূৰ্ণচন্দ্ৰোদয়”-ৰপৰা (মাৰ্চ ১৮৫৪)। কেতিয়াবা কেতিয়াবা বেলেগ বেলেগ ঠাইবপৰা দিয়া পত্ৰৰপৰাও সমাদ দিয়া হৈছিল; কিন্তু এই পত্ৰলেখক সাংবাদিকসকলৰ নাম প্ৰায়ে ভুলি দিয়া নহৈছিল; জোৰহাটৰ শ্ৰীক্ষেত্ৰেশ্বৰ পাণ্ডত (ডিচেম্বৰ ১৮৫০) আবু গুআহাটিৰ পৰা লিখা শ্ৰী মৃত্যুৰাম দাসৰ (নৱেম্বৰ ১৮৫২, ‘মৃত্যুৰাম নামে এটা মানুহ’ জানুৱাৰি ১৮৫৩) নাম আমি পাইছো। কেতিয়াবা কেতিয়াবা দুই-এটা স্থানীয় খবৰ ছপাখানা চাবলৈ অহা মানুহৰ মুখে শুনি লিখাৰ পিছত আন স্থানীয় লোকে তাৰ সত্যতাক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাত “অবুনোদয়ে” তাৰ ব্যাখ্যা দিব লগীয়াও হৈছিল।

ৰাজভগনৰপৰা কলথোকা বাদুলিয়ে খোৱালৈকে :

সকলোবিলাকেই সমাদ—ৰাজভগনৰপৰা কলথোকা বাদুলিয়ে খোৱালৈকে।^১ লণ্ডন ৰাজনগৰত মহাৰাণীৰ ৰাজমেল আবু ৰাজমত্ৰী ভঙা-পতাৰপৰা অসমলৈও আবু স্টেট্‌ছমেন বাবে বাবে দুৰ্ভিক্ষ পীড়নলৈকে, ফ্ৰান্স দেশত বিপাৰলিক হোৱাৰপৰা ইউৰপৰ আবু ভাবভৰবৰ ঠায়ে ঠায়ে ভাপ-ৰথ চলাচল কৰিবৰ বাবে ৰেলৰ ডাক পতালৈকে সকলো। ৰাজত সিংহৰ পজাবৰ লগত ব্ৰিটিশ সৈন্যৰ যুদ্ধ-বিগ্ৰহ, পজাব ৰাজ্য ভাঙি গোলাব সিংহক কাম্বীৰ দি, দলিপ সিংহৰ বাবে এক অংশ ৰাখি শতদু আবু বিপাশাৰ মাজৰ অংশ ইংৰাজে লোৱা, মান দেশৰ লগত বহুত দিন ধৰি চলি থকা যুদ্ধ-বিগ্ৰহ—এইবোৰ এতিয়া পুৰণি বুৰঞ্জীৰ কথা, তেতিয়া নতুন ‘গৰম গৰম খবৰ।’ ইস্ট ইণ্ডিয়া কম্পানিয়েনো কেনেকৈ মহাৰাণীৰ হৈ দেশ শাসন কৰে, তাৰ বিৱৰণো “অবুনোদয়ে” পাঠকক যোগাইছিল। ইংৰাজ জাতিৰ সু-আদৰ্শৰ কথা আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন, নিধি লিৰাই ফাৰোএল আদিয়ে সিসকলৰ প্ৰবন্ধত দাঙি ধৰিছিল। আন-সকলে কম্পানিৰ ৰাজত্ব দেশৰ সোভাগ্য বুলিয়ে বৰ্ণাবৰ অৱকাশ পাইছিল। ‘কলঙ্গ নৈৰ ওপৰত সজা কঠৰ দলঙ্গ’ৰ বৰ্ণনা দিবলৈ যাওঁতে পোনতেই কোৱা হৈছে : ‘হিন্দুস্থানৰ মাজত অসমীয়া লোকতকৈ এই কম্পানিৰ দিনত কোনো সুভাগ্য নাই।’ মানব আক্ৰমণৰ উল্লেখৰে কোৱা হৈছে : ‘ইন্দ্ৰবৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ইংৰাজ লোক আহি সিবিলাকৰ উপকাৰ কৰি সেই অতি নিৰ্দয়া সদুক অনেক বাৰ জিকিলত চাঙ্গিৰৰ আগে খেদাই দিলে। সেই দিনৰে পৰা ক্ৰমে ক্ৰমে দেশ খনৰ সুখ বাহি বাহি গৈছে, আবু অধিকাৰবিলাকে প্ৰজাবিলাকৰ কিমান হিত কৰে, তাৰ সকলো সাধি হৈছে’ (নৱেম্বৰ ১৮৪৮)। ধৰ্মকান্ত গোহাঁয়ে ইমানলৈকে কৈছে :

এতেকে ধৰ্মিষ্ঠ নাই ইংৰাজ সন্মান,

পৰৰ কাৰণে কোনে কৰে এত মান। (জুন ১৮৫০)

আনফালে, অসমৰযে স্বাধীনতা গ’ল, তাৰ বাবে কোনেও এটা ছুয়ুনিয়াহো নাকাঢ়িছিল। বৰ কম্পানিৰ ৰাজত্বৰ প্ৰশংসাবাদ কৰা হৈছিল নানান প্ৰসংগত। ইংৰাজ ১৮৪৪ সনৰ ২৭ জানুৱাৰি তাৰিখত সনি

^১কোতুলৰ বিষয়ে যে “অবুনোদয়ে” (এপ্ৰিল ১৮৫৩) বৰ্তমান সম্পাদকজনৰ আজোককাকৰ ‘পথাৰ চাকি ধৰা’ ম’হ-পালৰ মাজৰ পাঁচজনী ম’হৰ অপমান-মৃত্যুৰ বতৰাও বুকুত ৰাখি ৰাখিছে : “২৫ মাৰ্চ সুকুৰ বাৰৰ ৰাতি দুপৰ মানৰ সময়ত কোঁজৰপুৰ মৌজাৰ ৰাতি নেওগ নামে এজন মানুহৰ ঘৰৰ ওচৰতে ৰাখি থোজা খুঁটিৰ মহৰ মাজত বজ্জাপাত পৰি পাঁচ জনি মহ মৰিল। ৰাতি পূজা মহৰ পৰাকিএ দেখে যে পাঁচো জনি ঠৰ হৈ পৰি মৰি আছে : তাৰে এজনৰ চকু এটা ওজাই নিজলত পৰি আছিল।” এই ৰাতি নেওগ আদ্যন্তে বৰবৰা

আছিল। স্বৰ্গদেৱ পূৰ্ণদৰ্শসিংহই ইংৰাজৰপৰা দেশ জৈ শাসন কৰিবলৈ ধৰা সময়ত এওঁক নেওগ পাতি জলত এদল ভৰুৱা সৈন্য দি মানৰ ভয়ত বচা-সৈন্য আদি ঠাইত সৈ পজাই থকা শিৱসাদৰৰ শিৱ-বিষ্ণু দ’লৰ পূজাৰিকৈ যুৱকৈ আন জোকসকলক বুৰাই আনি নিজ নিজ ঠাইত পুনঃসংস্থাপন কৰাৰ ভাব দিছিল, তদুপৰি বৰ বৰ হাতী যেন ওখ চাপেৰে বেৰা কোমোৰ জৰি পোহাঁইব বাৰীখনো (য’ত পিছত দাঙি বজ্জাপাত দিহি আদি ওজাইছিল) ঘৰ কৰিবলৈ দিছিল।

বাবে আশ্ৰয় বোলি এপৰ ডেৰ পৰ উঠাৰ সময়ত, ভাটি কালৰ পৰা কাকতি কৰিকবোৰে আহি মোকায় সিনসাগৰ পাই উজাই বোৱা দেখি যেতিয়া অনেক ঠাইত অনেক মানুহে এতিয়াও কোনো আপদ হ'ব, কোনো বজা বিসৰ্গাবিলাকৰ ভজা পতা, বণ-বিগ্ৰহ নতুবা দেসত মাউৰ নাইবা মহা আকাল হ'ব, এই বৰে কোনো বিপত্তি অবসোই হ'ব বুলি কৈ ফুৰিছিল। তাতে 'ক.' (বাতিৰাম দাস পেক?) আশ্বাস দি লিখিছিল : "এতিয়া প্ৰাই দুই বছৰ হল, কিন্তু আমাৰ দেসত একো আপদ ইন্ধৰে দিয়া নাই, ইন্ধৰৰ অনুগ্ৰহতে লাহে লাহে আমাৰ দেস সুখিছে হৈছে ; কিয়নো এই কথা নগৰত থকা আৰু গাঁৱত থকা সকলো মানুহবিলাকে জানিব পাৰে, আগৰ কালত কিমান সুখ আছিলে, আৰু এতিয়া খ্ৰীষ্টকম্পানি বাহাদুৰৰ দিনত কিমান সুখ হৈছে, অধিক প্ৰমাণ দিব নে লাগে ; তথাপি তাহানিৰ কালত এজন মানুহে তিন টকা বুপতে বজা ঘৰত এবচৰলৈ তাৰ চাউল লোন খাই খাটিব লাগে, জেহে তাৰ বচৰেকত খাটনি ধনৰ পাল সুটে ; কিন্তু এতিয়া মাহেকত কুলিএ বন কৰি তিন টকা চাই টকাটো পাইছে, আৰু তাড়োকে অনেক লাভ এতিয়া আছে, মানুহে আগুনি আপুনি জানিব পাৰে ; আৰু আসা কৰিচোঁ জদি কম্পানি বাহাদুৰৰ দিন সদাই থাকে তেন্তে দেস সুখি হ'ব" (জুন ১৮৪৬)। ঈশ্বৰক অনেক ঠাইতে মিনতি জনোৱা হৈছে যেন "কম্পানিৰ আমোল সদাই কুসলে ৰাখে" (আগষ্ট ১৮৪৯, ইত্যাদি)। আহোম-গোৱৰৰ শেহৰ প্ৰতীক পুৰন্দৰসিংহৰ যেতিয়া ১৮৪৬ ছনৰ ১ অক্টোবৰ তাৰিখে জোৰহাট নগৰত মধুমহৰ পীড়া উপস্থিত হৈ মৃত্যু ঘটে, তেতিয়া মাথোন পূৰ্বৰ নিয়ম ৰাখি দুৰ্গা-পূজা চাবলৈ গোট খোৱা 'ফুকন, ববুআ আদি বৰ ববুআ ডাক্ষিণাসকলে' ৰজাৰ পুত্ৰ 'শ্ৰীজিত কামেশ্বৰ সিংহক স্মিত্য বজাৰ স থকা ঠাইতে বৰ চৰাত কাপৰ পাৰি বহুআই, বৰ ববুআ আৰু ডাক্ষিণাসকলে চাৰি ৰজাৰ সমুহিত পিঠি ৰজাই জুবৰাজ নাম দিয়া, শ্ৰীজিত কামেশ্বৰ সিংহক এক সেৱা কৰি জুবৰাজ মৰ্জতা দিলে। পাচে জুবৰাজে সোন, বুপ, কাঁহ, তাম, এই চাৰি কলহেৰে স্মিত্য ৰজাক গা পুতাই, ৰাজ অলঙ্কাৰ পিন্ধাই, সবাইত সাজ কাপৰ দি, কঁজাৰি আৰু গোহাঁই সকলে সেৱা জনাই, চাক্ৰটি চম্ভোআৰ ভৰি চম্পন কাঠ আদিৰে দহন কৰিলে' (অক্টোবৰ ১৮৪৬)। আন এঠাইত (ডিচেম্বৰ ১৮৫০) 'চন্দ্ৰকান্ত সিংহ মহা ৰজাৰ পুত্ৰ শ্ৰী শ্ৰী হেমকান্ত সিংহ জুব ৰাজৰ' উজনি-ভ্ৰমণৰ উল্লেখ পৰিছে। আৰু এঠাইত পুৰন্দৰসিংহ ৰজাৰ বৰবাণী গুআহাটিবপৰা উজাই যাওঁতে মুনচন্দ্ৰ নামৰ বামুণে অলপ বেমাৰ হোৱাত দৰব খুৱাওঁ বুলি বিষম দৰব খুৱাই মৰা আৰু তাৰ বাবে বামুণক বিচাৰকতাই জনমভব ফাটক দিয়াৰ সম্বাদ দিয়া হৈছে (অক্টোবৰ ১৮৪৮)। এইদৰে প্ৰতাপী আহোম ৰাজশক্তিৰ প্ৰতিভূসকলৰ শেষ দশাৰ খবৰ "অবুনোদয়ে" বুকুত বান্ধি ৰাখিছে। লগতে মটক দেশৰ বতৰাও কাকতখনিয়ে ৰাখিছিল—মৃত মতিবৰ বৰসেনাপতিৰ মধ্যম পুতেক ভণীৰথ মাজিও গোহাঁইৰ মৃত্যুৰ ; বাৰ্তাৰ বিৱৰণত ইয়াকো কোৱা হৈছে যে "শিয়মান কালে তেঁওৰ বৰ গিয়ান আছিল, গুবুকো অনাই সবাইবে দখিনা কৰি জিবোৰ মানুহ তেঁওক চাবৰ মনেৰে গৈ আছিলে, সেইবোৰকো চাই সমাদৰ কৰিহে মৰিল। তাৰ পাচে তেঁওৰ সপৰিবাৰকে মৰা স বাপেকৰ ৰিতিৰে দাহ কৰি মৈদামৰ দৰে ওখ ভেঁটি কৰিলে ; বিধি মতে পহু মাচ আদি কৰি খাদ্য দ্ৰব্য মৰ্জদাৰ কাপৰকো কৰি ভালেমান দ্ৰব্য গোটাৱে ২৯ ফাগুন তাৰিখে সুকুৰ বাৰৰ বাতি দিনকৈ বৰ সবাহ কৰিলে" (মাৰ্চ ১৮৪৭)। এইদৰেই প্ৰাচীন ধৰণ-ধাৰণবো অৱমানৰ ইংগিত যেন "অবুনোদই"ৰ সম্বাদ-প্ৰৱাহে দিয়ে। মধ্য উনবিংশ শতিকাৰ অসমৰ আকাশৰ এটি উজ্জ্বল তৰা মনিৰাম দেওনৰ কাৰ্যৰ এটি ক্ষীণ দীপ্তিও আহি কাকতখানিত পৰিছে (জানোআৰি ১৮৪৮), তেওঁ ফাঁচি-কাঠত ওলমাব বতৰাও পাৰ্শ্বকাৰ পাতত নিৰ্ৰাল্পভাৱে দিয়া হৈছে (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৮)। মৰাণ-বিদ্ৰোহৰ স্মাৰণ দুই-এটি ঠাইত আহিছে : ১৮৪৮ ছনত মৃত্যু খটা লোক এজনে কৈছে, "মটকত জেতিয়া চেকনি ধৰা বন হই তেতিয়া মই আশ্ৰয় আঠ বছৰিয়া লৰাৰ মান ডাক্ষৰ" (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৮) ; সম্বাদ দিয়া হৈছে : "গৰগাঁৱ বুৰা ৰজাৰ মৈদামটো মাথোন মটকে আগেই খানিলে" (জানোআৰি ১৮৪৬)।

অসমৰ অতীত-উদ্ঘাটন :

"অবুনোদই"ৰ পণ্ডিতসকলে অসমৰ অতীত উদ্ঘাটন কৰিবৰ যত্ন কৰিছিল, অসমৰ অমূল্য সম্পদ পুৰণি বুৰঞ্জী বহুতোখনি সংগ্ৰহ কৰিছিল আৰু নতুন কাশীনাথ তামুলী ফুকনৰ বুৰঞ্জী প্ৰকাশ কৰিছিল

(১৮৪৪)। পূৰ্বাৰ্ণৰ ভিতৰত দুঃশৰ পাঠ পত্ৰিকাত প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। ১৮৫০ৰ আগষ্টত আৰম্ভ কৰি “পূৰ্বাৰ্ণ অসম বুৰঞ্জী”খনি ১৮৫০ গস্টলৈকে ২২ ভাগ কৰি টুকুৰা-টুকুৰকৈ উলিওৱা হৈছিল। এইদৰে আহোম বুৰঞ্জীৰ মূল্যবান এখনি গ্ৰন্থ প্ৰকাশ হোৱাৰ উপৰিও এই প্ৰকাশ হ’ল পূৰ্বাৰ্ণ পুথিৰ পাঠৰ প্ৰথম প্ৰকাশন আৰু অসমত পাঠ-সমীক্ষাৰ প্ৰথম উদাহৰণ। বুৰঞ্জীখনৰ পাতনিত কোৱা হৈছে সম্পাদকৰ ফালৰপৰা : “আমি এতিয়া আহোমৰ আঁত পূৰ্বাৰ্ণ বুৰঞ্জী এটা পাই, এই মাহৰ অবুনোদইত লিখিবলৈ ধৰিছোঁ। তাত জি কথা পাইছোঁ, সকলো স্বৰূপ নহই, তথাপি জেনে পাইছোঁ, সেই দৰেই লিখোঁ ; পছুঁআসকলে জি স্বৰূপ, জি অস্বৰূপ, তাকে আপোনাৰ মনেৰে বিবেচনা কৰি বুজোক” (আগষ্ট ১৮৫০)। পূৰ্বাৰ্ণ গ্ৰন্থৰ পাঠ-গ্ৰহণৰ এইদৰে এটি নিৰপেক্ষ বাঁত অৱলম্বন কৰা হৈছে। লাউবপৰা মানুহ জাতি উৎপন্ন হোৱা, ইন্দ্ৰবপৰা ইন্দ্ৰবংশী আহোম বজাসকল হোৱাৰ আখ্যানক সম্পাদকে গ্ৰহণ কৰিব খোজা নাই সেইবোৰ উপাখ্যান মাথোন বুলি নহয়, বৰং বাইবেলৰ সৃষ্টি-পাৰ্বত্ৰমা আৰু গ্ৰীক দেশৰ চিকন্দৰ মহাবজাক দেৱৰাজ জুপিটাৰৰ পুতেক বুলি চলি থকা ধাৰণাৰ লগত তুলনা কৰিহে। আন এখনি গুবুৰুপৰ বুৰঞ্জী “কামৰূপৰ বুৰঞ্জী”ৰ আঠটা আখ্যা ১৮৫৩ৰ জানুৱাৰীৰপৰা অক্টোবৰৰ ভিতৰত “অবুনোদই”ত সন্নিবিষ্ট হৈ প্ৰকাশ পায়। এইখনিৰ পাঠো যত্নসহকাৰে উদ্ধাৰ কৰা হৈছিল। “অবুনোদই”ত তৃতীয় অকণমান এখনি বুৰঞ্জী “চুটিয়া বজাব বংশাৱলি” অসমৰ গবৰ্ণমেণ্টে মূল-সন্দৰ্ভৰ পৰিদৰ্শক উইলিয়াম বাৰবছনে সংগ্ৰহ কৰি “অবুনোদই”ক দিছিল, তাকে এই দুশৰীয়া কণমান পাতনিখন দি ১৮৫০ৰ ডিচেম্বৰৰ সংখ্যাত প্ৰকাশ কৰা হয় : “অনেক দেশৰ লোকে আপোনাৰ বজা দেৱতাৰ বংশ বুলি সিবিলাকৰ অৰ্থে জি বুপে অনেক উপকথা গপ কৰি সাজি বুৰঞ্জিত সুমুআই লিখে, সেই বুপে চুটিয়াবিলাকেও আপোনাৰ বজাব বংশাৱলি বনালে। সিহঁতৰ এক পূৰ্বাৰ্ণ বংশাৱলি পাই তলত লিখিছোঁ।” এই বংশাৱলীৰ বিবিধ বুপ পোৱা যায় আৰু সেইবোৰৰ ঐতিহাসিক মূল্যত ছাৰ এডোপাড গেইট প্ৰভৃতিয়ে ঘোৰ সন্দেহ প্ৰকাশ কৰি গৈছে। ১৯৮০ৰ বঙালী বিহু সংখ্যা “আমাৰ প্ৰতিনিধি”ত প্ৰকাশিত মোৰ প্ৰবন্ধত এই বিষয়ে কিঞ্চিৎ বহলাই আলোচনা কৰা হৈছে।

ডক্টৰ ব্ৰাউন আৰু বোপ্ৰিষ্ট আন বৰ্মানসকলে শিৱসাগৰত থাকি পোন প্ৰথম পূৰ্বাৰ্ণ পুথি-সংগ্ৰহৰ কাম আৰম্ভ কৰে। ১৮৪০ আৰু ১৮৫০ৰ মাজৰ দশকতে এই সংগ্ৰহ হয় বুলি ক’ব পাৰি। সেইসকলে যিখিনি পুথি গোটাইছিল, সেইখিনি শিৱসাগৰত থকা বেভাবেণ্ড এ. কে. গাৰ্ণি আৰু ডেৰ্ডৰ পিছত নগাঁৱত কাম কৰা বেভা. পি. এইচ. মুৰৰ হাতলৈ যায় আৰু অৱশেষত গুৰাহাটীৰ আমোৰিকান বোপ্ৰিষ্ট মিছনৰ গুদাম-ঘৰত জমা হয়গৈ। ভাগৱতে ১৯২৫ ছনৰ মেই মাহত পুথিখিনি ডক্টৰ সূৰুমাৰ ভূঞাৰ দৃষ্টিগোচৰ হয় আৰু সেই বছৰৰ অক্টোবৰ মাহত হোৱা কামৰূপ অনুসন্ধান সমিতিৰ বাৰ্ষিক অধিবেশনত সিখিনি প্ৰদৰ্শনী পাতি দেখুওৱা হয়। ডক্টৰ ভূঞাই মেই-জুনত চাই মেলি ব্ৰাউন ছাহাবৰ সংগৃহীত পুথিবোৰৰ এক তালিকা প্ৰস্তুত কৰে। সংগ্ৰহৰ ভিতৰত কেইবাখনো বুৰঞ্জী আছিল আৰু তাৰে দুখন “অবুনোদই”ৰ পাতত প্ৰকাশিত হৈছিল। সংগ্ৰহত মুঠ আছিল ঠেঠখন পুথি, যথা—বান সবস্তুতীৰ “মণিচন্দ্ৰ ঘোষ,” শঙ্কৰদেৱৰ “ভাগৱত,” একাদশ স্কন্ধ ; বৈদ্যনাথ দ্বিজৰ “তুলসী-দূত-কাব্য,” শ্ৰীধৰ স্বামীৰ “দীপিকা”ৰে সৈতে “ভাগৱত-পুৰাণ”ৰ পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ স্কন্ধ, “স্বৰোদয়,” হৰিদেৱ শৰ্মাৰ “জ্যোতিষ-সংক্ষেপ” ; বসুন্ধৰনাথৰ “জ্যোতিষ-তত্ত্ব,” চাণক্যৰ প্ৰৱচনৰ খণ্ডিত অসমীয়া অনুবাদ, কিছু নেন্লেখা পাত, জয়ধ্বজসিংহৰপৰা বুদ্ধসিংহৰ দিনলৈ এখন খণ্ডিত বুৰঞ্জী ; “কামৰূপৰ বুৰঞ্জী,” লক্ষ্মীসিংহৰ বুৰঞ্জী (যিখনক ভূঞা ছাবে ‘বৰপাহি বুৰঞ্জী’ নাম দিছিল) ; দেওধাই অসমীয়া বুৰঞ্জী। তেতিয়া তেতিয়াই বোপ্ৰিষ্ট মিছন সমাজে পুথিখিনি কামৰূপ অনুসন্ধান সমিতিত নিবলৈ অনুমতি দিছিল, কিছু বোধ হয় নিৰাও হ’ল ; কিছু পিছত জন্মলোৱা (১৯২৮) বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগলৈ আহিল।^১ মুঠতে ব্ৰাউন ছাহাবৰ প্ৰচেষ্টা পেলনিতো নগ’লেই, বৰং অসমত বিশেষকৈ বুৰঞ্জী

^১ড. ভূঞাৰ “কামৰূপৰ বুৰঞ্জী” (১৯৩৫) একাধিক প্ৰকাশিত (১৮৫৩) বুৰঞ্জীখনেই। সেইদৰে বুৰঞ্জী-বুৰঞ্জী আৰু ওপৰকি টোকাৰ সংকলন হ’লেও তাৰ ঘাই পুনৰত্ব বিভাগৰ আন আন বুৰঞ্জী-প্ৰকাশনতো ব্ৰাউনৰ অংশ ড. ব্ৰাউনৰ সংগৃহীত আৰু “অবুনোদই”ত সংগৃহীত বুৰঞ্জী পুথিৰ পাঠ সোমাইছে।

আদি চৰ্চাৰ পথত পথপ্ৰদৰ্শকহে হ'ল। ব্ৰাউনৰ সংগৃহীত বুৰঞ্জী প্ৰায়কেইখনেই প্ৰকাশিত হৈ গৈছে।

ওপৰৰ ক.ৰ উক্তিত আহোম ৰাজত্বৰ কালৰ খাজনাৰ সলনি ৰজা-বিষয়াৰ ঘৰত গা-খাটনিৰ সমালোচনা কৰা হৈছে আৰু 'কম্পানি বাহাদুৰৰ দিন সদাই খাৰিক'ৰ আশা প্ৰকাশ কৰা হৈছে। কলং নৈৰ ওপৰত হোৱা কাঠৰ দলঙো 'ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ইংৰাজি লোক আৰ্হি'ৰ নিদৰ্শন (নৱেম্বৰ ১৮৪৮)। ইংৰাজ জাতি পৰাক্ৰম আৰু সভ্যতাৰ নিদৰ্শন (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৯)। 'এতিয়া ইশ্বৰে পহৰ বাৰিচে, আৰু আমালৈ দায়া কৰি গিয়ানি দেসাধিকাৰিলাক দিচে।' কম্পানিৰ আমোলৰপৰাইহে দেশত ঠায়ে ঠায়ে জ্বল হৈছে (ব. দ., আগষ্ট ১৮৪৯)। তেওঁলোক কি বিচক্ষণ কম্বী!—'ধন্য ধন্য ইংৰাজিহে বুধিমান হই, দেৱৰ নিৰ্মান কৰ্ম মানুহে কৰই' (দয়াৰাম চেটিয়া, ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০)। কম্পানিয়ে আমাৰ গুৱাহাটীতে কচাৰি, শূৱনী গীৰ্জাঘৰ, হস্পিটাল, জ্বল আদি কৰিছে; 'এতেকে ধৰ্ম্মিষ্ঠ নাহি ইংৰাজি সমান, পৰৰ কাৰণে কোনে কৰে এত মান' (ধৰ্ম্মকান্ত গোহাঁই, জুন ১৮৫০)। 'আপোন চকুএ দেখা ইংৰাজৰ দায়া/অনেক জিলাত থৈচে ইজ্বল পাতিয়া,।' 'দেসৰ কুসল চিন্তে ইংৰাজ মহা ৰজা/কেন মতে ভালে খাৰিকবন্ত সৰ্ব প্ৰজা, এৰি বুলি মনে কৰে পৰম জতন, সকলোকে কৰে দেখা দায়াৰে পালন। এনে উপকাৰি ৰজা ন হৈবন্ত আৰ' (চিকা দাস, চেপ্তেম্বৰ ১৮৫০)। এনেভাৱে ইংৰাজ কম্পানিৰ ৰাজত্বৰ প্ৰশংসা কৰাটো "অবুনোদই"ৰ নীতিগত কথা, যদিও তাক কাকতৰ প্ৰধান উদ্দেশ্যৰ ভিতৰত ধৰিব নোৱাৰি।

ভাৰতীয় ধৰ্ম্ম আৰু ধৰ্ম্মসাহিত্যৰ বিশেষ আলোচনা "অবুনোদই"ত নাই। যি দুই-এজন খ্ৰীষ্টিয়ান প্ৰচাৰকে তেনে আলোচনা কৰিছে, তেওঁলোক জে. এন্. ফাকু'হাৰ্ বা কামিল বুলকে নহয় যে মুকলি মনেৰে পাণ্ডিত্যপূৰ্ণ কথা ক'ব। ন.ল.ফ. আদিৰ লেখাত হিন্দুধৰ্ম্মৰ স্পষ্ট নিষ্পাদি প্ৰকাশ পাইছে। নিষ্পাদি নোহোৱাকৈ সেই ধৰ্ম্মৰ চমু আভাসো দুই-এঠাইত অৱশ্যে দিয়া হৈছে (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫২)।

মুদ্ৰা:ঐতিহাসিক অধ্যয়ন :

মধ্য যুগৰ ভাৰতবৰ্ষৰ ইতিহাস-অধ্যয়নত বিভিন্ন শাসকসকলৰ মুদ্ৰাৰ অধ্যয়ন (numismatic study) এটি বিশিষ্ট উপাদান। এই দিশতো "অবুনোদই"ৰ থলৈ দৃষ্টি পৰিছিল। এইফালে সিসকলৰ বুচি উদ্ধৃত হোৱাৰ ইতিহাস এইদৰে দিয়া হৈছে : "ৰঙ্গপুৰ নগৰৰ ৰাজ কাৰেঙ্গৰ ওচৰত এতিয়ালৈকে অনেক মানুহ গোট খাই মাটি খানি আছে। তাতে কোচ, কচাৰি, জয়ন্তিয়া, ভোটিয়া, আৰু আহোম ৰজাবিলাকৰ অনেক পুৰনি মোহৰ বুপ পালে" (মাৰ্চ ১৮৫১)। এই খবৰ দিয়াৰ লগে লগেই এক নাৰায়ণী (কোচ বেহাৰৰ) বুপ, এক নাৰায়ণী আৰ্ধালি আৰু গাৰো কঁতৰা অৰ্থাৎ জয়ন্তীয়া ৰজাৰ বুপৰ চিত্ৰও কাটি দিয়া হৈছে; বুপটো লক্ষ্মীনাৰায়ণ ৰজাৰ ১৫০৯ শকৰ; আৰ্ধালিটো আনুমানিকভাৱে চন্দ্ৰনাৰায়ণ ৰজাৰ, শক নোহোৱা ["আৰু কেঁচা বুপৰ আৰ্ধালি অনেক ওলাল; টকিয়া মোহৰ সাঁচত মৰা হেতুকে আখৰৰ আদ খানি মাথোন ৰই।"] ; কিন্তু "১৭১৬ সঁকৰ গাৰো কঁতৰা বা জয়ন্তিয়া এটা বুপ ওলাল, তাৰ আখৰ কিচু ভগা হোআত আন এটা জয়ন্তিয়া বুপ"ৰ ছবিহে দিয়া হৈছে। ৰংপুৰ নগৰত খানি উলিওৱা মোহৰৰ ভিতৰত মোগল তথা অন্য মুছলমান শাসকসকলৰ মুদ্ৰাও ওলাইছিল : শ্বাহানশ্বাহ আকবৰৰ শাসনৰ ৪০শ বছৰত (১৫৯৬ ছন) আহমদাবাদত মৰা বুপ, মহম্মদ শ্বাহৰ তাৰিখ নোহোৱা মোহৰ, মালৱা দেশৰ ঘিয়াছুদ্দিনৰ (১৪৬৯-১৫০১ খ্ৰী-) এটা মোহৰ আৰু পাৰ্চি উলিয়াব নোৱৰা এটা বুপৰ মুদ্ৰা (মেই ১৮৫১); শ্বাহজাহান (১৬০৯, ১৬৩৯ খ্ৰী-) আৰু আওৰংজেৰ বাদশ্বাহৰ (১৬৬৪?, ১৬৯৭ খ্ৰী-) দুটাকৈ মোহৰ (জুলাই ১৮৫১); আকবৰ, জেহাংগিৰ, শ্বাহজাহান আৰু আওৰংজেৰ মোহৰ (জানুৱাৰি ১৮৫২)। নব্বাণ মহাৰাজাৰ মোহৰ (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫৪) আৰু মাসামৰীয়া বিদ্রোহী ৰজাৰ মোহৰ (অক্টোবৰ ১৮৫৪) ছবি দিয়া কোঁড়-হলোদীপক। অসমীয়া আখৰৰ মুদ্ৰাবোৰ ক্ৰমিকভাৱে সজালে : প্ৰতাপসিংহ স্বৰ্গদেৱ ১৬৪৮ ছন (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫২, এপ্ৰিল ১৮৫৪), বুদসিংহ ১৬৯৬, ১৬৯৭, ১৭০৮ (এপ্ৰিল ১৮৫৪), শিৱসিংহ ১৭১৫, ১৭২১, শিৱসিংহ আৰু ফুলেশ্বৰী ১৭২৪, ১৭২৬ দুটা, ফুলেশ্বৰীৰ মৃত্যুত শিৱসিংহ অকলে ১৭০২ (মেই ১৮৫৪), শিৱসিংহ আৰু অধিকাৱেশী ১৭০২, ১৭০৩, শিৱসিংহ আৰু সৰ্বেশ্বৰী ১৭০৯, ১৭৪৩, প্ৰমত্তসিংহ ১৭৪৬ (জুন ১৮৫৪), ৰাজেশ্বৰসিংহ ১৭৫০, ১৭৫৪, ১৭৬৪, ১৭৬৭ (জুলাই ১৮৫৪),

লক্ষীসিংহ ১৭৭০, ১৭৮০, গোবীনাথসিংহ ১৭৮১, ১৭৯৫ (আগষ্ট ১৮৫৪)। আহোম আখৰ মোহৰ-কেইটাৰ বিশেষ গুৰুত্ব : চক্ৰবৰ্তীসিংহ ১৬৬৪, গদাধৰসিংহ ১৬৮২ (এপ্ৰিল ১৮৫৪), প্ৰমত্তসিংহ ১৭৪৪, ১৭৫০ (জুন ১৮৫৪) আৰু ৰাজেশ্বৰসিংহ ১৭৫১ (জুলাই ১৮৫৪)। শিৱসিংহৰ দিনতেই সম্ভৱতঃ ফাৰ্চী হৰফত মোহৰ মৰা আৰম্ভ হয় ; এইবোৰ ছনৰ মোহৰৰ অভিলেখক “অৰুনোদয়ে” সুবন্ধা দি বাখিছে : শিৱসিংহ আৰু প্ৰমত্তেশ্বৰী ১৭২৭, ১৭২৯ (মেই ১৮৫৪), শিৱসিংহ আৰু অৰিকা ১৭০২ (জুন ১৮৫৪), ৰাজেশ্বৰসিংহ ১৭৫২, ১৭৫০ (জুলাই ১৮৫৪)। বিশেষ কৌতূহলোদ্দীপক হ’ল ৰাজেশ্বৰসিংহৰ দিনৰ ১৭৫০ ছনৰ নাগেৰী আখৰৰ এটা ৰূপ আৰু ১৭৫৯ ছনৰ নাগেৰী-অসমীয়া-মিহালি এটা মৰা। অসমৰ মাইকী-পোৱালি যন্ত্ৰ বা টাকচালে কেনেভাৱে মুদ্ৰা ঢালিছিল, তাৰ আভাস এই চিত্ৰবোৰৰপৰা পোৱা যায়।

নব্য জ্ঞাননৈতিক দৃষ্টি :

অসমৰ নতুন অৰ্থনীতিৰ প্ৰতিও “অৰুনোদই”ৰ দৃষ্টি আছিল আৰু কাকতখিনিয়ে চাহপাত, নাগমাটি আদিৰ বতৰা জনসাধাৰণক দিছিল। লক্ষ্য কৰিব লগীয়া যে ১৮৪৬ৰ ফেব্ৰুৱাৰীৰ ‘অনেক দেশৰ সংসাৰিক সন্ধ্যা’ৰ আৰম্ভণিতেই কোৱা হৈছে : “আসাম কম্পানীএ এবচৰৰ ভিতৰত ১৯৪০০০ পণ্ড অৰ্থাত ১৭০০০ সেৰ চাহ আঁজচে। ইংলেণ্ডলৈ নিলে সেৱে ২ টকাৰ দৰ পাই মুঠে প্ৰায় ২ লাখ টকা পাব।” অসমৰ চিৰকলীয়া কৃষিৰ উন্নয়ন কামনা কৰি গুৱাহাটীৰ মুনিছ কৈফায়ত উলাৰ বঙলা ডাবাত লিখা “ক্লিসি দৰ্পন” নামৰ কিতাপৰ প্ৰকাশৰ আৰু তাৰ বিষয়-বস্তুৰ খবৰ দি অসমীয়া মানুহক সন্মোহন কৰি কোৱা হৈছে : “হে অচম দেশি লোকবিলাক, তোমোলাকে এলাহ এৰি এই কিতাপ চাই ৰিতিৰ দৰে খেতি কৰিলে, খেতিৰ দোআৰাই উত্তম ৰূপে প্ৰবীত থাকিব পাৰিবা, আৰু অনেক ধনো পাবা” (মেই ১৮৫৪)। আনফালে খেতিৰ শত্ৰু বানপানীৰ খবৰো “অৰুনোদই”ৰ শুভত মাজে মাজে সন্নিৱিষ্ট হৈছিল। মন কৰিব লগীয়া যে প্ৰায় এই সময়তে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনে মিচ্ছ ছাহাবৰ ওচৰত দাখিল কৰি আৰক-পত্ৰত অসমৰ কৃষি-কৰ্মগত ঐক্যনৈতিক যন্ত্ৰ আৰু বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি-প্ৰয়োগৰ পোষকতা কৰিছিল আৰু তেওঁৰ ‘ইংলেণ্ডৰ বিবৰণ’ আৰু অন্যান্য প্ৰবন্ধত ইংলেণ্ডৰ ঔদ্যোগিক বিপ্লৱৰ আদৰ্শত অসম দেশত ঔদ্যোগৰ বিকাশ কামনা কৰিছিল। “অৰুনোদয়ে” অচম দেশৰ মানুহক মাটিৰ তলত টকা পুতি নাৰাখি বেংকত থৈ সূত আঁজিবলৈ উপদেশ দিছিল (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০)।

“বিং সং” অৰ্থাৎ “বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ”ৰপৰা ঢাকা দেশত কেনে সুন্দৰ মলমল কাপোৰ তৈয়াৰ হয়, তাৰ বৰ্ণনা দি দেশৰ শিল্পৰ প্ৰতি মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিবৰ যন্ত্ৰ কৰা হৈছে। তাৰ ভিতৰত উত্তম কেই-বিধমানৰ উল্লেখ কৰি তাকো সুকীয়াকৈ বৰ্ণোৱা হৈছে—মলমল খাস, সবকাৰআলি, জুমা; ৰঙ্গ, সবনম, আলাবালি, ভজ্জব, জামদানি ইত্যাদি (চেন্নৈ, অক্টোবৰ ১৮৫০)।

গীতালৰ বাৰ্তা :

নতুন জগতৰ সংগীতৰ বাৰ্তাও “অৰুনোদয়ে” বিলাই দি গায়ক-গায়িকাৰ কি মূল্য হ’ব পাৰে, তাক লোকক জনাইছিল। ধোৱা শতিকাবিধ বিৰ্হবিশ্ৰুত ছুইডিং গায়িকা জেনি লিঙৰ দেশ-বিদেশত সন্মানৰ কথা, তেওঁৰ জনহিতকৰ দানৰ কথা : “ইংলেণ্ডত সুন্দৰকৈ গিত গাব জনা জেনি লিঙ নামেৰে এজনী মেম চাহাবে হস্পিটাল, ইচ্ছুল প্ৰতিষ্ঠাতালৈ চান্সা কৰি ৰূপ দিবৰ আসয়েৰে এঠাইত দু বাতি গিত গালে; তাকে সুনিবলৈ অহা মানুহবিলাকৰ পৰা ১৮৬০০ মান ৰূপ পালে। আৰু ৩ বছৰৰ ভিতৰত তেওঁ সেই ৰূপে ঠায়ে ঠায়ে চান্সা কৰি ১,২০,০০০ মান দিলে” (জুন ১৮৪৯); “প্ৰীমিতি জেনি লিঙ নামেৰে ছুইডন দেশৰ এজনী ভিৰোভা অতি সুন্দৰ উত্তম গায়ন হোআ দেখি, তেওঁ গিত গোআ সুনিবলৈ সকলো মানুহে বৰকৈ খেদি লাই, এবাৰ সুনিবলৈ দুটকা এটকা এই ৰূপে ধন দিএ। আৰম্ভিকা দেশত গান কৰিবলৈ এজন মানুহে মাত্ৰ, দিনে দিনে ২০০০ টকা দিম বুলি কথা ৰাখিলে। পাচে নুৱৰ্ক নগৰ পালত তাৰ মানুহবিলাকে তেওঁ গান কৰা খবৰত সোমোআৰ বহু চিঠি কিনি লোআত কোনো দিনা কুৰি, ডেৰ কুৰি হেজাৰ ধন উঠে” (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। দেশীয় সংগীতৰ বতৰাই তেতিয়াও আদৰ পাবৰ নো।

নৃতাত্ত্বিক অধ্যয়নৰ গুৰুত্ব :

অসমৰ বিভিন্ন জনজাতিৰ বিৱৰণ “অনুনোদই”ৰ এক মূল্যমান কৰ্ম। ‘ভোটৰ দেসৰ বিবৰণ’তে তাৰ আৰম্ভণি (জুলাই ১৮৪৬)। ‘এই অসম দেশক চাৰিও ফালে পৰ্বতে বোঁৰ আছে, আৰু সেই পৰ্বত-বিলাকত ভোট, অকা, আবৰ, চিংফ, ডফলা, খাম্ৰাতি, মিচিমি, নগা আৰু গাৰোকে আদি কৰি অনেক জাতি পৰ্বতীয়া মানুহ থাকে, সিহঁতৰ বিবৰণ জনা বৰ আবশ্যক ; সম্ভ্ৰান্তি গাৰো সকলৰ কথা লিখি পাচে সিবোৰ জাতিৰ ব্ৰিতান্ত লিখিম।’—এই বুলি জনজাতিৰ অধ্যয়নত সাৰ্থক গুৰুত্ব আৰোপ কৰি সংকল্প লোৱা হয় (মেই ১৮৪৭) আৰু লগে লগে গাৰোৰ বৰ্ণনা দিয়া হয়। সেই অনুসৰি আ. নামৰ এজন লেখকে (আনন্দ-ৰাম ঢেকিয়াল ফুকননৈক ?) নগাঁও জিলাৰ বিচাৰণীত কেপ্টেইন বাট্‌লাৰৰ *Sketch of Asam*-অৰুপৰা নগাৰ বিৱৰণ (জুন ১৮৪৮), খাম্ৰাতিৰ আৰু মিচিমিৰ বিৱৰণ (জুলাই ১৮৪৮), চিংফোৰ বিৱৰণ (আগষ্ট ১৮৪৮), আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু ডফলাৰ বিৱৰণ (নৱেম্বৰ ১৮৪৮) আৰু অ’কাৰ বিৱৰণ (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪৯) প্ৰকাশ কৰে আৰু সামৰণিত ইংৰাজ জাতিৰ ইতিহাস অৰণ কৰি উদ্ধৃতিসহ কৰে : “জি ইংৰাজ জাতি এতিয়া ইমান পৰাক্ৰমি আৰু সভ্য হৈছে, জিবিলাকে ভাপৰ বলত বৰ ঘৰ একোটা ৰামে আৰু পানিএ ঢলাই, দহ দিনৰ বাট একে দিনে জাই, জিবিলাকে পাটৰ মোনা এখনেৰেই আকাশলৈ উঠে, জিবিলাকে গোটেই প্ৰিথাৰি ঘূৰি আটাই দেসৰ বাঢ়া হাতৰ মুঠিতে থই, আৰু জিবিলাক হেজাৰ হেজাৰ ক্ৰোচৰ আঁতৰৰ পৰা এই দেসলৈ আহি তাৰ লোকক সভা কৰিব ধৰিচে, সিবিলাকেই দুহেজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে ৰাতিএ চাৰিঘে আৰু সভাতাত নিচইকৈ নগা, আৰু আবৰতকৈ বেয়া আছিল। দেখা, পৰম ইশ্বৰৰ কি আচৰ্জ মহিমা ! আৰু মানুহৰ গিয়ান বা কাল ক্ৰমে কিমান ভাল হব পাৰে ! এতেকে আমি নৈৰাস ন হও, যে কোনোবা দিনা আমাৰ নগাইতৰ মাজতো ভাপৰ জন্তু হব, আৰু সিহঁতেও গিয়ান আৰু সভাতাত ইংৰাজহঁতে সৈতে জুজিব। আমি বাণ্ডা কৰোঁ, জে ইশ্বৰে সিয়ে সিহঁতক তেনে সভা হবলৈ লোআব।” মন কৰিব লগীয়া : এই উক্তি সন্নিৱিষ্ট ইংৰাজ জাতিৰ প্ৰশংসাবাদ, আমাৰ নিজৰ দেশৰ আশু উন্নতিৰ একান্ত কামনা আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰতি সেই উন্নতি ঘটাবৰ বাবে অনুন্নয় আৰু এক ঘন উচ্ছ্বাস—এই সকলোটি আনন্দৰাম ফুকনৰ ‘ইংলণ্ডৰ বিবৰণ’ আদি প্ৰবন্ধৰ বিশেষ লক্ষণাত্মক বৈশিষ্ট্য।

সামাজিক কুসংস্কাৰ, অজ্ঞানত্বাৰ বিৰুদ্ধে :

আনন্দৰামৰ এই প্ৰবন্ধত (এপ্ৰেল ১৮৪৭) ‘মিচা সাখি, ভেঁটি, বেস্যা, কানি আৰু সুৰা’ক ত্যাগ কৰিব লগীয়া সামাজিক দুৰ্গুণ-ৰূপে নিৰূপিত হৈছে। আজি ১৩৫ বছৰৰ পিছত সেই সময়ৰ সমাজত এইবোৰৰ কিমান প্ৰাদুৰ্ভাৱ আছিল, সেই কথা আমি কোৱা টান হৈ পৰিছে। মাদক দ্ৰব্যৰ কথা জৈ দুতিৰাম স্বৰ্ণকাৰ হাজাৰিকাইতো এখন পদ-পুথিকে ৰচনা কৰিছিল। ‘অসম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি দুতিয় নিবেদন পঠ’ত (জুলাই ১৮৫০) ‘কলিকতা নগৰত থকা তোমোলাকৰ বন্ধু এজন অচমিয়া লোক’ৰ (এইজন সম্ভৱতঃ ডেকা গুণাভিৰাম বৰুৱা) এই কথা-আধাৰ চকুত লগা : “জি মদ খোজা, বেস্যা গমন, জাল চাৰ্জি, আৰু মিচা গোচৰ কথা আমাৰ দেসৰ লোকে পূৰ্বে সুনাত নাছিল, সেই সকল কৰম এতিয়া প্ৰমল হৈছে। হাই হাই ! এই সকল কুলোকৰ লগত পৰি আমাৰ দেসৰ হোজা মনুহেও বৰ পাপ কৰিচে।” ইয়াৰপৰা প্ৰতীয়মান হয়, এইবোৰ দুৰ্ভাৰ্য নৱপ্ৰৱৰ্তিত আধুনিকীকৃত জীৱনৰ বিৰময় ফল মাথোন। ‘ফটিকাৰ বিবৰণ’ প্ৰবন্ধত ‘ক’ই (বাতিৰাম দাস পেক ?) ‘বাৰাণ্ডি আৰু ৰম, এই ৰূপে অনেক বিধ ফটিকা’ৰ উল্লেখ কৰি লৈখিছে : “এতিয়া কোনো কোনো ঠাইৰ পৰা অসম দেশৰ বদ নাম আহিছে আৰু কৈচে বোলে, অসমৰ ভিতৰতো কোনো কোনোএ খাই, এই কথা সুনি মই আচৰিত মানিচো। কিয়নো আগৰ কালত কোনো কোনো বুৰাবিলাকৰ মুখত সুনিচোঁ বোলে, মিৰি মিচিমি অ’কা ডফলা, আৰু কচাৰি দেওখাই এইবিলাকৰ জাৰ সান্ধ নাই আৰু একো বিদ্যা নাই, এনে ধৰম ন জনা দাঁতআলিয়া অগিগানিবোৰে হুনু তাহানিৰ কালত ভাতৰ মদ কৰি খাই ; কিন্তু আমাৰ দেসৰ ভিতৰত এনে বেৱহাৰ কোঁড়িয়াও নাই কিচিল, এতিয়া সুনিচোঁ ভাল মন্দ অনেক মানুহে খাই ; আৰু খাবলৈ সিকা মানুহ নিতৌ নিতৌ বাঁহছে গৈচে” (জুন ১৮৪৬)। জনজাতিসমূহৰ মাজত ‘ভাতৰ মদ’ (beer) খাদ্যৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ-ৰূপে চলি

আহিছিল ; আবু নতুন ধুগৰ দান হ'ল ব্ৰাণ্ড, বাম আদি 'লভাপনিয়লৰ বস' অৰ্থাৎ আত্মিক বসৰ সুৰা (wine), যি দান গ্ৰহণ কৰাটো আধুনিকতাৰ পৰাকাস্তা হৈ পৰিছিল এইটি কণত ।

দেশৰ হিত চিন্তা কৰিবৰ নিমিত্তে পাশ্চাত্যৰ আদৰ্শত দুই-এটিটক সামাজিক অনুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিছিল । শিল্পসাগৰৰ গিয়ানৰ সভা এনে এখনি সমাজ । 'বৃষ বাৰ ইং সন ১৮৪৫ৰ ২৪ ডিচেম্বৰত বোল চাৰি ঘৰি বজাৰ সমাইত' এই সভাই কানি বৰবিহৰ কথা আলোচনা কৰি তাক খোৱা নিষ্পা কৰে আৰু "অবুনোদই"ৰ যোগে কানিৰ দুৰ্গুণৰ কথা প্ৰচাৰ কৰে (জানোআৰি ১৮৪৬) । "অবুনোদয়ে" বাবে বাবে কানিৰপৰা হোৱা অপকাৰৰ কথা অসমৰ মানুহক সকীয়াই আছিল আৰু যি সময়ত মানব দিন বুলিলে মানুহৰ মুখ কেঁহেৰাজ বটা যেন হৈছিল, সেই সময়ত কানিক 'মানভকৈও এক সদ্' বুলি ঘোষণা কৰিছিল (নৱেম্বৰ ১৮৪৮) । কোনোৱে পদ্য ৰচনা কৰি কানি, ভাং আৰু ফটিকাক নিষ্পা কৰিছিল ।

সকলকো কৰৌ একে বাবে নমস্কাৰ,
কানি ভাঙে হৈছে আমাৰ দেশৰ মহা ভাৰ,
তাকে খাই নষ্ট হল এই দেশৰ প্ৰানি,
সদাই দুখ, নাই সুখ, আৰু হল অগিয়ানি ।
তাতেকৈ সুনি আচৌ অভিসই বিস্মই,
এই দেশৰ লোকে হুন্ ফটিকাও খাই,
হাই হাই কি সুনিৰৌ, কি ভৈলা অকাজ,
এই কথা সুনি সকলোএ পোআ লাজ ।

(দ, জুন ১৮৪৬)

মাদক দ্ৰব্যই মানুহৰ জীৱনত কেনেকৈ বিষম অৱস্থা সৃষ্টি কৰিব পাৰে, উদাহৰণ দি "অবুনোদয়ে" বুজোৱাত যত্নৰ কাপণ্য কৰা নাছিল । 'আ' ৰ (টেকিয়াল ফুকন ?) প্ৰবন্ধ 'বিভিচাৰ বিসম্বক'ত অসমৰ দুৰ্গতি লৈ দুখ কৰা হৈছে (এপ্ৰিল ১৮৪৮) ; আন কি বছৰেকীয়া বিহুটোকো ব্যভিচাৰ-কৰ্মৰ লগত সাদৃশ্য ধৰা হৈছে । নানা প্ৰকাৰৰ কুসংস্কাৰ আৰু অন্ধবিশ্বাসৰ বিবৃদ্ধেও "অবুনোদই"ৰ অভিধান চাৰিছিল । 'মাউৰ কালত বুৰা দাঙ্গাৰিয়াৰ মহাত্মাৰ বিবৰন'ত (মেই ১৮৪৭) 'দ.'ই হাইজা মহামাৰিৰ সময়ত কেনেকৈ অসমীয়া মানুহে বুৰা ডাঙৰীয়া নামৰ দেওক মানে, তাৰ বৰ্ণনা দিছে । "এই দৰে অসমীয়া মানুহৰ মাজত কোনোএ কোনোএ মাউৰৰ সময়ত কলাৰ ভূ'ৰ সাজি চাকি লগাই, চাউল, মাহ, গুৰ, ঘি'উ আদি কৰি ভূ'ৰৰ ওপৰত তুলি দি নদিতে উতাই পঠিয়াই । কোনোএ কোনোএ সেই দৰে চাগলিও দিএ, আৰু কোনোএ মাউৰৰ নাম কৰি বামতো এৰি দিএ । পাচে এই সকলো বস্তু কাউৰে আৰু চোৰে খাই ।... আৰু কোনোএ কোনোএ মূৰ্তি সাজি নদিৰ পাৰত থই, আৰু থায়ে থায়ে জুমে জুমে সকলো খনতে গধূলি হলে ধোল কোবাই গোটেই খনতে ফুৰি থাকে ।" খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মৰ পোহৰ চাৰি এই কৰ্মবোৰক নিষ্পা কৰা হৈছে ।

শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ-কামনা :

সকলো কুসংস্কাৰ, ব্যভিচাৰ, কুৰীতি-অৰীতিৰ সংশোধনৰ উপায়-ৰূপে "অবুনোদয়ে" শিক্ষাৰ প্ৰচাৰৰ পোষকতা কৰিছিল । "অবুনোদই"ৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে নিজেও ঠায়ে ঠায়ে পঢ়াশালা পাতি খ্ৰীষ্টিয়ান-অখ্ৰীষ্টিয়ানৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল । কোম্পানিৰ চৰকাৰেও ঠায়ে ঠায়ে স্কুল পাতিছিল ।^১ কিন্তু য'ত চৰকাৰে বঙলা ভাষাক শিক্ষাৰ মাধ্যম কৰিছিল, তাত মিছনাবিসকলে সাহসেৰে আৰু বুদ্ধিৰে অসমীয়া প্ৰয়োগ কৰিছিল । ১৮৪৬ৰ ৩১ মাৰ্চ তাৰিখে নগাঁৱত কৰ্মোদ এজনক ফাঁচী দিয়া বৰ্ণনা-প্ৰসংগত 'ম.'ই (মাইলুছ ব্ৰন্ডন ?) লেখিছিল : "এই দেশৰ আগৰ ৰজাবিলাক সামান্য লোকক

^১১৮৫৪ চনৰ মিছন হাৰাৰ *Report on the Province of Assam* মতে সমস্ত অসম প্ৰদেশত ৭১ খন স্কুল আছিল, গোৱালপাৰা জিলাত ১০, লখীম-পুৰ ৫, শিল্পসাগৰ ১, কামৰূপ ২১, দৰং ১, নগাঁও ১৩ ।

মন কৰিব লগীয়া যে ১৮২৬ৰ অক্টোবৰতে ডেভিড কট হাৰাৰে ১১খন স্কুল পাতি দিছিল । প্ৰথম মিছনাবি পঢ়াশালিখন নাথান ব্ৰাউন আৰু ওলিভাৰ ষ্টি, কট্টাৰে সদিয়ান্ত ১৮৩৭-ত পাতে ।

পৰ্হাই সুনাই গিয়ানি কৰিবলৈ ইচা ন কৰিছিল।^১ কিন্তু এই কালৰ অধিকাৰবিলাকে সকলো জাতি লোকৰ লৰাবিলাকক বিনা মূল্যে পৰ্হি সুনি গিয়ানি হবৰ কাৰনে গাঁৱে গাঁৱে কুল পাতি বৰ অনুগ্ৰহ কৰিছে, এই নিমিত্তে আগৰ নিচিনাকৈ মুখ হৈ থকা এতিয়া মন্দ আৰু অতি বৰ লাজৰ কথা” (এপ্ৰেল ১৮৪৬)। ‘গিয়ান সভা আৰু কুলৰ বিবৰন’ প্ৰবন্ধত (চেম্বাৰ ১৮৪৬) জ্ঞান-চৰ্চাৰ অনুষ্ঠান^২ আৰু কুল-কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰা বিষয়ত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে আৰু এইবোৰ বিষয়ত বহুতোখিনি আগ বঢ়া কলিকতা মহানগৰ আৰু বংগদেশৰ আদৰ্শলৈ আঙুলিয়াই দিয়া হৈছে। লগতে কোৱা হৈছে, “এতিয়া অসম দেশৰ মানুহবিলাকৰো আগতকৈ আপোন লৰাবোৰক সিকাৱলৈ মন আছে, তেওঁ ইয়াতকৈও মানুহ-বিলাকৰ বৰ ইচা হবলৈ আমি বাধ্য কৰোঁ; নগৰত থকা ভদ্ৰ লোকৰ সন্তানবিলাকক সদাই লিখা পৰ্হা সিকোআ দম্বৰ আছে, আৰু গাঁৱত থকা এতৰপ ভাল মানুহেও সিহঁতৰ লৰাবোৰক সিকিব দিএ, কিন্তু কোনো কোনো গাঁৱৰ ভাল মানুহবোৰে সিকিব নি দিএ, আৰু সামান্য মানুহবিলাকেও নি দিএ,” আৰু ল’ৰাবোৰক হাল বোৱা, কোৰ ধৰা, ভূই বোৱা, ধান দোৱা, আফু-তালি উলিওৱা, মুগা পোহা আদি কামত লগায়। বিদ্যা নহ’লে যে বৃপ-সোণ আদি সম্পত্তি বৃথা, এই কথা লেখকে দঢ়াই কৈছে, আৰু বঙ্গাল দেশৰপৰা বঙালী ল’ৰা গৈ কেনেকৈ ইংলেণ্ডত শিক্ষা লাভ কৰাত ‘সেই ল’ৰাহঁতৰ মহলা লোআত, একে লগে পৰ্হা কোনো কোনো ইংৰাজ লৰাহঁতকৈও ভাল’হে পোৱা গৈছে, এনে উৎসাহদায়ক উদাহৰণ দাঙি ধৰিছে, আৰু অসমীয়া মানুহক এই বুলি বিদ্যা-লাভলৈ উদগাইছে : “সেই নিমিত্তে আমাৰ অসম দেশৰ মানুহ-বিলাকেও লৰাবিলাকৰ এফেৰি মান বনক বৰ লাভ জেন ইচা ন কৰি, বিদ্যা সিকিবলৈ দিয়া, তেহে আমাৰ দেশত গিয়ানি আৰু সকলো প্ৰকাৰ সুখি হব।” ‘লৰাবিলাকক পৰ্হিবলৈ সিকোআ বাপেক মাকৰ উচিত’ শীৰ্ষক লেখাটিত ‘এটি উপকথা আনি ল’ৰাক বিদ্যা-দানৰ হকে অলপমান ওকালতি কৰা হৈছে। ‘অনুদ্যোত পৰ্হা সবু লৰাবিলাকৰ প্ৰতি প্ৰথম প্ৰনই পঢ়’ত (চেম্বাৰ ১৮৪৬) ‘ম.’ ই (মাইচ্ ব্ৰহ্মন ?) ইংৰাজ জাতিৰ প্ৰশস্তিত্বতালৈ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰি কৈছে, “আৰু হে মোৰ চোট বন্ধু লোক সকল, এতিয়া সোমোঁ তোমোলাক কি নিমিত্তে ইংৰাজ লোকৰ তুল্য হোআ নাই? সিহঁতৰ সৰিল অসমীয়া লোকৰ সৰিলতকৈ বৰি নে, নাইবা জন্ম কালত সিহঁতৰ মন তোমোলাকৰ মনতকৈ উত্তম হই নে? এনে ন হই, কিন্তু সিহঁতৰ অনেক গিয়ান বিদ্যা আছে, এই নিমিত্তে সিহঁতৰ সুখ কুসলাদি বাহি আছে।” লেখকজনে ইংৰাজী শিক্ষাৰ বিশেষ আৱশ্যকতাত ভৰ দিছে : “তোমোলাকে জদি ভদ্ৰ আৰু সম্ভ্ৰান্ত হব খুজিচা, তেন্তে ইংৰাজি ভাসা সিকিবা। জদি সিম্প বিদ্যা, আৰু বানিজ্য, আৰু উত্তম বেষুয়া আৰু ৰাজ নিতি, আৰু ধৰ্ম আদি কৰি সকলো বিসয়ে জানিবলৈ ইচা কৰা, তেন্তে ইংৰাজি ভাসা সিকিবা। জদি এই দেশৰ সকলো লোকৰ আদৰ আৰু প্ৰসংসা পাব খোজা এই ভাসা সিকিবা, আৰু তাতে তোমোলোকৰ জি গিয়ান জন্মিব তাক এই দেশৰ ভাসাত লিখি প্ৰকাশ কৰিবা।” ইংৰাজী ভাষাত সন্নিৱিষ্ট জ্ঞান তৰ্জমাৰ যোগেদি অসমীয়ালৈ অনাৰ উপদেশ বাবে দিয়া হৈছে। লেখকজনে নতুন শিক্ষাত শিক্ষিত নতুন পুৰুষৰ

১. ডেকিয়াল ফুকনেও আহোম শাসনৰ চূড়ান্ত বৃপৰ সময়তো সমাজৰ ওপৰ খাপৰ লোকৰ সংস্কৃত শিক্ষাৰ কাৰণেই যত্ন লোৱা হৈছিল বুলিছে : During the prosperity of the Native Government, the education of the respectable classes in Sanscrit knowledge always formed an object of social care and attention of the State (Anandaram Dhekiyal Pukan : Plea for Assam and Assamese, p. 78).

২. ব্ৰহ্মজটোভ কোৱা হৈছে : “সিৱসাগৰ জিলাতো সেই বৃপে সবু কৈ গিয়ানৰ সভা এখন পতা হৈছে। আৰু জদি অসম দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে এনে সভা পাতে অতি

ভাল হব।” ১৮৫৫ ডিচেম্বৰত ‘জি. ৰ.’ই (গুণাভিৰাম ?) কলিকতাৰ ‘বিদ্যোৎসাহিনি সভা’ৰ কথা, ১৮৫৬ জানুআৰিত প. ৰা. স.ই (পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা বৰুৱা) ‘আসাম দেশ হিতৈসিনি’ নামে “সিৱসাগৰত সভা পতাৰ কথা” আৰু চেম্বাৰত সভাৰ সম্পাদকৰূপে তেহে “অচম দেশ হিতৈসিনি সভাৰ পত্ৰ” (A Circular from the Sibsaigor Association) লেখে, আৰু ‘গিয়ান প্ৰদায়িনি সভা’ৰপৰা ড. শ. স. স. ই (বোধ হয় সভাৰ সম্পাদক কোনো ড. শৰ্মা) “জ্ঞান প্ৰদায়িনি সভাৰ সহাদ” প্ৰকাশ কৰে। গুণাভিৰাম বৰুৱায়ে কলিকতাৰ-পৰা শিক্ষা লৈ আহি জ্ঞানপ্ৰদায়িনি নামে এখনি সভা সংগঠন কৰিছিল।

দায়িত্ব সাব্যস্ত কৰাটি বিশেষ লক্ষ্য কৰিব লগীয়া কথা। একেজন লেখকেই 'খেছ আৰু অচম দেসৰ ইচ্ছুলৰ কথা' নামৰ লেখাত (জুন ১৮৫০) অসমৰ তলানীতলৈ শিক্ষা-ব্যৱস্থাত কেৰোণ আৰু অনগ্রসৰতা আৰু তাৰ ফল-স্বৰূপে জন-সাধাৰণৰ মাজত বিদ্যাৰ অসম্পূৰ্ণতা লৈ দৃষ্টি কৰিছে। পঢ়াশালিৰ ওজাসকলৰো বিদ্যা-দানত আগুই নাই, ল'ৰাৰ পিতৃ-মাতৃৰো সন্তানৰ বিদ্যা-লাভৰ প্ৰতি ধাৰ্টিতৰ অভাৱ। কলিকতাৰপৰা চিঠি লেখা 'এজন অচমিয়া লোকে' (জুলাই ১৮৫৪) দেশৰ শিক্ষাৰ দুৰ্য্যৱস্থাৰ কথা চমুকৈ কৈছে, 'বিদ্যা অভ্যাস কৰাই গিয়ান লাভৰৰ সোআৰাই এতিয়া আমাৰ ইংৰাজ দেশাধিকাৰৰ দিনত কোনো কোনো ঠাইত পৰ্হা সালি পতা হৈছে; কিন্তু তাত বিদেশি ভাসাৰ পুথি চলেআৰ গুনে লৰাবিলাকে পাইও একো উপকাৰ পোআ নাই। পাদুৰি চাহাব সকলে মিস্যনেৰি পৰ্হা সালিত অচমিয়া পুথি পৰ্হাইছে; কিন্তু তালৈ সৰহ লৰা, ষ্টিফিয়ান কৰে বুলি ভয়তে নে জাই। জিবিলাক লৰাই অধ্যাপকৰ তত সঙ্কিত বিদ্যা পৰ্হে, তেওঁ বিলাকেও জত কিত্তিত মান পাইয়েই সেই মহা উপকাৰি ভাসা আৰু ন পৰ্হে। আৰু তাৰ পৰা গিয়ান ন জনমি বৰ্হাকৈ কুসংস্কাৰহে জনমে। বঙ্গালি ভাসাৰ পুথি চলা পৰ্হা সালিত পৰ্হি লৰাবিলাকে পুথি পৰ্হিব পৰা, আৰু বচাবিত লিখা পৰ্হা কৰিব পৰা হলেই পৰ্হা সালি তিগ্নাগ কৰে।' বঙলা ভাষাৰ মাধ্যম চলা চৰকাৰী স্কুল, অসমীয়া মাধ্যমৰ পাদুৰিসকলৰ স্কুল আৰু সংকৃত টোল—এই তিনিও বিধতে শিক্ষা আগ নাবাঢ়ি বুটি হৈ বৈছিল; সেইহে পত্ৰ-লেখকজনলৈ 'আমাৰ দেসৰ পৰা উপকাৰি এজন প্ৰধান বিচাৰ কৰ্তাই' এবোলি লেখিছিল, "অচমিয়া লোক সকলৰ পৰা বিদ্যা বিসয়ে কোনো ভাল আসা কৰা, আৰু সূন্যত ঘৰ কৰা দুয়ো সমান কথা।" অসমৰ পঢ়াশালিত 'বিদেশি ভাসা' বঙলাৰ প্ৰচলনৰ কথা ইয়াত সামান্য ভাৱে মাত্ৰ স্পৰ্শ কৰা হৈছে, আৰু এই বিষয়ে "অবুনোদয়ে" ক'তো বহল আলোচনা নকৰিছিল—যাঁ চম্ভন, ষ্টাউন আদি পাদুৰিসকলে কলিকতাত থকা চৰকাৰৰ উচ্চ মহললৈ লিখা-লিখি কৰিছিল, মিচ্ছ অসমলৈ অহাত আৰক-পত্ৰ দিছিল, আনন্দৰাম ফুকনৰ দৰে এই বিষয়ে চিন্তা কৰা লোকেৰে (সেই এজনেই মাথোন তেতিয়া এই বিষয়ে চিন্তা কৰা অসমীয়া লোক!) পৰামৰ্শ কৰিছিল আৰু নিজৰ প্ৰতিষ্ঠিত পঢ়াশালি-বোৰত চলাবলৈ বাৰেবোৰৰ পুথিৰপৰা ইংৰাজী মাধ্যমত অসমীয়া ব্যাকৰণলৈকে পুথি ৰচনা কৰিছিল। জুন ১৮৪৭ৰ পত্ৰিকাত মাত্ৰ কুৰিটা শাৰীত অসমীয়া আৰু বঙালী জাতিৰ এটি তুলনা দাঙি ধৰিছে 'ক.ই। ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৪ৰ সংখ্যাত প্ৰকাশিত 'অচমিয়া ভাসা'-শীৰ্ষক টোকাতে কলিকতাৰ 'এজন অচমিয়া লোকে' অসমীয়া ভাষাৰ স্বত্বাৰ প্ৰশ্নৰ প্ৰসংগত লেখিছে: "কোনো কোনো লোকে এনে ভাবিবও পাৰে অচমিয়া ভাসা বঙ্গালি ভাসাৰ পৰা ওলাইছে। কিন্তু এনে চিন্তা কৰা অতি অমূলক। সিহঁত দুইৰো যি পৰস্পৰ মিল আছে, সেই ফেদল দুইও সংস্কৃতৰ ঠাল হোৱা দেখিছে হৈছে, নতুবা আন কাৰন নাই। অকল বঙ্গালিও ন হ'ই, সংস্কৃতৰ জি আন এটা ঠাল উৰিয়া ভাসা, সি বঙ্গাল দেশৰো সিফাল অচম দেসৰ পৰাও দুবৈ, তাৰো সৰহ কথা "অচমিয়াই সৈতে মিলে। জি সকল কথা তলত লিখা গল, সি বঙ্গালিওকৈও উৰিয়াই সৈতে মিলে।"—এই "দুই বোলটা অসমীয়া শব্দক বঙলা আৰু ওড়িয়া প্ৰতিশব্দেৰে তুলনা কৰা হৈছে।

"অবুনোদই"ৰ মূলে স্বা-শিক্ষাৰ পোষকতা কৰাটি এটি বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ কথা। এই বিষয়ত আনন্দৰাম ফুকনৰ উৎসাহ বিশেষভাৱে স্বাৰণীয়া। 'আ.ই. বৈচিত্ৰ্য বিস্ময়ক' প্ৰবন্ধত সমাজৰপৰা ব্যাভিচাৰ-কুসংস্কাৰ দূৰীকৰণৰ উপায়-চিন্তাৰ প্ৰসংগত লেখিছে, "অচমিয়া লোক সকলে সিবিলাকৰ কন্যা সন্তানক একো গিয়ান নি সিকাই, লৰাৰ মনে গিয়ান লবৰ জি বুপে জোগ্য চোআলিৰ মনো ভুল্য বুপে জোগ্য, এতেকে উভয়কে গিয়ান দিলে বিসেস উপকাৰ দাঁসি।" 'স্বা-শিক্ষা' প্ৰবন্ধ (মেই ১৮৬১) লেখা হ. চ. হ'ল সৰ্বস্বত্ব হেমাচাৰ্য্য ৰক্ষা।

জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ পোহৰ খিলোৱা : নৱজীৱনক আদৰা :

অজ্ঞান-অশিক্ষা, কুসংস্কাৰ-সুবিচাৰৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ, যুঁজলৈ সাজু হ'বলৈও জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ প্ৰভা সমাজৰ মাজত পৰিৱৰ্ত্তি লাগিব। বাহিৰৰ পৃথিৱীৰ দেশ, মানুহ আৰু আন প্ৰাণী, বিশ্ব-জগতৰ বৈজ্ঞানিক দাবী, ভৌগোলিক আৰু বৈজ্ঞানিক নৱাৱিষ্কাৰবোৰৰ বতৰা, মানুহৰ সুখ-সমৃদ্ধি বৃদ্ধি কৰা

পৰিষ্কাৰ আদিৰ নতুন উপায়বোৰৰ জ্ঞান “অবুনোদয়ে” অসমীয়া পাঠকক অবিৰামভাৱে দিয়াৰ ব্যৱ কাৰ্য্য কৰা নাছিল। আমেৰিকা-আৱিষ্কাৰ (মাৰ্চ ১৮৪৬) আৰু উত্তৰাংশা অন্তৰীপ দ্বীপ ইউৰোপৰ- পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ অহাৰ জল-পথ-আৱিষ্কাৰ (চেপ্তেম্বৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৬) মনোৰম কাহিনী প্ৰথম বহুতে কোৱা হৈছে। পিছৰ এটা সংখ্যাত (এপ্ৰিল ১৮৫২) ষ্টীৰ্ণফাৰ্ কলছ্ আৰু বাৰ নামে আমেৰিকাৰ নামকৰণ হ’ল, সেই আমেৰিকো ৱেছপুচিৰ চমু পৰিচয় ওলাইছিল। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশবোৰৰ বিৱৰণ সম্বাদ-পত্ৰখনিৰ এটি অক্লান্ত বৈশিষ্ট্য। আৰু কিমানবোৰ দেশৰ কথাইযে এইভাৱে কোৱা নহৈছিল!— গ্ৰেট ব্ৰিটেইন (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৬) আৰু ভেইমছ নৈৰ তলৈদি কটা সুৰঙা (অক্টোবৰ ১৮৪৬), মিছৰ দেশ (অক্টোবৰ ১৮৪৬, আগষ্ট ১৮৫১) আৰু তাৰ স্মিথক্‌স মূৰ্তি (আগষ্ট ১৮৪৮), গ্ৰীলছকা (জানুআৰি ১৮৪৭, জুলাই ১৮৫০), কিউবা (জুন ১৮৪৮), চীনৰ মহা গড় (আগষ্ট ১৮৪৮), পূব আফ্ৰিকাৰ জাঙ্গিৰাৰ (আগষ্ট ১৮৫০), আফ্ৰিকাৰ দখিন ফাল (অক্টোবৰ ১৮৫০), অষ্ট্ৰেলিয়া (জানুআৰি ১৮৫১), আছিয়াত থকা ভাগ বুছিয়া (এপ্ৰিল ১৮৫১) আৰু তুৰ্কীস্থান (মেই ১৮৫১), ছিৰিয়া আৰু পেলেষ্টাইন (জুন ১৮৫১), আৰব (জুলাই ১৮৫১) পাৰস্য (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫১), আমেৰিকাৰ মধ্য ভাগ (অক্টোবৰ ১৮৫১), ব্ৰিটিশ উত্তৰ আমেৰিকা (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫২), মেক্সিকো (মাৰ্চ ১৮৫২), মধ্য আমেৰিকা (এপ্ৰিল ১৮৫২), পশ্চিম আফ্ৰিকা (মেই ১৮৫২), বৰ্মা (জুলাই ১৮৫২), তাৰাৰ দেশ (ডিচেম্বৰ ১৮৫২) আদিৰ ভৌগোলিক বিৱৰণে বহল পৃথিৱীখন পাঠকৰ চকুৰ ওচৰ চপাই দিছিল। নায়গ্ৰা আদি ‘নদি পতন’ বা জল-প্ৰপাত (মাৰ্চ ১৮৫১) আৰু ‘লাৱা অৰ্থাত তপত জ্বাল’ ওলোৱা পৰ্বত বা আগ্নেয়গিৰি এটনা পৰ্বত (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৪), হেক্‌লা পৰ্বত (জানুআৰি ১৮৪৬) আদিৰ বৰ্ণনাই পঢ়োতাৰ মনত চমক লগাইছিল। অনেক স্থানত ওলোৱা ব্ৰিটনসকলৰ পূৰ্বৰ বৰ্ষৰ অৱস্থাৰ কথায়ো সেইদৰে বিস্ময়ৰ নিশ্চয় সৃষ্টি নকৰাকৈ নেৰিছিল (অক্টোবৰ ১৮৪৮, চেপ্তেম্বৰ ১৮৫০ আদি)। প্ৰাচীন এছিয়াৰ নিৰ্নিবি নগৰৰ সচিহ্ন আভাসো হৈছিল কোঁতুলোদ্দীপক। বিভিন্ন দেশৰ শত্ৰু-সংকাৰৰ পদ্ধতিৰ (জানুআৰি ১৮৪৭) আৰু ভোজনৰীতিৰ বৰ্ণনা (জুলাই ১৮৪৭) পঢ়িও এশ বছৰৰ আগৰসকলে বিস্ময় মানিছিল চাওঁ, যেনেকৈ হয়তো সংবাদত ওলোৱা আমেৰিকাৰ মিল দেশৰ (যুক্তৰাষ্ট্ৰ) বৰ কৰ্টিকক (এম্বেছেডৰ্) খেহ দেশৰ মন্ত্ৰীয়ে দিয়া বৰা-খানাৰ ‘মেনু’- খন পঢ়ি (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৭) সিসকলৰ চিক্ চিক্ চাক্ চাকৰ শেষ নপৰিছিল। নিউ জিলাণ্ডত হাড়- মূৰৰপৰা অনুমান কৰি উলিওৱা প্ৰাগৈতিহাসিক ডিন’নচ্ চৰাইৰ চিহ্ন (ডিচেম্বৰ ১৮৫০) বিস্মাস-কৰিবা-নে- নকৰিবা বিধৰ। বলদ আৰু গাই গৰু, ঘোঁৰা, ম’হ, হাতী, বাঘ, বাঘৰ আদি আমাৰ দেশত পোৱা জন্তু, ভেকুলি আৰু কেমটাই-পহু বা বনৰো, মোমাখি আৰু কাকতী-ফৰিং, কাছ আৰু, ফেটী-সাপ আদিৰ মনত লাগি যোৱা বৰ্ণনাৰ বাহিৰেও দূৰ-দেশৰ নানা পশু-পক্ষী আদিৰ বৃপ আৰু স্বভাৱৰ পৰিচয়ো “অবুনোদয়ে” কঢ়িয়াই আনিছিল—তিমি মাছ (নৱেম্বৰ ১৮৪৬), জিৰাফ (আগষ্ট ১৮৪৯), উট চৰাই (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৯), বিবাব (জানুআৰি ১৮৫০), নেগুৰ বজোৱা সাপ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০), ইগুৱানা (মাৰ্চ ১৮৫০), দোদো চৰাই (এপ্ৰিল ১৮৫০), কাছোৱাৰি চৰাই (মেই ১৮৫০), সন্মুদৰ সাপ (নৱেম্বৰ ১৮৫০), গলাৱা আৰাটু ভাটো (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫১), আৰিকাৰি চৰাই (মেই ১৮৫০), জেৱা (আগষ্ট ১৮৫০), পেৰু চৰাই (জুন ১৮৫৪)। জীৱবিদ্যাৰ বহুত বাৰ্তাই এইদৰে “অবুনোদই”ৰ পাতত আমাৰ বাবে সঞ্চিত হৈ আছে। উৰ্দ্ধবিদ্যাৰ বহু-বৃপে লং গছ (ডিচেম্বৰ ১৮৪৭) আৰু জাইফলৰ গছৰ (মাৰ্চ ১৮৪৮) সন্মু বিৱৰণ দুটি পাওঁ।

“অবুনোদয়ে” চিহ্নই সৈতে যেনেকৈ ‘ৰেবাৰ টেঙাৰ নিচিনা গোল প্ৰিখিৰি’ৰ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৬) পূব আৰু পশ্চিম ফালৰ নক্শা দি ভূগোল বুজাইছিল, পৃথিৱীৰ দেশবোৰৰ কাল-পৰিমাণ আৰু প্ৰজাৰ হিছাপ দিছিল (এপ্ৰিল-মেই ১৮৪৬, জানুআৰি ১৮৪৯), সেইদৰে আকাশৰ দ্বাদশ বাঁশ আৰু সাতাইছ নক্ষত্ৰৰ চিহ্ন (ডিচেম্বৰ ১৮৪৮) দি ভাৰতীয় জ্যোতিষৰ লগত পাশ্চাত্য জ্যোতিৰবিদ্যাৰ মিল দেখুৱাইছিল, আধুনিক বিজ্ঞানমতে গ্ৰহ, সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাকৰ, চন্দ্ৰ-গ্ৰহণ সূৰ্য-গ্ৰহণৰ বিৱৰণ দি (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৬, ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০, ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৯) পূৰ্ণিমা ধাৰণা গুচাই আধুনিক জ্ঞান প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ কৰিছিল। ইবোজী কেলেণ্ডাৰৰ মাহ-দিনৰ লগত ভাৰতীয় পঞ্জিকাৰ মাহ-দিন মিলাবলৈ শিকোৱা হৈছিল (ডিচেম্বৰ

১৮৪৮)। দ্ববীন (মাইক্রোস্কোপ)-আবিষ্কার, পানীৰ টোপালটোতে থকা অলেখ জন্তু অৰ্থাৎ জীৱাণু (১৮৪৭ : 'ব্ৰাহ্মন মহন্ত আদি কৰি প্ৰাণীবিধ সকলো মানুহে পানীৰ লগতে এনে জন্তু লাখ লাখ খাও আছে'), পৃথিৱী তথা প্ৰকৃতিৰ অন্যান্য পদাৰ্থৰ আকৰ্ষণ-শক্তি (ডিচেম্বৰ ১৮৪৭, অক্টোবৰ ১৮৫২), চৌম্বক কম্পাছ, ফ্ৰোবোৰ্ফৰ্ম (মাৰ্চ ১৮৪৮ ; শিৱসাগৰ নগৰত ডাক্তৰ লঙে তাক প্ৰথম ব্যৱহাৰ কৰে -আগষ্ট ১৮৪৮), বায়ুৰ ওজন লোৱা যন্ত্ৰ (এপ্ৰিল ১৮৫০)—বৈজ্ঞানিক জগতৰ এনে নতুন নতুন আৱিষ্কাৰৰ কথা “অবুনোদই”ৰ পাঠকে জানি আছিল। দেশত মাউৰে ধৰিলে বুঢ়া ডাঙৰীয়া আৰু ছুত-প্ৰেতৰ পূজা কৰা অনুচিত (মেই ১৮৪৭), এই কথা বুজাবৰ যন্ত্ৰ কৰা হৈছিল। ১৮৫০ ছনত মাউৰত অসমত বোল হেজাৰৰ অধিক মৰিছিল; কলিকতাত ডাক্তাৰ পিটি থকা মিব মজফৰ হুচেনে ‘ইংৰাজি বেজ বৰুআ সকল’ৰ মতে মাউৰ পৰা মানুহৰ কি চিকিৎসা কৰিব লাগে, তাক লেখিছিল; আৰু কেপ্টেইন হল্‌য়েডৰ মতে মাউৰে গৰুক দিয়া ঔষধ আদিৰ ব্যৱস্থা “অবুনোদই”ত প্ৰকাশ পাইছিল (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। এইদৰে ৰোগ-ব্যাদি কালত পুৰণি অন্ধবিশ্বাসক প্ৰশ্নৰ নিদি নব্য চিকিৎসা প্ৰয়োগ কৰাৰ প্ৰতি জনসাধাৰণক টানিবৰ যন্ত্ৰ কৰা হৈছিল। আধুনিক বিবিধ এৰোপেন বিমানৰ আগ-বতৰা অনা কাপোৰৰ বেলুনৰ (অক্টোবৰ ১৮৪৭, ১৮৫০) আৰু ছপাখানাৰ (মাৰ্চ ১৮৪৬, জুলাই ১৮৪৯, এপ্ৰিল ১৮৫০) কাহিনী মনোৰমকৈ বৰ্ণোৱা হৈছে। উত্তৰ পাৰৰ দয়াৰাম চেটিয়াইতো শিৱসাগৰৰ মিছন ছপাখানা চাই বিস্ময় মানি (‘ধন্য ধন্য ইংৰাজিহে বুখিমান হই, দেৱৰ নিৰ্মান কাম মানুহে কৰই’) তাৰ বিৱৰণেৰে পম্বাৰক ৰচনা কৰি পেলাইছিল (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০) —কলিকতাৰ ৰূপচাঁদ পক্ষীয়ে যেনেকৈ ছপাকলৰ দৰে চাৰিওফালে কল-কাৰখানা দেখি চিঞৰি উঠিছিল— ‘পাট্টে কল আৰ ময়দাৰ কল, /ৰোড়ৰ কল, কাপড়ৰ কল, সূৰকিৰ কল, /জল তোলা কল, খোয়া ভাঙ্গা কল। /...কলাকৃতি এয়াবৎ কৰে এক দিবসে সোজা পথ। ...এৰ পৰে কলেতে বানাবে ছেলে’ (কলিকাতা বৰ্ণনা)। অসমৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ প্ৰতিও “অবুনোদই”ৰ লেখকসকলে দৃষ্টিপাত কৰিছিল। উদাহৰণ-স্বৰূপে লো আৰু তীখাৰ কথা কৈ এজনে লেখিছে, “অসম দেশৰ সকলো পৰ্বতত লো আছে, কিন্তু অসমিয়া মানুহে তাক বুজ নে পাই এলাহ কৰি থাকে, অনেক বনিয়াৰ বহু উপকাৰি এনে লো বিচাৰকৈ পৰ্বত নে খানে, আপোনাৰ অৰ্থ বাঁহবলৈ, আৰু দেশৰ উপকাৰ হবলৈকো কোনেও একো পুৰুষাৰ্থ ন কৰে” (অক্টোবৰ ১৮৪৬)।

নতুনকৈ প্ৰৱৰ্তিত হোৱা ডাক-তাৰ আদি সংযোগ-ব্যৱস্থা আৰু ভাপৰ গাড়ী আৰু নাও আদি পৰিৱহণ কেনেকৈ দূত গতিত ভাৰতৰ সুখ-সুবিধাৰ অৰ্থে কামত লাগিছিল, তাৰ খবৰ কাকতখনে আমাক দিছিলহি। ১৮৪৫ৰ “৮ ডিচেম্বৰ ডাক লণ্ডন নগৰৰ পৰা আহি ৩৯ দিনত কলিকতা পালেহি।” আৰু “লেণ্ডেনস্ত উআৰ্ণ নামে এজন সাহাৰে ইংলণ্ডৰ নিমিত্তে বম্বাইৰ পৰা এক ডাক লৈ ফ্ৰান্সৰ বাটে দি ন গৈ জৰ্মানি দেশে দি নকৈ বাট লৈ, ২৯৯ দিনৰ যুৱত ৩১ অক্টোবৰ তাৰিখত লণ্ডন নগৰ পালেগৈ। ফ্ৰান্সে দি জোয়া ডাক ৩ নৱেম্বৰত পালেগৈ” (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪৬)। “সেই মাহৰ ভিতৰত বৰ্ত্তমানৰ পৰা কলিকতা পালেহি আৰু ৫৯৩৪ সমাচাৰ দৰ্পনবোৰ বাম ডাকে দি, ইংলণ্ড দেশলৈ পঠাই দিলে। সেই মাহৰ ভিতৰত ইংলণ্ডৰ পৰাও ২৬৭৪৪ চিঠি আৰু ২৬১৭৪ মান সমাচাৰ দৰ্পন বহুইলৈ পঠাই দিলে” (নৱেম্বৰ ১৮৪৬)। লণ্ডন ছহৰৰপৰা ডাক আহি শিৱসাগৰ পাওঁতে দুমাহহে লাগিছিল। ১৮৪৮ৰ ৭ জুলাইত লণ্ডন এৰা ডাক ৩৬ দিনত কলিকতা পাই ৩১ আগষ্টত শিৱসাগৰ পালেহি (ছেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮)। ১৮৫৪ ছনৰ “প্ৰথম জুন তাৰিখৰ পৰা হিম্মুস্থানৰ মাজত জিমাম দুৰলৈ জাওক, তথাপি ডাকত নিয়া চিঠিৰ মাচুল সদাই সমানে এক অনা এক অনা হব বুলি সুনিচোঁ। মহা বানিৰ নকচা এক অনাকৈ কিনি সকলো চিঠিত লগাই দিব লাগে” (মেই ১৮৫৪)। বিজুলী-ডাক বা ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ নতুন যুগৰ দান। তাৰ কায়দা-কিটিপৰ কথা, ইংলেণ্ডত তাৰ প্ৰচলনৰ কথা, আমেৰিকাতো ১৮৪৭ৰ ডিচেম্বৰত চলাবৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ কথা সেই ছনৰ আগষ্ট মাহৰ কাকতে বৰ্ণনা কৰিছিল। ইংলেণ্ড আৰু ফ্ৰান্সৰ মাজৰ ‘ডোবৰ নামে সাগৰৰ সু’তি’ৰ তলেদি গুণা লগাই দুই দেশৰ মাজত বিজুলিৰ সহায়েৰে কথা পতাৰ যন্ত্ৰ চলিছিল (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। ১৮৫৪ৰ এপ্ৰিলত সৰ্বাল দিয়া হ’ল : “এই হিম্মুস্থান দেশত এতিয়া ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ, অৰ্থাত বিজুলি ডাকৰ

দোআবাই বাঘা পঠাবলৈ ধৰিছে।” আগ্ৰাৰপৰা কলিকতালৈ গুৰে বাটে খুটা পোতাই গুণা লগাই এই ডাক চলাৱা হ’লেই, ফলত “২৭ মাৰ্চ তাৰিখত জি জাহাজবোৰ কলিকতা পালেহি, সেই সকলোৰে নাম কলিকতা আৰু আগ্ৰাৰ সন্ধ্যা পত্ৰত একে দিনাই চাপা হল, কাৰন বিদুলি ডাকৰ দোআবাই সেই কথা পঠালে।” কলিকতা আৰু বোম্বাইৰ মাজতো তেনে ব্যৱস্থা কৰা হৈছে ; তেতিয়া বাৰ-ভেৰ দিন লগা ডাকৰ খবৰ একে দিনাখনেই কলিকতাৰপৰা বোম্বাইলৈ গুণাত সোমাই যাব পাৰিব। সেই কালত এই ইলেক্ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফক ভূত-পিলাচৰ কৰ্ম বুলি ভাৰতবৰ্ষত অন্ধবিশ্বাস উপজিছিল। বেলগাড়ী আৰু বেলপথতো সেইদৰে মানুহে ভূত দেখা পাইছিল। কিন্তু প্ৰথম প্ৰকাশতে “অবুনোদই” সুখৰ আনিছিল : “বঙ্গাল হিন্দুস্থান দেশত ধূ-আৰ বধ জোআ বেলবদ পাতিবলৈ অনেক মানুহে নিবেদন কৰাত ইংলেণ্ডত থকা প্ৰীত্ব কম্পানি বাহাদুৰে তাৰ উপাই কৰিবৰ নিমিতে এই দেশাধিপতি গবৰনৰ জেনৰল চেৰ হেনৰি হাৰ্ডিজলৈ সেই মাহৰ ৭ তাৰিখত চিঠি দিলে। সেই কথা সিধি হলে এই দেশৰ মানুহে আন দেশি লোকৰ নিচিনা শ্ৰম নো হোৱাকৈ অতি বেগেৰে অহা জোআ কৰি অনেক লাভ পাব” কাৰণ “ইউৰপৰ সকল দেশত এনে ভাপৰ কল লগা বথ” “এক ঘৰিতে ডেৰ কুৰি, দু কুৰি, তিনি কুৰি মাইল অৰ্থাত এইমান ডাকৰ বাট জাব পাৰে ; কোনো কালত তাতকৈ অধিকো জাই।” লগতে নব্বা এখন দি কেনেকৈ ভাপ-কল, নাগমাটি, বন্ধু-বাহানি, মানুহ, গৰু, মেৰ ছাগ নিয়া সাতখন বথ একেটা কলে টানি নিয়ে তাক দেখুওৱা হৈছে (জানোআৰি ১৮৪৬)। দুমাহ পিছতে বতৰা দিয়া হ’ল, “কলিকতা ৰেলোৱেই নামে কল বথ জোআ এটা বেলবদ কলিকতাৰ পৰা ভগৱান গোলালৈ পাতিবলৈ ধৰিছে।” দুই ঠাইৰ মাজৰ ১২৫ মাইল কল-বথে ছবৰ্গাত যাব পাৰিব, এজন মানুহৰ খৰচ বোল টকা আৰু এমোন বন্ধু নিয়া খৰচ জুজ্ঞামান হ’ব (মাৰ্চ ১৮৪৬)। এলাহাবাদ দিল্লিৰ মাজতো ৰেইলৱেড পতাৰ দিহা হৈছে (জুন ১৮৪৬)। ‘কলিকতা নগৰত থকা তোমোলাকৰ বন্ধু এজন অৰুমিয়া লোকে’ তেওঁৰ চতুৰ্থ পত্ৰত ইংলেণ্ড আৰু অৰুম দেশৰ অৱস্থা তুলনা কৰি লেখিছিল (অক্টোবৰ ১৮৫০) : ‘কলিকতাৰ পৰা পশ্চিম দেশলৈ ৰেইল ৰদ নামে ভাপৰ গাঁৱি চলাব খুজিছে। এই গাঁৱিৰ এনেহে গুন জে কলিকতাৰ পৰা একে দিনতে কাসিলৈকে জাব পাৰি। বিচাৰি চোআ, জি কাসি এমাহৰ বাট গৈও পাব নোআবে, এনে কাসি এদিনতে পোআ জাব।’ ১৮৪৭ৰ চেপ্তেম্বৰৰ কাকতে ‘কলিকতাৰ পৰা গুআহাটিলৈ ভাপৰ নাও অহা জোআৰ কথা’ ক’লে : “ঢাকাই দি গুআহাটিলৈ তিনি বছৰলৈকে মাহে মাহে ফিৰ্ম বোট, অৰ্থাত ভাপৰ নাও পঠাবলৈ গবৰ্নমেণ্টে আগ্য্য দি থিৰ কৰিলে। আগষ্ট মাহৰ ১০ তাৰিখত জমুনা নামে এখন ফিৰ্ম বোট কলিকতা এৰি ২৯ তাৰিখত মোকাম গুআহাট পালেহি ; তাতে তিনি দিন মান থকাত, সেই জিলাৰ সাহাব, মেম সাহাব, আৰু অসমিয়া অনেক ভদ্ৰলোক, মুঠে তিনি স মান মানুহ ফিৰ্ম বোটত উঠি, অলপমান উজাই গৈছিল, তাৰ পাচে ভাটিলৈকে কিছু দূৰ গৈ আকও গুআহাটিলৈ উভতি আহিল।” এই জাহাজ চলাবপৰা লোকৰ, বিশেষকৈ বেপাৰীসকলৰে বৰ সুবিধা হ’ব, সেই কথাও দঢ়াই কোৱা হৈছে। উপযুক্ত ‘জমুনা’ নামে জাহাজতে প্ৰয়ণ কৰি যফাট মিল ১৮৫৩ৰ ৮ জুনৰ দিনা শিৱসাগৰ পায়হি (জুন ১৮৫০)। ১৮৪৮ৰ জুলাইত জাহাজ কলিকতা এৰি ২৬ তাৰিখে গুআহাট পাই ২৯ তাৰিখ শনিবাৰৰ ৰাতিপুৱা “অনেক চাহাব লোক উঠি নগৰলৈ জাবৰ নিমিতে জাহাজ মৌলি দেওবাৰত নগাঁও পালেগৈ। তাতে দু দিন মান থাকি উজোৱা ভটিওৱা কৰি সকলো মানুহক দেখাই বৰ সন্তোষ কৰালে। আৰু উজাই জাবৰ নিমিতে কলঙ্গৰ ওপৰত জি বৰ দলঙ্গ, তাক ভান্ধি ১০।১২ ডাকৰ বাট উজালে। পাচে বুধবাৰৰ ৰাতি পুআ ৭ বজাত উভতি সেই দিনাই ৫ বজাত গুআহাট পালেগৈ” (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮)। ইংলেণ্ডৰ বিদ্যাৰ মহিমা বৰ্ণাওতে কলিকতা নগৰত থকা ‘এজন অৰুমিয়া লোকে’ কৈছে, “লঙন নগৰৰ পৰা কলিকতা নগৰ প্ৰাই ১০,০০০ মাইল দূৰৈত আছে, কিন্তু ভাপ জাহাজে প্ৰাই এমাহ আৰু আঠ ন দিনতে নানা সমুদ্ৰ পাৰ হৈ আহে” (অক্টোবৰ ১৮৫০)।

নতুন জীৱনৰ নতুন ভাষা :

“অবুনোদই”ৰ যুগ আধুনিক জীৱনৰ নৱপ্ৰভাত। নতুন জীৱন, নতুন ধৰণ-ধাৰণা, নতুন জ্ঞান, নতুন বন্ধু-বাহানি পুৰণি এই সকলোৰে মাজত সোমাই পৰিছিল। নতুনবোৰে নতুন শব্দ আৰু প্ৰকাশৰ

আবশ্যকতাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। এই বিষয়ত নতুন যিমান পৰে পুৰণিৰ লগত আপোহ কৰি গৈছিল। নতুনকৈ অহা মহাসাগৰৰ সিপাৰৰ আৰ্মেৰিকান পাৰ্শ্বৰ ছাহাসকলে বৈজ্ঞানিকভাৱে অসমীয়া ভাষা অসমত কবিবৰ কাৰণে বন্ধৰ ঘূটি কৰা নাছিল। পৰা পক্ষত ডেওঁলোকে আবু ডেওঁলোকৰ অনুগামী স্থানীয়সকলে ইংৰাজী আদি ইউৰোপীয় ভাষাৰ শব্দৰ পৰিৱৰ্ত্তে অসমীয়া মূলবপৰা নতুন অসমীয়া শব্দৰ সৃষ্টি কৰি গৈছিল, পুৰণি শব্দ নতুন অৰ্থত প্ৰয়োগ কৰিছিল; কিন্তু নোৱৰা পক্ষত বিদেশী শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সক্ষম নকৰিছিল। কোনো কোনো ঠাইত বিদেশী শব্দ দি অসমীয়াত তাৰ বহলাই অৰ্থ দিয়া হৈছিল।

নতুন খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ বাণীৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কিছুমান শব্দৰ অসমীয়া ৰূপ (ভঙ্গৰ শব্দৰ তালিকাত দিয়া শব্দবোৰৰ লগৰ সংখ্যাবোৰ হ'ল এই সংকলনৰ পৃষ্ঠাৰ তলত দিয়া পৃষ্ঠা-সংখ্যা) :

amen, "আমেন"

apostle, "পোচনি" ১৬। নক'লেও হ'ব যে অসমৰ সম্ভৱ এই শব্দৰ গ্ৰচন পূৰ্ববেগৰা আছিল।

baptism, "বুৰ", "বুৰ পোতা", ১১, ১১২

baptist, "বাপ্টিষ্ট অৰ্থাত বুৰ দিওতা", ১১২

Bible, "ধৰ্ম পুথি" ৩, ১১২, "ধৰ্ম পুস্তক" ১৭১। ১৮১৩ চনতে কেবিল অসমীয়া "বাইবেল"ক বঙলাখনৰ (১৮০১) দৰে "ধৰ্মপুস্তক" বোলা হৈছিল।

church, "গিৰ্জা অৰ্থাৎ নাম ঘৰ", ২৩৭

Christianity, "সত্য ধৰ্ম", ২৩২। এয়া ঠিক প্ৰতিশব্দ নহয়।

cross, "পেৰেজনি", ৪০। "পেৰেজ কাঠ", ৪৪৫। দুডাল কাঠ কেঁচিলা-কেঁচিকৈ লৈ বান্ধিলে পেৰেঙনি বা পেৰেংকাঠ হয়। কেৰেঙনি কিন্তু সুকীয়া।

Day of Judgment, "সোধৰ দিন", ৪৪৪

Deluge, "জলপ্লাৱন", ৬০, "জলপ্লাবন" ২০৮

elder, "বুৰা ডকত", ১১

gospel, "সুভ বাৰ্তা", ৩১

Jew, "সিহুদি", ২৪৬

martyr, "মাৰ্তৰ", ১৬, "মাৰ্তৰ অৰ্থাত [জিৰিয়াক] ধৰ্মৰ সাধি খ্ৰিষ্টীয় নামৰ নিমিত্তে মৰনৰ দুখ ভোগ পালে", ১১

missionary, "মিস্যনেৰি" ৮

padre (পোৰ্তুগীজ শব্দ), "পাদুৰি", ১১

Pope, "পাপা অৰ্থাত ৰোমীয়া ৰজা", ১২২

Roman Catholic religion, "ৰুমীয়া ধৰ্ম", ১১

Sabbath, "শিলায় দিন অৰ্থাত দেওবাৰ", ১০৯

Society, Church, "মণ্ডলী", ২, ১১, "সমাজ" ১২

নতুন ভূগোলৰ জ্ঞানে অনা ঠাই, বস্তু আদিৰ নাম :

aurora, "অৰোৰা অৰ্থাৎ উত্তৰ অৰুন", ২১৫

China, "চেং দেং", ১১১। "চিন দেং", ২৩৩, নামো চিহিছিল।

Chinese, "চেং লোক" ১২১

coal, "নালমাটি" ২

compass, "কম্পাচ", ২০

crater, "ছুমুক", ৪

Englishman, "ইংৰেজি", ১২, "ইংৰাজি", "ইংৰাজ" ১২৮

Frenchman, "ফ্ৰাঙ্কি", ২, Frank শব্দৰপৰা ফিল, ফিলী, ফিৰিতি হৈছিল—অসম।

giraffe, "জিৰাক অৰ্থাত নাহৰ কুইকিলা পহ", ৩৬৪

grape, "গডাপনিয়া", ৮৮। সম্ভৱত আবৰী-কাঠী-মুগীয়া "জাৰুৰ"/"জাৰু" দ্বীতি হ'ল।

gulf, "পল্ল অৰ্থাত মহাখাল", ৬১

hour, "ঘৰি", ২। এইটো শব্দ অসমত পুৰণিয়েই হৈছিল। "চ' ঘৰি অৰ্থাত দুপৰ", ১৭, "হ ফলি বা দুটা গ্ৰহৰ"

ice, “পানি মিল”, ৩১, “পানির মিল” ১০৯। আবহা-কাঠী মূল্য “বর্ষ” বঙ্গদেশে পোষতে জোতা মহিলা
যদিও অতি সোমকালেই সি “অনুবাদ”-ত সোমাই পমিল, “অবক, অর্থাৎ পানি মিল”, ৪৬৯
island, “মাদুলি” বুলিয়ে সকলো ধাপে কথা উল্লেখ করা হইল, “খিন”ক পিছনেই লেখ করা হয়।

টাইটি মাদুলি, ২, আইচজেড মাদুলি, আমেরিকা যব মাদুলি, ৪—ওনিবকৈকে সুক্কা।

lava, “লাভা অর্থাৎ তপত জোল”, “পর্বতের ছুই আবু ভাগেই পমি জোতা বন্দু” ৪। সেই কালত আবু
তাব পূর্বতো “পাহাৰ” শব্দ অসমীয়াত প্রচলিত নাহিল, দ্বাবীয়া পর্বতো পর্বত, হিমালয়ো
পর্বত। শতশতক সোমাইব “কুপোল-পাঠ”-র দিনবপবাহে হিমালয় পর্বত হৈ ব’ল, কিন্তু নবা
পাহাৰ, লাবো পাহাৰ আদি পাহাৰ বুলি ভুলব খাপসে মামিল।

Mediterranean Sea, “মুদায়ব সাগর”, ১১

mile, “মাইল” (“৫ মাইল অর্থাৎ আই ফ্রোস”, ১৪)

navigator, “নাওবিচা”, ২০

oyster, “ঐত্তর নামে এবিধ ভাজব সামুক”, ১৫

Pacific Ocean, “পাচিকক” ৩১১

rail-road, “খুঁআব বথ জোতা বেলবদ”, ২; “বেলবদ অর্থাৎ কল বথ জোতা জোব ভাজ”, ১০১,
“বেল ভাজ” ১৬৬

railway car, “খুঁআব বথ”, ২; “কল বথ”, ১০১; “ভাজ বথ” ১৬৬

ship, “ভাপব নাও”, ১৬৯; “জাহাজ”, ১৬৯, ২৬১; “জাহাজ নাও”, ২৭৫। “নাও” সংস্কৃতজ,
“জাহাজ” আবহা-কাঠী-মূল্য, “জাহাজ নাও” হ’ল ইংরাজীত শাক বোলা হয় translation
compound, সেই লেখীয়া।

tide, and ebb, “জোআব ভাটা”, ৭০। “জোআব” অসমীয়াত কিছু পূর্বাধি, “শব্দ-চিহ্ন-কথা”-ত
সাগরত “যোরাব” উঠাব কথা আছে।

United States of America, “আমেরিকা মিল দেশ”, ১

নতুন লগতবপবা অহা শিক্ষা, চিকিৎসা, আদালত, কার্যালয়, বেংক আদিয়ে বহুতবোব নতুন শব্দ
দিলে বা পূর্বাধি শব্দক নতুন অর্থ দিলে।

ambassador, বব কটকি (ফ্রেডোজাবি ১৮৪৭)

assistant, “সহাই”, ১৫ (জাহাজব কান্তাব এহিষ্টে-ট)

bank, “বেঙ্ক”, “বেঙ্ক সোলা যব”, ৪০৮

captain, “কান্তান”, ১৫। মায়ামবীয়া বিদ্রোহব কালতে পান্তাত্য ধবশে শিকিত সৈন্যব অধ্যাক
বৃহদোহাই-পবীয়া কান্তান চজা পোহাই বিদ্যাত।

collector, “কলেটর”, ২৭৬

collectorate, “কালকটবি”, ১৭৩

commission, “কমিসান”, ৫৩৯

commissionary, “কমিসানবি” ১৭৩

company, “কম্পানি”, ৫১১

council, “কৌন্সিল”, ৫৩৯

court, “কচাবি যব”, ১৭৩ (অচমিয়া লোকে জাক বোলে সোপমব)। ভাব ভাজ—“কালকটবি চবাচবি
কৌন্সিলি দেআনি”। কিনাবায সঞ্জিয়াই (মার্চ ১৮৫১) “কুন্সিল কৌন্সিল/কচাবি”-র বর্ণনা দিলিল।

doctor, “ইংরাজি বেজ ববু আ” ১০৫৫

exhibition, “মহা দর্শন”, ৪৫৫

Government, “গবর্নমেন্ট”, ৫৩৯

hospital, “বেজ মাল”, ৭৩; “হস্পিটাল”, ১৪; “হাম্পিটাল”, ১৭৪। জাতিত “হাম্পিটাল” চলি আছে
আবু একলকাব বডলা “হাসপাতাল”-র (হাঁহব যেস পাতালপূরী) অনুকরণ “হাম্পিটাল”।

insurance, “বিমা”, ৫২১

judge, “জজ”, ২৭৬

law, “কানন” (কানুন), ২৬। শব্দটো “অনুবাদ”-র বহুত উইতেই ব্যবহৃত হৈছে।

library, “পুথিসালি”, ৭৯

magistrate, “মাজেস্টেৰ”, ৩। কথিত অসমীয়াত registered-এ ‘ৰাভেষ্টৰ’ ‘ৰাজেষ্টৰী’ আৰু magentaই ‘মেজেষ্টেব’ ৰূপ লোৱা তুলনীয়। “মাজিস্ট্ৰেট”, ২৭৬

medical college, “মেডিকেল কলেজ” অৰ্থাত্‌ প্রধান বেজৰ কুল”, ৫০। ইতিমধ্যেই (১৮৪৬) ইংৰাজীৰ school শব্দ চিনাকি হৈ পৰিছিল, কিন্তু college তেতিয়াও নাস্থত। কিন্তু পিছত “কলেজ” (৫৩৯) শব্দও সোমাইছে।

mint, “টেকচত অৰ্থাত্‌ মাইকি পোআলি সাল”, ১৫৭। ‘মাইকী পোআলি যন্ত্ৰ’ আহোম ৰজাৰ দিনৰে। কিনাৰাম সন্নিয়াইতো “কলিকতাৰ সুস্থিৰ্য্যতি” পদাত (মাৰ্চ ১৮৫১) একখণ্ড কলিকতাৰ কথাৰে ‘টাকচাল বৰ্নন’কে দিছে।

museum, “দৰ্শন ঘৰ”, ৬৪৬। পিছৰ ব্ৰিটিশ যুগৰ “মাদ্‌ঘৰ” আজিকালিৰ পাৰিভাষিকৰ সময়ত “সংগ্ৰহালয়” নামে পৰিচিত।

office, “অফিচ”, ৫৩৯

parliament, “ৰাজ মেন”, ২৭৬

police, “পোলিচ”, ৩০৩। আজি-কালি “পুলিচ” হ’ল “আৰক্ষী”।

school, “ইকুল”, ৮। “পৰ্হা সালি” আৰু “কুলো” সমান্তৰাল।

200, “পহ গৰ”, ৯; “পহ গৰান”, ২১৪; “পহ খোআ মোঙ্গ”, ২২১

ছাপাখানা অসমত বহাৰ আগৰপৰা বঙলা ‘ছাপাখানা’ নামটো জনাজাত হৈছিল। “অবুনোদয়ে” পোনৰপৰা তাক “চাপা খানা,” ২৪, বুলিছিল আৰু “চাপা খানা প্ৰেচ,” ২৪, বুলি translation compound কৰি অৰ্থটো স্পষ্ট কৰিছিল। ‘ন ল.ই’ মাৰ্চ ১৮৪৬ত ‘প্ৰিন্টিং প্ৰেচৰ বিবৰন, অৰ্থাত্‌ ছাপাখানাৰ আখ্যান’ কৈছে। ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৩ত ‘চাপাখানাৰ বিবৰন’ত দয়াৰাম চেটিয়াই ছাপাশালত ব্যৱহাৰ হোৱা ইংৰাজী শব্দবোৰো বিনান্বিধায় তেওঁৰ পয়াৰত ব্যৱহাৰ কৰিছে—কেইচ (case), কম্পোচ (compose), কৰেক্ত (correct), ফৰ্ম (forme)।

বিশেষকৈ ছাহাব লোকৰ চাংমাইশাললৈ উত্তৰ ভাৰতৰ চাংমাইসকল অহাত হিন্দুস্থানীৰপৰা ভোজন-ঘৰৰ শব্দবোৰ আহে। “খাণ্ণমা”, ১৫; “বাৰ্বাচ”, ৩৭৫, আদিক কোৱা ‘হিন্দুস্থানী মাত’ কেইআষাৰমানেও “অবুনোদই”ত (মাৰ্চ ১৮৪৬) ঠাই এটুকুৰা পাইছে—“...হাজৰী লাও। খানা লাও। ৰোটী লাও। দূধ লাও। মিসবী দো। খানা খাও। দূধ পিয়ো। ...চা বনাও। ...মেজ লগাও। অসবাব লে জাও।” ‘ৰাক্ষানি ঘৰৰ মেজত জি কাঁইট কটাৰি,’ ২০৪, লাগে তাৰ নামো আধা হিন্দুস্থানী, আধা অসমীয়া হৈ ৰৈ যায়। সেই কালত অন্ততঃ ছাহাবৰ বঙলাত থকা লৰাই “পাইজামা”, ২০০, আদি পৰ্ছিমৰ সাজ লবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। “ৰোটী” (> বুটি), “চা” (> চাহ), “আবুৰুত,” ৪৭৮, (arrow-root, এবাৰুট) আদি নব্য খাদ্য-পেয়ৰ নব্য নামো চলিবলৈ ধৰিলে।

“আঙ্গুৰ”, “বৰফ”, “জাহাজ” আদি অলপ সংকোচ কৰি কৰি দুৱাৰদলিৰ ভিতৰ সোমাইছিল। সেইদৰে বহুত সহজে, বহুত শব্দ লাহে লাহে ভাষাত প্ৰৱেশ কৰে। আৰবী-ফাৰ্চী, হিন্দী-উৰ্দু আৰু আন ‘দেশী’ শব্দও ঘৰচীয়া হৈ পৰে।

আন্দাজ, ২৭। “অবুনোদই”ৰ প্ৰথম পাততেই একেবাৰেই ঘৰুৱা কৰা “এন্দাজ”। হিন্দী, আন্দাজ < ফাৰ্চী আমলা, ১৭৩। পিছৰ যুগত “আমোলা”। হি. অমিল, (বহুবচন) আমলা < আৰবী এন্দাজ, ১। “আন্দাজ” দ্ৰষ্টব্য

কইদ, ৮। হি. কৈদ < আ.

কইদি, ৩। হি. কৈদী < আ.

কদৰ, ৫৪১। হি. < আ.

কাৰাজ, ৫৪০। আজি-কালি “কুচ-কাৰাজ” বোলা হয়। হি. কুচ-কাৰাজ < ফা. কুচ+ফা. কাৰা (চক্ৰ)

কাৰাজ (চক্ৰৰ লগাওঁতা)

কিলা, ৫৪০, হি. কিলা

খাচ, ৫৩৯, হি. < আ. খাস

খাঞ্চিয়া, ১৫, হি. খানসার্মা, তুফী খান+সার্মা

চহিচ ৪৭৫, হি. সাইস

চবাই, অৰ্ধাত আলহি থকা ঘৰ, ৭০, হি. সবার < ফা.

চাজিবি, ৪৬৭, তুজনীয় হি. সংগীন < ফা, সাংগ, সাংগী

চাজা, ১৬৮, হি. সজা < ফা.

চাম্ৰাচি, ৪৭৫, হি. চপবাসী

চাহাব, হি. সাহব < ফা.

চিঠি, শব্দটো যথেষ্ট পুৰণি, কিন্তু নতুন নতুন অৰ্থত তাৰ প্ৰয়োগৰ প্ৰয়োজন হয়, আজি-কালিৰ 'টিকট'ৰ অৰ্থত "হাত চিঠি", ৩২১, আজি-কালিৰ 'বেলট কাগজ'ৰ অৰ্থত "চিঠি", ৩৩৬, আবু "গান কৰা ঘৰত সোমোজাৰ চিঠি", ৪৮৫ < হি. চিঠুতী

চিপাহি, ১৭৩, হি. সিপাহী < ফা.

চৌকিদাৰ, ১৭৪, হি.

তক্কা, 'সোণৰ তক্কা অৰ্থাৎ ডিজিত সিদ্ধিবলৈ অলঙ্কাৰ', ৬৭, অৰ্থাৎ মেডেল, হি. তঙ্গমা, তমগা < তু. তমগা

তবিল, ১৭৩ = তহবিল, হি. তহবীল < আ.

তৰ্জুমা, ৬৮, হি. তৰ্জুমা, তৰজুমা < আ.

তুফান, 'ধুমুহা বতাহ বৰ তুফান' ১৩৩, 'তুফান ধুমুহা বতাহ', ২১৪, ২৭৭, হি. তুফান < আ.

থানা, ১৭৩, হি.

পংখা, ১৭৩, হি.

পনিৰ, ২১৮, হি. পনীৰ < ফা.

পল্টন, ১৭৩, হি. < ই. platoon

ফাটক, ১৭৪, হি.

ফাটকিয়া, ৩

বজাৰ, ১৭৩। বহুত দিন পূৰ্বেই শব্দটো আহিছিল। হি. বাজাৰ < ফা.

বৰ্কন্দাজ, ৩। মামামবীয়া বিপ্লোহৰ সময়ৰেপৰা নে তাৰো পূৰ্বেপৰা বজাৰৰ বৰকন্দাজ অসম সোমায়। হি. বৰ্কন্দাজ

বাজি ঘৰ, ৫৩৯, হি. বাজী < ফা. বাজী

বাৰচি, ৩৭৫, হি. বাৰবচী

বিলাইত, ১১১। "এই দেসৰ সামান্য লোকবিলাকে ইউৰপ নাম নে জানে, ইউৰপৰ কথা কোআৰ সময়ত সিহঁতে তাক বিলাইত বোলে, কিন্তু বিলাইত সবদৰ অৰ্থ দেস বা পৰদেস।" বজাৰ দিনত বুঢ়াগোহাঁই আদিৰ বৰ বৰ খাতবোৰক বিলাইত বা বিলাত বোলা হৈছিল, য'ত কাম কৰিছিল বিলতীয়া-বিলতীহঁতে। হি. বিলায়ত < আ.

মৰ্গ, ৫৩৮। সংস্কৃত 'মহাৰ্ঘ্য'ৰপৰা অহা হিন্দী আদিত 'মৰ্গ', 'মহজা', অসমীয়াত 'মৰগ', 'মহঙা' (মহজা ১১২৯)।

মহিনা, ১৭৪, হি. মহীনা

মচিয়া, ১৭৩, হি. মচিয়া

মাফ মাণ, ৪৪৫, হি. মাফ < আ. মুআফ

মিস্তিবি, ১৫, হি. মিস্তবী

মেজ, ১৭৩, হি. ফা.

সান্তা, ৪৬৯। এতিয়া 'সন্তা'। হি. সন্তা

সাহাব। এই শব্দ অসমীয়াত শঙ্কৰদেৱৰ সমানেই পুৰণি। হি. সাহব < ফা.

সীধা, ৫৪১, হি. সীধা

সিবস্তা, ১৭৩

হজুব, হি. আ. হজুব

হকুম, হি. হকুম < আ.

হেজা-পেজা, ১৬৮, ১৪৯, হি. হজা-পুজা

অসমীয়া ভাষাৰ ঐতিহ্যৰ খাৰাত অৰুনোদই :

“অৰুনোদই”ত ব্যৱহৃত বহুতো শব্দ-ৰূপ আধুনিক লিখিত ভাষাতকৈও পুৰণি গদ্য-পদ্য পুথি আৰু বিশেষকৈ বুৰঞ্জী, কথা-চৰিত্ত আৰু কথিত ভাষাৰ লগতহে মিলে : অনুভৱ, ২০০ (অনুভৱ) ; আগ্যা, ৭ (আজ্ঞা) ; আচই ১২০ (আধা কম হয়, ৫৫) ; ইচা, ৮৮, ১৩৭ (ইচ্ছা) ; উচও, ৪০, উচও ৩৫২ (উৎসৱ, উহৰ) ; উপদ্রৱ, ১২০ (উপদ্রৱ) ; এটাহ, ১৬ (অট্টহাস, আটাস, আটাহ) ; এধামৰা, ৬৫ (আধামৰা) ; এফালি, ৪২ (আফালি) ; এসা, ৩৪, ৪৭, ১৮২ (আশা। তলৰ ‘নিবসা’ দ্রষ্টব্য।) ; ঐশ্বৰ্য, ১ (ঐশ্বৰ্য, ঐচৰ্য) ; কুপো, ২৪৭ (কুপো। জী, কুপতি) ; ষেমা, ৬৬, ৪৪৫ (জমা) ; গিয়ান, ৭ (জ্ঞান) ; জোঁতি (জ্যোতি, জৱতি, জেউতি) ; টোপনি ৫৯, ১৬৮ (টোপ, টুপলি, ‘মিচালৈ টোপলি বাই’—“গুৰুচৰিতকথা”) ; তন, ১০০ (স্তন) ; তোমোলাক ১৬, ৩৬১, (টোফিয়াল ফুকন), দনা ১৯১ (দৈনা, দইন) ; দাৱা, ৪১২ ; দূতিয়, ১৪ (দ্বিতীয়) ; খোৰ্জ, ২২, ৩৩২ (খৈৰ) ; নাক, ১৮৭ (নবকী) ; নাইকিচিল ৪৫, ১৬৩, ২৭২, ৪২৩ (নাছিল, নাথাকিছিল) ; নিচইকৈ ৪৫, ৭৭ (নিচয়কৈ, সম্পূৰ্ণৰূপে) ; নিবসা ৬৫ (নিবাস, ‘এসা কবাই কবাই : নিবসা কবলা’—বনগীত) ; পথুক, ৭০ (পথিক) ; পদ গতিৰে, ৭০—ভৰি গতিৰে, ৬৯ (খোজ কাড়ি) ; পহৰ ৩২, ১৩২, ১৭১ (পোহৰ) ; প্ৰাচিত, ১১৪, ১৭৮ (পৰাচিত) ; প্ৰাণি, ৬৩০ (প্ৰাচীৰ ; দুৰাগৰিলাৰ দিহিঙীয়া বকফুকনৰ শিলৰ ফলিৰ সংস্কৃতৰ মাজতো Prakritism অৰ নিদৰ্শন হৈ শব্দটো ব্যৱহৃত হৈছে) ; প্ৰিথিবি, ৬২ (পৃথিৱী) ; বৰখুন, ৩৩ (বৰ্ণন, বৰখুণ) ; বাৱা, ৩৯, ১৩৩ (বাস্তা, বাৰ্তা) ; বিডিচাৰ, ২২৪ (ব্যডিচাৰ, ব্যাডিচাৰ) ; বুৰা, ১৩৬ (বুদ্ধ, বুঢ়া) ; ব্ৰিধ, ৬২ (বুদ্ধ, বুদ্ধ) ; ব্ৰেখা, ৬৭ (বৃধা, বৃথা) ; মহায়া, ১৩৬ (মাহায়া) ; মানিশা ৫৫৪—মানিখা ৩৫১ (মাজনিশা) ; শ্ৰিত্তা, ১৬, ৭৩ (= মৃত) ; বখ্যা, ৬২ (বক্ষা) ; সম্পতি, ৭ (সম্পত্তি) ; সবিল, ৭, ১০৮, ১২৪, ১৬৮ (শৰীৰ) ।

“অৰুনোদই”ত অসমীয়া উচ্চাৰণ আৰু ধ্বনি-বৈশিষ্ট্য ৰাখিবৰ যত্ন কৰা হৈছে যেনে মন কবিব লগীয়া। ভাষাত হৃষ-দীৰ্ঘৰ পাৰ্থক্য নাই বাবে পুৰণি পুথিৰ দৰে “অৰুনোদই”ৰো প্ৰায় কেৱল হৃষ স্বৰ ; শ, ষ, স-ৰ পাৰ্থক্য নাই বাবে প্ৰায় কেৱল স ; দন্ত-মূৰ্খনা সন্মান বাবে ন, ণৰ মাজত অকল ন ; জ আৰু যৰ উচ্চাৰণ য’ত একে তাত মাথোন জ ; ৰেফৰ তলৰ দুটা ব্যঞ্জনৰ উচ্চাৰণ নহয় বাবে মাত্ৰ এটা—এনে এটা ধাৰাত বৰ্ণবিন্যাসৰ সন্মীকৰণ (standardization) কৰা হৈছে—যিটো সন্মীকৰণৰ পুৰণি পুথিত সম্পূৰ্ণ অভাৱ। তদুপৰি ভাষাত বৰ্তমান কিছুমান ধ্বনিতাত্ত্বিক পৰিৱৰ্তন স্বীকাৰ কৰি লোৱা হ’ল। যেনে—

আ > ঞ : পদৰ প্ৰথম দুই বৰ্ণত আ-কাৰ থাকিলে প্ৰথমটো বিকল্পে ঞ হয়—এটাহ, ১৬ ; এধামৰা, ৬৫ ; এন্দাজ, ১ (আন্দাজ, ৪৯) ; একালি, ৪২, এসা, ৩৪, ৪৭, ১৮২ (< আশা)

ঞ > বি, ইব্, বে : সংস্কৃতৰ ঞ উচ্চাৰণ অসমীয়াত নাই, গতিকে সি সাধাৰণতে বি-লৈ পৰিৱৰ্তিত হয়, কাচিৎ-কেতিয়াবা সেই বি ইব্ হৈ যায়, কেতিয়াবা সি হয় বে—ব্ৰিচ, ১৪ ; পিচি মাচি, ৭৫৭ ; ব্ৰিধিবি, ৬২ ; ব্ৰিধ, ৬২। চকুবিডি, ৫৪১। ব্ৰেখা, ৬৭

ও-অ : ক’তোবা এই দুটা স্বৰৰ পাৰ্থক্য নোহোৱা হৈ পৰিছে—বিশেষকৈ ‘টো’ প্ৰত্যয়ত—একে পৃষ্ঠাতে “মবাটৰ” আৰু “সটো”, ১৪০। ভূজনীৰ পহৰ, ৩২, কাগৰ

ঐ > ঞ : দ্বিতীয় বৰ্ণ ব-কাৰ-যুক্ত হ’লে পদৰ প্ৰথম বৰ্ণৰ ঐ অ-ত পৰিণত হয়, কেতিয়াবা সেই ঐ আকৌ ও হৈ পৰে—দৈনা > দনা ১৯১ > দইন, ধৈৰ্ব > ধৰ্জ > ধোৰ্জ, ২২, ৩৩২। আমাৰ ‘ভৈয়াম’ “জকনোদই”ত ‘ভৈয়াম’, ১৬৯।

ৱ : ‘ওজ’ৰ দৰে উচ্চাৰণ হয়। ১ : আমি য’ত ‘দেহান’ লেখোঁ তাত দিয়া হৈছে ‘দেওন’। পুৰণি বুৰঞ্জী আৰু কথা-চৰিত্ততো ‘ও’ৰ এনেভাৱে ব্যৱহাৰ দেখা যায়। ২ : পদান্তৰ ‘ৱ’ৰ উচ্চাৰণ হয় ‘ও’ আৰু সেই ‘ও’ মাত্ৰ অৱশিষ্ট হয়—অনুভৱ, ২০০ ; উপদ্রৱ, ১২০ ; উচও, ৪০ ; উৎচও, ৩৫২ ; বৰ্তাও, ৪৩৮, ৪৪৩, ৪৪৫। ৩ : উ, ও, ঔ-ৰ পিছত আ, এ আদি বহিলেও মাজত r-glide নবহে—বনুজা, ৫১০ ; সুজলা, ৫২৫। ওএলিওন, ৯৩ ; হোজা, ৯৬ ; পোজা, ১০৯ ; হোজা, ৮১ ; হোজা ৬৫৭ ; কোনোএ, ৪৪৩। ফাৰৌএ, ৩৯৫।

ৱ : ই-ৰ পিছত r-glide আ-ৰ আগত দিয়া হৈছে, এ-ৰ আগত নাই—বুটিকা, ৩০৫। বিডিএ, ৩১৬।

কৃষ্ণ (কৃষ্ণ), ক্র (কৃষ্ণ), হা (হয়)ৰ সংস্কৃতৰ উচ্চাৰণ অসমীয়াত নহয়, ভাব ঠাইত ক্ৰমে ক্ৰ, ক্ৰ
আবু ক্ৰা উচ্চাৰণহে আছে, “অবুনোদয়ে” সেই দেখি দেখাতো সিহঁতক গা, ক্ৰা আবু ক্ৰা কথিয়ে
লিখে—আগা, ৭, প্রতিগা, ৩৫৫। বখ্যা, ৬২; সিখ্যা, ১৩৭; ত্ৰিখ্যা, ১৯১। প্রাজা, ৪, ৭। গদৰ
আদিৰ ক্ৰ কেতিয়াবা হে হয়—খেমা, ৬৬, ৪৪৫। জৰপৰা হোৱা গ্যৰ স্বৰভক্তি যোগে দিয় বুল
হয় গিয়ান, ৭।

৪. ক্ৰা মনসুন, ৩৩; বৰখা, ৮৬।

৫. ক্ৰা মানিশা ৰাতি, ৩৫১; কিন্তু মানিশা, ৫৫৪ (মাজনিশা)

৬. মিলি য়ঃ সংগেত ‘তামালোক’ লেখোঁ, তাত “অবুনোদয়ে” সত্তে আবু ঢেকিয়াল ফুকনেও
‘তামালোক’ লেখিছিল। কোনোটেৰ ৮৩, মৰাটেৰ ১৪০, লৰাটে ৫০, মানুহটে ১২৬, ৩০০, ইটে সিটক ১৩৪
গনে বৰাণসি দু সটো ১৪০) প্ৰয়োগ “গুবুচৰিতকথা” আদিত বহুলভাৱে দেখা পোৱা যায়। এই চৰিত্ত
‘গুণমা’ বিভক্তিৰ চিন তে, ‘তে’ দেখা পোৱা যায়, “অবুনোদই”ৰ ঠাইত অন্ততঃ ‘তে’ৰ ব্যৱহাৰ দেখা গৈছে
হাতিতে ১৭০। সম্ভৱতঃ বিবল হ’লেও ই এক কথিত ৰূপ। ‘নাই কিচিল’ ১৬০, ২৭২, ৪২০, কখাচৰিত,
বুজীত বিবল নহয়। মাচ ৯০, ‘বচৰ’ ৩২৬, ‘আচিল’ আদিৰ চ আজি আচুৱা লাগিলেও পুৰণি পুথিত
চৰিত্ত নহয়। প্ৰকৃততে, ওপৰত পঞ্জীকৃত শব্দৰ গঢ়বোৰ পুৰণি পুথিৰ কোনো নহয় কোনো ঠাইত পোৱা
নহয়। পুৰণি পুথিৰ যুগত ভাষাৰ আঁতৰান বা ব্যাকৰণ নথকাত এই গঢ়বোৰৰ সৰ্বজনস্বীকৃত একেটা আদৰ্শ
নহ’ল। কোনো নীতিও নাছিল। সেই বুলি অৰাজকতাইয়ে ৰাজত্ব কৰিছিল, সিও নহয়।
৭. বুনোদই একেটোৰ গুবুজনে বৰ্ণাশুদ্ধিৰ বাবে অমদু তিবন্ধাৰ নকৰিলেহেঁতেন।

পুৰণি অসমীয়া পুথিবোৰৰ নিজস্ব, ‘অসংশোধিত’ আভিধানিক ৰূপবোৰত লগত (কাৰণ
সংস্কৃত লিপিৰ প্ৰকৃত ৰূপ, আধুনিক পণ্ডিতেই বা অপণ্ডিতেই ‘শুধৰাই’ লোৱাৰ পিছত সি ‘শুধৰাওঁতা’ৰ
ভাষাৰ ৰূপে পৰিগ্ৰহ কৰে) “অবুনোদই”ৰ ভাষা-ৰূপ তুলনা কৰিলে দুইটি দুইবোৰ কিমান ওচৰা-উচৰি
হ’লে বুজিব পৰা যাব। মাত্ৰখন এখন পুৰণি পুথি, “গুবু-চৰিত-কথা”ৰ কেইটামান শব্দ ওপৰত উদ্ধৃত
“অবুনোদই”ৰ শব্দাবলীৰে মিলাই চাওক : আচাৰি (=৩২, বুজীতো এই ৰূপ লভা) চ, আদপাচ (=৪২) চ,
বদত (= ৭২) চ (তু) আচই=৫২ অ১২০), ইচা/ইছা চ১, ৪, ২০, এটাহ চ৭০৮, এষা (=আশা) চ২০১
(তু) বেদা চ৬৫, একাল চ৮৬০, একাৰ চ৩০৮), কাৰসনা চ৩০৫, ক্ষেমা চ, দুতিয় চ ১৪, ২০৬,
জোঁতয় চ৩২, জোঁতি চ৩১৭, জোঁবন চি চ৭১৯, টোপলি (=টোপ, টুপলি) চ২৬২, তন চ৩২, দনা
চ১০৫৬ দাৱা/দাৱা চ৪৮১, ধোঁৰ চ৫,১৪, নাকি চ২৮০, নাইকিচি চ৮৬৮, নিচই চ, পথুক
চ১২৮, ৯৯৫, পহৰ চ২৬৯, ৪০৭, প্ৰাচিত চ৩৪১, ৭৬২, বুৰা চ২০৩, ৪০২, বাতা চ, বিলাইত
চ৬৯৪, বিভিচাৰ চ১১৬, ৯৭, মহায়া (=মাহায়া) চ৬৮, ৬৯, ৬২২, সান্ত চ১৭০। অসমীয়া চ উচ্চাৰণ
পাবৰ কাৰণে “অবুনোদয়ে” স-ত য যোগ দিয়া দৰে (ব্ৰিটিস অ৭০৭, কাৰ্বেণ্ডিয়া অ৭০৭,) চৰিত্তখনিত
শ, স-ত য বা ৰ-ৰ সংযোগৰ কথা মন কৰিব লগীয়া (বাইশা চ২, তস্যাৰ চ১১, স্বব চ১৬=চব চ৩০=
সব চ)। আধুনিক নিশ্চয়্যার্থক -টো-ৰ পৰিৱৰ্তে “অবুনোদই”ৰ দৰে চৰিত্তখনিতো মাজে মাজে -ট-ৰ ব্যৱহাৰ
কথা ওপৰত কৈ অহা হৈছে। ওমী বিভক্তিৰ চিন কৰি “অবুনোদই”ত তে আবু চৰিত্তত তে, তে, দুইটাৰ
ব্যৱহাৰৰ উল্লেখো কৰা হৈছে। চৰিত্তত ক্ৰিয়াত -চে আবু -ছে, -চিল আবু -ছিল সৰ্ব্ব।

পুৰণি অসমীয়া পুথিত ভাষাটোৰ নাম বিশেষ ৰূপত ক’তো পোৱা নাযায়; ‘ভাষা’ বুলিয়েই

১. “অবুনোদই”ৰ সমীকৃত (standardized) ভাষাৰ
আদৰ্শৰপৰা চালেও কাকতখনত সম্পাদনাৰ অবিহাৰত
কিছুমো দেখা নোসোমাইছিল এনে নহয়। কোৰোঁতে
২০, নু সূয়াল ৪৮, চোত মাছ, কৈল্যাণ ১৬৮, দেখোআলে
১৭১, খুজে ১৭৬, আনখোনৰ ২১২, গুজালি ৩৫৬
আদি সেইদৰে গ্ৰহণীয় নহয়।

২. “অবুনোদই”ৰ কথোৱা কথোৱাৰ আদৰ্শ

আজি অচিনাকি নহয়। তাৰ ভিতৰত দুটা দৰক মন
কৰিব লগীয়া : (১) প্ৰথম দিতিতে ‘প্ৰীতীমতি’ৰ প্ৰী
একক। (২) হু বুজাবলৈ ‘জ’ দৰকটো ব্যৱহাৰ কৰা
হৈছে—জদয়ত, ৬০—বোধ হয় ঠিক ঠাইপৰ অভাৱত
আবু সম্ভৱতঃ সাঁচিপতীয়া আবু জটিল ৰূপ
সমৰণত।

আখৰ-জোঁটনিৰ জোঁট : পুৰণি অসমীয়া ৰীতি :

কিন্তু এই বিষয়ত সচেতন পণ্ডিত আমাদের আঁত কম। পাঠ-সমীক্ষা (Textual Criticism) খাৰ্জা নোহোৱা বা সেই খাৰ্জাৰ বন্ধনত কবিতা নোৱাৰাসকলেই এই বিষয়ত কেতিয়াবা যুথৰ হৈ উঠে। পূৰ্বাধি পুঁথিৰ দ্বাৰীৰ পাঠ বাধি হুপা কৰা পূৰ্বাধি সাহিত্যৰ পুঁথি আমাৰ আঁত কমহে প্ৰকাশিত হৈছে।

এই বিষয়ত পথ-প্রদর্শক বুলি ক'ব পাৰি এক বৈজ্ঞানিক-দৃষ্টি-সম্পন্ন সম্পাদক কালিৰাম মেধিক। তেওঁৰ সম্পাদিত “প্রজ্ঞান-চৰিত্ৰ”ত (১৯১০) আৰু “অক্ষয়লী”ৰ (১৯৪৮) অককেইখনত পূৰ্ণাৰ্থে পুথিৰ পাঠকে বৰা হৈছে। ১৮৬১ শকৰ বুলি সাব্যস্ত কৰা পুথিবৰ অধিকভাগৰে সংগৃহীত শব্দবোৰ “শ্রীমদ্ভাগৱত দশম স্কন্ধ (আদি ছোৱা)”ৰ প্ৰথম যুগ্মত (৪৯৪ শব্দবোৰ) কালিৰাম মেধি, শব্দভণ্ডাৰী আৰু পূৰ্ণাৰ্ণ বৰ্ণবিন্যাসৰ স্বকীয়তা দেখা পোৱা আনসকলৰ উপসাহনত সাহস গোটেই হৰিণামৰ দস্ত কবুৰাই পূৰ্ণাৰ্ণ আখৰ-জোঁটনি ৰাখিছিল। ভাষাৰ ফালৰপৰা বিশেষ ধ্যানযোগ্য পীতাম্ব কবিৰ “উষা-পৰিকল্প” সম্পাদন কৰোঁতে (১৯৫১) আমিও প্ৰাচীন বৰ্ণবিন্যাসকে বৰা কৰিছো। সাধাৰণতে পুথিৰ ভাষা তথা বৰ্ণবিন্যাস মূল ৰচনাৰ সময়ৰ পিছতো অনুলিখনৰ সময়ত পৰিৱৰ্তিত হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। অনেক সময়ত মূল লেখকৰ হাতে-লিখা বুলি দাবী কৰা পুথিতো (autograph copy) সম্ভৱ হ'ব পাৰিব। কিন্তু তাম, শিল আদিত কটা ফলিৰ পাঠে লেখাটোৱেই নিজৰ তাৰিখৰ ভাষা আৰু বৰ্ণবিন্যাসক সঁচত মাৰি ধৰি ৰাখে। এই দৃষ্টিকোণৰপৰা চালে আমাৰ দ্বাৰা সম্পাদিত “প্ৰাচ্য-শাসনাবলী”ৰ (১৯৭৪) অন্তৰ্গত এই এই-সংখ্যক ছন-তাৰিখ লগা তামৰ ফলিখিনিৰ পাঠ আৰু বিশেষকৈ চিত্ৰফলকবোৰ (facsimile) পাঠৰ চৰম মূল্য একোটি আছে : ফলি ১২৮ (বংশবৰ ব্ৰহ্ম ১৬৩৯ শক), ১৩০ (যোতুক-স্বৰূপ ব্ৰহ্ম ১৬৪৮),—(দীৰ্ঘেশ্বৰী মন্দিৰ ১৬৬১), ১৩৪ (কৌৰৱভাগ-পূৰ্বপাৰ ব্ৰহ্ম-ধৰ্ম ১৬৬০), ১৩৫ (বজ্জালীৰ বিসিফুছি ১৬৬৪), ১৩৭ (দীপ্তেশ্বৰী-মন্দিৰ ১৬৭৬),—(দীৰ্ঘেশ্বৰী-মন্দিৰ ১৬৭৯), ১৩৮ (পূৰ্বপাৰ আদিৰ দেৱ ১৬৮১),—(বিবি মোকাম ১৬৮২), ১৪০ (বিষ্ণুনাথ ১৬৯৬), ১৪১ (পশ্চিমপাৰ আদিৰ ব্ৰহ্ম ১৭০১), ১৪৪ (অদালী নাও-মুদৈ ১৭০৫),—(মৰাণ দেৱীঘৰ ১৭০৫), ১৪৬ (বেলভলা ১৭১০), ১৪৮ (কটকী-নিয়োগ ১৭১৪), ১৫০ (পাইক-ক্ৰয় আৰু হয়গ্ৰীৱ-মাধৱলৈ দান), ১৫৪ (বতাকুছীয়া-মুৰবীয়া-নিয়োগ ১৭৪২), ১৫৫ (পশ্চিমপাৰ ব্ৰহ্ম ১৭৪৩)। প্ৰাচীন বৰ্ণবিন্যাস-অধ্যয়নৰ বাবে এতিয়াও অল্প পুথি আৰু ফলি পৰি আছে।

এই সকলোবোৰ আৰু তেনে আন আন মূল পাঠ আগত লৈ প্ৰাচীন বৰ্ণবিন্যাসৰ এক স্বকীয় মানদণ্ড আৰু তাৰ ইতিহাস নিৰ্ণয় কৰিব পৰা যায়। এই কষ্টকৰ কামটি কৰোঁতে কেইটামান কথা মনত ৰাখিব লগীয়া হয়। যোঁতয়া এটা ভাষাৰপৰা আন এটা ভাষালৈ শব্দাবলী আহে, তেঁতয়া শব্দবোৰৰ উচ্চাৰণ আৰু ৰূপ নতুন ভাষাটোৰ দ্বাৰাহে নিৰ্ণয়িত হয়, মূল ভাষাটোৰ দ্বাৰা নহয়। সংস্কৃতৰপৰা অসমীয়ালৈ অহা শব্দবোৰৰ ভিতৰত অনেকখিনিয়েই বিবিধ মধ্য ভাৰতীয়-আৰ্য বা প্ৰাকৃত ভাষাৰ মাজেদি ৰূপ সলাই সলাই আহি একোটা তন্তৰ ৰূপ লৈছে; এই ৰূপ সংস্কৃত বা প্ৰাকৃতৰ নিয়মৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত নহৈ আধুনিক ভাৰতীয়-আৰ্য অসমীয়াৰ উচ্চাৰণ-ৰীতি আদিৰ দ্বাৰাহে অনুশাসিত হ'ব লাগে। এনে তন্তৰ শব্দৰ আদি-মূল সংস্কৃত ৰূপত দস্ত-মুৰ্খনা বা হুঙ্-দীৰ্ঘ আদি বিশেষত্ব থকাৰ দ্বাৰা তন্তৰ ৰূপটোও স্থিৰীকৃত হোৱাৰ কোনো ঐতিহাসিক-বৈজ্ঞানিক ভিত্তি নাই—যিটো ৰীতি আধুনিক অসমীয়া লেখাত একপ্ৰকাৰ arbitration বা প্ৰক্ষেপৰ দ্বাৰা সাধিত হৈ আহিছে। যিবোৰ শব্দ চেহেৰাত তৎসম অৰ্থাৎ সংস্কৃতৰে একে কৰি মিলাই আমি আজি-কালি লিখোঁ বা পূৰ্বতো লিখা হৈছিল, তামো উচ্চাৰণ যদি অসংস্কৃত আৰু অৰ্ধাচীনহে, সিহঁত তৎসম বুলি পৰিগণিত নহৈ অৰ্ধ-তৎসম বা তামো তলৰ শাৰীতহে থিয় হ'ব লাগে। পূৰ্ণাৰ্ণ পুথিত এনে বিচাৰেই চলিছিল : আমি আজি-কালি যিবোৰ সংস্কৃত নাম সংস্কৃত দৰে লিখোঁ, তামো পূৰ্ণাৰ্ণত অসমীয়া ৰীতি প্ৰচলিত হৈছিল।

কালিৰাম মেধিয়ে তেওঁৰ “প্রজ্ঞান-চৰিত্ৰ”ৰ পাতনিত কৈছিল,—“কবিৰ ভাষা সংস্কৃতমূলক কিন্তু বৰ্ণবিন্যাস সম্পূৰ্ণ প্ৰাকৃতিক। জোজন, য়েক, মঞি আদি শব্দৰ বৰ্ণবিম্বাসেই তাৰ প্ৰমাণ। অজ্ঞো ইয়াত যে নকলকাৰকৰ হাত নাই এনে কথা আমি কৰা নাই; কিন্তু নকলকাৰকবোৰে যে প্ৰাকৃত আহি আছিল ইও এটা প্ৰাচীনত্বৰ প্ৰমাণ।” আকৌ, “উচ্চাৰণ আৰু বৰ্ণ-বিম্বাস। — প্ৰাকৃতৰ সময়ত সংস্কৃত শব্দাবলীৰ যি বৰ্ণবিম্বাস-বিভ্ৰাট ঘটিছিল প্ৰজ্ঞান চৰিত্ৰত তাৰ চিন পূৰ্ণ-মাত্ৰাত দেখা যায়। কিন্তু উচ্চাৰণৰ প্ৰতি দৃষ্টি কৰিলে জানা যায় অসমীয়া উচ্চাৰণ সেই কালতে বঙ্গালী, হিন্দী আদি ভাষাৰ বৰ্তমান উচ্চাৰণৰ পৰা

সম্পূর্ণ পৃথক আছিল। পুথিৰ শকাব্দলীত বৰ্ণবিম্ব্যাসৰ ব্যতিক্রম হ'ব। সৰ্ব্বোপৰি তাৰ উচ্চাৰণত অসমীয়া বিশেষত্ব সম্পূর্ণ বঞ্চিত হৈছিল। প্ৰাকৃতৰ 'শযোঃ সঃ' সূত্ৰ প্ৰায়ে বঞ্চিত হৈছিল। কিন্তু এই কথা মনত ৰাখিব লাগে যে অসমীয়া 'স'ৰ দৰে উচ্চাৰিত হ'ব। 'শ' আৰু 'ষ'ৰ হে সদাই 'স' ক'ব। হৈছিল। অন্যত 'ষ'ৰ উচ্চাৰণ 'খ' আৰু 'খ'ৰ উচ্চাৰণ 'ষ' দি দেখুৱা পাইছে। মূৰ্দ্ধণ্য 'ণ' আৰু দীৰ্ঘ ঙ্গিকাৰ আৰু উচ্চাৰণে পুথিত প্ৰায় নাই। 'ব' আৰু 'ৰ'ৰ উচ্চাৰণ অনুসৰি নামৰ্থৰ সদায় বাৰহুত হ'ব। দেখা যায়। " আৰু "শেষত কওঁ এই পুথিৰ মূল যেনে পাইছো, তেনে লৈখিছো। কবিৰ ভুল শুল্ক কবিৰ আমাৰ বিদ্যাও নাই, সাহো নাই। অবশ্যো নকলকাৰকে যে মাজে ২ অশুল্ক বৰ্ণবিম্ব্যাস দিছে এনে অনুমান কবিৰ বহুত কাৰণ আছে। তথাপি— দেৱতাই য'ত পাৰ দিব সম্ভৱিত হয় তাত নৃশংসৰে বেগে প্ৰবেশ কৰে (fools rush in where angels fear to tread.) কথা মই প্ৰমাণিত কৰিব নুজো। " কিন্তু আজি তাক প্ৰমাণিত কৰিব খোজা লোকৰ অভাৱ নহৈছে। এই বিষয়ত আমি মেধিটক পিছ পৰা বিধৰহে হৈছে। মেধিয়ে যিবোৰক "প্ৰহ্লাদ-চৰিত" পুথিৰ বৰ্ণবিম্ব্যাসৰ বৈশিষ্ট্য বুলিব খুজিছে, সেইবোৰ এখন পুথিৰ বৈশিষ্ট্য নহয়, কম-বেছি সকলো পুৰণি অসমীয়া পুথিতে দেখা পোৱা যায়। "প্ৰহ্লাদ-চৰিত"ৰ পিছত "অক্ষয়লী"ৰ অংকৰ্থান সংগ্ৰহ কৰোঁতে তেওঁ সেই কথা নিশ্চয় উপলব্ধি কৰিছিল। বিশেষকৈ অংকৰ ভাষা হ'ল অসমীয়া সাহিত্যিক ভাষাৰ বিশিষ্ট এক ভংগি—ব্ৰজাৱলী ভাষা বা অসমীয়া ব্ৰজবুলি। সেই ভাষাকো আধুনিক অসমীয়াৰে চামিল কৰিবলৈ বিচৰাটো ভুল। মেধিৰ পাঠত কিন্তু সেই কৃতিত ভাষাটিৰ বৈশিষ্ট্যবোৰ সুন্দৰকৈ সংৰক্ষিত হৈছে। হৰিনাৰায়ণ দত্ত বৰুৱাই ৪৯৪ শঙ্কৰাচৰ সংস্কৰণ আদি-দশমত পুৰণি পুথিৰ পাঠ অৱিকলভাৱে ৰাখিছিল। এই বিষয়ে তেওঁ 'নিবেদন'ত কৈছিল, "পুথিখনৰ বানান বিষয়ে বিশেষ মন কৰিবলগীয়া এই যে—ইয়াত 'স'ৰ প্ৰাধান্যই বেছি; দীৰ্ঘ ঙ্গিকাৰ দীৰ্ঘ ঙ্গিকাৰ বৰ কম, বেফযুক্ত আখৰ ক'ৰবাত ক'ৰবাত দ্বিধা চৰা নাই; বিশেষকৈ বেফযুক্ত 'য'বোৰ প্ৰায়ে 'য' কৰি ৰাখিছে; যেনে 'সৃগা'ক 'সৃৰ', 'ভাৰ্গা'ক 'ভাৰা', 'কাৰ্য্য'ক 'কাৰ্য' আদি বানানেৰে লিখিছে। আন আন 'য'ৰ ঠাইত প্ৰায়ে 'জ' লিখিছে। মূৰ্দ্ধণ্য 'ণ', 'ট' আদিৰ ব্যৱহাৰো বৰ কম। 'পাছ'ৰ 'ছ' প্ৰায়ে 'চ' লিখিছে। চ, ছৰ বিভিন্নতা প্ৰায়ে ৰখা নাই। একাৰান্ত ক্ৰিয়াবোৰ প্ৰায়ে ঐকাৰান্ত কৰিছে—যেনে 'কৰে'—'কৰৈ', 'পিয়ে'—'পিয়ৈ' ইত্যাদি। 'ট'টো 'তু' লিখিছে, যেনে 'তুদশ'; কিন্তু 'পিতৃ', 'মাতৃ'ৰ 'তু'টো 'তৃ' কৰিছে, যেনে 'পিতৃ', 'মাতৃ' ইত্যাদি। 'গোষ্ঠ'টো প্ৰায়ে 'গোষ্ঠ' কৰিছে। সেইদৰে 'উৎসুক'ক 'উৎসুক', 'ব্ৰহ্মন্দ'ক 'সন্মন্দ', 'উচ্ছ্বেদ'ক 'উচ্ছাদ', 'পদ্ম'ক 'পদ্ম' আদি কৰিছে।"

এতিয়া মেধিৰ "প্ৰহ্লাদ-চৰিত"ৰপৰা দুটি অংশ তলত উদাহৰণ-ৰূপে দাঙি ধৰা হওক [পুথিৰ ধৰণত কলোনবিলাক আমি লগাই দিছো।]—

কমতা মণ্ডল : দুৰ্জনাৰায়ণ : নৃপৰ অনুগম। তাহান ৰাজ্যত : কৰ সৰ্ব্বতি : দেৱজানি কন্যা নাম ॥ তাহান তনয় : হেম সৰ্ব্বতি : প্ৰবৰ অনুজ ভাই। পদবজ্ঞে তেহো : প্ৰচাৰ কৰিলা : ৰামন পুৰান চাই ॥ আত অনন্তৰে : মাধৱে ৰোজন্ত : মনে কৰি আসঙ্কুয। হিবণ্য বিৰক : কিমতে বধোহো : নপাত একো উদিস ॥ পূৰ্বে হিবণ্যক : হৰে বৰ দিলা : কিচোতো নাহি মৰন। কেশৱৰ চক্ৰ : বজ্জ আদি কৰি : জত আচে অগ্ৰগন ॥ দেৱ অসুৰত : একোত নগৰে : অচেদ অচেদ কাই। কতো বেজি হৰি : মনত ওনিয়া : পাইলন্ত কিচো উপাই ॥ অৰ্দ্ধ কলেৱৰ : সিংহৰ সদৃশ : অৰ্দ্ধক মনুষ্য কাই। হেন কপ ধৰি : দেৱ চিৰিহৰি : সড়িৰ গোট বড়াই ॥ / হিবণ্যক্কে বোলে অৰে সুন ৰে বৰ্ণৰ। পুনকপি নিন্দিলোহো ভোহোৰ উত্তৰ ॥ বোলা জে সবাবো গায়ে আচে দামোদৰ। সৰে লোকে নোহে কিয় তাক সমসৰ ॥ কেহো সুখি কেহো দুখি বহুত অন্তৰ। কেহো কাক বায়ে কেহো কৰম নক্ষৰ ॥ কেহো হস্তি-ক্কে চৰে হংসতুলি সোএ। কেহো কেহো জনে কিয় ভূপক নপাৱে ॥ কেহো ভুজ্জি ৰোজ কেহো [জনে] ভুজ্জি দিব। কেহো জে ক্ৰীমন্ত হোয়ে কেহো হোয়ে চোৰ ॥ একৰ জিহ্নন হৌক সবাবে জিহ্নন। যেকৰ মৰন হৌক সবাবো মৰন ॥ একৰ ভোজন হৌক সবাব ভোজন। তেৰে জানা সবান্তো আচন্ত নাৰায়ণ ॥

দত্ত-বৰুৱাৰ দশমৰ (৪৯৪ শঙ্কৰাচৰ) গোপী-উদ্ধৱ-সংবাদ খণ্ডৰপৰা মাজে মাজে এৰি কিছু শাবী উদ্ধাৰ কৰি দিয়া হওক।—

সিঙো পোপিসৰ মোৰ গ্ৰানভো অধিক । সূনা সখি ভাসন্ধাৰ প্ৰেমভকতিক ॥ পৰম বিহ্বলভাৱে মোৰ গুণ
পাই । ক্ষেণে ক্ষেণে মোক মাত্ৰ স্মৰি মুৰ্ত্তা জাই ॥ পোপিসৰে ৰাখি আহে জিকাৰনে গ্ৰান । ৰাজত উদ্ধত
সূনা ভাহাৰ নিদান ॥ জিকালত আইলো মঞি মথুৰা পুৰিক । মাতিয়া প্ৰবোধ দিলো সমস্তে গোপিক ॥
মোৰ বাক্যে পোপিসৰ আহে আসা কৰি । আসিলন্তে পৰা পুনৰপি প্ৰাণ হৰি ॥ মোৰ গুননাম যিনে আন
কথা নাই । মোতে গ্ৰান সন্নি পোপি জিত্তে সমুদাই । জদি নিজ দেহাত আচিল হন্তে চিত । মৰিলয় হন্তে
পুড়ি বিবহবহিত ॥ হেন জানি সত্বেৰ চলিয়া পোপপূৰ । বচন সন্দেস কৈয়া কৰা দুখ দুৰ ॥ জদ্যপি
নিপ্পূন জন্মবহিত ইছৰ ॥ তথাপিভো প্ৰকৃতিক কৰাই সচেতন । কৰান্ত গুনৰ হাতে প্ৰজন পালন ॥ সাধি
হয়। হৃদয়ত আপুনি ৰহিলা । পৰম ইছৰ কৃষ্ণ তান এহি লিলা ॥ জত জিত্তবাসি ইয়ো কৰ্তা অভ্যন্ত ।
নাহি কৰ্ম্ম জানা পৰমার্থ বিচাৰত ॥ কৃষ্ণ বিতিৰেকে একো বস্তু নাহি জানা । সমস্তে জগত কৃষ্ণ হেন মনে
মানা ॥ জেন কৃষ্ণসাৰ হৰিনৰ ভাৰ্য্যগনে । ব্যাধৰ সূনিয়া গিত উদ্ধাতল মনে । তাকে সত্য মানি ধাই জাই
কৰি কৃড়া । তাৰ সৰে ফুটি জনৈ পাচতেসে পিড়া ॥ সেহিমতে ফুটিল কৃষ্ণৰ কথা সূনি । কৰিলো সজাত
আমি পাচক নুগনি ॥ তাহান নখৰ ঘাৰ লভিচো বহত । কৃষ্ণকথা এড়ি আন কথা কহ দূত ॥ পুড়ি আচো
আমি আতি বিবহব যুই । আমাক জিয়াইবা দুনাই কৃষ্ণে কৰে ছুই ॥ যুড়াইবন্ত গ্ৰান পুনু মথুৰ বচনে ।
ইন্তে জেন জিয়ান্ত বনক ৰবিমনে ॥ আমি বনচৰী আনো ৰাজভাৰ্য্যগণ । লক্ষ্মিৰ স্বামিত তাত কোন
প্ৰয়োজন ॥

কাব্য-গ্ৰন্থৰপৰা আৰু বহুতো উদাহৰণ দিব পাৰি । ব্ৰিটিশ-পূৰ্ব যুগত কাব্যৰ ভাষাতকৈও বুৰঞ্জী
আৰু কথাচাৰিত-বংশাৱলীৰ ভাষাহে কথিত ভাষাৰ প্ৰকৃত প্ৰতিচ্ছ । এনে ভাষাৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন ডক্টৰ
কাকতি-সংগৃহীত “গুৰু-চৰিত-কথা”ৰ পুথিৰপৰা তলত দুটি ছন্দ তুলি দিয়া হৈছে ।—

আৰু মাউতৰ জয়ানন্দ আতৈ চাহনিত গৃহ : ৰাজাৰ ঘেহৰ মনধ্বজ হাতি যুজাইচিল : হাৰি ৰাতিদিনে
তিনিদিনলৈ ফুৰাইচিল : বিৰকত লাগি বোলে এনে দেৱৰ দুজন্ত ডাৰতবৰ্ণ ধন্য কলি জাই হাতে চাপৰ দি :
বেৰ্ধে এই তিনি দিনে মৰা হলে ভাৰ্য্য পুত্ৰে কোনে ৰাখিলে হতে মিচা সৰে অস্বাবত : এই বুলি চৰ এৰি
উঠিয়াই গৈ গুৰুজনক পাই ধৰ্ম্ম লভি আচে হৰিগুন গাই সেৱকৰ সঙ্গ : লাজচিহ্নভালি ধুই কানি
মেৰাই দেখাতে থৈছে : দেখি ইজন সিঞ্জে কলে বোলে বাপ জয়ানন্দ আতৈৰ জাৰ মন আছে আকৌ :
বোলে মাতাচো : মাতিলে আহিল বোলে আকৌ জাবানে : বোলে গজাফুহ থৈচা হুনু : বোলে বাপ ৰদে
সুখাৰ্জ্ঞ হুণ্ডিত এতিয়া হিমে পচো : আমাৰ মান দুখ নাই : জিত্ত গাতিত বান্ধি যুজাৰ্জ্ঞতে পল্লি ৰাতি হৈ
থাকে : এনে দুখনিকাৰ লৈ যো : তযু পদবৈকুণ্ঠে জাম আৰু : বোলে থৈচানো কেলৈ : বোলে বাপ
ভকতেৰে খানেক লাগিলে : বহু বাক্য আহিব খোজে ৰাগত : তাকে চাই পুৰুষ দুখলৈ মনকৈ ৰাখো :
আৰু সিত উল্ল জবত হেলা লাগে নামলৈ : তাকে দেখি মনকৈ জাৰ্জ্ঞ তাতে থৈচো : তেহে গুৰু চাইটো
বৈৰাগ্য চিহ্নি প্ৰসংসা কৰিছে ॥ ২৮৮ ॥ (পঙ্ক ৮৪)

আৰু জিনে বুৰাবুৰি আচিল ডাউকি গ্ৰামত : বুৰাই পাচি কাউলি ডলা পলা কুলা জকাই খালৈ পল যুলুকি
এই বৃত্তিকৈ প্ৰবৰ্তে বুৰা সাজে বুৰিএ সলাই : গৈই ফুৰি একদিনা হাটি পালেহি : আতৈসৰে ডুকুলি লৈ
লোন ভৈল চাউল গুৱা গ্ৰাসাদ আৰু আনিবি বুলি সৰহকৈ দি পঠালে ॥ বুৰা দেখি বোলে বুৰি দহো আন
কালতকৈ ফাই : কত পালি আজি : বোলে বুৰা জিহে সন্তমহন্তাই পাইচোপে আজি : বোলে নিতে তাতে
সলাবগৈ : সেইমতে মি সলাই ধাই আচে : একদিনা বোলে বুৰি তোৰ কোন আছে : বোলে মোৰ বুৰা
আৰু মই : বোলে এনেকৈ ফুৰাংকৈ আলকে আহগৈ তই খলা সাৰিবি সাৰিৰ ভাগ দিম মাহপ্ৰসাদেই
বুৰিবি : বুৰা নাম গাব জাপ ধাৰ : জিত্তবো কুসল হব দেহবো জিৱিকা মিলাৰ গুৰুজনে : আত্মমি হাতিতে
বহা খুজি দিম আহগৈ ॥ বুৰিএ আনন্দ হৈ গৈ বোলে বুৰা ভকতে মাতিচে বল জাৰ্জ্ঞ : বুৰা বোলে কৰ
ভকতটাই জাব পৰো : বোলে বুৰা নেজাহে মই পাচি কাৰ্ললিও নসলাৰ্জ্ঞ এৰি মই জামহে পা : সূনি বুৰা
বিবুজি হৈ বোলে বল বাৰু ॥ গৈ বাহিৰতে বহা দিছে ভাতে আচে : বুৰিএ বোলে বুৰাত তই নাম পা তই
একোলা চিত্তিৰ নালাগে মই পুহিম ৰাজিৰাষ্ট্ৰি খাবি মাত্ৰ : বোলে কি নাম জুকে নেপাৰ্জ্ঞ বোলে পাচতে
খাকৈ : বুৰিৰ পচাত বহিচে এপক্ষমান : বুৰিএ ৰাজিৰাষ্ট্ৰি খই খুৱা পঠাই আকৌ : এদিন বুৰিএ
থৈলে বোলে আজি প্ৰসঙ্গত কি গাইচিল কচো : বুৰা বোলে পাহৰিলো : বোলে জা ভাত নাই : বুৰা দুখকৈ
গৈ কাকিতৈ পৰি আছে : বলোদ্ভৱ আতৈএ দেখি বোলে বুৰা দহো আহিলি কি হল : বোলে নাম কব
নুহাইলত বুৰিএ ভাং নিদিলে : বোলে বিসই বিকলে নমৰ মন : সদাই চিত্তিও হৰিচৰণ : জা কৈ ভাং

খাঙ্গে : বুৰা বাটতে বোলে বুৰি নাম সিকি আহিচো : বোলে গাচো : গালে তেহে ডাঙ দিচে : বোলে নিচে এই দৰে কবহি : তই ডাঙকাপৰ চিহ্নিৰ নালাগে : মই মাগি মূনিহ দি বুৰাম : বুৰা আতৈক নিচে খৰি পাত সাক মাচ জি পাই নি ঘোষা সিকৈগৈ বোলে তোমাৰপৰাহে ডাতকেটা পাইচো : সেইটোমে সিকি সেন্না খৰি পৰমাৰ্থত লাসিকৈগৈ : শুৰুধৰ্ম লভি আতৈক আজনিয়াকৈ হৰিতগ গাই বুৰাবুৰি বৈকুটে গল ॥ ৬১০ ॥ (পৰ ১৩-১৪)

মেথিয়ে “প্ৰহ্লাদ-চৰিত্ৰ” পুথি আৰু দন্ত-বৰুৱাই আদি-দশম পুথিৰ বিষয়ে কোৱা দৰে এই চৰিতৰ্চৰিতো (সাধাৰণতে শ-স-স-ৰ পাৰ্থক্য নাথাকিলেও) প্ৰাকৃতৰ ‘শৰোঃ সঃ’ সূত্ৰ প্ৰায়ে ৰক্ষিত হৈছে, মূৰ্খনা গ আৰু দীৰ্ঘ ঈকাৰ-উকাৰ পুথিত প্ৰায় নাই, আৰু দন্ত-বৰুৱাই আদি-দশম পুথিৰ বিষয়ে কবৰ নিচিনাকৈ, ইয়াতো স-ৰ প্ৰাধান্যই বেছি, দীৰ্ঘ ঈকাৰ-উকাৰ বৰ কম, বেজমুখ আখৰ ক’ৰবাত ক’ৰবাত দ্বিধ কৰা নাই, য-ৰ ঠাইত প্ৰায়ে জ লিখিছে, চ-ছ-ৰ বিভিন্নতা প্ৰায়ে ৰখা নাই। ওপৰৰ ‘আজনিয়া’ শব্দৰ দৰে পূৰ্বাণ অসমীয়াৰ সৰ্ব্ব এনে ক্ষেত্ৰত -‘ইয়া’ (-ঈয়া নহয়) প্ৰত্যয়হে ব্যৱহৃত হৈছে। জি, জাৰ, জাত আদি সংস্কৃত ‘যদ্’অৰ অসমীয়া ৰূপ মন কৰিব লগীয়া। একেটা বস্তুৰে তিনি ৰূপ—সব, স্বব, চব,—আৰু বস্তু (স’ ৱৎস), উৰুদুক (উৎসুক) চকুত লগা ; ইয়াত ৰুকাৰটো যেন স-ৰ চ উচ্চাৰণ পাবৰ বাবেইহে ব্যৱহৃত হৈছে—আমি যেনেকৈ তালবা উচ্চাৰণ পাবলৈ শেল, শোল (Shelley) লিখিব লগীয়া হয়। ম-ৰ বৰ ওচৰা-উচৰি—কিৰ=কিয়, সেন্না=সেন্নো-ত যেনেকৈ। দশমত, চৰিতত, আন পুথিত সুন (স’ শূণোতি), সো (<সুপ্ত, সুপ্ত, স্বপিত) প্ৰায় সৰ্ব্ব। ন, গ দুইটা এক ন-ত মিলি যোৱাটো (converging) সকলো ঠাইতে গৃহীত হৈছে। স্বৰূপ-বৰ্তমানৰ চিনত চ-ছ (কৰিচে, কৰিছে) উভয়ৰে চলতি। ‘কিছু’ ‘কিছো’তকৈ ‘কিচু’ ‘কিচো’ মূলৰ (কিণ্ণ) অধিক ওচৰ। ক্ৰিয়াৰ সিদ্ধা, সাধা উভয় ৰূপতে ই (গৈ=গাই, জাই) সন্দালনীকৈ চলিছিল।

তলত এখনি বুৰঞ্জীৰপঞ্জী এটি অংশ তুলি দিয়া হ’ল। এই বুৰঞ্জীখনি আদিতে গুৱাহাটীৰ বেষ্টমন্ট মিছনেৰিসকলে সংগ্ৰহ কৰিছিল। অসমৰ বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগত সংৰক্ষিত এই “অসম বুৰঞ্জী” এইভাবে চিহ্নিত : American Baptist Mission Collection. Ms. 10 Assam Buranji, No. A. From Jayadhwaja Singha to Rudra Singha’s Kachari Wars. উদ্ধৃতিটোত আমি নতুন কুট-চিহ্ন আদি দিয়া নাই।

[পৰ ১১ ৰ] তদনন্তৰে ভাদ্ৰব দিনত চাওঁহা পাংসা বুঢ়া হৈ ৪ পুতেকক ৰাজ্য [১২ ক] বাটি দিলে চাৰি পুতেকৰ নাম দাৰাচকোৰ ১ চাহংজিউ ১ অৰংজিউ ১ যুৰাদ বকচ ১ এই চাৰি ভায়েকে ৰাজ্যৰ নিমিত্তে কন্দল কৰিলে সমস্তকে কাটি মাৰি অৰংজিউ পাংচা হল ॥ সেইবেলা বেহাৰৰ প্ৰাননাৰায়ন ৰাজ্যএ মাঘৰ দিনত দুৰ্জভনাৰায়নৰ ঠাইক মানুহ পঠাই বোলে তাকিঁ মজিঁ একে বংসতে জন্ম হৈচো তাকিঁ মজিঁ ভাই ভাই বজালৰ ভাই ভাইজে কন্দল লাগিচে এই সময়তে দুদিকিৰ পৰা খৰি আমাৰ পিতৃ পিতামহৰ ৰাজ্য বজালে জিহানি লৈচে তাক আমি লঁব খোজে তেঞোঁ কি বোলে এই সুনি দুৰ্জভনাৰায়নে প্ৰাননাৰায়নৰ ঠাইক বুলি পঠালে বোলে প্ৰাননাৰায়নে পিতৃ পিতামহৰ ৰাজ্য লব খোজে বুলি জি কৈ আহিচে ই কথা কিহক কই বজালৰ পাংচাএ জি গাবো তুজিঁ দিচে মই তাকে খাই আচো প্ৰাননাৰায়নে জি কথা বুলিচে সি কথা কৰিবলৈ মোৰ সজি নাই এই কথা সুনি প্ৰাননাৰায়নে জগকৈ ভৱনাথ কাজি বোলে উত্তমৰ পুতেক বন্দীএ আপুনি ৰাজ্য নাম লৈ ডালৰ বোলাই মোৰ ঠাইক বড় কথা মাতিজে... [১২ খ] চে তই আৰ লোকজন সহিতে জাই দুৰ্জভনাৰান হৰিনাৰান দুইকো খৰি আনিবি সিহঁতৰ ঘৰ দুৱাৰ ভাজি উচয় কৰি আহিবি.....পাই ভৱনাথ কাজি আহি খুটাঘাট মাৰিলেহি গাঞোঁ তুজিঁ সমস্তকে ডালিলে পাচে দুৰ্জভনাৰান হৰিনাৰান দুয়ো পলাই আহি...তলতে বহিলহি ভৱনাথ কাজিও মদতিত বহিল পাচে মহিধবনাৰানে ফুকন সকলে সহিতে জাগচ কৰি এই কথা ‘দেৱলৈ জনাই পঠালে ‘দেৱো গুণাকৰ্জটাত আচোতেই এই কথা জনালেহি ‘দেৱো সেই ঠাইৰেপৰা বেলভলালৈকে সিহঁতলৈ বঁটা প্ৰসাদ দি পঠালে এই কথা মিৰ্ণনাখুলাএ সুনিজে দুৰ্জভনাৰান ভাগি স্বৰ্ণৰ মহাৰাজ্যৰ ঠাইত সোমালগৈ পাচে নবাবে উকিল পঠাই প্ৰাননাৰায়নত কৰ দিলে বোলে ৰাজ্যএ কি কথা কৰিলে দুৰ্জভনাৰানৰ ৰাজ্য আমাৰ ৰাজ্যলৰ পাংচাৰ কৰকাটিলিয়া তাক কি কাৰনে ডালিলে এই বুলি পঠালে এই কথা সুনি প্ৰাননাৰানে উকিলৰ জাগত নকাৰলৈ বড়কথা মাতি পঠালে মিৰ্ণা [১৬ ক] নাখুলাহো পুতেক জাবুলাক পঠাই ভৱনাথ কাহিক

কৃত কথিব দিজে আবু জাহাৰে লোকজন সহিতে গৈ অহুৰ্জিত বহি মদতিতে দুয়ো পক্ষৰ মূৰ্ত্তি আছিল আবু জাহাৰে
কুৰে নোৱাৰি হুসকি আহি গুৱাহাটীত বাপেকৰ মল লগেহি জাননাৰানো স্বৰ্ণমহাবাজৰে ঠাইক জনাই
পঠালে বোলে স্বৰ্ণমহাবাজৰে আমাৰে মাৰুত বজাল খানি জি আচে সিভোৰে আমিএ দুয়ো কালৰপৰা ধৰি
মাৰি কাটি পেলাও এই ক'থা] সুনি 'দেৱো মানুহ দুনুহ নাও নাৰ'তা জতনিয়ত হব দিজে এই কথা
বজালে সুনি চৈধ্য দিনত ভাগি গ'ল পাচে আমাৰ লোকজন সকলে গৈ গুৱাহাটী পাখু সবাইঘাট লৈ
বজালৰ হিলৈ বাবু তবোৱাল ধনু কাণ্ড চেনাহিলৈ ঘোড়া গাজ গৰু ম'হ বলধি খাৰ গুলি সোন বৃপ আনো
বজাজাত বিস্তৰ পালে।

কলিকতীয়া পাদুৰি ৰীতি :

বুৰঞ্জীৰ গদ্যয়ো এইভাৱে পুৰণি অসমীয়া সাধাৰণ বৰ্ণবিন্যাস-ৰীতিকে মানি চলাছিল। সেই
ৰীতিৰপৰা আধুনিক পদ্ধতিলৈ পৰিৱৰ্তন আৰম্ভ হয় কলিকতাত ডক্টৰ কোৰি আদি খ্ৰীষ্টানপুৰীয়া ইংৰাজ
পাদুৰিসকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱত তেওঁলোকে অসমীয়াৰ চৰ্চাত লগাত। সিসকলে অসমীয়া ভাষাৰ আখৰীজোৰ্টনি
তেওঁলোকৰ মতে সেই ভাষাৰ মাক নহ'লেও বৰবায়ক বঙলাৰপৰা পৃথক হোৱাটো বাহা নকৰিছিল।
এই বিষয়ত আমাৰ কলিয়াবৰীয়া পণ্ডিত আত্মাৰাম শৰ্মাৰ নিজস্ব মত-অভিমত কিবা থাকিলেও হয়তো
কোৰিয়ে তালৈ কৰ্পপাত নকৰিছিল। উদাহৰণ-স্বৰূপে ১৮১৩ৰ অন্তৰ্ভাগ "ধৰ্মপুস্তক"ৰ (ওল্ড টেষ্টামেণ্ট)
পোন-প্ৰথম 'শূদ্ৰবান্ধা মাতিউওনিতা'ৰপৰা প্ৰথম ছাঁট পদৰ ভাঙনি তুলি দিয়া হৈছে :

আবৰাহামৰ সন্ততি দাউদৰ সন্ততি যিহু খ্ৰীষ্টৰ পুত্ৰ পুত্ৰৰ এহি পুথি।

আবৰাহামে যিসাক উপজালে আবু যিসাকে যজাকুবক উপজালে আবু যজাকুবে য়ুদাহকে তেওঁৰ
ভায়েকহঁতে উপজালে আবু য়ুদাহে ফাৰসকে তবসাকে তমবৰ্ গৰ্ভত উপজালে আবু ফাৰসে
সাসৰোণক উপজালে আবু সাসৰোণে ৰামক উপজালে আবু ৰামে আমিনদাবক উপজালে আবু
আমিনদাবে নসাসোনক উপজালে নসাসোনে শলমাক উপজালে আবু শলমায় বোজাজক বাসাবৰ গৰ্ভত
উপজালে আবু বোজাজে ওবেদক বতৰ্ গৰ্ভত উপজালে আবু ওবেদে য়িহু উপজালে য়িহু দাউদৰজাক
উপজালে আবু আউবিয়াহৰ যি ভাৰ্যা আচিল তাইৰ গৰ্ভত দাউদৰজায় শলমনক উপজালে...

বহলভাৱে হসন্ত চিনৰ ব্যৱহাৰ (আন কি, 'য়ুদাহকে' শব্দতো) আবু 'গৰ্ভ' বৃপ চকুতলগা।
অসমীয়া ভাষালৈ অহা নতুন আলহী বিদেশী নামবোৰত সংস্কৃতৰ গণ্য-বিধিৰ 'বিচকণীয়া' প্ৰয়োগৰ বুৰঞ্জী
বোপ হয় 'সাসৰোণ' শব্দেৰেই আৰম্ভ হ'ল এয়া। 'ভাৰ্যা'ত দ্বিৰ পৰিহাৰ একদাৰগ্ৰহণৰ দৰেই হৈ ৰৈছে।
'স'ৰ টান আবু কোমল 'চ' উচ্চাৰণ পাবৰ কাৰণে লগত 'য'ৰ সংযোগ (যিসাক=Isaac, বাসাব= Rachab)
বা 'স'ৰ তলত ফুট দিয়া 'সাসৰোণ'ৰ দ্বিতীয় আখৰটোত যেনেকৈ দিয়া হৈছে ; তাক আমাৰ
ছপাখানাই দি দেখুৱাব নোৱাৰে) অভিনৱ। 'স'ৰ তলত দিয়া ফুটা পুৰণি অসমীয়া পুথিৰ যুক্তাকৰ
তলত টানি মৰা আঁচডালৰ দৰেই। 'ফাৰস' (Phares), 'শলমা' (Salmon), য়িহু (Jessc),
'শলমন'ত (Solomon) শ-স'ৰ য়ে কোমল 'ছ'ৰ উচ্চাৰণ হ'ব লাগে, তাৰ কোনো ইংগিত নাই, বঙলা
ভাষাত লেখাৰ দৰে সিহঁতক বহুৱাই ধোৱা হৈছে মাথোন। এনেবোৰ কথাতো অসমীয়া "ধৰ্মপুস্তক"ৰ
ওপৰত বঙলাৰ প্ৰভাৱ প্ৰকট হৈ ৰৈ গৈছে। তাৰ ফল-স্বৰূপে আনফালে এইবোৰ ঠাইত অসমীয়াৰ দৰে
শ, স উচ্চাৰণ কৰাৰ সম্ভাৱনাও ইয়াত বৰ্তমান। উচ্চাৰণ অনুসৰি প্ৰথম, বিভক্তিৰ চিন দিয়া হৈছে য
আবু এ—দাউদৰজায়, শলমায়, যিহু। 'আচিল'—'আছিল' পুৰণি অসমীয়াত দুইটা চলিছিল। 'তেও
(আজি-কালিৰ 'তেওঁ') বৃপটি এটি মন কৰিব লগীয়া বৈশিষ্ট্য। তলত আদিপুস্তক বা নিউ টেষ্টামেণ্টৰ
প্ৰথম পৰ্বৰ মাথোন প্ৰথম দুটা পেৰাগ্ৰাফ লওক।—

প্ৰথমতে ঈশ্বৰে স্বৰ্গক আবু পৃথিবীক সৃষ্টিলে। পৃথিবী অধিব আকাৰ আবু পূন্য আবু গাভীৰ স্তম্ভৰ
ওপৰত অজকাৰ আচিল আবু ঈশ্বৰৰ আত্মা পানীৰ ওপৰত দোলায়মান হ'ল। পাচে ঈশ্বৰ বুলিজে বোলে
পহৰ হোক তাতে পহৰ হ'ল। তেতিয়া ঈশ্বৰে দেখিলে পহৰ উত্তম্ তাৰ পাচে ঈশ্বৰে পহৰকে আবু
অজকাৰকে বেলেগ কৰিলে। ঈশ্বৰে পহৰৰ নাম দি আবু অজকাৰৰ নাম ৰাতি ধলে সজায় গ্ৰাস্তকাল
হলৎ প্ৰথম দি হ'ল।

আবু ঈশ্বৰে বুলিজে পানীৰ মাজত আকাশ হোক আবু সেই পানী এই পানীৰপৰা বেলেগ কৰোক। এই

হেতুক ইহবে আকাশে সৃষ্টিতে আবু আকাশব্ ওপবৎ থকা পানীক্ তলৎ থকা পানীবপবা বেজেন্ কথিলে
ভাতে জেলেহুতা হন্ । ইহবে আকাশব্ নাম্ স্বৰ্গ অজে সন্ধ্যায় প্রাতঃকালে হলৎ থিতীর দিন্ হন্ ।

ইয়াৰ লগত ইয়াৰ ডেব কুৰি বছৰ আগতে ছপা হোৱা বঙলা “ধৰ্মপুস্তক”ৰ এই দুটা ছন্দ নিতান্তই
ভুলনীয়—

প্রথমে ঈশ্বৰ সৃষ্জন কৰিলেন স্বৰ্গ ও পৃথিবী। পৃথিবী শূন্য ও অস্থিৱাকার হইল এবং গভীরের উপরে
অন্ধকার ও ঈশ্বরের আশ্বা সোজায়মান হইলেন জলের উপর। পরে ঈশ্বৰ বজিলেন দীপ্তি হটুক তাহাতে
দীপ্তি হইল তখন ঈশ্বৰ সে দীপ্তি বিজড়ণ দেখিলেন। তৎপরে ঈশ্বৰ দীপ্তি অন্ধকার বিভিন্ন কৰিলেন।
ঈশ্বৰ ও দীপ্তির নাম রাখিলেন দিবস ও অন্ধকারের নাম রাতি। সন্ধ্যা ও প্রাতঃকাল হইলে হইল প্রথম
দিবস।

এবং ঈশ্বৰ বজিলেন আকাশ হটুক জলের মধ্যস্থল ও সে জল এ জল প্রথক কৰুক। অতঃপৰ ঈশ্বৰ সৃষ্জন
কৰিলেন আকাশ ও প্রথক কৰিলেন আকাশের উপরের জল নিচের জল হইতে। তাহাতে সেই মত হইল।
ঈশ্বৰ সে আকাশের নাম রাখিলেন স্বৰ্গ সন্ধ্যা ও প্রাতঃকাল হইলে হইল দ্বিতীয় দিবস।

এই অকণমান দুটা উদ্ধৃতিৰপৰা বাইবেলৰ অসমীয়া অনুবাদৰ ধৰণ, দোষ-গুণ,^১ তাৰ ভাষা আৰু
বৰ্ণবিন্যাসৰ আঁতৰ্গুৰিৰ গম পোৱা যাব। এইখিনিতেই পোনতে পূৰ্বৰ বৰ্ণাবিন্যাস-ৰীতি পৰিহাৰ কৰি
আধুনিক অসমীয়াই (ব্ৰহ্মনৰ ভাষাত) lengthens Dr Carey’s ridge pole and adopts
the same orthography. আধুনিক অসমীয়া ভাষা লিখোঁতে সংস্কৃত অভিধান আৰু ব্যাকৰণলৈ
মুখ ঘূৰাই চোৱাৰ এয়া হ’ল আৰম্ভণ।

অসমত কাম কৰা আমেৰিকান বোপ্টিষ্ট পাদুৰিসকলে পুৰণি অসমীয়া পুথি সংগ্ৰহ কৰিছিল,
অধ্যয়ন কৰিছিল আৰু সম্পাদন কৰি প্ৰকাশো কৰিছিল; শ্ৰীৰামপুৰীয়াসকলে সেইটি কৰাৰ নজিৰ
আমি পোৱা নাই। অসমৰ পাদুৰিসকলে অসমৰ প্ৰাচীন বৰ্ণাবিন্যাস-ৰীতিকে অমিল-অজ্ঞানবোৰ গুচাই
তাক হেতুকীকৰণ আৰু মানীকৰণ (rationalize, standardize) কৰি বাস্তৱমুখী কৰি লৈছিল
আন কোনো পদ্ধতিৰ অবত্ৰমানত। ইয়াৰ পিছৰ খণ্ডত আমি দেখা পাম তেওঁলোকৰ এই বিষয়ত কি
কাৰ্য আৰু কাৰ্যপন্থা।

সঙ্কলিত বৰ্ণবিন্যাস : জাদুৰাম-ব্ৰাউন ৰীতি

১৮১০ খ্ৰীষ্টাব্দত অসমীয়া নিউ টেষ্টামেণ্ট আৰু ১৮৩৩ ছনত অসমীয়া ওল্ড টেষ্টামেণ্ট শ্ৰীৰাম-
পুৰৰ বোপ্টিষ্ট সন্মাজৰপৰা ছপা হৈ ওলাল। ১৮৩৯ ছনত আগৰ শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাদুৰি আৰু তেতিয়া
গোহাটি ছেমিনাৰিৰ শিক্ষক উইলিয়াম ব্ৰিষ্টলৰ *Grammar of the Assamese Language*খন
প্ৰকাশিত হ’ল। এই সময়তে (১৯৪০) শ্ৰীমতী হেৰিয়েট কট্টাৰ *Vocabulary and Phrases in
English and Asamese* ওলাল। ১৮৩৯ ছনত জাদুৰাম ডেকা বৰুৱাই (১৮০১-৬৯) এখন বঙলা-
অসমীয়া অভিধান প্ৰস্তুত কৰি জ্যেষ্ঠক্ছ ছাহাবক উপহাৰ দিয়ে। জ্যেষ্ঠক্ছ সেইখন শিৱসাগৰত থকা
বোপ্টিষ্ট পাদুৰিসকলক দান কৰে। জাদুৰামক ব্ৰাউন আৰু ব্ৰহ্মনে a learned Assamese

^১ডক্টৰ সুনীলকুমাৰ দেই বাইবেলৰ সৃষ্টি-প্ৰকৰণ-
বৰ্ণনাৰ কেৰিৰ বঙলা অনুবাদ সম্পৰ্কে লিখা কথাখিনি
মন দি চাব জনীয়া : Here is the version of one
of the most sublime passages of the Bible
—the account of the creation at the
beginning, but the reader will note that
the translation is not only imperfect and
crude, the grammar incorrect, the idiom

faulty, the syntax crabbed and obscure,
but also the whole thing looks like an
absolutely foreign growth vainly attempt-
ed to be acclimatized in Bengal” (*History
of Bengali Literature in the Nineteenth
Century*, p. 100). অসমীয়া অনুবাদো হ’ল একেই
গছৰ আউনি-পাণ, সি কি হ’ব আন ?

pundit বুলি আখ্যা দিছে। জাদুৰামৰ বৰ্ণবিন্যাসকে পাদুৰিসকলে বাঙালানুৰূপ বুলি গ্ৰহণ কৰিছে।^১ “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”য়ে ক’বৰ দৰে, “প্ৰকৃততে, শ্ৰীৰামপুৰ মিশ্যনেৰী আদিয়ে ছপোৱা পোতৰ অসমীয়া কাকতে-পুথিয়ে বৰ্তমান প্ৰচলিত আখৰ-জোৰ্টনিয়েই চলিছিল; পিছতহে বৰুৱাদেৱৰ আহি অসুৰ্ণৰ সদায় আখৰ-জোৰ্টনিৰ সৰলতাৰ পক্ষপাতী পাদুৰিসকলে সেইদৰে মোট সলাইছিল। বৰুৱাদেৱৰ মতে, উচ্চাৰণেই আখৰ-জোৰ্টনিৰ নাকী ধৰি চলিব লাগে; সেইদৰেই তেওঁ অসমীয়াত শ, ষ, স’ৰ ঠাইত অকল স; চ আৰু ছ’ৰ ঠাইত সদায় চ; ি’ৰ অকল ি; ৱ’ৰ অকল ৱ চলাব লাগে বুলিছিল, আৰু বুঢ়াৰামৰ কটিলতা গুচাবলৈ বিচাৰিছিল।^২ যদিও পিছত হেমচন্দ্ৰই এই বীতিৰ আখৰ-জোৰ্টনিৰ শিপাই সৈতে উছালিলে, তথাপি মাজে-সময়ে এতিয়ালৈকে তাৰ পোষা মেলা দেখা যায়।”^৩ ড° কোঁৱৰে তেওঁৰ অসমীয়া “ধৰ্মপুস্তক”ক বঙলা “ধৰ্মপুস্তক”ৰ শাৰীত ওচৰা-উচৰিকৈ ৰাখিবৰ যত্ন কৰিছিল; গতিকে তাৰ

উদ্ধৃতিৰ নাথান ব্ৰাউনে জেন্‌কিন্স হাহাবৰপৰা জাদুৰাম ডেকা বৰুৱাৰ হাতে-লিখা অভিধানখনি পাই ইতিমধ্যে জটিল হৈ থকা অসমীয়া জোৰ্টনিৰ ওঁট ভাঙিবৰ সুযোগ পাইছিল আৰু তাক অভিবাদন জনাইছিল। ব্ৰাউনে যুক্তি দি এই বিষয়ে স্পষ্টকৈ লেখিছে, It was necessary to make the orthography correspond with the pronunciation. ...The work which made the nearest approach to a regular system was a manuscript Bengalee dictionary, with Assamese definitions, prepared by Jaduram Deka Borua, a learned Assamese pundit. The orthography of this work was found to correspond much better with the actual pronunciation than any other that had been met with; the great portion of the redundant letters were discarded, while the general forms of words agreed, for the most part, with those found in the Buronjis.”

১৮২০ চনত অসমীয়া ভাষাৰ উন্নতি-সামিহনী সভাত “অসমীয়া ভাষা বিষয়ে বক্তৃতা দিওঁতে পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে জাদুৰাম ডেকাবৰুৱাৰ বিষয়ে কৈছিল, “অসমীয়াৰ উন্নতিৰ অৰ্থে, খুষ্টিান মিচনেৰি-সকলৰ লগত যোগ দিয়া দেশীয় ভদ্ৰলোকৰ ভিতৰত আনন্দৰাম চেকিয়াল ফুকনৰ পিছতে নাম কৰিব লগীয়া, জাদুৰাম ডেকাবৰুৱা। এৱেঁই প্ৰথমতে ১৮৩৯ চনত অসমীয়া আৰু বঙ্গলা ভাষাত এখনি বৰ ডাঙ্গৰ অভিধান লেখে। অভিধানখনি সংগ্ৰহ কৰি তেওঁ কৰ্ণেল জেন্‌কিন্সক ভেটি দিয়ে, জেন্‌কিন্সে আকৌ তাকে শিৱসাগৰৰ মিচন চচাইটিক দান কৰে। জাদুৰাম বৰুৱাৰ এই অভিধানখনিকে গড়িলা লৈছে পিছত ব্ৰসন্ চাহাবে অসমীয়া ভাষাৰ অভিধান লেখে। জাদুৰাম বৰুৱাই লেখা পুৰা অভিধানখনি, ক’বাত পোৱা যায় নে নেযায়

আমি এতিয়াও জানিব পৰা নাই; তথাপি সি যেতিয়া হুপা হৈ ওলোৱা নাছিল ইমান দিনৰ অপ্ৰতিপালিত নষ্ট হোৱাই সম্ভৱ। এই অভিধানখনি আনন্দৰাম চেকিয়াল ফুকনে দেখি কৈ গৈছে বোলে “জাদুৰাম ডেকাবৰুৱাৰ অভিধানখনি এখনি বৰ ডাঙ্গৰ অভিধান আৰু ইয়াত প্ৰায় এটাইবোৰ অসমীয়া শব্দই আছে।” আখৰ-জোৰ্টনি সম্বন্ধে সেই কালৰ অসমীয়া ভাষাৰ লেখকসকলে, কি চাহাব কি দেশীয় সকলোৱে, জাদুৰামৰ আহি লৈছিল। জাদুৰাম বৰুৱাৰ মতে, আমি যিটো কথা যেনেকৈ উচ্চাৰণ কৰোঁ, তাক লেখোঁতেও তেনেকৈ লেখিব লাগে, সেইবাবে তেওঁ একে উচ্চাৰণৰ আখৰবিলাকৰ (যেনে, শ, ষ, স; চ, ছ; জ, ঝ) ভিতৰত এটা আখৰ মাথোন ব্যৱহাৰ কৰি ইবোৰ এৰি দিছিল। যথার্থ কথা কবলৈ গলে, তেনে মতৰ বাবে জাদুৰাম বৰুৱা অলপো দোষী নহয়। আচলতে উচ্চাৰণলৈ চাইহে কথা লেখা উচিত। সেই বুলিয়েই পাৰিলে মূল হেৰাবলৈ দিব নেজানো। আজিকালি আখৰ জোঁটাতো শব্দৰ মূল আৰু উচ্চাৰণ দুইটা ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে, আৰু য’ত মূল ৰাখিলে উচ্চাৰণৰ বিশেষ ব্যাঘাত হয়, ত’তহে মূল এৰি দি, জাদুৰাম বৰুৱাৰ আহিৰে কেৱল উচ্চাৰণৰ আধিক্য বখা হয়। জাদুৰাম ডেকাবৰুৱা অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি জনচনৰ (Dr. Johnson) নিচিনা হলেও অসমীয়াৰ ভিতৰত কোনো বচৰেল (Boswell) নথকাত, তেওঁৰ নাম অতি কম লোকেহে জানে।”

অসমীয়া বৰ্ণবিন্যাসৰ সৰলীকৰণৰ কামনা আৰু জাদুৰামৰ নীতিৰ পুনৰুৎসৰ্গৰ বাঙালা যে কোনো কোনোৱে কৰে, এইটোও ঠিক। পুৰণিৰ প্ৰতি হাৰিলাস থকা এগৰাকী লেখকৰ উক্তি: “Esperanto, spelling reform, cosmopolitan language-সৃষ্টিৰ দিনত কোনে ক’ব পাৰে যে অসমতো আগৰ যোঁটনিয়ে উজু, পোন সৰল বাট নথৰিব? আৰু ধৰিলেই ‘জাদুৰাম বৰুৱা’ই তেওঁৰ বিজ্ঞান নিছান ধৰি আগত থিয়

য ডেকা বৰুৱা)।

শব্দাবলী আৰু বৰ্ণবিন্যাসত সংস্কৃত-সংস্কৃতীয়া বোলে বাবুকেই লাগিছিল। বৰিষ্মনৰতো কথাই নাই। তেওঁৰ মতে অসমীয়া বঙলাৰ এটা চহা ৰূপ মথোন; গতিকে তাক যিমান পাৰি চহৰীয়া কৰি বঙলাৰ অনুৰূপ কৰাই তেওঁৰ বিধান। তেওঁৰ ভাষাৰ প্ৰতি দৃষ্টি এনে কুটিল আছিল যে ‘ৰ’ আখৰটোকো তেওঁ ভাষাৰ চাৰি বেৰৰ বাহিৰত ৰাখিবৰ যত্ন কৰিছিল।

অসমৰ আমেৰিকান বেপ্টিষ্ট লেখকসকলৰ আগত দুটা বৰ্ণবিন্যাস-পদ্ধতি মুকলি আছিল—এটা শ্ৰীৰামপুৰীয়া ব্ৰিটিশ বেপ্টিষ্টৰ সংস্কৃত আৰু বঙলাৰ অনুগামী, আনটো পুৰণি পুথিৰ পথ ধৰা জাদুৰাম বৰুৱাৰ বাস্তৱানুগ আৰু সবলীকৃত। ইতিমধ্যে ব্ৰাউন আদিয়ে পুৰণি পুথি সংগ্ৰহ আৰু অধ্যয়ন কৰিছিল। ভাষাতাত্ত্বিক ব্ৰাউন আৰু ব্ৰহ্মচৰ্য অসমীয়া ভাষাৰ চৰ্চা গভীৰপৰা গভীৰতললৈ গৈছিল। ব্ৰাউনে ১৮৩৮ত ‘vulgar tongue’ অসমীয়া আৰু বঙলাৰ মাজত ব্যাকৰণৰ বাহিৰে অন্য কোনেও পাৰ্থক্য বেছি দেখা পোৱা নাছিল আৰু বঙলা ভাষা দেশত প্ৰৱৰ্তিত হোৱাত দুই-এক পুৰুষতে অসমীয়া ভাষা লোপ পাব বুলি ভাবিছিল; ১৮৪৩ত অসমীয়া ভাষাক এক বিৰাট জনসংখ্যাৰ কথিত ‘one uniform, copious and beautiful language’ বুলি উপলব্ধি কৰি তাক পৰিহাৰ কৰাৰ চিন্তাকে দূৰ কৰিছিল; আৰু ১৮৪৯ চনত *Grammatical Notices of the Asamese Language* পুথি লেখি পাতনিত অসমীয়াক বঙলাৰপৰা স্বতন্ত্ৰ আৰু লয়লাস আৰু কোমলতাত বঙলাৰ বহুত ওপৰত বুলি বৰ্ণনা কৰিছিল। ১৮৫৩-৫৪ত মিছে তেওঁক ‘the best scholar in the province’ বুলি প্ৰশংসা কৰাটো একো আচৰিত কথা নাছিল। এই প্ৰশংসাত হয়তো অতিশয় ক্ষুণ্ণ হৈ মিছেৰ অনুমোদন বাতিল কৰিবলৈ যত্ন কৰা বৰিষ্মনে মৰি মৰকামোৰ নেৰি ১৮৫৪তে কৈছিল, “I believe the language spoken in Assam to be essentially the same as Bengali. The vocables are the same, disguised only by differences of form. In the grammatical inflections the differences are greater compared with the present polished language of the books; but these deflections in grammatical structure may all be found in the colloquial dialects of Bengali” (উপৰ্যুক্ত Some Remarks). এনে কথাৰ প্ৰতিবাদত ব্ৰাউনে কৈছিল, “It is very easy to caricature a language that one knows but little of....” গতিকে ব্ৰাউন আদিয়ে পোনবেপৰা শ্ৰীৰামপুৰীয়াসকলৰ সকলো কথা সন্দেহেৰে চাইছিল। তেওঁলোকে আদিবেপৰা কথিত আৰু লিখিত ৰূপত অসমীয়া ভাষা ধনভাৱে অধ্যয়ন কৰিছিল। বৰিষ্মনৰ মত সমালোচনা কৰি গুৱাহাটীত থকা পাদুৰি উইলিয়াম ৱাৰ্ডে ব্ৰহ্মচৰ্য লৈছে, “During the four years that I have been studying and speaking the Asamese I have confined myself exclusively to the language as spoken by the people and as found in their own-books.” এইদৰে পুৰণি পুথিৰ ভাষাৰ প্ৰতি এই পাদুৰি-সকলে বিশেষ মনোযোগ দিছিল। অসমীয়া ভাষাৰ হৈ ওকালতি কৰোঁতে আমেৰিকান পাদুৰিসকলে অসমীয়াৰ স্বাৰ্থলৈ বিশেষ চকু ৰাখিছিল। আই. জে. স্টোডাৰ্ডে ব্ৰহ্মচৰ্য লৈছে চিঠিত লৈছে, “As we value the dearest interests of this people, we cannot, therefore, longer withhold our dissent from Mr. Robinson’s position.” মুঠৰ ওপৰত, বৰ্ণবিন্যাসপদ্ধতিতো অসমত কাম কৰা আমেৰিকান পাদুৰিসকলে ইতিমধ্যেই কোৰি-বৰিষ্মনৰ পথ এৰি লেৰেল ডেকা-বৰুৱাৰ পন্থা অৱলম্বন কৰাটো স্বাভাৱিক যেনেই হৈ পৰিছিল। ১৮৪৬ চনৰ জানুৱাৰীত “অৰুনোদই” প্ৰথম প্ৰকাশ হোৱাৰ আগতে ব্ৰাউনে জাদুৰামৰ সবলীকৃত পদ্ধতি গ্ৰহণ কৰিলে। তেনে বৰ্ণবিন্যাসেৰে তেওঁলোকৰ আন কোনো প্ৰকাশন আমাৰ হাতত বৰ্তমানে নাই।

জাদুৰাম-ব্ৰাউনৰ বাস্তৱানুগ আৰু সবলীকৃত বৰ্ণবিন্যাস আটাইতকৈ গভীৰ প্ৰত্যাহ্বানৰূপে থিয় হৈছিল অসমীয়া-বঙলা একেই ভাষা বোলা থিঅৰিষ্টসকলৰ বাবে। গতিকে অসমীয়া ভাষাৰো বিশেষজ্ঞ বুলি

নিজকে জ্ঞান কৰা বৰিষ্কন যে তাত জাঁকি উঠিব, তাত আচৰিত মানিব লগীয়া একো নাই। তেওঁ ৩১ আগষ্ট ১৮৫৪ তাৰিখে ব্ৰহ্মনলৈ পঠিওৱা *Some Remarks in the Defence of Bengali in the Govt. Schools in Assam* নামৰ টোকাত যি বলকিছে মনে কৰিব লগীয়া : তেওঁৰ মতে অসমীয়া-বঙলাৰ শব্দাৱলীৰ অত্যন্ত মিল ; “This close affinity between the two languages has however been greatly disguised by *differences* of form : not merely by those which are the consequence of the natural development and progress of the Bengali,—but by interchanges of letters in Assamese,—the slovenly modes of pronunciation, and the very capricious varieties of spelling displayed by the people of Assam.

“To this I must add, that Mr. Brown’s system of spelling has tended to a still greater degree to widen the difference. It professes, I believe, to be a phonetic system : but where there is such a variety in the modes of pronunciation it is to be inferred that Mr. Brown has adopted the most common to his part of the country, and this has been set up as the standard. The system is at best but an arbitrary one and the sooner it is relinquished for the conventional system of the Bengali, the sooner will the differences between the two languages vanish away.”

ব্ৰাউন আৰু ৱাৰ্ড, দুয়ো বৰিষ্কনৰ কথাৰ চুঙা চাই সোপা দিছে। ৱাৰ্ডে আঙুলিয়াই দিছে যে “all our books are in the strict language of Upper Asam—the language which Mr. Robinson calls ‘vulgar’, ‘uncouth’, etc., and the spelling of which he terms ‘arbitrary’. If it is so arbitrary as is represented, how is it that the natives all read it with such ease and fluency, that it is to them like breathing their native air ?”

বৰিষ্কনৰ বাহিৰেও দেশৰ ভিতৰৰ সংস্কৃত পুথি আৰু বঙলা আধুনিক কিতাপ-কাকত পঢ়া লোকৰপৰা “অবুনোদই”ৰ বৰ্ণবিন্যাস সম্পৰ্কে আপত্তি উঠিবলৈ ধৰে। এপ্ৰিল ১৮৫৪ৰ সংখ্যাত প্ৰয়োত্তৰ প্ৰসংগত কোনোবা পত্ৰ-লেখকৰ এটি মন্তব্য তুলি দিয়া হৈছে : “আন আন কোনো সংস্কৃত আৰু বঙ্গালিৰে মিহলি কথা লিখিছে ; আৰু সংস্কৃতৰ মাত লিখাৰ দৰে দীৰ্ঘ ঙ্কাৰ উকাৰ আদিৰে ভাসাৰ মাতো লিখিব দিছে ; আৰু আমাত কৈছে, ‘আনন্দ বৰ্দ্ধক’, ও শুদ্ধ, ও সংস্কৃত কঠোৰ কঠোৰ শব্দ, এবং গভিৰ ভাব, জ্ঞানৰ নিমিত্ত পদবিলাক শুদ্ধ ও পদ বৰ্দ্ধবিলাক শ্ৰাবনী জনৰ শ্ৰবন কুহৰে সুধা শ্ৰবিত ত্বা হলাইতেন, অবুনোদই নো কি অমূল্য নিধি হলাইতেন, কবই নোআৰোঁ ; তথাছ বাখৰ দিয়া শোনাৰ ভ্ৰমণতে হিৰা পতাৰ নিচিনা হব।” চিঠি দিয়া পাণ্ডিতজনৰ নাম আজি জানিবৰ উপায় নাই ; কিন্তু পৰক বাট দেখুৱাবলৈ যোৱা তেওঁৰে খোজ ধৰক-বৰক। তেওঁৰ উপদেশৰ উত্তৰত ‘II’-স্বাক্ষৰেৰে সম্পাদক ব্ৰাউনে “অবুনোদই”ৰ নীতি ঘোষণা কৰিছে এইদৰে ‘Style and Mode of Spelling’, এই উপশীৰ্ষক তলত : “কিন্তু আমি কেৱল পাণ্ডিতলৈ লিখা ন হই, সকলো মানুহৰ নিমিত্তে লিখিচোঁ। সংস্কৃত আৰু ভাসা মিহলি কৰিলে, আমি ভাল নে দেখোঁ ; সংস্কৃত হলে সুধ সংস্কৃততই হব লাগে ; ভাসা হলে সুদা ভাসা হব লাগে। সংস্কৃতত প্ৰাই গোট গোট আখৰ। আগৰ কালৰ মানুহৰ মুখত সংস্কৃতৰ সকলো মাত লিখা দৰে ফুটিছিল ; এতিয়া প্ৰাই পাণ্ডিতৰ মুখতো নু ফুটে।

“ভাসা লিখোঁতে, আখৰৰ জিহ্মান জাতি, তিমানহে লিখিব লাগে ; একে জাতিৰে দুই তিনি প্ৰভেদৰ সকাম নাই। জ, ঙ্গ জৰ, এই দুইবোৰ একেটা উচাকন ; এই হেতুকে অন্তত্ব যৰ বাহিৰে আন য নি

লিখিবোঁ। ন, ণ, ঙ, ডিনটাবে একে মাত ; শ্রী শ্রীৰ একো ভেদ নে দেখোঁ ; আমি কেমল সহে লিখোঁ।
 ম, ণ, জ্যবু হুৰ নিৰ্যতো এই কৰে বুজিবা। ভাসাত বশ নো বোলে, বনহে বোলে ; পানী হলে পানি বোলে,
 পানীৰ ঠাইত পানী ; কুলৰ ঠাইত কুল ; সূৰ্য্যৰ ঠাইত সূৰ্য বা সুবুজ। আৰু বেফৰ পাচত এটা আখৰ,
 দুটাইক মু মুটে ; লৰ'ত নো বোলে, পৰ্বতহে বোলে ; সৰ্ব, ধৰ্ম, কৰ্ম, মৰ্ম মুখত নোলাই ; সৰ্ব, ধৰ্ম, কৰ্ম, মৰ্ম
 মাইবা ধৰম, কৰ্ম, মৰম, এই বুপে ওলাই। শ্লোক লিখিলে সংস্কৃতৰ ভাৱেৰে অৱসো লিখিব লাগে ;
 ভাসাত হলে আঁৰি দাই ন ধৰিবা।”

সংস্কৃত জ্ঞানৰ, বঙলা কিতাপ-কাকতৰ আৰু শ্রীৰামপুৰীয়া পাদুৰিৰ অসমীয়া প্ৰকাশনৰ আদৰ্শ
 জগত ৰাখি চিন্তা কৰা “অবুনোদই”ৰ আন আন পাঠকেও কাকতৰ সবলীকৃত (বোধ হয় আতিসবলীকৃত
 কুল অনুভূত) আৰু নিৰ্মমভাৱে সমীকৃত বৰ্ণবিন্যাস লৈ আপত্তি কৰিবলৈ ধৰে। ১৮৫৬ত ব্ৰাউন স্বদেশলৈ
 ঘূৰি ঘোৱাত সেই আখৰ-জোঁটনিৰ ‘আমাৰ হলে দাই ন ধৰিবা’ বুলি খাটাং উত্তৰ দিওঁতা নোহোৱা
 হ’ল। “শিক্ষিত দেশী” লোকৰ আপত্তি আৰু সিসকলৰ আপত্তিৰ যুগ্ম সম্পৰ্কে ব্ৰহ্মনৰ “The Assam
 Mission, Its Past and Present”-শীৰ্ষক এক প্ৰতিবেদনৰপৰা জানিবলৈ পোৱা যায়। এই
 বিপোর্ট তেওঁ আমেৰিকালৈ যাওঁতে বাটতে লেখি আমেৰিকান বোৰ্ণষ্টম্ মিছনেৰ ইউনিয়নৰ ফৰেইন্
 ছেক্টেৰিৰ ৰেভাৰেণ্ড ছলোমন পেকৰ ওচৰত দাখিল কৰিবলৈ প্ৰস্তুত কৰিছিল। তাত ঠিকনা-তাৰিখ দিয়া
 হৈছে—Ship Radiant off St. Helena, 250 miles west. Jan. 25. 1858. দেখা
 যায় ‘শিক্ষিত দেশীসকল’ প্ৰতিবাদ যথেষ্ট প্ৰয়ল হৈ উঠিছিল, যি কাৰণে ব্ৰহ্মনৰ নিচিনা ভাষাতাত্ত্বিক
 আৰু activist-ও (আৰু এই তাৰিখৰ ন বছৰৰ পিছতে “অবুনোদই”ৰ পথৰ অনুগামী বৰ্ণবিন্যাসেৰে
 “অচমিয়া-ইংৰাজি অভিধান” প্ৰকাশ কৰোঁতাও) মিছনৰ ভৱিষ্যত কাৰ্য সম্পৰ্কে সন্নিহান হৈ উঠিছিল,
 নহ’লেবা সেই বিষয়ত বিচলিত হৈ পৰা মিছনৰ মনোভাৱ বিপোর্টত লিপিবদ্ধ কৰিছিল। —“Our
 books are also unpopular with the educated natives. They object to the
 mode of spelling adopted and carried out from the first. They say that
 their language is a cognate of the Sanskrit, the orthography of which
 has been settled for 3000 years. They say that in our books a mode
 of spelling is introduced offensive to their taste, and contrary to that
 correct mode used in their Shasters. It strikes them as unpleasantly
 as a misspelled English book does our English scholar. This gives the
 Govt. a strong weapon against us. They say, Your books are un-
 popular among the natives and your system of spelling so corrupt
 and different that we cannot use both kinds of books in our schools.
 Thus both among the influential natives and Govt. the spelling
 renders our books unpopular, however well received in other respects.
 I trust that it will be understood that these remarks are designed in
 no way to deteriorate the translation of my esteemed associate,
 Dr Brown—Which I believe is conspicuous, idiomatic. unusually so.
 But my deep and abiding conviction is, that its usefulness and perma-
 nency will be soon destroyed unless he lengthens Dr. Carey’s ridge
 pole, and adopts the same orthography.” মিছনৰ সকলো কিতাপকে “অবুনোদই”ৰে
 একে আখৰ-জোঁটনিৰে ছপোৱা হৈছিল। সেই দেখি আতি সুন্দৰ অনুবাদবোৰ, আন কি ড॰ ব্ৰাউনৰ
 “আমাৰ হানকৰ্তা যিচু খ্ৰিষ্টৰ নতুন নিয়ম” আদৰ কৰ্মি আহিবলৈ ধৰিছিল। অসমীয়া ভাষাৰ পুনৰুদ্ধাৰ
 বাবে মিছনেৰিসকলে কৰা যত্নৰ বাবে দেশীয় লোকসকলে মুকলিকৈ কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছিল ; তেওঁ-

লোকে আবু হুৰকাৰৰ ভাষা-দমন-নীতি মানি নলয়। কিন্তু তেওঁলোকৰ সমৰ্থন মিছনৰ প্ৰচেষ্টাত পাবলৈ হ'লে বৰ্ণবিন্যাসৰ বিষয়তো তেওঁলোকৰ সমৰ্থনীয় ৰীতি গ্ৰহণ কৰিব লাগিব বুলি ব্ৰহ্মনৰ ধাৰণা। তেতিয়াহে মিছনৰ সকলো কাম নিঃশঙ্ক হ'ব। “The educated natives of Assam have lately had few books printed in their own language, but they punctiliously adhere to the same system of spelling employed in every other kindred cognate of Sanskrit.”

পূৰ্বতে ব্ৰাউনে যি আঁহ পৰিহাৰ কৰি আঁহিছিল, এতিয়া তাকে মিছনে গ্ৰহণ কৰিব লগীয়া হ'ল to lengthen Dr Carey's ridge pole—ইয়াকে কৰি অসমীয়া ভাষা উদ্ধাৰ কৰা আবু মিছনৰ প্ৰকাশন পাঠকৰ গ্ৰহণীয় কৰাৰ পথ ল'ব লগীয়া হ'ল। ব্ৰহ্মনৰ বিপোটত আন কি ইমান দিনে চলি অহা আবু তেওঁৰ প্ৰকাশিতব্য অভিধানতো প্ৰৱৰ্তিত বৰ্ণবিন্যাসৰ প্ৰণালীৰ সপক্ষে এআষাৰ কথাও দেখা পোৱা নাযায়। কোন কোন আবু কিমানজন দেশীয় লোকে বৰুৱা-ব্ৰাউন বৰ্ণবিন্যাসৰ প্ৰতি-আশ্বোজন গঢ়ি তুলিছিল, তাৰ অভিলেখ আমাৰ হাতত নাই। মাথোন হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই তেওঁৰ আত্মজীৱনীত “অবুনোদই”ৰ কথা লৈ লেখিছে: “মই তাৰ বৰ্ণবিন্যাস সংশোধনৰ নিমিত্তে যত্ন কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। মোৰ এই চেষ্টাত নিধি লেভি ফেয়াৰোৱেল নামেৰে এটা দেশী খৃষ্টিয়ানৰপৰা বৰ বাধা পাইছিলোঁ। সি তাৰ গুৰু ব্ৰাউন চাহাবৰ বৰ্ণবিন্যাসৰ প্ৰণালীৰ এক আঙ্গুলো লৰচৰ হোৱাক মহাপাপ যেন ভাবিছিল। ...তাৰ কথাত নিধিয়ে জনচেৰেক ডাঙ্গৰীয়াৰো মত লৈছিল।” “অবুনোদই”ৰ বৰ্ণবিন্যাসৰ বিৰুদ্ধে হেমচন্দ্ৰৰ কিমান ঘোৰ আপত্তি তাক নিধি লিবাইক ‘এটা’, ‘সি’, ‘তাৰ’ বুলি অশোভন ঘৃণাৰে উল্লেখ কৰাৰপৰাই অনুমান কৰিব পাৰি: তদুপৰি ব্ৰাউন-পৰিচালিত পদ্ধতিয়ে সম্পূৰ্ণ অশুদ্ধ, তেনে বন্ধমূল ধাৰণা তাৰ ‘সংশোধনৰ নিমিত্তে যত্ন’ কৰাৰপৰাই বুজিব পাৰি। গতিকে, সম্ভৱতঃ হেমচন্দ্ৰয়ে ‘ডক্টৰ কোৰিৰ ঘৰৰ মূখৰ মাৰ্শালডাল দীঘলোৱা’ত আগভাগ লৈছিল বুলি ভাবিব পাৰি। হেমচন্দ্ৰ-উল্লিখিত ‘জনচেৰেক ডাঙ্গৰীয়া’ৰ ভিতৰত জাদুৰাম, আনন্দৰাম আৰু গুণাভৰামো নিশ্চয় পৰিছিল, যদিচ আনন্দৰামে তেওঁৰ পৰিকল্পিত ইংৰাজী-অসমীয়া অভিধানত “অবুনোদই”ৰ মতৰপৰা কিঞ্চে আঁতৰি গৈছিল। যি দেখা যায়, ঘাই ৰণখন দুই সেনাপতি নিধি লিবাই আৰু হেমচন্দ্ৰৰ মাজতে হৈছিল। শেহত হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰে জয় হ'ল। আন কি, “অবুনোদই” নামটোও ১৮৬১ৰ জানুৱাৰীৰপৰা উইলিয়াম ৱাৰ্ডৰ সম্পাদিত ৰূপত “অবুগোদয়” হ'ল আৰু সমস্ত কাকতখিনিত আজিৰ দিনৰ আঁহৰ হেমচন্দ্ৰ-নিৰ্দ্ধাৰিত বৰ্ণবিন্যাস গ্ৰহণ কৰা হ'ল। এইদৰে অসমীয়া ভাষাৰ এই প্ৰথম সাংগঠনিক স্তৰে পিছৰ কালৰ কাৰণে নানা অনুশীলনৰ যোগে এটি অভিনব ঐতিহ্য সৃষ্টি কৰিলে।

১৮৬৭ত যেতিয়া ব্ৰহ্মনৰ ‘অসমীয়া-ইংৰাজী অভিধান’ ওলাল, তেওঁ তেতিয়াও জাদুৰাম-ব্ৰাউনৰ প্ৰণালীৰেই তাক উলিয়াই পাতনিত ক'লে,

As the language has hitherto had no standard, and has been used vaguely, I am aware that this first edition, like all other first attempts of this kind, must be left more or less imperfect. No word, however, has been allowed to pass without careful examination; and when doubts have existed, the oldest and best informed of the people have been consulted....

The system of Orthography adopted in this work, is that of Jaduram Borua, a learned Assamese Pundit, which, it is believed much better corresponds with the actual pronunciation of the people than any other system met with (See Introduction to Brown's Grammatical Notices, page ix).

এয়ে বিশেষজ্ঞ ভাষাতাত্ত্বিক ব্ৰহ্মনৰ শেষ কথা হ'লনেকি?

নহ'লে নো, ২৫ জানুৱাৰী ১৮৫৮ তাৰিখে ছেণ্ট হেলেনা মাজুলিৰ আট্ট শ মাইল নিলগৰপৰা ৰোডিয়েণ্ট ভাপ-নাৱৰ বুকৰপৰা আমেৰিকান বেষ্টিন্ট মিছনেৰি ইউনিয়নলৈ প্ৰতিবেদন পঠিয়াওঁতে

ব্রাউনৰ বৰ্ণবিন্যাস পৰিভাষ্য কৰি 'ডক্টৰ কোৰিৰ মূখৰ মাৰালি'ত অসমীয়া ভাষাকো ওলম্বা-বাঢ়ুলি দিবলৈ উপদেশ দিয়াৰ ন বছৰ পিছত ১২ আগষ্ট ১৮৬৭ তাৰিখে পুনৰ জাদুৰাম-ব্রাউন-নীতিলৈ ব্ৰহ্মন হাহাৰ ঘূৰি অহাৰ হেতু কি? নৈ, জাদুৰাম-ব্রাউনক পৰিহাৰ কৰা আৰু educated natives-অৰ লগতে কোৰিক চেনেহত সাৰটি ধৰাটো এটা মাথোন কটনীভহনেকি? নৈ, The system of Orthography adopted in the work...much better corresponds with the actual pronunciation of the people than any other system met with.—এইটোৱেইনেকি প্ৰশ্নটোৰ শেষ সমাধান? অভিধান আৰু “অবুগোদয়”ৰ বাহিৰেও যিছনৰ আন নতুন প্ৰকাশনবোৰত যুক্তিবাদৰ দ্বাৰা জাদুৰাম-ব্রাউন চলি থাকিল নে গতান্তৰ নৈবেশি ‘কোৰিৰ মূখৰ মাৰালিকে দীখলোৱা’ হ’ল?

এটা সমস্যা আৰু তিনিটা পথ :

সমুখত উপস্থিত তিনিটা পদ্ধতিৰ সম্পৰ্কে সেই সময়ত নিশ্চয় নানা গুণা-গুণা, গলা-গপা হ’ল।

১. পূৰণি অসমীয়া ৰীতি : ব্ৰহ্মনে (১৮৬৭) কৈছিল যে the language has hitherto had no standard, and has been used vaguely. ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল—পূৰণিত ভাষাৰ অভিধান-ব্যাকৰণ নোহোৱাত বৰ্ণবিন্যাসৰো কোনো নিৰ্ৰূপিত বিধান নাই। ৰবিন্দ্ৰনভো (১৮৫৪) the slovenly modes of pronunciation, and the capricious varieties of spelling displayed by the people লৈয়ে মুখৰ! কিন্তু পূৰণি পুথিৰ বৰ্ণবিন্যাসত মাথোন capricious varietiesহে আছিলনেকি? তাত কোনো method in the madness নাছিলনে সঁচাকৈয়ে? আমি সেইটো মানি ল’বলৈ টান পাওঁ। পূৰণি অসমীয়া আখৰজোঁটনিৰ নিয়মক তাৰ নিজৰ সীমাৰ ভিতৰতে হেতুকীকৰণ, মানীকৰণৰ দ্বাৰা এটা নিশ্চিত মানত নিশ্চয় নিৰ্ণয় কৰি ল’ব পাৰি। প্ৰাকৃতৰ ‘শবোঃ সং’ সূত্ৰৰ অনুৰতিতা, গ-ন-ৰ মাজত মাত্ৰ ন-ৰ স্বীকৃতি, হৃস্ব-দীৰ্ঘ স্বৰৰ মাজত মাথোন হৃস্বৰ ব্যৱহাৰ, য-জ-ৰ সম উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত কেৱল জ-ৰহে সংৰক্ষণ, ৰেফৰ লগত দ্বিচ্ছৰ পৰিহাৰ বা গ্ৰহণ, স্বৰ্প বৰ্ত্তমানৰ ক্ৰিয়াত চ বা ছ, আৰু সাধা-সিদ্ধা দুয়োবিধ ক্ৰিয়াতে-ই প্ৰত্যয়,—এনেবোৰ পূৰণি অসমীয়াৰ বহুল সাধাৰণ নিয়ম বুলি গ্ৰহণ কৰিলে পূৰণি অসমীয়াৰ এখন মানক অভিধান বা ব্যাকৰণ ওলাবৰ সম্ভাৱনা ওলাই পৰে। এই বিষয়ত ব্ৰহ্মনৰ অভিধানই যুখে যুখে চলা শব্দৰ উপৰি পুথিত ব্যৱহাৰ হোৱা সংস্কৃত শব্দৰ সমাবেশেৰে এটা পটি লগাই দিছিল : I have also inserted the more common Sanskrit words that are used in the *Puthis*, and therefore known to the people. These words are also used in our School Books, and Scripture Translations. But it should be borne in mind that they are often used in Assamese, with a modified meaning, and a different pronunciation. A few words are used with a slight difference of form and pronunciation. কিন্তু অসমৰ নিজৰ পূৰণি বৰ্ণবিন্যাস-ৰীতিলৈ educated natives-এও চকু ঘূৰাই নাচালে যদিচ তাৰ মানীকৃত ৰূপত জাদুৰাম-ব্রাউনে তাক মানি লৈছিল বুলি ক’ব পাৰি।

২. জাদুৰাম-ব্রাউন ৰীতি : জাদুৰাম-ব্রাউন পদ্ধতিয়ে আমি বৰ্ণোৱা মানীকৰণত মাত্ৰ hypothetical এই মানক অভিধান-ব্যাকৰণকে মানি লৈছিল যদিও এই সম্প্ৰদায়েও পূৰণি ৰীতিৰ নামত কথা কোৱা নাছিল। ব্রাউন আদিয়েই পূৰণি অসমীয়া পুথিৰ সংগ্ৰহ-সম্পাদন-প্ৰকাশনৰ পথ-প্ৰদৰ্শক। তেওঁলোকে অসমীয়া মানুহৰ কথিত আৰু পুথিত লিখিত ৰূপত অসমীয়া ভাষা অধ্যয়ন কৰিছিল। এই বিষয়ত উইলিয়াম ৱাৰ্ডৰ (১৮৫৪) উক্তি প্ৰণিধানযোগ্য : During the four years I have been studying and speaking the Assamese I have confined myself exclusively to the language as spoken by the people and as found in their own books. গতিকে পাদুৰিসকলৰ ৰীতি এটা কাম্পনিক বস্তু নহয়; সি অসমৰ মাটিত গজা জীৱন্ত উদ্ভিদেই। ৰবিন্দ্ৰন

(১৮৫৪) মহা আপত্তি যে ব্রাউন-পদ্ধতিতে অসমীয়া-বঙলাৰ পাৰ্থক্য অধিক স্পষ্ট কৰি দেখুৱাইছিল। যদি দেখুৱাইছিল, ভালকৈ কৰিছিল, কাৰণ সেই পাৰ্থক্য বাস্তৱ পাৰ্থক্য, বাস্তৱৰপৰা অঁতৰাই অসমীয়া ভাষাক বঙলাৰ ওচৰ কৰি লাত কি? ৰবিন্দ্ৰনৰ আৰু ধাৰণা, ব্রাউনৰ পদ্ধতিটো phonetical system-ৰূপে পৰিকল্পিত, কিন্তু সি সম্পূৰ্ণ তেনেও নহয়। তেওঁৰ আৰু এটা ডাঙৰ ওজৰ যে অসমীয়া ভাষাৰ বহুত ধৰণে উচ্চাৰণ হয়, কিন্তু Dr Brown has adopted the most common to his part of the country, and this has been set up as the standard. যদি ব্রাউনে তেনে কৰিছিল, ঠিকেই কৰিছিল, কাৰণ তাৰেই প্ৰয়োজন আছিল, সেই কথা পিছৰ যুগৰ বুৰঞ্জীয়েই দেখুৱাইছে। ৰবিন্দ্ৰনৰ সিদ্ধান্ত হ'ল ব্রাউন-পদ্ধতিটো হ'ল at best an arbitrary one. আমি দেখুৱায়ে আহিছো, সেই পদ্ধতিক আংশিকভাৱে পূৰ্ণণ বৰ্ণবিন্যাসে আৰু বেছিৰ ভাগ অসমীয়া কথন-ৰীতিয়ে সমৰ্থন কৰে; সি arbitrary মাথোন মানীকৰণত, কাৰণ সকলো মানীকৰণেই arbitration. ৰবিন্দ্ৰনৰ মতলবী ওকালতি ধৰা পৰে যেতিয়া তেওঁ কয়, ব্রাউনৰ ৰীতি পৰিহাৰ কৰি the conventional system of the Bengali ল'লেই লেঠা মৰে, কাৰণ তেতিয়া the differences between the two languages vanish away !! এ. প্ৰ. বি. !!! ব্রাউন পদ্ধতি phonetical হওক বা নহওক, ব্ৰহ্মনে ক'বৰ দৰে সিয়ে much better corresponds with the actual pronunciation of the people than any other system, সেইটো ঠিক কথা। তাৰ মূল নীতিয়েই হ'ল যে এটা ভাষাক আন এটা ভাষাৰে সনা-পিটিকা কৰিব নালাগে, সি শুদ্ধ (সুদা) নিজ ৰূপতে প্ৰকট হ'ব লাগে : "ভাসা হলে সুদা ভাসা হ'ব লাগে। ... ভাসা লিখোঁতে, আখৰৰ জিমান জাতি, তিমানহে লিখিব লাগে; একে জাতিৰ দুই তিনি প্ৰকাৰৰ সকাম নাই" (||= নাথান ব্রাউন, অবুনোদই, এপ্ৰিল ১৮৫৪)। এইটি সুস্থ দৃষ্টিভংগিয়েই আছিল।

৩. নব্য ৰীতি : The educated natives of Assam-অৰ দ্বাৰা নতুনকৈ প্ৰস্তাৱিত বৰ্ণবিন্যাস-পদ্ধতি পূৰ্ণণ অসমীয়া ৰীতি আৰু জাদুৰাম-ব্রাউন ৰীতি, দুইটাৰপৰা আঁতৰ। ব্রাউনে এই পদ্ধতিক 'সংস্কৃত আৰু বঙ্গালিৰে মিহলি' বুলি বুজিছিল। প্ৰকৃততে, কেৰিৰ অসমীয়া "ধম্ম-পুস্তক"-তে ইয়াৰ আৰম্ভণি বঙলা "ধম্ম-পুস্তক"-ৰ আৰ্হিত। "আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী"-ত ডিম্বেশ্বৰ নেওগে ঠিকেই লিখিছে, "শ্ৰীৰামপুৰ মিশ্যনেৰী আদিয়ে ছপোৱা পোনৰ অসমীয়া কাকত-পুথিয়ে বৰ্তমান প্ৰচলিত আখৰ-জোৰ্টনিয়েই চলিছিল : পিছতহে [জাদুৰাম] বৰুৱাদেৱৰ আৰ্হি অনুসৰি সদায়েই আখৰ-জোৰ্টনিৰ সৰলতাৰ পক্ষপাতী পাদ্ৰীসকলে অসমীয়াত সেইদৰে মোট সলাইছিল।" ব্ৰহ্মন ছাহাবেও সেই ৰীতিক Dr Carey's ridge pole-অৰ বঢ়া ভাগহে বুলিছে। এইভাৱে চালে এই নব্য ৰীতি শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাদ্ৰীৰ পদ্ধতিহে। ৰবিন্দ্ৰন ইয়াৰেহে পক্ষপাতী আছিল। কাৰণ তেওঁৰ মূলতে, শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাদ্ৰীৰ। তেওঁ টনা-আজোৰা লগাইছিল, অসমীয়াত ব্রাউন পদ্ধতি এৰি কৰিব লাগে the conventional system of the Bengali অমলম্বন- যিটো শ্ৰীৰামপুৰীয়া "ধম্ম-পুস্তক" আৰু আন কাকত-পুথিত কৰা হৈছিলেই। এতিয়া, নতুনকৈ অসমীয়া পুথি লিখি ছপা কৰা অসমীয়া নব্য শিক্ষিত কেইজনমানে তেওঁলোকৰ কিতাপত সেই নব্য পদ্ধতিকে গ্ৰহণ কৰিলে। সেই কথাকে কৰ্ত্ততে ব্ৰহ্মনে কৈছে বোলে সেই শিক্ষিত স্থানীয়সকলে—they punctiliously adhere to the same system of spelling employed in every other cognate of Sanskrit. কেৰিৰ অনুবাদ আঁচনিত সোমোৱা বঙলা, ওড়িয়া, মৈথিল, মৰাঠী আদি সকলোতে এইভাৱে সাৰ্থকভাৱে-অসাৰ্থকভাৱে সংস্কৃতৰ বৰ্ণবিন্যাসৰ ছাঁ ঘনকৈ পেলাই দিয়া হৈছিল। কেৰিতো নিজেই সংস্কৃতৰ অধ্যাপক আছিল। ১৮৫৪ৰ এপ্ৰিলৰ সংখ্যা "অবুনোদই"-ত সংস্কৃতীয়া আখৰ-জোৰ্টনিৰ পক্ষপাতী মতবাদৰ আভাস দিয়া হৈছিল Style and mode of spelling শীৰ্ষৰে সম্পাদকীয় লেখাত। কোৱা হৈছে যে "অবুনোদই"-ৰ কোনো পাঠকে 'সংস্কৃত আৰু বঙ্গালিৰে মিহলি কথা লিখিছে; আৰু সংস্কৃতৰ মাত লিখাৰ দৰে দীৰ্ঘ ঈকাৰ উকাৰ আদিৰে ভাসাৰ মাতো লিখিব দিচে"। স্পষ্ট নাই যে পট-লেখক নব্য বৰ্ণবিন্যাসৰীতিৰ কোনোবাজন ধাৰক। তেনে ধাৰকসকলৰ মাজত ব্রাউন-

ব্রহ্মনৰ দৰে ভাষাতাত্ত্বিক নাছিল। তেওঁলোকৰ যুক্তিও সেই দৰেই ভাষাতাত্ত্বিক যুক্তি নহয়। তেওঁলোকৰ মতবাদৰ আভাস ব্রহ্মনে (১৮৫৮) কিতাপ দিছে—(১) অসমীয়া ভাষা হ'ল a cognate of the Sanskrit, the orthography of which has been settled for 3000 years. (২) পাদুৰি জোঁটনি হ'ল offensive to their taste. (৩) পাদুৰি বৰ্ণবিন্যাস হ'ল contrary to that correct mode used in their Shasters. Shasters মানে নিশ্চয় সাস্ত্ৰ শব্দহে, পুৰণি অসমীয়া পুৰি কৈতিয়াও নহয়, কাৰণ পিছৰবিধতনো correct mode ক'ত আছে। (৪) নবা বীতিবাদীৰ শৰণ্য হ'ল the same system of spelling employed in every other cognate of Sanskrit. অসমীয়া ভাষাৰ নিজস্ব বৃপ, ধ্বনিতত্ত্ব তেওঁলোকৰ বিচার্য নাছিল।

একে আচৰিত কথা নহয় যে মহাপৰাক্ৰমী ছৰকাৰৰ লগত লগা ভাষা-বগথন জিকাব কোঁশল-বৃপে, প্ৰভাৱশীল স্থানীয় শিক্ষিতসকলৰ লগতো মিলি থাকিবৰ অৰ্থে, অসমীয়া পক্ষৰ কেম্পত্বে তথিয়া-তথি নাই, তাকে আনক দেখুৱাবলৈ বুলিও ব্রহ্মনে ব্ৰাউন-নীতি-পৰিহাৰৰ পৰামৰ্শ দিছিল, বাইবেলৰ জুতুৰা ভাঙনিতো খ্ৰীষ্মপুৰীয়া বীতি ল'বলৈ স্বয়ং ব্ৰাউনকে উপদেশ দিছিল। কিন্তু তেওঁৰ অভিধানে যাতে ভাষাৰ বাস্তৱ বৃপটোহে দেখুৱায়, তাৰ বীতি ব্রহ্মনে পূৰ্বৰ দৰেই ৰাখিলে।

কুট-চিহ্ন :

লেখাৰ মাজত উচ্চাৰণ আৰু বিৰাম শাসন কৰিবলৈ পুৰণি সাহিত্যত (পদ্য, গদ্য উভয়তে) মাথোন কলোন আৰু দাঁড়ি ব্যৱহৃত হৈছিল। পদ্যৰ আৰু গদ্যৰো মাজৰ বিৰামবোৰত দুটা ফুটৰ কলোনৰ (:) প্ৰয়োগ হয়; “গুৰুচৰিতকথা”ৰ মূল পুথিত ক'তো ক'তো তিনিটা ফুটৰ কলোন চিন দিয়া দেখা যায়। পদ্যৰ পুথিত প্ৰতি প্ৰথম শাৰীৰ অন্তত এডাল আৰু দ্বিতীয় শাৰীত দুডাল দাঁড়ি বহে। “গুৰুচৰিতকথা”ত প্ৰস্তাৱোধক বাক্যৰ অন্তত দুডলীয়া দাঁড়ি (সকলো ঠাইতে অৱশ্যে নহয়) লক্ষ্য কৰা যায়। পছিমৰপৰা ছপাখানা অহাৰ লগে লগে পছিমীয়া কুট-চিনবোৰৰ প্ৰয়োগো আহে। নৱেম্বৰ ১৮৫০ সংখ্যা “অৰুনোদই”ত পূৰ্ণানন্দ শৰ্মাৰ এই-বিষয়ক লেখাটি (“ভাল বৃপে কাকত পৰ্হাৰ নিয়ম”) মনোযোগ দি পঢ়িব লগীয়া। তাত একমাত্ৰ যতি বা comma, দ্বিমাত্ৰ যতি বা semicolon, ছেদ বা period (দাঁড়ি) আৰু পদ্য-গদ্য উভয়ৰ বাবে পূৰ্ণ ছেদ বা double period (দুডাল দাঁড়ি), প্ৰশ্নাৰ্থ মাত্ৰ বা interrogation (প্ৰস্তাৱোধক চিন), আবেগ মাত্ৰ বা exclamation (!), প্ৰক্ষেপ-চিন বা quotation (উদ্ধৃতি কমা), সাংযুক্তিক চিন বা hyphen, আৰু দ্বিধনু-বেথা বা parenthesis (আচলতে সবু বন্ধনী)—এইবোৰৰ পৰিচয় আৰু ব্যৱহাৰ দেখুওৱা হৈছে।

সাহিত্য-শ্ৰী : জগদীশ-বোম্বাৰ্ধন : ধৰ্মপুস্তকৰ পুনঃকথন :

“অৰুনোদয়ে” কেনেকৈ অসমৰ অতীত উদ্ঘাটন কৰাৰ পথ নিকাইছিল, সেই কথা আমি আগতে কৈ আহিছো। মাৰ্চ ১৮৫০ সংখ্যাত ন.ল.ফ.-ই “দিগদৰ্শন”ৰপৰা “হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি” নিৰ্ঘাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। ‘গজনিৰ বাদস্যা মহম্মদৰ দোআৰাই জই কৰাৰ পৰা মচলমান লোকে ৰাজ্য নষ্ট কৰি ইংলণ্ডিয়া-বিলাকৰ ৰাজ্য ধাপন হোআলৈকে হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি ইয়াত আৰু পাচতো লিখা যাব।’—এই প্ৰস্তাৱ কৰি গজনিৰ ছবুৰ্জিগনৰ কথা, তেওঁৰ পুত্ৰ মহম্মদৰ সাতটা ভাৰত-অভিযানৰ কথা বৰ্ণনা কৰা হয়। এপ্ৰিল সংখ্যাত তেওঁৰ ষাৰদশ অভিযান বৰ্ণনা দি দ্বিতীয় মহম্মদ আৰু তৃতীয় ৰজা মহম্মদ, আৰু দ্বিতীয় মহম্মদৰ পুনঃ ৰাজ্যপ্ৰাপ্তিৰ কথা, সেই সংখ্যাত গজনিৰ চতুৰ্দশ ৰজা দ্বিতীয় খোৱাশোকে, আৰু জুনৰ সংখ্যাত মহম্মদ ঘোৰী আদি গোবৰ ৰজাবিলাকৰ বিৱৰণ আৰম্ভ কৰি পিছৰ মাহত জঞ্জিছ খাঁৰ বিৰাট অভিযান আৰু চৰিয়াত “হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি” সদ্যহঁতে সামৰণি হৈছে। পুনৰ ১৮৫৪ৰ ফেব্ৰুৱাৰিত ন.ল.ফ.-ই পাঠান বুৰঞ্জী ক'বলৈ ধৰি আৰাম শ্বাহ, ইলতমছ, ফিৰোজ, জুলতানা বেজিয়া, দ্বিতীয় বহৰাম, চতুৰ্থ মহম্মদ, নছৰ উদ্দিন, জুলতান বালিন, কৈকোবাদৰ বিৱৰণলৈকে আগষ্ট মাহ পৰ্যন্ত বৰ্ণনা কৰা হ'ল। ইফালে একেজন লেখকেই মেই ১৮৫৪ত সোৱালৰ ‘মহা তিমুৰ বেগৰ আখ্যান’, জুনত ‘বাবৰ বাদস্যৰ বিৱৰণ’, জুলাইত ‘হুমায়ুন বাদস্যৰ বিৱৰণ’, আগষ্টত ‘আকবৰ বাদস্যৰ কথা’, ছেপ্টেম্বৰত ‘জেহাংগিৰ বাদস্যৰ বিৱৰণ’, অক্টোবৰত ‘আওৰংজেবৰ

বিবৰন' লেখে আবু এইদৰে ভাৰতৰ মুছলিম যুগৰ ইতিহাসৰ জ্ঞান পাঠকসকলক দিয়ে।

খ্ৰীষ্টীয়ান ধৰ্ম-জগতৰ ইতিহাস দিবৰ বাবে নানাজনে যত্ন কৰে “অবুনোদই”ৰ বিবিধ বছৰবোৰত। ই পিপিদিবৰ পূৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ সংক্ষেপ বিবৰণ দিবলৈ আৰম্ভ কৰি আগষ্ট ১৮৪৬ত পৃথিৱীৰ বয়স তেজোৰ হৈছিল বুলি নিৰ্ণয় কৰিছে; ‘প্ৰথম ভাগ স্ৰজাৰ পৰা জলপ্ৰাবনলৈকে সোল স চাপন বচৰ। দ্বিতীয় জলপ্ৰাবনৰ পৰা খ্ৰিষ্টৰ জনমলৈকে তেইচ স আঠ চলিচ বচৰ। ত্ৰিতীয় খ্ৰিষ্টৰ সমইৰে পৰা আজিলৈকে ষষ্ঠৰ স চই চলিচ বচৰ।’ পোনতে বাইবেল অনুসৰি সৃষ্টিৰপৰা জলপ্ৰাবনৰ পিছত বাবেল নামৰ ঘৰত পৃথিৱীৰ লোকৰ কাৰো কথা কোনেও বুজ নোপোৱা হোৱালৈকে (From the Creation to the Confusion of Tongues) কাহিনী কোৱা হৈছে। ইয়াৰ পিছত ম.ই ক্ৰমে মিছৰ দেশ (অক্টোবৰ ১৮৪৬), যিহুদী জাতি, মাদিয়া আৰু পাৰ্চৰ ৰাজ্য (নৱেম্বৰ ১৮৪৬), গ্ৰীচ দেশ আৰু ৰোমৰ ৰাজ্য (ডিচেম্বৰ ১৮৪৬) বুজাই কৈছে; আন কোনো এজন লেখকে (*) সুৰ্বিছে বেবিলনৰ অতীত বিলীন গৌৰৱৰ কথা। ম.ফ.ক./ম.ফ.ক.ই কণ্টাটাইনৰপৰা পোপ সপ্তম গ্ৰেগৰি়ালৈকে ‘ৰুমিয়া ৰজাবলাকৰ আখ্যান’ বিৱৰিছে (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫২, এপ্ৰিল ১৮৫৩)।

খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ কাহিনী ন.ল./ন.ল.ফ. ই এক নিজা ক্ৰমত কৈছে। তেওঁ পোনতে (জুলাই ১৮৪৬) ‘দানিয়েল ভবিষ্যত বস্তাৰ বিবৰন’ (Old Testament, The Book of Daniel-অৰ অতি সংক্ষেপীকৰণেৰে)। খ্ৰীষ্টৰ বাৰজন বিখ্যাত পাঁচনিৰ (Apostles) পিছত অহা কীৰ্তিমান অন্যতম এজন পোলাৰ জীৱনী নিধি লিবায়ে নিউ টেষ্টামেণ্টৰপৰা (The Acts of the Apostles) বিস্তৃতভাৱে বৰ্ণনা কৰে—১৮৪৭ অক্টোবৰ-নৱেম্বৰত ‘পোল পাঁচনিৰ বিবৰন’ (Conversion of the Apostle Paul, Acts, 9.3-19, 21, 22), ১৮৫১ অক্টোবৰত পুনৰ ‘পোল পাঁচনিৰ বিবৰন’ (Early life, Conversion) (Acts, 8, 9, 22ৰ অংশবিশেষ, Paul’s Letter to the Galatians, 1.11-17 ইত্যাদি), নৱেম্বৰত ‘য়িৰুচালমলৈ পোলাৰ প্ৰথম জাতা’ (Gal., 1.9, Acts, 22. 17-21), যিৰুচালমলৈ পোলাৰ দ্বিতীয় জাতা’ (Acts, 15.2), ‘পোলাৰ প্ৰথম মিস্যানেৰি জাতা’ (Act, 13, 14), ‘য়িৰুচালমলৈ পোলাৰ ত্ৰিতীয় জাতা’ (Acts, 15.1-35), ‘পোলাৰ দ্বিতীয় মিস্যানেৰি জাতা’ (Acts, 15.36-41, 16, 17, 18.1-22, Paul’s First Letter to Thessalonians, 3.1-32, ...to Corinthians, 8.1-5), ‘পোলাৰ ত্ৰিতীয় মিস্যানেৰি জাতা, (Acts, 18.23-28, 19, 20.1-16), ডিচেম্বৰত ‘য়িৰুচালমলৈ পোলাৰ সৈম জাতা’ (Acts 21-26) ‘ৰোম নগৰলৈ পোলাৰ প্ৰথম জাতা’ (Acts, 27.1-28). ‘পোল বন্দিসালৰ পৰা মুকলি হোআ’ (Paul’s Letter to the Colossians,...to Philemon,...to Philippians), ‘ৰোম নগৰলৈ পোলাৰ দ্বিতীয় জাতা’ (Paul’s Second Letter to Timothy)। পোলাৰ কথা লিখাৰ লগে লগে বাইবেলৰ সৃষ্টি-খণ্ডৰপৰা (Old Testament, Genesis) ফাৰোৱেলে খ্ৰীষ্ট-জন্মৰ পূৰ্বৰ কাহিনী উলিয়াবলৈ আৰম্ভ কৰে—১৮৪৭ৰ অক্টোবৰ-নৱেম্বৰত ‘পৰম ঈশ্বৰে সৃষ্টি কৰাৰ কথা’ (Account of the Creation, and the Fall of Man), ১৮৪৮ জানুআৰি-ফেব্ৰুআৰিত ‘জলপ্ৰাবনৰ কথা’ (Account of Deluge), ১৮৪৯ মাৰ্চত ‘আৱাহামৰ বিবৰন’, জুলাইত ‘ইচাকৰ বিবৰন’, অক্টোবৰত ‘মাকোবৰ বিবৰন’, আৰু নৱেম্বৰ-ডিচেম্বৰ আৰু ১৮৫০ জানুআৰি-ফেব্ৰুআৰিত ‘মোচেসৰ বিবৰন’; ১৮৫৪ৰ ফেব্ৰুআৰিত Exodus-অৱপৰা লিখে ‘মোচাৰ বিবৰন’ (Account of Moses)।

খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ খহিদ বা ‘য়িচু খ্ৰিষ্টৰ পাচে জিবিলাক মাৰ্তৰ অৰ্থাত ধৰ্মৰ সাধি খ্ৰিষ্টৰ নামৰ নিমিতে মৰনৰ দুখ ভোগ পালে’, সিবিলাকৰ মাজত তিনিজনৰ চৰিত চমুকৈ কীৰ্তন কৰা হৈছে—সিটফেন (ফেব্ৰুআৰি ১৮৪৬), পলিকাপ (মাৰ্চ), ইগনেটিয় (মেই)।

বু-এ Line upon Line অৱপৰা (?) আখ্যা (lessons) ভাগ কৰি কৰি ‘পূৰ্ব কালৰ ইতিহাস’ ৰচনা কৰে : প্ৰথম আখ্যা—‘খ্ৰিষ্টি কৰাৰ বিবৰন’ (আগষ্ট ১৮৫১), [আখ্যা ২-] ‘আদমে পাপ কৰা’ (জানুআৰি ১৮৫২), ৩—‘কইন আৰু হেবেলৰ কথা’ (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫২), ৪—জলপ্ৰাবন (মাৰ্চ),

৫—‘আব্রাহামলৈ অধিকাৰ কৰা দেশ’ (এপ্ৰিল), ৬—‘আব্রাহামলৈ অধিকাৰ কৰা পুত্ৰ’ (মেই), ৭—‘আব্রাহাম নাইবা প্ৰেমৰ পৰিখা’ (জুন), ৮—‘স্নাকোৰে দেখা স্বৰ্গীয় সপোন’ (জুলাই), ৯—‘স্নাকোৰৰ বহু দিনিয়া জাৱা’ (আগষ্ট), ১০—‘স্নাকোৰ নাইবা গোট খোআ’ (চেপ্তেম্বৰ), ১১—‘স্নোচেফক গাঁতত খোআৰ কথা’ (অক্টোবৰ), ১২—‘স্নোচেফ বন্দি হোআৰ কথা’ (Joseph a Slave, নৱেম্বৰ), ১৩—‘স্নোচেফ বন্দি হোআৰ কথা’ (Joseph a Prisoner ডিচেম্বৰ), ১৪—‘স্নোচেফ, আবু ৰজাৰ বাট লোআ আবু চাঙ্গমাই (Joseph, or the Butler and Baker, জানুআৰি ১৮৫০), ১৫—‘স্নোচেফ বন্দিসালৰ পৰা মুকলি হোআ’ (এপ্ৰিল), ১৬—‘স্নোচেফ মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ হোআ’ (মেই), ১৭—‘স্নোচেফ, নতু ভোজৰ কথা’ (জুন), ১৮—‘স্নোচেফ নতু খেমাৱন্ত ভায়েক’ (আগষ্ট), ১৯—‘স্নোচেফ, নতু হেৰোআ পুত্ৰ’ (চেপ্তেম্বৰ)। বু.-এ কোৱা এই সকলোখিনি কাহিনী ঘাইকৈ Genesis-অৰ অন্তৰ্গত। তেওঁ ১৮৫৪ ডিচেম্বৰত ‘মোচা নতু গোগোলৰ জ’পা’ (Moses in the bulrushes) শীৰ্ষক মোছাৰ জন্ম-কাহিনীটো বৰ্ণয় Exodus-অৰপৰা। ১৮৫৪ নৱেম্বৰত ন.ল.ফ.ই ‘খ্ৰীষ্টৰ পাৰ্চনিবিলাকৰ সংখ্যেপ বিবৰন’ দিয়ে। ১৮৫০ ফেব্ৰুআৰিত নাম নোহোৱাকৈ পিটাৰ পাৰ্চনি আবু কৰ্ণেলিয়াছৰ কথা বৰ্ণিত (Acts, 10) হয়। Old Testament-অত বৰ্ণিত য়িহোৱাৰ ভৱিষ্যদ্বক্তা এলিয়া বাল দেৱতাৰ ভৱিষ্যদ্বক্তাৰ কথা (1 Kings, 18) আবু এলিয়াক স্বৰ্গলৈ নিয়াৰ কথাও (2 Kings, 2) লেখকসকলৰ প্ৰিয় বিষয় (জুন-জুলাই ১৮৪৮, জুলাই ১৮৫৬)।

“উপদেশক”ৰপৰা সন্নিৱিষ্ট ইউৰোপত খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ ইতিহাস (ফেব্ৰুআৰি-মাৰ্চ ১৮৪৭) এটি ভাল লেখা। ‘ধৰ্মৰ কথা বাঢ়া’-শীৰ্ষক খবৰৰ শুভত সদায় সেই ধৰ্মৰ সাময়িক বতৰা দিয়া হৈছিল।

জাতিকৰ জাৱা :

বৰ্মাৰ মৌলমেইন বা অষ্টৰ নীলুৰ, য’লৈকে বোপ্টিষ্টসকল গৈছিল ত’তে বাইবেলৰ অনুবাদৰ লগতে নিজৰ ধৰ্মমতৰ কাৰণে বাৰ বছৰ বন্দীশালত দুখ ভোগ কৰা (অবুনোদই, জুলাই ১৮৫০) জন বানিয়ানৰ *Pilgrim’s Progress*-অৰ ভাঙনি স্থানীয় ভাষাত প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। অসমৰ বোপ্টিষ্টসকলেও ১৮৪৮ নৱেম্বৰৰ সংখ্যা কাকতত সেই উপন্যাসৰ প্ৰথম আখ্যাৰ এক খণ্ডৰ অসমীয়া ৰূপ প্ৰকাশ কৰিছিল। কিন্তু কামটো কিছু দিন পৰি থকাৰ পিছত ১৮৫১ জানুআৰিত পুনৰ সেই আখ্যা পুৰা কৰি ছপাই ত্ৰিমিকভাৱে ফেব্ৰুআৰি, মাৰ্চ, মেই, জুলাই, আগষ্ট, ১৮৫২ মাৰ্চ, এপ্ৰিল, মেই, ১৮৫৪ জানুআৰি, মাৰ্চ, এপ্ৰিল, মেই, জুন, জুলাই, আগষ্ট, চেপ্তেম্বৰ, আবু অক্টোবৰৰ “জাতিকৰ জাৱা” উলিওৱা হয় আবু ই পিছত কিতাপ আকাৰেও ওলায়। অনুবাদকৰ নাম নথকাত ধাৰণা হয় “অবুনোদই”ৰ প্ৰথম সম্পাদক দুজনই (ৱাউন, ডেনফোৰ্থ)-তাক ভাঙি উলিয়াইছিল।

কথা আৰু কাহিনী :

“অবুনোদই”ৰ এটি সৱাতো-মনোৰম অংগ হ’ল দেশ-বিদেশৰ সংগৃহীত ঐতিহাসিক-অনৈতিহাসিক সমু সমু আখ্যানবিলাক (fable, parable আদি)। ইয়াৰ বহুতোবোৰ ইতিমধ্যে আমাৰ জাতীয় সম্পত্তি হৈ পৰিছে। তাৰে কেইটিমান হ’ল পঞ্চতত্ত্ব-হিতোপদেশ-জাতীয় ভাৰতীয় সাধু। ‘কুপোৰে মাখি মোৰে দ্বিতীক’ (Fable of the Dove and the Bee, জুলাই ১৮৪৮, পুনঃকথিত জানুআৰি ১৮৫০), ‘কুপোৰে এম্বুৰে কথা’ (জুলাই ১৮৪৮), ‘সিহৰ লগত কৰটক, দমনক দুই শিয়ালৰ ‘ইক ভেদ কৰা কথা’, ‘সিহৰ কথা’, ‘মেকুৰিৰ এ চৰাই পোআলি খোআৰ কথা’ (জুলাই ১৮৪৮), আবু ‘এটা চিকাৰীৰ আবু সিয়াল’ (বিখ্যাত ‘অল্য ভক্যো ধনুগুণ’ৰ কথা, ফেব্ৰুআৰি ১৮৫০)। Old Testament-অৰপৰা ‘গিয়ানৱন্ত ৰজাৰ সোধ’ (Solomon’s Decision, এপ্ৰিল ১৮৪৯, The First Book of Kings, 3.16-28), New Testament-অৰপৰা যীশু খ্ৰীষ্টই সৰোবৰৰ ভয়াবহ ধুমুহা শান্ত কৰা কথা (মাৰ্চ ১৮৪৮, Matthew, 8.23-27 ; Mark, 4.35-41 ; Luke, 8.22-25), ‘ধনৱন্ত আবু কঙ্গাল মানুহৰ দ্বিতীক’ (The Rich Man and Lazarus, মেই ১৮৪৮, Luke, 16.19-31)—এই কেইটি কাহিনী কোৱা হৈছে। ‘আপোন মিতিৰবিলাকৰ নিমিতে’ আনৰ হাতত মৰা ‘বোম্বা দেশৰ এজন প্ৰধান সেনাপতি’ বেগুলাছ আবু ‘সদ্দাবিলাকৰ নিমিতে প্ৰান এৰা’ যীশুৰ মৃত্যুৰ তুলনাবে ‘বেগুলচ আবু খ্ৰীষ্টৰ

মৰন' বৰ্ণিত হৈছে (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৭, Matthew, 13.1-9 ; Mark, 4.1-9 ; Luke, 8.4-8) ।
 সৰ্বসাধাৰণে বুজিব পৰাকৈ খ্ৰীষ্টই কোৱা দৃষ্টান্তবোৰৰ (parable : শিষ্যসকলৰ আগত মহাপুৰুষে কোৱা
 কথা—'The knowledge of the secrets of the Kingdom of God has been
 given to you, but to the rest it comes by means of parables, so that
 they may look but not see, and listen but not understand.' Luke 8.10)
 ভিতৰত 'খেতিয়কৰ দ্ৰষ্টান্ত' (The Parable of the Sower, মেই ১৮৪৭ ; Matthew,
 13.1-9 ; Mark 4.1-9 ; Luke, 8.4-8) "অবুনোদই" পাঠকসকলৰ আগত বিৱৰিছে। অসমীয়া
 পাঠকৰ নিশ্চয় মনত পৰিব, মহাপুৰুষ মাথৰদেৱে কেনেকৈ এই দৃষ্টান্ত ভৰ্তি বুজাবৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিছিল
 আৰু লগতে 'কি'বিশি কৰ আলো মনাই' গীতটি ৰচিছিল ("গুৰুচৰিতকথা", ছেপ্ত ৫০০)। 'অকৰ্জিত ধন ভগ্না
 পুতেকৰ দ্ৰষ্টান্ত' (Parable of the Prodigal Son, আগষ্ট ১৮৪৮, Luke, 15.11-32)
 বিশেষকৈ ছাৰ জৰ্জ আৱাহাম গ্ৰিমাৰ্ছনৰ *Linguistic Survey of India*-ত ব্যৱহাৰৰ যোগেই সকলোৰে
 মাজত বিয়পি পৰিছে। ইছপৰ উপকথাও (fable) "অবুনোদই"ৰ সাধু কণ্ঠতাই কামত লগাইছে—'বাপেক,
 পুতেক, আৰু গাধ' (আগষ্ট ১৮৪৬), 'বাঘৰে মেৰ পোআলিৰে দ্ৰষ্টান্ত' (ডিচেম্বৰ ১৮৪৬), 'খেক সিয়ালৰে
 লতাপনিয়লৰ কথা', 'কাউৰিৰে খেকসিয়ালৰে কথা', (আগষ্ট ১৮৪৮), 'কাউৰিৰে মেৰ চাগলিৰে কথা'
 (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮), 'সোনৰ কনি পৰা হাঁহৰ পটুস্তৰ' (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। কিছুমান এনে ক্ষুদ্ৰ আখ্যান কোনো
 দেশ, কোনো লেখক বা নায়ক, ইতিহাসৰ পুৰুষ আদিৰ লগত সংশ্লিষ্ট—হোমাৰৰ 'ইলিয়াড' মহাকাব্যৰপৰা
 'দ্রোণা নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা' (জানুৱাৰি ১৮৪৮), ছিৰাকিউছ দেশৰ দিয়নুছি বাদশ্বাৰ দিনৰ 'অতি প্ৰিয়
 দুজন মিতিৰ' (Damon and Pythias, নৱেম্বৰ ১৮৪৭), ৰোমান সাম্ৰাজ্যৰ 'প্ৰাঙ্গকচ আৰু তেওঁৰ দাস
 সকলৰ কথা' (Plancus and his Slaves, ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০), ফ্ৰান্স দেশৰ 'মৰিচ আৰু জেনেবাবৰ
 কথা' (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০) আৰু 'এক বুধিয়ক কুকুৰৰ কথা' (নৱেম্বৰ ১৮৫০), জাৰ্মানিৰপৰা 'জাৰ্মানি দেশৰ
 এক সাধু কথা' (A German Fable, মাৰ্চ ১৮৫০), তাতাৰ দেশৰপৰা 'এজন বাদস্যা আৰু দৰবেচ
 ফকিৰ' (জানুৱাৰি ১৮৫৪), ইংলেণ্ডৰ 'মৰমিয়াল কুকুৰ' (জুলাই ১৮৫০), আমেৰিকাৰ খ্যাতিমন্ত জৰ্জ
 মাথিংটনৰ কথাবে 'মিচা কথাত ভই পোআ এক সবু লৰাৰ কথা' (মাৰ্চ ১৮৫০) 'বিবি নামে এটা সাহসিক কুকুৰৰ
 আখ্যান' (অক্টোবৰ ১৮৫০), *Missionary Repository* সম্বাদপত্ৰৰ-(১৮৪২)পৰা লোৱা দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ
 বেষুয়ানা দেশৰ সঁচা ঘটনা 'মৈদামত জিআই খোআ এটি কেঁচুআ চোআলিৰ কথা' (এপ্ৰিল ১৮৫২) আৰু
 তাৰ পিছৰ কথাবে মৰ্মস্পৰ্শী 'মোব আই' (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০) আৰু ৰোমান কম্বুলাছ আৰু বেমাছৰ লগত
 তুলনীয় ভাৰতৰ অযোধ্যা প্ৰদেশৰ সঁচা ঘটনা 'ৰাস কুকুৰৰ অকৃত কথা' (এপ্ৰিল ১৮৫২)। কিছুমান উপকথা
 দেশে দেশে ওপঙি ফুৰোঁতে অনেক ভাষাই তাক দাবী কৰি নিজৰ কৰে। 'টেক্সৰ জালোআইৰ কথা' (মাৰ্চ
 ১৮৪১), 'সাখিৰ নিমিতে গচ মতোআৰ কথা' (জুলাই ১৮৪৯), 'ৰজাৰ মুখ দেখাৰ ফল' (জানুৱাৰি ১৮৫৪)
 —এনেবোৰ সাধুৰ 'মোটিফ' ৰাজা বীৰবলৰ নামৰ লগত জড়িত গম্পৰে মিলে। 'ববখুনৰ কথা' আৰু 'প্ৰিথিৰি
 আৰু তাৰ সন্তানবিলাকৰ দ্ৰষ্টান্ত' বহুবৈজ্ঞানিক তথ্য মিঠাকৈ বুজাবৰ যত্ন। 'লোভিৰ ফল' (অক্টোবৰ ১৮৪৭),
 'গিৱানিৰে মুখৰে কথা' (মাৰ্চ ১৮৪৯), 'মানিক পোআ দুই ভায়েকৰ কথা', 'দুটা ইষ্ট মানুহৰ কথা' (এপ্ৰিল
 ১৮৪৯), 'গুপ্তত ধন' (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৯), 'মচলমানৰে চাগলিৰে কথা' (জানুৱাৰি ১৮৫০), 'বকৰে সামুক
 ভকাবে সাধু কথা' (Fable of the Heron and the Flamingo, নৱেম্বৰ ১৮৫২), 'চুৰ
 কৰিবলৈ ভই কৰা এক সবু লৰাৰ কথা' (মাৰ্চ ১৮৫০), 'তিনটা সবু মাচৰ দ্ৰষ্টান্তৰ কথা' (জুলাই ১৮৫০),
 'হাঁতি আৰু সিয়ালৰ দ্ৰষ্টান্ত' (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫০), আৰু 'মিচা কথাব বিবৰন' (এপ্ৰিল ১৮৫৪)—এনেবোৰ
 মনোৰঞ্জনক উপকথাই পিছৰ কালৰ আলোচনীৰ পাতৰ চুটি-গম্পৰ যেনে ঠাই "অবুনোদই"ৰ ভেঁনে থান
 পুৰাই আছিল। বিভিন্ন স্থানৰপৰা অহা খ্ৰীষ্টধৰ্ম-প্ৰচাৰৰ সবু সবু কাহিনীয়েও বিশ্বাসীসকলক আনন্দ দান
 কৰিছিল—যংগৰ 'বাখৰগজ জিলাৰ উতৰৰে পচিমৰে চুকে ৰাখিলাৰ পৰা প্ৰায়ে আঁঠৈ দিনৰ বাট দূৰত মাদ্ৰা
 নামেৰে এখন গাঁওৰ কথা ই.হু.ব.-ৰ (ইলাইজা হুইটিন ব্ৰাউন) 'ৰামগাতিৰ বিবৰন' (অনুবাদ 'Account

of Ramgon, by Rev. J. C. Page' অব, নৱেম্বৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫০); 'বিশ্বনাথ সাগৰৰ এটা মাৰ্জুলিত বাহিনা নামে' 'কনুআ গায়ৰ বিবৰন' (জানুআৰি ১৮৫১); 'বিবৰুৱা জিলাৰ বখিন ফালে জুৰি নৈৰ পাৰৰ কোনো এখাল সৰু গাঁৱত...হিন্দু কুলৰ খেতিয়ক ডোমৰ ঘৰত জনম পোআ' এজনৰ ধৰ্ম লেখা কথা ই.চু.ব.-ৰ 'ধৰ্ম্মি চহৰিয়া এজনৰ বিবৰন' (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫১); C. H.-অৰ 'হলও দেসৰ গেলৰ্ডন প্ৰদেশৰ এক সৰু গাঁৱৰ 'হান হাৰ্মচেন নামেৰে এটা মাউৰা লৰাৰ বিবৰন' (Memoirs of Jan Harmsden, জানুআৰি ১৮৫২); D. ৰ নুইজলও আৰ্মেৰিকাৰ এটা প্ৰদেশত নিবাস কৰা 'লিফিয়া দুতিবেন্ত, নাইবা আত্মাক নাম কৰা ঠাৱৰ' (Lydia Sturtevent, or the Fatal Resolution, জুন ১৮৫২)।

প্ৰবন্ধ আৰু ৰচনা : প্ৰৱচন আৰু জীৱন-স্মৃতি :

কম পৰিসৰৰ আলোচনা, প্ৰবন্ধ বা essay "অনুদোদই"ৰ আলমতে অসমীয়া সাহিত্যত উদ্ভৱ হয়। এনে আলোচনা প্ৰায়ে গহীন ধৰণৰ বা ঈশ্টীয়ৰ্ঘৰ মনোভাৱাপন্ন। হিন্দুৰ সংস্কৃত শাস্ত্ৰ আৰু বাইবেলৰ (Revelation 10.5-6) ভাৱ আনি লেখা 'অনন্ত কাল' (Eternity, এপ্ৰিল ১৮৪৯) এটি কথা-কবিতাৰ লেখীয়া। সেইদৰে 'মৃত্যু আহিব' ("Death will come"—Barnes, মেই ১৮৫২) এটি সৰু ধুনীয়া লেখা। তদুপৰি 'প্ৰীকৃত বাৰু আনন্দিৰাম ফুকন কবিত্ব ইংলণ্ডৰ বিবৰন' (এপ্ৰিল ১৮৪৭) জ্ঞান আৰু অনুভূতিৰ পূৰ্ণ ৰচনা—যেনেকৈ ধুনীয়া ধুনীয়া হ'ল শিশুৰ বাবে লেখা তেওঁৰ 'অসমীয়া লৰাৰ মিত্ৰ'ৰ ৰচনাখিনি। বেণ্‌দৰ শৰ্মাই ক'বৰ দৰে ("ফুল-চন্দন") এইবোৰ পোনে পোনে "অনুদোদই"ত ওলোৱা নাছিল। অক্টোবৰ ১৮৪৯-ত ফুকনৰ পুথিখনিৰ এটি প্ৰশংসাসূচক জাননী (literary notice) ওলায় আৰু কিতাপৰ দুটিয় ভাগৰপৰা 'বিদ্যা সিকিবলৈ উসগোআ কথা' নামৰ লেখাটি তাৰ লগতেই ছপাই দিয়া হয়; তদুপৰি ডেকা আনন্দৰামৰ সুৰজা কনাক প্ৰতি লোভ হোৱাত 'কেতিয়াহো...সেই কিতাপৰ পৰা কোনো কথা অনুদোদই চাপিবৰ' সংকল্পও সম্পাদকে লয়। সেই গতেৰে ফুকনৰ প্ৰকাশিত প্ৰবন্ধ "অনুদোদই"ৰ ভূষণ হৈ পৰে—'নানা সঘাৰ' (নৱেম্বৰ ১৮৪৯), 'পবিত্ৰমৰ ফল' (ডিচেম্বৰ), 'ৰাতিৰ বিবৰন' (জানুআৰি ১৮৫১), 'দায়া' (মাৰ্চ), 'অচম দেস সৰু এ আশ্চৰ্য্য কৰা কথা' (চেন্তেম্বৰ), 'হিন্দুস্থানৰ নানা প্ৰদেশ', 'ইশ্বৰ তেঁজৰ সকলো প্ৰতিষ্ঠিতকৈ গোবৰুৱা', 'উইব কথা', 'গিৱানৰ পুত্ৰ, অৰ্থাত্‌ মনুষ্য' (অক্টোবৰ ১৮৫২), 'সোনতকৈ চন্দ্ৰ ভাল', 'ইশ্বৰৰ চকু সকলো ঠাইতে আছে' (নৱেম্বৰ), 'চিপিও সেনাপতিৰ চৰিত্ৰৰ কথা' (ডিচেম্বৰ), 'ইশ্বৰ আগা' (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫৪), 'নানা কন' (জুন ১৮৫৬)।

বেকনৰ লেখীয়া কনা লিখা হেমচন্দ্ৰৰ প্ৰৱেশো অনুদোদই"তে। 'অসমীয়া লৰাৰ মিত্ৰ', বঙলা 'চিন্তাবিলাসিনি পুথি', ঘোৰা পুথি, 'বাৰেভাৰা পথিলা কিতাপ', 'কানীয়া কীৰ্ত্তন' আদিৰ বিষয়ে ওলোৱা কথাখিনিতে আধুনিক সাহিত্য-সমালোচনাৰ আৰম্ভণি বুলি ক'লে বোধ হয় শুদ্ধ নহ'ব। Anondoram Phukon-অৰ 'ইংৰাজি আৰু অসমীয়া অভিধান পোনৰ কেইটামান পাত (সেই যি মাখন আমাৰ হাতত থাকিল।) এই কাকততে নতুন হিচাপে ওলাইছিল (ডিচেম্বৰ ১৮৫৬)। কিৰা-বিৰাহৰ বিষয়ে আলোচনী-খনৰ সন্মুখপাশ প্ৰায় এক অভিধান চলোৱা জি.ব.-ৰ (গুণাভিৰাম) 'ৰাম নৰায়ণ নাটকে' ইয়াতে (মাৰ্চ, জুলাই ১৮৫৮) প্ৰথম ভূমুকি ধৰে। "অনুদোদই" এক গহীন-গভীৰ ভবা বস্তু। কিন্তু তাতো হাস্য আৰু বক্ৰোক্তিৰ স্পৰ্শ নোহোৱা নহয়—প্ৰী প্ৰী মলুআ কপিৰাজ চক্ৰৱৰ্ত্তিৰ সম্পাদকলৈ চিঠিত (মেই ১৮৫৪) তাৰ উদাহৰণ। নিধি লিখাইব পদ্য 'তিৰ্থ বিবৰন', 'তিৰ্থ জাৱা' আৰু গদ্যত দেখা 'তিনিজন ভাইব মিস্যনেৰি জাৱা'ৰ বৰ্ণনা আমাৰ বাটকটীয়া প্ৰয়োগবস্তু।

বাইবেলৰ অন্তৰ্গত নৈতিক আৰু ধৰ্ম্মমূলক শিক্ষাৰ উপদেশেৰে প্ৰৱচনৰ Book of Proverbs-অৰ কথা-কবু বিবিধ বৃন্দ "অনুদোদই"ত প্ৰকাশ পাইছিল। এনেবোৰ পিছত পুথি আকাৰতো উলিওৱা হৈছিল। সাধুকাব্য বা সাঁৱৰ (riddle) এটি আমোদদায়ক বস্তু হৈছিল; তাৰ ভিতৰত 'কাহ কবি ককন হৈছিল' (নৱেম্বৰ ১৮৪৯) বোধ হয় বঙলাৰ পৰা জনা পদাৰ্থ।

“অবুনোদই”তে জীৱন-বৃত্তৰো অংকুৰ দেখা পোৱা যায়। ডিম্বেশ্বৰিছ (ডিচেম্বৰ ১৮৪৯), ডিউক অফ ওএলিংটন (অক্টোবৰ ১৮৫২), জৰ্জ ওজাচিটেন (মাৰ্চ ১৮৫৩), তামচ ব্ৰুম্‌এল (মেই ১৮৫৩), চেৰ চাৰ্লচ নোপিগৰ (নৱেম্বৰ ১৮৫৩), জ্ঞান এলিয়ত (জুন ১৮৫৪) আদিৰ জীৱনৰ আভাস কাকতখনিয়ে দিছিল। ১৮৫৭ৰ ফেব্ৰুৱাৰীৰপৰা ‘মহম্মদৰ জিৱন চৰিত্ৰ’ আৰু জুনৰপৰা ‘লুথৰৰ জিৱন চৰিত্ৰ’ ক্ৰমিকভাৱে ওলাবলৈ ধৰে।

“ষ্ট্ৰীটিংগান পদ্য” : নতুন অসমীয়া কথা-বীতি :

পাদুৰি লেখকসকলৰ ডাঙৰ দান হ’ল সাহিত্যত নতুন ধাৰাৰ কথা বা গদ্যৰ প্ৰৱৰ্তন। তেওঁলোকৰ কথা ষ্ট্ৰীটান গদ্য নাম দি “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”-লেখকে কৈছে, “তেওঁলোকে অসমীয়া ভাষা আভ্যন্তৰিক যন্ত্ৰ আৰু হেপাহেৰে শিকিছিল, ইংৰাজীৰ প্ৰতিশব্দৰূপে ভালোখিনি অসমীয়া শব্দ তেওঁলোকে ন-কৈ গঢ়িছিল, আৰু চলন্ত নোহোৱাত মৰিচা পৰা বহুত পুৰণি অসমীয়া শব্দ সুৱলাকৈ ব্যৱহাৰ কৰি চিক্‌চিকীয়া কৰিছিল, ইও সচা ; কিন্তু ইমানৰ উপৰিও, কুৰি পঁচিশ বছৰৰ ভিতৰত এনে এটা আচহুৱা ভাষাৰ জতুৱা খচি আৰু বাক্য-বীতিত সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ জন্মা প্ৰায়ে সম্ভৱপৰ নহয়। সেইদেখিয়েই তেওঁলোকৰ অসমীয়া ভাষাত অলপ আচহুৱা গুণ থকা একো ডাঙৰ কথা হ’ব নোৱাৰে।” ইয়াৰ উদাহৰণ দিয়া হৈছে “জাতিকৰ জাত্ৰা”ৰপৰা। (এই লেখাৰ লেখক কিন্তু ছাহাবেই নে কোনোজন অসমীয়াই, জনা নাযায় ; তদুপৰি “অবুনোদই”ৰ অসমীয়া লেখকসকলেও ছাহাবৰ আচহুৱা গুণ আহৰণ কৰিছিল।) “এনে ৰচনা নিশ্চয় সহজ অসমীয়া নহয়। এইদৰেই অনেক সময়ত তেওঁলোকে জতুৱা অসমীয়া শব্দ বা খণ্ডবাক্যৰ ব্যৱহাৰত কেনা লগাব পাৰে, বা কোনো অসমীয়া মানুহে তেনেকৈ কথা নকব বা নিলিখিব পাৰে ; কিন্তু সেই সকলোবোৰ তুটি লৈও তেওঁলোকৰ অসমীয়া সদায় কেচুৱাৰ ঠুনুক-ঠানাক মাতৰ দৰে মিঠা।” (মিঠা গুণৰ গুণেহে বোধ হয় কেচুৱা মাতৰ লগত এই তুলনা, কোন অপূৰ্ণ দোষৰ বাবে নহয় চাগে।) “বৰ্তমান অসমীয়া সাহিত্যত তেওঁলোকৰ গদ্য-পদ্যৰ সামান্য আঁৰৰ এফেৰিও চেকা বৈ থকা নাই ; কিন্তু তাৰ গুণ অসমীয়া সাহিত্যৰ হাড়ো-হিমজুৱে সোমাই আছে। সেই গুণৰ ভিতৰত তেওঁলোকৰ চুটি অথচ ভাবপূৰ্ণ, আড়ম্বৰহীন, পোনপটীয়া, সবল বাক্য আদি বিশেষকৈ মনকৰিবলগীয়া। এইখিনি গুণ পোণভাৱে অসমীয়া বুৰঞ্জী গদ্যত সিমানে পোৱা নহয়, ই বহুত গুণে ইংৰাজী সাহিত্যৰ দান বুলি ঠাৱৰাব পাৰি।……এই ষ্ট্ৰীটান গদ্যই জয়ে জয়ে ভাবৰ বন্ধন গুচাই পূৰ্বৰ ভাব-ৰাজ্যৰ কপাট মেলি দি অসমীয়া সাহিত্যৰ মঙ্গলময় ভবিষ্যত সূচনা কৰিছিল।”

কবিতাৰ চেৰাশালি :

“অবুনোদইৰ ধলফাট”ৰ ভূমিকাত আমি কবৰ দৰে ‘অবুনোদই’ৰ ফেহুজালিৰ সময়ত আধুনিক অসমীয়া কবিতাই চেৰা-শালিত কিদৰে কান্দিছিল, তাৰ আভাস বৰ কোতুলকৰ বিষয়। পুৰণি তেতিয়া মৰি গৈছে, কিন্তু নতুনৰ জন্ম এক যন্ত্ৰণা হৈ পৰিছে। কবিতাৰ অনুভূতি আৰু কল্পনা তেতিয়াও বহুত আঁতৰত।” বৈষ্ণৱ কবিতাৰ ভাষা, ছন্দ, আন কি ভাবৰো অনুকৰণ সমূলি ফলপ্ৰসূ হৈ উঠা নাছিল। “অবুনোদই”ত পদ্য লেখকসকলে অধিক সুবিধাজনকভাৱে গদ্যতে তেওঁলোকৰ বক্তব্য দাঙি ধৰিব পাৰিলে-হেঁতেন। ৰু.ই (ৰাতিৰাম দাস) প্ৰথম সংখ্যা কাকততে এই কঠিন কাম আৰম্ভ কৰিছিল। কবিহ-প্ৰয়াসীসকলৰ ভাব-অনুভূতি থাকিলেও সি প্ৰকাশৰ পথলৈ নাহিছিল। গদ্য-লেখাৰ দৰে পদ্য-ৰচনাতো নিষি লিবাই ফাৰোবেল অগ্ৰগণী। তেৱেঁই আটাইতকৈ সৰহ-সংখ্যক পদ্য ৰচিছিল, বৈষ্ণৱ কবিৰ কথা, ভাষা (ঠায়ে ঠায়ে মাধবদেৱ আদিৰ প্ৰতিধ্বনি তেওঁৰ শাৰীত বাজি উঠিছে)। ‘নিস্তাৰৰ উপাই’, ‘ইন্দ্ৰব দসম আগা’, ‘প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ অৱতাৰ বিবৰন’, ‘নৰকৰ বিবৰন’, ‘স্বৰগৰ বিবৰণ’, ‘বিনই ৰচন’ (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫১)—এইবোৰ পুৰণি আধাৰ নতুন পদ্যৰ্থ ৰাখিবৰ ব্যৱস্থা-মাট। তেওঁ ‘তিৰ্থৰ বিবৰন’ আৰু ‘তিৰ্থৰ জাত্ৰা’ৰ (Wanderings of a Pilgrim.—From the Bengali, ৩+৬ আখ্যা, জুলাই-ডিচেম্বৰ ১৮৫২—জানুৱাৰী ১৮৫৩) ভ্ৰমণ-কথাৰ মাজত হিন্দুৰ দেৱ-দেৱীৰ থানৰ আসোৱাহ দেখা পাইছে ষ্ট্ৰীটিংগান দৃষ্টিৰপৰা

বিশেষকৈ, আবু অজুত কৈছে, “মই জি জি পাইচোঁ তাকেহে লিখিচোঁ, আবু মোৰ লিখাৰ ভিতৰত জদি নিশ্চা বুল কথাত আছে, তাক মই অপূৰ্ণি বচনা কৰা ন ইও ; পূৰ্বে জি সন্মাসিএ জিহ্ন প্ৰয়ন কৰি জি দেখিলে, তাকেহে তেৱো বচনা কৰি প্ৰকাশ কৰিলে।” ফাৰোৱেলে আবু এটি অৰ্ধপূৰ্ণ কথাবে দোষ-ক্ষমা পণ কৰিছে : “পদ ভাৱে বচনা কৰা অতি কঠিন, কেৱল পণ্ডিত লোকেহে তাক কৰিবৰ সমৰ্থ হই ; এই হেতুকে জদি তাৰ ভিতৰত কোনো অসুখ কথা আছে, তাত দোষ ন ধৰিব।” তেওঁ দুই-এটি গীতত বচনা কৰিছিল (এপ্ৰিল, জুন ১৮৫৪)। আন আন অকৰি পদকাবসকলৰ ভিতৰত আছে ‘কলিকতাৰ সুখিয়াতি’ (মাৰ্চ ১৮৫১) ৰা কানাবাম সন্নিয়া, ‘চাপাখানাৰ বিবৰন’ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৩) লেখা ‘উত্তৰ পাৰ’ৰ দয়্যাম চাট্টিয়া, কুঁৱৈগঞা খেলৰ বুঢ়াগোহাঁই বংশৰ ধৰ্মকান্ত গোহাঁই যি নিৱেদন কৰিছিল ‘গুআহাটিৰ বিবৰন’ (জুন ১৮৫৩), ‘সত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা’ (মেই ১৮৫৪) কোৱা শিৱসাগৰৰ চিকা দাস আৰু ‘বিবেচনাৰ গুন’ (চেন্দ্ৰেশ্বৰ ১৮৫৩) বৰ্ণোৱা পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা মহোৰি জিৰ্মনেল কোৰ্ট। “অবুনোদই”ৰ পয়াৰ ৰচনীতাসকলে যেনেকৈ নিজৰ বক্তব্য কোৱাত কবি হ’ব পৰা নাই, বাইবেলৰ কবিত্বময় Psalms খণ্ডৰ গীতৰ ভাঙনিতো গায়ক-কবি হৈ উঠিব পৰা নাই। নিধি লিবাৱে সেই কালৰ অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ানৰ প্ৰিয় এটি গীত উদ্ধাৰ কৰি দিছে (এপ্ৰিল ১৮৫১)। ও.-ৰ (ৱাৰ্ড ?) ‘Oh where shall rest be found’-অৰ অনুবাদ ‘মই ক’ত জিৰণি পাওঁ’ (আগষ্ট ১৮৫২) বোধ হয় সুৰে-তালে গালে ভালেই লাগিব। Psalms-অৰ গীতবিলাক বিভিন্ন হিব্ৰু কবিয়ে স্তুতি-প্ৰাৰ্থনাৰ বাবে বচনা কৰিছিল আৰু পিছত সিবোৰ বাইবেল গ্ৰন্থত সংগৃহীত এক খণ্ড-ৰূপে শোভা পাইছিল। নানা কবিৰ ভিতৰত দাৱিদ বা দাৱুদ ৰজাৰ নামৰ বিশেষ খ্যাতি। এইজন ৰজাৰ এটি গীতৰ কথা-ভাঙনি আৰু তাৎপৰ্য-ব্যাখ্যা ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৩ দিয়া হৈছে। আন এটি গীতৰ (Psalm 9) এক অংশৰপৰা “অবুনোদই”ৰ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৪) অসমীয়া আৰু বাইবেলৰ Authorized (King James) Version-অৰ ইংৰাজী অনুবাদৰ একেলগে তলত দিয়া হ’ল :

I will praise thee, O Lord, with my whole heart ; I will shew forth all thy marvellous work.	হে স্নিহোৱা, সকলো চিত্তেৰে তোমাক প্ৰসংসা কৰিম, তোমাৰ সকলো আচৰিত কৰ্ম বৰ্ণনা কৰিম।
2 I will be glad and rejoice in thee : I will sing praise to thy name, O thou most High.	মই তোমাত হাসিত হৈ আনন্দ কৰিম, হে সৰ্বোপৰি প্ৰভু, তোমাৰ নামত প্ৰসংসা গান কৰিম।
3 When my enemies are turned back, they shall fall and perish at thy presence.	মোৰ সন্ত্ৰুবিলাক হোৱকোজা হৈ পৰি তোমাৰ সাধ্যতে বিনাস হব।
4 For thou hast maintained my right and my cause ; thou satest in the throne judging right.	কিয়নো তুমি মোৰ নিয়াই জাৰু সোধ ৰাখি সিংহাসনত ৰহি নিয়াই সোধ কৰিলা।
5 Thou hast rebuked the heathen, thou hast destroyed the wicked, thou hast put out their name for ever and ever.	তুমি বিদেশি লোকক ডৰিয়ালা, পাপি লোকক সংহাৰ কৰি সিহঁতৰ নাম সদাকাল লোপ কৰিল।
6 O thou enemy, destructions are come to a perpetual end : and thou hast destroyed cities ; their memorial is perished with them.	সদাকাললৈ সন্ত্ৰুবিলাকক নষ্ট কৰি সিহঁতৰ নগৰবোৰ বিনাসিলা, সিহঁতলৈ স্মৰনো গুচিল।
7 But the Lord shall endure for ever : he hath prepared his throne for judgment.	কিন্তু স্নিহোৱা সৰ্বকাল থাকে : তেওঁ সোধৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সিংহাসন জুগুত কৰিলে।

- 8 And he shall judge the world in righteousness, he shall minister judgment to the people in uprightness

তেও ধৰ্ম বুপে জগতৰ সোধ কৰিছে, তেওঁ
লোকবিভাকক নিয়াই বুপে প্ৰতিফল দিছে।

এইভাবে গদ্যত নাঠি মুঠি গীতৰ বৰ্থাখিনি প্ৰকাশ কৰাত লেখকসকলে অসুবিধা ভোগ
নব বিছিল। ২৫-সংখ্যক গীতৰ অনুবাদতো সেই বৰ্থা দেখা যায় (আগষ্ট ১৮৫৪)।^১ কিন্তু ছন্দত একে
বৰ্থাখিনিকে ন ব দগীয়া হ'লে শব্দাবলী, প্ৰকাশ-ধৰ্ম, ছন্দ আবু পাদান্ত মিল, এই সকলোবোৰৰ সংযোগ
বা ভাবসাম্য বৰ্থা কমট-ব হৈ পৰে। উদাহৰণ-স্বৰূপে স্থানান্তৰবৰণবা (2 Corinthians, 5) গীত-বুপে
ও ৩-ৰ (উইলিয়াম বাৰ্ট) পদানুবাদ (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৪) তলত দিলো।

For we know that if our earthly
house of this tabernacle were
dissolved, we have a building of
God, an house not made with hands,
eternal in the heavens.

- 2 For in this we groan, earnestly
desiring to be clothed upon with our
house which is from heaven :

- 3 If so be that being clothed we shall
not be found naked.

- 4 For we that are in this tabernacle
do groan, being burdened : not for
that we would be unclothed, but
clothed upon, that mortality might
be swallowed up of life.

- 5 Now he that hath wrought us for
the self-same thing is God, who also
hath given unto us the earnest of
the spirit.

- 6 Therefore we are always confident,
knowing that, whilst we are at home
in the body, we are absent from the
Lord :

গিত।

Hope of Immortality

এই ভাষা বুপ সংসাৰিক ঘৰ

মৰনে পৰিলেও ভগন

ইচ্ছাবে সজা দেহ অমৰ

মোৰ হব স্বৰগত নিমান।

মহা উঠানৰ ঘোৰ সময়ই

জেন পাপে নিৰাশ্রয় ন হম

সদাই কেঁকাইচৌ অতি ভই

সুজুগত হবৰ কৰি প্ৰম।

মই জানো দেহত থকা কাল

এই ভাবব ভৰত হব দুখ

বেদনা, বিয়াধি, পাপৰ ফল

পৰিখৰি চিন্তা, ভই, অশুখ।

তেও বৰ্তমান এই অলপ দুখ

একমুহূৰ্ত্ত মাথোন জি থাকে

অধিক গধুৰ অনন্ত সুখ

মোলে বহাই সিধি কৰে।

ভাত কিয় সাহিয়াহ ন হম

মৰিলেও প্ৰভুৰ ওচৰ জাম

জিয়নে লোপ হৈ সৰ্ব প্ৰম

বিদ্বাদে সৰ্ব অবিদ্বাদ।

কলিকতাত ডাক্তাৰ পাৰ্টি থকা খ্ৰীমিৰ মজফৰ হুচেনৰ গ্ৰে'ৰ 'Elegy'ৰপৰা এটি স্তবকৰ তুলন
ভাঙনিটিত কবিতাৰ স্পৰ্শ বৈ গৈছে, তাৰ 'দেখিতে' শব্দটো 'দেখাতে' বা 'দেখাত' কৰা হ'লে শাৰী
সম্পূৰ্ণ আধুনিক হ'লহেঁতেন (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৪)।

সুনিৰ্মল বস্ত্ৰ বহু দেখিতে সুন্দৰ,

এজাৰ সমূল মাজে গুপ্ত কলেবৰ',

ফুটন্ত অনেক ফুল নে দেখোঁ নহনে,

সুগন্ধ বিনষ্ট কৰে বনৰ পবনে।

^১ Psalms-অৰ অৰ্থাৎ অনুবাদ : গীত ৫১, ১২৩
(অক্টোবৰ ১৮৫৫), ৫১ (নভেম্বৰ), ১২০-২২ (ডিচেম্বৰ),
১২৪-২৫ (জানুৱাৰী ১৮৫৬), ১২৬-২৮ (ফেব্ৰুৱাৰী),

১৩০-৩১ (মাৰ্চ), ৬৭ (আপ্ৰিল), ৬২-৬৫ (মে),
১৮৬১, ১৬-১৮ (মাৰ্চ), ১৯-২৪ (এপ্ৰিল), ৫২ (ডিচেম্বৰ)

খ্রীষ্টীয় ধৰ্ম্ম-গীত-গীত :

“অনুশাসন”ই অসমৰ খ্রীষ্টিয়ান সমাজৰ নিত্য-নিৰ্ভৰিত্ব পূৰ্ণ-সম্পন্ন কীৰ্ত্তন-প্ৰসংগৰ আৱশ্যকীয় প্ৰাৰ্থনা-গীত-কলা আৰম্ভ কৰে। অসমত বেষ্টমিনষ্টাৰ ধৰ্ম্ম স্থাপন কৰোঁতা নাথান ব্ৰাউন, তেওঁৰ উপযুক্ত সহকৰ্মী হাইন্ড্ৰ ব্ৰুছন, এ.এইচ. ডেনকোৰ্ণ, যিখলৈ স্থানীয় খ্রীষ্টিয়ানসকলৰ লগতহে সমাধি-স্থান পাবলৈ বাহা কৰা উইলিয়াম হাৰ্ড, ব্ৰুছনৰ কন্যা মেৰি আৰু. টলমান, প্ৰথম অসমীয়া খ্রীষ্টিয়ান নিধি লিৰাই ফাৰোৱেল আৰু বাতিৰাম দাস পেকৰ বাঁচত তুতি-গীত আৰ্জিও খ্রীষ্টিয়ানসকলৰ প্ৰসংগত সমাদৃতভাৱে চলে।

জেনে তুতি-গীতৰ হাত-পুথি “খ্রীষ্টীয় ধৰ্ম্ম-গীত” (Christian Hymnal in Assamese) ১৯৭২ ছনৰ ৫ম ভাৰ্ষগণত হাই. ভাগত সন্নিৱিষ্ট ৩৮৭টি গীতৰ ভিতৰত হাৰ্ডৰ ২১, ব্ৰাউন আৰু ফাৰোৱেলৰ প্ৰত্যেকৰে ১১, ব্ৰুছনৰ ১২, ডেনকোৰ্ণৰ ২, শ্ৰীমতী চি. এফ. টলমান আৰু বাতিৰাম দাসৰ একোটি গীত আছে। ইয়াৰ উপৰি অসমত মিছনৰ কাম কৰা ছাহাব এম্. (ডব্লিউ) বৰ্ণছনৰ ১, এ.টি. (ও.টি. ?) কাটাৰৰ ১, আৰ.ই. নেইবৰৰ (১৮৭১ত মিকৰৰ মাজত কাম কৰিবলৈ আহি ১৮৭৮ত বেয়া স্বাস্থ্যৰ বাবে ঘূৰি যোৱা) ২, ডব্লিউ. ই. উইটচৰ (পোনতে ঠেৱামত বাগিচাৰ বনুৱাৰ মাজত কাম কৰি মাৰ্চ ১৮৮৫ত নগা-পৰ্বতৰ বখাত লঠাৰ মাজত সৰু কাম কৰি ১৮৮৭ত বেয়া স্বাস্থ্যৰ বাবে ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱা, আৰু মেডিকেল ডিগ্ৰী লৈ পুনৰ গুৱাহাটীলৈ কাম কৰিবলৈ অহা, আৰু লঠা লৰাই ছাৰা The Assamese hymns are keenly enjoyed...Their parents said they were singing from morning till night. বুলি অসমীয়া খ্রীষ্টিয় ধৰ্ম্মগীতৰ জনপ্ৰিয়তাৰ কথা কোৱা) ১, পি. এইচ. স্মোৰ (১৮৯০ত মিকৰৰ মাজত কাম কৰিবলৈ অহা, ১৯০৩ত নগাঁৱত বাইবেল স্কুল খোলা, ১৯০৩ ভো অসমতে কাম কৰি থকা) ১টি গীত সংকলনটিত আছে। মন কৰিব লগীয়া যে প্ৰথম গাবো খ্রীষ্টিয়ান বাৰ্থে মাৰাক (পোনতে গাবোসকলক খ্রীষ্টিয়ান কৰাৰ উদ্দেশ্যে স্থাপিত গোৱালপাৰাৰ চৰকাৰী স্কুল আৰু পিছত গুৱাহাটীৰ চৰকাৰী নৰ্মাল স্কুলৰ ছাৱ, তাৰ পিছত পুলিচত কাম কৰা, ককায়েক ওমেডেৰে ১৮৬৩ত গুৱাহাটীত ব্ৰুছনৰপৰা বুৰ পোৱা আৰু ১৮৬৪ত গাবোৰ মাজত ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ গুচিযোৱা) আৰু পিছৰ যুগৰ চিমন মাৰাক আৰু এণ্ডাৰ্ছন কে. চাংমা, মিকৰৰ ছেমছন সিং ইংটি, গুৱাহাটীত ঠিকা-কাম কৰা (১৮৬০ৰ আগ-পিছে) বঙালী খ্রীষ্টিয়ান ছেম্‌এল লাভডেই—এনেসকলেও অসমীয়া তুতি-গীত লিখিছিল। ফাৰোৱেল আৰু বাতিৰাম দাসৰ পিছত অসমীয়া গীতকাৰসকলৰ ভিতৰত দুজনক অতি প্ৰধান বুলিছো—গুৱাহাটীৰ পেস্টৰ কাম্ৰা বালিন স্মিথ (সবুতে কৈৱৰ্ত-কুলীয়া অন্ধ পিতৃক লাখুটি ধৰি মাগিবলৈ লৈ যুৰা, সেই অৱস্থাতে নগাঁৱৰ শ্ৰীমতী স্টোডাৰ্ডে পাই ১৮৪৮ত অফেৰন ইন্‌স্টিটিউটত ভাৰ্তি কৰি দিয়া, ১৮৫০ত খ্রীষ্ট-শৰণীয়া হোৱা, ১৮৫৭ অব্যয়ন সমাপ্ত কৰি মাহে দুকুৰি টকা দৰ্শহাত গুৱাহাটীত চৰকাৰী কেৰাণী হোৱা, কিন্তু সেই খিতাপ এৰি মাহে পোন্ধৰ টকাতে মিছনৰ কামত সোমোৱা, ১৮৭৭ত পেস্টৰ-ৰূপে আত্মপ্ৰাপ্ত হোৱা) আৰু নগাঁৱৰ হেন্ৰি গোৰ্ছস্মিথ (নগাঁৱৰ পেস্টৰ টুনি জন গোৰ্ছস্মিথৰ পুত্ৰ, ডব্লিউ. ডি. কিঙে ১৮৭৮ত কোহিমাৰ আংগামিৰ মাজত পুত্ৰ অসমীয়া স্কুলত কুৰি বছৰ বয়সতে কাম কৰিবলৈ যোৱা, অসাধাৰণ শিক্ষক আৰু a consecrated young missionaryৰ কৃতিত্ব দেখুওৱা, পিছত স্কুলখনৰ হেডমাষ্টাৰ হোৱা, ১৮৮৬ত কিং পৰিয়ালে কোহিমা এৰাত নগাঁৱত গৈ মিছনৰ কাম কৰা, পিছত যোৰহাটত বাইবেল স্কুল খুলিবলৈ বদলি হোৱা, ১৮৯৫ত পুনৰ অনুবাদ-কামত নগাঁৱলৈ অহা, ১৯০৪ত নগাঁও বাইবেল স্কুলৰ শিক্ষক আৰু ১৯০৬ত যোৰহাট বাইবেল স্কুলৰ হেড এছিষ্টেণ্ট হোৱা আৰু ১৯১৫ত সেই স্কুল বন্ধ কৰা হোৱাত মিছন হাই স্কুলৰ শিক্ষক হোৱা)। “খ্রীষ্টীয় ধৰ্ম্ম-গীত”ত গোৰ্ছস্মিথৰ ১৪টি গীত সোমাইছে। আনসকল স্থানীয় খ্রীষ্টিয়ান তুতি-স্ককৰ কেইজনমানৰ নাম ল’ব পাৰি—ফুফু গোৰ্ছস্মিথ (১০টি গীত), এনি গোৰ্ছস্মিথ (৭), সুৰ্ণ গোৰ্ছস্মিথ (৪), এমিলি আৰু কৰ্ণট গোৰ্ছস্মিথ, বৃথ অমলা বাপুৰাম, গোলোকচন্দ্ৰ খ্রীষ্টিয়ান, সাৰ্ভকা প্ৰেবিন কেই, দানিয়েল বৰুৱা ইত্যাদি।

গীত-সমূহৰ প্ৰাৱৰ্ণিকৰেই ইংৰাজীৰ চলিত হৈ অহা গীতৰপৰা অনুদিত আৰু নিৰ্মলাক মূল পান্ডাৱ্য সুৰত গীতও হৈছিল আৰু হয়। কাৰ্ডিনেল্ নিউমেন, উইলিয়াম কাউপাৰ, ইছাক বাট্‌ছ, জন্ম নিউটন,

চাল্'ছ রেছিল, থমাছ কেন্ আদিৰ গীত আৰু বাইবেলৰ Psalm বা আন কোনো খণ্ডৰ কবিতাবৰণা ভাঙনি সিবোৰৰ মূল অৱলম্বন। Latin Hymn, Austrian Hymn, Italian Hymn, Sicilian Hymn, Spanish Hymn আদি বিখ্যাত পদাৰ্থৰ অনুবাদো হয়াত সোমাইছে। এসময়ত ভাৰতীয় সংগীতৰ ৰাগত বা ঘোষা আদিৰ সুৰতো খ্ৰীষ্টীয় গীত ৰচিত হৈছিল। এই বিষয়ত সৰুজনৰ সন্নিবিষ্ট বিখ্যাত লক্ষ্মীৰাম বৰুৱাৰ গীতাৱলীৰ বিশেষ স্থান।

অনুদিত গীতৰ্ণনিত অনেক সময়ত ইংৰাজী ভাষাৰ হেঁচাটো বৈ গৈছে আৰু বেছি ভাগ সময়ত অসমীয়া কবিতাৰ ছন্দৰ লয়লৈ অনুবাদটিহঁত অহা নাই; কেতিয়াবা অসমীয়া ভাষাৰ ঠাটত সিহঁত সোমোৱা নাই—লাগিলে নতুন ৰচয়িতা আমেৰিকানেই হওক বা অসমীয়াই হওক। এই বিষয়ত মাইলছ ব্ৰছনৰ গীতৰ্ণনিত কিন্তু ভাষা আৰু ছন্দৰ বিশেষ মাধুৰ্য অনুভৱ কৰিব পৰা যায়। চেপেল বা খ্ৰীষ্টিয়ান নামঘৰৰ প্ৰসংগত গাবৰ বেলা সকলোবোৰ গীতৰ ভাষা আৰু ছন্দৰ খলা-বমা সম্বল হৈ পৰে আৰু একোকে বিসদৃশ নালাগে। সেয়া হ'ল পাশ্চাত্যৰ মহান মহান কম্পোজাৰ বা সংগীতৰচকসকলৰ সুৰৰ মায়াম পৰশ।

তলত “খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্মগীত”ৰপৰা অসমৰ খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্ম আৰু সাহিত্যৰ প্ৰধান তিনিজন নেতা ব্ৰাউন, ব্ৰছন আৰু ফাবোৱেলৰ তিনিটি গীত তাৰ ইংৰাজী মূলে সৈতে উদাহৰণৰূপে উদ্ধাৰ কৰি দিয়া হ'ল। ব্ৰাউনৰ অনুবাদৰ মূল গীতৰ গীতিকাৰ হ'ল চাল্'ছ রেছিল। ব্ৰছনৰ গীতটিৰ মূল ৰূপ বিশেষকৈ চীন দেশৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ প্ৰিয় বস্তু। দেখা যায়, ব্ৰাউনে মূল গীতৰ দ্বিতীয় স্তৱকটি এৰি অনুবাদ কৰিছে। অসমীয়াত এজন প্ৰধান খ্ৰীষ্টিয়ান গীতিকাৰ উইলিয়াম ৱাৰ্ডৰ দুটি গীত (“খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্মগীত”ত সন্নিবিষ্ট নোহোৱা) বৰ্তমান খণ্ড “অনুবাদই”ত আছে। ওপৰৰ ‘কবিতাৰ চেৰাশালি’ প্ৰবন্ধত তাৰে এটি গীত মূল ইংৰাজী সমান্তৰালভাৱে দি তুলি দিয়া হৈছে। এই কেয়োটি গীতে আজিও সঞ্জীৱিত ৰূপত প্ৰচলিত থকা অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ান গীতি-সাহিত্যৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিব।

“খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্মগীত” গীত ১৬৫

Arise, My Soul, Arise

১ উঠা, হে মন, উঠা, দূৰ কৰা পাপ-সংশয়
ঘাঁচু-বলি চোৱা, তেওঁৰ তেজ মোৰ কাৰণ বয়,
মোৰ জামিন হৈ তেওঁ স্বৰ্গে গল,
মোৰ জামিন হৈ তেওঁ স্বৰ্গে গল,
মোৰ নাম তেওঁৰ হাতত লিখা হল।

1. Arise, my soul, arise;
Shake off thy guilty fears;
The bleeding sacrifice
In my behalf appears:
Before the throne my Surety stands.
Before the throne my Surety stands.
My name is written on his hands.

২ তেওঁ যি পাঁচোটা ঘা পাইছিল গলগথা খান
নিবেদে প্ৰাৰ্থনা সেই সকল মোৰ নিদান,
বোলে সদায়, “ক্ষমা কৰক ক্ষমা কৰক,
বোলে সদায়, “ক্ষমা কৰক ক্ষমা কৰক,
এই পাপী জনৰ নিস্তাৰ হওক।”

2. He ever lives above.
For me to intercede;
His all-redeeming love,
His precious blood to plead;
His blood atoned for all our race,
His blood atoned for all our race,
And sprinkled now the throne of
grace.

৩ পুত্ৰৰ সেই নিবেদনত (তাত) পিতৃ যে সন্তোষ
পাই,
নকৰে নিবাৰণ, তেওঁৰ প্ৰিয় জনাক চাই;
পো বুলি মোক ঈশ্বৰে লয়;
পো বুলি মোক ঈশ্বৰে লয়;
ভেজ আৰু জাহ্না সাক্ষী হয়।

3. Five bleeding wounds He bears,
Received on Calvary,
They pour effectual pray'rs,
They strongly plead for me:
“Forgive him, O forgive,” they cry,
“Forgive him, O forgive,” they cry,
“Nor let that ransomed sinner die!”

৪ শুনো তেওঁৰ কৃপাৰ মাত, ঈশ্বৰ সহিত মোৰ মিল,
লৈছে মোক তেওঁ কোলাত, সকলো ভয় পুচিল,
সাহ পাই তেওঁত কৰি দৃঢ় বিশ্বাস,
সাহ পাই তেওঁত কৰি দৃঢ় বিশ্বাস,
“হে আক্সা, পিতৃ” বোলো দাস।

নেথন ব্ৰাউন

4 The Father hears him pray,
His dear anointed One ;
He cannot turn away
The presence of His Son ;
His Spirit answers to the blood,
His Spirit answers to the blood,
And tells me I am born of God.

5 My God is reconciled ;
His pardoning voice I hear,
He owns me for his child,
I can no longer fear ;
With confidence I now draw nigh,
With confidence I now draw nigh,
And, “Father, Abba, Father,” cry.

গীত ৩০৪ খ

Jesus Loves Me

১ সবু আহোঁ অতিশয়
হম মই কোমল দয়াময়
খঙাল নহম কোনো কাল,
খং নেদেখে কেবে ভাল।
দোহাৰ—যীচুৱে মোক ভাল পায়,
যীচুৱে মোক ভাল পায়,
যীচুৱে মোক ভাল পায়,
শাস্ত্ৰে এই কথা কয়।

২ মই শিক্ষকক প্ৰেম কৰিম,
মিছলীয়াৰ লগ নলম,
দিনৰ দিনটো নম্ন ভাৱ
ৰাখি কৰিম যীচুৰ স্তব।

৩ কৰিম সন্ত লোকক মান,
দুৰ্গত লোকক নিদিয় খান।
যীচুৰ নম্ন শিষ্য হম,
তেওঁৰ নাম লোকৰ আগত কম।

মাইলুচ ব্ৰনচ

1 Jesus loves me ! this I know,
For the Bible tells me so ;
Little ones to Him belong,
They are weak, but he is strong.

2 Jesus loves me ! He who died,
Heaven's gates to open wide ;
He will wash away my sin,
Let His little child come in.
Yes, Jesus loves me,
Yes, Jesus loves me,
Yes, Jesus loves me,
The Bible tells me so.

3 Jesus loves me ! loves me still,
Tho' I'm very weak and ill ;
From his shining throne on high,
Comes to watch me where I lie.

4 Jesus loves me ! He will stay
Close beside me all the way ;
If I love Him when I die,
He will take me home on high.

গীত ৪

Psalm 122

১ ঈশ্বৰৰ মন্দিৰলৈ যাওঁ,
আহাঁ, যে ধাৰ্মিকগণ,
তাত সোমাই শত্ৰুৰ গুণ যশ পাওঁ
হৈ সবে এক মন ।

I was glad when they said unto me, 'Let us go into the house of the Lord.

২ এই কথা শুনাও মোৰ মন হয়
নিশ্চয়ে পুলকিত ;
কিয়নো সদায় সেই ঠাইত মই
পাওঁ প্রভুৰ প্রেম অমৃত ।

2 Our feet shall stand within thy gates, O Jerusalem.

৩ তাত সোমাই ধৰ্মী সকল
জ্ঞানন্দে একে চিত্ত ,
প্রার্থনা, স্তুতি, ঠেঠৰ ফল,
উৎসবে পৰম গীত ।

3 Jerusalem is builded as a city that is compact together :

৪ তাত যীচু দায়ুদৰ তনয়
ধাপি নিজ সোধ-আসন ,
তেওঁ সদায় সুবিচাৰ কহয়
আপোনাৰ সাধুগণ ।

4 Whither the tribes go up, the tribes of the Lord, unto the testimony of Israel, to give thanks unto the name of the Lord.

৫ এই হেতু তালৈ ধাৰ্মিক লোক
জ্ঞানন্দে গৈ পোষ্ট যায়,
পাহৰি মনৰ সৰ্ব্ব শোক
ঈশ্বৰৰ স্তুতি গায় ।

5 For there are set thrones of Judgement, the thrones of the house of David.

৬ চিয়োনৰ মঙ্গল চিন্তা জন
সদাকাল কুশল হওক,
ঈশ্বৰৰ পৰাও যেনে ঘন
আলীকাদ দয়া পাওক ।
নিধি জেবি ফৰ্ণেল

6 Pray for the peace of Jerusalem : they shall prosper that love thee.

7 Peace be within thy walls, and prosperity within thy palaces.

8 For my brethren and companions' sakes, I will now say, Peace be within thee.

9 Because of the house of the Lord our God I will seek thy good.

অবুনোদইৰ দুই বৃপ : কাকত বা সম্বাদপত্ৰ আবু গিয়ানভাৰ বা আলোচনী :

আমি বহুতে নাজানো বা গম নলওঁ বা নুগুণো যে “অবুনোদই”ৰ সম্বাদপত্ৰ আবু আলোচনী, এই দুটা বৃপ আছিল । ‘আপোনাৰ দেসলৈ হিত বাঞ্ছা কৰা ওপৰ অক্ষয়ত থকা এজন অচমিয়া লোক’ ১৫ আগষ্ট ১৮৫০ তাৰিখে “অবুনোদই”ৰ সম্পাদক হাহাবলৈ ‘অচমিয়া লোক সকলৰ হিত কৰা’-শীৰ্ষক পত্ৰখনি (আগষ্ট ১৮৫০) লিখি পোনতে কৈছে, “এই কাকত খানি আপোনাৰ গিয়ান ভাৰ আবু সকলো বেস্টল বিয়াপি জোআ কাকতৰ দাঁতিত ঠাই দি অনুগ্রহ কৰিব ।” অন্ততঃ ১৮৫৪ বছৰলৈকে এই দুইটা বৃপ চলি

আছিল, কারণ সেই বছর জানুআৰিৰ সংখ্যাত 'অবুনোদই পাঠক এজন'ৰ 'অবুনোদইৰ সু নিয়ম' নামে এখন চিঠিত কোৱা হৈছিল—“ডাক্তৰ চাৰি-পিঠীয়া অবুনোদইৰ বাহিৰে দিঘে ১২ আঙ্গুল, পখালএ ৭ আঙ্গুল চুটি ১৬ পিঠিৰে মেগজিন নামে এবিধ অবুনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মাহে মাহে প্রকাশ হই। তাৰ দাম দিঘল বিধ অবুনোদইৰে একে, অৰ্থাত ইয়াতকৈ তাত কথা অধিক আৰু মাহে মাহে গোটাই নি বচৰেও কিতাপ বাস্তবলৈ অতি সুন্দৰ; অবুনোদই প্রকাশ কৰা চাহাবলৈ চিঠি লিখিলে সেই বিধকে মাহে মাহে পঠাব।” ১৮৫৫ৰপৰা সত্তৰতঃ ডাক্তৰ চাৰি-পিঠীয়া সম্বাদপত্ৰ উলিওৱা বন্ধ কৰা হৈছিল। ১৮৫৬ৰপৰায়ে সি ওলোৱা নাছিল, সি নিশ্চিত।

বৰ্তমান প্রকাশনলৈ মন দিলে লক্ষ্য কৰা যাব যে ১৮৪৬ জানুআৰিৰপৰা ১৮৫০ ডিচেম্বৰলৈ কাকতখনিৰ নাম “অবুনোদই সম্বাদ পত্ৰ” আৰু ১৮৫১ জানুআৰিৰপৰা মাত্ৰ “অবুনোদই” চলিছিল, যদিচ পঠাবোৰৰ ওপৰত সৰ্বত্ৰ “অবুনোদই” নামেই বিৰাজমান। কিন্তু প্রথম সংখ্যাৰ শেষত যেনেকৈ ইংৰাজীঃ *THE ORUNODOI, A Monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence* বুলি দিয়া হৈছে, ১৮৫১ জানুআৰিৰ পিছতো তেনে বৰ্ণনা অন্ততঃ মাজে মাজে ওলাইছিল যদিও *Paper* নুবুলি *Magazine* বোলা হৈছে। এইটো চকুত লাগিব লগীয়া কথা যে চেপ্তেম্বৰ ১৮৫২ৰ সেই ইংৰাজী বৰ্ণনাৰ ওপৰত অসমীয়াত দিয়া হৈছে—“এই অবুনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং সিবসাগবৰ আমোৰিকান বাণিজ্য মিসান চাপাখানাত চাপা কৰা হৈছে।” এনে অনুমান হয় যে জানুআৰি ১৮৪৬ আৰু ডিচেম্বৰ ১৮৫০ৰ ভিতৰত *Paper* বা সম্বাদপত্ৰ আৰু *Magazine* বা গিয়ান ভণ্ডাৰ আকাৰত সুবীয়া সুকীয়া কৰা হ'লেও নামত একেই সম্বাদপত্ৰ আছিল। গিয়ান ভণ্ডাৰৰ আকাৰক Penny Magazine Size বোলা হৈছিল। তাৰ জোখ প্ৰায় ২৭ চেন্টিমিটাৰ×১৮চেন্টিমিটাৰ। এই মেগজিন ত্ৰাণবণৰ পৃষ্ঠা সংখ্যা ৮ৰপৰা ১৬ লৈকে বঢ়া-টোটা হৈছিল। কাকত বা সম্বাদপত্ৰ ত্ৰাণবণ মাজে মাজে নোলাইছিল। আগষ্ট ১৮৫৪ত প্রকাশিত পূৰ্ণানন্দ শৰ্মাই সম্পাদকলৈ দিয়া চিঠিখন কেৱল ‘গিয়ান ভণ্ডাৰৰ অবুনোদইৰ দাঁতিত ঠাই দিব বৰ বাটেহে পঠোৱা হৈছিল, সেইবাৰ বোধ হয় ‘সম্বাদপত্ৰ অবুনোদই’ ওলোৱা নাছিল।

অবুনোদইৰ প্রচলন :

বৰ্তমান শতিকাৰ দ্বিতীয় দশকত পত্ৰিকাৰ গ্ৰাহকে ভি. পি. কৰি পঠিওবা কাকত বাখৰ মোহোজা আৰু পত্ৰিকা চলোৱাসকলক ভৰণি ভৰিব লগীয়া কৰা আদি লৈ লক্ষ্যনাথ বেজবৰুৱাই “বাঁহী”ত কট্টন দিছিল। “অবুনোদই” চলোৱা ছাহাবসকলৰ দুৰ্গতিয়ে বেজবৰুৱাতকৈ অধিক হৈছিল, সেই বিষয়ে কোৱাব প্ৰয়োজন নাই। সেই কালত কাকত পঢ়া মানুহৰ সংখ্যাইবা কিমান আছিল? আগষ্ট ১৮৫৩ৰ “অবুনোদই”ত ওলোৱা সম্পাদক ছাহাবলৈ লিখা পত্ৰত কোৱা হৈছে—“গিয়ানৰ সাগৰ স্বৰূপ অবুনোদই বেগৰে পঢ়া-পঢ়া মানুহৰ সাৱিত ন ললে বেয়া দেখিহে কোনো কোনোএ লৈচে, কোনোএ লৈয়ো এৰি এৰি পঢ়ে।” সেই ১৮৫৪ত প্ৰী প্ৰী মলুআ কপিৰাজ চক্ৰবৰ্ত্তিয়েও আপত্তি তুলিছে, “মানুহ জাতিএ হলে গিয়ানলৈ প্ৰায়ে বৰকৈ মন ন কৰে বুলি মই সুনিচোঁ, আৰু দুটামান বিসৱা, আৰু ডাক্তৰ পণ্ডিত লোকৰ বাহিৰে আনবোৰে বচৰেকত এটকা দি অবুনোদই লবলৈকো কিপিন হই। আৰু সুনিচোঁ, লোআবিলাকৰ মাজতো কোনো কোনোএ তিনি চাৰি বচৰলৈকো তাৰ মুখ্য একো ধন নি দিএ, এই বৰ আচৰিত কথা।” মাৰ্চ ১৮৫৭ত (পিঠি ৩৫) এটি টোকা দিয়া হৈছিল : “অবুনোদই লোআৰ বাবে জি জি লোকে গল বচৰৰ আৰু তাৰ আগৰো ধন দিয়া নাই, সিবল্যকে তাক এতিয়া দিলে ভাল হই।” জুন ১৮৫৭ত সম্পাদক ছেমুৱেল এম. হোৱাইটিঙে দুখ কৰি লিখিছিল, “অবুনোদই পত্ৰৰ কাৰণে মাহে ৫০ টকা খৰচ হই, অৰ্থাত বচৰত ৬০০ টকা জাই; কিন্তু আমি লোকৰ পৰা পাই ৪০০ টকাহে পাওঁ।” সত্তৰতঃ গ্ৰাহকসকলক উৎসাহ যোগাবৰ কাৰণেই

সেইমাহে ১৮৫১ৰ শেষ পাতত সম্পাদক উইলিয়াম হাভৰ অভি নয় মন্তব্য : “The Editor of the Orunodoi takes occasion to acknowledge with many thanks the generous patronage of this Paper by many of the Gentlemen and Babus of the Province; and he also begs to solicit the favour of their further kind offices to promote its wider circulation.

The Orunodoi has entered on its 16th year; and though it has never paid its

own expenses, still the circulation among the Natives has been sufficient to justify its continuance; and the Editor deems it extremely undesirable to discontinue it for want of support in the very probable event of its being left to its own resources.” ইয়াৰপৰা এটা ইংগিত পোৱা যায় যে ‘অবুনোদই’ জাতকজনক লোভী নাজাগে, স্বাভাৱিককৈ হ’ব নোৱৰা কাৰণে কোনো কোনোৱে হস্তন্তা কাকতখন বন্ধ কৰি দিয়াৰ পৰামৰ্শও নিদিয়াইক নাছিল।

জানুআৰি ১৮৫৪ৰপৰা 'অবুনোদই'ৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিত' নামে এটি স্তম্ভকে আৰম্ভ কৰি দিয়া হয়। এই স্তম্ভৰপৰা আন নহ'লেও সেই কালৰ "বিসম্মা আবু ডাঙ্গৰ পণ্ডিত লোকৰ" আবু আনবো নাম কিছু পোৱা যায়। এনে নামৰ ভিতৰত এইখিনি বিশেষভাৱে চকুত লাগিব লগীয়া নাম—খ্ৰীষ্ট বাবু দিননাথ সৰ্মা বেঙে বৰুআ সিবস্তাদাৰ (জানুআৰি), খ্ৰীজুত দুতিৰাম বৰ ভণ্ডাৰ বৰুআ সিবস্তাদাৰ, খ্ৰীজুত প্ৰাণনাথ সৰ্মা বেঙে বৰুআ, খ্ৰীভোআই মনবো উড—“অবুনোদই”ৰ প্ৰক কাৰ্টোঁতা, Captain R. Campbell (মাৰ্চ), Rev. C. Hesselmeier, খ্ৰীনিধি লিবাৰ্ই ফাবোএল —“অবুনোদই”ৰ প্ৰধান লেখক (এপ্ৰিল) সিবসাগৰৰ খ্ৰীষ্টীয়ানৰ দত্ত, জোৰহাটৰ খ্ৰীজুত বাবু হৰনাথ সৰ্মা বৰুআ দাৰোগা গোলাঘাটৰ খ্ৰীজুত বাবু জাদুৰাম বৰুআ মুনচেক, কোচ বেহাৰৰ খ্ৰীজুত সিব প্ৰসাদ ৰাজ মৰ্হি (জুন), গুআহাটিৰ Col. F. Jenkins, W. Robinson, Rev. A. H. Danforth, Rev. W. Ward, খ্ৰীধনি লুচিএন হেইদন—প্ৰথম অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ এজন আৰু “অবুনোদই”ৰো লেখক, সিবসাগৰৰ Capt. E. T. Dalton, নগাঁৱৰ খ্ৰীঘনাই লাইনচ পেক (জুলাই) সিবসাগৰৰ খ্ৰীমতি কুস্তি কেবলাইন চাইমন—প্ৰথম অসমীয়া মহিলা খ্ৰীষ্টিয়ানৰ এগৰাকী, তেজপুৰৰ C. A. Bruce, গুআহাটিৰ খ্ৰীজুত বুদৰাম বৰ দলৈ জমাদৰ, দেস বানিৰ ৰজা খ্ৰীজুত ললিত সিং (আগষ্ট), জোৰহাটৰ খ্ৰী খ্ৰীজুত মহা ৰজা কামেশ্বৰ সিংহ নগাঁৱৰ Rev. M. Bronson, Mrs. M. S. Dauble, গুআহাটিৰ খ্ৰীমতি জাপৰি—প্ৰথম অসমীয়া মহিলা খ্ৰীষ্টিয়ানৰ এগৰাকী (চেপ্তেম্বৰ), গুআহাটিৰ Capt. R. Campbell, সিবসাগৰৰ খ্ৰীপৰমানন্দ ইন্স্কুল বাবু (অক্টোবৰ), নগাঁৱৰ Major J. Butler, Rev. I. J. Stoddard, Babu Anondoram, Sub Assistant Commissioner (নৱেম্বৰ), নগাঁৱৰ খ্ৰী জনাৰ্দ্দন ভূয়া পেঞ্চাৰ (ডিচেম্বৰ ১৮৫৪), খ্ৰী খ্ৰীজুত আৰ্ডিনঅট্টিয়া অধিকাৰ গোছামি ভৰফে খ্ৰী বিভূৰাম ভণ্ডাৰি মোস্তাৰ (জানুআৰি), Capt. C. Holroyd (ফেব্ৰুআৰি), খ্ৰী কিনাৰাম দত্ত, কমলা বাৰি—“অবুনোদই”লৈ লেখোঁতা (মাৰ্চ), খ্ৰী বাবু গুণাভিৰাম ডেকা বৰুআ সিবসাগৰ, খ্ৰী বাবু নৰপ আচোআল মোজাদাৰ কলঙ্গপুৰ (এপ্ৰিল), খ্ৰী চিকা দাস ইন্স্কুল পণ্ডিত সিবসাগৰ (নৱেম্বৰ ১৮৫৫), খ্ৰীমতি নুৰ্মালি আবু জগৰি—ন-খ্ৰীষ্টিয়ান মহিলা সিবসাগৰ (জানুআৰি), Col. S. F. Hannay ডিব্ৰুগৰ (মেই), খ্ৰী খ্ৰী ক্ৰিষ্ণাকান্ত অধিকাৰ গোসাই কমলা বাৰি—“অবুনোদই”লৈ লেখোঁতা, খ্ৰীজুত ধৰ্মকান্ত গোছাই গুআহাটি—“অবুনোদই”ৰ পয়াৰ লেখোঁতা (চেপ্তেম্বৰ), Rev. M. Bronson নগাঁও (অক্টোবৰ ১৯৫৬), খ্ৰীবুদ্ৰাম ডেকা দলৈ মহৰি নগাঁও, Capt. E. A. Rowlatt (মেই ১৮৫৭) খ্ৰীষ্ট বাবু উৎসৱানন্দ গোছামী ডিপুটী ইণ্ডেষ্ট্ৰি (ফেব্ৰুৱাৰি), খ্ৰীতুনি গঙ্গা স্মিথ (অক্টোবৰ), Robert Bruce শিবসাগৰ, খ্ৰীহেমচন্দ্ৰ শৰ্মা ডেকা বড়ুয়া মহাফেজ শিবসাগৰ (নৱেম্বৰ ১৮৬১)।

১৮৫৪ জুনত 'প্ৰথমৰে পৰা অবুনোদই লোআৰ সংখ্যা' ওলাইছিল। তলৰ প্ৰথম চাৰিটা স্তম্ভত সেই পৰিসংখ্যা আৰু পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ মূঠ মুদ্ৰিত গিয়ান ভণ্ডাৰ আৰু কাকতৰ সংখ্যা (মি. জৰ্জ জিলেপ্পিয়ে *Baptist Missionary Magazine*-অত প্ৰকাশিত ৰিপোৰ্টৰপৰা সংকলন কৰামতে) দেখুওৱা হৈছে।

বছৰ	বিশেষী হাফাৰ গ্ৰাহক	এই দেশী গ্ৰাহক	মিছনেৰি লোক	মূঠ গ্ৰাহক	মূঠ ছপা হোৱা গিয়ান ভণ্ডাৰ	মূঠ ছপা হোৱা সম্বাদপত্ৰ	মূঠ ছপা অবুনে দই
১৮৪৬	২১৩	২৪৯	১১৪	৫৭৬	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৪৭	২০৭	২১৫	১১৪	৫৩৬	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৪৮	১৯৫	১১৪	১১৯	৪২৮	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৪৯	১৬৮	১০০	১২৯	৩৯৭	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৫০	২১৩	১২৬	১২৫	৪৬৪	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৫১	২১৬	১৩৯	১৬৭	৫২২	১০০০	৪০০	১,৪০০
১৮৫২	১৮৩	১২৬	১৬৫	৪৭৭	১০০০ (সম্ভৱ)	৪০০ (?)	১,৪০০ (?)
১৮৫৩	১৬৭	১১৯	১৫০	৪৩৬	১০০০	৩০০	১,৩০০
১৮৫৪	১৫৮	১৩৯	১৫৯	৪৫৬	১০০০ (সম্ভৱ)	?	?

সম্পাদকসকল :

“অবুনোদই” কিমান বছৰ চলিছিল, সেই লৈ অলপ অস্পষ্টতা আছে। ১৮৮২ত শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰ যন্ত্ৰ দুটাৰ এটা ই. ডব্লিউ ক্লৰ্কে নগা পৰ্বতৰ মলুঙলৈ লৈ যায় আৰু আনটো বছৰটোৰ শেহফালে নাজিৰাৰ আসাম কোম্পানিক বোচি দিয়া হয়। কোনোৱে তাকেই “অবুনোদই”ৰ শেষ তাৰিখ বুলি ধৰি থুজিলেও শ্ৰীমতী ছুহান্ আব্. ৱাৰ্ডে *A Glimpse of Assam* (১৮৮৪)-অত ১৮৮০ ডিচেম্বৰত পঠিকাখন বন্ধ হয় বুলি উক্তি কৰিছে। সেয়ে বোধ হয় নিৰ্ভৰযোগ্য। ১৮৪৬ৰপৰা ১৮৮০ পৰ্যন্ত “অবুনোদই”ৰ সম্পাদকসকলৰ নাম-তালিকাও স্পষ্টকৈ আৰু দাঠি দিয়া টান হয় বিশেষকৈ কিছু সংখ্যা দুস্তাপ্য হোৱা বাবে। আৰু এটা মন কৰিব লগীয়া কথা যে ১৮৫০ৰ মাৰ্চ, এপ্ৰিল আৰু মেইৰ সংখ্যা নৱেম্বৰ ১৮৫০ত আৰু ১৮৫০ৰ জুন, জুলাইৰ সংখ্যা ডিচেম্বৰ ১৮৫০ত ছপা হয়। গতিকে, এই পাঁচটা সংখ্যা নিজ তাৰিখমতে ওলোৱা নাছিল। এই পাঁচটা সংখ্যাৰ আগৰ “অবুনোদই”ত সম্পাদকৰ নাম দেখা নাযায়, কেৱল মুদ্ৰক আৰু প্ৰকাশক-ৰূপে মিছনৰ মুদ্ৰণ আৰু প্ৰকাশন বিভাগৰ অধ্যক্ষ ও. টি. কট্টাৰৰ নাম কাকতখনৰ নেজত দিয়া হৈছিল। পিছত ওলোৱা পাঁচটা সংখ্যা (মাৰ্চ-জুলাই ১৮৫০) সম্পাদক এন্. ব্ৰাউনৰ দ্বাৰা মুদ্ৰিত আৰু প্ৰকাশিত হ’ল বুলি ঘোষণা কৰা হৈছে। নিৰ্ম্মিত সময়ত ওলোৱা আগষ্ট ১৮৫০ সংখ্যাৰ শেষত স্পষ্টভাৱে দিয়া হ’ল—*THE ORUNODOI A MONTHLY PAPER, DEVOTED TO RELIGION, / SCIENCE AND GENERAL INTELLIGENCE. / N. BROWN, EDITOR. / Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. Cutter, for the American Baptist Mission in Asam.* গতিকে এই তাৰিখতহে সম্পাদক ব্ৰাউনৰ নাম প্ৰথম ওলাল। অন্ততঃ ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০-লৈকে কেৱল মুদ্ৰক-প্ৰকাশক কট্টাৰৰ নামহে থাকাত তেৱেই সম্পাদকো আছিল বুলি ভাবিবৰ এটা অৱকাশ আছিল আৰু আমি এসময়ত ভাবিছিলোঁও। কিন্তু জৰ্জ জিলেম্পিয়ে আঙুলিয়াই দিছে, ব্ৰাউনৰ জীৱনী *The Whole World Kin : A Pioneer Experience Among Remote Tribes and Other Labors of Nathan Brown* (Philadelphia, 1890, p. 416) পুথিত ই. ডব্লিউ. ব্ৰাউনে স্পষ্টকৈ লেখিছে, “In January, 1846, Mr. Brown prepared the first number of *Orunudai*,...which he edited in the Assamese language during most of his remaining years at Sibsagar.” “most of the remaining years” কথাটো স্পষ্ট হ’ব যেতিয়া আমি জানো যে ব্ৰাউনে ১০ ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৫ তাৰিখে শিৱসাগৰ একেবাৰেই এবাৰ আগতে ১৮৫০ ফেব্ৰুৱাৰিৰ আগভাগৰপৰা অক্টোবৰৰ আগভাগলৈকে কামৰপৰা ছুটি লৈ বৰ্মাত ফুৰিবলৈ গৈছিল। সেই কালছোৱাতো সম্পাদক-ৰূপে তেওঁৰ নামেই আছিল যদিও মাৰ্চ মাহত নগাঁৱৰপৰা সপৰিবাৰে আহি শিৱসাগৰত থকা মাইল্ল ব্ৰহ্মনেই সম্ভৱতঃ সম্পাদন-মুদ্ৰণ সকলো ফালে চকু দিব লগীয়া হৈছিল, কাৰণ আগৰ বছৰতে কট্টাৰেও প্ৰেছৰ কাম এৰি গৈছিল; আগষ্ট ১৮৫২লৈকে তেওঁৰ নাম “অবুনোদই”ত ছপা হৈছিল, কিন্তু চেম্বেৰলৈ গিয়ান ভণ্ডাবত ‘Printed and Published monthly by N. BRWON, Editor’ বুলি দিয়া আছে। দুষ্ট কথা, প্ৰথম নটা বছৰৰ “অবুনোদই”ৰ সম্পাদক অন্ততঃ আনুষ্ঠানিকভাৱে (officially) ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন। সম্পাদকসকলৰ তালিকা বৰ্তমান অৱস্থাত এনেভাৱে তৈয়াৰ কৰিব পাৰি :

বছৰৰ সংখ্যা	বছৰ	সম্পাদক
১-২	১৮৪৬-১৮৫৪	নাথান ব্ৰাউন
১০-১১	১৮৫৫-১৮৫৬	এণ্টোনি হাও ডেনফোৰ্থ
১২	১৮৫৭	এণ্টোনি হাও ডেনফোৰ্থ (জানুৱাৰি)
		ছেম্বেৰেল্ এম্ হোৱাইটি (ফেব্ৰুৱাৰি-ডিচেম্বৰ)
১৩-১৫	১৮৫৮-১৮৬০	ছেম্বেৰেল্ এম্. হোৱাইটি (১৮৫৯ৰ “অবুনোদই” বৰ্তমানে ক’তো পোৱা নাযায়।)

১৬-২০

১৮৬১-১৮৬৮

উইলিয়াম্ বার্ড্ ১৮৬২ আৰু তাৰ পিছৰ অনুশোধ

কোনো ভাগ ক'তো একা খবৰ আন
পোৱা নাই। ১৮৬৬ত বোৰ্ডে তেওঁৰ
বিপোর্টত "The Orunodoi
newspaper or magazine,
has completed six
volumes since I took
charge of it..." বুলি লিখিছিল।
*Baptist Missionary
Magazine* অত ১৮৬৭, ১৮৬৮ৰ
"অনুশোধ"ৰ প্ৰকাশৰ কথা বিপোর্টত
ওলাইছিল।]

২৪ ২৮

১৮১২-১৮৭০

উইলিয়াম্ বার্ড্

আৰু এডোৱাৰ্ড্ ডব্লিউ ক্ৰাৰ্ক ? এই
কালৰ প্ৰথম ছোৱাত শিৱসাগৰত
মাথোন বার্ড্ আৰু শ্ৰীমতী বার্ড্
আছিল। তেতিয়া বোধ হয় বার্ড্
সম্পাদক আছিল। ১৮৬৯ চনত তেওঁ
সপৰিবাৰে শিৱসাগৰ এৰে, ক্ৰাৰ্ক আৰু
শ্ৰীমতী ক্ৰাৰ্কক সলনি দি। তেতিয়াই
সভৱতঃ ক্ৰাৰ্ক সম্পাদক হয়। ১৮৭০ত
বার্ড্-দম্পতি শিৱসাগৰলৈ ঘূৰে আৰু
সেই বছৰৰ ১ আগষ্টত বার্ড্ৰ মৃত্যু
হয়। ক্ৰাৰ্ক ১৮৭১ মেইত 'যোৱা বছৰ
দুয়েক' (of late years) সম্পাদক
থকাৰ কথা লিখিছিল।]

২৯

১৮৭৪

এডোৱাৰ্ড্ ডব্লিউ.

ক্ৰাৰ্ক বা শ্ৰীমতী দুহানু আৰু বার্ড্ ?
[১৮৭৪ত শিৱসাগৰত এওঁলোক দুই
মিছনেৰিহে আছিল; বছৰৰ পিছভাগত
এ. কে. গানি আৰু শ্ৰীমতী গানি আহি
তেওঁলোকৰ লগ লয়।]

৩০-৩৩

১৮৭৫-১৮৭৮

ক্ৰাৰ্ক, শ্ৰীমতী বার্ড্,

এ. কে. গানি ? [মাৰ্চ ১৮৭৬ পৰ্যন্ত
ক্ৰাৰ্ক শিৱসাগৰত থাকি গানিৰ হাতত
ছপাখানাটো এৰি যায়। শ্ৰীমতী বোৰ্ডে
১৮৭৮ৰ শেহভাগত শিৱসাগৰ এৰে।
গানি সমস্ত কালছোৱা সেই ঠাইতে
আছিল। ১৮৭৮ৰ *Baptist
Missionary Magazine* অত
প্ৰকাশিত বিপোর্টমতে গানিয়ে
"অনুশোধ" সম্পাদনা কৰি আছিল।]

৩৪

১৮৭৯

এ. কে. গানি

[এই বছৰৰ এক লেখাত গানিয়ে নিজকে
"অনুশোধ" সম্পাদনা কৰাৰ কথা
উল্লেখ কৰিছে।]

৩৫

১৮৮০

অনুনোদই-সোভী : জৈবিক, ভূতাত্ত্বিক, জাতীয়-আনন্দিক, 'নব্ব্বা' জিবা অধিকার :

অসমীয়া সাহিত্য, ভাষা, ভাষা সংস্কৃতিৰ বুকীত অসমৰ বোপস্টসকল আৰু সিসকলৰ বুকপত্ৰ "অনুনোদই" নিৰ্দিষ্ট এটি ভূমি অধিকাৰ কৰি আছে। সিসকলৰ আন দানৰ ভিতৰত অসমীয়া ভাষাৰ আধুনিক বৃদ্ধ-নিৰ্মাণ, সেই বৃদ্ধ সাহিত্য আৰু সংবাদ-সাহিত্য-সৃষ্টিৰ বৰ আৰু নতুন প্ৰশাসনৰ শাসকীয়া আৰু শিক্ষা-পাঠ্যশালনাৰ কেন্দ্ৰত থকা অসমীয়া ভাষাৰ বিপৰীতৰ অশাসনৰ বাবে কৌশলপূৰ্ণ আৰু সকল আশোজন। সেই আশোজন নোহোৱা হ'লে অসমৰ ভাষাৰ বৃদ্ধ কি হ'লহেঁতেন কল্পনা কৰা নাযায়। বোপস্টসকলৰ তিনি দশকৰ অধিক কাল অসমীয়া ভাষাৰ হকে গভীৰ প্ৰবৰ্ত্তাই ভাষাটোক নিৰ্ভৰ বৰত ঠাই দিলে। বোপস্টসকলৰ পৃথি-পত্ৰ-কলা, অসমীয়া মাধ্যমত পঢ়াশালি-পাঠ্যশালনা আৰু সৰ্বোপৰি "অনুনোদই"-প্ৰকাশৰ বোগেদি অসমীয়া জাতিৰে অতিবৰ্ত্ত বৃদ্ধ পৰিকল্পিত হৈছিল।

"অনুনোদই"-বৃদ্ধৰ লেখকসকলৰ দ্বাৰাত কেন্দ্ৰীয় দ্বিতি আৰু নেতাৰূপে ব্যক্তি হ'ল ডাউন নাথান ব্ৰাউন (১৮০৭-১৮৮৬)। এওঁৰ পাণ্ডিত্য, ধৰ্ম-ভাষা, চাৰিভাগৰ পৰিৱৰ্ত্তৰ বিষয়ে ব্যক্তব্যাপী চেতনা আৰু চিন্তা আৰু প্ৰাণীকৰ্মনাট্যত দয়া-শাসনৰ "অনুনোদই" বৃদ্ধটোকে এটা বিশেষ প্ৰশ্ন দিছিল। আমেৰিকা মিল দেশ অৰ্থাৎ বৃদ্ধবাল্যৰ কোনো এক নগৰত ১৮০৭ৰ ২২ জুন তাৰিখে এওঁৰ জন্ম হয়। কুৰি বছৰ বয়সত য়েৰুশালেম হৈ কিছু দিন শিক্ষকতা কৰি বোপস্ট সন্মানৰ মিলন-বিশ্ব-বৃদ্ধ আত্মা লৈ ১৮৩০ত এওঁ বৰ্মাৰ সোলম্বৈন পায়। অসমৰ তলানীখন আনুষ্ঠানিক জৈবিক অনুবোধ অনুসৰি আমেৰিকাৰ ধৰ্ম-প্ৰচাৰক বোৰ্ডে আহ্বান জনোৱাত ব্ৰাউনে অতি আগ্ৰহেৰে সদিয়াত স্থান মিলন আৰম্ভ কৰিবৰ উদ্দেশ্যে লগত এটা প্ৰেছ আৰু এজন বৃদ্ধ গুণিত্যৰ টি. কট্টাবক লৈ কলিকতাইদি আগ ব্যক্তি আছে। ব্ৰাউন আৰু কট্টাব দুয়ো সপৰিৱৰ্ত্তে ১২ নৱেম্বৰ ১৮৩৫ত বাদ্য কৰি ২৩ মাৰ্চ ১৮৩৬ত সদিয়া পায়। সেই বৃদ্ধৰ আশা-উপাশনা আৰু আশোজনৰ ভাৱত ব্ৰাউনে লিখিছিল, "This region providentially opens before us : and after long and tedious journeys, we have at length arrived upon the ground where we shall no doubt spend the the remainder of our days." তেতিয়া তেওঁ ভাবিব পৰা নাছিল যে জীৱনৰ শেহলৈকে এই প্ৰান্তত থাকি কাম কৰিবৰ আশাত আমেৰিকাৰ বোৰ্ডৰ ফালৰপৰাই ব্যাঘাত উপজিব। ব্ৰাউনে এইটোও চিন্তা কৰা নাছিল যে তেওঁৰ তেতিয়াৰ বৃদ্ধ উদ্দেশ্য স্থান মিলন গঢ়ি তোলাটি অতি সোনকালেই পৰিহাৰ কৰিব লাগিব আৰু অসমৰ ভাগ্যৰ কাৰণেই হ'বলা লুইত সীমান্ত এৰি লুইতৰ ভৈৰামত কাম কৰাটিক প্ৰাপ্ত বিবেচনা কৰিব লাগিব। কলিকতাবৰা নাৱেদি উজাই আহোঁতেই অসম সোমোৱাবৰা জৈবিক দিয়া এজন লোকৰপৰা তেওঁ বৰ্মাৰ স্থান ভাষা শিকি পেলাইছিল ; কিন্তু তেওঁ সোনকালেই উপলব্ধি কৰিলে, সদিয়া অসমৰ খামটি-চিকো ভাষাৰপৰা উত্তৰ বৰ্মা আদিৰ ভাষা বহুত বেলেগ। ব্ৰাউনে অতি সোনকালেই অসমীয়া শিকি পেলালে : ১৮৩৭তে তেওঁ সেই ভাষাত ধৰ্ম ব্যাখ্যা কৰিব পৰা আৰু ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ুৱাব পৰা হ'ল, আৰু জানুৱাৰী ১৮৩৮ত বাইবেল অসমীয়া কৰা কাম আৰম্ভ কৰি দিলে। মাৰ্চ (মেচুই) শত বাৰ্ত্তাৰ ভাৱনি অতি সোনকালে প্ৰস্তুত হ'ল আৰু মাৰ্চ, জুন, সোৱানো সোনকালে শেষ কৰিবৰ আশা কৰিলে। পিছে, সেই বছৰতে তেওঁৰ জীৱনক ছোঁকিয়াৰ বৃত্তা ঘটিল। খামটি, চিকো ভাষাত তেওঁ প্ৰাথমিক পৃথি প্ৰস্তুত কৰি তাৰ বাবে বোমান লিপি ব্যক্তি লৈছিল। ১৮৩৯ৰ খামটি বিদ্ৰোহ আৰু অন্য জনজাতিৰপৰাও উত্তৰ হোৱা অশান্তিত সদিয়া তল-তলৰ হ'ল। শেহন্তত তেওঁ ১২ মেইত সদিয়া এৰি ইতিমধ্যে আমেৰিকাৰপৰা আহি তেওঁৰ লগত যোগ দি জয়পুৰত কেন্দ্ৰ পতা মাইল্ছ ব্ৰহ্মনৰ ওচৰ পালেগৈ। বিশেষকৈ অসুখ-বিসুখৰ বাবেই জুলাই ১৮৪১ত শিৱসাগৰলৈ স্থানান্তৰিত হ'ব লগীয়া হ'ল। সেই ঠাইত নতুন উদ্যমেৰে অসমীয়া ভাষা-চৰ্চা, কিতাপ, গীত আৰু ট্ৰেই কলা কৰি প্ৰকাশ কৰা কামত তেওঁ লাগি যায়। ১৮৪৬ জানুৱাৰীৰপৰা ব্ৰাউনৰ সম্পাদনাত মাহেকীয়া "অনুনোদই" বাৰ্ত্তিকাকত আৰু আলোচনী প্ৰকাশ হ'বলৈ ধৰে। ১৮৫৪ জৈবিক-লৈকে তেওঁ তাৰ সম্পাদক আছিল। ১৮৪৮ জনত তেওঁৰ অসমীয়া বাইবেল "অসমৰ দানকৰ্ত্তা কিছু দ্বিতি

নতুন নিয়ম" আৰু *Grammatical Notices of the Assamese Language* ওলায়। ১৮৫১ অক্টোবৰত বেষ্টমিষ্ট এছোচিয়েছন অব্-আসাম স্থাপিত হোৱাত ব্ৰাউন তাৰ প্ৰথম সভাপতি হয়। ১৮৫০ ফেব্ৰুৱাৰীৰ আগভাগতে বৰ্মালৈ গৈ অক্টোবৰৰ আগ ভাগত তেওঁ শিৱসাগৰলৈ ঘূৰি আহে। আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে পঠিওৱা ডেপুটীহঁত অহা ডক্টৰ ছলোমন পেকে অসমত কাম কৰা সুদক্ষ মিছনেৰিসকলৰ স্কুল চলোৱা আদি কাৰ্যসূচী নাপছন্দ কৰাত অতিশয় ক্ষুব্ধ হৈ ব্ৰাউনে কাম ইন্তফা দি ১৮৫৫ৰ ১০ ফেব্ৰুৱাৰীত শিৱসাগৰ এৰে। আমেৰিকাত থকাত তেওঁ *American Baptist* নামৰ আলোচনী সম্পাদনা কৰিছিল আৰু দাসত্বপ্ৰথাৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিছিল। ১৮৭২ত তেওঁ জাপানলৈ মিছনেৰি-ৰূপে যায়। তাত তেওঁ নিউ টেষ্টামেণ্টখন জাপানী ভাষালৈ অনুবাদ কৰে। ১৮৮৬ জানুৱাৰীত তেওঁৰ তাতে মৃত্যু ঘটে। ব্ৰাউনে পোনতে অসমীয়া ভাষা বঙলাৰ অতি ওচৰ বুলি ধাৰণা কৰিছিল যদিও অল্প দিন অধ্যয়নৰ পিছতে অসমীয়াৰ স্বত্বতা, সৌন্দৰ্য আৰু ঐশ্বৰ্যৰ বিষয়ে দৃঢ় মত পোষণ কৰিবলৈ লয় আৰু সেই অনুসৰি এই ভাষাৰ শ্ৰী-বৃদ্ধিৰ অৰ্থে অক্লান্তভাৱে কাম কৰিবলৈ ধৰে। তেওঁৰ অধ্যয়ন আৰু অভিমতে অসমীয়া ভাষাক স্বত্বতাৰ ভিত্তিত থিয় হ'বলৈ ডাঙৰ শক্তি যোগায়। অসমৰ পুৰণি পুথি সংগ্ৰহ আৰু প্ৰকাশ কৰা বিষয়ত ব্ৰাউন মহৎ পথ-প্ৰদৰ্শক। তেওঁৰ ভাষা-বিষয়ক প্ৰবন্ধ বিবিধ আলোচনীত পৰি থাকিল।^১ "অবুনোদই"ৰ ভিতৰত কোনো প্ৰবন্ধত তেওঁৰ নাম নাই (দুখনমান চিঠিৰ কথা বাদ দি); কিন্তু নিনাও (বিশেষকৈ II-চিঠিত) প্ৰবন্ধৰ প্ৰাৰ্থনাত বোধ হয় সম্পাদক-ৰূপে তেওঁৰ লিখিত। ব্ৰাউন এজন কলাকাৰ আৰু অবুনোদইৰ 'নকচা লিখা খনি কৰো' আছিল। তেওঁ অ'কা এজন নগাৰ চিত্ৰ ডিচেম্বৰ ১৮৫৫ৰ কাকতত (১৮৪ পিঠি) সংযোজিত হৈছে। সেই কালত এনে একোটা ছবি কটাৰ খৰচ প্ৰায় একুৰি ৰূপ লাগিছিল।

সেইদৰে প্ৰত্যক্ষভাৱে নাম নথকা অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ আন এজন গুৰুত্বপূৰ্ণ লেখক আৰু ভাষাতত্ত্ববিদ হ'ল ডক্টৰ মাইলছ ব্ৰছন (১৮১২-১৮৮৩)। আমাৰ অৱশ্যে ধাৰণা—ম., ম.ব. আৰু মা. হ'ল মাইলছ ব্ৰছন। বৰ্তমান খণ্ডৰ পৰৱৰ্তী সংখ্যাবোৰত ম.ব. স্বাক্ষৰ থকা প্ৰবন্ধ—'মহম্মদৰ ধৰ্ম বঢ়াৰ বাৱা' (১২.৪), 'ঘোষা পুথি চপা হোআৰ বিগ্যাপন' (১২.৭), 'বহু মূল্য মুকুতা' (১২.১০), 'লক্ষা উপদ্বীপৰ কথা' (১৬.৭), 'তোমাৰ যুষ্টিৰ ডবসা কি' (১৬.৯), ইত্যাদি। ব্ৰছনৰ প্ৰধান কীৰ্তি 'অৰ্মিয়া আৰু ইংৰাজি অভিধান' (১৮৬৭); সি অসমীয়া ভাষাক প্ৰতিষ্ঠা দি তাৰ হেৰোৱা সন্মান ঘূৰাই পোৱাত প্ৰধানকৈ সহায় কৰিছিল। তদুপৰি, তেওঁ জয়পুৰত থকাত *A Spelling Book and Vocabulary in English, Asamese, Singpho and Naga* (১৮৩৯) নামে এখন ৬৬-পিঠীয়া পুথি প্ৰকাশ কৰিছিল; তাত থকাত তেওঁৰ নষ্টে ভাষাৰ এখনি পুস্তিকাও ওলাইছিল—*Phrases in English and Naga* ভাষা (১৮৪০)।^২ অসমীয়া, নগা, আদি ভাষাৰ এজন পথ-প্ৰদৰ্শক ভাষাতত্ত্ববিদ ব্ৰছনৰ জন্ম হয় ১৮১২ খ্ৰীষ্টাব্দত আমেৰিকা মিল দেশৰ নিউয়ৰ্কৰ নৰ্থৱেত। ১৮৩৬ত তেওঁ মিছনেৰিৰ জীৱনত প্ৰৱেশ কৰে। ব্ৰাউন ছাহাবে চিংফোৰ মাজত কাম কৰিবলৈ দুজনমান পাদুৰি বিচাৰি পঠোৱাত আৰু জ্যেষ্ঠমিছনেও আমেৰিকাৰ বোৰ্ডলৈ লেখাত ব্ৰছনক আৰু জেকব্ তমাছ নামে এজনক সানিয়ালৈ পঠোৱা হৈছিল। তেওঁলোকে কলিকতাৰপৰা আগবাৰিষাত নোয়াৱা কৰিবলৈ ওলোৱাত বহুতে হাক দিছিল। কিন্তু উদ্যমৰ ভৰত

১. 'Comparison of Indo-Chinese Languages', *Journal of the Asiatic Society of Bengal*, Vol. VI, 1837; 'Specimens of Eastern Languages, illustration of plan for forming a comparative vocabulary of all the Indo-Chinese Languages', *Baptist Missionary Magazine*, Vol. XIX, 1839; 'Specimens of the Naga languages of Assam', *Journal of the American Oriental*

Society, Vol. II, 1851; 'Alphabets of the Tai language', *J.A.S.B.*, Vol. VI, 1837: ইত্যাদি।

২. ব্ৰছনৰ আৰু এখনি ৫৪-পিঠীয়া পুথি *Vocabulary in English, Asamese, Singpho and Naga* (১৮৩৯) আৰু ৩২-পিঠীয়া এখনি হ'ল *Phrases in English and Singpho* (Jaipur, 1840), আৰু শ্ৰীমতী বৃষ্ এম. এম. ব্ৰছনৰ ৫৬-পিঠীয়া *Worcester's Primer in Naga* (Jaipur 1840)।

হাক-বচন নুশুনি লুইতে উজাওঁতে জৰে-থৰে ধৰি ব্ৰহ্মনক আধা-মৰা কৰে আৰু তমাছক এখন নাগৰ ওপৰত গৰা খহি পৰা গছে হেঁচা মাৰি ধৰি মাৰি পেলায়। ১৭ জুলাই ১৮৩৭ : নিজৰ বৃগ্ন দেহা, নিজৰ পৰিবাৰ আৰু জেকব তমাছৰ বাৰীগৰাকীক লৈ ব্ৰহ্মন সদিয়া সোমায। এপ্ৰিল ১৮৩৮ : খামটি বিদ্ৰোহ আৰম্ভ হোৱাৰ আগতেই ব্ৰুচ্ছ ছাহাবৰ পৰামৰ্শত শ্ৰীমতী তমাছেৰে ব্ৰহ্মন-দম্পতি জয়পুৰলৈ উঠি আহে 'ছান মিছন' জীয়াই ৰখাৰ আশাত। তেওঁ তাত নক্টে ভাষাৰ 'স্পেলিং বুক' আৰু সেই ভাষাত 'কথোপকথন' আদি লেখে, নামচাঙৰ নক্টেসকলৰ মাজত থাকিবলৈ লয় আৰু অসমীয়া মাধ্যমৰ পঢ়াশাল খোলে। এইবোৰত তেওঁৰ পত্নী আৰু ব্ৰাউনৰ অনুবোধত বোৰ্ডে পঠোৱা চাইবাছ্ বাকাৰৰ লগত অহা ভনীয়েক বোডাৰ-পৰা সহায় পাইছিল। কিন্তু অতি সোনকালে বোডাৰ মৃত্যু হ'ল আৰু ১৮৪০ৰ মেইৰ এদিনাখন ব্ৰহ্মনৰ গীৰকপে জৰ উঠি থাকোঁতে তেওঁক এখন নাগত ভুলি দিহিঙে ভটীয়াই, দিখোৱে উজাই শিৱসাগৰ পোঙৰাহি হ'ল। কিন্তু তেওঁ তাত নৰৈ ১৮৪১ৰ ২ অক্টোবৰত নগাঁও ছহৰ পাই তাত থানা পাতিলোহি আৰু তাত সুন্দৰকৈ পঢ়াশালি আৰু এক অভিনৱ মাউৰা-ঘৰ অফে'ন্ ইন্সটিটিউছন পাতি কাম আৰম্ভ কৰিলে। এইবোৰ অনুষ্ঠানবপৰা ওলোৱা খ্ৰীষ্টিয়ানসকলেই পিছত অসমৰ ভৈয়ামত বিয়পি পৰা খ্ৰীষ্টিয়ান বংশবোৰৰ আদি পুৰুষ। এই উদ্ভৱক সেই দেখি অসমৰ খ্ৰীষ্টিয়ান বুৰঞ্জীও 'নগাঁও পুনৰ্জাগৰণ' বোলা হয়। ১৮৪৮ : ইৰা. জে. স্টোডাৰ্ড আৰু তেওঁৰ পত্নীয়ে আহি অজৰাই দিয়াত ব্ৰহ্মনসকল আমেৰিকালৈ যায় আৰু ১৮৫১ত ঘূৰি আহে। সেই বছৰ সংগঠিত হোৱা বেপ্টিষ্ট এছোচিয়েছনৰ তেওঁক ধনৰ্ভৰালী পতা হয়। ১৮৫৩ৰ মাৰ্চৰপৰা অক্টোবৰলৈকে ব্ৰহ্মন-দম্পতি শিৱসাগৰত আছিল আৰু সম্ভৱতঃ ব্ৰহ্মনে "অবুনোদই"ৰ সম্পাদনাৰ কাম কৰিছিল- ব্ৰাউন বৰ্মালৈ যোৱা বাবে। আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে পঠিওৱা ডক্টৰ ছলোমন পেকে ব্ৰহ্মনৰ মাউৰা-ঘৰ আৰু তেওঁৰ স্কুলৰ দৰে সকলো মিছনেৰি স্কুল ভাঙি দিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়াতো তেওঁ সহি-মহি থাকিল। কিন্তু ১৮৫৭-ত স্বাস্থ্যৰ বাবে পত্নী আৰু কন্যাক লৈ আমেৰিকালৈ যায় আৰু ১৮৬০তহে ঘূৰে। ব্ৰাউনৰ নিচিনা পণ্ডিত আৰু বয়সে ডাঙৰ লোকৰ অভাৱত ব্ৰহ্মনে অসমীয়া ভাষা পুনঃপ্ৰতিষ্ঠাপনৰ অৰ্থে এক গভীৰ আৰু বিস্তীৰ্ণ আন্দোলন গঢ়ি তোলে। ১৮৬৭ত তেওঁৰ বাৰ বছৰৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ ফল 'অচমিয়া আৰু ইংৰাজি অভিধান' প্ৰকাশিত হয়। ১৮৬৯ত আমেৰিকাত থাকোঁতে ছেপ্টেম্বৰ মাহত তেওঁৰ প্ৰথম পত্নীৰ মৃত্যু হয়। ব্ৰহ্মনে শ্ৰীমতী ডেনফোৰ্ডক বিয়া কৰে; কিন্তু তেৱেঁ ১৮৭৪ত বৰ্মাত মৃত্যুৰ মুখত পৰেগৈ। ব্ৰহ্মনৰ দ্বিতীয়া কন্যা মেৰিয়াও ইয়াৰ পিছতে হাইজাত ঢুকায়। এইদৰে ব্ৰহ্মনক সদায় মৰণে আগুৰি ধৰি থাকে। কিন্তু ১৮৭৩ ছনত যোঁত্ৰা অসমৰ পঢ়াশাল-আদালতত অসমীয়া ভাষা পুনঃ-প্ৰচলিত হ'ল, ব্ৰহ্মনৰ জীৱনৰ ডাঙৰ এখন সংগ্ৰামত যেন তেওঁ জয়ী হ'ল। ১৮৭৯ত দুখন চাহবাগিচাৰ বন্যাসকলৰ মাজত ধৰ্ম-প্ৰচাৰ কৰিবলৈ নিৰ্মিত হৈ ডিব্ৰুগড়লৈ গৈ বাগিচাৰ মেনেজাৰৰ হকা-বাধাত বিফলমনোৰণ হৈ ঘূৰি আহে। তাৰ পিছতে তেওঁ শেষবাৰলৈ আমেৰিকালৈ প্ৰত্যৱৰ্তন কৰে। যাবৰ সময়ত তেওঁ হেনো কৈছিল, "যাবলৈ মোৰ সত যোৱা নাই। মোৰ হিয়া ইয়াতে থাকি যাব।" ১৮৮৩ৰ ১০ নৱেম্বৰত আমেৰিকাৰ মিচিগান ৰাজ্যত তেওঁৰ মৃত্যু ঘটে। অসমৰ এজন প্ৰকৃত আৰু কাৰ্যক্ষম বন্ধুৰ জীৱনৰ সন্মানতে সমাপ্ত হয়। তেওঁ বহুতোখনি খ্ৰীষ্টীয় প্ৰাৰ্থনা-গীত ৰচনা কৰিছিল।

অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ কাজ-কৰ্মৰ খতিয়ান লওঁতে বোধ হয় ব্ৰাউন আৰু ব্ৰহ্মনৰ পিছতে প্ৰথম অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ান (বোধ হয় আত্মাৰাম শৰ্মাৰ পিছত) নিখি জিৰাই ফ্ৰাৰোৱেলক স্থান দিব লাগিব। লেখাৰ পৰিসৰৰ ফালৰপৰা অসমৰ খ্ৰীষ্টিয়ান সাহিত্যলৈ এওঁৰে দান-বৰঙণি সকলোতকৈ সৰহ। কিতাপ আকাৰত তেওঁৰ বেছি বস্তু অৱশ্যে ওলোৱা নাছিল। কিন্তু আধুনিক সহজ অসমীয়াত সম্পূৰ্ণ বাইবেল প্ৰকাশ কৰিবৰ ব্ৰাউনৰ যি অ'ৰ্চানি আছিল, তাত ফাৰোৱেলৰ যোগদান বিশিষ্ট আছিল আৰু তেওঁৰ পিছতহে হোৱাইটিং আৰু গানি ছাহাব লাগি ১৯০৫ ছনত সম্পূৰ্ণ পুস্তকখনি ওলাব পৰা কৰে। তেওঁৰ বিশেষ দান বুলি ধৰা হয় ওল্ড টেষ্টামেণ্টৰ দুই Books of Samuel আৰু দুই Books of Kings-অৰ অনুবাদ। আমি এতিয়ালৈকে পাব পৰা হোৱা "অবুনোদই"ৰ সংখ্যাবোৰৰ ভিতৰত সৰ্বাধো-সৰহ পিঠিবোৰ লেখক হ'ল নিখি লিৰাই। ন. ল. আৰু ন. ল. ফ. নামেৰে লেখা তেওঁৰ প্ৰবন্ধ

ভাৰ্জিলা দেখিলেই এই কথাৰ উপলক্ষ হ'ব। তেওঁৰ লেখাও নানা বৰণৰ। ধৰ্ম্মৰ কথা জবু ভীৰ্-
বাদ্যৰ বিষয় (জুনোদ) তেওঁ পঢ়াৰ কৰি আমাক দিছে। ক'ববাত Psalm আৰু তৃত্তি-গীতো কল
কৰিছে। বৰ্তমান গীৰ্জাত প্ৰচলিত গীতৰ বহুত্বাৰ্থিনয়েই তেওঁৰ সৃষ্টি। অসমৰ আৰু বাহিৰৰ
খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ মাজত বা জীৱনত হোৱা কথাৰ সম্বন্ধে তেওঁ দিছে। বাইবেলৰপৰা খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ
ইতিহাস, পাৰ্চান আৰু ভাৰতবৰ্ষাসকলৰ জীৱন-কথা, হিন্দুস্থানৰ মুছলিম যুগৰ ইতিহাস আদিও
তেওঁৰ লেখাই সামৰিছে। তেওঁৰ বাইবেলৰ বৰ্ণনাবোৰত এটা প্ৰসাদ-ভাব অনুভৱ কৰিব পাৰি।
তেওঁৰ লেখাবিলাক ভাগ ভাগ কৰি পুথি আকাৰে উলিয়াব পৰা হ'লে খ্ৰীষ্টিয়ান পুৰাণৰ বহুত
কল্পেই পাঠকৰ দৃষ্টিপথলৈ আহিলহেঁতেন। দেশৰ উপকাৰ-সাধনৰ হেঁপাহ এটিও তেওঁৰ মনত
জাগি আছিল। 'তোমালোকৰ এজন অসমিয়াই কৈঠো' বুলি তেওঁ তেওঁৰ ধৰ্ম্মশিক্ষা পাঠকলৈ নিবেদন
কৰিছিল। একমতে তেওঁ কেণ্ট কুলৰ আৰু আনমতে সূতকুলীয়া আছিল, আৰু সেই দেখিহে হেনো
তেওঁৰ ধৰ্ম্মান্তৰ-গ্ৰহণত হিন্দুসকল বিচলিত নহৈছিল—কাল্প-কুলীয়া বাতিৰাম দাস খ্ৰীষ্টিয়ান হওঁতে সেই
সমাজ যেনেকৈ চঞ্চল হৈ উঠিছিল। তেজপুৰ মহকুমাৰ 'গহপুৰ মোৰ জনম ঠাই' বুলি ১৮৫২ৰ ফেব্ৰুৱাৰীত
সেই ঠাইত ভ্ৰম-প্ৰসংগত (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫২) নিখি লিবায়ে উক্তি কৰিছে। কিন্তু তেওঁ সবুতে শ্ৰীমতী
ব্ৰাউন আৰু শ্ৰীমতী কট্টাৰৰ সদিয়া মিছন স্কুলত ছাত্ৰ-ৰূপে ভৰ্তি হৈছিলগৈ। ব্ৰাউন আদিয়ে খামটি-বিদ্রোহৰ
ফলত সদিয়া এবাৰ পিছতে নিখিৰ পিতৃ-বিয়োগ ঘটে আৰু তেওঁ মাকেৰে জন্মপুৰলৈ গুচি আহে। কিন্তু
জন্মপুৰ পোৱাৰ দুমাহতে তেওঁৰ মাকো ঢুকাল। দহ-বছৰীয়া মাউৰা নিখিৰামক শ্ৰীমতী কট্টাৰে নিজৰ
লগলৈ ল'লে। এই সময়তে ল'ৰাটিৰ খ্ৰীষ্টধৰ্ম্মৰ প্ৰতি এক বিশেষ ঘৃণা উপজিছিল; কিন্তু হঠাতে তেওঁৰ
মনৰ এক পৰিৱৰ্তন ঘটিিল আৰু ১০ জুন ১৮৪১ত তেওঁ বুঢ়ী দিহিং নৈত 'বুৰ পালে'। সেইদিনাখন
ব্ৰাউনে baptismal sermon দিলেও তেওঁৰ গাত জৰ থকাত ব্ৰহ্মনেহে আচলতে বুৰ পোৱা দিয়ে।
২২ ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪৭ : ইতিমধ্যে ২৯ নৱেম্বৰ ১৮৪৬ত নগাঁৱত বুৰ পোৱা আহোম ছোৱালী, অৰ্ফে'ন
ইনষ্টিটিউটৰ ছাত্ৰী আৰু প্ৰথম অসমীয়া মহিলা-খ্ৰীষ্টিয়ান আৰি থুকুৰ নিখি লিবায়ে বিয়া কৰে। ২ এপ্ৰিল
১৮৫১ : থুকু মৰে। ৮ জুলাই ১৮৫০ : ইতিমধ্যে ডাইবালি পাদুৰি ছাহাবে ৫ জানুৱাৰী ১৮৫২ত ধৰ্ম্ম
দিয়া ইলাইজা নচিৰ্মান ওআৰ্ড'ৰ লগত আই. জে. স্টোডাৰ্ড খ্ৰীষ্টিয়ান বিখিৰে নিখিৰ বিয়া সম্পন্ন কৰে;
বাটলাৰ ছাহাব আছিল বিয়াৰ বেজিন্টাৰ। কিন্তু দুখৰ বিষয় ১৮৫০ৰ আগভাগতে ইলাইজাৰ মৃত্যু ঘটে।
নিখি লিৰাই ফাৰোৱেল কিমান দিন আছিল, আমি নিশ্চিতকৈ নাজানিছিলো; কিন্তু কিবা এটি সূত্ৰে
শিৱসাগৰ নগৰৰ খ্ৰীষ্টিয়ান কবৰখানাত নিখি লিৰাইৰ কবৰ আছে বুলি জানিব পৰাত মোৰ পূৰ্ণি ছাত্ৰ
অধ্যাপক যোগেন চৌত্ৰিয়াৰ হতুৱাই অনুসন্ধান কৰাই সমাধি-ফলকখনৰ ফটোগ্ৰাফ লোৱা হয়। এনে
এজন বিশিষ্ট লোকৰ সমাধি নগৰৰ মাজ-মজিয়াতে থকা বুলি নগৰৰ লোকসকলেও নাজানিছিল।
চাৰিওফালে গছ-বন গজি উঠাত মাৰ্ভল শিলৰ সমাধি-ফলকখন শেলুৱৈয়ে ঢাকি ধৰিছিল। ব'হি-মাজিহে
ভাৰ চিত্ৰ লোৱা সম্ভৱ হৈছিল। কবৰটি ওপৰৰ মগবটো বাদ দি ৰংপুৰৰ ৰংঘৰৰ আকৃতিৰ, ওখৰ আঢ়ৈ
ফুট, দীঘে ছাৰে চাৰি ফুট, পূতলে আঢ়ৈ ফুটমান। ফলকখন সমাধিৰ দক্ষিণ মূৰে এক বৰ্গ ফুটমান
জোখৰ।^১ সমাধি-লিপি অনুসৰি আঢ়ৈ কুৰি বছৰ বয়সত ১৮৭০ জুনৰ ২৪ জানুৱাৰীত ফাৰোৱেলৰ মৃত্যু
ঘটে। খ্ৰীষ্টধৰ্ম্মৰ স্নেহ-ৰূপে তেওঁৰ প্ৰশান্তিও গোৱা হৈছে।

নিখি লিৰাইৰ শেষ সমাধিৰ ওপৰৰ বাণী :

NIDHI LEVI FARWELL

THE FIRST CONVERT IN ASSAM

DIED JAN. 28TH 1873, AGE 50.

FROM BOYHOOD HIS LIFE WAS
SPENT IN MISSION SERVICE.

AS WRITER, PREACHER, POET AND

TRANSLATOR HE SHEWED UN-
COMMON ABILITY AND GREAT

FIDELITY.

.LET THE LORD BE MAGNIFIED.

১ হতুৱাইৰ ব'হে পাণ্ডক ভাণ্ডিৰে অসমৰ মাটিত অসমীয়া ৰাষ্ট্ৰ কৰা উইলিয়াম হাৰ্ড'ৰ কবৰো একেজন কবৰখানাত
খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে একেলগে কবৰত শয়ন কৰিবলৈ আছে। সেইটি কবৰ নিখিৰটিতকৈ অধিক দেখনিয়াৰ।

উল্লেখযোগ্য যে কলকাতায় কর্ম দিৱস অজ্ঞা পাইছিল আৰু ১৯৫১ত Assistant Preacher, First Class নিৰ্বাচিত হৈছিল। তেওঁৰ পুত্ৰ-সন্তান নাছিল, হোমালীয়ে আছিল; গতিকে তেওঁ নিৰ্বাচিত পাকৰ জয়পুৰ নামেৰে ঠাইৰ সমুখৰ গাঁৱ নামৰ এটি ল'ৰা নিজৰ নাম-ৰং দি ভুলি গৈছিল। আমি সময়তে পোৱা "অনুদোদই"ৰ ১৮৬১ৰ বছৰলৈকে তেওঁ পৰিচালনৰ সাক্ষ্য লেখক। তদুপৰি ১৮৬৫ত বিহন প্ৰেছৰপৰা তেওঁৰ "ভাৰতীয় দৰ্ভাৰি আইন" হুপা হৈ ওলায় বুলি ডিফেন্স নেছনে লেখিছে। তেওঁৰ জ্ঞান এখন পুথি "পদাৰ্থ বিদ্যাৰ সাৰ অৰ্থাৎ ইজৰে ভ্ৰম্য কৰুৰ কথাৰ শিক্ষক ছাত্ৰৰ কথোপকথন" (Natural Science in Familiar Dialogue)। ১৮৭৪ চনত ডাক ই. ডব্লিউ. ব্ৰাৰ্ক সম্পাদন কৰি প্ৰকাশ কৰিছিল। হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ আত্মজীৱনী সন্ধাননৰপৰা যি দেখা যায়, জন্মৰাৰ বৰুৱাৰ আৰ্হিত ব্ৰাউনে প্ৰবৰ্তন কৰা আৰু আন এজন ভাষাতত্ত্ব-বিশেষজ্ঞ ব্ৰহ্মনে তেওঁৰ ঐতিহাসিক অভ্যধানত গ্ৰহণ কৰা আৰু "জনচাৰক প্ৰাচীন ভাটবীয়াৰো" সম্বন্ধ কৰা সমলীকৃত বৰ্ণনাব্যাসৰ হকে কাৰোৱেলে হেমচন্দ্ৰ আদিৰ মতৰ বিষয়ে কঠোৰ বুদ্ধ কৰিছিল। তেওঁ গীত স্কনা কৰাৰ উপৰিও নিজে নতুন বাণ্য একাডেমিৰ কৰ্মৰ পাৰিছিল আৰু তেওঁৰ মিলনেৰি প্ৰথমৰ সময়ত ব্ৰাট লগত লৈ গৈ কজাই কজাই মানুহক আকৰ্ষণ কৰিব পাৰিছিল। আধুনিক অসমীয়া গদ্য-প্ৰবৰ্তনৰ তেওঁৰে এজন প্ৰধান হোতা, সেই কথা নক'লেও হ'ব। ককা নীলমণি ফুকনে সোৱাই দিছে : "তেওঁ কবি আছিল; সুলেখক আৰু অনুবাদ কামত সুদক্ষ আছিল।"^১

"অনুদোদই"ৰ দুটিয় চোআ, নৱম ৪ত (এপ্ৰেল ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক) 'শ্ৰীভূত বাবু আনন্দৰাম ফুকন কবিগৰ ইংলেণ্ডৰ বিবৰন' হুপা হয় আৰু ১১ বছৰ নৱম ১২ত (ডিচেম্বৰ ১৮৫৬) 'ইংৰাজ আৰু অসমীয়া যি অভ্যধান অলপতে চপোৱা হয়, তাৰে আৰ্হ' (A—Ablution) Anondoram Phukon-অৰ নাম দি উলিওৱা হয়। আমি পোৱাত আনন্দৰাম চেকিৱাল ফুকনৰ (১৮২৯-১৮৫৯) এই দুটিয়েই "অনুদোদই"লৈ প্ৰত্যক্ষ লেখা। ১৮৪৯-ত প্ৰকাশিত হৈ বোৱা তেওঁৰ "অসমীয়া ল'ৰাৰ মিত্ৰ" পুথিৰপৰা ব্ৰাউন, ডেনফোৰ্থ আদি সম্পাদকসকলে এটি-দুটিকৈ প্ৰবন্ধ "অনুদোদই"ত উলিয়াইছিল। এইখিনি কাকতখনলৈ তেওঁৰ পৰোক্ষ দানহে হ'ল। 'বিভিচাৰ বিসয়ক' স্কনা (০. ৪, এপ্ৰিল ১৮৪৪) আৰু বাটলাৰৰ কিতাপৰপৰা দিয়া নগা, খামটি, মিচিমি, চিফো, আবৰ, ডফলা আৰু অ'কাৰ বিবৰণ লেখা (০. ৬ জুন ১৮৪৮—৪. ২ ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৯) 'আ. জন আনন্দৰাম হয় নে নহয়, ক'ৰ নোৱাৰিলো। সম্ভৱতঃ নহয়, কাৰণ হোৱা হ'লে গুণাভিৰামে এই বিশিষ্ট লেখাবোৰৰ উল্লেখ কৰিলেহেঁতেন। নতুনকৈ ১৮৪৬ত ওলোৱা "অনুদোদই" নিমন্ত্ৰণ ত্ৰুণ আনন্দৰামক অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। কলিকতাৰ আৰু এই কাকতখনৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ ফল বোৰ হয় 'ইংলেণ্ডৰ বিবৰন'ৰ উজ্জ্বলিত কথাখিনি। ফুকনে ছবকাৰী বিক্ৰম-কুপ নীতিত থাকিব লগীয়া হোৱাৰপৰা তাত থকা ব্ৰহ্মনৰ লগত তেওঁৰ বিশেষ সন্ধ এটি গঢ় লৈ উঠে, আৰু তেতিয়াই তেওঁ প্ৰকৃতপক্ষে অনুদোদই-গোষ্ঠীৰ ভিতৰত সোমাই পৰে। ব্ৰহ্মনৰ লগত যুগ্ম-বিদ্যা কৰিছে তেওঁ মিলন ছাত্ৰাৰৰ ওচৰত দাখিল কৰা আৰক-পত্ৰ লেখে আৰু *A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam* নামৰ পুস্তিকা লিখি গিৱসাগৰৰ মিলন প্ৰেছৰপৰা হুপাই উলিয়ায়। অসমীয়া ভাষাৰ হকে বৰখনত সেই বোধ ব্ৰহ্মনৰ দৰে তেওঁ এজন প্ৰধান সেনাপতি। এই অৰ্থত ফুকন অনুদোদই-গোষ্ঠীৰ এগৰাকী ঘাই মানুহ। অৱশ্যে তেওঁ হু'জা বৰখনৰ জৰ বোষণা হৈছিল তেওঁৰ মৃত্যুৰ ঠোঁট বছৰৰ পিছতহে।

আনন্দৰামৰ আধ্যাত্মিক উত্তৰাধিকাৰী গুণাভিৰাম অৰুণ্ডা (১৮০৭-১৮৯৪) নৱীন বোল বহুমান কৰসতে অনুদোদই-গোষ্ঠীত ভুক্ত হৈছিল 'কলিকতা নগৰত থকা এজন অসমীয়া লোক' নামেৰে সম্পাদকলৈ জ্ঞান পত্ৰ লেখি (মেই ১৮৫০ৰ পৰা)। এই চিঠিবিলাকৰ বিবৰ-কল্প আনন্দৰামৰ লেখাৰ অনুবাদ অৰ্থাৎ অনুকথন-ৰূপ : অসম দেশৰ লোকৰ বৰ্তমান অৱস্থাৰ কথা ভাবিলে শোক লাগে; তেওঁলোকে উন্নত ইংলেণ্ড আৰু ইংৰাজ জাতিৰ আত্মপ্ৰয়োগৰ অদৰ্শ ল'লে ভাল হয়; ল'ৰা-ছোৱাজীক সন্মানে বিদ্যা-শিক্ষা

^১ অসমীয়া ভাষাত বাগ্ৰীকৃত বিশ্লেষণৰ দান (বিশাসৰ দত্তবাৰিচীত বক্তৃতা), "দৈনিক বাতৰি", ২৭ ফেব্ৰুৱাৰী ১৯৬৬।

দিয়া উচিত ; তেওঁলোকে নিজ ভাষা শিকা উচিত ; তেওঁলোকে বিদেশী বঙলা শিকিব লগীয়া হৈছে অশুভ
ভাবপৰা লাভ কৰিব পৰা নাই ; অসমীয়া ভাষা বঙলাতকৈও ওড়িয়াৰহে বেছি ওচৰ ; মদ্যপান আদি বদভ্যাস
ত্যাগ কৰিব লগীয়া ; জগদীশ্বৰে যেন দেশৰ কল্যাণ কৰে । ‘ডাকৰ বিসইৰ কথা’ (মাৰ্চ ১৮৫৬) জ্যো
জ. ব. আবু ‘নানা দেসৰ সম্বাদ’, ‘কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ’ আবু ‘মহাকবি কালিদাসৰ জিৱন বৃত্তান্ত’ লেখা
গ. সম্ভৱতঃ গুণাভিৰামেই । ‘কলিকতা নগৰত থকা এজন অচমিয়া লোক’ৰ বিষয়ৰে বিস্তাৰ কৰি জি. ৰ.
স্বাক্ষৰেৰে দশম, একাদশ আবু দ্বাদশ ভাগৰ “অবুনোদই”ত লেখে ‘Works on the marriage of
Hindoo widows’ (১০.৭), ‘ভেঁটি খোৱাৰ নিষেধ কথা’ (১০.৮), ‘এজন কবি আবু এজন বিয়াকৰণ
সাত্ৰ জনা পণ্ডিতৰ কথা’ (১০.৯), ‘ইংৰাজি বিদ্যা জনাৰ ফল’ (১০.১১) ‘অচমিয়া ভাষা’ (১০.১২),
‘বিধৱা বিবাহ’ (১১.১, ১১.৯, ১২.৫, ১২.১১, ১৩.০), ‘বকুতাৰ কথা’ (১১.৫), ‘ইংলণ্ড আবু অষ্টম দেস’
(১১.৭), ‘তিৰ্থ আবু পুৰাণৰ উত্পত্তিৰ কথা’ (১১.৮, ১১.১২), ‘পুৰুষে তিৰোতাক জি. ৰূপে সম্বাদ কৰিব
লাগে’ (১১.১০), ‘দুৰ্জনি বিধৱা চোআলিৰ বিবাহ হোআৰ কথা’ (১২.১), ‘মাত্ৰি ভাষাৰ সত্তি’ (১২.০) ।
বিধৱা-বিবাহৰ বিষয়ে গুণাভিৰামৰ চিন্তাৰ এটি বিস্তাৰ ‘ৰাম নৱমী নাটক’ এই জি. ৰ. নামতে চয়দশ বছৰ
“অবুনোদই”ত ওলাবলৈ ধৰে । ব্ৰহ্মনৰ নেতৃত্বত নগাঁও ছহৰৰপৰা অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃপ্রচলনৰ অৰ্থে দিয়া
স্মাৰক-পত্ৰতো গুণাভিৰামৰ দস্তখত দেখা পোৱা যায় । মুঠতে, ডেকা গুণাভিৰাম অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ কাৰ্য আৰু
কাৰ্য্যৰ অংশীদাৰ হৈ পৰিছিল ।

ডিচেম্বৰ ১৮৫০ সংখ্যাত সন্নিৱিষ্ট ‘চুটিয়া ৰজাৰ বংসৱালি’ৰ শীৰ্ষত লেখা হৈছিল ANCIENT
CHRONICLES OF THE CHUTIAS. Furnished by W. Robinson, Esq.,
Inspector of Government Schools in Assam. এই উইলিয়াম ৰবিনছন কিস্তু
অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ নীতি আৰু কাৰ্যৰ বিবৃদ্ধ লোক । তেওঁক লাগে অসমত বঙলা ভাষাৰ প্রচলন, কাৰণ
অসমীয়া ভাষাটো তেওঁৰ মতে বঙলাৰে এটা আৰ্জজা ৰূপ মাথোন । এই ৰবিনছনো অসমত অলপ দিনলৈ
হ’লেও ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ কাৰ্য কৰা বেণ্টমিষ্ট মিছনেৰি আছিল ; অৱশ্যে তেওঁ ইংৰাজ আৰু তেওঁ শ্ৰীৰামপুৰীয়া
পাদুৰিহে আছিল । তেওঁ ১৮০৬তে দ্বিতীয় এজন ইংৰাজেৰে Criterion নামে জাহাজত কলিকতা পায়হি ।
আহি পোৱা মাত্ৰকতে কোম্পানিৰপৰা দুইকে আদেশ দিয়া হয় যেন কোম্পানিৰ আদেশ বিনে তেওঁলোকে
কলিকতা নেৰে । তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে মোকদ্দমাও বুজু কৰা হয় । সেই সময়ত শ্ৰীৰামপুৰীয়া মিছনেৰি-
সকলৰ প্ৰতিয়ে ইংৰাজ কোম্পানিৰ বিৰূপ মনোভাৱ আৰু কাৰ্য । ১৮১২-ত ৰবিনছনক কলিকতা এৰি যাবলৈ
আদেশ দিয়া হয় । তেওঁ যবদ্বীপলৈ বুলি যাত্ৰা কৰি জাহাজত উঠে কিস্তু বাটৰপৰা পুনৰ কলিকতালৈ
ঘূৰে । ডক্টৰ কেৰিয়ে এই সময়ত অসমত খ্ৰীষ্টধৰ্ম প্ৰচাৰৰ সুযোগ বিচাৰি আছিল । ১৮০০-তে সেই ধৰ্ম গ্ৰহণ
কৰা প্ৰথম বঙালী খ্ৰীষ্টিয়ান কৃষ্ণচন্দ্ৰ পালক ১৮১০-ত খাছিয়া পৰ্বতৰ চেৰাপুজিত প্ৰচাৰৰ কামত নিয়োগ
কৰা হয় । তেওঁ খাছিসকলৰ মাজত কাম ভালেই আৰম্ভ কৰিছিল । ৰামচন্দ্ৰ নাথ নামে এজন স্থানীয়
লোককো তেওঁৰ সহায়কৰূপে দিয়া হৈছিল । ১৮২৯ ছনত অসম উপত্যকাৰ মুখ্য আয়ুক্ত স্কটে ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ নতুন
উদগনি দিয়ে . সেই বছৰৰ জুলাইত জেমছ ৰে বোলা এজন গুৱাহাটীত স্থাপিত হ’ল । ৩০ ছেপ্টেম্বৰ
১৮৩২ত কলিকতাত বুৰ পোৱা উইলিয়াম ৰবিনছনক ১৮৩৬ত (?) দ্বিতীয় মিছনেৰি হিছাপে পঠিওৱা হয় ।
কিস্তু সোনকালেই এই প্ৰথম মিছনৰ কাম উৱলি গ’ল । বেই ছৰকাৰী স্কুলত চাকৰি ল’লে । ৰবিনছনে
ডোণাটনত কাম কৰোঁগৈ বুলি অসম এৰিলে । কিস্তু চট্ফটীয়া স্বভাৱৰ তেওঁ পুনৰ গুৱাহাটীলৈ ঘূৰি আহি
গোহাটি ছেমিনাৰি নামৰ ছৰকাৰী ইংৰাজী স্কুলত যোগ দিয়ে । সময়ত তেওঁ তাৰ প্ৰধান শিক্ষক আৰু পিছত
ছৰকাৰী পঢ়াশালিৰ পৰিদৰ্শক নিযুক্ত হয় আৰু ১৮৬৩ ছনলৈকে এই পদত থাকে । তেওঁ কলিকতাতে বঙলা
ভাষা আয়ত্ত কৰিছিল আৰু তাৰ মোহত থাকি অসমলৈ আহিও অসমীয়া ভাষাটোকো বঙলাৰ এটা ৰূপ বুলি
গণ্য কৰি আছিল । সেই দ্ৰম তেওঁৰ কোঁতলাও নাভাগিল । ১৮৩৯ত তেওঁ ছেমিনাৰিত থকা সময়তে
Grammar of the Assamese Language শ্ৰীৰামপুৰ প্ৰেছৰপৰা ছপোৱাই উলিয়াইছিল । ১৮৪১ত
কলিকতাৰ (Vol. XVIII, March 1849, pp. 183-237, Pt. II, 310-349) *Journal*

of the Asiatic Society of Bengal-অতঃপূর্বে 'Notes on the languages spoken by the various tribes inhabiting the valley of Asam and its mountain confines (Grammar and vocabulary of Asamese, etc., also Asamese compared with Bengali) বুলি এটা দীঘলীয়া প্ৰবন্ধ ওলাইছিল। তাহোঁ অসমীয়া ভাষা সম্বন্ধে ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰে কথা ভাষা আৰু দাঁড়কাষৰীয়া পৰ্বতীয়াসকলৰ লগতো আদান-প্ৰদানৰ মাধ্যম বুলি কৈও সি only corrupt dialect of Bengali—এনে ভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে। ১৮৫০ত তেওঁ "অবুনোদই"লৈ 'চুটিয়া বজাৰ বংসাবলি' পঠিয়ায়। ১৮৫৪ত প্ৰকাশিত মফাট মিস্ত্ৰৰ বিপোৰ্ণিত অসমৰ স্কুল আদালতত অসমীয়া চলাব লাগে বোলা পৰামৰ্শকো এই বৰিষ্কনেই কলিকতাত লাগি-মেলি নিবন্ধ কৰে। মুঠতে, বৰিষ্কন হ'ল পোহৰ "অবুনোদই"ৰ আশ্বাৰ ফাল। তেওঁৰ একেখনি ভাল গ্ৰন্থ *An Account of Assam*.

"অবুনোদই"ৰ নীতিৰ লগত একমত হ'ব নোৱৰা কিন্তু আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ এজন প্ৰধান দৃষ্টা আৰু চম্ভা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই (১৮৩৫-১৮৯৬) পোনতে অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ চকুত সোমাব খোজা নাছিল। লাহে লাহেহে তাৰ পৰিধিৰ ভিতৰ সোমাইছিল। 'আৰ্চাৰ্ড গচ' (জুন ১৮৫৭) লেখা H. Chunder, 'অনেক বিয়া কৰা অজুগুত' (এপ্ৰিল ১৮৫৬) আৰু 'দেশাহিতৈষী ত্ৰাণত অবুনোদয় সম্পাদক চাহাবলৈ চিঠি' (অক্টোবৰ ১৮৬১) লেখা শ্ৰীসোনোৰ চাঁদ আৰু 'শ্ৰী শিক্ষা' (মেই ১৮৬১) লেখা হ.চ. আমাৰ হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই নিশ্চয়। এইবিলাক তেওঁৰ শ্ৰেষ্ঠ লেখা নহ'লেও তেওঁৰ বৈশিষ্ট্যবোৰৰ আগজাননী সিহঁতে দিয়ে। তেওঁ গুৰিবেপৰা "অবুনোদই"ৰ জাদুবাম-ব্ৰাউনীৰ বৰ্ণবিন্যাসৰীতিৰ ঘোৰ বিৰোধী আছিল আৰু তাকে লৈ ব্ৰাউনে অসম আৰু "অবুনোদই" এৰি যোৱাৰ পিছত ব্ৰাউন-পশ্চীমসকলৰ লগত যুঁজ কৰিছিল। বিশেষকৈ, সেই প্ৰসংগত তেওঁ অগ্নিশৰ্মা হৈ উঠিছিল "অবুনোদই"ৰ প্ৰধান লেখক ফাবোৱেলৰ প্ৰতি। সেই প্ৰসংগৰ কথা লেখোঁতে ফাবোৱেলৰ কথাত 'সি', 'তাৰ' সৰ্বনাম লগাইহে অশোভন অৱস্থা সূচাইছে। অসমীয়া ভাষাত তেওঁ তিনি হেজাৰ-বছৰীয়া সংস্কৃত বৰ্ণবিন্যাসৰ পক্ষপাতী। 'পৰিশেষত তেওঁৰ যত্ন সফল হ'ল'। ব্ৰহ্মনৰ ভাষাত Dr Carey's ridge-pole অসমলৈকে বাঢ়ি আহিল। এই প্ৰসংগতে এজন লেখকে লেখিছে বোলে, 'অবুনোদই'ত 'ব'ৰ সলনি 'অ' ছপা হৈছিল। অৱশ্যে, 'ৱ'টো সীহত কটাই অনাৰ পাচত 'ৱ' ব্যৱহাৰ কৰিব লগীয়া ঠাইত 'অ'ৰ ব্যৱহাৰ নোহোৱা হ'ল। সৰ্বসাধাৰণে যি শব্দ যিভাৱে উচ্চাৰণ কৰে বা কৰিবলৈ ভাল পায় আৰু যি দৰে কৰিবলৈ সকলোৰে বুজ, শব্দৰ বৰ্ণবিন্যাসো ঠিক সেই মতেই ৰাখিব লাগে—এইটোৱেই আছিল পাদুৰীসকলৰ বা 'অবুনোদই' চলাওঁতাসকলৰ নীতি। তেওঁবিলাকে পোনেই 'ৱ' আখৰটো চলাব খোজা নাছিল। কিন্তু অসমীয়া ভাষাৰ ওজা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ পৰামৰ্শমতে সেই আখৰটো আমেৰিকাৰপৰা পোনে পোনেই সীহত চলাই অনাইছিল" (ফুল-চন্দ্ৰন, ১৯৬৯, ২৯ পৃষ্ঠা)। বুৰঞ্জীবিদ লেখকৰ (বেণুধৰ শৰ্মা) এই আখ্যানৰ অনুৰূপ ডিম্বেশ্বৰ নেওগ আদি আনসকলেও এনে উক্তি কৰা দেখা যায়। অৱশ্যে এওঁ লোকৰ এনে ভ্ৰান্ত কথাৰ আলম হ'ল হেমচন্দ্ৰৰ উক্তি : "পৰিশেষত মোৰ যত্ন সফল হ'ল হয়, তথাপি 'ৱ' আখৰটোৰ ব্যৱহাৰ চলোৱা অসম্ভৱ যেন বোধ হ'ল। তাৰ কথাত নিখিয়ে জনচাৰেক প্ৰাচীন ডাঙৰীয়াৰো মত লৈছিল। সেই বিষয়ত ঘাই আপত্তি আছিল এইটো যে, সেই আখৰ আমেৰিকাৰপৰা চলাই আনিব লাগিব ; কিন্তু মিছন সভা অধিক ব্যয় কৰিবলৈ মান্তি নহয়। মই গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পিছত পাদ্ৰী ডক্টৰ কম্পাৰ্ট চাহাবৰ সহায়তাৰ দ্বাৰা এই বিষয়ৰ সকলো আপত্তিৰ খণ্ডন হ'ল। আৰু 'ৱ'ৰ ব্যৱহাৰ চলিল।" 'ৱ'ৰ এই কাহিনী সত্যনে ? "অবুনোদই সম্বাদ পত্ৰ"ৰ 'প্ৰথম চোআ, ১ নম্বৰ'ৰ পহিলা পাতৰ পৰিষত 'সিৱসাগৰ' আৰু সেই পিঠিৰ প্ৰথম স্তম্ভতে 'দেৱতা' আৰু 'সেৱা' শব্দ দুটা বিৰাজমান 'ৱ' আখৰটো লৈ। সেয়া হ'ল 'জানোআৰি ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক'ৰ কথা। গতিকে পোনৰপৰাই "অবুনোদয়ে" দেখোন 'ৱ' ব্যৱহাৰ কৰিছিল ! তেতিয়া হেমচন্দ্ৰ দহ-এঘাৰ-বছৰীয়া ল'ৰা ; 'অসমীয়া ভাষাৰ ওজা' হৈ তেওঁ তেতিয়াও উঠিব নো। অতএব দেখা যায়, তেওঁৰ পৰামৰ্শমতেহে "অবুনোদয়ে" 'ৱ' হৰফটো সীহত চলাই অনা কথাটো সত্য হ'বই নোৱাৰে। 'ৱ'ৰ লগত ব্ৰাউন আদিৰ বিৰোধো নাছিল, কাৰণ সেই বৰ্ণৰ জ্বনি অসমীয়া ভাষাৰ এক

বিশেষত্বই। কিন্তু হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ নিৰ্বাপিত পথে গৈ আমি য'ত 'ৱ' উচ্চাৰণ নোহোৱা ঠাইতো 'ৱ' লেখোঁ। ব্ৰাউন, ব্ৰঙ্কন আদিয়ে ভেনে নকৰিছিল। শিৱসাগৰৰ আমেৰিকান বোপ্টিস্ট মিছন প্ৰেছৰপৰাই ১৮৬০ত (১৭৮১ শক) হেমচন্দ্ৰৰ শৃগাৰকাৰী ১৭০-পিঠীয়া "অসমীয়া ব্যাকৰণ" ছপা হৈ ওলায়। সেয়া আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ এক নতুন শৃগৰ পুনৰাৰম্ভণ, কাৰণ তাৰ শূভাৰম্ভ নতুন "অবুনোদই"ৰ ধনফাট মেলোঁতেই হৈছিল।

এতিয়া "অবুনোদই"ৰ অন্যান্য লেখক আৰু সম্পাদক, মুদ্ৰক, নক্চা লিখা খনিকৰ অৰ্থাৎ ব্ৰুক-এন্গ্ৰেভাৰ, পত্ৰ-লেখক আদিৰ তালিকা এটি লৈ সিসকলৰ কাৰ কি চিনাকি পোৱা যায় চোৱা যাওক। গবৰ্ণমিণ্ট নামকে অতি চমুকৈ আৰু কেতিয়াবা বিকৃত কৰি লিখা হৈছিল। এনেকৈ চমুকৈ লেখকৰ নাম দিয়া নিয়ম 'আসাম বাৰু' কাকততো চলিছিল। সেই বাবে অনেক সময়ত মূল নামবোৰ পোৱাত অসুবিধা ওপজে। নক্চা লিখা খনিকৰসকলৰ নাম ১৮৪৬-৫৩ বছৰবোৰৰ একেলগে বন্ধা পুথিৰ ইংৰাজী Index-অৰ লগতহে পোৱা গৈছে। সিসকলৰ ভিতৰত ইয়ঙ্গৰ ছবি জুলাই ১৮৪৮ সংখ্যাত আৰু জৰ্জ বৰ্কচিৰ 'শ্ৰীবৰ্কচি' স্বাক্ষৰ জুন ১৮৪৯ সংখ্যাৰ ঘোঁৰাৰ ছবিৰ তলত দেখা পোৱা যায়। দয়্যাম চোটিয়াই শিৱসাগৰৰ মিছন ছপাশাল দেখি পয়াৰ কৰি তাৰ বৰ্ণনা লিখিছিল (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০)। নক্চা কটা খনিকৰৰ কথাও তেওঁ কৈছে : "অবুনউদই মध्ये নক্চা জত আছে, / দিনে দিনে চাৰিজনে তাহাক কাটিচে। / পাঁচ চই দিনে তাক তৈয়াৰ কৰই, / দুই এক বাৰ বিনে আৰু নি দিয়ই।" এনে আঠজন নক্চা-কটীয়াৰ নাম পোৱা গৈছে। তাৰে দুজন ছাহাব--নাথান ব্ৰাউন আৰু চেপিন্গ ছাহাব। বহু-সংখ্যক ব্ৰুক কটা ইয়ঙ্গ হ'ল খামটি ডেকা। জৰ্জ বৰ্কচি ক'ৰ, ক'ব পৰা নহ'ল। এইসকল স্থানীয় লোক : কানুৰাম, তনুৰাম, তুলেচৰ, মহিৰাম।

অ. ?

অ.চ.ক. ?

অৰ্চমিয়া লৰাৰ মিঠা-আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

অবুনোদই পাঠক এজন ?

অ.ল.ম.--আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

অ.হ.দ. ?

আ.--আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

আ.ই.দ. ?

আনন্দৰাম ফুকন--ওপৰত চাওক।

ইডা বি পাটন (১২ ১২)--এখন মাথোন ধৰ্মৰ বিষয়ে চিঠি লেখা (১২.১২) 'আমেৰিকা দেশৰ এজন পাদুৰি চাহাবৰ এটি ৬ বচাবিয়া জিয়েক।'

ইয়ঙ্গ--"অবুনোদই"ৰ নক্চা কটা খনিকৰ। এওঁৰ এটি দুৰ্মূল্য চিত্ৰ জুলাই ১৮৪৮ সংখ্যাত ছপা হৈছে। এওঁ খামটি ডেকা। কাকতৰ বহুতোখিনি ছবিৰ ব্ৰুক এওঁৰ কটা।

ই.হু.ব.--ইলাইজা হুইট্‌নি ব্ৰাউন। এওঁ ব্ৰাউনৰ (ওপৰত চাওক) পত্নী আৰু তেওঁৰ লগতে সন্নিৱাসিত আছে। তাত আৰু জয়পুৰত থকাত আৰু শিৱসাগৰত থাকোঁতেও এওঁ শ্ৰীমতী কটাৰেৰে ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে অসমীয়া পঢ়াশালি কেইবাখনিকৈও খুলিছিল। এওঁ অসমীয়া গণনৰ পুথি আৰু সামুখ্যৰ পুথিও লিখিছিল। এওঁ লেখা বাক্যৰ চাহাবৰ মৃত্যুৰ বৰ্ণনা, বাখৰগজৰ বামগতিৰ কথাৰ ভাষা নিমজ আৰু প্ৰাগত লাগি যোৱা বিধৰ।

উং ? কলিকতাৰ "উপদেশক" নামৰ বঙলা মাহেকীয়া আলোচনী ?

উৎসাহানন্দ গোস্বামী, শ্ৰী (১৬.৬)--এওঁ পঢ়াশালি-পৰিৱৰ্তক আছিল।

এই সংসৰৰ এজন লোক ?

এজন অৰ্চমিয়া লোক, কলিকতা নগৰত থকা--গুণাভিৰাম বৰুৱা চাওক।

এজন মিত্ৰ (১২.১২) ?

এজন স্কুলৰ ছাত্ৰ (১২.১২, ১৬.৮) ?

ও.=উইলিয়াম হাৰ্ড (চাওক) ?

ও.ও.=উইলিয়াম হাৰ্ড (চাওক) ?

ওপৰ অচমত থকা এজন অচমিৱা লোক ?

ক. (২.৬, ১২.৮)—১০ জুলাই ১৮৪৫ত বুৰ পাই প্ৰায় দুকুৰি বছৰ ধৰ্মপ্ৰচাৰকৰ কাম কৰা আবু বিখ্যাত গধুলা বুফাছ ব্ৰাউনৰ পিতৃ কলিবৰ (ধোবা) ? (পিছত কলিবৰ চাফৰ্ড ?)

ক. ভ. ?

কট্টাৰ, ওলিভাৰ টি.—“অবুনোদই”ৰ মুদ্ৰক। এওঁ শ্ৰীমতী কট্টাৰেৰে মোলমেইনৰপৰা নাথান ব্ৰাউনৰ (চাওক) লগত এক ছপাশাল লৈ আবু মিছনৰ ভৱিষ্যত ছপা আবু প্ৰকাশন বিভাগৰ অধ্যক্ষ-ৰূপে সদিয়ালৈ আহে। “অবুনোদই”ৰ আৰম্ভৰেপৰা মুদ্ৰক আবু প্ৰকাশক-ৰূপে এওঁৰ নাম সংবাদপত্ৰ আবু গিয়ানভণ্ডাৰ তাণ্ডৰণে বহন কৰিছিল। ১৮৫২ৰ সপ্তম বৰ্ষৰ অষ্টম (আগষ্ট) সংখ্যালৈকে তেওঁ সেইৰূপে থকাৰ পিছত কাম এৰে। ১৮৪১ৰ ৮ ডিচেম্বৰত এওঁ শিৱসাগৰ পাই দিখৌৰ পাৰত কেষ্টন্থেমণ্টৰ ওচৰত প্ৰেছ পাতিছিল। সেই স্মৃতিৰ অৱশিষ্ট খ্ৰীষ্টিয়ান মৰিণালিখন মাত্ৰ আছে।

কট্টাৰ, শ্ৰীমতী হেৰিয়েট বি. এল.—ওলিভাৰ টি. কট্টাৰৰ (চাওক) মেম। এওঁ স্বামী আবু ব্ৰাউনসকলৰ লগত সদিয়ালৈ আহি তাত, জয়পুৰত আবু শিৱসাগৰত বহুতোবোৰ অসমীয়া মাধ্যমৰ পঢ়াশালি খোলে। শিৱসাগৰতে তেওঁলোকৰ চৈধ্যখন স্কুল হৈছিল। ১৮৪০ত জয়পুৰৰ আমেৰিকান বেণ্টিষ্ট মিছন প্ৰেছৰপৰা এওঁৰ ২৫২-পিঠীয়া *Vocabulary and Phrases, in English and Assamese* (শব্দাৱলী আবু খণ্ডবাক্য) ছপা হৈ ওলায়। ১৮৭৭ত এডোৱাৰ্ড ভিৰিউ. ক্লাৰ্কৰ সম্পাদিত ৰূপত শ্ৰীমতী কট্টাৰৰ ৯৮-পিঠীয়া *Phrases in English and Assamese* শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰপৰা প্ৰকাশিত হয়।

কনকচন্দ্ৰ শৰ্মা, স্ত্ৰী (১২.৪) ?

কবুকট শৰ্মা, স্ত্ৰী (১২.৯) ?

ক.ৰ. চ.—? কাম্ভুৰা বলিন স্মিথ ?

ক. স. ?

কা.—? কাম্ভুৰা বলিন স্মিথ ? কৈৱৰ্ত-কুলীয়া কাম্ভুৰাই ১৮৪৭ ফেব্ৰুৱাৰীত নগাঁও অফে’ন ইনষ্টিটিউটত প্ৰৱেশ কৰে, ১০ জুন ১৮৪৯ত বুৰ পায়, আবু পিছত বহুত বছৰ মিছনেৰি-ৰূপে গুৱাহাটী মিছন চলায়। এওঁ ভূতি-গীতো ৰচে।

কাতিৰাম গৌহাই, স্ত্ৰী ?

কানুৰাম—“অবুনোদই”ৰ নক্চা-কটীয়া খনিকৰ।

কিনাৰাম সতিয়া = বোধ হয়, ১০.১ৰ স্ত্ৰী কিনাৰাম দত্ত, সত্ৰ কমলা বাৰি।

কু.=৬ জুলাই ১৮৫১ত শিৱসাগৰত বুৰ পোআ কুণ্ডি কেৰলাইন চাইমন ? “অবুনোদই”ৰ আন এগৰাকী স্থানীয়-লৈখিকা সুভদ্ৰি (চাওক)। কুণ্ডিয়ে ২৫ ডিচেম্বৰ ১৮৫১ত পূৰ্বতে ২০ ডিচেম্বৰ ১৮৪৫ তাৰিখে বুৰ পোৱা আবু বাতিৰাম দাস পেকৰ সম্পৰ্কীয় বাৰ্মাচক্ৰক বিয়া কৰে।

কেৰি—বাইবেলৰ কেইশাবীমানৰ অনুবাদ দিয়া (১১.৮) এইজন কোন ? ডক্টৰ উইলিয়াম কেৰিনেক ?

ক্ৰিককান্ত অধিকাৰ গৌসাই, কমলা বাৰি সত্ৰ (১০.৪)।

ক্লাৰ্ক, এডোৱাৰ্ড ভিৰিউ.—ক্লাৰ্ক, আবু শ্ৰীমতী ক্লাৰ্কে ১৮৬৯ত শিৱসাগৰত থকা পাদুৰি উইলিয়াম হাৰ্ড, আবু শ্ৰীমতী হাৰ্ডৰ ঠাই লৱাহি আবু ভেতিয়াৰপৰাই সত্ৰভৰতঃ ১৮৭৬ত তেওঁলোকৰ-

পৰা এ. কে. গানিয়ে কাম চমাজি লোৱালৈকে শিৱসাগৰ কেন্দ্ৰৰ অধিকাৰ-ৰূপে থাকে। ১৮৭১ত ক্লাৰ্কে চাহ-বাগিচাৰ বনুৱাৰ মাজত ধৰ্মপ্ৰচাৰ আৰম্ভ কৰে আৰু গাৰ্বোসকলৰ মাজত কামত কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰি আও নগাসকলৰ ফালে মনোৰোগ দিয়ে। এপ্ৰিল ১৮৭২ : ক্লাৰ্ক-দম্পতি নগা পৰ্বতলৈ যায়। ২ মাৰ্চ ১৮৭৬ : শ্ৰীমতী ক্লাৰ্ক আমেৰিকাত থাকাত ক্লাৰ্কে হাইমং নামে নগা-চাঙত ঘৰ লয়গৈ ; পিছৰ বছৰ শ্ৰীমতী তেওঁৰ লগ লাগেগৈ। এই দম্পতিয়ে আও ভাষাত পুথি লেখি উলিয়াইছিল। ১৮৭০, ১৮৭৪, ১৮৭৫ৰ কেইনো সময়ত সম্ভৱতঃ ক্লাৰ্ক, “অবুগোদয়”ৰ সম্পাদক হৈছিল। ১৮৭৭ত এওঁ সম্পাদনা কৰি শ্ৰীমতী কটাৰৰ (চাওক) ৯৮-পিঠীয়া *Phrases in English and Assamese* শিৱসাগৰ মিছন প্ৰেছৰপৰা প্ৰকাশ কৰে।

খে. - পাওকৰাৰ বিষয়ে কেইশাৰীমান (মাৰ্চ ১৮৫২) লেখা এই খে. সম্ভৱতঃ যোৰহাটৰ মিছনেৰি পঢ়াশালিত কাম কৰা খেটকেশ্বৰ পণ্ডিত। এওঁ “অবুনোদই”ৰ বাৰ্তাৰিযোগনিয়াৰো (ডিচেম্বৰ ১৮৫০)।

গ. - গুণাভিৰাম বৰুৱা চাওক।

গানি. এ. কে. — ২৯ মেই ১৮৪৫ত আমেৰিকা মিল দেশত কাৰাৰলেণ্ডত জনমি, ১৮৭১ত গ্ৰেজুৱেট আৰু ১৮৭৪ত পাদুৰি হৈ সেই বছৰেই ডিচেম্বৰত দেশ এৰি এ. কে. গানিয়ে মাৰ্চ ১৮৭৬ত শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰ ভাৰ লয়হি। ১৮৭৮ ছনৰ এক ৰিপোৰ্টমতে কিছু দিনৰপৰা তেওঁ “অবুগোদয়”ৰ সম্পাদক হৈ আছিল। ১৮৭৯ৰ আন এটা ৰিপোৰ্টত গানিয়ে “অবুগোদয়”-সম্পাদনৰ জঞ্জালৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। সম্ভৱতঃ তেওঁ ১৮৭৬-৭৯ৰ ভিতৰত সম্পাদক আছিল। তেওঁৰ এখনি পুথি “কামিনীকান্ত” অসম সাহিত্য সভাৰপৰা ডক্টৰ প্ৰফুল্লদত্ত গোস্বামীৰ সম্পাদিত হৈ পুনঃপ্ৰকাশিত (১৯৬০), আন “এলোকেৰী বেষাৰ বিষয়” (১৮৭৭), ইত্যাদি, আৰু বাইবেলৰ বুথ, বিচাৰকতা, স্মিচুৱা আদি খণ্ডৰ ভাঙনি (১৮৮০)। ১৮৮০-১৮৮৫, এই কালছোৱা অসমৰপৰা আঁতৰি থাকি এওঁ ১৯০৭ পৰ্যন্ত শিৱসাগৰত বাস কৰিছিল আৰু নতুন এখন আলোচনীও উলিয়াইছিল। ইতিমধ্যে ব্ৰাউন, ফাৰোবেল, হোৱাইটিঙে আৰু ৱাৰ্ডে বহুতখিনি আগ বঢ়াই থোৱা বাইবেলৰ সম্পূৰ্ণ ভাঙনিৰ কাম এওঁ পূৰ কৰে, আৰু সেইখন ১৯০৩ত প্ৰকাশিত হয়।

গোবিন্দৰাম ভূঞা, ষ্টী (১২.১০ ‘নগাঁও জিলাৰ বৰ্ণন’)। এওঁ কলিয়াবৰপৰা আহি নগাঁও ছহৰত বসতি কৰা জনাৰ্দন ভূঞা মহাফেজৰ পুত্ৰ।

ঘ. — ঘি. চাওক।

ঘ. ল. প. — ঘি. চাওক।

ঘি. = ঘ. = ঘ. ল. প. = G.L.P. = ঘিনাই লাইনচ পেক। নগাঁৱৰ মিছন পঢ়াশালিৰ ছাত্ৰ-ৰূপে ঘিনায়ে খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে আৰু নগাঁৱতে ৪ জানুৱাৰী ১৮৫২ত ডাইবাৰি ছাহাবৰপৰা বুৰ পোৱা ভুটকৰি চুচন কোলবিৰে ব্ৰহ্মন ছাহাবে ঘিনাইৰ বিয়া সম্পন্ন কৰে।

চ. (১০.৪) ?

চ. অ. ক. — ? ব্ৰহ্মন ছাহাবে নগাঁৱত ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত বুৰ দিয়া আলিম চামুএল কাল্‌ডোএল ? চিকা দাস — ‘শ্ৰীচিকা দাস শিৱসাগৰতে বাস/আঠোহো কৰিয়া মই।’ পিছৰ ‘অবুনোদই’ত ‘ইছুল পণ্ডিত’ উপাধি সংযোজিত হৈছে।

চি. দ. (১০. ৪, ১০. ১০, ১০. ১২) = চিকা দাস ইছুল পণ্ডিত ?

চি. দ. প. — (১১. ২, ১২. ৯) — চিকা দাস (ইছুল) পণ্ডিত ?

জ. ট. ? জেমচ ট্ৰিপ ? জ. ত. চাওক।

জ. ত. — সম্ভৱতঃ জেমচ সিব্বাম ট্ৰিপ। শিৱসাগৰ নগাঁও মিছন স্কুলৰ ছাত্ৰ আছিল। ব্ৰহ্মনে ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত নগাঁৱত এওঁক বুৰ দিলে। ২৪ নবেম্বৰ ১৮৫১ : ডেনফোৰ্থে পণ্ডিত

নামে কন্যাৰে জেমচ টিপৰ বিয়াহ সম্পন্ন কৰে। ১৮৫১তে নতুনকৈ গঠিত বেপ্টিষ্ট এছোচিয়েছনৰ দ্বাৰা Native Assistant নিযুক্ত হয়। এওঁ ধনিৰামেৰে (ধ. ল. হ. চাওক) আমেৰিকা ভ্ৰমণ কৰিছিলগৈ ব্ৰহ্মনৰ লগত। দুয়োজনে তাতে হেমিলটন কলেজত পঢ়িছিল। ঘৰলৈ ঘূৰি আহি টিপে মিছনৰ কাম সৰহ দিন কৰিবলৈ নাপালে। ১৮ নৱেম্বৰ ১৮৫৩ত টিপৰ মৃত্যু হয়।

জ. ব (১১. ৩)—গুণাভিৰাম বৰুৱা চাওক।

জৰ্জ বৰ্কাচি—“অবুনোদই”ৰ নক্চা লিখা খনিকৰ। এওঁক ১২ জুলাই ১৮৪৬ত ব্ৰাউনে বুৰ দিয়ে। এওঁৰ পূৰ্বা নাম হয়গৈ বৰ্কাচি জৰ্জ কমিঙ্গ।

জাতিৰাম গোহাঁই, (১১. ১১)—“লিখক প্ৰীজাতিৰাম গোহাঁই [দাস]। অচম দেশৰ মহা মিত্ৰ প্ৰীজুত পাদুৰি। আৰু ব্ৰেণ্ড চাহাবৰ সৈতে। পুলিপেননাং মাজুলিত কৰিছিলো বাস।”—এয়ে তেওঁৰ আত্ম-পৰিচয়।

জি. (১০. ২, ১০. ৩, ১০. ৫, ১০. ৬)—গুণাভিৰাম বৰুৱা চাওক।

জি. ব. (১১. ১, ১১. ৫, ১১. ৭, ১১. ৮, ১১. ৯, ১১. ১০, ১১. ১২, ১২. ১, ১২. ৩, ১২. ৫, ১২. ১১, ১৩. ৩, ১৩. ৪, ১৩. ৭, আদি)—গুণাভিৰাম বৰুৱা ?

জে. ট. ?—জেমচ টিপ ? জ. ত. চাওক।

জোৰ—?

ডেনফোৰ্থ, এপ্লেটন হাও—মেই ১৮৪৮ : দেশৰপৰা ডেনফোৰ্থ-(দেনফৰ্থ, দেনপৰ্থ) দম্পতি গুৱাহাটী পায়হি। জানুৱাৰী ১৮৫৫ : শিৱসাগৰলৈ বদলি। ১৮৫৫, ১৮৫৬, আৰু জানুৱাৰী ১৮৫৭ৰ “অবুনোদই”ৰ সম্পাদক। ১৮৫৭ত গুৱাহাটীলৈ যাব লগীয়া হয়। ১৮৫৮ : “চিপাহী-বিদ্ৰোহ”ৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত মিলিটোৰি পোছাক পিন্ধি দৈনিক কুচ-কাৱাজ। সেই বছৰতে নগৰলৈ গৈ কাম আৰম্ভ কৰিয়েই সপৰিবাৰে স্বাস্থ্যৰ হকে অসম এৰি যাব-লগীয়া হয়। এওঁৰ অনূদিত এখন ট্ৰেট “আপত্তিনাশক” (১৮৭০ ?) (জি. মাৰ্খৰ Hindu Objection to Christian Religion Answered)।

ত. ঞ. (১২. ৯) ?

তনুৰাম—“অবুনোদই”ৰ নক্চা-কটীয়া খনিকৰ।

ভুলেচৰ—“অবুনোদই”ৰ নক্চা-কটীয়া খনিকৰ।

তোমালোকৰ পৰম মিত্ৰ এজন (১৩. ২) ?

থ. (১০. ১, ১০. ২, ১০. ৩) ?

থ. ত. (১২. ১২) ?

দ.—দাইবলি, গডলব চি. ? এওঁ আদিতে জাৰ্মান দেশৰ মানুহ, পোনতে জাৰ্মান লুথাৰান মিছনৰ পাদুৰি হিছাপে তেজপুৰত কাম কৰি আছিলহি, পিছত নগৰলৈ আহি ১৮৫১ত (?) বেপ্টিষ্ট মিছনেৰি-ৰূপে আজ্ঞা লাভ কৰে। এওঁ ভাল ধৰণৰ স্কুল পাতি শিক্ষা-বিস্তাৰত যত্নপৰ হৈছিল। ২১ এপ্ৰিল ১৮৫৩ : মাউৰ লাগি বহুত কষ্ট পাই মৃত্যু।

দ. ক.—?

দয়্যাম চোটিয়া—‘মোৰ জানা নিজ গ্ৰাম উত্তৰ পাৰত, জন্ম ধৰি আঠো মই আহোম কুলত।’

দুৰ্গাপ্ৰসাদ দত্ত দাবোগা—পুৰাণৰপৰা লৈ ভাৰতবৰ্ষৰ ৰজাসকলৰ ভোগৰ কালৰ পৰিমাণ দিওঁতা (জুন ১৮৫১)।

দে (৯. ৯, ১০. ১) = ডেনফোৰ্থ ? নে দেহিৰাম আলফৰ্ড বেনেট, যাক ব্ৰহ্মনে গুৱাহাটীত ২১ নবেম্বৰ ১৮৪৭ত বুৰ দিয়ে ? বেনেটে অসমীয়া ভূতি-গীতৰ পুথিৰ বহুতোখনি গীত লেখে।

ধ.=ধনিৰাম ? ধ. ল. হ. চাওক।

ধনিৰাম = ধনিৰাম লুচিএন হেইডন। ধ. ল. হ. চাওক।

ধৰ্মকান্ত গোহাঁই (১০. ৪)—‘গুৱাহাটীৰ বিবকন’ৰ পয়াৰ লেখি তাৰ ভগিতা দিছে এই বুলি : ‘কুঁৱাই গঁৱা খেল বুৰা গোহাঁই বসেৰ, এই নগৰৰ মধ্য দলঙ্গ পাৰে ঘৰ, প্ৰকাৰেই বুজিও

কুলৰ পৰিচয়/ধৰ্মকান্ত গোহাঁই এই নিবেদন কই।'

খ. ল. হ. = ধ ? = ধনিৰাম = লুচিএন হেইডন = ধনিৰাম লুচিএন হেইডন। এওঁ সমুতে নগাঁও বিহন কুলৰ ছাত্ৰ আছিল। তেতিয়াই তেওঁ "অবুনোদই"লৈ (জানোন্দাৰি ১৮৪৮) এজন ল'ৰা কাপোৰত জুই লাগি যবাৰ বিৱৰণ পঠাইছিল। এওঁক ব্ৰহ্মন ছাহাবে ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত বুৰ দিয়ে। ১৮৪৬তে শিৱসাগৰ আৰু নগাঁও ছহৰত থকা পাদুৰি ছাহাব-মেয়েৰে জাহাজে ধনিৰাম আৰু তেওঁৰ লগৰীয়া সিবৰাম (জে. ত. চাওক) আমেৰিকা পায়গৈ। ১৮৫১ : নতুনকৈ গঠিত বেষ্ট্‌স্ট এছোচিয়েছন অফ্‌ আসামে এওঁক Native Assistant নিয়োগ কৰে। ১০ অক্টোবৰ ১৮৫২ : গুৱাহাটীত ডেনফোৰ্থ ছাহাবে বাৰৰি মেৰি ইলাইচাবে খ্ৰীষ্টিয়ান বিধিৰে ধনিৰামৰ বিয়া সম্পন্ন কৰিছিল। আগষ্ট ১৮৫৭ৰ 'অবুনোদই'ৰ গ্ৰাহকৰ তালিকাত দেখা যায় এওঁৰ নাম এনে-ৰূপে : Baboo Lucian D. Haydon, Sub Inspector of Govt. Schools.

ন. ল. —ওপৰত নিধি লিবাই ফাৰোৱেল চাওক।

ন. ল. ফ. —ওপৰত নিধি লিবাই ফাৰোৱেল চাওক।

নু. —নুমলি চাফৰ্দ (গোলাঘাট) ? ব্ৰাউনে ৭ নবেম্বৰ ১৮৪৭ত নগাঁৱত নুমলিক বুৰ দিয়ে।

পদাৰ্থ বিদ্যা (১০. ১১) বঙলা পুথি ? ফাৰোৱেলৰ পুথি ?

পঞ্চাধৰ সৰ্মা, শ্ৰী—?

পঞ্চাধৰসম, শ্ৰী —? শ্ৰীপ্ৰেম (পদ্ম) ধৰ শৰ্মা ?

প. বা. স. (১১.১) —? 'শিৱসাগৰত সভা পতা কথা' লিখা ইজন শিৱসাগৰৰে লোক হ'ব।
পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা ববুআ ?

প. স. —পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা ববুআ ?

পু. স. —পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা ববুআ ?

পূৰ্ণানন্দ দত্ত ৰাজখোআ দাৰোগা মোকাম ডিব্ৰুগৰ (১১. ৩) —?

পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা — "অবুনোদই"ত এওঁৰ প্ৰথম প্ৰকাশিত পয়াৰত (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫৩) এওঁ নিজকে 'সিবসাগৰ নিৱাসি শ্ৰীপুৰনানন্দ সৰ্মা, মহোৰিৰ ক্ৰিমিনল কডৰট' বুলি চিনাকি দিছে :
"এই পয়াৰৰ সকলো সাৰিৰ প্ৰথম প্ৰথম আখৰ পাইলেই কনা কৰাৰ নাম ওলাব।" পিছৰ লেখাবোৰত তেওঁৰ স্বাক্ষৰ Sri Purnanond Sorma. এওঁ পূৰ্ণানন্দ চোট ছাহাব নামে পিছৰ ডোখৰত জনাজাত। ১৮৫৫ত Sri Purnanond Deka Borua নামত "অবুনোদই"লৈ এয়ে লিখিছিল।

প্ৰ. চ. দ. —প্ৰৱালচন্দ্ৰ দাস ?

প্ৰৱালচন্দ্ৰ দাস —গুৱাহাটীৰপৰা খবৰ-বাৰ্তাৰ পাঠশাওঁতা (মাৰ্চ ১৮৫৩)।

প্ৰাণনাথ বৰুৱা —?

ফ. —?

ফ. দ. (১০.৬, ১০.৮, ১১.১, ১১.২, ১১.৩) —?

ব. —বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক।

বং —বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক।

ব. দ. —বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক।

ব. ন —? এই স্বাক্ষৰত যথেষ্ট লেখা প্ৰকাশ পাইছিল (বৰ্তমান সংকলনৰ বাহিৰেও চাওক ১০.১, ১০.৩, ১০.৫, ১০.৬, ১০.৭, ১০.৮, ১০.১১, ১০.১২, ১১.৫, ১১.৬, ১১.৭, ১১.১১, ১১.১২, ১২.১, ১২.৩, ১২.১০, ১২.১২, ১৩.৫)। সম্ভৱতঃ এওঁ এজন দেশীয় খ্ৰীষ্টিয়ান।

ব. ন. চ. (১২.৭) ?

ব. প.=বাতিৰাম=বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক ।

কাটলাব, কাম্ভান—নগাঁও জিলাৰ ভাৰপ্রাপ্ত এইগৰাকী ইংৰাজ বিক্ৰমায়ো চিঠিৰে খবৰ পঠাইছিল
(কুলাই ১৮৫০) ।

বি. ব. ম.. (১৬.৮) ?

বিদ্যালয়-পৰিভাগী ছাত্ৰ (১০.৫)—?

বি. প. (১০.১৬)=বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক ।

বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ—কাৰ পুথি ?

বিং সং=বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ । কাৰ পুথি ?

অ.=ব.=বং.=ব.দ.=ব.প.=বি.প.=বাতিৰাম দাস পেক । এওঁ চমুৰ্ছ অসমীয়া আৰু প্ৰথম
কালস্থ কুলীয়া অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ান । এওঁ নিধিৰ দৰে সদিয়া মিছন কুলৰ ছাত্ৰ আছিল
আৰু মিছন প্ৰেছত চাকৰি লৈ জয়পুৰলৈ আহে । তেওঁক মুখ্য মুদ্ৰক কৰা হয় । ১৮৪০ত
এওঁ শিৱসাগৰলৈ আহি হিন্দু সমাজত প্ৰতিপত্তি পাইছিল । কিন্তু এবাৰ বৰ অসুখত
ভোগাৰ পিছত মন চলাত ৯ মাৰ্চ ১৮৪৫-ত তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ নামত দীক্ষা নৈত বুৰ লয় । এই
কথাই হিন্দুসকলৰ মাজত গভীৰ চাপলাৰ সৃষ্টি কৰে । ৪ এপ্ৰিল ১৮৪৯ : গুৱাহাটীৰ
বেপ্টিস্ট গীৰ্জাত চাইৰাছ বাকাৰ ছাহাবে মইনা নামৰ কইনাৰে খ্ৰীষ্টিয়ান বিধিমেতে এওঁৰ
বিয়া সম্পন্ন কৰে । ১৮৫১ত এওঁক Assist. Preacher First Class খিতাপ দিয়া
হয় আৰু নৱ-প্ৰতিষ্ঠিত বেপ্টিস্ট এছোচিয়েছনে তেওঁক ওলিভাৰ টি. কট্টাৰেৰে যুটীয়াটোকা
Writer নিয়োগ কৰে । এওঁ অশ্বতঃ এখন Tract আৰু কিছু তুতি-গীত ৰচনা কৰে ।
এওঁৰ গদ্য লেখাখিনিও সলসলীয়া । ২৮ মেই ১৮৫০ : পেকৰ মৃত্যু হয় । এওঁৰ
মৃত্যুত নিধি লিৰাই ফাৰোএলে শোক প্ৰকাশ কৰি 'অবুনোদই'লৈ টোকা লৈছিল
(পৃ. ১৬৫) ।

ব্ৰহ্মন, ডক্টৰ মাইলছ । ওপৰত চাওক ।

ব্ৰাউন, ডক্টৰ নাথান । ওপৰত চাওক ।

ব্ৰাউন, শ্ৰীমতী ইলাইজা হুইটনি—ই. হু. ব. চাওক

ব্ৰাউন চাহাব, শ্ৰীশুভ্ৰ, আৰু শ্ৰীমতী মেম চাহাব (১৬.১০)—ওপৰত ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন চাওক ।

ভ.—৭ ছেপ্টেম্বৰ ১৮৫১ত খ্ৰীষ্টত বিশ্বাসৰে হোৱাইটিঙৰপৰা শিৱসাগৰ জিলাত বুৰ পোৱা ভদ্ৰাম
অফিমিয়া ? পিছত ভদৰাম হেনৰি জেকচন ? ভ. ম. ম. (চাওক) বা ভোআই মনৰো উড্ ?

ভ. ম. ম.—সম্ভৱতঃ ভোআই মনৰো উড্ (Monroe B Wood)—১৮৫১ত বেপ্টিস্ট
এছোচিয়েছনৰ Native Assistant-ৰূপে নিযুক্ত । আৰু সম্ভৱতঃ ৪ জানুৱাৰী
১৮৫২-ত নগাঁৱত গভলৰ চি. দাইবলি পাদুৰিৰপৰা বুৰ পোৱা বাতিৰাৰি মাৰ্গৰেত দৰ্কেচৰ
লগত ১০ ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৪ তাৰিখে ব্ৰহ্মন ছাহাবে ভোআইৰ খ্ৰীষ্টিয়ান বিয়া সম্পন্ন
কৰিছিল ।

ভ. প. স. স. (১২.১৯)—'জ্ঞান প্ৰদায়িনি সভাৰ সভাদ' দিয়া ইজন তাৰ চাৰ্গে সম্পাদক ।

ভোগাই—'অবুনোদই'ৰ নক্চা-কটীয়া খনিকৰ ।

ম.—সৰু-ডাঙৰ বহুতোখনি লেখাৰ লেখক এইজন খুব সম্ভৱ ডক্টৰ মাইলছ ব্ৰহ্মন (চাওক) ।

মনিৰাম দত্ত, শ্ৰী (১০.১১)—মাকুলিত পোৱা আৰ্চাৰিত ধৰণৰ এক ফুলৰ বিষয়ে লেখা চিঠিখন
মনিৰাম দেৱান বৰভণ্ডাৰ বৰুৱাৰে হোৱাটো অসম্ভৱ নহয় । দেৱানে অসমত সোণ কমোৱা
সম্পৰ্কে এটা টোকা কলিকতাৰ এছিয়াটিক ছোচাইটিলৈ জেঞ্চিকছৰ যোগে প্ৰেৰণ কৰিছিল,
আৰু সিসকলৰ Journal-অত প্ৰকাশ পাইছিল (Native account for gold
in Assam. By MONEERAM, Revenue Sheristadar, Bar

**Bundaree. Communicated by Capt. F. Jenkins, J.A.S.B.,
Vol. VII, July 1838)।**

ম. ফ. ক্ত.—?

ম. ব. (১২.৪, ১২.৭, ১২.১০, ১৬.৭, ১৬.৯, ১৬.১০)—সম্ভৱতঃ ডক্টৰ মাইলছ ব্ৰহ্মন (চাওক)।

ম. ব. ব. (১২.৬)—সম্ভৱতঃ ব্ৰহ্মনৰ (চাওক) কন্যা, মেৰি আৰ্.—ব্ৰহ্মন। ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৪ত ব্ৰহ্মনে নিজে নগৰিত বুৰ দিয়ে।

মলুআ, কপিৰাজ চক্ৰবৰ্তী, শ্ৰীশ্ৰী—? সমস্ত “অবুনোদই”ৰ মাজত বোধ হয় ছদ্ম লেখক ‘চক্ৰবৰ্তী’ৰ চিঠিখনেই হাঁহিবৰ একেটি সুসূতা।

মহিৰাম—“অবুনোদই”ৰ ছবিৰ চাব-কটীয়া খনিৰকৰ।

মা.—সম্ভৱতঃ মাইলছ ব্ৰহ্মন (চাওক)।

মাধব বাম সৰ্মা ঠাকুৰ, শ্ৰী (১০.১, ১০.১০)—কলিকতাৰপৰা চিঠি লেখা এইজন বোধ হয় ছাত্ৰ।

মিৰ মজফ্ৰ হুচেন, শ্ৰী—এই কলিকতাৰ মেডিকেল ছাত্ৰজনে সম্পাদকলৈ পত্ৰ লিখিছিল।

মুক্তাৰাম দাস—গুৱাহাটীৰপৰা “অবুনোদই”ৰ কামৰূপৰ বাৰ্তাৰ-যোগনিয়াৰ (নবেম্বৰ ১৮৫২, আৰু জানুআৰি ১৮৫৩)।

মুনশী কেফায়ৎ উল্লা, শ্ৰীযুত (১৬.৩, ১৬.১১)—এওঁৰ বিশেষণ ‘মুনসেফ, ক্ষমতাপন্ন সদৰামীন, মোঃ শিৱসাগৰ’। সপ্তম দশকৰ “বঙ্গিলীৰ পুথি”ৰ ৰচয়িতা।

মো.—?

মো. স. (১৬.৩ পৰাৰ)—?

যথার্থ বক্তা (১৬.৬ গৰগাঁও নগৰৰ কথা)—?

ব.—? *Assam Code*-অৰ বঙলাৰপৰা অসমীয়া ভাঙনি কৰা ৰবিচন্দ্ৰ বৰুৱা (গুৱাহাটী)?

ৰং দং প্ৰং—এয়া কিবা পুথি?

ব. ব.—‘গুআহাটি, আচাম’ৰপৰা পত্ৰ লিখোঁতা (১০.২)।

ৰাবট ব্ৰেন্স, শ্ৰীজুত—গুৱাহাটী মোকামত থকা পাদুৰি ছাহাব।

ৰু.—? বাইবেলৰ মতে পূৰ্বকালৰ পুথিৱীৰ ইতিহাস লিখা এইজন লেখকৰ বিষয়-বস্তুৰ উপলব্ধি দৃঢ়, ভাষা সুন্দৰ।

ৰু. দ.=ৰু.? সম্ভৱতঃ কোনো দেশীয় খ্ৰীষ্টিয়ান।

ৰু. এ. ক. (১৬.৩)—? নগৰিত ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত ব্ৰহ্মনে বুৰ দিয়া বুদৰাম এবেনিজৰ কাৰো?

ৰু. বা. (১২.৮)—বুদৰাম বৰদলৈ (“বঙ্গাল-বঙ্গালনী”ৰ নাট্যকাৰ)?

ৰু. বা. ডে. (১৬.৯)—? বুদাম ডেকা দলৈ?

ল. দ. (১২.৮)—?

ল. লে. দ.—?

লৰাৰ মিত্ৰ—“অসমীয়া লৰাৰ মিত্ৰ”। আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

লক্ষ্মীলাল দত্ত—ইংৰাজীত লিখা নাম চাওক।

লুচিএন হেইডন—খনিৰাম লুচিএন হেইডন। খ. ল. হ. চাওক।

মার্ভ, উইলিয়াম—বোপ্টস্ট পাদুৰি, এওঁ আমেৰিকা মিল দেশৰ ৰেফিল্ড ওয়াশ্বোত ১ মাৰ্চ ১৮৪৩ত বুৰ পাই নবেম্বৰ ১৮৫০ত গুৱাহাটী পায়হি। এওঁ ৬ জুলাই ১৮৫১ত গুৱাহাটী জিলাৰ বোপ্টস্ট মণ্ডলীত গৃহীত হয়। ১৮৫৭-৬০ কালছোৱা স্বাস্থ্যৰ বাবে আমেৰিকা মিল দেশত থাকেগৈ। ১৮৬০ৰ অক্টোবৰত ঘূৰিলত তেওঁক শিৱসাগৰত কাম দিয়া হয়।

১৮৬১বপৰা সম্ভৱতঃ ১৮৬৮লৈ, হয়তো ১৮৬৯ত তেওঁ শিৱসাগৰ এৰালৈকে তেওঁ “অৰুণোদয়”ৰ সম্পাদক আছিল। ১৮৭৩ৰ ১ আগষ্টত ৫২ বছৰ বয়সত তেওঁৰ মৃত্যু হয় বুলি তেওঁৰ সমাধি-ফলকৰপৰা জানিব পৰা যায়। এওঁ সম্পূৰ্ণ অসমীয়া বাইবেল কৰাৰ আৰ্চনিতো যোগ দিছিল। এওঁ বাহা প্ৰকাশ কৰিছিল, মৃত্যুৰ পিছত যেন তেওঁৰ দেহাৱশেষ আন স্থানীয় খ্ৰীষ্টিয়ানসকলেৰেহে সমাধিস্থ কৰা হয়। সেইমতে তেওঁৰ সমাধি শিৱসাগৰ নগৰৰ খ্ৰীষ্টিয়ান মৰিশালিত আছে—লোৰ বেৰা দিয়া ধুনীয়া কবৰটি।

ৱাৰ্ড, শ্ৰীমতী ছুছান আৰ্. বি.—উইলিয়াম ৱাৰ্ডৰ মেম; তেওঁৰ লগতে আহি অসমত কাম কৰেহি। ৱাৰ্ডৰ মৃত্যুৰ পিছত ১৮৭৩-৭৪ত শ্ৰীমতী ৱাৰ্ড আৰু এডোৱাৰ্ড ক্লাৰ্ক মাথোন শিৱসাগৰত থকা মিছনেৰি (১৮৭৪ৰ শেহৰ ফালে মাথোন গানি-দম্পতিয়ে যোগ দিয়েহি)। সেই দুটা বছৰ তেওঁলোক দুইৰো এজনে “অৰুণোদয়”ৰ সম্পাদকৰ কাম কৰিছিল। ১৮৬৪ত শ্ৰীমতী ৱাৰ্ডে ব্ৰেণ্টফৰ্ড প্ৰেছৰপৰা তেওঁৰ ১১০-পৃষ্ঠীয়া *Brief Vocabulary in English and Assamese with Rudimentary Exercises* (ইংৰাজি আৰু অসমীয়া বাক্যাৱলী) প্ৰকাশ কৰে।

সম্বাদ পত্ৰ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদয়—কলিকতাৰ আশ্ৰিতলাৰপৰা ওলোৱা দৈনিক বঙলা কাকত “পূৰ্ণচন্দ্ৰোদয়”। সৰ্বগুণা ভট্টাচাৰ্য্য, শ্ৰী (১৬.১০)—বোধ হয় শিৱসাগৰ ছৰকাৰী স্কুলৰ শিক্ষক।

সিধ্যক—?

সুভাদ্ৰি—বোধ হয় দেশীয় খ্ৰীষ্টিয়ান মহিলা। তেওঁ লেখিছেও ইংৰাজ এক খ্ৰীষ্টিয়ানৰ বিষয়ে।

সু. স., শ্ৰী—?

সো. চা. তা. (১০.১০)—?

স্টোডাৰ্ড, ইছাকাৰ জি. (১১.২)—ব্ৰেণ্টফৰ্ড পাদুৰি ইৰা জই । এওঁ নিউয়ৰ্কৰ বসাইত ৬ ডিচেম্বৰ ১৮৪৬ত বুৰ পাই মেই ১৮৪৯ত নগাঁৱলৈ আহে। এওঁ ঘাইকৈ গুৱাহাটী আৰু গোৱালপাৰাত কাম কৰিছিল, ১৮৭১ত স্বাস্থ্যৰ বাবে দেশলৈ ঘূৰি যাব লগীয়া হয়।

হ. চ. (১৬.৫)—হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা (চাওক)।

হৰগোবিন্দ দত্ত—‘প্ৰীতীপাদুৰি চাহাব’ৰপৰা শাকি ঘূৰণীয়া মাটিৰ ক্ষোণৰ গণনা দিওঁতা (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫১)।

হ. স. (১০.১)—‘এজন আৰ্মিয়া জুবা হ. স.’ বোলা হৈছে।

হু.—? ১২ ছেপ্টেম্বৰ ১৮৪৭ত ৱাউনে শিৱসাগৰত ধৰ্ম দিয়া নগা ল’ৰা হুবে? এওঁক কট্টাৰে জয়পুৰৰপৰা শিৱসাগৰলৈ আনিছিল; কিন্তু বুৰ পোৱাৰ অলপ দিন পিছতে এওঁ ঢুকায়।

হোৱাইটিং, এছ. এম.—১৮৫৭ ফেব্ৰুৱাৰিৰপৰা ১৮৬০ৰ শেষলৈ এওঁ ‘অৰুণোদয়’ৰ সম্পাদক আছিল। দেখা যায় এওঁ ৭ ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪১তে আৰু এওঁৰ পত্নী শ্ৰীমতী মেৰি ইলিচবেথ হোৱাইটিঙে মাৰ্চ ১৮৪৮ত হাৰ্টফোৰ্ডত বুৰ পায় আৰু দুয়ো ৬ জুলাই ১৮৫১ত শিৱসাগৰ জিলাৰ ব্ৰেণ্টফৰ্ড মণ্ডলিত ভাৰ্ত হয়হি। ডেনফোৰ্থে জানুৱাৰী ১৮৫৭ৰ সংখ্যা ‘অৰুণোদয়’ সম্পাদনা কৰাৰ পিছত হোৱাইটিঙৰ হাতত তাৰ কাৰ্যভাৰ গতাই দিয়ে। ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৭—ডিচেম্বৰ ১৮৬০, এই কালছোৱা হোৱাইটিং সম্পাদক-ৰূপে থাকে। আন কি, বগা মানুহৰ বাবে বিপজ্জনক ‘চিপাহী বিদ্ৰোহ’ৰ কালছোৱাতো হোৱাইটিং-দম্পতি অকলে শিৱসাগৰত আছিল। জানুৱাৰী ১৮৬১ত এওঁলোক দেশলৈ ঘূৰে।

Anondoram Phukon—আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

C. H.—?

D.=গডবল চি. ৱাইবল (চাওক)?

G. D.=গতবল চি. দাইবালি (চাওক) ?

G. L. P.=ঘিনাই লাইনচ পেক । ঘি. চাওক ।

H. Chunder=হেমচন্দ্র ববুয়া (চাওক) ।

I. J. S (১১.২)=ইছাকার জে. স্টোডার্ড (চাওক) .

Lakhmilal Dutt=শিৱসাগবৰ লোক (আগষ্ট ১৮৫৪)

Podartho Bidya (১০.১১, ১১.৩)—"পদার্থ বিদ্যা" । এইখনি Physics-সম্পর্কীয়
কাৰ পুথি ? ফাৰোৱেলৰ ?

Purnanond Deka Borua, Sri (১০.১০, ১০.১২) ;

Purnanond Sorma, Sri—পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা চাওক ।

Young Assam=অচমিয়া লৰাৰ মিঠা ।

বেপ্টিষ্ট জাৰু অনুদ্যেইৰ চৰম সজীৱনী-দান :

ঊনবিংশ শতিকাৰ মধ্যভাগৰ অসমৰ বেপ্টিষ্ট মিছন সমাজ আৰু “অনুদ্যেই”ৰ বিবিধ প্ৰচেষ্টাৰ ফলবোৰৰ ভিতৰত সবাতো প্ৰধান হ’ল—বান্ধবৰ মুখৰ কল সবুঙাৰ লেখনীয়াকৈ—কৌশলপূৰ্ণ আন্দোলনৰ যোগেদি কলিকতাস্থ ইংৰাজ ছৰফাৰ বাহাদুৰৰপৰা অসমৰ বিদ্যালয় আৰু ন্যায়ালয়ৰপৰা প্ৰায় দুৰ্কাৰ বহুৰে নিৰ্বাসিত অসমীয়া ভাষাক পুনঃ স্বস্থানত স্থাপন কৰাৰ আদেশ উলিয়াই অনাটো । ছৰকাৰে পঢ়াশালিবোৰত বঙলা চলোৱাৰ কি মাৰাত্মক ফল হ’ব পাৰে, সেই কথাৰ অসমত ভৰি দিয়ে নাথান ব্ৰাউনে বুজ পাইছিল আৰু ২১ অক্টোবৰ ১৮৩৮ তাৰিখে তেওঁ এক পত্ৰত (journal) অসমৰ পঢ়াশালিত বঙলা-প্ৰচলনৰ কথা লৈ লিখিছিল :

This makes it pretty certain that the Assamese, as a distinct language, will, in the course of a few generations, become extinct, and Bengali supply its place. This project has been for some time in contemplation, and now that government have set about the work thus vigorously, there can be little doubt that they will ultimately succeed in effecting the change.

স্বয়ং মহামাহিমায় ছৰকাৰৰ এই বিৰাট ষড়যন্ত্ৰত মৃত্যুৰ ফালে ঢাল ল’বলৈ বাধ্য হোৱা অসমীয়া ভাষা শিকি বা সেই ভাষাত পঢ়াশালি চলাবলৈ লৈ কিবা লাভ আছে জানো ?—এই কুটিল প্ৰশ্ন আমেৰিকান পাদুৰিসকলৰ সমুখত স্বাভাৱিকতে থিয় দিছিলহি । তেওঁলোকৰ ওচৰত অসমীয়া ভাষাৰ হৈ ওকালতি কৰা লোকো অসমত কোনোৱেই নাছিল । কিন্তু নিজ মনে জানি অসমীয়া ভাষাৰ নিজস্ব শক্তি আৰু সৌন্দৰ্যত আৰু স্বতন্ত্ৰতাত বিশ্বাস কৰি, ইংৰাজ কোম্পানি ছৰকাৰৰ বিৰূপ মনোভাৱ সকলো সময়তে প্ৰকট হৈ থকা সত্ত্বেও এই পাদুৰিসকলে যি পঢ়াশালি পাতিলে তাত অসমীয়া ভাষাকেহে চলালে ; সেই পঢ়াশালিৰ বাবে যি যি প্ৰাথমিক পুথি উলিয়ালে তাকো অসমীয়া ভাষাতে বা সেই ভাষাৰ কথাৰেহে লিখিলে ; যি এখন সু-আৰ্হিৰ সংবাদপত্ৰ আৰু আলোচনী আৰম্ভ কৰিলে তাৰো ভাষা কৰিলে অসমীয়া ; ধৰ্ম্মৰ পুথি যি দুই-এখন ৰচিলে সিও হ’ল অসমীয়া ; যি অধ্যয়ন কৰিলে সিও অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-বুজুৰ কথাই । সিসকলে পোনতে স্থানীয় লোকসকলক (লোকসকল মানে বৰ সবহজন নহয় ; আনন্দ ফুকন, গুণাভি আদি সবু লেখৰ দুজনমানকহে) অসমীয়া ভাষা পুনঃপ্ৰচলনৰ বাবে যুঁজ কৰিবলৈ লগাই, শেহন্তত নিজেই গা দেখা দি কঁকালত টঙালি আৰু হাতত হেংদান লৈ ভাষাৰ শৰাইঘাটত থিয় হ’ল । নিজৰ ভাষাৰ দুৰৱস্থা আৰু সম্ভৱপৰ আগন্তুক মৃত্যুৰ বিষয়ে নিজৰে চেতনা নোহোৱা এটা জাতিক এইদৰে আধা টোপানিত পৰি চলকুচিয়াই থকা অৱস্থাতে যুদ্ধক্ষেত্ৰত নমালে । সেইখন যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ ৰণজয়ৰ বিজ্ঞানৰ পৰ যেনিয়া আহিল, তেনিয়া শেষ শৰাইঘাটৰ ৰাই ৰণৰাজন—ব্ৰহ্মন—মাথোন অসমত আনন্দ কৰিবলৈ আহিল । ইতিমধ্যেই এই পাদুৰিসকলে ব্যাকৰণ আৰু অভিধান লিখি ভাষাটোক আধুনিক প্ৰতিষ্ঠা দিছিল আৰু

পূর্ণাঙ্গ-হেমচন্দ্ৰৰ দৰে ডেকাক/অনুনোদই-গোষ্ঠীলৈ টানি আনি নৱ সৃষ্টিৰ সন্ধাননা সৃষ্টি কৰিছিল। তদুপৰি, আধুনিক এক সাহিত্যৰ কৰ্মঠ আৰু কলা-সুলভ মাধ্যম-ৰূপে সেই ভাষাক উপযোগী কৰি নৱ নৱ অনুশীলন কৰিলে। তাৰ যোগেদি ইংৰাজীৰ দৰে এটি আধুনিক আৰু স্থিতিস্থাপক ভাষাৰ গুণ-বৈশিষ্ট্যও কিছু আহৰণ কৰি অসমীয়া ভাষা সকলোপ্ৰকাৰ অভিনৱ সৃষ্টিৰ বাবে সাজু হ'ল।

এইদৰে পুনৰুজ্জীৱিত হোৱা অসমীয়া ভাষাটোক এটা শুদ্ধ প্ৰাণৱন্ত সাহিত্য দিয়া কৰ্মটিৰ দায়িত্ব দেশীয়সকলৰ কাৰ্য্যৰ ওপৰতে ব'লি আৰু তাৰ বাবে হৃদয়ৰ জাগৰণ আহিল সেই বিচ্ছন্দানৰ যোল বছৰৰ পিছত;—সোৱা অসমত নহয়, কলিকতা ছহৰতহে, অসমীয়া-ভাষা-উন্নতিসাধিনী সভা আৰু “জোনাকী”; এই দুই অনুষ্ঠানৰ যোগে। তাৰ বাবে যি প্ৰযুক্তি আৰু ভিত্তিৰ প্ৰয়োজন আছিল, তাক দুটি অনুষ্ঠানে আগে আগে আউটি থ'লে—বেপ্টিস্ট সমাজ আৰু “অনুনোদয়ে”। আগতে কৈ আহিছে কেনেকৈ সেই দুই অনুষ্ঠানে অসমীয়াৰ মানসিক দিশলয় আধুনিক অৰ্থত প্ৰসাৰিত কৰিছিল।

উনবিংশ শতকৰে বংগৰ নৱজাগৰণৰ ক্ষেত্ৰত শ্ৰীৰামপুৰীয়া ইংৰাজ বেপ্টিস্টসকলৰ যি ভূমিকা ভাষপৰা অসমত আমেৰিকান বেপ্টিস্টসকলৰ ভূমিকা কিছু দূৰ পৃথক আছিল। তদুপৰি সমগ্ৰৰ কিপ্ৰতা আৰু কাৰ্য্যক্ষেত্ৰৰ পৰিসৰৰ বিষয়তো বংগৰ নৱজাগৰণ আৰু অসমৰ সামাজিক-আধ্যাত্মিক পৰিৱৰ্তনৰ পাৰ্থক্য আছিল। ডক্টৰ কেৰিয়ে বঙলা ভাষাৰ স্বতন্ত্ৰতা লৈ ওকালতি কৰিব লগীয়া হৈছিল যদিও খেদি খোৱা গৃহস্থক ঘৰ চপোৱাৰ নিচিনা আত্মকলীয়া কামত সময় আৰু শক্তি খৰচ কৰিব লগীয়া কেবিসকলৰ নহৈছিল। পতিকে সিসকলে পোনৰেপৰাই মুকলিভাৱে সাহিত্য-ৰচনা, শিক্ষা-প্ৰসাৰ, প্ৰকাশন আদি কামত লাগি যাব পাৰিছিল। প্ৰশাসনৰ কামত, ব্যৱসায়-বাণিজ্য আদিৰ উদ্দেশ্যে গোট খোৱা ছাহাব-ছুহুৰৰ কলিকতাত তেতিয়া গিজগিজনি। ভাৰতৰ বাবে ব্ৰিটিশ চিভিলিয়ান সৃষ্টি কৰিবৰ উদ্দেশ্যে প্ৰতিষ্ঠিত (১৮০০) ফোর্ট উইলিয়াম কলেজৰ লগত বঙলা আৰু সংস্কৃতৰ শিক্ষক-ৰূপে ডক্টৰ কেৰি জড়িত হ'ল। এই কলেজৰ ছাহাব আৰু সহায়ক পণ্ডিত আৰু মুণীসকল মিলি যেন কলিকতা বহুছহৰত নতুন-পুৰণি-মিহলি বিদ্যাৰ এক অবিৰত অভিনৱ উৎসৱৰ আয়োজন কৰিলে, যাৰ ফলত পুৰণি ধৰণ-ধাৰণা বহুতৰ খজি লকিবলৈ বাধ্য হ'ল। ১৭৮০বৰ্ষৰা ১৮১০ কালছোৱাত কলিকতা আৰু তাৰ আশৰ-পাশৰ ঠাইত বিবিধ ইংৰাজী বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠিত হৈ নবা জ্ঞানৰ স্পৃহা প্ৰকট কৰি তুলিছিল। ১৮১২ত প্ৰাচ্য-পাশ্চাত্যৰ মিলন ঘটোৱাৰ উদ্দেশ্যে হিন্দু কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ যোগেদি ডেভিড হোয়াৰ আৰু ৰাজা ৰামমোহন ৰায়ৰ শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ উন্নয়ন-কল্পে কৰা প্ৰচেষ্টাই বংগক বহুত আগুৱাই লৈ গ'ল। লৰ্ড মেকলেৰ ভাৰতক ইংৰাজী শিক্ষা দিয়াৰ যুগান্তৰকাৰী সিদ্ধান্তৰ সুফলৰ কলিকতাই আৰু বংগই আগভাগ পালে। মাথোন সোতৰ বছৰ বয়সত ইংৰাজী সাহিত্য আৰু ইতিহাসৰ শিক্ষক নিযুক্ত (১৮২৬) হোৱা এংলো-ইণ্ডিয়ান হেন্ৰি লুই ভিভিয়ান ডিৰ্জিঅৰ মুক্ত চিন্তা (free thinking) আৰু কৰ্মই কলিকতাৰ নতুন পুৰুষৰ মনত চঞ্চল দোলন জগালে; তেওঁ ডেকাবোৰক বিপথে নিব বুলি ইমান আশংকাৰ সৃষ্টি হ'ল যে পাঁচ বছৰৰ ভিতৰতে তেওঁক বখাস্ত কৰাৰ কথা উঠিল, তেওঁ কাম ইন্তফা দিলে, মৃত্যুৱে তেওঁক আদৰি ল'লে। কলিকতাত ‘মুৱা বাদ্দালী’ৰ আন্দোলনৰ শিহৰণ উঠিছিল এই সময়তে।^১ মুঠতে.

১ এই সময়ত কলিকতাত সমাজ উল-ওপৰ লগোৱা যিবোৰ ঘটনা হৈছিল, সেইবোৰেৰে দূৰণিৰ দিখৌৰ পানীত এটাও বুৰবুৰি নোতোলাকৈ আছিল, এনে নহয়। ‘অনুনোদই’ৰ আগষ্ট ১৮৬১ সংখ্যাত শিৱসাগৰ জুলৰ ওপৰ ভ্ৰেলীৰ এজন ছাৱাই এখন চিঠিৰে অসম দেশৰ জোকসকলক, বিশেষকৈ “অসম দেশৰ বুৰা সমূহ সকল”ক “সত্য হবলৈ নিবেদন” জনাইছিল। তেওঁ দুখ কৰি কৈছে, “আজি প্ৰায় ৩০ বছৰমান কম্পানী ৰাহাদুৰ এই দেশৰ অধিকাৰ হৈ থিয়ান উপকাৰ কৰিছে, কিন্তু অসম দেশৰ মানুহে সেই উপকাৰৰ একো ফল ভোগ কৰিবলৈ চেষ্টা ন কৰি, তাক কেৱল অপকাৰ হেন ভান কৰি, ভাৰ পৰা মুক্ত হবজৈহে সদা সৰ্বদায় স্বপ্নন কৰে। আমাৰ দেশৰ মানুহে লবাই ইংৰাজি পহিলে জাত যায় বুলি, ভয়ত ভুলত পহিবলৈ নি দিয়ে; কিয়নো তেওঁবিলাকৰ মানত মানুহৰ জাত চলিতহে থাকে, চলি কঠিলেই জাত নে থাকে, আৰু ধৰ্ম কাপৰত থাকে; এই কাৰণে যদি আমাৰ দেশৰ মানুহে দুখিয়া নি দিহি, তেন্তে ই ভায়াসি দিহে, তেনে হলে ধৰ্ম নলুট পায়, ছাৱ ছাৱ, কেনে দেশ।” ছাত্ৰজনে অজপ কৰ্ত্তোব্যভাৱেই নিকপকণীয়া সংকাৰ-বিবোধীসকলক নিন্দা কৰিছে। তেওঁৰ মুৱা বাদ্দালী আন্দোলনৰ উল্লেখ বিশেষভাৱে

চকুত লগা। “চোৱাচোন, একে লগৰ বঙ্গাল দেশত কিমান উন্নতি হৈছে। ‘ইয়ং বঙ্গাল’ অৰ্থাৎ ডেকা বঙ্গালী-বিলাক বৰ সভা ও সশিক্ষিত, তেওঁবিলাকে এই ‘চুপৰণ্টিসান’ অৰ্থাৎ মিছা প্ৰাতিব পৰা কেতিয়াবাই মুক্ত হ'ল। হে পৰম ঈশ্বৰ আমাৰ এই দুখিত অসম দেশক এই দুখিত অৱস্থাৰ পৰা কেতিয়া মুক্ত কৰিব?” আনপৰাম ফুকনৰপৰা এই ছাত্ৰজনেলৈকে দেশৰ উন্নতিৰ বাবে সকলোৰে ভাৰসা জগদীশ্বৰৰ ওপৰত। কিন্তু সেই উন্নতিৰ বাধাকোন? “অসম দেশত গণক, বামুন, মজলত, এই সকলেই অনেক প্ৰকাৰে উন্নতিৰ পথ বাধা কৰিছে; কিয়নো তেওঁবিলাকে ‘গ্ৰহৰ দোষ, বুৰা ডালবিহাৰ দোষ’, এই বুলিয়েই মিছা মিছাকৈ ফাকি দি থাই। সেই সকল পুঠিলেই তেওঁ অজপ ভাল হোৱাৰ আগন্তুক থাকে।” প্ৰসংগতঃ ছাত্ৰজনে হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ সদ্যপ্ৰকাশিত “কানীয়াৰ কীৰ্তনৰ” নামো লৈছে। পতিকে “এজন জুলৰ ছাৱ”ৰ নামত চিঠিখন শিৱসাগৰৰ ডেকা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱায়ে লিখিছিল বুলি বহুতে ভাবিছিল। সেই দৰি অক্টোবৰ ১৮৬১ সংখ্যাত সেই “শ্ৰীসোনাৰ চাঁদ” বৰুৱাই এখন চিঠি লিখি জনালে, “যদিও সেই পত্ৰত লিখা কথাত আমি সম্পূৰ্ণ অমাত্ৰি ন হওঁ, তথাপি সি আমাৰ লিখা ন হয়” বুলি।

পাদুৰি, বেপাৰী, দেশ শাসন কৰোঁতা, শিক্ষক ছাহাবসকলৰ সমাহাৰত কলিকতাৰ জীৱন দৃঢ় গতিত পৰিৱৰ্তিত হ'বলৈ ধৰিলে। অসমলৈ ব্ৰিটিশৰ দখলো আহিছিল বংগৰ বহুত পিছত, তাৰ পিছতে আকোঁ পাকত্যা জীৱনৰ প্ৰভাৱো আহিল আঁত ধৰি গতিত। গতিকে পৰিৱৰ্তনৰ হেঁচাও অসমত আঁত কমহে অনুভৱ কৰিলে। ইংৰাজ প্ৰশাসক আৰু ছুলৰ শিক্ষক আৰু আমেৰিকান আৰু ইউৰোপীয় পাদুৰিক ধৰি অসমত 'কটা টুইনো কেইটা' হৈছিল? সেইসকলৰ আচাৰ-বিচাৰ, আহাৰ-বিহাৰ আদিৰ আকৰ্ষণে ব্যক্তিগত জীৱনৰ সীমাৰপৰা বাহিৰ ওলাই সামাজিক প্ৰণয়নৰ ৰূপ লোৱাৰ সুবিধা সবহ নাপাইছিল। সিসকলৰ জীৱন-বীক্ষা, জীৱন-পদ্ধতিৰ প্ৰভাৱো সেই বাবে অসমীয়া জীৱনৰ দৃৰতে সীমিত হৈ বৈ গৈছিল। যিসকল স্থানীয় লোকে ছৰকাৰী চাকৰি কৰিছিল সেইসকলে আয়মেৰে বাহিৰত মুকলি-হাকলিকৈ চলা-ফুৰা কৰিছিল; কিন্তু ঘৰলৈ ঘূৰিলেই তেওঁলোক 'নমো নমো পাৰিজাত' হৈ পৰিছিল। অসমীয়া সমাজৰ 'ওপৰ ৰাপ'ৰ লোকে খ্ৰীষ্টধৰ্ম গ্ৰহণ নকৰিছিলেই। বাতিৰাম দাস কায়স্থ যদিও শিৱসাগৰৰ সমাজত তেওঁ নতুন মানুহ; তেওঁ সেই ধৰ্ম লোৱাতো সমাজত চাপলাৰ সৃষ্টি হৈছিল। আন যিসকল খ্ৰীষ্টিয়ান হৈছিল, তেওঁলোকক ভবা সমাজে দৃৰতো দূৰ বুলিহে ভাবিছিল। সমস্ত উনবিংশ শতিকাৰ প্ৰায় তিনি চতুৰ্থাংশ কাল দয়াময় ব্ৰিটিশ ছৰকাৰৰ তলত থাকিও অসমে কলেজ এখনৰ মুখ দেখা নাপালে; যিবা ইংৰাজী ছুল পাইছিলো, তাৰো লেখ আঙুলিৰ মূৰত ৰোৱা। নিজৰ ভাষা নিশিকিবলৈ-নপঢ়িবলৈ ছৰকাৰৰ তিনি কটপা; যিবা লোকৰ ভাষা এটা শিকাবলৈ কৰ্তাসকলৰ যত্ন, তাকতো শিকাই হৈ নুঠে। গতিকে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অসমৰ গতি সাধুকথাত বৰ্ণোৱা পিছল ৱাটত এথোজ আগ বাঢ়িলে দুথোজ পিছুৱাই আহিব লগীয়া হোৱা গতি। এই সময় নিজৰ সংস্কৃতিক পাহৰাৰ সময়; তাৰ লগত ভাটীৰ সংস্কৃতিৰ সমন্বয় ঘটোৱাৰ চেষ্টা কৰাৰ স্বৰ্ণযুগ নহয়। আনন্দৰাম ফুকনৰ দৰে দুই কি এজন যি অসমীয়া কলিকতাৰ হিন্দু কলেজত পঢ়িছিলগৈ, তেওঁলোকে কোনো নতুন সামাজিক বিদ্ৰোহ আনি ঘৰ সুমুৱাবিহ নোৱাৰিছিল; তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ ছাহাব-ছুহুৰ আহিলে বহুৱাব-মেলিবৰ কাৰণে ছাহাবী আদৰ-কায়দাৰ যি নতুন ব্যৱস্থা আছিল, দেশীয় বৰলোকসকলক সোধ-পোছ কৰিবৰ কাৰণে তাৰ নিলগত দিহা কৰিব লাগিছিল। এইদৰে দুটা সংস্কৃতিৰ সহায়স্থানৰ (অৱশ্যে শান্তিপূৰ্ণ সহায়স্থানেই) ব্যৱস্থাহে মাত্ৰ কৰা হৈছিল।^১ ৰাজা ৰামমোহন ৰায়, ঈশ্বৰচন্দ্ৰ বিদ্যাসাগৰৰ নেতৃত্বত কলিকতাৰ বিধৱাৰ পুনৰিৰাহৰ উদ্যোগৰ বাৰ্তা তৰুণ ছাত্ৰ গুণাভিৰামে শিৱসাগৰীয়া "অবুনোদই"লৈ ঘনাই পঠিয়াই আছিল।^২ সেই লৈ তেওঁ দুখনকৈ নাটকো লিখিছিল। কিন্তু অসমত বিধৱা-বিৱাহৰ প্ৰশ্নই এটা আন্দোলনৰ ৰূপ লোৱা নাছিল। গুণাভিৰামে নিজে তেনে বিয়া কৰি ব্ৰাহ্মধৰ্ম আঁকোৱালি ল'ব লাগিছিল; হেমচন্দ্ৰ বৰলা হৈ বিধৱা-অমৃত্যু কাকো বিয়া নকৰি ধনাত্মকভাৱে এক ঋণাত্মক অৱস্থানত বৈ গৈছিল। নতুন জীৱনৰ প্ৰভাৱত অসমত মদ্যপান আদি আধুনিক "বিভিচাৰ" সোমোৱাৰ সাক্ষ্য "অবুনোদয়ে"ই দিব; সেইবোৰৰ বিৰুদ্ধে "অবুনোদয়ে"ই খণিকৈ হ'লেও মাত মাতিছিল।

^১ আদৰ্শবাদী-ৰূপে আনন্দৰামে অসমত দ্বিতীয় এখন ইংলেণ্ডৰ স্বপ্ন দেখিছিল। কিন্তু ইংলেণ্ডৰ সেই সমৃদ্ধি এক সৰ্বব্যাপক ঔদ্যোগিক আন্দোলনৰ ফল। ভাপ নাও, ভাপ বথ চলা, খেতি-বাতিতো কল-কাৰখানা চলা সমস্ত ইংলেণ্ডৰ নিচিনা এখন ফুলবাৰীৰ স্বপ্ন হ'ল এক দূৰ-দূৰণিৰ এন্ড ডোবাডো। মিষ্টৰ ওচৰত দাখিল কৰা ক্ৰমিক পত্ৰতো ফুকনে কৃষিপৰা ন্যায়ালয়ৰ বিধিলৈকে অসমৰ এক আদৰ্শবাদী ৰূপৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল— ছাৰ ব্ৰডি শাসকসকল মনোযোগী বুলি সমূলে কোৱা নাহায়। গতিকে সি দূৰৰ বস্ত দূৰতে বৈ গৈছিল।

^২ গুণাভিৰামে 'কলিকতাত থকা এজন অচমিয়া লোক' নাম লৈ "বিবাহৰ সময়ত জি সকল নিম্নম গ্ৰতিপাজন কৰা কৰ্তব্য তাৰ কথা" (ডিচেম্বৰ ১৮৫৩) আৰু

'বিধৱাৰ বিবাহ' (জানুআৰি ১৮৫৪) আৰু জি. ৰ. নাম লৈ 'বিধৱা বিবাহ' নামে কেইবাটাও লেখা (জানুআৰি, চেপ্তেম্বৰ ১৮৫৬, মেই, নৱেম্বৰ ১৮৫৭) আৰু 'দুজন বিধৱা চোআলিৰ বিবাহ হোআ কথা' (জানুআৰি ১৮৫৭) লিখিছিল। 'অবুনোদই'তে (মাৰ্চ, জুলাই ১৮৫৮) তেওঁৰ "ৰাম নহমি নাটক" ওলাবলৈ ধৰে। তেওঁৰ বাহিৰেও একে বিষয়ত শ্ৰীসোনাৰ চাঁদৰ 'অনেক বিয়া কৰা অকুপুত', ৰু. বা.-ৰ (আগষ্ট ১৮৫৭), 'এজন সংসাৰৰ লোক'ৰ (এপ্ৰিল ১৯৫৮) আৰু ন. ল. ফ.-ৰ (ডিচেম্বৰ ৬৯) 'বিধৱা বিবাহ'-শীৰ্ষক প্ৰবন্ধ প্ৰকাশিত হৈছিল। এইদৰে কাকতখনে বিধৱা-বিবাহৰ সপক্ষে এক অভিযানৰে সৃষ্টি কৰিছিল।

শিক্ষাৰ বিস্তাৰ, স্ত্ৰী-শিক্ষাৰ আৰম্ভণ, কুসংস্কাৰ-কুবিদ্বেষ-পৰিহাৰ আদিৰ হকেও “অবুনোদয়ে” পাঠসকলৰ মনৰ পৰিৱৰ্তন ঘটাবলৈ বিচাৰিছিল।^১ যি শিক্ষিত, কুৰীতি-কুসংস্কাৰ-মুক্ত সমাজৰ পৰিকল্পনা “অবুনোদয়ে” অসমীয়াসকলৰ আগত দাঙি ধৰিবৰ প্ৰয়াস কৰিছিল, তাৰ আদৰ্শই হয়তো জাতীয় মানসত মৃদুভাবে আলোড়ন সৃষ্টি কৰিছিল, কোনো বিপ্লৱ-উৎপ্লৱ হয়তো নজন্মাইছিল আৰু কাকো সমাজৰ বিদ্ৰোহী কৰিও তোলা নাছিল। এইদৰেই বোপ্ৰিষ্ট আৰু “অবুনোদই”ৰ অসমীয়া ভাষা উদ্ধাৰ কৰাৰ যুগমীয়া কীৰ্তিক কোনো প্ৰকাৰ সম্বন্ধে ম্লান কৰি পেলোৱা নাছিল—যদিও সেই বোপ্ৰিষ্টসকল পৃথিৱীৰ সিঁচুটিখন এখন দেশৰ, আমাৰপৰা পৃথক এক ভাষা সংস্কৃতিৰ লোক। বৰং তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰাণৰ শক্তি আৰু সুখমা দি অসমীয়া ভাষাক আপদৰপৰা ৰক্ষা কৰি, লালন-পালন কৰি, নতুন যুগৰ যোগ্য মাধ্যম কৰি থৈ যোৱাত জাতিটো তেওঁলোকৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞ ব'ল।

বৰ্তমান প্ৰকাশনৰ সম্পৰ্কত :

“অবুনোদই”ৰ বিবিধ বছৰৰ বিবিধ ভাগবোৰ আজি দেৱৰ দুৰ্লভ হৈ পৰিছে। প্ৰকাশকসকলে মাহে মাহে সংবাদপত্ৰ (newspaper) আৰু গিয়ানভণ্ডাৰ (magazine) ৰূপত কাকতখন প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰি গিয়ানভণ্ডাৰৰ কিছু কিছু ভাগ একেলগ কৰি বন্ধাই লৈ বিক্ৰী কৰিছিল। জানুৱাৰি ১৮৫১ সংখ্যাত প্ৰথম চাৰি বছৰৰ গিয়ানভণ্ডাৰ খণ্ডকেইটাৰ জাননী দিছিল, বছৰেকৰ এশ পিঠিত এটকাটক দামত। নৱেম্বৰ ১৮৫২ সংখ্যাত প্ৰথম চাৰি বছৰৰ একেলগ কৰি বন্ধা আৰু প্ৰথম দুবছৰৰ একেলগ কৰি বন্ধা কিতাপৰ বিজ্ঞাপন দিছিল। আমি অধ্যাপক বিৰিঞ্চিকুমাৰ বৰুৱাৰপৰা ১৮৪৬ৰ জানুৱাৰীৰপৰা ১৮৫৪ ছনৰ আগষ্টলৈ সংখ্যাবোৰ এখন কৰি বন্ধা “অবুনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ” পাইছিলো।^২ তাৰ ১৮৫৩ৰ ডিচেম্বৰলৈকে ইংৰাজীত বিষয়-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী (Index) সন্নিৱিষ্ট হৈছে, কিন্তু ১৮৫৪ বছৰটোৰ সংখ্যাবোৰ, পূৰা নহয় বাবে বোধ হয় সেই বছৰৰ সূচী দিয়া হোৱা নাই। এই বন্ধা “অবুনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ”কে বৰ্তমান সংস্কৰণৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ১৮৫৪ৰ ইংৰাজী বিষয়-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী আমি যোগ দিছো। তদুপৰি সমস্ত সংস্কৰণৰ অসমীয়াতে সংখ্যা-ক্ৰমত বিষয়-সূচী আৰু লেখক অনুসৰি বিষয়-সূচী নতুনকৈ তৈয়াৰ কৰি দিয়া হৈছে। এই বিষয়ত কিছু কাম ডক্টৰ বৰুৱা-সংকলিত “অবুনোদইৰ ধলফাট”ৰ আমি লিখা ভূমিকাত কৰিয়ে থোৱা আছিল। বৰুৱাদেৱৰ স্মৃতি বৰ্তমান সংস্কৰণে বহন কৰিব লাগিব।

আমাৰ শ্ৰদ্ধেয় গুৰু ডক্টৰ সূৰ্যকুমাৰ ভূঞাদেৱৰ ব্যক্তিগত গ্ৰন্থাগাৰত পোৱা গৈছিল পঞ্চমৰপৰা অষ্টম বছৰলৈকে বন্ধা “অবুনোদই”; কিন্তু সেয়ে শেহৰ ফালে আধবুৰা। এই গোটেই খণ্ড উপযুক্ত ১৮৪৬-৫৪ ছনৰ বন্ধা খণ্ডৰ পেটতে সোমাই পৰিছে।

জুলাই ১৮৬১ৰ “অবুনোদই”ত প্ৰথম পোন্ধৰ বছৰৰ (১৮৪৬-১৮৬০) গিয়ানভণ্ডাৰ অৰ্থাৎ আলোচনী তিনিটা কিতাপ কৰি চামৰাৰে বাৰ্ষিক বিক্ৰীৰ জাননী দিয়া হৈছিল। কিন্তু বৰ্তমানে কোনো ঠাইতে কাৰো হাততে তেনেভাৱে বন্ধা “অবুনোদই” থকা বতৰা আমি পোৱা নাই।

^১ সম্পাদক উইলিয়াম হাৰ্ডে (জুলাই ১৮৬১) অসমীয়া মানুহে “অবুনোদই” পঢ়াৰপৰা কেনেকৈ উদাৰ ধৰণ-ধাৰণ আহৰণ কৰিছিল, তাৰ ইংগিত দি লিখিছিল—
“The Editor believes that the natives read the Orunodoi with a gradually increasing interest....

“The Editor feels confident none will doubt that the Orunodoi has been useful to the natives of this secluded Province, in the diffusion of general information and more liberal ideas.”

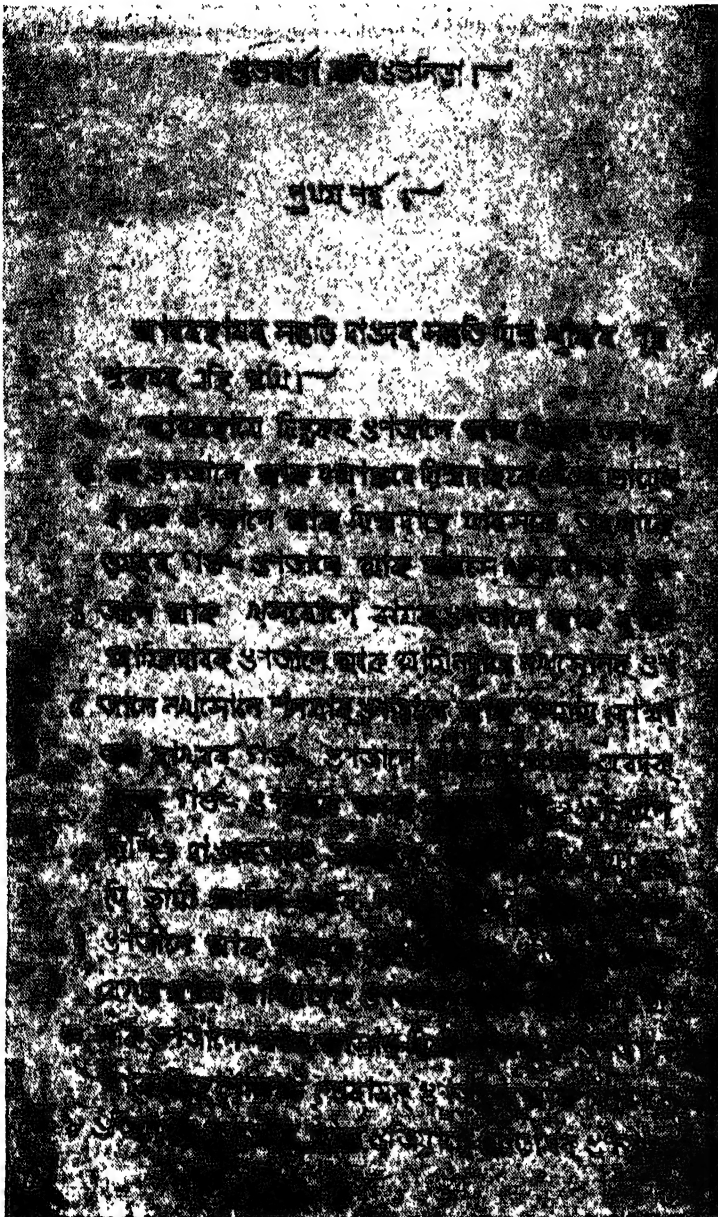
^২ এই কিতাপকৈ বন্ধা প্ৰায় ন বছৰৰ আলোচনীখনত প্ৰথম আঠ বছৰৰ মাথোন উল্লেখৰে এখন ছপা নাম-পাত (title-page) লগাই দিয়া হৈছে এই বুলি :
ORUNODOI, / A / MONTHLY MAGAZINE / DEVOTED TO / RELIGION, SCIENCE, / AND / GENERAL INTELLIGENCE. / 1846-53 / SIBSAGOR, ASAM : / PRINTED AT THE AMERICAN BAPTIST MISSION PRESS. / 1846-53.

১৮৫৪ৰ ছেপ্টেম্বৰপৰা ডিচেম্বৰলৈ মুঠ ৯৬ পিঠিব অসমত ক'তো সন্ধান পোৱা নগৈছিল। সেই পাত্ৰবোৰ ফটোসেটট নকল এটি তেতিয়া বোৰহাটৰ ইস্টাৰ্ণ থিঅলজিকেল কলেজৰ মিস্টাৰ জৰ্জ জিলেন্সিয়ে উপৰ্যাচি আমেৰিকাৰ যুক্তৰাষ্ট্ৰৰপৰা বোগাব কৰি আনি আমাক দিয়ে।

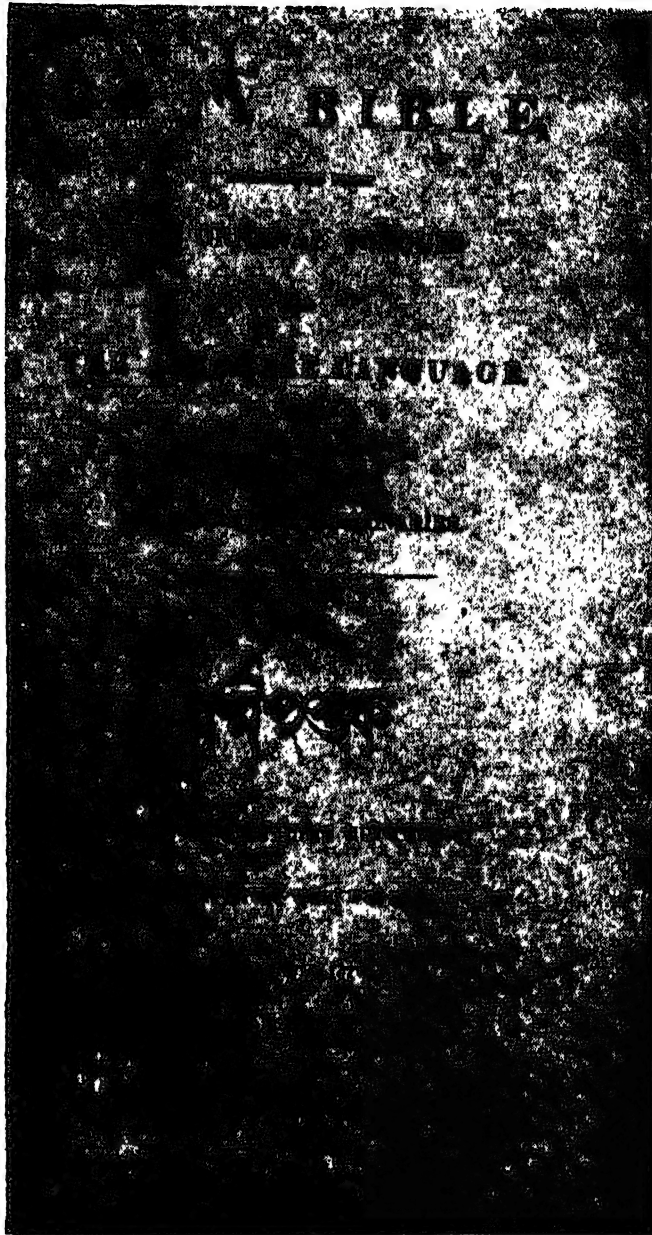
অসমত বেপ্টিষ্ট মিছনেৰিসকলৰ কাৰ্য-কলাপ আৰু অসমীয়া সাহিত্যৰ হকে সিসকলৰ প্ৰবন্ধৰ বিষয়ে আধুনিক পৰ্যায়ত প্ৰথম বহুল অধ্যয়ন আমাৰ অগ্ৰজ ডিচেম্বৰ মেককৰ “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”ত (যোৰহাট ১৮৫৯ শক) সন্নিবিষ্ট হৈছে। তেওঁৰ “অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত ভূমিকা”ত (যোৰহাট ১৮৬০ শক) আৰু *New Light on the History of Asamiya Literature*-অত (গুৱাহাটী ১৯৬২) আৰু কিছু নতুন সমল সোমাইছে। এসময়ত গুৱাহাটীত থাকি বেপ্টিষ্ট সমাজৰ কাম কৰা ডক্টৰ ভিক্টৰ হিউগো ষ্টাৰ্ড *Baptists in Assam: A Century of Missionary Service: 1836-1936* (Chicago, Illinois, 1935) আৰু ফ্ৰেডাৰিক এছ. ডাউল্ডৰ *The Mighty Works of God: A Brief History of the Council of Baptist Churches in North-East India: The Mission Period 1836-1950* (গুৱাহাটী ১৯৭১) পুথিত, ডাউল্ডৰ *Bronson Papers*-সম্বন্ধীয় ‘Missionaries and the Language Controversy in Assam’ (প্ৰবন্ধটি ডাউল্ড হাহাবে আমালৈ পঠিয়াইছিল, তাক গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ *Journal*-অত প্ৰকাশ কৰা হৈছে) আৰু মিস্টাৰ জৰ্জ জিলেন্সিয়ে কেইবাটিও বিভিন্ন পত্ৰিকাত প্ৰকাশিত প্ৰবন্ধত অসমৰ এই আন্দোলন-পোহৰ-মিহলি যুগটোৰ ওপৰত আলোকসম্পাত কৰা হৈছে। আমাৰ এই ভূমিকাত এই মূল্যবান লেখাবিলাকৰ মুকলি সহায় লোৱা হৈছে; কিন্তু ভূমিকা লেখা সময়ত দুটামান অসুখে আমাক টানি-আঁতুৰি থকা বাবে পাদ-টীকা আদি আধুনিক উপায়েৰে আমি প্ৰমাণীকৰণ (documentation) কৰি যাব পৰা নাই। (সময়ত সেই কাম কৰা যাব।) আধুনিক দুই-এজন লেখকে এই এক গতিকাৰী আগৰ কথা লিখোঁতেই কল্পনাৰ সহায় সবহকৈ লোৱা বাবে সিসকলৰ লেখাত সত্য কিছু বিকৃত হৈ পৰা দেখা গৈছে। গতিকে মূল “অবুনোদই”-প্ৰকাশৰ নিচিনা কৰ্ম হাতত লৈ অসম প্ৰকাশন পৰিষদে ঐতিহাসিক অধ্যয়নৰ হক-স্বাক্ষৰ কামকে কৰিছে।

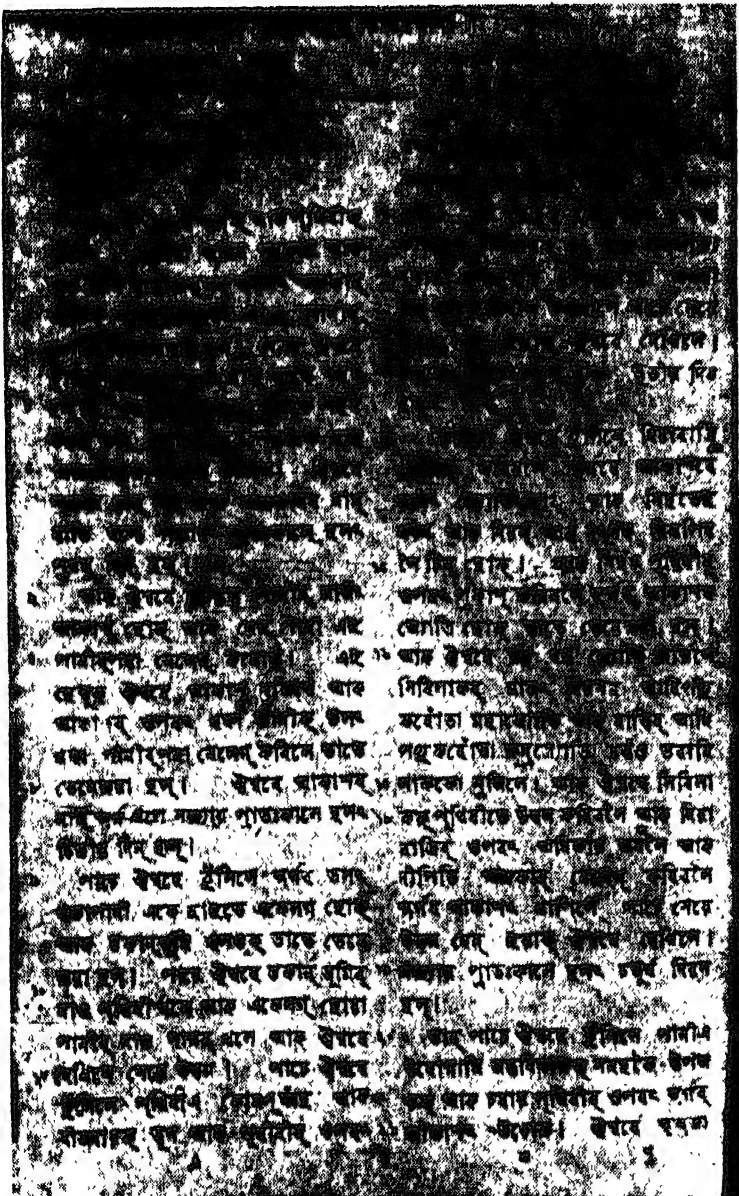
১৮১৩ত হুগা হোতা “ধর্মপুস্তক” জন্ততাপব নাম-পাত

১৮১৬ত হুগা হোরা "ধর্মপুস্তক"র অন্তভাগের প্রথম পিঠি

১৮৪৬-৪৮ খ্রিস্টাব্দে "হিব্রু ভাষা"র প্রথম সংস্করণ

১৮৩৩ত ছপা হোতা "ধর্মপুস্তক"ৰ আদিভাগৰ প্রথম পিঠি

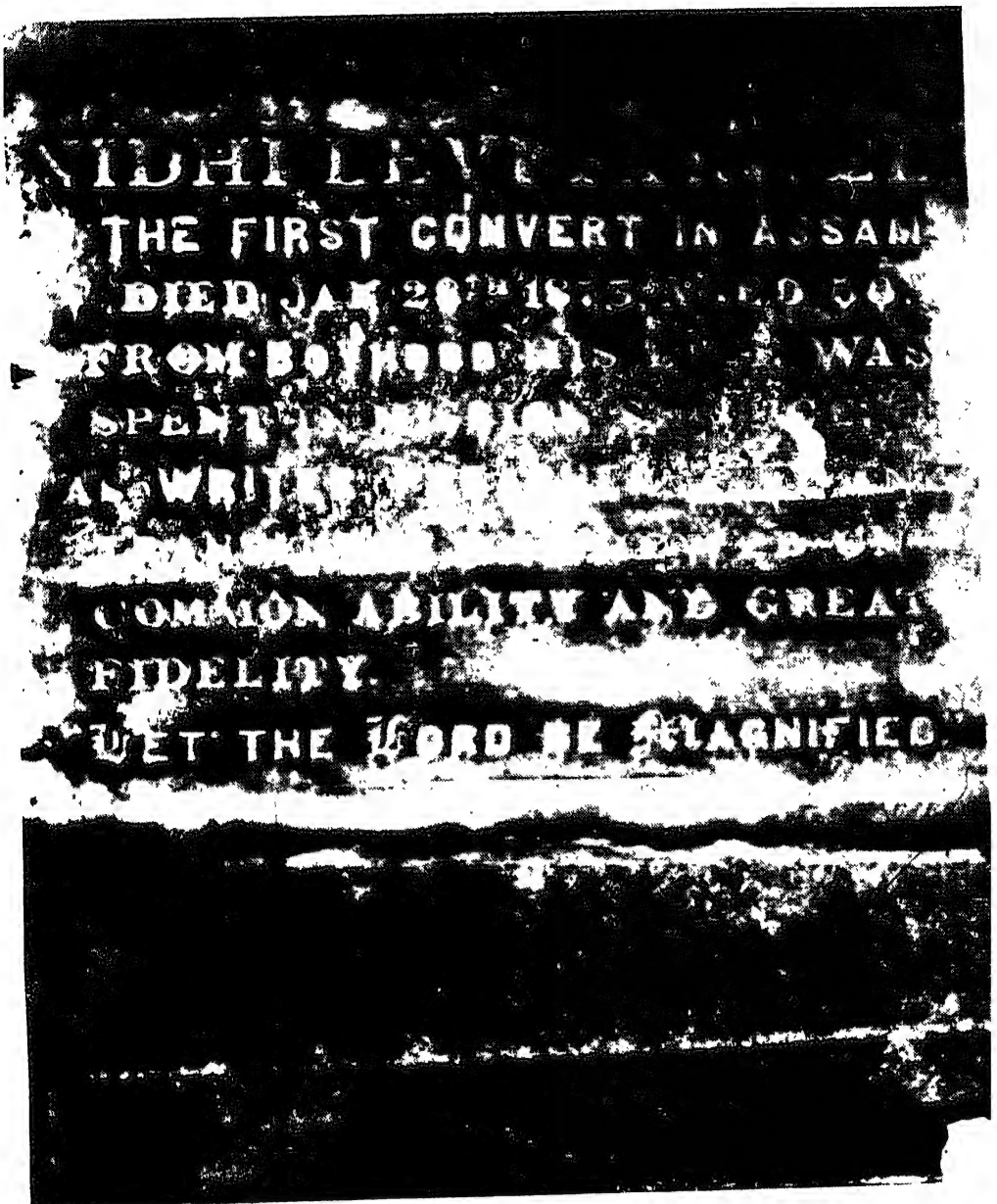
ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন
ডক্টৰ ভি. এইচ. অৰ্ডৰ "বোপিস্ট্ৰছ ইন্‌ আসাম"ৰপৰা

ডক্টৰ মাহেন্দ্ৰ ব্ৰহ্মন

শ্ৰীমতী ইলাইজা হাইমিনি ব্ৰাউন
ভিষেকৰ নেওগৰ "আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী"ৰপৰা

শিবসাগৰ খ্ৰীষ্টিয়ান কবৰখানাত নিধি লিবাই ফাৰোৱেলৰ সমাধি-ফলক

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা। মো° সিঙ্গাগৰ, জানোআৰি ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। ১ বছৰ।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1846. NO. 1.

জোআ বছৰৰ কথা।

Summary of Events in 1845.

১৮৪৪ ইং সঁকৰ ১ জানোআৰিৰ পৰা এৰ-চৰৰ ভিতৰত ইংলণ্ড দেশত ঠায়ে ঠায়ে ২৪-২০ ০০ ০০০ চিটি ডাক্ত পঠোআ হ'ল।

১৮৪৫ৰ ৭ জানোআৰিত এক নেজাল ভৰা কলিকতাত দেখা হৈছিল।

২ জানোআৰিত মান দেশৰ পূব ফালে মল-মাইন নামেৰে কল্মানিৰ এক বৰ নগৰত জুই লা-গি ৮০০ ঘৰ পুৰিলে।

মেক্‌চিকো দেশৰ চাষ্টিয়ানা নামেৰে এক সে-নাংপতি সেই দেশৰ ৰাজ মেলৰ বিৰোধে ১০০০০ সেনাই সৈতে বন পতাৰ নিমিত্তে ১৫ জানোআ-ৰিত তাক ধৰি দেশান্তৰ কৰিলে।

৪ কেবোআৰিত লণ্ডন ৰাজ নগৰত শ্ৰীশ্ৰীমতি মহা ৰানিএ ৰাজ মেল পাতিলে।

১৩ কেবোআৰিত কলিকতা নগৰত জুই লাগি অনেক ঘৰ পুৰিলে।

৫ হাত বহল, ৩৬ হাত দিহল, এনে বৰ দুৰ্বিন হ'চ নামেৰে এজন লৰ্ড সাহাবে সাজি ৫ মাৰ্চত প্ৰথমে তাক ফুলি আকাদলৈ চাই, জোন ভৰা আহি কৰি সকলোকে অতি ভাল ৰূপে দেখিলে।

জিউভৰা দেশৰ পৰা জি কোনো বাপু লোকে লঙাত গৌতমা অৰ্ছাত বোধ দেৱতাক নেহা কৰিবলৈ গৈছিল, সিবিলাকৰ আগত এক দাঁত গৌতমাৰ দাঁত ফুলি লঙাৰ বাপুএ ১৫ মাৰ্চত ধৰ্ম কৰালে।

চুইচ দেশৰ মানুহৰ ভিতৰত কঁজিয়া লাগি বন কৰি, মাৰ্চৰ মেল এপ্ৰেলৰ প্ৰথম এই দুই দিনত দুই তিনি হেজাৰ মান মানুহ মৰিল।

৭ এপ্ৰেলত মেক্‌চিকো নগৰত বৰ জুইকঁপ গল, তাতে নাম ঘৰৰ মঠ আৰু আন আন পকি-ঘৰো অনেক ভাগি পৰিল।

১১ এপ্ৰেলত আমেৰিকা মিল বেসৰ পিত্চ-বৰ্গ নামেৰে এক নগৰত জুই লাগি ১২০০ ঘৰ পুৰিলে। ঘৰ বহু এন্দাজেৰে ২৪০০০০০ টকা হানি হ'ল।

গ্ৰেট ব্ৰিটন নামেৰে লোহাৰ এখন নকুন বৰ জাহাজ ৰাজ নগৰত ২২ এপ্ৰেলত মহা ৰানিএ চাবলৈ গল। সেই জাহাজ ২১৫ হাত দিহল, জি তাপৰ কল লগোআ হৈছে, তাৰ ১০০০ ঘোঁৱাৰ সমান বল হ'ই।

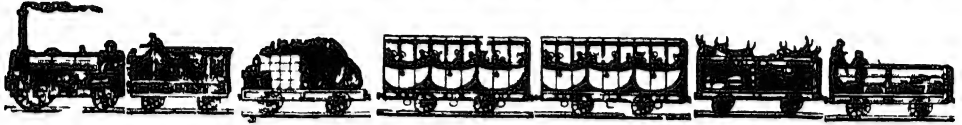
কাবুল কাছাৰৰ উত্তৰ বোখাৰা দেশৰ ব-জাই দু জন সাহাবক ধৰি ৰাখিচে ফুলি সুনি, উলুক নামেৰে এক ইংৰেজি পাৰুৰি সাহাবে আগৰ বছৰত তালৈ গৈ বজাই সেই দুই সাহাবক মৰা কৰি, ইংৰেজি আহি এপ্ৰেল মাহত ইংলণ্ড দেশ পালেহি।

চিচিল দেশৰ বজাই চৰ্কাটি দেশৰ পৰ্বতৰ লোকে সৈতে বন কৰিবলৈ ১৫০০০০ সেনা পা-তিলে।

ইংলণ্ড দেশৰ ৱাৰ্মত নগৰত এক ৰাজিকৰে ডামোৰ্চৰ নিমিত্তে এটা চৰিয়া বৈত পেলাই, টা-নিবলৈ ৪ হাজ হাঁহ লগাই, পাচে চৰিয়াক উঠি

নৈত উজাই গল। ওচৰত থকা সাকো এটাত ৪।
৫ স মানুহে বজা চাবলৈ উঠিলত সাকো ভাগি
গল, সকলো মানুহ পানিত পৰি ১০০ মৰিল।
সেই দিনৰ তাৰিখ ২ মেই।

বজাল হিন্দুস্থান দেশত ধুঁআৰ বধ জোআ
বেলবদ পাতিবলৈ অনেক মানুহে নিবেদন কৰাত
ইংলণ্ডত থকা শ্ৰীজ্ঞত কল্লানি বাহাদুৰে তাৰ
উপাই কৰিবৰ নিমিত্তে এই দেশাধিপতি গবৰ-
নৰ জেনৰল চেৰ হেনৰি হাৰ্ডিজলৈ মেই মাহৰ
৭ তাৰিখত চিঠি লিখি দিলে। সেই কথা সিধি
হলে এই দেশৰ মানুহে আন দেশি লোকৰ নি-
চিনা স্তম নো চোআকৈ অতি বেগেৰে অহা জো-
আ কৰি অনেক লাভ পাব। ইংলণ্ড আদি কৰি

মানুহ থকা দুখান, গৰু মেৰ চাগ থকা দুখান,
মুঠে লাভ খান বধ একে ডাপৰ কলেৰে টানি নি-
য়া হৈছে।

নুজিলণ্ড মাজুলিত ইংৰেজি লোকে জি নগ-
ৰত নিবান কৰে, তাতে আদিবাসি আৰব লোকে
মেই মাহৰ ৮ তাৰিখত বন কৰি ১৫। ২০ মা-
নুহ মাৰিলে।

কটলণ্ড মিস্যনেৰি পাদুৰিৰ বিদ্যালয়ত সিকা
অনেক চাতৰে হিন্দু ধৰম এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম
লোআ হেতুকে ২০ মেইত ২০০০ মান হিন্দু
মানুহে গোট খাই আলচ কৰি, ইংৰেজি বিদ্যা-
ৰে সৈতে হিন্দু ধৰম সিকাৰ নিমিত্তে আন এক
বৰ পৰ্হী সালি পাতিবলৈ উপাই কৰিলে।

আমেৰিকাৰ কুইবেক নামেৰে এক নগৰত
২৮ মেই তাৰিখত জুই লাগি ১৫০০ ঘৰ পুৰি-
লে; ছানি হল ৮০০০ ০০০ টকা। আৰু
জুইত দু কুৰি মান মানুহ মৰিল।

এপেল আৰু মেই মাহত জৰ্মান দেশৰ অনেক
খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে বোমি ধৰম এৰি, জৰ্মান কাথ-
লিক মণ্ডলি নামেৰে এক নতুন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি
পাতিলে।

৮ জুনত ইংলণ্ডত এক নেজাল ভৰা দেখা হল।
কলিকতাৰ ওচৰে বালি খালৰ ওপৰত জি

ইউ পৰ সকল দেশত এনে ডাপৰ কল লগা বখত
জাই। সেই বধ সন্মানে জাবৰ নিমিত্তে লোহাৰ
দুডাল আলিত পাতে, তাকে বেলবদ বোলে।
বধৰ ঘিলা সোমাই জাবৰ নিমিত্তে সেই লোহাৰ
ডালত লোৰ থাকে, তাতে একে চৰে জাই।
এনে বধ এক ঘৰিতে ডেৰ কুৰি, দু কুৰি, তিনি
কুৰি মাইল অৰ্থাত এইমান ডাৰৰ বাট জাব পা-
বে; কোনো কালত তাতকৈ অধিকো জাই। ইং-
লণ্ডত ২০৬২ মাইলৰ দিঘল বেলবদ পাতি
আছে; আমেৰিকাতো আছে চায়ে চায়ে ৩৬৮৮
মাইল। বেলবদত জোআ বধৰ নকচা তলত লিখা
আছে। প্ৰথম বধত কল থাকে, দ্বিতীয় বধত জুইত
দিবলৈ নাগ মাটি, তাৰ পাচে বস্ত্ৰ ধোআ এখান,

নতুন লোহাৰ সাকো সাজিছে, ১২ জুন তাৰিখত
ভাগি পৰিল। সেই সাকো ১৬৭ হাত দিঘল।

মাদাগাস্কাৰ মাজুলিৰ বানিএ ইংৰেজি আৰু
ফাঞ্চি মানুহক অনেক দুখ দিয়াৰ কাৰনে ইং-
ৰেজি জাহাজ এখান ফাঞ্চি জাহাজ দুখান সেনাই
সৈতে গৈ, তামাতাবে নামে এক কোঁঠ থকা নগ-
ৰত চাপি জুখ কৰিলে; দু কুৰি তিনি কুৰি মানুহ
মৰিল, তাতে কোঁঠ সোমাব নোআৰাত জাহাজ
হুকি আহিল।

আফ্ৰিকাৰ ভিতৰ আলজেৰি দেশৰ আৰব মা-
নুহে সৈতে ফাঞ্চি সেনাবোৰে বন কৰাত আৰব
লোকে লৰা তিৰোতা গৰুএ সৈতে এটা বৰ দিলৰ
গাঁতত সোমাল। তাতে ফাঞ্চিএ সোমাব নোআ-
ৰি সেনাপতিৰ হুকুমেৰে বহু খৰি গাঁতৰ মুখত
চপাই অতি নিৰ্দয়া হৈ ১৮ জুনত জুই লগাই
সকলোকে পুৰি মাৰিলে। পাচ দিনা জুই বুমা-
লত সেনাবোৰে সোমাই ৬০০ মৰা মানুহক পা-
লে। আৰু কোনো কোনো এখা মৰা মানুহকো
পালে।

২০ জুনত টাহিটি মাজুলিত আদিবাসি মা-
নুহে সৈতে ফাঞ্চি লোকে জুখ কৰি দুইবোৰ অনেক
মানুহ মৰিল। দুই তিনি বছৰ মান সেই বন
হৈছে। তাৰ কাৰন এই; টাহিটি লোকে আগ-

ৰে পৰা দেও পূজক আৰু বাইথসৰ মিচিনা হৈছিল; পাচে ইংৰেজি মিসানেৰি পাদুৰি সাহাৰে গৈ ধৰম সিকোআত টাৰিটি লোকে দৃষ্ট আচাৰ এৰি খৃষ্টিয়ান ধৰম ললে। ফাঞ্চি দেসৰ ৰোমি পাদুৰিএ তাকে দেখি ধৰম ওলোটাৰি ৰোমি ধৰম সিকাৰৰ নিমিতে তালৈ গল; কিন্তু পোমাৰে নামেৰে টাৰিটিৰ বানি বাদ্‌সাই সেই ৰোমি পাদুৰি তাতে ধৰম সিকাৰলৈ নি দিলে; সেই নিমিতে ফাঞ্চি বজাই তেঁতে সৈতে বন কৰি বহু মানুহক মাৰিলে; সেস জিখাকিল হাবিত পলাই আছে, পোমাৰে বানিও দেসান্তৰ হল।

শীজুত যেটচ নামেৰে এজন বাপ্তিষ্ট মিসানেৰি পাদুৰি সাহাব নথিয়া হেতুকে ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে চুক সাগৰত ৩ জুলাইত খৃষ্টিৰ আসুইত পৰলোক প্ৰাপ্ত হল। তেঁও বজাল দেসত ৩০ বছৰতকৈ অধিক থাকি ধৰম পুথি খন বজালি ভাসাৰে ভাঙ্গি লিখিলে, আৰু ধৰম পুথিৰ অন্তৰ ভাগ সংক্ষিপ্ত আৰু হিন্দুস্থানি ভাসাৰে লিখিলে; তাত বাজে সংসাৰিক বিদ্যাৰ ১০। ১২ খান পুথি লিখি, এই দেসৰ মানুহক অনেক উপকাৰ কৰিলে।

৪ জুলাইত তেৰুচান নামেৰে এক দেস আমেৰিকাৰ মিল দেসবোৰে সৈতে সঙ্গ লৈ একে দেস হল।

৭ জুলাইত বজাল দেসৰ শ্ৰীধাৰকানাথ চাকুৰ বাপু এলগুন নগৰত ইংলণ্ডৰ মহা বানিৰ আগত সাখ্যাত হোআত মহা বানিৰ আৰু স্বামি প্ৰফাল্‌বৰ্ত্তৰ মূৰৰ নক্চা সেই বাপুক দি মৰ্জদা কৰিলে।

জুলাইৰ ২৩ তাৰিখত ঢাকাত ভুইকঁপ গল; ২৬ তাৰিখত কলিকতা গুআহাটিতো হৈছিল।

২৫ জুলাইত নুজিলণ্ড মানুহে ইংৰেজি সৈতে আৰু ও জুপ কৰি তেৰ স মানুহক মাৰিলে।

তাগক্টৰ ৬ তাৰিখত অসম দেসত বৰ ভুইকঁপ হল: নগাঁও গুআহাটিত কেতাবাৰ পাকি ঘৰ মাটি ললে।

২ আগষ্টত ইংলণ্ডৰ ৰাজ মেল ডাণিলত শ্ৰী শ্ৰী মতি বিজয়ী মহা বানি আৰু তেঁওৰ স্বামি মহা মতিম প্ৰফাল্‌বৰ্ত্ত লগুন নগৰ এৰি হৰ্মা-

নি দেস চাবলৈ গল। সাগৰৰ বাট অন্ত পৰিলত আন্তৰ্জৰ্ম, বন, কোলোন, কোবৰ্গ আদি কৰি অনেক নগৰলৈ গৈ তাতে সকলো লোকৰ অনেক মান সত্কাৰ পালে।

আগষ্টৰ ১১ দিনত পাটনা নগৰত কইদি মানুহে ভাত বাজিবৰ কথাত আগা নে মানি হাকিমৰ বিৰোধে উঠি কিলি কিলি কৰিলে; তাতে চিপাহীএ বন্দুকেৰে গুলিয়াই এটা কইদিক মাৰিলে, পাচে সকলোৰো বসবৰ্ত্তি হল।

২৭ আগষ্টত অসম দেসত ভুইকঁপ হল।

গয়াৰ ১৩০০ ফাটকিয়া মানুহে একে লগে আলচ কৰি হাকিমৰ বিৰোধে উঠি দাবোগাক মাৰিলে, আৰু মাজেক্টৰ সাহাবকো মাৰিবলৈ উদ্যত কৰিলে। তেতিয়া বৰ্কান্দাজে হিলৈ এবেলি মৰাতে ১৬ টা কইদি মৰিলে; তাতেহে বস হল।

চেপ্তেম্বৰ প্ৰথম দিনত আইচলণ্ড মাজুলিৰ হেকুল। পৰ্বত ফুটি ভপত জোলৰ নদি ওলাল।

ডেন্মাৰ্ক দেসৰ ৰজাৰ পৰা জীৰামপুৰ নগৰ কিনি, ১১ অক্টোবৰত কল্লানি লোকে সেই নগৰৰ অধিকাৰ হৈ মহা বানিৰ নিচান তুলি ধলে।

আয়ৰলণ্ড নামে ইংলণ্ডৰ পশ্চিম বৰ মাজুলিত এই বছৰে বিলাতি আলুত কিবা ৰোগ হৈ গেলি জোআত সেই দেসৰ মানুহে ভাতৰ দৰে আলুকে খোআ সহজ দেখি এতিয়া বৰ দুৰ্ভিক্ষা হৈছে।

পঞ্জাব অৰ্থাত ৰঞ্জিতচিঙ্গৰ দেসৰ সেনাই আক্ৰমণ কৰি সত্ৰু নদি পাৰ হৈ কল্লানি দেসলৈ অহাত আমাৰ দেসাধিপতি শ্ৰীশ্ৰীমুত গবৰনৰ জেনৰেল বাহাদুৰে এই অপৰাধৰ নিমিতে সিহঁতৰ জি গাঁও নগৰ সত্ৰু নদিৰ ইপাৰে থাকে সেইবোৰক দখল কৰিবলৈ ১৩ ডিচেম্বৰত আগা দিলে। আৰু পঞ্জাবি ৩০০০০ সেনাই বন কৰিবৰ নিমিতে আহিছে; কল্লানিৰো সেনা ২৫০০০ মান তালৈ গৈছে।

১৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখত ফিৰোজপুৰ নগৰৰ ওচৰত পঞ্জাবি মানুহে কল্লানিৰ সেনাই সৈতে জুধৰ আৰম্ভন কৰিলে। তাতে সিহঁতে পৰাজই হোআত সিহঁতৰ বৰ টোপ ২০ টা কল্লানিৰ লোকে কাৰ্ছি নিলে।

ডিচেম্বৰ ২১ আৰু ২২ দিনত কল্লানিৰ সৈন্যে

পঞ্জাবি ৬০ ০০০ সাটি হেজাৰ সেনাই সৈতে। জুখ কৰি, পঞ্জাবি মানুহ বনত পাৰ্গত হোআ হে-
তুকে দুয়ো দলৰ বহু সেনা মৰিল, আৰু অনেক
সাহাবো মৰিল। সেসত কল্লানিৰ লোকে সত্ৰক
বগু ভঙকৈ পৰাজই কৰি ৭০ বৰ টোপ আদি
কৰি সকলো বনৰ সামগ্ৰী পাই অৱসেস থকা মা-
নুহক সত্ৰক নদিৰ সি পাৰলৈ খেদালে। পাৰ
ইওতে ২০০০ মান মানুহ মৰিল। পঞ্জাবৰ লা-
হোৰ নামে ৰাজ নগৰৰ পৰা কোনো পত্ৰ লি-
খিচে, পঞ্জাবি সেনা ২০০০ ন হেজাৰ মৰিল,
এখা মৰা তিনি হেজাৰ। ফিৰোজপুৰৰ পৰা
পাচে অহা পত্ৰত লিখিচে, পঞ্জাবিৰ মৰা আৰু
কটা মানুহ ২০ ০০০ কুৰি হেজাৰ হৈচে। কল্লা-
নিৰ লোক ১০০০ এহেজাৰ মৰিল, গুলি লগা
হৈ দু হেজাৰ মান আছে।

সেই মৰা বৰ জিকা হ'লত জয়ধনিৰ নিমিতে
খীজুত গবৰ্ণৰ জেনৰেল ৰাহাদুৰে নগৰ সকলত
বৰ টোপ ২১ বাৰ মাৰিবলৈ হুকুম দিলে। ॥

ধৰ্ম্মৰ কথা ৰাখা।

Religious Intelligence.

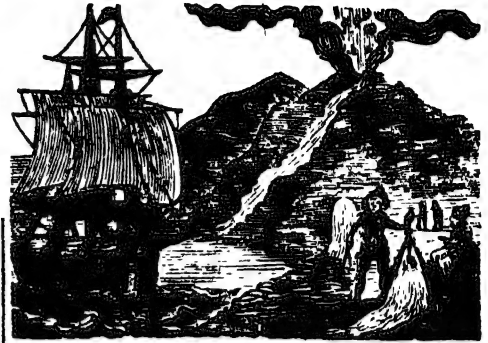
জামেকাৰ মাজুলিত এবচৰৰ ভিতৰত ২০০০
আফ্ৰিকা মানুহে খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি ইংলণ্ডৰ
ৰাষ্ট্ৰিক মিল্যনেৰি পাদুৰিবিলাকৰ হুকুআই খ্ৰি-
ষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাণ্য কৰা হ'ল।

মান দেশৰ চায়ে চায়ে মিৰিৰ নিচিনা কাৰেন
নামেৰে এবিধ মানুহ থাকে। সিবিলাকৰ অনে-
কে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লৈ মান বিলয়া সকলৰ হাতত
বহু দুখ ভাবনা পাইচে। এবচৰৰ ভিতৰত ১৫০০
কাৰেন লোকে বিশ্বাস কৰি বুৰ পোআ হৈ খ্ৰি-
ষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাল, এই কথা এক সমাচাৰ
পত্ৰত লিখা দেখিচে।

বহুাইৰ ওচৰত থকা আহমেদ নগৰত জোআ
অকোৱৰ মাহত এক জন কবিৰ পদ্বি মহন্ত আ-
দি কৰি ৮ জন মানুহে পাদুৰি সাহেবৰ কথা সুনি
বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাণ্য কৰা হ'ল।

খেই দেশৰ ৰজাৰ কেয়িজ নামেৰে এক মন্ত্ৰি
খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ পাই ৰজাৰ ঠাইলৈ পঠোআত
ৰজাই ভালকৈ বিচাৰ কৰোআই তাৰ সকলো
কথা উত্তৰ হোআ বুজি আপোনাৰ দেশৰ মানুহে

য়ান ধৰ্ম্ম লবলৈ কোনোএ জেন ৰাখা ন
কৰে এই আগা দিলে। খেই দেশত আগৈএ
এই ধৰ্ম্ম আচৰিবলৈ নিষেধ হৈছিলে। ॥

হেকলা পৰ্বতৰ তপত জোল ওলোআৰ কথা।

Eruption of Mount Hecla.

আইচলগু নামে উত্তৰ সাগৰৰ এক মাজুলিত
হেকলা নামেৰে এটা পৰ্বত আছে। তিনি চাৰি
কুৰি বছৰৰ মূৰত সেই পৰ্বতৰ জুই আৰু তাপে-
ৰে পমি জোআ বস্তু ওলাই, টিঙ্গৰ পৰা নৈৰ
নিচিনাকৈ বৈ জাই। ১৭৭২ ইং সঁকৰ পৰা ৭৩
বছৰ জুই ওলোআ নাই, কিন্তু জোআ বছৰৰ
১ চেপ্তেম্বৰত বৰ ভুইকঁপ আৰু ভূমিৰ গাজনি
হ'ল। পাচ দিনা অতি ভয়ঙ্কৰ গৰ্জনেৰে সৈতে
পৰ্বতত দুই বাট ফুটিল; তাৰ পৰা লাৰা অৰ্থাত
সেই তপত জোল ওলাই দুয়ো মূৰ্তি সাগৰলৈ
বৈ গ'ল। সেই মূৰ্তিএ হাবিৰ মাজে দি বৈ গাঁৱৰ
পোনে ন গল দেখি, ভাত থকা মানুহ আপদত ন
পৰিল। কিন্তু বৈ জোআ তপত জোল জি নদিৰ
সাগৰৰ পানিত পৰিল, তাতে থকা মাচ সকলো
তাপেৰে মৰিল। সেই পৰ্বতৰ পৰা বহু চাই
ওলাই ইংলণ্ডৰ কালৰত অৰ্কনি নামে এক মাজু-
লিত উৰি আহি পৰিল।

হেকলা পৰ্বত ৩০০০ তিনি হেজাৰ হাত
ওখ। তাৰ দাঁতিতে উতলি থকা ভূমুকবোৰ
আছে; তলৰ জুইৰে পানি তপত হৈ উতলি
থাকে। ওপৰ নকুচাতো সেই ভূমুক লিখা আছে,
তাতে কোনোবা মানুহে ই সি সিজাইচে। কো-
নো কালত সেই ভূমুকবোৰে ৫০। ৬০ হাত
ওখকৈ পানি সিঁচি দি। ॥

বজাৰ মৈদাম খনা।

Tombs of the Aom Kings.

পূৰ্বৰে পৰা কোনো আহম্ম বজা স্বৰ্গি হলে সেই বজাই জি জি বাচনত খাই, আৰু জি জি দুবা বস্ত্ৰ লই, আৰু লিগিবা লিগিবি, জহবা জহ-বি, আৰু কেতিয়াবা হাতি ঘোৰা, এই সকলো তাৰ পৰা বজাই মৈদাম বান্ধি তাৰ ভিতৰত সুমাই দিএ। এই ক্ৰমে বস্ত্ৰ থই; বজা খোআ খোটা-লিহ ওপৰে সাত খলপিয়া সোনাৰ বটৈ দিয়া চন্দৰ ভাপ; মাটিত সোনাৰ দাপোন মৰা চাল পিৰা; পিৰাৰ চাৰিও চুকে সোনেৰে বন্ধোআ চাৰি খুঁটি, ভাঙে আঁঠুআ দিএ; পিৰাৰ ওপৰত কপৰ পাটি; সোন বাখৰ বন কৰা গাক, তাতে ৰাজ অলঙ্কাৰে সৈতে বজা সুমাই থই। পিৰাৰ কোসতে সোনত হিৰা বাখৰ পতা এনে ফাঁকেৰে হেজদাজ; কঁকালৰ ওপৰ মাটিতে চাৰি পাঁচ খান সবাই, তাৰে এখান কপৰ সবাইত সোনাৰ বটা, তাৰ ভিতৰে সোনত হিৰা বাখৰ পতা চুন খোআ টেমি আৰু সোনাৰ ধঁপাত খোআ টেমি, সোনাৰ ডাবেৰে কটাৰি আৰু কপৰ ভামোল; এখান সবাইত সোনাৰ ভোগ জৰা, এখানত অল-ঙ্কাৰ, এই দৰে সোনাৰ মাইহাজ আদি কৰি কপৰ ভোগ জৰা পৰ্জন্তে থই, আৰু সোন কপৰ পেৰাও থই। ভৰি পথানৰ ফালে সোনেৰে বন্ধা ধুঁআ খোআ, তাৰ ওপৰত কপৰ সাফৰ মৰা চিলিম, সোন কপৰ বন কৰা নলি থই, আৰু লিগিবা এটাই সোনাৰ মুঠি বন্ধা চোঁঅৰেৰে বিচে। এই দৰে অন্য অন্য চাইতো বস্ত্ৰ মানুহ ইত্যাদি থই। কিন্তু বজা ডকতিয়া হবৰে পৰা জিয়া জন্তু নি দিয়া হল। তথাপি কদু সিংহ বজাৰ মৈদামত মূৰ চাইটা, প্ৰমত্ত সিংহৰ মৈদামত দহোটা বা-বেটা ওলাইচে বুলি মানুহে কই।

সেই মৈদাম বাখিবলৈ মানুহ দি খোতা দস্তৰ আছিলে; এই হেতুকে কোনো লোকে মৈদাম খানি বস্ত্ৰ লুট কৰিব নোআৰিছিল। আৰু ভূত, পিসাচ, আহম্ম ডাইনি, আৰু বজাবিলকো খা-কে বুলি, খানিবলৈ সাহ নে পাই। গৰগয়া বুৰা বজাৰ মৈদামটো মাধোন মটকে আগৈএ খা-নিলে। কিন্তু মোং সঁক ১৭৬৬, ইং সঁক

১৮৪৪ত চৰাই দেওত প্ৰথমে লখ্মি সিংহ বজাৰ মৈদাম চুবকৈ সৰু কুৰিয়া বৰাৰ পুত্ৰকে খানি বস্ত্ৰ উলিয়াই নিলে। ইয়াকে দেখি ভূত পিসাচ নাই বুলি বুজি সকলো মানুহৰ ভই গুচি, চলিচ পঞ্চাশ ইমান মানুহ গোট খাই অন্য বজা-ৰো মৈদাম খানিবলৈ ধৰিলে। সেসতে জি দুটা মান মৈদাম ন খনাকৈ আছিল, সেই মৈদাম বাখিব নোআবাত অস্থি গজালৈ নিও বুলি স্ত্ৰীস্ত্ৰী পুৰন্দৰ সিংহ বজাই এতিয়া খনাইচে।

খনা মৈদামৰ লেখ।

১। লখ্মি সিংহ বজাৰ পকি মৈদাম খানি-লে। ভাঙে অনেক বস্ত্ৰ ওলাল; জি মানুহে খা-নিলে তাক ফাটকত দিলে।

২। ডেকা গৰগয়া বজাৰ মৈদাম। তাক ১৪৭৪ সঁকত বান্ধিছিল; ৫ খোঁটালি ঘৰ; খানিলেতে অনেক সোন কপৰ বাচন অলঙ্কাৰ পালে বুলি কই, আৰু মৈদামৰ ভিতৰত চায়ে চায়ে অনেক হাৰ ওলাল।

৩। প্ৰমত্ত সিংহ বজাৰ পকি মৈদাম। তাক ১৬৭৩ সঁকত বন্ধা হৈছিল।

৪। সির সিংহ বজাৰ পকি মৈদাম। তাক ১৬৬৬ সঁকত বান্ধিলে।

৫। বৰ বজা অৰ্ধাত আই কঁঅৰিৰ মৈদাম। তাত সোনাৰ চুলিচেজ, হিৰা পতা কোট, তিনি সাৰি বাখৰ ডালিমা, হিৰা পতা বেধা আদি কৰি অনেক দুবা খানি পালে।

৬। গোবিনাথ সিংহৰ মৈদাম। সেয়ে আ-নতকৈ সৰু।

৭। কমলেশ্বৰ সিংহৰ মৈদাম।

৮। ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ মৈদাম। লখ্মি সিংহৰ আৰু ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ মৈদামত বস্ত্ৰ আঁটাইত-কৈ সবহ, ইয়াকে মানুহে কই।

৯। কদুসিংহ বজাৰ পকি মৈদাম। তাত অনেক বস্ত্ৰ আৰু সোন কপৰ পেৰা গোট চাবেক আছিল বুলি কই।

১০। খোৰা বজাৰ মৈদাম।

১১। এক দিহিঞ্জিয়া বজাৰ মৈদাম জাৰ নাম নে জানে, তাক চুবকৈ খানি প্ৰথমতে শোমালত বালি মাটি খহি চাইটা মানুহৰ গাত পৰিল।

ৰাজত থকা মানুহে দুটা টানি উলিয়ালে, দুটা ভাতে মৰিল। পাচে বজাৰ মানুহে খানোঁতে মাটি আকও খহি, এক দোঅনিয়া মানুহ পোত গৈছিল, লগৰ মানুহে উলিয়াই আনিলে।

১২। গদাধৰ বজাৰ মৈদাম অতি ডাঙ্গৰ দেশি চুবকৈ খন। মানুহে ভিতৰ সোমাব নোআৰিলে। পাচে বজাৰ এস মান মানুহে দু মাহ খানি খানি মৈদাম ফুটাইচে। তিনি কুৰি হাত মান ওখ হৈচে।

১৩। পুতাপ সিংহ বজাৰ মৈদাম। চাহাৰ বাৰিতে আছে; বজাই খনাইচে।

চবাই দেওত এইবিলাক বজাৰ মৈদাম আদি কৰি কোঁঅৰ কুঁঅৰি সকলো বৰ লোকৰ মৈদাম খানি দুবা লুট কৰিলে। তাৰ পৰা গবৰ্ণাও,

সিৱসাগৰ, চাৰিজ, জাঁজি, এই সকলতো মৈদাম খানি, কোনো কোনো লোকে দন্দ কৰি কিলি কিলি কৰি এখা মৰা হৈ আছে। সিৱসাগৰত অৰ্জুন বুৰা গোহাঁইৰ মৈদাম খানি ফুটিলত মানুহ এটা সোমাই ওলাব নোআৰি ভাতে মৰিল।

জিৰিলাকে আপোনাৰ ধনত মন সন্তোষ নহৈ মৈদামৰ বা অন্য মানুহৰ ধনত লোভ কৰি নিএ, সিবিলাকৰ সেই ধনৰ পৰা লাভ নহই, কিন্তু অধৰমহে হব।

আগৰ কালত মিচৰ দেশত বজা সকলৰ এনে পকি মৈদাম বস্তা দস্তৰ আছিল। সেই মৈদাম তিনি হেজাৰ বছৰতকৈ অধিক হৈচে, তথাপি এতিয়ালৈকে নষ্ট নো হোআকৈ সেই দেশতে আছে। তাৰ এটাৰ নকচা তলত লিখা আছে ॥

কানিৰ বিবৰন।

Evils of Opium.

অতি মন্দ বস্তু কানি,
জি খাই বৰ অগিয়ানি,
সঞ্চিত বস্তু হই তাৰ হানি,
মুখে কই কটু বানি।

সকল লোকে থাকে জানি,
কানি খাই মন্দ প্ৰানি;
সি ন হই সৎসারত গিয়ানি,
কথাই তাৰ অপ্ৰমানি।

বুধ বাৰ ইংলন ১৮৪৫ৰ ২৪ ডিচেম্বৰত বেলি চাৰি ঘৰি বজাৰ সমুহত এক জন লোকে সিৱসাগৰৰ গিয়ানৰ সভাত নিবেদন কৰি কলে বোলে, কানি খালে ভাল ন হই, কিয়নো তাক খালে একো লাভ নাই, কেৱল মানুহ নষ্ট হই মাথোন; এই নিমিত্তে সেই কথাৰ বাদ বিচাৰ হবলৈ সভাপতি প্ৰমুখ্যাত সভাৰ সকলো মানুহৰ আগত বিনই ৰূপে নিবেদন কৰি জনালে।

পিচে সেই কথাতে সভাৰ প্ৰধান লোক এই বেসি আৰু বিদেশি জি জি মানুহ সভাত আছিলে, সকলোএ বাদ বিচাৰ কৰি কৰি দেখিলে,

আৰু কলে বোলে, কানি খালে ভাল ন হই, এই কথা সকলো এ গ্ৰাম্য কবিলে; আৰু কানি খালে তাৰ অপকাৰৰ জি জি ফল ধৰে, তাকে সকল মানুহে পৰি জানিবলৈ ইয়াতে লিখি জনাইচে।

জদি কোনো বৰ ভদু লোকৰ ঘৰত বহুত সন্মতি থাকে আৰু সোনে ধনে বৰ চহকি হই, পিচে সি কানি খাবলৈ সিকিলে, আৰু লাহে লাহে অলপকৈ নিতৌ নিতৌ খাই পিচে সহজ হলে, ভেতিয়া তাৰ সেই ধন থাকে মানে, নিৰ্ভই মনেৰে অতি মন দি খাই, আৰু আন আন জি কানিয়া মানুহ আহে তাকে খুআই; এই ৰূপে খাওতে খাওতে কিছুমান বচৰৰ মূৰত তাৰ জি সোন ধন আছিলে, সেই আটাই কানি খাওঁতে ধুকাল, আৰু আন জি জি কানি কাপৰ লোটা বাটি কাঁহ পিতলৰ পাত্ৰ তাকে কানিৰ লগতে বেচি বেচি খালে; পিচে সেই কানিৰ গুনতে থাকি-সি একো বন কৰিব নোআৰা হ'ল, কিয়নো একো সক্তি নাই নিৰ্বলি হ'ল, আৰু লৰপা হৈ বেলিলৈকে সুবৰ মন মাধোঁৰ্ন; পিচে তাৰ ঘৰৰ গৰু মহ আন আন জি সন্মতি আছিলে সেই সকলো কানিৰ লগতে নষ্ট হ'ল, আৰু নিচইকৈ সি দুখিয়া হ'ল।

পিচে তাৰ লৰা ভিৰোতা জি জি পৰিয়াল থাকে, সিহঁতে মৈতে সদাই দন্দকৈ থাকে, আৰু খোআ বোআ বেলিত একো সুখ নাই, আৰু তাৰ ওচৰ চুবুৰিয়া চিনাকি মিতিবলিলেকেও তাক মৰম ন কৰে, সেই নিমিত্তে কতো কানি পাবৰ উপাই নাই দেখি, আপোন ঘৰ বাৰি এৰি দেদে দেদে গাঁৱে গাঁৱে ফুৰি থাকে; আৰু সেই কানিয়া মানুহৰ আই বুপাই ভাই বন্ধু ইষ্ট কুটুম কালেকো এফেৰিও মৰম নে লাগে; তাৰ গুন এই, জদি তাৰ মিতিবৰ ঘৰত কিবা ভাল বস্তু দেখে তেন্তে সেই বস্তু লবলৈ সি বৰ চল চাই ফুৰে, কানি বা ৰূপ বা সোন বা আন আন জি বস্তু দেখে, তাকে চুবকৈ আনে, পিচে আন চাইত বেচি কানি খাই, আৰু সি কেতিয়াও নঁচা কথা ন কই, এই ৰূপে কানিয়া মানুহে কানি খাবলৈ নে পালে সদাই চুব কৰি ফুৰে; কিন্তু কেতিয়াবা ধৰিবলৈ পালে ৰাজ সোধলৈ ধৰি নিএ, তাতে

তাৰ আটাই চিনাকি মিতিববোৰৰ আগতো বৰ লাজ পাই, আৰু সোধতো দুসি হই ভেতিয়া ৰাজ আগ্যানুসাৰে তাক কাটকত দি ধই; তাতে কানি খাবলৈ নে পাই অভিসই দুখ ক্লেস পাই, জাতনা ভুঞ্জি লবিলে অতি খিন হৈ, কি জানি কি-চুমান দিন থাকি তাতে মৰি জাই।

পিচে হে ডাইবিলাক, এই প্ৰিথিৱিত জিয়াই থাকোঁতে অনেক অকৰম কৰি কৰি হেলাতে দিন খেদাই পিচত ইন্দ্ৰৰ চাইত পাপি হই, অনন্ত নৰকত পৰি থাকে গৈ।

আৰু আমি এতিয়া দেখিচোঁ, কানিৰ গুন কিমান হই, আৰু আন আন চাইত কোনো কোনো কানিয়াই আপোনাৰ লৰাকো কানিৰ নিমিত্তে এৰি দিএ, আৰু কই বোলে, মই পালিব নোআবোঁ। হে প্ৰিয় মানুহবিলাক দেখা, এনে মন্দ বস্তু কানি; জি আপোনাৰ পেটৰ লৰা তালৈকো এফেৰিও মৰম নাই; সৎসাৰিকত সকলো মৰম প্ৰিতি চেনেহ আৰু পৰকালত উদ্ধাৰ দিওতা জি ধৰম জেন বস্তু, এই আটাইবোৰ মোহ পৰিত্যাগ কৰি অকল কানিত মাথোন মন দি থাকে।

আৰু সুনিচোঁ, মোকাম নগাঁৱত এজন কানিয়াই তাৰ আপোনাৰ পেটৰ লৰা এটা আনি পা-দুৰি গাহাবৰ আগত ভালেমান কাকুতি কৰি কলে, বোলে সাহাব এই মোৰ লৰাক আপোনাক দিও, আপুনিএ ৰাখোক, কিয়নো মই ইয়াক প্ৰতিপাল কৰিব নোআবোঁ, আৰু মই দুখিয়া মানুহ, আৰু গাও কানিয়া, কানি মিলানৰ উপাই নাই, ইয়াক মই কেনেকৈ পুহিম, আৰু তাৰ কাৰনে মই কানি বিচাৰি কোনো কালে জাবও নোআবোঁ, আৰু জদি কোনো গৰাকিএ কানি দিম বুলি বন কৰিবলৈ মাতে তালৈকো জাব নোআবোঁ; এই লৰাই মোৰ পুানৰ সত্ত্ৰ হ'ল। হে বন্ধু লোক দেখা, সেই কানিয়া মানুহৰ কথা; হাই হাই, পৰম ইন্দ্ৰে সুজা এই প্ৰিথিৱি ভিতৰত মানুহতকৈ কোন স্নেহী আছে? তেনেকুৱা জিয়াই থাকিলে প্ৰিথি-বিৰ এজন মানুহ হৈ থাকে, তাজৰ হলে বুধি হই, বুধি হলে গিয়ান হই, গিয়ান হলে ইন্দ্ৰত ভজি হই, পিচে পৰকালত অনন্ত সুখৰ চাই পাই, এতে মানুহ; এই সৎসাৰত মানুহতকৈ আৰু ধন নাই।

ইও পোনে দেখা, তাৰ আপোনাৰ পেটৰ পৰা ওপজা লৰা, তথাপি একেৰিও মৰম ন হ'ল; কিন্তু তাৰ জি কানি ডাক সি ডাকৰ বস্তু পাতিচে, আৰু জি তাৰ সন্তান ডাক সৰু পাতিচে; আৰু তাৰ পৰা একো গুন নে পাম বুলি, তাৰ মনত ভাবিছিল।

পাচে সেই লৰাক মৰম লাগি আগলৈ ভাগ হ'ব জেন বুলি, সাহাৰে বাখিলে; আৰু জি মিস্য-নেৰি ইকুল ভাতে সাহাৰে দায়া কৰি ডাক সি-কিবলৈ দিলে।

আৰু বাপেকে কানি খোআ গুনতে থাকি, সেই লৰাও অতি নিচলা হৈ ঘনে ঘনে নৰিয়া পৰে, আৰু মৰিব নে জিব তাৰ একো ঠিকনা নাই; এতিয়া হলে ইকুলতে আছে। এই নিমিত্তে দেখিচোঁ, কানিৰ গুন এই, তাৰ আগলৈ সন্তান বাৰ্হিবলৈকো আসা নাই, আৰু জি দুই এক জন থাকে, সিও বাপেক মাকক দেখি সেই সহজেৰে সদাই থাকে, ভাল হ'বৰ উপাই নাই, কেৱল বজ্জি নাস হোআ বুধি মাখোন।

আৰু কেতবোৰ কানিয়া মানুহে তাৰ লৰাক কেনেকৈ কানিয়া কৰে, তাক মই একেৰিমান কৈও, বুজা, তাৰ জদি সৰু কেহুআ লৰা থাকে, তেন্তে বাপেক মাক দুয়ো বন কৰিবলৈ জাঁওতে, সেই লৰাক একেৰিমান কানি খুআই সুআই ধৈ জাই গৈ; আৰু সেই লৰাৰ গাভ বাগি ধৰি মৰাৰ নিচিনা হৈ সুই থাকে; পিচে সেই বাপেক মাক আহি লৰাৰ বাগি নো এৰোঁতে বনৰ পৰা আহি পাইহি, এই তাৰ লাভ। এই ক্ৰমেৰে খুআই খুআই ডাকবলৈকে সহজ হ'ই, তেতিয়া তাৰ না-ৰি ওপজাৰে কানিয়া হ'ই, আৰু কেতিয়াও এৰোঁ বুলি মন ন কৰে, কি জানি মৰিম বা, এনেকৈ মনেৰে গুনি খাই থাকে।

কিন্তু হে প্ৰিয় মানুহবিলাক দেখা, তাৰ জি বাপেক মাক সিহঁতে আপুনি জানিচে, কানি বেয়া বস্তু বুলি, আৰু তাৰ পৰা একো লাভ নাই, চহকি লোকে খালেও সি বৰ দুখিয়া হ'ই, আৰু দুখিয়া লোকে খালেও সি বৰ চোৰ আৰু ডকাইত হ'ই, কানি খোআত লাভ একেৰিও নাই কেৱল লৰিল সুখাই হত হ'ই, সেসত অতি দুখেৰে প্ৰান মৰে আৰু নৰকিও হ'ই। এই সকল গুন কানিৰ

পৰা হ'ই বুলি প্ৰাই সকলোএ জানে, তথাপি অগিয়ানিৰ মত হৈ কানি খাবলৈকো নেৰে, আৰু তাৰ লৰা চোআলিকো সিকাি; এই দৰে জি দে-সতে কানিয়া সৰহ সেই দেশতে ঘিচা, অনিয়াই, তাৰি খোআ, অধৰম সদাই বাৰ্হি গৈচে, কিন্তু মৰম হলে একেৰিও নাই।

অতি প্ৰিয় বন্ধ লোক সুন। কৰ্ম ভৰি,
মই নিবেদন কৰোঁ ক্ৰিষ্টাঞ্জলি কৰি,
কানি, ডাক, কটিকা, এই সকলো নষ্ট,
ডাক জি জি লোকে খাই অতি পাই কষ্ট।

অল্প অল্প কৰি খাই নু গুনে মনত,
পিচে হাত লগাই তাৰ সক্ষিত খনত,
একো লাভ নে পাই, তাৰ বাগি থাকে ধৰি,
বন বাৰি ন কৰি কেৱল থাকে পৰি।

এই ৰূপে খাঁওতে খাঁওতে খনৰ পৰে ওৰ,
একো উপাই নে পাই পিচে হ'ই মাখোন চোৰ,
অনেক অমৰ্জতা কৰি লৈ জাই ধৰি,
অতি দুখে থাকে পিচে কইদত পৰি।

কিচু দিন থাকে তাতে অতি দুখ পাই,
অনেক জাতনা খাই প্ৰানে মৰি জাই,
পৰকালে গতি তাৰ কি হ'ব বিলাই,
অনন্ত নৰকে পৰি কৰে হাই হাই।

কানি আদি বাগি বস্তু খালে এই গুন,
সমস্ত সংসাৰৰ প্ৰানি মন দি সুন,
জানি জন্তু এৰা অতি মন্দ কানি,
ইহুৰ আগ্যা লিৰে ধৰা, এই প্ৰিয় বানি।

প্ৰিথিৱিত গিয়ানি হ'বা, পাবা সন্তুৰ সজ,
প্ৰেমে প্ৰভুৰ গিত গোআ মনে কৰা ৰজ,
মৰনতো নাই ভই কানিবা নিচই,
অনন্ত ঐহজ সুখ পাবা স্বৰ্গে জাই।

THE ORUNODOL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোআ। মোং সিৰসাগৰ, ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। ২ নম্বৰ।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1846. NO. 2.

অনেক দেশৰ সংসাৰিক সমাদ।

General Intelligence.

হিন্দুস্থানৰ।

আসাম কম্পানিএ এবচৰৰ ভিতৰত ১২৪০০০ পণ্ডণ্ড অৰ্থাত ২৭০০০ সেৰ চাহ আৰ্জিচে। ইংলণ্ডলৈ নিলে সেৱে ২ টকাকৈ দৰ পাই মুঠে প্ৰায়ে ২ লাখ টকা পাব।

কলিকতাৰ ওচৰত থকা বাৰেকপুৰৰ পহু গৰৰ পৰা ১০ জানোআৰিত এটা বাঘ মুকলি হৈ ওলাই গোটী চাবেক গক মাৰিলে। পাচে বস কৰি বাগিৰ নোআৰাত এটা বাৰি চোআই তাক গুলিয়াই মাৰিলে।

আয়ৰলণ্ড দেশত দুৰ্ভিক্ষাৰ কাৰনে সেই দেশি লোকৰ উপকাৰলৈ দান দিবৰ নিমিত্তে কলিকতাত থকা সাহাৰ লোক আদি কৰি অনেক মানুহে চান্দা কৰি ৩০০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ ৰূপ পাঠাই দিবলৈ পালে।

জোআ ডিচেম্বৰৰ ১৮ দিনত মুদ্ৰিক নামে এক চাইড, আৰু ২১, ২২ দিনত ফিৰোজচহৰত পঞ্জাবি লোকক অধত পৰাজই কৰোঁতে কম্পানিৰ সেনা মৰা আৰু খুন হোআৰ লেখ এই। মুদ্ৰিকৰ অধত মৰা ২১৫, খুন হোআ ৬৫৭; ফিৰোজচহৰত মৰা ৬২৪, খুন হোআ ১৭২১। পঞ্জাবিৰ বৰ টোপ ২১ টা আমাৰ মানুহে পালে; হিলৈৰ খৰ ১৫০০০০ ডেৰ লাখ সেৰ।

লুধিয়ানা নগৰৰ ওচৰতে ২০০০০ কুৰি হেজাৰ মান পঞ্জাবি সেনাই সত্ৰু নদি পাৰ হোআ সুনি কম্পানিৰ এক সেনাপতি চেৰ হেৰি অগ্ৰ

৬০০০ চ হেজাৰ সেনাই সৈতে সেই নগৰৰ ফাললৈ গল। বাটত জাঁওতে পঞ্জাবিএ নিবাবন কৰিবলৈ ২১ জানোআৰিত বৰ টোপ পাতি অধ কৰিবলৈ ধৰিলে; প্ৰধান অধ ন হ'ল, তথাপি কম্পানিৰ মৰা আৰু খুন হোআ দুস ডেৰ স মান মানুহ হৈছিল বুলি এক পত্ৰত লিখিচে।

পাচে ২৮ জানোআৰি তাৰিখত কম্পানিৰ সেনাপতি মেজৰ জেনৰল চেৰ হেৰি অগ্ৰ সাহাৰে ১২০০০ সেনাই সৈতে পঞ্জাবি ২৪০০০ সেনাক অধ কৰি, সিহঁতৰ ৬০ বৰ টোপ আদি কৰি বনৰ সামগ্ৰী সকলোকে নিলে, আৰু সত্ৰুকে সত্ৰুৰ সিপাৰলৈ খেদালে। পঞ্জাবি মানুহ অনেক মৰিল। কম্পানিৰ মৰা খুন হোআ ৪০০ চাৰি স মাখোন হৈছিল।

অন্য অন্য দেশৰ কথা।

৮ ডিচেম্বৰৰ ডাক লণ্ডন নগৰৰ পৰা আহি ৩২ দিনত কলিকতা পালেহি।

লেপ্তেনন্ত উআৰ্ন নামে এজন সাহাৰে ইংলণ্ডৰ নিমিত্তে বম্বাইৰ পৰা এক ডাক লৈ ফ্ৰাঙ্কৰ বাটে দি ন গৈ জৰ্মানি দেশে দি নকৈ বাট লৈ, ২১ ১১ দিনৰ মূৰত ৩১ অক্টোবৰ তাৰিখত লণ্ডন নগৰ পালেগৈ। ফ্ৰাঙ্কে দি জোআ ডাকে ৩ নৱেম্বৰত পালেগৈ।

ইংলণ্ড দেশত কলৰ ৰথ জাবৰ নিমিত্তে এক নতুন ৰেল্‌ৱেদ পাতিবলৈ মাটি খানোঁতে লিহৰ এটা স খোআ পেৰা পালে। পাচে মেলি চাই চাকনিৰ ভিতৰ কালে কোনো লিখা আখৰ দেখিলে। তাকে পহিলত জানিলে, উলিয়ম কঙ্কৰ

বজাৰ গদুদা নামেৰে জি জিএক ১০৮৫ সঁকত থানিকৰে দুইবোৰ মূৰ্তিৰ নক্চা লিখিলে। এটাৰ মুকু হৈছিল, সেই মৰা স তেঁওৰেই। আৰু ওচৰতে তেঁওৰ স্বামিৰ স থোআ পেৰাও পালে; তেঁও ১০৮৮ সঁকত মুকু হল। এতিয়া ৭৫৮ বছৰ হৈছে; তথাপি হাঁৰ মাটিত লিন ন গল। তাৰ ওচৰত আন আন স থোআ দিলৰ পেৰা কেইবাটাও পালে।

ইংলণ্ডত ইটা সজা এটা কুমাৰে ৬ নৱেম্বৰত ফটিকা খাই অচেতন হৈ হাত্তি ঘৰলৈ জাঁওতে বৰ্মিংহেম ৰেলৱদ পাৰ হ'বলৈ ধৰাত কল লগা এখন বথ তাৰ ওপৰে গৈ এটা চেক্স কাটি, হাত্তা ডাগি, মূৰ আৰু গা ডোখৰ জোল কৰাত একে খেনতে প্ৰান গল।

ইংলণ্ডত ঘেমন্ত নাগ মাটি খনা অনেক বৰ গাঁত আছে। জি এবিধ বায়ুত জুই লাগি কাঠ নো হোআকৈ খাৰব দৰে বৰকৈ পোৰে, এনে বায়ু সেই গাঁতবিলাকত থাকি, কোনো কালে জুই লাগিলে ভাত কাম কৰা মানুহক মাৰে। ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত হেডক নামে এখন গাৱত এনে গাঁতত ১২ মানুহ কাম কৰিবলৈ সোমালত একে বেলি বায়ুত জুই লাগিল; ২ জন ভাতে মৰিল, সি সকলো এখা পোৰা হল, এটা মাখোন জিবলৈ আসা আছে।

আলজেৰি দেশৰ আৰবে সৈতে ফুফি সেনাপতিএ ২৭ অক্টোবৰ তাৰিখত জুখ কৰি ৩০০ আৰব মানুহক মাৰিলে। পাচেও বনত বহু মানুহক মাৰিলে, আৰু জিবিলাকে দুটা বৰ গাঁতৰ ভিতৰত পলাই আছিলে, তাৰ মুখত খৰি চপাই সেইবোৰকো মাৰিলে।

মাদাগাস্কাৰ উপদিগৰ লোকে সৈতে বন কৰিবলৈ ফুফি বজাই ৫ খান জাহাজ ৮০০০ আট হেজাৰ মান দেনাই সৈতে ভাটল পাঁচিবলৈ উপাই কৰিছে।

শ্ৰী দ্বাৰকানাথ ঠাকুৰ বাবুএ ইংলণ্ডৰ পৰা পাৰি নামে ফুফি ৰাজ নগৰলৈ জাৰ কালি গৈ মাহ চাৰেক ভাতে থাকিব, ইয়াকে কোনো এক পত্ৰত লিখিছে।

ইংবেজি জাহাজৰ এক কান্টান সাহাৰে থেহ দেশৰ দু জন ডেকা মানুহ লণ্ডন নগৰলৈ নিলত

লণ্ডন নগৰত অক্টোবৰ মাহৰ সেন ৭ দিনত ভিতৰত নানা ৰোগেৰে মৰা মানুহৰ লেখ ২৪৮ ইটালি দেশৰ চায়ে চায়ে ৰেলৱদ অৰ্থাত কলৰ

বথ জোআ আলি পাতিবলৈ ধৰিছে। কিন্তু ইটা-
লিৰ জি ভাগৰ ওপৰত পাপা অৰ্থাত কমিয়া ধৰ-
মৰ গুৰু বজাই অধিকাৰ হৈছে, তাৰ ভিতৰত
পাতিবলৈ পাপাই নিষেধ কৰিছে।

ইটালি দেশৰ বিচৰিয়চ পৰ্বতৰ পৰা বহু ধূঁয়া
আৰু চাই এতিয়া ওলাইছে; ইয়াকে দেখি তাৰ
ওচৰত থকা মানুহে বোলে, আৰু কিছু দিন হলে
তপত জোলাৰ নদি ওলাব।

ভুমাৰ সমুদ্ৰ মিতিলিন নামে এখন মাজু-
লিত ১৫ অক্টোবৰত ভুইকঁপ গল, তাতে অনেক
পাকি ঘৰ ভাঙিল।

নুৱৰ্কনগৰত থকা মানুহ লেখি ৩.৬৬.০০০
মানুহ পোআ হৈছে।

দখিন আমেৰিকাৰ ব্ৰাজিল দেশত বহু মূল্য
হিৰা থকা এক গাঁও পালে। তাতে কোনো দিনত
৬০০০০ সাটি হেজাৰ, কোনো দিনত এক লাখ
ৰূপৰ দাম হিৰা পোআ সুনিচোঁ।

মান দেশৰ বজাই আপোনাৰ বাজ্যৰ লোকক
ফটিকা খাবলৈ নিষেধ আগুৱা কৰি, জি কোনো
লোকে তাক বেচে, সেইবোৰক জৰিমনা কৰি
ফাটকত দিবলৈ আগুৱা কৰিলে।

বৰ্নিও উপদ্বীপত নায়েৰে গৈ জাহাজক লুট
কৰা অনেক ডকাইত আছে। সেই ডকাইতক
জুৰ কৰি ধৰিবলৈ ইংৰেজি জাহাজ দুখন সে-
নাই সৈতে গৈছে। ৮ আগষ্টৰ তাৰিখত সিহঁতৰ
এটা কোঁঠ লৈ, গাঁও পুৰি ২০ বৰ টোপ নিলে।
পাচে ১২ আগষ্টত মালুদা নৈত জি আন বৰ
কোঁঠত চেৰিফ অস্মান নামে সিহঁতৰ মালিক
১০০০ বনুআ সৈতে থাকিলে, সেই কোঁঠত জুৰ
কৰি অনেক মাৰিলে, সিহঁতৰ বৰ নাও ৩০ ত্ৰিচ
খান পুৰিলে, ৩৩ বৰ টোপো নিলে।

নুহলগু উপদ্বীপৰ দখিন ফালে বাচনামে সা-
গৰৰ এটা সুঁতিত থকা কিছু মাজুলিত কাটৰাকি
নামেৰে এখন জাহাজ লাগি ভাঙিল। ভগাৰ
কাৰন এই, জাহাজৰ কাপ্তানে কিমান বাট পা-
লেহি, ইয়াৰ গননা কৰোঁতে কোনো ভুল কৰি,
বামৰ ওচৰ পালতো বামৰ পৰা ৬০ মাইলৰ
জাঁতৰ হোআ বুজি একে বেলিএই মাটিত থুন্দা
খাই লাগিলহি। নুহলগুত নিবাস কৰিবলৈ লৰা

তিৰোতাই সৈতে জোআ অনেক মানুহ সেই জা-
হাজত আছিল; মুঠে ৪২৩, সিবিলাকৰ ৪১৪
মৰিল, ৯ টা মাথোন বাম পাই বখা পৰিল।

২৪ ডিচেম্বৰৰ লগুনৰ ডাকে ৩ ফেবোৱাৰিত
কলিকতা পালেহি। তাতে লিখিছে, ২ ডিচেম্বৰ
তাৰিখত ইংলণ্ডৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি চেৰ বৰত
পিল সাহাবে শ্ৰী শ্ৰীমতি মহা ৰানিৰ সাখ্যাত
সেই ৰাজ মন্ত্ৰি বাৰ সমৰ্পন কৰিলন্ত মহা ৰানিএ
শ্ৰীজুত লৰ্ড জন ৰচেল সাহাবক সেই বিসই লৰ-
লৈ আগুৱা কৰিলে, কিন্তু ভেঁৱে লগৰ সহাই লক-
লে সৈতে আলচ কৰি ৰাজ বিসই লৰলৈ ধিৰ
কৰিব নোঅৰাত শ্ৰী শ্ৰীমতি মহা ৰানিএ আৰুও
চেৰ বৰত পিলক মাতি আনি সেই বাৰ দি পুনৰ
বাৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি পাতিলে।

ধৰ্ম্মৰ কথা ৰাজ্য।

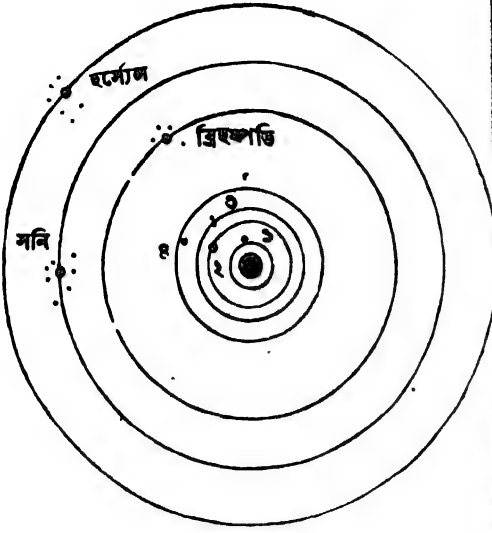
Religious Intelligence.

কলিকতা নগৰত স্কটলণ্ড মিস্যনেৰি পাদুৰিৰ
বিদ্যালয়ত চাতৰ এহেজাৰতকৈ অধিক হই;
স্কটলণ্ডৰ পৰা আন মিস্যনেৰি পাদুৰি আহি
আৰু এক বৰ ইকুল পাতিছে; তাতো এহেজাৰত-
কৈ অধিক চাতৰ আছে।

জোআ বচৰত ইংৰেজি ২০। ৩০ পাদুৰি
সাহাবে ইংলণ্ডৰ ৰাজ ধৰ্ম্ম এৰি কমিয়া ধৰ্ম্ম
লৈ কমিয়া গুৰুত বস হল।

হিন্দুস্থানৰ মাজত ইংৰেজি বাপ্তিষ্ট মিস্যনে-
ৰি সাহাব ২০ জন আছে; এই দেশৰ সাহাব
১২ জন; খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম কিৰ্ত্তন কৰা হিন্দুস্থা-
নি মানুহ ৫০; খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি মুঠে ২৬; মণ্ড-
লিৰ লোক ১১০০। জোআ বচৰৰ ভিতৰত
হিন্দুস্থানি মানুহ ১৩০ জনে বিশ্বাস কৰি বুৰ
পোআ হৈ সেই মণ্ডলিবিলাকত সোমাল।

মান দেশত ত্ৰিচ বচৰতকৈ অধিক থকা জুদ্চন
নামেৰে এজন আমেৰিকান মিস্যনেৰি. পাদুৰি
সাহাবে ডাৰ্জা নৰিয়া পৰাৰ কাৰনে আপো-
নাৰ দেশলৈ গৈছে। বাটত জাঁওতে সাগৰৰ মা
জত চেপ্ত হেলিমা নামে এক মাজুলিত কিছু দিন
থাকি, তাতে মেম সাহাবে প্ৰভু যিচুক দেখিবৰ
আসা কৰি আনন্দ মনেৰে মিচুৱা হল। সাহাবে
লৰাবিলাকে সৈতে আপোন দেশলৈ গল।

গুৰুৰ বিৱৰণ।

The Solar System.

আকাশৰ সূৰ্য্যত থকা ভৰা আটাইবোৰ আমাৰ পৰা সমান দূৰ নহ'ই। জি জি ভৰা ওচৰ হ'ই সেইবোৰ ডাঙৰ জেন দেখি, জি জি দূৰ হ'ই সেইবোৰ সৰু জেন দেখি; আৰু চকুৰে স্নিৰ নো-আৰি, দূৰিনেৰেহে দেখিব পাৰি, এনে লাখ লাখ ভৰা আছে। আমাৰ ওচৰত থকা জি ভৰাই সূৰ্য্যক ঘূৰি জাই, সেইবোৰ গ্ৰহ বোলে। কোন ভৰা গ্ৰহ হ'ই, তাক জানিবৰ নিমিত্তে বেলিএ বেলিএ চালে ঠিক পাই; গ্ৰহ হ'ই যদি, তাৰ চাই লবে, অন্য ভৰা হ'লে চাই ন'বলে। গ্ৰহ ৭ টা মাথোন আছে; বুধ, শূক্ৰ, ভূগোল, মঙ্গল, বৃহস্পতি, শনি, হৰ্মোল। এই সকলো গ্ৰহে সূৰ্য্যক ঘূৰি জোআ পথ ওপৰৰ নক্সাত লিখা আছে। মাজত থাকে সূৰ্য্য।

১। সূৰ্য্যৰ ওচৰত থকা ভিতৰ হোআ পথত বুধ গ্ৰহে চলি জাই; সি সূৰ্য্যৰ পৰা ৩৭০০০-০০০ মাইল অৰ্ধাৰ্থ ১৮৫০০০০ ক্রোমৰ অন্তৰত থাকি ৮৮ দিনত সূৰ্য্যক ঘূৰে। সেই গ্ৰহ সৰু; তাৰ পথালি জোখ ৩২২৪ মাইল।

২। তাৰ বাহিৰে শূক্ৰৰ পথ লিখা আছে; সি ৬৮০০০০০০ মাইলৰ আঁতৰ হৈ সূৰ্য্যক ২২৪ ১১ দিনত ঘূৰিচে। তাৰ পথালি ৭৬৮৭

মাইল হ'ই; পৃথিৱীতকৈ এফেৰি সৰু। মাহ চাৰেক গধূলিতে, পাচেক মাহ চাৰেক পুআই জি ভৰা বৰ বন্ধিএৰে সূৰ্য্যৰ ওচৰে ওলাই, তাকে সূৰ্য্যৰ বুলি জানিবা।

৩। ভূগোল অৰ্থাত পৃথিৱী বচৰি বচৰি সূৰ্য্যক ঘূৰিচে দেখি, তাকে গ্ৰহ বোলে। সূৰ্য্যৰ পৰা ৯৫০০০০০০ মাইলৰ আঁতৰ হ'ই। তাৰ পথালি জোখ ৬২৬০ মাইল। উত্তৰৰ পৰা দক্ষিণলৈ তাতকৈ এফেৰি কম। ভূগোলে সৈতে এক উপগ্ৰহ অৰ্থাত চন্দ্ৰ ঘূৰি থাকে; পৃথিৱী-বিএ জেনেকৈ সূৰ্য্যক ঘূৰে তেনেকৈ চন্দ্ৰে ২৯ ১১ দিনত পৃথিৱীক ঘূৰে, তাৰে মাহ হ'ই। চন্দ্ৰৰ বহল জোখ ২১৮০ মাইল মাথোন হ'ই।

৪। মঙ্গল পৃথিৱীতকৈ কিছু সৰু; তাৰ পথালি ৪০০০ মাইল হ'ই। দেখিবলৈ আন ভৰাতকৈ বৰন বজা। সূৰ্য্যৰ পৰা ১৪ ৪০০০০০০ মাইলৰ অন্তৰত থাকি এবচৰ ৩২২ দিনত ঘূৰে।

মঙ্গল আৰু বৃহস্পতিৰ পথৰ ভিতৰত চিৰিচ, পালাচ, জুনো, বেটী, এই চাইটো অতি সৰু গ্ৰহ সূৰ্য্যক ঘূৰি ফুৰে। দূৰিনেৰেহে দেখি।

৫। মঙ্গলৰ বাহিৰে বৃহস্পতিৰ পথ লিখা আছে। সি গ্ৰহৰ মাজত ডাঙৰ; দেখিবলৈকো বন্ধি বৰ পুকাশ। পৃথিৱীতকৈ এঘাৰ গুন বহল; তাৰ পথালি ৮২০০০০ মাইল হ'ই। সূৰ্য্যৰ পৰা ৪২ ১০০০০০০ আঁতৰ, ১১ বচৰ ৩২২ দিনত ঘূৰে। তাৰ লগত উপগ্ৰহ ৪ টা আছে; আমাৰ চন্দ্ৰৰ দৰে গ্ৰহনো লাগে, দূৰিনেৰেহে দেখিব পাৰে।

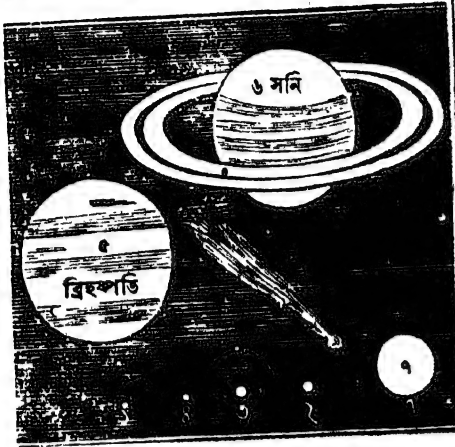
৬। বৃহস্পতিৰ বাহিৰে সূৰ্য্যৰ পৰা ২০ ১০-০০০০০ মাইলৰ অন্তৰত শনিৰ পথ থাকে। ২৯ বচৰ ১৬২ দিনত সূৰ্য্যক ঘূৰে। পথালিৰ জোখ ৭২০০০ মাইল। তাক ঘূৰনিয়াকৈ মে-ৰোআ মণ্ডলৰ আকৃতি এক আচৰিত বস্তু দেখা জাই। তাক শনিৰ চক্ৰ বোলে। শনিৰ উপগ্ৰহ অৰ্থাত চন্দ্ৰ নাভোটা আছে।

৭। সেইবিলাক গ্ৰহৰ বাহিৰে হৰ্মোল নামে ইণ্ডিবিজি এক বৰ পণ্ডিত সাহাৰে ১৭৮১ সনত দূৰিনেৰে চাই এটা নতুন গ্ৰহ দেখা পালে। সেই গ্ৰহবো হৰ্মোল নাম দিয়া গল। তাৰ পথালি

৩৫০০০ মাইল। সূৰ্যৰ পৰা ১৮০০০০০
০০০ মাইল দূৰ হৈ ৮৪ বছৰ ১ দিনত এবেলি
মাখোন ঘূৰে।

গ্রহ উপগ্রহৰ লেখ। প্ৰধান গ্রহ ৭; সৰু
গ্রহ ৪; উপগ্রহ ১৮; মুঠে ২২। নেজাল ভৰা
অনেক।

প্ৰত্যেক গ্রহৰ ডাঙৰ সৰু জানিবৰ নিমিত্তে
পঞ্চালি জোখৰ দৰে ভলৰ নকচাত লিখা আ-

চে। তাত এটা নেজাল ভৰাও লিখা আছে। নে-
জাল ভৰা হলে সূৰ্যক ঘূৰে, তথাপি পথ সমান
ঘূৰনিয়া ন হই; বৰ দিঘল পথত ঘূৰে। তাৰ
গতিৰ দৰে কোনো কালে সূৰ্যৰ নিচেই ওচৰলৈ
আহে, পাচে অতি দূৰলৈ গৈ অনেক বছৰৰ মূৰত
আকও আহে।

ওপৰৰ কথা লিখাৰ পাচে লগুনৰ ডাকে অনা
সমুদ পত্ৰত এই কথা পাইচোঁ, জৰ্মানি দেশৰ
হেক্ট নামেৰে এজন জ্যোতিষিয়া ৮ ডিচেম্বৰত
দূৰ্বিনে সৈতে ভৰাবিলাকক চাওতে এক নতুন
ভৰা দেখিলে; পাচে দিন চাৰেক চালত আন
ভৰাৰ নিচিনা নিচল ন হৈ গ্রহৰ নিচিনা গতি
কৰিলে, তাতে সেই ভৰা এটা নতুন গ্রহ বুলি
জানিলে; কোনো কালত তাক আগৈএ দেখা
পোআ নাই। সেই গ্রহ কিমান ডাঙৰ আৰু
কিমান দূৰ হই, তাক জোখা ন হ'ল; এতিয়া
জুখিবলৈ উপাই কৰিচে।

প্ৰিথিবিৰ আকাৰৰ বিষয়ে।

Shape of the Earth.

প্ৰিথিবি বৰাৰ ঠোকাৰ নিচিনা ঘূৰ নিয়া। পুৰান
আদিতে কই, প্ৰিথিবি আৰ্চিৰ নিচিনা; আৰু পুথি
কৰা লোকে লিখে, যে প্ৰিথিবি চাৰি চুকিয়া, ও
কোনোএ ভিত্তি চুকিয়া বুলি কই। সেই সকল
কথা প্ৰমাণ ন হই; কাৰন ইউৰপ দেশৰ জ্যোতি-
সৰ পুথিত ও বুদ্ধ সিদ্ধান্তত ও সূৰ্য্য সিদ্ধান্তত ও
সিদ্ধান্ত নিৰ্বোমনিকে আদি কৰি পুথিবিলাকত
প্ৰিথিবি ঘূৰনিয়া বুলি কৈচে। আৰু হিন্দুধাৰণ ও
ইউৰপৰ পণ্ডিতবিলাকে ওপৰে লিখা পুথিবি-
লাক ঘিলাই মিলাই চাইচে; আৰু সেই পুথি
প্ৰমাণিক দেখি মান্য কৰে, ও তাৰে সকলোএ
লিখা পাই, আৰু জ্যোতিস জনাবিলাকে পণ্ডি-
কা ও গ্রন্থনকে আদি কৰি আকাশৰ ভাৰি ঘটনা
নিচই কৰি দেখুআই। তাৰে প্ৰিথিবি ঘূৰনিয়া বুলি
জনা জাই, কিন্তু অন্য আকাৰ প্ৰমাণিত ন হই।

প্ৰিথিবি যে ঘূৰনিয়া ইয়াৰ পৰিমাণ পাবলৈ
কোনোবা নাৰিক ইউৰপৰ এক দেশৰ পৰা জা-
হাজেৰে একে মুখে প্ৰিথিবিৰ চাৰিও ফালে ঘূৰি
আকও আপোন দেশ পাইছিল। যদি প্ৰিথিবি
ঘূৰনিয়া নো হোআহেইতেন তেন্তে নাৰিক লোকে
আপোন মুখ নু ঘূৰুআকৈ আপোন দেশলৈ আ-
হিব নোআবিলেইতেন। ভিনি স বছৰ হল,
ইউৰপৰ মাজত ইল্লানিকা দেশৰ পৰা মাগেলন
সাহাব ও জাহাজেৰে সৈতে পূব ফাললৈ মুখ
কৰি প্ৰথমে প্ৰিথিবি বেৰি ভ্ৰমণ কৰিবলৈ গৈছিল।
ঐ সাহাব কোনোবা লোকৰ দোআৰাই বাটত
মৰা হল, কিন্তু তেওঁৰ জাহাজৰ মুখ নু ঘূৰুআকৈ
এহেজাৰ এল একুৰি চাৰি দিনে পূবৰ বাৰ আপো-
নাৰ দেশলৈ আহিছিল। পাচত ইংলণ্ড আদি
কৰি অনেক দেশৰ লোকে কেতবোৰে পূব মুখে
গৈ কেতবোৰে পশ্চিম মুখে গৈ জাহাজ নু ঘূৰুআ-
কৈ প্ৰিথিবিৰ বেটন কৰি আহিলে। ৫০ বছৰ
হল, মহা জগত্যা পোআ কাণ্ডান কুক সাহাব প্ৰি-
থিবিৰ বেটন কৰিবলৈ গৈছিল, পাচত দু বাৰ
এবেটক কৰি ভিত্তিৰ বাৰত তেওঁৰ দোআৰাই
জৰা হোআ পাচিকিত মহা সাগৰৰ মাজত হাটাই
নায়েৰে উপনিপৰ মানুহবিলাকে তেওঁক অকাৰ-

নে বধিলে। এতিয়াৰ দিনত মূদৈৰ জাহাজবিলাকে ২ মাহ বা এবচৰৰ ভিতৰত পুথিবিক ঘূৰি জাই, বেষ্টন কৰা এনে সুগম হৈছে।

পুথিবি জে গোল ভাৰ দ্বিতীয় প্ৰধান এই। সমুদ্ৰৰ পৰা যদি কোনো জাহাজ ভিবলৈ আহে তেহে ভিবত থকা লোকবিলাকে প্ৰথমে তাৰ মস্তুলৰ আগটো দেখে, পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে তলিলৈকে দেখিবলৈ পাই, সেই মতে জাহাজত থকাবিলাকে আঁগৈএ ভিবত থকা পৰ্বত গচ আৰু ঘৰ ইত্যাদি দেখে; কিন্তু জিমান ওচৰলৈ আহে তিমান মাটিলৈকে দেখিবলৈ পাই। আৰু মানুহৰ চকু এনে সুজন হৈছে, জে সৰু বস্তুতকৈ ডাঙৰ বস্তু অনেক দূৰে দেখে, এন্তেকৈ পুথিবি যদি সমান হলেইতেন তেহে জাহাজৰ অতি সৰু মস্তুল নে দেখাকৈ তাৰ ডাঙৰ গাটো অৱসো আঁগৈএ দেখিলেইতেন। এই দিক্টান্তৰ দোআৰাই পুথিবি ঘূৰনিয়া হোআৰ প্ৰমান আৰু দিট হই। আমি জেনেকৈ সমুদ্ৰক ঘূৰনিয়া দেখো সেই ৰূপ পুথিবিৰ ঘূৰনিয়া ডাও পৰ্বত ও গচ ও গ্ৰাম আদিৰ দোআৰাই জুৰি থকা দেখিবলৈ নে পাও; কিন্তু উত্তৰে ভাভাৰ নামেৰে জি দেশ আছে সি সমান থল আৰু গচ গচনি নাই কিয়া, এই কাৰনে ততে জেতিয়া মানুহ অতি দূৰে থাকে তেতিয়া তাৰ মূৰটো আগ বাৰ্হি দেখে, পাচে কান্ধ আৰু বুকু গাৰিকে আদি কৰি জিমান ওচৰ হই তিমান ক্ৰমে ক্ৰমে ভৰিলৈকে দেখা জাই।

পুথিবি জে ঘূৰনিয়া তাৰ অতি দিট প্ৰমান এই, জেতিয়া চন্দ্ৰ গ্ৰহন হই তেতিয়া পুথিবিৰ চাঁ চন্দ্ৰৰ ওপৰত ঘূৰনিয়া আকাৰে পৰে। যদি পুথিবি ঘূৰনিয়া ন হলেইতেন তেহে এনেকুয়া দেখা ন গলেইতেন; কিয়নো ঘূৰনিয়া বস্তুৰ বাহিৰে অন্য কোনো বস্তুৰ চাঁ সমপূৰ্ণ ভাৱে ঘূৰনিয়া হব নোআৰে। সূৰ্য আৰু চন্দ্ৰৰ মাজত পুথিবি প্ৰবেশ হোআতে চন্দ্ৰ গ্ৰহন হই, এই কাৰনে জে-বেকুআ পুথিবিৰ আকাৰ তেনেকুয়া চাঁ চন্দ্ৰৰ ওপৰত পৰে। বেলেগ বেলেগ দেশৰ ভিন ভিন মানুহে অনেক বাৰ চন্দ্ৰ গ্ৰহন দেখিছে, তাতে ঘূৰনিয়াত বাজে কেতিয়াও অন্য ৰূপ কেও দেখা নাই। এই কাৰনে এই এই ওপৰে লিখা পৰিমা-

নৰ দোআৰাই সকলো দেশৰ লোকবিলাকে পুথিবিৰ ঘূৰনিয়া আকাৰ নিচই কৰিছে। কিন্তু পৰ্বতবিলাকৰ ওখ হোআ আৰু সাগৰবিলাক চাপৰ হোআৰ কাৰনে যদি কোনোএ পুথিবিৰ ঘূৰনিয়া আকাৰ ন হই বুলি কই, তেন্তে তাৰ উত্তৰ এই, বৰাব টেক্সাৰ গাৰ ওপৰত অলপ অলপ ওখ চাপৰ থকাতে তাক ঘূৰনিয়া বোলে, তেনেকৈ পুথিবিৰ দেখা জাই। ইয়াৰ প্ৰমান এই, হিমালই পৰ্বততকৈ পুথিবিৰ আৰু ওখ পৰ্বত নাই, সি ওখই ৫ মাইল অৰ্থাত আঠ ক্ৰোস; কিন্তু পুথিবিৰ পথালি অৰ্থাত তাৰ মৌ মাজৰ জোখ ৭০০০ সাত হেজাৰ মাইলতকৈ অধিক হই, অৰ্থাত পুথিবিৰতকৈ সেই পৰ্বত ১৪০০ গুনে সৰু। পুথিবিৰ ঘূৰনিয়া আকাৰৰ প্ৰমান এইবিলাক দিলো, পাচৰ অকনোদইত পুথিবিৰ পৰিমাণৰ বিষয় লিখিম। প. স.

জাহাজ ভাঙা।

Wreck of the Letitia.

লিটিঙ্গা নামেৰে এক নতুন সৰুত জাহাজ সনি-বাৰ ১৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত মৰিচ মাজুলি এৰি কলিকতা নগৰলৈ জাবলৈ পৰিলে। পাচে এমাস-না দিসে দু দিন গৈ দেও বাৰৰ ৰাতিত কাপ্তান সাহাবে সেই এমাসনা দিসে গৈ থাক বুলি হুকুম দিলে; কিন্তু দিল বালি চট সেই ঠাইত আচে তাকে ডালকৈ চাই জাবা বুলি ন কলে। সেই ৰাতি ডাৱৰিগা একাৰ; কাপ্তানৰ প্ৰধান সহাই জাহাজ চলোওতে এক ঘণ্টাতে ৮ ডাউব বাট জোআ বেগেৰে গৈ ৰাতি নু পুতাত এটা সিলত উটি বল। তাতে জাহাজ পাতল কৰিবলৈ বস্তু উলিয়াই পেলাবৰ নিমিত্তে হুকুম দিলে, কিন্তু লান্কাৰ অৰ্থাত পাল তৰা কুলিবোৰ বিচুৰ্তি হৈ আগা নু সুনি আলা নাম মাখোন লৈ একো কাম ন কৰিলে। পাচে সাগৰৰ তৌএ দৰ বেগেৰে থুন্দা মানি জাহাজৰ ওপৰত ঘনে ঘনে পৰি থকাত জি তিনি ঘন নাও জাহাজত নিএ তাৰ দুখন ডাক্সি পেলালে, সৰু নাও এখন থাকিল মানুহে তাক পানিত পেলাই, লেজু ডালৰ আগত পৰি ওচৰত থকা সৰু মাজুলিলৈ গৈ সেই

নাও খনো বাম পাওতে সিলত লাগি কাটিল। পাচে বাম উঠি লেজু লগাঁই ৰাখিলে, সি মূৰে জাহাজত বন্ধা থাকিল। সেই লেজুতে ধৰি জাহাজৰ অনেক মানুহে বাম পালেহি; কিন্তু কাপ্তান সাহাৰ, আৰু ভাৰ সহাই, মিস্তিৰি, খাঞ্চমা আৰু লাক্কাৰ ৬টা নো জাঁওতে লেজু চিগিল, সিবিলাক জাহাজতে থাকিল। জিয়া জন্তু জাহাজৰ ওপৰত জি আছিল, চোঁএ উটাই নিলে; মেৰ চাগ এটা, পাতি হাঁহ এটা, বাজ হাঁহ এটা, এই তিনিক বামত থকা মানুহে ধৰি ৰাখিলে।

গধূলি ৪ বজাত মাল্কম নামে কাপ্তান সাহাৰে বামলৈ সঁতৰি জাহাজৰ মনেৰে লেজু ধৰি পানিত নামিল; আদ খিনি বাট গলত বল হিন হৈ ওপত্ৰা কাঠ ডাল ধৰিও জাহাজ নোআৰি মৰিল। পাচে জাহাজত থকাবিলাকে জাহাজ নোআৰি নিবলৈ হৈ অতি দুখেৰে সেই ৰাতি তাতে পৰি থাকিল। ৰাতিৰ ভিতৰত জাহাজ ভাগি অনেক বস্তু পানিত পৰিলত জাহাজ লঘু হৈ ৰাতি পুখুৰা উপজি উঠি মাজুলিৰ কাসত চাপিলগৈ। তাতে মানুহ বখা পালে, আৰু জাহাজ সিলতে চোঁতে ভাগি ভুখৰি ভুখৰি হৈ উঠি গল।

সেই মাজুলিৰ নাম ফিগেট, কংগিৰো মাজুলি চাপৰিবিলাকৰ মাজতে থাকে। সি মিৰ্জান, আৰু সাক ঘূৰিবলৈ এডাৰ বেলিৰ বাট। তাতে সন্মুখৰ চৰাই আৰু কনি অনেক পালে, আৰু ঐন্তৰ নামে এবিধ ভাজৰ সামুকো পালে। সাগৰৰ পানি দিনে দিনে উঠাতো সেই মাজুলি তল নো জো আকৈ ৬ হাত থাকে। তাতে চায়ে চায়ে অতি সৰু গচ আৰু সাক বন আছে; কিন্তু চৰাই, কনি, ঐন্তৰ সামুক এইবিলাকৰ বাহিৰে খোআ বস্তু নে পালে; ভাল পানি ওলোআ এক ভুমুকো পালে। জাহাজৰ কাঠ পাল আদিকৰি জি জি বস্তু উপজি বামলৈ আহিল, তাৰে নৈতে মানুহে সৰু ঘৰ সাজিলে, আৰু অহা জোআ জাহাজৰ মানুহে দেখিবৰ নিমিত্তে সিহঁতে ওখকৈ এটা নিচান পুতি ধলে। জুই নে পাই দেখি কাঠত ঘৰিলনা টানি জুই উলিয়াবলৈ ধৰিলে, কিন্তু নোআৰিলত অতি দুখ হৈ থাকি কেঁচা মজ্জহকে খাই জিলে।

পাচে এখন ভুঁৰ সাজি তাত জাহাজৰ মনেৰে অনেক চৰাইৰ মজ্জহ বদত সুকাই ৰাখিলে।

২১ চেপ্তেম্বৰত এক জাহাজ ওচৰে জোআ দেখি সিহঁতে সেই চাই এৰি আহিবলৈ বৰ আসা কৰিলে, কিন্তু জাহাজৰ মানুহবিলাকে সিহঁতক নে দেখি নু বুকি গুচি গল। পাচে ২২ চেপ্তেম্বৰত আৰু এক জাহাজ দেখি তাক পাৰলৈ ১২ জন লাক্কাৰ ভুৰত উঠি খেদি গল, কিন্তু নে পালে, আৰু সোঁতৰ নিমিত্তে উভতি আহিবও নোআৰি মই। সাগৰত বতাহে উটাই নিলে।

অক্টোবৰৰ ২৭ দিনত মাজুলিত থকা এক মানুহে জাহাজৰ উঠি অহা বস্ত্ৰৰ মাজত সুৰ্জ পটৰ নিচিনা দৰ্ভিনৰ শূৰনিয়া আৰ্চি এখন পাই তাৰে জুই উলিয়ালত সকলৰো বৰ আনন্দ হল।

১৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত মাজুলিৰ পুৰ ফালে এটা জাহাজ থকা দেখি সিহঁতে সৰু নাও ৰাতি, জাহাজলৈ ধৰি সোঁতৰ কাৰনে নোআৰিলে; পাচৰ দিনাও সেই জাহাজ ন গল দেখি আকও নৱত উঠি দুই ঘৰি বৰ সুমেৰে নাও বালে, তেও নো আৰিলে। নাও ভগা দেখি দুই মানুহে পাৰি মিচি থকাতেহে জাহাজ পাৰিলে। কিন্তু পাচে ইহ বৰ অনুগ্রহেৰে সেই জাহাজৰ কাপ্তান বাৰট স হাবে তাত মানুহ থকা বুজ পাই ১৮ নৱেম্বৰ সৰু নাও পঠাই সকলোকে সেই দুৰ্গম চাইৰ পৰা নি আপোনাৰ জাহাজত তুলিলে। তাতে উনচলিচ জন মানুহ বখা পৰিল।

আৰু ১২ মানুহে নৈতে জি ভুঁৰ উঠি গৈছিল, তাক আটলান্টা নামেৰে এক ফাঞ্চি জাহাজৰ কাপ্তানে সাগৰত পালে। সিহঁতৰ ১০ জন খাবলৈ নে পাই মৰিল, জিয়াই থকা দুটা মাধোন পাই কলিকতা নগৰলৈ আনিলে।

প্ৰিথিৰি জে গোল আৰু মূজক ঘূৰে, গালিলিও নামে জি জন পণ্ডিতে এই কথা প্ৰমাণ দি ধিৰ কৰিলে, সেই কথা প্ৰকাশ কৰাৰ কাৰনে কমিছা ধৰমৰ বজাই কেঁওক ধৰিলে, আৰু ধৰমৰ বিৰোধে মিচা কথা সিকাইচে বুলি কেঁওক বন্দী সালত থৈ অনেক দুখ ভাবনা কৰিলে।

প্ৰথম খ্ৰিষ্টিয়ান মাতৰ স্তিকানৰ মৰন।

Martyrdom of Stephen.

আমাৰ পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্টক বধ কৰাৰ পাচে
 ঠেওৰ সাথি হৈ জি মানুহ ধৰ্ম্মৰ নিমিত্তে মৰনৰ
 দুখ পালে, এনে মানুহক খ্ৰিষ্টিয়ান মাতৰ বো-
 লে। খ্ৰিষ্টৰ দিনৰে পৰা এভিয়ার্লৈকে ঠেওৰ
 বিশ্বাসি ধৰ্ম্মৰ সাথি দেলে দেলে জগতৰ লোকে
 সান্তি ভাবনা কৰি মাৰি আছে।

খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহৰ এনে সন্তোষক দুখ হ'ব,
 ইয়াকে যিহু এ প্ৰিথিবিজ খাৰ্কেতে ভবিস্যত বা-
 কোৰে আপোনাৰ সিস্যবিলাকত কলে। ধৰ্ম্ম
 সান্ত্বিত লিখা আছে, দেখা কুকুৰ নেচিয়াৰ মাজত
 মেৰ জেনে, তেনেকৈ মই তোমোলাকক পঠিয়াও।
 মানুহশৈ সারধান হোআ; কিয়নো সিহঁতে ভো-
 মোলাকক মেলত দেখাই দিব, সিহঁতৰ নাম
 ঘৰত কোৱাব; আৰু মোৰ কাৰনে অধিকাৰ আৰু
 বজাৰ আগলৈকে। সিবিলাক আৰু বিদেশি লো-
 কলৈ সাথি হ'বৰ নিমিত্তে তোমোলাকক নিয়া
 হ'ব। ককায়েকে ভায়েকক, বাপেকে পুতেকক
 মাৰিবলৈ দেখাই দিব; আৰু লৰাহঁতে মাক
 বাপেকৰ বিৰোধে উঠি সিবিলাকক বধ কৰাব;
 আৰু মোৰ নামৰ নিমিত্তে সকলো মানুহে ভো-
 মোলাকক খিয়াল কৰিব। কিন্তু সেসলৈকে জি
 সহি থাকে, সি পৰিত্ৰান পাব। জিবিলাকে
 সবিল বধ কৰিব পাৰে, জিৰ বধ কৰিব নোআ-
 বে, সিহঁতলৈ ভই ন কৰিবা; কিন্তু জি জনে জিৰ
 সবিল দুইকো নৰকত নষ্ট কৰিব পাৰে, ঠেও-
 লৈ ভই কৰা।

যিহুৰ এই কথাটো আশুই কৰি অনেক খ্ৰিষ্টি-
 য়ান মাতৰে হিংসা কৰা মানুহৰ হাতত অতি
 নিৰ্ভই মনেৰে মৰনৰ দুখ পালে। সেই মাতৰ-
 বিলাকৰ মাজত জি জনক খ্ৰিষ্টৰ পাচে প্ৰথমে
 মাৰিলে, ঠেওৰ নাম স্তিকান। ঠেও যিহুৰ ধৰ্ম্ম

ইহুৰ মহিমাৰে প্ৰচাৰ কৰি খ্ৰিষ্টক মৰা যিহু
 দেশি পোৰোহিত অধ্যাপকৰ আগত নিভই ৰূপে
 সিবিলাকৰ দোষ দেখাই সুনালত সিহঁতে জি
 ৰূপে ঠেওক বধিলে, তাক পাঁচনবিলাকৰ
 কৰ্ম্মৰ ৭ আখ্যাত লিখা আছে।

ঠেওৰ কথা সুন সিহঁতে ক্ৰিদ্দন্ত খেদ পাই
 ভেঁওলৈ দাঁত কৰচিলে। কিন্তু ঠেও পৰিত্ৰ আ-
 য়াৰে পুৰ হৈ স্বৰ্গৰ ফাললৈ একে ঠাৰে চাই
 ইহুৰ জোতিকে আৰু ইহুৰ সোঁ ফালে থিয় হৈ
 থকা যিহুকে দেখি কলে, দেখা, স্বৰ্গৰ দুআৰ
 মুকলি আৰু মানুহৰ পুত্ৰক ইহুৰ সোঁ ফালে
 থিয় হৈ থকা দেখিচোঁ। ভেতিয়া সিহঁতে বৰকৈ
 এটাহ পাৰি কানত মাপা দি, সকলোএ একে
 চিত হৈ বেগাই গৈ ঠেওৰ ওপৰতে পৰি ধৰি-
 লে। পাচে নগৰৰ বাহিৰলৈ উলিয়াই ঠেওক
 সিল পেলাই মাৰিলে। সাথিৰোৰে চৌল নামে-
 ৰে এটা ডেকা মানুহৰ ভৰিৰ কোলত আপোনাৰ
 কাপৰ থলে। আৰু স্তিকানক সিল পেলাই মা-
 ৰোঁতে ঠেও প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে পুত্ৰ যিহু,
 মোৰ জিয়ক গ্ৰহন কৰা। পাচে আঁচু পাৰি বি-
 জিয়াই কলে, হে পুত্ৰ, এই দোষৰ দণ্ড সিহঁতলৈ
 নে লেখিবা। ইয়াকে বুলি ঠেও মৃত্যু হল।

ধৰ্ম্ম গিত।

জগত মধ্যে জেতে লোক,
 সৰু নাইবা ডাঙৰ হওক,
 আঁহা সৰ্ব্ব কৰোঁ গান,
 যিহু খ্ৰিষ্টত পৰিত্ৰান।

ধন্য কৰিম যিহু নাম,
 স্বৰ্গ মৰ্ত্য সৰ্ব ধাম,
 নিভো হই জেন পুত্ৰৰ স্তও,
 যিহু জই জই কৰা বাও। ক. স.

THE ORUNODOL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
 ence, and General Intelligence, is printed and pub-
 lished at the Sibsagor Mission Press, by O. T.
 CUTTER, for the American Baptist Mission in
 Asam. Price, one Rupee per annum, in advance,
 or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা! মোং সিংসাগৰ, মাৰ্চ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। নম্বৰ ৩।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1846. NO. 3.

অমেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

সিংসাগৰৰ উজনি মেটেকাৰ ঘাটত বৰ্তমান মাহে এজনি ভিৰোভা মানুহে দিশৌ বৈত বামি পাৰ ইওতে এটা ঘঁৰিয়ালে কাষুৰি মাৰিলে।

১০ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখত কল্লানিৰ প্ৰধান সেনাপতি চেৰ হিউ গফ সাহাৰে ইৰিকা নামে জি ঠাইৰ ওচৰত পঞ্চাবি ৩৫০০০ সেনাই কৌঠ বান্ধি আছিল, তাতে সিহঁতে সৈতে জুখ কৰি ৬৭ বৰ টোপ আৰু পহলজি ২০০ দুস নিলে। নাও জোৰা দি সিহঁতে জি সাঁকো বান্ধিছিলে তাকে কল্লানিৰ লোকে বৰ টোপেৰে গুলি মাৰি গুচালে। পাচে পঞ্চাবিএ পলাবলৈ ধৰি সাঁকো নে পাই, নদি বামি পাৰ ইওতে চিপাহিএ বহু মা-নুহক গুলিয়াই মাৰিলে। এক পত্ৰত লিখিছে, পঞ্চাবি মানুহ ১০০০০ মহ হেজাৰ মৰিল, আৰু মৰা সৰে নতজ্ঞ নদি ভৰি আছিল। কল্লানিৰ সেনাপতি মেজৰ জেনৰল চেৰ বৰত ডিক সাহাৰকে আদি কৰি তেৰে জন সাহাৰ সেই বনত মৰিল; কল্লানিৰ মৰা সেনা ৩০০, খুন হোআ ২০০০ হৈছিল। আৰু গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড সাহাৰ আৰু প্ৰধান সেনাপতি সকলো সৈন্যে সৈতে নতজ্ঞ পাৰ হৈ সিহঁতৰ দেশত সোমাই গল।

পাচে অহা চিঠিত লিখিছে, ১৮ ফেব্ৰুৱাৰিত লাহোৰৰ মহা বজা শ্ৰী জুত দলিপ সিংহ, প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি বজা গোলাৰ সিংহে সৈন্ত, গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড সাহাৰৰ আগত সৰনাগত হৈ মিল হবলৈ নিবেদন কৰিলে। তাতে পঞ্চাব দেশৰ জি

ভাগ নতজ্ঞ আৰু বিয়াচ এই দুই ব্ৰহ্মৰ মাজত থাকে, তাক পঞ্চাবিএ এৰি দিব, আৰু বনত থকা হোআৰ কাৰনে ১৫০০০০০০ এক কোটি পঞ্চাশ লাখ টকাও দিব, লৰ্ড সাহাৰে এই আগ্য কৰাত বজা আৰু প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰিএ দিবলৈ মান্তি হল।

পাচে ২০ ফেব্ৰুৱাৰিত গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড সাহাৰে লাহোৰ ৰাজ নগৰ পাই মহা বজা দলিপ সিংহ পূৰ্বৰ দৰে বজা হৈ সিংহাসনত বহিবৰ নিমিত্তে কল্লানিৰ সৈন্যে উঁওক বৰ চৰাইল নি ৰাজ মৰ্জনাৰ কাৰনে ২১ বাৰ বৰ টোপ মাৰিবলৈ আগ্য দিলে।

কলিকতা বেলেোএই নামে কল বহু জোআ এটা বেলবদ কলিকতাৰ পৰা ভগৱান গোলালৈ পাতিবলৈ ধৰিছে। সেই লোহাৰ বেলেোএই লা-জিবলৈ আন্দাজ কৰি ১৫০০০০০০ তেৰ স লাখ টকাৰ খৰচ হব বুলি জানিছে। ভগৱান গোলা কলিকতাৰ পৰা ১২৫ মাইল আঁতৰ হই; এক মাইলৰ খৰচ ৭৫০০০ টকা মান হব। সেই তেৰ স লাখ কপ পাৰলৈ ৭৫০০০ ভাগ কৰিছে; তাৰ এভাগৰ গৰাকি ২০০ টকা দিব লাগে; জি সবহ ভাগ লই সি সবহ ধৰ দিব। আৰু পাচে জি লাভ পাই তাকে গৰাকি সকলৰ মাজত পূৰ্ব ভাগৰ ক্ৰমেৰে বাঁটি লব। লোহাৰ বাট কৰি এটাই কল বহু লগালে, সেই ১২৫ মাইলৰ বাট চ ঘৰিত অৰ্ধাত হুপৰত জাব; এতিয়া হলে নায়ত গলে ১৬ বা ২০ দিন লাগে; বামে জোআ তাকে তিন দিনত জাই। এতিয়া

কলিকতাৰ পৰা ডগগান গোলাটল জোআত
এজন মানুহৰ তিনি চাৰি কুৰি টকা খৰচ হই,
কল বথ হলে ১৬ টকা মাথোন হব। কেঁয়াকে
আদি কৰি বেপাৰি লোকে বস্তু পঠাই দিবলৈ
অতি সুচল; নায়েৰে পঠালে মোনত ১৮ চই
অনা মান দিব লাগে; কল বথত পঠালে মোনত
৮/ তিনি অনা মাথোন; আৰু জি বস্তু পঠাই
দিএ তাক একে দিনে পোআ জাই। বচৰি বচৰি
সেই বাটত জোআ বস্তু আন্দাজেৰে ৫৪০০০-
০০০ পাঁচ কোটি চলিচ লাখ মোন হই; সেই
সকলো বস্তু কল বথেৰে পঠাই দিলে, তাক নিয়াত
বচৰে পতি এক কোটি লাখ টকা পোআ জাব;
এই ৰূপে গননা কৰি, সেই বেলবদৰ ভাগ সৰু-
লো মানুহে বৰ খেদ কৰি লই।

বালিখালৰ ওপৰত জি লোহাৰ সাকো ভা-
গি পৰিছিল, তাক নৈক সাজিলত মানুহ অহা
জোআ কৰিবলৈ ১২ ফৌবুআৰিত মুকলি কৰা
হল।

কলিকতা নগৰত হুগলি নদীৰ ওপৰত সাকো
সাজিবলৈ লোকে চান্দা কৰিবৰ ইচা হলে, শ্ৰী
ছাৰকানাথ ঠাকুৰ বাবুৰ পুতেক শ্ৰী দেবেন্দ্ৰনাথ
ঠাকুৰ বাবুএ তাৰ নিমিত্তে ১০০০০ দহ হেজাৰ
ৰূপ দিব বুলি সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে।

ডিচেম্বৰৰ প্ৰথম দিনত ইংৰাজি ডাকে বসুাই
নগৰ এৰি কাঞ্চি দি গৈ ২৭ দিনত লণ্ডন ৰাজ
নগৰ পালেগৈ।

ইংলণ্ড দেশৰ কাৰ্লাইল নগৰৰ ওচৰত এটা
মানুহে ৬ ডিচেম্বৰৰ ৰাতি মতলিয়া হৈ বেলবদৰ
ওপৰত সুই টোপনিতে আছিল। তাতে এখান
কল বথ আহি বৰৰ ঘিলাই তাৰ মূৰ একে বেলি
চিৰি পেলালে।

২১ ডিচেম্বৰত নৱিৰ বেলবদত এক কল বথ
জাঁওতে লোহাৰ বাট এৰি আন বাট লৈ এটা
গহাৰ ওপৰৰ পৰাতললৈ অতি বেগে গৈ মাটিত
ধোঁত খাই লোমাই বল। কল বথিয়া দুটাক
মাৰিলে; কিন্তু জিৰোৰ বথ পাৰ্শ্ব কালে টানি
নিয়া হৈছিল সেইবোৰক টনা সিকলি চিগাত ভি-
তবত থকা মানুহবিলাক বখ্যা পৰিল।

পাপিন নামেৰে এখান কাঞ্চি বনৰ কল জা-

হাজ ভূমাজৰ সন্মুখত ফুৰি জাঁওতে জাহাজৰ কা-
প্তানে গননা কৰোঁতে ভুল কৰি, থকা ঠাই নে
জানি, ৬ ডিচেম্বৰৰ ৰাতি আফ্ৰিকাৰ মৰকো দে-
সৰ দাঁতিত থুন্দা খাই ভাগিল। মাগাজান নগ-
ৰত এজন ইংৰাজি সাহাব সেই দেশৰ লোকে
নৈতে গৈ সুমেৰে ৭৬ মানুহক ৰাখিলে; আৰু
জাহাজৰ সেইমান মানুহ সাগৰতে মৰিল।

ডিচেম্বৰৰ সেস পমত ইংলণ্ডৰ চাৰিও ফালে
থকা সাগৰৰ মাজত বৰ ধুনুহা বতাহ অনেক দিন
হৈ থকাত ২০ নৱেম্বৰত অধিক জাহাজ নষ্ট
হল, আৰু জাহাজৰ বহু মানুহ মৰিল।

লণ্ডন ৰাজ নগৰত থকা মানুহ ২০০০০০০
কুৰি লাখ হৈছে।

নাপোলিয়ন বোনাপাৰ্ট নামে আগৰ কালৰ
জি ফাঞ্চি ৰজাই প্ৰাই সকলো ইউৰোপৰ দেশ জই
কৰিলে, তেঁওক জিনা ইংৰাজি মহা সেনাপতি
ডিউক অফ ওএলিণ্‌তন সাহাবৰ সৰু মূৰ্তি ইং-
ৰাজি সোনাৰিএ কলিকতাৰ কোনো লোকৰ নি-
মিত্তে ৰূপেৰে সাজি সেই নগৰলৈ জাহাজেৰে
পঠাইছে। সেই ৰূপৰ সেনাপতি ৰূপৰ ছোৰাত
উঠি আছে; দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ বুলি কৈছে। মূৰ্তি
ওখ ডেৰ হাত; ৫৩০ পাঁচ স ত্ৰিচ টকা ৰূপেৰে
সাজিলে। ডিউক অফ ওএলিণ্‌তন ১৭৬২ সঁকৰ
মেইমাহৰ প্ৰথম দিনত জনমিল; এতিয়া তেঁওৰ
বয়স ৭৭ বছৰ হৈছে; তেঁওৰ আগৰ নিজ নাম
আৰ্থৰ ওএলচলি। ১৭২৭ সঁকত হিন্দুস্থানলৈ
আহি অনেক বনৰ মাজত আছিলে; ১৮০৩
সঁকৰ ২৩ চেপ্তেম্বৰত ১২০০০ সেনাই নৈতে
তেঁওৰে মহাৰাষ্ট্ৰক জুখ কৰি জিনিলে; পাচে ১৮০৫
সঁকত ইংলণ্ডলৈ আকণ্ড গল। ইংলণ্ডৰ মস-
ৰজাৰ আগায়েৰে ইন্দোনিয়া আদি কৰি অণে
দেশত জুখ কৰি বৰ জলস্যা পাই, সেমত নাপো-

লিয়ন বজাক ১৮১৫ সঁকৰ ১৮ জনত পৰা-
জই কৰিলে। সেই মহা জুপত মৰা থুন হোআ
৫৫০০০ মানুহ হৈছিল। ॥

লক্ষ্যৰ বিৱৰণ।

Dwarkanath Tagore's Description of Ceylon.

১৮৪২ ইং সঁকত শ্ৰীজুত দ্বাৰকানাথ ঠাকুৰ
বাবুএ সাগৰৰ বাটে দি গৈ লক্ষ্য পাই, সেই
ঠাইৰ পৰা জি পত্ৰ লিখি দিলে, তাক কেও অফ
ইণ্ডিয়া আৰু সমাচাৰ দৰ্পনত লিখা পাই, অলম
ভাষাৰে ভাঙ্গি তলত লিখিচোঁ।

১৮৪২ সঁকৰ ১১ জানোআৰিত গল নামে
সাগৰৰ তিৰৰ এক টেকৰ পৰা লিখা হৈছে। আমি
এতিয়াই এই ঠাই পাইচোঁহি, অলপ দিন মাধোন
খাকিম; আৰু বামলৈ উঠি এই সুন্দৰ উপদিপৰ
জিমান দেখিব পাৰিম তাকে দেখিবলৈ ইচা হো-
আত মোৰ এই পত্ৰ সৰু হ'বৰ উচিত। মাদ্ৰাজ
নগৰ এৰি অহাৰ পৰা বতৰ প্ৰায়ে আগৰ দৰে
হৈছে; জাহাজে জোআত মূৰ ফুৰনিএ এতিয়া-
লৈকে মোক ন ধৰিলে দেখি তাত মই নিচৈকে
সাৰিলোঁ। বুলি জানিচোঁ। কালি ৰাতি পুআ দহ
বজাত প্ৰথমে লক্ষ্য দেখা পালোঁ, তাৰ পৰা সমু-
দ্ৰব দাঁতিএ দাঁতিএ ইয়ালৈকে আহি আচোঁ। সা-
গৰৰ দাঁতিলৈকে এই ঠাই নাৰিকল গচৰে সম্পূৰ্ণ
হৈছে; আৰু অনেক বিধ গচ থকা পাহৰ পৰত
আৰু তাৰ মাজে মাজে ভৈয়াম সুন্দৰ ৰূপে আ-
চোঁ। জনম ধৰিবৰ পৰা মই জি জি ঠাই দেখিলোঁ
এই আটাইতকৈ মনোৰম। আমুকত কৰা, সৰু-
লো দেসৰ কথা পুথিৰ পৰা জে জনা জাই, তেঁওৰ
এই ভাবনা নিচই কেতিয়াও ন হই। এই সুন্দৰ
উপদিপ আপোনাৰ চকুএ দেখাত মই জি আনন্দ
এতিয়া পাইচোঁ, পাঁচ স খান পুথিৰ না ৰূপনা
পুকাৰ হোআ বিৱৰণ পৰ্হী হলেও এনে আনন্দ
নে পালোঁহেতেন। পৰম ইন্দ্ৰৰ জি পুৰি স্ৰিষ্টি
খান, তাত লিখা কথাৰ পৰা জি গিয়ান পাই,
কোনো পুথিৰ বিৱৰণ চাই এনে স্বৰূপ গিয়ান
নো পোআ, তাকে নিচৈকে জানিবা। লক্ষ্য খন
সোনাৰ হই, এই জে কথা বামায়নত লিখি আছে,
তাক অতি স্বৰূপ বুলি এতিয়াহে জানিচোঁ। মাটি
হলে নিচই সুবৰ্ণ এনে ন হই; কিন্তু ইয়াত সমাৰ

কল অধিক উত্পন্ন হোআত পুৰাই পতি এক
দল সোনা ওলাব জেন বুজা জাই।

এই সঁকৰ ২৭ জানোআৰিত সাগৰৰ মাজত ইণ্ডি-
য়া নামে ভাপ জাহাজৰ পৰা লিখা হৈছে। সাগ-
ৰৰ ওপৰে ১০০০০ দহ হেজাৰ ফুট (অৰ্থাত
৬৬৬৬ হাত) ওখ হোআ আদমৰ টিঙ্গ নামে
এটা পৰ্বতৰ টিঙ্গ দেখিলোঁ। সেই টিঙ্গৰ ওপৰত
২০ কুৰি ফুট দিঘল হোআ আদমৰ ভৰিৰ খো-
জৰ চিন আছে, ইয়াকে পূৰ্বৰে পৰা পুৰনানুক্ৰমে
কোআ কুই কৰি আছে। মোৰ মন হলে, আমাৰ
হিন্দু সাম্ৰাজ্যৰ মতে হনুমান মহা বিৰ লক্ষ্যলৈ আহি
জি ঠাইত প্ৰথমে ভৰি দিলে, সেই ঠাই এয়ে হ'ব
পাই। ॥

পলিকার্পক মৰাৰ কথা।

Martyrdom of Polycarp.

যিচু খ্ৰিষ্টৰ পাচে জিবিলাক মাৰ্তৰ অৰ্থাত
ধৰমৰ সাথি খ্ৰিষ্টৰ নামৰ নিমিত্তে মৰনৰ দুখ
ভোগ পালে, সিবিলাকৰ মাজত পলিকার্প নামে
এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি ৰখাক আছিল। ৰোম
দেসৰ বজাই সেই কালত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম লবলৈ
অতি নিষেধ কৰিলত অনেক সিল্যক মাৰিলে।
কমিয়া অধিকাৰবিলাকে পলিকার্পক ধৰি তেঁওক
সেই ধৰম এৰি খ্ৰিষ্টক নিন্দা কৰিবলৈ আৰু দে-
ৱতা সকলক সেৱা প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আগ্যা দিলে।
কিন্তু পলিকার্কে আপোনাৰ প্ৰানকে প্ৰিয় নে
মানি, প্ৰভুক প্ৰিয় মানি, তেঁওৰ সেৱা ন কৰি
জিয়াই থকাতকৈ মৰাই ভাল বুলি জানি, সিবি-
লাকৰ আগ্যা নে মানিলে। তাতে সিবিলাকে
দণ্ড আগ্যা কৰি সেই নিৰ্ভীৰ বৃদ্ধ ভকতক এটা

খুঁটাৰ বান্ধি পুৰিৰ নিমিত্তে বহু খৰি চপাই জুই আনিলত তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰিব ধৰিলে। পৰম ইশ্বৰত আপোনাৰ সৰিল আৰু জিৱকো সমৰ্পন কৰি প্ৰাৰ্থনাৰ অন্তত আমেন বুলিলতেই সেই নিৰ্দ্দয়া লোকে জুই লগালে। খৰি সুকান হোআ হেতুকে জুই বৰ সবদ কৰি উঠিল; তাতে মানুহ সকলে ওচৰত থকি নোআৰি আঁতৰ হৈ গলত জুইৰ মাজত সেই বুৰা ডকতে অতি সুন্দৰ গান কৰা সুনিলে। পাচে অলপতে প্ৰান চাৰি জি ঠাইত দুটো একো হিলা কৰিব নোআবে, ইশ্বৰৰ এনে পবিত্ৰ ধানলৈ গল। আৰু এতিয়ালৈকে সেই ঠাইত সাধু সকলৰ লগত তেওঁ স্তুতি গান কৰি আছে, তাকে আমি নিচই ৰূপে জানিচোঁ। পলিকাপ মৰা সঁক খ্ৰিষ্ট অৱতাৰ হোআৰ পাচে প্ৰায়ে ১৭০ বছৰ হৈছিল।

আমেৰিকা প্ৰথমে দৰ্শন হোআৰ কথা।

Discovery of America.

প্ৰিথিবি চাৰি অংশে ভাগ কৰা হইচে, ইউৰপ, আচিয়া, আফ্ৰিকা, আৰু আমেৰিকা। ইউৰপ, আচিয়া, আৰু আফ্ৰিকা, এই তিনি ভাগ এখন মহা দ্বিপতে আছে; এই তিনি কোনো সাগৰেৰে ইএ সিএ বেলেগ ন হই। কিন্তু আমেৰিকা প্ৰথক এখন দ্বিপত প্ৰথম দ্বিপৰ পৰা তিনি হেজাৰ মাইল অৰ্ধাত ১৫০০ ক্ৰোমৰ অন্তৰ। তিনি স চৌৱন বছৰ হল, এক হাজাৰ চাৰি স বিৰাটন ইংলণ্ডিয় মনে আৰু আঠ স আঠানৈ বজ্জা সালে, আমেৰিকা প্ৰথমে জনা হল। তাৰ পূৰ্বে আমেৰিকা কোনো লোকৰ দ্বাৰাই জনা নাছিল। তাৰ প্ৰথম দৰ্শনৰ অলপমান কথা এতিয়া লিখোঁ, জি হেতু প্ৰিথিবিৰ ভিতৰতে জি জি আচৰিত কৰম হৈ আছে, তাৰ মাজৰ এই এটা।

পাঁচ স বছৰ মান হল, চমুক পাথৰৰ গুন প্ৰথমে জনা হল, তাৰে গুন এই। তাকে কোনো লোৱে সৈতে বঁহিলে, সেই লোৱ ঘঁহা আগ উত্তৰ কেন্দ্ৰলৈ অৰ্ধাত উত্তৰ ভাগে সদাই থাকে, সেই লোহা কল্লাচৰ মাজত দিলে, সেই কল্লাচৰ দ্বাৰাই কোনো মানুহ মাটিতে অথবা সাগৰতে খিডি হলে,

প্ৰিথিবিৰ সকলো দিল জানিব পাৰে। কল্লাচৰ নিৰ্মান এই মতে হই; তুলাপাতৰ ওপৰে মগলৰ আক্ৰিতি কৰি, বত্ৰিচ সমান ভাগ কৰি চাৰিও কালে সকলো দিল বিদিল আৰু উপদিল লিখা থাকে, সেই তুলাপাতৰ মাজে দি এই সৰু লোৱ খুঁটি এটা মৰা থাকে; তাৰ মূৰৰ ওপৰতে এটা বেজি পখালিকৈ দিব। 'তাৰ এটা আগ চমুক পাথৰত ঘঁহা জাই, আৰু কল্লাচ কোনো দিলে ৰাখিলে, সেই বেজি খুৰি উত্তৰ দিলে সদাই মুখ কৰি থাকে, তাৰে অপুয়াসে প্ৰিথিবিৰ চাৰিও দিল জনা জাই।

চমুক পাথৰৰ গুন জনা হলে লোকবিলাকে নিৰ্ভয়ে দিঘল বহল সাগৰৰ মাজেই জাব ধৰিলে। ইয়াৰ পূৰ্বে দিলৰ একো চাৰৰ নো পোআন্তে, সাগৰৰ পাৰ নে দেখি, লোক সকলে জাহাজ চলাব নোআৰিছিল। চমুক পাথৰৰ গুন প্ৰকাশ হোআৰ দু স বছৰৰ পাচত, জেনোআ নগৰত কলম্বচ নামে এজন উপজিলে। সেই কালতে পৰ্তুগিচবিলাকে ইউৰপৰ মাজত পুধান নাও বৈচা আছিল। সিহঁতে সৈতে অহা জোআ কৰি ফোৰোতে নাৱৰ কথাত কলম্বচৰ অভিসই গিয়ান জন্মিল, আৰু সি মনতে এই বিবেচনা কৰিলে, ইউৰপৰ পৰা নিচই পচিমে গলে ভাৰত বৰ্ষ পাব; কিয়নো সেই কালত ইউৰপৰ মানুহবিলাকে জানিছিল জে ভাৰত বৰ্ষ অভিসই ধনৰ ঠাই, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ কেতবোৰ বেপাৰি মুদৈ বেপাৰলৈ বাম বাটে দি ইউৰপত ওলাইছিল; তাৰ দ্বাৰাই ইউৰপৰ কতেক নগৰ বৰ ধনবন্ত হল। আৰু জাহাজ লৈ পৰ্তুগিচ লোক দুই জোআ অহা দেখি, জাহাজেৰে ভাৰত বৰ্ষলৈ আহিবৰ সকলো লোকৰ মন হল। কলম্বচ অভিসই পৰৱৰ্ত্ত মন বুজা, আৰু অতি সাহিয়াল, আৰু জিটো কৰম কৰিবলৈ ইচা কৰে অৱসাক তাক কৰিহে এৰে, এনে আছিল। এদিনা ইউৰপ দেশতে কতেক বেঁত আৰু নৈক চঁচা কাঠ পাচোআ বস্তাহেৰে সাগৰতে উঠি আহিল, ইয়াতে তাৰ প্ৰতিভা আৰু দ্ৰুত হল। অৱস্য পচিমত দেশ আছে, আৰু অনেক পুকাৰে অনুসন্ধান কৰি এই ন জনা নে দেখা দেশ দেখিবৰ কাৰনে জাৰৰ মনে নিচই চাৰৰ কৰিলে।

সেই সময়ত জি বৰ জাহাজ আছিলে নিঙি তিনি হেজাৰ মোন খৰা মৌকাতকৈ অতি বৰ নাছিলে। আৰু সেই কালত এতিয়াৰ দৰে ধনবন্ত মুদৈ অনেক নাছিলে, এই হেতুকে সেই বিলয়ৰ খৰচৰ নিমিত্তে ৰাজ্যৰ উপকাৰ পাবলৈ ভাৰ প্ৰয়োজন হল। প্ৰথমে ডেও আপুনি জাৰৰ বিলয়ে জি খৰচ আদি লিখা পত্ৰ কৰিছিলে, তাকে আপোনাৰ দেশৰ অধিকাৰবিলাকক দেখুওালে, আৰু সিহঁতৰ পৰা ধন জাহাজ কৰিলে, কিন্তু সিবিলাকে অনেক খনি পৰ্জাত্তে অনেক বিমিসা কৰি হেলা কৰিলে। তাৰ পাচত ডেও পৰ্তুগালৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ এই বিসই নিবেদন কৰিলে; সেই ৰজা কলম্বুচৰ নিবেদন দূ জন ভদ্ৰ লোকৰ চাইতে সমৰ্পন কৰিলে, কিন্তু সিবিলাকে ইয়াৰ আগে কৈ আছিলে, জে কেৱল দখিন ভাগে গলে ভাৰত বৰ্ষ পোআ জাব, এই নিমিত্তে সিবিলাকে কলম্বুচৰ উপকাৰ কৰিবলৈ মনজোগ ন কৰিলে। কিন্তু কলম্বুচৰ পৰা ডেওৰ নক্চাৰ অনুসন্ধান লৈ আপোনাৰ বাদ্‌লাহ জেন ন বেল দৰ্শনৰ লাভ আৰু সুজসন্যা প্ৰাপ্ত হব পাৰে, এই কাৰনে সিহঁতে গুপতে আপোনাৰ এটা মানুহ পঠাই দিলে। কিন্তু কলম্বুচৰ দৰে সেইটো মানুহৰ সাহ আৰু গিয়ানো বুদ্ধি নাছিলে; এই হেতুকে সি লাগৰলৈ গৈ মহা প্ৰচণ্ড ধুমুহা আৰু চৌ দেখি, ভই লাগি দেশলৈ উভতি আহিলে। কলম্বুচ সিহঁতৰ বঞ্চনা কৰা বোধ হৈ, বিৰকতি লাগি সেই চাইৰ পৰা গুচি আহিলে। পাচে আপোনাৰ ভায়েকক ইংলণ্ডে পঠাই দিলে, কিন্তু সেই চাইত তাৰ বিলয়ৰ কিছু ন হল। ইতি সময়তে ইল্লানিয়াৰ ৰাজা মুচলমানৰে সৈতে জুখ কৰিছিলে। আগৰ কালতে ইল্লানিয়াৰ ৰাজ্য তিনি ভাগ মানে মুচলমানৰ বস আছিলে, এই সময়ত সেই চাইত সিহঁতৰ কেৱল এখান নগৰ আছিলে, তাৰ নাম গ্ৰেনাৰা। কলম্বুচ জেনেকৈ ইউৰপৰ আন ৰজাবিলাকলৈকে এই বিসই নিবেদন কৰি আছিলে, তেনেকৈ ইল্লানিয়াৰ ৰজাৰ ওচৰতো কলে। সেই ৰজা সেই বিসই বিমিসা কৰাৰ ভাৰ মন্ত্ৰি সকলৰ ওপৰে ধলে। সিহঁত অগিয়ানি আছিলে, আৰু সিহঁতে কলম্বুচৰ নক্চাৰ বিলয়ে অগিয়ানৰ দৰে

বিমিসা কৰিলে। কোনো কোনোএ কলে, লাগৰ অপাৰ; আৰু কোনোএ কলে, প্ৰিথিবিৰ নিৰ্মান এই মতে, জে কন্তেক দূৰলৈ গলে উভতি আহিবৰ উপাই না থাকে। মন্ত্ৰি সকলে ৰজাৰ আগত বেয়া ৰূপে জনালে, তাতে থাকি ৰজাই তাকে হেয় বুদ্ধি কৰিলে। ইয়াৰ পাৰে কলম্বুচ ইউৰপৰ মাজে আন তিনি সৰু ৰজাৰ ওচৰলৈ গলত সিবিলাক অসমৰ্থ হোআতে কলম্বুচে ইংলণ্ড দেশে জাৰৰ ইচা কৰিলে।

কলম্বুচে ইল্লানিয়াৰ ৰাজ সভা এবিলতে, সেই ধানৰ বানিৰ কোনো মন্ত্ৰিএ বানিৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, বানিএ জেন কলম্বুচকে পুনৰ বাৰ মাতে। মন্ত্ৰিএ প্ৰাৰ্থনা কৰাতো বানিএ কলম্বুচকে আকণ্ড মাতিলে; কিন্তু বানিৰ গিৰিএকে আপুনি কিৰ্পিন হেতুকে পুনৰাই কলম্বুচকে হেয় বুদ্ধি কৰিলে। তাতে কলম্বুচৰ আশা জেনে বৰ্হী হৈছিলে, তাৰ আশা ভঙাতে তেনে দুখ হল।

ইয়াৰ পাচে কিছু দিন মুচলমানৰ ৰাজধানি মুখ্য নগৰ ইল্লানিয়া দেশৰ ৰজাৰ তল হল, তাতে ৰজা বানি সভাই সৈতে আনন্দতে মগ্ন হল। এই খনি অৱলব্ধতে কলম্বুচৰ মিত্ৰ সকলে এই কাল জোগ্য ভাবি ইল্লানিয়াৰ বানিৰ আগত গৈ এই আনন্দৰ কালতে কলম্বুচক সহাই কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। আৰু বানিকে কলে, হে মহা বানি, তোমাৰ ৰজা হোআ কালতে জদি প্ৰিথিবিৰ সিন্ধা বৰ্হী হই, তাতে আপোনাৰ কেনে বিশেষ মান্য জসন্যা বাৰ্হিব। পাচে বানিএ লক্ষ্যত হৈ কলম্বুচকে আপোনাৰ ওচৰলৈ মাতি, আপোনাৰ অলঙ্কাৰ সোতা থৈ টকা আনি দিলে। কলম্বুচে তাতে তিনি খান সৰু জাহাজ কিনিলে, এই সকলতেই ৰজাৰ টকাটকৈ সৰহ বাই ন হল। এই এই ৰূপে কলম্বুচে আঠ বছৰ ভ্ৰমণ কৰি, নানা প্ৰকাৰ বিঘাত সহি পাচত কাৰ্জ সিধিৰ জসন্যা পালে।

সকল আয়োজন জুগুত হলত ১৪২২ চৈধ্য স বিৰাটৈন সঁকৰ আগষ্ট মাহৰ ৩ তিনি ডাৰিখে কলম্বুচে জাহাজত উঠিল। তাৰ গমন কৰা কালত লাগৰৰ তিৰত অনেক লোকে গোট খাই কলম্বুচৰ কাৰ্জ সিধি হবৰ অখে ইন্দ্ৰক প্ৰাৰ্থনা

কৰিবলৈ ধৰিলে। কলম্বুচে নিচই পশ্চিম দিশে জাহাজ চলালে, এই দৰে কিছু কালৰ পাচে জে-তিয়া সিহঁতে তিব দেখিবলৈ নে পালে আৰু দিশ বিদিশ ন জনা অগম্য সাগৰৰ মাজে গল, তেতিয়া নাৱৰিয়াবিলাকে কান্দি আৰু ভাবি উপাই নে পাই, আপোনা আপুনি মূৰত ভুকুআব ধৰিলে। কলম্বুচে মনৰ কামনা সিবি নিমিতে সৰ্বদাই নিৰোহন কৰি থাকিছিল, তাতে সুবৰ আহৰি নে পালে। কলম্বুচে আপোনাৰ বৃদ্ধিৰ নিৰিখানেৰেই সকল বিসই চাবৰ কৰিলে, আৰু আপোনাৰ আগ্যাবে জাহাজ চলাব ধৰিলে; আৰু নাৱৰিয়া মানুহে কাখৰৰ পৰা কত দূৰলৈ আহিচোঁ ইয়াক নে জানিলে, এই নিমিতে সিহঁতকে ভুলাই ৰাখিলে। সিহঁতে নিচই পশ্চিমে গৈ গৈ সৰু সৰু সেলাইৰে সম্পূৰ্ণ সাগৰ দেখি ভাবিলে জে এয়ে জানো প্ৰিথিবিৰ অন্ত। কলম্বুচে নাৱৰিয়াইতকে বুলিলে, তেনে নহ'ও, কিন্তু ইয়াতে অধিক ভাৰসা হ'ব পাৰে, জে কোনো দেশৰ ওচৰত পাইচোঁহি।

অক্টোবৰ মাহৰ প্ৰথম ভাৰিখত সিহঁতে তিবৰ পৰা এঘাৰ স পঁচপন ক্ৰোস গৈ আছিলে, কিন্তু কলম্বুচে সিহঁতকে কলে জে আট স সতৰি ক্ৰোস মাত্ৰ। সিহঁতে একৈচ দিন ভূমি নে দেখিলে, আৰু সিহঁতৰ ভিমান ভাৰসা আছিল সি সকলো ভাৰসা উৰি গল। নাৱৰিয়াবিলাক আৰু সিহঁতৰ অধিকাৰবিলাকে আপোনা আপোনা দুৰ্দশা দেখি বিম্বৰ খেদ কৰিলে, আৰু উভতি জাবলৈ বহু পুৰস্বাৰ্থ কৰিলে। কলম্বুচে আপোনাৰ ধৌৰ্জ অৱলম্বন কৰি, শিবিলাকে কেতিয়াবা বিনতি-ৰে আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা আগ্যাব দ্বা

বাই ধমকালে। এনে কৰাতে তেঁও পুৰুষতে উপকাৰ দেখিলে, আৰু সিহঁত কেতে দিন ধমকি বল। কিন্তু তাৰ পিচে সিহঁতৰ মনে ভাৰসা নাই কিয়া হল, আৰু সিহঁতে আপোনাৰ মাজতে আলচ কৰিলে, কলম্বুচে সাগৰত পেলাই দি জাহাজ ওভৰ্তাও। কলম্বুচ ভাবিলে জে বিনতিৰে কিবা আগ্যাব দ্বাৰাই ইহঁতকে আৰু ধমকাৰ নো-আৰিম, এই নিমিতে সিহঁতৰ সমুখে এই অগ্ৰিকাৰ কৰিলে, তিন দিনৰ মাজত যদি নবিন দেশ নে পোও, তেতিয়া অৱশ্যে উভতিম, সেই সময়ত কলম্বুচৰ নবিন দেশ পাবলৈ বহা ভাৰসা হল, কিয়নো পৰিমাণ কৰা লেজু পেলাই দেখিলে জে ভূমি পোআ জাই, আৰু সাগৰৰ ওপৰে উপাধি অহা এক জোলাজা নতুন ফল, আৰু কেতবোৰ নতুন চিন্তা বেঁত পালে।

এঘাৰ অক্টোবৰ কলম্বুচে জাহাজৰ পাল সামৰিবলৈ আগ্য দিলে, সেই ৰাতিতে চকু নু মুদি, সকলো নাৱৰিয়া বিবাদ কৰি থাকিলে। পাচে কলম্বুচে ৰাতিৰ দুই পুহৰ দুই ঘণ্টাৰ সময়ত, দুটৈতে কোনো পহৰ দু বাৰ চলি জোআ দেখিলে, আৰু তেতিয়াই সিহঁতৰ আগে জোআ জাহাজৰ লোকবিলাকে দেশ, দেশ, বুলি বিজ মাৰিলে। তেতিয়া আন জাহাজৰ লোকো সেই আনন্দ ধনিৰ স্ৰুতি ধনি কৰি উঠিলে। তাৰ পাচে প্ৰাতঃ কালে ১২ বাৰ অক্টোবৰত সিহঁতে ডেব ক্ৰোস অন্তৰতে এখন উপদ্বীপ দেখিলে; সেই দ্বীপ খন তিন গচ আদিৰে সোভিত হৈ আছিল। তেতিয়া সিহঁতে আনন্দে ইন্দ্ৰৰ কিৰ্তন কৰিলে, আৰু গান কৰি ধৰিলে, আৰু জাহাজৰ মানুহবিলাকে কলম্বুচৰ ভবিৰ তলতে পৰি, আপোনাৰ অপৰাধৰ খেমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। তাৰ পৰে জাহাজৰ পৰা নামি, সৰু নাৱতে উঠি গান আৰু জন্তু সৈতে ভাল বজাওতে বজাওতে, শিবিলাকে তিবৰ ওচৰলৈ গল, আৰু কলম্বুচে জি নবিন দেশ দেখিলে, তাৰ ওপৰত তেঁৱেই পুৰুষে ভৰি দিলে। শিবিলাকে অনেক বাধ্য লৈ সেই নবিন দেশ দেখিলে, তাৰ ওপৰত তেঁৱেই পুৰুষে ভূমিৰ ওপৰে পুৰেদি পুনৰাই আঁচ কাৰ্ছি, ইন্দ্ৰৰ গুন কিৰ্তন কৰিলে। আৰু ইল্লানিয়াৰ বজাৰ

নিচান লগা খুঁটা সেই ধানতে থিয় কৰি সিঁ-
তে সেই দেশ আপোনাৰ বজাৰ নামে অধিকাৰ
কৰিলে।

তাৰ পাচে সেই দেশৰ লোক সকলে সিবিলা-
কৰে চাৰিও ফালে আহি, সিঁতৰ কাপৰ অল-
ন্ধাৰ আদি আৰু অস্ত্ৰ আৰু বগা বৰন আৰু সিঁ-
তৰ তাঁৰি দেখি আচৰ্জ মানিলে। সেই সময়ত
ইউৰপৰ সকলো লোকে তাঁৰি বাখিলে, আৰু জে-
তিয়া সেই মায়া নাই কিয়া লোকবিলাকে দেখি-
ছিলে, কেনে বৰ কাসনাৰে পাখিৰ দৰে পাল
তৰি এই সাগৰৰ ওপৰে ইহঁত উৰি আহিলে,
আৰু মেঘৰ গাজনিৰ দৰে হিঁলৈৰ সবদ কৰিলে,
আৰু বিজুলি আৰু ধুঁআ দেখি, সিঁতৰ ভই
লাগিলে। আৰু মনে জানিলে, ইহঁত নিচই মুজ্বৰ
সন্তান প্ৰিথিবিৰ ওপৰলৈ আহিছে। আৰু ইল্লা-
নিয়াৰ লোক সকলেও সেই দেশৰ মানুহবিলা-
ককে দেখি সেই ৰূপে চমত্কাৰ হল; কিয়নো
সিঁতকে সদাই উলঙ্গট দেখিলে, আৰু সিঁতৰ
তাঁৰি নাই, আৰু সিঁতৰ গাৰ চাল অতি কোমল
আৰু তামৰ দৰে বৰন। তাৰি বেলাত সিঁতে
এখন হোলোঙ্গ নাৱেৰে জাহাজৰ ওচৰে আহি-
লে, আৰু অনেক খাবৰ বেহানি কলমুচকে দিলে।
আৰু কলমুচৰ পৰা আৰ্চি আৰু সৰু সৰু ঘণ্টা
আৰু আন আন অলপ টকাৰ দুখ্য ললে। এই দৰে
পুৰনি প্ৰিথিবি নতুন প্ৰিথিবিৰ লোকবিলাকৰ
সাখ্যাত পুথমে দেখা দেখি হল, আৰু পৰস্পৰে
প্ৰিতি আলাপ কৰিলে।

অ.

জাহাজৰ কৰম কৰা সকলো মানুহে বোলে,
সুকুৰ বাৰে জাহাজ মেলিলে আপদ হব। তথা-
পি কলমুচে সুকুৰ বাৰতে জাহাজ মেলি পচিমে
জোআত অমঙ্গল হওক চাৰি পুথমে আমেৰিক
দেশ পোআ হৈছিল।

জোতিস শুভত লিখা বচন এই।

শুক্লাদিভাদিনেনবাকনদিশং

নজেকুজোচোস্তবং।

মদোন্দাখদিনেনশক্ৰকৃতং

যাম্যাংগুৰৌনবুজং।

শূলানীতিবিলংঘ্যাম্ভিম্নুজা

যেবিত্তসৌখ্যাস্থিতাঃ।

ভুষ্টিশাঃপুনৰাপত্তিনিয়তং

শক্ৰেনভুলোযদি।

ইয়াৰ অৰ্থ। সুকুৰ বাৰে দেও বাৰে পচিমলৈ
নে জাব, মঙ্গল বাৰে বুধ বাৰে উত্তৰলৈ নে জাব,
শনি বাৰে সোম বাৰে পূবলৈ নে জাব, বুধবা-
ৰে শুক্ৰলৈ নে জাব। এই দিক মূলক উ-
লংঘা কৰি ধন সুখৰ আসাৰে জি সকলে
জাত্ৰা কৰে, সেই সকল যদি ইন্দ্ৰে সৈতে সমা-
নেই হই, তেও পুনৰ বাৰ আসা নষ্ট হৈ উভতি
পৰে।

প্ৰিভিৎ প্ৰেচৰ বিবৰন,

অৰ্থাত চাপা খানাৰ আখ্যান।

Discovery of P Inting.

আগৰ কালত কোনো মানুহে চাপা খানাৰ
জন্তু আৰু সেই কৰম কি ৰূপে কৰে তাক, কৰে
নে জানিছিল; খেই দেশত হলে কাঠৰ ওপৰত
আখৰ কাটি পাচে ভাতে মহি দি কুঁচিএৰে খপি-
য়াই চাপিছিল, তাৰ বাহিৰে একোকে নে জানে।
কিন্তু ১৪৩০ ইং সঁকত হলও দেশৰ হাৰ্লেম
নগৰত লাবেঞ্চ জাফেন নামে এজন লোকে উমলি-
বৰ কাৰনে এজোপা গচত আখৰ কাটি তাৰ ওপ-
ৰত মহি দি চাপিলত অতি সুন্দৰ ৰূপে আখৰ
ওলাল; পাচে এনে হবৰ দেখি সেই মানুহৰ আ-
মা বাৰ্ছি আৰু আখৰ এটি এটিক কাটিব ধৰিলে,
পাচে সকলোকে একেলগ কৰি কিতাপ চাপিব
ধৰিলে; কিন্তু কাঠত অখৰ কাটোতে অতি

বিলম্ব হোআত, এখন কিতাপ চাপোতে সাত আঠ বছৰ হ'ল।

পাচে গন্তনবৰ্গ নামেৰে এজন মানুহে আখৰ বেলেগকৈ কাটি জোঁটাই জোঁটাই দিবলৈ ধৰিলে; তাতে একে আখৰ অনেক বেলি অনেক পুখিঙ সূমাই চাপিব পাৰে। পাচে কাঠৰ আখৰ বেগাই খাই হই, ইয়াকে দেখি সিহঁৰ ওপৰত আখৰ কাটিবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ পাচে কষ্টচ আৰু চেকৰ নামেৰে দুজন মানুহে গোট খাই কাম কৰিবলৈ সন্মত হ'লত সেই চেকৰে সিহঁ পগাই আখৰ চালিবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে। কিন্তু ইয়াৰ আগেয়ে জেতিয়া সিহঁত আখৰ কাটিছিল তেতিয়া অনেক বিলম্ব হৈছিল। পাচে সেই চেকৰে আখৰ চালিবৰ বুধিৰে পুথমে এডোখৰ টিখাৰ ওপৰত আখৰ কাটি সেই টিখাৰ আখৰক এডোখৰ ডামৰ ওপৰত বৰ সৰুতকৈ বৃহাই দি; পাচে জি-মান ইচা কৰে সিমান আখৰ সিহঁ উতলাই বাকি লই।

গন্তনবৰ্গ, কষ্টচ, আৰু চেকৰ, এই তিনিও গোট খাই লাভিন ভাসাবে ইহঁৰৰ ধৰম পুখি চাপি ১৪৫০ সঁকত এটালে।

সেই কালৰে পৰা ইণ্ডো-বেজি লোকে অনেক বুধি কৰি সেই চাপা খানাকে আদি কৰি আৰু অনেক চাপা খানাৰ জন্তু তৈয়াৰ কৰি আগতকৈও অতি উত্তমকৈ সাজিলে। আগৰ কালত হলে জিৰিলাকে চাপা কৰম কৰিছিল সেইবিলাকৰ কাঠৰ জন্তু আছিল, কিন্তু এতিয়া হলে মানুহৰ গিয়ান বাৰ্হি তাতকৈও ভালকৈ নতুন জন্তু অকল লোহাৰে কৰিছে; তাতে আগৈয়ে দিনে দিনে তিনি চাৰি স চাপিছিল, কিন্তু পাচে দিনত এহেজাৰ হা ডেৰ হেজাৰ চাপিব পাৰিছিল; এতিয়া ১ ছবিতে ভাপ কলেৰে দু হেজাৰ দুয়ো ফালে চাপিব পাৰিছে। এই কাৰন এতিয়াৰ কালত মানুহৰ অতি লাভ হৈছে।

আৰু সেই চাপা খানা প্ৰেচত গাই পতি ১০০০ এহেজাৰ টকা দাম হই, কিন্তু জি খানত ছবি ২০০০ দুহেজাৰ চাপিব পাৰে তাৰ দাম অধিক হ'ব। আৰু জি সালত চাপে তাৰ ভলে ওপৰে দুচটা লোহাৰ পতা আছে, তলৰ চটাৰ ওপৰতে

আখৰ থৈ পাচে চাপে। আৰু ইয়াৰ নকচা ওপৰে দিয়া হৈছে; তাৰ গুৰিতে দুফালে দুটা মানুহ থিয় হৈ চাপিছে। আৰু তাৰ বাঁও ফালে জি এটা থিয় হৈ আছে, সি আখৰৰ যৰৰ পৰা আখৰ আনি এটটা লো হাতত লৈ তাতে এটা এটাকৈ মিলাই জোঁটাইছে। জেতিয়া সাত আঠ সাৰি হই তেতিয়া এটটা কাঠত থৈ, এপিটি হলে পাচে জৰিৰে বান্ধি বাখে; আৰু জেতিয়া সৰহ পিটি হই তেতিয়া সেই চপা সালৰ ওপৰত থৈ নিএ।

এই ৰূপে এই অলম দেশলৈকো আমেৰিকাৰ সাহাৰ লোকে চাপা খানাৰ সাল আনি কিতাপ চাপি ধৰম বিসয়ে আৰু গিয়ান বিসয়ে লোক সকলক দিছে। ইয়াতে সকলো মানুহলৈ অতি উত্তম হৈছে, কিয়নো আগৈয়ে অনেক মানুহে কিতাপ সাত্ৰ নো পোআতে অধিককৈ পৰ্হিব নো আৰিছিল; কিন্তু এতিয়া দেসে দেসে চাপা কৰা কিতাপ গৈছে, আৰু অনেকে পৰ্হিছে, আগৈয়ে তদু লোকৰ বাহিৰে সামান্য লোকে সৰহকৈ পৰ্হিব নোআবে, তেও এতিয়া অনেকে পৰ্হি গিয়ান বুধি পাইছে, আৰু জাক জি কিতাপ লাগে চাপা খানালৈ আহিলে তাকে পোআ জাই।

ন. ল.

হিন্দুস্থানি মাত।

কৈসা হুআ। অভী হৈ। চুপ বহ। হাজৰী লাও। খানা লাও। বোটা লাও। দুখ লাও। মিসৰী দো। খানা খাও। দুখ পিয়ে। চিৰাগ জলাও। বস্তী জলাও। ফানুল লাও। বস্তী বু-কাও। ফানুল উঠাও। ডুলিয়ে মত। ইধৰ আও। নজদীক আও। কই সে আয়ে? কিধৰ জাওগে? চা বনাও। দহিনে ফিৰো। বায়ে ফিৰো। জলদী জা। জলদী চলো। মুটিয়ে কো বোলাও। মেজ লগাও। অসবাব লে জাও।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোআ। মো° সিবসাগৰ, এপ্ৰেল ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। সপ্তম ৪।

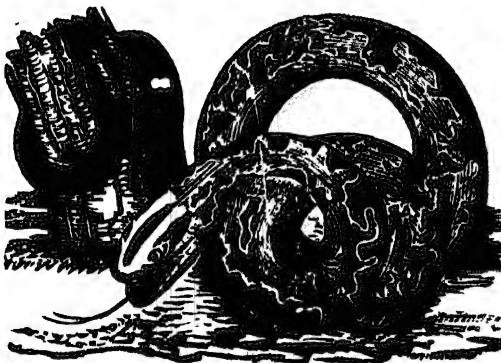
VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1846. NO. 4.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

মাৰ্চ মাহৰ ৩০ তাৰিখত চাৰি বজাৰ সময়ত গোআহাটি মোকামত থকা শ্ৰীজুত হেৰিয়ত সাহাবৰ চেনি পগোআ ঘৰ পুৰিলে। সেই দিনতে অনেক মেঘ হোআত বহুত সিল বৰখিছিল; আৰু বৃষ্ণপুত্ৰৰ উত্তৰ ফালে বালিত বজ্ৰপাত পৰিছিল।

কলিকতাৰ ওচৰৰ শিবপুৰত ৩ মাৰ্চ তাৰিখত এটা বৰ সাপ ধৰি মাৰিলে। তাৰ দিঘে ১৪ হাত,

মেৰে ২ হাত হৈছিল, এই কথা ভাঙুৰ সম্বাদ পত্ৰত লিখা আছে।

কলিকতা নগৰৰ বামুন বজাৰত ৭ মাৰ্চত জুই লাগি ২০০ ঘূস ঘৰ পুৰিলে।

কলিকতা নগৰৰ জান বজাৰত ১০ মাৰ্চত দুজন ডেকা মানুহে দন্দ কৰি এজনে ইটা এডোখৰ লৈ দলি ঘৰাত সি জনৰ মূৰৰ কান সঁটাত পৰিলত সি মৰিল। জিটে মাৰিলে সি পলাই গল।

কলিকতাৰ জি এজন মানুহে আপোনাৰ চাকৰ এটাক অকস্মিতে মাৰি বধ কৰিলে, তাৰ সোধ

কৰোঁতা শ্ৰীজুত চেৰ লৰফ পিল সাহাৰে ১১ মাচ তাৰিখত সেই মানুহক দেশান্তৰ কৰি ৭ বছৰলৈকে কইদত ৰাখিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

পঞ্জাবি দেশৰ বন হলত শ্ৰীজুত গবৰ্নৰ জেন-বল বাহাদুৰৰ আগ্যাৰে পঞ্জাব দেশৰ তিনি ভাগ কৰাত উত্তৰ ভাগৰ কাশ্মিৰ নগৰত শ্ৰীজুত গোলাব সিংহক বজা পাতিলে, আৰু প্ৰধান ভাগৰ লাহোৰ বজা নগৰত শ্ৰীজুত দিলিপ সিংহক মহা বজাৰ বাৰ দি থলে, আৰু জলিম্দ্ৰ নামে দেশৰ জি ভাগ সন্তক আৰু বিয়াচ এই দুই নদীৰ মাজত থককে, সেই ভাগক কল্লানিএ ললে। আৰু মহা বজা দিলিপ সিংহক সিংহাসনত থিৰ কৰিবলৈ কল্লানিৰ ১০০০০ মহ হেজাৰ সেনাই লাহোৰ নগৰত থাকিব, আৰু জলিম্দ্ৰ দেশ ৰাখিবলৈ তাতে ৩০০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ মান থাকিব; সেই চলিচ হেজাৰৰ বাহিৰে কল্লানিৰ সকলো সৈন্য হিন্দুস্থানলৈ আৰুও উভতি আহিছে। কল্লানিৰ খৰচ হোআৰ নিমিত্তে মহা বজা দিলিপ সিংহ আৰু গোলাব সিংহে এক কোটি পঞ্চাশ লাখ টকা দিছে, আৰু কল্লানিৰ বিৰোধে জি জি বৰ টোপ এই বনলৈ আনিছিল, সেই সকলোকে এৰি দিবলৈ লৰ্ড সাহাৰে আগ্যা কৰাত ৩৬ বৰ টোপ আনি দিলে; আটাইএ বনত কল্লানিএ ২২০ কাৰ্ছি নিছিল, মুঠে ২৫৬ বৰ টোপ পালে।

এই বনত কল্লানিৰ লোক ১৭১২ মানুহ মজিল, ৪৫৭৭ খুন হোআ আছে; পঞ্জাবি লোক ২২০০০। ২৪০০০ বাইচ, চৌবিচ হেজাৰ মান মৰিল বুলি কই; খুন হোআ অলেখ।

খেহ দেশৰ পূব দাঁতিতে থকা ইন্ধন নামেৰে জি মাজুলি ইংলণ্ডৰ লোকে আগৰ বছৰত ললে, সেই মাজুলিৰ ১৮৭৪ বৰ আচে। বিক্ৰিয়া নামে ভাৰ এক নগৰত ইংৰাজি লোকৰ ২৫১ বৰ আচে; খেহ লোকৰ-৭৪১।

খেহ দেশৰ ফুকন বৰুআই জেতিয়া কোনো দাই লগৰ কৰে, ভেতিয়া আন দণ্ড ন কৰি ধনৰ জৰিয়না কৰিবলৈ খেহৰ মহা বজাই আগ্যা দিচে। কোনো কোনো বৰ দাই হলে, ভাৰ ৩০-০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ টকা পৰ্জন্তে জৰিয়না হই।

আয়বলগ উপদিপত বছৰ চাৰেকৰ আগৈএ মাটি খানোঁতে কোনো আখৰ লগোআ মোহৰৰ চাৰ পাই সেই আখৰ পৰ্হিব নোআৰিচিল। পাচে খেহ দেশলৈ পঠালত খেহৰ পণ্ডিতে পৰ্হি চাই খেহ আখৰ বুলি কলে। তাতে জানিচোঁ, আগৰ কালত ভাৰত বুৰিসৰ পূব ফালে থকা খেহ মানুহে পশ্চিম দেশৰ মানুহে সৈতে বেহা বেপাৰ কৰিচিলে।

আয়বলগ দেশৰ দুৰ্ভিখাৰ নিমিত্তে এই দেশত থকালোকে চান্দা কৰি আগৈএ ত্ৰিচ হেজাৰ ৰূপ পঠালে; ভাত বাজে এতিয়াও আৰু ৩৭ ০০০ সাত ত্ৰিচ হেজাৰ পঠাবলৈ পাইচে।

ইংৰাজিৰ ৰাজ মন্ত্ৰিৰ আগাবেৰে আয়বলগ মানুহৰ নিমিত্তে আমেৰিকাৰ পৰা ১৭ ০০ ০০০ সন্তৰ লাখ মোন গোম ধান কৰ্ক নগৰলৈ জাহাজেৰে আনিলে।

ইংলণ্ড দেশত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাহাজে অনা বস্ত্ৰৰ কানন মতে হাট খোআই বৰকৈ দান কটাত বেপাৰি লোকে মৰগকৈ বেচে, তাতে দুখিয়া মানুহে কিনিব নোআবে, আৰু খোআ বস্ত্ৰ নে পাই বায়তৰ লোক মৰিবৰ সৎসই আচে। এই হেতুকে খোআ বস্ত্ৰৰ অৰ্থাত ধান আদিৰ দান এতিয়া কৰাবলৈ আৰু তিনি বছৰৰ মূৰত গুচাবলৈ নতুন কানন পাতিবৰ নিমিত্তে চেৰ বৰ্ত পিল প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰিএ ২৭ জানো-আৰিত ৰাজ মেলৰ আগত নিবেদন কৰিলে।

জোআ বছৰত ইংলণ্ড দেশৰ খাজনা আদি তোলা ধন ৰাজ কাৰ্জৰ খৰচতকৈ অধিক ৫ ২৫-৬৩ ০০০ পাঁচ কোটি পাঁচ লাখ টকা।

মার্কিটোএক্টন নামে ইংলণ্ডৰ এক গাঁৱত কোনো লোকে এটা নাদ খানি ডিচেম্বৰ ১৫ দিনত ৩৬ হাত দ কৰিলে। নাদত নৌ সোমোও-তে বায়ু ভাল বেয়া, ভাৰ পৰিখাৰ নিমিত্তে নিভৌ নিভৌ চাকি নমাই দিএ; চাকি জল থাকে জদি, বায়ু ভাল বুলি জানে, কিন্তু জদি নুমাই জাই তেহে বায়ু বেয়া, মানুহ সোমালে মৰিব। কি-য়নো কোনো গাঁৱত ভিতৰত বায়ু চলিবলৈ বাট নাই কিয়াকৈ থাকে জদি, সেই বায়ু বেয়া হৈ জাই; জিৱৰ প্ৰান নাল কৰে, জুইকো নুমাই মাটিৰ ভলত বাট ন থকা অনেক গাঁত আছে, নাদ খানোঁতে এনে গাঁতৰ পৰা অচল বায়ু কে-তিয়াবা কোনো বিস্ফাই দি ওলাই নাদ ভৰি থাকে। সেই ওপৰত কোআ নাদ খনাবোৰে ১৫ ডিচেম্বৰৰ দুপৰ বেলিত ওলাই এক ঘৰি মাখোন থাকিল, পাচে চাকিৰে পৰিখা নো গোআকৈ এজন নামি গল। তাতে উলাহ লব নোআৰি বৰ দুখ পোআ জেন ওপৰত থকাবিলাকে দেখিলে। তেতিয়া চাকি লৈ ১৭ হাত মাখোন নমালত নুমাই গল; পাচে সোমোআ জনক উলিয়াই শানিবৰ মনেৰে সিহঁতৰ এটা নামিব ধৰিলে, সিও নাদৰ এভাগ নামি ভিতৰত থাকিব নোআ-ৰাত উলটি আহিল। পাচে নাদত পানি ঢালি আৰু অনেক সুমেৰে সেই বেয়া বায়ু গুচাই মা-নুহক জুলিলে, কিন্তু ভাৰ প্ৰান গল। মৰা মানু-হৰ নাম জৰ্জ বকল।

দখিন আমেৰিকাৰ লাপলাটা নদিৰ পশ্চিম ফালে বৈনচেৰচ নামে এক দেশ আছে। ভাৰ উজ-নি দেশৰ মানুহে সিহঁতে সৈতে মিল নো হোআত সিহঁতে লাপলাটা নদিৰ ওপৰত ২৪ বৰ নাও লোহাৰ সিকলিৰে ৰাস্তি কোনো দেশৰ মানুহে বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাহাজেৰে উজাই জাব নোআবাকৈ নদি বস্ত্ৰ কৰিচিল। এই কাৰনে ইং-ৰাজি জাহাজ ৬ টা আৰু ফ্ৰাঞ্চি জাহাজ ৫ পাঁ-চোটা সেনাবোৰে সৈতে গৈ সেই নদি মুকলি কৰিবৰ নিমিত্তে দেশৰ মানুহে সৈতে ২০ নৱেম্বৰ তাৰিখত জুধ কৰি নাও বস্ত্ৰা সিকলিবিলাক ভা-জি দেনি মানুহৰ কোঁঠ কাৰ্হি লৈ বৰ টোপ ২০ একুৰি মান নিলে। সেই জুধত বৈনচেৰচ দেশৰ

এখন জাহাজ নষ্ট কৰা হ'ল, ফাফিৰো এখন বৰকৈ গুলিওআও পুৱৈ নষ্ট হ'ল। সেই জুখত ইংৰাজি ১৮, ফাফি ১০ জন মৰিল; খুন হোআ ইংৰাজি ৭০, ফাফি ২৫। সেই দেশৰ মানুহ ৪০০ চাৰি স মৰিল, সেই মানো খুন হৈছিল।

আলজেৰি দেশত থকা আবদল কাদৰ নামে আৰব লোকৰ সেনাপতিএ সৈতে ফাফি মানুহে ২৩ ডিচেম্বৰত বন কৰি তেঁওক জিনিলে, কিন্তু ধৰিব নোআবিলে।

পাচে ফাফি সেনা সেনাপতিবোৰে ঠায়ে ঠায়ে এস দুস আৰব মানুহ মাৰি সিহঁতৰ গাঁওবোৰ পুৰিলে, আৰু গুটি ধৰা গচকে আদি কৰি জি বস্তু পালে সকলোকে কাটি পুৰি মানুহ থাকিব নো-অবাকৈ দেশ নষ্ট কৰি সেই দেশি লোকক পৰ্ব-তৰ ভিতৰলৈ খেদি গ'ল। তাতে জানোআৰিব ২ দিনৰ তিনি পৰ বেলাত মেঘৰ পৰা বৰখলা বৰখলে ঘনকৈ হিম পৰিব ধৰিলে। বৰ জাৰ হো-আত মানুহ জাবলৈ অতি দুখ পালে, আৰু মাটিত হিম সৰহকৈ পৰি থকাত বালিত জোআৰ দৰে হিমও ভৰি সোমাই বৰ সুমেবেহে বাট চলিব পা-ৰিছিল। গধূলি ৮ বজাত জেতিয়া বল ভেতিয়া ডাৰ অনা ঘাধ অনেকবোৰ আহিব নোআৰি পাচ পৰিচে বুলি জানিলে। পাচ দিনা বাতি পু-আতো হিম পৰি থাকিল, আৰু মাটিৰ ওপৰত এহাত মান ওখ হৈ আছিল। তথাপি সিহঁতে সেই মহা দুৰ্দলৰ পৰা সাৰিবৰ আশাৰে উঠি দিন-টো সুমকৈ গৈ পাচে গধূলিতো থাকিবলৈ চাই নে পাই বাটত গৈ আছিল। একাৰত বাট নি চি-নি জোআত দুপৰ বাতিত জতে গচ গচনি একো নাই কিয়া, এনে এটা বৰ ভৈয়ামৰ মাজলৈ গৈ তাতে বল। সেই চাইত খৰি নে পাই জুই ধৰিব নোআবিলে; ১২ টা সৰু কাপৰৰ ঘৰ মাথোন আনিলে, দু হেজাৰ মানুহ হৈছিল, একাল মান সেই কাপৰৰ ঘৰত সোমাই এখা মৰা হৈ আছিল; আৰু বাহিৰে হিমত থকাবিলাকে বখ্যা নে পাই ৬০০। ৮০০ চ স আঠ স এইমান মানুহ মৰিল; আৰু জিয়াই থকা কেতবোৰৰ নাক, কান, হাত ভৰি জাবতে তেজ ন থকাকৈ সিলৰ নিচিনা টান হৈ গ'ল।

চৰ্কাটি দেশৰ পৰ্বতত থকা লোকে সৈতে কচি-য়া সেনাবোৰে বন কৰোঁতে চৰ্কাটিবোৰে অকস্মি-তে আহি জুখ কৰি জিকি সিহঁতৰ বস্তু সামগ্ৰী আৰু অনেক মানুহকো পৰ্বতলৈ নিলে ॥

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

কালিৰ উজনি আগ্ৰা নগৰত প্ৰথম জানোআ-বিত হিন্দুস্থানি মানুহ চাইটা, ভিৰোতা চাৰি জনি, ইংৰাজি লোক দুজন, মুঠে দহ জন লোকে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি বুৰ পোআ হৈ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ড-লিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল।

সোলচ নামেৰে এজন জৰ্মানি পাদুৰি সাহা-বে গুড হোপ নামে আফ্ৰিকাৰ দক্ষিণ মূৰ দেশ-লৈ আহি নিজ বালি লোকক খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম্ম সিকা-বৰ নিমিত্তে দেশৰ ভাসা ন জনাকৈ সিহঁতৰ গাঁ-বলৈ জোআত সেই লোকে তেঁওক আন এজন মানুহ বুলি ভাবি সৰু বোধ কৰি অকস্মিতে আহি বাতি তেঁওক মাৰিলে।

কালবাৰ নামে আফ্ৰিকাৰ এক দেশলৈ ফুট-লগুৰ পৰা মিস্যনেৰি পাদুৰি জন চাৰেক ধৰ্ম্ম সিকাৰলৈ গৈছে।

কমিয়া ধৰ্ম্ম এৰি জৰ্মান কাথলিক মণ্ডলি না-মে এক নতুন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি পতা বগু সাহাব আদি কৰি পাদুৰি লোক, মিৰিলাকৰ লগৰ মণ্ড-লি লোক ১ ০০ ০০০ এক লাখ হৈছে; কমিয়া পাদুৰি ৬০ তিনি কুৰি জন পাংপাৰ ধৰ্ম্ম ভিয়াগ কৰি সেই মতৰ ধৰ্ম্ম ল'লে।

য়িহুদা দেশৰ য়িকচালম নগৰত আমাৰ প্ৰভু য়িচু খ্ৰিষ্টৰ মৈদাম কোন চাইত আছিলে, তাক কেৱে নে জানে; তথাপি আন্দাজেৰে জি চাইত হৈছিল বুলি জানিচে, তাতে বৰ মঠ সাজিলে। আৰু তাক পৰিজ মৈদাম বুলি অনেক মানুহে তালৈ জাত্ৰা কৰাত তাৰ গৰাকি জি গুৰু, লি জা-ত্ৰিক সকলৰ দান লৈ বছৰি বছৰি ৫০০০০০০ পঞ্চাশ লাখ মান টকা আৰ্জিচে। কিন্তু এনে জা-ত্ৰা কৰিবলৈ খ্ৰিষ্টিয়ান সাম্ৰাজ্য আগ্য লিখা নাই; কৰিলেও একো ধৰ্ম্ম ন হ'ই, কেৱল সংসাৰিক মনেবেহে মানুহে এনে কৰম কৰে। ॥

পৃথিৱিৰ বিষয়— ভূগোলৰ পশ্চিম ফালৰ নক্শা।

পৃথিৱি বেয়াৰ টে-
জাৰ নিচিনা গোল হোআ
হেতুকে ভূলাপাতত এ-
কে নক্চাৰে লিখি বুজা-
বলৈ টান; এই নিমিত্তে
দুফালৰ নক্চা দুটাকৈ
লিখে। ওপৰৰ জি নক্চা
সোঁ হাতে লিখিছে,
সেয়ে পৃথিৱিৰ পূব ফাল,
অৰ্থাত জম্বুদ্বীপ। আ-
গৰ ফালত তাৰ বাহিৰে
আমেৰিকা নামে এখন
বৰ দ্বীপ পশ্চিমে থাকে,
ইয়াকে কেরে জনা নাই;
চাৰি স মান বছৰৰ আ-
গৈ একলম্বুচেতাক প্ৰথমে
দৰ্শন পালে। ভূগোলৰ
সেই পশ্চিম ফালৰ নক্চা

ইয়াতে লিখা আছে। ওপৰ ভোখৰক উত্তৰ
আমেৰিকা বোলে, তলত লিখা ভোখৰক দক্ষিণ
আমেৰিকা বোলে। সেই নক্চাৰ বাঁও ফালে
অৰ্থাত আমেৰিকাৰ পশ্চিম ফালে জি বগা ঠাই
আছে, সেয়ে পাচিফিক নামে মহা সাগৰ। দক্ষিণ
পশ্চিমৰ চুকে নুজিলণ্ড নামে এখন উপদ্বীপ লি-
খা আছে। আমেৰিকাৰ পূব ফালে নক্চাত জি
বগা ঠাই দেখা, সেয়ে আটলান্টিক সাগৰ বোলে;
আমেৰিকা জম্বুদ্বীপ এই দুইবোৰ মাজত আটলান-
্টিক সাগৰ থাকি বেলেগ দ্বীপ কৰিছে। বহল
হৈ কোঁকোৰাকৈ জি আঁক গৈছে, তাকে সাগৰৰ
দাঁতি বুজিবা।

সোঁ হাতে থকা নক্চাৰ ওপৰ ফালে আচিয়া
অৰ্থাত তাৰত বৰ লিখা আছে, তাৰ ভিতৰতে
আমাৰ দেশ আছে। তাৰ বাঁও ফাল অৰ্থাত
পশ্চিম ভোখৰক ইউৰপ বোলে; তাৰ ভিতৰত
ইংলণ্ড, ফ্ৰান্স, জৰ্মানি আদি কৰি সকলো ফি-
ৰিজি লোকৰ দেশ আছে। তাৰ উত্তৰ পশ্চিম চুকে
জি সৰু উপদ্বীপ থাকে, সেয়ে ইংলণ্ড অৰ্থাত
ইংৰাজিৰ দেশ। ইউৰপৰ দক্ষিণ ফালে আফ্ৰিকা

কাৰ নক্চা আছে, তাক কলা মানুহ থাকে। তাৰ
পূব ফালে মাদাগাস্কাৰ নামে এখন উপদ্বীপ লি-
খা আছে। আৰু আচিয়াৰ পূব দক্ষিণ চুকে জি
বৰ উপদ্বীপ আছে, তাক নুহলণ্ড বোলে। আ-
চিয়াৰ দক্ষিণ ফালে হিন্দু নামে সাগৰ আছে;
পূব ফালে জি বগা ঠাই সেয়ে পাচিফিক সাগৰ;
পশ্চিমত থকা পাচিফিক সাগৰে সৈতে একে লগ
হৈ আছে।

দেশ সকলৰ জোখ জানিবৰ নিমিত্তে পৃথিৱিত
খিয় আৰু পঞ্চালিকৈ অনেক বেখা পাতি আছে।
হিন্দু মতে জাক মেৰ বোলে, সেই উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ
পৰা দক্ষিণ কেন্দ্ৰলৈ জোখা বেখা ২৪ চৌবিচটা
আছে। দুই দুই বেখাৰ মাজত জিমান ঠাই, সুজ্জ
এক ঘৰিতে অৰ্থাত আৰ্হেঁ তাঁৰত এইমান বাট
জাই। জি বেখাত ০ সূন্য পৰিল, সেই বেখাত
লগুন নগৰ থকা হেতুকে তাক লগুনৰ বেখা বো-
লে। তাৰ পৰা ১, ২, ৩, ৪, এই ক্ৰমে জি বে-
খা লিখা আছে, সেই বেখাই পতি সুজ্জৰ এক
ঘৰিৰ বাট জানিবা। ৬ থকা জি বেখা সেয়ে
কলিকতাৰ ওচৰে জাই; এই হেতুকে লগুনৰ

প্ৰিথিবিৰ বিবৰন— ভূগোলৰ পূব কালৰ নক্সা।

ধনকে ঘূৰি জোআত ২৫
০০০ পঁচি হেজাৰ মা-
ইলৰ বাট হই।

আৰু ওপৰৰ নক্সাত
পঞ্চালি বেখাও ১৫।
১৫ ডিগ্রিৰ আঁতৰত লি-
খা আছে। মাজৰ পঞ্চালি
বেখাৰ পৰা উত্তৰ কে-
জ্ৰলৈ ২০ নৱৈ ডিগ্রি
হই; দক্ষিণ কেজ্ৰলৈকে
সেইমান হৈছে।

প্ৰিথিবিৰ আন প্ৰ-
কাৰ পাঁচ ভাগত ধানৰ
বেলেগ বেলেগ গুন আ-
ছে; মাজ চাই হলে বৰ
তপত, উত্তৰ আৰু দক্ষি-
নজো চোঁচ। সেই পাঁচ
ভাগ বুজিবলৈ সৰু সৰু

ওপৰ জেতিয়া সূৰ্জ পাই অৰ্থাত দুপৰ হই, তে-
তিয়া এই দেশত গধূলিৰ ৬ বাজে, অৰ্থাত বেলি
মাৰ জাই। আৰু আমেৰিকা দেশৰ নুঅৰ্লিঞ্চ
নগৰ লগুণৰ পৰা পচিমে ৬ বেখা দূৰ হোআ
হেতুকে জেতিয়া সূৰ্জ লগুণ পাই তেতিয়া আ-
মেৰিকাত বাতি পুআৰ ৬ বাজে, অৰ্থাত সূৰ্জ
ওলোআৰ সময়ই হই। আৰু খেহ দেশ আমাৰ
পূব কালে ১ বেখা দূৰ হোআত খেহৰ ওপৰত
সূৰ্জ এক ঘৰিতকৈ আগৈওলাই। ইলগত
আমাতকৈ ৬ ঘৰিৰ পাচে ওলাই, আমেৰিকাত
১২ ঘৰি অৰ্থাত দিনটৰ পাচে ওলাই। এই কপে
আমাৰ জেতিয়া বাতি পুআ, তেতিয়া আমেৰি-
কাত গধূলি হই; জয়ুদিপত বাতি হলে ততে
দিন হই, ইয়াতে দিন হলে ততে বাতি হই।

প্ৰিথিবিৰ কোনো দেশৰ ভাজৰ নক্সা হলে
বেখা ঘনকৈ লিখি, এক ভাগত ১৫ ভাগ কৰে;
এনে সৰু ভাগক এক ডিগ্রি বোলে; প্ৰিথিবিৰ
ঘূৰনিয়া জোআত ৩৬০ তিনি সতিনি কুৰি ডিগ্রি
হৈছে। আৰু এক ডিগ্রিত ৬০ ১১ উনসতৰি আধা
মাইল অৰ্থাত এইমান ভাৰৰ বাট হই। প্ৰিথিবি

ফুট দিয়া চাইটা বেখা আছে। আচিয়াৰ দক্ষিণ
ফালে জি বেখা জাই, তাক সূৰ্জৰ উত্তৰায়নৰ সি-
মা বোলে। তাৰ উত্তৰে সূৰ্জ কেতিয়াও নৈ জাই।
আফ্ৰিকাৰ দক্ষিণ ফালে আৰু নুহলগুৰ মাজে
দি জোআ ফুটেবে জি বেখা তাক দক্ষিণায়নৰ
সিমা বোলে, তাতকৈ দক্ষিণে সূৰ্জ গতি নকৰে।
সেই দুই বেখাৰ ভিতৰত থকা ঠাইবিলাক প্ৰি-
থিবিৰ তপত খণ্ড বোলে।

সেই তপত খণ্ডৰ উত্তৰ ফালে উত্তৰ চোঁচ খণ্ড
থাকে; অতি তপতো আৰু জাবো ন হই। সেই
খণ্ডতে আমাৰ থকা চাই। জেট মাহত সূৰ্জৰ
উত্তৰায়ন হোআ হেতুকে দিনো দিঘল, ঘামো
হই। আঘোন পুহত সূৰ্জৰ দক্ষিণায়ন হোআত
দিন চুটি, জাবো হই। মাজৰ তপত খণ্ডৰ দক্ষিণ
ফালে দক্ষিণ চোঁচ খণ্ড থাকে; জেট আহাৰত
তাত থকা মানুহৰ চুটি দিন আৰু জাব কালি;
আঘোন পুহত দিন দিঘল। জেতিয়া আমাৰ
জাব সিহঁতৰ ঘাম; জেতিয়া আমাৰ ঘাম সিহঁ-
তৰ জাব।

উত্তৰ কেজ্ৰৰ ওচৰত থকা ফুটেবে জি বেখা,

ভাৰ ওপৰ হোআ ঠাইবিলাক বৰ জাৰ, সদাই
হিম নু গুচে, তাক উত্তৰ হিম খণ্ড বোলে। উত্তৰ
কেন্দ্ৰৰ ওচৰত থকা দেশত ঘাম কালি ঘাহ চাবে-
কলৈ গধূলিতে বেলি মাৰ নে জাই মাটিৰ তল-
লৈ নো জোআকৈ আকাস মণ্ডলত ঘূৰি থাকে।
পাচে জাৰ কালিত সূৰ্জ দখিনায়নে জোআত
সেই উত্তৰ ঠাইত ঘাহ চাবেকলৈ নোলাই, বাতি
হৈ থাকে। দখিন কেন্দ্ৰৰ ওচৰত থকা দখিন হিম
খণ্ডো তেনে হই। আৰু সেই দুই হিম খণ্ডত
বৰ জাৰ হোআত সাগৰৰ পানি সিল হৈ জাই।
ইয়াতে জেনৈক কেতিয়াবা বৰখুনৰ পানি ওপ-
ৰৰ জাৰ ঠাইৰ পৰা সিল হৈ আহে, তেনৈক
উত্তৰ দখিন কেন্দ্ৰৰ ওচৰ ঠাইবিলাকত সাগৰৰ
পানিও সিল হই।

কএদি এজনক কাঁসি দিয়া কথা।

Execution of a Prisoner at Nowgong.

১৮৪৬ ইংৰাজি সঁকৰ মাৰ্চ মাহৰ ৩১ তাৰি
খত এটা দুখৰ ঘটনা চাবলৈ নগাঁৱৰ জিলাত
৫০০০ হেজাৰ মান মানুহ গোট খাইছিল;
অৰ্ধাত এই জিলাৰ পৰা ৭ দিনৰ বাট দূৰৈ দলেজ
পুঁজি নামেৰে এখান গাঁৱৰ মধ্যম বয়সিয়া এজন
খাচিয়া জি আপোনাৰ চুবুৰিয়া এজনক বধ কৰি-
লে, তাকে কাঁসিত দিয়া চাবলৈ আটাই কালৰ
পৰা মানুহ আহি জিলাৰ বৰ কাটকৰ মুখত গোট
খাইছিল। এই মানুহ আৰু ভিনটা মানুহে সৈতে
আন এখান গাঁৱলৈ বেপাৰ কৰিবলৈ গৈছিল,
আৰু উভতি আহিবৰ কালত কেৱল ৩০। ৪০
টকা মান পাৰৰ আনাৰে এই মানুহটো ভাৰ লগ-
বিয়া এজনক বধ কৰিবলৈ মতি হল; আৰু হা-
বিৰ মাজত জেতিয়া অলপ নিৰ্জান হৈছিল সেই
ভাল সময়ি জানি, এই কএদিটোএ আপোনাৰ
দাৰে একে কোবত ভাৰ চুবুৰিয়াৰ চৈজ এটা
কাটি পেলালে। আন দুটা মানুহে সাধি দি কই,
জে সিহঁত অলপ দূৰৈত আছিল, কিন্তু এটা আ-
পদৰ সবদ সূনি ওচৰলৈ লৰ মাৰি গল, আৰু
সিহঁতে ধৰি বাধিবৰ আগৈ দেখিলে জে এটাৰ
মূৰ গাৰিৰ পৰা বেলেগ হল, কেৱল এডোখৰ
মহহতেহে লাগি আছে, আৰু সিহঁতে এইটো কথা

বুজালে, সিহঁতৰো অৱস্থা এনে হব বুলি ভই দে-
খুআই, এই মানুহ বধি ৰূপ খিনি টৈ পলাই
গল। কিন্তু বধ হোআ মানুহটো নাছিল দেখি
গাঁৱত বিচাৰ লাগিল, আৰু এই দুটা মানুহে
মৰা মৰটো দেখুআই দিলে, আৰু পলোআটৰ
বিৰোধে সাধি দিলে, কিন্তু ভই হেতুকে আগৈ
সাধি দিয়া নাই। সি ধৰা পৰি সোধত দোশি
হোআত কাঁসিত দিবলৈ সদৰৰ পৰা আগ্যা আ-
ছিল। ৬ দিনৰ আগৈ জিলাৰ বিচাৰপতি জী
জুত কাপ্তান বটলৰ সাহাৰে এই মানুহলৈ ভাৰ
কাঁসি দিয়াৰ আগ্যা জনালে, জে সি নিচই ৬ দি-
নৰ মূৰত মৰিব। দিবলৰ লক্ষ্য জেনে নে পাহ-
ৰে এই কাৰনে দোশি মানুহটো মাটিত ৬ চট
আৰু দি থৈছিল। কেতিয়াবা সি ভাত পানি
এৰিছিল আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা এই বিসই
নিচইকৈ আন মন হৈছিল। সি হাতে ভৰিএ লো-
আ সৈতে কাটকৰ পৰা চিপাহি আৰু একদাজ-
বিলাকৰ মাজত কাঁসি দিয়া ঠাইলৈ নিয়া হৈছিল,
পাচত ভাৰ সিকলি মেলি দিয়া হল; হাত দুটা
পাচ ফালে বান্ধিলে জীজুত কাপ্তান বটলৰ সা-
হাৰে সদৰৰ পৰা অহা ভাৰ গিৰুৱাৰ আগ্যা পত্ৰ
ইংৰাজি আৰু বঙ্গলা ভাষাৰে পৰি সূনালে।
কাঁসি দিবলৈ সকলো জুগুত হোআৰ পাচত জী
জুত বিচাৰপতি সাহাৰে দোঅনিয়াৰ দ্বাৰাই
মুখিলে জে ভাৰ চুবুৰিয়াক বধ কৰিছিল নে নাই
কৰা? সি কলে মই তাক বধ কৰা নাই। ভাৰ
মোলটৈ কাৰিবলৈ অনেক কথা কোআ গল, কিন্তু
সি বধৰ অপৰাধ মৰনলৈকেও টৈ নে কাৰিলে।
সি পচিম কাললৈ মুখ কৰি হাত কৰজোৰ কৰি
মূৰ মাটিত লগাই অনেক বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।
সত্য পৰম ইন্দ্ৰলৈ সি প্ৰাৰ্থনা কৰা নাই, কিন্তু
ভাৰ দেশৰ পৰ্বতিয়া দেওবিলাকলৈ আৰু মৰা
পিত্তবিলাকলৈহে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। পাপ পুনাৰ
বিসয়ে ভাৰ একো বোধ নাছিল, আৰু পৰকালত
কি গতি হব তাকো নে জানিলে, কিন্তু পহুৰ নি-
চিনা অগান আছিল। জাতিৰে খুচি মাৰিবলৈ নি
দিব এই জ্ঞান কৰিলে; তাকে সাহাৰে তাক
কলে জে সি অৱলো মৰিব, তথাপি তাক অনৰ্থক
একো দুখ নি দিব। কাঁসিৰ চাঙ্গৰ জখলাত সি

নিৰ্ভয়ে উঠি গল। এটা কএদি তাৰ মূৰত টুপি দি চকু মুখ ঢাকি 'হু হু' ফাঁহ লগাই দি নামি আহিল। পাচে এটা টিপ দিলতে মানুহবিলাকে জবিত ধৰি চান্দ পেলাই দিলে, আৰু ঋন্তুকৰ ভিতৰত সি মৰা সৰু হৈ, সকলো দোসি মানুহে জেন দেসৰ ৰাজ আগা সকল অমান্য ন কৰে, এনে চেতনা দিবলৈ ওলমি থাকিল। ১০ ঘণ্টা বজাৰ পৰা গধূলি ৬ বজালৈকে ভাতে থাকিল; পাচে নমাই আনি পুতি থলে।

এই দোসি মানুহৰ দুৱাৰদ্বাৰ পৰা আমি কি লিখা পাওঁ? লোভিয়া মন দমন কৰা আমাৰ উচিত। অনেক মানুহে ইশ্বৰৰ পৰা পোতা ধন বস্তুত সন্তোষ ন হৈ লোকৰ দুৰাত আসা কৰে। চুবুৰিয়াৰ অলপ ধনলৈ লোভ কৰা হেতুকে এই মানুহটো অতি লাজ পাই মিকু হ'ল।

লুকুআ পাপ কেতিয়াও প্ৰকাশ ন হ'ব বুলি কোনেও নে ভাবোক। এই মানুহটো ভাবিছিল, জে নিৰ্জান হাবিৰ মাজত তাৰ এই কুকৰম দেখিবলৈ আৰু কবলৈ কোনো নাই। জগতৰ অপিকাৰ পৰম ইশ্বৰে আমাক সদাই দেখি আছে বুলি আমি মনত বখা উচিত। তেঁও কই জে তোমোলাকৰ পাতক তোমোলাকৰ বতৰা পাব ইয়াক তোমোলাকে নিচই জানা, আৰু প্ৰতিফল দিয়া কৰম মোৰহে, মই উচিত দণ্ড দিম।

অগ্যানৰ পৰা জি আপদ ঘটে তাক দেখা। জি জনে কই ভূমি বধ ন কৰিবা, সেই পৰম ইশ্বৰক এই মানুহে নি চিনিলে। নবকত পৰি অন্ত কালত আত্মাৰ কি গতি হ'ব তাকো ন জনা হেতুকে পাপলৈ তাৰ একো ভই নাই। জি সাত্ৰত সকলোকে প্ৰেম কৰিবলৈ কই, আৰু কাৰো হানি কৰিবলৈ নি দিএ, সেই ধৰম সাত্ৰ নে জানিলে। জিবিলাকে পৰ্হিৰ পাৰে আৰু ইশ্বৰলৈ আৰু চুবুৰিয়ালৈ সিহঁতৰ কৰ্তব্য কৰম সিকে, সিহঁতে কেনে সাধ্য। এই দেসৰ আগৰ ৰজাবিলাক সামান্য লোকক পৰ্হাই সুনাই গিয়ানি কৰিবলৈ ইচা ন কৰিছিল। কিন্তু এই কালৰ অধিকাৰবিলাকে সকলো জাতি লোকৰ লৰাবিলাকক বিনা মূল্যে পৰ্হি সুনি গিয়ানি হ'বৰ কাৰনে গাঁৱে গাঁৱে স্কুল পাতি বৰ অনুগ্ৰহ কৰিচে, এই নিমিত্তে আগৰ

নিচিনাকৈ মুখ্য হৈ থকা এতিয়া মন্দ আৰু অতি বৰ লাজৰ কথা। সকলো মানুহতকৈ গিয়ানি আগৰ কালৰ জি চলমোন বজা, তেঁওৰ কথা পৰ্হিবলৈ এই অকনোদই পত্ৰ পৰ্হা লোকবিলাকলৈ লিখোঁ।

হে মোৰ পুত্ৰ পাপিহঁতে তোমাক লোভ দেখালে সিহঁতে সৈতে মন নি মিলাবা। জাহা, আমিলোনিত উলিয়াবলৈ লুকাই থাকোঁ, আমি নিৰ্দ্দমিলাকক অকাৰনে বধিবলৈ লুকাই থাকোঁ, আমি আটোৱে বহু মূল্য বেহানি পাম, আমি আপোন আপোন ঘৰ লৰা বেহানিয়ে পুৰ কৰিম: জাহা, আমাৰ ভাগি হোআ, আমাৰ একে জোমোলা হোআ, সিহঁতে যদি এনে কথা কই, তেন্তে হে মোৰ পুত্ৰ, সিহঁতে সৈতে বাটত নে জাৰা। সিহঁতে আপোনাইতৰে সোনিত উলিয়াবলৈ লুকাই থাকে, সিহঁতে আপোনাইতৰে প্ৰান বধিবলৈ গুপতে থাকে। সকলো ধন লুডিয়াৰ এই গতি। হিতোপদেশ দুটাক গ্ৰহন কৰা, তাক এৰি নি দিবা, তাক বখা কৰা, জি হেতুক সেয়েই তোমাৰ জিহন।

কলিকতাৰ পানি সিলৰ ভঁৰাল।

Ice-houses in Calcutta.

আমেৰিকা দেসৰ পৰা জাহাজেৰে অনা পানি সিল ৰাখিবৰ নিমিত্তে এজন সদাগৰ সাহাৰে কলিকতাৰ ভঁৰাল পাতিবৰ ৫।৬ বছৰ হল কলিকতাৰ মানুহে ঘাম কালি সেই পানি সিল কিনি খাই চোঁচা হোআৰ নিমিত্তে বৰ ভাল পাই। আন পানিত পেলাই সেই সিল পমি জাই, পানিও অতি চোঁচা হই। সেই পানি সিল বেহা বেপাৰ কৰাত বহু ধন আৰ্জিচে দেখি, আন সদাগৰে এনে সিল ৰাখি বেচিবৰ নিমিত্তে আৰু এটা ভঁৰাল এতিয়া পাতিচে। আমেৰিকা দেসত বৰ জাহা হোআ হেতুকে জানোআৰি কেব্ৰোআৰি মাহত বিল আদি কৰি সকলো সোঁত নাই কিয়া পানিবিলাক সিল হৈ জাই। পাচে মানুহে তাক ডোখৰ ডোখৰ কাটি সাগৰৰ ওচৰলৈ আনি আহাজত ডৰাই প্ৰিথিবিৰ উপত খণ্ডৰ দেস নগৰলৈ নি বেচোঁগে।

সিংহৰ বিবৰন।

সিংহৰ জনমৰ ধান আফ্ৰিকা আৰু আচিয়া; এই দুইবোৰ মাজ চাইতে জনমে; অতি জাব হো-
আ দেসত নে থাকে। জি জি চাইত তাপৰ নি-
মিত্তে মানুহ ধাক্কাৰে নোআবে সেই চাইত সিংহে
দুখ নো পোআকৈ সুখে থাকে। তপত দেসত
জনম হোআ হেতুকে সিহঁত স্বভাৱতে অতি বাগি
বলৱন্তে হই। আগৰ কালত অনেক অনেক
সিংহ আছিল, কিন্তু এতিয়া কমতি হ'ল। জি
দেসত সিংহ নে থাকে সেই দেসৰ মানুহে এনে
আচৰিত জন্তু চাবৰ নিমিত্তে লোকে সিংহক ধৰি
গাঁৱলত ভৰি পোৱাৰ পালন কৰি মানুহৰ পৰা
ধন পাৰলৈ দেসে দেসে নি দেখুআই কৰে। হা
বিত্ত থকা সিংহৰ জিমান বল প্ৰতাপ, গাঁৱত থা-
কিলে ভেনে বল প্ৰতাপ ন হই; কাৰন মানুহে
পালন কৰাত মানুহৰ অধিক সক্তি জানি আ-
পোনাৰ সক্তি কমতি জেন মানে; অৰ্থাত বহু
কাল মানুহৰ অধিন হৈ থকাত পূৰ্বৰ পৰাক্ৰমি
স্বভাৱ গুচে আৰু কোমল হই।

কোনো এক সময়ত সিংহৰ বখিয়া এটাই
নিৰ্ভয়ে সিংহে সৈতে খেমেলা খেমেলা কৰি তাৰ
জিৰা আৰু দাঁত টানি উমলি থাকে। লগুন নগৰৰ
ওচৰৰ গাঁৱত সেই সিংহক লৈ তাৰ মুখ মেলি
ভিতৰত আপোনাৰ মুখ সুমাই কিছুমান বেলি
ধাকি অনেক খিনি কথা কই, আৰু ওচৰত থকা

মানুহত সোধে, হে ভাই সকল, সিংহে নেজ
লবাইচে নে নাই লবোআ? নেজ লবোআ নাই
এনে উত্তৰ সুনিলে, একো নি চিন্তাকৈ আৰু কিছু
কাল থাকে; কিন্তু নেজ লৰিচে বুলি জেতিয়া;
সুনে, তেতিয়া সিংহৰ খজ উঠা জেন জানি, সি
মূৰ বেগে উলিয়াই আনে। এই দৰে বহু দেখাই
সেই মানুহে বহু ধন পালে।

সিংহৰ দিঘলে প্ৰাই ৬ হাত, নেগুৰ তিনি
হাত মান; মুঠে ১১ হাত। ওখ তিনি হাত মান।
গল্ধনৰ ওপৰত অনেক দিঘল কঁকোৰা নোম আ-
চে, তাক দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ; কিন্তু জেতিয়া
তাৰ খজ উঠে, তেতিয়া গল্ধনৰ নোম জাটি জেন
ধিয় হই, আৰু চকু জলি থকা জুইৰ নিচিনা দেখে।
তাৰ গোটেই গাই নোম থাকে, কোনো চাইত
সৰু কোমল, কোনো চাইত বম্বাই বগাই মিহলি;
আন চাইতকৈ ভাল পেট কিছু বগা। তাৰ বল
অসংখ্যা অতি আচৰিত; কোনো কালে সাঁৰ
ভতৰাক ধৰি কামোৰ মাৰি মুখত লৈ লব মাৰি
জাই। তাৰ লবদ অতিসই ভয়ঙ্কৰ; বাতি হলে
মেঘৰ গৰ্জনৰ নিচিনা সুনাজাই। মাইকি সিংহে
এবেলি তিনি চাৰি পোআলি ওপজাই। সেই
পোআলি সৰু হৈ থাকোঁতে অতি সুন্দৰ, কোমল,
খজ নাই কিয়া হৈ থাকে। চৰচৰ মান বয়ল
হলে ৰাপেকৰ ভুল্য বল পৰাক্ৰমি হই।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোআ।

মো° সিবসাগৰ, মেই ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক।

সংখ্য ৫।

VOL. I.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1846.

NO. 5

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

এপ্ৰেল মাহৰ ২৮ তাৰিখে মজল বাবে বেলা এঘাৰ বজাৰ সময়ই সিবসাগৰত পশ্চিম কালৰ পৰা অভিনয় বতাহ আহি ঘোৰ মেঘ পুৰুষিত পৰি — বৰধুন আৰু কপাহ গুটিয়াৰে পৰা আমলখিৰা পৰ্জন্ত সিনা ব্ৰিষ্টি হ'ল। তাতে দিন-তে এক্কাৰ হৈছিল, সেই বতাহতে পুৰুষি পাৰৰ বৰ ফাটকৰ ঘৰটো ভাগি পৰিল, আৰু অন্য অন্য অনেক ঘৰো ভাগি পৰিল।

১৭ মেই তাৰিখে দেও বাৰত সিবসাগৰৰ বজা-ৰত বজুপাত পৰি ডোমৰ এটা নাম ঘৰ পুৰিলে। বজুপাত পৰাৰ একে খেনতে বিজুলি আৰু মেঘৰ গাজনিও হৈছিল। বৰ বতাহ হোআত অনেক ঘৰত জুই লাগিবৰ ভয়েৰে মানুহবিলাকে সুমে-ৰে জুই নুমালাত আন ঘৰ যু পুৰিলে। তাৰ পাচ দিনা সেই নাম ঘৰৰ খুঁটা আদি অৱশেষ থকা সৰু-লো বস্ত গোটাই ডোম লোকে নৈত উটাই দিলে। আৰু বজুপাত কৰ পৰা হ'ল, সিহঁতে ভাক নে জানি, আমি কিবা অপৰাধ কৰাত কোনো দেৱতাই ঈৰ্ষ কৰি আমাৰ নাম ঘৰ পুৰিলে, ইয়াকে বুলি সিহঁতে সেই দোষ গুচাবৰ নিমিত্তে অনেক মানুহ চপাই বৰ সভা কৰিবলৈ আচৰ কৰিছে।

মেঘৰ পৰা বজুপাত পৰা বৰ টোপ মৰা নি-চিনা হ'ল; বৰ টোপৰ পৰা গুলি মৰাত জুই আৰু সৰম জনৈকৈ ওলাই, সেই কপে বজু-পাত মেঘৰ পৰা ওলাওতে ধাৰৰ জুইৰ দৰে

বিজুলি দেখা জাই, টোপৰ সৰমৰ বিম্বা গজ-নো বৰকৈ উঠে। মেঘ ওচৰ চপাতে আমি একে বেলিএ বিজুলি দেখো গজানো সুনো; কিন্তু দূৰ হলে, পুথমে বিজুলি দেখো, পাচে সৰম ক্ৰমে ক্ৰমে আহি কানত পৰে; মেঘ অভিনয় দূৰ হলে সৰম সুনিলৈ নে পাও; বিজুলি ঘাঘোৰ দেখা হ'ল।

এপ্ৰেল মাহৰ ১৫ তাৰিখে গুআহাটি নগৰত বৰধুন সিনা ব্ৰিষ্টি আৰু ধুমুহা বতাহ আহি ৩০০। ৪০০ মান ঘৰ আৰু অনেক গচ গচনি ভাঙ্গি পেলালে। পাচে ২৮ এপ্ৰেলত বৰ বতাহ বৰধুন আহি দিনতে এক্কাৰ হৈ নিলা জেন হৈছিল। আৰু ৩০ এপ্ৰেল মাহৰ পৰা ৩ তিনি মেইলৈকে বৰধুন আৰু বগবিৰ দৰে-সিল বৰখিছিল, সেই সিল পৰাতে চৰাই চিহকটী কতবিলাক মৰিল। সেই তিনি দিন সূৰ্য দেখা ন গল, কেৱল এক্কাৰ-হে হৈছিল। আৰু বৰ বতাহ দিৱাতে বহুত ধাৰ আৰু গচ ভাগিল, আৰু গিৰ্জা ঘৰৰ ওপৰৰ মঠ দখিন কালৰ চুন বালিএ সৈতে লেও দিয়া কবাল খহি পৰিল।

৫ পাঁচ মেইৰ দিনা ১২ বাবে বজাৰ সময়ত বনিষ্ট নৈৰ বৰ সোঁত পৰি সেই নৈত থকা ১ ন খান সুদা বৰ নাও ভাগিল। সেই নাও ঘৰো-তে এটা ডেকা মানুহ পৰি মৰিব ধৰিছিল, পাচে দহোটা মানুহে এডাল ডোল ভাৰ হাতলৈ পে-লাই দি ধৰিলে। আৰু কল্লানি ঘৰে সেই নৈক উজাই বোআবলৈ আনৈএ সাল কাঠৰ জি গৰ বাহিছিল, সেই বহাকো ধৰাই নিলে।

১১ মাৰ্চ তাৰিখে জামুগুৰি মৌজাৰ জাতিৰাম সোনালিৰে আপোনাৰ তিনি চাৰি বয়সিয়া পুত্ৰক লাঠিৰে মূৰত দুই তিনি মাৰ মৰাতে কিছুমানৰ পাচতে মৰিল। বাপেকক ধৰি আনি ভজবিজৰ কাৰনে ফাটকত বাধি থকাতে ৩১ মাৰ্চ তাৰিখত মৃত্যু হ'ল।

বহুলা পথাৰৰ জইৰামৰ ৫ বছৰিয়া পুত্ৰ পি-পিবামক মাকে বুৰি মাকৰ হাতত বখিয়া দি গলত বুৰি মাকে লৰা এৰি আন কাম কৰোঁতে ২৮ মাৰ্চ বেলা ৪ বজাৰ সময়ত আপোন পুত্ৰ-বিতে লৰা পৰি মৃত্যু হ'ল।

২৭ এপ্ৰিল দেশ ডিমৰুজাৰ ত্ৰিভুত দয়াল চন্দ্ৰ ডেকা বৰুৱাৰ ঘৰত ১২ বাৰ বজাৰ সময়ত ঘৰুৱা বেঁটি এজনৰ তিনি জনি চোআলি উপ-জিল।

খেই দেশৰ পৰা লগুন নগৰলৈ জাঁওতে ফু-ফিচ স্পেট নামে এখান জাহাজ গুড হোপৰ ওচৰত বৰ বতাহে নিয়াত ৭ জানোআৰিত বা-মত লাগি ভাগিল। তাৰ ১২ মানুহ পানিত পৰি মৰিল, দুটা মাখোন সাঁতৰি বখা পৰিল।

বুজিল দেশৰ দিয়ানা নামে এক ডকাইতি জাহাজে আফ্ৰিকা মানুহক বন্দি বেঁটিকৈ ধৰি-লৈ গৈ, আফ্ৰিকা মাদাগাস্কাৰ এই দুইবোৰ মাজত থকা সাগৰৰ সুঁতি সোমালত ১০ নৱেম্বৰত ইং-ৰাজ জাহাজৰ এক কাপ্তানে দেখি ধৰিলেগৈ, আৰু সেই ডকাইত সকলক বিচাৰ পতিৰ হাতত দিবলৈ কইদ কৰি ৰাখিলে।

আৰু আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম ফালে ইং-ৰাজ জা-হাজ এখান সাগৰত ফুৰোঁতে এখান ডকাইতি জাহাজ দেখিলে; পাচে তাৰে সৈতে বন কৰি জিৰি সেই জাহাজত উঠিলত আফ্ৰিকাৰ কলা মানুহ ১১০০ এবাৰ স তাৰ ভিতৰত বন্দি কৰি ধোআ পালে। সেই সকলো কলা মানুহ এনে সৰু চাইত সুমুআই বখাত অভ্যস্ত দুখ জাতিনা পাই আছিলে; ডকাইত হতে আমেৰিকালৈ সৰু-লোকে নি বেচি সৰহ ধন লাভ পায় বুলি এল-কৰিলে, কিন্তু ইং-ৰাজ জাহাজৰ কাপ্তান সাহা-বে সেই ১১০০ মানুহ মুকলি কৰিলে, আৰু ডকা-ইত সকলক লোথৰ নিমিতে বন্দি কৰি ৰাখিলে।

জমানিৰ ভিতৰত বাদেন দেশে দি এটা বেল-বদ অৰ্থাত কল বথ জোআ লোৰ ডাক্ক আলিত পাতি থোআ আছে; বথ জাবলৈকো দু ডাল, আহিবলৈকো দু ডাল আছে। ২ জানোআৰিত অহা এখান বথ আৰু জোআ এখান, দুয়ো একে ডাক্কতে ভুল কৰি সমুখে আহি ইলজেন নগৰৰ ওচৰত থুন্দা খাই কল বথ এখান আৰু পাচ ফা-লে টানি অনা বথ কেইবা খনো ডোখৰ ডোখৰ হৈ ভাগি গল। বথবিলাকত জোআ মানুহ ২০ একুৰি মৰিল, আৰু একুৰি মান এখা মৰা হ'ল।

ৰোএন আৰু হাবৰ, ফাফি দেশৰ এই দুই নগৰৰ মাজত এক বেলবদ পাতিবলৈ বাৰটি না-মে এক চাইত এটা নৈৰ ওপৰত এহেজাৰ হাত দিখল সাকো পানি জোআ ২৭ সাতাইচটা বৰ বিস্তাৰে ২০০। ৩০০ দুই তিনি স মানুহৰ হতুআই দু বছৰত সাজি আছিল। প্ৰাই সকলো পুৰ হ'লত ১০ জানোআৰিত এজন সদাগৰে ঘোঁৰা বথে সৈতে সাকো পাৰ হৈ জাবলৈ ধৰাত ঘোঁৰা অকস্মিতে বৈ থাকিল, কোবোআতো নে জাই, ইয়াকে দেখি সদাগৰে বিমুই মানি থকাত সাকো ফাটিব ধৰিলে, আৰু একে বেলি সকলো ভাগি পৰি গল।

বিস্কা নামে ইংলণ্ডৰ এক গাঁৱত নাগ মাটি খন এটা বৰ গাঁত আছে। ১৪ জানোআৰিত ৩৫ পঞ্চজিচ মানুহে তাৰ ভিতৰত কাম কৰি থাকোঁতে, জি বিধ বায়ু জুই লাগি খাৰৰ দৰে পোৰে এনে বায়ুৰে গাঁত পুৰ হৈ আছিল; তাতে একে বেলি গাঁত গোটেইটো জুই লাগি সেই সকলো মানুহক মাৰিলে।

ডোবৰ নামে ইংলণ্ডৰ এক নগৰৰ ওচৰত পৰ্বতত আদি এটা কাটি গৰাত গাঁত খানি তাৰ ভিতৰত খাৰ ভৰোআ দুটা পিপা থোআ আ-ছিল। ২৪ ফেব্ৰুআৰিত ১৩ জন কুলি মানুহে বৰখুন হোআত তাতে সোমাই এজনে ধঁপাত খাঁওতে চিলিমৰ জুই পৰি খাৰত লাগি বৰ টো-পৰ গুলি জোআৰ দৰে সেই মানুহবোৰক উক-আই কেতবোৰ ৩০০ মান হাতৰ অন্তৰত পে-লালে, কেতবোৰ ডোখৰ ডোখৰ কৰি মাৰিলে; এটা মাখোন আধা মৰা হৈ জিয়াই থাকিল।

Opening of Parliament—Speech from the Throne.

ইংলণ্ডৰ ৰাজ মেল পাতিবৰ নিমিত্তে ব্ৰিটিশ গৈছিল। ৰাজ সভাত মোমাই আপোনাৰ স্বামি
মতি মহা বানি ২২ জানোআৰি তাৰিখত পুৰুষ মহা মহিম প্ৰিয় আলবৰ্ণেই সৈতে সিংহাসনত বহি
বৰনিয়া আঠোটা ঘোঁৰা জোঁগ হোঁ আ এনে বধন্ত মহা বানিএ আপুনি লিখা পত্ৰ হাতত লৈ ৰাজ
উঠি ৰাজ সভালৈ গল। তেওঁৰ আগত চটা চটা মন্ত্ৰি আদি কৰি সকলো লৰ্ড সাহাব আৰু দেসৰ
ঘোঁৰা জোঁগ হোঁ আ বথেৰে আশ্ৰিত লোক সকল, মলআইবিলাকৰ আগত এক প্ৰদম্বৰ কথা পৰ্হি
আৰু পাচত সেনাই সৈতে সেনাপতি বখিয়া হৈ সুনালে। পাচে সভাৰ পৰা মহা বানিএ ৰাজলৈ

গমন কৰাত পুৰান ৰাজ মন্ত্ৰি আদি মেলৰ সকলো লোকে ন নৈক কানন নিযুক্ত কৰিবৰ নিমিত্তে বাদ বিচাৰ কৰি থাকে। তাতে কোনো কানন ধৰি হলে তাক মহা বানিৰ চৰনত নিবেদন কৰি দিএ, কিন্তু কেঁওৰ মঞ্জুৰ হলেহে কানন ধৰি হই।

ঐমতি মহা বানিৰ জনম ১৮১১ ইং সঁকৰ মেই মাহৰ ২৪ তাৰিখত হৈছিল। এতিয়া কেঁওৰ বয়স ২৮ বছৰ হৈছে। ১৮৩৭ ইং সঁকৰ ২০ জনত লিংহাসনত উঠি ৰাজ পদ পালে।

ইউৰপৰ মাজত পোলণ্ড নামেৰে জি এখান দেশ আছিল, কচিয়া ঞ্চিয়া অক্ৰিয়া এই তিনি দেশৰ বজাই সেই দেশ বখল কৰি ১৭৯৫ ইং সঁকৰ আপোনা সকলৰ মাজত বাঁটি ললে। সেই বজাবিলাকৰ পৰা পোলণ্ডৰ মানুহে অনেক দুখ পোআত বন কৰিবলৈ আলচি জোআ কেবুআৰি ২১ তাৰিখত ক্ৰাকৌ নগৰত জুধৰ আৰম্ভন কৰিলে।

সতি জোআৰ নক্টা।

Immolation of Widows.

আগৈএ হিন্দু লোকৰ অনেক অনেক ভিৰোডাই আপোনাক সতি জানি আপোন আপোন মুখ্য স্বামিৰ লগত চিত্তাত উঠি দাহ হই। কোনো আপোন ইচাবে আক কোনোএ বা গিন্নাতি কুটুমৰ বুধিৰে এই কপে মৰি জাই। ইয়াৰ কাৰন এই, ব্ৰাহ্মন ক্সাদি ভদু লোকৰ ভিৰোডাই স্বামি মৰিলে আকও বিয়া হোআ দস্তৰ নাই; এই হেতুকে আগলৈ দুখ বেজাৰ হব হেন জানি কোনোএ মৰনকে ভাল বুলি ব্ৰিকান কৰে; কোনোএ পণ্ডিতৰ মুখে অনেক জনমত সেই স্বামিৰ বিজোগ ন হৈ স্বৰগৰ ভোগ কৰিব, আক অনেক কুল উধাৰ হব হেন সুনি পৈএকৰ লগত

মুখ্য হই। হিন্দু সাম্ৰতে কোনো ঠাইত সতিৰ বিধান আচে, কোনো ঠাইত নিলেধ আচে। তাতে আগৰ কালত অনেক মানুহ সতি গৈছিল, কিন্তু ১৮২১ ইং সঁকৰ শ্ৰীজুত লৰ্ড উলিয়ম বেণ্টিঙ্ক গবৰ্নৰ জেনৰল বাহাদুৰে এই কথা বিচাৰ কৰি সতি জোআ আত্মা স্বাতি হেন জানি, নিবাবন কৰি কানন চলালে।

আক এতিয়া সুনিচৌ, কলিকতা নগৰত কেতবোৰ পণ্ডিত লোকে সভা পাতি বিচাৰ কৰি হিন্দু লোকৰ স্বামি মুখ্য হলে ভিৰোডাই আন পুৰসে সৈতে বিয়া হব পাই, ইয়াকে ধৰি কৰি জানিলে। সকলো খ্ৰিষ্টিয়ান দেশতে ভিৰি লোক বিধৰা হলে, আন স্বামিএ সৈতে বিয়া হৈছে।

বৰ্তমান সঁকৰ এপেল মাহৰ ২৬ তাৰিখে নিৰসাগৰ জিলাৰ দখিন কালে কালু গাঁৱৰ শীলম্বো-নৰ মৌজাদাৰৰ ককায়েক মুখ্য হোআৰ পূৰ্বে কেঁওৰ শৈনিএকে স্বামিৰ লগত সতি জাবৰ নিমিত্তে অধি পৰিখাকে আদি কৰি সকলো কপে প্ৰমান চাই সতি হই জেন জানি মৌজাদাৰে শ্ৰীজুত বিচাৰ পতিৰ আগত সেই কথা জনালত দাৰোগাৰ দোআৰাই সত্ৰিক নিবাবন কৰিলে ॥

কানিয়া মানুহ এজনি মৰাৰ কথা।

Death of an Opium Eater.

নিৰসাগৰ জিলাৰ কাঠপৰা গাঁৱৰ সুম্মিৰি নামে এজনি বুৰি মানুহ বৰ্তমান মাহৰ ১২ তাৰিখত মুখ্য হল। পূৰ্বে কলিভাৰ জিয়ৰি, সো-নাই নামে এক আহম মানুহে তাইক নিচিলে। সেই পৈএক মৰিবৰ ৬ বছৰ ৭ বছৰ মান হল। পৈএক কানিয়া, শৈনিএকেও কানি খাইছিল। সিহঁতৰ পুতেক এটা, জিকৈ মুজনি এতিয়ালৈকে আছে। কোনো এদিন চোৰৰ বস্ত সেই মানুহৰ ঘৰত ওলাল; তাতে সি চোৰ দেখাৰ নোআহাত বস্তৰ গৰাকিএ তাক ধৰি কাটকত দিয়াৰলৈ উপাই কৰিলে। সেই জগৰৰ হাত লাৰিবলৈ ধন নাই বিয়া দেখি পিয়াহ খোআ জিকৈ সৈতে সেই শৈনিএকক কোনো মচলমানৰ ঘৰত বেটিকৈ বেচি ধন লৈ জগৰ ভাঙ্গিলে। এবচৰ মানৰ পাচত সি মৰিল। পাচে বেটিকৈ কিনি লোআ

মচলমানো মহিলত সৰু জিএকৰ বাহিৰে সেই
তিবোভাৰ কোনো নাই কিয়া হেতুকে আৰ তাৰ
ঘৰত থাকি থাকি মাগি খুজি খাই ফুৰিছিলে।
মচলমানে সৈতে খোআতে তাইৰ জাত গল বুলি,
তাইৰ গঁয়াবোৰে আৰু পুডেক বৰ জিএক জোঁ-
আয়েকে নিৰ্দ্দয়া হৈ থাকিবলৈ চাই নি মি খেদি-
লত ঘৰে ঘৰে ফুৰি সকলো জাতি মানুহৰ হাতে
জি জি বস্তু পাই তাকে খাই কেৱল নিৰাসুই
হল। কাল ক্ৰমে খৰ গ্ৰহনিএখৰি দুৰ্বল হ'লতো
কোনেও ঘৰত সোমাব নি দিলে; মচলমানে
বোলে ভোমৰ ঘৰত খাইচ, ভোমে বোলে গৰি-
য়া ঘৰত খাইছিলি; তাতে কহু বখ্যা নে পাই
সেনত জিএকে সৈতে আহি সিরসাগৰৰ পুখুৰি
পাৰত থকা পাদুৰি সাহাবৰ এটা উদঙ্গ ঘৰত
সোমাই পৰি আছিল। তাতে কলিবৰ নামে সা
হাবৰ লগত থকা এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে তাইৰ
এনে অৱস্থা দেখি মৰম লাগি খোআ বস্তু আনি
আনি কিছু দিন প্ৰান ৰাখিলে; কিন্তু ৰোগ টান
হৈ জোআত মেই মাহৰ ১১ দিন গলত পুঁঅতিয়া
নিসাত মৃত্যু হল। মৰাৰ পাচতো পুতিবলৈ
সকলো মানুহৰ মাজত কোনেও নো চোএ; তথা
পি ইয়াৰে সুজা সৃষ্টিৰ মাজত উত্তম প্ৰানি জি
মানুহ, এনে প্ৰানিৰ মৰা স অৱহেলা কৰি পুতি
নো খোআ উচিত ন হ'ই, ইয়াকে জানি কলিবৰে
আন এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে সৈতে মৈদাম ৰাক্তি
পুতি থলে।

হে প্ৰিয় লোক সকল, কানিৰ গুন এই দেখা।
কানি আৰু ফটিকা এই দুইতকৈ প্ৰধান সৰু মা-
নুহৰ একো নাই। খৰমকে ভুট্ট কৰে, প্ৰানকে
মাৰে, আৰু অমূল্য জিৱাত্মা নবকৰ জন্তুনাভ
পেলাই।

সিল হৈ জোআ মঁহৰ কথা।

Petrified Buffalo.

প্ৰাই দহ বছৰ হল আমেৰিকা দিপৰ পশ্চিম
ফালে কালিফৰ্ণিয়া সমুদ্ৰত পৰা ৰিয়গ্ৰাণ্ড নামে
এখান নদিৰ ওচৰত সীজুত কাণ্ডান বেণ্ট সাহাবে
লগৰ মানুহে সৈতে বিবৰ নামে এবিধ উদ্ভ ধৰি-
বলৈ ফান্দ পাতি থাকোঁতে পূৰ্বে সিল হৈ জোআ
এটা মঁহ পালে। সেই নদিৰ পানিৰ এনে গুন

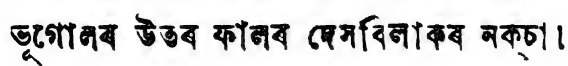
আছে, জি কোনো বস্তু বা জন্তু ভাত পৰে, সিক্ৰমে
ক্ৰমে সিল হৈ জাই। ভালেমান জন্তু আৰু গচ
সিল হৈ গৈ তাৰ দুয়ো পাৰত বাসি হৈ পৰি
আছে। সেই সিল হৈ জোআ মঁহক জিৰিলাকে
আপোন চকুৰে চাইচে সিৰিলাকে এই সাধি দি-
চে, জে সেই মঁহ জিয়াই থাকোঁতে দেখিবলৈ জেনে
আছিলে, সিল হৈ জোআতো তেনে দেখা গল;
তাৰ গাৰ একো হাঁনি হোআ নাই, তাৰ পেটৰ
কোনত এডুলাই মান বহল এটা সৰু গাঁত মাখোন
হৈ আছিল। কপাল, ফান্দ আৰু নেগুৰ এই
বিলাকত বোম লিন গলেও তাৰ চিন ওলাই আ-
চে; সিঙ্গ, চকু, নাক, মুখ আৰু ভৰি তেনেই
আছে। জি দেশত সেই অদ্ভুত বস্তু পোআ গল
সেই দেশত জি জি লোক আছে, সিহঁতে অতি
অসভ্য আৰু সিহঁতে পোক সাপ আৰু বেঙ্গ আদি
আহাৰ কৰে।

ব.

ভেজ জোআ সিৰৰ বিবৰন।

Circulation of the Blood.

জেনেকৈ লগুন মঁহা নগৰত সকলো ঘৰত জল
দিবলৈ নানা চাইত নানা নলা পাতি থৈচে, তেনে-
কৈ সকলো মহিলত ভেজ বৰলৈ মহিলৰ নানা
চাইতে নানা বক্তসিৰ আছে। সেই নগৰৰ চা-
ৰিও ফালে জল বোআবলৈ নদিৰ ভিৰত এটা
দমকল সাজি থৈচে, আৰু সেই দমকলৰ পৰা না-
না বৰ বৰ নলা সাজি থৈচে, আৰু সেই নলাবোৰ
চাৰিও ফালে জাই, আৰু সেই বিহত বিহত নলাৰ
পৰা সৰু সৰু ভালেমান নলা ওলাই সকলো
বাটলৈ গৈচে, আৰু তাৰ পৰা ভাতকৈও সৰু
সৰু নানা নলা ওলাই আটাই ঘৰলৈ গৈচে। এই
দৰে আমাৰ মহিলতো আছে। নলাৰ দৰে বক্ত-
সিৰ দোআৰাই মহিলৰ সকলো চাইতে ভেজ
বৈ থাকে। লগুন নগৰত থকা মানুহবিলাকে
সেই জল পাই জি কামলৈ লাগে তাৰে সেই
কাম কৰি থাকে; কিন্তু জি ভেজ অদ্ভুতবনৰ
পৰা ওলাই সিৰৰ দোআৰাই অদ্ভৰ অদ্ভলৈকে
গমন কৰে তাক আৰুও মহিলৰ ভিতৰলৈ লৈ
জাই, সেই দৰে ন হলে মহিলৰ একো স্বস্ত হব
নোআৰে। ব.

প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ ফালৰ বিৱৰণ।

The Northern Hemisphere.

এপ্ৰেল মাহৰ অকনোদইত ভূগোলৰ পূব পশ্চিম এই দুই ফালৰ নকচা লিখা আছিল। আৰু এতিয়া ভাল ৰূপে বুজাবৰ নিমিত্তে উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ চাৰিও ফালে থকা দেশবোৰ আন পুকাৰ নকচাৰে ওপৰে লিখিচোঁ। উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ ওপৰত থাকি কোনো লোকে চাৰিও পোনৈ চাব পাৰিলে ভূগোলৰ উত্তৰ ফাল ছেনেকৈ দেখা জাই সেই দৰে লিখা হৈছে। নকচাৰ সোঁ ফালে ভাৰতবৰ্ষ, বাঁও ফালে উত্তৰ আমেৰিকা আছে; এই দুইবোৰ মাজত হিন্দু মতে জাক মেক বোলে, সেই উত্তৰ কেন্দ্ৰ থাকে, তাৰ চাৰিও ফালে উত্তৰ হিম সাগৰ মেৰাই আছে। উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা জেই ফালেই হই, তাক দখিন বুজিবা। সেই উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা দখিনলৈ জোআ থিয় বেখা ২৪ চৌ-বিচটা আছে; প্ৰথমটো ইংলণ্ড আৰু ফাৰ্ষে দি জাই। তাৰ পৰা পূবলৈ ১৫ ডিগ্রি গৈ দূতীয় বেখা পাই, সেই বেখাই নৱয়েই, প্ৰচিয়া, অস্ত্ৰিয়া, আৰু ইটালি দেশৰ মাজে দি জাই। ৩০ ডিগ্রিৰ বেখাৰ ওচৰত পিতৰ্জৰ্গ নামে কচিয়া দেশৰ ৰাজ নগৰ থাকে। সেই নগৰত বেলি ওলোআ ইংলণ্ডতকৈ দুই ঘৰিৰ আগ। ৪৫ ডিগ্রিৰ বেখাই আৰব দেশৰ মাজে দি জাই। আৰব আৰু পাৰ্চি দেশৰ পূব ফালে ৬০ ডিগ্রিৰ বেখা পৰিছে। ৭৫ ডিগ্রিৰ বেখা হিমালই পৰ্বতৰ মাজত পৰি গৈ হিন্দুস্থানৰ পশ্চিম ফালে দি জাই। তাৰ পৰা জি বেখা লণ্ডনৰ পূবে ৯০ ডিগ্রি অৰ্থাত ৬ ঘৰিৰ আঁতৰত হৈছে, সেই বেখাৰ দুই ফালে গঙ্গা আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ সাগৰত পৰেগৈ; সেই চাইৰ ওচৰত এই দেশৰ ৰাজ নগৰ কলিকতা আছে। এই ক্ৰমে ১৫। ১৫ ডিগ্রিৰ আঁতৰত বেখা সকলোবোৰ লিখা আছে। লণ্ডনৰ পশ্চিম ফালেও ১৫, ৩০, ৪৫, ৬০ আদি কৰি ১৮০ ডিগ্রিলৈকে থিয় বেখাবোৰ লিখা আছে। লণ্ডনৰ পশ্চিমে ৯০ ডিগ্রিৰ বেখাত আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি বৰ নৈ জি থিনিভ সাগৰত পৰে, সেই থিনিভ নুঅৰ্লিঞ্চ নামে এখন নগৰ আছে।

আৰু পৰ্য্যটনিক জি বেখা প্ৰিথিবিকৈ মেৰাই, সেইবোৰকো ১৫। ১৫ ডিগ্রিৰ আঁতৰত লিখে। প্ৰিথিবিৰ প্ৰধান মাজ বেখাৰ পৰা ১৫ ডিগ্রিৰ উত্তৰে জি বেখা গৈছে, তাক হিন্দুস্থানৰ দখিন ফালে লঙ্কাৰ উত্তৰে জোআ দেখিবা। হিন্দুস্থানৰ উত্তৰ ফালে জোআ ৩০ ডিগ্রিৰ পৰ্য্যটনিক বেখাই খেই দেশ আৰু পাৰ্চিক সাগৰৰ মাজে দি গৈছে; পাচে লি ফাললৈ গৈ আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি বৰ নদীৰ মুখে দি আটলাণ্টিক সাগৰত পৰিছে। আৰু হিমালই পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে জোআ ৪৫ ডিগ্রিৰ পৰ্য্যটনিক বেখা ইউৰপ, আচিয়া, পাৰ্চিক সাগৰ, আমেৰিকা, আৰু আটলাণ্টিক সাগৰ, এই সকলবোৰ মাজে দি গৈ মেৰাই আছে। তাৰ উত্তৰে ৬০ আৰু ৭৫ ডিগ্রিৰ বেখা দুটা প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ চাইত মেৰাই জোআ দেখি।

আচিয়াৰ ভিতৰত হিমালই, আলটাই, উৰাল, এই তিনি সাৰি ওখ ভাৱৰ পৰ্বত আছে। আমাৰ উত্তৰে হিমালই থাকে; হিমালইৰ উত্তৰে ভাৰত আৰু কচিয়া দেশ; কচিয়াৰ উত্তৰে হিম সাগৰ।

ইগনেভিয় নামে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মাত্ৰৰ কথা।

Martyrdom of Ignatius.

ত্ৰাজন নামে এক কমিয়া ৰজাৰ দিনত আন্তিয়খিয়া নগৰৰ ইগনেভিয় নামেৰে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ ৰথাক আছিল। তেঁও খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনি-বিলাকৰ সিয়া হৈ নিবিলাকৰ দোআৰাই মণ্ডলিৰ ৰথাককৈ নিজোজন কৰা হ'ল। পাচে আন্তিয়খিয়া নগৰত চলিচ বছৰ মান থাকি অতি প্ৰেম ভক্তিৰে সুভ ৰাত্ৰা কিতৰন কৰি সিয়া সকলক ধৰমত থিৰ কৰিলে; কিন্তু নিৰ্ভই ৰূপে খ্ৰিষ্টৰ কথা প্ৰচাৰ কৰাত সেই নগৰত থকা দেও পূজক-বিলাকে তেঁওক খিন কৰিলে।

খ্ৰিষ্ট অৱতাৰৰ সঁক ১০৭ বছৰ হ'লত ত্ৰাজন ৰজাই পাখি লোকে সৈতে বন কৰিবলৈ গৈ আন্তিয়খিয়া নগৰ পালত সেই ৰজা খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক অতি খিন কৰা হেন জানি, ইগনেভিয়ৰ সৰু সকলে তেঁওক মাৰিবৰ আগয়েৰে ৰজাৰ আগলৈ গৈ ইগনেভিয়ৰ বিৰোধে অনেক অপবাদ

কথা কৈ, সেই জনক দণ্ড করিলে খ্রিষ্টিয়ান ধৰ্ম এই চাইত নিবারণ করিব পাৰে, এই নিবেদন করিলে। পাচে বজাই ইগনেতিয়ক মন্তাই আনি লোধ পোচ কথাত ঠেও মবনলৈ ভই ন'কৰি অতি সাহেবে খ্রিষ্টৰ কথাত সৈ কাহিলে, ইয়া-কে দেখি বজাই বিছুষ্ট হৈ অপবাদ দিয়াবিলাকৰ কথা সুন, ইগনেতিয়ক বোম নগৰলৈ নি বজ যবৰ ভিতৰত সিংহ আদি বন পহুৰ আগত পেলাই দিবলৈ দণ্ডৰ আগ্যা করিলে।

পাচে ইগনেতিয় বোম নগৰলৈ জাহৰ নিমিত্তে বারত উটি বাটত জাঁওতে জি জি চাইত নাও চপাই বখাইছিল, সেই সেই চাইব মণ্ডলি লোকে সৈতে দেখা দেখি হৈ অনেক উপদেশেৰে সকলোকে বিদ্বাসত থিব করিলে। সেই মণ্ডলিলৈ আক আন্তিৰথিয়াত থকা আপোনাৰ মণ্ডলিলৈ ঠেও জি পত্ৰবিলাক লিখিলে, সেইবিলাকৰ মাজৰ সাতোটা পত্ৰ এতিয়ালৈকে বাখি আছে। জি পত্ৰ কমিরা মণ্ডলিলৈ পঠাইছিল, তাত এই কথা লিখা আছে, হুৰিয়া দেসৰ পৰা বোম নগৰলৈ জাঁওতে গোটেই বাটত বন পহুৰে সৈতে জুখ কৰিচোঁ; মহোটা বাঘৰ মাজত (অৰ্থাত চিপাহিব মাজত) সিকলিৰে বজা হৈ আচোঁ, আক সিবিলাকক জিমনে হিত কৰোঁ, সেইমনে সিবিলাকৰ হিংসা বাৰ্হি বাৰ্হি গৈচে। কিন্তু জুইত বা সিংহৰ মাজত মোক পেলাওক, বা পেৰেজ-নিভ কুলি ঘাৰক, বা মোৰ সবিলৰ অজ টনাই ডুখৰি ডুখৰিকৈ চিঙ্কক; তেও কিছু খ্রিষ্টত আনন্দ মাখোন পাঁও জদি, এই সকল কি দুখ হব?

ইগনেতিয় বোম নগৰৰ ওচৰ পালত তাত থকা কেতবোৰ খ্রিষ্টিয়ান ভাইবিলাকে ঠেওক আগ বহাঁবলৈ আহি লোক আক আনন্দ হৈ ঠেওক গ্ৰহন করিলে। কিন্তু ভেতিয়া সিবিলাকৰ মাজত কোনোএ বুলিলে, উপাই কিছু করিলে ভোমার প্ৰান বখা হব পাৰে, ভেতিয়া ঠেও সেই কথাত বেজাৰ পাই কলে, মই জি স্বৰ্গিয় মুকুট পাবলৈ ইচা মনৰে অতি আশা কৰি আহিচোঁ, তাক জেন অলপ দিনতে নে পাঁও এনে কোনো বাখা ন কৰিয়া, ভোমোলোকত মিনতি কৰিচোঁ। ঠেওৰ এই কথা সুন সিবিলাকে মান্তি হল। পাচে ঠেও

ওৰ সত্ৰবিলাকে প্ৰান মাৰিবলৈ কিছু দিন পলম কৰি থাকোঁতে ঠেও মণ্ডলিবিলাকৰ কুসল মজলৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি কাল নিয়াই আছিল। পাচে খ্রিষ্টিয়ান ধৰ্ম লবলৈ সকলো মানুহে জেন ভই পাই, এই নিমিত্তে জি কোনো উচও দিনত কমিরা লোক সমূহ বজ যবত আহি গোট খো-আত ভামোচাৰ কাবনে কইদি মানুহে পবল্লবে আক বন পহুৰে সৈতে জুখ কৰে, এনে উচও দিনত ইগনেতিয়ক মুকুট দণ্ড করিবলৈ থিব করি ধলে। সেই দিনত ঠেওক বজ যবলৈ আনি মাজত ঠে কেতবোৰ সিংহ মুকলি করিলত সিংহে

একে বেদিএ লাং দি উটি ঠেওৰ ওপৰত পৰি মাৰি খালে; ভোখৰ চাবেক হাৰ মাখোন অর-সেস থাকিল। ঠেওৰ লগত অহা আন্তিৰথিয়াৰ মণ্ডলিৰ জি দুজন সেরক, সিবিলাকে সেই হাৰ চপাই আন্তিৰথিয়ালৈ নি তাতে মৈদাম বাক্তি পুতি ধলে।

তক্তি লোকৰ অনন্ত সুখ।

দুখে সুখে প্ৰিথিবিতে
কৰিবা আনন্দ গিয়ান,
প্ৰভু অহাৰ দিন চালিচে,
ভেতিয়া পাই পৰিত্ৰ ধান,
পাপ অকচি, ক্ৰন্দন গুচি,
সদাই হব স্তুতি গান।

আমি তাত জি সুখ ভোগ করিম
সি অনন্ত কালে বই,
কোটি কোটি কল্প গলে
একো নাই সেই কালৰ থাই,
আদিত জিমান ভেতিয়া ডিমান
সুখৰ বচৰ আগত হই।

অকনৌদই সমাদ পত্ৰ।

পুথন চোআ!

মো° সিবসাগৰ, জুন ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক।

নম্বৰ ৬।

VOL. I.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1846.

NO. 6.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

দখিন পটিয়া ঐ সুকদেও ডেকা গোসাঁইৰ আপোন ককায়েকে সত্ৰত অধিকাৰ তেঁৱে সৈতে বিৰোধ হৈ সেই সুকদেও ডেকা গোসাঁই দখিন পাটৰ সত্ৰ এৰি ১১ এপ্ৰিল তাৰিখে ডকত দুটা-মানে সৈতে আওনিআটি সত্ৰ সোমায়।

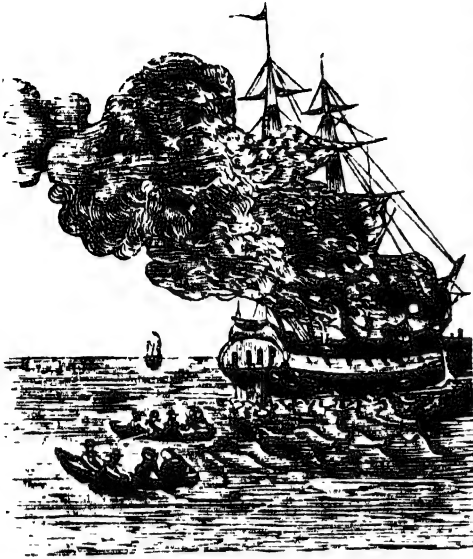
দখিন পটিয়া গোসাঁইৰ সত্ৰ বুদ্ধপুত্ৰ নৈএ খহাই নিলে দেখি ডাটি কালে খাগৰি জান জিলাৰ কিছু উজনি কলিয়াবৰৰ সিল ঘাটৰ ওচৰত সত্ৰ স্থাপন কৰি থাকিবলৈ, তালৈকে জাবলৈ উপাই কৰিচে।

সিবসাগৰৰ জিলাত মেই মাহৰ ২৫ তাৰিখে সোম বাৰৰ দিনা ৰাতি ৯ বজাৰ সময়ত পল্টন বজাৰৰ এটা মুদিৰ ঘৰত কোনোবা চোৰে আহি গৰু গোহালি আৰু মানুহ ধকা ঘৰৰ দুইবোৰ মাজে মূখৰ পোনে জুইৰ আক্ৰাণ্টা সূমাই থৈ গল। পাচে কিছুমান বেলিৰ মূৰত জুই লাগি সেই সাৰি ঘৰ পুৰি অনেক বস্তু হানি হল। তাৰে ওচৰতে কমেটবিৰ গুদাম আছিল, পাচে কুকুহা উৰি পৰে বুলি গুদাম ঘৰৰ ওপৰত কলা পাত আৰু ডাঙৰ কাপৰ পানিৰে তিয়াই পাৰি দিছিল, আৰু সেই সময়ত বতাহ নাই কিয়া হেতুকে বখ্যা পৰিল।

আৰুও সেই জিলাতে জুন মাহৰ ১২ তাৰিখে আন্দাজ ৰাতি দুই তিনি বজাৰ সময়ত কোনো সত্ৰএ আহি কেঁয়া পটিৰ শ্ৰী নন্দৰাম কেঁয়াৰ গোলাত জুই লগাই দিলে। তাতে সেই জুই বৰকৈ উঠাৰ কাৰণ অনেক লোকে অভিসই সূম

কৰাতো দুমাহ নোআবিলত চাৰি খন গোলা পুৰি অনেক বস্তু লোকচন হল। কিন্তু নন্দৰামৰ গোলাৰ ভিতৰত জি এটা বস্তু ধোআ মাটিৰ কোঠা আছিল, তাৰ ভিতৰতে জি জি বস্তু থৈছিল সেয়ে মাধোন নো পোবাকৈ থাকিল; আৰু বাহিৰত জি অলপিয়া বস্তু ধোআ এটা গুদাম আৰু এটা ৰাস্তনি ঘৰো আছিল, তাক জুয়ে দু পুৰিলে। আৰু ৰাতি মানুহ সুই থাকোঁতে সাৰ নো পোআ-কৈ যদি কোনোএ জুই লগাই দিএ আৰু নৰিয়া বা খোৰা মানুহ থাকে, নাইবা কোনো সময়-ইত আন মানুহেই সাৰ নে পাই, তেন্তে সেই মানুহ নু পুৰিব, এনে কথা কোনোবাই কব পাৰে নে? যদি পোৰে তেন্তে সেইটো মানুহ বধি হল, তাৰ দণ্ড ইয়ৰে দিব। কিন্তু জিবিলাক সত্ৰ ভাৱে এনে কৰম কৰিলে সিবিলাকক পৰম ইয়ৰে নিৰপৰাধিকৈ নি লিখিব, সিবিলাকে মানুহৰ আগত কেতিয়াবা কেতিয়াবা লুকাব পাৰে, তেও জি জন সকলোৰে অন্তৰ্জামি ইয়ৰ, তেঁওৰ দ্বি-ক্ৰিষ্ট লুকাব নোআৰে।

বম্বেই কাচল্ নামেৰে এখন জাহাজ কলিকতাৰ পৰা বম্বেইলৈ জাওতে হুগলি নৈৰ মূখৰ পৰা অলপ দূৰ পালত কোনোবা পুকাৰে জুই লাগিল। সেই জুই দুমাহলৈ উপাই কৰি দুমাহ নোআ-বিলে, তেতিয়া জাহাজৰ ওপৰত তুলি নিয়া নাও-বোৰ পানিত নমাই ধলে, আৰু জিমান মানুহ সেই সত্ৰ নৱত উঠিল, সেইবোৰ মানুহ বখ্যা পৰিল; কেতবোৰ মানুহে জাহাজৰ কাঠ পেৰা পানিত পেলাই, তাতে ধৰি আন জাহাজ, নতুবা গৰা পাবৰ মনেৰে উঠি গল। পাচে সত্ৰ নৱত

উচাবিলাকে উটি জোআৰোবৰ একো বতৰা নে পাই পানিতে মৰিল বুলি সপ্নই কৰিচে। এই কথাৰ ওপৰতো এখন জুই লগা জাহাজৰ নকুটা আছে।

আমেৰিকা দেশৰ কানচিচ নামেৰে, সাগৰৰ বৰ মাচ মৰা জাহাজ এখনো মৰিচ মাজুলিৰ ওচৰতে পুৰিলে।

সেই মৰিচ মাজুলিৰ ওচৰৰ সাগৰত বৰ বতাহ হোআত অনেক খন জাহাজে দুখ পালে। এক জাহাজত অনেক মানুহ চৰা শোআ হেতুকে, জাহাজ চলাআ মানুহবিলাকে লৰা লৰিকৈ জাহাজ ভালকৈ ৰাখিব মোঅৰাত, সেই উটি জোআ মানুহবিলাকক জাহাজৰ তল খোঁটালিলে সুমুআই নি বাকনি দুআব বন্ধ কৰি গজাল মাৰি ধলে; তাতে ভালকৈ উলস নো পোআ হেতুকে ১২ বাৰে জন মানুহ মৰিল, আৰু ২২ বিবাই জনে অতিসই বৰ দুখ পালে দেখি ভাল হবৰ নিমিত্তে হচ্পিতালু অৰ্থাত নৰিয়া চোআ ঘৰলৈ নিলে।

আটলাণ্টিক সাগৰত থকা চেণ্ট হেলিনা নামেৰে এক মাজুলিৰ উচৰত বৰ তো হোআত ১২ বাৰে খন মান জাহাজটোএ একালি গৰাত পেলাই ভাঙিলে। মানুহ দুজন মাথোন মৰিল।

পশ্চিমৰ বনত কল্লানিৰ সেনাপতিএ আৰু

সেনাবিলাকে জই কৰাৰ কথা বতৰা ভেটিয়া ইংলণ্ড দেশত সুনিলে, তেতিয়া দেশ গোটেই খনতে অতি আনন্দিত হৈ জইখনি কৰি বৰ টোপ মাৰিলে, আৰু মহা ৰাজ সভাত সকল লৰ্ড সাহাবে আৰু ৰাজ মেলআইবিলাকে সন্তোষ পাই, ত্ৰিজুত গবৰনৰ জেনেৰল সাহাবক আৰু পুৰান সেনাপতিক আৰু চেৰ হেনৰি স্মিথ সাহাবক আৰু সেনাপতি সকলক আৰু আন বনুআবিলাকক পুসংসা কৰিলে।

পশ্চাৰ্দ্ধি লোকে সৈতে জুখ কৰা কল্লানিৰ সেনাপতি আৰু সেনাবিলাকে বনত জই হোআৰ নিমিত্তে ত্ৰিজুত কল্লানি বাহাদুৰে বৰ আনন্দ হৈ দৰমহাত বাহিৰকৈ ১২ বাৰে মাহলৈ ভৰ্তা দিবলৈ আগা কৰিলে। সেই বাৰে মাহৰ ভৰ্তা ৭০,০০,০০০ সতৰি লাখ টকা খৰচ হব।

নুজিলণ্ড দেশৰ মানুহবিলাকে ইংৰাজি লোকে সৈতে অনেক দিন বন কৰিছিল, কিন্তু সেই বন কৰা ঠাই অতি দুৰ্গম, তথাপি ইংৰাজিএ জই কৰিলে। এতিয়া নুজিলণ্ড দেশৰ মানুহবিলাকে আহি, ইংৰাজি মানুহত সৰনাগত হৈ মিল চল।

এলাহাবাদ নগৰৰ পৰা দিল্লি নগৰলৈ এক ৰেলৰদ অৰ্থাত কল ৰথ জোআ আলি পাতিবলৈ অনেক লোকে গোট খাই এক কল্লানি হৈ আলচ কৰি কথা বান্ধিলে। আৰু ৪,০০,০০,০০০ চাৰি কোটি টকা জমা কৰিবলৈ হিচা কৰি ভাগ কৰিচে, আৰু সেই দুই নগৰৰ মাজত ৪০০ চাৰি স মাইল দূৰ হই, তেন্তে এক মাইলত এক লাখ টকা খৰচ হব।

লক্ষাত বৰ ৰেলৰদ কৰিবলৈ এক কল্লানি গোট খাইচে, তাতে সেই লোকে হিচাকৈ ভাগ কৰি বাঁটি ললে, কিন্তু অনেক মানুহ হোআ হেতুকে ভাগ নাটিলে দেখি, জি জি লোকে হিচা মতে ২০ ভাগলবলৈ ইচাকৰিছিল সি সি লোকে ১০ দহ ভাগৰ দৰেহে পালে।

মেই মাহৰ ২০ তাৰিখে লুধিয়ানা নগৰত বৰ ধুমুহা হোআত, সেই নগৰত অনেক গোঁৰা চিপা-হি থকা পকি ঘৰ ভাগি পৰিল তাতে মুনিহ তিৰোতা লৰা মুঠে ৮৪ জন মানুহ ইটা পৰি

মৰিল, আৰু ১৩৫ জন আধা মৰা হ'ল। সেই নগৰৰ ওচৰত থকা গাঁওবোৰৰো বহুত মানুহ সেই ধুমুহাতে মৰিল।

হাইদৰাবাদ নগৰত খ্ৰীষ্ট বাজা বাঘৰকুলৰ ভাত বন্ধা চান্দাইটো এতিয়া মৃত্যু হ'ল, আৰু তাৰ ভাৰ্য্যা তাই অপুৰি সতি জানি আপোন মৰা স্বামিৰ লগত চিতাত উঠি দাহ হ'ল।

এপ্ৰেল মাহৰ ২১ তাৰিখে লাহোৰ নগৰৰ এখন দুআৰত ভুৰুপ চোআ গোৰা চিপাহি এটাই পৰ দি থকাত, এজাক গৰু আহি, সেই দুআৰত সোমাবলৈ ধৰাত, সোমাব নি দি সেই চিপাহি এওভাই খেদাওতে ২ দুটা গৰুৰ গাত তৰো-আলৰ যা পৰি তেজ ওলাল। পাচে তাত থকা মুনি লোকে দেখি সুনি, সকলোএ গোট খাই আপোন আপোন দোকান বন্ধ কৰি, সেই চিপাহি এটাকৈ দন্দ হাই কৰি ভগা ইটা আনো কিবা কিবা লৈ মাটিৰ পৰা আৰু কেতবোৰে ঘৰৰ চালৰ পৰাও দলিয়া দলিকৈ মৰা মৰি কৰি থাকোঁতে, পঞ্জাব দেশত থকা খ্ৰীষ্ট মেজৰ লাহেৰু বৰ সাহাবে, দন্দ ভান্সিৰ আলয়েৰে আহাত, আন কোনো সাহাবতো দলি পৰিল, আৰু গোটা চেৰেক মানুহৰ গাত পৰাত দুখ পালে। পাচে খ্ৰীষ্ট বজা লাল সিংহ আৰু লাহোৰত থকা প্ৰধান লোকে খ্ৰীষ্ট গবৰনৰ জেনেৰল এজেক্ট সাহাবৰ ওচৰলৈ গৈ, এই হুঁচা মুৰা আৰু ইটা দলিওআৰ কথাৰ নিমিত্তে সিবিলাকে ব্ৰহ্ম অস্ত্ৰাস পাই কৈ বুজালে, আৰু সেই ভেনে কৰা জন চেৰেক মানুহক ধৰি কইদত থলে। পাচে খ্ৰীষ্ট বজা লাল সিংহৰ আগ্যাব দোআৰাই, ঘাই জগবিয়া দত্ত নামেৰে এজন বুদ্ধনক ফাঁসি দিলে।

আয়বলগ দেশত থকা মানুহবিলাকে দুৰ্ভিক্ষত পৰাৰ নিমিত্তে, বঙ্গাল আৰু হিন্দুস্থানত থকা সাহাব লোকে চান্দা কৰি ৭৭, ২৮৭ সাত-সতৰ হেজাৰ দুই সগাতাসি টকা পাই, সিবিলাকলৈ পঠাই দিলে।

ফাৰ্গি দেশৰ খ্ৰীষ্ট লই কিলিপ মহা বজা বাটত জাঁওত, লিকঁওত নামে এক দুই মানুহে হিলৈৰে গুলি মাৰিলে, কিন্তু বজাৰ গাত নে লাগিল। ৫

কেমুতাই অৰ্ধাত বনৰো পহৰ বিবৰন।

অকনোদইত চাপিৰলৈ গুআহাটি নগৰৰ পৰা এক চিঠি লিখিছে, “মেই মাহৰ ৩ তাৰিখত গু-আহাটিত এটা অদ্ভুত বন পহ আনিছিল, তাৰ আকাৰ দেখোঁতে বিআই জেন লাগে, সেই পহ-টোৰ নাও বনৰো। এনেকুআ পহ মই কেতিয়াও দেখা নাই। তাৰ গাটো বৌমাচৰ বাকলিবোৰৰ দৰে, তাৰ মাজে মাজে নেম আছে, আৰু নেগুৰ গচ উদৰ নিচিনা, আৰু মূৰটো এমুৰৰ নিচিনা; তাৰ বুকুখন বগা, আৰু ভৰিও বগা, ভৰিৰ নখৰৰ চোকা, তাৰ ভৰিৰে দিনে এপুৰা মান মাটিৰ গাঁত খানিৰ পাৰে। কিন্তু ভেনেকুআ পহ সকলো ঠাইতে নাই, পৰ্বতৰ মাজৰ গাঁৱত থকা মানুহে পৰ্বতে পৰ্বতে পাই, এনেকৈ হলে সিহঁতে নে পাই। মানুহ ন হলে সি ওলাই গা কটালি থাকে, তেলকৈ থাকোঁতেহে পাই। আৰু সদাই ভললৈ মুখ কৰি থাকে; পাঁচোটো মান মানুহে টানিলেও গাঁতৰ পৰা উলিয়াব নোআ-ৰে। জেতিয়া মানুহ ন হ'ই তেতিয়া মূৰ উলিয়াই ফুৰে, সেই পহ এ উঁই পোক আদি কৰি সকলো পোক পৰুআ খাই; আৰু তাত দিলেও খাই। তাক ডিমকআৰ গাঁৰো মানুহে আনিলে, সিহঁতে তাক খাই। এতিয়া সিহঁতে আনি নৰোআ গো-সাঁইক এটকা কপলৈ বেচিলে; কিন্তু বাতি মাটি খানি গোসাঁই ঘৰৰ পৰা পলাই গল।” ব.

কাকতি ফৰিজৰ কথা।

Locusts in 1844.

ইংৰাজি ১৮৪৪ সনৰ ২৭ জানুৱাৰি তা-
ৰিখত সনি বাৰে আন্দাজ বেলি এপৰ ভেৰ পৰ
উঠাৰ সময়ত, ভাটি ফালৰ পৰা কাকতি ফৰিজ-
বোৰ আহি মোকাম সিরসাগৰ পাই উজাই গৈ-
ছিল। কিন্তু সেই ফৰিজবোৰ জি পোনে জাই,
পকা মৌতকৈও অধিক ঘনে জাই, আকাশ দে-
খিবলৈ নো পোআকৈ মেঘৰ নিচিনা ঢাকি জাই,
আৰু বতাহৰ সলিন ভেঁ ভেঁকৈ জোআ সৰদ সুনি-
বল পাই, আৰু অতিসই ওখকৈ উৰিব পাৰে;
আৰু সেই ফৰিজবিলাকৰ এটাইবোৰ একে বৰন,
একেবিও লব চৰ নাই। তাৰ পাখিৰ দুই দাঁতিত
কলমেৰে লিখাৰ নিচিনা কলা আঁক আছে, সেই
নিমিত্তে মানুহে কাকতি ফৰিজ বুলি কই। কিন্তু
জেনিয়া মাটিত পৰে তেতিয়া গোটেই খন জুৰি
পৰে, আৰু অকল মাটিত নহই, ঘৰৰ চালত আৰু
গছত পৰে, ন পৰা চাই নাই, আৰু সকলো বা-
গিচাৰ সাক, গচৰ পাত, আৰু পথাৰৰ বন আদি
কৰি নিচই লঠাকৈ খালে, একো সলা নে থাকিল;
এই ৰূপে উজনি ভাটিকৈ প্ৰাই তিন দিন মান-
লৈকে আছিল, তিন দিনৰ মূৰত আৰু দেখিবলৈ
নে পালোঁক।

আৰু আগৰ কালৰ বুৰা বুৰা মানুহবিলাকৰ
মুখৰ পৰা সুনিছিলোঁ, বোলে মানৱ দিনৰ পূৰ্বে
এই ৰূপে কাকতি ফৰিজ উজাইছিল, পিচে আ-
মাৰ দেশত নানা ৰূপ দুৰ্গতি গল। মানে দেশ
ললে, মৰানে অসম ৰজাৰ দেশ লুটিলে; ৰজা,
বৰ গোহাই, বুৰা গোহাই, আৰু ফুকন বৰজা আ-
দি কৰি বিলয়াবোৰৰ বিলই বাসনা গুচি লৰ-
বাজ ভৰবাজ হল, আৰু দেশত বৰ মাউৰ আৰু
মহা আঁকাল হৈছিল, এই ৰূপে দুৰ্গতি হোআতে
কেতবোৰ মানুহ খাবলৈ নে পাই অতি দুখেৰে
মৰিল।

সেই কালৰ কথাৰে গুনি অনেক মানুহে কৈ
ছিল বোলে, সেই ৰূপে এতিয়াও কোনো আপদ
হব, কোনো ৰজা বিলয়াবিলাকৰ ভজা পতা, বন
বিগ্ৰহ নতুবা দেশত মাউৰ নাইবা মহা আঁকাল
হব, এই ধৰে কোনো বিপত্তি অৱশ্যেই হব; এই
নিমিত্তে আপদৰ চিন দেখাবলৈ পূৰ্বৰ মন্ত্ৰেৰে
কাকতি ফৰিজ ওলাইচে, এই কথাৰে অনেক মা-
নুহে দিচ ৰূপে কৈ কৈ আছিল দেখি, সেই কথা-
কে মোৰ কিতাপত লিখি থৈছিলোঁ, কি জানি মা-
নুহবোৰে কোআ কথা চকুপ হইবা; এতিয়া প্ৰাই
দুই বছৰ হল, কিন্তু আমাৰ দেশত একো আপদ
ইহঁৰে দিয়া নাই, ইহঁৰৰ অনুগ্ৰহতে লাহে লাহে
আমাৰ দেশ সুখিহে হৈচে; কিয়নো এই কথা নগ-
বত থকা আৰু গাঁৱত থকা সকলো মানুহবি-
লাকে জানিব পাৰে, আগৰ কালত কিমান সুখ
আছিল, আৰু এতিয়া ক্ৰীজুত কল্লানি বাহাদুৰৰ
দিনত কিমান সুখ হৈচে, অধিক প্ৰমাণ দিব নে
লাগে; তথাপি তাহানিৰ কালত এজন মানুহে
তিন টকা ৰপতে ৰজা ঘৰত বচৰলৈ তাৰ চাউল
লোন খাই খাটিব লাগে, তেহে তাৰ বচৰেকত
খাটনি খনৰ পাল সুটে; কিন্তু এতিয়া মাহেকত
কুলিএ বন কৰি তিন টকা চাই টকাকৈ পাইচে,
আৰু তাতোকৈ অনেক লাভ এতিয়া আছে, মানু-
হে আপুনি আপুনি জানিব পাৰে; আৰু আসা
কৰিচোঁ যদি কল্লানি বাহাদুৰৰ দিন সদাই থাকে
তেন্তে দেশ সুখি হব।

তেনে হলে হেৰা এই দেশি বা আন দেশি মা-
নুহবিলাক, মানৱ দিনত কাকতি ফৰিজ ওলাইচি-
লে দেখি ইমান বিভুট হৈছিল, আমি এনে কথা
কব নোআবোঁ, কিয়নো এতিয়াৰ দিনত জি কাক-
তি ফৰিজ ওলাইছিল আৰু মানুহবিলাকেও সেই
ধৰে কৈছিল, কিন্তু তাৰ একো প্ৰমাণ নহল। আৰু
জগতৰ লোকে জেনেকৈ এতিয়াও কোনো কথাৰ
কাৰনে মজল চাই কই বোলে, এনেকুআ হব নাই
বা তেনেকুআ নহই, এই কথা কৈ কৈ থাকে, তেন্তে
আমি ভাকো প্ৰমাণ কথা বুলিব নোআবোঁ, কিয়-
নো জি খেনন্ত জি হব তাক মানুহে জানিব নোআ-
বে, কেৱল অন্তৰ্জামি পৰম ইহঁৰেহে জানে। অ.

কটিকাৰ বিষয়ন।

Evils of Ardent Spirits.

সংসাৰ জুবিলী পানি আচে জন্ত জন্ত,
একে বাবে পুনাৰু কৰোঁ সবাৰ চৰনজ,
মই অতি অল্প মতি ন ধৰিবা দোশ,
জদি অপৰাধ হই খেমা দিবা মোক।
কিচু কথা কওঁ মই অতি বিতোপন,
কান পাতি সুনিবাহ। আৰু দিবা মন;
দেৱৰ দুৰ্গতি ভাই সকল আচা দেখি,
ফটিকাৰ কথা কিচু কওঁ পত্ৰ লিখি।

হে ভাই সকল, এই দেৱত বা আন আন দে-
সত থকা ব্ৰাহ্মন, কায়স্থ, চেজি, খেজি, হিন্দু,
আৰু মচলমান, সকলো চৌত্ৰিচ জাতি লোকে
মন দি সুন।। প্ৰথম নম্বৰ অকবোদইত জি কানি
ভাঙ্গ আৰু ফটিকাৰ কথা লিখা গৈছিল, তাত বা-
হিৰে এতিয়া কিচুমান অকল ফটিকাৰ কথা কওঁ।

বাৰাণ্ডি, আৰু বম, এই ৰূপে অনেক বিধ
ফটিকা আছে; কিন্তু মই সকলো বিধ ফটিকাৰ
নাম ন জনা হেজুকে অতি সংক্ষেপতকৈ লিখিব
নোআবোঁ; তথাপি এই দুই বিধ ফটিকাৰ গুন
সুনিতোঁ আৰু দেখিতোঁ। সাধু ব্ৰহ্ম আদি কবি
ভদুলোক সকলোএ কই আৰু সান্ত্বনো লিখে,
জি সকল বাগি ধৰা বস্ত খালে পৰম-ইবৰে দি-
য়া মানুহৰ গিৰান নষ্ট হই, তাক ধাৰ বে পাই,
আৰু ইয়াক ন জনা মানুহ নাই; সকল পৰা ব-
-

লৈকে প্ৰাই সকলোএ জানে; কিন্তু এতিয়া কো-
নো কোনো ঠাইৰ পৰা আমাৰ অসম দেশৰ বদ
নাম আহিচে আৰু কৈচে বোলে, অসমৰ ভিতৰ-
তো কোনো কোনোএ ধাই, এই কথা সুনি মই
আচৰিত মানিতোঁ! কিয়নো আগৰ কালত কো-
নো কোনো বুৰাবিলাকৰ মুখত সুনিতোঁ বোলে,
মিৰি মিচিমি ঐক্য ডফলা, আৰু কঢ়াৰি দেওখাই
এইবিলাকৰ জাৰ সান্ত্ব নাই আৰু একো বিনা
নাই, এনে ধৰম ন জনা দাঁতিঅলিয়া অগিৰানি-
বোৰে হুৰু ডাহানিৰ কালত ভাতৰ ময় কৰি ধাই;
কিন্তু আমাৰ অসম দেশৰ ভিতৰত এনে বেতহাৰ
কেতিয়াও নাই কিচিল, এতিয়া সুনিতোঁ ভাল মন্দ
অনেক মানুহে ধাই; আৰু ধাৰলৈ সিকা মানুহ
নিভো নিভো বাহিঁহে গৈচে।

হে প্ৰিয় দেশি বিদেশি লোক সকল, ভোমো-
লাকে আমাৰ অসম দেশ নিচইকৈ নষ্ট নিয়াৰ
খুইচা নে? এই দেশৰ লোকে কানি ধাই ধাই
নিচই নিৰ্বলি নিৰুখি আৰু নিখমি হৈ দুখিয়া হল,
আৰু সেই কানিৰ দোশতে থাকি অধৰম ৰূপে
অলপ আয়ুস হৈ, মানুহবোৰ অতি বোগে ধৰি
মৰি মৰি গৈ আছে, কিন্তু এইবোৰ বিপত্তিএ তো-
মোলোক জোৰা নাই নে? তাত বাহিৰে এতিয়া
আৰুও কটিকা ধাই আমাৰ দেশক ভাল নিয়াৰ
খুইচা নে? নাইবা সেই মিৰি মিচিমিইন্তৰ নি-
চিনা অগিৰানি হৰৰ মন কৰিচাইক, আপোনাৰ
দেশলৈ একেবিও মৰম নাই নে? সেই কটিকা
ধাই ভোমোলোকৰ কিবা লাভ হৈচে নে? আমি
দেখাত একো লাভ নাই, আৰু সকলো ভাল মন্দ
মানুহৰ আগত অতিসই লাজহে পাই; কিয়নো
কেতবোৰক দেখিতোঁ, ফটিকা ধাই নিচই বলিয়া
হৈ সবিলত শুভ নাই কিয়তৈক হাটে বাটে আলি
ধাইত মুখে বুৰবুৰনি কাৰ্হি পৰি থাকে। এই
ৰূপে ভাল মন্দ সকলো মানুহে জদি ধাই, সেই
একে গতি, একে লাভ, তাক খালে একেবিও মৰ-
ম নাই, আৰু অমৰ্জতালি হৈ, সকলোৰে আগত
নিখিঁতহে হই।

এই ৰূপে হে ভাইবিলাক, সেই ফটিকাকে
কেতবোৰে দেখাই, আৰু কেতবোৰে মানুহক নে
দেখাইক লুকাই ধাই, আপোনাৰ সবিলত কিয়

ইমান দুখ দিচা? ভাক খালে একো লাভ নাই, আক সবিলন্ত থকা গিয়ান ৰূপ নিধি নষ্ট হই, তেহে সেই অপবিত্ৰ বস্তু খোআত আমাৰ কি কাম? এই জগতৰ মানুহৰ আগত নিন্দিত এনে ন হই আক পৰকালত ইশ্বৰৰ আগতো মহা পাপি সেইবিলাকৰ কৈল্যান নাই, কিন্তু জি জনে ভোমোলাকক সৃজন পালন কৰিচে, সেই জন সৰ্ব সক্তিমান পৰম ইশ্বৰলৈ ভই ন কৰা নে! সেসৰ দিনত পাপিৰ কাৰনে অনন্ত নৰক সাঁচি থৈচে, তালৈ ভোমোলাকৰ এফেৰিও মনত ন পৰে নে? যদি সেই সান্তিলৈ মনত কৰি ইশ্বৰলৈ ভই কৰা, তেহে ফটিকাকে আদি কৰি সকলো অপবিত্ৰ বস্তু নে খাৰা, আক অগুচি কৰমো ন কৰিবা, অৰ্থাত্ জিহতে মানুহৰ পাপ হই, এনে কৰম ন কৰি কেবল ইশ্বৰৰ সজ পথে চলা, তেহে জিয়াই থকাভো আক মৰনভো একো ভই নাই।

আক ওপবন্ত জি কটিকাৰ কথা লিখা গল তাৰ কথা কেতবোৰে এনেকৈ নে ভাবিবা, আমি কেলেই মতলিয়া হম, অলপ অলপ মাখোঁৰ খাম, জি জি লোকে সৰহকৈ পিএ সিহে মতলিয়া হব, এনেকৈ মনত দু গুনিবা, কিয়নো জি বস্তুলৈ বৰ ভই থাকে তাক খাবও নে পাই চুবও নে পাই; কাৰন চুলে ঘিন গুচে, দেখিলে খাবলৈ মন জাই।

আক ভোমোলাকে এনে নে ভাবিবা, জদি সেই কটিকা অপবিত্ৰ হই তেহে ইশ্বৰে জগতৰ লোকলৈ কি নিমিতে দিলে? কিন্তু ইসৰ বস্তু ইশ্বৰে দিয়া ন হই, মানুহে আপোনাৰ গিয়ানে-বেহে কৰে। বিবেচনা কৰি চালে তাৰেই ঔসখ আদি কোনো কোনো কামত উপকাৰ হই; আক তাৰে উপমা এই, বৰ বিহ খালে মানুহ মৰে, তথাপি দৰবত মিহলি দি তাকো খাই; এই হেতুকে বুজি চোআইক, বোগ ময়মৰ নিমিতে কেতিয়াবা কেতিয়াবা দৰবত মিহলি কৰি কটিকা আক কানি খালে একো বাখা নাই, কিন্তু এনেকৈ হলে চুবও নে পাই, কিয়নো তাক খালে গিয়ান নষ্ট হই, আক সবিলন্ত অনেক দুখ ক্লেসগৈ কেতত পৰি প্ৰানো জাই।

এই নিমিতে হে ডাইবিলাক, ভোমোলাকলৈ মই এই মিনতি কৰি কঁও, সেই সকল কু বেহহাৰ

পৰিত্যাগ কৰি আপোনাৰ দেহলৈ মৰম কৰা, আক পৰকালৰ সকলো জন্তুনাভ ন পৰিবলৈ সাৱধানে ইশ্বৰত আসুই লৈ থাকো, তেহে সকলো নিধি হব।

হে ডাই ব্ৰাহ্মন কায়ন্ত আক নানা জাতি, নিবেদন কৰি আচোঁ, সূনা কান পাতি, জাতিত উত্তম ব্ৰাহ্মন, বোলই বিসেস, এই ৰূপে জন্ত জাতি আচই নিসেস।

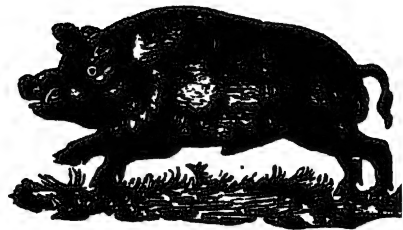
সকলকো কৰোঁ একে বাবে নমস্কাৰ, কানি ভাজে হৈচে আমাৰ দেসৰ ম্হা ভাৰ, তাকে খাই নষ্ট হল এই দেসৰ প্ৰানি, সদাই দুখ, নাই সুখ, আক হল অগিয়ানি

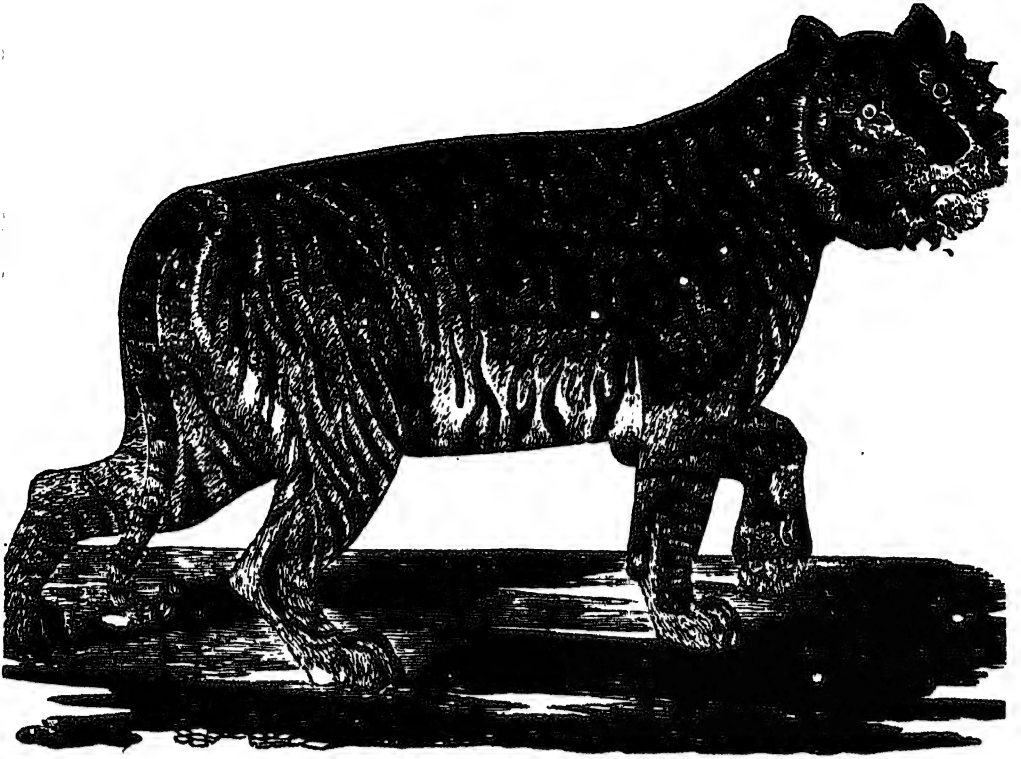
তাতোতৈ সূনি আচোঁ অতিসই বিন্মই, এই দেসৰ লোকে হুন্ কটিকাও খাই, হাই হাই কি সুনিলোঁ, কি ভৈলা অকাজ, এই কথা সূনি সকলোএ পোআ লাভ।

নে খাৰা নে খাৰা সুৰা আক ডাজ কানি, সাৱধান কৰি সৰে মনক বাখা টানি, অতি সত্ৰু কটিকাক তেজি কৰা কাম, জসলাতে বাখা দেসক গুচাই বদ নাম।

কটিকাকে খাই সৰে হৈ আচে বিচুৰ্তি, ওপৰলৈ চাই দেখা, তেঁও লোকৰ মুৰ্তি, দুই তিনি জনে খাই পৰি আচে বাটত, এক জনে খাই আচে গিলাচ ধৰি হাতত।

এই দৰে খাই খাই চেতন নাই গাৰ, ধৰিবলৈ আহি আচে থানাৰ চৌকিদাৰ, অনেক অমজতা কৰি লৈ জাই ধৰি, সেলে সুমাই থই তাক ফাটকত ভৰি।

বাঘৰ বিবৰন।

বাঘৰ জনম খান আচিয়া। খেহ আৰু ভাভাৰ
দেসলৈকে বাঘ পোয়া জাই, কিন্তু হিন্দুস্থান,
বঙ্গাল, মান আৰু অসম দেশবোৰত অধিক আছে।
জতে ইতি আৰু গাঁৰ থাকে, ততে বাঘো পাই।
সিংহতকৈ বাঘৰ বল কিছু কম, কিন্তু আন পহুত-
কৈ সি বৰ হিংসক আৰু খজাল, তেও আন চা-
ৰি ভৰিয়া জন্তুতকৈ দেখিবলৈ বৰ সুঅনি। তাৰ
বৰন অঁকা বঁকা, অৰ্থাত একাপ হালধিয়া, একাপ
কলা; তাকে অসমিয়াই ঢেকিয়া পতিয়া বাঘ
বোলে। তাৰ ডিঙ্গি আৰু পেট কিছু বগা। কোনো
কোনো বাঘ সিংহৰ সমান ওখ আৰু দিঘল,
কোনোটো তাতকৈও কিছু ডাঙৰ। ইংলণ্ড, আ-
মেৰিকা আৰু জি আন আন দেশত বাঘ নে থা-
কে, পোহনিয়া বাঘ লৈ, সেই দেশবোৰত গাঁৱে
গাঁৱে ৰূপ পাৰৰ এসাত মানুহে দেখাই নি, জে-
নেকৈ সিংহক মানুহে লৈ ফুকুয়া কথা ৪ নম্বৰ
অকনোদইত লিখা গৈছে, সেই ঘৰে বাঘ আৰু
আন জি জি নে দেখা জন্তু লৈ ফুৰাই। বাঘে দিনত

সৰহ নু ফুৰে, কেতিয়া বৰ ভোক নাইবা পিয়াহ
লাগে তেতিয়া হাবিৰ পৰা ওলাই গৈ, বিলৰ
ওচৰত গৰু পহু বিচাৰি ফুৰে; কিন্তু মানুহৰ
দেখিলেও চলেৰে ঘৰি খাই, আৰু যদি বাঘ
মানুহৰ ভেজ এবেলি পিবলৈ পাই, সি এটাই
পহুৰ ভেজ মজহতকৈ বৰ মোআদ জানি লম্বাই
মানুহ বিচাৰি ফুৰে।

সিংহতকৈ বাঘৰ সাহ কম, তথাপি কোনো
কোনোএ কই, বোলে, জতে বৰ খুই দেখে, না-
ইবা সৰহ মানুহ একে লগে থকা দেখে, তেতিয়া
বাঘে খেদি নে জাই; তথাপি বৰ ভোক লাগি-
লে তাকো ন গনি, বাতি গাঁৱে গাঁৱে মোমাই
ঘৰৰ ঘৰে ফালি মানুহকো নিএ; সেই নিমিত্তে
কোনো কোনো গাঁৱলিয়া মানুহ বাঘৰ ভয়ত
সেই গাঁও আৰু ঘৰ বাৰি এৰি, গুচি জাই।

বঙ্গাল দেশত এদিন তিনি চাৰি জন সাহাবে
১০।১২ জন বঙ্গালি মানুহ লগত লৈ, হাবিত
চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিল, পাচে হাবিৰ মাজত

দহ জোপা মান গম্ গোটাই, বহকৈ জুই লগাই
দি, তিনি বজা সময়ত সেই চিকাৰ কৰা লোকে
বহি জিৰাইছিল। তেতিয়া মেঘৰ গাজনিৰ নি-
চিনা অতি লৰণেৰে শোঁতৰনি মাৰি, বৰ বাঘ
এটা ওলাই গিৰিলাই আপ মাৰি, মনৰো নামে-
ৰে এজন সাহাবক ধৰি হাবিলৈ লৈ গল। সেই
সময়তে লগৰ সাহাববোৰে বৰ বিয়াই আক ভই
পাই, সেই বাঘলৈ চাই হিলৈৰে গুলি মাৰিলে;
অলপৰ পিচত সেই বাঘে নিয়া সাহাবটো ভেঙে-
কুৰে বজা হৈ বাঘৰ মুখৰ পৰা উভতি আহিল;
কিন্তু সেই বাঘে ধৰা সাহাবটো অভিসই দুখ
পোআ আৰু লৰহ তেজ জোআ কাৰনে তাৰ পাচ
দিনা মৰিল।

হিন্দুহান দেশত, ধৰালি কালত, এজন সাহা-
বে বাতি পুআ বেলিত বাটত অকলেই ফুৰোঁতে,
অকস্মাত এটা ডাঙ্গৰ বাঘ হাবিৰ পৰা ওলাই
আপ মাৰি সেই সাহাবৰ ঠিকালত কামুৰি ধৰি
হাবিলৈ লৈ গৈছিল। সেই বাতি পুআ অভিসই
জাৰ দেখি, সাহাবে এক বৰ দাঠ বানাতৰ দিশল
চোলা পিঙিছিল, সেই নিমিত্তে বাঘৰ দাঁত সাহা-
বৰ গাত নু সূমাল। বাঘে নিওতে সাহাবে সেই
বৰ চোলাৰ মোনাত হাত সুমাই থাকে গুলিএ
খাজি ধোআ এক সৰু হিলৈ উলিয়াই, সেই বা-
ঘৰ কুমত দি, গুলি মাৰিলে; সেই নিমিত্তে সাহা-
বে দুখ নো পোআকৈ বখ্যা পৰিল।

অকনোদইত চাপিবলৈ গুআহাটি নগৰৰ পৰা
এক পত্ৰ পালোঁ, সেই পত্ৰত লিখিছে, “৬ জুন তা-
ৰিখে সেই নগৰৰ দখিন ফালে মালিবাৰি নামে-
ৰে এখন গাৱত, বাঁৰি তিৰোতা এজনীএ ১২
আৰু ১৩ বছৰিয়া দুটা পুতেকে সৈতে আপোন
ঘৰতে গধূলি ভাত পানি খাই, তিনিও মাক
পুতেক একে লগে পাটিঙ উঠি সুই আছিল।
পাচে নিলা বাবে বজাৰ সময়ত, বৰ নাহৰ ফুটুকি
বাঘ এটাই বেৰ ডাঙ্গি, সেই ডাঙ্গৰ লৰাটৰ ডি-
জিত কামোৰ মাৰি, বাজলৈ নিওতে, আইও!
খালে! এই বুলি এটাছ মাৰিলত মাকে টোপনিৰ
পৰা সাৰ পাই, লৰাটো খেলিয়াই নে পালত,
হিৰা তুকুআই, বৰ কৈ কান্দিবলৈ মৰিলত, ওচৰ
চুবুৰিয়া মানুহে হাতে পতি জোৰ লৈ, বিচাৰি

পথাৰত হাৰ মাখোন পালে।”

বাঘৰ বৰ বল, আৰু জেতিয়া গৰু, মহ, নাইব,
ঘোঁৰা এইবিলাক ডাঙ্গৰ জন্তু ধৰে, সেই সময়ত
সৰু পহুৰ নিচিনাকৈ অনায়াসে ভই ন কৰাকৈ
অতি নিষে সেই ডাঙ্গৰ জন্তুকো লৈ জাই।

বাঘে কোনো সময়ত হাঁতিৰ আৰু গঁৰৰ পো-
আলি ধৰি খাবলৈ ইচ্ছা কৰাত, তেতিয়া সেই
পোআলিৰ বাপেক মাকহঁতে সৈতে জুজ কৰে,
কেতিয়াবা সিহঁতৰ লগতো জুজে। জেতিয়া এটা
গৰু মাৰে, তেতিয়া সেই চাইতে তাৰ তেজ পি
হাবিলৈ টানি নি এৰি ধই, পিচে আন গৰু পহু
বিচাৰি ফুৰে, যদি নে পাই উভতি আহি সেই
আগৈএ মৰাটৰ মজ্জাকে খাই গৈ।

মাইকি বাঘে এবেলি তিনি চাহি পোআলি
ওপজাই। তাইৰ পোআলিবোৰক বৰকৈ মৰম
কৰে। কেতিয়াবা সেই বাঘিনি কোনো ফালে
আঁতৰি গলে, তেতিয়া কোনো মানুহে বাঘ পো-
আলি দেখি পুহিৰ নিমিত্তে চেগ চাই লৰা লৰি
কৈ লৈ আহে, পিচে সেই বাঘিনিএ আপোনাৰ
ধকা খলিত, পোআলি নে দেখি অতি সোকে
কোখিত হৈ হাবিত, পথাৰত, আৰু বাতি হলে
গাঁৱৰ ওচৰতো বৰকৈ চিঁওৰি গুঁজৰি গুঁজৰি
ফুৰে; তেতিয়া মানুহে সুনি বৰ ভই পাই।

সেই বাঘৰ চাল চিকোন সিতল, আৰু অনেক
বৰনিয়া দেখিবলৈ ভাল, হেতুকে কোনো কো-
নো দেশত সেই চালৰ অনেক কাৰ্জৰ বস্তু লাজিব
জানে, সেই নিমিত্তে বাঘ চাল বেচিলে আটাই
দেশত ধন পাই।

কম্পানিৰ বজাল আৰু অলম দেশত বাঘ অতি
লৰহ, মানুহ গৰু খাই, বৰ দুখ দিএ দেখি, অধিক-
কৈ বাঘ মাৰিবৰ নিমিত্তে, চাল খনে পতি বাঘ
মৰিয়া মানুহক ৫ টকা ২ কম্পানিএ দিএ। ৬

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোলা।

মো° নিব্বসাগৰ, জুলাই ১৮৪৬ খ্ৰিষ্টাব্দ সৰ্বক।

নম্বৰ ৭।

VOL. I.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1846.

NO. 7.

অনেক হেন্সৰ সন্ধান।

General Intelligence.

জুলাই মাহৰ ৭ তাৰিখত নিব্বসাগৰ জিলাত, মজল বাবৰ দিনা বেলা ১ বজাৰ সময়ত, দিখৌত বৰতৈ পানি বাহোঁতে, তিনটা মানুহে ধৰি ধৰি-বলৈ নাৱেৰে গৈ, বৰ কাঠ এডালত লেজু লগাই, দুই মানুহ বাম উঠি লেজু ধৰি বল দিছিল। তাৰে এটা মানুহ হাসুখুৰি খাই লেজুৰ পৰা হাত এৰাই বামতে পৰিলত, সিটো মানুহে হাতত লেজু গচ মেৰাই মেৰাই লৈ বল দিছিল; তাতে বৰ নোআ-ৰি সোঁতত কাঠে টানি নিয়াত কালেকটৰি নাজি-বৰ মকৰি টেকেলা ২৫।২৬ বছৰিয়া জুআৰাম নামেৰে কলিতা মানুহটো পানিত পৰি মৰিল। কিছুমানৰ ভাটিএ বুবেলি মান ওলাইছিল; মানু-হে নাৱেৰে গৈ ধৰিব নোআবিলে।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পানি বাৰ্হি, গাঁও, ভুঁই তল জো-আত, মানুহবোৰে নাৱেৰে মাখোন অহা জোআ কৰিব পাৰিছিল, এনে বিপত্তি হোআত জুলাই মাহৰ ১৬ তাৰিখে ব্ৰিহস্পতি বাবৰ দিনা বানমুখৰ দেওখাই গাঁওৰ পৰা কাঠপৰাৰ বাসুন গাঁওলৈ ২ দু জনি মাইকি মানুহ আৰু ৬।৭ বছৰিয়া তিনটা মতা লৰাই সৈতে নাৱেৰে খান বানিবলৈ গৈছিল; পিচে উভতি আহোঁতে, পাঁচ বজা মান বেলেত, বৰ বতাহ বৰখুন হোআত, মাজ বাটতে এখন বৰ জলাহৰ দ পানিত নাও বুৰি মৰিল। কিন্তু সিহঁতৰ মাজেৰে সেই সৰু লৰা এটাক ইহঁতৰ অনুগ্ৰহত বতাহে আৰু চৌএ ধুন্ধি নি এজোপা লৰা গচৰ ওচৰত চপাই দিলে, পাচে সেই লৰাই লৰা গচত ধৰি বখা পৰিল।

সেই দিনাই বানমুখ গাঁওৰে পৰা মতা মাই-কি পাঁচ জন মানুহে এখন নাওত কঠাল কৰা দি নিব্বসাগৰৰ বজাৰত বেচিবলৈ মনতৈ আহোঁতে সেই সময়তে খাই আলিৰ কোলত নাও বুৰি কুৰি বছৰিয়া মতা এজনে আৰু মাইকি মানুহ এজনিয়ে মৃত্যু হল।

নিব্বসাগৰ জিলাৰ উজনিএ নাজিহাত ১৬ জুন তাৰিখে গধূলি সন্ধ্যাৰ সময়, খোআজনা নামে-ৰে চেকেৰি কুলি এটা নৰিয়া পৰি আনকতিয়া হৈ থাকি দিখৌত নামি গা ধুবলৈ ধৰোঁতে বৈত পৰি উঠি নোআৰি মৃত্যু হল।

দোপ্ৰব মৌজাৰ ঐ ভদ্বিয়া নামেৰে আহোম মানুহ এজনে আপোন ধুৰিয়েকত্বে বেলা কাম কৰাত্ তাকে তাৰ ওচৰৰ ঐ ক্ৰিক বাম আহো-মে দেখি সোধ পাচ কৰি ভদ্বিয়াক অনেক ধি-নি ধন ভৰোআ বেজাৰতে থাকি ১৮ জুন তাৰি-খে বেলা দুপৰ বেলেৰ সময় ভদ্বিয়াই ক্ৰিক বামক ধামতি দাৰে গোটেইটো গা পৈবালে, সি কহ্মপি ন মৰাতৈ বখা পৰিল, জিলাৰ বি-চাৰ পতিএ তাকে সোধ পাচ কৰি ভদ্বিয়া আ-হোমক ৮ আঠ মাহলৈ ফাটেক দিবৰ মন ক-ৰি, দৌড়ালৈ লিখি পঠাইচে।

মাজুলি পাৰত কমলা বাৰি সত্ৰৰ মায়াৰাম নামেৰে ভকত এজনে, ১৮ জুন তাৰিখে আম গচত উঠি, আম পাৰোঁতে দুপৰ মান বেলেত গচৰ পৰা পৰি মৰিল।

২৪ জুন তাৰিখে দুখ বাবৰ দিনা বালি গাঁও মৌজাৰ আ মাজ ৩৮।৩১ বছৰিয়া ক্ৰিকচৰন না-মেৰে কলিতা মানুহ এজন ৩৪ দণ্ড মান নিল।

থকাত ভামোল গচত উটি ভামোল পাৰোঁতে গচে সৈতে ভাগি পৰি ক্ৰিষ্ণচৰন মুখ্য হল।

গুআহাটি নগৰৰ পৰা জুন মাহৰ ১৬ তাৰিখত পত্ৰ লিখিছে, “খ্ৰীষ্টিয় পৰ্বতিয়া ফুকন মুন-সেকৰ বেটি এজনিৰ লৰা এটাই চাউল জোখা কঠা এটা হাতত লৈ, আন লৰা এটাই সৈতে লগ লৈ দূয়ো বুদ্ধপুত্ৰৰ গবাব ওচৰত উমলিব-লৈ গল, তাতে উমলি থাকোঁতে হাতৰ পৰা কঠাটো বুদ্ধপুত্ৰৰ পানিত পৰিলত, লৰাটো ধৰিবৰ মনেৰে পানিৰ ওচৰলৈ জাঁওতে, গৰাত পিচলা খাই উঠিব নোআৰি ৪ বজাৰ সময়ত বেটিৰ লৰাটো পানিত পৰি মৰিল।

“১৮ জুন তাৰিখে নিসা দুই বজাৰ সময়ত গুআহাটিত বৰকৈ ভূমি কম্ব হৈছিল, তাতে সেই জিলাৰ পুৰান পকি গিৰ্জা ঘৰৰ ওপৰে দলৰ ৬ হাত মানৰ তলতে কঁদালবিলাক এবাই পৰিল, আৰু ভিতৰতো অনেক ঠাই ফাটিল। আৰু, বেলি চোআ ঘৰিবোৰৰো প্ৰায়ে মাত মৰিল।

“জুন মাহৰ ২২ তাৰিখে, বেহা কৰিবৰ মনে-ৰে, ভামোল, চাউল ভৰা দি, নাও দুখন পাঁচোটো মানুহে গুআহাটিলৈ লৈ গৈছিল, পাচে পানিৰ বেগত নাও বখাৰ নোআৰি, উটুআই নি উমানন্দৰ পোনে, উৰ্বদি নামেৰে সিলবোৰত পেলাই মানুহে সৈতে দূয়ো খন নাও পানিত ডুবাৰলত, নাও সৈতে তেনেই তললৈ গল।”

খ্ৰী বাবু বুজনাথ সৰকাৰে কলিকতা নগৰত ব্যক্ত দৰ্শক নামেৰে এখন নতুন সন্ধান পত্ৰ চাপি বৈল আৰম্ভন কৰিছে।

বজালত থকা কোনো কোনো বজালি গিয়ানি লোকে ক্ৰি ইনকোয়াৰেৰ নামেৰে এখন নতুন সমাচাৰ দৰ্পন চাপিবলৈ ধৰিছে।

জুন মাহত খ্ৰীধামপুৰৰ ওচৰত চাৰি ভৰিয়া চাৰি হতিয়া এটা লৰা উপজিছে।

আৰু সেই জিলাৰ ওচৰতে সেই মাহতে এজ-নি চোআলি উপজিছিল। সেই জনিৰ বুকতে লাগি ওলমি থকা মূৰ নাইকিয়া কন্দৰ নিচিনা আৰু এজনি চোআলি ওলমি আছিল; পাচে দিব চেবেক থাকি সেই জঁজা চোআলি জনি মৰিলত, তাইৰ সটো কলিকতাৰ মেডিকেল

কলিক অৰ্থাত পুৰান বেজৰ স্কুলত বৰ চিচাত বস ঢালি ভৰাই ৰাখি থৈছে।

হিন্দুস্থানৰ উজনিএ চেৰা নামেৰে এক ঠাইত, কোনো এঘৰত, তিনি চকুআ আৰু দুই নাকেৰে এটা লৰা উপজি, কিছু মান দিন থাকি মুখ্য হল। সেই লৰাৰ ত্ৰিভুজ চকু কপালত আছিল।

কলিকতাৰ হৰকবাৰ ১৭ জুনত চাপা সমাচাৰ দৰ্পনত লিখিছে বোলে, হস্তিনা নগৰত ১৫ এপ্ৰেল তাৰিখত বৰ সিল। ব্ৰিটিছ হোআন্ত বৰ বৰ সিল পৰি ৩০০৮০০ মান গৰু মৰিল।

সেই সমাচাৰ দৰ্পনতে লিখিছে, অজোধ্যা দে-সৰ বজাৰ পঞ্চাশ হেজাৰ চিপাহি আছে, কিন্তু এতিয়া তাৰে পৰা ভালেমান কমাব খুইছে; আৰু সেই চিপাহিবোৰক দৰমহা দিয়াত জিমান কপ খৰচ হৈছিলে, এতিয়া সেই কপেৰে দেস ভাল হবৰ নিমিত্তে আলি বাট বন্ধাবৰ মন কৰিছে।

জুন মাহৰ অকনোদইত, লুধিয়ানা নগৰত জি-বৰ ধুমুহাত পকি ঘৰ ভাগি, গোৱা চিপাহি মৰা, আৰু দুখ পোআৰ কথা চাপা গৈছিল, সেই বখা পৰা লোকৰ দুবা বস্ত্ৰ জি নষ্ট হৈছিল, তাকে সি-ইতে কিনিবৰ নিমিত্তে সাহাৰ লোকে ১১৬৬ এঘাৰ স চাইলফি টকা দিবলৈ গোটায়ে। --

২২ মেই তাৰিখত লাহোৰ নগৰত কেতবোৰ মানুহে কিবা অপৰাধ কৰিলত, খ্ৰীজুত বজা-লাল সিংহে হুকুম দি, সাত জন মানুহৰ হাত আৰু নাক, কাটিলে। আৰু এজনি তিবোতাই কোনো মানুহক ডকা দি খুন কৰা হেতুকে, সেই বজা লাল সিংহে আগ্য। দি ফাঁসি দিয়ালে।

বজাল হৰকবাত লিখিছে, পঞ্চাবৰ বনত কম্বা-নিৰ জিমান কপ খৰচ হৈছিলে, সেই খৰচ হোআ কপবোৰ লাহোৰ ৰাজাই দিম্ব বুলি আঁগএ জি-মাস্তি হৈছিলে, সেই টকাৰ ভিতৰত ৩৫ লাখ টকা, জুন মাহৰ ভিতৰত, কলিকতাত দিয়ালে।

জেভিয়া লাহোৰৰ বজাৰ লগত কম্বানিএ বন-জিকি পঞ্চাব দেসৰ একাল লোআন্ত, সেই কাল-তে কোঠকাংগ্ৰা নামেৰে, এটা পৰ্বতৰ ওপৰত, কোনো ৰজাই লৰ নোআৰা কচিন ঠাইত, অনেক ঘিনিয়া এটা বৰ কোঠ আছিল, এবেলি মাখোৰ মহা ৰাজ বজ্জিত সিংহে টেকবালিটক সেই

কোঠ সোমাই দখল কৰিছিল; ভেতিয়াৰে পৰা বজাৰ আগ্যা মানি আছিলে। এতিয়া কল্লানিৰ ফালে পৰাত, লবলৈ মন কৰি, কোঠ বখিয়াবো-
ৰক মতাত নাছিল, আৰু লাহোৰৰ বজাই মা-
নুহ পঠাই এৰি দি বুলি আগ্যা দিলে, বজাকো
নে মানি, নি দিও বুলি, বৰ কথা কৈ গাগৰি
দি বুলিলে, জদি বন কৰে, আমাৰ বৰ টোপ, হি-
লৈ, গুলি, আৰু খাৰ আদি কৰি, আৰু দুবচৰ
মানলৈ খাবলৈকো আছে। আগৰে পৰা কোনো
বজা বাদচাই আমাৰ এই কোঠ লব পৰা নাই,
এতিয়া এনে আচল চাই কোনে লব পাৰিব?

সেই কোঠলৈ উঠা বাট বৰ চেক, কিন্তু সেনা-
বোৰে সাৰি পাতি বৰ টোপ টানি লৈ জাহ পা-
ৰে; তেও জুখ কৰিবলৈ চাই নাইকিয়া, আৰু
আন টিঙ্গলৈ উঠিবলৈ দুৰ্গম বৰ কঠিন দেখি,
কোঠ বখিয়াইতে ভাবিচে জেন কোনো মানুহে
বৰ টোপেৰে সি চাইলৈ উঠিব নোআবে। সেই
কাৰনে সাহ কৰি গাঁফেৰে থাকে। কিন্তু কল্লানিৰ
অনেক ফন্দ আছে হেন নো জানিলে। জেতিয়া
সেনাপতি সেনাবোৰে সৈতে সেই কঠিন চাইলৈ
বৰ টোপ আদি কৰি লৈ উঠিলে দেখি, কোঠ
বখিয়াবোৰে একে বেলিএ কোঠৰ দুআৰ মেলি
ওলাই জীজুত মেজৰ লাহেৰে বৰ সাহাবৰ আগতে
সৰনাগত হৈ পৰিল, পাচে সেই কোঠৰ দুআৰ
২৮ মেই ভাৰিখে সিহঁতে আপুনি মেলি দিয়াত
কল্লানিএ দখল কৰিলে।

কোনো কোনো দেশৰ দুই মানুহবোৰে বৰ
বেগে জোআ জাহাজৰ ওপৰত বৰ টোপ, হিলৈ,
স্তবোআল আৰু লোৰ দিকলি আদি কৰি লৈ,
আক্ৰিকা লৈ গৈ কলা মানুহ বিচাৰি ডকা দি
বন্দি বেটিক আমেৰিকা দেশত বেচিবলৈ ফুৰি
থাকে। এনে ডকাইত জাহাজবোৰক বিচাৰি ধৰি
বলৈ জীজুত ক্ৰমদ নামেৰে কান্তান সাহাবে গ্ৰিউ-
টিন নামে এখন জাহাজেৰে গৈ গুড হোপৰ
ওচৰতে ১৮৪৫ সনৰ মাৰ্চ মাহৰ পৰা এবচৰলৈ-
কে ১০ বছৰ খন ডকা দি নিয়া জাহাজ বনকৈ
ধৰি আনিলে, পাচে সেই জাহাজবোৰৰ ভিতৰত
জি জি মানুহবিলাক বন্দিকৈ ধৰি ৰাখিছিল, সেই
সকলকো এৰি দিলে।

হলগু দেশৰ ১৬টা বৰ টোপেৰে থকা কামি-
লিএল নামেৰে জাহাজ এখন, আৰু ৬৭ টো-
পেৰে এখন সৰু জাহাজ, সেই সোলে টোপিআ
জাহাজ খন চলোআ মানুহে সৈতে সেনা তিনি
কুৰিএ, খাজনা ভৰাই, কোনো এক নগৰলৈ মন-
কৈ সাগৰত জাঁওতে, ২৬ এপ্ৰেল ভাৰিখে, নাৱে
পতি বৰ টোপ এটা থকা এনে ৪০ খন বৰ নাওত
৪২০০ চাৰি হেজাৰ দুস মান ডকাইতে, সেই
জাহাজত খাজনা থকা হেন জানি, আৰু ডকাইত-
বোৰ অতি সৰহ দেখি, বলেৰে বনকৈ কাটি চিলি
সেই ৬০ জন মানুহক নিচইকৈ মাৰিলে, আৰু আ-
টাই খাজনা, আদি আন আন জি দুবা বস্তু আ-
ছিল, আটাইকে লুটি নিলে; আৰু সেনত জাহাজ
খনকো পানিত বুৰাই দিলে। কিন্তু জি সৰু জা-
হাজ খন লগত গৈছিল, খাজনা থকা থানে সৈতে
ডকাইতবোৰে জুজুকৈ লুট কৰোঁতে, ভেতিয়া
বতাহ হৈছিলে দেখি, সেই চেগতে সৰু জাহাজ
এখন নিলগি পলাই সাৰিল। এই দৰে লুটকৈ
নিয়া জাহাজৰ আৰু নাওবোৰো নকচা ওপৰত
লিখা আছে।

মাৰ্চ মাহৰ ২২ ভাৰিখত বম্বেই নামেৰে এখন
জাহাজত বজুপাত পৰি, ফাফিচ্ কিলিপ্চ নামে-
ৰে এজন মানুহ মৰিল। আৰু চালচ্ হেৰদেন
নামেৰে এজন মানুহক জাহাজৰ ওপৰ মন্তলৰ
পৰা বজুপাতে পানিত পেলাই মাৰিলে। আৰু
সেই জাহাজৰ ওপৰ খোঁটালিত থকা চাৰি জন

মানুহক ধৰিএ কোবাই তল খোঁটালিলৈ পেলা-
লে, তেও সিহঁতে বৰ দুখ নে পালে। সেই সম-
য়ত ঘৰনিয়া বৰ টোপৰ গুলিৰ নিচিনা বজুপা-
তৰ জুই জাহাজৰ পানি ওলোআ বাটে দি ওলাল;
আৰু গন্ধুৰ জুইৰ নিচিনা গোন্ধাইছিল।

ইংলণ্ডৰ পৰা কলিকতালৈ আহিবলৈ, চাৰি-
জাপতাম নামেৰে এখন জাহাজ মেলিলে; অলপ
দূৰ পালত, ২৭ এপ্ৰিল তাৰিখে বাতি গৈ ধা-
কোঁতে, হলণ্ড দেশৰ হাৰিএট নামেৰে চেনিবে
তৰা এখন জাহাজ লগ পালে। পাচে সিহঁতে
কথা বডৰা হবলৈ ধৰিলে, কিন্তু সেই দুই জাহা-
জত থকা মানুহবোৰে আপোনাৰ মাজত ইটে
সিটে একো কথা নু বুজিলে, মিৰিলাকে সেই দৰে
কথোপকথন কৈ থাকোঁতেই, বৰ বতাহ বলাই
ধকাত, তেতিয়া দুই জাহাজত বৰ খুন্দা লাগিল।
তাতে সিখন জাহাজতকৈ চাৰিজাপতাম জাহাজ
দোজোখা মান ডাঙ্গৰ দেখি, একে বেলিএ সৰু
খনক লুটিয়াই পেলালে, জাহাজৰ মানুহবোৰে
বেগতেই ডাঙ্গৰ জাহাজৰ ওপৰত উঠিলগৈ; পাচে
সিহঁতৰ গাভ লোআ জি জি কাপৰ কানি আ-
ছিল, সেই মাখনে পালে। আৰু এথেষ্টক মানৰ
পাচত সেই হাৰিএট জাহাজ তল গৈছিল, আৰু
তাৰ জৰি আদি কৰি চাৰিজাপতাম জাহাজৰ
আগ ফালৰ হেলনিয়া মন্তুলত লাগি, তল জাঁও-
তে নিচইকৈ চিঙ্গি নিলে। ৫

পানি বৰ্হাৰ বিবৰন।

বৰ্তমান মাহৰ ৮।২ তাৰিখৰ পৰা বৃষ্ণপুত্ৰ
পানি বাৰ্হি বাৰ্হি, ১২ তাৰিখত বৰ পানি হল।
আগ পাচে তল নো জোআ চায়ে তল গৈ, দিন
চেকেলৈ ডাঙ সিঁজাবলৈ চাই নে পাই, মানুহ-
বোৰে বৰ দুখ পালে। ১৩ তাৰিখৰ পৰা পা-
নি অলপ মান মুকুইছিলে, কিন্তু বৃষ্ণপুত্ৰ পুন-
ৰাই ২০ তাৰিখে আগতকৈয়ো বৰ পানি বাৰ্হি,
কোনো কোনো চাইত ঘৰৰ চাল আদি কৰি তল
গৈছিলে, আৰু কেতবিলাকে দিনে বাতিএ ঘৰৰ
চালত উঠি আছিল। নাও থকাবোৰে বাম চাই
বিচাৰি, লৰা, তিবোতা, গৰু, মহ লৈ, গৈছিল।

কিন্তু মহ, গৰু, দামুৰি ডালেমান মৰিল, আৰু
হাৰিত ফুৰিও অনেক হেৰাল। গাঁৱলিয়াবোৰৰ
উঁহাল তলগৈ, বহুত খান নষ্ট হল, কঠিয়াও পা-
নিএ মাৰিলে। বাঘ, মহ, পহ আদি কৰি অনেক
জন্তু বাম চাই বিচাৰি, একে লগে গোটে খাইছিল;
তাতে সৰু নাৱেৰে তল নো জোআ গাঁওৰ পৰা
অনেক মানুহে গৈ মাৰিছিল, তেতিয়া দুজন
এজনক মহেও খুচিলে। কোনো দিনত পহ আ-
দি কৰি বাম চাই বিচাৰি গাঁওত সোমাইছিল।
আৰু বাঘ এটা আহি, বাতি পুআ দুটাৰ মান
বেলি উঠাত বাটত ফুৰি, খাই আলিৰ ওচৰে
দিখৌ নৈত নামি সাঁতৰি বংপুৰ নগৰৰ হাৰিত
সোমাল গৈ। বুৰা গোহাঁইৰ দিনৰে পৰা কো-
নো বচবতো এনে পানি হোআ নাই।

মান আৰু আন আন দেশত থকা মানুহবোৰে
ওখকৈ মজা, চাং ঘৰত থাকে; অসম দেশত
থকা মানুহবিলাকেও সেই দৰে ৩।৪ হাত ওখ-
কৈ যদি চাং ঘৰ মাজে, তেন্তে অনেক প্ৰকাৰে
ডাল হব, আৰু এতিয়াতকৈ জৰ আদি নানা ৰোগ
কম হব। আৰু জাতি কুলৰ নিমিত্তে যদি মংসই
কৰে, তেন্তে ডাঙ সিঁজাই খাবলৈ, এক সৰু ঘৰ
মাটিত মাজিৰ পাবে, কিন্তু থকা, সোআ, আৰু
বস্ত্ৰ বাখিবলৈ চাং ঘৰ অতি ভাল। আগৰ পৰা
তেনে দস্তৰ নাই দেখি, প্ৰথমতে কোনো কোনোএ
ডাল নে পাব, তেও অলপ দিন থাকি সহজ
হলে, চাং ঘৰ মাটিতকৈও বৰ ভাল পাব। যদি
কোনোএ চাং ঘৰত নিচইকৈ থাকিব নোআবোঁ
বুলি কই, তেন্তে উঁহাল ঘৰৰ লগত এখোঁটালি
ঘৰ জোৰা দি, তাতে সেই চাং [৩।৪ হাত ওখ-
কৈ নে পাহৰিবা] মাজি ধলে ডাল; তেতিয়া পা-
নি বাৰ্হি ঘৰ তল জাই তেতিয়া সেই চাক্ত থাকি-
বলৈ চাই পাব, দুখ আৰু এতিয়াৰ নিচিনা খান
আদি দুবা বস্ত্ৰ নষ্ট ন হব। ৬

ভোটৰ দেসৰ বিৱৰন।

An Account of Dotan.

ভোটবিলাকৰ দেস হিমালই নামেৰে পৰ্বতৰ
ধ্বনিৰ পৰা কামৰূপ দেসৰ উত্তৰে সৰু সৰু পৰ্ব-
তলৈকে আৱৰি আছে। এই খন দেস প্ৰাই দি-
ঘলে ১১০ এস মই ক্ৰোস, পখালিএ ৪৫ পঞ্চ-
লিচ ক্ৰোস; ইয়াৰে মাজত চাৰিও কালৰ মাজৰ
পৰিমাণ প্ৰাই ১২৮০০ উন্নৈচ হেজাৰ আঠ স
ক্ৰোস। সেই ভোটৰ দেসৰ সৰহ ভাগ প্ৰিথিবিৰ
মাজত ওখ ওখ পৰ্বতবোৰে ঢাকি আছে। কিন্তু
জিবোৰ ডাকৰ ডাকৰ পৰ্বত আছে, সেইবোৰ
পৰ্বতক সদাই হিমে ঢাকি থাকে। আৰু সেই ভো-
টৰ দেসত সৰহ নদীবোৰ আছে, সেইবোৰ নদি
বৰ বেগি আৰু ওপৰৰ পৰা তললৈকে বৰ বেগ
ধৰি লৰি জোআ কাৱন ইপাৰ সিপাৰ হোআই
বৰ টান। ভোটবিলাকৰ দেসৰ সেই সৰহ নদি-
বোৰ পৰ্বতৰ তলৰ গুহাৰ পৰা বাহিৰলৈ গৈ সৰু
নদীবোৰেৰে লগ লাগি ক্ৰমে ক্ৰমে লুইতত পৰি-
চে। তাৰে ডাকৰ নদি জি মনাই আছে সেই নদি
গৈ গোআলপৰাৰ ফালে লুইতত লগ লাগিচে।

আৰু ভোটৰ দেসৰ ৰাজ সভাৰ প্ৰধান অধ্যা-
দেৱাজা, ধৰম অধ্যক্ষ ধৰ্মাৰজা নামে পুণ্ডি
হৈ আছে। সেই ধৰ্মাৰজাক থিবেট দেসৰ লা-
মাৰ গৌসাই অৱতাৰ বুলি জানে। সেই দেৱা-
ৰজাক বৰ বৰ মানুহৰ মাজৰ পৰা সেই দেসৰ
মানুহে বাচি লই। আৰু সেই ভোটৰ দেসৰ
বেৱহাৰ, দেৱাৰজাই বৰ সভাত বহিবৰ ভাল
থল পাই, তাৰ ৰাজ পদতি তিনি বচৰলৈকে থা-
কে। আৰু ধৰ্মাৰজাক থিবেট দেসৰ লামা দেৱ-
তাৰ নিচিনা বুধ দেৱতা মানুহৰ আক্ৰিতি ধৰি
আহিচে বুলি জানে। আৰু সেই ভোটবিলাকে
সেই ধৰ্মাৰজা কেতিয়াও ম'মৰে, আৰু কেৱল
আকাৰহে সলাই মাখোন, এনেকৈ কোআ কুই
কৰে। জেতিয়া ধৰ্মাৰজা মৰে ভোটবোৰে জা-
নে জে কেৱল আকাৰহে সলালে, তেতিয়াই সেই
ধৰ্মাৰজাৰ বিসই খন এবচৰলৈ এনেই থাকে;
কিন্তু সেই বচত গাইলজ নামেৰে সিহঁতৰ
জি পোৰোহিত আছে সেই ভোটৰ দেসৰ ধৰম
কৰম চলাই। আৰু ধৰ্মাৰজা ওপজাৰ চিন এই-

বোৰ জে, সেই ধৰ্মাৰজা ডাৰ মাকৰ পিয়াহ
নো খোআকৈ গৰু গাখিৰ খাই থাকে, আৰু
ওপজা মাত্ৰে ঝুট ঝুট কথা ভালকৈ কৰ পাৰে,
আৰু তাৰ মনৰ কথাবোৰ কোনো চিন দেখুআই,
লোককো বুজাব পাৰে, এই আচৰ্য্য কথা সভাৰ
মানুহে সুনিদে, জি থলত ধৰ্মাৰজা ওপজে তা-
লৈকে জন ঘিৱেক পোৰোহিত পঠাই। সেই পো-
ৰোহিতবোৰে ধৰ্মাৰজাৰ পূৰ্ব জনমত ব্যাপাৰ
কৰা কেতেখনি বস্তু লৈ জাই। পাচত আৰু সেই
বস্তুৰ নিচিনা কেতেখনি বস্তু ঘিহলাই, সেই বা
লকৰ আগতে পেলাই দিএ; কিয়নো এই বস্তু
চিনিব পাৰে নে নোআবে, চাওচোন ৰাক। পাচে
জদি সেই লৰা বজাই আগৰ ব্যাপাৰ কৰা বস্তু
চিনিব পাৰে, তেতিয়াহে সেই পোৰোহিতবোৰে
বহকৈ ৰাজনাৰোৰ বজাই গৈ, পুনাখা নামেৰে
জি ৰাজধানি আছে, জি থলত ধৰ্মাৰজা আৰু
দেৱাৰজাকৈ আৰু কোনো ৰহিব নোআবে,
সেই থললৈ লৈ জাই। কেতিয়াবা কেতিয়াবা
বিসেস বিসেস কাৱন হলে ধৰ্মাৰজা আৰু দেৱা
ৰজা, এই দুজনৰ জি বাৰ আছে সেই বাৰটো
এজনৰ গাতে ৰই। এই ধৰ্মাৰজাৰ আৰু দেৱা
ৰজাৰ তলে দুখন সভা আছে। কিন্তু ধৰ্মাৰজাৰ
তলে জিখন সভা আছে, তাতে গাইলজ নামেৰে
১২ বাৰে জন পোৰোহিত থাকে; সেইবোৰ
পোৰোহিত ৰজাৰ ঘৰত থকা পোৰোহিতৰ
পৰা বাচি বেলেগে লই। সকলৰো প্ৰধান বাৰ
হলে এইটোহে, অন্য অন্য পোৰোহিতবিলাকৰ
ধৰম কথা আৰু লেখা পৰ্য্যায় অধ্যক্ষতা ৰাখি
থাকে। আৰু দেৱাৰজাৰ জিখন সভা আছে
সেই সভাতে প্ৰধান প্ৰধান ৬ চই জন সভাসদ
মানুহ আছে, সিহঁতৰ বাৰ হলে এই, চই দেসৰ
ৰজাৰ বন বাৰি চাই চিন্তি অধিকাৰ হৈ ৰাখি
কুৰে। আৰু ভোটৰ দেসৰ উত্তৰ ভাগৰ কি
পশ্চিম ফালৰ ৰাজসান কৰ্তা জেতিয়া নগৰলৈ
আহে, তেতিয়া সেই ৰজাৰ সভাত বহিবৰ ভাল
ঠাই পাই। আৰু সেই ৰাজ সান কৰ্তাবিলাক
জদি বা নগৰত থাকে, তথাপি কোনো লোখ
বুজ লাগিলে সিবিলাকত নে সোধাকৈ একো
কিচু ন কৰে আৰু এক এক সেই জে ৰাজ স-

সন কৰ্তা সেইবোৰৰ জি এখন এখন সভা আছে, ভাবো অধ্যক্ষতা নিবিলাকেই কৰে। কিন্তু সেই বোৰসভা কিহেৰে হই নে জানো, সেই সেই দেশৰ কৰ্তা জিবোৰ হই তাৰে সভাবোৰ হৈ থাকে। আৰু সেই এখন এখন দেশৰ জিবোৰ কৰ্তা আছে নিবিলাকৰে। ভালেমান সক্তি আছে, কি সক্তি, ওপৰৰ বিসয়াত নো সোধাতৈ ডাঙ্গৰ উৰ বধ কৰিব পাৰে। আৰু সেই দেশৰ বৰ বৰ জগৰৰ দণ্ড অৰ্থাত মানুহ মৰা দাই লাগিলেও ৮০ চাৰি কুৰি দেৱা টকাৰ পৰা ২০০ দুস দেৱা টকা দিয়া-লৈকে দিলে সেই দাই এবাৰ পাৰে। আৰু সেই দেশৰ বজাৰ বন কৰা মানুহৰ দৰ্মহা এভেখনি পাব, এনে ঠিক নাই। আৰু সেই দেশৰ বৰ বি-সয়া লোকবোৰ যদি ভজা গল, ভেতিয়াই তাৰ ভলৰ জিবোৰ বিসয়া লোক থাকে সিহঁতে ভজা জাই। এই দৰে সদাই বিসই ভজা পৰে দেখি, জি কেই দিন বিসই খন থাকে সেই কেই দিনতে সবহ সবহকৈ পাইকৰ ওপৰত ধন লই। এভেকে দুখিয়া মানুহৰ কাৰ্জে কাৰ্জে দুখ বৰকৈ হই।

আৰু ভোটৰ দেশৰ গুহস্থি লোক কোনো এটা মৰিলে তাৰ জি মাইকি লৰাই বা ভায়েকেই থাকোক, তেও তাৰ জিখন বিসই সেই খন ধৰ্মা-বজা কিম্বা দেৱাবজা এই দুই জনকেহে গভাৰ। এনে বেৱহাৰুহোআতহে কোনো জাতিএ বাৰ্হিবৰ মন নে জাই জে কাবন, পৰিয়াল পুহিবৰ নিমিত্তে ধন বাখিবৰ ইচা গুচে, কিয়নো ভাল পুতেকেও তাৰ বাপেকৰ ধন ভোগ কৰিব নে পাই।

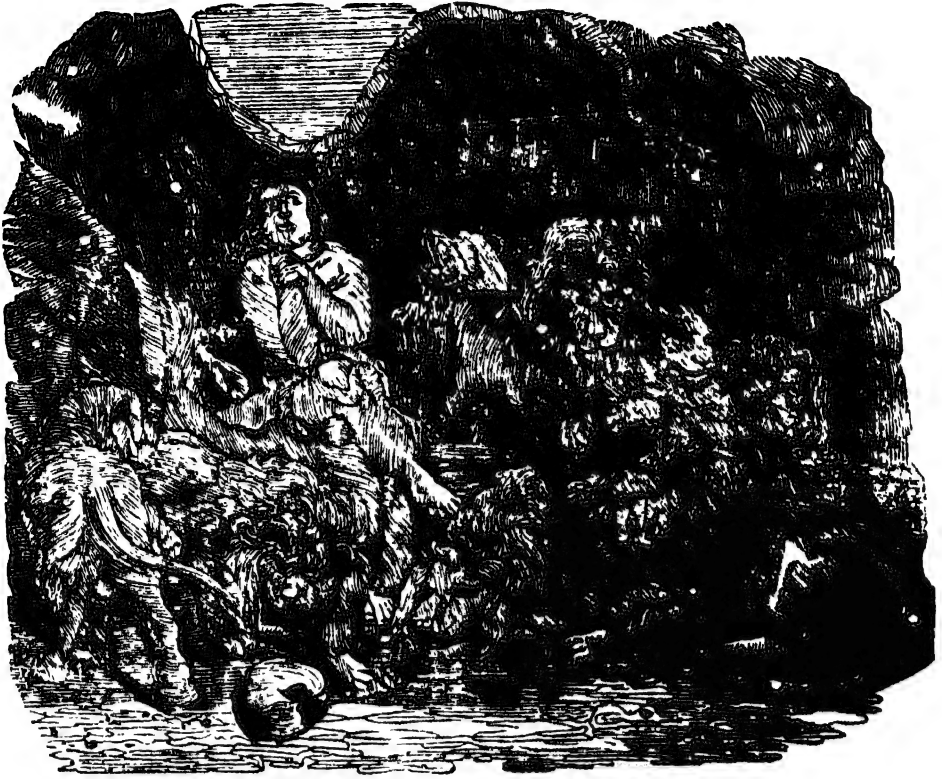
আৰু ভোটৰ দেশৰ ৰাজ কৰ দিবৰ নিতি এই-টোহে, জে মাটিৰ সস্য দিএ, অৰ্থাত গোম আৰু চাউল, মাছ, জৱ, এইবোৰহে দিএ। আৰু চাগ, চাগলি, ভেৰা, কুকুৰা, ঘিউ, বা কাপৰ, এইবোৰ-হে ষেতিয়ক মানুহে তাৰ ঠাকুৰিয়াৰ হাতত দিএ। পাচত সেই ঠাকুৰিয়াবোৰ তাৰ ডাঙ্গৰ ডাঙ্গৰ বিসয়াৰ হাতত দিএ। যদি এইবোৰ বস্তুৰ আমি ধন ধৰোঁ ভেতিয়া ২০০০০০ দুই লাখ টকাতকৈ বেচি, এবচৰত এই দেশৰ ৰাজহ ধন ন হব, এই-বোৰ বস্তু পাই এক দৰে দিয়া বুলি সকলো লো-কৰ ন থকা জি বস্তু আছে তাৰ উপকাৰ ন হই। আৰু ভোটৰ দেশত ৰূপৰহে টকা চলে, কিন্তু

সেই টকাকে দেৱা টকা বোলে। সেই দেৱ টকাৰ মোল কল্মানি টকাৰ আদখনি অৰ্থাত এক আখলিতে চলি থাকে।

ভোটবিলাকৰ দেশত গোম, আৰু জৱ, সন, এইবোৰ বস্তুৰ খেতি কৰে, কিন্তু নামদানি নামেৰে জি এডোখৰ ভোটৰ মাটি আছে সেই খনত হলে বহু বিধ কলাই, আৰু সৰিয়হ, আৰু কুঁহিয়াৰ, এদা, তামোল গচ, আৰু কেতেখনি কমলা নেমু, এইবোৰ হই। সেই ভোটৰ দেশতে কলা খজাৰ ব্যাপাৰ বৰকৈ হই, আৰু নানা ববনেৰে কাপৰ সকলোকে আদি কৰি জিবোৰ দেখা পোআ জাই সেইবোৰ খিৰেট দেশৰ পৰা অনা হই। সেই দে-সদখনি ভাগৰ গাঁৱৰ মানুহবোৰে কপাহৰ সৰুত সৰুত কাপৰবোৰ বই। আৰু সৰু সৰু ঘূৰনিয়া কাঠৰ চৰিয়াবোৰ কৰে। সেই দেশতে পৰ্বতৰ ভালেমান কাঠৰ দোআৰাই সেইবোৰ চৰিয়া আৰু আন আন বস্তু সাজে। আৰু এহতিয়া দুআৰ আৰু বৰচা আৰু কাঁৰৰ ফনি আৰু ডাঙ্গৰ ডাঙ্গৰ তামৰ ডেগ এইবোৰ সেই দেশৰ পৰ্বতৰ খাড়ুবোৰেৰে সাজে। আৰু সেই দেশৰ কিবা এক গচৰ চালৰ দোআৰাই ভোটবিলাকে কাগজবোৰ কৰে। সেই কাগজ এনেহে ডাঠ, তাক পোকেও খাই একো কৰিব নোআৰে। ভোটৰ তিৰোতাবোৰে তাৰ ৰাস্তন সালৰ বাচন বৰ্তন, আৰু ঘৰাও, আৰু আন আন বস্তুবোৰ আপুনি সাজি লই। আৰু ভোট-বোৰে অসম দেশৰ পৰা মুগাৰ কাপৰ, আৰু এৰিয়াৰ কাপৰ, কপাহৰ কাপৰ, আৰু সুকান মাচ, চাউল, এইবোৰ লৈ জাই।

ভোটৰ পৰ্বতৰ আৰু অসম দেশৰ উত্তৰ ডা-গত ৭ লাখ খন দুআৰ আছে। ইয়াৰে মাজত দুই খন দুআৰ দহজ দেশৰ উত্তৰে আছে, তাৰ নাম বুৰিগোমা দুআৰ আৰু কালাপ দুআৰ। আৰু পাঁচখন কামৰূপ দেশৰ উত্তৰ কালে আছে; কামৰূপ দেশৰ উত্তৰ কালে জি পাঁচখন দুআৰ আছে, তাৰ নাম গৰখোলা দুআৰ, আৰু ৰাকুলা দুআৰ, চাপৰাই দুআৰ, আৰু চাপাকামাৰ দু-আৰ, আৰু ৰেজানি দুআৰ।

ভোটৰ পৰ্বতৰ ওপৰে আৰু নামদানি নামে-ৰে দেশত পুৰাই ১৪৫২০০ মানুহ হব। ব.

দানিএল ভবিস্যত বজ্জাব বিবৰন ।

The Prophet Daniel

আমাৰ পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্ট অৱতাৰ হোআৰ অনেক বছৰৰ আগৈএ দানিএল নামে এজন ভবিস্যত বজ্জা আছিল। আৰু তেঁৱে পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্ট কোন সময়ত আৰু কিমান দিনৰ মূৰত আহিব, তাকে ভবিস্যত বজ্জা হৈ জানি সেই সকল কথা ইশ্বৰৰ আদেশেৰে পৰম সাক্ষৰ ভিতৰত লিখি থলে। আৰু তেনে কপেই খ্ৰিষ্ট অৱতাৰত সেই সকলো কথা ঘটিল।

সেই ভবিস্যত বজ্জা আপোন দেসত থাকিবলৈ নে পালে, কিন্তু জেতিয়া যিহুদি লোকৰ লগত বাবেল দেসৰ বজ্জা নিবুখদনচৰে জুৰ কৰিছিল, তেতিয়া সেই দানিএলকে আদি কৰি অনেক যিহুদি লোকক বন্দি কৈ বাবেল দেসলৈ নিলে। আৰু তেতিয়া বজ্জাই সেই দানিএলক আৰু অনেক লবাক ভাল দেখি বাবেল দেসৰ সকলো বিদ্যা শিখিবৰ নিমিত্তে পাহা সালিত ৰাখি থলে। তাতে দানিএল বাবেল দেসৰ সকলো বিদ্যাত পাৰ্গত হোআত, বজ্জাই তেঁওক ভাল পাই এক উত্তম বসই দি ৰাখিলে পাচে তেঁও আপোন

ইশ্বৰৰ দৃষ্টিত আৰু সকলো মানুহৰ দৃষ্টিতে বিশ্বাসি আছিল; আৰু তেঁওৰ বিৰোধে কোনো লোকে একো কুকৰমৰ অপবাদ দিব নোআবিলে, কিয়নো তেঁও বজ্জাৰ বিৰোধে বা পুজাৰ বিৰোধেই কুকৰম কৰা নাই। আৰু জেতিয়া সেই বজ্জাই কোনো এটা বৰ বিপৰিত সপোন দেখিলে, তেতিয়া দানিএলে আপুনি ভবিস্যত বজ্জাই সেই সপোনকে আদি কৰি অনেক অনেক সপোনৰ ফলিতা দি বজ্জাৰ আগত জনাই দিলে। সেই কাৰনে নিবুখদনচৰ বজ্জাই অভিসই কপে সন্তোষ পাই, বজ্জাৰ ভিত্তিৰ পৰা হাৰ এখাৰ খহাই দি তেঁওক মান্য কৰিলে, আৰু আগত-তৈও এক উত্তম বসই দি ৰাখিলে।

ইয়াকে দেখি বজ্জাৰ স্বদেশি বসিয়াবিলাকে বেজাৰ পালে; আৰু সেই ভবিস্যত বজ্জা জনক কোনো কপে বজ্জাৰ অহিত কৰাই বধিবৰ নিমিত্তে উপাই বিচাৰি ফুৰিছিল, কিন্তু জেতিয়া সিবিলাকে দেখিলে দেখোন দানিএলৰ বিৰোধে একো কুকৰম পোআ ন গল, তেতিয়া সিবিলাকে

ইটে সিটে আলচ কৰি দানিএলৰ ধৰ্মৰ বিৰোধে অহিত কৰিব ধৰিলে। পাচে লিবিলাক সকলো গোট খাই আহি বজাৰ আগত এই বুলি কলে বোলে হে মহা বজা চিৰকাল জিওক। আক তোমাৰ দেশৰ বিলয়া সকলোএ গোট খাই এই আগ্যা থিব কৰিবলৈ আপোনাৰ আগত নিবেদন কৰিচে, জে মহা বজাৰ বাহিৰে কোনো লোকে জান ত্ৰিচ দিনলৈকে ইশ্বৰৰ আগত বা মানুহৰ আগত কিবা জায়া নিবেদন কৰে, লিবিলাকক সিংহৰ গাঁতত পেলোআ হব। এই বুলি বজাৰ আগত নিবেদন কৰিলে তেতিয়া বজাই সেই কপে আগ্যা থিব কৰি হুকুম সূনালে। আক তেতিয়া দানিএলে আগ্যা থিব হল বুলি জানিলে, তেতিয়া আপোন ঘৰত সোমাই আগৰ নিতিৰ মতে, দিনত তিনি বাৰ ইশ্বৰলৈ ত্ৰুতি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে, এনেতে সেই বিৰোধ কৰাবিলাকে দানিএলক পাই বজাৰ আগলৈ নি জনালে, হে মহা বজা আপুনি জি আগ্যা থিব কৰিলে, সেই আগ্যাকে এই দানিএলে ত্ৰাঙ্গি আপুনি ইশ্বৰৰ আগত দিনত তিনি বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। এনে সুনি মহা বজাই মনত অতি খেদ পাই ৰাজ আগ্যাব দৰে দানিএলক সিংহৰ গাঁতত পেলালে, আক সেই গাঁতৰ মুখত বজাৰ মোহৰ আক ডাকৰিয়াবিলাকৰ মোহৰ মাৰি থৈ আহিল।

পাচে সেই ৰাতি বজাৰ চকুত ঘুমটি নাছিল। আক একো বাদ্য তেঁওৰ ওচৰলৈ নিয়া ন হল। কিন্তু অতি অসন্তোষেৰে ৰাতি পুআ উঠি সিংহৰ গাঁতলৈ গৈ দানিএলক মাত লগাই বুলিলে, হে দানিএল, জিৱন্ত ইশ্বৰৰ দাস, তুমি জি জন ইশ্বৰক নিতান্ত সেৱা কৰা সেই জন ইশ্বৰে তোমাক বাখিলে নে? তেতিয়া দানিএলে মাত লগাই বজাৰ আগত কলে, হে মহা ৰাজ মোৰ ইশ্বৰে আপোনাৰ দূত পঠাই সিংহবিলাকৰ মুখ বন্ধ কৰিলে, তাতে মোক লিবিলাকে একো হিংসা ন কৰিলে, কিয়নো হে মহা ৰাজ মই তোমাৰ বিৰোধে বা ইশ্বৰৰ বিৰোধেই একো দূসিত কৰম কৰা নাই। তেতিয়া বজাৰ মনত বজ হৈ মানুহ মাতি দানিএলক সিংহৰ গাঁতৰ পৰা তোলালে, আক লিবিলাকে তেঁওৰ বিৰোধে এনে হিংসা কৰিলে, লিবিলাকৰ পৰিয়ালে সৈতে সিংহৰ গাঁতত পেলালে। আক সিংহবিলাকে আলাসতে সিঁইতৰ হাৰ সুৰ ত্ৰাঙ্গি গুৰিটৈ খালে। আক তেতিয়া

বজাই আপোন দেশত থকা সকলো লোকলৈ এই আগ্যা কৰি সূনালে, বোলে, সকলো লোকে দানিএলৰ ইশ্বৰৰ আগত ভই কৰোক, কিয়নো তেঁওই জিৱন্ত পৰম ইশ্বৰ। তেঁওৰ বাহিৰে স্বৰ্গত বা পৃথিৱিত কোনো ইশ্বৰ নাই।

এই কপে আদি কালৰে পৰা এতিয়ালৈকে ইশ্বৰৰ পৰম ডকতবিলাকক জগতৰ লোকে অনেক দুখ ভাড়া কৰি আছে, আক ইয়াৰ প্ৰমান প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে আপোন ডকতবিলাকত কলে, মোৰ নামৰ নিমিত্তে জগতৰ লোকে তোমোলাকক নিন্দা কৰি খেদাৰ আক কোনোবোৰক বধ কৰিবলৈ সোধাই দিব, কিন্তু তোমোলাকে মানুহলৈ ভই ন কৰিবা, কিয়নো লিবিলাকে লিবিলাকৰ মাৰিৰ পাৰে, জিৰ মাৰিৰ নোআবে, কিন্তু জি জনে জিৱ, আক লিবিলাক দুইকো নবকত নষ্ট কৰিব পাৰে, কেৱল তেঁওকেই ভই কৰিবা। এই সকল কথা লিবিলাকে সুঁৱৰি, আপোন প্ৰানকো ইশ্বৰৰ বাক্যত এৰি দিবলৈ সক্ষা ন কৰে।

জিৱৰ পৰম ডকত হৈবেক ভাই,
ইশ্বৰ আজ্ঞা লিৰে ধৰি থাকিব সদাই;
মহনতো সিসৰৰ ন হব সঁসই,
মুক্তিৰ আজ্ঞাদে সিতো থাকিব নিৰ্ভই।

খ্ৰিষ্টৰ নামত যদি ভূঞা থাকে দুখ,
তাকো লহি সিতো নৰে কৰিবেক সুখ;
স্বৰ্গৰ আনন্দ সব মনত পৰিব,
খ্ৰিষ্টৰ প্ৰেমতে মন মজিয়া থাকিব।

সেৱা প্ৰেমে জিতো জনে ভক্তিত ৰহিব,
অনন্ত ঐশ্বৰ্য্য সুখ স্বৰ্গত লভিব;
কিন্তু লিবিলাকে জানি ভাড়া কৰিব,
প্ৰচণ্ড নৰক জুয়ে তাহাকে দহিব। ন. ল.

এই অকনোদই পত্ৰ মোং নিবসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপা খানাতে মাহে মাহে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মুৰত দিলে ১৥ চ মহা।

THE OROUO ID O I,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোআ। মো। গিৰসাগৰ, আগষ্ট ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। নম্বৰ ৮।

VOL. I.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1846.

NO. 8.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

মাজুলি চাপৰিৰ কমলাবাৰি মৌজাৰ, বৃহু না-মেবে, কেঁওট কুলিয়া মানুহ এজনে, জুলাই মাহৰ ১৩ তাৰিখে, পানি বৰী সময়ত, বাতি পুআ ঘৰৰ পৰা নাৱেৰে অলপ ওচৰ চাইলৈ জাঁওতে এটা বনৰিয়া মঁহ ওলাই, তাক ঝুঁচি মাৰিলে; পাচে সেই মঁহটো লৰ মাৰি তাৰ ঘৰৰ ওচৰে জাঁওতে, জী লম্বো নামেৰে তাৰ পুতেকে বাপেকৰ গা টোকা গামোচা খন মঁহৰ সিজত ওলমি জোআ দেখি চিনি পাই, বাপেকক মাৰিলে ছেন জানি, সি গৈ বিচাৰি বিচাৰি মৰা নটো পাই আনিলে।

জোৰহাট মৌজাৰ ক্ৰিষ্ণদাস কলিতাৰ জিএক থকু নামেৰে ৮১২ বছৰিয়া চোআলি জনি ২৭ জুলাই তাৰিখত বেলা ডেৰ পৰৰ সময়, টেকিয়া জুলি নৈত গৰুৰ নেগুৰত ধৰি সঁতৰি পাৰ ইও-তে, নেগুৰৰ পৰা হাত এৰাই তললৈ গৈ, সেই চোআলি জনি মৰিল।

জুলাই মাহৰ ৩০ তাৰিখত জোৰহাটৰ জীমুত পুৰন্দৰ সিংহ মহা বজাৰ কোমৰ ঘৰত দুআৰ মেলি, চোৰ লোমাই, পেৰা আৰু জপাৰ টিকিৰি কাটি, কাপোৰ আৰু অলঙ্কাৰ ২৪১৪ টকাৰ বস্ত্ৰ চোৰে নিলে; এতিয়ালৈকে চোৰ ধৰিব পৰা নাই, তথাপি মহা বজাৰ ভিতৰৰ মানুহে কুপবাসৰ্গ কৰি নিয়াইচে বুলি দাবোঁগাই মনেৰে ভাবিচে।

গুআলপাৰাৰ পৰা বস্ত্ৰ ভৰা দি, জী নন্দৰাম কেঁয়াৰ দু স মোন খৰা নতুন হোলোজ নাও এখন, গিৰসাগৰলৈ উজাই আহোঁতে, বাটত, লাওডোঁআৰৰ পোনে বজাগৰত বৰ্তমান মাহৰ

৬ তাৰিখে বুদ্ধপুত্ৰৰ গৰা এহি বস্ত্ৰএ সৈতে তললৈ গল। গুৰিয়ালে সৈতে নাও বৈচা ৭ সাত জন মানুহ সঁতৰি বায়লৈ উঠিল। নাও খনৰ দৰ এল টকাই সৈতে বস্ত্ৰৰ দাম ৮ স টকা মান নষ্ট হল, কিন্তু নাও বুৰা চাইব পৰা সেই মানুহবোৰ বামে আহি এই মাহৰ ১১ তাৰিখে গিৰসাগ-ৰত থকা সেই কেঁয়াৰ আগত বস্ত্ৰা কলেহি।

কলিকতাত জী গোবিন্দ চন্দ্ৰ দত্ত নামে এক বাবুএ দুখিয়া বেমাৰি মানুহক বিনা মূল্যে দৰৱ দিবলৈ এক বেজ, আৰু দৰৱ বখা দোকান পাতিচে।

জুন মাহৰ ১২ তাৰিখে বজাল দেশত পাদ-পুকেৰ নামেৰে এক ঠাইত দুই জন মতা মানুহ এজনি তিৰোতা আৰু এটা লৰা মুঠে ৪ চাইটা মানুহ ওচৰা ওচৰিকৈ ধিয়হৈ থাকোঁতে, অকস্মি-তে ওপৰৰ পৰা বজু পাত পৰি মতা এটা মাই-কি এজনিএ মিস্ত্ৰা হল, কিন্তু সিটো মানুহ আৰু লৰাটো দুয়ো বখা পৰিল।

কলিকতাত কোনো বজালি বাবুবিলাকে প্ৰ-সাদপুৰান নামে এক নতুন সমাচাৰ দৰ্পন চাপি-বলৈ ধৰিচে।

কলিকতা নগৰত এক জুগাভনিপিতা ডাক্তৰ নামেৰে ইংৰাজি, বজালি, হিন্দি, ফাৰচি, আৰু আৰবি, এই পাঁচ ভাষাৰে এক সমাচাৰ দৰ্পন, নাজিৰউদ্দিন নামেৰে এক মৌলবিএ মৌ মাহত প্ৰথম নম্বৰ চাপিছিল, কিন্তু এতিয়া চলাব নো-আৰা হেতুকে চাপিবলৈ এৰিলে।

চিহ্ন দেশৰ কৰাচি নগৰত বাজ মাউৰ হাজাত, জুন মাহৰ ১ দিনৰ ভিতৰতে ইউৰপিয়া ৮২৫

জন, কল্লানিৰ চিপাহি ৬০০ মান, আৰু আন মানুহো ৭০০০ সাত হেজাৰ মান মৰিল।

লন্ডাভ, কাফি, কুহিয়াৰ, নাবিকল, এইবিলাকৰ বেলেগে বেলেগে কেডবোৰ বাগিচা আছে, তাত্তে বনবিয়া হাতিবোৰে আহি বাগিচাৰ সলা সাৰ খাই, মানুহক অনেক দুৰ্গতি কৰে দেখি, হাতি কমতি হবলৈ হাতি মৰা মানুহক জীৰুত গবৰমেণ্টৰ পৰা হাতিটে পতি ১০০ টকা কৈ ৰূপ দিচে।

জেনটো নামেৰে এখন আমেৰিকাৰ জাহাজ, কলিকতাৰ পৰা আমেৰিকা মিল দেশৰ বস্তু নগৰলৈ জাঁওতে, কেইপ অফ গুড হোপৰ ওচৰতে ২১ এপ্ৰেলত বৰ সিলত থুন্দা লাগি ভাগিল। সেই সময়ত বৰ বতাহ হোআত ওখ চো উঠি, ক্ষয়ৰ নামে এজন সাহাব, আৰু উয়াট নামেৰে এজন মেম সাহাব, ঠেঙৰ দুই লৰা আৰু চাকৰ এজন, চোএ পাই লাগবত পেলাই মাছিল; আৰু জাহাজত থকা আন মানুহবোৰ কোনো মতে বখা পৰিল; কিন্তু বস্তু সৈতে জাহাজ খন নষ্ট হল।

গুআনা নামেৰে এখন জাহাজত, ঘোৰা, গৰু, ঘেহুখান আদি কৰি ভৰাই, দখিন আফ্ৰিকিয়াৰ পৰা মৰিচ মাজুলিলৈ জাঁওতে, জুন মাহৰ ২৪ তাৰিখে বৰ সিলত লাগি, সেই জাহাজ খন ভাগিল। মানুহবিলাকে জাহাজত থকা সকলোও উঠি বায়লৈ গল। ঘোৰা, গৰু, দামুৰি আদি, এই সকলো জন্তু, গৰা ওচৰ দেখি, আটাই সঁতৰি বায়লৈ উঠি বখা পালে।

জাহাজত খাজানা ভৰাই জাঁওতে, লাগবৰ মাজত ডকাইতে পাই, মাৰি, কাটি, লুট কৰি, জাহাজ নষ্ট কৰাৰ কথা জি ৭ লাভ নম্বৰ অকনোদইত চাপা হৈছিল, তাৰে কথা পাচে অহা সমাচাৰ পত্ৰৰ দোআৰাই বুজা হৈচে, সেই কথা ভুল; কিয়নো আগৈএ কোনো দুট লোকৰ পৰা সেই বতৰা পাই চাপা গল।

মেই মাহৰ ২৫ তাৰিখে জীমিত বিক্ৰিয়া মৰা বানিৰ এক বাজ দুহিজি জখিল।

ইটালি দেশ আৰু কমি খবৰৰ অধিকাৰ, পাপা গ্ৰেগৰি, জুন মাহৰ প্ৰথম তাৰিখেত মিক্কা হল। বয়স ৮১ একালি বচৰ হৈছিল। সেই গ্ৰেগৰি

নামে আগৈএ ১৫ পাপা আছিল, এতিয়া মৰা জনে সৈতে ১৬ জন হৈছিল।

আফ্ৰিকাৰ দখিন ফালে, কেইপ অফ গুড হোপৰ পৰা ইণ্ডোজিএ জি দেশ পালিচে, তাৰ সিমন্ত কাফিৰ দেশ আছে। সেই কাফিৰ মানুহবোৰে, ইণ্ডোজিএৰ লগত বন কৰিম বুলি, ঠাইএ ঠাইএ লবহ সেনা গোট খাই, ইণ্ডোজিএৰ সেনা সেই ঠাইত অধিক নাই দেখি, গাঁওবোৰত সোমাই, মানুহ কাটি, ঘৰ জুই লগাই, গৰু আদি কৰি বস্তু লুটি নিএ। সেই কাফিৰ মানুহবোৰক বন জিকি খেদিবৰ নিমিত্তে, কেইপ অফ গুড হোপৰ পৰা ইণ্ডোজিএ অধিক সেনা, আৰু অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আদি কৰি পঠাবলৈ গোটাইচে।

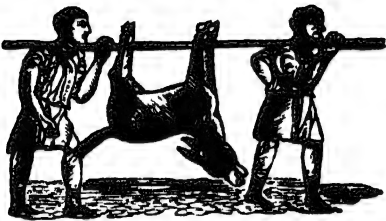
আমেৰিকা মিল দেশ আৰু মেক্সিকো, এই দুই দেশৰ মাজত, সিমাব পৰা বিবাদ লাগি, সিমাব ওচৰত দুয়ো ফালে, মেক্সিকো সেনা আঠ হেজাৰ মান, আমেৰিকা মিল দেশৰ তিনি হেজাৰ মান সেনাই জুম পাতি আছিল; পাচে মেই মাহৰ প্ৰথম তাৰিখে, সেই তিনি হেজাৰৰ ভিতৰৰ ৭০ জন মান সেনা চৰাণ চোআ হৈ ফুৰোঁতে সি আঠ হেজাৰৰ দল তিনি স মান সেনাই লগ পাই, জুখ কৰি, ১৫।১৬ জন মাৰক মৰা আৰু এখা মৰা কৰি, ইবোৰক ধৰি নিলে; কিন্তু এক কাপ্তান সাহাবে, জন চেৰেক মান মানুহে সৈতে, পলাই গৈ, আপোনাৰ জুমত সোমাই, বতৰা দিলে। পাচে দুয়ো দেশৰ মাজত বন হোআৰ সম্ভৱ হেন জানি, আমেৰিকা মিল দেশৰ অধিকাৰবোৰে সেই তিনি হেজাৰ সেনাৰ লগত সহাই হবলৈ, আৰু বন জিকি, মেক্সিকো সেনাবিলাকক খেদাবৰ নিমিত্তে, আৰু অধিক সেনা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আদি কৰি গোটাইচে। §

বাণেক, পুতেক, আৰু গাথ।

The Old Man, his Son, and the Ass.

এটা বুঢ়া মানুহ আৰু তাৰ এটা পুত্ৰ, দুয়ো এটা গাথক বেচিবৰ নিমিত্তে হাটলৈ গৈছিল। বাটত এটা মানুহে দেখা পাই কলে, তোমালোক বিচাই বুখি নাই কিয়া মানুহ; আপুনি ধোঁজ কাৰি গৈ দুখ পাইচা, গাথ এনেই গৈচে। ইয়াকে বুনি

সেই বুঝাই আপোনার পুতেকক গাধর ওপরত
তুলি দি আপুনি খোজ কাহিঁ জাবলৈ ধরিলে।
কিছুমান বাট গলত আক এটা মানুহে সেই
লহাকে কলে বোলে, তুমি আপুনি গাধর ওপ-
বত উঠি গৈচা, তোমার বুঝা পিতা খোজ কা-
হিঁ গৈচে ভাল করিচা! তার বাপেকে এই কথা-
তে লাজ পাই আপোনার লহাকে নমাই আ-
পুনি উঠিল। কিছুমান বাট গলত ত্রিভিগটে।
বাটকআই কলে বোলে, দেখা, ই কেনেকুআ নি-
ম্বমি মানুহ, আপুনি গাধর ওপরত সুখেয়ে গৈ-
চে, নক লবাই খোজু কাহোঁতে কাহোঁতে তার
ভবিত বর দুখ পাইচে। ইয়াকে সুনি, সেই
বুঝাই আপোন পুতেকক আপোনার পাচ কালে
তুলি ললে। ইয়াকে দেখি আক এজনে বুলিলে,
হেবা মিত্তিৰ, এই গাধ তোমার নে? বুঝাই কলে,
হই আমাৰভো। তাতে সেই মানুহে বুলিলে,
দুইবো তার ববলৈ ইয়াৰ কি সক্তি আছে?
তাতকৈও গাধক তার ববলৈ ভোমোলাকবহে
বল আছে। ইয়াকে সুনি বাপেক পুতেক দুয়ো-
টা গাধর পৰা নামিল, আক তার চাৰি ভৰি বাস্তি
আপুনি কানে তার বৈ নিলে। কিছুমান দূৰলৈ

গলত এডাল সোঁকোৰ ওপৰে সিহঁতক জাবৰ দেখি
সকলো মানুহে বহকৈ ইহঁত ধরিলে। তাতে
বুঝাই অসন্তোষ পাই গাধক পানিত পেলাই
দিলে, পাচে ঘৰলৈ উভতি জাঁওতে মনত খেদ
কৰিব ধরিলে, হাই হাই, সকলো লোকক সন্তোষ
কৰিবৰ কাৰনে কাৰ্য্য কৰিলোঁ, ইয়াতে কোনো
লাভ ন হ'ল, গাধও ঢুকাল। এই ঘৰে জি মানু-
হে আপোন গিয়ানেৰে বিচাৰ কৰি নো চোআ-
কৈ লোকক কথাত চলি ফুৰে, তার অৱলো হানি
হই; আক সকলো লোকে তাক উপহাস কৰাত
আপুনিও পাচত অসন্তোষ পাই।

দ.

চৰক পূজাৰ বিবৰণ।

The Charak Puja.

বহাল আক হিন্দুমানত নিবাস কৰা হিন্দুবি-
লাকে, বছৰি বছৰি চোত মাহত চৰক পূজা কৰা
নিতি বাধি আছে; কিন্তু এই বছৰত চৰক পূজাৰ
দিন হোআত মুৰচিমাৰাদ জিলাৰ মানুহবিলাকে
এনে দুখ অকাবনতে নি দিবলৈ সেই জিলাৰ জি
জুত বিচাৰ পত্তিএ আগ্যা দি নিষেধ কৰিলে।

সেই চৰক পূজা এনে ৰূপে কৰে:—এটা ধুঁ-
টা পুতি তার মূৰত চত্তিৰ নিচিনা পখালি ডাল
এডাল দিএ। পাচে মানুহ একুশনিৰ দললৈ সে-
ৱা কৰিবলৈ জাই, নাইবা সেই ধুঁটাৰ গুৰিতে
নিৱৰ নামেৰে সেৱা কৰি, একোৰ পাৰ চৰাই এৰি
দিএ। তেতিয়া জি জন মানুহক বৰখি আৰি দি-
বলৈ মন কৰে, সেই মানুহ জনে উৰুৰি হৈ পৰে,
আন এজনে তার পিঠিত বৰখি জৰা গাইত চিন
দিএ, আন এজনে সেই চিনতে চপৰিয়াই খামোচ
গাহি চাল টাৰি ধৰে, আক আন এজনে সেই
পোনে বৰখি সুমাই দিএ। পাচে বৰখিত জৰি
লগাই সেই মানুহটো পখালি ডালৰ একালে
মূৰত টোপনি আৰি দিএ, সিকালে মূৰত কই
লগাই ২।৩ জন মানুহে ধৰি, লৰি ঘূৰাই ফুৰে।
তাতে জন চেৰেকে সন্ধ, বস্তা, কাঁহ আদি কো-
ৱাই, ওপৰলৈ হাত দাঙি, ধনিকৈ থাকে। কে-
তিয়াবা কেতিয়াবা চাল চিগি, মানুহ পৰি, হাত
ভৰি ভাগে, আক কেতিয়াবা মৰেও; সেই নি-
মিত্তে কোনো কোনোএ তার কঁকালত কাপৰ মে-
ৱাই বাস্তি দিএ। আক এক কিতাপত লিখিচে
ইংৱেজি ১৮০০ সঁকত ৫ পাঁচ জৰি ঘাইকি
মানুহকো সেই ৰূপে বৰখি আৰিছিল

কোনো মানুহে আপোন নহিলক দুখ দি,

কোসৰ চাল ফুটাই, জদি সুমুআই, আন মানুহৰ হকুআই টবা টনিকৈ লৈ কুৰাই। কোনো কোনো আপোন জিৰা লোৱ গজালেৰে ফুটুআই, আৰু সেই জিৰাতে মাণ, জাঠি, জোজ আদি কৰি, এনেকুৱা বস্তু সুমাই দিএ; আন কোনোএ জলি থকা বুলিৰ আৱণ্টাৰ ওপৰত খোঁজ কাৰ্হি কুৰে; এই কপে কৰিলে ধৰম হই, আৰু ইহৰ ভুট্ট হৰৰ আশাৰে আৰু আন অনেক পুকাৰেও মানুহৰ গাত দুখ দি থাকে।

কিন্তু মানুহে আপোন মহিলত এনে দুখ দিয়াত পৰম ইহৰে ভুট্ট নে পাই; জদি আন কোনো ধৰ্ম্মি মানুহক, ভুট্ট লোকে খিয়াল কৰি চৰুণ ধৰ্ম্মৰ নিমিত্তে ভাড়া কৰি দুখ দিএ, তেতিয়া সহি থাকিলে ইহৰে আশিৰ্বাদ দিএ।

পৰম ইহৰ বৰ ধৰ্ম্মিয়াল; মানুহে আপোনাৰ গাত দুখ দিলে তেঁও ভুট্ট ন হই, আৰু পাপকো খেমা ন কৰে; কিন্তু জি কোনোএ পাপৰ নিমিত্তে মনত খেদ পাই ইহৰৰ আগত চৰুণ মনেৰে লৈ কাৰ্হে, আৰু সকলো কুকৰ্ম্ম এৰি, বিশ্বাস মনেৰে আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰে, ইহৰে তাৰ পাপ সকলো খেমা কৰে। ১

ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

আফ্ৰিকাৰ পূব কালে ৪০০ চাৰি স মাইলৰ অন্তৰ্গত মাৰাগাকৰ নামে এখন বৰ মাজুলি আচে। তাত থকা মানুহ ৪০০০০০০ চলিচ লাখ মান হৈছে। ধৰ্ম্মৰ কথা হলে, সেই মানুহে স্ৰিষ্টি কৰ্ত্তা এক ইহৰ আচে বুলি জানে; কিন্তু নিম্নাপি পৰিত্ৰ আৰু মানুহক পালন সাসন কৰোঁতা এনে ইহৰ বুলি জিন্মত বোধ নাই। ইহৰক জি নামেৰে মাতে, সেই নামেৰে প্ৰতিমা, দৈৱ, আৰু মৰা লোককো বোলে। সিহঁতৰ প্ৰতিমাৰ বিলেন আকাৰ নাম নাই; ধৰ্ম্মিকৰে আপোনাৰ ইচাৰ দৰে আকাৰ আৰু নাম দি মূৰ্ত্তি সাজে। ৰাজ ধৰ্ম্মৰ বখ্যাক বুলি এক প্ৰতিমাক মানে; গাঁৱে পতিও বখ্যা কৰা প্ৰিথক প্ৰিথক মূৰ্ত্তি দেৱতাক মানে।

সগুন মিস্যনেৰি সমাজৰ লোকে সেই উপদি-

পলৈ পাদুৰি সাহাবক পঠাবলৈ অনেক বচৰৰ আগেয়ে মন কৰিছিলে; সেমত ১৮২০ ইং সঁকত বীজুত জোঞ্চ সাহাবে আহি লৰাক পৰ্হা বলৈ পৰ্হা সালি পাতি সেই দেশৰ বজাৰ পৰা অনেক উপকাৰ পালে। পাচে অনা অনা পাদুৰি লোকে তেঁওৰ সহাই হৰৰ নিমিত্তে আহিলে; আৰু ইহৰৰ অনুগ্ৰহেৰে পোন্ধৰে বচৰৰ ভিতৰত ধৰ্ম্ম পুথি খন ভাষাৰে ভাজি চাপা কৰা হল, আৰু ২৫০০০ ত্ৰাক্ত অৰ্থাত্ সৰু কিতাপ চাপা হল। ৰাজ নগৰত অনেক লোকেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান দুই সভা হৈছিল; তাত বাজে কোনো কোনো গাঁৱতো সভা আছিল, আৰু দু স মান মানুহ বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ আচৰন প্ৰবৰ্ত্তিলে।

সেই ৰজা মহিলত তেঁওহঁত বানিএ সিন্হাসন কাৰ্হি ললে। খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মত অতি বিৰোধ হৈ বানিএ পাদুৰি লোকক খেদাবলৈ মন কৰি সেই উপদিপ এৰি জাবলৈ ১৮৩০ সঁকত আগা দিলে, আৰু আপোনাৰ মানুহক খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মক আচৰিবলৈ নিষেধ কৰিলে। তাৰ পৰা মিস্যৰিলাকলৈ অতি বিগ্ৰহ হোআত খ্ৰিষ্টিয়ান কোনো কোনো মানুহক মাৰিলে, কোনো কোনোকে বন্দি কৰি বেচিলে; সেম থকাবিলাৰে সত্ৰুৰ হাত সাৰিবৰ নিমিত্তে নাইবা ইহৰৰ স্তুতি প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ নিমিত্তে গহিন হাবিত আৰু পৰ্বতৰ কোটৰত সোমাইহে আছিল। মিৰিলাকৰ কেতবোৰ মানুহে মৰিচ নামে এটা মাজুলিলৈ জাহাজত পলাই এতিয়া তাতে আচে; কিন্তু জিৰিলাকে ধৰ্ম্মৰ নিমিত্তে মৰনৰ দুখ ভোগ পালে, মিৰিলাক, অতি সবহ।

প্ৰিথিবিৰ পূৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ

সংক্ষেপ বিৱৰণ।

Brief History. From the Creation to the Confusion of Tongues.

প্ৰিথিবি সৃজা পৰা প্ৰাই চহজাৰ বচৰ হৈ প্ৰিথিবি সৃজন কালৰে পৰা এতিয়ালৈকে, কাল গৈ আচে, সেই কাল ভিনি ভাগে ৰেহে হই; প্ৰথম ভাগ সৃজাৰ পৰা জলপ্লাৱনলৈকে সোল স চাপন বচৰ। দ্বিতীয় জলপ্লাৱনৰ পৰা খ্ৰিষ্টৰ জনমলৈকে তেইচ স আঠ চলিচ বচৰ।

জিভিয় খ্ৰিষ্টৰ সময়ৰে পৰা আজিলৈকে অঠৰ স চই চলিচ বছৰ। এই দৰে ভাগে ভাগে কাল স্থিতি কৰাৰ উপকাৰ এই, জে প্ৰিথিবি সৃজনৰে পৰা জি কৰম হৈ আছে, সেই সকলো কৰমৰ সময়ে সময়ে নিৰোপিত হৈ মনত থাকে।

ইস্বৰৰ আগ্যা অনুসাৰে প্ৰিথিবি সৃজন হল। ইস্বৰে চই দিনত এই জগতক সৃজন কৰি, সপ্তম দিনা আপোনাৰ কৰমৰ পৰা বিস্ৰাম কৰিলে, জি হেতুক ঠেওৰ উদ্দেশ্য সিধি হল। এই কাৰনে ইস্বৰে আগ্যা কৰি আছে, জে সকলো মানুহে সপ্তাহৰ এক দিবস সপ্তাহিক কৰমৰ পৰা বিস্ৰাম কৰিব, আৰু সেই দিনেই ইস্বৰলৈ মন চাৱৰ কৰি ৰাখিব। ঠেও দু জনক প্ৰথমতে সৃজিলে, পুৰুষ এজন, তিৰি এজন, সেই দুয়ো জন নিম্পাপি। জেভিয়ালৈকে সেই তিৰিৰ মনত পাপ প্ৰবেশ ন কৰিলে, জেভিয়ালৈকে নিবিলাক দুয়ো জনে এখন উদ্যানত পৰম সুখে কাল খেপন কৰিলে। পাচে সেই তিৰি এইস্বৰৰ আগ্যা ল'খন কৰি, আপোনাৰ স্বামিকে সেই দৰে কৰিবলৈ প্ৰবৃত্তি দিলে। জেভিয়াৰে পৰা সকলো লোকে নিভান্তে পাপ কৰি আছে, আৰু সৰ্বদা সুখলৈ চেষ্টা কৰিছে, কিন্তু সুখ কেতিয়াও পোআ ন হই। প্ৰিথিবিৰ প্ৰথম কালত লোকবিলাকে জি পৰম সুখে বসতি কৰিছিল, এই কথা সকলো জাতি লোকৰ মাজত এক দৰে আছে। গ্ৰিকবিলাকে সেই সময়কে সুবৰ্ণমই বুলি কই; হিন্দু লোকবিলাকে সেই সময়কে সত্য যুগ বুলি কই। পাপৰ সহিত অন্যাঈ, আৰু বধ, আৰু অসত্য, আৰু আন আন সকলো কুকৰম জগতত প্ৰবেশ কৰিলে। আদামৰ দুই পুত্ৰ আছিল, কইন আৰু হাবেল। হাবেল আপোনাৰ ভায়েকতকৈ ধৰ্ম্মি আছিল, সেই নিমিত্তে তাৰ ভায়েকে তাক বধ কৰিলে।

পাচে মানুহৰ সন্তান বাহিৰলৈ ধৰিলে সিহঁতৰ দোআৰাই প্ৰিথিবি জেন নিষে পৰিপূৰ্ণ হই, এই কাৰনে সেই সময়ৰ মানুহৰ আয়ুস, এতিয়াৰ মানুহৰ আয়ুতকৈ দিহল আছিল। মিক্ৰুসলৰ আয়ুস সকলো লোকৰ আয়ুসতকৈ দিহল, ঠেও ন স উনসতৰি বছৰ জিয়াই আছিল

ধৰম মানুহৰ বাহিৰে আৰু কোনো পুণ্ডিত জলপ্লাবনৰ পূৰ্ব কালৰ লোকবিলাকৰ বিবৰন নিচই লিখন নাই।

প্ৰিথিবি সৃষ্টি হোআ সোল স বছৰ পাচত ইস্বৰে লোকবিলাকৰ পাপৰ নিমিত্তে জলপ্লাবনৰ দোআৰাই প্ৰিথিবি বষ্ট কৰিবলৈ স্থিৰ কৰিলে, আৰু সেই কালত অতি কৰ্ম্মাৰ্থিক নুহ নামেৰে এজনক ইস্বৰে জাহাজ নিৰ্মান কৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে। সেই জাহাজ তৈয়াৰ হলত, নুহ আৰু ঠেওৰ ভাৰ্জী, আৰু ঠেওৰ তিনি পুত্ৰ, আৰু নিবিলাকৰ তিনি ভাৰ্জী, সকলো এ আঠ জন, আৰু সকলো জন্তুৰ এজোৰ এজোৰ সেই জাহাজত লোমালহি। তাৰ পাচত প্ৰিথিবি জল-

প্লাবিত হল, আৰু সেই জাহাজৰ ভিতৰত থকা মানুহৰ বাজে আন কোনো লোক বখ্যা নে পালে। সোল স চাপন বছৰ প্ৰিথিবি হোআৰ পাচত এই কৰম হল, আৰু এই কৰমতে প্ৰিথিবিৰ আয়ুস প্ৰথমৰ ভাগ সমাপ্ত হল।

সকলো জাতিৰ মাজত এই প্ৰিথিবিৰ নাসক জলপ্লাবনৰ কথা প্ৰথমৰে পৰা আজিলৈকে চলিছে, আৰু তাৰ স্বভাবিক চিন সকলোতে পোআ জাই। জি জি বহু কেৱল একে ঠাইতে জয়ে আন ঠাইত ন জয়ে সেই সেই বহু মিটিকা খানিলে তাৰ দূৰ দেশতো কেতিয়াবা কেতিয়াবা পোআ জাই। জদি প্ৰিথিবিৰ স্বভাৱ জলপ্লাবনতে ওলট পালট নো হোআ হলে, তেন্তে এনে এক দেশৰ বহু আন দেশৰ মিটিকাৰ মাজত পোআ ন গলহেতেন।

জি জি দেশৰ মাজত বিদ্যা আগৈএ চলিছিল, সেই সেই দেশৰ বিবৰন লিখকবিলাকে প্ৰিথিবিৰ

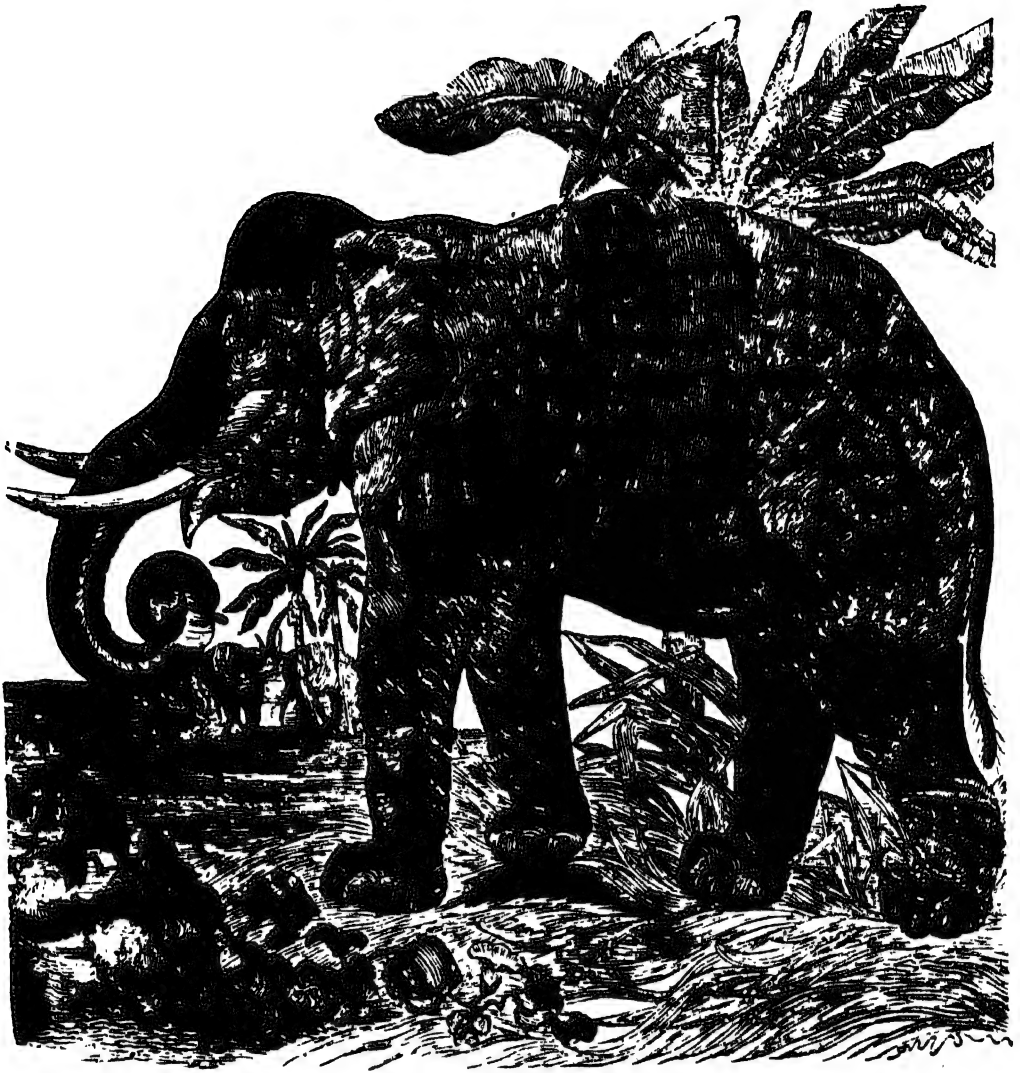
প্ৰথম আয়ুৰ বিষয়ে আপোন আপোন ইচাৰ দৰে বৰ্ণনা কৰি আছে। লোকবিলাক অগিয়ান হোআতে সাহসি হৈ, কোনো কোনোএ প্ৰিথি-বিৰ আয়ুৰ দহ হেজাৰ বছৰ কই, কোনো কোনোএ এক লাখ, কোনোএ কোনোএ দহ লাখ, আৰু কোনো কোনোএ কই জে প্ৰিথিৰি অনাদি। ইয়াতে কোনো দুই দেশৰ লোকৰ মতেও প্ৰিথিবিৰ আয়ুৰ একে মন্ত ন হই, এই কাৰনে প্ৰায়ে সকলো গননা মিচা জেন দেখা জাই। কিন্তু জি জাণ্ডিৰ মাজত জোতিঃ গননা আছে, সিহঁতে গ্ৰহ নখাত্ৰ আদি কৰি গমন অনুসাৰে কাল লেখ কৰিচে, আৰু সিহঁতে প্ৰিথিবিৰ জি জি আয়ুৰ কল্পনা কৰিচে সেই কাল কেৱল গ্ৰহবিলাকৰ পথত এবেলি ভুৱন কৰাৰ কাল মাত্ৰ। এই দৰে মিচৰ দেশৰ মানুহবিলাকে, গ্ৰহৰ গমনৰ দোআ-বাই প্ৰিথিবিৰ কাল বৰ্ণনা কৰি চৌজিৰ হেজাৰ পাঁচ সপঁচি বছৰ বুলি কই। আৰু হিন্দু লোক-বিলাকে প্ৰিথিবিৰ চাৰি জুগ কৰি তাৰ পাচত এটা ঘড়া প্ৰলই কল্পনা কৰি আছে। হিন্দু জো-তিষ গনকবিলাকে দেখিলে জে জদি সকলো গ্ৰহ কোনো এক সময়ত এটা বাসিৰ পৰা বাহিৰ তলহেঁতেন, তেহেঁ চলি গৈ গৈ সিহঁতে ইমান লাখ বছৰৰ পাচত পুনৰাই সেই বাসিতে একত্ৰ হব। এই মহা সময় সিহঁতে প্ৰিথিবিৰ আয়ুৰ বোলে। কিন্তু ইয়াতে প্ৰিথিবিৰ নাম আৰু স্থিতি থকা কি সম্ভৱ হব পাৰে। ডি হেজুক প্ৰিথিবি আপনি এটা গ্ৰহ, আৰু আন সকলো গ্ৰহৰ মা-তত চলি, সেই সময়ত এটা বাসি ভোগ কৰিব।

এই পানি এস চলিচ দিনলৈকে বল। পানি সুকালত পাচে সেই জাহাজ আবমনি নামে দে-লন্ত থকা আৱাৰাত পৰ্যন্তৰ ওপৰত লাগি বল পাচে নুহ আৰু তেঁওৰ পৰিয়াল আৰু সৰু ল-জিৰ বাহিৰ হৈ পুনৰাই প্ৰিথিবিৰ ওপৰলৈ জ-হিল। জদি আমি সেই সময়ত সকলো জাতিৰ ইচ্ছিতাস পৰ্হো, তেহেঁ প্ৰিথিবি সেই সময়ত নতুন আছিল ইয়াকে নিচই জনা হব। সেই নতু-নৰ লখ্যন এই; জলপ্লাবনৰ কতক বছৰৰ পাচত প্ৰিথিবিৰ বন হ'ল, আৰু কাল অনুক্ৰমে মানুহ জাতি বাহিল, আৰু লাহে লাহে সৰু সৰু গাঁও

জন্মিল, পাচে কাল অনুক্ৰমেৰে (নগৰ আদি) হ'ল। এই হেজুকে সেই সময়ৰ লোকৰ প্ৰধান সত্ৰ বন পসু; জিবিলাকে সেই পসু মাৰি, লো-কবিলাকৰ উপকাৰ কৰিবলৈ কাৰ্বাৰ কৰিছিল, সেই লোকৰ পুসংসা সকলো কৰিতাত্ আছিল। সেই সময়ৰ বিধি আৰু প্ৰিথিবিৰ নতুনৰ অনুসা-ৰে স্থিৰ আছিল। সেই কালৰ লোকবিলাকৰ আচাৰ বেৱহাৰ অতি সুগম আছিল আৰু সেই সময়ৰ ৰাজ সানন ৰজাৰ দোআৰাই ন হই, কিন্তু এক এক ৰজ্জৰ লোক সকলো একত্ৰে থাকে, সেই সেই ৰজ্জৰ বিধ লোক সকল সিহঁতৰ অধিকাৰ। নিবিলাকৰ কৰিতাতে কেৱল বিৰ, আৰু সাহসি-বিলাকৰ পুসংসা আৰু গৰু মেৰ চাগ আদি পো-মন পালনৰ কৰম। এই সকলো কৰমৰ দোআ-বাই প্ৰিথিবিৰ নতুন হোআ জনা জাই।

জলপ্লাবনৰ দু স বছৰৰ পাচত মানুহবিলাক বাহিলত সিহঁতে এখন নগৰ আৰু ইটাৰে বৰ ডাক্তৰ ওখকৈ ঘৰ সাজিবলৈ কাৰ্বাৰ কৰিলে, তাতে সিহঁতে এনে ভাবিলে জদি কেতিয়াবা পুনৰাই জলপ্লাবন হই তেহেঁ তাৰ উপৰত উঠি বখা পাম। তেতিয়াৰ কালত সকলো মানুহৰ একে ভাষা আছিল, কিন্তু ইয়াৰ সিহঁতৰ ভাষা বেলেগ বেলেগ কৰাৰ নিমিত্তে কাৰো কথা কো-নেও বুজ নে পাই, সেই গৰ আপা সজাকৈ এবি-লে। (সেই বৰ ডাক্তৰ ঘৰৰ-নকচা তলত লিখা আছে)। সেই ঘৰৰ নাম বাবেল আছিল, পা-চে সেই চাইতে এক ৰাজ নগৰ পাতিলত, সেই নগৰ বাবেলন নামেৰে বিখ্যাত হ'ল। তাৰে পৰা জগতত বেলেগ বেলেগ ভাষা হ'ল। ম.

হাতিৰ বিবৰন।

পৃথিৱিত থকা জি জি চাৰি ভৱিৰা জন্তু-
বিলাক এতিয়া দেখা জাই, সেই সকলো জন্তুতকৈ
হাতি অতি ডাঙৰ। তাৰ জন্তু স্থান আচিয়া
আৰু আফ্ৰিকা, আচিয়াত জিমান ডাঙৰ হাতি
পোআ জাই, আফ্ৰিকাত নে পাই।

কোনো ২ হাতি ৭।৮ হাত মান দিমল, ওখই
৬।৭ হাত। কেতিয়াবা এস চকুৰি মান বচৰ জিএ।
মাইকিবোৰে এটাকৈ পোআলি জগাই, পো-
আলি জগোঙে দু হাত মান ওখ, আৰু ১৪।১৬
বচৰলৈকে ডাঙৰ হৈ বাহে। মাইকি হাতিৰ পি-

য়াহৰ বাট আগ চৈলৰ মাজত থাকে; কেতিয়া
পোআলিএ পিয়াহ খাই, মাকে একে চাইতে থিয়
হৈ সুঁৰৰ আগেয়ে খৰি, অতি মৰমকৈ খুজাই।

হাতিৰ কপ দেখিবলৈ কৰ্জ। তাৰ চকু অতি
সৰু, কান বৰ রহল, বিচনিৰ নিচিনাকৈ তাৰ সুঁৰ
আৰু ডিঙ্গি তাৰেই বিচি থাকে। বৰনটো অলপ
কল। তাৰ সুঁৰ, গাটো, আৰু ভৰিবোৰো ডাঙৰ,
কিন্তু চৈল নিচইএ চুটি।

হাতিৰ সকলো অঙ্গৰ ভিতৰত সুঁৰ ডাল বৰ
চমককাৰ আৰু বৰ দিমল, তাৰ ভিতৰত আঙ্গ-

টিব নিচিনাকৈ পকোআ নসিব দৰে, দুই বাট আছে; আৰু সুঁৱৰ আগত এক প্ৰকাৰ আকুলি থাকে। তাৰেই অতি সৰু বস্তুকো মাটিৰ পৰা কুলিব পাৰে, আৰু জি জি ভাৱ ধোআ পিয়া বস্তু খাই, সুঁৱেৰে মুখত কুলি ভৰাই দিএ। ভাৱ ভিতৰত ২।৩ কলহ মান পানি ৰাখিব পাৰে। ভাৱ সুঁৱত বৰ বল, মানুহকো ভাৱ ওপৰলৈ কুলিব পাৰে, আৰু হাবিত ফুৰোঁতে, মজলিয়া আৰু সৰু গচবোৰ সুঁৱেৰে ডাঙি, ভাৱ বাট মুকলি কৰে। সুঁৱৰ বাহিৰে হাতিৰ আনবোৰ অল্প উপকাৰ নহই।

ডাঁহ, মূহ, আৰু চেৰেপা আদি কৰি কেতিয়া ডাক কামোকে, কেতিয়া হাতিএ গচৰ ডাল ডাঙি সুঁৱেৰে আপোনাৰ গাত কোবাই থাকে।

হাতিএ সৰহ পানি পালে বৰ ভাল পাই, আৰু গা ধুবলৈ অতি আনন্দ হই, সুঁৱেৰে পানি লৈ আপোনাৰ পিঠিত বেলিএ বেলিএ চটিয়াই দিএ, সেই পানিৰে মাউতে ভাৱ গা ঘঁহি ধুআই। সঁতৰি আৰু বুৰ মাৰি অনেক দূৰলৈ জাব পাৰে।

কেতিয়া ৪।৫ মাহ বয়ল হলে, মতা হাতিৰ দুই দাঁত ওলাই। এবচৰ ডেৰ বচৰৰ মূৰত সেই পিয়াহ ধোআ ওপজা দাঁত সৰে; পাচে জি দাঁত ওলাই, সেই দাঁত সদাই থাকে। কেতিয়াবা সেই দাঁত ৪।৫ হাত দিমল আৰু দুই মোন মান গধুৰ হই, কিন্তু ইমান ডাঙ্গৰ দাঁতৰে হাতি সৰহ পাবলৈ নাই। সেই দাঁতৰ পৰা বহুত লাভ, সেই হেতুকে জি দেসত সেই জন্তু থাকে, সেই দেসৰ হাবিত মানুহে বিচাৰি, মাৰি ফুৰে। আকিকাত থকা হাতিবোৰৰ দাঁত আন হাতিতকৈ ডাল আৰু দূৰ সৰহ। হাতিৰ দাঁতৰে অনেক ডাল বস্তু সাজিব পাৰে।

হাতিএ কুঁহিয়াৰ খাবলৈ বৰ ভাল পাই; সেই হেতুকে কোনো মানুহে সেই হাতি মাৰিবৰ নিষিদ্ধে কুঁহিয়াৰ কালি, বৰ বিহ সুসুআই খই, পাচে হাতি আহি সেই কুঁহিয়াৰ খাই, বিহ লাগি, হাতি মৰে।

কোনো মানুহে হাবিত হাতি ধৰোঁতে ধোঁক লাগি, পাচে মানুহে খেদি নি লাউকৰা হাতি দেখাই ধোঁকলৈ সুমাই লাম মাৰি ৰাখে। পাচে

দুাধৰে ভিত্তিত আৰু ভৰিতো বৰ কই লগাই, কষ্ট হই। দুই তিনি দিন খাঁহ খাব নি দিয়াটৈক বল কম কৰি, দুটা ঘৰচিয়া হাতিৰ মাজত সুমাই, লৈ ফুৰাই, জাতি কৰে; কেতিয়াবা এক মাহৰ মূৰত মাউতে অকলে লৈ ফুৰাব পাৰে।

কোনো টাইত মানুহবোৰে বৰ গাঁত খানে, গচৰ ডাল, খেৰ আদি কৰি, গাঁত ঢাকি, পাচত মানুহবোৰে হাতি খেদি ভাতে পেলাই দিএ, পাচে বৰ কই লগাই ধৰি আনে।

হাতিৰ হুতাওটো কোমল আৰু ভাৱ বৰ ধন-টো প্ৰকাশ ন কৰে; ইমান ডাঙ্গৰ জন্তু তেও এক মানুহে ডাক চলাই লৈ ফুৰাব পাৰে, আপোনাৰ মাউতৰ মাত বুজি পাই, আৰু বেগতে আগা মান।

হাতিএ, অকলেই থাকি ডাল নে পাই, কিন্তু জুম পাতি থাকে, ডাঙ্গৰ মতা হাতি ৰখিয়া টাই, জুমৰ আগত সদাই ফুৰে।

বৰতৈ পাৰ ইওতে কেতবোৰ ডাঙ্গৰ হাতি আগত কেতবোৰ পাচত হৈ, পোআলি আৰু সৰু হাতিবোৰ মাজত সুমাই, সিহঁতে ইটে সিটে ধৰা ধৰিকৈ একে বেলিএ সঁতৰি পাৰ হই।

কেতিয়াবা বগা হাতি পোআ জাই। মান আৰু চাম দেসৰ বজাৰিলাকে এনে বগা হাতি পালে বৰ আনন্দ হই, আৰু কিনিলে অতি সৰহ ধন দিএ। সেই হাতিৰ ওপৰত কোনো মানুহ নুঠে, কিন্তু বজাৰ দৰে সেই হাতিৰ বকআ, ফুকন, অনেক বিসয়া আছে, আৰু কেতিয়া সেই হাতি ওলাই চিপাহিবোৰ আগে পাচেজাই, আৰু চত্ৰ আদি কৰি অনেক অল্প সল্প বজাৰ দৰে লৈ ফুৰাই, আৰু লোকে দেখিলে প্ৰনাম কৰে। §

এই অবনোদই পত্ৰ মোং বিবসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপা খানাতো মাহে মাহে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ মূৰত দিলে ২।৮ মৰা।

THE BURUNDI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোআ! মোং নিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। নম্বৰ ৯।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1846. NO. 9.

অনেক দেশৰ সম্বাদ!

General Intelligence.

সিবসাগৰৰ উজনি ইহা চৰা মৌজাত ব্যৱস্ত লোকৰ খেতি মংহে নষ্ট কৰি থকাত বৰ্তমান মাহৰ ১ তাৰিখে দিনতে হাবিৰ পৰা সেই মংহ ওলাই বোআ ঠাঁওতে ভালমান মানুহে দা জাতি লৈ খেদোঁতে, জী সৰবাম নামেৰে এজনক সিঙ্গেৰে গদিয়ালে, আৰু খেহেটা নামেৰে এজনক গদিয়াই আৰু কান সোটাৰ পোনে খোঁচ মাৰি জোকাৰি পেলাই হাবিলৈ গুচি গল; পাচে সি-ইতৰ লগৰ মানুহৰাৰে আহি, সেই খোঁচা মানুহটক কোৱাকৈ ঘৰলৈ নি অনেক দৰৰ জাতি দিয়াতো ভাল ন হৈ সেই বাতি প্ৰাকি তাৰ পাচ দিনা খেহেটা মৰিল।

মোকাম গোলাঘাটৰ ওচৰত জুলাই মাহে তিনি জন মানুহ কোৱ খৰিবলৈ পথাৰলৈ গৈছিল, তাতে এটা বৰ গাহৰি ওলালত, তাকে খেদিবলৈ লিইতে হাই মাৰিলে, কিন্তু গাহৰিএ উভতি আহি এজন মানুহক খুন্দা মাৰি মাৰিলে, আন দুজন লৰ মাৰি গচৰ ওপৰত উঠিল গৈ; পাচে গাহৰিক খেদিৰ পাৰিম বুলি সেই দুজন মানুহে গচৰ পৰা নামি, সিইতৰ কোৱ হাতত লৈ খেদিবলৈ গল, তাতে গাহৰিএ আৰুও উভতি খেদি আহি সিইতৰ এজনক খুন্দা মাৰি কামুৰিলে, আৰু এজনক খুন্দা মাৰি দূখ দিলে, পাচে গাঁৱলিয়া মানুহে আহি দুয়ো জনক ঘৰলৈ নিলত, দিন চেৰেকৰ সুৰত সেই খুদ্দিয়াই কামোৱা জন মৰিল, আৰু দূখ পোআ জন বধ্যা পৰিল।

চৈখোআৰ ওচৰত, তিনি চাৰি মাহৰ আগৈগৈ

এজন বোআনিয়া মানুহে আন এক জন মানুহক কাটি বধ কৰিলে, পাচে জিহুত বিমৰ পতিএ লোখ পাচ কৰি সেই মানুহ বধি জনক বৰ্তমান মাহৰ ৮ তাৰিখে মোকাম ডিব্ৰুগৰত কাঁহি দিলে।

গুআহাটি আৰু নগাঁৱৰ পৰা চিমিবোৰত লিখিচে, বান পানিৰ কাৰনে ঠায়ে ঠায়ে কঠিয়া আৰু পথাৰৰ বোআ আদি কৰি নষ্ট হোআত ব্যৱস্ত লোকৰ বৰ হাহাকাৰ হৈছে। সিবসাগৰ আৰু ডিব্ৰুজ জিলাত জেনেকৈ গৰু, মঁহ, পহু আদি কৰি পানিৰ কাৰনে সবহ মৰিছিল, সেই দৰে আন জিলাতো মৰিল। আৰু সেই সময়তে বগাঁও জিলাত মংহে খুঁচি মানুহ দুই তিনি জন মাৰিলে।

খেহ দেশৰ পৰা কলিকতাত চিঠি পোআ হৈছে, তাতে লিখিচে বোলে, জুলাই মাহৰ ৮ তাৰিখে, কাঁটন নগৰত কিবা বৰ হুৰা মুৰা লাগি খেহ মানুহ ১৩ জন মৰিল, ২০ জন মান এখা মৰা হল।

আগষ্ট মাহৰ ১৬ তাৰিখে আৰব মানুহ ৪৭০ চাৰি স মান জন চোৱাকৈ জিকি এমেন নগৰ লবলৈ বাতি আহিছিল। কিন্তু তাতে থকা ইংৰাজি সেনা বোৰে খেদিলে। বাতি পুজা হলত সেই চাৰি সৰ ভিতৰত ৩ জন এখা মৰা আৰব মানুহ পালে, আৰু সিইতৰ পৰা বুজিলে বোলে, আৰব মানুহ ৬০০০। ৬০০০ মান ১৭ তাৰিখে বাতিত আহি বৰ কৰিবলৈ থিৰ হৈছে। কিন্তু সেই দিনৰ ডাক আহিল আৰু তাৰ পৰা বতৰা পোআ নাই।

৭ জুলাইৰ লগ্নৰ ডাকে ১৭ আগষ্টত কলিকতা পালেহি।

ইংলণ্ড দেশত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাহাজেৰে অনা বস্তু কানন মতে হাট খোজাই বৰকৈ দান কটাত বেপাৰি লোকে মৰগটক বেচে, ভাতে দুখিয়া মানুহে কিনিব নোজৰাত অনেক দুখ পাইছিল, আৰু খোজা বস্তু নে পাই বায়ত লোক মৰিবৰ সপ্নসই হৈছিল। এই হেতুকে খোজা বস্তু অৰ্থাত ধান আদিৰ দান এতিয়া কমাবলৈ আৰু তিনি বছৰৰ সুৰত গুচাবলৈকে। নতুন কানন পাতিবৰ নিমিত্তে চেৰ বৰ্ড পিল সাহাৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি এ ২৭ জানোআৰিত ৰাজ মেলাৰ আগত নিবেদন কৰিলে, (জেনেৰেল এপেল অক্টোবৰইড চপা হৈছিল,) ভাতে অনেক দিন বাদ বিচাৰ কৰি ২৫ জুনত সেই দান গুচায় বুলি ঘিৰ কৰিলে।

ইংলণ্ডৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি চেৰ বৰ্ড পিল সাহাৰে ঐ মতি মহা বানিৰ সাধ্যাত ঠেঙৰ ৰাজ মন্ত্ৰি বাৰ সন্মৰ্শন কৰিলে। ভাতে মহা বানি এ ঐভূত লৰ্ড জন বচেল সাহাৰক মাতি আনি সেই ৰাজ মন্ত্ৰি বিসই দিলে। ঠেঙে আপোন ইচাবে ৰাজ বিসই চলাবলৈ নতুনকৈ সহাইবোৰ বাচিলে। এতিয়া সিবিলাকে সৈতে দেশ পালন কৰি আছে।

ইতালি দেশৰ আৰু কমি ধৰমৰ অধিকাৰ জিপাপা গ্ৰেগৰি মিছু হোআ সন্মাদ আগষ্ট মাহৰ অক্টোবৰইড চাপা হৈছিল, ঠেঙৰ বদলি বটক অধিকাৰ এজন ১৬ জুনত পাতিলে। ঠেঙৰ বিসইৰ নাম, পাপা পিঅচ্ নৰম, নতুন নাম ললে। আৰু এক পত্ৰত লিখিছে বোলে, ৰাজ্যৰ অহিত আচৰন কৰা আৰু অহিতিত প্ৰবৰ্তাবিলাকক জি ১৮৩৬ সঁকৰ পৰা বন্দি কৰি থৈছিল, ঠেঙে এতিয়া সকলো খেমা কৰি মুকলি কৰি দিলে।

আমেৰিকা মিল দেশৰ আৰু মেক্‌চিকো বনৰ কথা এক সমাচাৰ সন্মৰ্শনত লিখিছে; মেই মাহৰ ৮ তাৰিখে আমেৰিকা মিল দেশৰ দুই হেজাৰ তিনি স মান সেনাই, মেক্‌চিকো সাত হেজাৰ মান সেনা লগ পাই, দুয়ো জুখ কৰি, মেক্‌চিকো সেনাবোৰক জিকিলে। তাৰ পাচ দিনত আৰুও জুখ কৰাত জিকি, তৈ পাহৰকৈ খেদিলে, আৰু আচোটা বৰ টোপ, ধাৰ, গুলি আদি কৰি তিনি খন নিচান

কাৰ্হি ললে; আৰু ১০০ এস মান মেক্‌চিকো মানুহ এক প্ৰধান সেনাপতি এ সৈতে ধৰি বখালে। সেই দু বেলিৰ বনত আমেৰিকাৰ সেনা ৪৩ মৰিল, আৰু মেক্‌চিকোৰ সেনা ৩০০ তিনি স মান আৰু এক প্ৰধান সেনাপতিও মৰিল। তাৰ পাচত অকণ্ড দুই তিনি বাৰ জুখ কৰাত আমেৰিকা সেনাবিলাকে জিকি, খেদি, মেক্‌চিকো নগৰ আৰু গাঁও খন চেৰেকো ললে।

আমেৰিকাৰ নুয়ৰ্ক নগৰৰ পৰা ৩০ জুনত পত্ৰ লিখিছে, আমেৰিকাৰ সেনাবিলাকে মেক্‌চিকো দেশত গৈ আছে, আৰু সিহঁতে সৈতে আকণ্ড বন কৰিবলৈ ১৬০০০ মান মেক্‌চিকোৰ মানুহ গোট খাইছে।

গিয়ান সভা আৰু স্কুলৰ বিৱৰণ।

Lyceums and Schools.

ইউৰপ আৰু আমেৰিকা দেশবোৰত নগৰে নগৰে অনেক গিয়ানৰ কথা বাদ বিচাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে কেতবোৰ মানুহে সভা পাতি, মাহে মাহে দুই চাৰি বাৰ সিবিলাকে গোট খাই, জাৰ জাৰ মনে জি কথা থাকে, সেয়ে নিবেদন কৰি এই ৰূপে বাদ বিচাৰ কৰে। এজনে জুইতকৈ পানিৰ গুন অধিক বুলি বাদ দিও, আৰু এজনে পানিতকৈ জুইৰ গুন অধিক বুলি অনুবাদ কৰে। ভাতে দুয়ো কালে অনেক প্ৰমান উলিয়াই, সেই কথা ঘিৰ হৈ নি চিগে মানলৈকে বাদ অনুবাদ কৰি থাকে। পাচে আৰু এজনে নিবেদন কৰি কোনো কথা উলিয়াই দিও, ভাতে আগৰ দৰে বাদ বিচাৰ কৰে। কলিকতা নগৰত জি জি হিন্দু আৰু মচল্‌মান তেজা মানুহবোৰে অনেক বছৰৰ পৰা স্কুলত সিখিছিল, সিবিলাকে সেই দৰে ঠাঠি সভা পাতি আছে, আৰু এতিয়া সুনিচো বোলে, হিন্দু কলেজত, অৰ্থাত কল্লানিৰ এক প্ৰধান স্কুলত, বিদ্যা সিখি পৰিপূৰ্ণ হোআ অনেক লোকে তিনি খন নতুন গিয়ানৰ সভা পাতিলে, সেই সভাৰ লোকে কেতিয়াবা কেতিয়াবা গোট খাই ইংৰাজি আৰু বঙ্গালি ভাষাৰে বিধ বিধ গিয়ানৰ কথা বাদ বিচাৰ কৰে। সিংসাগৰৰ জিলাতো সেই ৰূপে সৰুকৈ গিয়ানৰ সভা এখন পতা হৈ-

চে। আৰু যদি অসম দেশৰ চায়ে চায়ে এনে সভা পাতে অতি ভাল হ'ব।

কলিকতাৰ হৰকৰা সমাচাৰ দৰ্পনত লিখিছে, ক্ৰিষ্ণনগৰ জিলাত কল্লানিএ এক কলেজ পাতিলে, তথাপি তাতে থকা পাদুৰি সাহাবৰ স্কলত সিকা লৰাবোৰে অতিসই বাহিৰে, এই কাৰনে সেই জিলাত থকা মানুহবিলাকে আপোনাৰ সন্তানবিলাকক গিয়ান বিদ্যা সিকাৰলৈ আগতকৈও বৰ ইচ্ছা হৈছে। এতিয়া অসম দেশৰ মানুহবিলাকৰো আগতকৈ আপোন আপোন লৰাবোৰক সিকাৰলৈ মন আছে, ডেও ইয়াতকৈও মানুহবিলাকৰ বৰ ইচ্ছা হ'বলৈ আমি বাঞ্ছা কৰোঁ; নগৰত থকা ডুদু লোকৰ সন্তানবিলাকক সদাই লিখা পৰ্হা সিকোআ দস্তৰ আছে, আৰু গাঁৱত থকা এতৰপ ভাল মানুহেও সিহঁতৰ লৰাবোৰক সিকিব দিএ, কিন্তু কোনো কোনো গাঁৱৰ ভাল মানুহবোৰে সিকিব নি দিএ, আৰু সামান্য মানুহবিলাকেও নি দিএ, কাৰন, বোলে, হাল বোআ, কোদ পৰা আৰু ভুঁই বোআ দিন হ'ল, সেই নিমিত্তে লৰাক এৰিব নোআবোঁ, কিন্তু জেতিয়া ভুঁই কই এটাই তেতিয়া পৰিহঁবলৈ দিম, এই বুলি তিনি মাহ থাকি পাচে আৰুও কই বোলে, এতিয়া ধান পকিল, ধান দাব আৰু কৰ্হিয়াৰ লাগে, এতিয়াও নোআবোঁ কিন্তু ধান দাই এটাই পাচে সিকিব দিম। আৰু কিছু দিন থাকি কই বোলে, আফু ভলিও ঊঁতাৰ লাগে, আৰু আফু হ'লে বাখিৰ লাগে, আৰু মুগা পোহাকে আদি কৰি এই ৰূপে কাৰন উলিয়াই উলিয়াই কৈ থাকোঁতে বছৰ পূৰ হৈ জাই, তেন্তে লৰাই কেনেকৈ সিকিব? এই দৰে বাপেক মাকে লৰাক ঘৰত ৰাখি আন বন কৰাই থাকিলে কেতিয়াও সিকিব নোআবে; কিন্তু সেইবোৰ সহজ এৰি আপোনাৰ লৰাবোৰক সিকিবলৈ দিলে কিমান লাভ হ'ব তাক মন নকৰে। যদি কোনো লৰাই সিকে তেতিয়া তাৰ গিয়ান আৰু বুধি আন মানুহতকৈ বাহিৰে, আৰু মানুহবোৰে মৰ্জাত কৰে, আৰু ৰূপ লোন, আদি কৰি সেই বিদ্যাত অনেক লাভ আছে; লিখা পৰ্হা বিদ্যাৰ মান লাভ কৰ্তো নাই, আৰু সৰু কালতে এবেলি বিদ্যা সিকি ল'ব পাৰিলে, চোৰেও

নিব নোআবে, ন মৰে মানে সদাই লগতেই থাকে। এনে নে হেৰোআ আৰু খাই নো হোআ বিদ্যা জেন বস্তু, জি লোকে নি সিকে, সৰু কালৰে পৰা বাপেক মাকৰ লগত থাকি বহু ধেমালি কৰি কাল নিয়াই, পাচে ডাক্তাৰ হ'লে সি আৰু সিকিব নোআবে, তেতিয়া বয়সিয়া হ'লে কেতবোৰ মানুহে মনত খেদ কৰে, আমি ল'ৰা কালতে লিখা পৰ্হা সিকিবলৈ ন'হল, সিকা হ'লে বৰ ভাল হ'ল হেঁতেন, কিন্তু তেতিয়া খেদ কৰা ব্ৰুখ। আৰু জি লোক বিদ্যা হিন সি বৰ গিয়ানি ন হই আৰু বৰ মৰ্জাতো নে পাই।

কিন্তু বৰ্জাল দেশৰ পৰা জন চেবেক বৰ্জালি, লৰাই জাহাজত উঠি মহা সমুদ্ৰে দি বিদ্যা সিকিবৰ নিমিত্তে মাটি আৰু গচ নে দেখাকৈ ইংলণ্ডলৈকে ৪৫ মাহৰ বাট গ'ল, আৰু সেই জোআ লৰাইতে এতিয়ালৈকে তাতে সিকি আছে, আৰু বিলাতৰ পৰা সমাচাৰ দৰ্পনত লিখা আহিছে, বোলে সাহাব লোকে সেই লৰাইতৰ মহলা লোআত, একে লগে পৰ্হা কোনো কোনো ইংৰাজি লৰাইততকৈও ভাল, আৰু সেই লৰাইতে সোনৰ তৰুমা অৰ্থাত্ তিজিত পিকিবলৈ অলঙ্কাৰ, বঁটা পাইছে; তেন্তে দেখা সেই ভাস্কৰ্য্য বিলাতৰ পৰা ইয়ালৈকে এতিয়াই ব্যাপ্ত হ'ল, আৰু কেতিয়া পূৰ্বকৈ সিকি স্কুলৰ পৰা ওলাই আহিব তেতিয়া কিমান গুন প্ৰকাশ হ'ব তাক কনই নোআৰি। আৰু সুনিচোঁ কলিকতাৰ পৰা আৰুও জন চেবেক লৰাই ইংলণ্ডলৈ জাহাজলৈ উঠা কৰিছে। সেই নিমিত্তে আমাৰ অসম দেশৰ মানুহবিলাকেও ল'ৰা বিলাকৰ এফেৰি মান বনক বৰ লাভ কৰা কৰি, বিদ্যা সিকিবলৈ দিয়া, তেনে আমাৰ দেশত গিয়ানি আৰু সকলো প্ৰকাৰে

অকনোদই পৰ্হা সৰু লৰাবিলাকৰ প্ৰতি প্ৰথম প্ৰনই পত্ৰ।

First Letter to the Little Readers of the Orunodoi.

হে প্ৰিয় ল'ৰা সকল, এই দেশৰ বৰ্তমান অধিকাৰ সমুদ্ৰৰ মাজত থকা ইংলণ্ড নামেৰে এক সৰু উপদ্বীপৰ পৰা এই দেশলৈ আহিল, সেই উপদ্বীপ অসম দেশতকৈ সৰু, আৰু আমাৰ পৰা

উত্তৰ পশ্চিম কোনে প্ৰিথিবিৰ সিকালে আঠ হে-
জাৰ কোল অন্তৰ।

ইংৰাজ লোক জনেই এই কালত আছে,
পূৰ্ব কালত তেনেই নাছিল। অঠৰ স বছৰৰ আ-
গৈএ সিইতৰ পসু চালৰ কাপৰ, আৰু সকলো
সবিলত ভয়ানক আক্ৰিতি আঁকিছিলে, আৰু হা-
বিত থকা অগিয়ান সন্যাসিৰ দৰে সিইতৰ মত আ-
ছিল, আৰু মিচা দেৱতা পূজা কৰি অতি নিৰ্দয়া
হৈ, অনেক জিয়াই থকা লোকবিলাকক পুৰি
ভয় কৰিলে।

কিন্তু ইংৰাজ লোক এই কালত কিমান বে-
লেগ! সিইতেই পুধান, ধনবান, বলবান, আৰু
দয়া বান হৈছে। সিবিলাকৰ দেশ মহা নগৰেৰে
পূৰ, আৰু সেই নগৰবিলাক ভদ্ৰ আৰু গিয়ানি
লোকেৰে সম্পূৰ্ণ হৈ আছে। জি কৰম হেজাৰ
মানুহে, বা হেজাৰ ঘোঁৰাই, বা আৰু বলধিৰেও
কৰিব নোআবে, সিইতে এটা কলেৰে নিপুন ৰূপে
কৰে। সিবিলাকৰ জাহাজ ৰাজ পুৰিৰ সন্মান,
আৰু প্ৰিথিবিৰ সকলো ঠাইতে ভূমন কৰিব পা-
ৰে। সিবিলাকে হিন্দুস্থানলৈ আহিল, আৰু
দখিনে লক্ষাৰ পৰা উত্তৰে কান্দিবলৈকে সক-
লো লোকে সিবিলাকক মিত্ৰ আৰু বখ্যক জেন
দেখে।

সিবিলাকৰ ইমান বেলেগ হোআৰ কাৰন কি,
ভোমোলাকে কেনে বোধ কৰিচা? অগিয়ানি
লোক কেনেই গিয়ানবান হল, নিৰ্দয়া লোক দয়া-
লু, দৰিদ্ৰ লোক পনবান, নিৰ্বলি লোক বজ্জি, দুখি
লোক সুখি কি পুকাৰে হল? ইয়াৰ কাৰন মুন:

ইংৰাজ লোকে সত্য গিয়ান বিচাৰি পালে,
আৰু ধৰম সান্ত্বত জেনেই ইশ্বৰৰ আগ্য পুকাশ
হৈছে তেনেই কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে! জি জি
উত্তম আৰু মহান, আৰু গিয়ান বিসিষ্ট, আৰু
পবিত্ৰ তাকেই ইশ্বৰে ইচা কৰে! জি সকলো
ভেঁওৰ ইচাৰ বিৰোধে কৰম কৰে, সেই বিলাকে
ইহকালে পৰকালে দুখ পাই; কিন্তু জি সকলো
ভেঁওৰ ইচাৰ দৰে কৰম কৰে, সেই লোকে ইহ-
কালে পৰকালে সুখি হই।

আৰু হে মোৰ চোট বন্ধ লোক সকল, এতি-
য়া সোধোঁ ভোমোলাকে কি নিমিত্তে ইংৰাজ লো-

কৰ ছুলা হোআ নাই? সিইতৰ সবিল অসমিয়া
লোকৰ সবিলতকৈ বসি নে, নাইবা জঘ কালত
সিইতৰ মন ভোমোলাকৰ মনতকৈ উত্তম হই
নে? এনে ন হই, কিন্তু সিইতৰ অনেক গিয়ান
বিদ্যা আছে, এই নিমিত্তে সিইতৰ সুখ কুসলাদি
বাৰ্হি আছে।

এই উত্তম আৰু আচৰিত গিয়ান কত পাম,
আৰু ইংৰাজৰ দৰে গিয়ানবান আৰু উত্তম হবলৈ
আমি সেই গিয়ান কত পাম? এনে সুখিচা জদি,
ভেস্তে কঁও: এই সকলো গিয়ান ইংৰাজি পুথিত
পোআ জাই, সেই ভাসা লিখা কৰিলে, গিয়ান
উঁবালৰ দুআৰ মুকলি কৰিব পাৰিবা। কিন্তু
সকলোএ ইংৰাজিৰ ভাসা লিখিব নোআবে;
কোনো কোনোৰ আহিৰি নাই, কোনো দৰিদ্ৰ
আৰু কেতবোৰ অৰোধ, তথাপি অগিয়ানি হৈ
থাকিবলৈ এনে বিলাকৰ আৱশ্যক নাই; অগিয়া-
নে থকাতকৈ অলপ গিয়ানি হোআ ভাল। এই
হেতুক জিবিলাকে ইংৰাজি কিতাপৰ গিয়ান
পাইছে, সিবিলাকে এই গিয়ান অসম দেশৰ ভা-
সাতে তৰ্জমা কৰি পুকাশ কৰোক, তাতে প্ৰাই
সকলৰো কিছু গিয়ান লাভ হব, এই দেশৰ ভাসা
অতি উত্তম হৈ জাব, আৰু ক্ৰমে ক্ৰমে গিয়ান
বাৰ্হিবলৈ ধৰিব। ভোমোলাকৰ অনেক উত্তম
কিতাপ হব, আৰু তাৰ ভিতৰত ধৰ্ম্মৰ বিষয়ে,
আৰু সৰুৰূপে বিদ্যাৰ বিষয়ে গিয়ান পাব।
ভোমোলাকে জদি ভদ্ৰ আৰু সম্ভ্ৰান্ত হব খুজিচা,
ভেস্তে ইংৰাজি ভাষা লিখিব। জদি সিল্প বি-
দ্যা, আৰু বানিজ্য, আৰু উত্তম বেৱস্থা, আৰু ৰাজ
নিতি, আৰু ধৰম আদি কৰি সকলো বিষয়ে জা-
নিবলৈ ইচা কৰা, ভেস্তে ইংৰাজি ভাষা লিখি-
বা। জদি এই দেশৰ সকলো লোকৰ আদৰ আৰু
প্ৰসংসা পাব খোজা এই ভাষা লিখিব, আৰু
তাতে ভোমোলাকৰ জি গিয়ান জন্মিব তাক এই
দেশৰ ভাসাত লিখি পুকাশ কৰিবা। এই ৰূপে
দৰিদ্ৰ আৰু অগিয়ান লোকৰ অনেক উপকাৰ
হব। ইংৰাজি ভাষা সকলো গিয়ানৰ সাগৰ;
এই দেশৰ ভাষা নদি স্বৰূপ হই গিয়ানৰ অল
প্ৰত্যেক গ্ৰামে আৰু জিলালৈ নিএ।

অসম দেশৰ লৰাবিলাক মোৰ অতি প্ৰিয়, এই

নিমিত্তে পুৰান লোকৰ লৰাবোৰৰ নিচিনাকৈ জেন গিয়ানি, আৰু সুখি হোআ, ভোমোলাকলৈ এই পত্ৰ লিখিলে। ভোমোলাকৰ মাজত অনেক স্কল আছে, তালৈ গৈ সকলো বিধৰ গিয়ান শিকিবা। অনেক উত্তম কিতাপো আছে, তাক কিনি লোআ, আৰু গিয়ান পালে যদি তাক চাৰিও ফালে লোকৰ মাজত প্ৰকাশ কৰিবলৈ কাৰ্য্য কৰা, তেন্তে এই অসম দেশৰ লোক ক্ৰমে ক্ৰমে উত্তম, গিয়ানি, আৰু বলবান হব পাৰে। ইহবে ভোমোলাকক আলিবাঁদ কৰোক। ম.

উত্তমাঙ্গা অন্তৰিণ ঘূৰি, ইউৰপৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথম আহিবৰ কথা।

First Discovery of the Passage around the Cape of Good Hope.

কলম্বুচে জি ৰূপ নবিন প্ৰিথিৰি প্ৰথমে দেখিলে, সেই কথা মাৰ্চ অকনোদইত লিখা আছে; এতিয়া উত্তমাঙ্গা অন্তৰিণ ঘূৰি ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথমে অহাৰ কথা লিখা জাৰ। কলম্বুচৰ অহা সুখ্যাতিৰ পাঁচ বছৰ পাচত, অৰ্থাত্ চৈধ্য স সাতাতন সঁকে, এই ভাৰত কৰ্ম হ'ল। এই কৰ্মৰ প্ৰয়োজন সমপূৰ্ণ ৰূপে জানিবৰ নিমিত্তে, পূৰ্বকালিৰ কথা কিছু জানিব লাগে; এই হেতুক সেকন্দৰ সাহ বাহাদুৰৰ কালৰ পৰা কথন কৰিম। সেই সেকন্দৰ সাহ দুই হেজাৰ এক স নিৰাতন বছৰ হ'লত জন্মিল। তেঁও ইউৰপৰ ভিতৰত থকা গ্ৰিক দেশৰ কেবল এটা প্ৰদেশৰ ৰজা আছিল; তেঁও সকলো দিগ্ৰিহুই কৰি আছিল মাত্ৰ তেঁওৰ কিৰ্তিৰ কাৰন এনে ন হ'ই, কিন্তু তেঁওৰ কৰ্মত নিপুণ ৰূপে প্ৰকাশ হ'ই। জি জি মহা ৰাজ্য তেঁও দ্বিৰ কৰিলে, তাৰ প্ৰতিপালনৰ অৰ্থে তেঁওৰ জোঁগা। সেই সময়ত প্ৰিথিৰিৰ মাজতে পাৰস দেশৰ ৰজা প্ৰশান আছিল; তথাপি সেকন্দৰ সাহ অতি অলপ সেনাবেই পাৰস দেশৰ ৰাজ্যত প্ৰবেশ কৰিলে, আৰু ভাৰত বৰ্ষলৈ আহি, আটক নামে নগৰৰ ওচৰত, সিদ্ধু নদীকে এখন দলত্বেৰে পাৰ হ'ল; জি হেতু সেই ঠাইতে সিদ্ধু নদীৰ সোঁতৰ বেগ নাইকিয়া, আৰু অধিক দ ন হ'ই। পাচ পঞ্জাব দেশত থকা বিপাচা নামে নদীলৈকে প্ৰবেশ কৰিলে, কিন্তু তেঁওৰ সেনাবিলাকে বি-

ভূৰ দুৰ অহাতে ভাগৰে শিবিঙ হৈ, তেঁওৰে সৈতে আৰু জাৰলৈ অসম্মত হ'ল; আৰু সেই খবৰ পৰা তেঁওক ওলটালে। সেকন্দৰ সাহ বানিজ্য বেপাৰৰ দোআৰাই প্ৰিথিৰিত থকা লোক সকলৰ অধিক উপকাৰ হোআ জেন জানি, বানিজ্যৰ বিষয়ত অতি মনোজোঁগ কৰিলে, আৰু মিচৰ দেশতে এক মহা নগৰ নিৰ্মান কৰি আপোনাৰ নাম অনুসাৰে আলেক্সান্দ্ৰিয়া নাম ধলে; ভাৰত বৰ্ষত

সেই নগৰৰ নাম সেকন্দৰাবাদ। সেই নগৰ একালৰ নকচা ইয়াতে আছে। ইউৰপ আৰু আফ্ৰিকা আৰু আফ্ৰিকা এই দেশবিলাকৰ মध्ये সেই খন নগৰ উত্তম ঠাইতে থাপনা হ'ল, আৰু সেই তিনি দেশৰ বেহা বানিজ্যৰ জোঁগা সেই নগৰ। সেকন্দৰ সাহৰ মৰনৰ পাচে পোন্ধৰ স বছৰলৈকে সেই প্ৰিথিৰিৰ মাজত প্ৰধান বানিজ্য স্থান আছিল; পূৰ্ব দেশৰ সকলো বানিজ্য তাৰ মध्ये সোমাল, আৰু তাৰ পৰা ইউৰপৰ সময়তে বিয়পিল।

সেকন্দৰ সাহ সিদ্ধু নদীৰ মুখ, অৰ্থাত্ সাগৰত পৰা ঠাইৰে পৰা পাৰ্শ্বৰ গল্ফ অৰ্থাত্ মহা খালে জাৰলৈ জাহাজৰ পথ কাৰ্য্য কৰিলে, আৰু সেই কাৰ্জ সিদ্ধি কৰিলে। তেঁও বিপাচা নৈতে দুই হেজাৰ নাও জুগুত কৰিলে, আৰু নিয়াক্ৰন নামে এটাকে তাৰ অধিকাৰ বিসই দিলে; তাৰ লগতে এক লাখ কুৰি হেজাৰ সেনা, আৰু দুই স হাতি চলিলে। তাৰ সেনাৰ এভাগ নাৰতে কুলি ললে, আৰু এভাগ সেনা নৈৰ দুয়ো পাৰে ভৰিৰে খোজ কাৰ্হি চলিলে। তেঁও দুৰ্গাধা কৰ্ম কৰিবলৈ সাহসি আছিল, এই নিমিত্তে পদ গতিৰে ন গৈ আপুনি নায়েৰে গতি কৰিলে। ন মা-হে পাঁচ স ক্ৰোচ চলি সিদ্ধু নৈৰ মোহনাৰ ভাৰ

বাও আদি সকলো পালে গৈ, সেই ঠাইতে বা-
ওৰ পতা নামি, আপুনি সেৱা লৈ চলিলে, আৰু
আহাজ লৈ নিয়াকৰ্ণকে পাৰসিৰ মহা খালে জা-
বলৈ আগুৱা দিলে। (মহা খাল) পাৰলৈ নিয়াকৰ্ণ-
সৰ সাত মাহ লাগিল; এই কাম সিধি হোআত
সেকন্দৰ সাহ এৰে সন্তোষ হল, জে তেঁও দিগি-
জই হৈও এই কাৰ্য কৰাতে আপোনাকে পুসংস-
নিতকৈ মানিলে; তথাপি নাৱৰিয়াবিলাক এনে
অগিয়ানি আছিল, সিহঁতে জেতিয়া সিদ্ধ নৈৰ
মুখত জোআৰ ভাটা দেখিলে, তেতিয়া অতি ভয়
লাগি মনে ভাবিলে, জে দেৱতা সকল আমাৰ
সকলত ক্ৰোধ কৰি আছে।

ইয়াৰ পাচত কাল ক্ৰমতে গ্ৰিক ৰাজ্য লুপ্ত
হল, আৰু প্ৰাই সকলো প্ৰিথিবিৰ ওপৰত ৰো-
মানবিলাকে বহা হল। হিন্দু লোকৰ দৰে ৰো-
মানবিলাকে বানিজ্য কুচ কৰি, নিচ জাতিৰ হা-
তত দিলে; কিন্তু জেতিয়া ৰোমানবিলাকৰ পৰা-
ক্ৰম বাহিল, আৰু ৰোম নগৰ প্ৰিথিবিৰ ৰাজধা-
নি হল, তেতিয়া ৰোমানবিলাকৰ মুখ সল্লভিৰ
অনেক কাৰ্য্য হল, আৰু পূৰ্ব দেশৰ দুবাৰ
বেহা পুনৰ্বাৰ হৈ, বচৰি বচৰি অসংখ্য বহু
মূল্য পাট সুতা কাপৰ, আৰু মচলা, আৰু মুক্তা
আদি কৰি দুবাৰ আলেক্সান্দ্ৰিয়া নগৰে দি ৰোম
নগৰলৈ আহিছিল; আৰু সিদ্ধ নৈৰ মুখ আৰু
পাৰসিৰ (মহা খালে) নিভৌ নিভৌ অহা জোআ
কৰাতে কৰাতে নাৱৰিয়াই জানিলে, জে বতাহ
চই মাহ ঠিকঠাক এক দিগে বই, আৰু চই মাহ
তাৰ বিৰোধি দিগে বই। ইয়াকে জানি কোল
এৰি, সাগৰৰ মাজে দি বায়ুৰ বেগে সিহঁত গতি
কৰিলে, আৰু পূৰ্বৰ বতাহ খৰিলে পুনৰ্বাৰ জা-
হাজ মেলি অতি সিদ্ধ কৰি উভটি আহিলে।
এই মতে ৰোমান দেশৰ লোকে পূৰ্ব দেশৰ লো-
কেৰে সৈতে বৰ বানিজ্য কৰিলে। এতিয়াও ত্ৰি-
পুৰাত্তে আৰু মান্দৰাজৰ সমিগে থকা কোনো
কোনো ঠাইতে মাটি খানিলে, ৰোমানৰ আগৰ
মুদ্ৰা পোআ জাই; কিন্তু সিহঁতে গজাৰ ভিৰতে
থকা হিন্দুস্থান নে জানিলে, সিহঁতে মনে ভাবি-
লে জে অতি ভাপৰ হেতুকে, তাতে থকা পহ
আৰু মানুহ জিৰ নোআবে।

আন এটা পথে আছিল, সেই পথে দি ৰো-
মান দেশৰ লোকে পূৰ্ব দেশত মুখ সল্লভিৰ জো-
গ্য বহু পালে। দুই হেজাৰ আঠ স বচৰ হল, গ্ৰি-
হুদিয় লোকৰ ৰজা চলমন বানিজ্য বহাৰলৈ কা-
ৰ্য্য কৰিলে। গ্ৰিহুদিয় দেশৰ পৰা এস ক্ৰোমৰ
অন্তৰত মক ভূমি অৰ্থাতঃ সূন্য ভূমি আছে, সেই
ঠাইতে অনেক ক্ৰোম পৰ্জন্তে একো গচ আৰু ত্ৰি-
ন জন্তে। তাৰ মাজতে চই ক্ৰোম পৰিমান এখন
স্থান আছে সেই উত্তম সন্ধ্যাদি জন্তে, কিন্তু তাৰ
চাৰিও কালে অৱন্য মাজ; সেই ঠাইতে চলমন
ৰজা পালমিৰা নামেৰে এখন বৰ সুন্দৰ নগৰ বহা-
লে; এই দৰে সেই ঠাইত নগৰ বহোআ হলত
সেই মক ভূমি দেশে দি তেতিয়া বেপাৰৰ নিমিত্তে
গতি কৰিবলৈ লোকবিলাকৰ সুগম পথ হল;
সেই নগৰ মক ভূমিৰ পুদেশৰ এক চৰাই, অৰ্থাতঃ
আলহি থকা ঘৰ। পথক লোক সকলে সেই থা-
নত আপোনাৰ অৰ্থে জলাদি পাই পুনৰাই গতি
কৰিব ধৰিলে। এই প্ৰকাৰে পূৰ্ব দেশৰ দুবাৰ
কৰাত নৈৰ পৰা ভৰি গতিৰে লোক বিলাকে
সেই মক ভূমিৰ নগৰে দি লৈ জাবলৈ ধৰিলে।
বেহা বেপাৰৰ দোআৰাই সেই নগৰৰ এনে ঐ-
শ্বৰ্য্য ব্ৰিধি হল, জেতিয়া ৰোমান বিলাকৰ পৰা-
ক্ৰম অভিসই আছিল, তাৰ ৰজাই ৰোমানেৰে
সহিতে জুধ কৰিলে। সেই নগৰ এতিয়া উচন হৈ
আছে; সেই স্থান কেৱল বনৰ চোৰ, আৰু ডকা-
ইতৰ বাসী মাজ; কিন্তু সেই নগৰ এনে ৰূপে
নিৰ্মান কৰা গৈছিল জে প্ৰাই সোল স বচৰ বিনাস
হোআতো, এতিয়ালৈকে চায়ে চায়ে অৱশেষ
পকি অট্টালিকা, আৰু মাজে মাজে লাগি ন থকা
স্তম্ভ দেখি, লোকবিলাকে অদ্ভুত মানে।

ইয়াৰ পাচে অনুমান খ্ৰিষ্টৰ চাৰি স শতকে,
ইউৰপৰ অজ্ঞাতি লোকবিলাকে ৰোম দেশলৈ
জলপ্লাবনৰ দৰে আহি সিহঁতৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰি-
লে। সেই লোকৰ সজ আচাৰ বেৱহাৰ নাছিল,
সিহঁতৰ মুখ সল্লভিৰ বাসনা কিছু নাছিল, এই
হেতুকে পূৰ্ব দেশিৰ লোকে সৈতে জি বেপাৰ
আছিল সি এনেই লোপ হল; তথাপি ইউৰ-
পৰ লিমাত থকা মহা ৰাজ্যৰ (ৰাজধানি) কনষ্টা-
ন্তিনোপল নামেৰে, সিহঁতৰ অধিন তেতিয়াও

ন হল। এই রাজ নগরটলৈ পূৰ্ব দিশৰ বেপাৰৰ বন্ধ নিতান্তে আহি থাকিলে, কিন্তু অতি দূৰ আৰু অনেক বাধাৰ নিমিত্তে কমি হ'ল।

দুই তিনি স বছৰত সেই অজাতি লোকৰ দোআৰাই সেই সেই দেশ সুকিয়া সুকিয়া বাজা হ'ল, আৰু ক্ৰমে ক্ৰমে বলিষ্ট আৰু জাতি হ'বলৈ ধৰিলে; আৰু সুখ সন্মত্তিৰ বাসনাও কৰিব ধৰিলে। এই কালে মচলমানবিলাকে মিচৰ দেশ জই কৰিলে, আৰু আলেক্সান্দ্ৰিয়া নগৰ বেপাৰৰ প্ৰধান জোগ্য ঠাই দেখি, নিইতে সেই ঠাইৰে পৰা দখিন হিন্দুস্থানৰ পশ্চিম লোকেৰে সৈতে বৰ বেপাৰ কৰিব ধৰিলে। নিইতে পূৰ্ব দেশৰ জন্ত বন্ধ কিনিিলে, তাৰ পৰা জাহাজেৰে আপোন দেশলৈ নি ইউৰপৰ মহাজনিয় লোকে আহি তাৰে পৰা কিনি আপোন আপোন দেশলৈ লৈ জাই। ইউৰপৰ মধ্যত ইটালি দেশত সেই অজাতি লোকৰ দোআৰাই বেপাৰ প্ৰথমে গুচি আছিল, পুনৰাই সেই ঠাইতে বেপাৰৰ প্ৰথমে আৰম্ভন হ'ল; আৰু সেই ঠাইতে বেনিচ নামেৰে এখন নগৰ বেহাৰেই অভিসই ধৰি হ'ল, সেই নগৰৰ বেপাৰবিলাকে আলেক্সান্দ্ৰিয়া নগৰলৈ গৈ দূৰ্য্য কিনি ইউৰপৰ সকলো দেশতে বিক্ৰই কৰিলে। ইটালি দেশৰ মাজতো আন আন নগৰ বেপাৰ কৰি খনবন্ধ হ'ল।

ম.

এই কথাৰ জি বাকি আছে, অকনোদইৰ অৰনোদইত চাপা জাব।

(To be Continued.)

গেইত ব্ৰিটেনৰ বিবৰন।

Great Britain.

জিবোৰ সাহাৰ এই দেশৰ সোধ বুজৰ কৰ্তা হৈ আছে, সেই আটাইবোৰ সাহাৰ বিলাত নামেৰে দেশৰ পৰা আহিছে। সেই বিলাত দেশ খন কোন পোনে আছে, আৰু কিমান নিলগ; আৰু কেনেকুৱা হৈ আছে তাকে অলপিয়া কৰি কৈচোঁ। সাহাৰবোৰে আপোনাৰ দেশখন বিলাত বুলি ন কই, কিন্তু সেই সাহাৰবোৰে সেই খন দেশক ইংলণ্ড বোলে, নাইবা ব্ৰিটেন বুলি কই, সেই খন দেশ বঙ্গাল দেশৰ উত্তৰ পশ্চিম পোনে আছে আৰু ভাটলৈ জাবৰ দুটা বাট আছে, সাগৰৰ

বাট এটা আৰু বাম বাট এটা, সাগৰৰ বাট বৰ নিলগ, প্ৰাই ৮০০০ ক্ৰোম হ'ব, জিবোৰ জাহাজ ইংলণ্ডৰ পৰা কলিকতা নগৰলৈ আহে আৰু ভাটলৈকে উভতি জাই, সেইবোৰ এই বাটে অহা জোআ কৰে এই বাটৰ নিয়ম এই: কলিকতাৰ পৰা লক্ষৰ ভুলি গজা সাগৰ লক্ষম হোআ বাটে দি দু মাহ দখিন পশ্চিম পোনে জাব লাগে। পাচে জাহাজ ঘূৰাই উত্তৰ মুখেৰে গলে আৰু দু মাহে গৈ ইংলণ্ড দেশত উপস্থিত হ'ব পাৰে, এইটো বাটত কৈ বামে জোআ বাটটো বৰ চমু, সেইটো প্ৰাই ২৫০০ ক্ৰোম হ'ব, তাৰে বিবৰন এই। কলিকতা নগৰত পালকিৰে জাব লাগিলে, ঠিক পশ্চিম পোনে গলে ১২ বাৰ দিনে গৈ বম্বেই নামেৰে নগৰ পোআ জাই, সেই নগৰতে জাহাজ চপাই ২০ কুৰি দিনৰ মাজত গৈ মিচৰ নামেৰে দেশত উঠিব পাৰে, সেই খনত ওলাই গৈ চাৰি দিন পৰ্যন্ত বামেৰে জোআ হ'ই, পাচে আন এখন জাহাজত উঠি ১৫ দিনত ইংলণ্ড দেশত গৈ সোমাব পৰা জাই।

ইংলণ্ড দেশৰ উত্তৰ ফালে কুটলণ্ড নামেৰে এখন দেশ আছে, এই দুখন দেশ সাগৰে বেৰি থাকে আৰু তাতে জি দিপ থাকে সিও ৩০০ ক্ৰোম দিখল আৰু ১০০ ক্ৰোম পখালি। পূৰ্বত এই দুখন দেশ বেলেগ ৰাজ্য আছিল। কিন্তু এতিয়া এক অধিকাৰ অৰ্থাত জীজী মতি মহা ৰানিএ দুটাৰ ভাল মন্দ বিচাৰ কৰে। ইংলণ্ডৰ পশ্চিম ফালে অলপ নিলগত আৰু এখন দিপ আছে, তাৰ নাম আয়ৰলণ্ড; এই খন দিপ অনুমান ১৫০ ক্ৰোম দিখল ৮০ ক্ৰোম পখালি আৰু সেই খনৰো মহা ৰানি অধিকাৰ।

ইংলণ্ড দেশৰ মাটিবোৰ উৰ্বৰা অৰ্থাত সকলো সলোৰে সম্পূৰ্ণ হ'ই, আৰু সেই খনত হাবি বন আৰু খেতি কিনি ন কৰা মাটি প্ৰায়ে নাই, আৰু সেই দেশত সিমা নো হোআ সুন্দৰ গাঁও আৰু নগৰ আৰু ইটাৰে সজোআ ঘৰ আছে, ইংলণ্ড দেশৰ সৰুহ মানুহ বেপাৰ কৰিএ বহু ধনি হৈছে, কুটলণ্ড দেশত জাৰটো বৰ আৰু সেই খনত সৰহ পৰ্বত আৰু চাহ ন কৰা মাটি, আৰু পখাৰ আছে, এই কাৰনে মানুহৰ সম্প্ৰা

অলপ আৰু সেইধোৰৰ খনো সবহ নাই, আৰু সেই খনৰ বহু মানুহে ভেৰা আৰু চাগলি চবাই কুৰি পৰ্বতত আৰু পথাৰতহে থাকে, আৰু সবহ মাচ বিকি খোআ নদিয়াল মানুহ আছে। আয়বলগু দেসত সবহ ওখ আৰু ফল ধৰা ব্ৰিখাবে চাকি থকা মাটি আৰু সকলো খেতি ক্ৰিসি হোআ মাটি বৰ ভাল দেস খন, আৰু তাতে নানা বিধিয়া সহবোৰ হই, তেও সেই দেসৰ মানুহবোৰৰ মাজত সবহ দুখিয়া মানুহ।

ওপৰত কোআ সেই তিনি খন দেসত তিনি খন বৰ নগৰ আছে, অৰ্থাত আয়বলগু দেসত ডব্লিন,—ছুটলগু দেসত এদিনবৰ্গ,—ইংলগু দেসত সকলোতকৈ উত্তম লণ্ডন নগৰ। (সেই নগ-

বৰ এডোখৰৰ নকচা ইয়াত দিয়া হৈছে)। লণ্ডন নগৰ জগতৰ মাজত প্ৰধান ৰূপে গনিন লগা জানিবা সেই লণ্ডন নগৰ কলিকতাতকৈ চই গুন বৰ, আৰু সেই খনত খেবৰ ঘৰ নাই, আটাইবোৰ বজাৰ ঘৰ দেৱতাৰ ঘৰ দিল, ইটাৰে সজাইছে, আৰু সেই এক এক ঘৰতে দুটা তিনিটা তলা আছে। লণ্ডন নগৰ সাগৰৰ পৰা ৩০ ক্ৰোচ নিলগ, থেমস নদিৰ তিৰত আছে, এই নদিৰ ওপৰতে চাৰিটা আলি সজাইছে, আৰু তাৰ তলে এক ভাল সুৰজৰ বাট সজাই থৈছে। তাৰ দোআৰাই বধ ঘোৱা, মানুহ দিনে ৰাতিএ অহা জোআ কৰে, বচৰে বচৰে হাজাৰ হাজাৰ বৰ জাহাজ আহি লণ্ডন নগৰত বেপাৰ কৰে।

মৰনৰ ভই হেলা কৰা এজনৰ কথা।

One who Dis-regarded the Fear of Death.

হান্দৰি দেসৰ এজন শৰমি অধিকাৰে এদিনা অতি চিন্তা আৰু ভাবনা মন হলত, তেঁওৰ ভায়েকে তেঁওক দেখি সুধিলে আপুনি কি কাৰনে

ইমানকৈ ভাবিচা? তাতে বজাই কলে হে ভাই, পৰম ইশ্বৰৰ আগত পাপ কৰাত বৰ দোষি হৈচোঁ। এই কাৰনে মৰিবলৈ আৰু মহা সোধৰ দিনত তেঁওৰ আগত থিয় হবলৈকো মোৰ মনত বৰ ভই উপজিছে। তাতে ভায়েকে তেঁওক ইহি কলে, এনে দৰে চিন্তা কৰা আপোনাৰ উচিত ন হই, কিয়নো ইয়াতে আপোনাৰ সুখৰ আৰু আনন্দৰ হানি হই, তাতে অধিকাৰে একো উত্তৰ নি দিয়াতৈ তেঁওক বিদাই কৰিলে।

সেই দেসৰ এনে বিত্তি আছিলে জে চাওডাক্স জাৰ দুআৰ মুখলৈ গৈ আপোনাৰ ভেঁৰি ৰাই সেই মানুহটে তাৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহে আৰু চাওডাক্স তাক লৈ গৈ তাৰ পান মাৰে। এডেকে সেই দিনা মাজ নিলা মানতে বজাই আপুনি চাওডাক্সক মাতি নি ভায়েকৰ দুআৰ মুখত ভেঁৰি বাবলৈ পঢ়িয়ালে। জুৰ বাজে ভেঁৰিৰ সবদ সুনি আৰু চাওডাক্সক দেখি বৰ ভই পালে। এই কাৰনে লৰি আহি বজাৰ চৰনত পৰি এই দৰে কাবো কৰি কলে; হে দেও আপোনাৰ বিৰোধে মই নো কি অপৰাধ কৰিলোঁ? তাতে বজাই উত্তৰ দি কলে, হে ভাই মোৰ বিৰোধে তোমাৰ একো দাই নাই; কিন্তু মোৰ চাওডাক্সক দেখি যদি কুমি ইমান ভই খাইচা; তেন্তে ইশ্বৰৰ বিৰোধে অনেক বৰ বৰ অপৰাধ কৰাত তেঁওৰ লোখত কেনেকৈ থিয় হয়, এই বিসই চিন্তা কৰা উচিত ন হই নে? অৱশ্যে কৰিব পাই। হে প্ৰিয় পৰ্হা মানুহ সকল ভই লগা বিচাৰৰ দিনত ইশ্বৰৰ ওচৰত আমি কৰা কৰ্মবিলাকৰ পৰিখা দিব লাগিব, এই কাৰনে সেই কালৰ বিসই পুনঃ পুনঃ মনত কৰা সকলো বুধিয়ক আৰু গিয়ানি-বিলাকৰ উচিত কৰ্ম জানিবা।

এই অবনোদই পত্ৰ যোং সিন্সাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিল্যন চাপা খানাতে যাছে যাছে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ মূৰত দিলে ১৮৮ মহ।

THE OROUO OI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা। মো° সিবসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। মন্থৰ ১০।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1846. NO. 10.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

জোৰহাট নগৰত মহা বজা পুৰন্দৰ সিংহৰ ৩ দিন দিন পৰ্জন্তে মধু মেহৰ পিৰা উপস্থিত হৈ বৰ্তমান মাহৰ ১ প্ৰথম তাৰিখে ব্ৰিহস্পতি বাৰৰ দিনা বেলে দুই বজাৰ সময়ত মুক্ত হু।

ভেতিয়া দুৰ্গা পূজা চাবলৈ ফুল, বৰুয়া আদি বৰ বৰুয়া ডাক্তৰিয়া সকল গোট খাই, সেই মুক্ত মহা বজাক নগৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি, দহন আদি কৰাৰ নিমিত্তে, জীভুত কামেশ্বৰ সিংহক, মুক্ত বজাৰ ল'থকা ঠাইতে বৰ চৰান্ত কাপৰ পাৰি বহু আই, বৰ বৰুয়া আৰু ডাক্তৰিয়া সকলে চাৰি বজাৰ সময়ত পূৰ্বে পিত্তি বজাই জুবাজ নাম দিয়া, জীভুত কামেশ্বৰ সিংহক এক সেৱা কৰি জুবাজ মৰ্জতা দিলে। পাচে জুবাজে সোন, ৰূপ, কাঁহ আৰু তাম, এই চাৰি কলহেৰে মিত্ত বজাক গা পুতাই, বাজ অলঙ্কাৰ পিন্ধাই, সৰাইত সাজ কাপৰ দি, ঠুঁতুৰি আৰু গোহাঁই সকলে সেৱা জনাই। চাক্ৰটি চন্দোজাৰ তৰি, চৌদোলত তুলি, দিচৈ নৈৰ ওচৰলৈ নি, জাঁৰ কাপৰ তৰি চন্দন কাঠ আদিৰে দহন কৰিলে। স নিওঁতে বৰ লোক আৰু সৰু লোক, বহু মানুহ গৈছিল।

কোঁঅৰপুৰত থকা ঘোহন ঢেকেৰি নামেৰে এটা মানুহে তাৰ ষৈনিএক ঘিনলাগিৰে সৈতে দন্দ কৰি বেলেগে থকাত, ষৈনিএকে আহি মাতি নিব নোআৰি, লোটা, বাটি চাইটা কাৰ্হি নিয়াত, সেই দিনাই ১১ অক্টোবৰে বাটৰ কোসৰ জাঁহত গচৰ ২০ হাত মানৰ ওপৰৰ ভালত এখন, ৰূপা-হিৰ চুৰিয়া বান্ধি তিজিত তোল লগাই ওলমি

মৰিল। ভেতিয়াই গৰখিয়া লৰাইতে দেখি গাঁৱৰ মানুহক কলত সেই মানুহে ধানাত জনাই দাৰোগাক নি গচৰ পৰা ডাৰ ল'নমলে।

জোৰহাটৰ মনসাদ গৰিৱাৰ ঘৰৰ গেবেলি নামে বনুজা এজন পুখুৰিৰ কোসত জাঁৰবিয়া ৰোগ উপস্থিত হৈ পানিত পৰি মৰিলতহে মানুহে দেখি তাইৰ স তুলিলে।

গোলাঘাটৰ ওচৰৰ জামুগুৰিত থকা কুসৰামৰ ভতিজাক, সৰুৰাম নামেৰে এটা লৰাই বাপেক মাকে নে দেখাকৈ পুখুৰি কোসত ওলমি থাকোঁতে, পানিত পৰি মৰিলত, বাপেক মাকে দেখি সটো আনি ধানাত কলে।

মোকাম জইপুৰৰ আসাম লাইট ইন্স্পেক্চৰ পল্টনৰ গতিবা নামে চিপাহীএ ২২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ৰাতি ১১ বজাৰ সময়ত পৰ্ভতিয়া চিপাহিৰ ভিৰোতা এজনৰ পৰা দন্দ হৈ খেই নামেৰে কচাৰি কুলি এটাৰ মূৰত কাঠৰ টাঙ্কোনেৰে মাৰ মৰাত মূৰ কাটি, হাৰ ভাগি পাচ দিনা ১১ বজাত পল্টনৰ বেজ সালত মৰিল; সেই কথাৰ ততে সোধ পোচ কৰিচে।

কাকডজাৰ কোসত থকা ঘিনাৰাম মহৰিৰ জিএক, ডালিমি নামে সৰু চোখালিটি তাৰ পানি খোজা পুখুৰিত পৰি মৰিল।

পৰ্ভতিয়া মোজাৰ ৰতি হিন্দু চুটিয়াৰ পুত্ৰ ২ বছৰিয়া নোমল বালক ১১ অক্টোবৰে আন্দাজ বেলে দহ বজা সময়ত তাৰ পানি খোজা পুখুৰিত পৰি মুক্ত হু।

পঞ্জাবৰ বন হলত জীভুত গবৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰৰ আগ্যাৰে পঞ্জাব দেশক তিনি ভাগ

কবাজ উত্তর ভাগৰ কান্দিব নগৰত গোলাৰ সিং-
হক বজা পাঠিলে, সেই নিমিত্তে লাহোৰ দৰ-
বাৰে সেই দেশ গোলাৰ সিংহক সোধাই দিব-
লৈ কান্দিব অধিকাৰ সেশ ইমানউদ্দিনক আগ্য
কৰিলে। কিন্তু বজা গোলাৰ সিংহক সোধাই নি-
দিয় বুলি সি বিৰোধ হৈ থাকিল। পাচে বজা
গোলাৰ সিংহে সেই দেশ লবলৈ আৰু সেই
সেশ ইমানউদ্দিনক ধৰিবলৈ ৬০০০ চই হে-
জাৰ সেনা পঠাই দিলে; কিন্তু সি তাক নিচই
নু সূনে দেখি আৰু ধৰিব নোআবাত ঘূৰে অধ-
লাগি, ১২০০০ বাৰে হেজাৰ সেনাই সৈতে গো-
লাৰ সিংহৰ সেনাবিলাকক জিকি ১২০ মাৰিলে,
আৰু ৪০০ আশা মৰা হল। সেই কাৰনে সেশ
ইমানউদ্দিনৰ ঘৰ বাৰি আদি কৰি পঞ্চাবত জি-
জি আছিলে, সকলো লাহোৰ দৰবাৰে কোৰোক
কৰি নিলে; আৰু তাক বলৰে ধৰি আনিবলৈ
পঞ্চাবত থকা বৰ সাহাবৰ অনুমতিৰে, জিহুত
বজা লাল সিংহে অধিক সেনা পঠাইছে; আৰু
বজা লাল সিংহে শত্ৰু উঠি তাক জতে পাই ততে
ধৰি কাঁহি দিবলৈ আগ্যাত কৰিছে।

মিচৰ দেশৰ অধিকাৰৰ নাম জিহুত মেহমেত
আলি, তেঁও মৰিলে তেঁওৰ পুত্ৰ জিহুত ইব্রাহিম
পাচাই সেই দেশৰ অধিকাৰ পদ পাব। সেই ইব্রা-
হিম পাচাৰ জন্ম ১৭২৭ সঁকত হৈছিল। ১৮২০
সঁকৰ পৰা জি জি বন আপোন পিত্ৰিৰ ৰাজ্যত
হৈছিল, সেই বনবোৰত সকল সেনাবিলাকৰ ওপ-
বত, তেঁৱে প্ৰধান সেনাপতি হৈছিল; বন বিগ্ৰহ-
বোৰ গলত, ১২ বাৰে বচৰৰ পৰা এতিয়ালৈকে
তেঁও সেই আপোন পিত্ৰিৰ তলে ৰাজ্যৰ কৰম
বুধিৰে কৰি আছে; বৰ্তমান সঁকৰ জুন মাহত
ইব্রাহিম পাচাই ইংলণ্ড আৰু ফুফি দেশবোৰ
চাবলৈ গৈছিল, আৰু জিহুত মতি মহা বানি আৰু
ফুফি বজা, সকলো ডাকবিয়াবিলাকে বৰ মৰ্জতা
কৰিলে; আৰু প্ৰধান নগৰবোৰত জি জি বৰ
কৰম আছিল, তাকে সুন্দৰ ৰূপে গাঁৱে গাঁৱে,
নগৰে নগৰে চাই ফুৰিলে। তেতিয়া বৰ ভদ্ৰ
লোকবিলাকে অতি আদৰ কৰি, বৰ খানা খুআই,
অনেক সন্মান কৰিলে, পাচে তেঁও আগষ্ট মা-
হতে আপোন দেশলৈ উভতি গল। ইউৰপত

Ibrahim Pasha.

জি জি দেখিলে, তেঁও বিস্ময় মানি বৰ সন্তোষ
পালে। আপোন দেশ নতুন বুধিৰে পালি, আ-
পোন ৰাজ্যৰ মানুহবোৰ, ইউৰপিয়া মানুহৰ নি-
চিনা সকলো কৰম কৰিবলৈ উপাই কৰিব এনে
আসা কৰিছে। সেই ইব্রাহিম পাচাৰ মূৰৰ নকচ
উপৰত লিখা আছে।

কলিকতা নগৰৰ পৰা জোআ হাৰিকানাথ
ঠাকুৰ বাবু ইংলণ্ড দেশত আগষ্ট মাহৰ প্ৰথম
তাৰিখে মুক্ত হ'ল। তেঁৱে আগৈ এবাৰ ইংলণ্ড-
লৈ গৈ মাহ চাৰেক থাকি উভতি আহিল। কিন্তু
কলিকতাত থাকি লৰি, বহু নো পোআত পুন-
ৰাই ইংলণ্ডলৈ গৈছিল, তাতে মাহ চাৰেকলৈ
ভাল হৈ, ইংলণ্ড, আয়ৰলণ্ড, স্কটলণ্ড, আৰু
ফুফি দেশত ফুৰিছিল, আৰু জিহুত মতি মহা বা-
নি, সকলো প্ৰধান লোকে, আৰু ফুফি দেশৰ
বজা ডাকবিয়াবিলাকেও বৰ মৰ্জাতকৈ সন্মান
কৰিছিল। মৰোতে তেঁওৰ পুত্ৰ নগেন্দ্ৰনাথ
ঠাকুৰ তেঁওৰ লগত আছিল। তেঁওৰ মুক্ত্যৰ বতৰা
সুনি, ইংলণ্ডৰ লোকবিলাক, কলিকতাত থকা
সকলো ইউৰপিয়া আৰু হিন্দুবিলাকেও বৰ
অসন্তোষ পাইছে। তেঁওৰ বয়স ৫১ একাঠন
বচৰ হৈছিল, তেঁও সকল বাঞ্ছনতকৈ জাতিত
অতি উত্তম; আৰু বৰ দানি আছিল, দেশ ভাল
হবৰ নিমিত্তে মানুহবিলাকৰ অতি হিত দায়ক

আৰু বৰ উপকাৰি আছিল। নৱেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত দ্বাৰিকানাথ চাক্তৰ মাকুচা দিয়া জাৰ।

আল্জিৰিয়া দেশত আৰু মানুহে সৈতে ফু-ফি সেনাবিলাকে অনেক দিনৰে পৰা বন কাৰ-চিল, আৰু সেই দেশৰ এডাগ ওৰান নামে, ফু-ফি সেনাবিলাকে আৰু মানুহক বেৰি ধৰি জুলাই মাহত ৬০০ স মান মাৰিলে।

টাইটি মাজুলিত বনৰ কথা জি প্ৰথম নম্বৰ অকনোদইত লিখিছিল, তাতে এতিয়াও বন কৰি আছে, আৰু তাৰ ওচৰতে সুআহিনি নামে মাজু-লি এটাত জানোআৰি মাহত ফুফি মানুহে, আদি বানি মানুহবোৰৰ লগত জুখ কৰাত ১৮ জন মৰা ৪৩ জন আধা মৰা হৈছিল, আৰু কোনো পত্ৰত লিখিছে সেই মাজুলিৰ মানুহে ফুফি সেনাবিলাকক জিকি খেদিলে। টাইটি, আৰু তাৰ ওচৰত থকা মাজুলিবোৰৰ বতৰা ইং লণ্ড নাউবা কুঞ্জে দিকলিকতালৈ আহিব লাগে দেখি, আৰু

টাইটিৰ পৰা জাহাজৰে সহহটক মে জাই দেখি ভীৰে পৰা বতৰা পাবলৈ বহুত দিন লাগে।

মেক্‌চিকো দেশত আমেৰিকা মিল দেশে সৈতে বন কৰিবলৈ সকলো গাঁৱৰ পৰা নতুনকৈ নাম লিখি মেক্‌চিকোৰ অধিকাৰে গেনা গোটাইচে, আৰু আমেৰিকা মিল দেশৰ পৰা ১৫০০০ পোষ্টেৰ হেজাৰ মান গেনা সিইতৰ বিৰোধে তালৈকে গল। আৰু সাগৰত থকা জি কোনো মা-জুলি মেক্‌চিকোএ পালিচে, আমেৰিকাৰ বনুআ জাহাজবোৰ গৈ সেই মাজুলি খন চেৰেক জিকি ৰাখিচে। আৰু কোনো সমাচাৰ দৰ্পনত লিখিছে বোলে, মেক্‌চিকো দেশৰ ভিতৰৰ কোনো ২ ভাগে বনত চল পাই, আগৰ অধিকাৰত বিৰোধ হৈ, আপোনাৰ ভাগে ভাগে নতুনকৈ বেলেগে অধিকাৰ পাতি সিইতৰ ইচাৰ ঘোআৰাই চলিচে।

২৪ অক্টোবৰ ডাক লণ্ডনৰ পৰা ৰামে আৰ্হি ২ অক্টোবৰত কলিকতা পাই, তাৰ পৰা ২৪ ডা-ৰিখত সিবল গব অসম পালেহি।

থেইম্‌চ নৈৰ তলে দি সুকল্লা বাট কৰাৰ বিবৰন।

The Thames Tunnel.

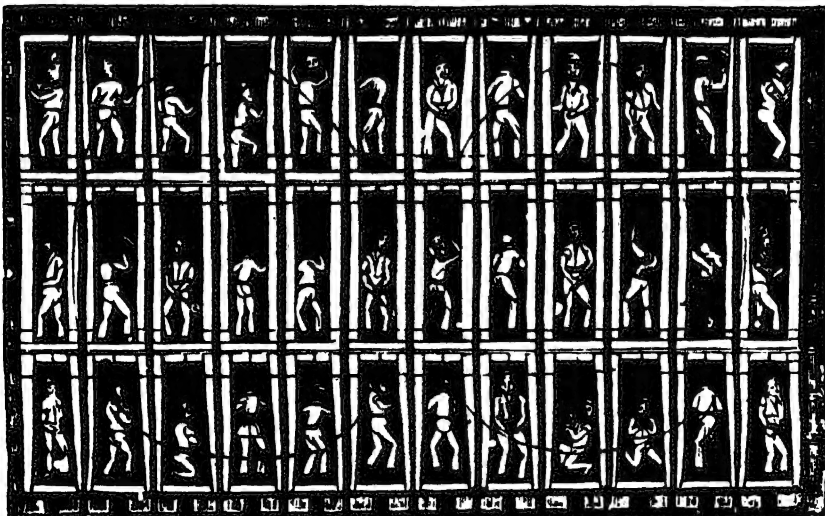
ইংলণ্ড দেশৰ প্ৰধান নগৰৰ নাম লণ্ডন। সাগৰৰ পৰা তালৈ ৬০ মাইল মান দূৰৈ, সেই নগৰৰ মাজে ৰেইন্‌ নামেৰে নৈ এখন গৈ সাগৰত পৰিচে; সেই নৈয়ে দি লণ্ডন নগৰত বেহা বেপাৰ কৰি বলৈ অতি সহজ জাহাজবোৰ সকলো দেশৰ পৰা অহা জোআ কৰে, আৰু কোনোদিনত সেই জাহাজবোৰ গনোতে পোষ্টেৰ হেজাৰ মান লেখা জাই। ইপাৰ সিপাৰ হৈ অহা জোআ কৰিবলৈ বৰ চিকনকৈ সজা সিল আৰু লোৰ সাঁকো খনচেৰেক আছে, কিন্তু জন্তে আৰু এখন সাঁকো নকৈ-

সাজিবলৈ বৰ কাৰ্জ আছিলে, তাতে অতি সবহ জাহাজবোৰ অহা জোআ কৰিব লাগে দেখি, সাকো সাজিব নোআবিলে।

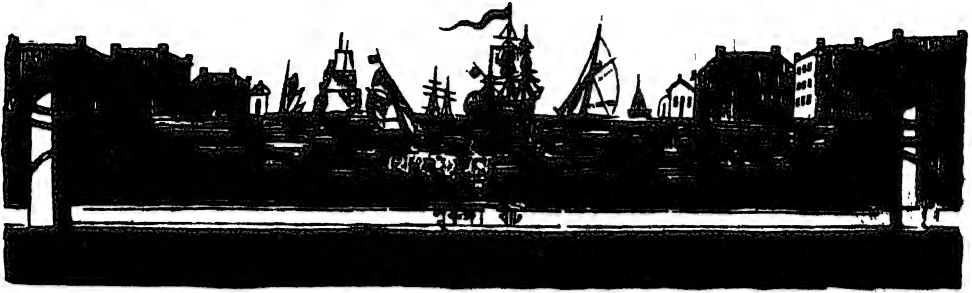
এই হেতুকে সুবুধি মানুহ জনচেৰেকে ভাবি চিন্তি, সেই ঠাইতে নৈৰ তলে দি মাটি খানি সুক-জা বাট সাজিব পাৰিম বুলি মনত থিৰ কৰিলে, আৰু ১৮০২ সঁকত, সেই বাট সাজিবৰ নিমিত্তে এক কল্মানি পতা হৈছিল। তেতিয়া নৈৰ পৰা ২২০ হাত দূৰতৈ, এটা বৰ গাঁত ৫১ হাত দৈৰ্ঘ্য আছিল। সেই গাঁতৰ পৰা তলে তলে সমানকৈ বৰ সুমেৰে আৰু অনেক বুধিৰে ৬৩৫ হাত দূৰলৈ খানিলত, ওপৰৰ পৰা নৈৰ তলি ফুটি পানি সবৰি, বালি আৰু মাটি এই সকলোৰে সেই খন বাটটো ভৰিল; এই হেতুকে বেলিএ বেলিএ এই কপে হোআত বাট সৰকাৰ নোআ-ৰিম বুলি, মনত বিচাট লাগি, জিসাত বচৰ অতি দুখেৰে খানিলে, সেই সুক-জা বাটৰ বৰ কৰম এৰি পেলালে।

১৮২৩ সঁকত ত্ৰিভুত চেব আই. এম্. বুয়েল সাহাৰে এক জাতৰ এটা পোকে জাহাজৰ কাঠ বিক্ৰি বাট কৰা দেখি, তাৰে পৰা বুধি পাই এক নতুন জন্তু সাজিলে। তাৰ দোআৰাই সেই সুক-জা বাট খানি সৰকাৰ পাৰিম বুলি ভাবি, নতুন এক কল্মানি গোট খাট সৰহ কপ চপাইছিল,

আৰু ১৮২৫ সঁকত, দৈৰ পৰা ১০০ হাত দূৰ নকৈ সুক-জা বাট খানিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথমতে তা-তে এক লোৰ খাৰ থকা বৰ গুল এটা মাটি ন খনাকৈ বাটৰ মুখত পাতি তাৰ ওপৰত ১০০ হাত মেৰ ২৮ হাত ওখ, ২ হাত দাঠ, ২৮৮০০ মোন গধুৰ, ইটাৰে এনে এটা বৰ ফোঁপোলা চুজা কুমাৰৰ পাট নাদৰ নিচিনা সেই গুলৰ ওপ-ৰত সাজিলে; আৰু সেই বৰ ফোঁপোলা চুজাৰ ওপৰত ৩০ বিলাতি ছোঁৱাৰ সক্তি নিচিনা ভা-পৰ কল পাতি ধৈছিল; তাৰ জন্তুৰ দোআৰাই সেই চুজাৰ মাজৰ পৰা পানি, মাটি, আদি কৰি বাহিৰলৈ উলিয়াই দিয়াত চুজাটো আপুনি ৪২ হাত মানৰ তললৈ বহিল। সেই ৪২ হাতৰ তলৰ পৰা পানি নিগৰি বৈ থাকি ঠাই জেকা ন হবলৈ পোনকৈ এক সৰু গাঁত ১৬ হাত দৈৰ্ঘ্য আ-কও তললৈ খানিলে। সেই বৰ চুজাৰ গুৰিৰ পৰা ২৬ হাত বহল ১৫ হাত ওখতৈ সুক-জা বাট তলে তলে সমানে পোনকৈ খানিবলৈ ধৰি-লে। তাতে খন মানুহবিলাকে চলেৰে বন কৰি-বলৈ, আৰু ওপৰৰ পৰা মাটি ন খহিবলৈ সেই নতুনকৈ সজা জন্তু (জি সিল্প্ নাম ধৈছে) তাকে বাটৰ মুখত পাতিলে, সেই সি, স্টো এই দৰে থিৰ কৰিলে; ১৫ হাত ওখ, ২ হাত বহল, আৰু দুই দাঁতিত কাঠ নাই, তাতে মানুহ থিয় হৈ বন

মানুহবোৰে আপোন আপোন খোঁটালিত সোমাই বন কৰাৰ নকচা।

কৰিব পৰাকৈ বৰ সৰু ৩৬ একুৰি সোলেট। কোঁপোলা চন্দুক একে দৰে সমানে সাজি, সা-
ৰিত বায়েটা বায়েটাকৈ তিনি সানি (এতিয়া
পৰ্ছি অহা পিঠিৰ ভলৰ নকচাৰ দৰে) সমানকৈ
থলে; সেই খোঁটালিএ পতি এক এক মানুহ সো-
মাই একে লগে খানি থাকে, আৰু সেই ভাপৰ
কলেবে খৰা মাটিবোৰ ওপৰলৈ উলিয়াই নিএ।
জেতিয়া খানিবলৈ হাতে ঢুকি নে পাই, তেতিয়া
সেই সিল্পটো কলেবে চেলি দিএ। মাটি খনাবিলা-
কৰ পাচে পাচে পকি বন্ধা ৰাজ মিস্তিবিবোৰে
ইটাৰে বান্ধি নিএ, দহ বাবে হেজাৰ মান ইটা নি-
ভৌ নিভৌ খৰচ হৈছিল; আৰু আটাই এন ইটাৰে
পকি কৰিলে। তাৰ ওপৰ ভাগক দুটা খেনু ভিৰি-
য়া কৰি বান্ধিলে, (৭৫ পচলতৰ পাতৰ এই কখাৰ
মুৰত জেনেকৈ নকচা লিখা গৈচো) তাৰ একালে
গাৰিবিলাক, অৰ্থাত্‌ ৰথ, জাবলৈ আৰু একালে
আহিবলৈ বাট, আৰু দুই দাঁতিএ মানুহবিলাক
অহা জোআ কৰিবলৈ বাট কৰিলে; সেই খেনু
ভিৰিয়া বাটৰ মাজে দি দিখলে দিখলে গোটেই
এন পকি বেৰ কৰিলে। দুই কালে মুখত জি বৰ
খিয় গাঁত কৰিলে, সেই গাঁতে দি সুকজা বাটলৈ
নামি মানুহবোৰ অহা জোআ কৰিবলৈ খুৰনিয়া
এটখটি বান্ধি দিচে, আৰু গাৰিবিলাক আহিবলৈ
আৰু জাবলৈ জি দুই বাট, তাকো বৰ এটা খুৰ-
নিয়া কৰি পকাই পকাই নমাই দিচে। সেই সুক-
জা পথ দিখলে ৮০০ হাত, মৈবহ জোখ ৫৬৬
হাত হৈছিল, আৰু ইয়াক বান্ধিবলৈ হাতে পতি
৫৬০০ মান ৰূপ ভগন হৈছিল, মুঠে খৰচ হো-
আ ৰূপ ৪৪৬০০০০ চোআলিচ লাখ তিনি
কুৰি হেজাৰ হৈছিল।

নৈৰ ভলৰ পৰা সুকজা বাটলৈ ৪২ হাতৰ

জীভৰ হলেও, তেও সাজোঁতে নৈ এন ২ দু বেদি
কুটি মাটি পানি ভললৈ সোমাই, সেই বাটটো
ভহিল। কিন্তু তেতিয়া ১৬০০০ মোন মান মা-
টি মোৰত ডহাই নাৰেবে লৈ সেই ওপৰৰ পা-
নিৰ পৰা কুটী চাইত পেলাই বিছা মাৰিলে। নৈ
এন দুভিৰ বেদি কুটিবৰ পাচত, সাত বছৰলৈ বন
কৰা মানুহবিলাকে খৰচ নো পোআ হেতুকে
কাম বন্ধ কৰিলে। তাৰ পাচত নৈক সৰহ ৰূপ
গোটাই আৰুও খানিবলৈ ধৰিলে। আৰু ১৮৪৩
সংকত নিচইকৈ পূৰ হল; সেই কৰম জিমান দুখ
আৰু শ্রমেৰে কৰিলে, তাক কৰই নোআৰি।
ইমান দিনলৈ সৰহ মানুহবোৰে এনে বৰ কটিন
কৰম কৰিলতো, আৰু ওপৰৰ পৰা মাটি পানি
খহি পৰিবৰ অতি ভই ধকাতো, সেই বৰ কৰম
পূৰ হোআ দিনলৈকে, বন কৰাবিলাকৰ মাজৰ
মুঠে সাত জন মানুহ মাখোন মৰিল। সেই বৰ
আচৰিত সুকজা বাট সাজোঁতে বাটৰ দুই কা-
লে সৰহ চাকি লগাই পহৰ কৰি নিভৌ নিভৌ
চাৰিও কালৰ পৰা সৰহ মানুহ আহি গাই পতি
॥ আঠ অনাকৈ ধন দি সেই বাট চাইহি। আৰু
এতিয়া পিতলৰ খুঁটা দি চায়ে চায়ে চাকি লগাই
থাকে। জি জিমানুহ, খোঁৰা, গাৰি আদি সেই বা-
টে দি আই, জেনেকৈ ঘাট্টেয়ে ধন লই, তেনেকৈ
ভাতো লই, আৰু নৈৰ ওপৰত থকা সাকোবোৰ-
তো অহা জোআ কৰাত সেই ৰূপে বেচ লই।

প্ৰিথিবিৰ ওপৰত কোনো দেশতো নৈৰ ভলে
এনে সুকজা বাট কৰা সুনাই। এতিয়া তেনে ন-
কুনকৈ আচৰিত কৰম কৰা জীভত চেৰ আই. এম.
বুয়েল সাহাৰৰ নাম, আৰু কৰম কৰোআ মানুহ বি-
লাকৰো সেই বৰ জনসা আঙ্গলৈকো বৈ থাকিব।

এই ওপৰ নকচাত জি জিআহাজ আৰু নাও-

বোৰ দেখা জাই সেয়ে খেইফ্ নৈ, আৰু দুয়ো লাভ স টকা হই, এই দৰে চুৰি আৰু অতি সুন্দৰ পাৰে লগ্নন বগবৰ ঘৰ দেখা জাই; নৈৰ তলৰ কপে পতা সজালে তাৰ দৰ ৬০০০ চ.হেজাৰ জি বগা চিন, সেয়ে সুকজা বাট; সুকজা বাটৰ মান টকা হই, আৰু লোৰে জদি হৰিজন্তু সজাই তলে ওপৰে জি কলা আছে, সেয়ে মাটি। ১ তাৰো দৰ পাঁচ লাখ মান টকা হই।

লোৰ বিবৰণ।

On Iron

প্ৰিথিৰিৰ মাজত লো উত্পন্ন নো হোৱা ঠাই প্ৰাই কোনো দেশত নাই, আৰু সকলো খাদুতকৈ লো কিছু বিহু তথ্যপি অনেক কাৰ্জত লাগে, সেয়ে নহলে প্ৰিথিৰিত মানুহৰ কোনো কৰম নচলে; এই কাৰনে সকলোএ আদৰ কৰে, আৰু লো সামান্য হেতুকে ইহুৰে তাক সকলোতে উত্তম কপে প্ৰকাশ কৰিচে। আৰু সকলো খাদুতকৈ সি বৰ টান, এই কাৰনে আন খাতুবোৰতকৈ তাক গেলাবলৈ আৰু আউটিবলৈ বৰ সুম কৰিব লাগে আৰু পানিতকৈ লো আঠ গুনৈ গধুৰ।

আৰু লোৰ এনে এটা বেয়া গুণ আছে, কিয়নো তাত মামৰ পৰি লগতেই নষ্ট কৰে। কিন্তু এনে লো মানুহে ওৰে গুৰি কৰি দৰবৰ নিচিনাকৈ খাই, তথ্যপি পেটত একো দুগুন ন কৰে, কিন্তু সবিলত বদ সক্তি হই। আৰু জতে লো উত্পন্ন হই, তাৰে পৰা জদি পানি ওলাই, সেই পানিকো মানুহে দৰব বুলি খাই।

আৰু সোন, কপ এই দু বিধ খাদুৰ অলঙ্কাৰ ন কৰা হলে বৰকৈ কোনেও আদৰ ন কৰিলেই-তেন, এই হেতুকে এই দু বিধ খাদু বৰ কামৰ জোগ্য ন হই। কিয়নো বৰ সুমেৰে অলঙ্কাৰ গাইলেও, তেও সেই অলঙ্কাৰৰ দৰ দু গুনতকৈ কোনো কালে নে বাহে। কিন্তু লোৰ সঁজুলি বৰ দুখেৰে ভালকৈ সাজিলে, সেই লোৰ সঁজুলিৰ দৰ লিমা নাইকিয়া হই। জদি দহ টকা কপৰ এটকা সোন কিনি, বৰ পুতসার্থ কৰি উত্তম কপে অলঙ্কাৰ সজাই, তেও তাৰ দৰ ২০ টকাতকৈ সবহ কোনো কালে ন হই। কিন্তু দহ টকা কপৰ লোৰে, বা, কোৰ আদি কৰি সৰু সৰু বস্তু ভালকৈ সজালে, তাৰ দৰ ৩০ টকা পৰ্জন্তু হই, আৰু তাত বস্তু চুলা চোকা বা চক সজালে, তাৰ দৰ ৪০ টকা হই; জদি বেজি সজাই তাৰ দৰ ৭০০

আৰু লোৰ স্বভাও এই, প্ৰথমে আউটি পাগো-তে ভালকৈ কোৱাৰ নোআৰি চলআকৈ পতাকে আদি কৰি ই সি সঁজুলি সজাই, কিন্তু সেইবিলাক লগতেই ভাগে, আৰু লো জুইত দি, বৰকৈ বজা কৰি হাৰুৰিৰে কোৱালে, সেই লো বৰ টান হৈ নে ভাগে। আৰু লোকে পগালে ভিখা হই, সেই ভিখা বৰ টান, আৰু ভিখাৰ জন্তু বৰ সুম্ম, তাকে ভালকৈ কৰিব পাৰিলে, অনেক দৰ হই, সেই ভিখাৰ দুটা গুন আছে। আৰু সেই ভিখাৰে লোৰ বৰ মুটুকি কাটিব পাৰি, দাকে আদি কৰি কাটিব পৰা বস্তু জি জি আছে, সেই সকলোতে ভিখা দিএ, কোনোএ ভিখাৰেও সজাই, খুৰ, চুৰি, আৰু বেজবোৰৰ ভাল ভাল অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ সজাৰ লাগিলে ভিখাৰেহে সজাই, কিন্তু লগতেই ভাগে। আৰু তাৰে তৰোআল সাজে, সেই তৰোআল দুই মূৰ গোটাই ভিৰালেও নে ভাগে, বেকাও ন হই, এনে লো জিমানহে কামত লাগে তাৰ অন্তেই নাই, আৰু সোনতকৈ লোৰ দৰ অলপ মাথোন, তেও লো বহুত কাৰ্জত লাগে, লোৰ কত সঁজুলি লাগে তাক গনিবই নোআৰি, তেও সকলো দে-সতকৈ ইংলণ্ড দেশত লোৰে অধিক কাম কৰে, তাতে লোৰ গোলা আৰু দোকান কৰি থৈচে, বৰকৈ বেপাৰ কৰা হেতুকে বেলবদ অৰ্থাত কলৰ বথকে আদি কৰি লোৰে কাম বাহিহে গৈচে। ইংৰাজ ১৭৪০ সনকে আদি কৰি, ইংলণ্ড দে-সত বচৰি বচৰি ১,১০,০০০ এক লাখ দহ হে-জাৰ মোন লো সজাই থৈছিল, কিন্তু এতিয়া ক্ৰমে ক্ৰমে বাহিঁ জোআত ১৮০৬ সনত ৭৫০০০০০ পঁচসত্তৰ লাখ মোন লো হই। আৰু ১৮২০ সনত ১২০০০০০ এক নিছত দুই লাখ মোন লো সজাই থৈছিল, পাচে ১৮৪০ সনত ৩০০ মোন লো লৈছিল, সেই লোৰ সামান্যতে দৰ ৩০ মোন লোত ১০০ টকা হলে বচৰেবচত উত্পন্ন ১০০০০০০০০ এক লাখ হেজাৰ টকা হই। অসম দেশৰ সকলো পৰ্বতত লো আছে, কিন্তু

অসমিয়া মানুহে তাক বুজ নে পাই এলাহ কবি থাকে, অনেক বৰিয়ার বহু উপকাৰি এনে লো বিচাৰকৈ পৰ্বত নে ধানে, আপোনাৰ অৰ্থ বা-
হিবলৈ, আৰু দেশৰ উপকাৰ হবলৈকো কোনেও
একো পুৰসৰ্গ ন কৰে ।

হ.

মিচৰ দেশৰ বিসই ।

৪৪৭৮.

অলপাবনৰ অলপ দিনৰ পাচে মিচৰ দেশত
লোকৰ বসতি হল, সেই দেশত বিদ্যা অভ্যাস
অনেক হৈছিল, জোতিষ গননাত নিহঁতে সৰু-
লোৰে আদি আছিল । এই দেশৰ পৰা গ্রিক দে-
সলৈ, আৰু আন আন দেশলৈ জোতিষ, সি-
দ্ধ, আৰু আন আন বিদ্যা বিয়াপি গল । সেই
ঠাইৰ আৰ্ছৰ চিহ্নস্থাপিত কৰম পিৰামিড, অৰ্থাত্ত
ৰাজ বংশৰ মৈদাম । এই পিৰামিডবিলাকৰ
মূল চাৰি চুকিয়াকৈ পাতি, ক্ৰমে ক্ৰমে আগলৈ
সকলৈ লাজিলে; তাৰে ভাজৰ পিৰামিডবিলাকৰ
মাজে এটা ওখই পাঁচ স ত্ৰিগ হাত, আৰু মূল
ভিত্তিৰ প্ৰতি দিমে পাঁচ স ত্ৰিগ হাত; তাৰ মূল
ভিত্তি মেটাল গাঁথোতে, এক লাখ মানুহে দহ
বচৰ সুম কৰিলে, আৰু সেই এক লাখ মানুহে
কুৰি বছৰে তাক গাঁথি এঁটালে, তাৰ ঐশ্বৰ্য্যবিলা-
কৰ বন কৰা দিব ধৰিতে, সিহঁতৰ ধোআ, পি-
য়াজৰ খৰচেই দুই লাখ কপ ভগন হল । সি
প্ৰাই চাৰি হেজাৰ বছৰৰ আগৈএ সজা হলেও
আজিলৈকে আগৰ ভাৱে আছে ।

মিচৰ দেশৰ পৰা মানুহবিলাকে গ্রিক দেশলৈ,
আৰু ভূমি মাজৰ সাগৰৰ উত্তৰ পাৰলৈ গৈ তা-
তে প্ৰথমে বসতি কৰিলে । মিচৰ দেশ অনেক কা-
ললৈকে তাৰ নিজা বজাবিলাকৰ অধিনত আ-
ছিল । পাচে খ্ৰিষ্টৰ জন্মৰ ৫২২ বছৰৰ আগৈএ,
পাৰস দেশৰ কোৰেস বজাই সেই দেশ জই কৰি-
লে, আৰু সেকন্দৰ সাহাৰ দিনলৈকে সেই দেশ
পাৰস বজাৰ তল হৈ থাকিল, পাচে সেকন্দৰ সা-
হে কোৰেসক বজা ভাঙ্গি, মিচৰ দেশক আপোন
অধিন কৰি, সেই ঠাইতে এখন নগৰ পাতিলে,
আৰু আপোন নামৰ অনুসাৰে ঠেঙে তাৰ নাম
সেকন্দৰ আৰাধ ধলে ।

এই সেকন্দৰ বান্দনাই, জি জি দেশ জই কৰি-
লে ঠেঙেৰ মনৰ পাচত আপোনাৰ সেনাপতি-
বিলাকে সেই সকলো দেশ সিহঁতৰ মাজত ভাগ
বাটি ভোগ কৰি থাকিল । মিচৰ দেশ ভলিমিৰ
ভাগত পৰিল, আৰু তাৰ সন্তান সন্ততিবিলাকে
খ্ৰিষ্টৰ জন্মৰ আগৈএ চোআলিচ বছৰলৈ ভোগ
কৰিলে । সেই সঁকত বোমিয়া লোকে মিচৰ দেশ
ললে, আৰু সিহঁতৰ আপোনাৰ বান্ধাবিলাকৰ
লগত মিলালে । ভলিমি বংশৰ মাজত বিখ্যাত
বুধি হোআতে আৰু এটা পুথি লালি ঠেঙাৰ
কৰা হেতুকে এই বংশৰ নাম পুথি হল, সেই
পুথিসালিত আঠ লাখ পুথি আছিল । ভলিমি
কাইনৰে অধিকাৰ হোআ কালে সেই নগৰৰ
ওচৰ এখন ঠাইতে কুই লগা হেতুকে, এই পুথি-
বিলাকৰো এভাগ পুথি গল । ইয়াৰ পাচে আৰুও
সেই পুথিৰ লক্ষ্য বাহিৰলৈ, কিন্তু খ্ৰিষ্টৰ
৬৪০ সঁকত ওমাবখালিক নামেৰে এটা দেৱাই
সেই আটাইবিলাক পুথি ভাঙ কৰিলে । ম.

উত্তৰাণা অক্টোবৰ দুৰি, ইউৰপৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথম আহিবৰ কথা ।

First Discovery of the Passage around the Cape of Good Hope.

(Continued from Page 71.)

পাঁচ স বছৰ হলত কল্লাচ প্ৰথমে জনা গল;
তাৰ বিসৰে আগৰ অকনোদইত লিখা গৈচে ।
কল্লাচ জনা হলত, পাচে লোকৰ বানিজ্য বৰ-
কৈ বিধি হল; আৰু সকলো দেশৰ মাজত পৰ্চু-
গিচবিলাকে সেই কল্লাচৰ বোআবাই বানিজ্য
সৰহ লাভ কৰিলে; পূৰ্ব কালত পৰ্চুগিচবিলা-
কৰ প্ৰায়ে সকলো দেশ মচলমানৰ অধিন আচি-
লে, কিন্তু এই কালত পৰ্চুগিচবিলাকে মচলমান-
বিলাকক সেই দেশৰ পৰা দূৰ কৰিলত নিবিলা-
কে আফ্ৰিকা দেশলৈ পলাই গল । পৰ্চুগিচ লো-
কে সিহঁতক পৰাজই কৰিবলৈ সন চৈধ্য স বাৰ
সঁকত আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম ভাগলৈ গল, আৰু ক্ৰমে
ক্ৰমে বুধি পাই, পশ্চিম ভাগৰ পৰা; এস বছৰৰ
ভিতৰত আফ্ৰিকাৰ অস্ত্ৰ সিমালৈকে আহিল ।
এই সকলো কথাৰ পৰা এই জনা জাই, যে সুখ
সন্ততিৰ জোগ্য পূৰ্ব দেশৰ বন্ধৰ নিমিত্তে, পশ্চিম

দেৱৰ লোকবিলাকৰ সৰ্বদাই চেষ্টা আছিল, আৰু সিহঁতে সেই বন্ধৰ লাভৰ কাৰণতো নানা পথ আৰু উপাই কৰি আছিল, জিহেৰু বানিজ্য নদিব সোঁতৰ দৰে; যদি এটাইতে বন্ধ হই, তেন্তে আপোনাৰ নামিতে আন এটা বাট কৰে।

সেই চৈধ্য স বাৰ সঁকৰ পৰা চৈধ্য স ভেসফি সঁকলৈকে পৰ্জুগিচৰ লোক বিলাকে বাৰে বাৰে জাঁওতে আক্ৰিকাৰ পচিম পাৰে ক্ৰমে ক্ৰমে সাত স ক্ৰোস গল, আৰু সিহঁতে জাঁওতে জাঁওতে সমুদ্ৰৰ পাৰ জে পূৰ্ব দিসলৈ গৈ আচে ইয়াকে দেখিলে; তাতে আলা পালে, জে এই দিসৰে পৰা ভাৰত বৰ্ষৰ পথ পাৰ। চৈধ্য স চয়ানি সঁকত পৰ্জুগিচৰ বজাই অনেক জাহাজ জুগুত কৰিলে, আৰু দৈয়াল নামে গিয়ানি, অথচ বৰ সাহসিক এজনক জাহাজৰ অধিপতি পাতি দিলে, আৰু আগ্য দিলে জে আগৰ নাৱৰিয়া জি বাটে গৈছিল ভূমি সেই বাটে দ্বি ভাৰ পৰা দখিনে জত দুবলৈ জাব পাৰা ভত দুবলৈ জাব। তেও পাঁচ স ক্ৰোস নতুন পথ, আৰু ন জবা সাগৰে দি চলিলত জাহাজৰ মানুহে জাবলৈ সন্মতি ন হল, শুখালি সিহঁতকে আপোনাৰ অধিন কৰি, আক্ৰিকাৰ দখিন নিয়া পৰ্জন্তে গল; কিন্তু সেই চাইতে এনেহে কৰ হল, জে তাতে সেই চাইৰ নাম কৰমই অন্তৰিণ বাধি, আপোনাৰ দেসলৈ উভতি আহিল। তাৰ বজাই এই কৰ্ম নিধি হোআত বৰ আনন্দিত হৈ, উত্তমালা অন্তৰিণ নাম ধলে। ইয়াৰ পাচত চই বছৰ কলম্বচে আমেৰিকা পুখমতে দেখি বদেসলৈ উভতি আহিল, আৰু তাৰ কৰ্ম সুনি সকলো লোকে অজুত মানিলে, ইয়াতে পৰ্জুগালৰ বজাই ভই পাই ভাবিলে, জে আমাৰ লোকবিলাক জি দেস বিচাৰিবলৈ গৈচে ইয়াক যদি কলম্বচে আগৈ গৈ অধিকাৰ কৰে, তেন্তে আমাৰ উদ্যম বিফল হব। এই নিমিত্তে সি বোম্বৰ পাপাৰ চাইলৈ নিবেদন পত্ৰ লিখি দিলে; পাপাই সেই কালত ইউৰপৰ আটাই দেৱৰ ধৰ্মৰ অধিকাৰ আছিল, সি আপোনাকে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত ইশ্বৰৰ প্ৰতিবিম্বি বুলি জানিলে, আৰু সি পত্ৰ পাই আপুনি কল্পনা কৰা পৰাক্ৰম অনুসাৰে এখন দান পত্ৰ লিখি দিলে, তাতে

প্ৰিথিবিৰ পূৰ্ব ভাগে জিমান দুবলৈ পৰ্জুগিচ লোক জাব পাৰে, সিমান দেস সিহঁতক দিলে, আৰু পচিমৰ ভাগে জ্বানিয়া জিমান দুবলৈ জাব পাৰে আটাই দেস সিহঁতকে দিলে। এই আনন্দ পত্ৰ পাই, সঁক চৈধ্য স সাতাতৈ সঁকে পৰ্জুগিচৰ বজাই ভাৰত বৰ্ষৰ দৰ্শনৰ নিমিত্তে তিনি খন জাহাজ জুগুত কৰিলে, আৰু খাবৰ বেইনিৰে এখন জাহাজ, আৰু সিহঁতৰ ভিতৰত এস সাটি নাৱৰিয়া আছিল, আৰু বাল্কা-দি-গামা সিহঁতৰ অধিকাৰ হল। জাবলৈ ওলোআবিলাকে, জোআ দিনৰ আগ নিসাতে ইশ্বৰৰ মন্দিৰত গৈ, গোটেই নিসা পুৰ্ণনা কৰিলে, পাচ দিনা লিস্বন মগৰৰ লোকৰ দোআৰাই সাগৰৰ পাৰ ভৰপূৰ হল, আৰু পুৰহিতে সুচি বস্ত্ৰ পিন্ধি, গিত গাই ইশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰি কৰি আগলৈ জাব ধৰিলে। তাকে দেখি সেই চাইতে জিমান মানুহ আছিল, সিহঁতেও একে কালতে ইশ্বৰৰ চাইত পুৰ্ণনা কৰিলে। সকলোএ জানিলে, জে এই জাবলৈ ওলোআ মানুহবিলাক নিচই মৰনৰ মুখতে সোমাইচে, (অৰ্থাত আটাইবিলাক মৰিব)। নাৱৰিয়াৰ পিজি মাজি, ভাই, বন্ধু আহি, ইএ সিএ ভিজিত ধৰি অনেক কান্ধিলে। গামা উতসাহি হৈও, ইয়াকে দেখি লোক কৰি তাৰ চকুৰ জল পৰিলে, আৰু সেই সেই মানুহবোৰৰ মাজে দি বৈগাই গৈ, জাহাজত উঠি পাল ভৰিবলৈ আগ্য দিলে। বজাই গামাৰ লগতে বহু জন কইদিয়া জগৰিয়া মানুহ পঠালে, আৰু সিহঁতক বুলিলে গামাৰ আগ্যৰ অনুসাৰে চলিলে, আৰু কোনো কঠিন কৰ্মলৈকে সিহঁতক পঠালে, সেই কাৰ্জতইতে সিধি কৰিলে মুক্তি পাৰি।

পাচে সেই চৈধ্য স সাতাতৈ সঁকৰ আঠ জুলাইত, গামাই টাগটৈন এহালে। অন্তৰিণৰ ওচৰ পালত পৰ্বতৰ সমান ওখ চৌ দেখিলে, আৰু জাহাজ এবেলি এবেলি আকানলৈ উঠে, আৰু এবেলি এবেলি পতাললৈ নামে। পাচে বানু জেভিয়া অলপ অলপ মন্দ হল, তেতিয়া নাৱৰিয়াবিলাকে গামাৰ ভৰিত পৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, জেন ইয়াৰ পৰা উভতি জাব; কিয়নো সাগৰ নিচই অগমনিহ; কিন্তু গামা সিহঁতৰ নিবেদন নে মানি পোনে

পোনে চলি গল, পাচে নান্দহিলাককে তেঁওৰ অহিত চিন্তিৰ ধৰিলে। গামাই ভাৱ আলচ বুজ পাই নিইতৰ মুখাৰিলাকৰ ভৰিত লোআ দিলে, পাচে নি, আৰু ভাৱ ভায়েকে আপোনাৰ হাতে হালি ধৰি কুমাৰি অন্তৰিণ খুৱিলে। কিছু দিনৰ পাচত মচলমানৰ অধিন এখন উপদিগ পালে গৈ; সেই কালতে পূৰ্ব দেশৰ সকলো বেপাৰ নি-ইতৰ অধিন আছিল, এই কাৰনে সেই সাগৰে ইউৰপৰ জাহাজ দেখি, নিইতে বৰ ভয় পালে, আৰু গামাৰ জাহাজ নষ্ট কৰিবলৈ কাৰ্য্য কৰি লে; কিন্তু নিইতৰ হাতৰ পৰা মুক্ত হৈ, আন উপদিগলৈ আহি ভাৱ পৰা ভাৱতৰসৰ কালে নিচই মুখ কৰি, একে বেলিয়েই দখিন দেশত থকা কলিকতা নগৰ পালেহি, আৰু কলিকতাৰ ওচ-বত থকা পৰ্বত দেখি, আটাই মানুহ আনন্দিত হল। সেই ঠাইৰ অধিকাৰে পুথমে গামাই সৈতে দেখা দেখি হৈ অনেক সন আচাৰ কৰিলে। কিন্তু পাচে মচলমানবিলাকৰ বুধিৰে ইউৰপৰ মানুহে সৈতে প্ৰবন্ধনা কৰিব ধৰিলে। পাচে গামা আপোনাৰ কামনা সাধি, ভাৱ দেশলৈ উভতি গল, আৰু মচলমানৰ বন্ধনা কৰাৰ প্ৰতিকাৰ কৰিবৰ কাৰনে, পুনৰাই অহা সময়তে নিইতৰ দুই তিনি নগৰ, আৰু অনেক জাহাজ নষ্ট কৰিলে। গামাৰ অহা জোআ দুই বছৰ দুই মাহ গল, ভাৱ লগৰ এস তিনি কুৰি মানুহৰ মাজত কেৱলে পঞ্চাশ জন মানুহ উভতি আহিল; নিইত সকলো পৰ্জু-গালৰ বজাৰ পৰা অনেক ধন আঁক মান পালে। এই বেলি ইউৰপৰ মানুহবিলাক পুথমে ভাৱত বসলৈ সাগৰৰ পথে আহিল, আৰু এই বেলি ইউ-ৰপৰ জাহাজো পুথমে উত্তমাসা অন্তৰিণ খুৱিল। এই কপে বাট পুনিধ হ'লত, পৰ্জুগিচ বিলাকে, আৰু ইউৰপৰ আন আন জাতি সেই বাটে দি ভাৱত বসলৈ আহিবলৈ, আৰু পূৰ্ব দেশৰ লো-কে সৈতে বৰ বেপাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে।

কোনো কোনোএ কই, গামাৰ এই পুথম উত্তমাসাৰ অন্তৰিণ খুৱি জোআ, আৰু ভাৱে ইউৰপৰ লোকৰ আগতে ভাৱতৰস প্ৰকাশ কৰা, কলহুচৰ কৰ্মৰ সমান প্ৰসংসা কৰিব লগা ন হই; তথাপি মানুহৰ বৰ কৰ্মৰ মাজত এই এটা দেখা

হব জিহেতু এই জোআতে এখন ন শ্ৰুতি জনা হ'ল। মিচৰ দেশে বি আৰু আলেজাজিয়াই বি বেপাৰৰ জি বাট আছিল, সেই বাট একে কালতে বন্ধ হ'ল, আৰু মচলমানবিলাকৰ সমুদ্ৰত পৰাক্ৰম লুপ্ত হ'ল। পৰ্জুগিচ লোকে কতক বছৰ ভাৱত বসি মাজত চাৱে চাৱে কোঁঠ বহাই, পূৰ্ব দেশৰ সকলো বেপাৰৰ লাভ ভোগ কৰিলে, আৰু নিইতৰ পৰাক্ৰম অনাথ্য কপে ব্ৰিটি হ'ল। কিন্তু ইতৰত বাহিৰে একো চিহ্নাই ন হ'ব। দুই স বছৰ হল পৰ্জুগিচবিলাক পূৰ্ব দেশৰ প্ৰাই সকলো রাজ্যত পৰাক্ৰমি আছিল, কিন্তু পূৰ্ব সিবিলাকৰ জি মহা অধিকাৰ আছিল, ভাৱ মাজত এতিয়া গুণা নামে এখন সৰু নগৰ কেৱল থাকিছে। ম.

মনুষ্য পুণ্যৰ পৰা পতিত।

Depravity of Man.

পুথমে ইহুৰে তিনি প্ৰকাৰ জিৰ শ্ৰুতি কৰিলে, নিৰ্মাণ, নিৰ্মল দূতবিলাক, নিইতৰ বাসস্থান স্বৰগ দিলে, আৰু আত্মা বহিত পছ সকল শ্ৰুতি কৰি, প্ৰিথিৰিত বাস কৰালে; মানুহক মাংস আৰু আত্মা এই দুই বিশিষ্ট কৰি, প্ৰিথিৰি আৰু স্বৰগ উভয় ধানে বাস কৰিবলৈ অধিকাৰ দিলে। সৰিল জেনেটক আত্মাৰ দান তেনেটক প্ৰিথিৰি স্বৰগৰ গমনৰ পথ মাজ; মানুহৰ নিজে বাস কৰা ধান ন হ'ই। পৰম ইহুৰৰ উত্তম প্ৰভাও দৰ্শনাৰ্থে, আৰু পৰম দূতবিলাকে সৈতে তেঁওৰ গুণ প্ৰসংসা গান কৰিবলৈ, আৰু তেঁওক প্ৰেম কৰি আপুনি তেঁওৰ প্ৰেমেৰে পৰিত্ৰিষ্ট হবলৈ মানুহক শ্ৰুতি-চিল। সেই সকল উত্তমৰ নিমিত্তে জি জি প্ৰয়ো-জনীয় উপাই তাক ইহুৰে মানুহক দিলে। সন্ত স্বভাও আৰু সন্ত কৰ্মৰ মানুহৰ আৱশ্যক হ'ই; এই কাৰনে সন্ত স্বভাও জনো গিৱানেৰে আৰু প্ৰেমেৰে ভাৱ মন পূৰ্ব কৰিলে; কিন্তু এই অৱস্থাতে তাকে থিৰ ন কৰি, মানুহৰ আপোনা ইচ্ছা মতে কৰ্ম কৰিবলৈ দিলে। সন্ত কৰ্মৰ জন্মও পৰম ইহুৰে উত্তম বেৱস্থা দি, তাক পালন কৰিবলৈ, আৰু সদাই তেঁওক প্ৰেম কৰিবলৈ আগ্ৰা দিলে। কিন্তু মানুহে ইহুৰৰ সেই আগ্ৰা লগুন কৰি অনন্ত পৰ-মানুহৰ আসা নষ্ট কৰিলে। আৰু ইহুৰৰ অক-

টি হৈ, এই অসমৰ সৎসাৰত আসক্ত হ'ল। এই হেতুত তাৰ মনৰ পৰা ইশ্বৰৰ পৰমাৰ্থিক প্ৰতি-মূৰ্তি লুপ্ত হ'ল। জি কাৰনে সৃজন হৈছিল, অৰ্থাত ইশ্বৰৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিবলৈ তাৰে পৰা অকটি হৈ, কুপথে গমন কৰিলে, আৰু মনো আচাৰো ভুট্ট হ'ল। ইশ্বৰৰ প্ৰতি তাৰ মনৰ প্ৰতি নো হো-আত ভুট্টৰ নিমিত্তে সৎসাৰিক বিসয়লৈ তাৰ প্ৰেম বাহিৰলৈ ধৰিলে।

এই দৰে ইশ্বৰৰ সত্ত্ব হৈ, তেওঁক ভুট্ট ন কৰি আপোনাৰ ভুট্ট কৰিবলৈ ধৰিলে। আপোনাৰ সুখৰ জনো পৰম ইশ্বৰক নি বিচাৰি, সৎসাৰিক বিসয়ৰ বিচাৰ কৰিলে, এনে দৃষ্ট স্বভাৱেৰে আ-মি সকলো জন্মি আটো। কিয়নো অসুচি বস্তুৰ পৰা কি সূচি বস্তু হ'ব পাৰে? জেনেকৈ নিম্-তি-তা গচৰ গুটি কলে, তাৰ জি পুলি গজে সি মূল গচৰ দৰে ভিত্তাৰ গুন হ'ব, নাইবা সিংহৰ সন্তান জুৰ জাতি বিনে জ্ঞান কোনো ন হ'ই, এই দৰে আমাৰ আদি পিতৃ মাত্ৰি প্ৰভু পৰম ইশ্ব-ৰৰ আগ্য উল্লেখন কৰি পাণি স্বভাও জুৰ হ'ল। আমি জে সিহঁতৰ সন্তান, সেই পাণি গুন স্বভা-ৱেৰে জনম ধৰিটো; ইয়াৰ প্ৰমান অভি সক লবাৰ জোখ, হিংসা, লোভ, চোৰ, মিচাকথা। যদি মন্দ স্বভাৱেৰে ন জন্ম হ'লে, কি নিমিত্তে নিমু কালতে এই সকলো কুকৰ্ম কৰিবলৈ ধৰে।

আৰু অধিক বয়সিয়া লোক সকলে ভুট্ট স্বভা-ৱৰ প্ৰমান দেখাই। কিয়নো সিহঁতৰ কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, হিংসা, বেয়া, পুতিমা পূজা, ভে-টি ধোআ, অনায়াই লোথ, দৰিদ্ৰক আৰু নিৰ্বলিৰ অনায়াই কৰা, ইয়াকে আদি কৰি সকলো দুৰ্গুন দেখাই। প্ৰিতিৰ অধিকাৰতকৈ প্ৰিতি বস্তুক, আৰু পৰমাৰ্থিক সুখতকৈ, সৎসাৰিক সুখত অধিক প্ৰেম কৰে। প্ৰিতিবিত্তকৈ স্বৰগ উত্তম, এনে কথা মুখে কই, কিন্তু মনে সৈ নে কাহে।

পৰম ইশ্বৰে জদি চিৰকালে প্ৰিতিবিত্ত থাকি-বলৈ দিয়ে, তেন্তে স্বৰগলৈ জাবৰ ইচা নাই, আৰু সকলোভকৈও ইশ্বৰক প্ৰেম কৰে, এই কথা মুখে বোলে, কিন্তু কাৰ্য ন কৰে। ইয়াৰে মানুহে জি স্বৰগতকৈ প্ৰিতিবি, আৰু ইশ্বৰতকৈ সৎসাৰিক সুখ অধিক প্ৰেম কৰে। পুনাৰ পৰা পতিত আ-

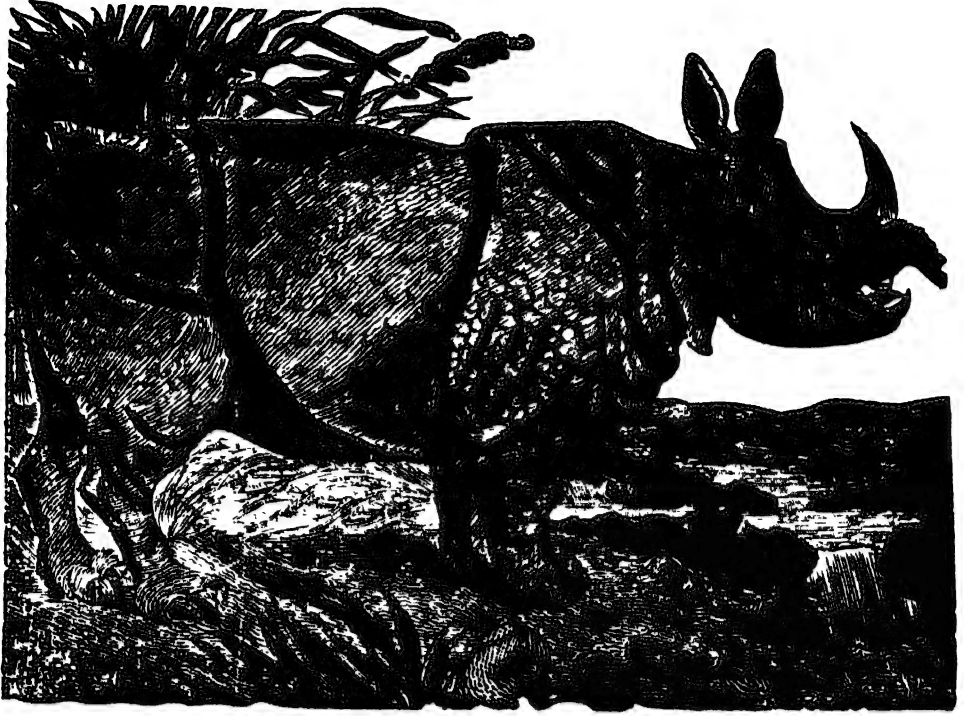
চে, ইয়াকে বুজা জাই, ইশ্বৰে সকলো পাপক ঘিন কৰে, কিন্তু মানুহ পাপে পতিত হ'ল, তেন্তে পবিত্ৰ ইশ্বৰে সৈতে কেনে মতে মিলন কৰা হ'ব। ধৰম সাত্ৰে এই উত্তৰ দিয়ে। “প্ৰভু ঘিচু থিউত জি কোনোএ বিশ্বাস কৰেবলি নষ্ট ন হৈ অনন্ত পৰমায়ুস পাব”। ম.

প্ৰাৰ্থনা কৰা কল।

Tartar Praying Machine

ভাতাৰ দেসিয়া লোকৰ মাজত এটা প্ৰাৰ্থনা কৰা জন্তু আছে, সি এটা কোঁপোলা খুৰনিয়া চন্দুক, তাক মান সিলৰ দৰে ধিয়কৈ পাতে, আৰু এগচ জৰি তাৰে পৰা নি তলত থকা সলাৰ নিচি-না এটা গজালৰ লগত জোগ কৰে, আৰু সেই তলত থকা গজালত ভৰি দিলে সেই চন্দুকটো কটাৰি ধকআ সানৰ দৰে ঘূৰে; পাৰ্চমেণ্ট না-মেৰে এক বকমৰ চালৰ পাতত একেটা প্ৰাৰ্থনাকে বাৰ বাৰকৈ এহেজাৰ বেলিমান লিখি জোৰা দি মেৰাই মেৰাই তাৰ ভিতৰত থই। তাতে জেতিয়া কলটো ঘূৰুআ হ'ই, তেতিয়া সেই পাতত লিখা প্ৰাৰ্থনাবিলাকো ঘূৰি থাকে, আৰু মানুহবিলাকে কই, জে ইয়াৰে দেৱতা সকলোএ সন্তোষ পাই সিহঁতৰ আশিৰ্বাদ আমালৈ পঠিয়াই দিএ, এই দৰে সেই অগিয়ান দেও পুজক লোকে মুঠ বাক্তি প্ৰাৰ্থনা কৰে কিয়নো সিহঁতে ভাবে জে সেই জন্তু জেতিয়া ঘূৰে তেতিয়া জিমান বেলি প্ৰাৰ্থনা লিখা থাকে, জিমান বেলি ইশ্বৰলৈ নিবেদন কৰা হ'ই।

এই দৰে অসম দেশত অনেক লোকে মালা তপি থাকে, আৰু ভাবে জদি আমি কোটি কোটি বাৰ দেও দেবিৰ নাম লও, তেহে আমাৰ অনেক পুনা হ'ব। কিন্তু জেনেকৈ ভাতাৰ লোকৰ কল দোআৰাই ইশ্বৰৰ সেৱা প্ৰাৰ্থনা তেওঁৰ আগত গ্ৰাহ্য হ'ব বুলি মনে ন ধৰে, সেই ৰূপে ইশ্বৰৰ নাম কোটি বাৰ ললেও অকাৰন। প্ৰেম ভক্তি কৰি এবেলি মাত্ৰ ললে ভাল, কিয়নো তেওঁ আ-গ্যা কৰিচে বোলে অনৰ্থকৈ বচন নু বুলিবা, কিন্তু জেতিয়া ভূমি প্ৰাৰ্থনা কৰা, তেতিয়া দুআৰ জঁপাই ইশ্বৰৰ আগত নিৰ্জানে প্ৰাৰ্থনা কৰা, আৰু জি জনে অন্তৰ্জামি ৰূপে সকলোকে দেখে, তেওঁ আটাইৰে আগত ভোমাক কৰম কল দিব। ম.

গঁৰৰ বিবৰন।

The Rhinoceros.

গঁৰৰ দুই জাত আছে। এজাতৰ এটা খৰগ, এবিধৰ দুটাকৈ থাকে, এটা খৰগৰ জাতিৰ জন-মৰ ধান আচিয়া, দুটা খৰগৰ জাতিৰ আফ্ৰিকাত পোয়া জাই। গঁৰ দেখিবলৈ বৰ কদৰ্জ, আৰু বৰনটো ইতিমধ্যে নিচিনা অলপ কলা। তাৰ গাত নোম নাই, কিন্তু চাল খন বৰ ডাঠ আৰু খহটা, দোবলা দোবলাই থাকে। চৈধ্যবোৰ চুটি আৰু ন-গুব সৰু কিন্তু আগটো বহল, সেই আগৰ দুই দাঁতিএ সৰু নোম থাকে। ওপৰ ওঁঠ ঘোঁৰাৰ ওপৰ ওঁঠৰ নিচিনা, কিন্তু তাতকৈ দিঘল, আৰু বৰ বলি, তাৰেই আন জন্তুকৈ কিবা ধৰিবলৈ, আৰু কোনো সময়ত গচৰ ডাল আদি কৰি ডাক্তিৰলৈ বৰ চল পাই; ডল ওচগৰ ওঁঠৰ নিচিনা। কান ডাক্তৰ, জোঙ্গা, আৰু থিয় হৈ থাকে। তাৰ কানৰ সক্তি অধিক, আৰু শ্বাওতে নাইবা সুই থাকোঁতে কেনেবাকৈ কোনো সবদ সূনে, তাতে থিয় হৈ আপোনাৰ নুব তুলি সেই সবদৰ উমানেনই খেদি জাই। চকু সৰু, গাহবিৰ চকুৰ দৰে দেখা জাই। তাতে বৰ দৃষ্টি নাই, সেই কাৰন বহু দূৰলৈ নেদে-

খে, যদি তাৰ সমুখত উই দেখে, তেতিয়া একে নো চোআকৈ বৰ বেগে ধেদে, গঁৰৰ নাকৰ ওপৰত, কপালৰ তলত, বৰ সৰু এটা খৰগ থিয় হৈ থাকে, তাৰ সেই খৰগ কোনোটাৰ এহাততকৈ দিঘল, কোনোটাৰ চুটিও থাকে। সেই খৰগত সি বৰ বল পাই; যদি কোনো বনবিয়া পহু আদি জন্তুবোৰে তাৰ লগত জুজ কৰে, তেতিয়া তাৰ খৰগৰ দোআৰাই আপোনাক বখ্যা কৰে। বাঘে গঁৰৰ ওপৰত বল কৰিব নোআৰে, হাতিতৰে অধিক ভয় কৰে, কিয়নো গঁৰৰ সমুখলৈ গলে সি খৰগৰ দোআৰাই বাঘক খুচি মাৰে; কিবা খেদি বুলি হাতিত লৰ মাৰোঁতে সৰু নিখাদি পালেও খৰগেৰে খুন্দা মাৰি ডাক্তি জাই। তাৰ নাক গোন্ধৰ সক্তি অধিক দেখি কোনো চিকাৰি লোৱ বতাহৰ ধালে গলে সি গোন্ধ পাই, এই কাৰনে চিকাৰিবোৰে তাৰ পাচ কালে জাই। আৰু জেতিয়া গঁৰবোৰ টোপনিষ্ঠ থাকে, তেতিয়া চিকাৰিএ মনে মনে আহি গুলিয়াই মাৰে। ব্ৰাহ্মন, হিন্দুবিলাকে, সেই গঁৰকে পবিত্ৰ

মুচি বুলি, নিৰ্জিতৰ মূৰ্তি গোলাইবিলাকক সন্মত পূজা কৰা কোলা, অৰ্ঘা, বাটি, এইবিলাক কৰে, আৰু বুদ্ধনৰ লগুনত লোআ আৱৰ্ণিও কৰে। বজা আদি ভদ্ৰু লোকে, খৰগৰ বাটি মুচি বুলি অনেক দেশৰ লোকে খোআ পিয়া কৰে। আৰু কোনো দেশৰ মানুহবোৰে কই, গঁৰৰ খৰগৰ বাটিত বিহু দৈ পান কৰিলে বিহু গুচি মিঠা হই, এই দৰে বিৱাল কৰি কই; কিন্তু সেই কথাৰে মুনী, এজন সাহাৰে সকল জাতৰ বিহু সেই খৰগৰ বাটিত পৰিমাণ চোআত চৰণ নহল, জি বিহু, বিহুই, সি কেতিয়াও খৰগৰ বাটিত দৈ খালে আৰু পান কৰিলে মিঠা ন হই। খেহু দেশৰ কোনো কোনো চাইত, আটাইগৰ গঁৰ খৰগৰ বাটি বেচিলে, ১০০ টকা মান লই।

গঁৰ বুৰা হলে তাৰ চাল অতি টান আৰু ডাঠ, এই হেতুকে সিহঁৰ গুলিৰে ডাক মাৰিবলৈ আচল, কিয়নো সেই গুলি মজ্জিত নো সোমোআতৈ কেতিয়াবা চেপেটা হৈ জাই, সেই কাৰনে সবহক লোৱা গুলিৰে মাৰে। কিন্তু কোনো লোকে বিহু কাৰেৰেও মাৰে। তাৰ চালেৰে বৰ চিকোন চাল লাভে, কিন্তু জতে সবহক পাবলৈ নাই, তাতে কেতিয়াবা বৰ দৰ হই; আৰু এদিন এজন মানুহে চাৰি আঙ্গুল মান এডোখৰ গঁৰৰ চাল, ১০ টকা মান কপ দি কিনিওতে বেক্‌হাদত্ সাহাৰে দেখিলে।

গঁৰবিলাকে লোকক প্ৰায়ে হিংসা ন কৰে, যদি কোনোএ ডাক বিৰোধ কৰে, তেতিয়া অতি-জই বাগ জুত হই। কিন্তু কোনোএ ডাক নো জোকালে সিও একো ন কৰে।

গঁৰবোৰে হাঁতিৰ নিচিনাকৈ জাক পাতি নো কুৰে, দুই এক কৈহে থাকে, চাপৰি অৰ্ঘাত নল, খাগুৰি, ইকৰা এনে হানিত থাকে, আৰু মঁহৰ নিচিনাকৈ বোকাভি লেটি লই, আৰু গাহৰিৰ দৰে হোক হোকাই।

১৮২২ ইংৰাজি সঁকত কোনো সাহাৰ লোকে দিৱাজপুৰৰ মহানন্দা নদীৰ কোসত অনেক জন্তু চিকাৰ কৰোঁতে, তাৰে ওচৰৰ এখন গাঁৱত এটা গঁৰকো চিকাৰত মাৰিলে। আৰু তাৰ পৰিমাণ চাবৰ কাৰনে, নাকৰ পৰা ডপিলালৈকে জুৰি বহু হাত এবগত দিহল, বেগুৰ গচ তিনি

পোআ, গাটোৰ মৈৰ চই হাত এবগত ন আঙ্গুল, আৰু ওখই পাঁচ হাত, আগ মজ্জহৈচ্যা দেৰ, দাঁত ডেৰ কুৰি, খৰগ এহাত চই আঙ্গুল পালে, মূৰটো আন্দাজ চাৰি মৌন মান হৈছিল।

গঁৰে মজ্জহ কেতিয়াও নো খাই, এইকাৰনে তাৰ মজ্জহ বুদ্ধন আৰু হিন্দুবোৰে মুচি বুলি খাই, কিন্তু বৰ সোআদ ন হই, আৰু সি ঘাঁহ, গচৰ চাল আদি কৰি খাই।

বহু বছৰৰ আগৈএ মান দেশৰ পৰা এটা গঁৰ কুৰি দেশলৈ নি এখন নগৰত বনবিয়া জন্তু পোহা চাইত ৰাখিলে; আৰু জি মানুহে সেই গঁৰক পুহিছিল, সি ডাক খাবলৈ ১৪ সেৰ সুকান ঘাঁহ, ১৪ সেৰ ফটি গিচা, চ কলহ মান পানি খুআইছিল, আৰু কেতিয়াবা তিনি চাৰি বটল মদো খাবলৈ দিছিল।

আচিয়াৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ এবেলি এটা গঁৰ জাহাজেৰে নিয়াত, বাটত ডাক পোহোঁতে ডাক আৰু চেনিৰ অধিক খৰচ দেখি, সেই গঁৰ জাহাজত নিয়াৰ ভেৰোন ৮০০০ টকা খৰচ হৈছিল। কোনো চাইত বগা বৰনেৰে গঁৰ আৰু খৰগো পোআ জাই।

ওপৰত মুখ মেলি থকা এটা খৰগৰ গঁৰৰ নকচা আছে,

১

এই অকনোদাই পৰ মোং নিবসাগৰৰ আমেৰিকান বাস্তিষ্টা মিস্যন চাপা খানাতে মাছে মাছে চাপ কৰা হৈছে। আমিতে মিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত মিলে ১১ চ মহা।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা। আ° সিবসাগৰ, নবেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট জ° বঁক। নম্বৰ ১১।

VOL. I. SIBSAGOR ASAM, NOVEMBER, 1846. NO. 11.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

মঁৰা বজাৰৰ ঘৰকলিয়া গাঁৱত থকা, ভেৰোয়া ডোমৰ বৰ জৰ হৈ পোৱনি পৰাত, চেপ্তেম্বৰ মাহত, এদিন গাত গিয়ান নে পাই, সুই থকাৰে পৰা লৰ মাৰি গৈ তিফুক নৈৰ পানিত আপ মাৰি পৰি মৰিল।

কোনো কোনো অসমিয়া লৰা, বেজাৰ কাম লিখিবৰ নিমিত্তে অসম দেশৰ পৰা কলিকতালৈ গৈ মেদিকাল কলেজ, অৰ্থাত্‌ পুৰান বেজাৰ কলেজ লোমাল, আৰু কলিকতাৰ সমাচাৰ দৰ্পনত লিখিছে, নিইতে ভালকৈ লিখি আছে।

কলিকতাত দুই তিনি দিন পূৰনা পইচা পূৰ কৈ নচলাত, ৰূপ দি পইচা সলাই লোজাবিলাকে সেই দুই তিনি দিনৰ ভিতৰত ৩০,০০০ টিচ হেজাৰ মান ৰূপ লাভ পালে।

জিলা জচোহৰৰ ওচৰত কাৰদক নামেৰে নৈত এখন লোৰ সাঁকো আছে, তাতে বৰ্তমান সকৰ দুৰ্গা পূজাত বজা চাবলৈ ৫০০ পাঁচ ৬০০৮ স মান মানুহে সেই সাঁকোৰ ওপৰত উঠিল, ইতি সময়ত আটাই মানুহবোৰে সেই সাঁকোৰ একে ফাললৈ গলত, তৰ পৰি সাঁকো ভাল ভাগি সবহ মানুহ মৰিল। পাচত চপা হৰুকা সমাচাৰ দৰ্পনত কৈছে বোলে, সেই ডুগা সাঁকো এখন ভাঙিবলৈ আৰু সেই জিলাতে নতুনকৈ এখন সাঁকো সাজিবলৈকো জি কালিপুলাদ পোখাৰ বাবুএ উপাই কৰিছে।

অজোৰৰ সাহৰ ও ভাৰিখে বজাল হৰুকাতে চাপিছে বোলে, লখনৌ নগৰত এনে বতাহ বৰ-খুন ও ৪ চৌৱন বচৰৰ ভিতৰত কেৱে দেখা নাই;

আৰু নগৰত ভালেমান পকি ঘৰ ভাগি অতি সবহ মানুহ মৰিল, আৰু বতাহে আম বাগিচাৰ গচবিলাক ভেনেই ভাঙি পেলালে। আৰু খান আদি বহুত নষ্ট হোআত দুখিয়া মানুহবোৰে অনেক দুখ পাইছে।

লাহোৰ দৰবাৰে আৰু জীজুত বজা গোলাৰ সিন্ধে পঞ্জাবৰ পৰা কাশ্মিৰলৈ জি জি সেনা-বোৰ জীজুত লেখ ইমান উদ্ধিনক জিকি ধৰিবৰ নিমিত্তে পঠাইছিল, তালৈকে কল্লানিৰ সেনাপতি আৰু সেনাবিলাককো পঠাবলৈ কল্লানিএ ধিহ কৰিলে। কিন্তু কাশ্মিৰত থকা মানুহাবলকে বুলিছে বোলে, বজা গোলাৰ সিন্ধক এৰি আন জি অধিকাৰ আমাৰ ওপৰত পাতিবলৈ কল্লানিৰ ইচা আছে পাতোক, আৰু আমিও সেই জনক গ্ৰাজ্য কৰি মানিম, কিন্তু বজা গোলাৰ সিন্ধক নিচইকৈএ ভাল নে পাঁও দেখি তেঁওৰ তলত থাকিবলৈ ইচা ন কৰোঁ। আৰু এতিয়া কোনো সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, লেখ ইমান উদ্ধিনে পত্ৰ লিখি পঠালে বোলে, মোক দুখ নি দিলে মই কাশ্মিৰ দেশ এৰি আপুনি লাহোৰলৈ জাম। সেই কথাই যদি ধিহ হই, তেন্তে কাশ্মিৰে নৈতে জুখ হোআ সম্ভৱ ন হই।

নেপাল দেশৰ খাতমান্দৰ পুৰান ৰাজ নগৰত মহা বানিৰ বৰ প্ৰতি হোআ পুৰান সেনাপতি জীজুত গৰ্গসিন্ধক নেপলিয়াইতে ১৪ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে বধ কৰিলে। পাচে মহা বানিএ ভাৰ কাৰনে বৰ বেজাৰ পাই, অনুমতি দি আন আন পুৰান ৰাজ মন্ত্ৰি ডাকবিয়াবোৰক আৰু লিইতৰ জি জি মতা মানুহ সেইবোৰে নৈতে, মুঠে ১০০

এস মান বধ কৰালে; আৰু লৰা তিবোতাবোৰ-
কোদেসান্তৰ কৰি খেদিলে, তাৰ পাচে মহা বজা
পলাই গৈছিল, আৰু জুবাজ বন্দিয়াৰ হৈ আ-
ছিল। মহা বজাৰ দুতিয় কুঁঅৰিএ আপোন ইচা-

ৰে প্ৰবৰ্তি আছে, আৰু জি জি ডাক্তৰিয়াবোৰক
মহা বানিএ ভাল নে পাইছিল, মিবিলাকক মা-
থিবলৈ সেনা পঠাই দি, সেট দৰে আৰু এস মান
মৰা হল।

Dwarkanath Tagore.

দ্বাৰিকানাথ ঠাকুৰ।

অক্টোবৰ মাহৰ অক-
নোদইত দ্বাৰিকানাথ ঠাকুৰ
বাবুৰ মিত্ৰৰ সন্ধান জি চা-
পিছিল, তেঁওৰ নক্চা ইয়া-
তে চপা গৈছে। সেই বাবুৰ
অনেক জমি আছিল, আৰু
এক পত্ৰত চাপিচে, তেঁও
বচৰি বচৰি কল্পানি ঘৰলৈ
১০০০০০০ দহ লাখ
ৰূপ খাজনা দিএ, কিন্তু
কলিকতাত থাকোঁতে মা-
হাব লোকে গোটে খাই দু-
খিয়া মানুহবোৰক উপকাৰ
কৰিবৰ নিমিত্তে এক চোচা-
ইটি পাতিলে, সেই চোচা-
ইটিলৈ দ্বাৰিকানাথ বাবুএ
দুখিয়াবোৰক দিবৰ নিমি-
তে একেবেলিএ ১০০০০০
এক লাখ ৰূপ দিলে; আৰু
সেই দৰে চায়ে চায়ে বহুত
ৰূপ দিছিল।

ইংলণ্ড দেশত আগষ্ট মাহৰ প্ৰথম দুতিয়
তাৰিখে অতিসই বৰ ধুমুহা আৰু সিল। বিষ্টি
হৈছিল, তেতিয়া মেঘৰ বৰ গাজনিত বিজুলি
অন্তি ঘন হোআত মানুহবোৰে দেখি বৰ বিস্ময়
মানিছিল; সেই কালত অনেক মূনিহ তিবোতা
আৰু লৰাবোৰ মৰিল। আৰু ঘোঁৰা, গৰু, মেহ-
চাগ আদি সিও বহু মৰিল; বজাপাতৰ জুইএ,
অনেক ঘৰ আৰু উৰালবোৰো পুৰিলে; আৰু
কোনো ঠাইত একোটা চাৰি আঙ্গুলিয়া মান ডাক্তৰ
সিল পৰিছিল, আৰু ইংলণ্ড দেশৰ আটাই ঘৰ-
বোৰত আৰ্চিৰ দুআৰ, সেই দুআৰৰে অতিসবহ-
কৈ ভাগিল। সেই বৰ ধুমুহাতে জীজী মতি মহা
বানিৰ এটা ঘৰৰ ভগা আৰ্চি দুআৰ নকৈ দিবলৈ

হিসাপ কৰিলত ভাতে ২০,০০০ কুৰি হেজাৰ
ৰূপ ধৰচ হব। আৰু ৰাজ মেলৰ ঘৰত, ৭০০০
হেজাৰ খন আৰ্চি ভাগিল। আৰু এটা নক্চা দে-
খোআ ঘৰত, ১০,০০০ দহ হেজাৰ খন আৰ্চি
ভাগিল। বৰখুন ইমান টানকৈ বৰখাত, জুৰিআ-
দি সৰু নৈবোৰত অতি বেগে পানি বাৰ্হি, গৰাৰ
ওপৰে বাগৰি গৈ, বৰ সোঁতৰে কাঠ ঘৰ, গৰু,
ঘোঁৰা, আৰু নৈৰ সাকো আদি কৰি, কেতবোৰ
উটুআই নিলে; আৰু সেই পানিত, মানুহ জন
চেৰেকো মৰিল। বাগিচা আৰু পথাৰৰ ঘেঁহু
ধান আদি, অধিক সষ্ট হল।

স্কটলণ্ড দেশৰ কাইল্ গাঁৱৰ খাৰ ঘৰত আ-
গষ্ট মাহৰ ১৮ তাৰিখে, অকনোদ জুইৰ ফিৰি

জট পৰি গিৰিস্কে বৰ সৰহ কৰি বাবু বেগে সকলো বস্তু সমন্বিতে খাব খবুটো জুইএ উকআই নিলে; তাতে চই জন মানুহে মৰিল; আৰু সেই খাৰৰ সৰদ ২০ ক্ৰোশ মানলৈ সুনিলে।

ইটালি দেশৰ সিন্ধা হোআ পাপা গ্ৰেগৰিএ জি ৰাজ্যৰ অধিত কৰা আৰু অধিতিত পুৰভাৰিলাকক বন্দি কৰি থৈছিল, তাকে পাপা পিঅচে মুকলি কৰাত, গোটেই দেশ খনৰ গাঁৱে গাঁৱে নগৰে নগৰে অতি আনন্দিত হৈ ৰাতি শবহকৈ চাকি লগাই, বৰ বজ কৰি আছিল। বন্দিমালৰ পৰা মুকলি কৰা মানুহ ৩০০০ চ হেজাৰ মান হৈছে; আৰু সেই গ্ৰেগৰি পাপাই জি ইটালি দেশত বেইলবদ পাতিবলৈ নিষেধ কৰিছিল, তাকে পাতিবলৈ পাপা পিঅচে বিবেচনা কৰিছে।

ফুফি দেশৰ পাৰিচ পুৰান নগৰত জুলাই মাহৰ ২২ তাৰিখে সেই দেশৰ বৰ দিন দেখি, ৩৩ লুইকিলিপ মহা বজাক সকলো মানুহে দেখা পাবলৈ, অনেক কয়ধনি কৰি বজ কৰাত মহা বজাই ঘৰন পৰা ওলাই দেখা দিলে; সেই সময়ত এজন বৰ দুষ্ট মানুহে মহা বজাক মাৰিম বুলি হিলৈৰে গুলি মৰাত, মহা বজাৰ গাত নে লাগিল। আৰু তেতিয়াই মানুহবোৰে তাক দৰিলে। পাচে সোধ পোচ কৰি তাক জনমকাটক দিলে, আৰু লিকাওঁ নামেৰে মানুহ এজনে সেই মহা বজাকে গুলি মৰাৰ কথা জেজুন মাহৰ অকনোদইত চপা হৈছিল, তাকে সোধ পোচ কৰি ৭ জন তাৰিখে পাৰিচ নগৰৰ ওচৰত সেই ৰাজ হোহিৰ মূৰটো কাটি পেলালে।

আগৈএ ইউৰপ দেশত চাহ পুলি জিন বুলি নে জানিলে, কিন্তু এতিয়া ফুফি দেশত চাহ গুটি কই বাগিচা কৰি, তাৰে পৰা চাহ বনাৰলৈ পৰিমান চাই দেখিলে, সেই দেশত ভালকৈ গজি বাহিঁছে; আৰু ফুফি মানুহবোৰে আলজেৰিয়া দেশত কইছিলে, কিন্তু বদ বৰ টান দেখি পুলি আটাইবোৰ মৰিল।

কেইপ অফ গুড হপৰ পৰা অহা পত্ৰত লিখিছে, ইণ্ডিয়াৰ অধিক সেনা অস্ত্ৰ সত্ত্বে গোটাই জি কাফিৰ মানুহবিলাকে বন কৰি গাঁও পুৰি গক আদি কৰি লুট কৰিবলৈ আহিছিল, সিহঁতক

তিনি চাৰি বাৰ লগ পাই, বন কৰি জিকিলে, আৰু ১৮০০০ মান ইণ্ডিয়াৰ সেনাবোৰ গোটাইছিল, কিন্তু খোআ পিৰা বস্তু সিহঁতৰ লগত লৈ ফুৰিবলৈ কটিন, সেই নিমিত্তে দিবিলাকে খাৰৰ বস্ত্ৰ কাৰন বৰ দুখ পাবহেন জানিছে।

উলিয়াম্ এৰুফ্ নামে এখন আমেৰিকা মিল দেশৰ জাহাজ বস্ত্ৰ নগৰৰ পৰা কলিকতালৈ আহোঁতে পানিৰ তলত থকা বৰ মিলত থুন্দা লাগি ৩ আগষ্ট তাৰিখে সেই জাহাজ খন তললৈ গল। তাতে থকা মানুহবিলাকে জাহাজৰ কাঠ আদি জেয়ে জি পালে তাতে ধৰি, সকলোএ বাম পাই ৰখা পৰিল।

মেই মাহৰ ডিভবত বয়েই ডাক ঘৰৰ পৰা ১৩২১৬ চিটি আৰু ৫১৩৪ সমাচাৰ দৰ্পনবোৰ বাম ডাকে দি, ইণ্ডলগ দেশলৈ পঠাই দিলে। মেই মাহৰ ডিভবত ইণ্ডলগৰ পৰাও ২৬৭৮৪ চিটি আৰু ২৬১৭৪ মান সমাচাৰ দৰ্পন বয়েইলৈ পঠাই দিলে।

আগবলগ দেশত থকা মানুহবিলাকৰ দুৰ্ভিক্ষা হোআৰ নিমিত্তে চান্দাৰা দেশৰ ৰাজাই মৰমলৈ ২০০০ হেজাৰ ৰূপ দি পঠাইছে।

লক্ষা গবনমেণ্টৰ গেজেটে বুলিছে, ১৮৪৫ নকত ৬০২৪৩ মানুহক চিটি দিছিল, তাৰে ৪২৫৮০ জনৰ দাগ উঠি ভাল হৈছে; কিন্তু ৮৭৪৩ জনৰ দাগ নুঠিল।

গ্ৰিক দেশৰ আথিনি নগৰত খ্ৰীজুত কিজ নায়ে এজন আমেৰিকান পাছৰি চাহাবে অনেক বচনৰ পৰা সভ্য ধৰম চলাবৰ নিমিত্তে কাৰ্য্য কৰিছে। এতিয়া দু বছৰ মান হল, তেওঁ এখান নক পুথি লিখি, তাতে আগৰ কালৰ গ্ৰিকবিলাকৰ মতত থকা মণ্ডলিৰ বন্ধাকৰ প্ৰমাণ দি, আমাৰ প্ৰভুৰ মাত্ৰি মাৰিয়ামক আদি কৰি সাধুবিলাকক আৰাধনা কৰা অনুচিত, ইয়াকে পষ্ট কৰে দেখালে। সেই পুথি পৰিঁ তাত থকা গ্ৰিক লোকবিলাকে অতি খৰ হৈ চিৰা নামে এখন নক মাৰ্জুলিৰ নগৰত সোধ পোচ কৰিবৰ চলে তেওঁক নি ৰখিবলৈ উপাই কৰিলে। সেই চাই পাই তেওঁ সিহঁতৰ কুমত্ৰনা বুজ পাই বামলৈ নুঠাকৈ জাহাজেৰে আথিনি নগৰলৈ গল।

মতোৱাল হোআৰ কথা।

On Drunkenness.

পাহল দেলৰ বজা কোবেসে, সৰুতে আপোন পিত্তি কেম্বাইসিজৰ ৰাজগ্ৰিহত আছিল। এদিন কোবেসে আপোন পিত্তিক লতাপনিয়ালৰ বস ধুআবলৈ আপোনাৰ গাত বাৰ ললে। সেই বন কৰা মানুহৰ এনে ৰিতি আছিলে, জে বাদ-সাহলৈ পাত্ৰ দিয়াৰ আগৈএ সি আপুনি তাকে চাকিৰ পাই।

কোবেসে এই দৰে স্বাদ নু বুজাকৈ অতি ভাল দৰে বাদসাহলৈ পাত্ৰ দান কৰিলে, বাদসাহে তাক সেই ৰিতি নৌৱাই দিলে, আৰু কলে জে জুমি এই ৰিতি পাহৰি থাকিচা হবলা। কোবেসে কলে জে মই পাহৰা নাই, কিন্তু ইয়াৰ ভিতৰত কিবা বেয়া আছে জেন লাগিচে, কিয়নো আপু-নি জেতিয়া বৰ ভোজ পৰিচিলা, তেতিয়া এই দৰে বস্ত খাই আপোনাৰ ফুকন বৰআবিলাকে কেনে জগৰ কৰিছিল, আৰু আপুনিও বজাৰ জোগা কাৰ্জ কৰা নাই এই কাৰনে তাক চাকিৰ-লৈ মোৰ ভয় লাগে।

প. স.

গিৰিবিৰ পূৰ্বকাজিয় ইতিহাসৰ

সংক্ষেপ বিবৰন।

গিহদিবিলাকৰ কথা।

Brief History, Continued. The Jews.

মিচৰিয়াবিলাকৰ পাচে জি জাতিৰ ব্ৰিধি হল, সিহঁতে গিহদিয়া লোক। সকলো জাতিৰ মাজত ইহুদ ৰিসই সভ্য গিয়ান নষ্ট হলত ইহুদে সিহঁ-তৰ মাজত আপোনাৰ গিয়ান স্থিৰ কৰি বাখিবৰ নিমিত্তে, এক বংশক মনোনিভ কৰিলে, জলপ্লা-বনৰ চাৰি স বছৰৰ পাচত ইহুদে কাসিদিয়া দেলৰ পৰা আব্রাহামক মাতিলে, আৰু তালৈ অম্বিকাৰ কৰি কলে, যদি তোমাৰ সন্তানবিলাকে মোৰ আগ্য মাৰি আছে, তেহে গিহদি দেল তো-মালাক দিম। আব্রাহামৰ পুত্ৰ যাকুবৰ বাবে পুত্ৰ আছিল, আৰু সিহঁতৰ সন্ততিবিলাকৰ পৰা এই জাতি উতপন হল, এই কাৰনে সেই জাতিৰ

বাৰে বংশ হল। যাকুব আপোন পৰিয়ালক লৈ একালৰ সময়ত মিচৰ দেললৈ গলত সেই ঠাইতে তাৰ বংশৰ বৰ ব্ৰিধি হল; আৰু সিহঁতে ভাত বজাৰ পৰা অনেক দুখ পালে। মিচৰ দেলত দু স বছৰলৈকে খাণ্ডিবৰ পাচে, ইহুদে সিহঁ-তক অনেক আচৰ্জা কৰমৰ দোআৰাই বাহিৰ কৰি আনি, কিনান দেলত থাপিলে। সেই ঠাই-তে সিহঁতে চাৰি স বছৰলৈকে ইহুদে দিয়া অধি-পতিবিলাকৰ ভল হৈ থাকিল, পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে সিহঁতে আন দেসিয়াবিলাকৰ নিচিনা আপোনা-ইতলৈ এটা বজা পাতিবলৈ ইচা কৰিলে, আৰু চৌল নামেৰে এজনক বজা অভিলেক কৰিলে, চৌলৰ পাচে দাৱিদ সিংহাসনত বহিল, আৰু তেঁওৰ কালত ৰাজ্যৰ এনে মহত আৰু ঐশ্বৰ্য হল, জে তাৰ আগৈএ বা পাচে কেতিয়াও ভেনে হো-আ নাই। দাৱিদৰ পুত্ৰ চলমোনে এটা মন্দিৰ লাজিলে; সি এনে ডাঙ্গৰ আৰু বহু মূল্য বস্তুৰে নিৰ্মান কৰা হৈছিল, জে তাৰ নিচিনা মন্দিৰ প্ৰিধিবিৰ ভিতৰত আৰু হোআ নাই। বেপাৰ বানিজ্যত তাৰ অধিক কাৰ্বাৰ আছিল, তাতেহে তাৰ দেলত ঐশ্বৰ্যৰ ইমান ব্ৰিধি হল। তেঁওৰ মৰনৰ পাচত, তেঁওৰ পুত্ৰ ৰিহোবোআমে সিং-হাসনত বহিল, সি এনে অগিয়ানি বজা আছিল, সি বজা হোআ কালত দেলৰ বাবে ভাগৰ দহ ভাগ তেঁওক এৰি আনৰ অধিন হল, ৰিহোবো-আমৰ ৰাজ্যৰ তিনি স পঞ্চাশ বছৰৰ পাচে বাৰিলৰ বজা নিবুকদনেলৰ সেই দেস আপোনাৰ ৰাজ্যৰ লগত একেলগ কৰিলে, কিন্তু ইয়াৰ এস বছৰৰ আ-গৈএ সেই ৰাজ্যৰ জি দহ ভাগ আনৰ অধিন হৈ আছিল, সিহঁতক আটাইকে আসুৰৰ বজাই আ-পোন দেললৈলৈ গল, সেই দেস আৰুখানস্থানৰ ওচৰতে আছে। এনে মনে ধৰে, জে সিহঁতে তে-তিয়াৰে পৰা ভাতেই বসতি কৰি আছে। বাবি-লৰ বজাই গিহদি দেল জই কৰিলত, সতৰি বছ-ৰৰ পাচত পাৰ্চিৰ বজাই বাবিল ৰাজ্য ভাজি, সেই একে ঠাইতে পাৰ্চিৰ ৰাজ্য থাপিলে, আৰু গিহদিবিলাকক আৰুও সিহঁতৰ নিজ দেললৈ পঠিয়ালে, সেই ঠাইতে সিহঁতে লেকন্দৰ সাহ অধিকাৰ হোআ মানলৈ, পাৰ্চিৰ অধিন হৈ থা-

কিল। সেকন্দৰ সাহে জেভিয়া পাৰ্চি দেশ জই
কৰিলে, তেভিয়া যিহুদি দেশো ভাৰ লগত পৰিল,
সেকন্দৰ সাহেৰ কালৰে পৰা খ্ৰিষ্টৰ দিনলৈকে,
যিহুদিবিলাকে কেভিয়াৰা নিজ অধিন, কেভি-
য়াৰা লোকৰ বজাৰ অধিন আছিল। খ্ৰিষ্টৰ কে-
তেক বছৰৰ পাচে ৰোমিয়াবিলাকে সেই দেশ
নিচইকৈ জই কৰিলে, আৰু আটাই যিহুদিবি-
লাকক সেই দেশৰ পৰা খেদিলে; তেভিয়াৰে
পৰা সিংহ জন্তে ভন্তে ভিন ভিন হৈ, সকল
জাতিৰ মাজত ঠায়ে ঠায়ে আছে, তথাপি সিহঁতে
আপোন বেৰহাৰ, আৰু ইহুদ সেৱা, আৰু নিজ
ভালা ভিয়াগ কৰা নাই।

মাদিয়া ৰাজ্য।

Kingdom of Media.

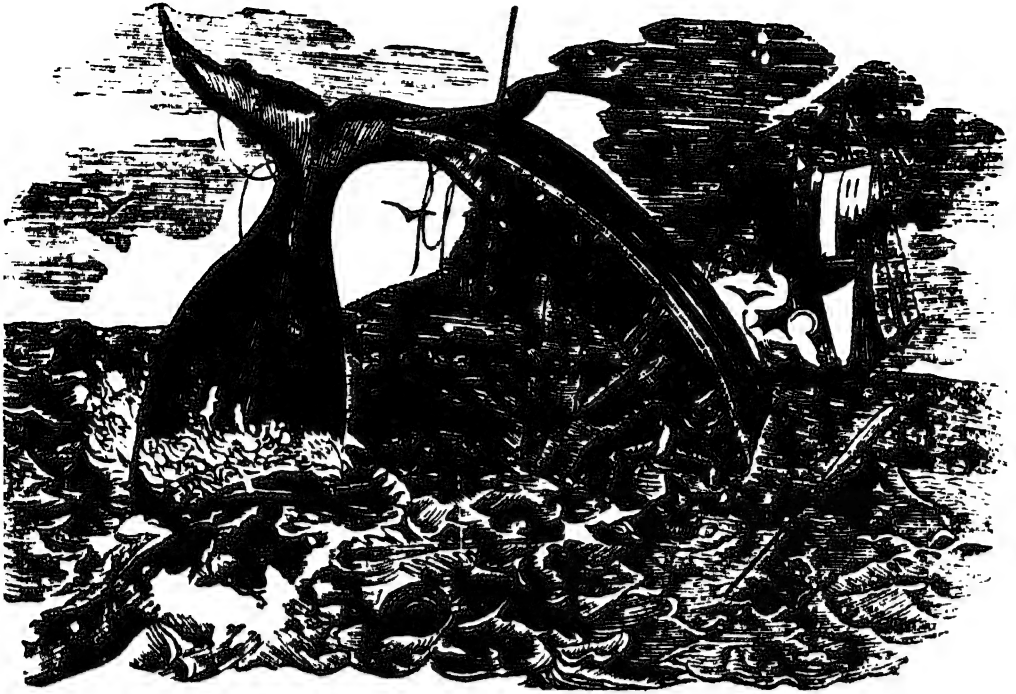
খ্ৰিষ্টৰ জন্মৰ সাত স বছৰৰ পূৰ্বে আৰ্ৱাৰিস
দোআৰাই এই ৰাজ্য ধাপিত হল। তাৰ বজা-
বিলাকে ক্ৰমে ক্ৰমে চাৰিও কালৰ সৰু সৰু দেশ
জই কৰি লৈ আপোনাইভৰ ৰাজ্যৰ পৰাক্ৰম
আৰু ঐশ্বৰ্য বৰ্হালে; কিন্তু জিমান দিন বাবিল-
নৰ ৰাজ্য আছিল, জিমান দিনলৈকে সিহঁতে সেই
দেশৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ভাৱে সামন কৰিব নো-
আবিলে। মাদিয়াৰ ৰাজ্য ধাপিবৰ দুই স বছৰ
পাচে কোৰেলে জুবাজ হল, তেঁওৰ পিত্ৰি
পাৰ্চি দেশৰ বজা আছিল, আৰু তেঁওৰ মাত্ৰি
মাদিয়া বজাৰ জিয়াৰি আছিলে, পাচে তেঁওৰ
ককাকে অৰ্ধাত মাদিয়াৰ বজাই তেঁওক মতাই
নি আপোনাৰ সকল সৈন্যৰ ওপৰত অধিকাৰ
পাতিলে। কোৰেল জুবাজে সেই সেনাবিলাকক
লৈগৈ বাবিলনৰ ৰাজ্য জই কৰি অনেক সুমেৰে
ৰাজ নগৰো ললে। সেই নগৰ ইমান বৰ আছিল,
সেই কোৰেলে ভাক জই কৰাৰ বাত্ৰা ভিন দিনৰ
পাচে নিমাত্তে থকা মানুহবিলাকে পালে। কো-
ৰেল বজাই পাৰ্চি, আৰু মাদিয়া, আৰু বাবিলন,
আৰু আন আন ৰাজ্যবিলাক একে লগ কৰি, প্ৰি-
থিবিৰ মাজত এটা বৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰিলে,
তাৰ মাজত এস একুৰি সাতোটা দেশ আছিল,
সেই অতি ডাঙ্গৰ ৰাজ্যৰ নাম পাৰ্চি হল।

পাৰ্চিৰ ৰাজ্য।

of Persia.

কোৰেলৰ পঞ্চাল বছৰৰ পাচে জেৰ্জেল নি-
হাসনত বহিল। গ্ৰিক দেশ জই কৰিব নোজ-
বাত তেঁওৰ নাম পুৰিধ আছে। গ্ৰিক দেশ ইউ-
ৰপৰ নিমাত্ত আছে, সি অতি ধুমু দেশ কিন্তু ডাঙ্গ
মানুহবিলাক বৰ সাহিয়াল। জেৰ্জেল সেই দেশ
জই কৰিবলৈ মনত স্থিৰ কৰি, দুহ লাখ সেনা
গোটাইছিল, এই সেনাবিলাক লৈ, জেভিয়া তেঁও
ইউৰপ আৰু আফ্ৰিকাৰ মাজত থকা সাগৰৰ ভিৰ
পালে গৈ, জেভিয়া সেই ঠাইতে এটা দলঙ্গ গাঁ-
থিলে, কিন্তু সাগৰৰ চৌউত সাকো ডাঙিলত
জেৰ্জেল মহা ক্ৰোধ ভাৱ হৈ, সাগৰক ভিনি স
বেঙ মাৰিবলৈ আগ্য দিলে, আৰু ক্ৰোধৰ আন
এক চিন লোৰ নিকলিবে সাগৰক বাজিৰ ক-
ৰনে ভাৰ ওপৰত পেলাই দিলে। জেৰ্জেল গ্ৰিক
দেশলৈ গলত ভিনি স মান্য গ্ৰিক যেনিয়া মানু-
হে, লোকৰ অগ্নি হোআতকৈ মৰনক ভাল আৰু
ডাঙ্গৰ মানি, সিহঁতৰ আহিব লগা পৰ্বতৰ চৈক
বাটত মৰনলৈকে জুখ কৰিলে। জেভিয়া এজনে
সেই ভিনি স পুসংসনিয়া গ্ৰিক সেনাপতিৰ বত-
ৰা দি কলে, জে পাৰ্চিৰ বজাৰ কাৰেবে সূৰ্য
মণ্ডল চাফিৰ, জেভিয়া তেঁও কলে, জেনেকুআ
হলে ভাল হব, আমি টাতে থাকি বৰ কৰিম।
জেৰ্জেল লাখ সেনা, আৰু অসংখ্য জাহাজ গ্ৰিক-
ইভৰ, দোআৰাই ইমান মহা গল, জে অকল তেঁও-
হে সেই দেশৰ পৰা পলাই সাহিল, আৰু আপু-
নি নিৰ্মান কৰা সাকো চৌৰ দোআৰাই পূৰ্বাৰ
ভাগিল দেখি, এখন ঘাটৈৰ নাৱেৰে পাৰ হৈ
সন্তোল হল। পাচে এস পঞ্চাল বছৰলৈকে সেক-
ন্দৰ সাহে অধিকাৰ হোআ পৰ্জন্তে গ্ৰিকইভৰ
আৰু পাৰ্চিইভৰ মাজত জুখ আছিল, পাচে
সেকন্দৰ সাহে অতি অলপ সেনাবে সেই বৰ
গ্ৰিক ৰাজ্য জই কৰিলে।

The Whale.

তিনি মাচৰ বিষয়ন।

সুজন কৰা সকলো জন্তুৰ মাজত তিনি নামে
যে সাগৰত থকা মাচ অতি ডাঙ্গৰ। সেই মাচৰ
মাজত প্ৰাই পক্ষাস হাত দিঘল, কোনো এবিধ
৭৫ হাত দিঘল হব। তাৰ মূৰটো, সবিলৰ তি-
নি ভাগৰ এভাগ হব আৰু কান্দ গচ ৬ হাত দি-
ঘল, পাখিবোৰ ১৬ হাত বহল। তাক জুখিলে
ডাঙ্গৰ ২০০ দূস মঁহৰ মান গধুৰ হই; ইমান
ডাঙ্গৰ বস্তু হলেও তেওঁ তাৰ চকু নিচই সৰু, গৰুৰ
চকু নিচিনা। মাইকি মাচৰ ন বহু মাহ গৰ্ভ
হৈ আন মাচৰ নিচিনাকৈ কৰি নে পাৰে, কিন্তু
জন্তুৰ নিচিনা এটা পোআলি জগাই। সেই পো-
আলিএ মাকৰ পিঠাই খাই জিএ। আৰু সাগৰত
এজাত কলা পোক আছে সেই পোকবোৰ তিনি
মাচে খাই।

এই ডাঙৰ মাচটোৰ সৰু সাগৰত অনেক
আছে। প্ৰথমতে, ওকনিৰ নিচিনা এনে এক জাত
সৰু পোকে সেই মাচৰ গাত সোমাই ভেল খাই
থাকে। দুতিয় সৰু, ভৰোআল নামেৰে কঁকিলা
মাচৰ নিচিনা, সেই মাচে সৰাই তিনিৰ পাচে

পাচে জুখ কৰিবলৈ খেদি খেদি জাই; তাকে
দেখি তিনিএ ডাঙৰ কঁপি পানিৰ পৰা তেওঁ মাৰি
মুঠ হৈ আন ফাললৈ পলাই জাই। আৰু নে-
জৰ বাহিৰে তাৰ প্ৰান বাখিবলৈ একো উপাই
নে পাই, কেবল নেজৰ দোআবাইহে সৰুক
খেদে, আৰু জেতিয়া সি কান্দেৰে এবেলি কঁকি-
লাক চাটি মাৰে, তাত্তে জৰ সঁহাৰ হই। তথা-
পি কঁকিলাই তাৰ চাটিত একোকে নে মানে।
কিন্তু লাফ মাৰি তিনিৰ ওপৰত পৰি চোকা দাঁ-
বেৰে কামুৰি ঘা লগাই। তেতিয়াই তিনিৰ গাত
তেজ ওলাই সাগৰৰ পানি তেজৰে বজা হৈ
জাই, আৰু তিনিএ তাৰ সৰুক মাৰিবলৈ জেনে-
কৈহে কান্দেৰে আফাল মাৰে সেই আফালৰ
সৰদেই বৰটোপতকৈও বৰ হই।

কিন্তু এই বৰ জন্তুৰ সকলো সৰুতকৈ মানুহে
ভাৰ পুখান সৰু। মানুহে তিনিএ এবচৰত জি-
মান সঁহাৰ কৰিব পাৰে, আন আটাই সৰুএ
জিৱনৰ পৰা মৰনলৈকে ইমান মাৰিব নোআৰে।
তিনি মাচক উত্তৰ আৰু দখিন কেত্ৰৰ ওচৰত

সৰহকৈ পোয়া জাই, আৰু সিহঁতক মাৰ ভৰত
সাগৰৰ দাঁতিলৈ আচে, তাতে সৰহকৈ সাগৰৰ
দাঁতিত মৰা জাই। কিন্তু সেই মাচক মাৰিবলৈ
ডেয়াক, হলণ্ড, ইংলণ্ড, আৰু আমেৰিকাৰ পৰা
বহু জাহাজ বচৰি বচৰি গৈ মাৰে দেখি এতিয়া
তিমিৰোৰ কমুতি হল; কিন্তু জিৰোৰ আচে
সেইবোৰ বৰ গম্ভিৰ পানিতহে থাকে।

এই তিমিক ধৰা কথা বৰ আচৰিত, আৰু তাক
সৰাৰ নিবন্ধ এই: সেই মাচক ধৰিবৰ কাৰন জা-
হাজ খনেপতি ৬ ধন ৬ ধন নাও, আৰু নায়ে-
পতি চটা চটা নাওবোৰ, আৰু হাতত উভোতা
কোললৈ এটা এটা মানুহ থাকে। তাতে অতি
সৰু জাৰ দেখি পানিবোৰ কোনো কোনো চাইত
গোট খাইটান হই আৰু হিম্ম পৰি একোটা পৰ্য-
ন্তৰ নিচিনা হৈ থাকে। পাচে মাচ মৰিয়া জা-
হাজৰ পৰা দুখন নাও কিছুমানৰ দুবৈত সেই
টান হোআ পানিৰ ওচৰত লেজুৰে নাও বখাই,
তিমিক দেখা পাবলৈ চাই থাকে, আৰু সেই
নাও দুখনৰ সলনি চাৰি ঘৰিৰ অন্তৰত হই।
পাচে জেতিয়া তিমিক দেখে, তেতিয়া সেই নাও
দুখনে পাচে পাচে খেদে, আৰু তিমি জেতিয়া
অতিসই তললৈ জাব খোজে, তেতিয়া তাৰ কান্দ
গচ নিচইকৈ ওপৰলৈ থিয় কৰে, সেই পুমান-
ৰে মানুহবোৰে জানে যে সি বেগতে নোলাই,
এমণ্টা বা দুমণ্টা মানৰ পাচতহে ওলাব। সেই
কপে তললৈ নৌ জাঁওতেই যদি কোনো নায়ে
ওচৰতে দেখা পাই, তেতিয়া কোল লোআ মা-
নুহটে খোঁচ মাৰি দিএ, আৰু সেই কোল তিমিৰ
গাত লাগিলেই জাহাজৰ মানুহক জনাবলৈ
এডাল ভাৰ দাৰত থিয়কৈ পুতি দিএ, তাতে জা-
হাজ বখিয়াই আন আন নাওবোৰক সিহঁতৰ
সহাই হবলৈ বেগাই পঠিয়াই দিএ।

জেতিয়া তিমিএ আপোনাৰ গাত দুখ পাই
তেতিয়া বৰ বেগে লব মাৰে আৰু জি জৰি সেই
কোলত লগাই বান্ধি ধৰি, সেই গচ জৰি দুস
বৈও দিহল, মাচে জলৈকে জাই তলৈকে জাব
পৰাকৈ জৰি গচ দাৰত মেবাই মেবাই ধৰি
পুথমে তিমিএ এই কপে বেগাই জাঁওতে, দাৰত
বহনি লাগি জৰিত জুই উঠি বুলি তই কৰি,

জৰিত পানি দি থাকে। কিন্তু জেতিয়া মাচৰ
নক্তি হিন হই, তেতিয়া নাৱিয়াই আৰু জৰি
নে মেলাকৈ সেই জৰিৰেই মাচক উলিয়াবলৈ
কাৰ্য্য কৰে, তথাপি যদি দুস বৈও জৰিও
নাটে তেন্তে আন নাৱৰ পৰা কৰি আনি, সেই
জৰিৰ লগত জোৰা দিৰে; কোনো কোনো বে-
লিত চই খন নাৱৰ জৰিৰেহে জাঁটে, কিন্তু
সমাই তিনি নাৱৰ জৰিএই জোৰে। সেই মাচ-
টো পানিৰ তলত বহু ৰেলি থাকিব নোপাৰে,
কিন্তু উদাস লবলৈ পানিৰ ওপৰলৈ উঠি আহে,
আৰু নি জিৰাই মানে পানিৰ ওপৰতেই থাকে,
তেতিয়া আন নাও আহি তাৰ ওপৰত পুনৰাই
কোল মাৰে; তেতিয়া সি আৰুও তললৈ জাই,
কিন্তু আগন্তকৈ অলপ ধিৰে জাই, আৰু সি দু-
ডিয় বাৰ পানিৰ ওপৰলৈ উঠিলে তললৈ জাব-
লৈ অসক্তি হই, তেতিয়া নাৱিয়াবিলাকে দি-
হল জাচিৰে খুঁচি মাৰে। জেতিয়া মাচৰ মুখৰ
পৰা পানি আৰু তেজ ওলাই, তেতিয়া সি মৰিব
বুলি জানে।

তিমি মাচ মৰিলে তাক জাহাজৰ লগত বৰ
লকত জৰিৰে বান্ধি কাটে, আৰু লুটিয়াই কাটি-
বলৈ তাৰ মূৰত এগচ, কান্দত এগচ, জৰি দি
বান্ধে, আৰু তাৰ পিঠিৰ পৰা নি পিচলাকৈ মা-
নুহে ডবিত লোৱা কাঁইট পিন্ধি তাৰ ওপৰত উঠি
কাটে; তিনি হাত বহল আৰু হাত দিহলকৈ তাৰ
ভেল মগ্ৰহ কাটি কাটি জাহাজৰ ওপৰত তেল,
আৰু ভেল উলিওআ হলে, পাচে তাৰ মুখৰ হাৰ
কুঠাৰেৰেহে কাটি উলিয়াই।

আন মানুহে তিমিৰ মগ্ৰহ নে খাই, কিন্তু
উত্তৰ কেশ্ৰত থকা বন মানুহবোৰে বৰ ভাল
পাই, তাৰ ভেল বৰ সোআদ বুলি খাই। সি
ইতে জতে জতে এনে মৰা মাচ পাই, ততে লৰা
ভিৰোতা আটায়ে বাস কৰি খাই থাকে; দু
চক্কাই মানে তাৰ পৰা নে জাই।

১৮০২ সনত কান্তান লাইজক লাহাৰে তি-
মি বিচাৰোঁতে জাহাজৰ ওচৰতে এটা দেখা পাই
চাৰি খন নাও পঠালে, দুখন নাও তাৰ ওচৰলৈ
গৈ দুয়ো নাৱৰ পৰা এক বেগিএই ওকোতা কোল
মাৰিলে। তিমিএ বৈও চেহেক মান তললৈ জাব

এখন বাৰৰ কালে গৈ উঠোঁতে তাৰ মূৰ বাৰৰ
ডলত লাগি মানুহে সৈতে নাও এখন বহু হাত মানৰ
ওপৰলৈ দলি মাৰি লুটি ধুআই পেলোলে, আৰু
মানুহ যোৰ আৰু বাৰত ধৰি বধ্যা পৰিল, কিন্তু
এজন মানুহৰ ভৰিত জৰি মেৰ খাই নাৱে সৈতে
ডললৈ গল, পাচত সেই জাহাজটোও গৰিল। সেই
দলি মাৰি পেলোআ নাও, আৰু ভিমি মাচৰ নক
চা ওপৰত দিয়া হৈছে।

১৮২০ সনত এচেঙ্কু নামে এখন জাহাজ আ-
মেৰিকা মিল দেশৰ নানটাকেট নামে গাঁৱৰ পৰা
ভিমি বিচাৰিবলৈ পাচিকিক সাগৰলৈ গৈছিল।
এদিন সেই জাহাজৰ মানুহবোৰে এটা ভিমি
পোআলি মাখিলত মাকে বেজাৰ পাই জাহাজৰ
পৰা অলপ দূৰে গৈ অতি বেগেৰে উভতি আহি
জাহাজত ধুন্দা মাৰিলে, তাতে জাহাজ খনে বৰ
দুখ পাই কাঁচ চলাচেবেক ভাগিল, পাচে ভিমিএ
আকঙ এক মাইল মান দূৰ হৈ আগতকৈও অতি
বেগে আহি পুনৰাই ধুন্দা মাৰি জাহাজ খন ভা-
জিলে। তেতিখনে মানুহবিলাকে সৰু নাওবো-
ৰত উঠি বধ্যা পালে। কিন্তু জাহাজ খন ডল
গল, আৰু সেই বৰ মাচটোক দেখা নে পালে,
সেই মানুহবোৰে দিন চেবেকলৈ ভুমি নো পো-
আত আহাৰ কৰিবলৈ নে পাই বৰ দুখ পাই-
ছিল, কিন্তু সেই-বাটে দি আৰু এখন জাহাজ
জাওঁতে সিহঁতক দেখি ভুলি নিলে।

এক ভিমি মাচৰ পৰা ১২০ চকুৰি মোন মান
ভেল পোআ জাই। কোনো বিধৰ মূৰৰ পৰাই
২৫ মোনকৈ পাই। আৰু তাৰ মূৰৰ পৰা এক
জাতৰ হাৰ ওলাই, সেই হাৰৰ অনেক কাম হই,
আৰু তাৰ দৰো নবহ। জাহাজবোৰে ভিমি বি-
চাবোতে ভিৰি বচৰ মানলৈ খোআ পিয়া বস
নকলো জাহাজত ভৰাই নিৰে; আৰু দুই ভিনি
বচৰ মান সাগৰত ভিমি বিচাৰি ফুৰি থাকে।
কেতবোৰ জাহাজে ১০০০০০ এক লাখকপত্-
কৈও অধিক কপাহঁভেল আৰু হাৰ পাই; কিন্তু
কেতিয়াবা একো নো পোআকৈ বচৰ মানৰ
মূৰত উভতি জাই। আৰু কোনো বচত জাহাজ
ভাগি বহু হই। ১৮৩০ সনত ৮৭ জাহাজৰ
মাজৰ ১৭ খন ভাগিল, আৰু ২৪ খনে ভিমি

নো পোআকৈ উভতি আহিল। ১৮১৪ সনৰ
পৰা চাৰি বচৰ ভিতৰত ইংলণ্ড, আৰু স্কটলণ্ডৰ
পৰা ৪৮৬ চাৰি স চয়ানি খন জাহাজ ভিমি খৰি-
বলৈ গৈছিল। এতিয়া নবহ জাহাজ ভাগিল, আৰু
ভিমি পাবলৈকো টান দেখি আগৰ দৰে অধিক
জাহাজ নে জাই। আমেৰিকা মিল দেশৰ পৰা
ইংলণ্ডতকৈও সেই কামৰ নিমিত্তে অধিক জা-
হাজ বচৰি বচৰি পঠাই দিএ।

ডলত জি লক নকচা দেখা জাই, ভিমিৰ ওপ-
ৰত উঠি দুজন মানুহে কুঠাৰেৰে ভেল মদহ কাটি
আচে, তাৰ কোলত এক নাও আৰু বাৰৰ ভিত-
ৰত এক মানুহ আছে; সোঁ হাতৰ কালে দুই পি-
পা খিৰকৈ ধৈছে; পিচ কালে জি বগা দেখা জাই
সেয়ে গোট খোআ টান পানি আৰু হিম। §

সকল জন্তুৰ মাজত ভিমি অতি ভয়ঙ্কৰ,
সাগৰ মধ্যে থাকে সিটো দেখি লাগে ডৰ;
তথাপিও তাৰ ওপৰত মানুহ অধিকাৰ,
সেই কাৰনে মাৰি তাৰ লই ভেল হাৰ;
বহু লোকে জাহাজেৰে ফুৰি থাকি সদাই,
অতি দূখে মাৰি তাক বৰ লাভ পাই।

এই অকনোদাই পত্ৰ যোঁৱণ শিৱসাগৰৰ আমেৰিকান
বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপা খানাত্তে বাৰে বাৰে চাপ কৰা
হৈছে। আমিহঁতে দিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ মূৰত
দিলে ১৥ টকা।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagor Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা। আ° নিবসাপৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৩ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক। বসুৰ ১২।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1846. NO. 12.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

গ্ৰেট ব্ৰিটন নামেৰে জি লোহাৰ বৰ জাহাজৰ কথা জানোআৰি মাহৰ অকনোদইত লিখা আছে, সেই জাহাজ নুৰক নগৰলৈ জাবলৈ ২২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত লিবৰপুল নগৰ এৰি, সেই দিনৰ বাতি ইংলণ্ড আৰু আয়ৰলণ্ডৰ মাজত থকা সাগৰত জাঁওতে কাপ্তান সাহাৰে ভালকো বাট নি চিনাক্ত জাহাজ বালিত লাগি বহল। তাতে ডায়ৰ এক্সাৰ বতাহ হোআত জাহাজ ভাঙি তল জাব বুলি, জাহাজৰ মানুহ আৰু তাৰ ১৮০ জাতি লোকবিলাক ভই আৰু প্ৰান সঙ্কটত থাকি সেই বাতি কাল নিয়ালে। পাচে বাতি পুআ সিহঁতে চাই, জাহাজৰ দুই ফালে বৰ সিল থকা দেখিলে; সেই সিলৰ ওপৰত জাহাজ পৰা হলে, নিচয়ে ভাগি সকলো মানুহ মৰিলহেঁতেন, কিন্তু বালিত লগা হেতুকে মানুহ বখ্যা পৰি, ক্ৰমে সৰু নায়েৰে গৈ বামলৈ উঠিল; জাহাজ একআৰ নোঅৰাত নষ্ট হ'ল।

নাপলিয়ন বজাক পৰাজই কৰা ডিউক অফ ওএলিণ্ডন নামেৰে জি লৰ্ড সাহাৰ, তেঁওৰ বৰ মূৰ্ত্তি সাজি তাক লণ্ডন নগৰৰ এখান পকি দুআৰৰ ওপৰত ৩০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে স্থাপন কৰা হ'ল। ডিউক অফ ওএলিণ্ডন সাহাৰে জি পিতলৰ বৰ টোপ সজুৱা পৰা কাৰ্হি আনিলে, সেই টোপ জুই দি পাগি পিতলৰ মূৰ্ত্তি সাজিলে। ঘোঁৰাত উঠা মানুহৰ ৰূপে সেই মূৰ্ত্তি আছে; মানুহ ঘোঁৰা দুইবোৰ ওখ ১৮ হাত, ঘোঁৰা দিহনে ১৭ ১/২ হাত। জি দুআৰত থলে সেই দুআৰ

৫৩ হাত ওখ; বৰ জন্তু উপাই কৰি স্থাপন কৰা হ'ল। ওআৰাত নামে একজন ধনিকৰে পুত্ৰকে সৈতে তিনি বছৰ ডিউকৰ সাজিলে। পিতল ওজন ন ধৰাকৈ তাৰ খৰচ হ'ল ১,০০,০০০ এক লাখ টকা। ১০০০ এহেজাৰ মেনতকৈ অধিক পিতলেৰে সাজিলে।

চেষ ড্যাৰ্লচ মেড্‌কাক নামেৰে জি জন লৰ্ড সাহাৰ ১৮৩৪ সঁকৰ পৰা ১৮৩৭ সঁকলৈকে গ. বনবল হৈ এই দেশত সমাদৰ পত্ৰবিলাক বাখা নো হোআকৈ চলাবলৈ কানন কৰিলে, তেঁও ৫ চেপ্তেম্বৰত মৃত্যু হ'ল।

২৫ চেপ্তেম্বৰ বাতি লৰ্ড ডকলিন নামে এখান বৰ জাহাজ ইংলণ্ড আৰু আয়ৰলণ্ডৰ মাজত থকা সাগৰত জাঁওতে সৰু জাহাজ পাই নে দেখি তাৰ ওপৰে গৈ ভাঙি নষ্ট কৰিলে; সৰু জাহাজৰ মানুহ তিনিটা মাখোন জিয়াই সাৰিলে; অন্য আটাইবোৰ মৰিল।

ইংলণ্ড দেশৰ মাটিত বহু গাঁও দকৈ খনাত লো, তাম আদি অনেক বস্তু ওলাই; এবচৰত ওলোআ বস্তুৰ নাম তলত লিখা আছে।

নাগ মাটি	১,১০,০০,০০০ টকা
লোহা	৮,৪০,০০,০০০
তাম	১,২০,০০,০০০
ৰূপ	৩৫,০০০
সিহ	২২,০০,০০০
লোন	৪০,০০,০০০
বাজ	৩২,০০,০০০
অন্য অন্য বুবা	১১,৫০,০০০
মুঠ	২০,৫২,৮৫,০০০

১০ অক্টোবৰ তাৰিখত ইল্লানিয়া দেশৰ ইচ-বেলা মহা বানিৰ জনম দিন, ১৬ বছৰ হৈছিল; সেই দিনত দন ফাফিকো নামে ইল্লানিয়াৰ বৰ লোক এজনে সৈতে বিয়া হল। দন্য মাৰিয়া লুইচা নামে মহা বানিৰ অন্তিমকো সেই দিনাই ডিউক ম্পঁচিএ নামে ফাফি বজাৰ পুস্তকে বিয়া কৰিলে। পাচে ১৬ তাৰিখত বজাৰ ঘৰত ডামচা চাবলৈ গকএ সৈতে মানুহ মাল জুখ কৰি গক ১১ টা আৰু গোটা চাবেক ঘোঁৰাও মৰিল। বজাৰ চাই থকা মানুহ ৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ আছিল। ইল্লানিয়া মানুহ নিৰ্দেশ্য হৈ এনে জুখ চাবলৈ বৰ ভাল পাই।

চেপ্তেম্বৰ মাহত ইল্লানিয়া দেশৰ চান্তান্দৰ নগৰত এমখা মানুহৰ মাজত বজু পাভ পৰাত ৮ জন মৰিল, অন্য ১২ জনো এখা মৰা হৈছিল। চায়ে চায়ে সিনা বিখিৰ দোআৰাই বহু মেৰ চাগ মৰিল।

মামদাজৰ ওচৰত আটাই দেশ বাৰিখাত তল গৈ ৬০০০। ৭০০০ চই সাত হেজাৰ ঘৰ পানিএ ভাঙ্গি নিলে।

ফাফ দেশৰ লবৰ নামে এখন নদিৰ পানি বাহি নগৰ গাঁও বুৰাই, ঘৰ বাৰি দলজ আদি সকলোকে ভাঙ্গি নি নষ্ট কৰিলে। সেই বৰ তলত বহু মানুহ মৰিল। ১১ অক্টোবৰত একে দিনাই লবৰ নদিৰ ১১ হাত পানি বাহিল।

চুইচ দেশৰ জেনেৱা নগৰত অধিকাৰ সকলৰ নিৰোপে মানুহবিলাকে দোহ কৰি বন পাভিলে, তাতে ১০ মানুহ জুখত মৰিল, ২০ জন খুন হল।

নুহলগু উপদিপৰ অন্ত্ৰেলিয়া দেশত বহু মূল্যৰ এডাল সোণৰ সলি মাটিতে পালে। তললৈ কিমান দিখল, কৰ নোআবে, কিন্তু খানিলে বহু সোণ ওলাব, ইয়াকে বুজে।

জৰ্মানি দেশৰ লান্‌বিন নামে এক গিৰ্জানি লোকে এটা বৰ বুধি নতুনকৈ উলিয়ালে। নাই-ত্ৰিকেচিদ নামে এবিধ টেঞ্জা পানিত কপাহ তি-য়াই, পাচে পানিত ধুই ভালকৈ নুকাৰে, হিলৈৰ খাৰৰ নিচিনা ভাৰ গুন হই। হিলৈত ডৰাই মা-বিলে খাবতকৈও ভাৰ সক্তি বহু বুলি কৈচে। কিন্তু তাৰ ধুঁ আ গন্ধকৰ গন্ধ একো নাই।

জৰ্মানি দেশৰ লিপচিক নগৰত ২১ আগষ্টত গন্ধক তাৰ্পিনতল আদি অনেক বস্তু থকা মাটিৰ এক উৰালত জুই লাগি বাতি বাহি বাহি ঘৰ পোৰাত ৬।৭ চই সাত জন মানুহ মৰিল, আৰু ২০ কুৰি মান মানুহ এখা মৰা হোআত হস্তিটাললৈ নিলে।

আয়ৰলণ্ড দেশৰ দুৰ্ভিখাৰ কাৰনে আমেৰিকাৰ পৰা অনেক জাহাজ গোম ধানকে আদি কৰি সকলো খোআ বস্তু আনি বেচিচেগৈ। ২৭ অক্টোবৰত হেনৰি ক্লেই নামে এখান জাহাজে ৫৪,০০০ হেজাৰ মোনৰ বোজা আনিলে।

আমেৰিকাৰ মিল দেশে সৈতে মেক্‌চিকো দেশৰ লোকে বন কৰা হেতুকে কমোদোৱৰ চলোটি নামে আমেৰিকাৰ এক জাহাজৰ সেনাপতিএ ৭ জুলাইত কালিফৰ্নিয়া নামে মেক্‌চিকো দেশৰ এডোখৰ লৈ দখল কৰিলে।

১৫ আগষ্টত মিল দেশৰ এখান বনুআ জাহাজ মেক্‌চিকো দেশৰ দাঁতিএগৈ বতাহে নিয়াত ঠেকত পৰি সিলত লাগি ভাঙিল। জাহাজৰ ২১ সেনাই সকলো নাবত গৈ এখান আমেৰিকাৰ জাহাজৰ লগ লৈ বখা পালে; আন সেনাবিলাক মেক্‌চিকো লোকৰ হাতত পৰিল।

চান্তিয়ানা নামে মেক্‌চিকোৰ জি দেশাপিপতি দেশান্তৰ কৰি আছিল, তেঁওক আৰুও মাতি আনিলত ১৬ আগষ্টত বেৰাজুজ নগৰ পাই পুনৰ দেশাধিকাৰ বাব লবলৈ ধিৰ হল।

২০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত আমেৰিকান সেনাপতি জেনৰল টেইলৰ সাহাৰে ৬০০০ সেনা লৈ মেক্‌চিকো দেশৰ মন্ত্ৰেবি নগৰ বেৰি ভাৰ কৌণ্ড থকা ৮।১০ হেজাৰ সেনাই সৈতে তিন দিন পুৰান জুখ কৰি কৌণ্ড নগৰ ললে। আমেৰিকাৰ মানুহ ৩০০ মৰিল, ২০০ খুন হল।

নুজিলগু উপদিপৰ আদি বাসি ২০০ দু ল মানুহে ইংৰাজিএ সৈতে বন পাতি ৬ টা মানুহক মাৰিলে; জিকিব নোআৰাত হুকি গল।

মেই মাহৰ ১০ আৰু ৩০ তাৰিখত টাহিটিৰ আদি বাসি মানুহে ফাফি সেনাই সৈতে জুখ কৰিলে, তাতে ফাফি ৮ জন মৰিল; আৰু ২৭ জন খুন হোআ আছিল।

কাফিৰ মূৰ্খিহ।

কাফিৰ ভিৰোভা।

গুড হোপ নামে আফ্ৰিকাৰ দখিন মূৰত জি ইণ্ডিয়া মানুহ থাকে, সিবিলাকে সৈতে আদি বাসি কাফিৰ লোকে বাৰে বাৰে বন বিগ্ৰহ কৰি, চায়ে চায়ে অনেক মানুহক বধ কৰিলে। ৫ জুলাইত কাফিৰ লোক এমথা আহি ১০০ গৰু চুৰ কৰি নিলে; গৰাকিবোৰে খেদি গৈ সিহঁতক পাই জুধ কৰি গৰু পালে; কিন্তু দুই কালৰ কেতবোৰ মানুহ জুধত মৰিল। জুলাই মাহৰ শেষ পৰ্যন্ত ইণ্ডিয়া সেনাই কাফিৰৰ গাঁৱলৈ গৈ জুধ কৰি ৪০ জন মানুহক মাৰিলে, আৰু পৰ্বততো কাফিৰ মানুহ এস ডেৰ ল মান বনত মৰিল। কাফিৰ লোকৰ নক্শা ওপৰত লিখিচোঁ।

ইতালি দেশৰ বিচুৱিয়চ পৰ্বত কাটি তপত জোল ওলাই আছে; আৰু তাৰ চাৰিও ফালে ইতালি দেশত অনেক ভুঁইকঁপ হৈ গৈছে। পিচা নগৰত ১৪ আগষ্টত বৰ ভুঁইকঁপ হৈছিল। ইতালিৰ অন্য অন্য নগৰতো ভুঁইকঁপ হৈ কেতবোৰ গাৱৰ ঘৰ আদি সকলোকে ভাঙি পেলাই নষ্ট কৰিলে। তুৰ্কানি প্ৰদেশত ২৭ গাৱৰ লোক নিকপাই হল; ৮০০০ মানুহ ঘৰ নাই কিয়া হৈ মাগি খুজি খাই আছে। ঘৰ ভৰাত ৭০ জন মৰিল; ৫০০ পাঁচ ল মান এখা মৰা

হৈ আছিল। চায়ে চায়ে মাটি বৰকৈ কাট ললে; এটাইত গৰু গোটা চাৰেক সোমাই গল।

অক্টোবৰ ২৫ তাৰিখত বাতি ৮ বজাত মগ দেশৰ কাণ্ডক কিউ নগৰৰ ওচৰত এক পৰ্বত কাটি জুই আৰু তপত বহু ঘনে ঘনে ওলাই অতি ওখকৈ উঠি পৰিছিল। সেই জলি থকা জুই ওলাওতে মানুহে কিতাপ পৰিহঁৰ পৰাকৈ বৰ পহৰ হৈ আছিল; এখন্তক মান পহৰ থাকি, আকণ্ড একাৰ হই; এই ৰূপে এডাৰ মান বেদি ওলাই, পাচে ক্ৰমে গুচিল।

জুন মাহৰ প্ৰথম দিনা চিচিলিয়া নামেৰে এখন ফাফি জাহাজত বজু পাত পৰি ৪ জন মানুহক মাৰিলে; জাহাজকো প্লাই নষ্ট কৰাত বুৰিহ লগা হৈছিল, তথাপি তল ন গল।

আমেৰিকা দেশৰ ওয়ৰ্কদ গাঁৱত বুণ্ডন সাহাৰ নামে এজন লোকে ৰোজাই দিয়া এখন বঁধেৰে কোনো নদীৰ ওপৰে জাঁওতে একালে দলজ ভাগি মানুহৰ ওপৰত বধ লুটি খাই ১১ হাত ওখৰ পৰা পানিত পৰি তল গল। তথাপি কোনো ৰূপে পানিৰ পৰা ওলাই সাহাৰ বধ্যা পৰিল, ইহঁৰৰ এনে অনুগ্ৰহ। পাচে ঘোঁৰা-বোৰো জিয়াই পালে।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

নৱেম্বৰ আৰু ডিচেম্বৰ মাহৰ ভিতৰত গুণ্য-
হাটত ৭ টা, নগাঁৱত ১১ টা মানুহ খ্ৰিষ্টৰ নিম্য
হৈ বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল।

বহিসাল নগৰৰ ওচৰ গাঁওবিলাকত বাবেৰো
নামে এজন পাদুৰি চাহাবে সুভ বাজা কিত্তন
কৰি কুৰাত অনেক বজালি মানুহে কথা সুনি বি-
হ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাবলৈ ইচ্ছা
কৰিলে। অক্টোবৰৰ প্ৰথম দিনা ৩০ জন নি-
স্যৰ কথা সুনি গ্ৰাহ্য কৰিবলৈ নিচই কৰিচে,
পাচে ৮ দিনৰ ভিতৰত অন্য অন্য লোক আহি
বুৰ পোআ হবলৈ নিবেদন কৰি অক্টোবৰৰ ৮
তাৰিখ বিম্বাম দিনা ১১৫ টা মানুহ বুৰ পাই
মণ্ডলিত গ্ৰাহ্য কৰা হল।

পৰ্জুগাল ৰাজ্যৰ অধিন হোআ এটি সুন্দৰ
মাজুলি আটলান্তিক সাগৰৰ মাজত আছে, তাৰ
নাম মাদিয়া। তাতে বাবু অতি চিকন, আৰু পৰ্ব-
তকে আদি কৰি সকলো ঠাই সুন্দৰ, খেতি কৰা
এবিধ ভাল লতা পনিয়াল, তাৰ বস অতি সো-
জাদ, সকলো মন্থেহে কিনি খাই। সেই দেশৰ
মানুহবিলাক বোমান কাথলিক, অৰ্থাত বোমিয়া
ক্ৰীষ্টান আচৰা লোক। সেই ঠাইত বেপাৰ কৰি-
বলৈ বা লৰিল বস্তু হৰব নিমিত্তে অনেক ইণ্ডি-
জি আৰু কুটলগিয়া মানুহ গৈ তাতে নিবাস
কৰে। সিহঁতৰ তন্তৰ কালি নামে এজন চাহাব
আছে; তেঁও খ্ৰিষ্টত বিশ্বাসি হোআত লোকৰ
পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে ইণ্ডিাজি আৰু পৰ্জুগি ভা-
সাব কৰোপকৰণেৰে সুভ বাজা পুচাব কৰি থা-
কে। তাতে আগৈএ এবেলি তেঁওক আৰু তেঁওৰ
কথা সুৰোঁতাৰিলাকক বিবোধ কৰি অনেক দুখ
দিলে; তথাপি তেঁও খ্ৰিষ্টৰ কথা কৈ কৈ আ-
ছিল। জোআ আগষ্ট মাহত তাতে থকা মানুহ-
বিলাকে তেঁওৰ প্ৰাণ মাৰিবলৈ উদ্যোগ কৰিলত
কালি সাহাবে কোনো ইণ্ডিাজি জাহাজত পলাই
বখা পালে; কিন্তু তেঁওৰ ঘৰৰ সকলো বস্তু ধৰে-
ৰে মডলিয়া হৈ সিহঁতে লুট কৰিলে; আৰু তেঁওৰ
জি জি পুৰি আছিল আটাইবোৰ জুইত পুৰিলে।
জিবিলাকে এনে অধৰম কৰিলে, সিহঁতৰ মাজত
কোনো মান্য লোক আৰু বোমিয়া ধৰ্ম্মৰ অধি-
কাৰ জন চাবেক প্ৰধান আছিল।

গ্ৰিক দেশৰ কথা।

গ্ৰিক দেশৰ মাজত অনেক সৰু সৰু ৰাজ্য আ-
ছিল; তাৰে ভিতৰত কেতিয়াবা এটা, আৰু অন্য
কালত আন এটা বলৱন্ত হৈছিল। মিচৰ দেশৰ
পৰা আহি, মানুহবিলাকে সেই ঠাইতে প্ৰথমে
বসতি কৰিলে, কিন্তু সিহঁতৰ আগৰ কালৰ বুৰ-
ণ্ডি অন্ধকাৰমই হৈ আছে। বোধ হই যে খ্ৰিষ্ট-
জনমৰ পূৰ্বে অষ্টৰ স বচৰ ইনাকচ নামেৰে এজন
আহি প্ৰথমতে সেই দেশত ৰাজ্য স্থাপন কৰিলে।
৮ স বচৰৰ পাচে হৰকুলি নামেৰে এজন মহা
বিৰ দুটক দমন আৰু হিণ্ডক পহৰিলাকক বধ
কৰি, আপোন দেশ সান্ত্বি কৰাতে বৰ জসিয়া পা-
লে। সতৰি বচৰৰ পাচে গ্ৰিক দেশৰ অনেক অনেক
ৰজাবিলাকে ত্ৰোআ নগৰ নাম কৰিবলৈ আল-
ছিল। এতিয়া কনষ্টান্টিনোপল নগৰ জি ঠাই-
তে আছে, তাৰ পৰা অলপ দূৰৈতে ত্ৰোআ নগৰ
আছিল। গ্ৰিকইতে সেই নগৰ দহ বচৰলৈকে সে-
নাৰে বেৰি ৰাখিছিল, পাচে এটা চল কৰি নগৰ
ললে; সিহঁতে আটাই ঠাইতে এই কথা জনালে,
বোলে, আমি দহ বচৰলৈকে মিচা ভুমন কৰিলোঁ,
এতিয়া আমাৰ আপোন দেশলৈ জঁও, কিন্তু এটা
বৰ ঘোঁৰা ভৈয়াৰ কৰি তাকে তোমোলাকৰ গাঁ-
ৱৰ দেৱতালৈ দান কৰিলোঁ, ইয়াকে কৈ অলপ
দূৰে গৈ লুকাই থাকিল। সেই মহা ডাঙ্গৰ ঘোঁ-
ৰাৰ পেটৰ ভিতৰত কেতেটি অস্ত্ৰ খাৰি লেনা
আছিল, আৰু সেই ঘোঁৰা অতি ডাঙ্গৰ হোআত
তাক নগৰৰ মাজলৈ আনিবলৈ নগৰৰ গৰব
অলপমান ডাঙ্গৰলৈ আৱল্যক হল। পাচে ৰাতি
কালে মানুহবিলাকে নিসংসৰে নিদ্ৰা গলত ঘোঁ-
ৰাৰ পেটৰ সেনাবিলাক আৰু বাহিৰত লুকাই
থকা সেনাবিলাক আটোৱে একে লগ হৈ, সেই
নগৰ নষ্ট কৰিলে। গ্ৰিক লোকৰ মাজত এই এটা
প্ৰধান ঘটনা, ইয়াৰ অৱন লোকৰ মনৰ পৰা
কেতিয়াও নে হেৰাব, কিয়নো গ্ৰিক আৰু লাটিন
ভাষাত সকলোতকৈ এই ঘটনাৰ কথা প্ৰধান;
গ্ৰিক আৰু ত্ৰোআ নগৰবিলাহঁতৰ মাজত জি যুদ্ধ
আছিল, হোমৰ নামেৰে কবিতা কৰা এজনে এই
বিসয়ৰ গান ন বজা হলে, এই কথা প্ৰাই ভেতি

য়াই হেৰালেইভেন। এন্তেক গিয়ানৰ লাভ এই, জে অলপ কথাত গিয়ানবন্ধৰ গানৰ দো-আৰাই জনস্যা অখ্যাই হই। এই দৰে লজ্জাৰ বজা বাৱনৰ লগত অজোধ্যাৰ বজা বামচস্ত্ৰে জুখ কৰাৰ কথা বাস্তবিক গানৰ দোআৰাই অখ্যাই ধিয়াতি প্ৰাপ্ত হল। জোআ নগৰ নষ্ট হবৰ তিনি স বছৰৰ পাচে হোমৰ পুথিবিহিত জনম পালে। জেই ৰূপ সঙ্ক্ৰিষ্ট ভাষাতে বাস্তবিক প্ৰথম কবিতা কৰ্তা, সেই ৰূপে গ্রিক ভাষাতে প্ৰথম কবিতা কৰ্তা হোমৰ। এই দুয়ো কৰিএ আপোন কবিতাৰ জনস্যা বৰ্হাবৰ নিমিত্তে, সিইত্তৰ বৰ্ননিয় জনকে দেৱৰ অংশ ৰূপে বৰ্নাইচে, আৰু সেই বৰ্ননিয়বিলাকক দেৱৰ অংশ বুলি জনাবলৈ দুয়ো কালৰ সেনাবিলাককো দেৱতাৰ অংশ ৰূপে বৰ্নাইচে।

হোমৰৰ পাচে চাৰি স বছৰ পাৰ্চি বজাই গ্রিক দেশলৈ আহিল। জেনেকৈ আগৈএ কৈচোঁ, এই চাৰি স বছৰৰ ভিতৰত গ্রিক দেশৰ বেলেগ বেলেগ লোকে আপোন আপোন বিদ্যা আৰু মজ্জনা বহালত সেই দেশ পুথিবিহিত মাজত সকল দেশতকৈ অতি সৰু হৈও বৰ জনস্যা পোআ হৈছিল। পাৰ্চি বজাই বনলৈ আহিবৰ কালে, গ্রিক দেশৰ অনেক লোকে আপোন দেশ বাথিবৰ কাৰনে একে আলচ হল। কিন্তু পাৰ্চিৰ অসংখ্য সৈন্যৰ লগত জুখ কৰিবলৈ গ্রিক লোকে কুৰি হেজাৰ সেনাতকৈ অধিক প্ৰস্তুত কৰিব নোআ বিলে। কিন্তু গ্রিকইত্তৰ মজ্জি আৰু সেনাপতি অতি গিয়ানবন্ধ আছিলে, এই কাৰনে সিইত্তে পাৰ্চিৰ সৈন্যবিলাকক পাচে আপোন দেশৰ পৰা খেদিলে। পাৰ্চিৰ বজাৰ অহা কালৰে পৰা চেকন্দৰ বাদশাহৰ দিনলৈকে এক স সত্তৰি বছৰ হল, এই কালে সৰু সৰু ৰাজ্যবিলাকে ইয়ে সিয়ে বৰ্ন কৰিছিল। এই সময়তে সিইত্তে বিদ্যা, আৰু সিল্প, আৰু ঘৰ সজাত্তে আৰু সিল্পাট্টিয়াৰ কৰমত, আৰু চিত্ৰ কৰাত্তে, আৰু কবিতা কৰাত্তে, আৰু বাণ্যত, আৰু সৰু কথকিৰ বিদ্যাভ অতি নিপুণ হৈ সিইত্তৰ সুধিয়াতিৰ সিম্মা নাই। ভেতিয়াৰে পৰা সেইবিলাক বিদ্যাভ কোন জাতিৰ মাজত এনে হোআ নাই, আৰু কাল

ক্ৰমে সিইত্তৰ সুধিয়াতি বাৰ্হিচৈহে। অন্য অন্য লোকে সিইত্তৰ নিচিনা অহঙ্কাৰ কৰে, কিন্তু সেই চাইব লোকৰ সংখ্যা জিলা বৰ্হমানৰ লোকৰ সংখ্যাতকৈ ভেতিয়াও অধিক হোআ নাই। পাৰ্চিৰ বজাই এক স গুনে ডাঙ্গৰ হৈও, আপোন অসম আচাৰ বেৱহাৰ আৰু অগিয়ান হেজুকৈ তেঁওৰ নাম কোনোএ ন লই, আৰু ললেও হেলা কৰে।

পাচে গ্রিক দেশত থকা মাকিদনিয়াৰ বজা চেকন্দৰে চাৰিও কালৰ অনেক সৰু ৰাজ্য আপোনাৰ অধিন কৰি, পাৰ্চিৰ দেশৰ ওপৰত বৰ্ন কৰি সিইত্তৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিলে। ভেতিয়া তেঁও আপোন দেশ এৰিছিলে, ভেতিয়া তেঁও একু-বি বছৰ বয়সিয়া আছিল, সেই কালতে তেঁও আপোন পৈত্ৰিক দেশ আপোন মিত্ৰইত্তৰ মাজত ভাগ বাঁটি দিলে। ভেতিয়া সিইত্তে তেঁওক সুধিলে, জুমি আপোনাৰ কাৰনে কি বাথিলি, তেঁও উত্তৰ দি কলে, আসা মাখোন। বাবে বছৰৰ মাজত ভেতিয়া জনা পুথিবিহিত সকল ভাগ তেঁও জই কৰিলে, আৰু পুথিবিহিত মাজত কোনোএ তেঁওক জই কৰিব নোআবিলে দেখি তেঁওৰ মনত অহঙ্কাৰ উপজি তেঁও বলিয়াৰ নিচিনা হল। জেই ৰূপ কোনো লোকে এটা অতি ওখ পৰ্বতৰ ওপৰত উঠিলে তাৰ মূৰ কুৰাই, সেই ৰূপে সৰু-লোকে ওপৰত জি মানুহ কেনেবাকৈ অতি বৰ হই, সি জনে অৱলো অহঙ্কাৰৰ অধিন হই। চেকন্দৰ বজাই আপোনাকে দেৱতাৰ সন্নিহিত দেৱা কৰিবলৈ পুজাবিলাকক আগ্যা দিছিল, আৰু তেঁওয়েই আপোনাকে আপুনি দেৱৰ অংশ গিয়ান কৰি আছিল। এই মহা বিৰ গিয়ান আৰু সক্তি আৰু ঐহৰ্জতে বৰ ধিয়াতি হৈ, পাচে মদ খাই মত্তোৱাল হৈ মৰিল। খ্ৰিষ্টৰ জনমৰ পূৰ্বে কেৱল চেমিৰামি আৰু চেকন্দৰ বজাই সিহু যদি পায় হৈ জুখ কৰিবৰ অৰ্থে ভাৰত বসলৈ আহিছিল। চিকন্দৰ বজাৰ মিত্ৰৰ পাচত তেঁওৰ সেনাপতি-বিলাকে তেঁওৰ মহা ৰাজ্য সিইত্তৰ মাজত ভাগ কৰি ললে। গ্রিক দেশ এক স সত্তৰি বছৰ পৰ্যন্তে মাকেদনিয়াৰ বজাৰ অধিন হৈ থাকিল, পাচে ৰোমিয়াইত্তৰ হাতত আহিল। ৰোমিয়া-

ইতে সেই কাৰ্জৰ দোআৰাই অতি বৰ উপকাৰ পালে; সিহঁতে আগেয়ে অসভ্য আছিল, পাচে সিবিলাকে জই কৰি লোআ গ্ৰিক দেশৰ পৰা কৰিভা, আৰু বেৰুছা, আৰু সজ কখন আৰু ভাল আচাৰ বেৰহাৰ লিখিলে।

ম.

ৰোমৰ ৰাজ্য।

The Roman Empire.

খ্ৰিষ্টৰ আগৈ জি ৰাজ্য অন্য ৰাজ্যবিলাকৰ পাচে উঠিল সি ৰোমৰ ৰাজ্য। জি সকল ৰাজ্যৰ কথা ক্ৰমেৰে কোআ গল, সেই আটাইকে ইয়াৰ অধিন কৰা হল। এই ৰোম দেশৰ আদি মানুহ-বিলাক ডকাইড আছিল। খ্ৰিষ্টৰ আগৈ সাত স বারন বছৰ ইতালি দেশৰ মাজত বহুল নামে-ৰে এজন মানুহে এক নগৰ পাতিলে, আৰু চাৰিও কালৰ দেশৰ পৰা দৰিদ্ৰ দুখিয়া আৰু বেয়া বেয়া স্বভাৱেৰে মানুহবিলাকক মাতিলে। আটাইবিলাক একেলগ হৈলত নিতি নিৰ্বন্ধৰ অনুসাৰে সিহঁতৰ সকলো বিসয়া থিব কৰি আপু-নি সিহঁতৰ ওপৰত বজা হল। সেই নগৰ পাতিবৰ চলিচ বছৰৰ পাচে বমূল মৰিল, সেই সময়তে সেই নগৰত দু কুৰি হেজাৰ লোক আছিল। তাৰ পাচত দু স দু কুৰি বছৰৰ ভিতৰত সাত জনে ৰাজ্য কৰিছিল, আৰু সিহঁতে ক্ৰমে ক্ৰমে অন্য দেশৰ মানুহ অনাই প্ৰজা ব্ৰিধি কৰিলে, আৰু স্বকপ বেৰুছাবে সেই নতুন নগৰ থিব কৰিলে।

সপ্তম বজা আপোনাৰ আৰু সন্তানৰ দুই স্বভাৱৰ কাৰনে ৰাজ্যৰ পৰা খেদি দিয়া হল। সেই সময়তে ৰোমিয়াইতে তেওঁক বজা ডাফি এই নিতি কৰিলে, জে সিহঁতৰ দেশত আৰু কেতিয়াও কোনো বজা ন হব; এই নিয়িতে ৰাজ কৰম চলাবৰ নিমিত্তে বছৰে বছৰে দু জন লোক বাচি লোআৰ নিতি আছিল। আৰু এক বছৰলৈকে সকলো সক্তি সিহঁতৰ অধিন থাকিছিল। ৰাজ্য নষ্ট হোআৰ দু স বছৰৰ পাচে ৰোমিয়াইতে ইতালি দেশ ক্ৰমে ক্ৰমে জই কৰিলে। পাচে ইতালিৰ চাৰিও কালৰ দেশবিলাকে সৈতে জুখৰ আৱন্তন কৰিলে; আৰু জি দেশৰ কথা

কৈটো, দু স বছৰৰ ভিতৰত সেই সকল দেশ অধিন কৰিলে। ৰোম নগৰতে এটা মন্দিৰ আছিল, জুখৰ কালে তাৰ দুআৰ মেলি বখাৰ নিতি আছিল, আৰু জুখ'নাই কৰা কালত বন্ধ কৰি ৰাখিছিল, তাতে সেই মন্দিৰৰ দুআৰ সাত স বছৰৰ ভিতৰত কেৱল দু বাৰ মাথোন বন্ধ আছিল, ৰোমিয়াইতৰ মাজত ইমান লঘনে জুখ আছিল। জিমান দিনলৈ ৰোমিয়াইতৰ দেশ সৰু আছিল, জিমান দিনলৈকে সিহঁতৰ স্বভাও ভাল আছিল, কিন্তু জেতিয়া দেখিলে, জে অতি দূৰত থকা দেশৰ মানুহ সকলো সিহঁতৰ ওচৰত মূৰ দোআই-চে, আৰু প্ৰিথিবিৰ সকলো-ৰজাইতক আৰু অধিপতি সকলক আপোন-বখৰ ঘিলাত ৰাখি আনিব পাৰিচে, তেতিয়া সিহঁতে ঐশ্বৰ্য্যত মত্তোৱাল হৈ সিহঁতৰ কুস্বভাও লুকুআ কৰিলে। মান্য লোক সকলোএ আপোন দেশ আপোনাৰ অধিনত আনিবলৈ কাৰাবৰ কৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু জি সময়ে ৰোমৰ নাম সুনাত প্ৰিথিবিৰ লোক সকল কল্লিত আছিল, সেই সময়ে ৰোম নগৰৰ আলিবিলাক প্ৰজা লোকৰ তেজ্জেৰে তিওআ হৈছিল।

খ্ৰিষ্টৰ পূৰ্বে পঞ্চদশ বছৰ ৰোমিয়া ৰাজ্য জিনি জন সেনাপতিৰ হাতত পৰিল, তাৰ মাজে এজন। পাৰ্চিয়াইতৰ দেশত জুখ কৰোঁতে কৰোঁতে সি আৰু তাৰ সকল সেনাবিলাক মহা হল। আৰু তাৰ মুখ্যৰ পাচত তাৰ কিৰ্পিন স্বভাৱৰ কাৰনে তাৰ অখিয়তি প্ৰকাশৰ নিমিত্তে সোন ঢালি তেঁওৰ মুখতে বাকি দিলে। কৈচৰ নামেৰে দুতিয় জনাই পাচত থকা সেনাপতিক মাৰি আপুনি দেশ ললে; কিন্তু সি ৰাজ্য ভোগ কৰিবলৈ নে পালে, কিয়নো ৰোমিয়াইতৰ মাজত দুই চাৰি জনা ভদ্ৰ লোকে আপোন দেশৰ লাজ দূৰ কৰিবৰ নিমিত্তে কৈচৰক বধ কৰিলে। ৰোমিয়াইতে সেই কালতে অতি কুস্বভাৱতে বুৰি আছিল, এই হেতুকে সেই ভদ্ৰ মানুহইতৰ উদ্যোগত কাৰবাৰি ন হৈ মন ন কৰা হেতুকে কৈচৰৰ ভায়েকৰ পুত্ৰৰ অধিন হল। সি অনেক কাল পৰ্যন্তে ৰাজ্য ভোগ কৰিলে, পাচে আন এজনক ৰাজ্য দি তেঁও মৰিলে। তাৰ পাচে চাৰি

স বচৰলৈকে ভিন ভিন লোকে সেই সিংহাসনত বজা হৈ ৰাজ্য ভোগ কৰিলে, সেসতে ইউৰপিয়া অসভ্য লোকে পানিৰ সোঁতৰ দৰে আহি দেশ জই কৰি লৈ, তাৰ বেলেগ বেলেগ সৰু দেশ আ- পোনাইতৰ মাজত ভাগ বাঁটি ললে, আৰু ৰোম ৰাজ্য নাল কৰিলে।

এই দৰে খ্ৰিষ্টৰ জনমলৈকে প্ৰিথিবিৰ পুৰণি ব্ৰিতান্ত সন্ধ্যোপে লিখা হ'ল। সেই কালতে প্ৰধান সক্তি ৰোমিয়াইতৰ আছিল, আৰু সিই- তৰ পৰা অন্য জাতিৰ অতি ভই হোআত জদি কোনো লোকে দূৰৈ দেশলৈ বা কোনো অসভ্য জাতিয়া মানুহলৈ কই বোলে, মই ৰোমিয়া মানুহ, তেতিয়া সি একো ভই নাই কিয়া হৈ থাকিব পা- বিছিল।

ম.

বৰখুন্দৰ কথা।

Case of Rain.

ধনিৰামে এদিন বদন্ত ফুৰোঁতে বেলিৰ তাপত বৰ দুখ পাই, পাচে দিনুৰামক কলে বোলে, হে ডাই, সাক্ষত লিখিচে ইহুৱে এই প্ৰিথিবিৰ ওপ- বত জি চক্ৰ সূৰ্জ সৃজন কৰিলে সেইবোৰক মানু- হৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে দিলে। কিন্তু মই আজি বদন্ত ফুৰোঁতে বেলিৰ তাপত অতি স্নাত্ত হ'লোঁ, এই কাৰন সূৰ্জে হলে মানুহক উপকাৰ নকৰে, ইয়াকে ভাবিচোঁ।

তাতে দিনু এ উত্তৰ কৰিলে, হে ককাই, নে জা- না হেতুকে ভূমি এনে কথা কৈচা, কিয়নো বিবে- চনা কৰিলে ইহুৱৰ কৰম জে উত্তম তাক নিচই জা- নিবা; কাৰন তেতিয়া সূৰ্জৰ বৰ তাপ হই, তে- তিয়া সাগৰৰ আৰু নদিৰ আৰু ভিত্তা মাটিৰ পৰা জল অলপ অলপ ধুঁআৰ নিচিনা হৈ ওপৰলৈ উঠি উঠি জাই; সেই ধুঁআ গোট খাই গধুৰ হৈ তললৈ পৰে, তাতে বৰখুন্দ হই। দেখা, জেনেকৈ কোনো মানুহে এটা চৌত নাইবা এটা চকত কি- চুমান পানি দি, তাৰ ওপৰত ঢাকনি দি তলত সবহকৈ জাল দিলে সেই জুইৰ জালৰ তাপত জেনেকৈ ধুঁআ গৈ ঢাকনিৰ লাগি পানি হৈ থাকে, পাচে ঢাকনি খন কোনো এ দাঙ্গিলে তাৰ পৰা টো- পা টোপে পানি তললৈ পৰে, তেনেকৈ সূৰ্জৰ

তাপৰ দোআৰাই পানিৰ পৰা ধুঁআ উঠি বৰখুন্দ হই। সেই বৰখুন্দৰ পানি মাটিৰ তললৈ জাই, তাতে অলপমান পানি গোট খালে এটা সৰু সুঁতি হৈ বৈ জাই, আৰু সেই সুঁতিৰ পানি আলটিয়া মাটিত সোমাব নোআৰি বৈ থাকে; তেতিয়া ইকাল সিকালৰ পৰা সৰু সুঁতি চাইটো পাঁচোটো আহি, একে লগে গোট খাই, আৰু কোনো কালে জাবলৈ বাট নে পালে, ওপৰলৈ ফুটি অনেক ভুমুক ওলাই। পাচে সেই আটাই ভুমু- কৰ পানি একে লগে বৈ জাই, আৰু এই নিমি- ত্তে তাৰে ডাঙৰ নদি হই; সেই নদে নদিও বৈ গৈ একে লগ হলে এখন সাগৰ হই। দেখা, এই সকলো ইহুৱে সূৰ্জৰ তাপৰ দোআৰাই কৰি- চে। ইহুৱে জদি সূৰ্জৰ তাপ ন কৰিলেইহেঁতেন, তেনে হলে বৰখুন্দ নৈ আদি ন হই, আৰু তাতে মানুহৰ অনেক দুখ হলেইহেঁতেন।

ধনিৰামে কলে, ডাই এতিয়া মই জানিচোঁ, সূৰ্জৰ তাপ ন হলে আমাৰ মৰনৰ গতি হই। ইহুৱে আমাৰ ভালৰ কাৰনে সূৰ্জক সৃষ্টিচে; আন দিনত বদন্ত ফুৰি স্নাত্ত হলেও, মই ইহুৱৰ খামতাৰ বিসই চিন্তা কৰি, এনে অগিৱানৰ কথা ন কৰলৈ কাৰ্য্য কৰিম।

দ.

প্ৰিথিবি আৰু তাৰ সন্তানবিলাকৰ দ্বিষ্টান্ত।

Earth and her Children.

প্ৰিথিবিৰ কোনো এক দেশত এবচৰত বৰ দুখ হ'লত সেই ধানৰ জিৱ জন্ত গচ আদি কৰি সকলো এ আপোনাৰ মাতা প্ৰিথিবিৰ ওচৰলৈ আহি, প্ৰত্যেকে আপোনাৰ দুখ জনালে। প্ৰথ- মতে মানুহবিলাকে কলে, হে মাজি, আমি তো- মাৰ পুত্ৰ সন্তান, আমাৰ আদি পিত্তা মাতাৰ জি দাই, তাক ভূমি কিছু খেমা ন কৰিবা নে? জি দায়া চেট্টা আৰু উপকাৰ আগৈ এ কৰিছিল, সেই সকল এতিয়া কি কাৰনে বন্ধ কৰি আচা? মাউৰে আমাক বিনালে আৰু জি কৰম কৰিবলৈ ধৰোঁ, তাক ধুমুহা বতাহ বৰখুন্দে নষ্ট কৰে। অধি আৰু জল, এই দুয়ো মূল বস্তু আমাৰ বিৰোধে লাগিচে, আৰু এই সকল দুখৰ মাজত থাকিও আমাৰ এনে ভাতি হোআত ইয়ে সিলে দৈতে

বন বিগ্ৰহ কৰোঁ। হে আই, আমাৰ দুখ দূৰ কৰা, নাইবা পুনৰ বাৰ আমাক তোমাৰ উদরে লোআ।

পাচে বনবিয়া পহুৰিলাকে আহি কলে, হে মাজি প্ৰিথিবি, আমাৰ প্ৰতি দায়া কৰা, আমি তোমাৰ পুত্ৰ, তোমাৰ কোলাত আমি নিহুৱা কৰোঁ আৰু তোমাৰ স্তন খাঁও। জল ঢুকালে মৰোঁ, সূজৰ ভাপত পৰোঁ, বতাহ ব্ৰিষ্টিৰ পৰা আসুই নাই, জিন আদি বস্তু খাই সজ্জি নে পাওঁ, বো-গেৰে মৰোঁ, এই জি মনুষ্য সিহঁতেও আপোনাৰ চাকৰৰ দৰে বাখি আমাক দুখ দিএ। জুমি জদি দায়া ন কৰা, তেন্তে আৰু এবচৰ মানো নি জিও।

পাচে জিন, মহা ব্ৰিখা আদি আহি কলে, হে প্ৰিথিবি, জুমি আমাৰ মাতা, তোমাৰ ওপৰত আমি সৰ্বদাই থাকোঁ, তোমাৰ বল পি প্ৰান বখ্যা কৰোঁ, আমাক দায়া কৰা। মন্দ বায়ুত মৰোঁ, জল নে পাই জিনাত ঘৰে ঘৰে জই পৰোঁ; অসংখ্য ক্ৰিটে নষ্ট কৰে গৰু চাগ আদি ভৰিৰে পিহে, মানুহবিলাকে পৰল্পৰে অধু কৰিলে আমাক গুৰি কৰে, এই দৰে আমাৰ মাজৰ অনেক বস্তু নষ্ট হল। জদি জুমি বখ্যা ন কৰা, তেন্তে এবচৰৰ মাজত আমি সকলো নষ্ট হয়।

এই সকলো সূনি, প্ৰিথিবিএ উত্তৰ কৰি কলে, মই চ হেজাৰ বছৰ নিৰ্মান হৈ আচোঁ, কিন্তু আ-গৈএ এনে কথা দেখা নাই, এনে গোচৰ কোনো বছৰত নু সূনিলা। তেও পূৰ্বে জেনে আছিল, এতিয়াও সেই দৰে আছে, আজিলৈকে কোনো বস্তু লুপ্ত হোআ নাই। এবচৰ জি লুপ্ত হই, আন বছৰত নি পুনৰ বাৰ জন্মে। সত্য জিন আদি জদি কোনো এবচৰত নষ্ট হই, তথাপি আন সন্ধ্যাদিৰ বিজ মোৰ উদৰত আছে; কাল ভাল হলে আকও উঠে; পছ জদি কোনো বছৰত কেনবাটক কম হই, তেও জি সেল থাকে, সিহঁতৰ পৰা আকও পছ জাতিৰ ব্ৰিখি হই। মনুষ্য কেৱল দুষ্ট স্বভা-বৰ হেতুকে দুখ পাই, তেও সিহঁতৰ গিয়ান আছে, আৰু মনোজোগ কৰিলে এই সকল দুখৰ পৰা বখ্যা পাব পাৰে। তোমোলাকে এই সক-লো গোচৰ বাখা। তোমোলাকে দুখ পাইচা সুখো পাইচা, আৰু ইদৰে তোমোলাকক সুজৰ

কৰিচে, তেঁৱে তোমোলাকক সৰ্ব প্ৰকাৰে বখ্যা কৰি আছে।

ম.

বাঘৰে মেৰ পোআলিৰে দ্ৰুটান্ত।

The Tiger and Lamb.

এক দিনত কোনো জানৰ কোসৰত এটা বাঘে পানি খাবলৈ ধৰিলে। তাৰ পৰা কিছু মান ভা-টি কালে থাকি এটা মেৰৰ পোআলিএ পানি খাই আছিলে। তাকে দেখি বাঘে তাৰ ওচৰলৈ গৈ দাঁত সিয়ৰাই সেই মেৰ পোআলিত কবলৈ ধৰিলে, হেৰ কটা দুষ্ট মেৰৰ পোআলি, মই জি খনত পানি খাবলৈ ধৰিচোঁ, ইয়াত আহি তই পানিবোৰ ঘোলা কৰিচ নে? তোৰ এনে কপাল হৈচে নে? এনে কথা সুনিলত মেৰ পোআলিএ তত হেৰাই, মোৰ কি দুৰ্বাসনা হল, এই বুলি উত্তৰ দিবলৈ ধৰিলে, ইমান ভাটি হৈ নিলগত পানি খাইচোঁ, তেও মই পানি বোকা কৰা হৈ হল। তাতে বাঘৰ মনত বৰ খজ হৈ বুলিলে, হেৰ তই কিয় এইমান বক বকা? তোৰ বাপে-ৰৰ অৱস্থা তই পাহৰিচ নে? চ মাহ মাতোন হৈচে, এই দৰে অমান্য কৰি তোৰ বাপেৰ মৰি গৈচে; তয়ো প্ৰানটো ভাৰ বান্ধি লৈ ফুৰিচ নে? পাচে মেৰ পোআলিএ কলে, হে দেৱতা, মই বেয়া কথা কোআ নাই; জুমি জে কৈচা, বুপাই এই দৰে অমান্য কৰি মৰাৰ চ মাহ হৈচে, তে-তিয়া হলে মই হোআই নাই, কেনেকৈ সেই কথা বুজ পাম? তেও ভাল হৈচে, জদি বুপায়ে এনে নাই কৰিছিলে, তেন্তে তাৰ ফল পালে; মই তাৰ পুতেক হলোঁ বুলি মোৰ কি জগৰ লাগিল? পাচে মেৰ পোআলিক বাঘে আকও কলে, হেৰ তই কি কৰিবি? সেই বাপেৰৰ বিজৰহে ভয়ো লৰা, আৰু মোৰ আগত এনে চত্বৰ কথা জে কৈচ, তোৰ জাতিৰ এই স্বভাও; মই তোৰ পি-টিৰ চাল নেৰাও মানে তই মোৰ বলবৰ্ত্তি ন হৰি; এইবোৰ কলত সেই মেৰ পোআলিক বাঘে কামুৰি খাই পেলালে।

এই দ্ৰুটান্তৰ ইয়াকে অৰ্থ বুজিবা। নিৰ্বলি মানুহক বলৱন্তে দাই ধৰিলে, নি ভাল প্ৰমান দিব পাৰিলেও বলৱন্তে নু সূনে। উত্তম বাক্যে-ৰে বলিৰ হাত সাৰিব নোআবে।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয়টোখা। মো° সিবসাগৰ, জানোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক। নম্বৰ ১।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1847.

NO. 1.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

সন ১৮৪৬ ইংৰাজিৰ ১৬ নবেম্বৰ ২ আ-
ঘোন ভাৰিখৰ সোম বাৰ দিনা বেলি ১ বজাৰ
সময়ত মোকাম ভেজপুৰ জিলাত চৰ্বি নামেৰে
চিপাহি গাবদৰ এটা চিপাহি তাৰ ওচৰৰ ২ টা
চিপাহিৰ লগ লৈ গা ধুবৰ মনেৰে পুখুৰিলৈ
আহি তাতে অনেক খনি বেলি পুখুৰিতে সেই
চিপাহিৰে খেমেলা খেমেলিকৈ ইপাৰ সিপাৰ
কৰি থাকি, পাচে পানি খাই তল গৈ মৰি থা-
কিল। তাতে জিজুত কাপ্তান গৰ্ডন সাহাবৰ খো-
দাই নাবাজ নামেৰে এটা চাপ্ৰাচিএ গৈ দেখিলে
জে চিপাহিটো তল গল। তাতে তাৰ লগত জো-
আ চিপাহি দুটাত সেই চিপাহিক জুলি আনিব-
লৈ বিজিয়াই বিজিয়াই কলে, তাতে সিহঁতে কলে
বোলে, সি বুৰ মাৰিচে, এতিয়া ওলাব। এনে
বুলি থাকোঁতেই দেখে আদ বৰ্টা মান বেলি
হল তথাপি তাক ওলাবৰ নে দেখিলে। পাচে
সেই চাপ্ৰাচিএ পুখুৰিত নামি বিচাৰি বিচাৰি
মৰা সটো পালে।

কাক্সিৰ অধিকাৰ ইমাম উদিনে মহা বজা গো-
লাৰ সিংহৰ বিৰোধ হৈ আগ্যা নে মানি বন কৰি
আছিল। পাচে গবৰনৰ জেনৰল লৰ্ড সাহাবে
সুৰিলে বোলে, লাহোৰৰ ৰাজ মন্ত্ৰি বজা লাল
সিংহৰ গুপ্তত আলচেৰে ইমাম উদিনে সেই বন
কৰিলে; এই কথা সোধ পোচ কৰি নিচইকৈ
প্ৰমান পোআত বজা লাল সিংহৰ প্ৰধান ৰাজ
মন্ত্ৰি বাৰ গুচালে। পাচে কল্লানিৰ সেনাবিলাক
লাহোৰ নগৰ এৰি আহিবলৈ হুকুম হলত পঞ্জা-

ৰি মন্ত্ৰি সকলে চিপাহি থাকি নগৰ বাধিবৰ
নিমিত্তে নিবেদন কৰিলে। তাতে পঞ্জাবি মহা
ৰজা দলিপ সিংহ ১৬ বছৰ বয়স হোআলৈকে
৮ বছৰ মাধোন কল্লানিৰ সেনা থাকিবলৈ আগ্যা
কৰিলে; আৰু সেনা থকা খৰচৰ নিমিত্তে মন্ত্ৰি-
বিলাকে বছৰি বছৰি ২১,০০,০০০ লাখ টকা
দিবলৈ কথা বান্ধিলে। আৰু মন্ত্ৰিবিলাকে লৈন্তে
দেশৰ আগ্যা আৰু কানন চলাবলৈ এজন সাহা-
বক ৰাজ মন্ত্ৰি বাৰ দি পাতি ধৰে।

মইমনচিং নগৰত ১৭,১৮ আৰু ১৯ অক্টো-
বৰ এই তিনি দিনত অনেক বৰ ভুঁইকঁপ গল।

ইংলণ্ডত থকা কল্লানিৰ অধিকাৰ লোকে
হিন্দুস্থান দেশত বেলেবদ অৰ্থাত কল বহু জোআ
লোৰ ডাছ পাতিবলৈ নিচই কৰি, জি জি মানুহে
সাজিবৰ নিমিত্তে ৫,০০,০০,০০০ কোটিলৈকে
ৰূপৰ ডাগ দিএ, সিবিলাকৰ বছৰি বছৰি ১০০
স টকাত ৪ টকা লাভ জদি বোলাই, তাৰ ভৰ-
নি কৰি ৪ টকা পুৰাই দিম বুলি জনাইচে।

ইংলণ্ডৰে ফাফৰে মাজে দি জোআ লাগবৰ
জি সুঁতি, নৱেম্বৰ মাহৰ প্ৰথম পসত সেই সুঁতি
পাৰ হৈ অহা জোআ কৰা ৩২৮৮ মানুহ
হৈছিল।

ডেবনপৰ্ত নামে ইংলণ্ডৰ এক নগৰৰ ওচৰত
২৬৬ হাত বহল এখন নদীৰ ওপৰত ৫০ হাত
ওখকৈ লেজু লগাই টানি বান্ধি তাৰ ওপৰে
পাৰ হৈ জাম বুলি এটা মানুহে কৈ জনালত
তাক চাবলৈ ২০০০ হেজাৰ মান মানুহ গোট
খাই আহিল। তাতে লেজুত উঠি খোজ কাৰ্হি
একো ন পৰা ন হজাকৈ পাৰ হৈ গল।

নৱেম্বৰ ১৮ দিনৰ পৰা ২১ দিনলৈ ফ্ৰান্স দেশৰ লৱৰ নদীৰ পানি বহীত অনেক মানুহ মৰিল, আৰু অগনন ধন সন্মতি গুচিল। বো- আন নগৰৰ ২০০ খৰ নষ্ট হ'ল, আৰু বহু- সৈতে ভৰোআ নাও ২৭০ ডল গ'ল। পনিয়া- লৰ বস ৩১,০০০ পিপাতকৈ অধিক নষ্ট হৈ ৭,৫০,০০০ টকা লোকচান হ'ল, কোনো ঠাই- তে আলি সকল ভাগি গ'ল; কোনো ঠাইতে পা- নি বাবে হাত উঠি ঘৰকো ভল নিয়ালে; যোঁ- ৰাই সৈতে বহুত জোআ কোনো কোনো মানুহ উটাই নিলে। চেমুফৰ্মিন নামে এখান গাঁৱৰ ৬০০ মানুহ আছিল; চাৰিও ফালে পানি- বেৰি ধৰাত পলাব নোআৰিলে; পাচে বুৰি গলত সকলো মৰিল।

কচিয়া, ঞ্চিয়া, অস্ত্ৰিয়া, এই তিনি দেশৰ বজাই পোলণ্ড দেশৰ সকলো নগৰ ক্ৰমে ক্ৰমে দখল কৰি সেসত ক্ৰাকৌ নামেৰে জি নগৰ স্বতন্ত্ৰ হৈছিল তাকো এতিয়া অস্ত্ৰিয়া বজাই আপো- নাৰ কৰি ললে। কিন্তু সেই ক্ৰাকৌ নগৰ সদাই স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকিব, ইয়াকে ইউৰপৰ সকলো বজাই ১৮১৫ ইংলৈ সঁকত নিৰ্বন্ধ কৰিলে। এতিয়া কচিয়া বজাৰ আলচেৰে অস্ত্ৰিয়া বজাই সেই নিৰ্বন্ধ ভঙাত ফ্ৰান্স আৰু ইংলণ্ড দেশ- ধিপতি ভাত সন্মত নি দি পত্ৰৰ দোআৰাই নি- সেধ জনাইচে।

পৰ্তুগাল দেশৰ মহা বানিৰ অহিতে দুই পাতি বহু মানুহে বন কৰিবলৈ উপাই কৰিচে। কোনো কোনো ঠাইত বনৰ আৱন্তন হৈচে; তা- তে মহা বানিৰ সেনাবোৰে পৰাজই কৰি কেত- বোৰ মানুহক মাৰিলে, আৰু কেতবোৰক বন্দি কৰি ধৰি নিলে।

ইতালি দেশৰ ২৫,০০,০০০ লাখ মানুহৰ মাজত ৫৪,০০০ হেজাৰ কইদি আছে; বজাল দেশৰ ৭,০০,০০,০০০ কোটি মানুহৰ মাজত ৪০,০০০ হেজাৰ মাধোন কইদি আছে। ভাতে আমি জানিচোঁ, ইতালি দেশৰ মানুহ বৰ ধৰমি ন হই।

অক্টোবৰ ১০ আৰু ১১ তাৰিখত কুৰা মাজুলি হাৱানা নগৰত বৰ ধুমুহা বতাহ তুফান

আহি নগৰৰ অনেক ঘৰ মট আদি নষ্ট কৰিলে; আৰু ভাৰ ওচৰত থকা জাহাজ ৮০ চাৰি কুৰি মান ভাগি গ'ল।

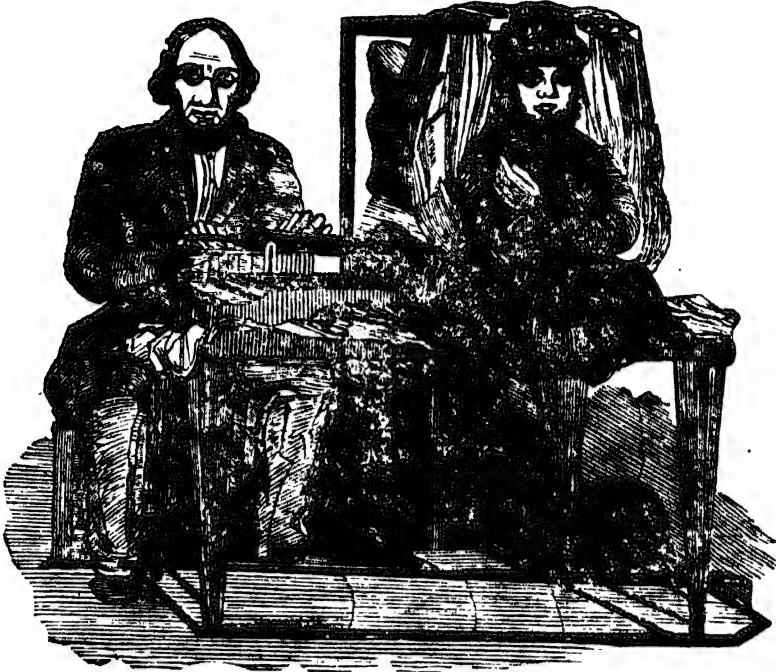
ইতালিৰ ওচৰত থকা চিচিলি মাজুলিত বৰ- খুনে সৈতে বৰ তুফান হৈ অনেক ঠাইতে ঘৰ-গচ আটাইকে ভাঙ্গি পেলালে। মেলাজো নামে এখান নগৰত এস মানুহ মৰিল।

খেহ দেশৰ পৰা চিঙ্গাপুৰ নগৰলৈ ৩১০ কু- লি মানুহ নিবলৈ ধৰাত ২৬ নৱেম্বৰত বাঁটত জাঁওতে বৰ তুফান হোআত জাহাজৰ মানুহে কুলিবিলাকক তলৰ খোঁটালিত সুমাই দুআৰ মাৰি থলে। চাৰি দিনলৈকে বৰ বতাহ ঢৌ হৈ ধকাৰ কাৰনে দুআৰ মেলিৰ নোআৰাত কুলি- বোৰে উমাহ আৰু ভাত খাবলৈ নে পাই ৩০ ডেৰ কুৰি মানুহ তাতে মৰিল।

পাৰ্চি দেশৰ মানুহৰ মাজত মাউৰ লাগি বহু পুজা মৰিল। পুৰুষতে পাৰ্চিৰ পশ্চিম ভাগে মাউ- ৰে ধৰি মানুহ অনেক মাৰিলে; পাচে তিগৰি নদীৰ দুই পাৰত থকা বাগদাদ আদি কৰি নগৰ আটাইবোৰত ভালেমান মৰাত সকলো কাজ কাম এৰি চায়ে চায়ে মানুহ পলাই গ'ল। সেই মাউৰত পাৰ্চিৰ মানুহ মুঠে ১,০০,০০০ এক লাখ মান মৰিল।

আমেৰিকা মিল দেশৰ বস্তন নগৰত আটাই জাহাজতকৈ ডাঙ্গৰ এখান জাহাজ সাজি, নিয়ু- ৰ্লণ্ড অৰ্থাত নতুন প্ৰিথিবি তাৰ মাগ দিচে। তাৰ দিঘল ১৩০ হাত, পথালি ২৮ হাত, দ ১২ হাত হৈচে; ৮০,০০০ হেজাৰ মোন বোজা খাই। সজাৰ খৰচ ২,০০,০০০ লাখ টকা।

দখিন আমেৰিকাৰ বৈনচেৰচ দেশত ইংৰাজি আৰু ফ্ৰান্সি জাহাজ সমূহ পাবানা নদি এ ভটিয়াই জাঁওতে বৈনচেৰচ লোকে এক কৌঠৰ পৰা জা- হাজ গুলিয়াবলৈ উপাই কৰিছিল; ভাতে পাঁ- চোটা ডাপ জাহাজৰ পৰা কৌঠ গুলিয়াই জা- হাজ সকল ভটিয়াই জাব পাৰিলে। দুয়ো ফা- লে অনেক মানুহ মৰা নাই, কিন্তু গৰ্গন নামে ডাপ জাহাজ এখানত বৰ টোপৰ গুলি দহোটা পৰি সোমাল।

কথা কোআ বাজনাৰ নকচা।

The Euphonia, or Speaking Machine.

অস্ত্ৰিয়া দেশৰ ৰিয়েনা নগৰত থকা ফাৰেৰ নামে এজন সাতাহে সাত বছৰলৈকে অনেক সু-ধিএৰে এজাতৰ বাজনা সাজিলে। সেই বাজনাৰ সবদ, মানুহৰ মাতৰ নিচিনা আৰু জি দেশৰ কথা কবলৈ ইচ্ছা কৰে, মানুহে বাজনাৰ জন্তুত আঙ্গুলি বুলালেই সেই দেশৰ ভাষা ওলাই, সু-বোঁতে মানুহৰ মাতৰ দৰে সুনী জাই। ওপৰত সেই বাজনা জন্তুৰ নকচা আছে, বাঁও ফালে এজন মানুহে বাজনাৰ আঙ্গুলি বুলাই আছে, সোঁ ফালে কাঠৰ পুতলাই কথা কোআ জেন দেখা জাই। মানুহে বোলাৰ সবদৰ দৰে আ-গৈএ কোনো মানুহে এনে বাজনা সাজিব পৰা নাই। আৰু এনে জন্তু সুনিবলৈ বৰ বিষয়ই জেন লাগে।

নতুন গ্ৰহ দেখা পোআৰ কথা।

Discovery of a new Planet.

সূৰ্যৰ পৰা ১,৮০,০০,০০,০০০ মাইলৰ আন্তৰত থকা হসেল নামে জি গ্ৰহ, সি আপো-নাৰ পথত ঘূৰি জাঁওতে কিছু লৰ হোআত গনক লোকে তাৰ গতি টিক মতে লিখিব নোআৰি-

চিল। লৰ হোআৰ কাৰন নে জানিলে, কিন্তু মানুহে নে দেখা কোনো গ্ৰহ হসেলতকৈ দূৰ হৈ তাক আকৰ্ষন কৰি পথৰ পৰা টানি নিএ, ইয়াক ভাবিছিল। জোআ বছৰত লেবেৰি নামে ফুঞ্চি জোতিসিয়া এজনে গননা কৰি, হসেলত-কৈ সূৰ্যৰ পৰা দুগুন দূৰ হোআ এক অবিদিত গ্ৰহ আকাশৰ আনুক চাইতে আছে, আৰু ২০০ বছৰতকৈ কিছু অধিক কালত সূৰ্যক ঘূৰে, ইয়া-কে জানি ৩১ আগষ্টৰ এক সমাচাৰ পত্ৰত লি-খি জনালে। পাচে জৰ্মানি দেশৰ বৰ্লিন নগৰৰ ডক্টৰ গাল নামে জি এজন জোতিসিয়াৰ ভাল দূৰ্বিন আছে, তেঁওলৈ সেই লেবেৰি সাহাৰে চি-টি লিখি আকাশৰ আনুক চাইত গ্ৰহ বিচাৰি চা-বলৈ নিবেদন কৰিলে। ২৩ চেপ্তেম্বৰত সেই চি-টি পাই গাল সাহাৰে বাতি ওলাই দূৰ্বিন জুলি লেবেৰি সাহাৰে জনোআ চাইত এটা তৰা দে-খিলে; তৰাবিলাকৰ নকচাৰ পুথি চাই সেই চাইত তৰা লিখা নাই। পাচ দিনৰ বাতি আকণ্ড চাই সেই চাইৰ পৰা তৰা লৰিল, তাতে জা-নিলে, সি তৰা ন হই, কোনোবা গ্ৰহ। পাচে

অনেক দিন তাৰ গতি চাই আৰু জোখ লৈ, লে-
বেৰি সাহাৰে জি কথা গননা কৰি কলে, তাৰ
স্বৰূপ প্ৰমাণ পালে। সেই গ্ৰহৰ বহল জোখ
৫০,০০০ মাইল; প্ৰিথিবি খনতকৈ ২৫০ আৰ্হে
স গুন ডাঙ্গৰ; সূৰ্যৰ পৰা ৩,১২,৫০,০০,০০০
মাইলৰ আঁতৰ; তাৰ গতি ক্ৰমে ২১৭ বছৰত
সূৰ্যক এবলি ঘূৰে। অতি দূৰে দেখি তাৰ নি-
চিনা সৰু জেন দেখা জাই; কিন্তু বুধ, শুকুৰ,
মঙ্গল, হৰ্মোল, এইবিলাক গ্ৰহতকৈ ডাঙ্গৰ; গ্ৰহৰ
মাখত কেৱল ব্ৰহ্মস্ৰুতি আৰু সনি এই দুয়ো সেই
নকুন গ্ৰহতকৈ ডাঙ্গৰ। তাৰ নাম এতিয়া দিয়া
ন হ'ল।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

কলিকতা নগৰত উপদেশক নামে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ
উত্তম এক সমাচাৰ পত্ৰ লিখি চলিবলৈ ধৰি
প্ৰথম নম্বৰ আমালৈ পঠিয়াইচে। মাহে মাহে
চাপি বছৰত তাৰ দাম ১১ ডেৰ টকা।

বৰিসাল নগৰৰ ওচৰত থকা ৫৮ মানুহ খ্ৰি-
ষ্টীয় বিদ্বান কৰি ২২ নৱেম্বৰ তাৰিখত মণ্ডলিত
গ্ৰীষ্ম কৰা হ'ল। আগ্ৰা নগৰৰ ওচৰত থকা চি-
ভোৰা গাঁৱৰ ১ টা মানুহ খ্ৰিষ্টীয় সিয়া হৈ ১৩
অক্টোবৰত মণ্ডলিত সোমাল।

পাটনা নগৰত নৱেম্বৰ ২১ দিনত পাদুৰি
বেদি সাহাৰে আপোনাৰ পুতেক আৰু ভিৰোভা
মানুহে লিকা ইন্ডুলৰ ৪ জনি চোআলি আৰু
আন এক জন মানুহ, এই চটোক বুৰ দিয়াই মণ্ড-
লিত গ্ৰীষ্ম কৰিলে।

নৱেম্বৰ মাহত দিনাজপুৰ নগৰত থকা ৭০।
৮০ বছৰ মান বয়সিয়া এজন বুৰা সিয়া সন্নিহিত
বেলাত পাদুৰি আইলি সাহাৰে ভাক দেখিবলৈ
গৈ ভাত সুধিলে, জুমি কোনোবা মানুহক চিনি-
চা নে, নাইবা মনত কিবা কথা অৱন কৰিচা নে?
ভাতে বুৰাই কলে, কাকো নি চিনেঁ, একো কথা
সুঁ অধিৰ নোআবোঁ, কেৱল হাত আৰু গজাল,
আৰু চৰনত জি বিজ্ঞা আছে, সেইবোৰ সোঁ-
অবোঁ, ভাত বাজে মনত একো নাই, আটাইকে
পাহৰিলোঁ। সাহাৰে আৰুও সুধিলে, তোমাৰ
মনত ভই আছে নে? সি কলে, সোঁৰ একো ভই

নাই। সেই ৰূপে খ্ৰিষ্টক চিন্তি আনন্দ মনেৰে
মিটু হ'ল।

গ্ৰিক দেশৰ আখিনি নগৰত জীভূত কিজ না-
মে একক আমেৰিকান পাদুৰি চাহাৰে অনেক
বছৰৰ পৰা সত্য ধৰ্ম্ম চলিবৰ নিমিত্তে কাৰ্য্য
কৰিচে। এতিয়া দু বছৰ মান হ'ল, তেঁও এখান
সৰু পুথি লিখি, ভাতে আগৰ কালৰ গ্ৰিকবিলা-
কৰ মতত থকা মণ্ডলিৰ বখ্যকৰ প্ৰমাণ দি, আ-
মাৰ প্ৰভুৰ মাজি মাৰিয়ামক আদি কৰি সাধুবি-
লাকক আবাধনা কৰা অনুচিত, ইয়াকে পট্ট
ৰূপে দেখালে। সেই পুথি পৰি ভাত থকা গ্ৰিক
লোকবিলাকে অতি খৰ্ছ হৈ চিৰা নামে এখন
সৰু মাজুলিৰ নগৰত সোধ পোচ কৰিবৰ চলে
তেঁওক নি বধিবলৈ উপাই কৰিলে। সেই ঠাই
পাই তেঁও সিহঁতৰ কুমজনা বুজ পাই ৰামলৈ
নুঠাকৈ জাহাজেৰে আখিনি নগৰলৈ গল।

মাদিৰা মাজুলিৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহবিলাক অতি
দুখ ভাডনা পোআৰ কাৰনে আপোনাৰ গাঁও-
বিলাক এৰি কোনো কোনোএ পৰ্বতলৈ পলাই
জাই, কোনো কোনোএ আন দেশলৈ জোআ
জাহাজ পাই ভাতে উঠি গৈ আছে। এখন ইং-
ৰাজি জাহাজত ২০০ দু সত্ৰকৈ অধিক মানুহ
কাপৰৰ বাহিৰে একো বস্তু বাখিৰ নোআৰি লৰা
লৰিকৈ উঠি জিনিদাদ নামে অন্য এখান মা-
জুলিলৈ গল। আৰু দুখন জাহাজ আহি তিনি
চাৰি স মানুহ সেই মাজুলিলৈ নিচেগৈ। ভৰাপি
প্ৰাণ মাখোন বখ্যা পৰিল, কিন্তু ঘৰ বাৰিকে
আদি কৰি সকলো বস্তু গুচিল।

লঙ্কা উপদিপৰ কথা।

Account of Ceylon.

হে পাঠক সাধু লোকবিলাক, ভোমোলাকে
আটায়ে লঙ্কা দ্বীপৰ কথা সূনিচা, কিন্তু হিন্দু
মানুহবোৰে গপ কৰিছে কই, জে আগেয়ে সেই
লঙ্কাতে ৰায়ন ৰজা আছিল, আৰু সিভা বহু দিন
নিবাস কৰি আছিল। আৰু এতিয়াও বিভিন্ন
আছে, আৰু সেই লঙ্কা দ্বীপ খন সোনৰ স্বৰূপ,
এনেবোৰ হিন্দু মানুহৰ গপ; কিন্তু সেই লঙ্কা
দ্বীপৰ স্বৰূপ বাত্ৰা আমি এতিয়া কিছুমান কওঁ।

লঙ্কাৰ এক মঠ আৰু ডাল গছৰ নক্শা।

The Talpat tree of Ceylon.

সেই লঙ্কা দ্বীপ এখন হলে কলিকতা চহৰৰ পৰা বৰ নিলগ নহই, জাহাজ নাৱেৰে গলে জাহি বতাহ ডাল হই ভেটিয়া চই দিনে লঙ্কা পোআ জাই। সেই দ্বীপ ইয়াৰ পৰা ঠিক দখিনে, আৰু সেই দ্বীপ এখন ১৪০ ক্ৰোম দিম্বল ৮০ ক্ৰোম বহল, আৰু তাৰ আকৃতিটো প্ৰাই ডিম্বাৰ নিচিনা ঘূৰনিয়া, কিন্তু অলপহে দিম্বল। সেই লঙ্কাৰ মাটি সাগৰৰ ওচৰে ওচৰে নিৰ্মল মাটি, আৰু লকল খেতি ক্ৰিসিটাই থাকে, সেই মাটিতে অনেক বিধিয়া সহ পতন, নাৰিকল, সবহ দালচেনি উত্পন্ন হই। কিন্তু দ্বীপৰ মাজত জি খল আছে, সি হলে বৰ পৰ্বত স্বৰূপ, আৰু তাতে আটাই পৰ্বতৰ মাজতে ৬৭০০ ফুট ওখ, আদম পিক নামেৰে এটা পৰ্বতৰ টিঙ্গ আছে, সেই টিঙ্গৰ আগত দিলৰ মাজত এক মানুহৰ ভৰিৰ খোজৰ বিচিনা এক ঠাই দেখা পোআ জাই, সেই পদ চিনৰ নাম জ্বিপদ। আৰু সেই দ্বীপৰ মানুহবো-

ৰে বুধৰ ভৰিৰ চিন বুলি, তাকে তিৰ্থ বুলি মানা মান কৰে। সেই লঙ্কা দ্বীপৰ বতাহ বৰ সিঁতল, তপত নো হোআ কাৰন সুখ পোআ জাই, বৰ জুৰ লাগে।

সেই এখন দ্বীপৰ ওচৰত সাগৰে মাজত পূৰ্বে বহু মুকুতা তোলে, কিন্তু এতিয়া তাৰ বেপাৰ সবহ নাই; মুকুতা বৰ চিকন, উজল, ঘূৰনিয়া বহু মটৰ কলা মাহতকৈ কিছু লক। ধনি মানুহৰ প্ৰাই আটাই দেশত অলঙ্কাৰ কৰাৰ নিমিত্তে মুকুতাকে আদৰ কৰে। এটা মুকুতা লক হলে ৫০ বা ১০০ টকাতহে পোআ জাই, কিন্তু ডালৰ হলে তাৰ দৰ ৫০০ বা ১০০০ এহাজাৰ টকা দৰ হই। মুকুতা সাগৰৰ মাজত জিনুক লানুকৰ ভিতৰত জন্মে, আৰু এটা এটা জিনুকৰ ভিতৰে কেতিয়াবা ৫।৬।৮ মুকুতা হই। লঙ্কা দ্বীপৰ ওচৰতে থকা সাগৰত সবহ মুকুতা পোআ জাই, তাকে কি প্ৰকাৰে ধৰা জাই তাকে

কঁও সুনা। মুকুতা সাগৰৰ নিজ খাৰত পোআ
নে জাই, ভিৰৰ পা। ৭।৮ ক্ৰোম দুবত এক
বালি চট ওখ ঠাই আছে, সেই ঠাই জলত দুৰে;
কিন্তু জল দ ন হই অনুমান ১৫।২০ হাত।
সেই ঠাইতে লক্ষা দিপৰ কোনো অধিকাৰ থা-
কে, আৰু সেয়ে বচৰি বচৰি তাৰ কৰ দিএ;
কিন্তু বাৰেও মাহে তাতে কৰম ন চলে; কেৱল
চত বহাগ মাহত কৰম চলে, কিয়নো সেই দুই
মাহত সাগৰ কিছু ধিৰে থাকে, অন্য কালত
সেই থানৰ চৌৱৰ কাৰন মুকুতা জুলিৰ অসা-
ধ্য। চত মাহত কিছু দিন পূৰ্বে বহু মানুহ সাগ-
ৰৰ ভিৰত একে লগ হৈ, তাতে থাকিবৰ নিমিত্তে
বালিৰ ওপৰত পজা সাজে। কোনোএ মুকুতা
জুলিৰ কাৰনে, কোনোবাই মুকুতা কিনিবৰ
নিমিত্তে কোনো লোকে দোকান কৰিবৰ জনে
কোনোবাই বজা দেখিবৰ নিমিত্তে জাই। জি-
বোৰে মুকুতা জুলিবৰ কৰমত নিযুক্ত, সেইবো-
ৰে দু পৰ বাতি নারত উঠি পাল জুলি সেই
চটলৈ জাই। সেই থানতে সেইবোৰ মানুহে
সূৰ্জ উঠাৰ কিছুমান আগেই থিত্তি হই; কেতি-
য়াবা কেতিয়াবা ২০।৩০ নাও সেই ঠাইতে
একে লগ হৈ একে নারতে এক জন মাজি, দুই
জন বাট দেখুউআ লোক, দহ জন ডাঁৰি, আৰু
দহ জন বুৰিউআ থাকে। সেই চটৰ ওচৰত
বজাৰ এখন জাহাজ লগ্নৰ কৰি ধোআ আছে।
সূৰ্জ উঠিলে সেই জাহাজত কাম কৰাৰ সবদ হই;
সেই সবদ সুনি মাথোন আটাই নারৰ মানুহ-
বোৰে লগ্নৰ পেলাই কাম কৰিবলৈ ধৰে। দুবি-
ওয়া অৰ্থাত্ত জি মানুহে জলত বুৰ মাৰি মুকুতা
ভোলে, সেই মানুহ আটায়ে একে বাৰে বুৰ নে
মাৰে, কিন্তু পাঁচোটো পাঁচোটো মানুহে পাল
কৰিহে বুৰ মাৰে। বুৰ মৰাৰ বেলিকা সেই মা-
নুহবোৰে সোঁ হাতে এখন বৰ চুৰি, বাঁও হাতত
এটা খালৈ লই। আৰু লিঘে সাগৰৰ তলি পো-
আৰ কাৰন সেই মানুহবোৰে দুই ভৰি এটা
গধুৰ সিলৰ ওপৰত দিএ, সেই সিলটো এডাল
জৰিবে বন্ধা হৈ থাকে; আৰু সেই জৰি ডাল
নারৰ, মানুহবোৰে ধৰি থাকে। সাগৰৰ তলি
পালে পাচে সেই মানুহবোৰে সেই চুৰিৰে সিল

আদি লাগি থকা জিনুক খুলি বাঁও হাতত থকা
খালৈতে ৰাখে সেই খালৈতো এডাল জৰি বন্ধা
থাকে। আৰু নারৰ এটা মানুহে তাৰ আগত
ধৰি থাকে, পাচে দুবিয়াৰে উলাল লবৰ কাৰন
ওপৰে কেতিয়া উঠিব খুজে, কেতিয়া সেই জৰি
লৰাই তাতে নারত থকা মানুহে বুজ পাই, খা-
লৈ জুলি জিনুকবোৰ নারত পেলাই ৰাখে, পা-
চে অন্য দুবিয়াৰ নামে। এই দৰে ডেৰ পৰলৈ-
কে মুকুতা বিচাৰ কৰম হলে, পাচে বন এৰিবৰ
লবঙ্গ হই, তাতে আটাই নারৰ মানুহে লগ্নৰ
জুলি ভিৰলৈ জাই। তাতে সেই মানুহবোৰে
লকল জিনুক ঘূৰনিয়া বেৰ দি ধোআ এক ডাল
ঠাইত মাটিৰ ওপৰত সেলি দিএ; তাতে বৰ চো-
কা বদৰ কাৰনে জিনুক লগতেই গেলি জাই।
তাৰ পাচত জিনুক জুলি তাৰ ভিতৰৰ পৰা মুকু-
তা উলিয়াই এক বৰ বাচনত ৰাখে, সেই বাচনৰ
আকৃতি প্ৰাই ডগ্গাৰ নিচিনা, আৰু তাতে পানি
থাকে। জি মানুহবোৰে এই কৰম কৰে, সেই-
বোৰে পাচত কোনো মুকুতা আপোনাৰ কাপ-
ৰত লুকাই বা মুখৰ ভিতৰতে ৰাখি চুহু কৰে,
এই কাৰন সেই সকলৰ ওপৰত এটা ৰখিয়া মা-
নুহ থাকে। সেই বাচনত দুই তিনি বার ধুলে,
পাচে সেই মানুহবোৰে মুকুতাবোৰ বাচি বাচি
ডাল আৰু ডালৰ মুকুতা এঠাইত, মধ্যম এঠাইত,
সৰু আৰু অধ্যম মুকুতা আন এঠাইতে ৰাখে।
পাচে জি মানুহে সেই চটৰ ইজাৰা কৰি লই,
সেইবোৰে মুকুতা নিএ, নাইবা সেই থানতে থকা
বেপাৰিত বেচে।

লক্ষা দিপত প্ৰাই ৮,০০,০০০ লাখ মানুহ
থাকে। সেই সকলৰ মাজত অনেক মানুহ বুধৰ
মত আসুই কৰি চলে; কিন্তু তাতে বহু দিনৰ
পৰা খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম প্ৰচাৰ হোআত লবহ লোক
খ্ৰিষ্টিয়ান হৈছে, হবলৈকো ধৰিছে। বনৰ মা-
জত পৰ্বতৰ ওপৰত বেদা অৰ্থাত্ত বিয়াধ নামে-
ৰে এক জাতি মানুহ থাকে, সেইবোৰ মানুহ বৰ
হিন লোক, প্ৰাই পহুৰ দৰে নিতি কৰে; কিয়-
নো সেই মানুহবোৰ বৰ বনৰ পৰ্বতৰ গাঁতত থা-
কে, অন্য মানুহ দেখা পালেই পলাই। সেই
লক্ষা দিপৰ মাজ থলত পৰ্বতৰ ওপৰত কান্দি

নামেৰে এখন নগৰ আছে, তাতে আগেয়ে এক
বজা আছিল। কিন্তু এতিয়া লক্ষা দিগ ইংৰা-
জৰ কবতল হোআতে সেই বজাৰ বিনাই গুচিলে।
কান্দি নগৰৰ মাজত বুধৰ এটা ঘৰ আছে, তাতে
পোৰোহিতবোৰে বুধৰ দাঁত বুলি বৰ ডাক্তৰ
এটা দাঁত দেখুআই; আৰু মানুহবোৰেও সেই
দাঁতক পূজা কৰে। দিগৰ দখিন পশ্চিম ভাগত
নাগৰৰ ভিতৰ কলহ নামেৰে এখন নগৰ আছে,
তাতে ইংলণ্ডিয়া মহা বানিৰ আগায়ে লক্ষাৰ
গবৰ্ণৰ অৰ্থাত বজা থাকে। সেই এখন নগৰৰ মা-
নুহৰ সংখ্যা প্ৰায় ৩০০০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ। ব.

ভিন ভিন দেশৰ মৰা স লৈ বেৰহাৰ।

Customs of different Countries in disposing of their Dead.

নানা দেশিয়া লোকে জি মৰে মৃত্যু দেহা লৈ
জি সেল কাৰ্জ কৰে সি অগ্ৰাজ্য ন হই; জি হেতুক
এনে কোনো দূটা জাতি নাই; জিবিলাকৰ স লৈ
কৰা কাৰ্জ ভিন ভাও নাই, ইংলণ্ডিয়া অৰ্থাত
ইংৰাজ লোকে আৰু সকলো খ্ৰিষ্টিয়ান ইতে মৰা
দেহ মাটিত পোতে। আমেৰিকা দেশত ইংলণ্ডৰ
পৰা উঠি জোআবিলাকে অনেক কাল পৰ্জন্তে
তাতে থাকিছে, আৰু বেলেগ বাক্য হৈ আছে, সি-
ইতেও আপোন পূৰ্ব পুৰুষৰ নিতি ভিয়াগ কৰা
নাই। সিহঁতৰ মাজত হেনৰি লাব্ৰস নামেৰে
এজন সাহাব আপোন মৃত্যু দেহা পুৰিবলৈ আ-
গ্যা কৰিলে; এই বেৰহাৰ চলি অহা নাই, কে-
ৱল এবাৰ মাথোন হৈছিল।

হিন্দুস্থানৰ হিন্দু লোকবিলাকে আপোনা-ই-
তৰ স পোৰে, আৰু মচলমান ইতে পোতে, মান
দেশতে পুৰিবৰ নিতি আছে, কুখিয়াতি লোক
সকলৰ আৰু ধিন লগা বোগি মানুহ ইতৰ সবিল
পোতে, এই বেৰহাৰ সিহঁতৰ অমান্য জনাই।

কাফিইতৰ মাজত মৈদাম বজা কেৱল বজাৰ
উচিত। অন্য লোকৰ স দায়্য ন কৰাকৈ বনৰ জন্তু-
বিলাকৰ আগত পেলাই দিয়া হই, এই বিসৰ-
তে সিহঁতৰ অতি অসভ্য অমনোযোগ আছে, জি
হেতুক সিহঁতে মৰিবৰ প্ৰথম চিন দেখি আপোন
মিত্ৰবিলাকৰ সবিল হাবিত পেলাই দিএ। সি-
ইতে মনত ভাবে জে যদি কোনো জনা ঘৰতে

মৰে তেহে অসেন কাললৈকে সেই ঠাইতে বুৰা-
সনাবিলাক হয়, এই কাৰনে সিহঁতৰ একেবিও
সেল কাৰ্জ নাই।

মুহলণ্ডৰ মানুহবিলাকে গচৰ ভিতৰত খো-
বোজ কাটি তাৰ মাজত মিত্ৰ লোকৰ স ধিৰকৈ
বাখে, আৰু সৰ মুৰ আৰু হাব বজা বা বগা বহ-
নেৰে বোলাই।

দখিন আমেৰিকাত ওবনকো নদিৰ ভিতৰ
থকা লোকে জৰিৰ দোআৰাই স বাস্তি জলত
পেলাই দিএ, আৰু জৰি ডাল ভিতৰে থকা একো-
পা গচত বাস্তি বাখে, তাতে মাচবিলাকে চৌবিচ
ঘণ্টাৰ ভিতৰতে সেই সৰ সকলো মছহ খাই
পেলাই, কিন্তু অৱসেন থকা হাব সিহঁতে ঘৰলৈ
আনি বাস্তি ধই।

সেই দখিন আমেৰিকাৰ আন এটা অসভ্য জা-
তিএ সেই হাববিলাক ধূলিৰ মৰে চুৰ্ণাক্ৰিত কৰি
ধৰম কাৰ্জ গিয়ানে তাকে খোআ বেহানিৰ লগত
মিলাই। সেই থানতে সকলো নামে জাতিৰ আ-
চৰ্জ বেৰহাৰ আছে; সিহঁতে আটা গুৰিৰ লগত
সেই চুৰ্ণাক্ৰিত হাববিলাক মিলাই পেলাই কটি
কৰে, আৰু মিত্ৰবিলাকৰ লগতে সেই ঘৰতে ভজা
পিঠা খাই; এই বেৰহাৰ সকলোতকৈ অতি মি-
ত্ৰহত হোআৰ এটা চিন।

মৃত্যু মানুহৰ সেল কাৰ্জ কৰাত সকলোত
কৈ অধম এটা ৰিতি আফ্ৰিকা দেশৰ কছো নদিৰ
ভিতৰ থকা লোকৰ মাজতে আছে। সিহঁতে চই
সাত বছৰলৈকে মৃত্যু সবিল কবত ন ধই, কিন্তু
দুৰ্গন্ত জেন নোলাই এই কাৰনে অনেক কাপৰ
দোআৰাই মেবাই থাকে, আৰু সিহঁতে আপো-
নাইতৰ ধনৰ অনুসাবে সেই মেৰোআ কাপৰ বি-
ধি কৰে; যদি কোনো ভাগ্যৱান মানুহ মৰে তাৰ
সবিলত বহু কাপৰ মেবোওতে মেবোওতে প্ৰথম-
তে খোআ পজাৰ চায়ে নো জোৰাত দুই তিনি
চাৰি বেলি ন নকৈ তাক বহাই সাঙে; পাচে
পুতি মৈদাম বাস্তি ধই।

গিয়ানা দেশতে ইয়াতকৈও কুবেৰহাৰ চলি
আছে। কেতিয়া সিহঁতৰ মাজত কোনো অধিকাৰ
মৰে তেতিয়া তাৰ ভিবোভাবিলাকে ত্ৰিচ দিন
পৰ্জন্তে সেই স ভিয়াগ কৰিব বে পাই; কিন্তু সেই

সৰ ওচৰতে অৱলো সদাই বহি থাকিব লাগে। সেই মুখ্য সৰিলৰ দুৰ্গন্ধ লাখ লাখ মাখি আহে, তেওঁ নিহঁতে এনেকৈ বহি বাখি থকাত এটিও মাখি সত্ত বহিব নোআবে। সেই ত্ৰিচ দিনৰ পাচত সেই মুখ্য দেহা কৰবত খোজা জাই, আৰু তাৰ লগত বাস কৰিবলৈ এজনি ভিবোতা-কো তাৰ লগতে কৰবত দিএ।

পিতৃ দেৱৰ পৰাভিয়া লোকে মুখ্য সৰিলক ওখ গৰৰ ওপৰতে ৰাখে, তাক একোৰে নে চাকে; আগৰ কালৰ কিকগিয়া। বেসিয়াইতৰ মাজত কোনো অধ্যাপক মৰিলে, মৰনৰ পাচতো লোক-বিলাকক উপদেশ দিয়াৰ দৰে এটা ওখ খুঁটাৰ ওপৰত তেঁওৰ স থিয়কৈ থৈ ৰাখিলে, এই কথা পুৰনি কুহুজিত লিখা আছে। পাৰ্চি বেসিয়া মানুহীতে ইয়াকে জানে যে জদি কোনো স্বৰূপ মচলমান অবিদ্বানি লোকৰ মাজত মৰে, তেহে কৰবৰ দূতীতে তাক এনে মন্দ সন্তোষ থাকিবলৈ নি দিব, কিন্তু আকাশৰ কাঁটে দি আনি অৱলো বিদ্বানি মানুহবিলাকৰ দেলত ৰাখিব।

বিধ এজন ভুন্ন কৰা মচলমান অনেক দিন-লৈকে সি-হল অৰ্ধাত লজ্জা উপদিপলৈ গৈছিল; সি লিখিছে যে জেতিয়া কোনো বজা মৰে তেতিয়া তাৰ স গাৰিৰ ওপৰত এনেকৈ ৰাখে যে তাৰ মূৰটো গাৰিৰ পৰা মাটিলৈকে জুলি থাকে আৰু সেই গাৰি টানি নিওতে ভিবোতাবিলাকে এই সৰ ওপৰত খুলি দি দি তাৰ পাচে পাচে জাই। তিনি দিন এই দৰে কৰি পাচে সেই সৰিল লত চন্দন আৰু কপূৰ আৰু কুমুম এই তিনি বস্তুৰে পুৰ কৰি ৰাখি থই, তাৰ পাচে সেই সৰিল পুৰি উজ কৰে, আৰু সেই ভজবিলাক আকাশলৈ উ-জাই দিএ।

চকাচিয়া দেলত এক জাতিয়া মানুহে এই দৰে নিহঁতৰ অধ্যাবিলাকৰ স ৰাখি থই। নিহঁতে মুখ্য সৰিল পেৰাৰ ভিতৰত থই, আৰু তাৰ চকুৰ পোনে পোনে পেৰাৰ ভলাতে বিজ্ঞা দিএ জেন মৰা লটো ভাতে দি স্বৰগৰ বাট দেখিব পা-বে, পাচে সেই পেৰাটো বিজ্ঞাৰ ঠালতে ৰাখি থই। মাখি মৌএ তাৰ সেই বিজ্ঞাই দি সোমাই বাস লই, আৰু মৌৱেৰে আৰু মৌ আঠাৰে সেই

লকে বেৰি থই, আৰু মানুহবিলাকে জোগা কালতে সেই মৌ জোল তাৰ পৰা উলিয়াই আনি বজাৰত বেচে।

ম.

ভুতিয়া ধনবস্তৰ কথা।

কোনো বৰ লোক অগিয়ানি,
সৰহ সৰ উৰালে আনি,
সক দেখি ভাবে মন,
এতেক বুঝ কত সামৰিম?
মই নিৰুপাই, কি নো কৰিম?
এনে হৈছিল বৰ চিন্তন।

সেলত ৰোলে, মন চাৰবি,
ভঁৰাল ভাঙ্গি নতুন কৰি
বহু কালৰ বস্তু থম;
পাচে হে মন, হৰ্ষিত হোআ,
খাই বৈ থাকি বিস্ময় পোআ,
এনে কথা মনত কম।

ভেতিয়া হলহি স্বৰ্গবানি,
হেঁৰে মহা অগিয়ানি,
মৰন পালেহি ভোম্বাৰ,
আজি ৰাতি প্ৰানেই জাব,
পৰলোকে ভোম্বাক পাৰ
বস্তু সকল হব কাৰ?
ধনৰ লোভত জাব হই মতি,
এনে হব মন্দ গতি,
সুনা পুত্ৰৰ এই বচন,
জতে আৰু ওৰ ন পৰে,
চোৰ পোক আদি খাই ন কৰে,
ভতে মাঁচি থকা ধন।

এই অকনোদই পত্ৰ বোম্বাই নিবাসগৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিলান চাপা খানাতে হাতে হাতে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১৥ চ হা।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দুতিয় চোআ! মো° সিবসাগৰ, কেবোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° বঁক। মন্ত্ৰ ২।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1847. NO. ২.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

বিসু্যম দিন অৰ্থাত দেওবাৰত বৰ আৱল্যক কাম ন হলে কল্লানিৰ নিমিত্তে ইয়াৰ পাচে কোনো চৰ্কাৰি কাম ন কৰিব, এই আগ্যা গবৰ্নৰ জেন-বল লৰ্ড হাৰ্ডিজ সাহাৰে প্ৰকাশ কৰি চলাইচে।

সিবসাগৰ জিলাত ১৭ কেবোআৰি তাৰিখে ঐ ইৰনাথ পৰ্বতিয়া বৰুয়া পেঁচকাৰে বোকা খাতৰ ঐ বেধাই সৰ্মাকে খৰি আনি, আপোন জিএক ঐ মতি কেতকিক সাল-ক্ৰিতাকৈ বিয়া দিলে। নিমন্ত্ৰনতে অনেক ভদ্ৰ লোকে বিয়া চাবৰ নিমিত্তে আহিছিল, কিন্তু সেই বাতিৰ ন বজাৰ সময়ত অতি সিল; ব্ৰিষ্টি হৈ বিয়া দিয়াৰ চাই নষ্ট কৰাত বজাৰ ভিতৰত বৰ বোকা পানি হ'লুত, চৰা ঘৰৰ ভিতৰ সোমাই জগা কৰি বিয়া দিলে।

২২ কেবোআৰি তাৰিখত সিবসাগৰ জিলাত থকা ঐ নিধি লিহাইএ খ্ৰিষ্টিয়ান মন্তৰ দৰে ঐ মতি খুকু নামে খ্ৰিষ্টিয়ান এজন কন্যাক পা-দুৰি সাহাৰৰ দোআৰাই বিবাহ কৰিলে।

কলিকতা নগৰত ৩০ জানোআৰি বাতিত এটা ভুঁইকঁপ গল। তাৰ পাচে কেবোআৰিৰ ৫ দিনৰ মাজ নিলাত আক এটা গল।

কেবোআৰিৰ ২ তাৰিখে সন্তিয়া বেলিকা এই জিলাত ভুঁইকঁপ গল। সেই বাতি বাঘ এটাই সিবসাগৰ পুখুৰি পাৰত আহি সাহাৰ লোকৰ বজলাৰ ওচৰতে গৰু মাৰিলেহি।

এই বেলি ই-বাজি দেশত আগ বতৰতে জাব হ'ল। তাতে ১৪ ডিচেম্বৰত লণ্ডন ৰাজ নগৰৰ মা-জত জি বিল আক পুখুৰি আছে, সকলোৰে

ওপৰৰ পানি দুই আকুলি মাত্ৰ ডাঠ সিল হৈ গ'ল। তাতে মানুহ উঠি অহা জোআ কৰিছিল। হাইড পাৰ্ক নামে এখান ৰাজ বাৰিৰ পুখুৰিত ২০০ মান মানুহ উঠিল; কিন্তু দাঁড়িতে পানিৰ সিল পাতল হোআত ভাগিল; আক পাঁচোটা মানুহ পানিৰ তল গ'ল; সামন্ত থকাবিলাকে খৰি আনিলত বখ্যা পৰিল। চেম্ব জেমচ পাৰ্ক নামে আন এখান বাৰিৰ পুখুৰিতেও অনেক মানুহ উঠিল। তিনি পৰ মান বেলিত এজন ডেকা মা-নুহে সিল ভাগি তললৈ সোমাই গ'ল; তাক বা-খিৰলৈ আন এটাই গৈ ওচৰ পাই সিও পৰি সোমাই গ'ল। তাকে দেখি আন এজনে জাবলৈ খবাত ওচৰ নৌ পাওতে সিল ভাগি পৰি ভি-নিওটা তল গ'ল। পাচে অনেক স্বেমেৰে মানুহবি-লাকে জাল পেলাই তিনিওটাক উলিয়াই আ-নিলত পুথমে পৰা দুটাৰ উলাস ক্ৰমে ক্ৰমে আহিল, কিন্তু পাচে পৰাটক জিয়াৰ নোআৰি-লে। তাৰ পাচ দিনা অতি জাবত পানি সিল ডাঠ হৈ গ'ল, তাতে ভাগিৰ বুলি ভই ন কৰাকৈ সেই দিনাই ১০,০০০ দহ হেজাৰ মান মানুহ উঠিল। কোনো কোনোএ লোৰ জোঁটা পিন্ধি পিচল খাই বৰ বেগে অহা জোআ কৰি বৰ বজ পালে, কা-ৰো একো বিধিনি ন হ'ল। তথাপি নগৰৰ আন চাইত এটা ১২ বছৰিয়া লৰা সিল ভাগি পানিৰ তল গৈ মৰিল।

লণ্ডন নগৰত জাবৰ নিমিত্তে সহহকৈ বৰিয়া পৰি ডিচেম্বৰ ৬ তাৰিখৰ পৰা সাত দিনৰ ভিত-ৰত মানুহ ১১৬৩ এঘাৰে স ত্ৰৈলকি মৰিল। আন কালত হলে ৭ দিনে ৭ দিনে সেই নগৰত ১৬৮ ৰ স আটলকৈ মানুহ মৰে।

আয়বলগু দেশত বৰ দূৰত্বা হোআত কো-
নো কোনো দৰিদ্ৰ লোক খাবলৈ নে পাই মৰে।
আৰু সেই দেশৰ কোনো কোনো দুই মানুহ হি-
লৈ লৈ ডকাইতৰ দৰে খাপ দি অনেক মানুহক
বধ কৰিচে, এই কথা বিলাইতৰ সমাচাৰ পত্ৰবি-
লাকত লিখিচে।

পৰ্তুগাল দেশৰ জিৰিলাক মানুহে মহা বানিৰ
অহিতে দুোহ পাতি বন কৰিবলৈ ধৰিলে, সিই-
তৰ ২০০০ মানুহে লৈতে বানিৰ সেনাই ১৬
নৱেম্বৰত জ্বৰ কৰি ৩০০ মানুহক মাৰিলে। পা-
চে ২২ ডিচেম্বৰত ভৰিচ বেদুচ নামে এখান
গাঁৱত দিনটো জ্বৰ কৰি মহা বানিৰ সেনাবিলা-
কে জিনিলে; তথাপি সিবিলাকৰ মৰা খুন হো-
আ ২০০ মান হৈছিল; আৰু বাজ দুোহিবিলা-
কো বহুত মৰিল।

হলগু দেশৰ ধৰ্ম্মি লোকে বাজ আগ্যাৰ
মতে ধৰ্ম্ম ন চলিলে অনেক দুখ পাই; এই
নিমিত্তে দেশ এৰি আমেৰিকালৈ জাবলৈ ১০০০
এহেজাৰ মান মানুহে আলচ কৰিচে। নিবাস
কৰাৰ জুগুত ঠাই বিচাৰিবৰ নিমিত্তে অক্টোবৰ
মাহত ৪০ মানুহ জাহাজেৰে গল। পাচে সি-
ইতৰ বাজা পালে সকলো জাব।

১৭ নৱেম্বৰ তাৰিখত গ্ৰিক দেশৰ চালনিকা
নগৰত দুই লাগি ৮৬০ ঘৰ পুৰিলে।

ফুফু দেশৰ তুলুচ নগৰত ১০৫ বছৰ বয়সি-
য়া এজনি ভিৰোতা মানুহ ৩ ডিচেম্বৰ তাৰিখত
মৰিল।

নৱৱেই দেশৰ দাঁতিৰ সাগৰত ৩৪ হাত দিশল,
মানুহটৰ সমান ডাঙৰ এনে এটা সাগৰৰ সাপ
ওলাই মূৰ দাজি সাঁতুৰি জাঁওতে অনেক লোকে
দেখিলে, ইয়াকে এটা সম্বাদ পত্ৰত লিখিচে।

মৌজ ফোআ নামে মান দেশৰ বাজ মন্ত্ৰিএ
দুোহ কৰি বজাকশমাৰি, আপুনি দণ্ড চত্ৰ সি-
হাসন ললে।

আমেৰিকাৰ মিল দেশাধিপতিএ খেহ দেশৰ
বজাৰ ঠাইলৈ এজন বৰ কটকিৰ জাহাজেৰে
পঠালে। ঠেঁওক আৰু ঠেঁওৰ লগত জোআ-সা-
হাৰ লোকবিলাকক মৰ্জনা কৰি কেয়িঙ্গ নামে
খেহৰ বাজ মন্ত্ৰিএ সিবিলাকক নিমন্ত্ৰন কৰি বৰ

খানা খুআলে। তাতে আমেৰিকাই লৈতে খেহ
সকলো বহিলত আত উত্তম পাত্ৰত ক্ৰমে ২৩
বিধ বস্তু খাবলৈ আনি দিলে। ১, পুখমে অনা
পাত্ৰত কোনো বিধ চৰাইৰ বাহ পগোআ জোল
আছিল। ২, দুডিৰ পাত্ৰত গাহৰিৰ ভেলে লৈ-
তে ভজা আলু। ৩, ত্ৰিতিৰ পাত্ৰত গাহৰিৰ
খুৰা সিজোআ আছিল। ৪, সিজোআ কাঠ
ফুলা। ৫, ডকাই কৰা চৰাইৰ বাহ। ৬, চৰা-
ইৰ চেক চোঁট আদিৰে সিজোআ জোল। ৭,
টুকুৰা টুকুৰিকৈ বন্ধা মেকুৰি পোআলিৰ মজ্জহ।
৮, ডকাই বিলাতি আলু। ৯, সকলৈ কুটি সিজো-
আ এন্দুৰৰ মজ্জহ। ১০, চাহ। ১১, হাজৰ মা-
চৰ পাখি। ১২, ডকাই হাঁহ। ১৩, সিজোআ
কুকুৰৰ মজ্জহ। ১৪, সিজোআকুকুৰাৰ পোআ-
লি। ১৫, লেনত দি খোআ গাহৰিৰ সিজোআ
পিৰা। ১৬, গাহৰিৰ নতুন মজ্জহ। ১৭, ডকাই
তিয়ঁহ। ১৮, চেৱা দি সিজোআ এন্দুৰৰ মজ্জহ।
১৯, জালবেন্ধন মেকুৰিৰ মজ্জহ। ২০, গাহৰিৰ
নতুন আৰু লেনত বখা মজ্জহ। ২১, খৰিকা দি
ডকাই গাহৰি পোআলি এটা। ২২, চেৱা দি
বন্ধা কুম্ভেলুকা। ২৩, জোলকৈ বন্ধা কুম্ভেলু-
কা। পুখমে অনা এক দুই পাত্ৰৰ বস্তু সাহাৰ
লোকে অলপ খাই, তাৰ পৰা খাব নোআবিলে,
খেহ লোকে আটাইবিলাক খাই ডাল পালে।

খেহ দেশৰ পৰা জাহাজেৰে চাহ নি টোলগু
দেশৰ মানুহক বছৰি বছৰি ৫,০০,০০০ পাঁচ
লাখ মোনতকৈ অধিক চাহ বেচে। তলৰ নকচাত
খেহ মানুহ এজন বহি চাহৰ চন্দুকত হাত দি
আউজি আছে।

২১ নৱেম্বৰ তাৰিখে আমেৰিকা দেশৰ না-
ভিচ নামে এখন নগৰৰ ওচৰত মিচিচিপি নদিত
দুখন ভাপ জাহাজ উলুআ ভটিওআ কৰাত,
পুখা লাগি, উলুআ খন ভাগি ৩০ ডেৰ কুৰি
মানুহে নৈতে ভল গল। কোনো কোনো মানিল,
কিন্তু ধুঁজাৰ আখাৰ ভগন হৈ ভাপ ওলাই, লি-
বিলাকৰো অনেক মানুহক পুৰিছিলে।

আমেৰিকা দেশৰ বহুত নগৰৰ ওচৰত আট্ট-
লাস্তিক নামে এখন ভাপ জাহাজৰ ধুঁজা বখা
লোহাৰ চন্দুক ২৫ নৱেম্বৰত কাটিলে; পাচে
বতাহেহে জাহাজ নিয়া হৈ ২৭ নৱেম্বৰত বামত
লামি ডোখৰ ডোখৰ হৈ ভাগিল। তাত জোআ
৪৫ মানুহ মৰিল, ৩০ ডেৰ কুৰি মান বখা
পালে। পাচে সাগৰৰ চৌত জাহাজ ভাঙি তা
জি আটাইকে উটাই নিলে।

১ চেপ্তেম্বৰৰ পৰা নৱেম্বৰৰ ১১ দিনলৈকে
বহুত নগৰত ১,২০,০০০ মোন পানি সিল
আন দেশত বেপাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে জাহাজবি-
লাকত ভুলি দিলে।

বলভিমোৰ নগৰত হিলেৰ খাৰ বনোআ ঘৰত
কিবা বৰুপে জুই সোমাই ঘৰে বৈতে একে বে-
লিএ সকলোকে উৰাই নিলে। তাত থকা পাঁচো-
টা মানুহকো ডোখৰ ডোখৰকৈ উৰাই নিলে।
আৰু ভুট্টকঁপৰ নিচিনাকৈ চাই খন চাৰিও পো-
নে লৰি গল। ভিতৰত থকা খাৰ ৫৪ গোন
পুৰিলে।

মড্বেৰি নগৰ ভেঁট লোজাত আমেৰিকাৰ মহা
সেনা লেখ কৰাত ১২৪ টা পালে, খুন হল ৩৬২।

নুৰুগলু মাৰুজিৰ চেত পিএৰ নামে এক
গাও নষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে কোনো দুটি মানুহে
এটা খাৰৰ গোলাত জুই লগোআত ৩০।৪০
মান খৰ উৰাই নিলে, তাত দুটা মানুহ মৰিল,
আৰু জুই লগোআটো মৰিল।

(From the Dispatch)

ইউৰপৰ কথা।

Christianity in Europe.

এই দেশৰ সামান্য লোকবিলাকে ইউৰপ
নাম নে জানে; ইউৰপৰ কথা কোআৰ সময়ত
সিহঁতে তাক বিলাইত বোলে; কিন্তু বিলাইত
নগৰৰ অৰ্থ দেশ বা পছদেন। প্ৰিথিবিৰ মাজত
জি জি থল, সেইবিলাক নমুনা আদিৰ দোআ-
বাই চাৰি ভাগ কৰা হই; সেই চাৰি ভাগৰ নাম
ইউৰপ, আচিয়া, আফ্ৰিকা, আৰু আমেৰিকা।
আমি জি হিন্দুস্থান দেশত নিবাস কৰিটো, সে-
য়ে আচিয়াৰ এখন দেশ; আৰু ইংলণ্ড নামে
ইংৰাজি লোকৰ জনম থান, সেয়ে ইউৰপৰ
এখন দেশ। ইংলণ্ডৰ বাহিৰে ইউৰপৰ আন
আন দেশ আছে; তাৰে কথা অতি সম্প্ৰদায়
কৰি লিখোঁ। ইউৰপৰ লোক গিৱান আৰু মজ-
ৰা আৰু ধৰম আচৰনৰ কথাত সকলো মানুহৰ
মাজত প্ৰধান; আৰু প্ৰিথিবিৰ অন্য অন্য ঠাইত
জি মানুহ, আনতকৈ গিৱানৰত সত্যত্বি আৰু
ধৰ্মাচাৰি, সিহঁত বা সিহঁতৰ পূৰ্ব পুৰুষবিলাকে
প্ৰথমতে ইউৰপৰ পৰা সেই সকলো ঠাইলৈ গমন
কৰিছিলে।

ইংৰাজি লোকৰ পৰা জি দেশ ইংলণ্ড না-
মেৰে খিয়াতি হই, সেয়ে এখন উপদ্বীপৰ
দখিন ভাগ; তাৰ জি উত্তৰ ভাগত কুট লোক
থাকে, তাক কুটলণ্ড বোলে; গোটেই খন দ্বীপৰ
নাম গ্ৰেট ব্ৰিটন অৰ্থাত মহা ব্ৰিটন। সেই দ্বি-
পৰ পশ্চিম কালে আন এটি দ্বীপ আছে; তাৰ
নাম আয়ৰলণ্ড; তাতে আইৰিচা লোক থাকে।
সেই গ্ৰেট ব্ৰিটন আৰু আয়ৰলণ্ড নামে দুখন
দ্বীপ আৰু ওচৰতে থকা অনেক সৰু মাৰুজি একে
বাক্যতে সম্প্ৰদায় কৰা হৈ আছে, আৰু প্ৰিথিবিৰ
নানা থানত অনেক দেশ আৰু মাৰুজি সেই বা-
জাৰ ভলৈ আছে।

ইংৰাজি দেশৰ প্ৰায়ে ১,২০,০০,০০০,
কুটলণ্ড দেশৰ ৩০,০০,০০০, আয়ৰলণ্ড দেশৰ
৮০,০০,০০০, মুঠে ৩,০০,০০,০০০ তিনি
কোটি মানুহ আছে। বেহা বেপাৰত আৰু সিল্প
কৰ্মত সিহঁত অতি নিপুন; কিন্তু তাৰ কথা

এতিয়া মি লিখি কেবল খবর কিতু কথা লিখিম।

এই সকলো লোক খ্রিষ্টিয়ান নামেৰে খিয়াতি হই, কিন্তু সিহঁতৰ মাজত আইবিল্য লোকৰ অধিক ভাগ বেঁধান ফাংলিক আছে। ইংলণ্ড দেশত থকা পুৰান আৰু জনসা লোক পুৰাই সকলো বাজ খবৰ পুৰণ্ডে, অৰ্থাত্ত লৰ্ড বিলাপ নামে গুবিলাকক মাৰে; আৰু অধিকাৰবিলাকে সেই পটলৰ সভাঘৰে বিনেস অনুগ্রহ কৰে, আৰু সেই মন্তৰ মণ্ডলিৰ বধ্যক লোকক দৰ্শন দি থাকে। সেই পটলৰ অনেক উত্তম খ্রিষ্টিয়ান লোক চৰ্চ মিল্যবেৰি চচাৰিটি নামে সুভ বাজা পুচাব কৰা এক সমাজ পাতি, সেই দেশ আৰু আন দেশতো পাদুৰি লোকক পঠাই সিহঁতক পুস্তিপাল কৰিচে, আৰু এই দেশৰ ক্রিষ্টনগৰকে আদি কৰি অনেক ঠাইত সিহঁতৰ এই কাৰ্য্যৰত খৰিচে। কিন্তু এবে খৰাম লোকৰ বাহিৰে বাজ খবৰ মণ্ডলিৰ মাজত অন্য অন্য অনেক লোক কেবল নামেৰেহে খ্রিষ্টিয়ান হৈচে, কিন্তু মন্ত নকুল জনম পোজা ন হই; সিহঁতে মানুহে সজা কথা আৰু পুৰ্ণাৰা আদি কৰি মাৰে, আৰু ওপৰ পুৰুষৰ চলি অহা নানা বিত্তি বেহুৰ কৰে, যাক আপোন আপোন মণ্ডলিৰ মাজত জি দুষ্ট লোক আছে, সেইবিলাকক ভিৰাগ নাইবা সানন কৰে।

মেখতিষ্ট নামে অন্য এক পটলৰ অনেক অনেক লোক ইংলণ্ড দেশত পোজা জাই। নিবিলাকে অধিকাৰৰ পৰা বধ্যকৰ দৰ্শন গ্রহন ন কৰে; কিন্তু পুৰ্ণাৰা আদি কৰি খবৰৰ বিত্তিৰ কোনে কোনো কথাত বাজ মন্তত চল। শুধাপি আন আন কথাত সিহঁতে আপোনাৰ নিকপন কৰা নানা বিধি মাৰে। পাদুৰি জন উচ্চলি নামে এখন উত্তম পাদুৰি লোক সেই মেখতিষ্ট পটলৰ মণ্ডলি ধাপন কৰিলে।

জিবিলাকৰ পুস্তি মণ্ডলি স্বতন্ত্ৰ, অৰ্থাত্ত পৰাধিন ন হই কেবল খ্রিষ্টৰ অধিন, নিবিলাকৰ দুই দলে পুথক হই। এদলৰ নাম ইণ্ডিপেণ্ড অৰ্থাত্ত স্বতন্ত্ৰ; সি দলৰ নাম বাণ্ডিষ্ট অৰ্থাত্ত বুৰ দিওজা। বাণ্ডিষ্ট মণ্ডলিৰ লোক কেবল বুৰকে স্বৰূপ বাণ্ডিষ্ট বুলি স্বিকার কৰে; আৰু লৰাবি-

লাকক বুৰ পোজাৰ জোণা পৰিত্ত ন হই, কেবল মন পালটোজা বিহানি লোক বুৰ পোজাৰ জোণা হই, ইয়াকে জাহন।

কট্টলণ্ড দেশৰ পুৰাই সকলো লোক প্ৰেচ্বিতি-বিয়ম মণ্ডলিৰ মন্তত থাকে। সেই মন্তৰ বিনেস লধ্যন এই, নিবিলাকে পুস্তি মণ্ডলি স্বতন্ত্ৰ ন হই, ওচৰত থকা মণ্ডলিবিলাকৰ এক অংশ মাধোন হই, ইয়াকে জানে। ভাত্তে কোনো পুদে-সৰ মণ্ডলি আৰু খবৰৰ বধ্যকবিলাকৰ মন্ততিৰে খিৰ কৰা হই, সেই পুদেলৰ পুস্তি মণ্ডলিএ ভাক পালন কৰিব লগা হই। আৰু দেশৰ সকল মণ্ডলিৰ পুস্তিবিধি আৰু বধ্যকবিলাকে লভা কৰি জিহকে খিৰ কৰে, ভাকো পুস্তি মণ্ডলিৰ পালনৰ বিধি মাৰে। কাৰ দোআবাই কি কপে বধ্যক-বিলাকক নিভোজন কৰা কৰ্তব্য, এই কথাত কাল ক্ৰমে বাৰে বাৰে অমিল হোআত প্ৰেচ্বিতিবি-য়ান লোকে অনেক ভাগে বেলেগ হৈ আছে। নিবিলাকৰ মাজত জি ভাগ কি চৰ্চ বোলে, সেয়ে লেখত আৰু উযোগত বিনেস মণ্ডলি হই।

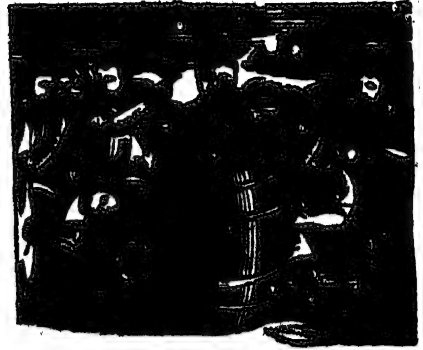
গ্ৰেট ব্ৰিটন দেশৰ খ্রিষ্টিয়ান মানুহ ওপৰৰ কোজা চাৰি পাঁচ দল লৈ পুৰতি আছে। আৰু নিবিলাকৰ মাজত অনেক মানুহ জাতিৰ পৰম হিতৰ অৰ্থে নানা সমাজ ধাপন কৰে; সেই সমাজৰ দোআবাই প্ৰভু যিহু খ্রিষ্টৰ সুভ বা-জা সকলো পুথিবিত্তি বিয়াপি গৈচে। অকল খবৰ পুথি দিয়াৰ নিমিত্তে এটা বৰ সমাজ ১৮০৪ ইং সঁকত ধাপন কৰা হল, তাৰ দোআবাই কোজা বিয়াপিচ বচৰত ১,৮০,০০,০০০ অঠৰ নিকুত মান খবৰ পুথি অনেক দেশৰ মানুহৰ মাজত যিকট আৰু দান কৰিলে। সেই পুকাৰ অনেক লক লক সমাজে আছে।

ওপৰত কোজা পুথ্যক দলৰ লোকে বিদেশত সুভ বাজা পুচাব কৰিবলৈ এটা বা দুই তিনি সমাজ কৰে; সেই সকলৰ বিনেস কথা মিথিৰলৈ আভাবি নাই। এই সমাজ সকলৰ কাৰ্য্য বিকল ন হই, তাৰ এটা পুমান এই হিন্দুস্থান দেশ।

গ্ৰেট ব্ৰিটন রাজ্যৰ লগৰ লগতিৰ জি জি দেশ আছে, সেই সকল দেশৰ পুজাবিলাকে বি-ৰিখিনি কপে আপোনা আপোনা ইচাৰ মতে

ইহুৱৰ সেৱা কৰিব পাৰে, বাইৰা কোনোএ
জদি ধৰ্ম্মৰ কথাত বাধা কৰে, তেওঁ অধিকাৰ-
হিলাকে এনে বাধা কৰিবৰ সমৰ্থনাই; এই হে-
তুকে সেই বাধ্যতে অনেক বিধ ধৰ্ম্মৰ মন্ত
ওলাই প্ৰকাশ হৈছে, এই দুখৰ কাৰণ হই;
তথাপি সেই কাৰণে সত্য ধৰ্ম্মৰ বিধিও উচিত
ৰূপে হৈছে; আৰু পহৰে জেনে একাৰক নাম
কৰে, এই ৰূপে সত্যে ক্ৰমে ক্ৰমে ভ্ৰান্তিক নাম
কৰিব, পাচে জি মন্তৰ জি ভ্ৰান্তি আছে, তাৰ
সেই ভুল প্ৰকাশ হৈ ওলাই ক্ৰমে ক্ৰমে সুধ
কৰা জাব, এনে আশা আছে। গ্ৰেট্‌ বিটন দেশৰ
জিমান ধৰ্ম্মি লোক আছে, সেইমান ধৰ্ম্মি লোক
ইউৰপৰ আন কোনো দেশত নাই; আৰু মিৰি
লাকে সদাই ধৰ্ম্ম বহাৰৰ নিমিত্তে জিমান জন্তন
আৰু খৰচ কৰে, সেইমান জন্তন আৰু খৰচ আন
কোনো দেশৰ লোকে কৰা নাই। অন্য অন্য
দেশতো ধৰ্ম্মি লোক আছে, কিন্তু মিৰিলাকৰ ধৰ্ম্ম
অলপ, আৰু অনিয়াই আহি কেলেস অধিক, এই
নিমিত্তে ইমান সুখ আৰু বাই কৰিব নোআবে

ইয়াতে কেৱল ইউৰপৰ কথা লিখিবলৈ আ-
মাৰ প্ৰয়োজন আছে, তথাপি ইউৰপৰ পৰা
অতি দূৰ হৈ থকা আমেৰিকাৰ জি স্বতন্ত্ৰ মিল
দেশ আছে, তাৰ দুই এক কথা কওঁ। আটগৈ
সেই দেশ গ্ৰেট্‌ বিটনৰ তল আছিল, সতৰি
বচৰৰ পৰা এভিৰা স্বতন্ত্ৰ হৈ বাৰ্ছি বাৰ্ছি
আছে, আৰু তাত থকা মানুহবিলাক এভিৰা
প্ৰায়ে ২,০০,০০,০০০ দুই কোটি হৈছে।
সেই দেশৰ অধিকাৰবিলাকে ধৰ্ম্মৰ কোনো মন্ত
বিলেস অনুগ্ৰহ কৰি নে বাখে, আৰু মণ্ডলিৰ
বধ্যকবিলাকো ধৰ্ম্মহা নি দিএ, তথাপি ধৰ্ম্মৰ
কথাতে সেই দেশৰ লোকে জি মন্তক, সুখ, খৰচ,
তাৰে ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশবিলাকৰ তুল্য
হই। সেই দেশতো পুষ্টি জন মানুহে বিবিধি-
নি ৰূপে আপোনা আপোনা ইচ্ছাৰ দৰে ইহুৱৰ
সেৱা কৰিব পাৰে। আৰু গ্ৰেট্‌ বিটন দেশৰ
জি জি অনেক ধৰ্ম্মৰ মন্ত, প্ৰাই সকলোএ আ-
মেৰিকা মিল দেশতো আছে; আৰু সেই সকল
মন্তৰ লোকবিলাকে আপোনা আপোনা ধৰ্ম্মৰ
সমাজ স্থাপনা কৰিছে।

বেগুলচ আৰু বিটনৰ মৰম।

Rank of Regent.

দুই হেজাৰতকৈ অধিক বচৰৰ আগেএ বেগু-
লচ নামে ৰোমিয়া দেশৰ এখন প্ৰধান সেনাপতি
আছিল। সেই বেগুলচে অনেক কৌজোৱে সৈতে
আফ্ৰিকা দেশৰ কাৰ্ছেজ নগৰত বন কৰি জিকি
বষ্ট কৰিবৰ মনেৰে গৈছিল; কিন্তু তাত নি
পৰাজই হল, আৰু সেই বেগুলচক ধৰি, চাৰি
বচৰলৈকে তাক পোভালালত সুমুআই বন্দিকৈ
ৰাখিলে। পাচত ৰোম নগৰে সৈতে মিল হবলৈ
কাৰ্ছেজ নগৰৰ প্ৰধান মানুহ জন চাৰেকে আলচ
কৰাত, সেই বন্দিকৈ ধোআ বেগুলচকো নিহঁতৰ
লগত নিব খুজিলে, কিন্তু সি সেই নগৰৰ
মানুহ আৰু ৰোমিয়াইতে তাক বৰ মজনা কৰে
দেখি, সি জি কই তাকে সিহঁতে সুনি মানিব
জেন বুজিছিল। জদি দুয়ো নগৰ মিল ন হই
তেহে বেগুলচ আৰুও সিহঁতৰ লগত উভতি
আহিবলৈ কাৰ্ছেজৰ পৰা বৌ জাঁওতেই তাক
অজিকাৰ কৰালে।

জেতিয়া বেগুলচ সিহঁতে সৈতে গৈ ৰোম নগ-
ৰৰ ওচৰ পালে তেতিয়া বকলো মানুহে তাক
আকণ্ড দেখা পোআত বৰ আনন্দ হৈছিল, কিন্তু
সি আপুনি এনে নিবেধ কৰিলে, ৰোম নগৰত
লোমোৰলৈ আৰু মোৰ আপোনাৰ লৰা জিবো-
তা চাবলৈকো নে জাঁও কিয়নো সি স্বতন্ত্ৰ ন হই
বন্দীৱৰ হৈ আছিল, সেই কাৰণে সি বৰ চৰম
পালে।

ৰোমিয়াবিলাকে হত কৰি আহৰি লাগিল দে-
খি আৰু বেগুলচ জেন মুকলি হব, সেই কাৰণে
মিল হবৰ কথা সুনিমন্ত বৰ আনন্দ পালে, আৰু

বেগুলচে সেই কথাই কি ভাবিছিল তাক সুধিলে। কিন্তু সি নি মিলিবলৈ বুধি দিলে, আৰু কলে বোলে বনতৈ থাকিলে অলপ দিনৰ সুৰত কাৰ্কেজ অৱসো পৰাজই হব। তাৰ এই উত্তৰ সুনি আটাই মানুহবোৰে বৰ বিস্ময় মানিলে। কিন্তু সি বোলে মই ১৭৭১ পোভালালত বন্দি হৈ থাকিব পাৰোঁ, তথাপি বোমিয়া নগৰ জই নো হোআকৈ থাকিলে মই সহিব নোআবোঁ। বেগুলচে এনে বুধি দিয়াত কাৰ্কেজ নগৰিয়াবিলাকে বৰ শঙ্ক কৰি অনেক দুখ দিব বুলি বোমিবিলাকে জানিলে, সেই নিমিত্তে সি উভতি নে জাবলৈ সকলো মানুহবোৰে তাক বাখিবলৈ বৰকৈ ধৰিলে, কিন্তু সি কান নে পাতি উভতি গল। জে-ভিয়া কাৰ্কেজ নগৰ পালে তাৰ চকুৰ পিকটি কাটি মূৰলৈ চাই থাকিবলৈ আগা কৰিলে, আৰু অনেক দুখ দিলে, পাচত এটা পিপাত তাক সুমাই বৰ গজাল পিপাৰ বাজৰ পৰা তাৰ গাত কোবাই সুমুআই দিলে, আৰু তাতে বেগুলচ মৰিল। সেই কথাৰ নকচা উপৰত লিখা আছে।

সেই কথা হোআ দুই স বছৰ মানৰ পাচত আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্ট স্বৰগৰ পৰা নামিঅৱতাৰ ধৰিলে। তেঁৱে ভেজিচ বছৰ এই প্ৰিথিবিৰ আছিল, তথাপি কোনো লোককো এক চেকনিৰ কোৱ নে মাৰিলে, আৰু ঋত্বেৰে এক কথা কাকো নকলে। তেঁও মানুহবিলাকত কলে "তোমোলাকৰ সত্ৰবিলাকক চেনেহ কৰা; জিবিলাকে তোমোলাকক সাপ দিএ নিবিলাকক তোমোলাকে আনিবাব কৰা; জিবিলাকে তোমোলাকক ঘিনাই, সেইবিলাকৰ তোমোলাকে ভাল চিন্তা, জিবিলাকে তোমোলাকক গালি পাৰে আৰু ধিয়াল কৰি খেদে, তোমোলাকে নিবিলাকৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা।" তেঁৱে কুৰি কুৰি সকল মানুহলৈ ভাল কৰম কৰিলে; নবিয়াবিলাকক বন্ত কৰিলে, কনাবিলাকক চকু দিলে, কনাবিলাকক কান দিলে আৰু মৰাবিলাকক জুলি জিয়ালে। তেঁও ভেতিয়াও পাপৰ কৰম কৰা নাই, পাপৰ কথা কোআ নাই, একো বেয়া ভাবনা চিন্তা নাই, তেঁওকেই দুই মানুহবোৰে ধৰি কোৱালে,

দুই পৈলালে আৰু অনেক দুখ দি হাতত আৰু ভৰিত গজাল মাৰি কাঠৰ পেৰেভনিত কুলি তেঁওক মাৰিলে।

এই দুই কথা আমি চিন্তা কৰি চাওঁ; বেগুলচে আপোন মিতিববিলাকৰ নিমিত্তে মৰিলে, যিচু খ্ৰিষ্টে সত্ৰবিলাকৰ নিমিত্তে প্ৰান এৰিলে। বেগুলচ পাপি মানুহ আছিল, কিন্তু যিচু খ্ৰিষ্টে নিম্মাপি, ভেতিয়াও পাপ কৰা নাই। বেগুলচে বোমি নগৰৰ মহিমাৰ নিমিত্তে প্ৰান এৰিলে; খ্ৰিষ্টে পৰম ইস্তৰৰ মহিমাৰ নিমিত্তে প্ৰান ভগন কৰিলে। বোম নগৰ কাৰ্কেজিয়াবিলাকৰ বন্দি ন হবলৈ বেগুলচে প্ৰান ভেঁটি দিলে, কিন্তু আমি সকল পাপ আৰু মৰনৰ বন্দি হৈ নে থাকিবলৈ যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰান এৰি দিলে। বেগুলচে বোম নগৰ উদ্ধাৰ পাবৰ নিমিত্তে মৰিল, কিন্তু পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিবিৰ সকল মানুহক নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ প্ৰান এৰিলে। আমি এতিয়া জি-মান দুখ পোও বেগুলচ ন মৰা হলে আমালৈ ইমান ভাল হলেইতেন। কিন্তু আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰান এৰি প্ৰাচিহ দান নি দিয়া হলে আমি এক্কাৰত থাকিলোঁহেইতেন, আৰু নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ পাবলৈ একো উপাই নে পালোঁহেইতেন। আৰু যদি খ্ৰিষ্টে আমালৈ ইমান দয়া কৰিলে, আমি তেঁওক প্ৰেম কৰি তেঁওৰ আগাৰোৰ নে মানিম নে? যদি তেঁওৰ আগা পালন কৰিবলৈ মন থাকে তেন্তে তেঁওৰ ধৰম সাক্ষ পৰিব লাগে আৰু সদাই তেঁওলৈ ধন্যবাদ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে। জি কোনোএ সেই পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টক দুটকৈ বিছাল কৰে তাৰ পাপ ধেমাই অনন্ত পৰমআয়স পাব। ১

গিয়ান।

On Wisdom.

গিয়ান সত্বেৰে এক অমূল্য বস্তু আছে বুলি জগতৰ সকলো লোকে জানে, আৰু কোনো কোনোভেবে গিয়ানতে মগ্ন হৈ আছে। কিন্তু নো পূৰ্বতে বুজিব কৰ্তা জনে আপোনাৰ সৰ্বগিয়ানৰ দোআৰাই তাক জি গিয়ান লাগে তাকে সেইকপ দিলে। অৰ্থাত মানুহ, জন্তু আৰু আকাশত উৰি

এই নকচাও এজন খেও মানুহে এখন বৰ নাবত বস্তু ভৰাই পাল তৰি গুৰি টিঙ্গত ৰখি আছে। এক হাতেৰে পালৰ জৰি লিখন হাতেৰে গুৰি বঠা ধৰি, আৰ এক ভৰিৰে আন এখন বঠা বাই নাও চলাইচে, মুখতো চিলিয় ছপি আছে।

ফুৰা চৰাই এই সকলোকে বিধ বিধকৈ আপোন আপোন গিয়ান দি থলে; কিন্তু সকলোৰে সম গিয়ান ন হই। জন্তু আদি চৰাইবোৰক কেৱল খাবলৈ, পিবলৈ আৰু তই জুতু হলে পলাই সাৰিবলৈ ইহুৰে গিয়ান দিলে, তাত বাহিৰে আন বৃদ্ধি নাই। মানুহক তাতকৈও অতি উত্তম আৰু ওপৰত কোম্বাৰ দৰে অমূল্য গিয়ান দিলে, জেন মনুসাৰ দোআৰাই ইহুৰৰ মহিমা প্ৰকাশ হই, অৰ্থাত পৰম আত্মা আৰু দোমাদোম গিয়ানৰ দোআৰাই ইহুৰে জি গিয়ান মানুহক দিলে। তাৰে জেন ইহুকাৰ আৰু পৰকালৰ কৰম সম্পূৰ্ণ ৰূপে কৰিব পাৰে এই কাৰনে সকলো বস্তুতকৈ মানুহক সুকৈয়ে সুজিলে।

মানুহত বাহিৰে আন জিৰোৰ সৃজন বস্তু আছে সেইবিলাকৰ জি গিয়ান সেই গিয়ানেৰে আৰু গিয়ান বৰ্হাৰ নোআৰে। তথাপি মানুহৰ গিয়ান হলে অনেক ৰূপে বৰ্হাৰ পাৰে, কিয়নো সৰু কালৰে পৰা ক্ৰমে ক্ৰমে মানুহৰ গিয়ান বৃদ্ধি বাৰ্হি থাকে, আৰু জদি কোনো মানুহে বিদ্যা লিকে তেন্তি সেই মানুহৰ আনতকৈ দহ গুনে বৃদ্ধি বাৰ্হে।

কোনোএ কই আদিতে ইহুৰে জি গিয়ান আৰু দিলে তাৰ পৰা আমি কেনেকৈ নতুন গিয়ান

বৰ্হাম, তেন্তে মই লোধোঁ, জুমি জেতিয়া মাজিৰ গৰ্ভৰ পৰা জনম পাইছিলো, তেন্তিহা তোমাৰ জি গিয়ান আছিল এতিয়া জুমি ডাঙৰ হোআত সেই গিয়ানেই আছে নে? কিয়নো ইহুৰে লৰা কালতে তোমাক গিয়ান দিলে, জদি তোমাৰ কথা স্বৰূপ হই তেনে লৰা কালৰে গিয়ান এতিয়াও আছে; জদিহে সৰু কালৰ গিয়ান বৃদ্ধিতকৈ এতিয়া তোমাৰ গিয়ান বাৰ্হিল তেন্তে জুমি ওপৰে কোম্বা কথা কবৰ সক্তি নাই; কিয়নো আমি আগতে দেখিচোঁ আৰু জানিচোঁ, লৰা কালত জি বৃদ্ধি বা বিদ্যা জানে বৰ হলে তাতকৈও অধিক বৃদ্ধি বাৰ্হে।

আমাৰ এই দেশৰ মানুহৰ আগত গিয়ান আৰু তাকে বৰ্হোআৰ কথা কলে হাঁহি কই, আমাৰ আগত কি গিয়ানৰ কথা কৈচ, আমাৰ জানো গিয়ান নাই। কিন্তু জিবিলাক মানুহ বৃদ্ধিমত্ত নিবিলাকে জি জি গিয়ানৰ কথা মনে তাক উপলব্ধি ন কৰে; কেৱল বিচাৰ পৰ কৰি তাকে ভাল দেখিলে, অতি সুমে লিকে; বিলেসকৈ ইহুৰাজি আৰু আমেৰিকাৰ লোকবিলাকলৈ মন কৰিলে জানিব পাৰে, কিয়নো নিবিলাকৰ পুৰুষানুক্ৰমৰে পৰা এনে গিয়ান বৃদ্ধি আছিল, সেয়ে ন হই, কিন্তু আগৰ কালৰ ইহুৰাজি মানুহ অস-

মিয়াতকৈও নিবুধি আছিল, তথাপি মিৰিলাক এতিয়া অভিনয় বুধিমন্ত আৰু সকলো কৰমতে নিপুন, আৰু বলে সক্তিএ পৰাক্ৰমি হৈ আছে। বোলা জদি কেনেকৈ ইমান গিয়ানি হল, বাক কঁও সূনা, মিৰিলাকে ভোমোলাকৰ মিচিনা আ-মাক কি গিয়ান লাগিচে বুলি উপলব্ধি ন কৰি-লে, কিন্তু জতে জি জি বুধি গিয়ান দেখে আৰু সূনে তাকে পাবৰ নিমিত্তে বৰ ধৈৰ্য কৰি তাকে নে পাই মানে বাতিএ দিনে জডন কৰি অভ্যাস কৰে। জেনেকৈ কোনো সাহাৰে এজোপা গচৰ তলত বহি ডাৰ গুটি তললৈ পৰিবৰ দেখি ভাবি চিন্তি কি নিমিত্তে ওপৰলৈ বা আন ফাললৈ ন গৈ গুটি মাটিত পৰিল, তাকে ভালকৈ জানিলে, আৰু সেই অলপ কথাতে সুৰ্জ, চন্দ্ৰ নখেত্ৰ প্ৰি-থিবি আদি কৰি কি কপে আলাসত কুৰি থাকে তাকো জানিলে। সেই কপে আৰু এজন সাহাৰে গচত আখৰ খোঁলোতে পাছে ক্ৰমে মনৰ উত্ৰাস বাহিঁ চাপাখানা কৰিব পাৰিম বুলি কাৰ্বাৰ কৰাত ডাৰ ইচা মিথি হল। ইংৰাজি আৰু আমেৰিকা মানুহৰ গিয়ান হোআৰ কথা এতিয়া মই সবহকৈ ন কঁও, সেও এই দুটা কথা মাথোন গমি চোআইক; মোৰ মনে জানিচোঁ পাচে কোআ চাপাখানাৰ বুধিব সমান জগতৰ ভিতৰত এনে উত্তম বুধি আৰু নাই, কিয়নো এই কৰম হোআতে প্ৰাই প্ৰিথিবিৰ সকলো মানুহৰ উপকাৰ হৈছে।

এই নিমিত্তে হে অসম দেশৰ সকলো লোক ডুহু হওক বা সামান্য হওক ভোমোলাকত মই এই মিনতি কৰিচোঁ, ভোমোলাকৰ এই মানবি জনম পাই হেলাতে নিবুধি হৈ নু গুচাবা, কিন্তু আ-পোন নিজ গিয়ানৰ দোআৰাই ইহকালৰ আৰু পৰকালৰ সকলো কৰমকে সমপূৰ্ণকৈ কৰিবলৈ উপাই কৰা। বোলা জদি আমি কি কপে কৰিম? তেহে কঁও সূনা, ভোমোলাকৰ সতি সন্তানবো-ৰক অতি সুখে বিদ্যা শিকাৰা আৰু আপুনিও জডনেৰে ন নকৈ বুধি শিকা আৰু ইহৰে জি আ-মাক দোমাদোম গিয়ান দি, পাপ পুনা জনাই-চে, সেই কপে ভোমোলাকে সদ আচাৰ প্ৰবৰ্তন কৰা হেছে ভোমোলাকৰ দুয়ো কালৰ লাভ হৈ দাই আনন্দে আঁকিবা। কিন্তু জদি অৰহেলা

কৰি এই সুবৰ্ণমই কাল মিচাতে ঢুকুআ তেহে ইহৰৰ মহা ক্ৰোধৰ ভিত্তৰ হবা, কিয়নো আমি ইহৰৰ অমূল্য গিয়ান পাই জদি লুকাই ধওঁ তাত্তে ইহৰে ধৰ্ম্মে কৰে, আৰু আমাবো গিয়ান লুপ্ত হলে কেৱল গৰু পহৰ নিচিনা অগিয়ানি হয়। এই নিমিত্তে জীহা সকলোএ ভাল কৰমত মন দি আপোনাৰ সুভলৈ কাৰ্বাৰ কৰোঁহক, তেহে আমাৰ অসম দেশ ভাল হৈ আন দেশৰ আগত প্ৰসংগনিয় হব, তাত্তে আমাৰ আৰু সন্তানবো-ৰবো অনেক ৰূপ উপকাৰ হৈ গিয়ান বুধি হব।

সকলোকে একে বাৰে কৰোঁ নমস্কাৰ,
সুনি মোৰ এই প্ৰিয় বানি গিয়ান কৰা ধাৰ;
জাকে বোলে গিয়ান অতি অমিত সমান
বান্ধিও গলত তাক কৰি উপাৰ্জন,

গিয়ান পালে মানুহৰ ন হব দুৰ্গতি,
অল্প অল্প কৰি ডাৰ বাহিঁৰ সন্মতি;
গিয়ান জেবে বুধি হব বাহিঁবগৈ আসা
সৰেও তাহাক সদা কৰিব প্ৰসংসা। ন. ল.

এই অকনোদই পত্ৰ যোঁ মিৰিলাকৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিয়ান চাপা খানাতে মাছে মাছে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ সুৰত দিলে ১১ টকা।

THE ORUNDOO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোখা।

মো° সিবসাগৰ, মাৰ্চ ১৮-৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° নংক।

সম্বৎ ৩।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1847.

NO. 3.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence

এই মাহৰ ৩১ তাৰিখৰ বাতিৰ মধ্য নিলাৰ পাচে অৰ্থাত্‌ এপ্ৰিল মাহৰ প্ৰথম দিনৰ ২ ৥ ঘণ্টা বজাৰ সময়ত চন্দ্ৰৰ গ্ৰহন লাগিব। গ্ৰহনৰ মাজ ৩ ৬ বজাত হব। বাতি নৌ পুৰ্ণাওতে ৫ বজাত গ্ৰহন এবিধ।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ তাৰিখত ১০ ঘণ্টা বজাৰ সময়ত সূৰ্যৰে প্ৰতিবিম্বে মাজে দি চন্দ্ৰ জোজাত সূৰ্যৰ গ্ৰহন লাগিব। দুপৰৰ ৪৫ মিনিটৰ পাচে গ্ৰহনৰ মাজ হৈ নুহলগু উপদিপত সৰ্বগ্ৰাহ হব। তথাপি গ্ৰাহ ন হই; চন্দ্ৰেহে সূৰ্যকঢ়াকে। এই অসম দেশ উত্তৰ হোখাত আমাৰে সূৰ্যৰে মাজত চন্দ্ৰ নে জাব; তাৰ পথ আমাৰ দখিন হোজা হেতুকে গ্ৰহন নে দেখিব।

খৰাধৰা মৌজাৰ কুমাৰ গাঁৱত থকা দেহিৰামৰ ভায়েক মালভোগ নামেৰে লৰা এটা বৰ্তমান মাহৰ ১৬ তাৰিখে পানিত পৰি মৰিল।

মোকাম সিবসাগৰৰ উজনি মেটেকা মৌজাত এই মাহৰ ২০ তাৰিখে কোনো এচাইৰ নাও গাঁও ন জনা মানুহ এজনে দিখৌ নৈ পাৰ হৈওতে পানিত পৰি মৰিল।

তিব্বতগৰৰ জিলাৰ পৰা আমালৈ এখন পত্ৰ লিখি এই কথা জনাইছে। মটকৰ মিত্ৰ মাতিবৰ বৰ সেনাপতিৰ মধ্যম পুত্ৰক ভগিৰথ মাজিও গোহাঁই বৰ সেনাপতি সদৰ আমিন কাম লৈ সৰহ দিন কৰিবলৈ ন হ'ল; এনেতে তেঁওৰ বাপেক বৰ সেনাপতি জি যোগত মিহু হ'ল সেই বোগেই কক্সিত পিতৃ হৈ ধাৰ নোজাৰা, জি ধাই সিও জিন নো জোজা, পিতৃ খুন্দা মাৰি

ধৰে, এনে বোগ হৈ এই মাহ মাহৰ ২৭ তাৰিখে ক্ৰিষ্ণাশ্মিৰ দিনা বাতি ২ পৰ জাঁওতে মাজিও গোহাঁই মিহু হ'ল। কিন্তু মুয়মান কালে তেঁওৰ বৰ গিয়ান আছিল, গুৰুকো অনাই লৰাইৰে দখিনা কৰি জিবোৰ মানুহ তেঁওক চাবৰ মনেৰে গৈ আছিল, সেইবোৰকো চাই সন্দৰ কৰিহে মৰিল। তাৰ পাচে তেঁওৰ সপৰিবাৰকে ঘৰা স বাপেকৰ বিতিৰে দাহ কৰি ইমদামৰ দৰে ওখ ভেঁটি কৰিলে; বিধি মতে পহু মাচ আদি কৰি খাদ্য দ্ৰব্য মৰ্জদাৰ কাপৰকো কৰি ভালমান দ্ৰব্য গোটাই ২১ কাগুন তাৰিখে নুকুৰ বাৰৰ দিনা বাতি দিনকৈ বৰ লৰাহ কৰিলে। দেশ দত্তৰ বিধি মতে কৰম কাজ কৰিলে।

তিব্বতগৰৰ সেই পত্ৰতো লিখিছে, কেবোআৰি মাহৰ ১২ তাৰিখে বেলা দুপৰ বজাত এজনি সগৰ্ভা চাগলি পুনও হৈ এচকুআ চাৰি খন কানেৰে এটা চাগলিৰ পোআলি উপজিলে, তাকে জিলাৰ আটাই লোকে চালেগৈ; ২।৩ ঘণ্টা মান থাকি মৰিল। চকুটো কপালত দেখিবলৈ হলে কষ্টৰ নিচিনা।

মাৰ্চ মাহৰ ১৪ তাৰিখে বাতি বৰ বিষ্টি আৰু বতাহ হৈ চাকিন বামুনি সুঁতিৰ দাধৰা গাঁৱৰ মিলি এঘৰত বজুপাত পৰি এটা গাহৰি মৰিল, তাৰো ঘৰৰ খুঁটাত বজুপাতৰ জুই লাগি ঘৰ পুৰিলে, তাৰ ভালমান দ্ৰব্য নষ্ট হ'ল।

পঞ্জাবি দেশৰ পৰা জি ২৫২ বৰ টোপ কল্লানিৰ লোকে বনত কাৰ্হি ললে, সেইবোৰক গৰনৰ জেনেৰল লৰ্ড সাহাৰৰ আগাৰে কলিকতা নগৰলৈ আনিলে। বৰ্তমান মাহৰ ৩ তাৰিখে সেই নগৰ পালে। তাতে জয়ৰ নিমিত্তে জি এখন

বৰ দুআৰ সাক্ষিচিল, তাৰ তলত তিনি হাত্ৰিবে টানি অৰা কতি জন নামেৰে অতি ডাঙৰ বৰ টোপ ইয়াকে আদি কৰি সকলোকে নগৰৰ কোঠলৈ সূমাই দিলে। দুআৰৰ ভুলে জাঁওতে এপৰ বেদি লাগিল, টোপ হাত্ৰি এইমান লবহ হৈছিল। সাহাৰ লোক আদি কৰি নগৰৰ জি মানুহ চাবলৈ ওলাল, সিবিলাকৰ সখ্যা এক লাখ মান হৈছিল। পঞ্জাব দেশৰ পৰা অৱান্ত ২,৫০,০০০ আইৰ্ছ লাখ টকা ধৰচ।

কেবোআৰি মাহৰ ১৩ তাৰিখত অজোখ্যাব বজা লখনৌ নগৰত লোকান্তৰ হল। পাচ দিন কেঁওৰ বৰ পুডেকক ডাঙৰ থকা কৰ্নল বিহ্মণ্ড বৰ সাহাৰে দণ্ড চৰ্ম দি বজা পাতিলে।

কুটলগু দেশৰ মানুহবিলাকৰ বৰ দুৰ্ভিখ্যা হো-
আ হেতুকে কলিকতা নগৰত থকা সাহাৰ লোক
আদি ৫ মার্চ তাৰিখত গোট খাই সেই কুটলগু
মানুহৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে চান্দা কৰি ১৫,০০০
পোন্ধৰ হেজাৰ টকা পালে; পাচ দিনা আক
১০,০০০ ম'হ হেজাৰ পালে; ৬ দিনৰ ভিতৰত
মুঠে ৩৫,০০০ পঞ্চত্রিচ হেজাৰ টকা পাই, ডাৰ
৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ টকা এতিয়া জোআ ভাপ
জাহাজে দি পঠাই দিলে।

দুৰ্ভিখ্যৰ কাৰনে আৱলগু দেশৰ বহু মানুহ
মৰিচে। কোনো কোনো বাটত জাঁওতে পৰি
মৰে, কোনো কোনোএ কাম কৰোঁতে, কোনো
কোনো ঘৰত সোমাই সুই থাকোঁতে মৰে। কো-
নো পত্ৰত লিখিচে, কজ নামে এখন গাঁৱত ৭
দিনত ২৭ মানুহ মৰিল। ক্ৰিবৰিন গাঁৱৰ দ্বিদ্ৰ
লোকক আলহি পোহা ঘৰত এমাহৰ ভিতৰত
১৪০ মানুহ মৰিল; কোনো দিনত ৮ টা ভাতে
মৰে। কিলমোৰ গাঁৱত একে দিনত ১৪ টা মৰি-
লে। বকুমন জিলাত এটা বুৰা মানুহে মেৰ চাগ-
লি খাবৰ নিমিত্তে চোৰ ক্ৰমাত বিচাৰ পতিএ
তাক ৭ বছৰলৈকে দেশমন্তৰ কৰিবলৈ দণ্ড আগু
দিলে; কিন্তু সেই আগুয়াৰ পোআৰ পাচে সি
এক ঘৰি মাখোন জিৰাই থাকি, লখোনৰ দো-
আৰাই ভাতে পৰি মৰিল।

আৱলগু আৰু কুটলগু দেশৰ দুৰ্ভিখ্যৰ নি-
মিত্তে জিঞ্জি মতি মহা বানি ২০,০০০ হেজাৰ,

আৰু মহা মহিম জিঞ্জি পুখালবৰ্ত কেঁৱো ৫,০০০
হেজাৰ টকা দান কৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ পৰা অহা বেপাৰি জাহাজ-
বোৰ ৪ দিনৰ ভিতৰত লিবৰপুল নগৰলৈ এই
এই খোআ বন্তবিলাক আনিদে; পিঠা গুৰি
৩৫,২০০ পিপা; গোম্বাৰ ৫৪,০০০ মোৰ;
ৰেঁহাৰ ১৬,৫০০ মোৰ; লেচেৰা মাহ ১১,-
১০০ মোৰ; পনিৰ ৩,২০০ চমুক; ডাৰ পৰা
লোনত বখা মজ্জা, মটৰ মাহ আদি কৰি অনেক
বন্ত আনি বেচিলে। আৱলগু দেশৰ দুৰ্ভিখ্যৰ
নিমিত্তে এই ৰূপে জাহাজবোৰে খোআ বন্ত
আনি আনি থাকে।

আৱলগু দেশৰ কেচলবাৰ নগৰৰ পৰা পত্ৰত
লিখিচে, দু মাহৰ ভিতৰত সেই নগৰৰ ওচৰত
৩১ মানুহ খোআ বন্ত নে পাই লঘনে মৰিচে।

ইংলণ্ড দেশৰ মেলকচাম গাঁৱৰ জৰ্জ হাৰ্ভিঞ্জ
নামেৰে ১০১ বছৰ বয়সিয়া মানুহ ডিচেম্বৰ ১৪
তাৰিখত মৰিল।

ইংলণ্ডৰ বিষ্টল নগৰৰ ওচৰত থকা এখন
গাঁৱৰ মানুহে আপোনাৰ ভিৰোভাই সৈতে দন্দ
লাগি ভাইক গঁতা মাৰি মাটিত পেলাই দিলে,
আৰু পিয়াহ খোআ আপোনাৰ সৰু জিএকক
হাতে ধৰি দুই তিনি বেদি আলি বাটৰ ইকাল
দিকালকৈ পাৰকৈ দলিয়াই পেলালে, পাচে
ভৰিৰে মূৰত লাগি মাৰি ভাইক বধ কৰিলে।

ৰোম নগৰৰ পৰা ১২ ডিচেম্বৰত লিখা এখন
পত্ৰত কৈচে, বৰ বৰখুন হৈ ভিৰৰ নদি অতিসই
বাৰ্হি নগৰৰ দু ভাগ মান ডল গল। আৰু অনেক
মানুহ, গৰু, ঘোঁৰা, গাহৰি, পানিতে মৰিল।

ইতালি দেশৰ বেল বদ পাতিবলৈ আগৰ
বজা পাপা গ্ৰেগৰি নিলেহ কৰিলে; কিন্তু সি
মৰিলত পিয়চ নামে নকুন পাপাই দেশ ধনতে
দিয়ে দিয়ে বেলবদ আলি পাতিবলৈ হুকুম দি-
চে। আৰু লেণ্ডেনত উআচৰ্ন নামে জি জন. লা-
হাৰে মাটি চাই বেলবদ বাস্তিৰলৈ উপাই কৰা-
ইচে, কেঁও পাপাই সৈতে দন্দ হ'লত পাপাই
কোনাৰে আপোনাৰ মূৰৰ সৰু নকচা এটা দিলে।

আৰু আগৰ জি দন্তৰ মতে বৰ সৰু সকলো
মানুহে পাপাৰ ভৰিত চুমা দিছিল, সেই বন্তৰ

গুটাই এতিয়াৰ পৰা পাপাৰ হাত মাথোন চুমা দিবলৈ হুকুম দিছে।

ডিব্ৰুগড়ৰ ২ ভাৰিখত কচিয়া দেসৰ বজা উ-অৰ্চা নগৰলৈ জাঁওতে বিহুলা নদীৰ দাঁতিৰ পা-নি সিল হৈ জোআত নদীৰ সোঁতত থকা নাৱত উঠি পাৰ হুৱৰ নিমিত্তে বধে নৈতে পানি সিলৰ ওপৰত উঠিল; তাতে ঘোৱা বধ দিল ভাগি তললৈ গল; তথাপি বজা বধৰ পৰা ওলাই লগত জোআ এটা মানুহৰ কাৱত উঠি, বৰ সুমে-ৰে বামলৈ উঠিল। পাচে সেই মানুহৰ নিমিত্তে বখ্যা পোআত ভাক বৰ বিসয়া পাতিলে।

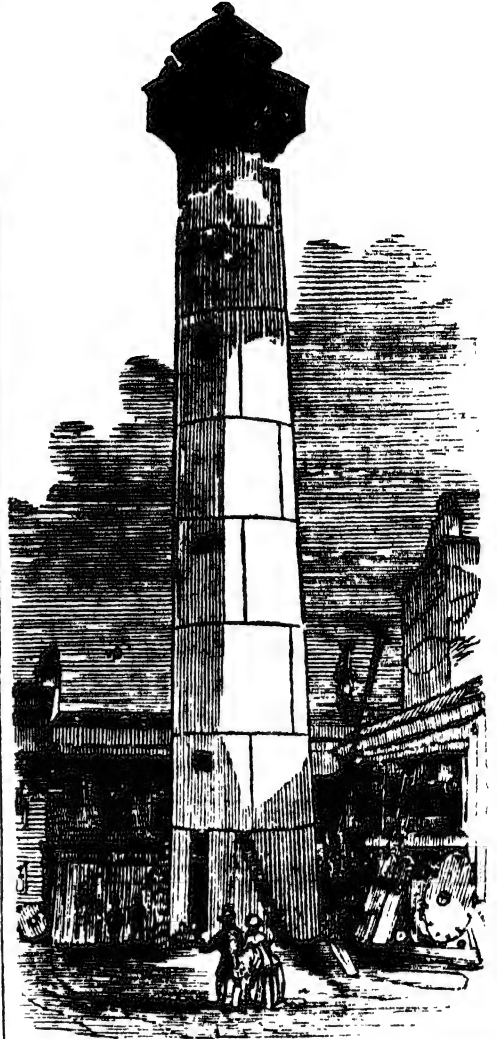
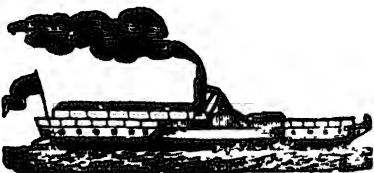
পাৰ্চিৰ বাদ্ৰাই ভেহৰান নগৰত ২৫,০০০ সেনা গোট খুআই লকলোৰে ওপৰত আপো-নাৰ বৰ পুতেকক লেনাপতিৰ বাব দিছে। কা-বন নু বুজি কোনোএ কই, ভুকক দেসৰ পূব ভাগ বন কৰি আক্ৰমণ কৰিব।

২৮ অক্টোবৰ ভাৰিখত বাগদাদ নগৰৰ পৰা অহা এখন পত্ৰত লিখিছে, সেই নগৰত মাউৰ এৰিলে, কিন্তু তাতে ৭,০০০ মানুহ মৰিল; ভা-বিজ নগৰত ১০,০০০ দহ হেজাৰতকৈ অধিক মৰিল।

আলজেৰি দেশত ১১০ বছৰ বয়স হোআ এজন মচলমান ফকিৰ মৰিল। ২০ বছৰ ভি-তৰত দিনত ঘৰৰ পৰা নোলাল; বাতি গা ধুৱ-লৈ মাথোন ওলাইছিল।

আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম ফালে এটা গামৰ ২০০০ বন্দী বেঁটি পাই পাচে বেচিব নোঅৰাত আ-পোনাৰ আগতে আটাইবোৰকে বধ কৰালে।

নুহলগুৰ ওচৰত থকা নুকালিদনিয়া নামেৰে এখন মাজুলিৰ দাঁতিত ৪ জুলাই ভাৰিখত কু-ফ্ৰিৰ ভাপ জাহাজ এখন পানিৰ তলত থকা সি-লত খুন্দা খাই ভাগিল। তাৰ ২০০ মান মানুহ জাহাজত নিয়া লক নাৱত উঠি সকলো বখ্যা পৰিল।

Cast Iron Lighthouse for Ceylon.

জাহাজবোৰ গমন কৰোঁতে কেতিয়াবা বামৰ ওচৰ হোআ নে জানি বালি সিলত খুন্দা খাই জাহাজ ভাগে দেখি সাগৰৰ দাঁতিত চায়ে চায়ে বৰ ওখ পকি দল বান্ধি তাৰ ওপৰ খোঁটালিত জাহাজে দেখিবৰ নিমিত্তে বাতিতে সদাই জ্বল ধৰি থাকে। এতিয়া গাল নামে লঙ্কাৰ এক টে-কত তেনে এটা পুদিপ দল স্থাপন কৰিবৰ নিমি-তে ইংৰাজি দেশত লোহাৰে সাজিছে; পাচে ভাকে জাহাজেৰে আনি সেই টেকত পাতি থব। দু আঙ্গুল মান ডাঠ লোহাৰ পতি খুআই সাজি দিছে; ওখ ৫৪ হাত, বেৰে ২৪ হাত। ভিতৰে সূন্য, উঠা খট খটি বাট, ওপৰ খোঁটালিত জা-

চিৰ বেৰ; তাৰ মাজে ১৩ টা বৰ পুৰিণ। লো-
হাৰ জোখ ১৩৬১ মোন; ধৰিট হ'ব ৩০,০০০
ত্ৰিচ হেজাৰ মান টকা। সেই দলৰ নকচা ইং-
ৰাজি সমাচাৰ পত্ৰত দেখি ওপৰে লিখি দিচোঁ।

১৮ জানোআৰিত সিন্ধু নামে এখন ইং-
ৰাজি জাহাজ পৰ্ভাআওত নগৰৰ ওচৰত বামত
খুন্দা খাই ভাৰ ২০।৩০ মানুহ মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ লৱেল নগৰত ২৫ নৱেম্ব-
ৰৰ বাতিৰ ১ বজাৰ সময়ত পশ্চিম কালে আ-
কালত দেখিবলৈ সূৰ্জৰ সমান ডাঙৰ এটা ধুম
কেছু ওলাই চাৰিও পোনে বৰ পহৰ কৰিলে।
৫ মিনিট থাকি এখন পথাৰত পৰিল; ভেটি-
য়াই মানুহে ভাতল গৈ তিনি হাত মান বহল
এডোখৰ বৰ দুৰ্গন্ধ বস্তু পালে; জোখত ৫ ৥
আচই মোন হল।

(From the Upadesah.)

ইউৰপৰ কথা।

Christianity in Europe. (Concluded.)

ইউৰপ নামে মহা দিপৰ এটা প্ৰখ্যাত ৰাজ্য
জৰ্মানি দেশ। তাৰ মাজত প্ৰায়ে ৩৬০ লাখ
মানুহে নিবাস কৰি থাকে। সিবিলাকৰ আদ-
খনি ৰোমান কাথলিক; সি আদ খনি লুথৰান
আৰু বিকৰ্মত। লুথৰান দলৰ নাম লুথৰ নামে
অতি উত্তম এজনৰ নামৰ দৰে হল। বিকৰ্মত,
ইয়াৰ অৰ্থ সুধ কৰা; জিবিলাকে ৰোমান কা-
থলিক মতৰ ভুল ভিয়াগ কৰিও লুথৰান ন হই,
বিলেসকৈ প্ৰভুৰ ভোজনত জি পিঠা আৰু দুখ্যা
বল ভোগ কৰে, তাৰে লৈতে প্ৰভুৰ বৰূপ মজ্জ
আৰু তেজ খোআ জাই, এই কথা জি লোকে
গ্ৰহন ন কৰে, সেই লোকবিলাকক বিকৰ্মত বো-
লে। আন আন কোনো ঠাইত সিহঁতকে কাল্-
বিন নামেৰে উত্তম এজনৰ নামৰ দৰে কাল্-
বিন্টি বোলা জাই।

সেই জৰ্মানি দেশৰ দক্ষিণ ভাগত অধিক ৰো-
মান কাথলিক লোক থাকে, উত্তৰ ভাগে লুথৰান
আৰু কাল্‌বিন্টি মানুহ থাকে। আৰু সেই দেশ
অনেক ৰাজ্য বঁটা হৈ আছে, তাৰ মাজত অস্ত্ৰিয়া
দেশত ৰোমান কাথলিক মানুহবিলাকৰ ওপৰত

বৰ অনুগ্ৰহ হই; আৰু ষ্টিৰিয়া দেশত বিকৰ্মত
আৰু লুথৰান লোকবিলাকৰ ওপৰত প্ৰধান অনু-
গ্ৰহ হৈ আছে। সেই দুই দেশ জৰ্মানিৰ বাহিৰে
আছে। অস্ত্ৰিয়া দেশত সৰ্ব মুঠে প্ৰায় ৩৬০ লাখ,
আৰু ষ্টিৰিয়া দেশত প্ৰায়ে ১৬০ লাখ প্ৰজা ধা-
কে। এই দুই দেশ বৰ্ত্তন্ত্ৰ। জৰ্মানিৰ আন আন
প্ৰদেশত ১৫০ লাখ মান মানুহ থাকে।

এই জৰ্মানি দেশৰ আৰু বিলেসকৈ তাৰ উত্তৰ
কালৰ মানুহবিলাক অতি গ্নিয়ানি; লেখা পঠি।
ন জনা এনে মানুহক সেই দেশৰ ভিবোভাবিলা-
কৰ মাজতো পাবলৈ টান। কিন্তু তাৰ অধিকাৰ-
বিলাকে আপোন আপোন লোকবিলাকক অনেক
উপদ্রুও কৰে, আৰু সিহঁতৰ গিয়ানৰ সম্পূৰ্ণ কল
ভোগ কৰিবলৈ নি দিএ। অধিকাৰৰ আগ্যা ন
হলে সেই মানুহে পুখি চাপি দিব নোআবে,
আৰু কোনো কোনো পুৰৰ চলি অহা ধৰ্ম্মৰ কথা
ধাপনা কৰিব নো'গাবে, আৰু মানুহে যদি অধি-
কাৰবিলাকৰ মতৰ বাহিৰে আন কোনো মত লব
খোজে, বা আন কোনো প্ৰকাৰে ইহঁতৰ সেৱা
কৰিবলৈ যদি ইচা হই, তেন্তে অধিকাৰবিলাকে
সিহঁতক বন্দিসালত বন্দিকৈ থৈ, নাইবা আ-
পোনাৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰে। শুধাপি সক-
লো প্ৰদেশবিলাকত সমান ৰূপে অনিয়াই কৰে
এনে ন হই; কোনো কোনো দেশত সবহ, কো-
নো কোনো দেশত কিছু ভাকৰ হই। এনে অনি-
য়াই হলেও জৰ্মানিৰ প্ৰদেশবিলাকত অনেক বৰূপ
ধৰ্ম্মবস্তু লোক পোআ জাই। আৰু সিবিলাকৰ
মাজৰ পৰা অনেক দেও পুজক দেশৰ মানুহবি-
লাকত সুভ বাত্ৰা কিৰ্ত্তন কৰিবলৈ গৈচে। আৰু
ভাত থকা ধৰ্ম্মি লোকৰ সখ্যা ক্ৰমে ক্ৰমে বা-
হিচে, ইয়াক জানি সুনি আছে। আৰু পূৰ্বে জি-
মান অনিয়াই কৰিছিল, এতিয়া সেইমান ন হই।

দুই তিনি বছৰ হল জৰ্মানি দেশৰ এজন ৰো-
মান কাথলিক গুৰুএ লোকক ভাগুনা কৰি বুলি-
লে, আমাৰ গিৰ্জাতে প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ চোলা
হথিয়া হৈ আছে; ভোমোলাকে তাকে দেখিবলৈ
এই ঠাইলৈকে তিৰ্থ জাভা কৰা। সেই মিচা ভুলত
লাখ লাখ মানুহে সেই বস্ত্ৰ চাবলৈ গৈচে, আৰু
প্ৰাৰ্থনা আদিৰ দোআৰাই সেই বস্ত্ৰত সেৱা কৰি

আচে, ইয়াকে সুনি বজি নামে ৰোমান কাথলিক মন্তত থকা এজন সামান্য পাদুৰি অতি অসন্তোষ কৰি ৰোমান কাথলিক মন্তৰ জি সকল ভুল থাকে সেইবোৰক প্ৰকাশ কৰিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু মন্ত অতি বেজাৰ পোআৰ নিমিত্তে ধৰম পুথিৰ কেতবোৰ কথাকো এৰিলে। তাৰ বাহিৰে চেক্ৰি নামে আন এক জন ৰোমান কাথলিক পাদুৰি সাহ পাই আপোনাৰ মন্তৰ মিচা চল বাদ সকল প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই চেক্ৰি সাহাৰ স্বৰূপ খ্ৰিষ্টিয়ান হৈচে বুলি আমি জানিটোঁ। সেই দুজনৰ কথা সুনি ভালেমান লোকে ৰোমিয়া মন্তত বেজাৰ পাই সেই মিচা পথ অনেকে এৰিলে, আৰু এতিয়ালৈকে এৰি এৰি গৈচে। সেই বজি সাহাৰ প্ৰাই নাস্তিক হৈচে, এয়ে অসন্তোষ কৰা কথা হ'ই, তথাপি অনেক মানুহে ৰোমিয়া মন্তৰ ভুল এৰিচে, এয়ে আনন্দৰ কাৰণ। চেক্ৰি সাহাবৰ গিৰান আৰু সাহ জেন ক্ৰমে ক্ৰমে বাহেঁ ইহৰে এনে অনুগ্ৰহ কৰোক।

দেঙ্গাৰ্ক, নবৰে আৰু চুইদন, এই জি তিনি দেশ ইউৰপৰ উত্তৰ পশ্চিম ভাগে আচে, মিহিলাক বৰ দেশ হ'ই, কিন্তু সিহঁতৰ মানুহৰ সংখ্যা অলপ, সৰ্ব মুঠে ৭০ লাখতকৈ সৰহ ন হ'ই। সিহঁতৰ প্ৰাই সকলো লুথৰান আৰু জি সকল লুথৰান মন্তৰ বাহিৰে আন কোনো মন্তত অনুমতি দিএ সিহঁতক অনেক দুখ ভাডনা কৰে। সেই দেশৰ লুথৰান মানুহবিলাকৰ মাজত বহুত ধৰ্মমন্ত মানুহ পোআ নে জাই।

চুইদন দেশ সৰু, তাৰ মাজত কেৱল ২০ লাখ মানুহ আছে। সিহঁতৰ ১ লাখ কাথলিক ১১ লাখ বিকৰ্মত। বিকৰ্মতবিলাকৰ মাজত অনেক লোক ধৰ্মি হৈ ধৰ্মৰ কথাত বহু কাৰ্য্য কৰে, আৰু সেই সৰু দেশৰ পৰা অনেক ধৰ্ম প্ৰচাৰক দেও পূজকৰ টাইবিলাকলৈ গৈচে। চুইচ দেশৰ কোনো বজাৰ ভল ন হ'ই; আৰু ২২ খান প্ৰদেশ বঁটা হৈ আচে। আৰু সেই সেই প্ৰদেশৰ লোক স্বাধীন হৈ আপোন আপোন অধিকাৰবিলাকক মানে। তাতে কোনো প্ৰদেশৰ ধৰ্মি লোকৰ ওপৰত বৰ অনিয়াই হ'ই, আন কোনো কোনো খণ্ডৰ বহুত অনিয়াই ন হ'ই।

হলণ্ড দেশৰ ২৫ লাখ মান মানুহ থাকে। সিহঁত প্ৰাই সকলো বিকৰ্মত, কিন্তু সিহঁতৰ মাজত ধৰ্মি লোক থাকে। তথাপি ভাত থকা ধৰ্মি লোকক অধিকাৰবিলাকে বৰ অনিয়াই ন কৰে।

বেলজিয়ম দেশত ৪০ লাখ মানুহ থাকে। সিহঁতৰ অধিক ভাগ ৰোমান কাথলিক হৈ আন মন্তত থকাবিলাকক অতি মন্দ বুলি মানে; কিন্তু সেই বাজাৰ কানন মন্তে সিহঁতৰ ওপৰত বৰ উপদ্রুও কৰিব বোআবে। জি লোক ৰোমান কাথলিক ন হ'ই, সিহঁতে ধৰ্ম বহীৰৰ অনেক পুৰস্কাৰ কৰে।

ফ্ৰাঙ্ক দেশ ডাঙৰ, তাতে ৩৬০ লাখ মানুহ নিবাস কৰে। মিহিলাকৰ ১ ভাগ ৰোমান কাথলিক, এভাগ আন মন্তত থাকে। ৰোমান কাথলিক মানুহৰ মাজত বহুত অমান্তিক, আৰু অনেক আপোনাৰ মিচা মন্ত বহীৰলৈ বৰ কাৰ্য্য কৰি হ'ই। জি সকল ৰোমান কাথলিক ন হ'ই, মিহিলাকৰ ধন আৰু সক্তি অলপ, তেওঁ মিহিলাকৰ মাজত অনেক ধৰ্মি হোআত ধৰ্মৰ কথাত অতি পুৰস্কাৰ কৰে। আগৰ কালে সেই দেশত সিহঁতৰ অভিসই দুখ আৰু উপদ্রুও হৈছিল; এতিয়া বৰ উপদ্রুও ন হ'ই। জোআ তিনি চাৰি বছৰত তাৰ স চাবেক ৰোমান কাথলিক মানুহ সেই আপোনাৰ মিচা মন্ত এৰি কেৱল ধৰ্ম পুথিকে ইহৰে দিয়া গিৰান বুলি মানিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে; আৰু সিহঁতৰ নিচিনা আন আন মানুহেও ইহৰলৈ মন পালটাব, এনে আশা আছে। ফ্ৰাঙ্ক দেশত জি জি লোক ধৰ্মি সিহঁত অতি উদ্যোগি আৰু পুৰুষ, আৰু সেই দেশৰ মানুহৰ বতাব বৰ আলাপি এই কাৰনে ইহৰলৈ পালটিলে আন মানুহবিলাকক ধৰ্ম পথত আনিবলৈ কাৰ্য্য কৰি হ'ব।

ইল্লানিয়া আৰু পৰ্জুগাল আৰু ইতালি, এই তিনি দেশ অতি সুন্দৰ, কিন্তু ভাত থকা মানুহ সকল ৰোমান কাথলিক, আৰু অন্য মন্তত থকাবিলাকে সেই দেশত ইহৰৰ লেৱা কৰিবলৈ সমৰ্থ নাই; সেই সেই দেশৰ ভালাতে ইহৰৰ নৃত্য বা-ক্য কিতন কৰা, নাইবা ধৰ্ম পুথি দাৰু কথা অতি ভয়ঙ্কৰ কৰম; প্ৰকাশ কৰে তাকে কৰিলে বৰ

দণ্ড হই। ইল্লানিয়া দেশত মুঠ ১১০ লাখ, পৰ্তুগাল দেশত ৩২ লাখ, ইতালি দেশত ২২০ লাখ মানুহ থাকে। সেই দেশৰ অৱস্থা বিবেচনা কৰিলে অতি অসন্তোষ পোৱা হই।

গ্ৰিক দেশত এতিয়া ৮ লাখ মানুহ মাধোন থাকে, সিহঁত কেৱল নামেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান। গ্ৰিক মত হলে প্ৰায়ে ৰোমিয়া মতৰ নিচিনা, তথাপি সিহঁত পাপা অৰ্থাত ৰোমিয়া বজাক নে মানে। কিন্তু ধৰ্ম্মৰ বধ্যকবিলাক বৰ অগিয়ানি, সামান্য মানুহে কত গিয়ান পাব? সিহঁতে অন্য মত লোৱা মানুহবিলাকক শ্বিন কৰে, আৰু সিবিলাকৰ পৰা ইশ্বৰৰ কথা সুনিবলৈ ইচা ন কৰে।

ভুক্তক ৰাজ্যই জি ভাগ ইউৰপত আছে, তাৰ মাজত প্ৰায়ে ১২০ লাখ মানুহ থাকে। সিহঁতৰ মাজত ৩৫ লাখ ভুক্তক মানুহ মচলমান হৈছে। অন্যবিলাকৰ মাজত অধিক লোকে গ্ৰিক মতত থাকে; তথাপি দুই এক লাখ আৰ্মানি লোক আছে, সেই আৰ্মানি মানুহৰ কোনো কোনো ৪।৫ বছৰৰ আগেয়ে ইশ্বৰলৈ মন পালটোৱা ধৰ্ম্ম লৈছে।

কচিয়া দেশ অতি ডাঙৰ, আৰু তাৰ জি ভাগ ইউৰপত আছে, তাৰ মাজে ৫০০ লাখ মানুহ থাকে। সিহঁতৰ ৮০ লাখ ৰোমান কথলিক, আৰু ২০ লাখ লুথৰান হ'ব পাৰে। অন্য লোক প্ৰাই সকলো গ্ৰিক মতত থাকে, তথাপি ৪।৫ লাখ মান মচলমান হই। কচিয়া দেশৰ জি ভাগ আচিয়াত আছে, সিও অতি ডাঙৰ দেশ, কিন্তু তাৰ ৮ ১০০ লাখত অধিক মানুহ নাই; - আৰু আন এনি মানুহ মচলমান নাইবা দেও পূজক হৈছে।

বুৰা মানুহ আৰু মিছা।

এটা বুৰা মানুহে কাঠৰ ভাৰ লৈ জাঁওতে জী-ওতে ভাৰে পিৰিলত বৰ দুখ পাই ভাৰ পেলাই দিলে, আৰু আপোনাৰ মৰনক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তাত্তে মিছা আহি মানুহটোৰ আগত থিয় হৈ বুলিলে, তুমি মোক কি নিমিত্তে মাতিচা? তাকে কোৱা। এই বোলা নুনি মানুহটে উত্তৰ দি বুলিলে, এই কাঠৰ ভাৰ সুৰত তুলি দিবৰ কাৰনেহে ভোঁমাক মাতিচোঁ।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

প্ৰিথিবিৰ ভিতৰত সকলোএ জিৰলৈহে ৰাখা কৰে; চোৱা, অতি বুৰা নাইবা দৰিদ্ৰ হলেও প্ৰাই কাৰো মৰিবৰ ইচা নাই। ম.

বুধি নিৰুধি কন্যাৰ দ্ৰুষ্টিত।

দৰাক আগ বৰ্হাৰ কাৰনে
কন্যা কেতে জনি জাই;
পলম কৰে দৰা জনে,
কন্যাও বল টোপনিয়াই।

মগ্না নিলা বাও নুনিলে,
দৰা আহি ওচৰ হল;
জি কেই জনি ভেল আনিলে
চাকি বৰ্হাই উঠি গল।

সি কেই জনি হাতে ফুৰি
গৈ গৈ কৰে ভেল বিচাৰ,
বিয়া ঘৰে আহি ঘূৰি,
দেখে মৰা হৈছে দুআৰ।

তাত্তে পৰি কান্দন কৰে,
প্ৰভু প্ৰভু, দুআৰ মেলোক;
প্ৰভু মাত লগাই উত্তৰে,
মই নি চিনোঁ পাপি লোক।

হাই হাই, নিদ্ৰাত থকা পাপি,
প্ৰভুৰ লমই ঘোৰ নিলাই;
আহিব মহা প্ৰভাপি,
ভেঁড়িয়া হ'ব নিৰুপাই।

ক্ৰিপা মাগি কান্দি কৰা,
ভেও নু সুনিব ইশ্বৰ;
ধাকি একাৰ নিৰাস হ'ব,
দাঁত কৰচি নিৰন্তৰ।

লাপ্লাণ্ডিয়াৰিলাকে দিহল কাঠৰ জোঁতা পিচ্ছি পৰ্বতৰ পৰা নামি জোঁতা নকৰা।
Laplanders on their Snow-skates descending the Mountains

লাপ্লাণ্ড হেনিয়াৰিলাকৰ বেষ- কাৰৰ বিসই।

Description of the Laplander.

ইউৰপৰ সকলোতকৈ উত্তৰ কালে লাপ্লাণ্ড দেশ; ভাৰ নদি আদি সকলো পুখুৰি গোট মা-
ৰি টান হৈ জাই, জাৰ কালি এনে অতিসই জাৰ
জে ব্ৰাণ্ডি কটিকাও গোট মাৰে, আৰু গোট্টেই
এন দেশ হিমৰে তিনি চাৰি হাতলৈকে ওখ হৈ
পৰে। আৰু জাৰ নহিবলৈ অতি টান, কিন্তু
ঘাম কালিত ভাল। সেই দেশৰ উত্তৰ ভাগে ঘাম
কালি তিনি মাহলৈকে বেলি ন বহে, আৰু জাৰ
কালিত তিনি মাহলৈকে বেলি দেখা নে জাই,
সেই কাৰনে বৰ জাৰ। আৰু নিইত্তৰ দেশৰ
পৰ্বতৰ টিলাবোৰত বৰ জাৰ আৰু ধুমুহা বতাহ
সদাই হৈ ধকাত গচ আদি একো গজিব নোআৰে।

লাপ্লাণ্ডিয়াৰিলাকে জেতিয়া চিকাৰ কৰিবলৈ
জাই, হিমৰ ওপৰত ভালকৈ খোজ কাহিৰ নো-
আৰে দেখি এক বকমৰ জোঁতা পিচ্ছি হিমৰ ওপ-
ৰত অতি বেগেৰে পিচলি জাই, সেই জোঁতা কা-
ঠেৰে সজা। আৰু থিয় পৰ্বতৰ পৰা নামোঁতে বৰ-
কৈ নি পিচলিবলৈ সেই জোঁতাৰ বাহিৰে পহুৰ
চাল নোম ওততাকৈ খুজাই দিএ, নোমবোৰে
হিমতে সোমাই ধৰে। সেই এক ভৰিৰ জোঁতা
মানুহৰ সমান দিহল, আৰু ভৰিৰ জোঁতা ভাৰ-
কৈ অলপ নহ। সেই জোঁতাৰ ভিতৰত ভৰি সো-
মাই চালেৰে টান কৈ বাহে; এই কপে নাৰ-
খান হৈ লাপ্লাণ্ডিয়ই এডাল দিহল লাখুটি হাতত
লৈ, আৰু সেই লাখুটি জেন হিমত বৰকৈ নো
সোমাই ভাৰ সুবত এটা বৰ কাঠৰ গুলি লগাই
দিএ; জেনেকৈ তোমে বচাবে নক নাও খুচি খুচি

চলাই তেনেই সেই লাখুটিৰে খোঁচ দি আপোনাৰো চলাই। সেই জোঁতা আৰু লাখুটি ডাল লহাই লৈ, সুমনো হোআকৈ হিমৰ ওপৰত এদিনৰ ভিতৰত ডেৰ কুৰি ফোচৰ বাট চলে, আৰু বৰ ওখ পৰ্বতৰ ওপৰতো সেই ৰূপে অতি বেগে উঠে, আৰু সেই ৰূপে অতি সিহু পৰ্বতৰ পৰা নামি আই।

লাপ্লাণ্ড দেশত খেতি প্ৰায়ে নাই, তাত থকা মানুহবিলাকৰ মাজত কোনো কোনো মাচ মৰিয়া মাচেৰেই দিন খেদাই, কোনোবা পৰ্বতত থাকে। মাচ মৰিয়াবিলাকে কোনো এক বৰ সৰোবৰ পুখুৰিৰ ওটৰতে থাকে, আৰু তাতে সিহঁতে মাচকে খাই কাল নিয়াই। জিবিলাক পৰ্বতত থাকে সিহঁতে হৰিনা পহু পুহি তাৰেই কাল নিয়াই; সিহঁত মাচ মৰিয়াইততকৈ চহকি, সিহঁতৰ মাজত কোনো কোনোবিলাকৰ পাঁচ ল, কোনো কোনোবিলাকৰ হেজাৰকৈ হৰিনা পহু আছে। সিহঁত এনে গুনহন্ত জে এসভকৈ অধিক গননা কৰিবও নোআবে; কিন্তু সিহঁতৰ মাজত জাৰ অনেক হৰিন সি আপোনাৰ হৰিনবিলাকক ভাগ ভাগ কৰি পুতি ভাগৰ ওপৰত এক এক চিন দিএ; যদি সেই পহু জাকৰ এটা হেৰাই তেন্তে তেতিয়াই জানিব পাৰে; জিবিলাকৰ অলপ হৰিন সি হৰিনটে পতি নাম বাখে।

লাপ্লাণ্ডিয়ইতে হৰিনকে জি পুহিচে ইয়াতে সিহঁতৰ বৰ গিয়ানৰ কৰম হৈচে; কিয়নো সিহঁতৰ কাল জাৰৰ নিমিত্তে জিমান বস্তু লাগে, সিমান বস্তু সেই হৰিনৰ পৰাই হই। সেই হৰিন পহুৰ দোআৰাই কাপৰ পাই, খানলৈ পাই, হৰিনৰ চালৰ দোআৰাই সিহঁতৰ ঘৰ চোআ, আৰু সোআ পাটি হই, তাৰ দৈ গাখিৰ চেপি টানকৈ পনিৰ কৰি খাই আৰু সেই চেপা গাখিৰৰ পানিকো খাই এই সুন্দৰ পহুৰ মজ্জা আদি সৰিলত থকা একো বস্তু সিহঁতলৈ পেলনি নে জাই পহুৰ নিহৰোবাবে সিহঁতৰ ধেনুৰ গুন আৰু চৰাই খৰিবলৈ কাঁৰ ফাদ লাভে, আৰু কাপৰ নিবলৈ বচিয়াও কৰে। আৰু হৰিনৰ সিহঁ বেচে, তাতে চিৰিচ অৰ্ধাত গুলু এটা হই, সিহঁতৰ চাল আৰু জিবা অতি সুন্দৰ, আৰু দখিন ইউৰপত লাপ্লা-

ণ্ডিয়বিলাকে বেচি সেই সেই দেশৰ বান্ধা পুকাৰ সুখ সন্মতিৰ বস্তু কিনি আনে।

জেতিয়া লাপ্লাণ্ডিয়বিলাকে কোনোবা কালে জাই তেতিয়া হৰিনৰ পিঠিত উঠি জাই; সিহঁতে জি হৰিনৰ গাৰি কৰে সি অতি পাভল, আৰু তাতে হৰিনকে এনে মতে বান্ধে হৰিনৰ ডিম্বিত এগচ জৰি দি তাৰ চাৰি ভৰিৰ তলে জি গাৰিত বান্ধে, আৰু তাৰ দুই সিজত লাগায় দি চলাই। হৰিন নিজিৰোআকৈ পোন্ধৰ ফোচ চলে।

এই সুন্দৰ পহুৰ আহাৰ এক জাতৰ সেলুয়াই; জেতিয়া সিহঁতৰ পখাৰ সেই সেলুয়াইৰে পূৰ হৈ থাকে তেতিয়া লাপ্লাণ্ডিয়ইতে দখিন দেশৰ জি অধিক অধিক সলোৱে সফল হৈ থকা খেতি আদি তালৈকো মন ন কৰে; আৰু হৰিনৰ চা-লোৱে সলোৱিত হৈ সিহঁতে আপোনাৰ দেশৰ সুহিব নোআৰা জি জাৰ তাকো নে মানে, আৰু হিমতে বেৰি বেৰি ভই চিন্তা নো হোআকৈ বননিত আপোন পহুৰ জাক চৰাই; আৰু জতে আন কোনো দেশিয়া মানুহ থাকিবলৈ অসাম্য ভাঙে সিহঁত সুখেৰে থাকে; আৰু সিহঁতৰ পহুবিলাকে হিম চেলি আপুনি খাবলৈ উলিয়াই।

লাপ্লাণ্ড দেশত অতি লবহ মানুহ নাই, এম্বাজ ৭০০০০ মান থাকে। লাপ্লাণ্ডিয়া মানুহবিলাক চুটি কিন্তু বলি; বহন কলা, আতি লবহ খিয়াল নাই, আৰু আপোনাৰ দেশক বৰ মৰম কৰে। মতা মাইকি আটায়ে চোলা চেকা টপি আৰু জোঁতা একে বকম কাপৰ পিন্ধে; মাইকিৰ চিন কেৱল অলঙ্কাৰ গাত থাকে।

মানুহ এজন চানিত উঠি আৰু সেই দেশৰ হৰিনা পহু সেই চানিত লগাই টনাৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোআ। মো° নিবসাগৰ, এপ্ৰিল ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক। বসুৰ ৪।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1847. NO. 4

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

মাৰ্চ মাহৰ ২০ তাৰিখত বেলা তিনি বজাৰ সময়ত জইপুৰলৈ জোআ বাটৰ খোদৰ আলিত বৰ মুখুৰিয়া নগাই দেওপানিৰ ওচৰত বানকে-
ৰিয়া নগাৰ মূৰ ৫ পাচোটা কাটি নিলে। পাচে ইয়াকে মূনি জীজুত বিচাৰ পতিএ চিপাহিৰ দো-
আহাই ধৰি আনি লিইতৰ সোধ পাচ কৰি নি-
ইতক ৫। ৬ বছৰকৈ মিয়াদ দি কাটকত দিলে।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ তাৰিখত নুহলঙ আদি কৰি দখিন ফালে থকা দেশত সুৰ্জৰ সৰ্বগ্ৰাহ ইই, কিন্তু চন্দ্ৰে মূৰ দখিন পাখে জোআ হেতুকে এই দেশত গ্ৰহন নে দেখিলে। এই বছৰৰ ভিতৰত, আক দুই গ্ৰহন হব, ২৪ চেপ্তেম্বৰৰ বাতি ১। বজাত চন্দ্ৰে গ্ৰহন; আক অক্টোবৰৰ ১ দিনৰ দুপৰৰ পাচে ৩৬ বজাত সুৰ্জৰ গ্ৰহন লাগিব।

কলিকতাত এচডেল নামেৰে এজন ডক্টৰ সা-
হাবে একো দৰব নু খুআই মন্ত্ৰ নো গোআটক সুদা হাতেৰে জাৰি এদিন মান মৰাৰ নিচিনাকৈ সূচিক কৰি পেলাই গুই। এই ৰূপে অনেক মানু-
হক সূচিক কৰি কোনো কোনোৰ মৌন আদি মৌন এইমান ডাক্তৰ যেকোন কাটি বোণ ভাল কৰে।

মাৰ্চৰ ১১ তাৰিখত মাৰ্চ নামে এখান জাহাজ কলিকতাত বোজাই দি বিলাই ভলৈ জাবলৈ জুগুত হলত জাহাজত দুই লাগিল। তাতে আন কৰ্ম-
জনা কুই লাগে যুলি ডাক হুহকাই নি এলি
লিত লগাই দিলে। পাচে কুই দুমাবলৈ বৰ পুৰ-
সাহ কৰি দুমাব বোজাত জাহাজত কলে বাট
কাটি দি বুৰালে। পাচে ২৩ মাৰ্চত সেই ভগ্ন
জাহাজ লিলাৰ কৰি ৮-৭৪ ৰূপলৈ বেচিলে।

হগলি বদিত কলিকতাৰ ডাট ফালে এদিনৰ
বাটত এখান ভাপ জাহাজ এটা বালি চটত লাগি
ভাগি নষ্ট হল।

ভাগলপুৰ নগৰত কোনো সাহাব লোকে চি-
কাৰ কৰিবলৈ জাঁওতে এটা বৰ বাঘ ওলাই হা-
তিকৈ পাঁচ বেলি ধৰি কামুৰি মাৰিলে। পাচে
বাঘ মাৰি জখিলত ৮ হাততকৈ কিছু দিঘল, দু
হাত এমুঠন ওখ।

আক্খানিস্থানৰ বজাৰ বৰ পুতেক মহম্মদ
আকবৰ খাঁ মৰিল বুলি সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে।
কোনোএ কই, চাৰাপ খাই মৰিল; কোনোএ
কই, বিহু খুআই মাৰিলে।

খেহ দেশৰ আমই মাছুনিৰ ওচৰত দুখন ই-
বাজি জাহাজ জাঁওতে তিনি খন ডকাইতৰ নাও
মানুহে সৈতে ভৰা হৈ আহি সেই জাহাজৰ মা-
নুহবোৰক মাৰি খেদাই জাহাজৰ বহু বস্তু লুট
কৰিলে। জাহাজৰ কাম কৰা কেৱল তিনি চাৰি
লক্ষৰ পলাই বখা পৰিল।

লড টৰিণ্ডন নামে সাহাব এজনক মহা বানিএ
গৰবৰ বাৰ দি লক্ষা দিগৰ অধিকাৰ পাতি থৈছে।

ডুকক দেশৰ বাদচাই আপোনাৰ বাজ নগৰত
বন্দি বেট বেচা কিনা কৰিবলৈ নিষেধ কৰিছে।

ইলঙ দেশৰ ব্ৰিজি নগৰত চোমচ নামে
এজন মানুহৰ ঘৰৰ ভাঙিৰ ভলত কোনো কোনো
লবদ ওলাই, কেতিয়াবা ধুঁআও ওলাই; তাতে
সেই ঘৰত থাকিবলৈ চাকৰ আদি কৰি সকলোএ
ভয় কৰে। তাতে কোনো মানুহ ভলত আছে,
চোমচ সাহাবে ইয়াকে জানি এটা ধাবাদাৰ লৈ
চাকৰে সৈতে বিচাৰি বিচাৰি ঘৰৰ অলপ জাঁতৰ
ভাঙিৰ মাজত এটা গাঁত পালে। তাৰ ভিতৰলৈ

এটা কুকুৰ সুমাই দিলত তাক খেদোআ মানুহৰ মাত সুনিলে; পাচে সি কুকুৰ খেদি ওলাই, মানুহক দেখি হুহুকি গল। গাঁতৰ পৰা উলিয়াব নোআহাত খেব সুমাই দি জুট লগালে; তাতে চোৰ তিনি জন থাকিব নোআৰি এখা মৰা হৈ ওলাল। পাচে মানুহ মোমাই বিচাৰি ভিতৰত বৰ এখোঁটালি দেখিলে, আক ভলত পাটৰ চাক্স সাজি লোআ পালে। পাচে তাক ভাজি চোৰে খোআ বহু চৰাইৰ পাখি পালে, আক চুবটৈ নিয়া কেতবোৰ বস্তু পালে।

আয়বলগু দেশৰ ডবলিন নগৰৰ পৰা কৰ্ক এগৰলৈ জাঁওতে ১৬ জানোআৰিৰ বাতি পুজাত বৰ কুঁঅলি হোআৰ কাৰনে চিৰিয়চ নামে এখান ভাপ জাহাজ বাম নে দেখি সিলত খুন্দা খাই ভাগিল। তাৰ ১৫।২০ মানুহ লৰা লৰিকৈ সৰু নারত উঠিলত নাও লুটি খাই মানুহে সৈতে ভল গল। পাচে এটা সাহাবে হাতত লেজু ধৰি বা-মলৈ সাঁতুৰি গৈ তাৰ দোআৰাই জাহাজত থকা-বিলাকে বখ্যা পৰিল।

অস্ত্ৰিয়া দেশৰ বিএনা নগৰত থকা মিলদে নামে এজন গুৰু বৰ লোক ডিচেম্বৰৰ ২ দিনৰ বাতি পুজা সুই থাকোঁতে ভেঁওৰ চাকৰ আহি হাতত খুৰ এখন লৈ আঠুআ মেলি কলে, হে পুত্ৰ, আজি বাতি পুত্ৰ যিচু থ্ৰিষ্টে মোক দৰ্শন দি, বিএনা নগৰত থকা মহা গুৰুৰ ডিজি কাটা, ইয়া-কে মোত কৈছিল। তেতিয়া বলিয়া হৈচে বুলি গুৰুএ জানি বুধিএৰে কলে বোলে, মোৰ কথা সুনী, মোৰ প্ৰান মাৰিবলৈ পুত্ৰএ যদি স্বৰূপকৈ আগ্যা দিলে, তেহে অৱশ্য কৰিব লাগে, কিয়নো ইহুৰ কোনো আগ্যা ভাজিব নে পাঁও; কিন্তু আগগৈ ইহুৰক প্ৰাৰ্থনা ন কৰাকৈ তুমি একো কৰম কৰিব নো পোআ; সেই নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰা, পাচে মাৰিব পাৰিবা। সিলেই কথা সুনি আ-ঠু পাৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে, তাতে গুৰুএ উঠি আন ঠাইলৈ পলাই প্ৰান বখ্যা পৰিল। পাচে মানুহক পাঁচি বলিয়াক ধৰি কইদত বাখিলে।

আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি আৰু ওহায়ো এই দুয়ো নদিত ৭৫০ খন ভাপ জাহাজ অহা জোআ কৰি আছে। সেই জাহাজ সকলত মুঠ

৪৩,০০,০০০ মেন বোজাই ধৰে। সাজোঁতে খৰচ হল ২,৬০,০০,০০০ টকা। জোআ বচ-বত ওহায়ো নদিত ১০৮ নতুন ভাপ জাহাজ সাজিচে।

জোআ বচবত ভিমি মাচ ধৰিবৰ নিমিত্তে ৭,৫০০ মানুহে সৈতে ৭৩৬ খন আমেৰিকান জাহাজ গৈচে। তাতে মাচ ধৰি ধৰি সুবৰ ভেল উলিয়াই সকলো ঠাইতে বেচেগৈ।

আমেৰিকা দেশৰ বস্তন নগৰৰ মৰ্ডন নামে এজন ডক্টৰ সাহাবে এবিধ দৰবৰ মুৰ্চিভ কৰাৰ নতুন গুন উলিয়াই আটাইকে দেখালে। সেই দৰবৰ নাম চল্কৰিক ইধৰ, তাৰ ধুঁআ একেৰি-মান খালে, মানুহ মুৰ্চিভ হই; পাচে তাৰ হাত ভৰিও যদি কাটে তেও একো দুখ নে পাই। আমেৰিকা, ইংলণ্ড, কলিকতাতো ডক্টৰ লোকে জেতিয়া কগিয়া মানুহৰ মজ্জা কাটিব লগা হই তেতিয়া সেই দৰবৰ খুআইহে কাটে। একেৰি-মানৰ পাচে সেই কগিয়া মানুহটো দুখ নো পোআকৈ সাৰ পাই ভাল হই।

চমৰ্চ নামে আমেৰিকাৰ বনুআ জাহাজ এখান মেকচিকো দেশৰ বিবাকুজ নগৰলৈ জোআ এখন জাহাজ দেখি ধৰিবলৈ খেদি জাঁওতে বৰ ভুকান উঠি আমেৰিকান জাহাজ লুটি খুআই পেলালে। তাৰ কোনো কোনো মানুহ সাঁতুৰি সাঁতুৰি আন জাহাজত উঠিল; মেকচিকো লোকৰ হাতত কো-নোৰোৰ পৰিল; আৰু ৪০ মান মানুহ পানিত মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম কালে অৰিগন নদীৰ মুখত ল্যাৰ্ক নামে মিল দেশৰ এখন জাহাজ বা-মত লাগি ভাগি ভল গল; কিন্তু জাহাজৰ মানুহ আটাই বখ্যা পৰিল।

মেকচিকো দেশৰ চাক্সা ক্ৰুচ নগৰৰ ওচৰত আ-মেৰিকা মিল দেশৰ এখন বনুআ জাহাজ সিলত লাগি ভাগি গল। তাৰ ৮০ মানুহৰ মাজত কে-বল ৪৪ টা বাম পাই বখ্যা পৰিল।

ফ্ৰান্স এক গাঁতত এটা মানুহে দ্ৰাষ্টী খা-বোঁতে পূৰ্বৰ কমিয়া বজাৰ ৪৫৭ বানি বিখ সোদৰ মোহৰ পালে। মুঠ সেই সোদৰ বাম ৪,০০০ টকা।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজৰ ১৮৪৫ ইং সঁকৰ বা সিক সভা ডিচেম্বৰ মাহৰ ২ তাৰিখত কলিকতাত হৈছিল। সেই সমাজৰ সমষ্টি হোআ মণ্ডলি এই এই ঠাইতে আছে, অৰ্থাত কলিকতা, আগৰপাৰা, বৰ্দ্ধমান, ক্ৰিস্ণনগৰ, বাৰানসি, জনপুৰ, গোবখ-পুৰ আৰু আগ্ৰা। সেই সভাৰ আগত এই কথা প্ৰকাশ হল, কলিকতাৰ মিৰ্জাপুৰত ১২২ জন খ্ৰিষ্টিয়ান আছে, কলিকতাৰ দখিন গাঁৱত ১২২ জন, আগৰপাৰাত ৭০ জন, বৰ্দ্ধমানত ৪৫ জন, ক্ৰিস্ণনগৰত ৭৮৬ জন, গোবখপুৰত ২৬ জন, মুঠে ১৩১১ জন খ্ৰিষ্টিয়ান সেই সমাজৰ সঙ্গি হৈ আছে।

১৮৪৬ ইং সঁকৰ ২২ ডিচেম্বৰত চৰ্চ মিস্য-নেৰি সমাজৰ বাৰ্ষিক সভা হৈছিল। তেতিয়া জি ৰিপৰ্ত অৰ্থাত কৰ্ম্মৰ বিতান্ত পৰ্হা সুনী গৈচে, তাৰ পৰা ইয়াকে বুজা গল, সেই সমাজৰ সমষ্টি বঙ্গাল হিন্দুস্থান দেশৰ মণ্ডলিৰ প্ৰাই ৬০০ খ্ৰি-ষ্টিয়ান লোকে প্ৰভুৰ ভোজন খাই পুৰত; আৰু বৰ লক নাম ধৰা খ্ৰিষ্টিয়ান ৫০০০ হেজাৰ মান হৈছে।

বৰ্তমান বছৰৰ জানোআৰি মাহৰ ২৮ তাৰি-খে বাপ্তিষ্ট মিস্যনেৰি সমাজৰ বাৰ্ষিক সভা কলি-কতা নগৰত হৈছিল। তাতে এই এই কথা প্ৰকাশ হল, বঙ্গাল আৰু হিন্দুস্থান দেশত বাপ্তিষ্ট অৰ্থাত বুৰ পোআ ১৮ টা মণ্ডলি আছে; মণ্ডলিৰ লোক মুঠে ১৩৩৮ আছে।

২৪ ফেব্ৰুৱাৰিত লণ্ডন মিস্যনেৰি সমাজৰ সঙ্গিৰ বঙ্গালি সমাজৰ বাৰ্ষিক সভা কলিকতাত হৈছিল। সেই বেলা সভাৰ মানুহে ২০০০ ৰূপ কিৰ্তন কৰিবৰ নিমিত্তে কুলি দিলে। সেই সভাৰ লগৰ হিন্দুস্থান দেশত ১৭ জন পাদুৰি সাহাব আছে; মণ্ডলি আঠোটা, মণ্ডলিৰ লোক ২৫০; ডেৰ কুৰি মান ইকুলত ৩,৩০০ তিনি হেজাৰ তিনি সতকৈ অধিক চাতৰ আছে। সেই লণ্ডন মিস্যনেৰি সমাজৰ পৰা খোৰাকি খৰচ পোআ পাদুৰি লোক দেশে দেশে ১৬৫ জন আছে; অন্য কিৰ্তন কৰাবিলাক ৭০০ জন আছে; জো-

আ বছৰত মুঠে খৰচ হল ৭,৫০,০০০ অৰ্ঘট লাখ টকা।

বাখৰগঞ্জ জিলাৰ বৰিলাল নগৰত ৭ ফেব্ৰু-আৰি তাৰিখে ১১০ জন মানুহ বুৰ পাই মৰ্-লিত গ্ৰহন কৰা হৈছিল। কিন্তু সেই ঠাইতে কো-নো কোনো লোকে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ বিৰোধ হৈ নিস্যক দুখ ভাতনা দিবলৈ ধৰিচে।

মাস্তাজৰ পৰা অসন্তোষ জনমোআ লম্বাৰ পো-আ গল। সেই নগৰত জোআ বছৰত চমুৰ্বেদল নামেৰে এটা সভা ধাপন কৰি আছে। জিমান সাধ্য হই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম সেইমান বাধা কৰিবৰ নিমিত্তেই সেই সভাৰ আঁতপ্ৰাই। সেই সভাৰ ধাপন কৰাৰ ২০ দিন মানৰ পাচে নালৰ নামে এক ঠাইত দেও পুজক ৩০০০ তিনি হেজাৰ মান উটি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লোআ কুৰি গাঁৱৰ মা-নুহলৈ আক্ৰমণ কৰি আহি সিহঁতৰ ঘৰ ভাঙ্গি পেলাই সন্মতি সকলোকে লুট কৰিলে, আৰু কোনো কোনো মানুহক কিল মাৰ কৰি অনেক হলতকাৰ কৰিলে। পাচে চাই ডাংৰ মান বাটৰ আঁতৰৰ পৰা মাজিক্ৰেট সাহাবে আহি নিহঁতক দমন কৰিলে।

কুক আৰু পাৰ্চি এই দুই ৰাজ্য জি ঠাইতে গোটে খাই সেই সিমৰ দেশত নেস্তৰিয়ান নামে এজাতি মানুহ আছে; নিৰিলাক সকল নামেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান হই, কিন্তু অতি অগিৰানি; তথাপি নিৰিলাক ৰোমান কাথলিক আৰু গ্ৰিক মত লো-আবিলাকৰ নিচিনা ন হৈ ধৰ্ম্ম পুথিকে মান্য বুলি জানে। সিহঁতে চুৰিয়া ভালাৰে কই। সোল বছৰ মান আমেৰিকা দেশৰ কেতৰিলাক মিস্যনে-ৰি পাদুৰি সাহাবে সিহঁতৰ মাজত নিবাস কৰি ধৰ্ম্ম প্ৰবৰ্তাবলৈ জতন কৰিচে; আৰু সিহঁতৰ কোনো কোনোএ স্বৰূপ মতে খ্ৰিষ্টত আসুই লৈ-চে। সেই নেস্তৰিয়ান লোকৰ জিসমুহ কুক দে-লৰ অধিন হৈছে, সেইবিলাকে পৰ্য্যটিকা ঠাইত নিবাস কৰে, সিহঁতলৈ কুক অধিকাৰে লগতেই খৰ্ছ উটি এক মচিন ঘৰত সোমাই, আমাৰ অধিন জিমান খ্ৰিষ্টিয়ান লোক আছে, সকলোকে বষ্ট কৰিম, এজনকো জিয়াই ন ধওঁ, এনে সপত কৰি-লে। ইয়াকে বুলি সৈন্যে সৈতে বিসয়াবিলাকে

গোট খাই একে বাবে নিইতৰ ৩৭ গাঁও পুৰি-
লে গৈ, আৰু ভাত ধকা মানুহক বৰ জাভনা কপে
বধ কৰিলে, অৰ্থাত একে বেলি এই মাৰি পেলা-
লে এনে ন হ'ই, কিন্তু জি কপে তিনি চাৰি দিন-
লৈকে অভিনয় জাভনা ভোগ কৰি কৰি পাচে
প্ৰান ভিয়াগ কৰে, এনে অনেক প্ৰকাৰ দুষ্টালি
উপাইব দোআৰাই ৩০০০ তিনি হেজাৰ মান
মানুহ মাৰিলে।

ঈশ্বৰ বাবু আনন্দবাহু কুকন কব্ৰিক

ইংলণ্ডৰ বিবৰন।

An Account of England.

এই অসম দেশ নিবাসি লোক সকলে যদেন্ত
বাজে প্ৰিথিৰিত আন আন জি সকল বৰ বৰ দেশ
আচে তাৰ একো কথাৰ ভূ নে পাই, সেই হেতু-
কে নিবিলাকে আপোনাৰ দেশ অতি দূৰ অৱস্থাত
আচে বুলি নেজানে; এতেকে সমাপ্তি প্ৰিথিৰি
ভিতৰত অতি আচৰিত জে ইংলণ্ড দেশ তাৰে
সংক্ষেপ বিবৰন তলত লেখিলোঁ, তাক পৰ্হি মা-
নিলে অনেক উপকাৰ দৰ্শিব।

ইংলণ্ড অৰ্থাত আমাৰ দেশাধিপতি ইংৰাজ
সকলৰ দেশ অসম দেশৰ উত্তৰ পশ্চিমে, আৰু ইউ-
ৰপ নামে জি প্ৰিথিৰিৰ এভাগ তাতে আচে। সি
মাগবৰ মাজত বৰ উপদিপ এখনৰ এভাগ আৰু
দিশলে ৪০০ মাইল পুতলে ২৮০ মাইল।

এই দেশ জি দূৰ ইংলণ্ড দেশ সেই দূৰ ন
হ'ই আৰু আটাই কথাতে লৰ। এই দেশৰ ভা-
লেমান চায়েই হাবি আৰু পৰ্বতীয়া; অনেক ঔ-
ত্তৰে ঔত্তৰে একো খনি সৰু সৰু নগৰ; আলি-
বিলাক প্ৰায়েই বেয়া আৰু অগম্য; লোক ধকা
ঘৰবোৰো প্ৰায়েই পজা একুটিৰ দৰে খেৰ বাঁ-
হেৰে সজা; নৈত জি নাওবোৰ থাকে সিও ভো-
জা একুটিৰ দৰে সৰু, আৰু দহ দিনৰ বাট বি-
চাৰি ফুৰিলেও এখন পৰ্হা লালি, গিয়ানৰ সভা,
চিকিৎসালয়, দুখিয়া দৰিদ্ৰ আৰু দেশৰ উপকা-
ৰলৈ কোনো উপাই পোআ নে জাই। কিন্তু
ইংলণ্ড দেশলৈ গৈ চোআ, গোটেই খন দেশেই
কুল বাৰি খনৰ বিচিৰা মনোহৰ, এখামোচ হা

বিও নো পোআ, নানা বিধৰ সন্ধ্যা হোআ পথা-
ৰে চাকি আচে; পৰ্বত জি আচে তাতে মানুহৰ
বসতি, আৰু জন্ত হাবি সিও আপুৰি হোআ ন
হ'ই, কিন্তু বৰ লোক সকলৰ যিগয়াৰ নিমিত্তে
ভালেমান পুৰস্কাৰ কৰি মানুহে কইচে। দেশ
খনত অতি আচৰিত আচৰিত অনেক মহা নগৰ
আচে; লোক ধকা ঘৰবিলাক প্ৰায়ে ইটা আৰু
সিলৰ, অনেক বিচখান বিচখান অটালিকা আচে,
আৰু তাৰ ইজুআৰ ঘৰো এই দেশৰ খনৰস্তৰ ঘৰ-
তকৈ ভাল; আলিবোৰ জে দেখিবা সিও কেত-
বোৰ বা সিলৰ কেতবোৰ বা ইটাৰ প্ৰায়েই পকি,
আৰু তাৰে বাতিএ দিনে হেজাৰে হেজাৰে মা-
নুহ আৰু বধ চলি থাকে; ইয়াত বাজে বেল্লৰ
নামে চাৰিও ফালে লোৰ বাট দেখিবা, তাৰে
ভাপৰ বধ জোআ অহা কৰে আৰু সেই বধেৰে
এনে বেগেৰে জাব পাৰি জে দহ পোন্ধৰ দিনৰ
বাট একে দিনে পোআ জাই; নৈবিলাকত ভা-
পৰ নাও বৰ বৰ জাহাজ ইত্যাদিএ ভৰি থাকে,
আৰু বানিজ্যৰ সুগমলৈ চাৰিও ফালে মানুহে
নিৰ্ভৰ কৰিচে; দেশৰ চায়ে চায়ে হেজাৰে হে-
জাৰে পৰ্হা লালি গিয়ানৰ সভা পাবা, আৰু জৈল-
কে জোআ তাতে চিকিৎসালয় আৰু দৰিদ্ৰৰ উপ-
কাৰলৈ নানা চাই দেখিবা; তাত নৰিয়াক বিনা
ধনে চাই আৰু দুখিয়াৰ দুখ নিমোচন হ'ই।

ইংলণ্ড দেশক চলিচ পুদেশ কৰি ভাগ কৰা
হৈচে; তাৰ সকলো নগৰতকৈ প্ৰধান ৰাজধানি
লণ্ডন নগৰ। এই নগৰ এনেহে আচৰিত জে তাৰ
বিবৰন অনেক অসমিয়া লোকেই ন পতিয়াব।
লণ্ডন ইমানহে ডাঙৰ জে তাত কুৰি লাখ মানুহ
থাকে, আৰু দুই লাখতকৈ বৰ্হা পকি ঘৰ আচে।
তাৰ আলিবোৰৰ তিনি ভাগ; মাজত বৰ বৰ
সিলেৰে বন্ধাইচে তাতে বধ যোঁবা চলে, দুই কো-
খৰে বৰ সুন্দৰ সুন্দৰ সিলেৰে বন্ধোআ তাতে
মানুহ কুৰে। পুতি আলিৰ দাঁতিত খাই থাকে
তাৰে নগৰৰ মলিবোৰ নৈত পৰে গৈ; আৰু এই
দেশত জেনেকৈ নিলংগৰ পৰা পানি আনিব লাগে
তাত নে লাগে কিন্তু নগৰৰ মাজে জি খেমচু নদি
বৈচে তাৰে দাঁতিত এনেহে একোটা কল কৰি
বৈচে জে পুতি ঘৰলৈ সিহৰ চূজাৰে পানি জাই।

লগ্নবৰ পুতি আলিতে চাকি লগাই, আৰু একে-
টা আলিতে দিনত সাত হেজাৰ মান বৰ অহা
জোআ কৰে! এই নগৰত খেমচ নদীৰ ওপৰে
কেই খন মান বিচখান বিচখান সাকোঁ আছে,
ভাৰে নৈৰ ভলোহি পাৰ হব পৰাকৈ সুকল্লা বাট
এটা জি কৰিচে, সি প্ৰিথিবিৰ মধ্যত এক আচৰিত
কৰম; আৰু তাক সাকোঁতে ৪৫ লাখ ৰূপ খৰচ
হৈছিল। এই ঘৰা নগৰত বাজে নিয়ৰপুল, ব্ৰিষ্ট-
লকে আদি কৰি অনেক বৰ বৰ নগৰ আছে ভাৰ
কথা লেখা বৰ বাহুল্য।

ইংলণ্ড দেশ স্বভাৱিকতে অদিও বৰ উৰ্বৰ।
ন হই তেও ভাৰ লোকৰ পৰিস্ফুৰ পুত্ৰত বৰ
উৰ্বৰা হৈ নানা বিধৰ সন্ধ্যা উত্পন্ন হই। কিন্তু
ইংলণ্ড সিল্প কৰমতহে প্ৰখ্যাত; এই দেশত জে-
নেকৈ কাপৰ হাতেৰে বই তাত ভেনে ন হই, তিনি
দেশৰ পৰা কপাহ নি ভাপৰ কলেৰে কাপৰ
কৰে, আৰু এপখৰ বন এক মুহুৰ্ত্তকত হই। কি
সি কৰমত ও ইংলণ্ড ঘাটি ন হই, অসমত অদি
পুৰাৰ মাটিত দহ টকা উত্পন্ন হই তাত দহ
গুনে বহা হই, কিয়নো ভাৰ খেতিয়কবিলাক
বহা বুখিয়ক। ইংলণ্ডৰ বানিজ্য অসিম আৰু
প্ৰিথিবিৰ সকলো ঠাইলৈকে ইংৰাজৰ জাহাজ
বেপাৰলৈ জাই।

ইংলণ্ড দেশত প্ৰাই এক কোটি চলিচ লাখ
মান লোক আছে। ইংৰাজ সকল অতি স্বাধীন
অৰ্থাত কাৰো ভলতিয়া হৈ থাকিব নো খোজে;
সিবিলাক বৰ সাহিয়াল, পৰিস্ফুৰ, আৰু সিল্প
কৰম আদিত বৰ পাৰ্গত। প্ৰিথিবিৰ কোনো দে-
সত বিদ্যাৰ অনুসিলন বহাকৈ ন হই। ইংলণ্ডত
ভাল মানুহৰ সন্তান সকলোক পহাঁৰলৈ অলখ্য
পহাঁ সালি আছে, তাত বাজে জি সকল লোক
দুখিলা আৰু খন ভগন কৰি পহাঁৰ নোআবে
সিইতৰ গিয়ানলৈ দেশৰ ধনৱন্ত সকলে আপো-
নাৰ ধনেৰে পহাঁ সালি হেজাৰে হেজাৰে পাতি-
চে। এই ৰূপে দেশৰ আটাইৰে গিয়ান বাহি
সুভবাৰ্ধ্যৱন্ত হৈচে। ইংৰাজৰ ভাষাৰে লা-
খে লাখে পুথি নানা বিদ্যা বিলয়ক আছে, আৰু
লোকৰ এনেহে বিদ্যাত মন জে প্ৰাই নিভৌ নকুন
পুথি ৰচনা হৈ আছে।

ইংলণ্ড দেশৰ আন আন ব্ৰিডাত জেবে আ-
চৰিত ভাৰ বাজ্য মানব কথাও ভাঙকৈ নক আ-
চৰিত ন হই। সি বজা এজনী আৰু পাৰ্জিয়েট
নামে এখন বৰ সভাৰ নোআহাই সালিত হৈচে।
দেশত বৰ বিলয়া আৰু বিদ্যাপ নামে জি ধৰম
অধিপতি সকল আছে সিবিলাকৰ এক সভা,
আৰু পুজা সকলৰ পুতি সিবিলাকৰ এক সভা,
এই দুই সভাই পাৰ্জিয়েট। সেই পাৰ্জিয়েট
দেশ সালনৰ বেৱস্থা কৰাই, আৰু ষাটনি ধনো
ভাৰ অনুমতিৰেহে সধা হই। এই ৰূপে বজাই
যতন্ত হৈ একোকে কৰিব নোআবে আৰু বেৱ-
স্থা নিসেধ কোনো কৰম কৰিবৰ অধ্যায়। ইং-
ৰাজৰ দেশত ৰচৰি একাধন কোটি টকা ক্ৰীটল
উত্পন্ন হই।

আন সকলো কথাতকৈ ইংৰাজৰ বুৰঞ্জি জনা
বৰ অৱশ্যক। ১১০০ বছৰৰ পূৰ্বে ইংৰাজবি-
লাক অতি অসভ্য আছিল। সিহঁতে কাপৰ পি-
ত্ৰিৰ নে আনি নাহটে কুৰি গাবোৱত আঁকিছিল,
হাৰিত বাস কৰিছিল আৰু গাঁত বা গচৰ ভালি
আৰু পাতেৰে সজা ঘৰত থাকি মিগৰা কৰি
মজ্জা পাই, তাকে খাই প্ৰান ধাৰন কৰিছিল।
সিহঁত ভেতিয়া বিচই অগিয়ান আছিল, আৰু
পুৰোহিতহঁতেহে বিদ্যা জানিছিল। সিহঁতে প্ৰতি-
মা পুজা কৰিছিল আৰু অনেক অকৰমো কৰি-
ছিল; এক সময়ত বনত ঘাটি দেৱতা কষ্ট হৈচে
বুলি তিনি স ভাল মানুহৰ লবাক পুৰি বলি
দিলে। আৰু সিহঁতৰ এই নিতি আছিল, বনৰ
সময়ত কাঠৰ বৰ এক দেৱতাৰ মূৰ্ত্তি চিলিদিব
বিচিনাকৈ লাজি, সেই দেৱতা শুষ্ক হবৰ নিমি-
তে বন জিকি ধৰি অনা মানুহবিলাকক সেই বৰ
মূৰ্ত্তিৰ ভিতৰত সুমুআই, হোম দি পুৰিলে। সেই
ৰূপে মূৰ্ত্তিৰ নকচা এটা ভলত আছে, আৰু সেই
নকচাৰ ভিতৰত চিলিদিব মাজে দি সুমাই দিয়া
মানুহবোৰৰ মূৰ, হাত, আৰু ভৰি দেখা জাই
পূৰ্বৰ ইংৰাজ সকল এই ধৰম অসভ্য আছিল
কিন্তু এতিয়া ক্ৰমে ক্ৰমে সিবিলাক প্ৰিথিবিৰ
সকলো জাতিতকৈ পৰাক্ৰমি, গিৱানি, ধনৱন্ত
আৰু মজ্জ হৈচে।

Burning of Captives by the Ancient Britons in Sacrifice to their gods.

এই বিবঁদন পাঠ কৰি স্বভাৱিকতে আমাৰ মনত এটা প্ৰশ্ন ওলাই অৰ্থাত ইংৰাজ সকল এনে অসভ্য থাকিও যে আমাৰ দেশতকৈ বহু সভ্য হল ইয়াৰ কি হেতু? ভাৰতবৰ্ষৰ লোক সকল অতি পূৰ্বৰে পৰা সভ্য হৈও যে একে দৰেই থাকিল বৰঞ্চ অসমিয়া লোক পূৰ্বতকৈ ধৰ্ম্মত জ্ঞানহে হল, ইয়াৰ বা কি কাৰন? হে অসম দেশ নিবাসি লোক সকল, তোমোলাকে অলপ গমি চালেই জানিব। যে তোমোলাকৰ দূৰ অৱস্থাৰ হেতু তোমোলাকেই। দেখা প্ৰথমতে এই জগতত বিদ্যাৰ সমান আমাৰ মিত্ৰ নাই, কিয়নো তাক জানিলে আমি গিয়ান পাও আৰু গিয়ানি হলে ইহকালত আদৰ সন্মান পাম এনে যে অমূল্য বস্তুৰ বিদ্যা তাৰ তোমোলাকে একো মূল নে পাই নিচইকৈ অৱহেলা কৰিচ। তোমোলাকৰ পূৰ্ব পুৰুষ সকলে এক পুৰুষ বিদ্যাৰ আলোচনা কৰিছিল আৰু সেই নিমিত্তে সিবিলাকৰ অনেক গিয়ানি আছিল, কিন্তু এতিয়া তোমোলাকে কি সঙ্কল্পিত কি ইংৰাজি একো বিদ্যা ন পাই পূৰ্বৰ হোজা স্বভাও এৰি অগিয়ান আৰু টেম্বৰ স্বভাও লৰৰ উপক্ৰম কৰিচ। আমাৰ ইংৰাজ অধিপতি সকল কেনে বিদ্যোভ সাহি,

সিবিলাকে স্বকিয় বিদ্যা সিকাই বহু দেশক সভ্য কৰিব ধৰিচে, তোমোলাককো সেই দৰে অনুগ্ৰহ কৰিব খোজে কিন্তু পসুক মানিক দিয়াৰ দৰে তোমোলাকে সেই অনুগ্ৰহ নো লোআ আৰু আপুনি ধন ভান্দিও ন পৰ্হ। হাই হাই, কি আশে পৰ কথা! হে পুত্ৰ মিত্ৰ সকল, যদি সভ্য আৰু গিয়ানি আৰু সুখি হবৰ বাঞ্ছা কৰ। তেন্তে টোপনিৰ পৰা উঠ। লৰা সকল, তোমোলাকে আটায়ে একে বাক্য ইহ কাৰো হাক নু সুনি বিদ্যাভ আটায়ে চিত্ত আৰু শক্তি দিয়া! জি হেতুক ধনে লোনে গিয়ান দিব নোআৰে। পিত্ৰি মাত্ৰি সকল, আটাই কথাকে কাতি কৰি খোআ, সন্তানক ধন আজিৰ নি দি, বিদ্যা আজিৰ দিয়া, কিয়নো সিহঁত অগিয়ান হৈ জি পাপ কৰে তাৰ দোষে তোমোলাককো ধৰিব আৰু তাৰ সলনি ইহৰৰ লোভত তোমোলাকে দণ্ড নে পাও বুলি নে ভাবিব। ধনবন্ত লোক সকল, তোমোলাকেও আজিৰে পৰা উঠা, পূৰ্বৰ প্ৰতিগ্যা এৰা, তোমোলাকৰ ধন মাটিৰ তলত গামৰে নষ্ট কৰিব নি দিবা, কিন্তু দেশত বিদ্যা বিধিলৈ ধন ভান্ধা এই উপাই লোআ দেশ অৱলো, সভ্য আৰু গিয়ানি হব।

দৃষ্টিয়তে হে মোৰ অসমিয়া মিত্ৰ সকল, বিদ্যা জেনেকৈ ইহকালত উপকাৰক আন একো তেনে ন হই; কিন্তু যদি সভ্য আৰু সুখি হব খোজা তেন্তে ক্ৰিদি আৰু সিদ্ধ কৰমত ইংৰাজৰ দৰে পাৰ্গত হবলৈ পুৰসাদ কৰ। তোমোলাক নিচই অগিয়ান আৰু সেই বিদ্যা তু নো পোআ, আৰু জানিবলৈকো সন্মত কৰ। তোমোলাকে ভাপৰ বৰ, ভাপৰ কল, ভাপৰ নাও ইত্যাদি কৰিব পৰা হলে, কেনে সুখি হলাইতেন; এতিয়াও তোমোলাকৰ সাধাৰ বাহিৰ ন হই, তোমোলাকৰ ভিতৰৰ ধনবন্ত সকলে এবেলি স্নাধোন কিছু ধন ভগন কৰি, ইংৰাজৰ সহাই লৈ, কেই জনমান দেশি ভাইক ক্ৰিসিকৰমৰ নানা জন্তু কৰি তাৰ বেৱহাৰ সিকাওক, আৰু নানা আচৰিত আচৰিত ইংৰাজি জন্তু সকল বুজাওক, ইয়াকে কৰিলে লোকে যদি তাৰ গুন দেখিলে, তেন্তে তাক নেবি বৰ্হাইকহে সিকিব আৰু ভেড়িয়া দে-

ধিবা, অসম দেশ হাবি গুচি ফুল বাৰি হব, পজাৰ চাইত অটালিকা হব, ডোজা গুচি ভাপৰ নাও হব, আৰু গোটেই দেশ ধনময়ী হব।

অসমিয়া সকল, ইংৰাজতকৈ অসভ্য হো-
আৰ জিভিয় হেতু কঁও সুন।। ভোমোলাকৰ
ভিতৰত বানিজ্যৰ অনুশিলন নিচইকৈ নাই, সক-
লে ধন মাটিত পুতি থৈ ভাল পাই, কিন্তু জি-
হৰ পৰা সেই ধনেবেই ধন হই, তাক নিচিন্তে।
ইংৰাজৰ সভ্যতাৰ ঘাই এক হেতু বানিজ্য,
এতেকে যদি ধনরত্ন হব খোজা, তেন্তে, সমুত্তি
বানিজ্যত প্ৰবৰ্ত হোআ।। কিসি কৰম নে বাহি-
লে বানিজ্যও নে বাহে, সেই নিমিত্তে দুইকো
অনুশিলন কৰিবলৈ জতন কৰা।

কিন্তু হে মোৰ স্বদেশিয় বাস্তৱ সকল, আমাৰ
দেশৰ দুৰঅৱস্থাৰ চকুৰ্থ আৰু ঘাই হেতু এই জে
ভোমোলাক কেৱে দেশৰ হিত নি চিন্তা, কেৱল
আপুনি কেনেকৈ ভাল লাগে তাকেহে সদাই
ভাবা।। ওপৰত জি সকল উপাই দিলোঁ, সেইবি-
লাকৰ পৰা কি গুন হব যদি স্বদেশকে কেৱে
মৰম ন কৰিলে? ইংলণ্ডৰ কত সদ লোকে দেশৰ
হিতলৈ কোটি কোটি ৰূপ ভগন কৰিব লাগিচে।
দেখা, আমাৰ দেশত কত ধনরত্ন লোকে সিবি-
লাকৰ ধন মাটিৰ তলত পুতি থৈ, দেশৰ হিত-
লৈ এটকিও ভাবিব নো খোজে।। যদি সকলে,
একে বাক্য হৈ দেশৰ উপকাৰলৈ প্ৰতিগ্যা কৰে,
তেন্তে কি হব নোআৰে? হে ধনরত্ন সকল ভো-
মোলাকে নিচই জানিবা জে ইহবে ধন সাঁচি ধব-
লৈ, নাইবা আপোন সুখলৈ দিয়া নাই, কিন্তু
ভাৱে পৰৰ উপকাৰ কৰিবলৈহে দিচে; এই
ভৰ্তসনা বাক্য সুনি অনেক সদ লোকৰ চিত্তে উত্থ-
সাহ পাই, দেশৰ দুৰ্ভাগ্য গুচাবলৈ উঠিব পাৰে,
কিন্তু অকলে কি কৰিম বুলি, নৈবাস ন হৈ স্ব স্ব
সাধ্যানুসাৰে হিত কৰিব, এতেকে আনেও সিবি-
লাকক দেখি সেই ৰূপে হিত কৰিব।

হে ক্ৰিপাময়ী জগদিশ্বৰ, এই অসম দেশৰ
লোক সকলক স্বদেশ সভ্য গিয়ানি আৰু ধাৰ্মিক
কৰিবলৈ মতি দিয়া, সিবিলাকৰ অভাৱ আৰু
দুৰঅৱস্থা জানিবলৈ সিবিলাকক গিয়ান দিয়া,
আৰু ভোমাৰ বিচিত্ৰ সক্তিৰে সিবিলাকক সভ্য

কৰা আৰু ভোমাক জানিবৰ আৰু আগ্য পালি-
বৰ জোণ্য কৰা।। জি সময়ত অসম হাবি গুচি,
ফুল বাৰি হব, নৈত ডোজা গুচি, তাহাজ হব,
ঘৰ বাঁহৰ গুচি, সিল ইটাৰ হব, গাঁৱে গাঁৱে
হেজাৰে হেজাৰে পহী সালি, গিয়ানৰ সভা, চি
কিন্তালই, দুখিয়া দৰিদ্ৰ পৰিত্ৰানৰ আলই হব,
আৰু জি কালত লোক সকলে পৰস্পৰ হিংসা
ন কৰি, আটাইয়ে আটাইক ভাৱিবত চেনেহ
কৰিব, কেৱে দুটকা কানিৰ মলনি মিচা মাখি নি
দি, লাখ টকাকো কাতি কৰি ধব, কোটি টকা
ভেঁটি পাইও কাবো অনায়াই ন কৰিব, বেলা, কানি
আৰু সুৰা এই কথা দেশত লোকে তু নো পোআ
হব, সেই সময়ই, হে পৰম পিতা জগদিশ্বৰ, সিগু
হটোআ।।

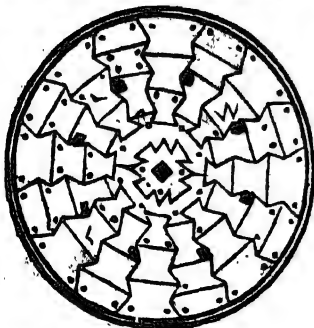
এডিষ্টন প্ৰদীপ দল।

The Eddystone Lighthouse.

ইংলণ্ড দেশৰ প্ৰিমথৰ পৰা সাত ক্ৰোচ মান
দূৰ, লাগবৰ মাজত, এডিষ্টন নামেৰে বৰ সিল
পানিৰ অলপমান তলতে আচে, আৰু জেতিয়া
বতাহ হোআ ধুমুহা হই, তেতিয়া চৌ বৰ ৰূপে-
ৰে সিলত খুন্দা লাগি, আচাৰ মাৰি, পানি উঠকৈ

চাৰি মাৰি থাকে। দুই বেসৰ পৰা জাহাজবোৰ
মহা সমুদ্ৰ পাৰ হৈ, নিৰবিচ্ছিন্নে ইংলণ্ডৰ
ওচৰ চাপিনল্ড, পাচে সেই নিলত খুন্দা মাৰি
মানুহে সৈতে জাহাজ ধনচেকে নষ্ট হৈছিল।
এই হেতুকে জাহাজবোৰ জাহা জোজা কৰাও,
দেখিবৰ নিমিত্তে বাতি পৰাই জুই জলাবলৈ,
সেই নিলৰ ওপৰত ১৭০০ ননত অতি মুমেবে
৭৭ হাত ওখ নিলেবে বন্ধা এটা প্ৰদিপ দল
সাজি এঁটালে। কিন্তু ১৭০৩ ননত জি ইংলণ্ড
বেলত আগৈ যো হোআ এনে ধুমুহা এক তিবে
আহি, সেই দলটো সমূলি নষ্ট হল, আৰু দল
সজা মানুহো সেই দিনত ভাতে আছিল দেখি
জুই বখিৰা মানুহে সৈতে মৰিল।

ইয়াৰ পিচত কাঠেৰে এটা দল সজা ৫০ বছৰ
মান ভাল হৈ থাকি, জুই লাগি পুৰিলে। ভাতে
আৰুও ৫৫ হাত ওখ নকুন দল সাজিলে। তল
কালে নিল, ওপৰ কালে কাঠ। সাজোঁতে তিনি
বছৰ হৈছিল, জাহাজ মানুহবিলাকে অতি ভ্ৰম দুখ
পালে, তেওঁ কাৰো প্ৰান হানি ন হল। এতিয়া
৮০ চাৰি কুৰিটকৈ অধিক বছৰ থাকিল; আৰু
ইমান সৰুটকৈ সাজিলে দেখি স চেৰেক বছৰ থা-
কিলেও নষ্ট ন হয় বুলি জানিচে। সাগৰত বৰ
ধুমুহা হৈ চো অতি ওখকৈ, আচাৰ মাৰিলেও
তেওঁ দলৰ জুই বখিৰা মানুহবিলাকে ভই নো
হোআকৈ ভালে থাকে। পিচত সজা দলৰ নকচা
ওপৰত লিখা আছে। সেই দলৰ তল ভোখৰ, ভা-
জৰ নিলেবে ধাপ কাটি খাঁজ খুজাই ঘূৰনিয়াটক
সৰুত কপে সাজিলে, সেই দেখি ভাঙ্গিবলৈ ভই
নাই। জিৰূপে দলৰ তল ভোখৰ দিল কাটি খাঁজ
খুজাই সাজিলে, ভাৰ নকচা ইয়াত দেখা জাই। §

অভ্যাসৰ কল।

Power of Habit.

খেহ দেসৰ বজা এজনে নটক সিংহাসনত বহৌ-
তে আগ্য কৰিলে বোলে, আগৰ বজাৰ দিনত
জি জি মানুহবোৰক অনাটকৈ বন্দিসালত ব-
ধি থৈচে, সেই সকলোবিলাক মুকলি হওক,
নকুন বজাই এই আগ্য নিলত বন্দিয়ারবিলাকৰ
মাজৰ অভিসই বুৰা মানুহ এজনে বজাৰ উচৰলৈ
গৈ তেঁওৰ চহনত পৰি এই দৰে কলে, বোলে
খেহ দেসৰ হে মহা পিত্ৰি ৮৫ পঞ্চাশ বছৰ বয়-
সিয়া এনে মই বন্দি, মোক জে ২২ বছৰ বয়সত
এটা বৰ বন্দিসালৰ গাঁতত থৈছিলে দেখা। মই
একো জগৰ ন কৰাটক আৰু মোৰ অহিতে কো-
নো মানুহে মাখি নি দিয়াটক এমোক বন্দিসালত
পেলালে। এতিয়া তিনি কুৰিটকৈ অধিক বছৰ
অকল এন্ধাৰতে থাকি দুখ সহিবলৈ মোৰ সহজ
হল। কিন্তু আপোনাৰ অনুগ্রহে সূৰ্যৰ পহৰ
ঐশ্বৰ্য মই এই সময়ত আৰুও দেখিবলৈ পাইচোঁ
দেখি মোৰ মিত্তিৰ বা চিনাকি জি কোনোএ মোক
বুৰা কালত সূৰ্যৰি সুসুনা কৰি সহাই হব, এনে
কোনো লোকক দেখা পাবলৈ বাটত ফুৰি ফুৰি
বিচাৰি আছিলোঁ কিন্তু এতিয়া কাকো দেখা নে
পালোঁ। মোৰ পহিয়াল মিত্তিৰ সকলো মৰিল
আৰু আটায়ে মোক পাহৰিলে। সেই নিমিত্তে
হে মহা বজা মোৰ আত্মসৰ সেস জি অলপ মান
আচে, মই আগৈএ থকা বন্দি সালত আকৌ থা-
কি মৰিবলৈ অনুগ্রহ কৰি মোক আগ্য কৰোক।
এই সুন্দৰ বাজ ঘৰতকৈ সেই বন্দি সাল মোলৈ
অতি ভাল, ডেকা আৰু মধ্যম কালত জতে আ-
ছিলোঁ ততে মোৰ সেস কাল না থাকিলে মই বৰ
দুখ আৰু অপমানহে পাম। §

এই অবনোদই পত্ৰ যোঁ সিংহাসনৰ আবেৰিকান
বাখিট মিলান চাপা খাৰাতে হাৰে হাৰে চাপ কৰা
হৈচে। আমিতে দিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰৰ যুৰত
দিলে ১৮৮ মহা।

The Onunodoi, Printed and Published monthly
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোআ।

মো° নিবসাগৰ, মেই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক।

নম্বৰ ৫।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1847.

NO. 5.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

এপ্ৰিলৰ ১৫ তাৰিখৰ পৰা ৬ দিন মানলৈ হিন্দু সাগৰত ধুমুহা বতাহ বৰ ভূকান হৈছিল। বম্বাই নগৰৰ পৰা খেহ দেশলৈ জাঁওতে মেৰ্মেদ নামে এখান জাহাজ ১২ এপ্ৰিলত ভাগি তল গল, আৰু সেই ভূকানত চায়ে চায়ে অন্য একুৰি মান জাহাজ নষ্ট হ'ল।

মেই মাহৰ প্ৰথম দিনত দৰখিয়া নামেৰে এখান জাহাজ কলিকতাৰ পৰা গৈ ভাপ জাহাজে টানি নিয়াত গধূলি ৫।। বজাৰ সময়ত হুগলি নদীৰ মুখ পালেগৈ। তাতে লজ্জৰ পেলাবলৈ উপাই কৰোঁতে ভাপ জাহাজৰ পানীৰ নিচান লোআ মানুহটে ১২ হাত মাখোন দ পানি পাই বৰ জাহাজ বৰলৈ বিজিয়াই কলে; ভেতিয়াই কথা কওঁতেই জাহাজ লাগি একে বেলি লুটি খালে। তাতে সকলো মানুহ পানিত পৰিল; কিন্তু সাঁ তুৰি সাঁতুৰি ভাপ জাহাজত উঠি বখ্যা পালে, এটা মাখোন মৰিল। পাচ দিনৰ বাতি পুজা জাহাজৰ আটাই খিনি তল গল; কেৱল মন্তুলৰ আগ ওলাই আছিল। সেই বালি চট আগেয়ে নাইকিছিল; মানুহে ন জনা নজুনকৈ হৈচে।

৩ ফেব্ৰুৱাৰিত ধন্দৰবলত নামে এখন ইং-ৰাজি ভাপ জাহাজ গুড হোপৰ ওচৰ পাই নি-লত লাগি ব'ল। জাহাজৰ তলত বাট ওলাই পানি বৰকৈ সোমাই থকাত ১০০ মান মানুহে পানি সিঁচি আছিল, আৰু ১। ১০ দিনলৈকে জা-হাজ একজাবলৈ বৰ সুম কৰিও নোআৰি এৰি পেলালে।

অব্ৰেলিয়া দেশৰ আদিলেদ নগৰৰ পৰা এখান

জাহাজ ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে ১৮ বা ১৯ ফেব্ৰু-আৰিত স্বাক্ষি নগৰৰ ওচৰত ভাগি তল জোআত সকলো মানুহ মৰিল। তাৰ কি হৈছিল, এই বাজা কৰলৈ মানুহ কেও নাই; কেৱল মৰা স দুটা, চন্দুক কেইবাটাও আৰু ডাকৰ টোপোলা চোৱে বামত কুলি পেলালে।

২১ ফেব্ৰুৱাৰিত ইংলণ্ডৰ দাঁতিত এক নজুন জাহাজ দিলত লাগি ভাগি পাচে এবাই গৈ এটা বালি চটত ব'ল। তাতে পানীৰ তল জোআত জাহাজৰ মানুহ দহোটা মন্তুলত উঠি আছিল। ভাটি বেলা ৪ বজাৰ সময়ত বামৰ মানুহে সিহঁতক দেখি এখন নাও পঠালে; কিন্তু সিহঁতক নো পোওঁতে জাহাজৰ মন্তুল ভাগি আ-টাই কেইটা পানিত পৰিল; পানিত এটা মৰিল, নটা বখ্যা পৰি বাম পালে।

আমেৰিকা দেশত নিবাস কৰিবৰ নিমিত্তে অক্টোবৰৰ ২৮ তাৰিখত অনেক জৰ্মানি লোকে স্তেফানি নামে এখান জাহাজত উঠি হাম্বুৰ্গ নগৰ এৰি, পাচে ১৮ ডিচেম্বৰত আমেৰিকাৰ ওচৰৰ মহা সাগৰৰ সোঁতে দি জাঁওতে জা-হাজ তল গল। ১৬০ আঠ কুৰিতকৈ অধিক মানুহ মৰিল।

স্কটলণ্ড দেশৰ দুৰ্ভিখ্যৰ কাৰনে কলিকতাৰ পৰা চান্দা কৰি প্ৰাই এক লাখ টকা ধন দি পঠালে। আয়ৰলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড এই দুই দেশৰ নিমিত্তে কেৱল এজনি মেম সাহাৰেই ১১,৩০০ ৰূপ গোটালে।

ইংলণ্ডৰ মানুহে আয়ৰলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশৰ দুৰ্ভিখ্যৰ নিমিত্তে চান্দা কৰি ১৩ লাখ টকা দিচে; বাজ মেলোও খুআৰৰ নিমিত্তে নিভো

নিভৌ বহু খৰচ দিচে। খাবলৈ নে পাই পক্ষাস
হেজাৰ মানুহ মৰিল।

কৰ্ক নগৰৰ ওচৰত থকা কুল গাঁৱত দিনে পতি
২৫ পাঁচ মান মানুহ খাবলৈ নে পাই মৰে।

মাৰ্চ মাহৰ ২৫ তাৰিখেত ৰাজ আগ্যাব ঘো-
আৰাই ইংলণ্ড দেশৰ আটাই মানুহে লঘনে
ধাকি গিৰ্জা কৰি দুৰ্ভিক্ষা হোআৰ কাৰনে ইন্দ্ৰ-
বক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে।

ফ্ৰান্স দেশতো একাল হৈচে, আৰু ইউৰপৰ
আন দেশতো হব বুলি ভাই কৰি কোনো কোনো
দেশৰ ৰজাই বিদেশি লোকক খান দি বেহা বে-
পাৰ কৰিবলৈ নিষেধ কৰে।

কমিয়া ধৰমৰ ৰজা পাপাই আয়বলণ্ড দেশৰ
দুৰ্ভিক্ষাৰ কাৰনে গিৰ্জা স্বত প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ নি-
মিত্তে তিন দিন নিজোজন কৰি থৈচে। আৰু জি-
বিলাকে সেই তিনি দিন গিৰ্জালৈ গৈ পাচৰ দেও-
বাৰত কমিয়া পানুৱিৰ হাতে প্ৰভুৰ ভোজন
খাই, সাত বছৰলৈকে সেই সকলো লোকৰ পাপ
খেমা কৰিম, ইয়াকে পাপাই প্ৰচাৰ কৰিচে।
কিন্তু আমি জানিচোঁ, কেৱল ইন্দ্ৰে পাপ খেমা
কৰিব পাৰে।

চুইচ দেশৰ চাফ্‌ছচন নগৰত খোআ বস্তু অতি
ভাৰ হোআ হেতুকে ৰজাৰত ঘোঁৰাৰ আৰু গা-
ধৰ মজ্জা বেচিবলৈ সেই নগৰৰ অধিকাৰে হুকুম
কৰিচে।

ইংলণ্ড দেশৰ ব্ৰাদফৰ্ড নগৰত লো পগোআ
এটা অধি কুণ্ডৰ ওচৰত মাৰ্চৰ ৪ তাৰিখে দুই
লৰা ইটে সিটক এটিয়া চক্ৰৰ বখত হেঁচি নি উম-
লি থাকোতে এটা লৰা গাঁতৰ ভিতৰলৈ পৰিল।
ইটে এৰাও কৰাত ওচৰত বন কৰা এটা মানুহে
আহি ভললৈ চাই লৰাক জিয়াই থকা দেখিলে।
তাতে দিঘল জবকা নমাই গাঁতৰ মুখৰ ওচৰলৈ-
কে কুলি আনিলত লৰাই জবকা এৰি দি আ-
কও ভললৈ পৰিল। আধা ঘণ্টা মানৰ পাচে কো-
নো উপায়েৰে কুলি চাই, লৰা এজাৰ এডোখৰ
জেন দেখিলে। সেই মৰা লৰাৰ বয়স ১১ বছৰ
হৈছিল। তাৰ নাম আইচক উআত্‌চন।

১৬ কেবোআৰি তাৰিখেত ইংলণ্ড দেশৰ দে-
বন্ট্ৰিয় জিলাত পানিৰ দাঁতিএ জাঁওতে মানু-

হেৰে ভৰা বহু খন ঘাটৰ পৰা হ্ৰহকি পৰি বহো
টা মানুহ মৰিল।

ইংলণ্ড দেশৰ কৰ্নেল হকৰ সাহাৰে চিকাৰ
কৰিবলৈ গৈ খাব আৰু সৰু গুলি ডেৰ পোআ
মান হিলৈত ভৰাই চৰাই এজাকত গুলিয়াই
একে বেলিএ ১৭২ চৰাই মৰা পালে, আৰু ডেৰ
কুৰি মান এখা মৰা হৈ গল, এই কথা ইংৰাজি
সমাচাৰ পত্ৰত পাইচোঁ।

মাৰ্চ মাহৰ এদিনত ইংৰাজি দেশৰ ডেবন্-
পৰ্ক নগৰত ঘাচ খৰা জাহাজ এখানৰ জাল খন-
চাবেক পেলাই দি বহু মেকৰিল মাচ খৰিলে।
সৰহকৈ মাচ বাহু খালে দেখি জাল টানি নিয়াৰ
ভই কৰি আন সৰু নাও মাতি বাহিৰে ভাব জালে।
লগাই মাচ আটাইবোৰ ভুলি খৰিলে। পাচে
লেখ কৰি চাই সেই বেলিএই ৪০,০০০ চলিচ
হেজাৰ মাচ খৰা হল; তাকে বেচি ৰূপ দুহে-
জাৰ পালে।

জানোআৰিৰ ২৬ বাতিত ফুক দেশৰ কন্-
ষ্টাণ্ডিনপলি নগৰত জুই লাগি জলি থকা পৰ্বত
উঠা দি উঠিচে; তাতে ৪ ঘণ্টাৰ ভিতৰত ১০০
মান ডাঙ্গৰ ঘৰ পুৰিলে, অনেক লগ্নতিও নষ্ট
কৰিলে।

জৰ্মানি দেশৰ কাৰ্লচক্‌হ নগৰৰ ৰজা ঘৰত
জুই লাগি ভিতৰত মানুহ সৰহকৈ থকাৰ কাৰনে
হৰা মুৰা কৰি বেগাই ওলাৰ নোআৰে দেখি
২০০ মান মানুহ জুইত পুৰি মৰিল।

ইজাৰি দেশত বৰ দুৰ্ভিক্ষা হোআত এটা মা-
নুহে আপোনাৰ লৰা সকল পুহিব নোআৰি দুটা
লৰা লৈ দানুৰ নদিলৈ গৈ সৰুটি পানিত পেলাই
দিলে। পাচে লৰা ঢেল ওপজা দি পানি খাই
দুখ পোআ দেখি মৰম লাগি আপুনি সাঁকুৰি
আনিবলৈ জোআত সিও ভল গল। তাতে বা-
মত থকা লৰাটিএ কদ্দা কোনো লোকে সুনি খে-
দি আহিলত, লৰাই কাকুতি কৰি কলে, মোৰ
বোপাইক জদি বখ্যা কৰা মই এতিয়াৰ পৰা
একো খোআ বস্তু নো খোজোঁ, এইমান দুখেৰে
কান্দি কলত সিহঁতে পানিত পৰি বাপেকক জু-
লি আনিলে; সৰু লৰাটি নে পালে।

ইভালি দেশৰ বিহুৰিঘত পৰ্বতৰ পৰা ধূঁআ

আক জুই, উপত জোল বৰকৈ ওলাই আছে।
বাতি দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ হোআত তাক চাবলৈ
ওচৰা-ধকা নাপলিত নগৰৰ বহু মানুহে তালৈ
নিঙৌ গৈ আছে।

অবিগন নদিৰ মুখৰ ওচৰত ফিচগাৰ্দ নামে
এখন ইংৰাজি জাহাজ লজৰ পেলাই থকাত,
২৭ চেপ্তেম্বৰত বজুপাত পৰি গোটাই খন জা-
হাজ বিঘুলিৰ পহৰে জুৰিলে। ভাতে জাহাজৰ
কোনো কোনো মানুহ মূৰ্চিত হৈ পৰিল, কিন্তু
বজুপাত চলিবৰ নিমিত্তে লোৱা ভাঁৰ সেই জাহা-
জত লগাই ধোআ হৈছিল দেখি সেই লোহাত
পৰি বজুপাত পানিৰ ভলত সোমাই গল; জা-
হাজৰ একো নষ্ট ন হ'ল। লোৱা ভাৰ ন হ'লে
জাহাজত জুই লাগি নষ্ট হৈ মানুহ মৰিল-
হৈতেন।

খেহ দেসৰ ওচৰৰ সাগৰত বহু ডকাইত জা-
হাজ থকাত সিহঁতক ধৰিবলৈ এক ইংৰাজি জা-
হাজ গৈ ডকাইত ৮২ জনক ধৰিবলৈ পালে।
পাচে সোধ পাচ কৰিলত দণ্ড কৰিবৰ নিমিত্তে
খেহৰ অধিকাৰবিলাকৰ হাতত দিলে।

খেহ দেসৰ হোআজ নামে কোআজত নগ-
ৰৰ অধিকাৰ আপোনাৰ মাকৰ ঘৰাৰ কথা সুনি
সেই দেসৰ দত্তৰ মতে তিনি বছৰলৈকে বিসয়ৰ
কাম এৰি ঘৰত থাকিবলৈ ন গৈ মাক ঘৰাৰ কথা
গুপুতকৈ বাখি কাম চলাই আছিল। খেহৰ
কানন মতে এনে কথা সুনি পুতেকে জদি কাম
নেৰে, তাক ঘৰাৰ দণ্ড কৰে। তথাপি খেহ বজাই
হোআজৰ জগৰ সুনি মাৰিবৰ আগ্য নি দি বি-
লই মাধোন গুচালে।

খেতিয়কৰ দ্বিষ্টান্ত।

The Parable of the Sower

প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিবিৰ ঠাকোঁতে মানুহ-
বিলাকত অনেক দ্বিষ্টান্তেৰে উপদেশ দিছিল।
এক দিন তেঁও নারড উঠি মানুহ এজুম তেঁওৰ
ওচৰলৈ আহি বামতে থিয় হৈছিল। তেতিয়া
প্ৰভুএ দ্বিষ্টান্ত দি কসে বোলে, দেখা খেতিয়কে
কটিয়া সিচিবলৈ গল। সি কটিয়া সিচোতে কেত-
বোৰ বটিৰ কাখৰত পৰিল, পাচে চৰায়ে আহি
তাক খুঁটি ধালে। কেতবোৰ লবহ মাটি ন থকা
সিলনিৰ পৰি, তাক মাটি নো হোআত লগতি-
লেই গজিল। কিন্তু বেদি ওলালত বহু লাগি
ভাৰ সিপানো হোআত সুকাই গল। আক কেত-
বোৰ কাঁইটৰ মাজত পৰিল, পাচে কাঁইট বাৰ্হি
তাক হেঁচি ধৰি মাৰিলে। কিন্তু জিৰোঁৰ কটিয়া
ভাল মাটিত পৰিল, তাৰে কেতবোৰে এস, কেত-
বোৰে তিনি কুৰি, কেতবোৰে ডেৰ কুৰি গুন গুটি
ধৰিলে। জাৰে সুনিবলৈ কান আচেগৈয়ে সুনোক।

তেতিয়া তেঁওৰ দিলাবিলাকে তেঁওক বুলিলে,
জুমি এইবিলাকৰ আগত পটন্তৰ দি কথা কিয়
কৈচা? তেঁও দিবিলাকক উত্তৰ দিলে বোলে, ভো-
মোলাকক স্বৰগ বাজাৰ গুপুত কথা জানিবলৈ দি-
য়া হ'ল, কিন্তু সিহঁতক দিয়া নাই। কিয়নো জা-
ৰে আচে তাকে আক দিয়া হ'ব, তেহে তাৰ লবহ
হ'ব; কিন্তু জাৰ নাই তাৰ জি আচে তাকে তাৰ
পৰা নিয়া হ'ব। সিহঁতে দেখিও নে দেখে, সুনিও
নু সুনো, আক নু বুজেও, এই কাৰনে মই সিহঁতক
দ্বিষ্টান্ত দি কথা কওঁ। যিচুয়া ভবিষ্যত বজাই
জি কথা কলে বোলে, ভোমোলাকে সুনোতে
সুনিবা কিন্তু নু বুজিবা, আক দেখোঁতে দেখিবা
কিন্তু নে জানিবা; কিয়নো এই মানুহে চকুৰে
নে দেখিবলৈ আক কানেৰে নু সুনিবলৈ আক
বুধিএৰে বুজি মন নে পালটাবলৈ আক মই সি-
হঁতক ভাল ন কৰিবলৈ সিহঁতৰ বুধি ভোভোহা,
সুনিবলৈ কানো গধুৰ, আক সিহঁতে আপোনাৰ
চকু জঁপাই আছে, সেই কথাই এই মানুহত পুৰ
হ'ল। কিন্তু ভোমোলাকৰ চকুএ আলিৰাঁদ পাই-
চে, কিয়নো সেয়ে দেখে; ভোমোলাকৰ কানেও
আলিৰাঁদ পাইচে, কিয়নো সেয়ে সুনো। ভো-

মোলাকত মই চকপটৈ কঁও, ভোমোলাকে জিহ-
কে দেখা, তাকে ভালেমান ভবিল্যত বজা আৰু
পৰমার্থিক মানুহে দেখিবলৈ ইচা কৰিও দেখি-
বলৈ পোজা নাই; আৰু জিহকে ভোমোলাকে
সূনা, তাকো সূনিবলৈ ইচা কৰিও সূনিবলৈ পো-
জা নাই।

এয়েৰেই ভোমোলাকে কঠিয়া সিঁচা খেতিয়-
কৰ দুইটাস্থৰ অৰ্থ সূনা। বাটৰ কাখৰত পৰা
কঠিয়াৰ অৰ্থ এই; জেতিয়া কোনোএ বজাৰ কথা
সূনি নু বুজে, তেতিয়া জিহকে তাৰ মনত সিঁচা
গল তাকে পাপ পুৰণে আহি কাৰ্ছি লৈ জাই।
সিলনিত পৰা কঠিয়াৰ অৰ্থ এই; জি কোনোএ
কথা সূনি বজ পাই তাকে তেতিয়াই লই, কিন্তু
আপোনাৰ মনত কথাৰ সিপা নো হোঁআত অলপ
দিন মাখোন থাকে, পাচে কথাৰ নিমিত্তে দুখ বা
সক্ৰ হলে বেগতে মনত বেজাৰ পাই। কাঁইটৰ
মাজত পৰা কঠিয়াৰ অৰ্থ এই; জি মানুহে কথা
সূনি এই জনতৰ চিন্তাই আৰু ভুলোওতা ধনৰ
লোভে কথা ইঁচি ধৰি গুচাই, তাতে তাৰ একো
ফল ন হই। ভাল মাটিত পৰা কঠিয়াৰ অৰ্থ এই;
জি জি মানুহে কথা সূনি বুজে, তাৰে কেতবোৰে
এল, কেতবোৰে তিনি কুৰি, কেতবোৰে ডেৰ কুৰি
গুন গুটি ধৰে।

মাউৰ কালত বুৰা ডাকবিয়াৰ

মকআৰ বিবৰণ।

Superstitious Fears of the Assamese in times of Cholera.

নগাঁৱৰ জিলাৰ ওচৰৰ মৰি কলজৰ শ্ৰী বিডু
ৰাম হাজৰিকাই আপোনাৰ কুসলৰ নিমিত্তে ২৪
মাৰ্চৰ বাতিতে বৰ সভা পাতি ভালৈকে অনেক
মানুহক মাতিছিল। পাচে আটাই মানুহ গোট
খালত প্ৰথমতে কিতুন পুৰি পহিলে, পাচে কি-
ৰ্তন সামৰি থৈ, আটাই মানুহ তিনি লাৰি হৈ
নাম গাবলৈ ধৰিলে। পাচে নাম গাই থাকোঁ-
তেই তাৰ মাজৰ পানিৰাম নামেৰে মানুহ এজন
কাপৰ কানি এৰি, নাম গোজা মানুহবোৰৰ মা-
জৰ পৰা জাঁপ মাৰি পৰি, তাৰ সুৰটো জোকা-
বিৰ ধৰিলে; আৰু বৰ জাৰে ধৰা মানুহৰ নি-

চিৰা ঠপিবলৈ ধৰিলে। তাতে আটাই মানুহ
বিস্মই হল; তেনেতে সি মাত লগাই কলে বো-
লে, মই কিয় আহিচোঁ তইতে মোত লোধচোন।
তাতে মানুহবোৰে ভামোল পান আগ কৰি দি
আৰু বহিবলৈ আগলি কলাপাত দি সুধিলে
বোলে, আপুনি বুৰা ডাকবিয়া ইয়াকে আমি জা-
নোঁ। আমাৰ দাই দোস এৰিব, কিয়নো আমি
একো নে জানোঁইক, আমি মহা পাতকি। আৰু
দেসত মাউৰ লাগি আন আন মানুহ মৰিচে, এতি-
য়া আমাৰ নোঁ কি গতি হব? আপুনি আমাক অ-
নুগ্ৰহ কৰিলে বখা পৰিব পাৰোঁ। তাতে সেই
মানুহটে কলে, মই তইতক বাখি আচোঁ। ইমান
দিন তইতৰ একো হোজা নাই, এতিয়া মই জাঁও,
সেই মাউৰে তইতৰ গাঁৱত লোমাবলৈ আহি-
চে, এতেকে মই লগতেই জাঁও, আৰু তইতে
সভা কৰ নে ন কৰইক, তাকে মোৰ আগত ক।
পাচে মানুহবোৰে কলে, যদি আপুনি সভা
কৰিব দিচে, তেন্তে আমি কৰিম, এই বুলি কো-
আতে সেই মানুহটো সভাৰ মাজৰ পৰা উঠি
গৈ বাটত ধাঁচ কৰে দিঘল হৈ পৰিল। পাচে
উঠি আহি আন মানুহৰ দৰে ভাল হল।

২৮ মাৰ্চত মানুহবোৰে গোট খাই, মাহ, চা-
উল, পিঠা গুৰি, গুৰ আৰু ভামোল, পান আ-
দি কৰি ঘৰে ঘৰে ভুলি লৈ গাঁৱৰ সুৰত ভি-
ৰোতা সূনিহ সকলোএ গোট খাই, বৰ সভা কৰি-
লে, এই দৰে সেই ঠাইৰ মানুহে বুৰা ডাকবিয়া-
কে মান কৰি থকাতো পাচে অনেক মানুহ মৰিল,
এতিয়াও দুটা এটা মৰিবহে লাগিচে, এতেকে
আমাৰ মনেৰে হলে বুৰা ডাকবিয়াক মান্য কৰাৰ
একো উৎসাহ ন হল।

এই দৰে অসমিয়া মানুহৰ মাজত কোনোএ
কোনোএ মাউৰৰ সময়ত কলাৰ ভুঁৰ সাজি চাকি
লগাই, চাউল, মাহ, গুৰ, খিঁট আদি কৰি ভুঁৰৰ
ওপৰত ভুলি দি নদিত উতাই পঠিয়াই। কো-
নোএ কোনোএ সেই দৰে চাগলিও দিএ, আৰু
কোনোএ মাউৰৰ নাম কৰি বামতো এৰি দিএ
পাচে এই সকলো বস্তু কাউৰে আৰু চোৰে খাই।
ইয়াকে দিওতে বজাৰ বিস্তৰ দুখ নাই কেৱলে
টকাৰ ডানি চই। নিম্ন বৰা ডাকবিয়াৰ কথা

জি লিখিচে ভাঙে মাউৰ গুচুক চাৰি বাহেঁহে,
কিয়নো মাউৰৰ কালত জেতিয়া এটা মানুহে
ভই দেখাই, আৰু এই গাঁৱত অনেক মানুহ
মৰিব বুলি কই, সেই ভয়তে পেট বৈ মাউৰ
বহা হই। এনেকৈ জি মানুহে ভই দেখাই সি
ফাটকত পৰিবৰ জোগা হই। আৰু আগৈএ
এটা সাহাৰৰ দিনত এটা মানুহে আহি বুৰা ডা-
জৰিয়া বুলি কলে জে এই জিলাৰ মাজত মাউৰ
লাগি প্ৰায়ে সকলো মানুহ মৰিব। এই দৰে কৈ
অনেক দিন ভই দেখালত কোনো কোনো মানু-
হে নাও তৈয়াৰ কৰি আন চাইলৈ জাৰলৈ কা-
ৰ্বাৰ কৰাত, পাচে জিৰাচাপতিএ সেই বুৰা ডা-
জৰিয়াক ধৰি আনি সোধ কৰি আগ্যা দিলে, জে
জিমান দিনলৈকে ভোৰ কথা ন কলিয়াই, ভিমান
দিন'তই ফাটকত থাক, এই দণ্ড পাই সি ঠপিব
জঁপিবলৈ এৰিলে, আৰু সেই কালত বিহুৰ মা-
উৰো নাচিল। আৰু কোনোএ কোনোএ মূৰ্তি সা-
জি নদিব পাৰত ধই, আৰু গধূলি গধূলি তাৰ
আগত চাকিও লগাই ধই, আৰু ধায়ে ধায়ে জু-
মে জুমে সকলো খনতে গধূলি হলে খোল কো-
বাই গোটেই খনতে কুৰি থাকে। কিন্তু আমি
দেখাত এই সকলো মাউৰ গুচিব বুলি অনৰ্থক
সুম কৰা হই, আৰু আন বোগ জেনেকৈ আহে,
ইয়ো ইহুৰৰ আগ্যাতে আহে। আৰু কেৱলে
ঠেওৰ অধিন হৈ থাকে। আৰু ইয়াকে পাপৰ
ফল বুলি নিচই জানিব। এই নিমিত্তে পুজা পা-
টল এৰা, আৰু পাপ কৰম ত্যাগ কৰা উচিত,
কেৱলে ভাতেহে প্ৰভুৰ পৰম সন্তোষ জনমোআ
হই।

দ.

লৰা কালত সিখা।

Early Instruction.

পিতি মাত্ৰিএ আপুনাৰ সন্তানবোৰলৈ কৰিব
লগা উচিত কৰম এই, জে লৰাইডৰ আগত কো-
নো মন্দ আচাৰ, বা ক্ৰোধ, লোভ, মিচা কথা
কোআ, বা হিংসা, মন্তোআল হোআ নিম্নমি-
য়াল আৰু দুই লোকেৰে নৈতে আলাপ, বা
অহুকাৰি হোআ এইবিলাক ন কৰাকৈ সদাই
প্ৰেম খেমা সহন ভদ্ৰতা নমু ভাও পৰহ উপকাৰ
কৰা আৰু স্বৰূপ কথা কোআ এই সকল আচাৰ
কৰি আপোন আপোন লৰাইডক কেৱল পৰ-
মাৰ্থৰ কথা জেন নিকোআই কিছু মহা দুখৰ
কথা এই জে অনেক অনেক পিতি মাত্ৰি আ-
পোন আপোন লৰাইডৰ কুললৈ ইচা ন কৰে
কিয়নো আপোনাৰ লৰাইডক বিদ্যা নি নিকো-
আই কিছু সিইডৰ আগত অতি বেয়া আচৰন
কৰে তাক দেখি সুন লৰাইডে আৰু মন্দ হই
পিতি মাত্ৰিবিলাকে আপোনাৰ লৰাইডক নিভি
নিকোআৰ লাগে ভাঙে আপোনিও সিইডৰ
আগত উত্তম আচাৰ কৰা জে হেতুক লৰা কালত
নিকোআলে জি গিয়ান হই সেই গিয়ান অতি
মূলিভূত তাৰ কথা চলমন নামে এক জন মহা
বজাই কৈচে জে লৰাইডে কৰিব লগা জি কৰম
তাক নিকোআলে সেই গিয়ান বুৰা কালতো নু
গুচিব এই কথা অতি স্বৰূপ।

প্ৰিষ্ঠিত সম্পূৰ্ণ জ্ঞান।

য়িচুৰ মৰনত ললে আসুই,
বিশ্বাসে নাসিব মৰনৰ ভই;
বন্ধু হৈ থাকিলে ইহুৰ ভনই,
জগত খন সত্ৰ হৈ থকাত কি হই?

য়িচুৰ নামে সকলোকে জই,
বন জুখ ন কৰাতো সত্ৰ বস হই;
ভেজৰে পাপিক ঠেও কৰিলে ক্ৰই,
মৰনৰ দ্বাৰাইহে জিৱন অখাই।

য়িচুৰ ক্ৰিপা জি কৰে বিনই,
ঠেও তাক উধাৰিব মহা প্ৰলই;
বিশ্বাসি হৈ ঠেওত জি থাকে নিচই,
সেদত বাস কৰিব সুখৰ আলই।

অকনোদই, মেই ১৮৪৭

A Garo man in his War Dress.

গাৰো-এ বনৰ সাজ পিন্ধি থকা নকচা।

গাৰোৰ হেঙ্গৰ বিবৰন।

Account of the Garrows.

এই অসম দেশক চাৰিও ফালে পৰ্বতে বেৰি | আৰৱ, চিংফ, ডফলা, খাম্ভি, মিচিমি নগা আৰু
আচে, আৰু সেই পৰ্বতসিলাকত ভেটি, অকা, | গাৰোকে আদি কৰি অনেক জাতি পৰ্যন্তিয়া মা-

বুধ থাকে, সিইত্তৰ বিবৰন জনা বৰ আৱশ্যক; সম্ভৱি গাৰো সকলৰ কথা লিখি পাচে সিবোৰ জাতিৰ বিস্তাৰ লিখিম।

গাৰোৰ দেশেই অসমৰ দখিন পশ্চিম সিমাই হৈছে। এই দেশক গোটেই পৰ্বতই ঢাকি আছে, মাজে মাজে অলপ ভঁৰাম কিন্তু অনেক সৰু সৰু নদি আছে। পৰ্বত আগৰ গচকে আদি কৰি নানা বিধৰ বিচখান গচ হই আৰু চায়ে চায়ে খেতি কৰিলে ভালোমান সলা হই। গাৰো-বিলাকে অনেক কপাহৰ খেতি কৰে আৰু ডাৰে ভঁৰামৰ পৰা লোন, চাউল, সুকান মাচ, হাঁপাত, ডাঙাল ইত্যাদি বস্তু সলাই নিএ।

গাৰো সকল নানা জাতিৰ আছে। উত্তৰত থকা আৰু দখিনত থকা এই দু বিধ অনেক কথাত লৰ। উত্তৰত থকা গাৰোবিলাক বৰ বলৱন্ত, দেখিবলৈ চুটি, আৰু ভিবোডাবিলাকে বৰ বৰ বোজা লৈ ফুৰিব পাৰে। সিহঁতে মেকুৰি সাপ ভেঁকুলি খাই, কিন্তু গাখিৰক বৰকৈ ঘিন কৰে। কুকুৰৰ মজ্জাত সিহঁতৰ বৰ প্ৰিতি, আৰু কুকুৰক আঁগ পাৰে মানে চাউল খুজাই, জুইত পুৰি সেই ভাত পেট কালি উলিয়াই বৰ সোআম বস্তু বুলি খাই। জেতিয়া দুই গাৰোৰ ভিতৰত দন্দ লাগে তেতিয়া নিৰ্বলিটো পলাই পৰ্বতত সোমাই গৈ, কিন্তু তেতিয়াৰে পৰা সিহঁতৰ হিংসা বাৰ্হে আৰু দুয়ো দুডাল গচ কই তাৰ ফলৰ বসেৰে সত্ৰৰ সুৰৰ মজ্জা বাস্তি খাবলৈ সপত খাই। তাতে যদি কেৱে সপত বাস্তি নোআবাকৈ মৰে তেন্তে তাৰ পুতেক নাতিয়েকে সেই সপত বাখে। পাচে পুতিকাৰ কৰিবৰ উপাই পালে জি নিৰ্বলি তাক মাৰি সুৰটো কাটি আনি ডাৰে আৰু সেই গচৰ ফলেৰে আঙা বাস্তি মিত্ৰ কুটুম আটাইকে মাতি আনি ভোজ খুজাই। ভয়ামৰ কোনো সত্ৰক জিনিলে এই দৰে ভোজ নু খুজাই কিন্তু কেতবিলাক মানুহ গোট খাই, সুৰবিলাকত খুলি, মদ ভাত সুমাই, নাচ গিভেৰে পৰ্বতত সোলে নি, তাতে সুৰবোৰ মাটিত পুতি থৈ, মজ্জা গেলি নৰিলে খোলাটো ঘৰত জীৰি থৈ। এই দেশত টকা জি ৰূপে চলে তাত সেই সুৰো ভালোমান দৰত চলে।

গাৰোৰ খেলে প্ৰতি একোটা বজা আছে, সিহঁতে দন্দ হাই ডাকি সোধ পোচ কৰে। জি মিচ কই তাৰ প্ৰান দণ্ড হই। চোৰ ডকাইত সিহঁতৰ মাজত সবহ নাই কিন্তু সিহঁতৰ হাতত সদাই বা থাকে আৰু সুৰা খাই মতলিয়া হৈ কটা কটি কৰে। মৰিলে জিহটে আন এটা জন্তুৰ দেহত সোমাব বুলি সিহঁতে কই; আৰু ইহঁতৰ আছে বুলি এক প্ৰকাৰ মানে, কিন্তু সিহঁতৰ গোলাই ঘৰ কি মুৰ্ছি একো নাই, কেৱল আটাইৰে ঘৰৰ আগত পাতে সৈতে সুকান বাঁহ একোডাল ফুল আৰু সুতাৰে বোঁচা বাস্তি পুতি থৈ, ডাৰে ভলত সেৱা পূজা কৰে। সিহঁতে দেখিব পৰিৰ প্ৰায়েই বে জানে, আৰু কাপৰ বৰলৈকে এতিয়াহে কিছু জানিছে।

দখিনৰ গাৰোবিলাকে বলৱন্ত আৰু অতি সৰুত আৰু সুমি; সিহঁতৰ নাক চেপেটা আৰু ওঁচ ডাঙৰ। সিহঁতে আন একো কাপৰ নি পিন্ধে কেৱল কঁকালত চেক এডোখৰ ফানি মেৰাই। চুলিবোৰ পিঠিত পিতলৰ আঙ্গটি একোটাৰে বান্ধে, আৰু কোনো কোনোএ চুলি কাটিও পেলাই। বজাবিলাকে সুৰত পাটৰ পাগুৰি একো-গচ মেৰাই। কঁকালত খন খোজা মোনা আৰু হোঁকা খোজা বস্তু থকা জাল মোনা একোখন লই। ভিবোডাবিলাক চুটি, পুৰুষমুখা, আৰু দেখিবলৈ অতি কুৰুপ। সিহঁতেও মুঠে কঁকালতহে এডোখৰ কাপৰ মেৰাই, আৰু কানক বৰ বৰ আঙ্গটিবিলাক পিন্ধে। এই গাৰোবোৰেও আটাইকে খাই, জন্তুৰ ভেজকো বাঁহৰ চুলাত পাগি, আৰু প্ৰাই সকলো জন্তুৰ মজ্জা কেঁচাই খাই। সিহঁতৰ মদত এনেহে প্ৰিতি জে কেহুআ লবাকৈ গিলিব পৰা হলেই খুজাব ধৰে। এই গাৰো-ইত্ত বৰ বৰ চাঙ্গ ঘৰ কৰি তাতে লৰা ভিবোডা সন্মতিত বাস কৰে। ইহঁত মিহু, চুট ন হই, আৰু জি বোলে তাক ন কৰি নে থাকে; সিহঁত অতি বজিৱাল আৰু সুনিহ, লৰা, ভিবোডা, আটোয়ে মদ খাই ঘিৰ দি থাকিব পৰালৈকে নাচি থাকে। সিহঁতে এই ৰূপে নাচে; একুৰি বা ডেৰ কুৰি মানুহ এটাৰ পিচত আন হৈ একে সাহিএ ঘিৰ দি কঁকালত ধৰা ধৰিকৈ এখন ভৰিৰে জঁপি-

হুই জঁপিয়াই গিত গাই হুই ফুৰে। ডিবোতা-
বিনায়েও এই ধৰেই নাচে কিন্তু কঁকালত ন
ধৰি হাতত ধৰা ধৰিটৈক নাচে, আৰু বাজনাৰ চে-
ওএপতি এবেলি হাত এখন উধাই আৰু এখন
নমাই।

বিয়া কৰাৰ নিৰ্বন্ধ দৰা কন্যাই গায়ে ধিৰ
কৰে; তাতে জদি কাৰো মাক বাপেকে বিয়া নি
দিও বোলে তেহে সিহঁতক মাৰি কিলাই মাতি
কৰে। পাচে বিয়াটৈ এটা দিন ধিৰ কৰি এই
ৰূপে বিয়া কৰাই। জি সকলক বিয়াটৈ মাতে
সিহঁতে কন্যাক ঘৰলৈ গৈ মদ খাই ওপৰত লি-
খাৰ দৰে নাচ বাজনা আৰম্ভ কৰে; তাতে কন্যাক
বৈত গা ধুজাই আনি সকলে মদ তাতে সৈতে
গাই বাই কন্যা লৈ দৰাৰ ঘৰলৈ জাব ধৰে।
পাচে দৰাই সিহঁত পাৰ লগা হলে পলাবৰ ভাউ
জোবে কিন্তু তাক ধৰি আনি কন্যাক দৰে ঘাটত
নোআই নি। তাতে তাৰ মাক বাপেকে কন্দা
কটা কৰি ধৰি বাধিৰ খোজে কিন্তু অলপৰ মূৰত
দৰাটক গাই বাই কন্যাক ঘৰলৈ নি এহাল কুকু-
য়া বলি দি ভোজ খালে বিয়া সম্পূৰ্ণ হই।

এই গাৰোইতে মানুহ মৰিলে জি সকল কৰম
কৰে সি আৰু আচৰিত। সটোক চাৰি দিন-
লৈকে এনেই বাধি পাচে ঘৰৰ ওচৰত চিতা
এখন কৰি সটো নক নাও এখনত ভৰাই তাৰ
ওপৰত ভুলি দিএ। দুপৰ নিশা হলে মৰাটৰ
লাগতিয়াল বজহ জি থাকে সি চিতাত জুই লগাই
দিএ, পাচে আটায়ে মদ ভোজ খাই, নাচি গাই
বজ কৰে। সটো পুৰিলে তাৰ চাই খনি জতে
চিতা কৰে তাতে পুতি তাৰ ওপৰত এটা ঘৰ
সাজি থই, তাৰে ভিতৰত এমাহ বা তাতকৈ বহু
দিনলৈকে নিতৌ বাতি এটা চাকি লগাই, আৰু
ঘৰৰ চাৰিও ফালে মৰাটৰ কাপৰবিলাক জাঁৰি
দিএ। মৰাটো বৰ লোক হলে চিতাৰ চাৰিও
ফালে কাপৰ আৰু কুল দিএ, আৰু এটা দমৰা
গৰু কাটি সটে সৈতে মূৰটো পোৰে। কোনো
সামান্য বজা এটা মৰিলে তাৰ গোলাম এটাৰ
মূৰ কাটি তাৰ সৰে পোৰে, কিন্তু কোনো বৰ
বজা মৰিলে তাৰ বদ্বিহঁতে উন্নয়ন নাসি এটা
মানুহৰ মূৰ কাটিনি সিএ সৈতে পোৰে। বৰ

বজাবোৰৰ মৈদামত অনেক জন্তুৰ মূৰ্তি কৰি থই।

গাৰোবিলাকে মহামেও আৰু চন্দ্ৰ মূৰ্তক ইহুদ
বুলি মানে আৰু মুখা দেৱতা সকল পৰ্বতত আ-
চে বুলি জানি গৰু চাগলি কুকুৰ আৰু গাহৰি
বলি দিএ। সিহঁতে এই ধৰে সপত খাই; এটা
সিলৰ ওপৰত থাকি আগৈ ভাতে সেৱা কৰি
হাত জুৰকৈ পৰ্বতৰ পোনে একে ঠাৰে চাই, মহা-
দেৱক মিচা কই নে সঁচা কই তাতে লাখি থাকি-
বলৈ মাতে। কেৱে বা বাঘৰ হাৰ এডোখৰ কা-
মোৰ মাৰি লৈ বা দাত ধৰি সপত খাই। জি মা-
নুহে পৰদাৰ কৰে তকা দিএ বা মানুহ মাৰে
তাৰ প্ৰান দণ্ড হই। নক সৰ্হ দাইত ধন উৰলই,
আৰু সেই ধন মদ খোজাত ভগন কৰে। কোনো
বাজহৰ মেল কৰিব লগা হলে গাৰোবিলাকে
বনৰ বেলেৰে অৰ্থাত এখন কলা কাপৰ পিন্ধি
আৰু গাঁতি মৰা নিচিনাকৈ লৈ, হাতত ঢাল আৰু
দা লৈ, ঘূৰনিয়াটৈ আগত দা চুটি বহি মেল
কৰে আৰু বন কৰাৰ মেল হলে ততালিকে বন-
লৈ ওলাই, কিন্তু আন মেল হলে মদ ভাত খাই
মেল ভাঙ্গে। ডিবোতাবিলাকেও মূনিহৰ দৰে
সেই মেলত বহে। গাৰোৰ নৰিয়া হলে সিহঁতৰ
দেৱতাক বলি দিএ, সিহঁতৰ পৰ্বতত হোআ
বনৌসধিৰ গুন জানে হই কিন্তু ঔষধতকৈ মন্ত্ৰক-
হে বৰ্হীকৈ মানে। ডিবোতাৰ পুসৰ কালত বা-
ঘৰ নাক ডিঙিত জাঁৰি দিএ, আৰু সাপৰ মোটে
সকলো বিয়াধিকে গুচাই বুলি ভাবে। সিহঁতে
টিকা দিএ। সিহঁতৰ কেৱে কেৱে জতি আচৰিত
ৰূপে বলিয়া হই, অৰ্থাত জাব হই সি মানুহৰ সজ
এৰি বাঘৰ দৰে ফুৰে হেতুকে সেই বলিয়া হো-
আকে “বাঘ হোআ” বোলে। আদিতে তাক
এই ৰোগে ধৰে সি আপোনাৰ চুলি উখালি কা-
নৰ অলঙ্কাৰবোৰ আজুৰি কান চিঙ্গে। এনেকৈ
বলিয়া হৈ দহ পোন্ধৰ দিন মানলৈহে থাকে।
গাৰোইতে কঁপালত কিবা দৰৰ দিয়াৰগুনে এনে
হই বুলি কই, কিন্তু অনুমান হই সদাই মদ খাই
মন্তলিয়া হোআৰ নিমিত্তে এনে হই। ✱

*The ORUNODOI, Printed and Published monthly
at the Sibsaigor Mission Press, by G. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.*

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোআ।

মো° গিবসাগৰ, জুন ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° ১ক।

নম্বৰ ৩।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1847.

NO. 6.

অনেক দেশৰ সন্ধান।

General Intelligence.

মেই মাহৰ ১ তাৰিখত এজন সাহাৰে সুন্দৰ-বনত চিকাৰ কৰি এটা বৰ মৰলি সাপ বন্দুকৰে মাৰিলে। পাচে কলিকতালৈ সাপটো নিলত সকলো মানুহ চাবলৈ ওলাল। তাত্বে এজন মানুহে কটাৰিৰে ডাৰ পেট কালিলত এটা বৰা গা-হৰি পুৰে ওলাল। কি কপে এইমান ডাঙ্গৰ বন্ধ গিলিলে, তাত সকলো বিস্ময় হল। সাপটো দিহলে ১১ হাত, বেৰে এহাত মাথোন।

২৫ মেই তাৰিখত কামজি কাৱাজি নামে এখান জাহাজ কলিকতা এৰি সাগৰলৈ জাওতে জাহাজৰ আগ কালে ডিঙৰত জুই লাগিল। তাত্বে লক্ষৰ কুলিক মাতিলত কেৱে নাহে; আৰু পানি তোলা পাত্ৰ সকলো লুকুআ হল। তথাপি সূমেৰে পানি তুলি জুই নুমালে, পাচে তলত বিচাৰি জুই ভৰোআ এটা পাত্ৰ আৰু ডাৰ ওপৰত মৰাপাট কটা কাপৰ আদিকৰি দমাই ধোআ দেখিলে। তাত্বে জাহাজৰ গৰাকিএ জানিলে, লক্ষৰে জুই লগাই দিলে; সিহঁতে মাহ চা-বেকৰ ধন আগেয়ে লৈছিল; জাহাজ পোৰা হোআ হলে, সিহঁতৰ লগত জোআ জাহাজ এখানত উঠি থকা পৰাত সিহঁতৰ জগৰ কেৱে নে জানিলেহেঁতেন।

ননুচাই নামে কলিকতাৰ এটা মানুহে আপোন ভিৰোভাই সৈতে ঘাঁহ কাটিবলৈ গলত পৈএক বৈশ্বন্বকে দন্দ লাগি কাচিৰে সৈতে ডাইক কাটি এখা মৰা কৰি ডাইৰ কোলাত থকা পিৱাহ ধোআ লৰাক বধ কৰিলে। ডাৰ হাত সাৰি ঘৰলৈ গৈ ভিৰোভাও পাচ দিনা মৰিল। পাচে সেই

মানুহক ধৰি আনি সদৰ কৌজদাৰিত দোখ লোট কৰাত কাঁচি দিবলৈ আগা হ'ল।

মাম্বৰাজ নগৰত থকা মুনচিৱা নামে ১০।১২ বছৰিৱা এজনিক চোআলি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মলবৰ মনেৰে পাদুৰি সাহাৰৰ ঘৰলৈ গৈ থাকিল। পাচে বাপেক মাকে মান্তি ন হৈ জিএকক পুনৰ পাৰলৈ বিচাৰ কৰাত আৰ্জি কৰিলে। তাত্বে বিচাৰ পত্তিএ সকলোকে মান্তি অনাই চোআলিৰ কিমান বয়স, আৰু কি কাৰনে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লই, তাকে সোধোতে সেই চোআলিৰ ককায়েক-কে ডাইৰ ওপৰত জাঁপ মাৰি তিৰিত ধৰি আ-টাইৰে আগতে বধ কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে ডাইক সূমেৰে একআই নিগোচৰ ভানিবৰ নিমিত্তে মেই মাহৰ ৩ তাৰিখলৈ বাধি ধলে। সেই দিনা বিচাৰ পত্তিএ আৰুও তজবিত কৰি চোআলিৰ বুধিৰ বয়স হোআ জেন জানি পাদুৰিৰ ঘৰতে বা বাপেকৰ ঘৰতে চোআলিৰ মন ধুটিএ-ৰে থাকিবলৈ আগা কৰিলে।

খেহে সৈতে মিল কৰাত ইংৰাজিএ কান্ধন নগৰত অহা জোআ কৰি থাকিব পাৰে, খেহবিলাকে এই নিয়ম কৰিলে; কিন্তু পাচে কুলল কপে অহা জোআ কৰিব নি দিলে। তাত্বে ইংৰাজ-মাৰ্জুলি থকা চেৰ জন ডেবিত সাহাৰে ডিনি থন জাহাজ আৰু অনেক সেনাবোৰক লগত লৈ কান্ধন নদীৰ মুখলৈ গৈ আটাইবোৰ কোঁঠ জুখ কৰিলে; আৰু ৮২৭ বৰ টোপ কাৰ্হি লৈ বন্ধ কৰিলে। পাচে খেহবিলাকে উচিত কপে নিয়ম পালন কৰিবলৈ কথা বাতিলত আৰুও মি কৰা হ'ল।

বৰ্নিৰ উপদিবৰ ওচৰত থকা লাবোআন

মাকুলিত ৮ ভিচেস্থত নিবাস করিবলৈ মহা খুজিলে। সেই সকলো সাধিব কথা সুনি বিচাৰ বানিব নিচান পুতি ধলে; আৰু বনিয় দেসৰ পতিএ এই বছৰ ২০ মার্চত তাক দুপি বুলি আনি আধিকারবিলাকে সৈতে কথা হৈ নিয়ম থিব ফাঁচি দিয়াৰ হুকুম কৰিলে। দণ্ডৰ আগ্য সুনি- কৰিলে। কিন্তু চাই বৰ ভাল নহই, আৰু দু- লত সি সকলোকে সৈ কাহিলে। জন সাহাবৰ জব হৈ তাতে মৰিল।

জোআ বছৰৰ আগষ্ট মা- হৰ ইংৰাজি দেসৰ চেস্ত২ কিলদ নগৰত কোনো লোকে কিহবাৰ হাব মজ্জ পাই মেৰ চাগৰ বুলি জানিলে, কিন্তু বিচাৰি চাই মানুহৰ মূৰৰ খোলা, আৰু চোলা, চেলা, গামোচা আদি কৰি কাপৰো পালে। গামোচাত জ. ক. এই দুটি আখৰ লিখা আছিল। পাচে সকলো মা- নুহে বাজা সুনি চাবলৈ আহি, এজনিত্তিৰোতাই বোলে, জৰ্জ কলিচ নামেৰে এজন মোৰ চিনাকি মানুহৰ এই গামোচা মই চিনোঁ। তাতে বিচাৰ পতিএ অন্য অন্য লোকক অনাই সুধিলত এজন মানুহে কথাবে এই প্ৰমান দিলে; ১৮৪৫ বছৰ ৭ ভিচেস্থ হাতি জন প্লাতচ

A Drop of Water as seen through a large Microscope.

এটোপা নিৰ্মল পানিৰ ভিতৰত থকা জন্তুৰ নক্চা।

আৰু জৰ্জ কলিচ থকা পহু মৰাৰ ঘৰৰ ওচৰত জাঁওতে দুই কোবৰ মাত সুনিলোঁ, পাচে কোনো মৰা মানুহৰ দৰে কেঁকনি সুনিলোঁ। তাতে ভই পাই মোৰ ঘৰলৈ গৈ তিবোতাক কলোঁ, প্লাতচৰ ঘৰত কোনোবা মানুহক বধ কৰা গম পাই আহি- চোঁ। পাচে ভনি আৰু তিবোতাক লগত লৈ আৰুও সেই ঘৰলৈ গৈ দুআৰ মৰা পালোঁ। তাতে প্লাতচত সুধিলোঁ, তুমি কি কৰিচা? তোমাৰ লগত কোন আচ? সি কলে, কেও নাই; কটিকা খাই মোৰ মূৰ বিসাইচে, সেই দেখি সুবলৈ ধৰি- চোঁ। তাতে আমি কলোঁ, দুআৰ মেলিলে পানি আনি দিয় কিন্তু সি দুআৰ বে মেলিলে। তাৰ কিছুমানৰ পাচে সি আপুনি ওলাই আন ঘৰত সোমাই আৰু লি কাটিচে বুলি ভেজু ধুবলৈ পানি

আটাই পানিৰ ভিতৰত সৰু সৰু অনেক জন্তু আছে; চকুৰে মনিব নোআৰে, ওচৰত দেখা দুৰি- নেৰে সৈতে দেখিব পাৰে। এজন গিয়ানবন্তে এই দৰে এটোপা পানি চাই ওপৰৰ নক্চাৰ জন্তু- বিলাক দেখিলে। ইয়াৰে আমি জানিচোঁ, ব্ৰাঙ্কন মহন্ত আদি কৰি প্ৰিথিবিৰ সকলো মানুহে পানিৰ লগতে এনে জন্তু লাখ লাখ খাই আছে।

ইউৰপৰ মাজত ১০। ১২ বছৰ মূৰত একাল হৈ হৈ থাকে, আৰু ৫৪ চৌৱন বছৰ মানত বৰ দুৰ্ভিখা হই। এইবিলাক সঁকত একাল হৈছিল; ১৭৬২—১৭৭২—১৭৯৩ বৰ একাল—১৮০৪ ১৮১৫—১৮২৫—১৮৩৬—১৮৪৭ বৰ একাল।

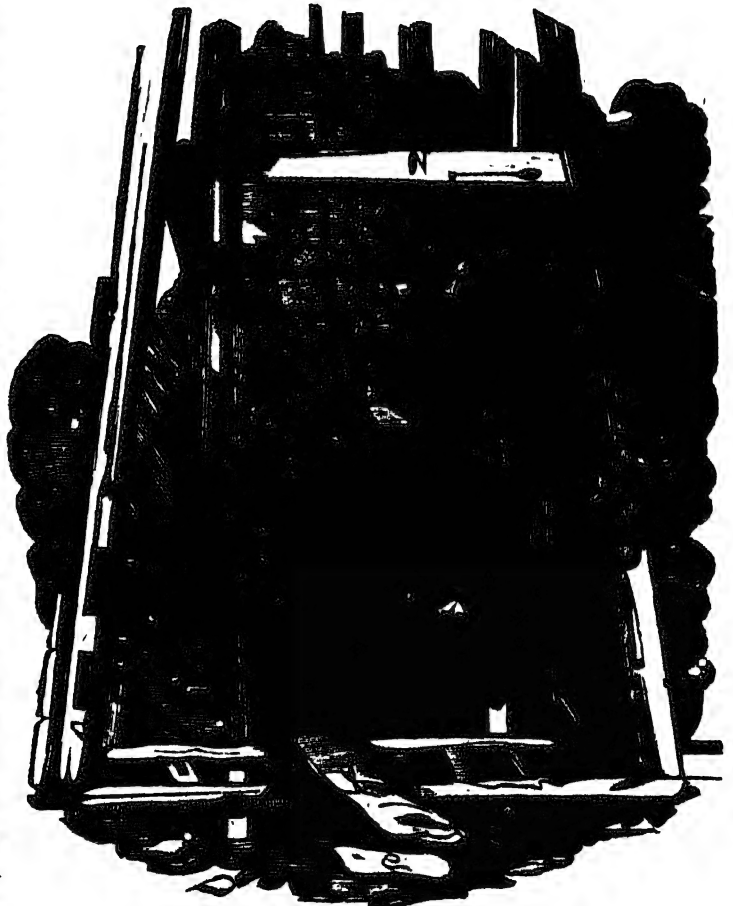
আয়বলগ দেসৰ বাৰিণ্ডন গাঁৱত কেব্ৰোজা- বি ২২ তাৰিখত কেভেৰিন কগান নামেৰে এজ-

নি মানুহে ২০ বছৰ হোআ এক বৃৰি ডিবোডাৰ ঘৰ আৰু মাটি এপুৰা মান পাবৰ এসাবে সেই বৃৰি জনিৰ মূৰ ভাঙি মৰা ন ঘৰৰ ভিতৰত থৈ দৃশ্যৰ বান্ধি এৰি গল। পাচে অধিকাৰবিলাকে বাত্ৰা সুনি ভাইক আগলৈ অনাই সোধ পাচ কৰি কাঁচি দিবৰ আগ্যা কৰিলে।

ইউৰপত থকা যিহুদিবিলাকৰ সংখ্যা; ইতালি দেশত ৫০,০০০; জৰ্মানি দেশত ৮০,০০০; ইংলণ্ডত ৩০,০০০; দেম্মাৰ্ক আৰু চুইডেন দেশত ৫,০০০; কচিয়া দেশত ৬০,০০০; পোলণ্ড দেশত ১৫,০০,০০০; হজ্জাৰি দেশত ১,৬০,০০০; ভুৰুক দেশৰ ইউৰপিয়া ভাগত ৩,০০,০০০; ইউৰপৰ আন আন দেশত ১০,০০,০০০; সৰ্বমুঠে ৩১.৮৫,০০০।

ইংলণ্ড দেশৰ বাৰঞ্চ-লি গাঁৱৰ ওচৰত ৬ মাৰ্চৰ তিনি পৰ বেলাত নাগ মাটি খন এটা গাঁতত বিসম বায়ু গোটে খাই অকস্মিতে জুই লাগি গাঁতৰ মুখৰ পৰা সিল, কাচ আদি কৰি অনেক বস্তু তিনি চাৰি কুৰি হাত ওপৰলৈকে উৰাই নিলে। ভিতৰত ২৫ মানুহে কামকৰি আছিল, সেই সবদ সুনি গাঁৱৰ পৰা বহু মানুহ লবি আহি ভলভ থকা মানুহৰ মাক ভনীকে কান্দিকাটি বহু হুৰা সুৰা কৰিলে। জেতিয়া গাঁতৰ পৰা ধূঁআ অলপ গুচিল, তেতিয়া কোনো মানুহে নামি সোমাই ভলভ থকা আধা মৰা মানুহৰ বৰ কন্দা কটা সুনিলে। পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে ভুলি উলিয়াই যা ন লগাটৈ ভা-

লে থকা ১০ টা মাখন পালে। ভিন ভিনৰ ভিতৰত ৬৬ মানুহ পালে; কেতবোৰ ডোখৰডোখৰ হৈ গল, কেতবোৰ সিল পৰি মৰিল, কেতবোৰ জুইৰে আধা পোৰা হল, কেতবোৰ অলপকৈ পোৰাত কলা হৈ চকু মেলি থকাতে মৰিল; আৰু কেতবোৰ আপোনাৰ পৰিয়ালে চিনিৰ নো-অৰা হল। পাচে জিবোৰ ভলভ থাকিল ক্ৰমে উলিয়ালে, ভিনটা মাখন মাটি এ চকাত বিচাৰি নে পালে। মুঠে গ্ৰাই ৮০ চাৰি কুৰি মৰিল। সেই গাঁত ৫৬৬ হাত দ; এটাৰ মান বেদিৰ বাট বহল; তাৰ পৰা ভালেমান বছৰ নাগ মাটি খনি উলিয়াই আছিল; আৰু বহু পানি সিঁচি ভুলি থাকে।

Explosion of a Colliery near Balesley, March 6, 1847.

আয়বলগুৰ পৰা ৭ দিনৰ ভিতৰত ৫০,০০০ পঞ্চাশ হেজাৰ মানুহ সাগৰৰ সূঁতি পাৰ হৈ লি-বৰপুল নগৰত সোমালহি।

উজ্বাৰিত্তন গাঁৱত আয়বিত মানুহ এজনে বৰকৈ কান্দি মাগন কৰাত গাঁও বুৰাই তাৰ কথা লোধ পোচ কৰি তাৰ হাতত চাবনৰ লাক এটা দেখি লবলৈ ধৰাত সি কাকুতি কৰি বুলিলে, মই বৰ দুখিয়া হলেও গা কাপৰ নিকা কৰি বাধিবলৈ চাবন নো হোআটক থাকিব নোআ-বোঁ। কিন্তু গাঁও বুৰাই তাৰ কথা নু সুনি চাবন লৈ, কটাৰিহে ফালিলত ১০ টকা সোন ওলাল।

ইংলণ্ডৰ বেৰিচেস্তাৰ্ছ গাঁৱৰ জন কষ্টৰ না-মে মানুহে ১৮ বছৰিয়া চোআলি লৈ বিয়া কৰি-লে। তাৰ ২১ দিনৰ পাচে সি অকস্মিতে মৰিলত পুতি মৈদাম বান্ধিলে। মাহ চাৰেকৰ পাচে গাঁ-ৱৰ মানুহে তাৰ কথা কোআ কুই কৰি কোনোএ বিহ খুআই মৰা বুলি সন্মুখী কৰিলে। তাতে বিচাৰ কৰ্ত্তাই মৰা স খানি উলিয়াই ডক্তৰৰ হা-তত দিয়াত ডক্তৰে বিচাৰি পেটত বিহ পোআ হল। পাচে লাখিৰ কথা সুনি এই সকলো কথা খিৰ হল; ১৭ নৱেম্বৰৰ দিনত সেই ভিবোডাই খানাত দিবলৈ দুটা পখৰাই পগালে। গধূলি পৈএক আহিলত তাইৰ ককায়েকে লৈতে তিন-টাই খাবলৈ বহিলত, এটা পখৰাই পৈএকক দিলে, সেম থকাটো ককায়েকে লৈতে বাঁটি খালে। পৈএকে আপোনাৰ জেঠৈএকক পখ-ৰাই একাল দিবলৈ ধৰাত ভিবোডাই দিব নি দিলে। খোআৰ পাচে সেই মানুহৰ পেট বৰকৈ পুৰি বঁভিয়াই থাকি পাচ দিনা মৰিল। মাউৰে খৰিচে বুলি পুতি খলে; কিন্তু তাৰ বাঁতি পেলা-লত কেতবোৰ কুকুৰাই খাই পৰি মৰি গল। মাৰ্চ মাহৰ ২৭ তাৰিখত লোধ কৰি বাৰে জন চাঙ্গিচৰ যোআৰাই ভিবোডা ধৰা পৰিল। বি-চাৰ পতিএ বঙ আগ্যা কৰাত তাই একো ন কৰা নি চিন্তাইক বহি আছিল।

১৭ এপ্ৰিল তাৰিখত সেই মানুহ জনি কাঁচি দিয়া হল। নৌ মৰোঁতে আপোনাৰ মোল লৈ কা-হিলে, আৰু কৈছিলে, মাৰিবৰে পৰা মোৰ পৈব সূতি চকুৰ আগত সদাই থাকে।

তামাখুজি মন্দ গুন তাৰ বিবৰণ।

Injurious Influence of Tobacco upon Life and Health.

ডাক্তৰ ফাঙ্কলিন সাহাৰে পৰিখাৰ যোআ-বাই ছিৰ কৰিচে, জে যঁপাত খাবৰ পাচে সেই হকাৰ পানিৰ ওপৰত জি ভেলৰ নিচিনা সৰ পৰে, সেই ভেল এটা মেকুৰিৰ জিবাতে লগাই দিলে, অলপ মিনিটৰ ভিতৰ তাৰ প্ৰান বন্ধ কৰিব।

মেষ্টৰ বৌডি সাহাৰ পোৰা তামাখুৰ ভেল এটোপা এটা মেকুৰিৰ নাকত আৰু জিবাতে লগাই দিছিলে, তাতে ভেতিয়াই তাই কঁদিয়াই ধৰি, আৰু ঘনকৈ উলাহ লব ধৰিলে; পাঁচ মিনিট মানৰ পাচে মেকুৰি তাইৰ কোসত পৰি মূলে, আৰু মাজে মাজে অলপ অলপ কঁদিয়াই ধৰি আছিল; এক পোআ ঘণ্টামানৰ পাচে তাই আৰাম হল; কিন্তু এটোপা ভেল তাইৰ জিবাতে লগাই দিলতে দুই মিনিটৰ ভিতৰতে তাই মৰিল।

ইংৰাজি ১৮৩৩ সঁকৰ ডিচেম্বৰ মাহত, অন্য অন্য অনেক ডাক্তৰৰ লগতে, কেতিয়াবা আন লোকৰ আগতো, ডাক্তৰ মজি সাহাৰে অনেক মেকুৰি আৰু অন্য জন্তুবিলাকৰ ওপৰতো তামা-খুৰ ভেলেৰে পৰিখা কৰি চাইছিলে।

প্ৰথম পৰিখা। এটোপা ভেল এজনি ডাক্তৰ মেকুৰিৰ জিবাতে বঁহিলতে, ভেতিয়াই তাই বৰ-কৈ এটাহ পাৰি কান্দিবলৈ আৰু মুখত অনেক কেন উলিয়াবলৈ ধৰিলে। এক মিনিটতে বৰকৈ চকু মেলিলে, আৰু ঘনকৈ উলা লবলৈ ধৰিলে ২। মিনিট মানতে বঁভিয়ালে আৰু গাত ভত নাইকি-য়া মন্তোআলৰ দৰে ঢলজ পলজ কৰি পৰিব লগা হল। ৪ মিনিট মানতে মল ডিৱাগ কৰিলে, আৰু ঘোৰ ঘোৰনিৰ মাত বৰ ডাৰি হল। ৫ মিনিট মানতে বঁভিয়াবলৈ কাঁৰাৰ কৰিলে। ৭ মিনিট মানত উলাহ অলপ ভাল আছিল। ভেতি-য়া ডাক্তৰ কৈ এটোপা তাইৰ জিবাতে বঁহি দিলে, আৰু অলপতে তাইৰ চকু বন্ধ মাতো বন্ধ হল: আৰু উলাহো বন্ধ হল। তাৰ এক মিনিট মানতে কান ভালিলে ৩। মিনিট মানতে মাটিত পৰি নিচইকৈ মৰিল।

দুতিয় পৰিখা। বৰনিয়া এটা মেকুৰিৰ জি

বাত্তে, এই তেলৰ তিনি টোপামান হাঁহি দিলে
ভাত্তে খন্তেকৰ ভিতৰত চকুৰ মনি দুটা কুলি গল,
আৰু উলাহ টান হ'ল আৰু বলিয়াৰ দৰে কপিয়া
কপি কৰিবলৈ ধৰিলে, পাচে দুটামান ঘোৰ পাক
মাৰি মাটিত পৰি, নেজ ভৰি টানিবলৈ ধৰি ২।)
মিনিট মানৰ ভিতৰতে মৰিল।

ত্ৰিতীয় পৰিখা। ডাক্তৰৰ বেজিৰ আগত, ডা-
মাধুৰ তেল অলপ লগাই এটা নিগনিৰ নাকত
বেজিৰে বিন্ধি সুমুয়াই দিছিল, তাতে নিগনিএ
অনেক জাভনা পাই চই মিনিটৰ ভিতৰত মৰিল।

চতুৰ্থ পৰিখা। দুই টোপা ডামাধুৰ তেল
এটা কেৰকেটআৰ জিৰাত হাঁহি দিয়া হৈছিল,
এই পসু এনে বলি জে তাৰ জিৰাত দূৰৰ দিব-
লৈকো ভত নি দি চিল; খন্তেকৰ ভিতৰত তাৰ
সকল মৰিল কমপাবলৈ ধৰিলে, আৰু এক মিনি-
টৰ ভিতৰত তাৰ মিত্তা হ'ল।

এই ওপৰে লিখা কথাবিলাকৰ পৰা আৰু
অন্য অন্য পৰিখাৰ পৰা জি সকল লিখিবলৈ অৱ-
সায় নাই, দেখা গৈছে জে সকলো সাক আৰু জি-
নৰ মাজত খোজাতে হওক, নাইবা ঘান লোজা-
তে হওক, জি আমালৈ অধিক বইগুন কৰা আৰু
ঘিন লগোআ হই, সেই বস্তুৰ মাজত ডামাধু
এটা।

সুনা গৈছে জে ডামাধু পানি ঘোঁৰাৰ বেমাৰ
আৰামৰ কাৰন খুজালত সেই ঘোঁৰা মৰিছে।
আৰু ডামাধুৰ পানি দি ঘা লগা ঠাইৰ পোক
মাৰিবলৈ ধুন্মালতে কেতবোৰ জন্তু মৰিছে। কো-
নো চহা মানুহে এই দৰে এটা দামুৰি পোআলি
অলপতে মাৰিছে।

মুৰত কিবা ঘা লাগিলত এজনি তিবোতা মা-
নুহে তাইৰ লৰাইন্তৰ মূৰতে ডামাধু আৰু নব-
নিতৰে এটা মলম কৰি দিছিল তাৰেই অলপ-
তে সিহঁতৰ মূৰ ফুৰাবলৈ ধৰিলে। আৰু বঁড়িয়াই
পেলাই অচেতন হৈ পৰিল, আৰু বৰকৈ ছাম
ওলাবলৈ ধৰিলে।

এজন জুৰা মানুহে গৰম পানিতে হাঁপাত পে-
লাই দি কেনেবাকৈ তাৰ ভাপতে উলাহ লোজাতে
বৰকৈ নৰিয়া পৰিছিল। এজন ডাক্তৰে কৈছিল
জে ডামাধুৰ পানি অলপ মান পৰলৈকে লৰাই

খাতীতে ঠেঙৰ বৰ বৈগুন হৈছিল আৰু বঁড়ি-
য়াইছিল।

ওপৰে লিখা আটাইবিলাকৰ দোআৰাই দে-
খা জাই, জে সাকৰ মাজত ডামাধু এটা বৰ বিন,
নিৰবিলাকৰ সক্তি হানি কৰে, দুৰ্বল কৰে, আৰু
গিয়ানৰ হানি কৰে, আৰু জিৱনবো আন্তৰহাই।
এনে বিনমই বস্তুৰ সদাই বেৱহাৰত আমাৰ সবি-
লৰ বস্তু হ'ব পাৰে নে। সকলোএ অৱসায়ৈ কা-
হিৰ জে জি বস্তু আমাৰ খোজা বস্তুৰ পৰা জি
বল হই তাতকৈও অধিক বল হানি কৰে আৰু
সৰ্ব কপে সৰিলৰ বস্তুৰ হানি কৰে সেই বস্তু আ-
মালৈ কেৱল অনাবসায়ক এনে ন হই, কিন্তু সি
বেমাৰৰ কাৰন, আৰু সোনকালে আমাৰ জিৱ-
নৰ খাই কৰে এনে গুন ডামাধুৰ। সবহকৈ ডা-
মাধু খোজা মানুহে সিহঁতৰ বস্তুৰ লৰ হোআ-
তে সিহঁতেই সাধি দিব পাৰে।

সদাই ডামাধু খোজাৰ পৰা ভালত লিখা লাভ
পোআ জাই। চাখা হাঁপাত খোজাতে হওক, বা
নাচ লোজাতে নাইবা চেলি খোজাতে হওক,
জি কোনো কপে লোকে ডামাধু খাই, সিহঁতে
দুৰ্বল হই, ভাল পেট বিনাই, মূৰ ফুৰাই বা মূৰ
বিনাই, চকু মুখ হালধিয়া পৰে, হাতৰ ভৰিৰ
নিৰবিলাক নিসক্তি হই, পাচে এইবিলাক কঁপ-
নিৰ দোআৰাই প্ৰকাশ পাই।

ডামাধু কাৰো প্ৰয়োজনীয় বস্তু ন হই। আ-
মেৰিকা প্ৰকাশ হোআৰ পূৰ্বে ডামাধু কোনো
দেশত জনা নাইকিছিল, কিন্তু পৰ্তুগিজ লোকে
সেই দেশত থকা কলা লোকৰ মাজত পালে,
আৰু এই দেশলৈকো আনিলে। ইংলণ্ড দেশত
ডামাধু ইমান অগ্ৰ্যাত আছিল, জে দুস বছৰৰ আ-
গেয়ে এটা সাহাৰে আমেৰিকা দেশৰ পৰা ইং-
লণ্ড দেশলৈ ডামাধু আনি, আপোনাৰ বস্তু
খাইছিল, তাতে আপোনাৰ এজনি দানিক আন
কোনো কৰমৰ নিমিত্তে জল আনিবলৈ আগা দি-
লে। সেই দানিএ সাহীবৰ মুখৰ পৰা ওলোআ
ধোআ দেখি, মুখত কুই লাগিছে বুলি ভাবি,
কুই দুমাৰৰ ইচাতে সেই জল ঠেঙৰ মুখত বাকি
দিলে। ডামাধুৰ নাম কোনো লক্ষিত অবিধা-
নে নাইবা লক্ষিত গ্ৰন্থতো পাবলৈ নাই, ইয়াৰ

পৰা প্ৰধান হই যে তোমাৰ অলপ দিনৰ পৰাহে এই ভাৰত বৰ্ণ দেসত জনা হ'ল।

তোমাৰু খোজাৰ পৰা অলপ আপদ নহই, এই সকল কথা পৰিখাৰ দোআৰাই প্ৰধান কৰা হৈছে, আৰু জি সকল মানুহে তোমাৰু খোজা নাই, আৰু জি সকলো ডেকা মানুহ আৰু লৰা-বিলাক ইয়ালৈ জেন মন নি দিব, সিহঁতক গি-ৱাত কৰিবলৈ আমি এই ওপৰে লিখা কথাবিলাক ইংৰাজি ভাষাৰ পৰা উৰ্জমা কৰি অসমি-য়া ভাষাৰে লিখা হ'ল। ইয়াকে খালে একো লাভ নাই কিন্তু কেৱল ধৰ ভগন আৰু সবিলৰ হানি হই। আৰু আটাইতকৈ তোমাৰ বহু মূল্য সময়ৰ লোকচন হই।

সত্য ভক্তিৰ লাভ।

Account of Shadrach, Meshach and Abed-nego.

বাবিল দেসত নিবুখদনেচৰ নামে প্ৰধান বজা আছিল, তেঁৱে আপোনাৰ ৰাজত্ব কালত তিনি কুৰি হাত ওখ চই হাত বহল এনে এটা সোণৰ মূৰ্তি সাজি বাবিল জিলাৰ এক ঠাইত ৰাখিলে, আৰু সেই সোণৰ মূৰ্তিকে সেৱা কৰিবৰ নিমিত্তে জিলাৰ আৰু তেঁওৰ ৰাইজৰ সৰু বৰ সকলো লোকবিলাকক চপাই আনি, বজাৰ আগাৰে এই কথা সুনা গল: হে বৰুৱা ফুকন আদি কৰি লোক সকল, লাৱধানে সুনিবা, জি সময়তে তোমোলাকে সিদ্ধা ভেৰি সিদ্ধ, টম্বক আৰু সকলো বাদ্যৰ সবদ সুনা, সেই বেলাতে লৰাৰ পৰা বুৰালৈকে সকলোএ উবুৰি খাই নিবুখদনেচৰ মহা বজাই জি সোণৰ মূৰ্তি নিৰ্মান কৰিলে তাকে সেৱা কৰিবা; কিন্তু জি কোনোএ সেই মূৰ্তিক সেৱা নকৰে, সেইবিলাকক বজাৰ আগাৰ দৰে জলন্ত জুইৰ গাঁতত পেলোআ জাব।

পাচে জেতিয়া বজাৰ আগাৰ দোআৰাই সেই ৰূপ বাদ্যৰ সবদ সুনা, তেতিয়া বৰুৱা ফুকন আদি কৰি সৰু বৰ সকলোএ উবুৰি হৈ পৰি মহা বজাই সজোআ সুবৰ্ণৰ মূৰ্তিক সেৱা কৰিলে। কিন্তু জিবিলাক সিহঁদি মানুহ বজাই বনত জই কৰি ধৰি নিচিল, জিবিলাকে পৰম ইশ্বৰক শুই কৰে দেখি আন সকলো দেৱতা

ৰা মূৰ্তি সেৱা নকৰে, সেই নিমিত্তে মানুহে হাতেৰে সজা সেই মূৰ্তিৰ আগত সেৱা নকৰিলে; তেনেতে বজাৰ আপোন দেসৰ কোনো কোনো আহি, হে মহা ৰজা চিৰকাল জিওক বুলি এই অপবাদ জনালে বোলে, আপুনি এই আগা কৰিচিল, জি জি মানুহে সিদ্ধা ভেৰি সিদ্ধ তম্বক ইত্যাদি সকলো বাদ্যৰ মাত সুনে তেতিয়া মূৰ্তিৰ আগত পৰি সেৱা কৰিব, আৰু জি কোনোএ সেৱা নকৰে তাকে জলন্ত জুইৰ মাজত পেলোআ; ইব কিন্তু আপুনিএ বাবিল জিলাৰ মাজত অধিকাৰ পাতি খোজা এনে জি চাদুক মিচাক আবেদনিগো এইবিলাক মানুহে, হে মহা ৰজা, তোমাৰ আগাকো নে মানে আৰু সিহঁতে তোমাৰ দেওবিলাককো নজুৱা ভূমি সজা মূৰ্তিকো সেৱা নকৰে।

তেতিয়া ৰজা বৰ খঞ্জেৰে চাদুক মিচাক আৰু আবেদনিগোক আনিবলৈ আগা কৰিলে, পাচে অপবাদ দিয়া লোকে এই মানুহবিলাকক বজাৰ আগলৈ আনিবলৈ তেতিয়া বজাই সুধিলে স্বৰূপে হই নে, হে চাদুক মিচাক আবেদনিগো, তোমোলাকে মোৰ দেওবিলাকক আৰু মই আপুনি নিৰ্মান কৰা জি সোণৰ মূৰ্তিক সেৱা নকৰা নে? তথাপি এতিয়া যদি তোমোলাক জুগুত হৈ বাদ্যৰ মাত সুনি মোৰ মূৰ্তিক সেৱা কৰা, ভাল; যদিহে নকৰা, তেন্তে সেই খেনতে তোমোলাকক জলন্ত অগ্নিৰ মাজত পেলোআ জা, আৰু জি মোৰ হাতৰ পৰা তোমোলাকক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিব এনে কোন ইশ্বৰ আছে? তেতিয়া সেই মানুহবিলাকে ৰজাক উত্তৰ দিলে, হে নিবুখদনেচৰ, তোমাক আমি এই কথাৰ সমিধান দিবলৈ চিত্তা নকৰোঁ। যদি এনে কথা হই, তেন্তে জি ইশ্বৰক আমি নিত্যান্তে সেৱা কৰোঁ, তেঁৱেই তোমাৰ হাতৰ পৰা আৰু জলন্ত অগ্নিৰ লিখাৰ পৰাও আমাক নিস্তাৰ কৰিব। কিন্তু যদি নকৰে, তথাপি আমি তোমাৰ দেওবিলাকক নজুৱা ভূমি ধাপন কৰা জি সুবৰ্ণৰ মূৰ্তি তাকে নু পূজোঁ, ইয়াকে মহা বজাই জানোক।

তেতিয়া ৰজাই চাদুক মিচাক আৰু আবেদনিগোলৈ জাজুলা মাত ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল,

আরু ঠেওৰ মুখৰ আক্ৰিতি গুচিল; সেই কাৰনে ঠেও মানুহবিলাকক কলে বোলে, সামান্য জুইৰ তাপতকৈ আৰু সাত গুনে ভপত কৰোক। আৰু বজাৰ মানুহৰ মাজত জিবোৰ বলে সক্তিএ পুথান এনে মানুহে চাদুক মিচাক আৰু আবেদনিগোক বান্ধি জুইত পেলাবলৈ আগা কৰিলে। তেতিয়া সেই মানুহৰ কাপৰ কানি আৰু সকলো অলঙ্কাৰে সৈতে বান্ধি জুইৰ মাজত পেলালে। আৰু জি জি মানুহে সিবিলাকক বান্ধি জুইত পেলালে, তেতিয়াই সিহঁতক জুইৰ তাপে দাহ কৰিলে, কিয়নো বজাৰ আগা অতি খৰ, আৰু জুইৰ তাপো বৰ টান হৈছিল। কিন্তু চাদুক মিচাক আৰু আবেদনিগো হাতে ভৰিএ বন্ধা হৈ জুইৰ মাজত পৰিল। তেতিয়া বজাই বিস্ময় হৈ অতি বেগে উঠি অধিকাৰবিলাকত কলে, আমি জুইৰ মাজত তিনি জন মানুহক পেলোআ নাই নে? তাতে সিহঁতে কলে, স্বৰূপ মহা বজা। কিন্তু দেখা এতিয়া চাৰি জন মানুহ মুকলি হৈ জুইৰ মাজত ফুৰিবৰ দেখিচোঁ, আৰু চতুৰ্থ জনৰ ৰূপ ইশ্বৰৰ পুত্ৰৰ নিচিনা।

তেতিয়া নিবুখদনচৰ বজাই অগ্নি কুণ্ডৰ ওচৰলৈ আহি কলে, হে সকলোৰে ওপৰ ইশ্বৰৰ সেৱক চাদুক মিচাক আবেদনিগো, ইয়াতলৈ ওলাই আকঁ, তেতিয়া সিবিলাক তিনিও জন জুইৰ মাজত পৰা বাহিৰলৈ আহিল। তাতে কৌঅৰ, অধিকাৰ, সেনাপতি, ৰাজ মন্ত্ৰিবিলাক এই সকলোএ, গোট খাই সেই মানুহ কেইজনক চাই দেখিলে, সিবিলাকৰ ওপৰত জুইৰ একো কেৰামত নাইকি-চিল আৰু সিহঁতৰ চুলি এডালিৰে হানি নহল। তেতিয়া নিবুখদনচৰ বজাই এই কথা কলে বোলে, আপোনাৰ সেৱকবিলাকে সিহঁতৰ ইশ্বৰ

বাজে আৰু কোনো দেৱতাক জেনে সেৱা নকৰে, এই নিমিত্তে জি জনে আপোনাৰ দূত পঠাই বজাৰ আগা সলাই আপোনাৰ সেৱকবিলাকৰ সৰিলক জলন্ত অগ্নিৰ সিংহাৰ পৰা বখ্যা কৰিলে, চাদুক মিচাক আৰু আবেদনিগোৰ সেই ইশ্বৰৰ নাম ধৰা হওক। সেই কাৰন মই আগা কৰিচোঁ, এতিয়াৰ পৰা জি কোনো মানুহে এনে সৰ্বসক্তিৱন্ত ইশ্বৰৰ অৰ্হিতে বেয়া কথা কৰ, তাক ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটি ভাৰ ঘৰকো গোবৰৰ ভেঁটি কৰা জাৰ, কিয়নো কোনো দেৱতাই এই ৰূপ বখ্যা কৰিব নোআৰে। তেতিয়া বজাই সেই লোকক আগতকৈ মৰ্জনা কৰি বাবিল দেশৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিলে।

এই জগতৰ আদিৰে পৰা পৰম ইশ্বৰৰ সেৱকক জগতৰ লোকে নানা দূখ ক্লেশ কৰিচে, আৰু এতিয়াও কোনো কোনো দেশত বজা পূজা আদি কৰি সৰেও সেই দূখ দি আছে, তথাপি প্ৰভুৰ ভকতবিলাকে পৰিজানৰ এলা পাই, আৰু ঠেওৰ দৃঢ় নিশ্চাস কৰি ঠেওৰ সক্তিৰে বলৱন্ত হৈ সকলো অগ্নি সৰক জিনি ইশ্বৰৰ কাৰন আপোনাৰ প্ৰানকে অপ্ৰিয় বুলি এৰি দিচে।

দেখা বন্ধু সকল, দেও পূজা কৰাত পৰম ইশ্বৰৰ কিমান ক্ৰোধ, আৰু কেৱল ঠেওৰ নামত আসুই কৰাত কিমান সন্তোষ হৈ আপোন দূখি সাধু সকলক সকলো দুষ্ট লোকৰ ইচাৰ পৰা নিস্তাৰ কৰে; সেই নিমিত্তে আমি জানিচোঁ, জিবিলাকে পৰম ইশ্বৰক আত্মাৰে আৰু সত্যোৰে ভজি সিবিলাককে পৰম ভকত বোলা জাই, আৰু তেনে ভকতকে নিৰাকাৰ ইশ্বৰে বিচাৰে। কিন্তু কোনো কোনোএ বোলে, আমি কোনো মূৰ্তিক আগত নলৈ কেনেকৈ নিৰাকাৰ ইশ্বৰক ভাবিম; তেন্তে সেইবিলাকক মই সুধিচোঁ, তোমাৰ আপোনাৰ সৰিলৰ ভিতৰত জি জিৱ আত্মা আছে তাৰ কিবা আকাৰ আছে নে? জদি আকাৰ নাই তেন্তে সেই নিৰাকাৰ মনে সৈতে নিৰাকাৰ ইশ্বৰক ভজিবা, কিয়নো ঠেওক বাহিৰ কৰমেৰে ভজিলে তাত স্তুতি নহই, কেৱল আত্মাৰে আৰু সত্যোৰে জি কোনোএ ইশ্বৰত ভক্তি কৰে তাতহে ঠেও সন্তোষ হই।

হাই জগতৰ মাজে কোনো দুখি নাথু
নাহি ধন্য, নাহি মান্য, নাহি কোনো বহু
বজা পুজা সবে ধৰি কৰে কিল মাব
সে সময়ে আসুই কোনো নাহিকে ডাহাৰ।
কাকো কাটে, কাকো মাৰে, কাকো কাঁচিও আছে,
কোনো কোনো নাথু নবক অধিত পেলাই মাৰে;
কিনো দুষ্ট নৰ জাতি নাহিকে মৰম,
মোহ আচৰিয়া থাকে পুতুৰ ধৰম।
ভৰাপিও ভই ন কৰে সত্য ভকত জনে,
বিদ্বানসে থাকে সিতো পুতুৰ চৰনে,
জিতো ভুঞ্জে জগতৰ অতি মহা দুখ
ইশ্বৰৰ ধানে সদা পাব পৰম সুখ।
কিন্তু জিবিলাকে জানি তাতনা কৰিব
নিচয়ে জানিও সিতো নবকে পৰিব,
নৰ্বৰ সান্তিক তাতো ভুঞ্জিব অসেন,
কোটি কোটি কল্প গলেও ব্ৰহ্মৈবক সেস। ন. ল.

অসমিয়া আৰু বজালি মানুহৰ ধৰম এক
হলেও সিহঁতৰ আচাৰ আৰু কৰম এক ন হই,
অসমিয়া আৰু বজালি দুয়ো দেশত সৰহ হিন্দু
আছে; কিন্তু বজালি মানুহে জি জি কৰম কৰি-
লে কুল ভুষ্ট হই, সেইবিলাক অসমিয়াই কৰি
থাকে। এই দেশত ভোমৰ বাহিৰে আন কোনো
কুলিয়াই মাচ বেচিলে জেনেইক নিন্দা হই, আৰু
কুল জাই, তেনেইক বজালি মানুহে আপোন
আপোন জাতিৰ কৰম এৰি, আন জাতিৰ কৰম
কৰি, আপোনাৰ জিৰিকালৈ কাৰ্য্য কৰিলে,
তাৰ জাতি ভুষ্ট হই। জি তাঁতি সেয়ে কেবল
কাপৰ বৰ পাই, জি বাপিত সি মূৰ খুৰাৰ পাই,
জি খোৰা সি কাপৰ খুৰ পাই, এই দৰে তাৰ
সন্ততিবোৰলৈকে চলি থাকে। আৰু ইয়াকে আ-
দি কৰি অনেক অনেক কৰম আছে; কিন্তু অস-
মিয়া মানুহৰ মাজত ভেনে কোনো দত্তৰ নাই,
বুদ্ধন কি কলিঙা কি কোঁচ কি কেওঁট কি ভোম
লকলোএ আপোন আপোন জি কৰম কৰিবলৈ
ইচা জাই তাকে কৰিবলৈ নিষেধ নাই; এই
দত্তৰ বজালি হিন্দুবিলাকৰ দত্তৰতকৈ ভাল। ক.

জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব্দ ১৮৪৭। হিন্দু মংক ১৭৬১।

	সূৰ্য	চান্দ	সিঁহ	মৃগ	মীন	বিশ্ব
ব্ৰহ্মপতি	১	১৮	৫১৩০	৬৫২	১৮	১১৩৫
সূৰ্য	২	১৯	৫১৩৪	৬৫২	১৯	১০১১
মীন	৩	২০	৫১৩৪	৬৫২	২০	১০১৫
মেও	৪	২১	৫১৩৪	৬৫২	২১	১১৩০
সোম	৫	২২	৫১৩৫	৬৫২	২২	০১৩৪
মঙ্গল	৬	২৩	৫১৩৫	৬৫২	২৩	০১৩৪
বুধ	৭	২৪	৫১৩৬	৬৫২	২৪	১০
ব্ৰহ্মপতি	৮	২৫	৫১৩৬	৬৫১	২৫	১১৪৮
সূৰ্য	৯	২৬	৫১৩৭	৬৫১	২৬	২১৩৮
মীন	১০	২৭	৫১৩৭	৬৫১	২৭	৩১০
মেও	১১	২৮	৫১৩৭	৬৫১	২৮	৪১২২
সোম	১২	২৯	৫১৩৮	৬৫১	০	৫১২২
মঙ্গল	১৩	৩০	৫১৩৮	৬৫১	১	৭১৩
বুধ	১৪	৩১	৫১৩৯	৬৫১	২	৭১৫০
ব্ৰহ্মপতি	১৫	৩২	৫১৩৯	৬৫০	৩	৮১২৮
সূৰ্য	১৬	১	৫১২০	৬৫০	৪	৯১৫
মীন	১৭	২	৫১২০	৬৫০	৫	১০১২
মেও	১৮	৩	৫১২১	৬৪৯	৬	১০১৬
সোম	১৯	৪	৫১২১	৬৪৯	৭	১০১৬
মঙ্গল	২০	৫	৫১২২	৬৪৮	৮	১১১০
বুধ	২১	৬	৫১২৩	৬৪৮	৯	০১১০
ব্ৰহ্মপতি	২২	৭	৫১২৩	৬৪৮	১০	০১১০
সূৰ্য	২৩	৮	৫১২৪	৬৪৭	১১	১১১১
মীন	২৪	৯	৫১২৪	৬৪৭	১২	১১৩৮
মেও	২৫	১০	৫১২৫	৬৪৭	১৩	২১০
সোম	২৬	১১	৫১২৫	৬৪৭	১৪	৩১০১
মঙ্গল	২৭	১২	৫১২৬	৬৪৬	১৫	৬১১৭
বুধ	২৮	১৩	৫১২৬	৬৪৬	১৬	৭১৮
ব্ৰহ্মপতি	২৯	১৪	৫১২৭	৬৪৬	১৭	৭১৫৬
সূৰ্য	৩০	১৫	৫১২৭	৬৪৫	১৮	৮১৪২
মীন	৩১	১৬	৫১২৭	৬৪৫	১৯	১১২৯

আমাবাস্যা ১২ দিনৰ ভাটি ৫ ঘণ্টা ৩০ মি-
নিট বজাত হই।

পূৰ্ণিমা ২৮ দিনৰ পূজা ৪।৬ বজাত হই।

২২ ভাৰিখণ্ড কাটাৰি বহু।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোআ।

মোঁ সিবসাগৰ, জুলাই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক।

নম্বৰ ৭।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1847.

NO. 7.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

মাইবলিয়া মোজাৰ মচলমানৰ ২৪ বছৰিয়া ভিৰি আশ্বনিএ জুলাইৰ ১০ দিনতে নেলিয়া খুবৰ দোআৰাই আপুনি ডিঙ্গি কাটি মৰিল। তাইৰ পৈএক আক লৰা চোআলি দুটি আছিল। পাচে পৈএকে জিএকক পাঁচিলে, মাৰক মাতি আন গৈ বুলি, জিএকে গৈ বাত্ৰা কলে, আই মা-টিতে সুই আছে, ভালেমান ভেজ্বেৰে তিতি আছে, মোক নে মাতিলে। পৈএকে চাই দেখিলে, ডিঙ্গি কাটি মৰিল।

নচিৰাবাদ নগৰত বাতিতে চিপাহিএ কপৰ গোদাম বাখি থাকোঁতে ৪ চাবেক ডকাইতে ঘোৰাত উঠি আহি, ৬ জন চিপাহিক বধ কৰি কপৰ চন্দুকবিলাক লুট কৰি নিলে।

১১ জুনৰ গধূলি বেলা বম্বাই নগৰত ফটিকা বেচা এটা মানুহে পিপাৰ পৰা চাৰাপ উলিয়াবলৈ চাকি নিয়াত চাকিৰ জুই ফটিকাত লাগি থাকে পোৰা দি পুৰি সেই মানুহ প্ৰায়ে মৰা হ'ল। যবত আক তিনি কুৰি মান ফটিকাৰ পিপা থকাতে সেইবোৰতো ক্ৰমে জুই লাগি বৰ টোপৰ দৰে গিৰিজ গিৰিজ সবদেৰে জুই উঠিবলৈ ধৰিলে। সেই যব পুৰিলত দুই লাখ নাম হোআ আলহি বৰ যব ওচৰতে থকাতে ভাতো লাগি পুৰিলে; আক অন্য অন্য ডাঙ্গৰ বেপাৰি যবো পুৰিলে। কাপৰ বেচা এটা সদাগৰৰ ২,৫০,০০০ টকাৰ বস্ত্ৰ নষ্ট হ'ল; আক হেলা গোলা লাগিলত ভাল বস্ত্ৰ অনেক মানুহে লুট কৰি নিলে।

হৰ্কাৰ নামে কলিকতাৰ এখান সমাচাৰ পত্ৰত

সেই মাহৰ ৮ তাৰিখত লিখিছে, জাহাজৰ কাম কৰা এটা গোৰা লোকে লাল বজাৰৰ এক দোকানৰ যবত চাৰাপ কিনি খাই মতলিয়া হৈ গৰ খাটৈত পৰি মৰিল।

৩ জুলাইত কলিকতা নগৰৰ হিউএট নামে এজন বিবি সাহাৰে বিচাৰ পতিৰ আগলৈ এই নালিচ কৰিলে। তাইৰ পৈএক আগেয়ে ভাল মানুহ আছিল, কিন্তু তিনি মাহ মানৰ পৰা সবহকৈ ফটিকা খাবলৈ ধৰি বলিয়াৰ নিচিনা হ'ল। এক বাতিত খাটৰ পৰা পৰি কিছু দূখ পাই সাৰ পোআত আপোনাৰ ভিবোতাক ধৰি কলে, কো-নোবা মানুহ ভিডবৰ পৰা দূআৰে ওলাই গ'ল, তাৰ নাও মোত কৰি, এই কথা বোলাত বিবিএ কলে কেও নাই কিয়া; তাত লি তাইৰ নেলু টিপা মাৰি এখা মৰা কৰিলে। বিচাৰ পতিএ লোধ পোচ কৰি সেই মানুহ সুবাৰ পৰা বলিয়া হোআ জানি হস্পিটালত বাখিবলৈ আগা কৰিলে।

মান দেশৰ বাণ্‌গুন নগৰত এজন সদাগৰ মগ-লে কপ লুকাই নিলে বুলি জানি অধিকাৰে তাক ধৰি কোৰাই সান্ত্বি কৰিলে। পাচে নচিৰালি নামে এজনৰ হাতত সেই ধন দিলোঁ বুলিলত অধিকাৰে তাকো ধৰি অনেক সান্ত্বি কৰি বন্দিকৈ ধৈ-চে। মগল আদি ভাত থকা অনেক বিদেশি লোকে চান্দা কৰি ভেঁটি দিবৰ নিমিত্তে ১৫,০০০ টকা গোটাৰি নচিৰালিক মুকলি কৰিবলৈ আক সেই অধিকাৰক গুচাবলৈ পত্ৰে লৈকে নিবেদন কৰি বাজ নগৰলৈ টকা দি পঠাইচে।

কমনদোৰ লাপিএৰ নামে এজন কাফি সাহাৰে দুখান জাহাজ লগত লৈ কোচিন চিন দৈমলৈ গৈ কোনো কাফি পাদুৰিক দূখ দিবৰ কাৰনে সেই

দেৱৰ বজাই সৈতে কঁজিয়া লাগি তেঁওৰ ৫ খন জাহাজ গুলিয়াই নষ্ট কৰিলে, আৰু ১০০০ এইজাৰ মান মানুহক মাৰিলে।

টুইন নামে এখান ইণ্ডিয়ান ভাপ জাহাজ ১,৮০,০০০ টকাৰ দাম হোআ বৰ ১১১৫ চিচা আৰু ৬০ জন জাতি লৈ ফেব্রুৱাৰি ২ তাৰিখত হাবানা নগৰ এৰি গল। পাচে তিন দিন ভাৱৰ হুলত ভৰা আদি নে দেখাত কোন চাই পালোঁহি ইয়াক নে জানি ১২ ফেব্রুৱাৰি পুঁঅভিয়া নিসাত আলাক্ৰানি মাৰুজিত খুন্দা খাই লাগি জাহাজ ভাগি গল। জাতিৰ ৩০ জন মৰিল, আৰু জাহাজৰ বনুআ ৪০ মৰিল; মুঠে ৮০ মানুহ মৰু নাৱত উঠি থকা পালে।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত ইণ্ডিয়ান দেশৰ লোকে ফটিকা কৰি বেচি, মুঠে ২,৮০,০০,০০০ গালন, অৰ্থাত ৭২,০০,০০০ ট কিনি খালে। তাৰ দাম ১,২২,০০,০০০ টকা; তাক কৰিবলৈ যেহু, আলু আদি কৰি আন্দাজে ৬৮,০০,০০০ মোন খোআ বস্তু হানি হল। ফটিকা নো খোআ হলে সেই বস্তুৰে সৈতে ১০।১২ লাখ দৰিদ্ৰ মানুহক পুহিব পাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু সুৰা খোআত তাৰ একো গুন নাই, পাগল মাখোন হৈ। এখান সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, ইণ্ডিয়ান ৫,০০,০০০ পাঁচ লাখতকৈ অধিক মানুহে ফটিকা চাবাপ সবহকৈ খাই মাজে মাজে বলিয়া হৈ হৈ থাকে।

ইণ্ডিয়ান একলেচ গাঁৱত আইচাক চটন নামে এজন মানুহ আপোন বাপেকৰ বিবাহ চাবলৈ গৈ ফটিকা খাই মত্তলিয়া হল। পাচে ভাপ বন্ধত উঠিবলৈ ধৰি বন্ধৰ তলত পৰাত বন্ধৰ চক্ৰে চেপি সোপা কৰি মাৰিলে।

লণ্ডন নগৰৰ এক দৰ্জিৰ ষৈনিএকে ৪ অনা ধাৰ কৰি ফটিকা কিনিবলৈ ল'ব ল'বাক পাঁচিলে। পাচে তাক খাই বলিয়া হুলত জি এখন কাপৰ জুইৰ ওচৰত সুকাবলৈ আৰি খোআ হৈছিল, তাক চপাবলৈ ধৰাত তাত আৰু আপোনাৰ কাপৰ বস্তো জুই লাগিল। সুমাবলৈ মানুহ নাই কিয়ত তাত পুহি মৰিল।

আমেৰিকা দেশলৈ জোআ তাইবিচ লোকে

আয়ৰলণ্ডৰ দুৰ্ভিক্ষৰ কথা শুনি ডানোআদি, ফেব্রুৱাৰি, মাৰ্চ, এই তিনি মাহৰ ভিতৰত ২০,০০,০০০ একুৰি লাখ টকা আপোন আপোন মিতৰি কুটুম পুহিবলৈ দি দি পঠাইছে।

দুৰ্ভিক্ষৰ কাৰনে আমেৰিকা দেশত নিবাস কৰিবৰ নিমিত্তে ১৪ এপ্ৰিলৰ পৰা তিন দিনৰ ভিতৰত ৩৩ খন জাহাজে অনেক জাতি লৈ গল।

আমেৰিকা দেশৰ ন্যূন নগৰত চান্দা কৰি আয়ৰলণ্ডৰ দুৰ্ভিক্ষৰ নিমিত্তে ১,১০,০০০ টকা ৰূপ জুলি পঠাই দিলে। বসন নগৰৰ পৰাও ফেব্রুৱাৰি মাহত ৫,০০,০০০ পাঁচ লাখ পঠাই দিলে।

কটলণ্ড দেশৰ দুৰ্ভিক্ষৰ কাৰনে বসন নগৰৰ মানুহে ৬০,০০০ ৰূপৰ খোআ বস্তু কিনি জাহাজত ভৰাই সেই দেশলৈ পঠাই দিলে।

ফুঞ্চ দেশৰ হাবৰ নগৰৰ পৰা আমেৰিকা দেশলৈ ডাক নিবৰ নিমিত্তে চাৰি খন ভাপ জাহাজক ফুঞ্চ বজাই দিবলৈ জুকুম কৰিলে। আৰু হাবৰৰ পৰা পাৰি ৰাজ নগৰলৈ ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ অৰ্থাত বিদুলিৰ ডাক পাতিছে।

পৰ্তুগাল দেশৰ চেণ্ড উবেচ নগৰত ১ মেই তাৰিখত ৰাজ দোহিএ সৈতে জুধ কৰি সিহঁতৰ ৩০০ মানুহ মৰিল, ৪০০ মান খুন হল। মহা ৰানিৰ ফলিয়া মৰা খুন হোআ মুঠে ২০০।

চৰ্কাচি লোকে সৈতে ৰুচিয়া সেনাপতিবোৰে বন কৰি সেই চৰ্কাচিৰ মাজত আচেচনি নামে এবিধ মানুহে সৈতে মিল কৰিলে। পাচে সেই আচেচনিবোৰে চল কৰি ৰুচিয়াই সৈতে জুধ কৰিম বুলি চৰ্কাচিৰ সেনাপতি স্যামিলৰ পৰা ১২০০ সেনা খুজিলত ১৩ জানোআৰি ৰাতিত বিশ্বাস ঘাতি হৈ সেই ১২০০ মানুহক মাৰিলে; তথাপি জন চাৰেক পলাই সাৰি স্যামিলক বাজা কলেগৈ। তাতে স্যামিলৰ ফলিয়া হৈ সকলো চৰ্কাচি লোকে গোট খাই ৫০,০০০ হেজাৰ মান হৈ ২৮ জানোআৰি আচেচনি লোকে কোঁচ বান্ধি ধৰা কচাৰান গাঁৱত জুধ কৰি বৰ সৰু লৰা তিৰোতাও ৫,০০০ মানুহ সকলোকে মাৰিলে।

চাল্ভিলো নগৰৰ ওচৰত থকা বৈনাবেষ্টা নামে এখান গাঁৱত আমেৰিকান সেনাপতি জেনৰল

টেইলৰ ৫,৪০০ সেনাই সৈতে থকাচ চান্তিয়ানা নামেৰে মেকচিকোৰ পুৰান সেনাপতি ২০,০০০ বনুআক লগত লৈ জুধ কৰিবলৈ আহিল। তাতে আমেৰিকান সৈন্যক বেৰি ২২ ফেব্ৰুৱাৰিত টেইলৰ সাহাবলৈ এখন পত্ৰ লিখি এই কথা কলে, মোৰ ২০,০০০ একুৰি হেজাৰ সেনাই তোমাক বেৰি ধৰি আছে, তুমি সাৰিব নোআৱা, এই হেজুকে তোমাৰ মানুহ সকল জেন নষ্ট নহই, এই কাৰনে মোৰ হাতত সকলোকে সমৰ্পন কৰা। তাতে টেইলৰ সাহাবে কলে, সমৰ্পন কৰিবলৈ মোৰ দেসাপতিৰ আগ্য নো হোআত মই কৰিব নোআৱোঁ। সেই জৰাৰ পালত চান্তিয়ানাই তাৰে সৈতে দু দিন বৰ জুধ কৰি, সেই ৫,০০০ হেজাৰ মানুহক জিকিৰ নোআৰি ২৩ ফেব্ৰুৱাৰিৰ ৰাতিত আপোনাৰ সৈন্যক লগ লৈ হুকি গল। আমেৰিকা মানুহ ৭০০ মৰা আৰু খুন হোআ আছিল; মেকচিকোৰ মৰা খুন হোআ ১৫০০ পোষ্টেৰ সভকৈ অধিক আছিল।

আমেৰিকাৰ সেনাপতি জেনৰল কুট সাহাবে জাহাজত অনেক সেনাবোৰ লগত লৈ বনলৈ গৈ মেকচিকো দেশৰ খেৰাকুচ নগৰ মাৰ্চৰ ২ তাৰিখত পাই সেই নগৰ আৰু কোঁঠত জুধ কৰিবৰ নিমিত্তে বেৰি ধৰিলে। ২২ তাৰিখত সকলো উপাই জুগুত হ'লত নগৰ কোঁঠ সমৰ্পন কৰিবলৈ পত্ৰ দি পঠালে; তেঁওৰ কথা নু সুনাত দুয়ো ফলিয়া সেনাবোৰে চাই দিন বৰ টোপেৰে গুলিয়াই জুধ কৰিলে। পাচে মেকচিকো হাৰি ২২ মাৰ্চত নগৰ কোঁঠ সকলোকে সোধাই দিলে। সেই জুধত নগৰৰ মানুহ ৫০০ মান মৰিল; আমেৰিকাৰ মৰা আৰু খুন হোআ ৬৩ তিনি কুৰি তিনিটা মাথোন।

মানুহ বেচা কিনা কৰা ডকাইতৰ জাহাজ বিচাৰি বিচাৰি ইণ্ডিয়াৰ ডাপ জাহাজ তিনি খন নয়েম্বৰ মাহৰ ১৮ তাৰিখত আফিকা দেশৰ বনি নদিৰ মুখ পালেগৈ। তাতে থাকোঁতে নদিৰ দুই পাৰে থকা বজাবোৰে সৈতে কখন মখন হৈ ইয়া-কে সুনিলে; সেই বজাবোৰে বন্দি নে বেচে, কিন্তু বনত জি মানুহক ধৰে সিহঁতক মাৰি মজ্জ

জুই দি সিজাই খাই। জাহাজৰ এজন কাপ্তানে সিহঁতৰ বজাত এই কথা সুধিলত বজাই কলে, মক চোআলিৰ মজ্জ লোন জালক দি সিজাই খাবলৈ বৰ সোআদ। এনে আশুৰিক মানুহ পুখি-বিভ চায়ে চায়ে আছে। লাগচ নদিৰ ওচৰত এখন ডকাইতৰ জাহাজ ইণ্ডিয়াৰ কাৰ্হি নিলে। সেই ডকাইতৰ জাহাজত বেচিবলৈ দেশৰ মানুহে ২০০০ দু হেজাৰ বন্দি ধৰি আনি পাচে লাগবত জাহাজ নে পালে। তাতে বেচিব নোআবাত খজ কৰি কিছু দিন স্টাট চাই থাকিল, পাচে খুজাবলৈ বস্ত্ৰ নাটিল দেখি সকলোকে জাৰি লাগবৰ দাঁতিত সুৰবিলাক পিঙ্গ দি থৈ গুচি গল।

উআলাখিয়া দেশত ৰাজ বন্দি আৰু ধৰম সালার গোলাম মুঠে ৬০,০০০ মানুহ মুকলি কৰিলে; সেই দেশৰ অন্য লোকৰ ৪৮,০০০ বন্দি এতিয়াও আছে।

আমেৰিকা মিল দেশত ২৭,৮০,০০০ বন্দি গোলাম আছে; দখিন আমেৰিকাৰ ব্ৰাজিল দেশত ৩০,০০,০০০; দখিন আমেৰিকাৰ আন আন দেশত ৪,০০,০০০; ফুফিৰ তলৰ দেশ-বিলাকত ২,৫০,০০০; ইল্লানিয়াৰ তলে থকা মাজুলি দেশত ৮,০০,০০০; হলণ্ড, দেল্ভাৰ্ক আৰু চুইডেনৰ তল দেশত ১,০০,০০০; মুঠে ৭৩,৩০,০০০। সেই আটাইবিলাক আফিকাৰ আদি ৰালি কলা মানুহ।

ধৰমৰ কথা ৰাজ্য।

Religious Intelligence.

ইণ্ডিয়াৰ দেশৰ সাত্ৰ বিলোআ সমাজ আগৰ বছৰৰ ভিতৰত ১০,১৩,০০০ টকা পোআ হ'ল; আৰু সাত্ৰৰ পুখি ১৪,৪১,০০০ খন চায়ে চায়ে বেচা আৰু দান কৰিলে। কলিকতাত থকা ভাৰ অ'লি সমাজে ২২,০০০ বাইচ হেজাৰ খন পুখি বিলালে। এতিয়া জোআ বছৰত ইণ্ডিয়াৰ দেশৰ সমাজ সাত্ৰ বিলাবৰ নিমিত্তে ১১,৭৪,৪০০ টকা পালে।

ওল্‌লিয়ান মিস্যনেৰি সমাজে জোআ বছৰৰ

ভিতৰত বিদেশি লোকত কিৰ্তন কৰিবলৈ ১১,-
৫৭,৬২০ টকা পালে।

চৰ্চ অৰ্ধাৰ্থ বাজ খৰম মিল্যনেৰি সমাজত
পোআ খন ১১,৬৮,২৭০ টকা।

ই-বাজি দেসৰ বাপ্তিষ্ট মিল্যনেৰি সমাজে
হিন্দুস্থান আৰু আন দেসত সুত বাজো কিৰ্তন
কৰিবলৈ জোআ বচবত ২,২০,০০০ টকা
পালে।

ফুৰা দেসত বাপ্তিষ্ট অৰ্ধাৰ্থ বুৰ পোআ মণ্ড-
লিৰ লোকক অতি দুখ দিএ, অৰ্ধাৰ্থ ২০ কুৰিত-
কৈ সবহ মণ্ডলি লোকে সুৱন কিৰ্তন কৰিবলৈ
গোট খালে মিৰিলাকক খৰি দণ্ড জৰিমনা কৰি-
বলৈ বজাই আগ্যা দিএ। ফুৰা দেসৰ অধিক
মানুহ বোমান কাৰালিক হই, তথাপি আন মত
লোআবিলাকক ভাডনা ন কৰে, কেৱল বুৰ পো-
আ সিল্যক ভাডনা কৰে।

জিচ বচবৰ আগৱে কোনো বাপ্তিষ্ট মিল্য-
নেৰি পাদুৰি লোকে জামেকা মাৰুলিলৈ গৈ
ভাঙে অতি ভাকৰ সিল্য পোআ হল; কিন্তু
এতিয়া বুৰ পোআ মণ্ডলি লোকৰ সখ্যা ৩০,-
০০০ জিচ হেজাৰ হল, ইহুৱৰ বাজ্য এইমান
বাৰ্হি বাৰ্হি গৈচে।

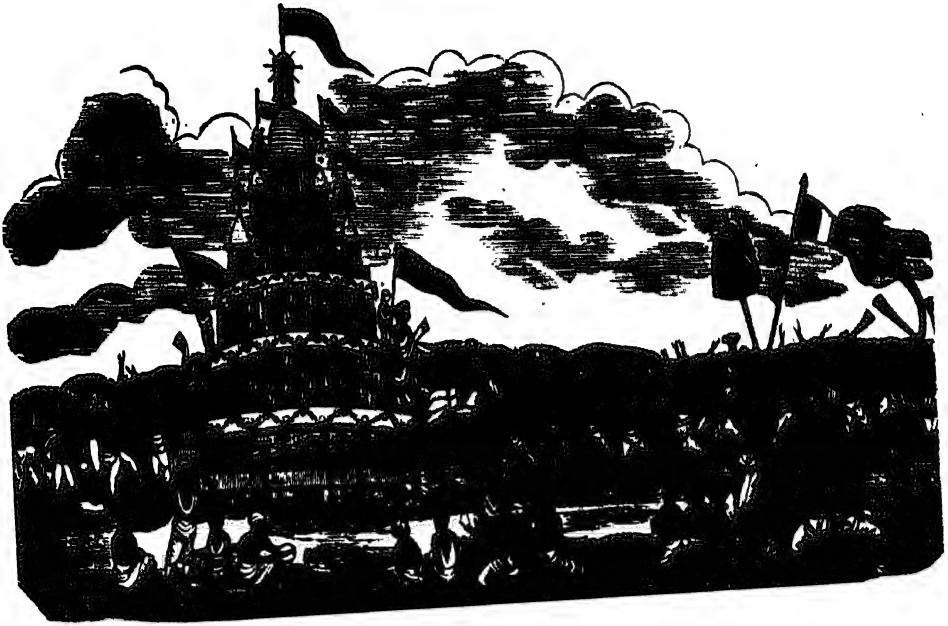
কেবোআৰি মাহত জচোৰ নগৰত ১১ টা
সিল্য বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল। আৰু এপ্ৰিল
মাহতো ৭ টা মানুহক বুৰ দিওআ হল।

আৱহলও আৰু কটলও দেসত দুৰ্ভিখ্য হো-
আৰ কাৰনে, ইংলণ্ড, আমেৰিকা আৰু বজাল
আদি দেসবোৰৰ মৰমিয়াল মানুহবিলাকে সেই
দুৰ্ভিখ্য হোআ দেসৰ লোকবিলাকৰ উপকাৰৰ
নিমিত্তে বেলিএ বেলিএ চান্দা কৰি জি লাখ
লাখ ৰূপ আৰু বাজ মেলেও মৰমকৈ খুআৰৰ
নিমিত্তে জি খৰচ দি দি আছে, তথাপি নিই-
ত্তৰ দেসৰ একাল গুচাই নাই, আৰু খাবলৈ
নে পাই অনেক মানুহ মৰিহে আছে। কোনো
সমাজৰ পত্ৰত লিখিচে বোলে ৫০,০০০ হে-
জাৰ মান মানুহ মৰিল। হাই হাই, এই কথা
সুনি মোৰ মনে বৰ অসন্তোষ পাইচোঁ, কিয়নো
খাবলৈ নে পাই মৰিচে আন একো ৰোগ নাই!

কিন্তু হে ডাই ইহুৱৰ মহিমা প্ৰকাশ হব, নিমি
তেহে হৈচে। মোৰ মনে হলে কেৱল ইহুৱা বিনে
কোনোএ সেই দুখ খণ্ডাব নোআবে; মানুহে
অনেক উপকাৰ কৰিলেও আৰু আসুই হলেও
জদি ইহুৱৰ কোধ হই তেন্তে কোনে সান্ত্ব কৰিব
পাবে? এনে কাৰ সক্তি আছে? ইহুৱা বিনে
কাক সাধ্য নাই জদি ইহুৱৰ ইচা হই তেন্তে
জেনেকৈ ঠেঙ নষ্ট কৰিবৰ মন তেনেকৈএ পাবে,
এনে ঠেঙৰ সক্তি আছে, তথাপি জগতৰ লোকে
ঠেঙলৈ হেলা কৰি ইহুৱাৰ প্ৰেম এৰি আপোনাৰ
মনৰ দৰে কৰম কৰি থাকে, কিন্তু হে বন্ধু লোক
ইহুৱালৈ সদাএ বৰ ভাই আছে। কিয়নো পাপ
আৰু পুণ্য এই দুইব নিমিত্তে জগতৰ লোকৰ
দেস কালত বৰ সন্তাপ আৰু আনন্দ হব।

এই অসম দেসৰ অনেক মানুহ সজিয়া মহন্ত
সকলৰ সিল্য; সেই সিল্যৰ মাজৰ কোনোটোএ
ধৰমৰ কি নিতিৰ কি মৰ্জদাৰ বৰ সৰু বুলি আন
ঠাইলৈ গলে ডাৰ বাপেকৰ গুৰু মহন্তে খৰি নি
অনেক লাভ লখু কৰি ভিজিত কলহ আৰি ডাৰ
লগৰ মানুহেৰে খাব চুবলৈ বাধ্য কৰি এৰিলোঁ
বুলি খুঁটা মাৰে, পাচে অনেক খিনি ধন ডাৰি লৈ
লগ দিএ, এনে দন্তৰ আছিল; বাস্তৱত এনে কথা
আন দেসত নাই, আৰু কল্লানি বাহাদুৰৰ সাসিত
দেসত কেতিয়াও তেনে কৰিব নোআবে, আ-
পোন ইচাবে জি জেনে ধৰম ভাল পাই থাকে
লব পাৰে।

বথ জাত্ৰা ১

The Festival of Jagannath.

জুলাই মাহৰ ১৪ তাৰিখে হিন্দু লোকৰ বথ জাত্ৰাৰ দিন হৈছিল, আৰু সেই দিনত মোকাম সিন্ধাগৰতো জুখন বথ সাজি অনেক মানুহে আলি বাটবোৰত টানি লৈ ফুৰাইছিল।

জগন্নাথৰ কথা কোনো পণ্ডিতবিলাকে কই বোলে, আগৰ জুগত এক সময়ত বালিৰ পুত্ৰ জন্মে পহুঁলৈ সৰু কৰোঁতে অকস্মাত ন জনাকৈ সেই সৰু ক্ৰিষ্ণৰ গাত পৰি মৃত্যু হ'ল। আৰু তেঁওৰ মৰা নটো এজোপা গছৰ তলত এৰিলে; পিচে এজন ধৰ্মি মানুহে সেই হাৰবোৰ বুটলি গোটাটো আনি এটা পেৰাত ভৰাই থলে। বিষ্ণুৰ পৰা কিবা বৰ পাবলৈ ইচ্ছাশূন্য বজাই কাগজটো মনে ভপস্যা কৰিলে, পাচে বিষ্ণুৰ স্বপ্ন আদেশ কৰি সেই বজাক বুলিলে, জগন্নাথৰ মূৰ্তি সাজি ক্ৰিষ্ণৰ হাৰবোৰ সেই মূৰ্তিৰ পেটত সুমুআই ধোআ, ভেহে জি বৰ বিচাৰা ভাকে পাব। সেই মূৰ্তি কোনে সাজিব বজাই সোধাত, বিশ্বকমলৈ নিবেদন কৰিবলৈ আগ্যা পালে। সেই নিবেদন কৰাত বিশ্বকৰ্মে কৰিম বুলিলে, তথাপি কোনোএ জমি ভাৰ ওচৰলৈ জাই মূৰ্তি পূব নো হোআকৈ

এৰিম বুলিলে। ওবেলা দেসৰ এক পৰ্বতৰ টি-জন্ত একে বাতিএ দল সাজিলে, আৰু দলৰ ভিতৰত মূৰ্তি সাজিবলৈ ধৰাত পোন্ধৰে দিনৰ পিচত বজাৰ চাবলৈ বৰ ইচা দেখি সেই ঠাইলৈ গৈছিল; এই হেতুকে মূৰ্তিৰ হাত ভৰি নো হোআকৈ বিশ্বকৰ্মে এৰিলে, কিন্তু বজাই বুদ্ধাক আৰাধনা কৰাত সেই মূৰ্তিৰ হাত ভৰি নো হোআকৈএ বৰ ভপস্যা, আৰু পুস্প-লা হৰ বুলি বুদ্ধাই অন্ধিকাৰ কৰিলে।

মূৰ্তি ধাপনা কৰিবলৈ ইচ্ছাশূন্য বজাই সৰু-লো দেহতাক মাতি আনিলে বুদ্ধা আপুনিএ পুধান পোৰোহিত হৈ সেই মূৰ্তিৰ পূজন পদ্ধতি আৰ্হাত জিৰ আৰু চকু দিলে। ভেটিয়াৰ পৰাহে মূৰ্তিএ বৰ ভপস্যা পালে।

আন কোনো হিন্দু পণ্ডিতবিলাকে জগন্নাথৰ কথা এই কপে বোলে। বহুত কালৰ আগেও ওবেলা দেস খন, সাগৰৰ ফালে কেৱল বনবিয়া পছৰকা বৰ হাবি আছিল, আৰু সেই হাবিৰ মাজত নিল মাধৱৰ দল আৰু মূৰ্তি আছিল, আৰু সেই দল মূৰ্তিৰ ইমান ভয়তৰ মাছাআ বিয়াপি

ଗଲ ଜେ କୋନୋଏ সেই ଟାହିର ଓଚବଲେ ଜାବଲେ
 ମାହ ନ ହଲ । ପାଚତ ଇସ୍ତମୁ ବଜାଇଁ সেই ଆଚ-
 ବିତ ବିଅଇ କଥା ମୁନି সেই କଥା କିମାନ ଚକପ
 ହଇ, ତାକେ ଜାନିବଲେ ଆପୋନାର ଗୁକ ଅତି ସ୍ବ-
 ମିୟା ବୁଝନ ଏକ୍ବନକ୍ ସେଇଁ ନକଲେ କଥା ବୁଝିବ-
 ଲେ ପଠାଇଁ ଦିଲେ । ଜେତିୟା ବୁଝନେ ସେଇଁ ଟାହି
 ପାଲେ ଜେତିୟା ଦଲ ଆକ୍ ମୁର୍ତି ଏକୋ ନେ ଦେଖି
 ବର ବାଲି ସ୍ବାଧୋନ ଦେଖିଲେ, ଏହି କଥା ମୁନି, ଇସ୍ତ-
 ମୁ ବଜାଇଁ ସ୍ବନତ୍ତ ଭାବି ବିଚୁର୍ତି ହେଁ କଲେ ବୋଲେ
 ସେଇଁ ଦେଖିବଲେ ଇଟା କରି ସେଇଁ ଟାହିଲେ ମାନ୍ହ
 ପଠୋଆଡ଼ହେଁ ମୁର୍ତି ଆକ୍ ଦଲ ମୟାପି ହେଁ ଗଲ
 ଏନେ ଭାବି ସେଇଁ ବଜାଇଁ ଭଇଁ ପାହିଁ ଅନେକ ଡପଲ୍ୟା
 କରিলେ, ସେଇଁ କାବନେ ନିଲ ମାଧର ଡୁଝି ହେଁ ଓପବତ୍ତ
 ଲିଖାର ଦସେ ଦଲ, ଆକ୍ ମୁର୍ତି ନଈକ୍ ମାଜିବଲେ
 ସେଇଁ ବଜାକ୍ ଆଗ୍ୟା କରিলେ ।

ବଜାଲି ଦେସତ୍ତ ସମର୍ଥ୍ ଲେକିବିଲାକେ ମଜା ଜଗ-
 ନ୍ନାଥର ଦଲ ଅନେକ ଆଚେ । ବଚି ବଚି ଜଗନ୍ନାଥର
 ପ୍ରଧାନ ଦୁହ ଜାତ୍ରା ହଇ ଅର୍ଥାତ୍, ସ୍ନାନ ଜାତ୍ରା ଆକ୍
 ବନ୍ଧ ଜାତ୍ରା । ପ୍ରଥମତେ ଜଗନ୍ନାଥକ୍ କାପର ସେବାଇଁ ବା-
 ହିବଲେ ଉଲିୟାହିଁ ବୁଝନ ଲୋକେ ମନ୍ତ୍ର ପାଠ କରି,
 ଡେଁଓବ ଓପବତ୍ତ ପାନି ବାକି ଦି ସ୍ନାନ କରାହିଁ, ଆକ୍
 ଅନେକ ଅନେକ ମାନ୍ହବୋବେ ସେବା ପୂଜା କରେ, କି-
 ଯନେ ନିହିତେ ଜାନେ ଜେ ଜିୟାହିଁ ଥାକେତେ ଏହି
 କପ କରି ମିଝୁ ହଲେ ପୁନର୍ବ ଜନମ ନୋ ହୋଆକେ
 ସ୍ବର୍ଗ ଡୋଗ କରବଲେ ପାହିଁ । ସିରାମପୁରତ୍ତ ଜି
 ବନ୍ଧ ଆଚେ ସେଇଁ ବନ୍ଧ ଡେବ କୁରି ହାତଡକେ ଓଥ୍ ଆକ୍
 ସୋଲେଟା ଘିଲା, ଛୁଟା କାଟର ଘୋରା ଆକ୍ ଏକ
 କାଟର ଘୋରା ଗୋଆ ଆଚେ । ସ୍ନାନ କରାବ ୧୬।୧୭
 ଦିନ ମାନବ ପିଚତ୍ତ ଆକ୍ ଓ ଦଲର ପରା ଉଲିୟାହିଁ
 ଜଗନ୍ନାଥ, ଡେଁଓବ ଭାହି ବଲୋବାର୍ ଆକ୍ ନିବିଲାକର
 ଭାନି ମୁଡ଼ୁ ଏହି ତିନି ଜନକ୍ ଜରି ଲଗାହିଁ ବନ୍ଧର
 ଓପବଲେ ଡାନି ପିବାର ଓପବତ୍ତ ବହାହିଁ ଦିଏ;
 ଆକ୍ ନିବିଲାକର ଦୁକାଲେ ମାନ୍ହେ ଡୋଆବେବେ
 ବିଚେ । ପାଚେ ବନ୍ଧବର କହିଁ ଲଗାହିଁ ମାନ୍ହବୋବେ
 ଅନେକ ବାଦା ଡ଼଼଼ ବଜାହିଁ ଆକ୍ ଗିତ୍ତ ମାତ୍ତ ଗାହିଁ,
 ଜୁଇଁ ଜଗନ୍ନାଥ, ଜୁଇଁ ଜଗନ୍ନାଥ ବୁଲି ବାଟେ ବାଟେ ଡାନି
 ନିଏ, ଆକ୍ ବୁଝନବୋବେ କଲ, ଆମ୍, କଠାଲ ଆଦି
 କରି ବନ୍ଧର ପରା ଜୁମ୍ବର ମାଜଲେ ବେଲିଏ ବେଲିଏ
 ପେଲାହିଁ ଦିଏ । ସେଇଁ ବନ୍ଧ ଏନେ ଗେଁ କୋନୋ ଏକ ଟା-

ହିତ ୮ ଆଠ ଦିନ ମାନ ଥାକେ; ସେଇଁ ଆଠ ଦିନର
 ସୁବତ୍ତ ଆକ୍ ଓ ବନ୍ଧ ଏନେ ଆପୋନ ମଠଲେ ଓଡ଼ଡାହିଁ
 ଡାନି ନିଏ, ତାକେ ଉଲଟା ବନ୍ଧ ବୋଲେ ।

ଜଗନ୍ନାଥର ପରା ବହତ୍ତ ପାଣ୍ଡା ଲୋକେ ବଜାଲ
 ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଆଦି ଦେସବୋବତ୍ତ ମନାହିଁ କୁରି ସବେ
 ସବେ ଗେଁ କଥାବେ ବବକେ ମାନ୍ହବୋବକ୍ ଜୁଲାହିଁ ଆକ୍
 ପର କାଲର ଲାର୍ଡକ୍ ଦେଖୁଆହିଁ ନକଲୋବେ ସ୍ବନ ଉଦ-
 ଗାହିଁ ଦିଏ, କିୟନୋ ଜମି ଜାହିଁ ଡେଡେଁ ଜଗନ୍ନାଥତ୍ତ
 ଥକା ପାଣ୍ଡା ଆକ୍ ଆନବିଲାକହେଁ ଲାଡ଼ । ଏହି
 ନିମିତ୍ତେ ସେଇଁ ଦେସବୋବର ପରା ଲବା ଡିବୋଡ଼ା
 ଆଦି କରି ଅନେକ ଅନେକ ହେଜାର ମାନ୍ହେ, ପା-
 ଣ୍ଡାବିଲାକେ କୋଆତ୍ତ ଆକ୍ କେଡ଼ବୋର ଆପୋନ
 ଖୁଚିତ୍ତେ ବଚି ବଚି ଓବେନା ଦେସର ଜଗନ୍ନାଥ ନର୍ମନ
 କରବଲେ ଗେଁ ଥାକେ । ସେଇଁ ଡିର୍ଥ ଜାତ୍ରିବିଲାକର
 ମାଜତ୍ତ ବହତ୍ତ ସାମାନ୍ୟ ଲୋକ୍ ଜାହିଁ, ଆକ୍ ବାଟତ୍ତ ଜା-
 ଓଡେଁ ଆକ୍ ଜଗନ୍ନାଥ ପୋଆତୋ ଅଧିକ୍ ଶବ୍ଦ ଦେଖି
 ନିହିତେ କୋନୋ ସମୟତ୍ତ ଆପୋନାର ଗୁକ୍ ଗାହିଁ ବେ-
 ଚି, ଆକ୍ ଲୋକର ପରା ସବହ୍ ବିରାଜ୍ତ ଦିମ୍ବ ବୁଲି
 କପକୋ ସ୍ବାର କରି ଲେଁ ଜାହିଁ, ପିଚେ ସେଇଁ ଟାହିଁ ପା-
 ଲତ୍ତ ବୁଝନ, ପାଣ୍ଡା ଆକ୍ ଜଗନ୍ନାଥତ୍ତ ଥକା ବେଲ୍ୟା-
 ଲି ଗୋଆଲିବୋର ଆକ୍ ଜିବିଲାକେ ଡିର୍ଥ ଜାତ୍ରି-
 ବିଲାକକ୍ ପୋହେ, ସେଇଁ ନକଲୋବିଲାକେ ଜାତ୍ରି
 ଲୋକର କପ୍ ଆକ୍ ଆନ ଆନ ଦୁବା ବନ୍ତୁ ନକଲେ
 ଚଳକେ କ୍ରେମେ କ୍ରେମେ ଚେପି ଲହିଁ, ଆକ୍ ଉଡ଼ଡି ଡା଼଼଼-
 ତେ ବାଟତ୍ତ ନିହିତର ଡୋଁ, ବାଟି ଆକ୍ ଡାଲ କାପର
 କାନି ଥାକିଲେ ସେଇବୋବକୋ ବେଚି ଆକ୍ ଡିଧା
 ମାଗି ଖୁଜି ଖୁଜି ଖାହିଁ ଜାହିଁ । ପିଚେ ବହତ୍ତ ଦୁଧ
 ପାହିଁ ଦୁଧିୟା ନିଚଲା ହେଁ ଆପୋନ ସବ ବାରି ପାହିଁ
 ଗେଁ । ଆକ୍ କି ଜାନି ଭାର ସବ ବାରି ଆଦି ନକ-
 ଲୋ ଭାଗି ଚିଗି ନଈଁ ହଇ, ତାତେ ବର ସୁମେବେ ସେଇ-
 ବୋର ଡାଲ କରିବ ଲାଗେ, ଆକ୍ ଗୁକ୍ ଗାହିଁ ଆ-
 ଗେଁଏ ବେଚି ଗେଁଗିଲେ ଦେଖି ଆକ୍ ଓ ବିରାଜକେ କପ
 ସ୍ବାର କରି କିନିର ଲାଗେ, ଆକ୍ ନବିଲ ଜମି ଭାଲେ
 ଥାକେ ତଥାପି ସେଇଁ ନକଲ ସ୍ବାର ଆକ୍ ବିରାଜ
 ମୁଜିବଲେ ବହତ୍ତ ଦିନ ଦୁଧ କରିବ ଲାଗେ, କିନ୍ତୁ
 ଜମି ନବିୟା ପରେ ଡେଡେଁ ନିହିତର ପରିସ୍ଥାଳବୋବେ
 ନେଡେଁ ଅତି ଦୁଧ ପାହିଁ । ଆକ୍ ଅନେକ ଅନେକ ଜା-
 ତ୍ରି ଲୋକେ କୋନୋ ବେଲିତ୍ତ ଆପୋନାର ସବଲେ
 ଉଡ଼ଡି ଜାବଲେକୋ ନେ ପାହିଁ, କିୟନୋ ଆମାବ

মাওন মাহত জাই দেখি আক সেই দুই মাহত বদ বৰ টান, সৰহ বৰখুন, বাতি থাকি বৈল ভাল ঠাইকো নে পাই, আক কোনো দিনত লগোনে থাকে, সেই সকলো দুখ পাই দেখি সৰহ মানুহ বাটত মৰে। আক জগন্নাথৰ ওচৰত চাৰিও ফালে সেই দুই মাহত অধিক মৰা স দেখা জাই। কিয়নো মাউৰ, জৰ, আক আন আন ৰোগে ধৰাত মানুহ বহুত মৰে, আক কে-
ৱে নো পোৰে নো পোতে দেখি সেইবোৰক লিয়াল, কুকুৰ, সগুনে খাই থাকে, আক সদাই সেই ঠাইত মানুহৰ মূৰ হাববোৰ চাৰিও ফালে গোট গোট হৈ আছে। কোনো বছৰত জগন্নাথ-
লৈ জোআ ভিৰ্জ জাতিবিলাক ৫০,০০০ পঞ্চাশ হেজাৰ মান উভতি ঘৰ নো পোআকৈএ মৰে। নৰিয়াবিলাক কেতবোৰ বথৰ আগত পৰি সিহঁ-
তৰ ওপৰে দি বথ টানি নিএ দেখি চেপি অকস্মা-
তে মাৰে, আক কোনো লোক একো বেমাৰ নো হোআকৈএ বথৰ ভলত পৰি মৰে, সিহঁতে ভাবে
জে এনে কৰিলে ইস্বৰ ভুট্ট হৈ সিহঁতক অনন্ত
সুখ দিবলৈ একে বেলিএ স্বৰগলৈ দাজি নিএ।

পৰম ইস্বৰে ভুট্ট হবলৈ হিন্দুবিলাকে জগন্না-
থলৈ ইমান সন্মকৈ জাই, কিন্তু ভাত ইস্বৰ
ভুট্ট ন হই কিয়নো পাপ গুচিবৰ কাৰনে জদি
পূজা, বলি দান আদি দখিনা কৰি ভিৰ্জে ভিৰ্জে
ফুৰে, আক আপোন প্ৰানকে ইস্বৰলৈ বলি কৰি
দিএ, তথাপি মানুহৰ অসিমা পাপৰ প্ৰাচিন্ত ন
হই, কিয়নো পাপৰ নিমিতে ইস্বৰে আমাৰ সৰি-
লত দুখ, আক ধন বস্তু হানি কৰিবলৈ আগ্য
দিয়া নাই, আক তেনে কৰম কৰাত ইস্বৰে কাকো
পুন্যবন্ত বুলি নি লিখে; কেৱল অগনন পাপ
জে আমি জন্মৰে পৰা পৰম ইস্বৰৰ বিৰোধে
কৰি তেঁওৰ সন্ত্ৰ ভাও হলোঁ, সেই কাৰন মনস্ত
অতি খেদ কৰি ইস্বৰৰ আগত চকুৰ লোএৰে
পৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে, আক জগতৰ নিমিতে
তেঁও জি আপোন পুত্ৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টক জগ-
তৰ সকলো লোকৰ পাপৰ মহা প্ৰাচিন্ত কৰি-
বলৈ দান কৰিলে, সেই প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি
তেঁওৰ দোআৰাই ইস্বৰত আপোন পাপৰ খেমা
খুজিব লাগে, ভাতহে ইস্বৰ ভুট্ট হৈ আমাৰ

পাপ খেমা কৰিব, তাৰ বাহিৰে আন কোনো
কৰমত বা কোনো আসুইত মানুহৰ পাপৰ খে-
মা হব নোআৰে।

ওপৰত লিখা নকচাত্ জগন্নাথৰ বথ আক
এজুম মানুহৰ এভাগে ফইৰে বথ টনা আক
এভাগে সপখেকে আদি কৰি বাদ্য ভণ্ড বজোআ
আক নিচান ধৰা দেখা জাই। বাটৰ কোমত
পোহাৰিবোৰে বেচা বস্তু আগত লৈ বহি আচে
আক বথৰ পিচত জন চাবেক মানুহে মূৰত পা
চি টল খোজ কাৰ্ছি গৈচে, বথৰ আগত কাঠৰ
ঘোঁৰা আক ঘোঁৰাচোআক দেখা জাই। ১

নানা জাতি মানুহে জি বিতিবে

খাই তাৰ বিবৰন।

Customs of various nations in their Repasts.

মলদিব উপদিপৰ লোকবোৰে অকলে খাই।
কোনোএ দেখে বুলি সিহঁতে ঘৰৰ আত গুপুত ঠা-
ইত মনে মনে খাইগৈ; কিন্তু ফিলিপিন উপদিপৰ
মানুহবোৰে অকলে কেতিয়াও নে খাই, খাবৰ
সময়ত সিহঁতৰ কোনো লগ নে থাকিলে সৰি গৈ
লগ বিচাৰি ফুৰে, আক জিমান কি ভোক নে
লাগোক লগনো হোআকৈ কেতিয়াও নে খাই।

চিন দেশৰ লোক সকলে মানুহক খাবলৈ
মাতিলে জি ঘৰৰ গৰাকি সি কেতিয়াও আগত
নে থাকে। সিহঁতে গাই পতি বাচন ন লৈ সক-
লোৰে মাজত একে খন পাজিত খাবৰ দুৱা ধৈ
তাৰে পৰা সকলোএ হাতি দাঁতৰ হৈতাৰে খাই।

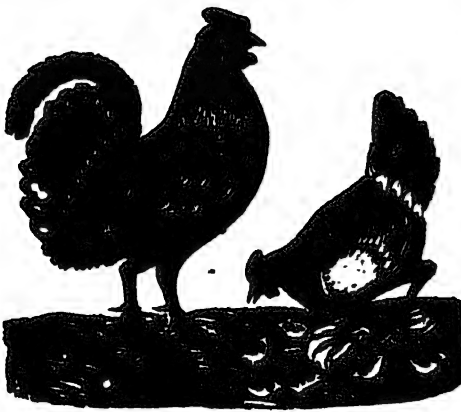
টাহিটি উপদিপৰ মানুহৰ ভিতৰত খাবৰ
সময়ই হলে একে ঘৰৰ সকলোবোৰ পৰিয়াল
বেলেগ হৈ, বাপেক পুতেক মাক জিয়েক গাই
পতি খোআ দুৱা পাচিন্ত লৈ দুহাত ভিনি হাতৰ
আঁতৰত বহি পিটি দি কথা বাকী নো হোআকৈ
মনে মনে খাই।

আমেৰিকাৰ আদি বাসি লোকবিলাকে আল-
হিকহে খাবলৈ জাতি থাকে, কিন্তু আপুনি একো
নো চোএ। কোনো দেশত আলহিবোৰে খাবলৈ
বহিলে গৰাকিএ গিত গাই থাকে। ভাতাৰহঁতে
খুআৰ লাগিলে কান মুচৰে, আক মুখ নে মেলে

মানলৈকে মুচৰি থাকে; পাচে মুখ মেলিলে চাপৰি বজাই নাচে।

কিন্তু কাম্ৰাটকা দেশৰ বিতিহে অতি আচৰিত। সেই দেশিএ কাৰে সৈতে সখি বান্ধিব লাগিলে, সি আনৈএ তাক খাবলৈ মাতে। পাচে ঘৰত জুই ধৰি বৰ ভপত কৰি তাতে দুয়ো নাকটাই সোমাই, তাতে আলহিএ খাই থাকোঁতে গৰাকিটে জুই টানকৈ জলাই থাকে, আলহিটে সেই জুইৰ তাপ লহি ন বঁড়িয়াই মানে খাই থাকে। সেমত এসাজ কাপৰ নাইবা কুকুৰ ভেঁটি নি দিয়ে মানলৈকে গৰাকিটে জুই জলাইহে থাকে; আৰু ন ঘৰে মানলৈকে খুজাই থাকিম বুলি ভই দেখুআই। আলহিটেও তাৰ প্ৰতিকৰ কৰিব পাই; তাৰ ঘৰলৈকো ঘৰৰ গৰাকিক নি, সেই ঘৰে খুজাব আৰু জুই দিব পাই। কিন্তু আলহিএ মতাভ সি যদি নে জাই, তেন্তে আলহিএ তাৰ ঘৰলৈ আহি সি দিয়া ভোট খান হে পাই মানে তাৰ ঘৰতে থাকে।

কাম্ৰাটকাৰ লোকৰ এই বিতিৰ দোআৰাই জেয়ে সৈতে মিত্ৰ কৰে, তাৰ ধোজৰ পৰিখা বুজে। জি মানুহক আদিতৈ খুজাই সি আলহি তাৰে সৈতে দুখ ভোগ কৰিবৰ ধোজ আচে নে নাই, আৰু তাৰ লম্বাতিৰ এভাগ দিবৰ প্ৰথম আচে নে নাই, তাৰে প্ৰমাণ বুজে। এই কপে অসভ্য লোক সকলৰ অতি আচৰিত বিতি আচে। ✱

আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অঃ ১৮৮৭। হিন্দু সন ১৭৬১।

	জানু	ফেব্ৰু	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন
দেও	১	১৭	৫১৮	৬১৪	২০	১০১৮
সোম	২	১৮	৫১৯	৬১৫	২১	১০১৭
মঙ্গল	৩	১৯	৫২০	৬১৬	২২	১০১৬
বুধ	৪	২০	৫২১	৬১৭	২৩	১০১৫
ব্ৰিহস্পতি	৫	২১	৫২২	৬১৮	২৪	১০১৪
শুক্ৰ	৬	২২	৫২৩	৬১৯	২৫	১০১৩
শনি	৭	২৩	৫২৪	৬২০	২৬	১০১২
দেও	৮	২৪	৫২৫	৬২১	২৭	১০১১
সোম	৯	২৫	৫২৬	৬২২	২৮	১০১০
মঙ্গল	১০	২৬	৫২৭	৬২৩	২৯	১০০৯
বুধ	১১	২৭	৫২৮	৬২৪	৩০	১০০৮
ব্ৰিহস্পতি	১২	২৮	৫২৯	৬২৫	১	১০০৭
শুক্ৰ	১৩	২৯	৫৩০	৬২৬	২	১০০৬
শনি	১৪	৩০	৫৩১	৬২৭	৩	১০০৫
দেও	১৫	৩১	৫৩২	৬২৮	৪	১০০৪
সোম	১৬	১	৫৩৩	৬২৯	৫	১০০৩
মঙ্গল	১৭	২	৫৩৪	৬৩০	৬	১০০২
বুধ	১৮	৩	৫৩৫	৬৩১	৭	১০০১
ব্ৰিহস্পতি	১৯	৪	৫৩৬	৬৩২	৮	১০০০
শুক্ৰ	২০	৫	৫৩৭	৬৩৩	৯	৯৯৯৯
শনি	২১	৬	৫৩৮	৬৩৪	১০	৯৯৯৮
দেও	২২	৭	৫৩৯	৬৩৫	১১	৯৯৯৭
সোম	২৩	৮	৫৪০	৬৩৬	১২	৯৯৯৬
মঙ্গল	২৪	৯	৫৪১	৬৩৭	১৩	৯৯৯৫
বুধ	২৫	১০	৫৪২	৬৩৮	১৪	৯৯৯৪
ব্ৰিহস্পতি	২৬	১১	৫৪৩	৬৩৯	১৫	৯৯৯৩
শুক্ৰ	২৭	১২	৫৪৪	৬৪০	১৬	৯৯৯২
শনি	২৮	১৩	৫৪৫	৬৪১	১৭	৯৯৯১
দেও	২৯	১৪	৫৪৬	৬৪২	১৮	৯৯৯০
সোম	৩০	১৫	৫৪৭	৬৪৩	১৯	৯৯৮৯
মঙ্গল	৩১	১৬	৫৪৮	৬৪৪	২০	৯৯৮৮

আমাবাস্যা ১১ দিনৰ পূজা ৫। ৫২ বজাত হই।

পূৰ্ণিমা ২৬ দিনৰ ভাটি ৩। ৩৮ বজাত হই।

২৬ তাৰিখত কাচাবি বহু।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা ।

শো° সিবসাগৰ, আগষ্ট ১৮৪৭ খ্ৰিষ্টাব্দ সঁক ।

সম্বৎ ৮ ।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1847.

NO. 8.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

জোৰহাটৰ পকামুৰা গাঁৱত কতিপয় টকা ভৈ-
য়াৰি কৰি টেকচত অৰ্থাত্‌ মাইকি পোআলি
সাল পাতি চিকা আৰুট বজা ৰূপ মাৰি চলা
চল কৰাতে জী দ্বিতীয়া চিহ্নদ্বাৰে গৈ চুৱাগ
চহান কৰি সেই লোককে এপিল মাহত ধৰিলে।
জিত্ৰাম গগৈ, ক্ৰিস্ণাম, বাপিবাম, ভনু সোনা-
ৰি, ইলি, এই সকলে ৰূপ মাৰিছিল। ইজুৰে
ভজবিজ কৰি সেই সকলক জিলা খাৰিজ ৭৭
বচৰ জিয়াদ দি বৰ কাটকে পঠাই আছে; বৰ
সাহাৰে ৮ জুলাই ইন্তক কইদে ৰাখিবৰ হুকুম
দিলে।

১২ জুলাইত স্থানকাত নামে এখন জাহাজ
কলিকতা এৰি হুগলি নৈত ভটিয়াই জাঁওতে বা-
মত লাগি ভাগি নষ্ট হ'ল। পাচে ৩১ জুলাইত
সেই জাহাজ নিলাম কৰি ২৫০ টকা মাখোন
পালে।

লাহোৰ নগৰত ১৪ জুলাই তাৰিখত বধ কৰা
আচোটা মানুহক কাঁচি দিলে, আৰু দু দিনলৈ-
কে অৰা হৈ ৰাখিবলৈ দৰবাৰত হুকুম দিলে।

মান দেশৰ কিয়ানগেন নগৰত এখন মানুহে
মই আগৰ বজাৰ কৌৱৰ বুলি আপুনি মানুহ
এমখা গোটাৰি পুণ্ড চহ লৈ মান বজাৰ বিৰোধে
দুহা কৰাত বজাৰ সেনাবোৰে গৈ তাৰ মানুহ
গোটা চাবেক ধৰি বান্ধি আনিলে।

মলমাইন নগৰত এটা মচলমান লোকে মান
দেশলৈ গৈ কিয়া অলপ জগৰ লাগিলত মানৰ
এক গাঁও বুৰাৰ আগাৰে কোৱাই বধ কৰিলে।

১২৬৪ ইং সঁকত এটা বৰ নেজাল ভৰা

ওলাল বুলি বুৰঞ্জিত লিখিছে। পাচে ১৫৫৬
সঁকত আৰু এটা ওলালত গিয়ানিএ একে ভৰা
বুলি জানিছিল, আৰু আন্দাজে ১৮৪৮ সঁকত
আৰুও আহিব বুলি বাট চাই আছে। আৰুও
ওলালে তাৰ পথ ঠিক কৰি জোখা হ'ব।

ডাকৰ বাত্ৰা পঠাবলৈ এতিয়া বৰ আচৰিত
জন্তু লাজিছে, তাকে ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ অৰ্থাত্‌
বিদ্যুতিৰ ডাক বোলে। বিদ্যুতিৰ অতি বেগ,
লোএ দি বৰকৈ খেদে; আৰু ডাক খাবলৈ আৰু
ৰাখিবলৈ ফাঙ্কলিন নামে এখন গিয়ানি লোকে
আগেয়ে নিকালে। এতিয়া তাৰ বৰ উত্তম গুন
পুকাৰ হৈছে। জি নগৰলৈ ডাক পঠাব খোজে,
তালৈ সুতাৰ নিচিনা লোৰ সলি ডাল চ বেক পা-
তি, কিবা জন্তুত ৰখা বিদ্যুতি সলিৰ মূৰত লগালে
জিমান দূৰ হওক, একে নিমিলত সি মূৰলৈকে
সলি ডাল লবিব। এডাল লবিলে ক বুজিব, আন
এডাল লবিলে খ বুজিব, এই ৰূপে সকলো আ-
খৰ বুজাই ডাক চলাইছে। ইংলণ্ড দেশত বি-
দ্যুতিৰে ডাক চলাই; আমেৰিকা দেশতো দিছে
দিছে ৪০০০ মাইলৰ পৰা লোৰ ডাল পাতি-
ছে; ডিচেম্বৰ মাহত ভৈয়াৰি হ'ব বুলি কৈছে।
এতিয়া চাৰি পাঁচ খন নগৰত ভৈয়াৰি হ'ল; সদাই
ডাকৰ কথা চলাই আছে। এক মিনিটত চাৰি
কুৰি মান আখৰ বুজা জাই।

ইংলণ্ডৰ দৰিন কালে ওলচ দেশৰ লান-
ৰিদৰ গাঁৱত হিউচ নামে এজন মানুহে আপো-
নাৰ লৰা এটা চোআলি দুটাৰ ডিজিত ডোল
লগাই ২৮ এপিলত আপোনাৰ দৰৰ চৰিত্ত আ-
ৰি পেলাই ঘৰিবলৈ এৰি, পৰতলৈ পলাই গল।
১০ তাঁৰ মানৰ বাট গলত বিচাৰ কৰ্তাৰ টেকে-

লাই ভাইক খেদি খবিলে। পাচে সোধ পোচ কৰাত ভাই কলে, মোৰ লৰাবোৰ খাবলৈ নে পাই ঘৰাতকৈ বধ কৰাই ভাল, ইয়াকে মই জানিচোঁ।

মেঞ্চিষ্টৰ নগৰৰ ওচৰত চেৰাপ বেচা এটা ঘৰত তিনি চাৰি মানুহ চেৰাপ খাই মতলিয়া হলত ঘৰৰ গৰাকিএ আপোনাৰ বৈশ্বনিকে সৈ-তে লক্ষ্য কৰাত ভিকিন নামে সিহঁতৰ এজন বৈশ্ব-নিএকৰ ফলিয়া হৈ কথা কলত পৈএকৰ খল উঠি বাচনৰ চন্দুক মেলি কটাৰি লৈ ভিকিনক খুঁচি কাটি মাৰিলে।

ইংলণ্ড দেশত মেকডনলদ নামে এটা মানুহে আপোনাৰ ভিবোতাক মৰাৰ কথা এক পো-লিচৰ পিয়নাই সুনি, ঘৰলৈ গৈ ভাইক তেজবৈ ভিত্তা হৈ মাটিত পৰা দেখিলে, আৰু পৈএক চেৰাপ খাই বলিয়া হৈ বিচনাত সুই থকা দে-খিলে। ভাক সুখিলে, তোমাৰ ভিবোতাক কিয় মাৰিলিবি সি কলে, ভাই সদাই চেৰাপ খাই মোৰ আটাই ধন বস্তু নষ্ট কৰে, আৰু বলিয়া হৈ আপুনি জখলাৰ পৰা পৰি যা লাগিল। তে-ডিয়া ভাৰ লক্ষ লৰাই কলে, ন হই; বোপায়ে আইক মাৰি ভাৰ ওপৰত জাঁপ মাৰি মাৰি গচ-কি মাৰিলে।

টাইমচ নামে লণ্ডনৰ এক সমাচাৰ পত্ৰত ২১ মেই তাৰিখত এই কথা লিখিলে। এটা মা-নুহে কটিকা খাই বলিয়া হলত আপোনাৰ মা-কৰ ঘৰলৈ গৈ বাচন বৰ্তন সকলো বস্তু ভাঙ্গি-বলৈ ধৰিলে। তায়ে হাক দিলত সি একো বু-সুনি ভাইকো বল দিবলৈ ধৰাত ভাই খিৰি বহেঁ-আ লো এডাল হাতত ললে, তেও বখ্যা নো পোআত সি মাকৰ হাতত ধৰি বাখি কটাৰি-বে খুঁচি খুঁচি কাটিলে। মতলিয়া নো হোআ হলে মাকক মাৰিলেহেঁতেন; কিন্তু বলিয়া হো-আৰ কাৰনে নোআবিলে; মাকে দহ দিন মান নবিয়া পৰি থাকি দহৰ দি দি পাচে ভাল হল।

আমেৰিকাৰ সৈন্যবিলাকে মেক্‌চিকো দেশত সোমাই বাজ নগৰলৈ বাটত জাঁওতে পৰ্বতৰ মা-জত এটা বৰ সঙ্কট টাই পালে। সেই পৰ্বতৰ

ওপৰত চান্তিয়ানা ১ জন সেনাপতি ১৫,০০০ মান সেনাই সৈতে বহু কৌঁঠ কৰি আছিল। ভা-তে আমেৰিকা সৈন্য জাব নোঅৰাত কৌঁঠত জুখ কৰি জিকি মুঠে ৩০০ মাৰি আৰু খুন কৰি, ৫ জন পুখান সেনাপতি আৰু ৬০০০ সেনাক ধৰি বন্দিয়াৰ কৰিলে। চান্তিয়ানাই আন দুজন সে-নাপতিএ সৈতে ঘোঁৰাত উঠি পলাল। আমেৰি-কান মানুহে সেই কৌঁঠত অনেক দুবা সামগ্ৰী আৰু চান্তিয়ানাৰ এক চন্দুকত ৪০,০০০ টকা ধপ পালে। আমেৰিকাৰ মৰা ৬৪, আৰু খুন হোআ ২২৪।

Pyramid of Cholul

মেক্‌চিকো দেশৰ আদি বাসি আমেৰিকাৰ সকলো মানুহৰ মাজত অধিক, গিয়ানি আৰু ধন-বস্তু। দেও পূজক হৈ আছিল, আৰু সিহঁতৰ দেশৰ বজা সিংহাসনত উঠাত ৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ নববাল দেৱতাৰ আগত এখান বৰ সি-লত কাটি দিলে। ওপৰৰ নক্‌চাত চলুলা নগৰত থকা সিবিলাকৰ এখান পকি দেলান লিখা আছে। এনে সিংহক ধৰম ইন্দ্ৰে ন সহি ইম্পানিয়া মানুহক অনাই দেশ নষ্ট কৰিলে। পাচে সিহঁ-তেও অনেক দুৰ্জন কাম কৰাত অধিকাৰ বাব পোআতো এতিয়ালৈকে দেশ থিৰ কৰিব পৰা নাই।

১৮ এপ্ৰিল দেওবাৰৰ ৰাতি পুআত বডোষ্টৰ নামে এখান আমেৰিকাৰ জাহাজে ৩০০ জাতি লোক লৈ লিবৰপুল নগৰৰ পৰা গৈ মজল বা-ৰে খুন্দা খাই ভাগি তল গল; তথাপি মাচ মৰাদি লক্ষ নাৱেৰে সকলো বখ্যা পৰিল।

২৫ এপ্রিল দেওবাৰত একশ্ৰোত নামে এখন জাহাজ ২৪০ জাতি মানুহক কানাদা দেশলৈ নিবলৈ ইংলণ্ড দেশ এৰি গল। ২১৩ দিন ডা-
ৱৰ হলত বাটৰ গম নে পাই জাঁওতে আয়বল-
গুৰ দাঁতিত থকা বৰ দিলনিভ খুন্দা খাই ডা-
গিল। সকলোৰে মাজত জাহাজৰ বনুআ তিনটা
মাখোন সাঁকুৰি বায় পালে। বৰখুন হোম্বাৰ
নিমিত্তে সিহঁতে দিলৰ মাজত সোমাই আছিল,
বাতি পুজালত ওলাই যব বিচাৰি পালে। পাচ
দিনা লৰা তিবোতা আদি কৰি অনেক অনেক
মৰা স চৌৰ দোআৰাই বায়লৈ নি পেলোআ
হৈছিল।

এটা সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, ইংলণ্ড দেশৰ
চেস্তৰফিলদ নগৰত থকা এজন বিলামৰ গৰাকিএ
বাতি সুই থাকোঁতে টোপনিত সমাজিক দেখি,
দাঁতৰ মাজত গুটি এটা সোমাই লাগিল বুলি জা-
নি, তাক চিকুটি বৰ সুমেৰে উলিয়ালত ভেঙি-
য়াই দুখেৰে সাৰ পাই চালে, দাঁত উভলি আহি
হাতত থকা দেখিলে।

আয়বলগু দেশৰ ওকনেল নামে এজন বৰ
লোক নব্বিৰা হৈ ৰোম নগৰলৈ জাঁওতে জেনো-
আ নগৰ পাই তাতে ১৫ মেই তাৰিখত মৰিল।
কৈও কমিয়া মন্তত বিশ্বাস কৰি আপোনাৰ মৰা
সৰ পৰা কলাডিল উলিয়াই তাক ৰোম নগৰলৈ
পঠাই বাখিবলৈ আগ্যা দিলে। মৰাৰ পাচে
সেই আগ্যাৰ দৰে মিত্তিৰবিলাকে কলাডিল কা-
টি উলিয়াই নি ২৭ তাৰিখত ৰোম নগৰ পাই
এক গিজাত তাকে লামৰি ধলে। হিন্দু লোকে
জেনেকৈ ভিখলৈ হাব পঠাই, কৈও কৰা কৰমো
সেই দৰ।

লিচ্বন নামে পৰ্গুগালৰ ৰাজ নগৰৰ বৰ কা-
টক মেলি কোনো ৰাজ দুোহি লোকে ১০০০
এহেজাৰ মান কইদিক মুকলি কৰিলে। পাচে ৰাজ
সেনাই সিহঁতক জুখ কৰি ৫০ জনক মাৰিলে,
আৰু ৬০০ মান খৰি আৰুও কইদত দিলে।

ডিচেম্বৰ মাহত আলজেৰি দেশত কোনো
আবৰ সেনাবোৰে এটা মঠ কোঁঠ কৰি লৈ সো-
মাল; তাতে কুফিএ সিহঁতে সৈতে জুখ কৰি
সেই কোঁঠ জিনি ললে। কুফিৰ ৩০ জন মানুহ

মৰিল, ১০০ মান খুন হল; সিহঁতৰো অনেক
মৰিল।

টাইম্চ নামে লন্ডা দিপৰ এক সমাচাৰ পত্ৰত
লিখিছে, তাতে আলি নামে ৬ মোন গধুৰ হো-
আ এজন জাহাজৰ কাপ্তান মিথু হল।

ইলিচাবেত আৰ্মিডেজ নামেৰে এজনি তিবো-
তা মানুহে কুৰি বছৰ মান বয়সৰ পৰা ন বছৰ-
লৈকে বাৰ্ছি বাৰ্ছি গৈ এতিয়া পাঁচ মোন মান
গধুৰ হৈছে। এতিয়া লণ্ডন নগৰত আছে, তাইক
দেখিবলৈ অনেক মানুহ জাই।

টৰ্ণিৰ নামে জি এক জন কুফি সেনা নাপ-
লিয়ন ৰজা আৰু তাৰ আগৰ আন দুজন ৰজাৰ
ভলেও বন কৰিলে, সি কেবোআৰি মাহত ২৪
বছৰ বয়স হৈ মিথু হল।

জোআ বছৰত আমেৰিকা দেশৰ নুয়ৰ্ক নগ-
ৰত হাৰ্ছি নামে এজন পাৰ্ছুৰি সাহাৰে ১১১
বছৰ বয়স হৈ ইহুৱৰ কিত্তন কৰিলে। এইমান
বুৰা হৈও জিয়াই ডালে আছে।

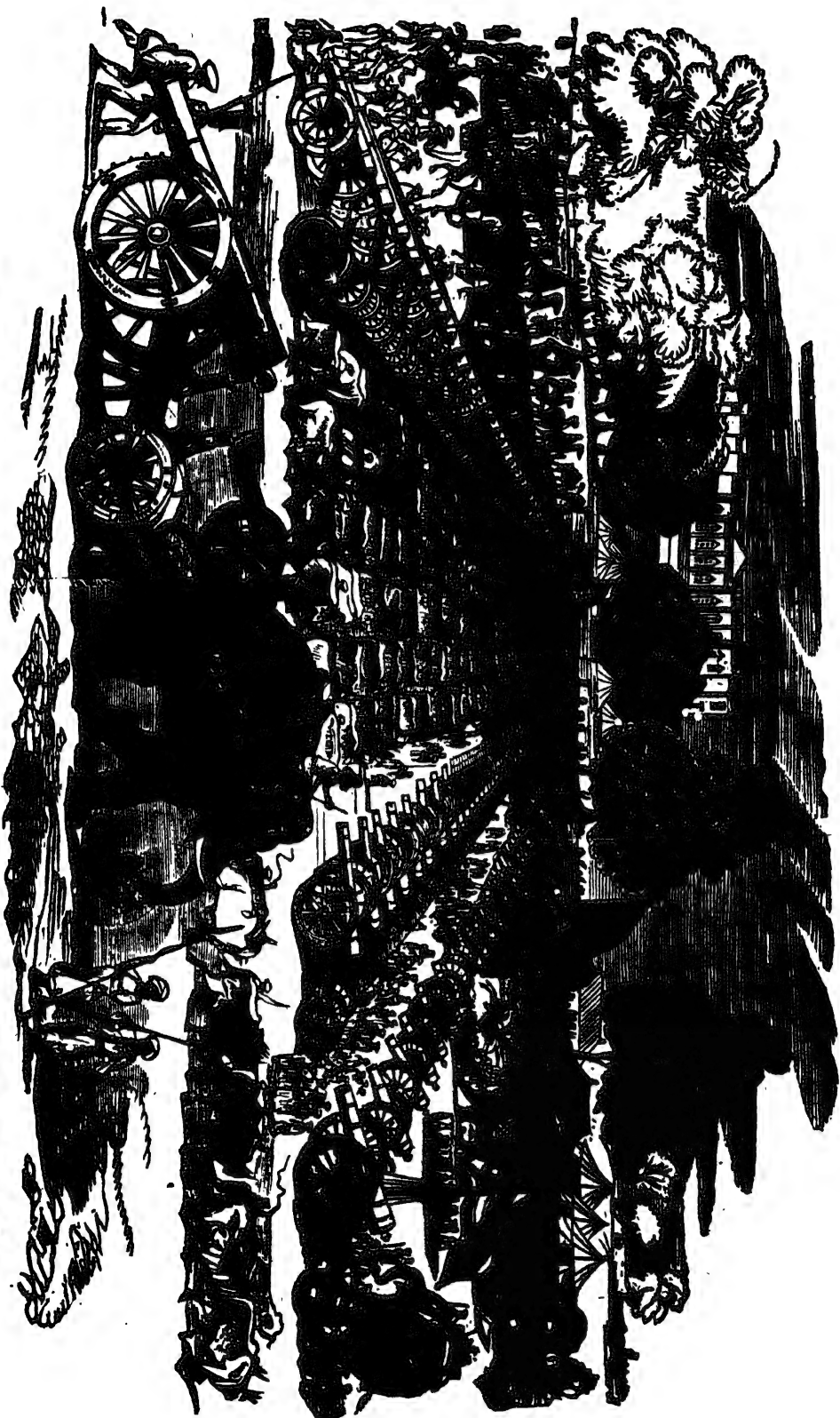
আমেৰিকাৰ ওহাৰো নামে এক প্ৰদেশৰ আ-
ক্ৰন গাঁৱত ১১৮ বছৰ হোআ সোপাৰ্ণ নামে
এজন বুৰা সাহাৰ মিথু হল।

ফুটলগু দেশৰ ইচলদ গাঁৱত হেনৰি এল্দ্ৰ
নামে এজন বুৰা লোকে ১০৪ বছৰ হৈ মৰিল।
জনমিবৰে পৰা একো দৰ নো খোআকৈএ
কৈও কাল গিল।

জৰ্মানি আৰু অষ্ট্ৰিয়া দেশত ফটিকা নো খো-
আ ১৪২৬ সভাৰ ১,১২,০০০ মানুহ আছে;
নৰোৱেই দেশত ১২৮ সভাৰ ১৪,০০০ মানুহ;
চুইডন দেশত ৩২২ সভাৰ ২০,০০০ মানুহ;
আমেৰিকা দেশত ৮,০০,০০০ আঠ লাখতকৈ
অধিক আছে।

ফিচা দেশৰ উৰাল পৰ্বত খানি খানি, জোআ
বছৰত ৩৪,০০০ লেব সোন পাই উলিয়ালে।

ফিচা দেশৰ মজ্কা নগৰত ১৬৮ বছৰ বয়-
সিয়া এজনি বুৰি মানুহ আছে, এই ৰাজা সমা-
চাৰ পত্ৰত পাইচোঁ। প্ৰিধিৰিত থকা সকলো
মানুহতকৈ ডাঙৰ; জেতিয়া ১২২ বছৰ হৈছিল
জেতিয়া তাইক পঞ্চম পতিএ বিয়া কৰিলে।

The Great Trophy Games "learning up," in the fort of A. ୨୫୫୫୫.

ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର ମହାବୀର

পঞ্জাবি দেশত বন কৰোঁতে কল্লানিএ জি
১৫২ বৰ টোপ কাৰ্হি নিলে, সেই সকলোকে
কলিকতা ৰাজ নগৰলৈ আনিলে। বাটত আ-
হোঁতে গছাৰ ভিৰত থকা মূৰ্জৰ নগৰ পাই সক-
লো মানুহে দেখিবৰ নিমিত্তে সাৰি সাৰিকৈ ধলে।
ভাৰ নকচা সি পিঠিত লিখা আছে। সেই টোপ-
বোৰ বখত কুলি বনধিৰে হাতিৰে টাৰি আনিলে,
আনোঁতে দিনে পতি ঋতু এহেজাৰ মান ৰূপ
হল। নকচাৰ মাজত গৰুবোৰি দেখা জাই, দুয়ো
কালে বৰ টোপ সাৰিকৈ পাতি খোজা হৈছে।
সোঁ কালে দুটা নিচান, হাতি, মানুহ, ভাঙ্গু ঘৰো
আছে; বাঁও কালে ঘোঁৰা, উট, আৰু গচৰ নি
কালে এটা বৰ পকি ঘৰ দেখে।

ইংৰাজি দেশত ৬৫৫ সমাচাৰ পত্ৰ সদাই
চাপি চলাই আছে।

ফ্ৰান্স দেশৰ কলুনি গাঁৱত এজন সিলাকুঁটি
মৰা জেন জাৰ্নি পেৰাত সুমাই গাঁতত বসাই দি
পুতিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া মাটি পেৰাত পৰি-
লত মৰাটে সাৰ পাই বৰ বলৰে পেৰাৰ ঢাক-
নি গুচাই ওলালহি।

সেই দেশৰ লৰাক গাঁৱতো এজন খনি মানুহৰ
তিবোভাক পুতিলত মৈদামৰ ভিতৰৰ পৰা কেঁ-
কনি মাত সুনিলে। তাতে খানি উলিয়াই জিয়া
পালে, কিন্তু অতি অসজ্জি হোআত অলপ বে-
লিৰ পাচতে মৰিল। ইয়াৰ পৰা আশি জাৰ্নী,
মানুহ মৰিলে অতি বেগে পুতিব বা পুৰিব নে
পাই; কি জাৰ্নি মূৰ্চিত মাখোন হৈ পাচে জিব
পারে।

ইংৰাজি এক বিদ্যালয়ত এজন মানুহে জে-
লুক সামুক খাঁওতে মুখত সিলৰ দৰে কিবা টান
পাই, উলিয়াই চালত ২০০০ ৰূপ দাম হোআ
এটা মুকুতা পালে।

আমেৰিকা দেশত লোহাৰ ঘোঁৰাই বখ টনাৰ
কথা। ৪ খন বখ জিটো ঘোঁৰাই নিএ সি ঘাঁহ
নে খাই, নাগ মাটি খাইছে বন কৰে। কাম কৰি
থকাত দিনে পতি লাগে নাগ মাটি ৩০ যোন,
ভেহে সি ভালৈ থাকে। জেতিয়া জাই তেতিয়া
সি বৰকৈ কোঁপাই।

ধৰ্ম্মৰ কথা ৰাজা।

Religious Intelligence co.

মান দেশৰ ভিতৰত কাৰেন নামে মিশিৰ নি-
চিনা এবিধ মানুহ মানৰ অধিব হৈ থাকে। আ-
মেৰিকান পাদুৰি সাহাৰে সেই দেশলৈ গৈ খ্ৰি-
ষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম কিত্তন কৰাত ১৮২৮ ইং সনক
১৬ মেই তাৰিখত কোথাৰিউ নামে প্ৰথম কা-
ৰেন সিনা বুৰ দিয়া হল। তেঁও আৰু অন্য সিনো
ও কিত্তন কৰাত কাৰেন লোকে ক্ৰমে ক্ৰমে
খ্ৰিষ্টীয় বিশ্বাস কৰি এতিয়া ঠায়ে ঠায়ে ৬০০০ চ
হেজাৰ মান সিনা হৈছে। কাৰেন লোকৰ লিখা
আখৰ আগৰ বাইকিচিল; কিন্তু এতিয়া পাদু-
ৰি লোকে আখৰ সিকাই দিয়াত সিহঁতৰ অনে-
কে আপোনাৰ ভাষা লিখি পৰিঁব পাৰে।

মাদাগাস্কাৰ উপদ্বীপৰ পৰা অক্সোৰৰ মাহৰ
এই কথা ৰাজা সুনিলা। ভাত থকা খ্ৰিষ্টিয়ান
লোকে অতি ভাতনা পায়ে। সিবিলাকৰ সখা
বাৰ্হি বাৰ্হি গৈছে। এতিয়া এসতকৈ অধিক মা-
নুহ ধৰ্ম্ম লোআ হৈছে, সিবিলাকৰ মাজৰ বানিৰ
বৰ পুতেক অৰ্ধাত জুবাজ। তেঁও এতিয়া নিক-
দিমৰ নিচিনা ভয়াকুৰ, তথাপি ধৰ্ম্ম পুখি পৰি-
বলৈ আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সিনাৰ লগলৈ সদাই
গৈ গৈ থাকে। বানিএ সকলো খ্ৰিষ্টিয়ানক ধৰি-
বলৈ মানুহক পঁচাত ২১ জন ধৰা গল। সিহঁতক
মাৰিবলৈ আগা দিলে, কিন্তু সিহঁতৰ নিমিত্তে জুব-
বাজে প্ৰাৰ্থনা কৰাত ১২ টা মুকলি কৰিলে; সি
জনৰ পৰিখাৰ কাৰনে কোনো বিসম দৰৰ খুআ-
লে। তাৰে এজন মৰিল, থকা ৮ জনক বন্দি কৰি
ৰেচিলে। পাচে সিবিলাকৰ ভাই সকলে ধন গো-
টাই সিবিলাকক কিনিবলৈ দিলে। আৰু মানু-
হে কই, সেই ধন জুববাজে লবহ খনি দিলে।

তাহিতি মাজুলিত ফ্ৰান্সি লোকে আদি বাসি
মানুহক বল কৰি সিহঁতৰ ওপৰত পোমাৰি নামে
আগৰ বানি দেমাধিকাৰ বাব দি ধলে, আৰু
এতিয়া বন বিগ্ৰহ গুলিলত সকলোএ মন খুচিএ-
ৰে ধৰ্ম্মৰ কথা পুৰতিবলৈ সজি পালে।

জৰ্মানি দেশৰ ফ্ৰিজিচ গাঁৱত এজন কমিৰা
পাদুৰিএ খ্ৰিষ্টীয় এটা সিনা মূৰ্তিৰ আগত দেৱা
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতে মূৰ্তিৰ মূৰ ভাগি পৰি পাদুৰিৰ

মূৰ ভাঙিলে। তাতে বৰ বেদনা পাই সি পৰ দিনা মৰিল। খৃষ্টিয়ান সান্ত্বে মূৰ্তি লাজি সেৱা কৰিবলৈ নিষেধ কৰে; কিন্তু কমিয়া ধৰম স্বৰূপ খৃষ্টিয়ান ন হই; দেও দেবিৰ নাম মাথোন ললাই খৃষ্টিৰ নাম মূৰ্তিতে লগাই।

ঐচিয়া দেসৰ কনিগবৰ্গ নগৰত ৭০০ লাভ ন য়িহুদি লোকে সনিবাৰক বিস্বাস কৰিবলৈ এৰি খৃষ্টিয়ান বিস্বাস বাৰ অৰ্থাত দেওবাৰক বাখিবলৈ ধৰিচে।

প্ৰাৰ্থনা কৰা সবু লৰা।

বাবেল নগৰৰ বিবৰন।

The City of Babylon.

দুহেজাৰ মান বছৰ হল, এই দেসৰ পচিমে এহেজাৰ মান ক্ৰোচৰ আন্তৰত ফৰাত নৈৰ পাৰত বাবেল নামে নগৰ আছিল। সেই নগৰ চেমি-ৰামা নামে এজন্য বানিয়ে আপোনাৰ কিত্তি ৰাখিবৰ নিমিত্তে কৰাইছিল। তেঁও আপোনাৰ নাম অমৰ কৰিবৰ নিমিত্তে অতি মন দি পূৰ্ব পুৰুষতকৈ তেঁওৰ জন্মলা বহাৰৰ অভিপ্ৰায়েৰে তেঁওৰ মহা ৰাজ্যৰ পৰা কুৰি লাখ মানুহ গোটা এই নগৰ কৰালে।

তেঁওৰ পাচে জি সকল ৰজা হৈছিল দিবিলা-কেও এই নগৰ নানা দৰে বহোঁআত সি প্ৰিষ্টি-বিৰ ভিতৰত এক মহা আচৰিত বস্তু হৈছিল, এতেকে তাৰ সবিসেস বিবৰন আমি লিখিম।

বাবেল নগৰ এখন বৰ পঞ্চাৰৰ মাজত আছিল। তাৰ চাৰিও ফালৰ গৰ ৬৪ হাত বহল আৰু ২৩২ হাত ওখ। সেই নগৰ চাৰি চুকিয়া প্ৰতি ফালেই চাবে লাভ ক্ৰোচ দিখল এই নিমিত্তে চাৰিও ফালে ৩০ ক্ৰোচ আছিল। গৰটো বৰ

বৰ ইটাৰে কৰিছিল আৰু সেই দেসত হোআ এনেহে এৰিধ কঁৰালেৰে কৰিছিল জে গৰবোৰ একোটা সিলৰ দৰে টান হৈছিল। গৰৰ চাৰিও ফালে ইটাৰে বন্ধোআ পানি ভৰি থকা এটা বৰ খাটৈ আছিল। সেই খাটৈৰ খনা মাটিৰেই গৰৰ গোটেই ইটা হৈছিল, তাতে খাল কিমান ডাঙৰ বুজি চোআ।

এই চাৰি চুকিয়া নগৰৰ চাৰিও ফালে পঁচিচ খন সুধ পিতলৰ দুআৰ আছিল, আৰু সেই দুআৰবিলাকৰ মাজে মাজে গৰতকৈ ওখ একোটা একোটা মঠ আছিল, আৰু প্ৰতি দুআৰৰ পৰা সি ফালৰ দুআৰলৈকে এস হাত বহল আৰু ৭১১ ক্ৰোচ দিখল একোটা বৰ আলি আছিল, আৰু এই ক্ৰমে ৭১১ ক্ৰোচ দিখল মুঠত ৫০ টা আলি আছিল। ইয়াত বাজে চাৰিও গৰৰ গাতে চাৰিটা ২০০ হাত বহল বৰ আলি আছিল। সেইবিলাক আলিৰ পৰা গোটেই নগৰতে ৬৭৬ চাৰি চুকিয়া ভাগ হৈছিল, প্ৰতি ভাগ চাৰিও ফালে একো ক্ৰোচ আৰু চাৰিও পোনে আলিৰ কানতে তিনি চাৰি তলা ওখ বৰ সুন্দৰ সুন্দৰ পাকি ঘৰ আছিল, আৰু মাজতে একো খন ফুল বাৰি আছিল।

নগৰৰ জি পুখুৰি আৰু বৰ খাটৈৰ আছিল সিও অতি আচৰিত আৰু উপকাৰক। ফৰাত নৈ জি আমোনি পৰ্বতৰ পৰা আহিছিল, জহ কালি বদৰ ভাপত তাতে গোটা হৈ থকা পানি পমি জ্বোল হলে নৈত ঢল আহি নগৰৰ আৰু গাঁৱৰ মানুহবোৰৰ বৰ অপকাৰ কৰিছিল, তাকে নিবা-ৰন কৰিবলৈ নগৰৰ উজ্জিত দুটা খাটৈ কৰি সেই খাটৈৰে ঢল পানি তিগ্ৰি নামে আন এখন নৈত পেলাইছিল নি, আৰু ঢলে দেস নষ্ট কৰে বুলি নৈৰ পাৰ বৰ ওখকৈ ৰাখিছিল।

গৰকে আদি কৰি কৰম কৰিবলৈ বাবেল নগৰৰ পচিম ফালে চাৰিও ফালে কুৰি ক্ৰোচ ২৩ হাত দ এটা বৰ পুখুৰি খানিছিল। এই খালতে গোটেই খন ফৰাত নৈকে পেলাইছিল, পাচে বন হলত আৰুও ন লৈ পানি এৰি দিছিল। কিন্তু বচৰি ঢল আহি নগৰ নষ্ট ৰ কৰিবলৈ সেই পুখু-ৰিটো ভেদেই থৈছিল, আৰু তাতে গোটেই বচৰ পানি ৰাখি লক লক খাটৈ খানি গোটেই দেস-

লৈকে পানি চলাই ভালোমান উপকাৰ কৰিছিল।
এতেকে সেই বৰ পুখুৰিয়ে দেশ উৰবাও কৰি-
ছিল আৰু চলে অপকাৰ ন কৰাকৈও বাখিছিল।
কেৱে কেৱে কই বোলে, এই সকল কৰম নিবু-
ধদনেচৰ বজাই কৰিচে, কিন্তু কোনোএ কো-
নোএ ভেঁওৰ বোআৰিয়েকে কৰা বুলিও কই।

এই নগৰৰ উত্তৰৰ পৰা দখিনলৈকে কৰাত
নদিৰ এক মুঁতি বৈছিল। সেই নৈৰ দুয়ো পাৰে
নগৰৰ চাৰিও ফালৰ গৰব ঘান বহুল দুটা গৰ
আছিল, এই গৰতে গিতলৰ দুআৰ আছিল আৰু
নগৰৰ মানুহৰ উপকাৰলৈ বন্ধা ঘাট আছিল।
সেই দুআৰবোৰ বাতি অপোআত দুখন নগৰ
হেন দেখিছিল।

নগৰৰ মাজৰ নৈৰ ওপৰত এখন অতি বিচখান
সাঁকো আছিল। তাক অতি আচৰিত দৰে সাজি-
ছিল, কিয়নো নৈৰ ভলত বালি আছিল, কিন্তু
ভেও তাৰ খিলানলো আৰু সিহেৰে অতি টানকৈ
বান্ধিছিল। এই সাঁকো সাজিবৰ নিমিত্তে নৈ খন
বান্ধি আন একালে ওভোতাইছিল।

নগৰৰ ভিতৰত সাঁকোৰ দুই মূৰে দুখন বজাৰ
নগৰ আছিল, তাৰে ই নগৰৰ পৰা সি নগৰলৈ
জোআ নৈৰ ভলেৰে এটা সুকল্লা বাট আছিল;
আৰু সেই বাট নদি সুকাই ধাক্কোতে কৰিছিল।
নদিৰ পূব মূৰে পূবনি বাক নগৰ আছিল, সি চা-
ৰিও ফালে দুই ফোচ।

নদিৰ পশ্চিম পোনে ন নগৰ আছিল, সি প্ৰাই
চাৰি ফোচ, তাৰ চাৰিও ফালে ভিনটা গৰ আ-
ছিল, এটাৰ ভিতৰে আন এটা। সেই গৰৰ ওপ-
ৰত সিলৰ নানা জন্তুৰ মুৰ্তি আছিল। ন বাক
নগৰত ওলমি থকা এখন পুসিখ ফুল বাৰি আ-
ছিল। সেই ফুল বাৰি চাৰি চুকিয়া প্ৰতি ফালে
২৬৬ হাত দিখল আৰু খিলানেৰে অনেক থাক
পাতি নগৰৰ সমান ওখ কৰিছিল। সকলোৱে
ওপৰৰ থাকৰ ওপৰত চাবে দহ হাত দিখল
আহেঁ হাত বহুল বৰ বৰ সিলবিলাক পাৰিছিল।
পাচে এবিধ আঠাৰে নলবিলাক পাৰিভাতে দু-
ভৰপটৈ ইটা ধুআই তাৰো ওপৰত ডাঠকৈ সি-
হৰ হাল পতা মাৰিছিল, আৰু সেইবিলাকৰ নি-
মিত্তে মাটিৰ দল পমি ন পৰা হুলত তাৰ ওপৰত

এনে ডাঠকৈহে মাটি দিছিল, জে বৰ বৰ বট গচো
সিপা ধৰিব পৰা হুল আৰু সেই দৰে ফুল বাৰিব
সোভাৰ উপজুক্ত এটাই ব্ৰিখা আৰু ফুল হুল।

বুৰঞ্জি লেখক সকলে কই বোলে নিবুধদ-
নেচৰ বৈনিয়েক আভামচ্ মাতিয়া দেশৰ বজাৰ
জিয়াৰি আছিল দেখি, ভেঁও ব্ৰহ্মদেবৰ পৰ্বত আৰু
ফুল বাৰি দেখি বাবেলভো সেই দৰে কৰিব
ইচা কৰাত নিবুধদনেচৰে এই মহা আচৰিত
কৰম কৰাইছিল।

বাবেল নগৰৰ পঞ্চম আচৰিত বস্তু। বেল না-
মে দেৱতাৰ মন্দিৰ; সি আদ ফোচ চাই জুৰিছিল
আৰু ৮০ হাত ওখ। সি আঠ তলা আছিল,
তাৰ বাহিৰে গাত ঘূৰনিয়া জখলা আছিল, তাৰে
আঠ থাক ঘূৰি ওপৰ উঠিব পাৰিছিল। ওপৰত
গ্ৰহ নথ্যজ চোআ চাই আছিল, এতেকেহে বাবে-
লৰ লোক সকল জ্যোতিৰ্বিদ্যাত আটাই জাতিত-
কৈ পাৰ্গত আছিল।

কিন্তু এই মন্দিৰ বেল দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে
কৰিছিল, আৰু সেই দেৱতাৰ ২৭ হাত ওখ মুখ
সোনৰ এটা মুৰ্তি আছিল, তাৰ দৰ দুই কোটি
চইসষ্টি লাখ ৰূপ আছিল। মন্দিৰত সোনৰ বা-
চন সোলে কোটি আসি লাখ ৰূপৰ আছিল।
পাবেল্য দেশৰ স্ফিন্দিয়া নামে গ্ৰিক দেশৰ বজা
বনৰ পৰা উভতি আহোঁতে সেই মন্দিৰ ভাঙি
তাৰ ধন লুবি নিলে। চেকন্দৰ সাহ ভাৰত বৰ্ষৰ
পৰা উভতি জাঁওতে এই মন্দিৰ নকৈ কৰাবৰ
অভিপ্ৰায়ে দহ হেজাৰ মানুহ লগাই তাৰ মলি-
বোৰ দুমাই মানলৈকে গুচুআইছিল, কিন্তু এনে-
তে ভেঁও মহিলত কাৰ্য বিফল হল।

এই জে মহা নগৰ সি এতিয়া এনেকৈহে লোপ
পালে, জে সি কত আছিল তাৰে টিকনা নাই
আৰু তাৰ মনোহৰ ফুল বাৰি আৰু আচৰিত
মন্দিৰৰ দুডোখৰ সিলো একে লগে পোআ নে
জাই। সেই দেশি লোকে সিহঁতৰ দেশত এনে
আচৰিত নগৰ আছিল বুলি ভু নে পাই কিন্তু
তাৰ বিবৰন আন জাতিৰ ভত আছে। পুৰি-
বিৰ ওপৰত মানুহৰ সকলো কৰমেই এই ৰূপ
অখিৰ।

✱

Tobacco Plant and house for drying the leaf in America.

এই নকচাৰ ভিতৰত আমেৰিকা দেশৰ খপা-
তৰ গচ এজোপা ফুলি থকা দেখা জাই, আৰু
যৰ ভিতৰত ডোলত আৰি সেই খপাতৰ পাত
সুকাইচে। আৰু ওচৰতে পিপা থিয়কৈ থৈচে;
পাচে খপাতৰ পাতবোৰ চেপি চেপি পিপাত
তৰাই, সেই দেশৰ পৰা আন দেশবোৰলৈ বে-
চিবলৈ পঠাই দি এ।

ইহুৱৰ মহিমা।

কেৱল এক জি পৰম ইহুৱ

সত্য নিত্য ভগৱন্ত,

সকলোৰে আদি অন্ত

ভেঁও অনাদিও অনন্ত;

সৃজন পালন সৰ্বস্বৰ কৰ্তা

ভেঁওৰ বাহিৰে কোনো নাই,

জিৱন মৰন মুক্তি দাতা

প্ৰভু সৰ্বানন্দ সদাই।

সৰ্বসক্তি সৰ্বজানি

অবিনাশি নিৰাময়,

সৰ্ববিষাপি সৰ্বদৰ্শি

অন্তৰ্জামি দয়াময়;

ভেঁও বিষ্ণুপি পৰমাৰ্থিক

গুন অসিমা প্ৰেম আধাৰ,

সকল প্ৰভুৰ ওপৰ প্ৰভু

এই নিৰঞ্জন নিৰাকাৰ।

এনে পৰম ৰূপ যিহোৱা

নামে ধৰম্ব এক ইহুৱ,

ভেঁওৰ মহিমা গুন প্ৰসঙ্গা

কিৰ্তন কৰোক নিবন্ত,

জি জি থাকে এই ভুলোকত,

জি জি থাকে ওপৰ ধান,

সকল কৰোক জয়ধনি

একে স্বৰে ধৰি গান।

Almanac for September, 1887.

চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৮৭। হিন্দু সঁক ১৭৬২।

	চেপ্তেম্বৰ	ডায়	সূৰ্য্যোদয়	সূৰ্য্যাস্ত	চন্দ্ৰা	চন্দ্ৰোদয়
বুধ	১	১৭	৫১৪৩	৬১১৬	২১	১১১২
ব্ৰিহস্পতি	২	১৮	৫১৪৪	৬১১৫	২২	
শুক্ৰ	৩	১৯	৫১৪৫	৬১১৪	২৩	০১১১
শনি	৪	২০	৫১৪৬	৬১১৩	২৪	১১৪
দেও	৫	২১	৫১৪৭	৬১১২	২৫	১৫৬
সোম	৬	২২	৫১৪৮	৬১১১	২৬	২১৪২
মঙ্গল	৭	২৩	৫১৪৯	৬১১০	২৭	৩১৪০
বুধ	৮	২৪	৫১৪৭	৬১১২	২৮	৪১৩০
ব্ৰিহস্পতি	৯	২৫	৫১৪৭	৬১১৮	০	চন্দ্ৰোদয়
শুক্ৰ	১০	২৬	৫১৪৮	৬১১৭	১	৬১২২
শনি	১১	২৭	৫১৪৮	৬১১৬	২	৬১৪৮
দেও	১২	২৮	৫১৪৯	৬১১৫	৩	৭১২৫
সোম	১৩	২৯	৫১৪৯	৬১১৪	৪	৮১৩
মঙ্গল	১৪	৩০	৫১৫০	৬১১৩	৫	৮১৪২
বুধ	১৫	৩১	৫১৫০	৬১১২	৬	৯১২৪
ব্ৰিহস্পতি	১৬	১	৫১৫০	৬১১১	৭	১০১২
শুক্ৰ	১৭	২	৫১৫১	৬১১০	৮	১০১৫৭
শনি	১৮	৩	৫১৫১	৫১৫২	৯	১১১৪২
দেও	১৯	৪	৫১৫২	৫১৫৮	১০	
সোম	২০	৫	৫১৫২	৫১৫৭	১১	০১৪৫
মঙ্গল	২১	৬	৫১৫৩	৫১৫৬	১২	১১৪৪
বুধ	২২	৭	৫১৫৩	৫১৫৪	১৩	২১৪৬
ব্ৰিহস্পতি	২৩	৮	৫১৫৩	৫১৫৩	১৪	৩১৪৮
শুক্ৰ	২৪	৯	৫১৫৪	৫১৫১	১৫	চন্দ্ৰোদয়
শনি	২৫	১০	৫১৫৪	৫১৫০	১৬	৬১৪০
দেও	২৬	১১	৫১৫৫	৫১৪৮	১৭	৭১১০
সোম	২৭	১২	৫১৫৫	৫১৪৭	১৮	৮১২৬
মঙ্গল	২৮	১৩	৫১৫৫	৫১৪৬	১৯	৯১১৩
বুধ	২৯	১৪	৫১৫৫	৫১৪৫	২০	১০১৬
ব্ৰিহস্পতি	৩০	১৫	৫১৫৬	৫১৪৪	২১	১০১৫২

১ আৰু ২ তাৰিখত কাচাৰি বন্ত।

আমাবাৰা ১ দিনৰ ভাটি ১।৪১ বজাত হই।

পূৰ্ণিমা ২৪ দিনৰ ভাটি ৮।১২ বজাত হই।

২৪ চেপ্তেম্বৰৰ ৰাতি ৭৬ ঘণ্টা বাজিবৰে পৰা

১৬ ঘণ্টা বজালৈকে চন্দ্ৰ গ্ৰহন হব।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা ! মো° সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক। নম্বৰ ৯।
VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1847. NO. 9.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

এই অসম দেশৰ সিবসাগৰ জিলাত চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ১৬ তাৰিখৰ পৰা অনেক মানুহ উদৰ ভেদ হোআ বেদনাতে এদিন বা দুদিন থাকি মৃত্যু হৈছে। চেপ্তেম্বৰৰ সেল পথত মুনহি ২০, ভিৰোতা ১২, লৰা ৮, মুঠে ৪০ জন মানুহ মৰিল। আগ বচৰত সেই মাউৰে গুআহাটিত লাগি, পাচে নগাঁও ভেজপুৰলৈ ক্ৰমে ক্ৰমে উজাই আহি দেশ খনতে বিয়াপক হল।

২ অক্টোবৰ তাৰিখৰ দুপৰৰ পৰা গধূলিলৈকে জি মানুহবিলাকে সুৰ্জৰ গ্ৰহন দেখিব খোজে, সুদা চকুএৰে চালে বনৰ বস্মিত চকুএ টান পাই; ধুঁআ লগা আৰ্চিএৰে বা নিৰ্মল পানিত বেলিক চালে, চকুএ দুখ নে পাই।

বৰ আলিৰ ওচৰৰ কঁকিলা গাঁৱত থকা মনিয়া নামে এজন মানুহে মাকৰ লৰাখ কৰিবৰ নিমিত্তে ভায়েকৰে সৈতে পুহৰ ১০ দিনত মহ খুঁটিৰ গাখিৰ আনিবলৈ জাঁওতে জাঁওতে বাঘলৈ পতা ধেনুৰ বিহু কঁৰ কৰজনত লাগি, কঁৰ বিহু দিয়া লোহাৰ আগ দুই আঙ্গুলি মান সৰকি গল। তাত লি আপুনি সেই বিহুৰ লো সোলোকাই গুচালত ভায়েকে কঁৰটো টানি উলিয়ালে। সেই দৰে কঁৰ উলিওআত বিহু নে থাকিল; কিন্তু বহুত ভেজ জোআত মৰিব লগা হল। এমাহ মান পৰি থাকিলত ভাল হল, তথাপি ভৰিটো গোখাৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ হৈ হল।

৭ আগষ্ট তাৰিখত কৰ্নেল লাবঞ্চ আৰু লাহোৰৰ ৰাজ মেলে ভেজ সিংহ নামে এজন বৰ লোকক মৰ্জদা কৰি, লৰদাৰ-বৰকুআৰ-জাৰিও-

লিপ্তাদাৰ-আজিম-স্যাঈখৰখুআ-সৰকাৰিয়া-সক-দৰও জং সিয়াল কৌঠৰ বজা ভেজ সিংহ এই নামেৰে বজাৰ বাব দিলে। কিন্তু মহা বজা দলিপ সিংহ লৰা হৈ আপোনাৰ মাকৰ কথা সুনি অভিসেক কৰিবৰ কালত নাছিল, বহু পলম কৰি পাচে মলিৰে কাপৰ পিন্ধি অহাতো দস্তৰ মতে তিলক আদি দিবৰ মতি নাই। মহা বানিএ সেই ৰূপে লৰা বজাক কুমুত্ৰনা সিকোআৰ ত্ৰিমিতে ভেঁওক আৰু ৰাখিবলৈ নিষেধ কৰি অন্য নগৰত আঁতৰাই নি ধলে।

পঞ্জাব দেশৰ লাহোৰ নগৰত থকা কৰ্নেল লাবঞ্চ ৰাজ মন্ত্ৰিৰ আলচেৰে ৰাজ মেলুআই সকলে সতি জোআ নিবাবন কৰিবলৈ আগ্যা চলাইছে।

পঞ্জাবি দেশৰ জলন্দৰ নামে জি এডোখৰ কল্লানিএ ৰাখিলে, তাত কোনো লোকে গৰু মাৰি বজাৰত মজ্জহ বেচে দেখি, সেই দেশৰ লোকে বেজাৰ পাই তাক নিষেধ কৰিবৰ আগ্যা পাবৰ নিমিত্তে দেশাধিকাৰ লৰ্ড সাহাবলৈ মানুহ পঠাই নিবেদন কৰিছে।

দুঙ্গৰচিঙ্গ নামে জি ডকাইতে নচিৰাবাদৰ পৰা গোদাম ভাজি ৰূপৰ চন্দ্ৰক নিচিলে, তাক দেশৰ অধিকাৰে বিচৰাই বিচৰাই ভাৰ ভায়েক আৰু লগৰ গোটা চাৰেক মানুহ ধৰিলে, কিন্তু তাক এতিয়ালৈকে ধৰিব পৰা নাই। বহুাইৰ পৰা উজাইন নগৰলৈ কোনো কেঁয়াৰ ১৫,০০০ ৰূপৰ বস্ত্ৰ বাটত নিওতে সেই ডকাইতে লুটি নিলে।

কুইন নামে এখান জাহাজ কলিকতাৰ পৰা জাঁওতে ২৮ আগষ্টত এটা ৰালি চটত লাগি ভাগি তল গল।

কলিকতা নগৰত ১ আগষ্ট দেও বাৰৰ দিনত এটা জাহাজৰ বনুআই ফটিকাৰ চিঁচা এটা কিনি বাটত জাঁওতে গোৰা চিপাহি দুটাই তাক লগ পাই ফটিকা নিবলৈ ধৰাত কাঁজিয়া লাগি সিহঁতৰ এটাই তাৰ বুকত ভুকু মাৰি চিঁচা ভাঙিলত ভগা এডোখৰ বুকুত সোমাই তাক এখা মৰা কৰিলে। পাচে লোকে আহি তাক হস্পিটাললৈ নিলেগৈ।

২১ এপ্ৰিলত ইংলণ্ড দেশৰ কেঞ্চাল গাঁৱত হিৰুমান নামে এজন মানুহে চটা লৰা ভিৰোতাই সৈতে ভাত খালতেই আটাইবোৰ নৰিয়া পৰিল। ভেতিয়া কাৰন বিচৰাত তাৰ খুৰলালিএ বাচন খোআ চন্দুকৰ ভিতৰত ভূলাপাত্ৰৰ মাজত কিবা বগা বস্তু পাই বিহু হোআ নু বুজি পিঠা গুৰি জেন জানি সিজোআ পিঠাৰ মাজত পেলাই দিছিলে, এই কথা ওলাল। পাচে সেই মানুহ আক তাৰ পাঁচোটো লৰা মৰিল।

৫ জুন তাৰিখৰ গঙ্গুলি ৯ বজাত ইংলণ্ডৰ ওল্‌বৰ্ডন গাঁৱত এখান নাগ মাটি নিয়া ভাপ বথ বেলেত জাঁওতে পিচ ফালে মানুহক নিয়া আন বথবোৰ বেগাই আহি খুন্দা খাই লাগি, মাজৰ বথ খান চেপা খাই ৭ মানুহ সোপা সোপ হৈ মৰিল।

ফাঞ্চ দেশৰ কুচন গাঁৱত দুখন ভাপ বথে মুখা মুখি হৈ গিৰিল কৰি খুন্দা খোআত দুটা মানুহ মৰিল, এটা এখা মৰা হৈ জিয়াই থাকিল।

সেই দেশৰ বৰ্চেল নগৰত এটা মানুহ আপোন লাতি হৰৰ নিমিত্তে ভাপ বথ আহিবৰ দেখি বেলে ডাঙ্গৰ ওপৰত ডিঙ্গি পাতি পৰি আছিল তাতে বথৰ চক্ৰে একে বেলে ডিঙ্গি কাটি একা লে গাতো থাকিল, একালে মুৰ্ছটো পৰিল।

ইংৰাজি দেশৰ বেত্‌লেহেম গাঁৱৰ পগলা মা-নুহৰ হস্পিটালত থকা ৪৫ বছৰ বয়সিয়া এজন ভিৰোতা মানুহ আৰু কেতবোৰে সৈতে কাপৰ পুই আছিল। এনে কালত তাই পলাই গৈ ঘৰৰ ভিতৰত ভামৰ জি বৰ জঁকাত পানি তপতাইছিল তাৰ ওচৰত থিয় হৈ থাকোঁতে সেইবিলাকে তাইক বিচাৰি পালেহি। তাই সিহঁতক দেখি জাঁপ মাৰি তপত পানিৰ পুৰ হোআ চক্ৰাত পৰিল; পাচে সিহঁতে টানি অনিলে ধৰাত, তাই সে-

পাটো হৈ পানিৰ তল হৈ সিহঁতে টনাত না-হিল। পাচে আন মানুহক মাতিলত বৰ সূমেৰে টানি উলিয়ালে, কিন্তু ভেতিয়া তাই সিজা হল, কিছু কালৰ পাচে মৰিল।

হিন্দুস্থানৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ উভতি জোআ এক বলিয়া গোৰা চিপাহিএ ১৩ জুন তাৰিখত নোচলি গাঁৱত থকা এজন বুৰিৰ ঘৰত সোমাই তাইক মাৰিবলৈ ধৰিলে। তাইৰ লগত থকা এজন চোআলি ইয়াকে দেখি উপকাৰৰ নিমিত্তে বৰকৈ এটাহ পাৰি মানুহক মাতিলে; তাতে সেই বলিয়াই বুৰিক এৰি বৰ খঞ্জেৰে চোআলি জনিক জাঁপ মাৰি ধৰি তাইৰ মূৰৰ চালে সৈতে চুলি আজুৰি চিঙি হাতত বলেৰে বখাত সেই চুলি মানুহ ৮ জনেহে একআৰ পাৰিছিল। পাচ দিনা চোআলিটি মৰিল।

৯ মেই তাৰিখত মিৰকল নামে এখন জাহাজে ৪০০ জাত্ৰিক লৈ আমেৰিকাৰ কুইবেক নগৰলৈ জাঁওতে মাগদলিন মাজুলিত লাগি, তাৰ মন্ত্ৰলবোৰ ভাগি পৰি গল। পাচে তিনি খন নাও বেগাই সাগৰত পেলাই দি তাত সোমালত দুখন নাও বলেৰে সিলত খুন্দা খাই ভাগি তল গল। তাৰ ভিতৰৰ ৭০ মানুহ লকলো মৰিল।

কাৰিক নামে জাহাজ এখনত আয়বলণ্ডৰ ২০০ জাত্ৰি লোক সোমাই আমেৰিকা দেশৰ কুইবেক নগৰলৈ জাঁওতে ২০ মেই তাৰিখত বতাহে নিয়াত বামত লাগি ভাগিল। সেই ২০০ দুসব মাজৰ ২২ জন মানুহ মাথোন কাঠ পাটত ধৰি বখ্যা পৰিল।

ইমজেন নামে আন এখন জাহাজো সেই বৰ বতাহৰ কালত ১৭৫ জন মানুহে সৈতে বামত খুন্দা খাই ভাগিল; কিন্তু লকলো মানুহ সাৰিল। আৰু এক জেনোবিয়া নামে জাহাজো নষ্ট হল; তাৰ ৩০০ মানুহ বাম পাই বখ্যা পৰিল।

লিবৰপুল নগৰৰ পৰা ৩৫০ মানুহে সৈতে লুস্ক নামে এখন জাহাজ কুইবেকলৈ জাঁওতে ৪২ দিনৰ মূৰত মিৰামিচি নামে আমেৰিকাৰ এখান ঠাই পাই বনুআ লকল জৰ হৈ কাম কৰিব নোআৰাত জাহাজ তাতে বল। বাটত জাঁওতে ১১৭ মানুহ তৰে ধৰি মৰিল।

ইংৰাজি দেশৰ পৰা ১০ বছৰ ভিতৰত
১,০০,০০০ মানুহ অষ্ট্ৰেলিয়া দেশত নিবাস
কৰিবলৈ গল; আমেৰিকাৰ ঠায়ে ঠায়ে নিবাস
কৰিবলৈ ৮,০০,০০০ আঠ লাখ মান গল।

চৌধেমন্তন নগৰত থকা মানুহ এজনিত কো-
নো লোকে বাত্ৰ দি কলে, জি টুইদ জাহাজত
তোমাৰ পৈএৰ কাম কৰি গৈচে, সেই জাহাজ
ভাগিল, আৰু তাৰ আটাই মানুহ মৰিল; ইয়া-
কে সুনি সেই ভিৰোতা একে বেলিএই পৰি
মৰিল। কিন্তু সেই বাত্ৰা মিচা; ভিৰোতা মৰাৰ
অলপৰ পাচে পৈএক আহিল; তাতে অতি
অসন্তোষেৰে এই কথা সুনি মাক নাই কিয়াকৈ
আপোনাৰ ৬ টা লৰাক দেখা পালে।

জিলা নগাঁৱৰ পৰা এক পত্ৰত লিখিচে, মি-
ক্ৰিৰ পাৰে চোট কমলি মৌজাত বৰ বাপা না-
মে এজন বৰুআই পাঁচ পুৰা মান মাটি এডোখৰত
এক হাট নিৰূপন কৰাইচে। তাতে ধান, চাউল,
মাহ, গুৰ, গাখিৰ আৰু সুকান মাচ, মজ্জা, মাক
পাচলি অনেক উপহাৰ বস্তু আৰু কানি ফটিকা-
কে আদি কৰি এই সকলো বস্তু হাটত গোট
খাই। সাত দিনৰ ভিতৰত সোমবাৰে আৰু
সুকুৰবাৰে এই দুই বাৰৰ ভিতৰত সেই হাট
ৰাতি পুজাৰে পৰা তিনি পৰ বেলিলৈকে হৈ
থাকে, আৰু সেই বৰুআই কৈচে বুদ্ধন লোকে
খেজি আদি কৰি চৌজিৰ জাতৰ মানুহ ডেৰ
হেজাৰ মান গোট খাই সেই বস্তুবোৰ বেচা
কিনা কৰে। বেপাৰ কৰিবলৈ ঠায়ে ঠায়ে এনে
ৰূপে হাট পাতিলে ভাল, কিন্তু কানি ফটিকা
এই সকল মন্তলিয়া বস্তু, খোআ বা বেচা কিনা
কৰা ভাল নহৈ। ১

মানুহ এজনক কাঁচি দিয়াৰ কথা।

Execution of a Prisoner at Sihar.

গৰ গাঁৱৰ অলপ উজনি সাকিন বাওনাৰ থকা,
মনটান নামেৰে আহোম কুলিয়া ডেকা মানুহ
এজনে, তাৰ দুৰ্দশাৰ নিমিত্তে আপোন ককায়ে-
কৰ তিনি জন লৰাক অস্ত্র দোআৰাই বধ কৰি
হাবিলৈ লৰ মাৰি পলাই গৈ জগৰ লাগিল হেন
জানি আপোন স্বাতি হৈ মৰোঁ বুলি সি আপু-
নিএ আপোনাৰ গা কাটিলে; এনে সময়ত গাঁৱ-
লিৰাবোৰে ধৰি বাতি আনি হুকুমত হাজিৰ কৰি
সোধাই দিলে। পাচে জিহুত বিচাই পতিএ সোধ
পোচ কৰি তাৰ গাত অপৰাধ হেন জানি, সদৰ-
লৈ লিখি পঠোআত তাৰ পৰা কাঁহিৰ হুকুম
পাই, বৰ্তমান মাহৰ ২০ তাৰিখে দুই বজা সম-
ইত এই জিলাৰ থানাৰ ওচৰতে হুকুম অনুসাৰে
সেই অপৰাধি জনক কাঁহি দিলে।

তাৰ সেই ঘৰটো দেখিবলৈ অহা মানুহ আ-
ন্দাজ ২।৩ হেজাৰ মান হৈছিল, আৰু তাৰ মাহি
মাক, ককায়েক, আৰু ভিৰোতাও আহি তাৰ
দুখ আৰু মিহু দেখি অনেক লোক কৰি কান্দি
কাটি অসন্তোষেৰে ঘৰলৈ গুচি গল। দুই ঘণ্টা
মানবমূৰত কাঁহি ডোল কাটি, কইদিহঁতে মৰা
সটো গাঁত খানি পুতি ধলে গৈ।

হে প্ৰিয় মানুহবিলাক দেখা, ভোমোলাকৰ
আগতে সেই ডেকা মানুহ জনৰ প্ৰান কেনে অৱ-
স্থাবে হেৰাল তাৰ কাৰন সকলোএ বুজিচা, সি
অতি ক্ৰোধ কৰি তিনি জন লৰাক বধ কৰিলে
দেখি তাৰ আপোন প্ৰান হেৰালে, আৰু তাৰ
মিহুৰ দুখ দেখি, ইহঁতে জোগ কৰা জি মৰমৰ
ভিৰোতা, আৰু আপোনাৰ পৰিয়ালবোৰেও কি-
মান খেদেৰে ক্ৰন্দন কৰি অসন্তোষ পালে, তাক
ভোমোলাকে আপোন আপোন মনেৰে জানিব
পাৰা, হাই হাই সি জদি ইমান ক্ৰোধ ন কৰা
হলে কি জানি ন মৰিলেইহেঁতেন। আৰু এই স-
সাৰত থাকি সুখ আলাপ কৰিবলৈ তাৰ কিমান
ইচাআছিল সি তাক আপুনিএ জানিছিল, আৰু
ভোমোলাকৰ মাজতো জানিব পাৰা, কিয়নো
সকলো মানুহে এই প্ৰিবিভিত জিয়াই থাকিবলৈ-
হে ইচা, মৰিবলৈ কাৰো ইচা নাই। এই কাৰনে

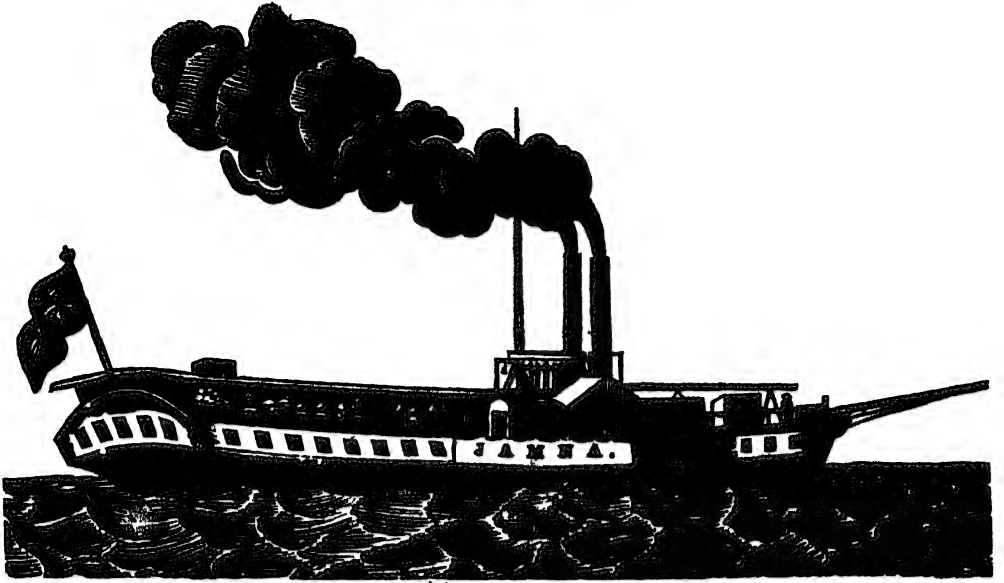
তোমোলাকৰ আগন্তু মই মিনতি কৰি কঁও, ইহঁতে নে মাৰে মাৰে তোমোলাকে ছেন কাৰে, হাতত এই ৰূপ বিপদেৰে ন ঘৰা, এই নিমিতে ইহঁতৰ আগন্তু প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিবাইক। আক তোমোলাকৰ মাজত জি জি অজোগা কৰম তাকৈ নিচইকৈ এৰি পেলোআ অৰ্থাত খজ, থিয়াল, হিংসা, নিন্দা, গৰ্ব আৰু অহঙ্কাৰ, এই সকলো কুচিহ্ন বেয়াৰ এৰি সকলোএ চেনেহ। চেনেহ ৰূপে কাল জাপন কৰা তেহে তোমোলাকৰ কৈলান হব। আক তোমোলাকে জিয়াই থাকা মান্বে বজাৰ আগা মানি অধিকাৰবিলাকৰ আগন্তু একো দণ্ডৰ জোগা কৰম ন কৰিবা, অৰ্থাত বধ ন কৰিবা, থিয়ালকৈ ডকা নি দিবা, লোকৰ ধন বস্তু দেখি চোৰ ন কৰিবা, ই জনে সি জনৰ অহিহে হিংসা কৰি নাইবা অলপ ধন পাহৰ নিমিতে মিচা কথাৰে সাথি ন কৰা, অনিয়াইকৈ লোকক নে ভাৰিবা, এই ৰূপে সকলো বিৰোধ আকবিন লগা কৰম জি আছে তাক তোমোলাকে নিচএ এৰা; জদি নেৰি তেনে ৰূপে কৰা তেন্তে প্ৰান হানি পাবা, নজুবা অপৰাধ জোগা অনুসাৰে তাৰ অন্য চাজা পাবা, পাচে তোমোলাকৰ দুখ দেখি লৰা ভিৰোতা, আপোন পৰিয়াল ওচৰ চুবুৰিয়াবিলাকে সেই ৰূপ সোক পাব, তুমিও অনেক লাজেৰে অপমান পাবা। কিন্তু হে প্ৰিয় বন্ধু সকল, তোমোলাকে এই প্ৰিথিবিতে জি দোষৰ জি দণ্ড অধিকাৰবিলাকৰ দোআৰাই পাবা, তাতে তোমোলাকৰ অপৰাধ খেমা হব এনে ন হই, তাতোকৈ কিমান দুখেৰে পৰম ইহঁতে সান্তি দিব তাক এতিয়া নে জানা, কিন্তু পাচে জানিবা। সান্ত্বে বুলিচে সেই সান্তি কেতিয়াও নু গুচিব, অনন্ত কাললৈকে ইহঁতৰ ক্ৰোধত পৰি থাকিব; তেন্তে তোমোলাকে গুনিবা, সেই মানুহ জন ফাঁহিত থাকোঁতে তাৰ কিমান দুখ দেখিলা ইমান দুখ হলেও তথাপি পাচ খন্তেক মাখোন, তাতকৈ অধিক ন হই, তাৰ পাচত সি একো দুখ নেপাই, জেনেকৈ খৰি এডোখৰত ডোল লগাই টোপনি আৰি ধলে, দুখ নে দুখ সি একো নে জানে, তেনেকৈ সিও নে জানে তেন্তে তাৰ সান্তি নিচই অলপ কিন্তু পৰম ইহঁ-

বৰ জি ভয়কৰ সান্তি সেই সান্তি এবেলি পৰিলে সি কেতিয়াও সাৰিব নোআবে, সদাই অজৰ অমৰ হৈ নবক ভুঞ্জি থাকে। এই নিমিতে সকলো লোকে অধৰম এৰি স্বৰূপ ধৰমত পুৰতি উদ্ধাৰ কৰোঁতা জনত আসুই লৈ থাকা, জেতিয়া সম্প্ৰসাৰিক সবিল মৰি পৰলোক পাবা তেতিয়া জেন নৰকত ন পৰা ইয়াকে মনে বাঞ্ছা কৰা।

পুনৰাই কৈচোঁ হে লোক সকল, তোমোলাকে কুকৰম এৰিলে বৰ লাভ হব, কিয়নো তোমোলাকৰ সন্তানবিলাকে সজ কৰম দিকিব, তেতিয়া সিহঁতৰো লাভ হব, জদি সেই নিন্দাৰ কৰম নেবা তেন্তে লৰাবিলাকে পিত্ৰি মাত্ৰিৰ পৰা সেই বেয়া কৰম দিকিলে তোমোলাকৰ ওপৰত ইহঁতৰ সাপাহে হব, আক আপোনাৰ সন্তানৰ উপকাৰি ন হৈ অপকাৰিহে হব। এই নিমিতে তোমোলাকৰ লৰাবিলাককো সজ কৰম দিকোআ, আক কুলবিলাকত বিদ্যা দিকিবলৈ এৰি দিয়া, লাহে লাহে বিদ্যা দিকি গিয়ান বাৰ্হি সকলো কুকৰম তেহে এৰিব; আক কি জানি স্বৰগৰ বাট চিনি সেগত ইহঁতৰ অনুগ্ৰহৰো ভাগি হবগৈ, এই নিমিতে আপোনাৰ লৰাবিলাকলৈ জদি মৰম আছে তেন্তে সিহঁতক সজ কৰম ভালকৈ দিকোআ, ভাজৰ হলে তেহে তোমোলাকৰ অনুগ্ৰহ সদাই সুঁহবিব।

দ.

কলিকতাৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ ভাপৰ নাও অহা জোআৰ কথা।

Steam Communication between Calcutta and Gowahati, Assm.

ঢাকাই দি গুৱাহাটীলৈ তিনি বছৰলৈকে মা-
হে মাহে কিম্বো বোট, অৰ্থাত ভাপৰ নাও পঠাব-
লৈ গবৰ্নমেণ্টে আগা দি থিৰ কৰিলে। আগষ্ট
মাহৰ ১৩ তাৰিখত জমনা নামে এখন কিম্বো বোট
কলিকতা এৰি ২২ তাৰিখত মোকাম গুৱাহাটী
পালেহি; তাতে তিনি দিন মান থকাৰ, সেই জি-
লাৰ সাহাব, মেম সাহাব, আৰু অসমিয়া অনেক
ভদ্ৰ লোক, মুঠে তিনি স মান মানুহ কিম্বো-
টত উঠি, অলপমান উজাই গৈছিল, তাৰ পা-
চে ডাটীলৈকো কিছু দূৰ গৈ আৰু গুৱাহাটীলৈ
উভতি আহিল।

কিম্বো জাহাজ আৰু কিম্বো নাবৰ এনে গুন আছে,
মানুহৰ হাতে বঠা, চৰি ধৰি বাৰ নে লাগে, আৰু
আন নাবৰ নিচিনাকৈ গুন নে টানি বা পাল
ন ভৰিলেও জাহাজ বা নাও কলৰ দোআৰাই
জাই। তাৰ ভিতৰত জন্তু আছে, তাতে পানি
উতলাই, আৰু সেই উতলা পানিৰ কিম্বো, অৰ্থাত
ভাপে কলত লাগি আৰু দুই কোখৰত থকা বৰ
খিলা অতি বেগেৰে ঘূৰি তাতে বঠাবোৰৰ নি-
চিনাকৈ পানিত চৰিয়াই জাহাজ চলাই থাকে;
কিন্তু বহালি বা আন নাওবোৰক হলে কেতিয়াও
সেই ৰূপ বেগে চলাব নোআৰে। আৰু জেতিয়া

অসম দেশলৈ আহিব লাগে তেতিয়া কেৱল
গুৱাহাটীলৈ পাওতেই বাটত এমাহ তেৰ মাহৰ
কম নহয়, আৰু কেতিয়াবা ভাঙকৈও অধিক
দিন লাগে। চাপাধানৰ আধৰ অনা নাও
এখন কলিকতা মার্চ মাহত এৰি, চাৰি মাহ মানৰ
মূৰতহে গুৱাহাটী পালেহি, আৰু গুৱাহাটীৰ
পৰা বৰ্তমান মাহৰ ৩০ তাৰিখলৈকে নিৰলাগৰ
পোআই নাই। এতিয়া কলিকতাৰ পৰা বে-
পাৰি লোকে অহা জোআ কৰি বা কেৱল বন্ধ
অনা নিয়া কৰি, অসম দেশত বেহা কৰিবলৈ বৰ
ভাল হৈছে, আৰু অতি বেগে পাৰহি; আৰু জি
জি মানুহ কলিকতালৈ জাব খোজে সি এমাহতে
ঘূৰি আৰু গুৱাহাটীলৈ আহিব পাৰে।

কিম্বো বোট প্ৰতি মাহে ১৩ তাৰিখত কলিকতা
এৰিবলৈ নিৰন্তৰ কৰিলে, জেতিয়া তেৰে তাৰি-
খত দেওবাৰ পৰিব, তেতিয়া বাৰে তাৰিখতেই
পঠাব। আগষ্ট মাহ ভদৈ নাও আহোঁতে

১৩ তাৰিখত কলিকতা এৰিলে।

১৮ “ বৰিচাল পালে।

১৯ “ ঢাকা পালে।

২২ “ চিৰাজগঞ্জ পালে।

২৪ “ দেওবাৰগঞ্জ পালে।

- ২৫ “ বাগুআ পালে।
২৬ “ পগলাটেক ভিৰি মাইলৰ
ডাটিত পালে।
২৭ “ গুআলপাৰা পালে।
২৮ “ গুআহাটি দুপৰত পালে।

কিন্তু পাচলৈ ২৫ তাৰিখত গুআহাটি পাবলৈ
আসা কৰিছে; তেন্তে কলিকতাৰ পৰা গুআহাটি-
লৈ উজাবলৈ ১৩ দিন, আৰু উভতি জাবলৈ ২
দিন মান হ'ব।

কলিকতাৰ পৰা গুআহাটিলৈ প্ৰাই ৬০০
মাইল অৰ্থাত ৩০০ ক্ৰোম, আৰু কলিকতাৰ
পৰা আন আন ঠাইবোৰৰো দূৰ তলত লিখা
গৈছে।

বৰিচাল	২০০	মাইল, অৰ্থাত	১০০	ক্ৰোম
ঢাকা	৩০০	“	“	১৫০ “
চিৰাজগঞ্জ	৪০০	“	“	২০০ “
দেওনগঞ্জ	৪৫০	“	“	২২৫ “
বাগুআ	৫০০	“	“	২৫০ “
গুআলপাৰা	৫৫০	“	“	২৭৫ “
গুআহাটি	৬০০	“	“	৩০০ “

জি কোনো সাহাব বা ভদ্ৰ লোকে সেই ভাপ
নাৱত আহিব বা জাব খোজ, আপোনালৈ এক
খোঁটালি পাই ১০০ মাইল, অৰ্থাত ৫০ ক্ৰো-
মত ২৫ টকা কেৰেয়া দিব লাগে আৰু কিম্ব বো-
টৰ কাপ্তান সাহাবক খাবলৈ খোৰাকি দিনে পতি
৪ চাৰি টকাতকৈ অধিক দিব লাগে, সেই দৰে
কলিকতাৰ পৰা গুআহাটিলৈকে কাপ্তানক দিয়া
খোৰাকিৰ বাহিৰে ১৫০ ডেৰ স টকা অকল
কেৰেয়া হ'ব। খোঁটালি পতি এক চাকৰ গৰা-
কিএ সৈতে কেৰেয়া নি দিয়াকৈ জাব পাৰে, কিন্তু
২ মানুহ এক খোঁটালিত জদি জাই আৰু আন
চাকৰ লই, তেন্তে সেই দুডিয় চাকৰৰ নিমিত্তে ২
টকা কেৰেয়া আৰুও দিব। আন চাকৰ বা আন
মানুহ জদি জাহাজৰ বাহিৰে উঠি জাই, তেন্তে মা-
ইলে পতি আদ অনা লব, সেই দৰে কলিকতাৰ
পৰা গুআহাটিলৈকে ১৮৭ অষ্টৰ টকা বাবে
অনা কেৰেয়া লাগিব আৰু সি আপোনোৰ খাব;
কিন্তু মচলমান মানুহে হলে দিনে পতি বান্ধি-
য়াক ৭ দুই অনা দি সিহঁতৰ লগতে খাব পাৰে।

- জি বহু আনিব লাগে জদি কিউবিক ফুট বা
ঘন ফুট ৩৫ পৌণ্ড অৰ্থাত সাৰে ১৭১১ সোভেৰ
সেৰতকৈ অধিক ওজন হ'ই, তাৰ ওজনৰ হিচাপ
চাই কেৰেয়া লব।

ফুট হিচাপ। সেৰ হিচাপ।
বৰিসাল আৰু ঢাকা। ১১০ অনা ৩ পাই
চিৰাজগঞ্জ, দেওনগঞ্জ, } ৬০ “ ২ “
আৰু বাগুআ }
গুআলপাৰা আৰু } ১১ “ ১২ “
গুআহাটি }

ডটিয়াই জাঁওতে, ঢাকাৰ উজনি জি ঠাইৰ
পৰা বহু কলিকতালৈ নিএ, জি বহু সাৰে ১৭১১
সোভেৰ সেৰ কিউবিক ফুটতকৈ ওজন কম হ'ই,
তেন্তে ফুটে ফুটে ১০ চাৰি অনা লব, ঢাকাৰ ভা-
টিৰ পৰা জি নিএ ১/১ পৌচ অনা মোন নাইবা
৭/৬ আৰ্হি অনা ফুট।

ঘোঁৰা, বলদ আৰু গাই গৰু কলিকতাৰ পৰা
গুআহাটিলৈ আনিব লাগিলে, বখিয়া আৰু সি-
হঁতৰ ঘাঁহ দানাব খোৰাকি এৰি ৪৮ টকা কে-
ৰেয়া, চাগলিৰ হলে ৮ টকা।

জি টোপোলা বা পেৰা অতি সৰু হলেও ডেৰ
কপতকৈ কম নি নিএ।

আমি জানিচোঁ জদি কেঁয়া আৰু বেপাৰি
লোক সকলে কলিকতা, ঢাকা, চিৰাজগঞ্জ আদি
ঠাইবোৰৰ পৰা কিম্ব বোটৰ দোআৰাই নিহঁতে
বহু আনিলে ভাল, কিয়নো বজালিনাৱেৰে পলম।
আৰু অনেক নাওবোৰ ভাগি তল জাই আৰু
বহু নষ্ট হৈ হানি হ'ই; কিন্তু কিম্ব বোটৰ দো-
আৰাই অতি বেগ দেখি বহু সৰহ দিনৰ কাৰনে
খাই আৰু বেয়া হৈ নে জাব, আৰু নাও বুৰাৰ
কাৰনে লোকচান হবলৈ অতি ভয় নাই। ৬

জ্ঞান কৰ্ত্তাৰ আগমন।

Account of our Savir.

আমাৰ আচিয়া দেশৰ ব্ৰিডান্তৰ মাজত প্ৰভু
খ্ৰীষ্ট আগমন অতিসই আচৰিত। এই
ঘটনা ১৮৪৭ বছৰৰ পূৰ্বে হৈছিল, তেঁওৰ জনম

কিনান দেশত আছিল, জি ভূমি আছিল। দেশৰ নকচাত আমাৰ এই আসাম দেশৰ পৰা নিচই উত্তৰ পশ্চিম কোনে দেখিব পাৰা।

তেওঁৰ বিবৰন বহুলকৈ লিখিবলৈ মোৰ প্ৰয়োজন নাই, তোমোলাকে ধৰম পুস্তকৰ অন্ত ভাগৰ মাজত পাবা। তেওঁ আহিবৰ পূৰ্বে ধৰম গিয়ান প্ৰাই জগতৰ সকলো ভাগত লুপ্ত হ'ল। মানুহ-বিলাকৰ এনে অগিয়ান আছিল, জে সিহঁতে অহংকাৰ, প্ৰতি হিংসা, নিৰ্দয়, আৰু অন্য অনেক মন্দ কৰম ভাল বুলি জানিলে; কিন্তু নিৰহংকাৰ, দয়ালু, নমুতা, লোকৰ দোষ খেমা কৰোঁতা, এইবিলাক সিহঁতে নু বুজিলেও নাচ-বিলেও।

এই জি অন্ধকাৰ মানুহৰ মনত গোটোআ হৈছিল তাকে গুচাবলৈ তেওঁ আহিল। তেওঁ সিহঁতৰ ধৰমৰ ভুল দেখাই দিলে, আৰু সিহঁতৰ আগত সত্যক আৰু ধৰমক অতি সুন্দৰ ৰূপে দেখো-আলে। তেওঁ সিহঁতৰ আগত ইশ্বৰৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে। পাপলৈ তেওঁৰ অভিসই যিন সদাই থাকে, সত্য আৰু উত্তমলৈ তেওঁৰ সদাই সন্মোহন। আৰু তেওঁ সিহঁতক বুজাই দিলে জে মন্দৰ নাই-বা পাপৰ পাচে মান্তি, আৰু ধৰম কৰম কৰাত জে সুখ থাকে তাকে কলে, আৰু অৱসেলে তেওঁ ঠিককৈ প্ৰচাৰ কৰিলে জে ইয়াৰ পাচে এক কাল আহিব জি সদাই থাকিব।

খ্ৰিষ্ট কেৱল কথাবে ধৰম আৰু পুণ্যক প্ৰচাৰ কৰিলে, এনে ন হই; কিন্তু সেই দৰে আচৰিলেও। তেওঁৰ বাহিৰে পবিত্ৰ আৰু একো চেকা নাই কিয়া কোনো নাই। অতি কঠিন ৰূপে বিচাৰ কৰা, তেওঁ তেওঁত কোনো দোষ নেপাবা। তেওঁ হলে দুখিয়াবিলাকৰ বন্ধু আছিলে, তেওঁ কগিয়াবিলাকক স্বস্ত কৰিলে। আৰু তেওঁ “লৰা-বিলাকক মৰম কৰিছিলে,” মাথিএ লিখা সুভ বাত্ৰাৰ ১২ আখ্যা ১৩ পদত এই কথা লিখিছে। তেওঁ লৰাবিলাকৰ ওপৰত হাত দি আশীৰ্বাদ কৰিলে, বিসেসকৈ তেওঁ জিয়াই থকা মানে লোকৰ উপকাৰ কৰিলে, কিয়নো তেওঁ সেই কৰম কৰিবলৈহে আহিল।

কিন্তু হাই হাই তেওঁ ভাডনাও পাইছিলে,

আৰু নিৰ্দয়া ৰূপে তেওঁক বধ কৰিলে। ক্ৰুৰ ওপৰত মুক্ত হোআ জাভনাৰ মাজত তেওঁৰ সন্ত-বিলাকক খেমা কৰিলে। তেওঁ স্বৰগলৈ উঠিল। আৰু তেওঁৰ মত আৰু আৰ্হি মানুহ জাতিলৈ এৰিলে। এই সকলো প্ৰাই জগতৰ সকলো অশ-সন্ত বিয়াপি বিয়াপি গল। আৰু জতে তেওঁৰ সিনাবিলাকে এই সকলো বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলে, তালৈ পহৰো নিয়া হ'ল। জি অনেক কাললৈকে এই জগত এন্ধাৰত মগ্ন আচে, এই সুভ বাত্ৰা সুজৰ সন্দিগ উদই হোআতে সেই এন্ধাৰ প্ৰাই গুচিয়েন পুলিবিলাক বাহিৰে, কুলবিলাক সুন্দৰ ৰূপে ফুলিচে আৰু নিৰানন্দ চাইতো লাভনা আৰু আনন্দ জন্মে।

খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনিবিলাকৰ দোআৰাই তেওঁৰ মত ইউৰপ আৰু আফ্ৰিকা আৰু আচিয়াৰ মাজত বিয়াপি গল। এই ধৰম প্ৰথমে বাধা কৰা আছিল আৰু খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকেও অনেক ভাডনা পাইছিলে, আৰু কেতবিলাক পাঁচনি আৰু সিহঁতৰ মতাবলম্বি হেজাৰ হেজাৰ আপোনাৰ ধৰমৰ কাৰনে লোকে মাৰিলে।

কনষ্টানটিন নামেৰে এটা কমিয়াৰ মহা ৰজা আছিল, সেসতে তেওঁ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম ললে। তাঁৰ পাচে এই ধৰম সিম্বে বিয়াপি গল। আৰু উপজুক্ত সময়ত এই ধৰম ইউৰপৰ মাজত আৰু আচিয়াৰ আৰু আফ্ৰিকাৰ বেলেগ বেলেগ অশ-সন্ত পুধান হ'ল।

আৰু এক দুখৰ কাৰন হই জে এই সত্য ধৰমৰ পৰা মানুহে অন্য এটা ভুল মত উলিয়ালে, তাকে ৰোমান কাথলিক মত বোলে। এয়ে ইশ্বৰৰ বিৰোধে হই এই মতৰ অধিকাৰ হবলৈ এজনক পাতিলে। তাকে পাপা বোলে। (পাপাৰ অৰ্থ 'পিতা') জি জন ইতালি দেশৰ ৰোম নগৰত থাকে। আৰু কোনো কোনো মানুহে ভাবে, সেই পাপাই কেতিয়াও কোনো ভুল নাইবা মন্দ ভাবিব নোআৰে। কিন্তু এনে কৰিবলৈ মাথিএ লিখা ২৩ আখ্যা ২ পদত ইশ্বৰে বাধা কৰিছে।

জেতিয়া এটা পাপা মৰে অন্য এটাক পাতে। অনেক বছৰৰ সুৰত অনেক পাপা হৈছিল, সিহঁ-

ডাৰ কেভৰিলাক বেয়া মানুহ আছিল। সিহঁতে
সপ্তাহিক অধিকাৰলৈ অভিসই চেষ্টা কৰিব
ধৰিলে। আৰু লাহে লাহে সিহঁতে পুৰান বজা-
বিলাকতকৈও গৰাল চহকি সজ্জিমন্ত হল। ডাখা-
পি এই সজ্জি আৰু ধন বস্তু এতিয়া ইউৰপ আৰু
আচিয়াৰ মাজৰ এটা সৰু বজাতকৈ সি সজ্জিতে
আৰু ধন বস্তুতে পুৰান ন হই। জে. ট.

পৰ দুবা গ্ৰহন ন কৰা আৰু অনুগ্ৰহ জনা।

Generosity and Gratitude.

মিলান নগৰৰ এক ঘৰত এটা দুখৰি আছিল,
সি দুই টকাই সৈতে ভৰি থকা এটা মোনা হেৰা
পাই, সমাচাৰ লিখা পত্ৰৰ দোআৰাই প্ৰকাশ
কৰিলে। পাচে ভাৰ এই মোনা হেৰাইছিল, সি
বস্তাৰ পাই সেই ঘৰলৈ আহিল; আৰু এই মোনা
জে ভাৰ হই ইয়াকে অনেক পুৰানৰ দোআৰাই
খিৰ কৰাত, দুখৰিএ সেই কপৰ মোনাটো তাকে
সম্পৰ্ণ কৰিলে। সেই ধনৰ আগৰ গৰাকিটে
অভিসই আনন্দ হৈ প্ৰতিগ্যা কৰি সেই দুখৰিক
কুৰি টকা কপ দিয় বুলি ভাৰ মন সন্তোষ কৰি
কপ দিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু দুখৰিএ তাক গ্ৰহন
ন কৰিলে; পাচে দুই টকা দিবলৈ ধৰিলে, তাকে
ন ললে, পাচে আৰুও পাঁচ টকা দিবলৈ ধৰিলে,
ডাখাপি গ্ৰহন ন কৰিলে, সেই নিমিত্তে সেই জনে
মোনা মাটিত পেলাই ঋণ মনেৰে বুলিলে, যদি
ভূমি মোক উপকাৰ কৰিবলৈ মন কৰা তেন্তে
এই দৰে সন্মত হোৱা, তেনে হলে মোৰ কিছু
হেৰোজা নাই, তেতিয়া দুখৰিএ পাঁচ টকা লব-
লৈ সন্মতি হল, আৰু তাক বেগতেই লৈ দৰিদ্ৰ
লোকক দান কৰিলে।

Almanac for October, 1847.

অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৮৭। হিন্দু সঁক ১৭৬১।

	অক্টোবৰ	জানি	ফেব্ৰুৱাৰী	মাৰ্চ	এপ্ৰিল	মে
সূৰ্য সনি	১ ২	১৬ ১৭	১৫৬ ১৫৬	১৫৭ ১৫২	২২ ২০	১১৫২
দেও	৩	১৮	১৫৭	১৫১	২৪	০১৫
সোম	৪	১৯	১৫৭	১৫০	২৫	১০৭
মঙ্গল	৫	২০	১৫৮	১০২	২৬	২১৮
বুধ	৬	২১	১৫২	১০৮	২৭	৩১৬
ব্ৰিহস্পতি	৭	২২	১৫২	১০৭	২৮	৪১৬
শুক্ৰ সনি	৮ ৯	২৩ ২৪	৬০ ৬০	১০৬ ১০৫	২৯ ০	৪৫৪ চন্দ্ৰোদয়
দেও	১০	২৫	৬১	১০৪	১	৬১৩
সোম	১১	২৬	৬১	১০৩	২	৬১১
মঙ্গল	১২	২৭	৬১২	১০২	৩	৭১২
বুধ	১৩	২৮	৬১২	১০১	৪	৮১৭
ব্ৰিহস্পতি	১৪	২৯	৬১৩	১০০	৫	৮৫৩
শুক্ৰ সনি	১৫ ১৬	৩০ ৩১	৬১৩ ৬১৪	১২২ ১২৮	৬ ৭	৯১৬ ১০১৭
দেও	১৭	১	৬১৪	১২৭	৮	১১১২
সোম	১৮	২	৬১৫	১২৬	৯	
মঙ্গল	১৯	৩	৬১৫	১২৫	১০	০১১
বুধ	২০	৪	৬১৬	১২৪	১১	১১১
ব্ৰিহস্পতি	২১	৫	৬১৬	১২৩	১২	২১০২
শুক্ৰ সনি	২২ ২৩	৬ ৭	৬১৭ ৬১৮	১২২ ১২১	১৩ ১৪	৩১০৪ চন্দ্ৰোদয়
দেও	২৪	৮	৬১৮	১২১	১৫	৬১৬
সোম	২৫	৯	৬১৯	১২০	১৬	৬১৮
মঙ্গল	২৬	১০	৬১৯	১২০	১৭	৭১৫
বুধ	২৭	১১	৬১০	১১৯	১৮	৮১৮
ব্ৰিহস্পতি	২৮	১২	৬১০	১১৮	১৯	৯১৬
শুক্ৰ সনি	২৯ ৩০	১৩ ১৪	৬১১ ৬১২	১১৭ ১১৬	২০ ২১	১০১০৮ ১১১০১
দেও	৩১	১৫	৬১৩	১১৫	২২	

অক্টোবৰৰ ১ তাৰিখত আৰু ২৪ তাৰিখৰ পৰা ২৩
তাৰিখলৈকে কাচাৰি বন্ত।

১ দিনৰ ভাটি বেলা ৩১০ বজাত আশ্বাষায়া।

২৪ দিনৰ পূৰ্ণা ৩ বজাত পূৰ্ণিমা।

১ তাৰিখৰ ভাটি বেলা ০১০ আশ্বাষায়া বজাৰ
পৰা ৬ ঘণ্টা বজালৈকে সূৰ্যৰ গ্ৰহন হয়। গ্ৰহনৰ মাজ
৩ বজাত হই।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোআ ! আং নিরসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক ! নম্বৰ ১০।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1847.

NO. 10.

অনেক দেসৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই নিরসাগৰ জিলাত ২০ চেপ্তেম্বৰৰ পৰা ১২ অক্টোবৰ তাৰিখলৈকে ১১০ জন মানুহ মাউবৰ দোআবাই মৰিল ।

আগষ্ট মাহৰ ১১ তাৰিখে কলিকতা নগৰৰ এজন মচলমানে আপোনাৰ ভিৰোভাক তুৰু মাৰিলত একে বেলিএ মৰিল । তাতে ভয়ত সি পলাল, কিন্তু পাচ দিনা বৰ্কন্দাজে তাক ধৰি আনি থানাত দিলে ।

চুলো মাজুলিত অনেক ডকাইতৰ নাও গোট খাই এখন ইংৰাজি ভাপ জাহাজক জুখ কৰি ডকা দিবলৈ আলস কৰি, ওচৰলৈ আহি গুলিয়াবলৈ খবাত ভাপ জাহাজৰ টোপেৰে গুলি দি ২২০ ডকাইতক মাৰিলে, আৰু সিহঁতৰ ৬ খন নাও ভাঙ্গি বুৰালে ।

মাৰ্চ মাহত কাপ্তান লিবিগ্ৰ সাহাৰে এখন ভাপ জাহাজেৰে মানুহ কিনা বেচা কৰা ডকাইতৰ এক জাহাজ আক্ৰিকৰ দাঁতিত জুখ কৰি নষ্ট কৰিলে । মাহ চাৰেকৰ আগৈগৈ সেই জাহাজে ১৩০০ মানুহক বন্দিকৈ দখিন আমেৰিকালৈ নিলে । পাচে পৰ্তনৰো গাঁৱত কাপ্তান লিবিগ্ৰে আন জাহাজ দেখি ডকাইত জাহাজ হই নে নহই, ঠিক ন বুজি, মই খোআ পানি আনিবৰ নিমিত্তে আমুক নদিলৈ জাঁও, ইয়াকে লোকক বুজাই পাল ভৰি গল । তাৰ পাচ দিনা সেই ডকাইত জাহাজত ৩২০ বন্দি ভৰাই লৈ গল । কিন্তু কাপ্তান সাহাৰে দুই হৈ ন গৈ ওচৰতে খাপ দি আছিল ডকাইত জাহাজ সাগৰত ওলালতে তাৰে সৈতে বন কৰি ধৰিলে, আৰু জাহাজ

জৰ ভিতৰত থকা বন্দি সকলোকে মেলি দিলে । সিহঁত নিচেই নাজট হৈ তাকৰ চাইত থাকি ভোক পিয়াহেৰে অতি দুখ পাইছিল; পাচে জেতিয়া মুকলি হল তেতিয়া জাহাজৰ ওপৰত নাচি বাগি থাকি বৰ আনন্দ পালে, আৰু মুকলি কৰাৰিলাকৰ ভৰিত পৰি চুমা দিলে । সিহঁতৰ মাজত মাইকি মানুহ ২০০ আছিল ।

৭ আগষ্টত মিচৰ দেশৰ কাইৰো নগৰত বৰ ভুইকঁপ গৈ ঘৰ গোটা চাৰেক পেলালে, আৰু কোনো কোনো মানুহো মৰিল ।

লৰ্ড ডালুচি নামে ইংলণ্ডৰ এজন বৰ লোকে এই সিন্দুহান দেশৰ অধিকাৰ গবৰনৰ জেনৰেল লৰ্ড সাহাৰৰ বাৰ পালে । জানোআৰি বা কেবোআৰি মাহত আহি পাবহি বুলি পত্ৰত লিখিছে ।

উলালিয়া নামে এখন জাহাজ ৩৭ জাজি লোকে সৈতে আট্টলান্তিক সাগৰ পাৰ ইওতে মেই মাহৰ ২১ তাৰিখত উত্তৰ হিম সাগৰৰ পৰা উটি অহা বৰ ওখ ভয়ানক পানি সিল এডোখৰ পাই ধুন্দা খাই একে বেলিএ জাহাজ মাজতে ভাগি তল গল । লৰা লৰিকৈ জাহাজৰ সৰু নাও তিনি খন পানিত পেলাই মানুহে ভাঙে উঠিল, কিন্তু সেই নাও এখন জাহাজত বচিৰে সৈতে বন্ধা হৈ থকাত জাহাজ তললৈ গৈ ডাকো টানি নিলে, আৰু তাৰ মুনিহ ভিৰোভা ২০ মানুহ তল গল । পাচ দিনা এখন জাহাজ আহি সেই দুখন নাও পাই তাৰ মানুহক কুলি বধ্যা কৰিলে ।

আয়বলণ্ডৰ এজন ভিৰোভাই লিৰৰপুল নগৰলৈ আহি ৫ সেৰ পিঠা গুৰি চুৰ কৰি নিলে । পাচে ধৰা পৰি বিচাৰ পণ্ডিত আগলৈ নিয়া হলত

তাইত সেই কথাৰ কাৰন সুধিলে; তাত্তে তাই কলে, হে দেৱতা, মই এতিয়া নকৈ আহিচোঁ, এই নগৰৰ নতুন নে জানিহে পিঠা গুৰি নিচোঁ।

আয়ৰলণ্ড দেশত ভালেকাৰি মানুহ জৰে ধৰি মৰিছে। আৰু জিবোৰে আহাজত উঠি আমেৰিকালৈ জাই লিবিলাকৰ অনেকে বাটত বা বাটৰ অন্তত হত মৰে। প্ৰথম জানোআৰিব পৰা ১১ জন তাৰিখলৈকে ৩০,০০০ হেজাৰে নুৰক নগৰ পালে; ৭০০ বাটত মৰিল, নগৰ পালভেই ১৩০০ হস্তিটোললৈ নিলে। সিহঁতৰো ১০০ মৰিল। কুইবেক নগৰ ৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰে পালে; বাটে বাঘে ৩,০০০ তিনি হেজাৰ মৰিল। গ্ৰোট মাৰুলি নামে এক ঠাইত একে দিনতে ১২৮ জন মানুহ পোতা হল। তলৰ নকচাত আয়ৰলণ্ড দেশৰ মানুহ জন চাৰেকে গাবিত বহু ভৰাই লৰা ভিৰোতাই সৈতে আপোন দেশ এৰি আমেৰিকা দেশলৈ ওলাই গৈছে।

Irish Emigrants leaving for America.

মাচিহনিয়ান নামে এখান আমেৰিকাৰ জাহাজ খান পিঠা গুৰি আদি কৰি খোজা বহু ৪২,০০০ মোন আয়ৰলণ্ডৰ দুখিৰা মানুহক দান কৰিবৰ নিমিত্তে আনি ১৬ জুলাইত কক নগৰ পালেহি। সেই জাহাজৰ বহুজা ৬০০ মানুহ; সেই সকলো কটিকা নো খোজা হৈছে

মাথিও নামে আয়ৰলণ্ড দেশৰ এজন কমিয়ৱ পাৰুৰি সাহাৰে কটিকাৰ বেয়া গুন সকলো মানুহক দেখুআই জনালত কটিকা নে খাম বুলি, বহু মানুহে তেওঁৰ দোআবাই অজিকাৰ কৰিছে। আৰু সেই পাৰুৰিএ কৈছে, দুৰ্ভিক্ষ আৰু জৰে দোআবাই অসখ্য মানুহ মৰায়ে কটিকা নে খোজাবিলাক প্ৰায়ে মৰা নাই। সেই পাৰুৰিএ

দেশত বৰ হিত কৰাৰ কাৰনে মহা বানিএ তেওঁক বছৰেকত ৩০০০ ডিমি হেজাৰ ৰূপ বঁটা দিবলৈ আগা কৰিছে।

ইংলণ্ড দেশৰ ব্ৰাইটন নগৰত এখান ভাপ, বথ পানি আনিবলৈ এটা পুখুৰিলৈ জাৰৰ নিমিত্তে তাৰ সাৰথিএ জুই লগাই, পাচে ই লিকৰিলৈ এখন্তক নামিলত বথ আপুনি পলাই বেগাই জোআত ধৰিব নোআবিলে। পাচে ডাকিবলৈ মানুহ নাই কিয়াত ভাপ বথৰ গৰাকিব এটা ভঁৰালত সেই বথ সোমাই ২০০০ মান ৰূপৰ বহু ডাকি নষ্ট কৰিলে। পাচে বিচাৰ পতিএ সোধ পোচ কৰি সেই সাৰথিৰ এস ৰূপ জৰিমনা কৰিলে।

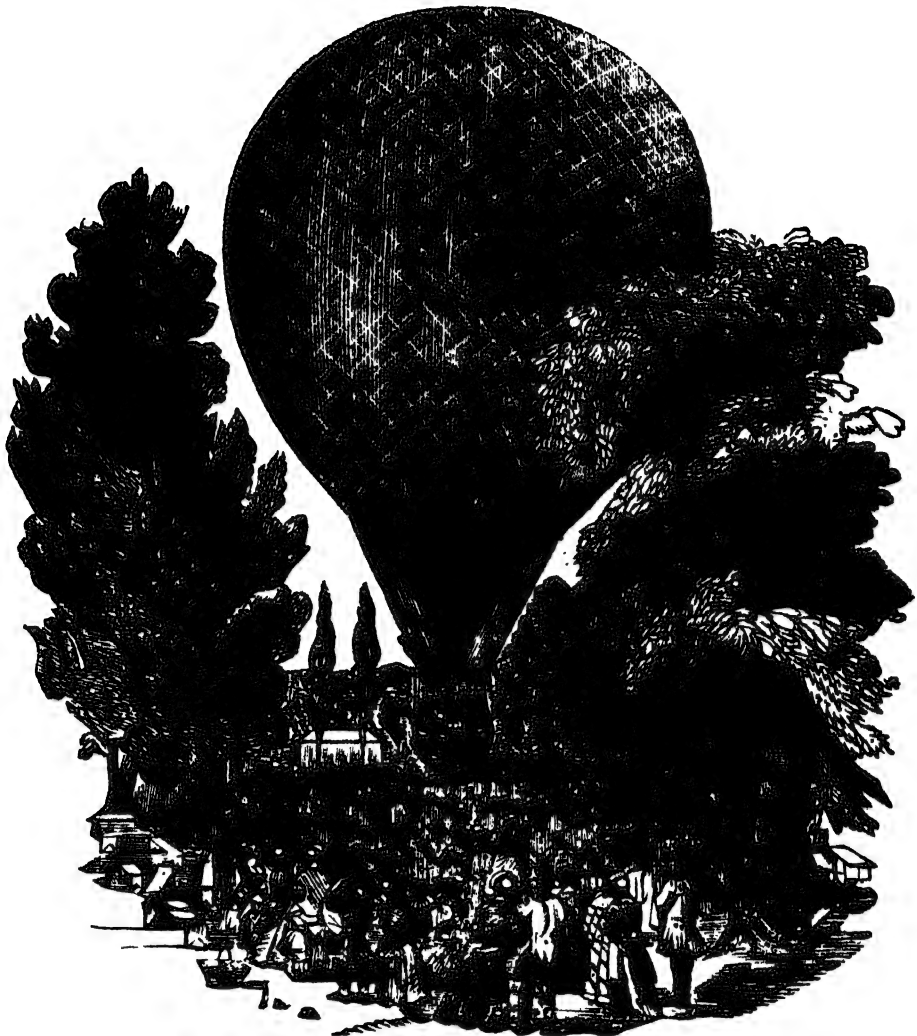
বেল্জিয়ম দেশৰ চেৰেজ গাঁৱৰ ওচৰত নাগ মাটিৰ এটা গাঁতৰ ওপৰত সাজি খোজা সৰু ঘৰত জুই লাগি গাঁতৰ ভিতৰলৈ বিয়পি গৈ বিসম্ভৱায়ত লাগি পুৰি গিৰিজ কৰি বৰ লৰেবে উঠিল। পাচে জুই নুমাই গলত গাঁতত সোমাই চালত বহুজা মৰা মানুহ ৪১ জন পালে এখা মৰা ৩০ জন, আৰু ৮৩ মানুহ নো পোজা হৈ থাকিল; সিহঁতৰ স বিচাৰি বিচাৰি আছে।

চৰ্কাটিএ সৈতে বন কৰা কচিয়া লোকে ১৬ জনত গেজবিল নামে চৰ্কাটিৰ এখান কোঠ লবলৈ ধৰিলে; কিন্তু পৰাস্ত হৈ সিহঁতৰ হানি ১২৭ জন মৰা, আৰু ৪২১ খুন হল।

দামিএটা নগৰৰ অধিকাৰ আপোনাৰ বাৰিত দুটা হঁৰিয়াল জাতি কৰি পুহিলে। পাচে এদিনত তেওঁৰ চাকৰ এজনে সেই হঁৰিয়াল এটাৰ খন্ড জুলিলত চাকৰৰ কোলত থকা অধিকাৰৰ ১২ বছৰিয়া এটা পুতেকক হঁৰিয়ালে ধৰি কানুৰি মাৰিলে।

ইংলণ্ডৰ বাৰ্হেম গাঁৱত এটা বেল ডাক পাতি খোজা আয়ৰলণ্ডৰ মানুহ গোটা চাৰেকে কটিকা খাই বাতিতে বাটত অহা জোজা কৰোঁতে সেই ঠাইত নিবাসি লোকে সৈতে দন্দ লাগি জুধ কৰি সেই বাটকআ এটা কিহৰাবে খোঁচাত মৰিল।

বলুনৰ, অৰ্থাত বতাহে উৰাই নিয়া পাত্ৰৰ বিবৰণ ।

An Account of the Balloon.

প্ৰাই আটাই দেশবোৰৰ মানুহবিলাকে বতাহত উৰি জোআ কপা লিখিলে, তথাপি এই বৰ আচৰিত কৰম কেৱল এই কালতহে থিৰ কৰি প্ৰকাশ কৰিলে ।

১৭৬৬ সঁকত ইংৰাজি দেশৰ কাৰেণ্ডিয়া নামেৰে এজন সাহাৰে বুজিলে যে জুই বায়ু আকাশৰ সামান্য বায়ুতকৈ অতি লঘু, আৰু সেই সময়ত ফ্ৰান্স দেশৰ মঙ্গলফো নামে দুজন ভাই ধুঁআ উঠি জোআ দেখি সেই কথাটো মন কৰিলে, আৰু সিহঁতে ভাৱিচে কেনে অতি পাতল মোনাত ধুঁআ সুমালে ধুঁআই সেই মোনাক উৰাই নিব

পাৰিব । ১৭৮২ সঁকৰ অক্টোবৰ মাহত পাটৰ মোনাৰে সেই দৰে পৰিখা চাইছিল; মোনাৰ তলে বাট কৰি জুলাপাত পুৰি মোনাৰ ভিতৰত থকা বতাহ পাতল হল, তাতে মোনা ঘৰৰ ভিতৰত উঠি চালত লাগিলগৈ । পাচে ঘৰৰ বাহিৰে সেই ৰূপে কৰিলে, আৰু মোনাই ৫০ হাত ওখলৈ উঠিল । তাৰ পাচে এটা ডাঙ্গৰ মোনা কৰিলে, আৰু জি জৰিবে বন্ধা আছিল সেই জৰি চিঙ্গি মোনা ৪০০ হাত ওপৰলৈ উঠিল । পাচে তাতকৈ বৰ ডাঙ্গৰ এটা কৰাত ৭০০ মান হাত ওখলৈ উঠিল, কত উঠিল তাৰ পৰা ৮০০ হাত

মান নিলগত পৰিল গৈ। এনে আকালত উৰি জোআ মোনাৰে বলন বোলে।

পাচ বচৰত বুজিলে জি বলনত ২৩০০০ কিউবিক ফুট (অৰ্থাত ঘন ফুট) ধৰিব সেই বলনে আপোনাৰ গধুৰতকৈ ৫০০ পৌণ্ড (অৰ্থাত ২৫০ সেৰ) দাঙিব পাৰে। সেই বলনটো ১০ মিনিটৰ ভিতৰত ৬০০০ ফুট অৰ্থাত ৪০০০ হাত উঠিল, আৰু এক মাইলৰ অধিক দূৰত পৰিল গৈ।

ইয়াৰ পাচে সেই দুজন ভায়েক ককায়েকক বাজ নগৰলৈ মাতিলে, আৰু মহা বজাই দেখিবৰ নিমিত্তে ৬০ ফুট ওখ ৪৩ ফুট বহল এনে ডাঙৰ এটা বলন সাজিলে। আৰু এক মেৰ চা-গলি, এটা মতা কুকুৰা আৰু এটা হাঁহ, সজাৰ ভিতৰত সুমাই, বলনৰ তলত আৰি দি, বলনে সৈতে উৰাই দিলে। দূৰ হৈ নৌ উঠোতেই পাট কাপৰ ফাটিলে; তেও ১৪৪০ ফুট ওখকৈ উঠি আৰু ৮ খন্তেক মান থাকি উঠা চাইব পৰা ১০, ২০০ ফুটৰ আঁতৰ মাটিলৈ পৰিল, কিন্তু জন্তু-বিলাকে একো দুখ নে পালে।

সেই পৰিমাণ দেখি বুজিলে বলনেৰে সৈতে মানুহে আকালত অহা জোআ কৰিব পাৰে, আৰু পিলাভৰ সাহাৰে আপুনি আকাল জাত্ৰা কৰি বৈল মন থিৰ কৰিলে। পাচে এক বলন সাজি খেৰ আদি কপাহ ভৰাই থলে, আৰু সেই মাহে ১৫ অক্টোবৰ ১৭৮৩ সঁকত বলনেৰে সৈতে ৮৪ ফুট উঠিল। দুই তিনি দিনৰ পাচত আৰু ২৬২ ফুট ওখলৈ উঠিল; তেতিয়া বলন নামিব খুজে আৰু অলপ খেৰ দিলত বায়ু পা-তল কৰি পুনৰাই উঠিল। আৰু অলপ দিনৰ মূৰতে ৩৩০ ফুট উঠি পাৰি নগৰৰ ওপৰ হৈ সকল মানুহে দেখা দেখি হৈ ২ মিনিট থাকিল। তেওৰ আগৈ আন কোনো মানুহ আকালত উঠি ফুৰা নাই।

ইয়াৰ পাচে পাৰি নগৰত থকা চাৰ্লচ্ নামে এজন গিয়ানি সাহাৰে জুই নো হোআকৈ এবিধ অতি পাভল বায়ু বলনত ভৰাই উৰাব পাৰিম বুলি বুজিলে। সেই বুধিৰে এটা বলন সাজি, ভাত এখন দাঙৰ নিচিনা বলনৰ তলত আৰি দিছিল। সেই দাঙৰ মোন চাবেক বালি ভৰাই চাৰ্লচ্ সা-

হাৰ আৰু এজন বৰট নামেৰে সাহাৰ উঠিলে তেতিয়া বলন নামিব খোজে তেতিয়া বালি পে-লাই দিএ, ভাতে বলন লম্ব হৈ আৰু উঠে, সেই দৰে বহুত দূৰলৈ গৈছিল। পাচে চাৰ্লচ্ সাহাৰ অকলে উঠিম বুলি বলন মাটিলৈ নমাইছিল আৰু বৰট সাহাৰে ওলাল ভাতে বলনে ১৩০ পৌণ্ড লম্ব দেখি পুনৰাই উঠিল, আৰু ২০ মিনিটত ৬০০০ হাত ওখ পালে, তাৰ পৰা প্ৰিথি-বিত একো নে দেখিলে। প্ৰথমতে বজাই তপত পাইছিলে কিন্তু অলপতে অতি জাব হল। প্ৰি-থিবিৰ পৰা উঠোতে বেলি বহিল, কিন্তু চাৰ্লচ্ সাহাৰে ওখকৈ উঠিলত আৰু নুৰ্জক দেখিলে। তেও মেঘৰ ওপৰত উঠি ওপৰতে আধা ঘণ্টা মান থাকি প্ৰিথিবিৰ পৰা মেঘবোৰ ওপৰলৈ আহিচে জেন বলনৰ পৰা দেখিলে। বলনৰ বায়ু সুমুতা বাট অলপ মুকলি কৰি বায়ু ওলাই ক্ৰমে ক্ৰমে মাটিলৈ নামি, এক পথাৰত একো দুখ নো পোআকৈ পৰিল। সেই সময়ত ৭০০০ হাত উঠিল।

১৭৮৪ সঁকতে দুজন সাহাৰে ৮৬০০ হাত প্ৰিথিবিৰ পৰা উঠিল। আৰু ১৮০২ সঁকত গাৰ্ণেৰিন সাহাৰে ইংলণ্ড দেশত ৬৬০০ হাত উঠি আৰু তিনি পোআ ঘণ্টা ৬০ মাইল অৰ্থাত ৩০ ক্ৰোচ দূৰ গৈছিল। তেতিয়াৰে পৰা এতি-য়ালৈকে বচৰি বচৰি ইউৰপ আৰু আমেৰিকা দেশৰ পৰা অনেক মানুহ বলনত উঠিল। ১৮২৮ সঁকত চাদলৰ নামে এজন সাহাৰ আয়ৰলণ্ড দে-লৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ বলনৰ দোআৰাই নিৰ্ভি-থিনি কপে পাৰ হৈ গল।

বৰ্তমান বচৰ ৭ জুনৰ গধুলি বেলা গ্ৰিন নামে লণ্ডন নগৰৰ আকালত ফুৰা এজন লোকে আ-পোনাৰ বলন তৈয়াৰ কৰি আন দহ জন মানু-হে সৈতে উঠি গল। সেই বলন বৰ ডাঙৰ আৰু ওপৰত লিখা দৰে অতি পাভল বায়ুৰে পূৰ হো-আত নগৰৰ মানুহে চাই থাকোঁতে বাজ কাটি-লত বৰ বেগেৰে উঠিল। বলনৰ তলত লগোআ পালেজিত থকা মানুহ এজনে সেই জাত্ৰাৰ কথা সম্বাদ পত্ৰত লিখিছে। বলন তেতিয়া উঠিল, তাৰে সৈতে জোআ মানুহে প্ৰিথিবিৰ পৰা উঠি বুলি

গম নে পাই, আমাৰ পুৰা প্ৰিথিবিহে ভললৈ পৰা হেন দেখিলে। কিছু ওখলৈ উঠিলত গোটেই নগৰ একে বেলিএ দেখিলে, কিন্তু আটাই বস্তু অতি সৰু; আলিবোৰ আঁক দিয়াৰ দৰে হ'ল, আৰু নগৰৰ মানুহ পৰুয়া বগোয়া দি বগোয়া দেখিলে। দেৱৰ মাজে দি জোআ ভাপৰ বহু আৰু ভাপ জাহাজ দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ। ওপৰৰ ঠাই পালত নগৰৰ সকলো সৰল আৰু মানুহৰ মাত বৰ ধনিৰে উঠিল; একো মাত চিনিব নোআবিলে, মৌৰ নিচিনা মিহলি মাত সুনিলে। বতাহে ইফালে সিকালে লৈ ফুৰাত ৩,৫০০ মান হাত ওখ হ'লত পাত্ৰত সৰু বিন্ধা দিলে। তাতে গধুৰ বায়ু লাহে লাহে সোমোআত সিহঁত নামিবলৈ ধৰিলে। পাচে বেৱম গাঁৱৰ ওচৰত এক দোণনি পথাৰত দুখ নো পোআকৈ পৰিল; তাৰ পৰা তিনি ডাৰৰ বাট গৈ গাঁৱত ঘোঁৰা বখ পাই সেই বাতিতে নগৰলৈ উভতি গ'ল।

বৰ্চেল নগৰৰ চাৰি জন মানুহে এটা বলুনত সোমাই ৪০০০ হাতৰ ওখলৈকে উঠিল; তাতে পাত্ৰৰ ভিতৰত জি পাতল বায়ু আছিল তাৰ বলেৰে পাত্ৰ ফাটি বায়ু ওলাল। তেতিয়া মানুহে জন্তু সৈতে বৰ বেগেৰে ওপৰৰ পৰা আহি মাটিত পৰি খুন্দা খাই দুখ পালে, তৰ্থাপি চাৰিও জন জিলে। ৫

হুবে নামে এজন নগা লৰাৰ মৰণ।

Obituary of Hube, a Native Christian.

অক্টোবৰ মাহৰ ১০ তাৰিখে বেলা ৭ বজাৰে জীৱত কটৰ সাহাবৰ টোলত ১০। ১২ বছৰ বয়সিয়া এটি নগা লৰা জহনিৰ দোআৰাই মৃত্যু হ'ল। সেই নগা লৰাৰ বাপেকো জইপুৰত কটৰ সাহাবৰ হাতত ১৮৪৩ সঁকত মৰিল, আৰু দিন চাৰেকৰ পাচত সেই সাহাব মোকায় নিৰমাগৰলৈ আহিবলৈ ধৰি কৰি নাৱত উঠোতে হৰেৰ দদায়েকহঁতে তাক ছাটলৈ আনি সাহাবক লোখাই দিলে। সেই সৰু মাউৰা, নামটো লৰাক দেখি সাহাবৰ মনত মৰম লাগি তাক সুধিলে, “মোৰ লগত নিৰমাগৰলৈ জাৰি বে?” সি বুলিলে, ‘জাহ’। তেতিয়া সাহাবে নাৱত ভুলি, কা-

পৰ দি, এই জিলালৈ আনিলে; আৰু মেম সাহাবে তাক লিখিবলৈ পৰিবলৈ সিকাৰ, আৰু ইহু-বৰ কথাও সিকাৰ বুজাই দিলে। এই লৰা সৰু হলেও তাৰ মন ধৰি আৰু বুধি ভাল, আৰু জেতিয়া আহৰি পাই নি লাত্ৰ পৰি, গৱন অন্ধ নিকি আৰু চিটি লিখি থাকে। নৌ মৰোঁতে এবচৰ মানৰ আগৈ সি আপোনাৰ অগৱন পাণ আচে বুলি জাৰি অনেক দিনলৈ কিহেৰে মোৰ পাণ খেমা হ'ব, ইয়াকে ভাবি আছিল; কিন্তু কতো জানৰ উপাই বে পাই প্ৰভু ফিচু খিষ্ট জে স্বৰূপ জান কৰ্তা হ'ই, তাকে জানি তেঁওৰ নামত বিশ্বাস কৰিলে। কিছু লৰা দিনলৈ খিষ্টিয়ান লোকে তাৰ কথা সুনি কৰম চাই, তাৰ নিবেদনত চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ১২ তাৰিখে বিসু্যম বাৰত অনেক মানুহৰ আগত জীৱত পাদুৰি বুওন সাহাবৰ দোআৰাই বুখ পাই, পাচে প্ৰভুৰ ধৰম মণ্ডলিত সোমাল। সেই দিনৰে পৰা সকলো পাণ কৰম ভিয়াগ কৰি, প্ৰভুৰ সেৱা প্ৰাৰ্থনাত প্ৰবৰ্ত্তি আছিল; আৰু তাতে সেই লৰাৰ মন অভিসই আনন্দেৰে মৰনলৈ একো ভই নো হোআকৈ ধিৰে থাকিল। সনিবাৰে ভাটি বেলা ৩।৪ বজামান বেলিত তাক মাউৰে ধৰিলে, আৰু বিসু্যম অৰ্থাত দেও বাৰৰ বাতি পুআতে মৰিল। তাৰ ধৰম ভাই তিনি চাৰি জন মানে ওবে বাতি তাৰ লগত সুক্ৰসা কৰি আছিল, আৰু সাহাবেও অনেক দৰৰ খুআইছিল তথাপি প্ৰান বখ্যা ন পৰিল। ৰোগ বৰ টান দেখি সেই বাতি অতি দুখ জাতনা লহিছিল, তেও ৪।৫ বাৰ ইহুৰে পাণ খেমিবলৈ আৰু তাক গ্ৰাজ্য কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। তেতিয়া তাৰ মৃত্যু কাল ওচৰ হ'ল, তেতিয়া প্ৰচনত আপোনাৰ লৰিল আত্মা অৰ্পন কৰি লে, “হে প্ৰভু দুখে সুখে ভুগি মোক ৰেবিবা;” এই কথা কৈ অলপ বেলিৰ পাচত খিষ্টৰ চনত অতি আনন্দে নিদ্ৰা গ'ল। মৃত্যু হোআৰ দুই তিনি ঘণ্টাৰ আগৈ সি বুলিছিলে, “প্ৰভু ফিচুএ মোক নিবলৈ ইয়ালৈ আহিচে;” হ'ই, আমি আনা কৰিটো জেন সেই সৰু লৰাটিক নিবলৈ প্ৰভু অছিল, আৰু লৰিল এহাৰৰ চোঁচ মাটিৰ ভলত গে'লি লিন হৈ জাবলৈ ধলে; তেও তাৰ জিউ

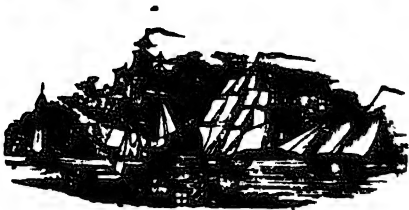
আত্মা পৰম দুৰ্বিলাকে স্বৰগলৈ নিলে, তাতে
দুখ, বোগ, বেদনা আদি নে জানিব, কিন্তু অনন্ত
কাললৈ অতি আনন্দ পাই ইশ্বৰৰ নাম গিও
গাই কৃতি কৰিব।

ইয়াতে আমি জানিব পাবোঁ, লৰা হওক বা
বুৰা হওক পাপি লোক প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস
কৰি তেঁওৰ আগ্য মাানে, সি মৰন সময়তো
একো ভয় ন কৰে। কিন্তু পণ্ডিত বা গিয়ানি
লোক হলেও যদি আপোনাকে ধৰ্ম্মি বুলি অহ-
ঙ্কাৰ কৰে, সেইবিলাক মৰাৰ সময়ত অতি নি-
শা আৰু মহা বিয়াকুল হয়, সেই কাৰন আ-

জানোঁ, প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ বাজে আন কাৰো

১ পাপৰ পৰিত্ৰাণ নাই। কিতোএ এই কথা
লিখিছে, সি আপুনি ওপৰে লিখা সকলো দে-
খিলে আৰু সুনিলে, সেই কাৰন সি স্বৰূপ কথাৰ
সাধি দিছে।

ন. ল.

পোল পাঁচনিৰ বিবৰন।

Conversion of the Apostle Paul.

জ্যেতিয়া যিচু খ্ৰিষ্ট, ধৰ্ম্ম অৱতাৰ হৈ জগতৰ
পাপৰ দণ্ড আপুনি ভুগি পাপৰ নহা প্ৰাচিকৰি
আপোনাৰ প্ৰাণক বলি ৰূপে দৃষ্ট লোকৰ হাতত
সমৰ্পন কৰি ভগন কৰিলে, আৰু তাৰ পাচে তিন
দিনত নিজ সক্তিৰে মৰনা আৰু পৰলোককো
জিনি উঠিল; তেতিয়া তেঁও আপোন মনোনি-
ত লোকক, অৰ্থাত্‌ সিস্যসকলক চপাই, সিবিলাকক
পাঁচনি ভাৰ দি কলে, তোমোলাকে গোটাই খন
প্ৰিথিবিৰলৈ গৈ সকলো প্ৰাণিৰ আগত এই পৰম
আয়ুসৰ কথা কিতৰন কৰা; তাতে জিবিলাকে
মোত আৰু সুত বাতাত বিশ্বাস কৰিব সি পৰি-
ত্ৰাণ পাব; কিন্তু জি কোনোএ বিশ্বাস ন কৰে
তাৰ দণ্ড হ'ব, এই বুলি তেঁওৰ হাত দাঙ্গি আ-
সিৰাদ দি সিবিলাকত কলে, দেখা, প্ৰিথিবিৰ
অন্তলৈকে সদাই মই তোমোলাকৰ লগতে থা-
কিম; এই কথা কৈ তেঁও স্বৰগলৈ গৈ সৰ্বসক্তি-
মন্ত পিত্ৰি পৰম ইশ্বৰৰ সোঁ হাতে বহিল।

তাৰ পাচে সিস্যবিলাক ফুৰি ফুৰি তেঁওৰ কথা
দেলে দেলে কিতৰন কৰিব ধৰিলে, আৰু তাতে

সেই পৰম আয়ুসৰ কথা সুনি অনেক মানুহে থিষ্টৰ নামত বিশ্বাস কৰি পাঁচনিবিলাকৰ লগলৈ চায়ে চায়ে মণ্ডলিবোৰ হ'ল। তেতিয়া যিহুদা দেশৰ ভাৰ্চ নগৰত থকা চৌল নামে এজন প্ৰধান মানুহে সেই সম্বাদ সুনি, প্ৰভুৰ ধৰ্মক হিংসা কৰিব ধৰিলে। আৰু জি মানুহে আগৰ ধৰ্ম এৰি থিষ্টৰ ধৰ্ম গ্ৰাহ্য কৰিলে, সেইবোৰক জিমান পালে, ধৰি বান্ধি বন্দি সালত সুমানলে, আৰু পাৰে মানে অনেক ভক্তক ভাঙনা কৰি থেছিল; আৰু আপোনাৰ নগৰ এৰি দা মেচক নামে আন এখান নগৰত মানুহে থিষ্টৰ সিন্য হৈছে বুলি সুনি ভাটলৈকো আহি দুখ দিবৰ আশাৰে প্ৰধান পোৰোহিতৰ পৰা আগ্য পত্ৰ খুজি ললে; আৰু পাচে আন আন মানুহক লগত লৈ যোৱাত উঠি গৈ দামেচকৰ ওচৰ পোআতে অকস্মিতে আকাশৰ পৰা সূৰ্য্যতকৈও মহা প্ৰতাপি পহৰ ওলাই তেওৰ চাৰিও ফালে প্ৰকাশ কৰিলত, তেওঁ মাটিত পৰিল। তেতিয়া হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় ভাঙনা কৰিচা এনে আকাশি বানি তেওঁ সুনি সুখিলে, হে প্ৰভু, আপুনি কোন? তেতিয়া প্ৰভুএ কলে জি যিচুক তুমি ভাঙনা কৰিচা তেওঁএই মই। কিন্তু উচা নগৰলৈ জোআ তেতিয়া তুমি জি কৰিব লাগিব তাকে তোমাত কোআ হ'ব।

সেই কালত তেওঁ উঠি নগৰলৈ আহি এক ঘৰত তিনি দিনলৈকে চকুৰে নে দেখা হৈ ভোজন পান ন কৰাকৈ পাপৰ নিমিত্তে ক্ৰন্দন কৰি আছিল; তাৰ পাচে জি জনৰ ভক্তক হিংসা কৰিচল, সেই প্ৰভু যিচুতে বিশ্বাস কৰি ব্ৰ পালে। পাচে পলম ন কৰি থিষ্টৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিব ধৰিলে, আৰু দেশে দেশে নগৰে নগৰে জি জি মানুহক পাই সেই সকলোতে থিষ্টৰ সুভ বাজা কিত্তন কৰি, মতা মাইকি অনেক লোকক প্ৰভুলৈ মিন পালটালে, আৰু তেওঁ আপুনিও প্ৰভুত বিশ্বাসি হৈ জি জি আচৰিত কৰম লোকবিলাকৰ আগত কৰি, সেয়ে প্ৰভুৰ ধৰ্মৰ নিমিত্তে জিমান দুখ ভাঙনা পালে তাকে অলপকৈ লিখিচোঁ।

তেতিয়া চৌলে পাঁচনিৰ বাৰ পোআ হল; তেতিয়া তেওঁ ধন, বস্তু, মাটি, বাৰি, ঘৰ, কুটুম

এইবিলাকলৈ একো ইচা ন কৰি, কেৱলে প্ৰভু যিচুৰ সুভ বাজাকহে সকলো ঐৰজা বিভূতিতকৈ অমূল্য হেন জানি, সেই পৰম আয়ুসৰ কথাকৈ লৈ জি দেশ বা জি জাতি মানুহ হওক সিবিলাকৰ আগত পৰিত্ৰানৰ কথা কিত্তন কৰিলে। পাচে তেওঁ দেশে দেশে ফুৰি ইয়ৰৰ কথা কোআত কুপু মাজুলিৰ এক নগৰৰ অধিকাৰৰ লগত থকা এটা ভাৰি খোআ ভবিলাত বক্তাক লগ পালে। সেই অধিকাৰে চৌলৰ সুখৰ পৰা ইয়ৰৰ কথা সুনিবৰ ইচাবে সিবিলাকক মাতিলত, মিচা ভবিলাত বক্তাই অধিকাৰক বাধা কৰি চৌলকো বিধিনি কৰালে। তেতিয়া চৌল জাক পৌল বোলে, পবিত্ৰ আত্মাবে পূৰ হৈ; সেই মায়াপিলৈ একে চৰে চাই কলে, হেৰ চইতানৰ পুতেক সকলো ধৰ্মৰ সত্ত্ব। কপটেতে দুট কৰমতে পূৰ প্ৰভুৱহৈ স্বৰূপ পথক লুটিয়াবলৈ নেৰ নে? আৰু চাৰি এতিয়া পৰম ইয়ৰৰ হাতে তোক ধৰি আচে; আৰু তই কেভেক দিন কৰা হৈ বেলিকো নে দেখিবি। তেতিয়াই চকুত মলিন হৈ তাৰ ওপৰত এক্কাৰ পৰিল; তাতে সি হাতত ধৰিবলৈ মানুহ বিচাৰি ফুৰিলে। আৰু ইয়ৰে তেওঁৰ হতুআই এনে বিম্বাই কৰম কৰালে, তেওঁৰ গাৰ কাপৰ বা গামোচা নৰিয়া মানুহৰ ওচৰলৈ আনিলত সিবিলাক বোণৰ পৰা মুকুত হল; আৰু অসুচি ভুতো মানুহৰ পৰা বাহিৰ ওলাল।

ইয়াৰ পাচে পৌলে সেই ৰূপে কথা কিত্তন কৰাত আপোন দেশি লোকে তেওঁক ধৰি অনেক বাৰ বন্দিসালত ৰাখি, কোনো কোনো লম্বিত বৰ হিংসা কৰি বহু লাগি কৰিলে। তাৰ পাচে প্ৰধান পোৰোহিত আৰু বুৰালোকে তেওঁক ধৰি দেশাধিপতিৰ আগলৈ মিচা অপবাদেৰে সোধ কৰি বধ কৰাবৰ আসয়েৰে নিলে। তাত্তে বজা আৰু অধিকাৰ সকলেও সোধ আস নত বহি, পৌলে আপোনাৰ কথাত উত্তৰ দিবলৈ অনুমতি দিলে। তেতিয়া পৌলে উত্তৰ কৰিলে বোলে, মই সৰু কালৰেপৰা পিজি ধৰ্মতে আচিলোঁ, আৰু সেই ধৰ্মত আমাৰ জি পৰিত্ৰানৰ আশা আছিল তাকে আচৰি ধিৰে থাকি নিতি সাত্ৰৰ দৰে নিদুৰ্গি হৈ আচিলোঁ। কিন্তু যিহু

খ্ৰীষ্ট বিদ্ভাস কৰাৰিলাকৰ অহিতে অনেক
কৰম কৰিব লাগিব তাক আপুনি জানি, প্ৰধান
পোৰোহিতৰ পৰা সক্তি পাই প্ৰভুৰ অনেক
সাধুলোকক বন্দিনালত ধৰোঁ; আৰু সিবিলা-
কক মৰাৰ সময়ত সিবিলাকৰ বিৰোধে সন্মত
দিলোঁ। আৰু বাৰে বাৰে সকলো নাম ঘৰত
সিবিলাকক সান্তি কৰি বলেবে বিন্দা কৰালোঁ।
আৰু সিবিলাকলৈ অভিসই খবৰ হৈ আন দেশৰ
নগৰলৈকে ভাঙনা কৰি দেখালোঁ। এই কপে
প্ৰধান পোৰোহিতৰ পৰা সক্তি আৰু আগ্য
পত্ৰ পাই দামেচক নগৰলৈ গলোঁ। তাতে হে
মহা বজা বাটৰ মাজত দুপৰৰ সময়ত বেলিৰ
প্ৰকাশতকৈও মহা প্ৰস্তাপি এক পহৰ আকাশৰ
পৰা মোৰ আৰু লগত জোআ মানুহৰ চাৰিও
কালে প্ৰকাশ হোআ দেখিলোঁ, তেতিয়া আমি
আটাই মাটিত পৰিলত, পাচে হে চোল, হে
চোল, মোক কিয় ভাঙনা কৰিচা? কাইটত ভৰি
মৰা ভোমাইলৈ টান, এই বোলা এক আকাশি
বানি সুনিলোঁ। তাতে মই সুধিলোঁ, হে প্ৰভু
আপুনি কোন? তেতিয়া তেওঁ কলে জি যিচুক
ভাঙনা কৰিচা তেঁৱেই মই। কিন্তু উটি ভৰিৰে
ধিয় হোআ, তুমি জি জি দেখিলা, আৰু পাচে
এই মানুহৰ আৰু বিদেশি লোকৰ হাতৰ পৰা
উদ্ধাৰ কৰি ভোমাক মই জি জি দেখুআম, সেই
আটাইৰে নিমিত্তে ভোমাক সেরক আৰু সাধি
কৰাবলৈ মই মৰ্মন দিলোঁ। তেওঁ আপোনাৰ
কথাত এই কপ প্ৰমান দি উত্তৰ কৰিলতো তথা-
পি তেওঁক মিচা বানি লোকে প্ৰান মাৰিবৰ আ-
সাৰে বোম নগৰত থকা কমি মহা বজাৰ আগ-
লৈ নি সোধ কৰোআলে। পাচে পোলে সেই
নগৰতো চল পাই নিসাময়ে ইশ্বৰৰ সুভ বাজা
কিৰ্ডন কৰিলে, তাতে অনেক কমিয়া লোকে পুত্ৰ
খ্ৰীষ্ট বিদ্ভাস কৰিলে; পাচে, তাতে খ্ৰীষ্টিয়ান
মণ্ডলি খাপন কৰা হল। পোল পাঁচনিৰ কথা
মুনি কেবল কমিলোকে বিদ্ভাস কৰিলে, এনে ন
হই; কিন্তু অনেক টাইত বিদেশি আদি কৰি
বহু মানুহে স্বৰূপ পৰম ইশ্বৰক জানি আপো-
নাৰ আগৰ মিচা আসুই আৰু ভাবনা এৰি প্ৰভুৰ
ধৰ্ম ললে; আৰু টায়ে টায়ে তেওঁৰ উপদেশতে
সবহু মণ্ডলি হৈ খ্ৰীষ্টৰ বাজা বাহিঁ গল। ন. ল.

নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰীঃ অঃ ১৮৮৭। হিন্দু নং ১৭৬১।

	নং	কতি	সুজোমই	সুজোম	চন্দ্ৰা	চন্দ্ৰা
সোম	১	১৬	৬১৩	৬১৪	২৩	০১২২
মঙ্গল	২	১৭	৬১৪	৬১৪	২৪	১১২২
বুধ	৩	১৮	৬১৪	৬১৩	২৫	২১২
ব্ৰহ্মস্পতি	৪	১৯	৬১৫	৬১৩	২৬	২১৫২
শুক্ৰ	৫	২০	৬১৬	৬১২	২৭	৩১৩২
শনি	৬	২১	৬১৭	৬১১	২৮	৪১২৮
দেও	৭	২২	৬১৮	৬১১	২৯	৫১২৮
সোম	৮	২৩	৬১৮	৬১০	০	চন্দ্ৰান্ত
মঙ্গল	৯	২৪	৬১৯	৬১০	১	৬১৪
বুধ	১০	২৫	৬২০	৬১২	২	৬১৫১
ব্ৰহ্মস্পতি	১১	২৬	৬২০	৬১২	৩	৭১৪০
শুক্ৰ	১২	২৭	৬২১	৬১৮	৪	৮১৩২
শনি	১৩	২৮	৬২২	৬১৮	৫	৯১২৭
দেও	১৪	২৯	৬২২	৬১৭	৬	১০১২৩
সোম	১৫	৩০	৬২৩	৬১৭	৭	১১১২১
মঙ্গল	১৬	১	৬২৩	৬১৭	৮	
বুধ	১৭	২	৬২৪	৬১৩	৯	০১২০
ব্ৰহ্মস্পতি	১৮	৩	৬২৫	৬১৬	১০	১১১৯
শুক্ৰ	১৯	৪	৬২৬	৬১৬	১১	২১২০
শনি	২০	৫	৬২৭	৬১৫	১২	৩১২২
দেও	২১	৬	৬২৭	৬১৫	১৩	৪১২৫
সোম	২২	৭	৬২৮	৬১৫	১৪	চন্দ্ৰোদয়
মঙ্গল	২৩	৮	৬২৯	৬১৫	১৫	৬১৩০
বুধ	২৪	৯	৬৩০	৬১৫	১৬	৭১২৮
ব্ৰহ্মস্পতি	২৫	১০	৬৩১	৬১৫	১৭	৮১২৩
শুক্ৰ	২৬	১১	৬৩১	৬১৪	১৮	৯১১৯
শনি	২৭	১২	৬৩২	৬১৪	১৯	১০১৪৪
দেও	২৮	১৩	৬৩৩	৬১৪	২০	১১১৬
সোম	২৯	১৪	৬৩৪	৬১৩	২১	১১১৫৬
মঙ্গল	৩০	১৫	৬৩৫	৬১৩	২২	

নৱেম্বৰ ৮, ১০, ১৫, ১৬, আৰু ১৭ তাৰি-
খে কাচাৰি অকিত আদি বন্ত।

৮ দিনৰ পূজা ১।৪ বজাত আমাবাস্য।

২২ দিনৰ তাৰি বেলা ৩।৫৪ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোআ । মোং সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৪৭ খিষ্টাব্দ সঁক । নম্বৰ ১১ ।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1847. NO. 11.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

নৱেম্বৰ আৰু ডিচেম্বৰ মাহতে পাদুৰি সাহাব-
বিলাকে ডাটিলৈ জাত্ৰা কৰি গলত অকনোদই
কৰিব নো আৰিলে; সেই নিমিত্তে এতিয়া দুই
পত্ৰ একে বেলিএ চাপ কৰি দি পাঠাব ।

বৰ্তমান মাহৰ ১৮ তাৰিখৰ বাৰ্ত্তিত সিবসাগৰ
জিলাত থকা কেঁয়া পটি এখনত জুই লাগি গো-
টেই খন পুৰিলে, সেই সাৰিৰ মূৰত কেৱল এটা
ঘৰ মাথোন নো পোৱাকৈ থাকিল । দিন চাৰে-
কৰ পাচত শুধা মোকামৰ দিখৌ নৈৰ ওচৰত
থকা মচলমানৰ বজাৰতো পুনৰাই জুই লাগি
৪।৫ ঘৰ মান পুৰিলে ।

অক্টোবৰৰ প্ৰথম তাৰিখত কালিত বৰ পুমুহা
বতাহে চাই দিন মান মাৰি স চাৰেক নাও বুৰা-
লে, আৰু অনেক গচ আদি উভাৰি পেলালে ।

কলিকতা নগৰত এটা নতুন গিৰ্জা ঘৰ দু বছৰ
মানৰ পৰা সাজি সাজি এটাই ৮ অক্টোবৰ তা-
ৰিখত ইংৰাজি ৰাজ্য ধৰমৰ মতে উচৰ্গিলে ।

সেই গিৰ্জাৰ খৰচ ৬,০০,০০০ চই লাখ টকা;
তাৰে আঠে লাখ ইংৰাজি ধৰমৰ গুৰুএ আপো-
নাৰ ধন দিলে ।

মিৰট নগৰত তিনি জন গোৱা চিপাহি সিই-
তৰ ওপৰৰ বিসয়াক কোৱা মৰা হেতুকে সিইতক
গুলিয়াই মাৰিবলৈ এই দেশৰ, প্ৰধান সেনাপ-
তিএ আগা দিলে ।

মান দেশৰ পূব ফালে মলমাইন নগৰৰ স্তিল-
চন নামে এজন আমেৰিকান পাদুৰি সাহাবে ১২
চেপ্তেম্বৰ দেও বাৰৰ বাৰ্ত্তি সুবলৈ গলত কোনো
মানুহে দুআবত মতা নুনি দুআৰ মেলি তিনটা

মানুহক দেখিলে; সিইতৰ এটাই সাহাবক কি-
বা কাকত দিলে; সাহাবে তাক পৰ্হোতে সি
জনে ঘৰত সোমাই তৰোআল উলিয়াই দেখাই
ঘৰত জি ধন আচে তাক উলিয়াই দিবলৈ সাহা-
বত কলে; তেতিয়া সিইতক ডকাইত বুলি জা-
নিলে । পাচে ধন নি দিয়াত সিইতে সাহাবক
কাটিবলৈ ধৰাত তেওঁ এজনৰ তৰোআল কাৰ্হি
ললত সিইতে মৰা মৰি কৰি সাহাবৰগাত অনেকে
কোৱা মাৰিলে, তথাপি সিইতক ঘৰৰ পৰা থে-
দালে । পাচ দিনা বিচাৰ পতিএ বিচাৰিবৰ নি-
মিত্তে টেকেলাবোৰক পচালত সিইতৰ এজন
ধৰা পৰিল ।

কেপ্‌ৰ্দ্‌ মাজুলিৰ ফোগো নামেৰে এটা মাজু-
লিত ৮০০০ হাত ওখ পৰ্বত আছে । এপ্ৰিল
মাহত ১০।১৫ দিন মান সেই পৰ্বতৰ পৰা
তপত জ্বাল, মাটি আৰু বহু সিল ওলাল; ডুই-
কপেৰে পৰতো লৰিল; তপত জ্বালৰ অনেক
জানবোৰ পৰ্বতৰ ওপৰৰ পৰা বৈ জাওতে ভা-
লেমান গৰু চাগ আদি পুৰি মাৰিলে ।

কেপ্‌ হন মাজুলিবিলাতৰ নক্সা ।

খেই দেসৰ কান্তন নগৰত জোআ বচৰৰ ডি-
তবত দোম কৰা ১২০০ মানুহ লগ আগ্যা পো-
আ হৈ মূৰ কটা গৈছে।

ইংৰাজি দেসৰ হাইণ্ড সাহাৰ নামে এজন
জোতিলিয়াই দুৰ্বিনেৰে আকান মণ্ডল চাই ১৩
আগষ্টত এটা নতুন লক গ্ৰহ দেখা পালে। তাৰ
নাম আইৰিচ দিলে; সেই গ্ৰহ মঙ্গল আৰু ব্ৰি-
হস্পতিৰ মাজতে আছে।

গ্ৰেট ব্ৰিটন নামে জি ভাপ জাহাজ ২২ চে-
প্তেম্বৰ তাৰিখত আয়বলগু দেসৰ দাঁতিত লাগি
বল, তাক একআবলৈ এবচৰ মান অনেক অনেক
উপাই জতন কৰি ২৭ আগষ্টত তাক কলেবে
জুলি দুখান ভাপ জাহাজে লৈতে অনেক মানুহে
টানি টানি একতালে। পাচে এখান ভাপ জা-
হাজে টানি নিয়াত সাগৰৰ সুঁতি পাৰ হৈ ১৩
আগষ্টত লিবৰপুল নগৰ পালেহি। তাতে ভগা
চিগা আটাইবোৰ বাতি পেলাই সেই বৰ জা-
হাজ আৰুও আটলাস্তিক মহা সাগৰ পাৰ হৈ
জাব বুলি এসা কৰিছে। সেই জাহাজদিশল ২১৫
হাত হৈছে।

আগষ্ট মাহৰ ২৭ তাৰিখত লণ্ডন নগৰত
তেমচ নদি পাৰ হবলৈ ধৰোঁতে ক্ৰিকেত নামে
এখান ভাপ নাৱৰ পানি উতলোআ পাত্ৰ ফা-
টিল। তাতে খাৰত জুই লগা দি গিৰিস কৰি
জাহাজ ভাগি গুৰি ফাল ডোখৰ ডোখৰ হৈ উৰি
গল। ডিতবত থকা ১৫০ মানুহবিলাকৰ অনেক
খনি উৰুআই নিলে; কেতবোৰ পানিত পৰি,
কেতবোৰ দাঁতিৰ ওচৰত বোকাত সোমাই সুমে
ৰে বখ্যা পালে; কোনো কোনো উৰাই নিয়া
কাঠৰ দোআবাই দুখ পাই ৪০ জন খুন হল;
৫ জন মৰিল।

আগষ্ট ২১ তাৰিখত ইংলণ্ডৰ লিঙ্কন নগ-
ৰৰ গিৰ্জা ঘৰত সুৱন কিৰ্তন কৰিবলৈ অনেক
মানুহ গোট খোআত তিনি পৰিয়া সময়ত আ-
কাসত এটা কলা ডৱিৰউটি গিৰ্জা ঘৰত বজপাত
পৰি ৮টা মানুহক বিমূৰ্চিত কৰিলে; এটা মানুহ
একে ঢেলিএ পৰি মৰিল। তাৰ চোলা পুৰিলে,
চোলাৰ গোদামো পমি গল, শুধাপি তাৰ গাত
একো ঘাৰ চিন দেখা ন গল।

গোড হোপৰ ওচৰত থকা কাফিৰ লোকে ইং-
ৰাজি নিবাসি লোকৰ গৰু গাই ডকুদি এতিয়া-
লৈকে ঘনে ঘনে বন কৰি থাকে।

ইংৰাজি দুখান জাহাজ উত্তৰ সাগৰত বৰ
মাচ মাৰিবলৈ জাঁওতে ৩ জুলাইত পৰ্বতৰ সমান
পানি সিলবিলাকৰ মাজত চেপা খাই ভাগিল;
জাহাজৰ বনুআবিলাকে দিলত বগাই বৰ দুখ
পালে, কিন্তু এমাহ মানৰ মূৰত নাও পাই উঠি
বখ্যা পৰিল; তিনটা মাখোন মানুহ মৰিল।

অক্টোবৰ মাহত এক তিমি মাচ মেৰি নৈত
সোমাই হুইলেইক গাঁৱৰ ওচৰত তাকৰ পানি
হোআত বামত লাগি বল, তাতে মানুহবিলাকে
ওলাই তাক ধৰি মাৰিলে। পাচে তাৰ গাৰ
পৰা ১২০০ মোন তেল পালে।

ৰমিংহেম নগৰৰ ডেৰিচ নামে এজন ফটিকা
খোআ মানুহে আপোনাৰ তিৰোতায়ৈ সৈতে
দন্দ লাগি থাকি অনেক বেলি কিলাই কোবাই
মাৰিলত ভাই বিচাৰ পতিৰ ওচৰলৈ গৈ তজ-
বিজ কৰালে। সেই কাৰনে পৈএকে বেজাৰ পাই
১২ অক্টোবৰত তিৰোতাৰ ওচৰলৈ গৈ চুমা খো-
আৰ দৰে ডিজি সাবট মাৰি ধৰি ই হাতেৰে খুব
উলিয়াই ডিজি কাটি মাৰি পেলালে।

ফুটলগু দেসৰ কিনলকুবেগ গাঁৱৰ ওচৰৰ পৰ্ব-
তত দুজন সাহাৰ লোক জাহাজ কৰোঁতে ১ চেপ্তে-
ম্বৰৰ বাতিত বাটৰ কাষৰত বৰ জাৰৰ দোআ-
বাই পৰি মৰিল। পাচ দিনা পুআ কোনো গাঁৱ-
লিয়া মানুহে সেই বাটে দি জাঁওতে লিবিলাকৰ
মৰা ল দেখা পালে।

আয়বলগু দেসৰ দাৰ্মি নামে এটা মানুহে
ফটিকা খাই বলিয়া হৈ ঘৰলৈ গৈ আপোনাৰ
দুই জিএকক দুই থকা দেখি এজনিক ধৰি জুইত
পেলাই দি পুৰিলে। সি জনি জিএকে পলাই

গৈ মানুহ মাতি আনিলত সেই চোআলি জি-
য়াই বে পালে, আৱঠা এৰে হৈ পৰিল। তেতি-
য়াও বাপোকে গিৱাব বে পাই আপোনাৰ জি-
কক পোৱা ঠৰ হৈ চাই আছিল।

জোআ বচৰত ইংৰাজি দেশৰ বেলৰ ওপৰত
জোআ ভাপ বহুত অনেক মানুহ আৰু দুবা বহু
নিয়াত তাৰ বেচ ৭,৪৬,৬৪,০০০ টকা হৈছিল।

ফুটলগু দেশৰ গিলাচগো আৰু এডিন্‌বৰ
নগৰৰ পৰা লণ্ডন নগৰলৈ ৪০০ ডাঁবৰ বাট
ভাপ বথেৰে একে দিনাই জাই।

আয়বলগু দেশৰ ডনমোঅৰ জিলাত থিউকিৱান
সাত্ৰ পুখি বেচা বিলাই দিয়া এজন মানুহে যো-
ৰাত উঠি অহা মাকৰ্তি নামে এজন কমিয়া পা-
দুৰি বাটত লগ পোআত পাদুৰিএ তাক সুধিলে,
তোমাৰ টোপোলাত কি আছে? সাত্ৰ আচে বু-
লিলত পাদুৰিএ চাবলৈ খোজাত সি মেলি দে-
খুআলে। তেতিয়া কমিয়া পাদুৰিএ পুখিবিলাক
হাতত পাই বৰ খেজেৰে পুখি বাটত আৰু সেই
মানুহৰ গাজো লিয়াই পেলাই কলে, তোক
চাবুকেৰে মাৰিবৰ নিমিত্তেই মই আহিলোঁ।
তাতে যোঁৱাৰ পৰা নামি তাক বাধিবলৈ এটা
মানুহক সোধাই দি পুখি দিয়াটক কোবাই কো-
কোবাই মৰাত সি পুখি এৰি লৰ মাৰি গল।
পাচে কমিয়া পাদুৰিএ পুখি গোটাই জুইৰে পু-
ৰিলে। সামান্য লোকে ধৰম সাত্ৰ পহঁাবলৈ ক-
মিয়া বজা পাপা আদি কৰি তাৰ সকলো পাদু-
ৰি এনে বৰ নিষেধ কৰে।

পাৰি নগৰৰ ডিউক দিপ্ৰাচলিন নামে এজন
ফাফি বৰ মেলুজাই আপোনাৰ ভাৰ্জাই সৈতে
অনেক দিনৰ পৰা বিৰোধ হৈ ১৭ আগষ্ট তা-
ৰিখৰ বাতি নৌ পুজাওতে তেঁওৰ সুৰঠাই সো-
মাই মাৰিবৰ মনেৰে দাৰে ধোঁচ মাৰি দিলে।
সেই ধোঁচত এখা মৰা হৈ ভিৰোতাই উঠি চাকৰ-
বোৰক মাতিবলৈ ঘণ্টাই বজালে; কিন্তু পৈ-
একে কাটি খুঁচি কিলাই কোবাই মাৰিলে। পা-
চে চাকৰবোৰে সোমাই আহি সিউতৰ আইমু-

আপোনাৰ ভেঙ্গত বাগৰি পৰি থকা দেখিলে।
তাতে বধ কৰোঁতাক বে পালে, কিন্তু পাচে সেই
পৈএকৰ গাত আৰু কাপৰত ভেজ লাগি থকা
আৰু হাতত কামোৱাৰ দাঁতৰ চিন পোআ হেতু-
কে তেঁও ধৰা পৰিল। পাচে তেঁওক কইদ কৰিব
বাধি তেঁওৰ দোঙ্গৰ অনেক অনেক প্ৰমান উলি-
য়ালত মোক ফাঁচি দিব বুলি জানি তেঁও কমিয়া
পাদুৰি এজনক মতাই আনি তাৰ হাতৰ পৰা
পুতুৰ ভোজন পান কৰিলে, আৰু আপুনি বিহ
খাই ২৪ আগষ্ট তাৰিখত মৰিল। পাচে ডি-
উক দিপ্ৰাচলিনৰ বৰ পুতেক এই সকলো দুৰ্ঘট-
না দেখি সিও আপোনাৰ ঘাতি হল।

ফাফি দেশৰ চেম্বেডিনন নগৰত হিলৈ সজা
এটা মানুহ বলিয়া হৈ ঘৰৰ পৰা আপোনাৰ আ-
টাই বহু দলিয়াই পেলালে, পাচে এটা আৰ্চিৰ
দৰ্পনত আপোনাৰ চাঁটো দেখি, আপোনাৰ ঘাতি
হম বুলি হিলৈৰে আৰ্চি গুলিয়াই ডোখৰ ডো-
খৰকৈ ভাঙিলে; আৰু আপুনি মৰিলো বুলি
জানি, সেই দিনৰে পৰা একো খোআ বহু নে
খাই নো চোএ।

অতি পিয় দুজন নিতিৰ।

Damon and Pythias.

দিয়নুচি নামে এজন চিৰাকুচ দেশৰ বাদ্-
ল হৈ সদাই বেয়া কৰম কৰে। এদিন সেই বাদ্-
লাই দামোন নামে এজনৰ ওপৰত কোনো দোঙ্গ
পেলাই তাক কলে, এই অপৰাধতে তোমাৰ
কাঁহি হৰ। এই কথা সুনি দামোনে আপোনাৰ
লৰা ভিৰোতাক দেখিবলৈ বৰ ইচা কৰিলে, জু-
মি মোৰ প্ৰাণ নগু কৰিলে নিউতক আৰু দেখিবলৈ
নে পাম; এই নিমিত্তে হে বাদ্‌লা, কিছুমান বে-
লি মোক ঘৰলৈ জাৰ দিয়া। পাচে বাদ্‌লাই
কলে, জুমি গৈ প্ৰাণৰ ভয়ত ন পলাবা, ইয়াক
কোনে বিশ্বাস কৰিব পাৰে? দামোনে উত্তৰ কৰি
কলে, যদি মই উভতি আহিবলৈ জুমি বিশ্বাস
ন কৰা, তেন্তে মোৰ মিতিৰ পুখিৰকক মোৰ বদ-
লি কইদত ৰাখা। এই কপে দিব হলত পাচে
সি বজাৰ হুকুম লৈ আপোনাৰ ঘৰলৈ গল।

তাৰ পাচে বাদ্শাই দামোন নৌ আহোঁতে তাৰ মিতিৰ পুথিয়কক দেখিবলৈ বন্দিলাললৈ গৈ ভাত কলে, তুমি দামোনেৰ কথা ভাবি কৰি বৰ নিবুধি কাম কৰিলা; তুমি কি প্ৰকাৰে বুজিচা জে সি তোমাৰ নিমিতে বা আন কাৰো নিমিতে আপোনাৰ প্ৰান দিব? পুথিয়কে এই কথা সুনি অসন্তোষ ন হৈ বাদ্শাহত কলে, হে ডা-
জৰিয়া, মোৰ মিতিৰ নিমিতে মোৰ একো সন্-
মই নাই; আৰু তেওঁৰ নিমিতে যদি মই এস
বাৰ মৰোঁ, তেওঁ ভাল। তথাপি তেওঁ জে আহিম
বুলি গৈচে, নহাকৈ কেতিয়াও নে থাকিব, ইয়াক
মই নিচই জানোঁ; আৰু তেওঁৰ নিমিতে মোৰ
প্ৰান দগু ন হব তাকো জানোঁ। কিন্তু পৰম ইশ্ব-
ৰৰ আগত এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, জেন মোৰ বন্ধক
বখ্যা কৰিব অৰ্থাত জি সমইত তেওঁ আহিব
লগা হই সেই সমইত জেন কোনো এক বিঘি-
নিৰ দোআবাই বন্ধকৈ ৰাখোক; কিয়নো সমইৰ
ভিতৰত আহিলে তেওঁ অৱসো মৰিব, তেতিয়া
তেওঁৰ লৰা তিবোতাই বৰ দুখ পাব। মই মৰোঁ,
তাতে একো হানি নাই, কিন্তু তেওঁ জিয়াই থকাত
বৰ কাৰ্জ আছে। বাদ্শাই এই সকল কথা সুনি
আচৰিত হেন দেখি অৱাক হৈ থাকিল। পাচে
খিৰ কৰা দিন ওচৰ হলত সেই পুথিয়কক ফাঁহি
দিবলৈ বন্দিলালৰ বাহিৰ কৰি অনালে। পুথি-
য়কেও আনন্দ মনেৰে যক্ষত অৰ্থাত ফাঁহিৰ চা-
জত উঠি মানুহবিলাকৰ আগত সজ্জত ৰূপে হা-
তেৰে টাবাব কৰি কব ধৰিলে, বোলে মই আ-
গৈএ জি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলোঁ, কি জানি পৰম ইশ্ব-
ৰে অনুগ্ৰহ কৰি সুনিলে। কিয়নো মই এনে
ভাবিচোঁ, দামোন নাহিবলৈ ইশ্বৰে তাৰ কোনো
আপদ মিলাইচে। মোৰ মৰনৰ পিচে যদি তেওঁ
আহে, ভেস্তে জিয়াই থাকিব, সেয়ে বৰ ভাল।
এই সকলো কথা কৈ এটাওঁতেই দুইবৰ পৰা এক
সৰদ হল, তেতিয়া সেই ফাঁহি দিয়া কিছু বেলি-
লৈ বখালে। তাৰ পাচে সেই দামোন অভিসই
বেগেৰে আহি ঘোঁৰাৰ পৰা নামি সেই ফাঁহিৰ
মকুত লিছে উঠি পুথিয়কক আলিঙ্গন দি কলে,
বন্ধু হে পৰম ইশ্বৰক অধিক প্ৰসংসা স্তুতি কৰোঁ,
কিয়নো তেওঁ তোমাক এনে ভৱিষ্যত আপদত

বখ্যা কৰিলে। পুথিয়কে দামোনকো সেই ৰূপ
আলিঙ্গন দি বিমৰ্গ হৈ কলে, হে বন্ধু, তুমি ইমান
বিস্তত হৈ কিয় আহিচা? ইয়াত তোমাৰ সৰ্ব-
নাসহে হব। এতিয়া মোৰ এনে অসন্তোষ লা-
গিচে জে মই আপোনাৰ প্ৰান দিওঁ তোমাৰ প্ৰান
বখ্যা কৰিব নোআবিলোঁ। বজাই এই সকলো
কথা সুনি বৰ বিস্মই হল, আৰু তেওঁৰ জিনইত
মৰমো জন্মিল। পাচে তেওঁ সিংহালৰ পৰা
নামি সেই ফাঁহিৰ কাঠৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, তো-
মোলাক দুই জনৰ জেনে মিতিৰ এনে মই কতো
দেখা নাই। তোমোলাক জিয়াই থাকাইক;
ধৰম আছে, আৰু ধৰম থাপনা কৰা এজন পৰম
ইশ্বৰো আছে, ইয়াক তোমোলাকে স্বৰূপ প্ৰমনি
কৰিচা। তোমোলাকে জস মানোৱে থাকি মো-
কো তোমোলাকৰ উত্তম বন্ধুৰ ভাগি কৰা।

পৌল পাঁচনিৰ বিবৰণ।

Conversion of the Apostle Paul.—Concluded.

অকোৱৰ মাহৰ অকনোদইত জি পৌল পাঁচ-
নিৰ বিবৰণ চপা হৈছিল, সেই মাহত তাৰ সেন
কথা দিবলৈ চাই নোহোআত এই মাহত দিয়া
হৈচে।

এই ৰূপে প্ৰভুএ সেই দুষ্ট মানুহক তুলি আ-
পোনাৰ মনোনিভ আৰু স্বৰূপ সেৱক কৰি, তাৰ

জি হিঁসা, ক্ৰোধ আৰু অসুয়া আছিল, ডাক দমন কৰিলে। ডাঙে পুত্ৰৰ ধৰমক হিঁসা কৰা সেই পোলে কমিয়া মণ্ডলিলে লিখা পত্ৰত বুলিছিল, বোলে, মই জি যিহু খ্ৰিষ্টৰ সূত বাজা তোমোলাকত কিত্তন কৰিচোঁ, সেয়ে বিকল হৈ জাৰ এয়ে ন হই, কিন্তু জিবিলাকে তাত বিদ্বান কৰে, সিবিলাকৰ নিমিত্তে সক্তি; কিয়নো সেই বিদ্বান সব দোআৰাই কটন মন গুচাই ইহুৰলৈ মন কৰাই, আৰু আটাই জি পাপক ভাল পাইছিল তেতিয়া তাকে ঘিন কৰে, তাত মনৰ সময়তে আনন্দ জনমাই; এই বুলি তেঁও সিয়াবিলাকত কৈছিল। তাৰ পাচে পুত্ৰত আপোনাৰ বিদ্বান বাহিঁ জেনেকৈ ধিৰ হৈছিল, তাকে লিখিলে, বোলে, খ্ৰিষ্টৰ প্ৰেমৰ পৰা মোক কোনে বি-জোগ কৰিব? কেলস বা সোক, ডাডনা বা ঐকাল, বিবস্ত্ৰ বা আপন বা তবোআল এইবিলাকে পাৰে নে? কেতিয়াও নোআবে, কিয়নো আমাৰ পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্টৰ নিমিত্তে ইহুৰে আমাক জি প্ৰেম কৰে, তাৰ পৰা মনৰ বা জিৱন, স্বৰগৰ দূত বা প্ৰধান ভূত, বৰ্তমান বা ভৱিষ্যত কাৰ্জ বা সক্তিমন্ত লোক, ওপৰ বা তল আন কোনো সূজা বস্তু এই আমাক খ্ৰিষ্টৰ প্ৰেমৰ পৰা বিজোগ কৰিব নোআবে মোৰ এনে ধিৰ বিদ্বান আছে।

এতিয়া হে সকলো পহাঁ লোক তোমোলাকে আপোন আপোন মনে বিবেচনা কৰি চোআ, মই এই জি পোল পাঁচনিৰ কথা আদিৰ পৰা অন্তলৈকে কিছু কিছু লিখিলোঁ, সেয়ে কেনে আভি প্ৰমানিক কথা হই। অৰ্থাত খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ জে স্বৰূপ ইহুৰৰ পৰা হই, তাৰে এক প্ৰধান প্ৰমান; কিয়নো জি পোলৰ কথা মই ওপৰত লিখিলোঁ, সি আটাই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমৰ মহা সত্ৰ আৰু হিঁসক আছিল, কিন্তু পাচে লিখাত সি তেঁওৰ পৰম বিদ্বানি আৰু প্ৰধান পাঁচনি হল, এয়ে কেনে মহা আচৰিত কৰম! তেন্তে সূনা, মই আৰু অলপ কথা সোধোঁ, এনে কৰম মানুহৰ পৰা হই নে ইহুৰৰ পৰা হই? ইহুৰৰ পৰা ন হলে কোনে কপে মৰ্ত্য লোকৰ পৰা হব নোআবে, কিয়নো মানুহৰ জি আভি কটন মন ডাক গুচাবলৈ মানুহৰ মাজত একো ঔষধ নাই, তেনে কটন

আৰু সকলো হিঁসাৰে পিৰিত হোআ জি মনৰ মহা বোগ, ডাক ইহুৰেহে গুচাব পাৰে। আৰু জদি খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ ইহুৰৰ পৰা ন হই, তেন্তে কিয় ইহুৰে এনে কৰম কৰিলে? তথাপি আমি জানোঁ, মোৰ জি সত্ৰ, সি জদি মোৰ হিত্তৰ নিমিত্তে লাখি হই সেয়ে স্বৰূপ। এই কপে জিবোৰ মানুহে খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰৰ বিবোধে কথা কই সেয়ে জদি মন পালটাই আৰু বিদ্বান কৰি পাচে সেই সাত্ৰৰ হিত্তৰ নিমিত্তে সত্য প্ৰমান দিএ, সেইবোৰেই স্বৰূপ প্ৰমান হই; আৰু সেয়ে জে সৰ্ব-সক্তিমন্ত ইহুৰৰ কৰম তাকো আমি জানোঁ; কিন্তু নো ভাল গচত বেয়া গুটি নে লাগে, আৰু বেয়া গচত ভাল গুটি কেতিয়াও জাগিব নোআবে।

সৰ্ব গুনে গুনাৰ পৰম ইহুৰ,
নিৰাকাৰ কপে আচে সক্তি ভৱন্তৰ;
নাহি চকু, নাহি কৰ্ম, নাহি হস্তাকাৰ
তথাচ কৰম সূজন পালন সঁহাৰ।

জদি কোনো নৰ জাতি দোহ আচৰই
ভিলেকে তাহাক পুত্ৰ সঁহাৰ কৰই;
কিন্তু সৰ্ব মহনিয় জাতি খেয়াৰন্ত,
সে কাৰনে নিজ গুনে মহিৰা থাকন্ত।

আৰু জদি সবুলাৰ হই গৰ্ব মন,
তাকো কৰিবাক পাৰে নিমিলে দমন;
সৰ্বসক্তিমান সৰ্ব গুণৰ আধাৰ
এনে পুত্ৰ সত্য নিৰঞ্জন নিৰাকাৰ। ন. ল

পৰম ইহুৰে সৃষ্টি কৰাৰ কথা।

Account of the Creation, and the Fall of Man,—Concluded.

নানা সাত্ৰত এই সৃষ্টি সূজন কৰাৰ কথা লিখা আছে। কোনো মানুহে বোলে, প্ৰিথিৱিক সূজা নাই, আপুনি হল; আৰু হিন্দু সাত্ৰত হলে এনেকৈ লিখা আছে বোলে, নিৰাকাৰ কপে জি জন পৰম বুদ্ধ আছে, তেঁওৰ সৰিলৰ পৰা আৰু তিনি জনক বাহিৰ কৰিলে, ললাটৰ পৰা সিহ, বুকুৰ পৰা বিষ্ণু, আৰু নাভিৰ পৰা বুদ্ধ। এই তিনি জনক জেতিয়া ইহুৰে আপোন সৰিলৰ পৰা উত্থাপন কৰিলে, তেতিয়া তিনিকো তিনিটা কামত ভাৰ দিলে, বুদ্ধাক সৃজিবলৈ বিষ্ণুক পালিবলৈ আৰু

সিৱক সন্মাহৰ কৰিবলৈ; তাতে সিবিলাক ভি-
নিও জনে এক এক কৰমৰ ভাৱ পাই সেই ৰূপে
কৰিব ধৰিলে। প্ৰথমতে হলে ইহুৰে সিৱক মানুহ
সুজিবলৈ পাঁচিলে, তেতিয়া তেঁও আহি এই ৰূপে
মানুহ সুজিব ধৰিলে, কোনোবিলাকৰ দহ হাত
দহ মূৰ, আন কোনোৰ তিনি চাৰি হাত ভৰি
আৰু কোনোবিলাকৰ আন ৰূপ কৰি সুজিলে
ভাৱ পাচে পৰম বুদ্ধে দৃষ্টি কৰিলত অতি অস-
ত্য দেখিলে; তথাপি সিবিলাকক সন্মাহৰ ন
কৰি সিৱৰ ভক্ত কৰিলে; সেই কাৰন প্ৰিথিৱিত
হিন্দু সাত্ৰৰ মতে আগৰ কালত জিৰোৰ অমূৰ
আদি দানও নৈত্য আছিল সেইবোৰ সিৱৰ ভক্ত
হৈ তেঁৱে নৈতে কৈলাসত বাস কৰে।

কিন্তু এই কৰমৰ পাচত পৰম বুদ্ধে মানুহ
সুজিবলৈ বুদ্ধাক আদেশ কৰাত বুদ্ধাই পুথ-
মতে মানুহ সুজিবলৈ ধৰি মাটিৰে নৈতে মানু-
হৰ আকৃতি কৰিলে, কিন্তু তাৰ ভিতৰত জিৱ
আত্মা দিব নোআবিলে, পাচে বুদ্ধাই মানু-
হক জিৱ দিবলৈ উপাই বিচাৰোঁতেই, বিষ্ণু
পৰম বুদ্ধৰ ওচৰলৈ গৈ বুদ্ধাই ন জনাকৈ জিৱ
আনি সেই মাটিৰ মূৰ্ত্তিবোৰত সুমাই দিলত তে-
তিয়াই মূৰ্ত্তিবোৰ উঠি লৰ চৰ কৰিব ধৰিলে।
ভাৱ পাচে বুদ্ধাই আহি চাই দেখে মাটিৰ পুত-
লাবোৰে জিৱ পাই উঠিলৰি কুৰিচে, তাতে এনে
কৰম কোনে কৰিলে বুৰি ভাবিলত বিষ্ণুএ কৰা
বুলি জানিলে, তেতিয়া সিবিলাকৰমাজত কন্দল
লাগিল। তেতিয়াৰে পৰা আজিলৈকে বোলে,
বুদ্ধাই সজ্ঞন কৰে, বিষ্ণুএ পালে, সিৱই সন্মাহৰ
কৰি আছে। এই বুলি হিন্দু সাত্ৰত লিখিচে;
ভাৱ বাহিৰে প্ৰিথিৱীৰ সাত্ৰত আন ৰূপে লি-
খিচে, তাকে মই সকলো অনুক্ৰমে ভলত লিখি-
চোঁ। এই দুই সাত্ৰৰ কথা পাঠক সকলে বিবেচ-
না কৰিলে, কোন সাত্ৰত-স্বৰূপ ওলাই, তাকে
বিসেস ৰূপে জানিব পাৰে।

প্ৰিথিৱীৰ সাত্ৰত এনেকৈ লিখা আছে। প্ৰথমে
পৰম ইহুৰে স্বৰণ আৰু প্ৰিথিৱি নিৰ্মান কৰিলে,
ভাৱ পাচে ইহুৰে বুলিলে, প্ৰিথিৱিৰ ওপৰত পহৰ
হওক, এই বাক্য কোআ মাত্ৰকে ঘোৰ অন্ধকা-
ৰৰ পৰা পহৰ হল, তেতিয়া তেঁও পহৰ এক্কাৰ

দুয়োৰো বেলগ কৰি পহৰৰ নাম দিন, আৰু
এক্কাৰৰ নাম ৰাতি থলে; সেই কালত ৰাতি
পূজা আৰু গধূলি হলত প্ৰথম দিন হল। তাৰ
পাচে ইহুৰে বুলিলে, পানিৰ মাজত সুইন হওক,
আৰু সেই পানি এই পানিৰ পৰা বেলগ কৰা
হওক। তাতে ইহুৰে সুইনক সুজিলে আৰু সুই-
নৰ ওপৰত থকা পানিক, ভলত থকা পানিৰ
পৰা বেলগ কৰাত সেই ৰূপ হল, তেতিয়া তেঁও
সুইনৰ নাম আকাশ থলে তাতে দৃতিয় দিন গল।
ত্ৰিতিয় দিনত ইহুৰে সাগৰকে ভূমিকে প্ৰিথক
কৰিলে; পাচে সুকান হোআ মাটিৰ নাম প্ৰি-
থিৱি আৰু পানিৰ নাম সাগৰ থলে; ভাৱ পাচে
ত্ৰিন আদি কৰি সকলো জাতৰ বিশ্বা প্ৰিথিৱিৰ
ওপৰত গজালে। চতুৰ্থ দিনত প্ৰিথিৱিত পহৰ
পুকাশ কৰিবলৈ দুটা বৰ জোতি সুজি আকাশৰ
সুইনত ৰাখি থলে, তাৰে দিনৰ অধিকাৰ সুৰ্জ
আৰু ৰাতিৰ অধিকাৰ চন্দ্ৰ, এই ৰূপে থিৰ কৰি-
লে। দুয়োৰো ওপৰত ইহুৰে দৃষ্টি কৰি উত্তম
দেখিলে, আৰু ইহুৰে গ্ৰহ আদি সকলো নথ্য-
বোৰকো সুজি আকাশৰ মাজৰ সুইনত ৰাখিলে।
পঞ্চম দিনত আকাশে উৰিবলৈ চৰাইক, সাগৰত
ধাৰিবলৈ জলৰ জন্তু নানা ৰূপে সুজি সিবিলা-
কক আসিৰ্বাদ কৰি কলে, তোমোলাকে আকাশ
আৰু সাগৰক পৰিপূৰ্ণ কৰা, পাচে সেই ৰূপ
হল। সষ্ট দিনত প্ৰভু পৰম ইহুৰে তেঁওৰ নিজ
মূৰ্ত্তিৰে অৰ্থাত ইহুৰ জেনে নিজাপি সেই ৰূপে
প্ৰিথিৱিৰ পৰা খুলি লৈ মানুহৰ পুতলা কৰি
তাৰ নাকত জিৱনৰ নিদান কৰোঁআলে; তাতে
মানুহৰ জিয়া প্ৰান হলত তাৰ নাম তেঁও আদম
দিলে। তাৰ পাচে ইহুৰে বুলিলে, মানুহ অক-
লেই নিবাস কৰা ভাল ন হই, এই হেতুত তাৰ
লগ হবলৈ আৰু এটা মই সূচোঁ। তাতে ইহুৰে
আদম আদি পুৰুষক ঘোৰ নিদু অনালে, তেতি-
য়া নিদু অহাত আদমৰ এটি কামি হাব উলি-
য়াই লৈ তাৰে নৈতে এজনী সুন্দৰি ভিৰি সুজি
আদমৰ আগত ইহুৰে আনি দিলে। পাচে আদ-
মে সেই ভিৰিলৈ চাই বুলিলে, এই মোৰ হাবৰ
পৰা ওপজা হাব আৰু মোৰ মজ্জৰ পৰা ওপ-
জা মজ্জ, তাইৰ নাম নাৰি হব, কিয়নো তাই

নৱৰ পৰা জনম পোআ; এই হেতুকে পুৰসে আপোন পিত্তি মাত্ৰিৰ পৰা বেলেগ হব, আৰু আপোন ভিৰিএ সৈতে থাকিব, আৰু সিহঁত দুয়ো একে দেহ হব। আৰু সেই সময়ত সেই দুজন ভিৰি পুৰস নাজুটা আছিল, কিন্তু লাজ নাই কিয়নো সিবিলাকৰ পাপ নাছিল।

এই চই দিনলৈকে ইহুৱে প্ৰিথিবি, আৰু ভাত থকা সকলো জন্তু সাগৰ, আৰু ভাত নিবাস কৰা সকলো জন্তু, আকাশ মণ্ডল, আৰু ভাত থকা সকলোকে সুজি সপ্তম দিনত আটাই কৰমৰ পৰা বিস্ৰাম কৰি সেই দিনক আদিৰ্বাদ কৰি পবিত্ৰ কৰিলে, আৰু বুলিলে, এই দিনতে মানুহৰ সন্তান-হিলাকেও সপ্তাহিক কামৰ পৰা বিস্ৰাম কৰিব আৰু সেই দিনত পুত্ৰ পৰম ইহুৱৰ গুন কিত্তন কৰিব; সেই কাৰন জতে ইহুৱৰ পৰম ভকতবিলাক আছে, সিবিলাকে আজিলৈকে সাত দিনৰ ভিতৰত এক দিন বিস্ৰাম কৰি সপ্তাহৰ কাম কাজ ন কৰি পুত্ৰ গুন কিত্তন কৰে। কিন্তু জি লবে সেই দিনক অগ্ৰাজ্ঞা কৰি আপোনাৰ কাম কৰি ধন বস্তু বিচাৰি থাকে সেইবিলাকক সক্তি-মন্ত ইহুৱে প্ৰতিফল দিব।

আৰু তাৰ পাচে ইহুৱে প্ৰিথিবিৰ সকলো জি ৱা জন্তুৰ ওপৰত আদমক অধিকাৰ পাতিলে, আৰু সকলো জন্তু, পহু, পখি, আদমৰ আগত দিয়াত আদমে সেইবোৰৰ নাম দিলে। পাচে ইহুৱে সিবিলাক দুয়োকে আদিৰ্বাদ কৰি কলে, তোমোলাকে প্ৰিথিৱিত বাৰ্হি বজ্জ আৰু বহু প্ৰজা হোআ আৰু প্ৰিথিৱিক ভৰপূৰ কৰা। আৰু পুত্ৰ পৰম ইহুৱে পুৰ দিলে এদেন নামে প্ৰখ্যাত এখন সুন্দৰ বাৰি পাতিলে, সেই চাইডে আপুনি প্ৰজা মানুহক ধলে। তাতে জি জি গচ দেখিবলৈ চিকন, খাবলৈকো ভাল, সেই সকলো গচ বাৰিৰ মাজৰ মাটিৰ পৰা গজালে, আৰু বাৰিৰ মাজত থাকিবলৈ জিৱ দিওতা আৰু ভাল মন্দ জানিবলৈ গিয়ান জনমোআ গচকো গজোআলে। পাচে বাৰিত পানি দিবলৈ এদেনৰ পৰা এখন নদি ওলাল, তাৰে পৰা বেলেগ বেলেগ হৈ চাৰি নদি হল। প্ৰথম খনৰ নাম পিচোন, দুতিয় খনৰ নাম গিহোন, ত্ৰিতীয় নদিৰ নাম হিদেকেল, চতুৰ্থ

নদিৰ নাম ফিৰাৎ। তেতিয়া ইহুৱে পুৰসক সেই বাৰিৰ ভিতৰত নিবাস দি সিবিলাকক এই আগ্য দিলে বোলে, বাৰিৰ সকলো গচৰ গুটি তোমোলাকে অৱসো খাবা, কিন্তু ভাল বেয়া জানিবলৈ গিয়ান জনমোআ গচৰ গুটি নে খাবা, কিয়নো জি দিনা ভাত খাবা সেই দিনাই মৰিবা, অৰ্থাত নকি হব।

এই সকলো কৰমৰ পাচত চইতান অৰ্থাত মানুহৰ মনত কুবুখি দিয়াটোএ সৰ্পৰূপ ধৰি ভিৰিৰ ওচৰলৈ আহি বুলিলে, ইহুৱে তোমোলাকক বা-ৰিৰ মাজত থকা গিয়ান দিওতা গচৰ গুটি খাবলৈ নিষেধ কৰিচে হই নে? তাতে ভিৰিএ সমিধান দি কলে, তাৰ গুটি খাবলৈ আমাক বাধা কৰিচে হই। তেতিয়া সাপে বুলিলে, হে ভিৰি মূনা, ইহুৱে তোমোলাকক এই গচৰ গুটি খাবলৈ কি কা-ৰনে নিষেধ কৰিচে ভাত কঁও, তোমোলাকে জি দিনা তাৰ গুটি খাবা সেই দিনত ইহুৱৰ নিচি-না তোমোলাকৰ গিয়ান হব, আৰু তোমোলাকে সকলো ভাল বেয়া জানিব পাৰিবা। এই ৰূপে অনেক কুবুখি দি চইতানে ভিৰিৰ মন ভুলালে। পাচে ভিৰিএ দেখিলে সেই গচৰ গুটি অতি সুন্দৰ আৰু খাবলৈকো ভাল, আৰু সজ গিয়ান পাবৰ নিমিত্তে ভাত খাবলৈ বৰ ইচ্ছা কৰিলে, তেতিয়া তাই ভাতক পাৰি খালে, আৰু আপোনাৰ স্বামি-কো ধুআলে। সেই গচৰ গুটি খোআতে সিবিলাক

দুয়োৰো চকু মুকলি হল; আৰু তেতিয়া আ-পোনাকে নাজুটা বুলি জানি ডিমক গচৰ পাতৰ কাপৰ দি সিবিলাকে পিছিলে। পাচে ইহুৱে

সেই কৰম জানি নিবিলাকে নিবান কৰা সেই
সুন্দৰ বাৰিলৈ আহি নিইতক মাত লগাই সুধি-
লে, হে আদম, তোমোলাক কত আচা? তেতিয়া
নি কঁপি কঁপি উঠব দি কলে, মই নাজটো হো-
আৰ নিমিত্তে আপোনাৰ পৰা লুকাই আচোঁ।
তাৰ পাচে পুত্ৰুই সুধিলে, তই নাজটো বুলি তোক
কোৱে কলে, মই জি গচৰ গুটি খাবলৈ নিসেধ
কৰিছিলোঁ, তই তাক খালি নে? তাতে আদমে
বুলিলে, ময়ে লৈন্তে থাকিবলৈ আপুনি দিয়া
তিৰিএ সেই গচৰ গুটি মোক দিলে, আৰু মই
তাক খালোঁ। পাচে ইহুৱে তিৰিকো সুধিলে,
তই কিয় এনে কুৰম কৰি মোৰ আগা চন
কৰিলি? তিৰিএ কলে, সাপে মোক অনেক
ভুলালন্ত মই খালোঁ।

ন. ল.

এই কথাৰ লেন ডিচেবৰ অবনোদইত চাপা হয়।

(To be Continued.)

ইহুবলৈ প্ৰাৰ্থনা।

পিতৃ পুত্ৰ স্বৰ্গধাম,
হওক পুত্ৰনিয় তোমাৰ নাম,
বাহোঁক তোমাৰ বাচ্য অসেন,
ইচা পুৰ হওক মেসে দেল।

দিনে দিনে দি আহাৰ,
ধেমা কৰা পাপ আমাৰ,
পৰিখান্তো দিয়া গিয়ান,
দোলৰ পৰা কৰি জান।
বাক্য, প্ৰভাও, মহিমা জেন
সদাই তোমাৰ হওক, আমেন।

Almanac for December, 1847.

ডিচেবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৪৭। হিন্দু সঁক ১৭৬২।

	ডিচেবৰ	আষাঢ়	শুক্লাব	মুজাফ্ফ	চম্ভা	শুকাব
বুধ	১	১৬	৬৩৬	৫১৩	২৩	০১৪৫
ব্ৰিহস্পতি	২	১৭	৬৩৬	৫১৩	২৪	১১৩৫
শুকুৰ	৩	১৮	৬৩৭	৫১৩	২৫	২১২৩
শনি	৪	১৯	৬৩৮	৫১৩	২৬	৩১১৭
দেও	৫	২০	৬৩৯	৫১৩	২৭	৪১২
সোম	৬	২১	৬৩৯	৫১৩	২৮	৪১৫৩
মঙ্গল	৭	২২	৬৪০	৫১৪	২৯	চম্ভান্ত
বুধ	৮	২৩	৬৪১	৫১৪	০	৫১৩৫
ব্ৰিহস্পতি	৯	২৪	৬৪২	৫১৪	১	৬১২৭
শুকুৰ	১০	২৫	৬৪২	৫১৪	২	৭১২২
শনি	১১	২৬	৬৪৩	৫১৫	৩	৮১১৮
দেও	১২	২৭	৬৪৩	৫১৫	৪	৯১১৬
সোম	১৩	২৮	৬৪৩	৫১৫	৫	১০১১৪
মঙ্গল	১৪	২৯	৬৪৪	৫১৫	৬	১১১১২
বুধ	১৫	১	৬৪৫	৫১৫	৭	
ব্ৰিহস্পতি	১৬	২	৬৪৬	৫১৬	৮	০১১১
শুকুৰ	১৭	৩	৬৪৬	৫১৬	৯	১১১০
শনি	১৮	৪	৬৪৭	৫১৭	১০	২১১১
দেও	১৯	৫	৬৪৮	৫১৮	১১	৩১১২
সোম	২০	৬	৬৪৯	৫১৮	১২	৪১১৪
মঙ্গল	২১	৭	৬৪৯	৫১৮	১৩	চম্ভান্ত
বুধ	২২	৮	৬৫০	৫১৯	১৪	৬১৮
ব্ৰিহস্পতি	২৩	৯	৬৫০	৫১৯	১৫	৭১৫
শুকুৰ	২৪	১০	৬৫১	৫১৯	১৬	৮১০
শনি	২৫	১১	৬৫১	৫২০	১৭	৯১৫০
দেও	২৬	১২	৬৫২	৫২০	১৮	১১৪৬
সোম	২৭	১৩	৬৫২	৫২১	১৯	১০১১৭
মঙ্গল	২৮	১৪	৬৫২	৫২১	২০	১১১২৬
বুধ	২৯	১৫	৬৫২	৫২২	২১	
ব্ৰিহস্পতি	৩০	১৬	৬৫৩	৫২২	২২	০১১৫
শুকুৰ	৩১	১৭	৬৫৩	৫২২	২৩	১১৪

৮ দিনৰ পূজা ২।২৪ বজাত আমাবাস্য।

২২ দিনৰ পূজা ৪।২ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দুতিয় চোআ । আ'ৱ সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্টাব্দ সঁক । নম্বৰ ১২ ।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1847. NO. 12.

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

General Intelligence.

অক্টোবৰ মাহত গোৰখপুৰ জিলাত বৰ ঢল পানি আহি অনেক টাই বুয়াই ২২,০০০ খৰ নষ্ট কৰি গল ।

আগষ্ট মাহত বিলাইতৰ অনেক সদাগৰ ধাৰ বাহি হৈ ২,০০,০০,০০০ দুই কোটি কপৰ ধৰুআ হৈ ভাগিল । পাচে কলিকতাত এই বাত্ৰা পাই তাতো ১০।১২ খৰ সদাগৰ লোকচন পৰি ভাগিল ।

দুজৰ চিঙ্গ নামে জি এজন ডকাইত ঠায়ে ঠায়ে অনেক বস্ত্ৰ লুট কৰিলে, সি ধৰা পৰিল । ডাঙে কাঁচি দিব বুলি জানি আপোন আতি হৰলৈ ধৰিছিল, কিন্তু যা মাথোন লাগিল, কটা ন গল ।

চেম্ব্ৰেৰ ৩০ তাৰিখত সিন্ধ দেশৰ ৮০০ বুগ্গি ডকাইত পৰ্বতৰ পৰা নামি গাঁৱলিয়া-বোৰৰ বস্ত্ৰ ডকা দি নিবলৈ ধৰাত কান্ধান মেক-এধৰ সাহাৰে ১৩৩ চিপাহীএ সৈতে সিহঁতক জুখ কৰি ৬০০ মান মানুহক মাৰিলত জিবোৰ পেল থাকিল সিহঁতে অস্ত্ৰ সত্ৰ লোখাই সবনাগত হল । কল্লানিৰ সেনা এজন মাথোন মৰিল; ন জনৰ যা লাগিল ।

খেহ দেশৰ নিম্পো নগৰত থকা লোৰি নামে এজন আমেৰিকান পাদুৰি সাহাৰে নাৱত জাহা কৰোঁতে কোনো ডকাইতবিলাক আহি তেঁওৰ আটাই বস্ত্ৰ লুট কৰিলে আৰু পাদুৰি সাহাৰক পানিত পেলাই মাৰিলে ।

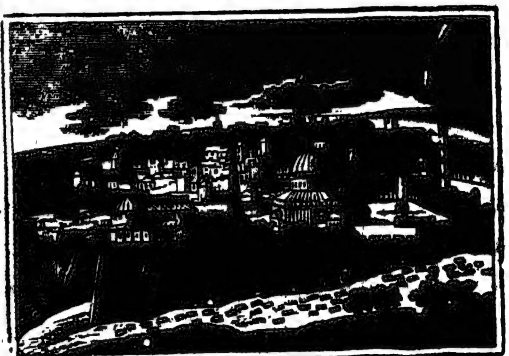
জৰ্মান দেশৰ ক্ৰাঙ্কৰ্ত নগৰত ৮ অক্টোবৰ তাৰিখত ঘোঁৰাৰ মজ্জা খাবৰ নিমিত্তে বৰ ভোজ পাতি ১৬০ মানুহ মেজত বহিল ।

গ্ৰিক দেশৰ কোনো কোনোএ ৰাজ ফুৰ কৰি গ্ৰিজিয়তি নামে এজন সেনাপতিৰ তলে বন পা-তি ১৮ আৰু ২০ আগষ্টৰ তাৰিখত ৰাজ সে-নাৰে সৈতে জুখ কৰি হাবিল । দুয়ো কালৰ মুঠে মৰা খুন হোআ ৪০০ মান হৈছিল । গ্ৰিজিয়তি সেনাপতিৰ এখন হাত কটা গল । পাচে দুোহি-বোৰ পলাই পৰ্বতলৈ গুচি গল ।

ক্লিয়পাত্ৰা নামে এখান ভাপ জাহাজত ২০০ মান কইদি লোক চিন্ধাপুৰলৈ নিবৰ নিমিত্তে ১৪ এপ্ৰিল তাৰিখত বহুই নগৰ এৰিলে, আৰু সেই কালৰে পৰা তাৰ একো কথা বাত্ৰা সুনী ন গল । এই হেতুকে সকলো মানুহে জানিচে, সেই জা-হাজ সাগৰত বুৰি ভাত জোআ আটাইবিলাক মৰিব পাই ।

ৰোম নগৰৰ মানুহবিলাক কাঠ ফুলা খাবৰ নিমিত্তে পোহাৰিএ এবচৰৰ ভিতৰত ১৭৫০ মোন কাঠ ফুলা বেচি বহু ধন পাই ।

য়িকচালম নগৰত ইংৰাজি ৰাজ ধৰমৰ বৰ পাদুৰি এজনে গিৰ্জা ঘৰ সাজিবলৈ ধৰিচে । য়ি-কচালম নগৰৰ নকচা স্তলত আছে ।

The City of Jerusalem.

নবোৱেই দেসৰ নাগবৰ দাঁতিত হেল্চিঙ্গাৰ্দ গাঁৱৰ ওপৰত পৰ্বতৰ হাটলি থকা জি বৰ সিল, ১১ চেপ্তেম্বৰত সেই সিল পৰি গাঁৱৰ ৩৪ খন ঘৰ ভাঙি ভাঙ থকা ২৩০ জন মানুহ ঢাকি মাৰিলে। সেই গাঁৱৰ মানুহ ১৩ টা মাথোন জিয়াই সাহিল।

ইণ্ডিয়ান দেসৰ হল নগৰৰ কান্টন নামে এখন জাহাজ ৩০০ জাহাজ লোকে সৈতে সাগৰ পাৰ হবলৈ খৰাত ২১ আগষ্টত ধুমুহা বতাহৰ দো-আবাই ভল গৈ সকলো মৰিল।

লছা উপদ্বীপৰ কান্দি নগৰত এটা বধ কৰা মানুহক কাঁচি দিওতে জৰি চিগি সি মাটিত পৰিল। পাচে নকৈ তোল লগালত আকণ্ড জৰি চিগিল। ভেতিয়া সেই মানুহক এৰি দি কাঁচি নি দিলে।

দিনাজপুৰত ৬০ বা ৭০ বছৰ এইমান বয়সিয়া এটা ঘোঁৰা মিচু হ'ল।

পাৰ্চি দেসত জোআ বচৰত মাউৰ লাগি বহু মানুহ মৰিল; এতিয়া পচিমলৈ সেই মাউৰ গৈ গৈ কঢ়িয়া দেল পালে। তাতে চায়ে চায়ে ডালেমান মৰিচে।

কঢ়িয়া দেসৰ আৰ্কেণ্জেল নগৰত জুই লাগি ৬০০ ঘৰ পুৰিলে।

জেমেকা মাজুলিত বিকিত নামে এখন আফ্ৰিকান কলা মানুহ ১৪২ বছৰ বয়সিয়া হৈ মিচু হ'ল।

আমেৰিকা দেসৰ চিন্চিনাভি নগৰত তিনি খাপ ওখকৈ লোহাৰ ঘৰ গোটা চাবেক সাজিবলৈ ধৰিচে।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত বন্তন নগৰৰ মানুহে দুখিয়াকে আদি কৰি ধান কৰা ধন ৪৫,৪৫,১-৮০ টকা হৈছিল; আৰু লৰাক পৰ্হাবলৈ পৰ্হা স মিবিলাকৰ খৰচ ৪৫,৬২,৬১৪ টকা।

আগষ্ট ২০ তাৰিখত মেকচিকো নগৰৰ ৩৮ ৪ ডাবৰ আন্তৰত চবকো গাঁৱত আমেৰিকাৰ ৭০০০ সেনাই মেকচিকোৰ ৩২০০০ সেনাক জুখ কৰি দুই ঘণ্টাৰ ভুৰত পৰাজয় কৰিলে। মৰা খুন হোআ আমেৰিকাৰ হানি ১০০০ এহেজাৰ হৈছিল; মেকচিকোৰ ৫০০০ পাঁচ হেজাৰ।

আমেৰিকা দেসৰ সমুদ পত্ৰ কৈচে, সেই দেসৰ বিলাক্কিন অৰ্থাত কলাচাল নামে এখন আদিবাসি নগা বৰ লোক ১০০ বছৰ বয়স হৈ মিচু হ'ল।

৮ চেপ্তেম্বৰত জেনৰল স্কট সাহাৰে সৈন্যে সৈতে মেকচিকো ৰাজ নগৰ পাই কৌণ লবলৈ জুখ কৰিব ধৰিলে। পাচে বন কৰি কৰি আমেৰিকা লোকে জিনি নগৰ ললে। আমেৰিকাৰ হানি মৰা খুন হোআ ১৭০০; মেকচিকোৰ হানি আন্দাজে চাৰি পাঁচ হেজাৰ। মেকচিকোৰ জেনৰল বাবে লেনাপতি মৰিল; চান্তিয়ানা প্ৰধান সেনাপতিও খুন হ'ল।

আমেৰিকান সেনাপতি জেনৰল স্কট সাহাৰ।

General Winfield Scott.

লণ্ডন নগৰত প্ৰথম এপ্ৰিল তাৰিখে হলদৰ নামে এজনি তিনিএ দুই জন লৰা আৰু দুই জনি চোআলি একে দিনাই ওপজালে।

আমেৰিকাৰ বকলো নগৰত এজন মানুহে বা-তি সাৰ পাই মেকৰ পৰা দৰব লওঁ বুলি চাকিব পহৰ নো হোআত হাতেৰে খেপিয়াই খেপি-চাই বিচাৰোঁতে মানুহৰ হাত এখন পাই চোবৰ

হাত বুলি জানি তাক টানকৈ মুঠি মাৰি ধৰি বা খিলে, আৰু এটাই পাৰি চোৱা চোৱা বুলি বিস্মিত হালে। তাতৈ ঘৰত থকাৰিলাকে সুনি সাৰ পাই চাকি লৈ সেই খোটাটালৈ আহিলত সেই মানুহটো আপোনাৰ বাঁও হাত খনকৈ টানকৈ ধৰি থকা দেখিলে। সি টোপনিতে হাতৰ ওপৰত সুলে দেখি বৰকৈ জিন জিননি ধৰি হাত চোৱা হ'ল, সেই কাৰনে কাৰোবাৰ হাত জেন বুজ পালে, কিন্তু কি হ'ল সকলোৰে জানি পাৰে মানে হৈছিল।

খেহ দেসৰ কান্তন নগৰত আগৈ বহু দিন থকা ফিবন নামে এজন সাহাৰে খেহৰ ডাসা সিকাৰলৈ লগুন নগৰত কিচ্ কলিজ নামে এক পুৰান ফুলৰ অধ্যাপক বাব পালে।

জ্যেষ্ঠিয়া কথা কব লাগে কৰলৈ সাহিয়াল হোআ, আৰু জ্যেষ্ঠিয়া কব লগিয়া নাই তেতিয়া মনে মনে থাকিবলৈ সাহিয়াল হোআ।

বিবাহ নো হোআকৈ চোআলি অনা।

“এই অসম দেসত হিন্দু মানুহে বিয়া ন কৰো- আকৈ পুৰী অধিকে চোআলি আনে, তাতৈ দুষ্ট মানুহবোৰে লক্ষ্যৰ পৰা চোআলি দিম বুলি অনেক দুৰ্য্য বস্তু খাই, পাঁচৈ দিবৰ সময়ত আনে কিছু অধিক দিম বুলিলে পূৰ্বে খোআ লোআ খনি মিচা মাতি মকৈ খোজাটলৈ দিএ, সেই কাৰন চোআলিৰ পৰা গোচৰ লাগি ধন ভৰি খেতি বাতিৰ দন্য পৰি মানুহবোৰ বৰ দুখিয়া হই, আৰু মিচা কথা কোআ বাবে পৰকালতো নহকলৈ জাই, এতেকে সকলো মানুহে পাপলৈ ইচা ন কৰি স্বৰূপ কথা কলে অতি ভাল হলহে- তেন। আৰু দেসৰ ভাল মানুহ সকলে এইবোৰ কথা ন জনা, মানুহক ভালকৈ বুজাব লগা থাকে। কেতবোৰ ভাল মানুহেও এইবোৰ কথা বুজি, চহাৰ দৰে চোআলি আনি, ভিনটা চাইটা লৰা হলে সেই লৰা চোআলি বিয়া দিবৰ নিমিত্তে জে গা সুখ ইও বুলি বিয়া হই, এইটো কথা বৰ বিসম, এনে কথা কোনো দেসত কৰিব নে পাই আৰু কোনো সাক্ষ্যতো পোআ নাই।” এই কথা অকনোদইত চাপিবলৈ অসমিয়া পুৰান লোক এজনে লিখিলে।

প্ৰিথিবিৰ আকৰ্ষনৰ বিসৰ্জে দুইজনৰ কথোপকথন।

Dialogue. Attraction of the Earth.

গোপালে সুধিলে। ত্ৰিখাৰ পৰা কি কাৰনে ফল পৰে?

কালিদাসে কলে। ইংলণ্ডৰ মহা গিয়ানবল্লভ নউতন নামে এক সাহাৰে ত্ৰিখাৰ পৰা গুটি পৰিবৰ দেখি, অনেক অনেক বিচাৰৰ দোআ- বাট প্ৰিথিবিৰ স্বৰূপ মত ধিৰ কৰিলে, ইয়াক মই সুনিলা।

গোপালে। গচৰ গুটি পৰাত কি অভ্যুত?

কালিদাসে। ইয়াতে একো অভ্যুত নাছিল, কিন্তু তেঁও দেখি ভাবিবলৈ ধৰিলে।

গো। তেঁও নো কি ভাবিছিলে?

কা। কি কাৰনে গুটি মাটিত পৰিল ইয়াকে ভাবিছিলে।

গো। অহ মই তাক কব পাৰোঁ। ভালৰ পৰ এবন পাই, থাকিবৰ ঠাই নে পালে।

কা। এনে হলে কি?

গো। এনেকুৱা হলে অনুপাই হৈ পৰে।

কা। পৰাৰ আৱশ্যক কি?

গো। বৰ নোআবিলে।

কা। কি কাৰনে বৰ নোআবিলে?

গো। মই কব নোআবোঁ; এয়ে টান কথা, তাক ধৰি ৰখাৰৰ একো বস্তু নাছিল।

কা। যদি ৰখাৰ বস্তু নাছিল, তেনে হলে কি, বস্তু মাটিত পৰিব নে?

গো। অৱশ্যে।

কা। গুটি জিয়া নে মৰা?

গো। অৱশ্যে মৰা।

কা। মৰা বস্তু আপুনি চলিব পাৰে নে?

গো। মই বুজিব নোআবোঁ। কিন্তু সেই গুটি পৰিলত বোধ হই, অন্যৰ সক্তিৰে পৰে।

কা। এয়ে ঠিক হই। সেই গুটিৰ বাহিৰে অন্যৰ সক্তি তাৰ ওপৰে আহি তাক পেলাই, এনে ন হলে সেই ঠাইতে লৰি, তাতৈ থাকিল- হেঁতেন।

গো। এয়ে কেনেকৈ হ'ব পাৰে?

কা। অৱশ্যে হ'ব। তাৰ চলনৰ কেৱলে দুটা

উপাই আছে, আপোনাৰ বলৈৰে নাইবা আন কোনো বলৈৰে চল। আপোনাৰ বলৈৰে চলিব নোআবে, তেনে হলে কাৰ বলৈৰে চলিল, নিউ-ভন সাহাৰৰ এই ভাবনা হল।

গো। কিন্তু গচৰ ফলৰ বাহিৰে আন আন বস্তুৰ ওপৰত বাখিৰৰ সক্তি নে থাকিলে মাটিত পৰে।

কা। স্বৰূপ, কিন্তু সকলো বস্তু পৰাৰ অৱশ্যে কিছু কাৰন আছে।

গো। সেয়ে নো কি?

কা। প্ৰিথিৱিত্ত বাজি জি বস্তু আছে, সি জমি আপুনি চলিব নোআবে, তেন্তে প্ৰিথিৱিত্ত পৰাৰ কাৰন এই, প্ৰিথিৱিএ তাক টানি আনে।

গো। কিন্তু প্ৰিথিৱিৰ জিৰ নাই কিয়া; সি কেনেকৈ টানিব পাৰে?

কা। নিউভন সাহাবে অনেক বেলিলৈকে ডাবি এই কথা ধিৰ কৰিলে; জে সকলো বস্তু সৰু বৰ অনুসাৰে ইয়ে সিয়ে আকৰ্ষন কৰে। সকলো বস্তুৰ এই গুন আছে প্ৰিথিৱিও অতিসই বৰ এটা বস্তু, আমাৰ ওচৰত এনে বৰ আন কোনো বস্তু নাই, এই কাৰনে প্ৰিথিৱিএ চাৰিও কালে থকা সৰু সৰু বস্তুক আপোনাৰ গালৈ টানে। জে-ভিয়া প্ৰিথিৱিৰ পৰা কোনো বস্তু তোলা জাই, তাক আকৰ্ষনৰ বিৰোধে তোলা হই, এই কাৰনে ফুলিবলৈ গধুৰ লাগে। সেই বস্তু জদি অতি ডা-জ্বৰ হই, তেন্তে প্ৰিথিৱিৰ অধিক আকৰ্ষনৰ কা-ৰনে অধিক গধুৰ লাগে। সেই আকৰ্ষন সামান্য ৰূপে কোজা কুই কৰি গধুৰক বোলে। প্ৰিথিৱিৰ সেই আকৰ্ষনৰ গুনৰ দোআৰাই ওপৰলৈ সলি-ওজা সিল নাইবা আন আন গধুৰ বস্তু প্ৰিথিৱিলৈ পৰে। সেই গুন ন হলে ওপৰলৈ সদাই গৈগৈ থাকিলেইভেন। আমিও প্ৰিথিৱিৰ পৰা উঠি পৰি পৰি থাকিলোঁইভেন। প্ৰিথিৱিত্ত ইকা মানুহ, গচ, মগৰ, সাগৰৰ পানিকে আমি কৰি সকলোএ ধৰি পৰিলোঁইভেন। তেনে হলে প্ৰিথিৱিৰ আকৰ্ষ-নৰ গুন, মানুহলৈ কিমান উপকাৰ হই। জোব.

লজ গচ।

The Clove Tree.

ইন্দিয়া সাগৰত থকা মৌলোকা নামে মাজু-লিবোৰত লজ গচ অধিক আছে, কিন্তু ফাঞ্চ দে-সৰ মাজুলিবোৰত, আৰু দখিন আমেৰিকাতো পোজা জাই। জেতিয়া গচে ফুলৰ কলি মেলে তেতিয়া মানুহে ফুলিবলৈ নি দিয়াতৈ গচৰ ভলত কাপৰ পাৰি, বাইৰে গচত কুৰাই ভালবোৰত হাকুতি লগাই জোকাৰি লবাই, আৰু কেতিয়াবা হাতেৰেও চিদ্ধি আনে, আৰু কাঠ খৰিৰ ধুঁআৰ ওপৰত দিন চাবেক মেলি ধই, পাচে ভাব পৰা আনি বদত ভালকৈ সুকুআই, তেতিয়াহে লজ পেৰাত ভৰাই নামৰি থবলৈ ভাল হই। অজো-বৰৰ পৰা কেবুজাৰি মাইলৈকে লজ গচৰ পৰা কলিবোৰ চিলে। লজৰ অতি সুগন্ধ আৰু চাকি চালে মুখত অলপ ভিত্তা আৰু জলা পাই।

কৌ সুকাওঁতে লজৰ বৰন অলপ বজা, কিন্তু সুকুআত কিছু কলা বহনিয়া হই। জেতিয়া কে-চাই থাকে তেতিয়া চেপিলে অতি চোকা ভেল ওলাই আৰু সেই ভেল দৰবলৈ অনেক কাজলৈ ভাল।

সাপ মেলা জুগিৰ নকচা।

Serpent Charmers.

বজাল আৰু আন দেশবোৰতো সাপ মেলা জুগি আছে। সিহঁতে সাপবোৰ সজাত ভৰাই গাঁৱে গাঁৱে নহুআই ফুৰে। কেতিয়াবা এনে বৰ ঘিন লগা জি সাপ সেইবোৰকে গাভ, ডিক্ৰিড আৰু হাতত মেৰাই লৈ সিহঁতে জোকাই, খঙ্গ তোলাই, পাচে সাপবোৰে সিহঁতক কামোৰে, কিন্তু ডাইল সাপৰ হলে তাৰ বিল দাঁত আগৈএ কাৰ্হি পেলাই দেখি কামুৰিলেও মানুহ ন মৰে।

সুৰ সুনিবলৈ সাপবোৰে অতি বৰ ভাল পাই আৰু ঢোল, ভাল, বাঁহি আদি বাজনাৰোৰ বজাই সাপবোৰক অলপ সিকালেই নাচে, কেতিয়াবা গিত গোআত আৰু কেতিয়াবা কথা সুনিও মানে, কলিকতাত আৰু আন ঠাইত জেতিয়া ঘৰ বা বাগিচাবোৰত সাপ থাকে তেতিয়া মানুহবোৰে সেই জুগিক মাতে, সিহঁতে গৈ, পেপা, বাজনা আদি বজাই গিত গালে সাপবোৰে সুনি গাঁতৰ পৰা ওলাই, তেতিয়া জুগিএ চল চাই অতি বেগে আপ মাৰি সাপৰ ডিক্ৰিড ধৰি বিসৰ দাঁত কাৰ্হি পেলাই সজাব ভিতৰত জাতি সাপৰ লগত

ভৰাই খই, শুখাপি কেতিয়াবা ডাইল সাপক ধৰোঁতে জুগিকে কামোৰে তেতিয়া মৰে।

সাপৰ জাত ৩০০ তিনি সত্তকৈ অধিক বুজা জাই, সিহঁতৰ মাজত পাঁচ ভাগ কৰিলে এভাগৰো কিছু কমহে ডাইল সাপ আছে। সেইবোৰৰ মাজত জদি মানুহক কামোৰে ভেঙে বেগতে বিল লাগি মৰে।

বৰট নামে এজন সাহাবে এক কিতাপত লিখিছে এজন জুগিএ এক সাহাবৰ ঘৰলৈ গৈ তাত জাতি সাপ মেলি নহুআবলৈ ধৰাত, তাক কলে বোলে, এটা অতি দাইল সাপ সেই সজাত আছে তাক জাতি কৰিব পাৰা নে? সি বুলিলে পাৰোঁ। তেতিয়া সেই সাপটক মুকলি কৈ এৰি দিলে। পাচে জুগিএ কিবা মন্ত পৰ্হি কবলৈ ধৰিলে, কিন্তু সাপে তাৰ হাতত ধৰি কামুৰিলে আৰু গধূলি নৌ হোঁতেই সেই জুগি মৰিল।

লোভৰ ফল।

Fruits of Covetousness

এক গিৰিহঁতৰ ঘৰলৈ এজন কপটিয়া সন্ধ্যাসি আহি কলে বোলে, মই কপক সোন কৰিব পাৰোঁ। এই কথাৰ পৰিখা চাবৰ নিমিত্তে গিৰিহঁ-

তে এটকা ৰূপ সোণ কৰিবলৈ তাক দিলে। সন্যাসিনে মন পৰি জাবোঁ বুলি এক নিৰ্জান ঘৰত সোমাল কিছুমান বেলিৰ পাচত বাহিৰ ওলাই ৰূপ টকা আপুনি ৰাখি তাৰ লগত থকা ঘূহৰ এটকা গিৰিইন্তক দিলে। তাকে দেখি গিৰিইন্তে বিস্ময় মানি সন্যাসিনৰ ঠগ ৰাজি বুজিব নোৱাৰি বিশ্বাস কৰিলে, আৰু ঘৰৰ সকল পৰিয়ালে অভিনয় মান আৰু মৰ্জনা কৰি তাক সেৱা ভক্তি কৰিব ধৰিলে; আৰু কলে বোলে, আমাৰ ৰূপ আৰু অলঙ্কাৰ জিমান আছে, আপুনি অনুগ্রহ কৰি তাকো সোণ কৰি দিওক। সন্যাসিনে কলে, ভেঙে কোনো লোক নোজোজা এনে এক নিৰ্জান ঘৰ মোক দিয়া ভাঙে ওৰে ৰাতি জগি থাকি মন্ত্ৰ জপ কৰিব লাগিব। তেতিয়া গিৰিইন্তে মনত আনন্দ পাই নিম্ন বুলি সন্যাসিনক এক নিৰ্জান ঘৰৰ ভিতৰলৈ মাতি নি ৰূপৰ অলঙ্কাৰ আদি তাৰ হাতত লোৱাই দিলে, আৰু তাৰ পূজাৰ সকলো বস্তু আয়োজন কৰি দি তাৰ পৰা সেই গিৰিইন্ত গুটি আহিল। পাচে সন্যাসিনে গিৰিইন্তৰ মন ভাল কৰিবৰ নিমিত্তে বেলিএ বেলিএ কোলা কোলি আৰু ঘণ্টা বজাবলৈ ধৰিলে। পাচে গিৰিইন্তে তাকে সুনি বৰঠেক বিশ্বাস কৰি নিচিন্তা মনে টোপনি গলত সন্যাসিনে পুৰাত্তি নিসা অলঙ্কাৰ আদি সকলো খনি লৈ ঘৰৰ পৰা পলাই গল। ৰাতি পুৱা গিৰিইন্তে তাকে জানি সন্যাসিনে ভাৰি ভাৱনা দি সকলো খনি নিলে দেখি মনত বেজাৰ পাই ইহাৰকাৰ কৰি কান্দিব ধৰিলে।

পৰম ইশ্বৰে সৃষ্টি কৰাৰ কথা।

of the Creation, and the Fall of Man,—Concluded.

পাচে ইশ্বৰে সাপক বুলিলে, তই এনেকুৱা কৰাৰ কাৰণে সদৌ জন্তু, আৰু সদৌ বন পহুতকৈ সাপজন্তু হৈ পেটেৰে বাট বুলিবি, আৰু তোৰ আত্মনৰ সকলো দিনত খুলি খাবি, আৰু মই তোৰে ভিৰিৰে মাজত, আৰু তোৰে ভিৰিৰে বজহৰ মাজত দন্দ লগাম, তাইব বজহে তোৰ মূৰ গচকি চেপেটা কৰিব, কিন্তু তই তাৰ গোৰো-

আত কানুৰিবি। আৰু পুত্ৰ পৰম ইশ্বৰে ভিৰি বুলিলে, তোৰ গৰ্ভ হোআৰ কালত তোৰ দুখ মই অভিনয় বহাঁম, তই দুখত লৰা প্ৰসৱ কৰিবি; আৰু তোৰ ইচা তোৰ স্বামিৰ ভল হব, সি তোৰ ওপৰত অধিকাৰ হক। পাচে ভেঁও আদমক বুলিলে, মই জি গচৰ গুটি নে খাবি বুলি তোকে নিষেধ কৰিলোঁ, তই আপোনাৰ ভিৰিৰ কথা সুনি তাক খোআত তোৰ কাৰন পুথিবি অৰ্থাত্ত সকলো প্ৰাণিৰ ওপৰত ইশ্বৰৰ মহা কোপ আৰু সাপ হৈছে; সেই হেতুক তই আপোনাৰ সকলো আত্মসত্তা অতি দুখে খাবি, ঠাইটো আদি সকলো বস্তু তোৰ অহিতে উপজিব, আৰু তই মাটিলৈ উভতি নে জাৰ মানে আপোনাৰ মুখৰ স্বাম ওলালেহে খাবলৈ পাৰি, আৰু তই খুলি আচিলি, পুনৰাই খুলিলৈ উভতি জাবি, অৰ্থাত্ত মুকু হবি। তাৰ পাচে আদমে ভিৰিৰ নাম হেৱা অৰ্থাত্ত জিৱ থলে, কিয়নো তাই সকলো জিয়া প্ৰাণিৰ মাত্ৰি। তেতিয়া ইশ্বৰে আদমলৈ আৰু তাৰ ডাৰ্জালৈ জন্তুৰ চালৰ কাপৰ কৰি সিহঁতক পিন্ধালে; আৰু তাৰ পাচে সিবিলাক দুয়ো-কো সেই সুন্দৰ উদ্যানৰ পৰা খেদাই পুথিবিৰ কোনো দিলত নিবাস কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে।

এই ৰূপে আদি পিত্ৰি মাজিৰ দোআৰাই পুৰ্বতে সম্প্ৰসৰত পাপ প্ৰবেশ হল, আৰু পাপৰ দোআৰাই মুকু, সাপ, ক্ৰোধ, দুখ, ক্লেস এই সকলো উপগত হল। যদি সিবিলাকে পাপ নকৰা হলে মুকু দুখ আদি নহৈ অজৰ অমৰ আৰু অতি সুখৰন্ত নিষ্কাপি হলেইতেন, কিন্তু হাই হাই, সিবিলাকৰ কাৰনে সকলো পুথিবিৰ পাপে প্ৰবেশ কৰি মানুহৰ সন্তানবিলাকক নৰকৰ পথত লৈ গল। আৰু তাতে সিবিলাক সকলো কুকৰমেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ দিনে ৰাতিএ মিচা, বেলা, চোৱ, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, বেণ্ড পূজা, ইশ্বৰক আৰু পিত্ৰি মাত্ৰিক নমনা, নিৰ্দয়া, খিয়াল হিংসা বঞ্চিত, গৰ্ব অহঙ্কাৰ এই সকলোৰে পূৰ হৈ মহা পাপি দুৰাচাৰ, আৰু ইশ্বৰৰ আগত অতি ঘিন-ক্ৰিত বস্তু হল; সেই কাৰন সিবিলাকে আপোন আপোনাৰ কৰ্মৰ ফলেৰে অনেক জাতিৰা ভুঞ্জি অলুচ, আৰু আগলৈকো অনন্ত নৰক ভুঞ্জিব।

তথাপি জি জন দয়ালু খেমাৱন্ত পুত্ৰ পৰম ইশ্বৰ, তেঁও মানুহক এনে দৃষ্টি পাপি দেখিও আপোন নিজ গুনলৈ চাই মহা পৰিত্ৰান কৰিবলৈ আদি তিনি পুৰুষৰ আগত অঙ্গিকাৰ কৰিলে; আৰু জি জনৰ দোআৰাই পৰিত্ৰান হ'ব পাৰে, এনে জনক সুজনৰ আগৰে পৰা নিয়োজন কৰি থলে। জেন তেঁওতে জি জনে বিশ্বাস কৰি ইশ্বৰত আৰাধনা কৰে, সিএ পৰিত্ৰান পাব। সেই নিয়োজন কৰা জনৰ কথা ওপৰত এই ৰূপে ইশ্বৰে সৰ্পক অৰ্থাত্ চইতান পাপ পুৰুষক বুলিচে, মই ভোৱে তিবিৰে মাজত আৰু ভোৱে তিবিৰে বজ্জহৰ মাজত দন্দ লগাম; তিবিৰ বজ্জহে ভোৱ মূৰ গচকি চেপেটা কৰিব, আৰু তই তাৰ গেৰোআত কামুৰিবি, অৰ্থাত্ সাপে মানুহক ভৰিতহে কামুৰিবি; কিন্তু জি জন তিবিৰ বজ্জহত পৰিত্ৰান কৰিবলৈ জনমিব তেঁও তাৰ মূৰ গচকি ভাঙিব; অৰ্থাত্ জেতিয়া পুত্ৰ যিহু খৃষ্টি মানুহৰ অৱতাৰ হ'ব তেতিয়া তেঁও আপুনি পাপিৰ কাৰন প্ৰান দান দি পৰিত্ৰান দিব, আৰু সেই কালত চইতান ডুত বজাক জিনি তাৰ মূৰ ভাঙি পাপিবোৰক তাৰ পাপ সিকলিব পৰা মুকুত কৰিব। এই অঙ্গিকাৰ পৰম ইশ্বৰে আদিতে কৰিছিল, আৰু সেই ৰূপে আমাৰ পুত্ৰ মানুহৰ দেহ খৰি পাপি লোকলৈ পৰিত্ৰানৰ পথ দিলে। তেঁওতে জিবিলাকে বিশ্বাস কৰে সি নষ্ট ন'হৈ অনন্ত পৰম আয়ুস পাব, কিন্তু জিবিলাকে ইশ্বৰে নিয়োজন কৰা জনত বিশ্বাস নকৰে সিবিলাকে ইশ্বৰৰ জলন্ত ক্ৰোধৰ ভিতৰ হৈ সেই সাপ চইতান ডুত বজাৰ লগত সদা সৰ্বদাই নবকৰ সান্তি ভগিব।

এতিয়া হে পাঠক গন, জলপমান ভাৰি এই দুই সাত্ৰৰ কথাৰ বিবেচনা কৰি চোআ। হিন্দু সাত্ৰৰ দৰে পৰম ইশ্বৰ সৰ্বসত্তি মন্ত, সৰ্বগিয়ানি হই, আৰু কোনো আত্মই নো লোআকৈ আপোন বাক্যৰ দোআৰাই সকলকো সুজন পালন সৎহাৰ কৰিব পাৰে, তথাপি আপোনাৰ মহিমা লুপ্ত কৰি আনকেহে সুজন পালন সৎহাৰ কৰিবলৈ আদেশ দিলে। তেন্তে ভাতে তেঁওৰ মহিমা লুপ্ত ন'হল নে? আৰু দেখা, হিন্দু সাত্ৰৰ মতে এতিয়া কোনে নিৰাকাৰ পৰম ব্ৰহ্মক প্ৰেম

ভক্তি কৰিচে, কেৱলে বিশ্বাসৰ আৰু আন আন দেৱতাবিলাককেহে সেৱা অৰ্চা কৰিচে। কোনো আপোনাৰ পুসংসা আৰু মৰ্জনা আনক দিব নে? কিয়নো সেই ৰূপ পৰম ইশ্বৰৰ পুসংসা অ'ন দেৱতাই পাইচে। যদি কোনোএ বোলে, মানুহে আপুনিহে ইশ্বৰক ভেজি দেৱতাক সেৱা কৰিচে, ইশ্বৰে আপোনাৰ সেৱা মৰ্জনা আনক দিয়া নাই, তেন্তে সূনা তাৰ উত্তৰ এই, জি জন সৰ্বগিয়ানি তেঁও তিনি জন দেৱতাক পুথিবি সুজন পালন কৰিবলৈ দিলে মোৰ পুসংসা, সেৱা মৰ্জনা গুচিব বুলি তেঁও জানে নে, নে জানে? অৱশ্যে জানে, এই নিমিত্তে তেঁও কাকো আপোনাৰ পুসংসা নি দিএ। আৰু যদি কোনোএ এই ৰূপে উত্তৰে বোলে, জেনেকৈ পুথিবিৰ বজা আদি বৰুয়া ফুকনবিলাক আছে, আৰু জেতিয়া পুজাবোৰে বজাত কিবা জনাৰ খোজে, তেতিয়া বৰুয়া ফুকনত পুথমে ভেঁটি ভাৰ দি জনাই, তাৰ পাচে সিবিলাকে মহা বজাত জনাই তেহে পুজাৰ কাৰ্জ সিধি হই, সেই ৰূপ ইশ্বৰৰ ঠাইতো মানুহে পুথমে সিৰ বিশ্ব আদি দেওবিলাকক ভক্তি-লেহে পৰম ব্ৰহ্মক পাৰ পাৰে; কিন্তু সেই কথা নিচই ভুল, কিয়নো জি জনে মানুহৰ জিহবইৰ সকলো ভাৱনা জানি আছে, এনে জনক ভজিবলৈ আনক ভাৱনা কৰিবলৈ কি প্ৰয়োজন আছে? কেতিয়াও এনে ন'হই। মানুহে সকলো নিবেদন জাস্তা পৰম ইশ্বৰৰ আগত নিজে জনাব পাৰে, এয়ে চকুপ কথা। এতিয়া খৃষ্টিয়ান সাত্ৰত লিখাৰ দৰে কেনেকৈ পৰম ইশ্বৰে স্বৰ্গ পুথিবি আপোন নিজ সক্তি আৰু বাক্যৰ দোআৰাই সুজন পালন সৎহাৰ কৰিচে, তাকে ওপৰত লিখিলো, দেখা তেঁও জেতিয়া স্বৰ্গ পুথিবি সুজিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, তেতিয়া কাকো সহাই ন'ললে, কিন্তু তেঁওৰ সৰ্বসত্তিৰ দোআৰাই সকলোকে সুজিলে, আৰু পালিচে আৰু সৎহাৰো কৰিচে, আৰু আগলৈ আপুনি সুজন কৰা বস্তুক নিচইকৈ সৎহাৰ কৰিব; ইয়াতে তেঁওৰ মহিমা গুন সজ ৰূপে প্ৰকাশ হৈছে, এই হেতুক খৃষ্টিয়ান সাত্ৰত একো ভুল নাই, ইয়াকে আমি জানো।

এই জি সকলো কথা মই পাঠকবিলাক বনি-

মিতে অতি সুমেলিখিটো ইয়াতে কিবা বাদ বি-
চাৰ কৰি হিন্দু সাত্ৰ বা আন সাত্ৰকে মিচা পা-
তিটো এনে ন হই; কিন্তু এই সকলো কথা চাই
তোমোলাকে জেন স্বৰূপ পৰম ইশ্বৰক জানি
আৰু তেওঁৰ স্বৰূপ ধৰম পাই জেন তেওঁৰ দো-
আৰাই পৰম আয়ুস পাবা, এই নিমিত্তে তোমো-
লাকৰ এজন অগমিয়াই অতি বিনই পূৰ্বক জনাই-
টো, যদি ইয়াৰ মাজত কিবা ভুল পোআ জাই,
তেন্তে মোৰ পুতি বেজাৰ ন কৰি খেমা দিব,
কিয়নো মই আপোনাৰ লাভৰ কাৰন এই কথা
লিখা নাই, কিন্তু এই কথা সুনাবিলাকৰ লাভৰ
নিমিত্তে নিবেদন কৰি লিখিটো। ইয়াতে একো
বিবেচনা ন কৰাকৈ কোনেও অগ্রাহ্য ন কৰিবা,
কিয়নো মই স্বৰূপ কথাৰ প্ৰমানহে দিটো, মিচা
কথাৰে কাকো ভুলাবলৈ সুম কৰা নাই, ইয়াৰ
সাধি ইশ্বৰো আচে।

আঁহা আঁহা, সকল সাধু,
আঁহা কৰোঁ স্তুতি গান;
দ্বিষ্টি ৰূপে পালন কৰি
আচে জি জন ওপৰ ধান।
তেঁৱেই প্ৰভু, তেঁৱেই ইশ্বৰ,
তেঁও অনাদি ও অনন্ত,
সৰ্ব মহিমাৰে অপাৰ
তেঁৱেই সদা ভগৱন্ত।
স্বৰ্গ মৰ্ত্য পতাল আদি,
আৰু অগ্নি ভৱাগন,
সূৰ্য চন্দ্ৰ, নানা বস্তু,
তেঁৱে কৰিলে সৃজন;
নানা জন্তু, নানা পশু,
পাহৰ আৰু অস্তকাৰ,
পৰ্বত ভৈয়াম, মহা লাগৰ,
আৰু মানুহ দুৰাচাৰ।
দিনে বাতি প্ৰকাশ কৰি
জানিবলৈ দিলে কাল,
দ্বিষ্টি কৰি সেয়ে প্ৰভু
সকলোকে দেখে ভাল
এনে সৃজন পালন কৰ্ত্তাক
সদাই কৰোঁ স্তুতি গান,
সকল প্ৰভুৰ ওপৰ প্ৰভু,
তেঁওহে কেৱল ভগৱান। ন. ল.

জানোআৰি মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৪৮। হিন্দু সঁক ১৭৬২।

	জানোআৰি	চুৱ	মুজোদ	মুজু	চুৱ	মুজোদ
সনি	১	১৮	৬৫৪	৫১৪	২৪	১৫১
দেও	২	১৯	৬৫৪	৫১৪	২৫	১৪৫
সোম	৩	২০	৬৫৫	৫১৫	২৬	১৩৯
মঙ্গল	৪	২১	৬৫৫	৫১৫	২৭	৪১০১
বুধ	৫	২২	৬৫৫	৫১৬	২৮	৫১২৩
ব্ৰিহস্পতি	৬	২৩	৬৫৫	৫১৭	০	চন্দ্ৰাস্ত
শুকুৰ	৭	২৪	৬৫৬	৫১৭	১	৬১২১
শনি	৮	২৫	৬৫৬	৫১৮	২	৭১২৪
দেও	৯	২৬	৬৫৬	৫১৯	৩	৮১২৩
সোম	১০	২৭	৬৫৬	৫২০	৪	৯১২৪
মঙ্গল	১১	২৮	৬৫৬	৫২০	৫	১০১২৬
বুধ	১২	২৯	৬৫৬	৫২১	৬	১১২২৭
ব্ৰিহস্পতি	১৩	১	৬৫৫	৫২২	৭	পূজা
শুকুৰ	১৪	২	৬৫৫	৫২৩	৮	০১২৬
শনি	১৫	৩	৬৫৫	৫২৪	৯	১১৩০
দেও	১৬	৪	৬৫৫	৫২৫	১০	২১৩১
সোম	১৭	৫	৬৫৫	৫২৬	১১	৩১৩২
মঙ্গল	১৮	৬	৬৫৫	৫২৭	১২	৪১৩২
বুধ	১৯	৭	৬৫৪	৫২৮	১৩	৫১২৭
ব্ৰিহস্পতি	২০	৮	৬৫৪	৫২৮	১৪	চন্দ্ৰোদয়
শুকুৰ	২১	৯	৬৫৪	৫২৯	১৫	৬১৩৩
শনি	২২	১০	৬৫৪	৫৩০	১৬	৭১২১
দেও	২৩	১১	৬৫৩	৫৩১	১৭	৮১২৪
সোম	২৪	১২	৬৫৩	৫৩১	১৮	৯১২৫
মঙ্গল	২৫	১৩	৬৫৩	৫৩২	১৯	১০১৬
বুধ	২৬	১৪	৬৫৩	৫৩৩	২০	১০৫২
ব্ৰিহস্পতি	২৭	১৫	৬৫২	৫৩৪	২১	১১১৪৮
শুকুৰ	২৮	১৬	৬৫২	৫৩৪	২২	পূজা
শনি	২৯	১৭	৬৫২	৫৩৫	২৩	০১৩৬
দেও	৩০	১৮	৬৫২	৫৩৬	২৪	১১২৭
সোম	৩১	১৯	৬৫২	৫৩৭	২৫	২১২০

জানোআৰি ৬ দিনৰ ভাটি ৬। ২৫ বজাত
আমাবাস্যা। ২০ দিনৰ ভাটি ৬। ২৩ বজাত
পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোআ । মো° সিবসাগৰ, জানোআৰি, ১৮৪৮ খিষ্টাব্দে সঁক । নম্বৰ ১ ।

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1848. No. 1.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence

নতুন গৱৰ্ণৰ জেনৰেল ডালচি লৰ্ড চাহাবে নৱেম্বৰ ১১ তাৰিখত লণ্ডন নগৰ এৰি ১২ জানোআৰিত কলিকতা পালেহি । লৰ্ড হাৰ্ডিঙ্গ চাহাবে বিলাইতলৈ জোআত সকলো লোকে আসন্তোস কৰি তেঁওৰ নকচা দিলৰ মূৰ্তি কাটি কলিকতা নগৰত থবলৈ ২২,০০০ ৰূপ চান্দা কৰি কুলিচে । ইয়াৰ অৰ্থ বৰ মজুদা, কাৰন তেঁও এই দেশ আচাৰি বচৰ নিয়াই ৰূপে প্ৰতিপাল কৰাত দেশৰ ভিতৰত কোনো মানুহক সত্ৰকৈ থৈ জোআ নাই । তেঁও ১৮ জানোআৰিত মজুৰৰ নামে এখান তাপ জাহাজত উঠি কলিকতাৰ পৰা গল ।

ৰাজপুতানা আৰু কাচিমিৰ দেশৰ ৰজাবিলাকে গৱৰ্ণৰ জেনৰেল লৰ্ড সাহাবৰ আলচেৰে সৈতে সতি জোআ নিসেধ কৰিলে ।

হাইদৰাবাদ নগৰৰ পৰা এক পত্ৰত লিখিচে, মোমোনাৰাবাদ নগৰত মহবম কৰা কালত মচলমান লোকে হিন্দুৰ এক দলত সোমাই ভাতে এটা দামুৰি কাটিলত হিন্দুৰে সৈতে জুজ লাগি আচোটী মানুহ মৰিল, ১৫ টা মান এখা মৰা হল, তেও দন্দ ভগা নাই, ইয়াকে সুনি কল্পানিৰ সেনাই সৈতে এজন চাহাবে সেই জুজ ভাঙিবলৈ গৈচে ।

আবন নামেৰে এখান জাহাজত ৪৬২ জন আইৰিল্য লোকে আমেৰিকা দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে উঠি জাহাজ মেলিলত বৰ বৰধুন ধুনা বজাহে পোআত পলম হৈ বৰ দুখ পালে । পাচে তলৰ ধোঁটালিত থকা জাতি লোকৰ জব হৈ

অনেক মৰিল, কিন্তু মহাবিলাকক উলিয়াবলৈ ব। বতাহ ওলোআ বাট মুকলি কৰিবলৈ সিহঁতৰ লগৰ মানুহে নি দিলে । পাচে বৰ দুৰ্গন্ধ হোআত কাপ্তান সাহাবে আপোনাৰ মানুহে সৈতে সিহঁতৰ মাজত বলেৰে সোমাই চন্দুকত সোমোআ আৰু থৈলাত নি ধোআ তিনি কুৰি মৰা স পালে । নাগৰত পেলাবলৈ সিহঁতৰ বৰ আসুখ; কিন্তু কাপ্তান সাহাবৰ হুকুমেৰে জাহাজৰ বনুআবিলাকে আটাইবোৰ পেলাই দিলে । তাৰ পাচতো জৰে ধৰি অনেক খনি মুকলি হল; বাম পালত ১২০ জন মাখোন জিয়াই বল । আৰু কাপ্তান সাহাবে এনে দুখ পোআত তেঁও বলি-য়াই গল ।

১৮৪৬ ইং সঁকত খেহৰ তেজা মানুহ ভিন-টা বিলাইতলৈ গৈ ইংৰাজি বিদ্যা আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মম নিকি হস্তলি নগৰত জোআ বচৰৰ ১৫ অক্টোবৰত মণ্ডলিত সোমাবৰ নিমিত্তে এজন পাদুৰি চাহাবৰ হুকুআই ইংৰাজি মতৰ দৰে চিটান কৰা হৈ সেই ধৰম ললে ।

অক্টোবৰ ১৭ তাৰিখত লণ্ডন নগৰৰ উল্লেখ-ক্ৰুক নামে এটা মানুহে কটিকা ধোআত বলিয়া হৈ ইংকুৰি হাতত লৈ আপোনাৰ ভিৰোতাক সুৰত মৰিয়াই মৰিয়াই এখা মৰাকৈ এবিলে । পাচে ধানাদাৰ লোকে তাকে ধৰি কাটকত থৈ দণ্ড আগাৰ নিমিত্তে বাখিলে ।

আয়বলণ্ড দেশত কমিৰা পাদুৰি লোকে জাত বেজাৰ পাই সকলো মানুহে সুনাকৈ তাক গি-জাঁত লাও দিএ; পাচে সেই কথা সূনা গিয়াবো-ৰে বাতি খাপ দি তাক মাৰে; আৰু বখ কৰো-তাক কেৱে উলিয়াই নে দেখাই । সেই ৰূপে

মেজৰ মেহন নামে এজন ভদু লোকক ঘৰাৰ কথা সমাচাৰ পত্ৰত আহিছে।

১৬০৫ ইংলণ্ডৰ ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত কমি-
য়া লোকে ইংলণ্ডৰ ৰাজ মেলুআই সকলোকে
মাৰিবৰ আসাবে মেল কৰা ঘৰৰ ভলত গাঁত
খানি অনেক অনেক খাব সুমাই থলে, কিন্তু
কোনো ৰূপে তাক বুজ পাই সেই খাবত জুই
লগাবলৈ অহা মানুহক ধৰিলে। তাৰ পৰা এতিয়া
লৈকে সেই ৫ নৱেম্বৰত বিহু পাতি ইংলণ্ড
লোকে মেজি পাতি জুই লগাই বৰ টোপ বজাই
অনেক ৰঙ্গ কৰে। এতিয়া জোআ বচবত লিবৰ-
পুল নগৰত কোনো লৰাবোৰে এই ৰূপে সৰু
টোপত গুলি সুমাই ৰঙাই ঘোঁৰাত জুই দিয়াত
নে লাগিল, পাচে জুইৰ ভিতৰত টোপ পেলাই
দিলে। তাৰ কিছু পাচে জুই লাগি সেই টোপৰ
গুলি বাটে জোআ এটা মানুহক মাৰিলে। সেই
নগৰৰ আন চাইতে একে দিনাই এটা লৰাৰ
ভৰি খাবৰ জুয়ে চিকিলে। আন আন নগৰতো
এই দৰে কোনো কোনো মানুহ খুন হৈ গৈছে।

কওন্তু ব্ৰেচন নামে এজন ফাঞ্চি বৰ লোক
কোনো ৰাজ বিলয়ৰ কথাত বেজাৰ পাই ১ নৱেম্ব-
ৰৰ ৰাতিত খুবেৰে ডিঙ্গি কাটি আপোন ঘাতি
হল।

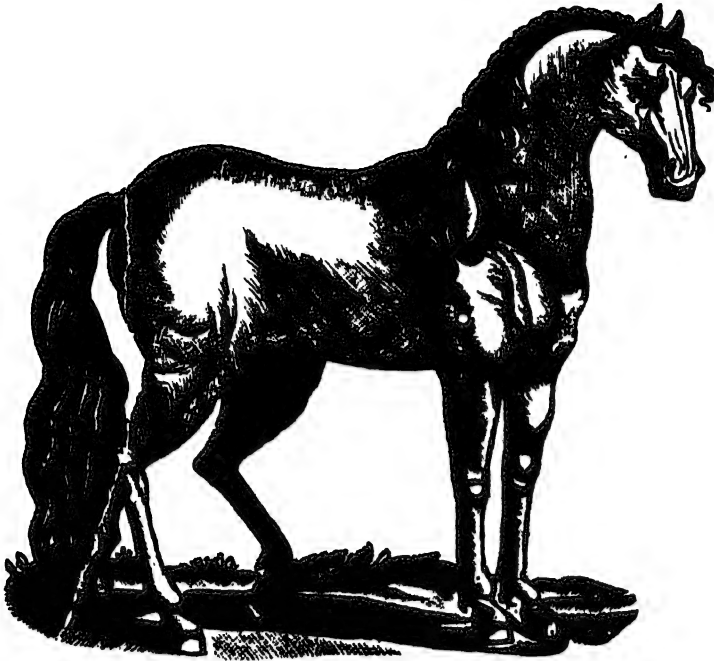
কুৰিন দেসলৈ পঠিওআ কওন্তু মৰ্তিএই নামে
ফাঞ্চিৰ এজন বৰ কটকি বলিয়া হৈ আপোনাক
আক ১১ বছৰিয়া পুতেকক ৮ বছৰিয়া জিএক-
কো মাৰিবৰ মন কৰি নৱেম্বৰৰ ৭ তাৰিখত খুব
লৈ সিহঁতে সৈতে এক খোঁটালিত সোমাই দুআৰ
মাৰিলে। আক মই মৰিম বুলি চিঠি লিখি আ-
পোনাৰ তিৰোতালৈ পঠাই দিলে। তেতিয়া তি-
ৰোতা নগৰৰ বিলয়া কোনোক মাতি লগত লৈ
ঘৰলৈ গৈ তাৰ মাত সুনিলে, আক ভিতৰলৈ
জমি চাই সেই মানুহক আপোনাৰ পুতেকক
আঁঠুত তুলি ধৰি খুবেৰে কাটিবলৈ জুগুত হোআ
দেখিলে। পুতেকে এবাৰলৈ ধৰ কৰ কৰি মোৰ
মাৰিবৰ মন নাই এই বুলি কান্দি কান্দি আছিল।
পাচে জিএকড সুখিলে, তই মোৰ লগত মৰিবি
নে? ভাতে ভাই কলে, বোপাইৰ লগত মৰিম।
পাচে হাহিৰৰ মানুহে অনেক প্ৰাৰ্থনা কৰাতো

সি একো নু সুনিলে; সিহঁতে যদি সোমাই সি
বেগাই লৰা কাটিব এই ভই কৰি সোমাবৰ চল
নে পাই এপৰ মান বেছি কথা কৈ কৈ আছিল,
পাচে সি নে দেখাটেক সৰু এক দুআৰে সোমাই
লৰাবোৰক একআই মাকৰ দিলে, কিন্তু তাৰ
হাতৰ পৰা খুব একআৰ নোআৰাত সি যেনে
যেনে আপোনাৰ ডিঙ্গিড খুব দি কাটিব খুজিলে
পাচে সেই মানুহবোৰক দাই ধৰি মোৰ ঘৰত
বলতকাৰে সোমাইচ, নালিচ কৰিম বুলি কলত
এজন বিচাৰ পতিএ তাৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, মোৰ
কেচাৰিলৈ আহি সিহঁতে সৈতে নালিচ কৰিলে
মই সোধ কৰিম। তাকে সুনি হাতৰ খুব সামৰি
আপোনাৰ জোলোজাত দুমাই ধৈ বিচাৰ পতিএ
সৈতে জাবলৈ ওলালত লিবিলাকে চল পাই
তাক ৰাতি ৰাখিলে।

ফাঞ্চি দেসৰ চেস্তোমৰ গাঁৱৰ কওন্তু গোমৰ
নামে এজন বৰ লোকে আপোনাৰ মাটিত এটা
লৰাই গচৰ ভাল ভাঙ্গা দেখি তাক চিটা গুলিৰে
গুলিয়ালে, পাচে বিচাৰ পতিএ তাৰ সোধ কৰাত
সেই মানুহক দু মাহলৈ ফাটক আক ৫০ টকা
ৰূপ জৰিমনা কৰিলে। পাচে ১ অক্টোবৰ তাৰি-
খত সেই গচনিত চিকাৰ কৰিবলৈ গলত আগৰ
কথা তাৰ মনত পৰা হেতুকে সি অসন্তোষ কৰি
আপোনাৰ বুকত হিলৈ দি মাৰি আপোন ঘাতি
হল।

নৰোৱেই দেসৰ সাগৰৰ দাঁতিত থকা চাইটা
মানুহে নাৱেৰে গৈ মাচ মাৰোঁতে লমুজুৰ বৰ
পানি সাপ এটা দেখিলে। দিঘলে তাৰ দু কুৰি
হাত মান হৈছিল, তাৰ বৰন কলা, আক কুঁচিয়া
মাচৰ নিচিনা পানিত সাঁকুৰি আছিল। সেই মানু-
হৰ নাৱৰ ওচৰ পালত সিহঁতৰ এজনে সাপক
মুৰত গুলিয়ালে; তাতে সাপে বৰ খেজৰে ধাপ
মহাৰ দৰে মুৰ তুলি সিহঁতক খেদিলে, কিন্তু সি-
হঁতে বেগাই বাম পানি পোআত সাপে আহিব
নোআৰি বুৰ মাৰি দলৈ গল। নৰোৱেই দেসৰ
ঠায়ে ঠায়ে অনেক মানুহে এনে সাপবিলাক সা-
গৰত দেখিলোঁ বুলি কই।

ফাঞ্চি দেসৰ ২৪,০০,০০০ চৌবিচ লাখ কুকুৰ
আছে।

ত্ৰোয়া নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা।

The Wooden Horse of Troy.

প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ জন্মৰ ১০০ ন স মান বছৰ আ-
গৈএ হোমেৰ নামেৰে এজন মানুহে আটাইতকৈ
প্ৰসিধ এখন পদ পুথি অলপে অলপে বচনা
কৰি আপোন দেশৰ মানুহৰ ঘৰে ঘৰে গাই
কুৰিছিল।

এই পুস্তকৰ ভিতৰত জি সকল দেশৰ কথা লি-
খিছে সেই দেশবিলাক ভূমাজৰ সাগৰৰ উত্তৰ
পূব ফালে তিব্বত আছে, গ্রিক দেশৰ মানুহবি-
লাকে ত্ৰোয়া নগৰৰ মানুহহঁতে সৈতে জি বৰ
ডাঙ্গৰ বন কৰিছিলে ভাৰে কথা এই পুস্তকত লি-
খিছে; সিহঁতে বহু বছৰলৈ জুঁজি জুঁজি থাকি
পাচে ত্ৰোয়া নগৰবিলাকে হাবিলে। হোমেৰ
দুয়ো কলিয়া বিব সকলৰ বল বিৰ্জ আৰু জস-
ন্যৰ কথা জি বহু কৈছে তাক পৰ্হিবলৈ আৰু
সুনিবলৈ অতি আচৰ্জ।

আজাক আৰু আকিলি, আৰু উলিচি গ্রিক-
বিলাকৰ কলিয়া পুখান সেনাপতি আছিল।
আৰু হেক্টৰ ও প্ৰিয়াম আৰু পাৰিচ ত্ৰোয়া নগ-
ৰবিহাইতৰ পুখান সেনাপতি আছিল। এইবি-
লাকক গ্ৰন্থ কৰ্ত্তাই বৰ বলি আৰু বুধিয়ক বুলি

বৰ্ণনা কৰিছে, আৰু সিহঁতৰ জি দৰা নাই কিয়া
বেৰহাৰৰ কথা সি বৰ ভই লগা।

ত্ৰোয়া নগৰ জি কপে লোআ হৈছিল তাকে
হোমেৰে এনেকৈ লিখিছে; উলিচি বৰ বুধিয়ক
আৰু গিয়ানবন্ত আছিল, সি আপোন বুধিৰে
অনেক মানুহ সুমুআৰ পৰাকৈ বৰ ডাঙ্গৰকৈ এটা
কাঠৰ ঘোঁৰা সাজি পেলাই ভাৰ পেটৰ ভিতৰত
বহু লক্ষ্য সেনাবিলাকক সুমুআই সেনাই লম-
নিতে ঘোঁৰাটো ত্ৰোয়া নগৰৰ মানুহলৈ ভেঁটি
দিলে। সেই ঘোঁৰাৰ পেটৰ ভিতৰত কি আছিল
তাক ন জনা হেতুকে এই নগৰিয়া মানুহবিলাকে
একো ভই আসক্তা ন কৰি বহু মনেৰে সত্ৰ কলি-
য়া দান ললে। আৰু ঘোঁৰা অতি ডাঙ্গৰ হেঁতু
দুআৰে দি নো সোমাই দেখি সিহঁতৰ নগৰক
চাৰিও ফালে জি বৰ পৰি গৰ গাঁথিছিলে তহি
এডোৰৰ ডাঙ্গি পেলাই মানুহ জুমে জয়ধনি কৰি
কৰি নগৰৰ মাজলৈ টানি নি ধলে।

মাজ বিলা মানভে জেতিয়া নগৰৰ মানুহবি-
লাকে ঘোঁৰা টোপনিভ পবিল, জেতিয়া ঘোঁৰাৰ
পেটৰ ভিতৰত থকা সেনাবিলাকে ওলাই নগৰৰ

চাৰিও ফালে দিগা দিগি গল, আৰু নগৰৰ ঘৰ-
বিলাকত জুই লগাই দি বাহিৰত থকা গ্ৰিক লো-
কলৈ দুআৰ মেলি দিলে; এনেতে জোয়া নগৰি-
য়াবিলাকে টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই দেখিলে
জে সিঁতৰ ঘৰত জুই লাগিছে আৰু আলিবো-
ৰো সত্ৰবিলাকে সৈতে ভৰি আছে, তেতিয়া নগ-
ৰৰ মানুহইতে সত্ৰৰ হাত সাৰিব নোআবিলে;
কিন্তু প্ৰাই সকলোএ সেনা লোকৰ তৰুআলৰ
ধাৰত পৰি প্ৰান এৰিলে। কাঠৰ ঘোঁৰাৰ কথা
বুঝা হোমমেবে এনেকৈ বেখ্যা কৰিছে। ব.

এটা লৰাৰ কাপৰত জুই লাগি মৰাৰ কথা।

Death of a Child at the Orphan Institution.

নগাঁৱৰ মিসান কুলত থকা জিহনি নামে এজন
চাভৰে আমালৈ পত্ৰ লিখি এই অনন্তোঁসৰ কথা
জনাইছে।

জানোআবি মাহৰ ১৮ তাৰিখে এটা বৰ আ-
পদ হল; ইয়াৰ অনুভও এই, আমাৰ ইয়াত
থকা জি এটা লৰা তাৰ নাম জনি এগলদিজৰ,
১৮ মঙ্গল বাবে এক বাজি গলত আমি সকলোএ
এঠাইত গৈ চোপ খেলাইছিলোঁ, সেই সময়তে
উলুঅৰিত জুই লগাই দিলে। তাতে জনি তাৰ
সাহাৰৰ বজলাৰ পৰা আহি সেই জুইৰ কোস
পাই তাৰে অলপমান জুই ললে; পাচে সিও
লগাইছিলে। এনে সময়ত তাৰ পাইজামাৰ মূৰত
জুই লাগি তাতে পুৰি পুৰি আছিল, আৰু জে-
তিয়া কাপৰ পুৰি আজৰি হল, তেতিয়া তাৰ গা
মুখ হাত ভৰি সকলোৰে ঢাল এবাই গল, আৰু
তাতে সি ডেও দি ফুৰিছিল। তাতে এজনি চো-
আলিএ বজলাৰ পৰা দেখি জনিক পৰুআই কা-
মুৰিছে, ইয়াকে ভাবি মেমত কলে। পাচে মেমে
লবি গৈ জনিক জুয়ে পুৰিলে ইয়াকে দেখি তে
তিয়াই আনি সাহাৰ-মেম সাহাৰ মিচ ক্ৰিষ্টি
মেম এই সকলোএ দেৱাই দি দি থাকিল। পাচে
সেই লৰাই ইহবলৈ এই নিবেদন কৰিলে, হে
প্ৰভু, মোক বাখা, আজি বাতি মই মৰিম; আৰু
মোক প্ৰাৰ্থনা নিকাই দিবা, মই নে জাৰোঁ, আৰু
ভোমোলাকেও মোৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা, এই
সকলো কথা কলে; আৰু দেৱাই ধুআই ধুআই

খাকোঁতে অলপমান কথা কব পাৰিলে, চকু মে-
লিলে, থিয় হৈ উঠিল, আৰু অলপমান খালে,
তেতিয়া আমি এসা কৰিলোঁ, জনি ন মৰে; কিন্তু
বাতি আন্দাজ ৮৥ চাবে আঠ বজাত লৰাটো
মৰিল। কিন্তু আমি দেখিলোঁ, সি ডুম হোআ
নাই, তাৰ তত আছিল। ॥

জিলা সিরসাগৰৰ অৰ্জুনৰ গুৰিত জীযুত মনি-
ৰাম দেওনে সনিবৰিয়া হাট পতাইছে তাত
সকলো বস্তু ওলাই গাঁৱলিয়া আৰু নগৰিয়া নগা-
কে আদি কৰি সকলো মানুহে সনিবাৰ দিনা
কিনা বেচা কৰি হাট বেহাই গৈ।

দিখো নৈৰ উজনিৰ পৰ্বতৰ দাঁতিত নাগ মাটি
পোআ জাই বুলি কৈছে, আৰু তাকে খানি উলি
য়াই নাৰেৰে গুআহাটি আৰু গুআলপাৰালৈ
নিৰৰ নিমিত্তে জীজুত গবৰ্ণমেণ্টে উপাই কৰিছে।
এতিয়া জইপুৰৰ পৰা গুআহাটলৈ নাগ মাটি
মেনে আঠ অনাটক কোনোবাই কোনোবাই
পঠিয়াইছে। জইপুৰৰ নাগ মাটি পুৰিবলৈ বৰ
চিকন। ভাপৰ নাও মাহে মাহে কলিকতাৰ পৰা
গুআহাটলৈ অহা জোআ কৰে দেখি নাগ মাটি
তাতে পুৰিবলৈ লাগে কিয়নো কাঠ খৰিব জুইত
বৰ সক্তি ন হই আৰু নাগ মাটিৰ জুইৰ নিচিনা
নাও বা জাহাজ চলাব নোআবে।

জলাপ্লাবৰ কথা।

Account of the Deluge

ইহবে এই জগত সৃষ্টি কৰাৰ ১৬৫৬ বছৰ
মানৰ পাচত প্ৰিথিবিৰ ওপৰত মানুহৰ সন্তান-
বিলাক বাৰ্হি পৰিপূৰ্ণ হল, আৰু তাতে পাপ
জি মানুহৰ মহা সত্ৰ সিও অভিসই বাৰ্হি সত্ৰ-

লো মানুহৰ মনত বহকৈ সিপালে; তাতে মানুহৰ কৰম দিনে বাড়িএ অতি দুষ্ট আৰু দুৰাচাৰ হব ধৰিলে। আৰু সেই মানুহৰ দুষ্ট কৰমৰ সবদ ইশ্বৰৰ কানত পৰিল, তাতে ইশ্বৰে আপো-
বান সৃজন বস্তুলৈ দৃষ্টি কৰিলে দেখে অতি চমত-
ক্ৰিত, আৰু সিহঁতৰ কুকৰমৰ সিপাই জগতক
জুৰিলে, সেই কাৰন সকলোএ পাপ বিনে আৰু
একো কৰম কৰা নাই; ইয়াতে ইশ্বৰে অসন্তোষ
পাই অজ্ঞিকাৰ কৰিলে, বোলে, মই সৃজা জি
মানুহ, জন্তু, উৰগ আদি বস্তু আৰু প্ৰিথিবি
বগাই ফুৰা জি জি জন্তু, সেইবোৰক তাৰ পৰা
সংহাৰ কৰি উৰাৰ কৰিম; কিয়নো সিহঁতক
সৃজাতে মোৰ অসন্তোষ হল। এই কপে জগত-
লৈ ইশ্বৰৰ ক্ৰোধ প্ৰজলিত হ'লত ভেতিয়া তেঁও
নোহা নামেৰে এজন পৰম ধৰ্মীষ্ট মানুহক কলে,
দেখা মোৰ আগত সকলো জিৱৰ অন্তকাল হৈচে-
কিয়নো সিহঁতৰ কাৰনে প্ৰিথিবি অমূৰিৰে ভৰি
আচে, এই হেতুক মই প্ৰিথিবিএ সৈতে সিহঁতক
সংহাৰ কৰিম; কিন্তু তুমি মোৰ আগতে পৰ-
মাৰ্থিক হোআৰ কাৰন তোমাক ৰাখি, তোমাৰ
পৰাই ৰাজ্য বহাই প্ৰিথিবি পূৰ কৰিম; তথাপি
তুমি, আৰু তোমাৰ ঘৰৰ পৰিয়াল, আৰু লক-
লো জন্তুৰ মাজৰ এজোৰ এজোৰ প্ৰান ৰাখিবৰ
কাৰনে এখান জাহাজ সাজা, এই বুলি ইশ্বৰে
তেঁওক আগ্য দিলে, আৰু নোহাই সেই কপে
কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে।

তাৰ পাচে সেই নোহাই এস বছৰ মানলৈকে
অতি সুখে আৰু নিজ ধন খৰচ কৰি মানুহ ধৰাই
এস বছৰৰ মূৰত সেই বৰ জাহাজ কৰি এটালে;
কিন্তু নোহাই কেৱল জাহাজ সাজোঁতে তেঁওৰ
কাল নিয়ালে এনে ন হই, এস বছৰলৈকে অতি
নিদ্ৰাবে সেই কথাও প্ৰচাৰ কৰি সকলো প্ৰানিত
সুনায়ে, তথাপি কোনো মানুহে তেঁওৰ কথা
বিশ্বাস ন কৰিলে, কিন্তু নিদ্ৰা অহঙ্কাৰ ইয়াক-
হে তেঁওলৈ কৰিলে। আৰু ইশ্বৰৰ মহা ক্ৰোধলৈ
হ'ল। কৰি জগতৰ চিত্তান্ত ধনত আৰু সংসাৰিক
বন্ধত কাৰ্য্য কৰি থাকিল। কিন্তু নোহাই ইশ্ব-
ৰৰ আগ্যাহ দোআৰাই সেই জাহাজ এনেকৈ
সাজিলে: তাৰ দিঘে তিনি স হাত, পখালিএ দু

কুৰি দহ হাত, ওখই ডেৰ কুৰি হাত, এহাতৰ
জোখে মুখ; ডলে ওপৰে তিনি চাক, আৰু তাত
অনেক অনেক খোঁটালি আছিল, তাত বাজে
এফালে এখান দুআৰ আৰু এটা জলজা; আৰু
তাৰ চাৰিও ফালে কেন্দ্ৰ এঁচাবে লেও দিলে।
সেই কপে নোহাই জাহাজ সজা হ'লত, ইশ্বৰে
তেঁওক বুলিলে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত থকা সকলো
সৃষ্টি জন্তুৰ সাত জোৰ সাত জোৰ, আৰু আকা-
সত উৰি ফুৰা চৰাইৰ সকলো জাতৰ সাত জোৰ
সাত জোৰ, আৰু অসৃষ্টি জন্তুৰ মতা মাইকি দু
জোৰ দু জোৰ, তুমিএ সৈতে প্ৰান ৰাখিবলৈ আ-
না; তাৰ পাচে তুমি, তোমাৰ ঘৰৰ পৰিয়াল
এই আটাইবোৰ জাহাজৰ ভিতৰত সোমোআ,
কিয়নো এই পুৰুষত মই আপোনাৰ সাখ্যাতে
তোমাক পৰমাৰ্থিক দেখিচোঁ। আৰু দেখা সাত
দিনক মূৰত মই দিনে ৰাতিএ প্ৰিথিবিৰ ওপৰত
বৰখুন বৰখাম, তাতে মানুহ আদি কৰি লক-
লোৰে সংহাৰ হব। পাচে ইশ্বৰে জেনেকৈ
তেঁওক আগ্য দিলে নোহাই সেই কপে কৰিলে।
সেই কালত নোহাৰ বয়স চ স বছৰ হৈছিল।

ভেতিয়া জন্তু আদি কৰি নোহা তেঁওৰ তিনি
পুত্ৰ, তেঁওৰ তিনি বোআৰিএক, আৰু তেঁওৰ
ভাৰ্জা এই আঠ প্ৰানিএ জাহাজত বাহ্নি পানিৰ
নিমিত্তে সোমাল; তাতে ইশ্বৰে জাহাজৰ দুআৰ
মাৰিলে। ভেতিয়া সাত দিনৰ পাচে প্ৰিথিবিৰ
ওপৰত লাহে লাহে বৰখুন হল, কিন্তু আন মা-
নুহবোৰে একো নি চিন্তাকৈ নোহাই জাহাজত
সোমোআ দেখি হাঁহি কলে, এই মানুহ বলিয়া।
পাচে ভেতিয়া বৰখুন বৰকৈ আহিল ভেতিয়া
সিহঁতে ভই কৰিব ধৰি বুলিলে, স্বকপেই নো-
হাই কোআ কথা হব পাই, কিয়নো পানিএ
পথাৰ জুৰি বগা হল, আৰু আমাৰ ঘৰ বাৰি
এইবোৰ ডুৰি আহিচে। তাৰ পাচে ভেতিয়া
ব্ৰিষ্টি অভিনই প্ৰিথিবিৰ ওপৰত হবৰ দেখিলে,
আৰু বাহ্নি পানিএ কোনো কোনো ঘৰ বুহালে,
ভেতিয়া সিহঁতে বৰ ভয়েৰে উপাই বিচাৰি ওখ
ওখ চাক সাজি থাকিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু তাতো
পানি উঠাত কোনো কোনো পৰ্বতলৈ পলাই
গল। তাতো ভেতিয়া পানি বাহ্নি পালে গৈ,

পৰ্বতৰ বৰ বৰ গচবোৰৰ ওপৰত চাঙ্গ পাতি থাকিল, তথাপি মানুহে জি উপাই কৰিলে, সেই সকলো বিফল হল। লাখ লাখ মানুহ উটি বুৰি ফুৰি আছিল, আৰু হেজাৰ হেজাৰ লোকৰ প্ৰান মৰি গল; আৰু প্ৰিথিবিও জি জি জন্তু আদি মানুহ আছিল সেই সকলোবিলাকৰ হাহাকাৰ লাগিল। তেতিয়া দুখত ইশ্বৰলৈ ক্ৰন্দন কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, কিন্তু সিও বিফল। পাচে সেই ৰূপে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত দু কুঁৰি দিনলৈকে ইশ্বৰে বৰখুন বৰখাই সকলো প্ৰানি আৰু জিয়া জন্তুবিলাকক সৎসাহ কৰিলে, আৰু প্ৰিথিবিও ডেৰ স দিনলৈকে বৰখুন বৰখাই অতি ওখ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰতো পোন্ধৰে হাতলৈকে পানি বহালে।

পাচে ইশ্বৰে নোহাক আৰু তেঁওৰ লগত থকা সকলো জন্তুবিলাকলৈ সুঁঅৰিলে, সেই কাৰনে তেঁও প্ৰিথিবিৰ ওপৰত বায়ু বেলোআলে, তাতে পানি বুল। আৰু বৰ দ পানিৰ ভুমুক আৰু আকাশৰ দুজাৰ মৰা গল, আৰু আকাশৰ পৰা বৰখুন এবাল। পাচে পানি বৈ বৈ প্ৰিথিবিৰ পৰা গল, ডেৰ স দিনৰ পাচত পানি টুটিল। সাত মাহৰ সত্তৰ দিনত আৰাৰাত পৰ্বতৰ ওপৰত জাহাজ লাগি বল, দহ মাহলৈকে পানি লাহে লাহে সুকাই দহ মাহৰ প্ৰথম দিনৰ পাচত নোহাই আপুনি সজা জাহাজৰ জলজা মেলি এটা কাউৰিক জাহাজৰ বাহিৰ কৰি পঠিয়াই দি প্ৰিথিবিৰ পানি সুকাল নে নৌ সুকাই তাৰে প্ৰমান চালে। তাৰ পাচে দুই তিনি বেলি আনি পশ্চি পঠিয়াই পঠিয়াই দি সেই ৰূপে চালে। তেতিয়া চ স এবচৰৰ প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা পানি সুকাই গল পাচে নোহাই জাহাজৰ ওপৰ চাল সুকলি কৰি চাই বৰ ওখ ঠাইবোৰ সুকুআ দেখিলে, পাচে দু মাহৰ একুৰি সাত দিনৰ দিনা প্ৰিথিবিৰ পানি নিচইকৈ সুকাই গল। তেতিয়া ইশ্বৰে সিবিলাকত কলে, তোমোলাক সকলোএ বাজলৈ ওলাই আহি প্ৰিথিবিৰ ওপৰত অভিসই ফলবন্ত হোআ। তাতে সিবিলাক আৰু সকলো জাতৰ জন্তুবিলাক জাহাজৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিল।

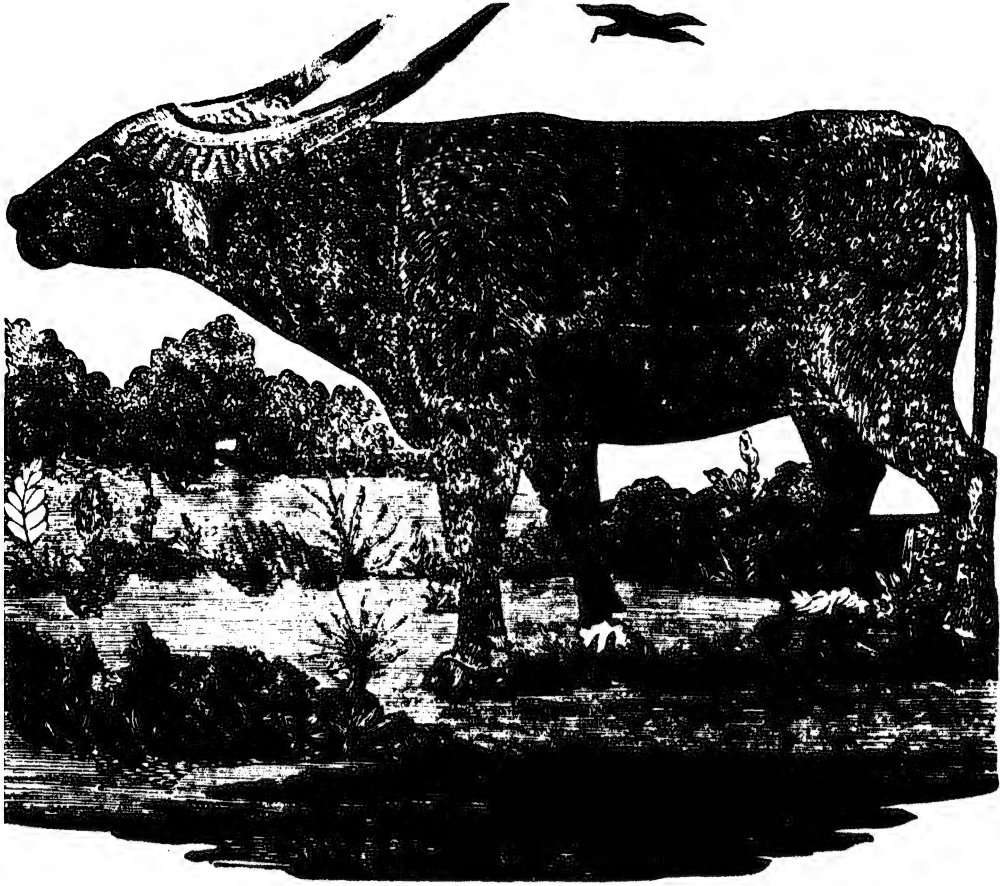

তাৰ পাচে ইশ্বৰে সিবিলাকে সৈতে এই নিয়ম কৰিলে বোলে, জেনেকৈ মানুহৰ দুখতাৰ কাৰন সিহঁতক মই জলপ্লাবনৰ দোআৰাই সৎসাহ কৰিলোঁ, সেই ৰূপে তেতিয়ালৈকে জগতৰ অন্ত, কাল ন হই তেতিয়ালৈকে মই মানুহক আৰু জন্তুক আৰু জগতৰ বন্তক নষ্ট ন কৰিম। পাচে ইশ্বৰে নোহাক আৰু তেঁওৰ পুত্ৰইহঁতক বৰ দি সিবিলাকক বুলিলে, তোমোলাকে বাহিঁ বহু পুজা আৰু লবহ বগহ হোআ আৰু প্ৰিথিবিৰ পৰিপূৰ্ণ কৰা। প্ৰিথিবিৰ সকলো জন্তু, আকাশত উৰি ফুৰা চৰাই আৰু লাগৰৰ সকলো মাচে ভোমোলাকক ভাই আৰু সৎসই কৰিব; আৰু সেই সকলোকে মই তোমোলাকৰ হাতত সোমাই ভোমোলাকক অধিকাৰ পাতিলোঁ। জেনেকৈ খাবলৈ সাক দিচোঁ সেই ৰূপে সকলো জিয়া জন্তু ভোমোলাকক খাবলৈ দিচোঁ। কিন্তু জিৰ অৰ্থাত্ত তেজে সৈতে মজ্জহ নে খাবা; কিয়নো মানুহৰ তেজৰ সোধ মই কৰিম। আৰু ইশ্বৰে বুলিলে বোলে, তোমোলাকে সৎসই ন কৰিবা, এতিয়াৰ নিচিনাকৈ ভোমোলাকক সৎসাহ ন কৰোঁ বুলি মই জি নিয়ম কৰিলোঁ, তাৰ চিন এই; সেই নিয়ম সুঁঅৰিবলৈ মই আপোনাৰ খেঁচু ডাঙৰত ধমসেয়ে তোমোলাকৰ আৰু সকলো প্ৰানিৰ লগত কৰা মোৰ অনন্ত নিয়ম, প্ৰিথিবিৰ ওপৰত থকা সকলো জিয়া প্ৰানিলৈ ইশ্বৰে কৰা সেই নিয়ম; তাকে চাই সুঁঅৰি মই আৰু বাৰ প্ৰলয়ৰ জলেৰে ভোমোলাকক সৎসাহ ন কৰিম। ন. ল.

এই কথাৰ সেৱ আন নম্বৰত চাপা জাহ।

(To be Continued.)

মঁহৰ বিবৰন।

The Buffalo.

মঁহবোৰ আগৈ আফ্ৰিকাতে আৰু আচিয়া-
তে মাথোন আছিল, পাচে ইউৰোপৰ দখিন ফা-
ললৈ দুটা মান নিচিল এতিয়া তাত সবহ হৈছে,
কিন্তু আচিয়াত অধিক পোআ জাই। আমে-
ৰিকাত হলে এই জাতৰ মঁহ নাই।

গঁহতকৈ মঁহ ডাঙ্গৰ, তাৰ বৰন হাতিৰ নিচিনা
আৰু তাৰে নিচিনা সবহ নোম নাই, মঁহৰ মূৰ
ডাঙ্গৰ আৰু সিলে অতি দিঘল আৰু বৰ জোজা।
ডিঘল নামে এজন সাহাবে সাত হাত মান দিঘল
এনে সিজ এজোৰ দেখিলে।

বনৰিয়া মঁহবোৰ গোট খাই জাক জাক হৈ
হাবি দলনিভ, চাপৰিভ আৰু বিলৰ ওচৰত কুৰি
থাকে। সিহঁতে বহু সবহকৈ সহিব নোআবে,
কিন্তু মূৰ উলিয়াই গোটেই গা পানিত পৰি দিন-
টো থাকে, আৰু বোকা পালে গাহৰিৰ নিচিনা-

কৈ লেট লৈ অতি ভাল পাই। চিকাৰি লোকে
মঁহক সবহকৈ বিচাৰি গুলিয়াই বাকুৰিয়াই মাৰে।
জেনিয়া মাৰিবলৈ জাঁওতে ভেতিয়া হাঁতিৰ ওপ-
ৰত ন গলে গচত উঠি নাইবা গচত লুকাই জতন
হৈ সাৱধানে থাকিব লাগে, কিয়নো সি বৰ খজাল
জন্তু একেৰি মান চল পালে মানুহলৈ চাই, মূৰ
তলকৈ অতি বেগে খেদি গৈ পুৰ দি খৰি ডাক
খুঁচি মাৰে। জেনিয়া গোনো মঁহ অকল সৰে খা-
কে তাৰ ওচৰলৈ মানুহ জাবলৈ অতি ভয়, কিন্তু-
নো ভেতিয়া তাৰ খজ বৰ চোকা আৰু মানুহ
দুই এজনে বাটত জাঁওতে দেখিলে সেই মঁহ
অতি সিন্ধু খেদি জাই; বজা কাপৰ দেখিলে
খবকৈ খজ উঠে। অসম আৰু বঙ্গাল দেশত
বচৰি বচৰি অনেক মানুহ মঁহে মাৰে, এই হেতু-
কে মঁহ কমতি হবলৈ জীৱন্ত কল্লাৰি বাহাদুৰে

Almanac for February, 1848.

ফেব্রুৱাৰি মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্রিঃ অঃ ১৮৪৮। হিন্দু সন ১৭৬২।

মহ মৰিয়া মানুহক মহৰ মূৰটে নৈতে লিঙ্গ জোৰে
পতি ২১ মহ মহাকৈ কপ দিএ। কোনো চাইতে
মানুহবোৰে দকৈ গাঁত খানি, গচৰ ডাল, পাত
আৰু খেৰ আদি জাৰৰ ওপৰত দি লেই গাঁত
ঢাকি থই পাচে মহৰোৰ গৈ লেই গাঁতত পৰি
উঠিব নোআৰি তাতে থাকে গঁৰা চেউৰি এনে
সক মহ হলে মানুহে জুলি আনি জাতি কৰি
পোহে। আৰু লেই লেই লোকৰো অনেক খিনি
উপকাৰ হই অৰ্ধাং মহৰ গাখিৰ খাই তাৰে
ঘিউ পগাই গঁৰা মতা ৩। ৪ বছৰিয়া মহ পো-
আলিবিলাকেৰে হলিয়াকৈহে হাল বাৰ পাৰে,
আৰু ডালৰ হলে এটাকো হাল বাই কেতিয়াবা
মাইকি মহৰেও হাল বাই। আৰু মহৰে কাঠ
টনাই খানো কহিঁয়াই কুঁহিয়াৰো পেৰে আৰু
কেতিয়াবা মানুহো উঠে। বজাল আৰু আন আন
দেশত মহৰ চাল সুকাই ইউৰপ আৰু আমেৰিকা
দেশলৈ পঠাই দিএ। লেই চাল সিদ্ধেৰে অনেক
বস্তু সাজিবলৈ হই দেখি বেপাৰ হই। ১

মহৰ অনেক গুন সুৰা মহা মানি
তথাপি আদৰ ভাক ন কৰে অগিয়ানি
খেতি কৰে দুধ খাই আৰু পগাই ঘিউ
ঘিউ গাখিৰ বিক্ৰি কৰি লই অনেক বিড
কেতিয়া মহ আৰু কিছু সবহ হই
দুই একোটা বেচি বেচি ভাৰো ধন লই
হাবিৰ পৰা বৰ কাঠ অনাই একোটা
খৰি পোৰে গুৰ পাগে আৰু লগাই ঝুটা
খেতিয়কে ভাবে নৈতে পেৰে কুঁহিয়াৰ
সকলো কৰমতে সাহ মহ থাকে জাৰ
এই সকল গুন বে চাই বলি দিএ আনি
মানুহৰ এইটো বিত্তি কেৱল অগিয়ানি
অনেক উপকাৰ হই ন কৰে বিচাৰ
মানুহৰ এইটো আতি উত্তম সমাচাৰ।

	কেন্দোআৰি	মাহ	সুজোদই	সুজাত	চন্দ্ৰাম	চন্দ্ৰাদই
মঙ্গল	১	২০	৬৪১	৫১০৮	২৬	১৫২
বুধ	২	২১	৬৪০	৫১০৮	২৭	৫১০
বৃহস্পতি	৩	২২	৬৪২	৫১০২	২৮	৫১৫
শুক্ৰ	৪	২৩	৬৪৮	৫১০	২৯	৫১৩২
শনি	৫	২৪	৬৪৮	৫১১	০	চন্দ্ৰান্ত
দেও	৬	২৫	৬৪৭	৫১২	১	৭১৩
সোম	৭	২৬	৬৪৬	৫১৩	২	৮১৬
মঙ্গল	৮	২৭	৬৪৬	৫১৪	৩	৯১৮
বুধ	৯	২৮	৬৪৫	৫১৪	৪	১০২০
বৃহস্পতি	১০	২৯	৬৪৪	৫১৫	৫	১১২৩
শুক্ৰ	১১	৩০	৬৪৩	৫১৬	৬	পূজা
শনি	১২	১	৬৪৩	৫১৬	৭	০২৭
দেও	১৩	২	৬৪২	৫১৭	৮	১২৫
সোম	১৪	৩	৬৪২	৫১৮	৯	২২৪
মঙ্গল	১৫	৪	৬৪১	৫১৮	১০	৩২০
বুধ	১৬	৫	৬৪০	৫১৯	১১	৪১১
বৃহস্পতি	১৭	৬	৬৩৯	৫১০	১২	৫১৮
শুক্ৰ	১৮	৭	৬৩৮	৫১০	১৩	চন্দ্ৰোদই
শনি	১৯	৮	৬৩৭	৫১১	১৪	৬১২
দেও	২০	৯	৬৩৭	৫১১	১৫	৭১৩
সোম	২১	১০	৬৩৬	৫১২	১৬	৭১৬
মঙ্গল	২২	১১	৬৩৫	৫১৩	১৭	৮১৭
বুধ	২৩	১২	৬৩৫	৫১৩	১৮	৯১৬
বৃহস্পতি	২৪	১৩	৬৩৪	৫১৪	১৯	১০২৮
শুক্ৰ	২৫	১৪	৬৩৩	৫১৫	২০	১১১৬
শনি	২৬	১৫	৬৩২	৫১৫	২১	পূজা
দেও	২৭	১৬	৬৩১	৫১৬	২২	০১৭
সোম	২৮	১৭	৬৩০	৫১৭	২৩	০১৯
মঙ্গল	২৯	১৮	৬২৯	৫১৮	২৪	১১৮

৫ দিনৰ পূজা ৮ বজাত আজ্ঞাসম্মা।

১৯ দিনৰ পূজা ১০। ১৫ বজাত পূৰ্ণিমা।

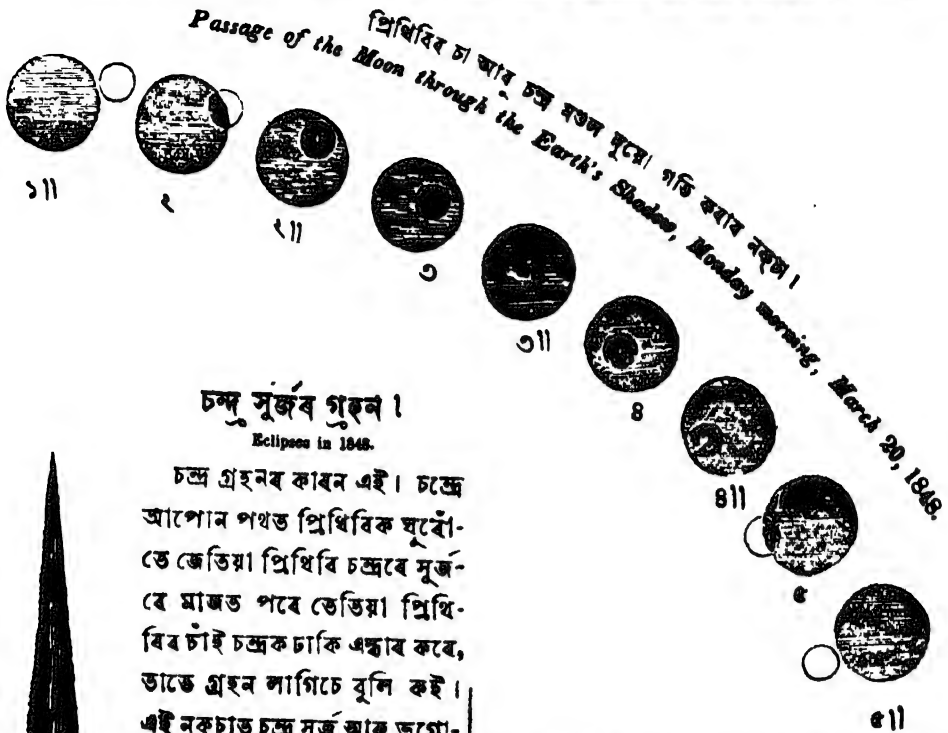
THE ORUN'DOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

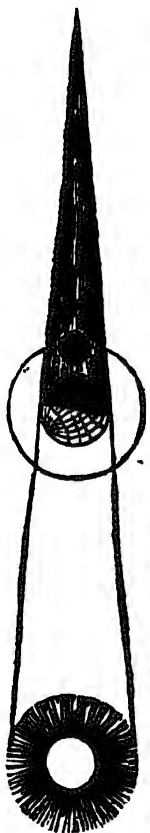
জিতয় চোআ । মোং সিবসাগৰ, ফেব্ৰুৱাৰি, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্টাব্দৰ্জক । নম্বৰ ২ ।

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1848. No. 2

চন্দ্ৰ সূৰ্যৰ গ্ৰহণ ।

Eclipse in 1848.

চন্দ্ৰ গ্ৰহণৰ কাৰন এই । চন্দ্ৰ আপোন পথত প্ৰিথিবিৰ ঘূৰোঁ-তে ভেতিয়া প্ৰিথিবি চন্দ্ৰৰে সূৰ্য-ৰে মাজত পৰে ভেতিয়া প্ৰিথি-বিৰ চাঁই চন্দ্ৰক ঢাকি এক্কাৰ কৰে, তাতে গ্ৰহণ লাগিচে বুলি কই । এই নকচাত চন্দ্ৰ সূৰ্য আৰু ভূগো-লো লিখা আছে । তলৰটো সূৰ্য, মাজৰটো প্ৰিথিবি, তাক ঘেৰোআ আঁক চন্দ্ৰৰ পথ, কলা-টো চন্দ্ৰ; সূৰ্য পচিমলৈ গৈ গৈ মাটিৰ তলে গতি কৰোঁতে প্ৰিথি-বিৰ চাঁ ওপৰলৈ দিহলহৈ পৰে । তদ-ভিতৰে চন্দ্ৰ সোমালত নে দেখা হই ।

১২ মাৰ্চৰ বাতি দুপৰ বজাৰ পাচে অৰ্ধাত ২০ মাৰ্চৰ পূজা চন্দ্ৰ গ্ৰহণ লগাব কথা এই । মানিলাৰ পৰা প্ৰিথিবিৰ তলৰ কালে সূৰ্য পচিমলৈ গতি কৰোঁ-

তে প্ৰিথিবিৰ চায়াও ওপৰে পচিমলৈ গতি কৰিব । চন্দ্ৰো পচিমলৈ গতি কৰিব; কিন্তু তাৰ গতি নৈখিল; সেই নিমিত্তে প্ৰিথিবিৰ চাঁই ক্ৰমে লগ লৈ আগ বাহিঁ জাব । ওপৰত প্ৰিথি-বিৰ চাঁ আৰু চন্দ্ৰৰো নকচা লিখা আছে । দুপৰ বাতিৰ পৰা সূৰ্যৰ এভাগৰ আৰু হেতুকে চন্দ্ৰত অলপ অলপ বন্ধি পৰিব; কিন্তু তেৰ ঘণ্টা ন হই মানে ঘোৰ চাঁই ন খবাত ওপৰৰ নকচাৰ দৰে চন্দ্ৰ বগা হৈ থাকিব । ক্ৰমে চাঁই ধৰি ২ বজাত চন্দ্ৰৰ একাল মান গ্ৰাহ হব; ২১ ঘণ্টাত গোটেই চন্দ্ৰ চাঁত সোমাই; সেই কপে ৪১১ বজালৈকে চাঁৰ ভিতৰতে থাকিব; তাৰ পাচে ওলাই ৫ বজাত অৰ্দ্ধ চন্দ্ৰ দেখা জাব; ৫১১ বজাত ঘোৰ চাঁ আঁত-

বিব; পাতল চাঁয়া আৰু ডেৰ ঘণ্টা মান থাকিব।

সূৰ্য গতি কৰা ন হই, প্ৰিভিবি এই স্থৰিচে; কিন্তু মানুহে বুজিবৰ নিমিত্তে সূৰ্য বুৰাৰ কথা সামান্য ৰূপে কঁও আৰু জৰ্থাৰ্থ গ্ৰহন অৰ্থাত খো-আটো ন হই; বাহু কেদু এ চক্ৰক নে খাই; প্ৰি-থিবিৰ চাঁইহে চক্ৰক গিলিচে। সূৰ্যকো নে খাই; সূৰ্য গ্ৰহন লগাৰ কালত চক্ৰেহে তাক ঢাকে।

এই বছৰৰ ভিতৰত চক্ৰ সূৰ্যৰ ৬ টা গ্ৰহন হ'ব, সূৰ্যৰ চাইটা, চক্ৰৰ দুটা, কিন্তু এই অসম দেশত সেই ওপৰে লিখা চক্ৰৰ গ্ৰহন এটা মাথোন দেখা জাব। এই চটা গ্ৰহনৰ কথা তলত ক্ৰমে লিখিচোঁ।

১। মাৰ্চ মাহৰ ৫ দিনৰ পুজা ৬ ঘণ্টা ৪১ মিনিটৰ সময়ৰ পৰা ২।৫২ বজালৈকে উত্তৰ আমেৰিকাৰ গ্ৰিনলণ্ড আৰু কানাডা দেশত সূৰ্যৰ গ্ৰহন দেখিব, এই ভাৰত বৰ্ষত নে দেখে।

২। ২০ মাৰ্চৰ পুজা অৰ্থাত দেও বাৰৰ দুপৰ নিসৰ ১।৩৪ ঘণ্টাৰ ভাটি হোআত চক্ৰৰ গ্ৰহন লাগি ৫।২৬ ঘণ্টালৈকে থাকিব।

৩। ৪ এপ্ৰিল তাৰিখত পুজা ৩।৩২ ঘণ্টাৰ পৰা ৬।৪১ ঘণ্টালৈকে দখিন মহা সাগৰত সূৰ্যৰ গ্ৰহন দেখিব।

৪। ২২ আগষ্ট তাৰিখত পুজা ১।২০ ঘণ্টাৰ পৰা ১।৫২ ঘণ্টালৈকে দখিন সাগৰত সূৰ্যৰ অলপ গ্ৰহন দেখা জাব।

৫। ১৩ চেপ্তেম্বৰ পুজা ১০।৪২ ঘণ্টাৰ সময়ত চক্ৰৰ গ্ৰহন হৈ সৰ্বগ্ৰাহ হ'ব। ভাটি বেলা ২।২৫ ঘণ্টাত গ্ৰহনৰ অন্ত হ'ব। তেতিয়া জম্বুদ্বীপত দিন হোআ হেজুকে সেই গ্ৰহন ইয়াত নে দেখিব, বিলাইত আৰু আমেৰিকা দেশত দেখা জাব।

৬। ২৭ চেপ্তেম্বৰৰ ভাটি বেলা ১।৫৪ বাজিবৰ পৰা ৫।২৩ বজালৈকে সূৰ্যৰ গ্ৰহন হ'ব। এই দেশত সেই গ্ৰহন নে দেখিব; আমাৰ উত্তৰ কালে হিমালয় পৰ্বতৰ নি কালৰ কচিয়া দেশৰ মানুহে দেখিব।

৭ নৱেম্বৰৰ ভাটি ৫।২০ বজাত বুধ গ্ৰহ প্ৰিভিবিৰে সূৰ্যৰে মাজে দি জাব। ৮।২ বজাত সেই গ্ৰহ সূৰ্যৰ মাজ পাৰ; ১০।৪৪ বজাত সূৰ্য মণ্ডলক এৰি জাব।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

মিৰ্জাপুৰ নামে নতুন এখন ভাপ জাহাজ গজাত অহা জোআ কৰিবলৈ তৈয়াৰিতকৈ থৈচে। তাৰ দৈঘ্যলৈ ১৭০ হাত, প্ৰস্থ ২৬ হাত, বোজ ২৫০০ মৌন ধৰে।

বম্বাইৰ এখন সম্বাদ পত্ৰত এই কথা লিখিচে, সোনাপুৰত এজন মানুহ মৰাত তাৰ বৈমনি একে সতি জাবলৈ মন কৰিলে কিন্তু বৰ্কান্দাজে বাধা কৰি ৰাখিলে। পাচে তাই আহি পৈপ্ৰকৰ এটা হাৰ পাই আন চাইলৈ নিলে; ভাতে মানুহে জানিচে, তাই সেই হাৰে সৈতে দাহ হ'ব।

ইৰিৰ নামে জি ভাপ জাহাজ ডিচেম্বৰৰ ডাক লৈ লণ্ডন নগৰ এৰি দৌ বতাহত এখা ভগা হৈ উভতি গল। পাচে আন জাহাজত ডাক ভুলি দিলত ২৬ জানোআৰিত কলিকতা পালেহি।

খেহ দেশৰ কান্তন নগৰত ইংৰাজি ৬ জন ডেকা মানুহে ৫ ডিচেম্বৰ দেও বাৰত হেৰা খাবলৈ নারত উঠি নদিত উল্লাই গলত গাঁৱৰ লোকে সিবিলাকক ধৰি সকলোকে মাৰিলে। পাচে উভতি নহাত সিবিলাকৰ বন্ধু লোকে সৎসই কৰি বিচাৰি বিচাৰি সিবিলাকৰ বৰকৈ কাটি পেলাই ধোআ মৰা স পালে। ইংকং নগৰত থকা ইংৰাজি গৱৰ্নৰ চেৰ জন ডেবিচ চাহাবে এই কথা সুনি বেগাই ভালৈ গল, আৰু তাৰ কাৰনে খেহে সৈতে বন হ'ব বুলি লোকবিলাকে কই।

পেশু নগৰৰ ওচৰত দানুৰ নদীৰ ওপৰে এটা বৰ দলঙ্গ সাজিচে। তাৰ মাজে পানি জোআ তিনটা বাট আছে; মাজৰ খোঁটালি দলঙ্গ ৪০০ হাত বহল; কালৰ দূ খোঁটালি ২০০।২০০ হাত; মুঠে দলঙ্গ ৮০০ হাত দৈঘ্যল হ'ব; খৰচ আন্দাজে ৩০,০০,০০০ ডেৰ কুৰি লাখ টকা হ'ব।

তুৰক দেশৰ কুতাৰি নগৰত ১৫০০ সেনা থাকিব পৰা চাৰি চুকিয়া এনে এখন ঘৰ আছিল, ২৭ অক্টোবৰত ভাত জুই লাগিলত পানি অনা জন্তু অনেক আছিল আৰু হেজাৰ হেজাৰ মানুহে চাই থাকিল, তথাপি কেৰে একো ন কৰাত সকলো পুৰি ভয় হৈ গল।

আফিকাৰ দক্ষিণ অন্তৰ্গত গুড হোপৰ ওচৰত ৫ জন চাহাব এদিন হিলৈ লৈ দেশ চাবলৈ এখান ওখ পৰ্বতত উঠিলত তাৰ দাঁতিত থকা কাফিৰ লোকে সিবিলাকক খাপ দি আগচি ধৰি আটাইবিলাকক কাটি মাৰিলে।

খেহে সৈতে বন হোআ কালত চেৰ হেনৰি পটিগ্ৰাৰ নামে জি এজন ইংৰাজি পুৰান মন্ত্ৰিকে মহা বানিএ সেই দেশলৈ পাচিলে, তেঁও খেহে সৈতে মিল কৰাৰ পাচে গুড হোপ দেশৰ অধিপতি বাব পাই তালৈ গল। এতিয়া সম্বাদ পত্ৰত এই বাত্ৰা লিখিছে, গোড হোপৰ ওচৰত থকা জি আদি বানি গামবিলাকে ইংৰাজিক ডকা দি বন কৰিচে সিবিলাকে সৈতে দেশাধিপতিএ বন কৰি সকলোকে ধৰি কইদত ৰাখি দেশ সুখিল কৰিলে। এতিয়া চেৰ হেনৰি পটিগ্ৰাৰ চাহাবে গবৰ্নৰ বাবে সৈতে মান্দৰাজ দেশৰ অধিপতি হবলৈ মহা বানিৰ আগ্য আহিছে; আৰু তেঁওৰ ললনি চেৰ হেনৰি স্মিথ চাহাব গোড হোপ দেশৰ অধিপতি হব। চেৰ হেনৰি পটিগ্ৰাৰ নকচা তলত লিখা আছে।

Sir Henry Pottinger, Bart.

চুবিয়া দেশৰ কোবো বৰ লোকে বাগ মাটি খানিবৰ নিমিত্তে এজন ইংৰাজি মানুহক মাতি তেঁওৰ বৃথিৰে বহু নাগ মাটি খানি উলিয়ালে।

গাঁও খানোতে ওপৰৰ মাটি ন খহিবলৈ মাজে মাজে ডিলা এৰি এৰি জাই। পাচে বনুআ জি মচলমান লোক সিহঁতে গৰাকিৰ আগত কলে, এই ইংৰাজি মানুহ ন হলে আমি খানি সবহ কৈ উলিয়াব পাৰিম; তাতে সিহঁতে অকল ডিলা খানি দুই তিনি দিনৰ ভিতৰত আগতকৈ পাঁচ গুন নাগ মাটি পালে; কিন্তু সিহঁতৰ এনে এক সুড দিনত ওপৰৰ মাটি খহি পৰি আটাইবিলাকক পুতিলে। এইমান দুখ দেখিও তাত থকা লোকে কাৰন নু বুজি কঁপালক মোলে, ইহঁতৰ ইচা হোআত মৰিল বুলি কই।

মাতামহা নগৰৰ এখান লৰোবৰত এজনি ভিবোতা মানুহে কাপৰ ধোঁতে ৮০০ হাত দূৰ হৈ এজন সেনাই চৰাইক গুলিয়ালত গুলি পানিৰ ওপৰত চেল চেলি খাই সেই ভিবোতাৰ গাত পৰি মাৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ চেইলম নগৰৰ বৰিক নামে এজনি ভিবোতা মানুহ ১৫ বছৰ নৰিয়া হৈ সুৰ নোআবে, আৰু এখন্তকো একে ঠাৰে থাকিব নোআবে। বেদনাৰ দোআৰাই হাত ভৰি আদি হাৰ আটাইবোৰ লৰি জোৰাবোৰ কেব কেবাই থাকে; পালেজিত পিটি কালে মূৰটো মাৰি গোটাই খন যব লৰে; হাতেৰে মূৰ আৰু মুখত ডুকুআই ডুকুআই এটা চকু ডাঙিলে। কেতিয়াবা দাঁতৰ আলু মূলকি জাই জেন কৰে, দেখাত ভই লাগে; কেতিয়াবা জিবা কামোৰ খাই, কেতিয়াবা দাঁত-আটি ধৰাত ১০।১৫ দিন মান জোলৰ বাহিৰে একো বস্তু খাব নোআবে, জি এটা দাঁত সৰা বিহ্বা আছে তাতেহে জোল সুমাই দিএ। ভাইক জি দেখে বৰ আচৰিত মান।

আমেৰিকা দেশৰ চণ্ডত বকোইক গাঁৱত হফ্-মান নামে এজনি ভিবোতাই ১০৭ বছৰিয়া হৈ এপ্রিলৰ ৬ তাৰিখত মৃত্যু হল। ভাইৰ পুতেক জিক ১৪ টা; নাতি নাতিয়াৰ ৬০; পহিৰাতি ১১৫; আৰু পহিৰাতিৰ লৰা চোআলি ২৩ টা আছিল।

আমেৰিকা দেশৰ হেৰিচবৰ্গ নগৰত চফৈহানা বদিৰ ওপৰে জি কাঠৰ দলত আছিল তাক জুই-ৰে পোবা হলত নকৈ লাজি এটালে। তাৰ দি-

হলে ২৬৬০ হাত, মাজত পানি জোআ ২৩ টা বিস্তা আছে।

২৪ মেই ভাৰিখত কিলাদেলকিয়। নগৰৰ লৰা গোটা চাবেক হাতত জৰি লৈ ডেরা খেমি উমলি থাকোঁতে সিবিলাকৰ মাজৰ সৰু চোআলি এজনি বৰকৈ জাঁপ মৰাত অকস্মিতে পৰি এই মৰিল।

পৰ্বতৰ দাঁতিত থকা এটা মানুহত কোনো জনে সুধিলে, তোমাৰ লৰা কেইটা আছে? সি বুলি লে, মোৰ তিনি পো আছে, সিহঁতৰ পুতি জনৰে এজনি ভনি আছে। তেন্তে তাৰ লৰা চোআলি মুঠে কেইটা হল?

জলাপ্লাবনৰ কথা।

Account of the Deluge—Concluded.

গত মাহৰ অকনোদইত জলাপ্লাবনৰ বিবৰনৰ জি কথা অৱসেস থাকিল, তাকে এই মাহত দিৱ হৈছে; সেই কথাতে আমি জি জি সিকিব পাৰিম তাকে অলপিয়াকৈ উলভ লিখি দিচোঁ। ইয়াতে সকলো পাঠক লোকে মন দি চোআ, আগৈ জেনেকৈ ইহুৱে মানুহৰ দুষ্ট আচাৰ আৰু কুকৰম দেখি তেঁওৰ ক্ৰোধেৰে মহা পুলই কৰিলে; আৰু জেনেকৈ প্ৰিথিৱিৰ ওপৰত পানিৰে জলাকাৰ হৈছিল, সেই ৰূপে এতিয়ালৈকে একে পাপ কৰমেই জগতত পুনৰ্বাৰ প্ৰবেশ হৈ মহা পুলয়ৰ পানিৰ নিচিনা সকলো জগতত বিয়াপি আছে। আৰু তাৰ প্ৰমান এই, মানুহৰ মনত দিনে বাতিএ পাপে সোমাই অতিসই ৰূপে কুকৰম জনমাইচে আৰু তাৰ কাৰনে মৰন, দুখ, ক্লেশ, অনেক বোগে নৰিলত পিৰিত পুলই জলৰ নিচিনাকৈ সকলোৰে জাভনা হৈছে। তাত বাজে এঁকাল মাউৰ মেসে মেসে বাহি গৈছে। সেই নিমিত্তে আমি জানিব পাৰোঁ যে এতিয়ালৈকে পাপিৰ ওপৰত ইহুৱৰ অভ্যন্ত ক্ৰোধ আছে। তথাপি তেঁও এতিয়াৰ কালৰ মানুহক বৰ এক উপাই দিছে; জেনেকৈ নোহাক পুলয়ৰ জলত প্ৰান ৰাখিবলৈ জাহাজৰ নোআকাই উপাই কৰিলে, সেই ৰূপে আমাৰ পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ হবলৈকো তেঁও জগতৰ আখিৰে পৰা নিস্তাৰৰ পথ ধিৰ কৰি থৈছে। সেই

পাৰ্শ্বই হলে পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্ট, জি জন জগতলৈ আহি সকলো সৎসাৰৰ পাপৰ উৰ তেঁও আপুৰি লৈ আমাৰ সলনি আৰু আমাৰ পাপৰ মহা প্ৰাচিৰ হবৰ নিমিত্তে প্ৰেৰণনিত তেঁওৰ সেই প্ৰান ভগন কৰি, আমালৈ পৰিত্ৰাণ দান দিলে; সেই জনেই আমাৰ মহা আসুই হই। জিবিলাকে তেঁওৰ চৰনত পাপৰ খেমা খোজে, আৰু আগৰ অগনন অপৰাধৰ নিমিত্তে খেদ কৰি তেঁওত বিশ্বাস কৰে; সেইবিলাকক তেঁও পৰিত্ৰাণ কৰি অনন্ত পৰম আসুস দিব। কিন্তু জিবিলাকে তেঁওত বিশ্বাস ন কৰি তেঁওৰ প্ৰাচিৰক হেলা কৰি আপোনাৰ এই সুভাগ্য কাল মিচাই খেদাই; সেইবিলাকৰ ওপৰত তেঁওৰ ক্ৰোধ পুঞ্জলিত হৈ অন্তৰ কালত আহিব, তেতিয়া সিবিলাকৰ বখ্যা ন হব; কিন্তু সেই সময়ত সকলো মিচা আসুই লোআবিলাকৰ সন্তাপ হব। আৰু জেনেকৈ ইহুৱৰ ক্ৰোধ আগৰ মানুহৰ ওপৰত থকাত সেই সকলোকে পানিৰে সৎসাৰ কৰিলে, সেই ৰূপে তেঁওৰ মহা ক্ৰোধ প্ৰকাশ হবৰ আৰু এটা দিন তেঁও ৰাখি থৈছে। কিন্তু আগৰ নিচিনাকৈ মানুহক আন জাভনাৰে সৎসাৰ কৰিব এনে ন হই। তেতিয়া তেঁও একে বাবে উবাৰ কৰি প্ৰিথিৱিৰ পৰা গুচাব। সেই দিন এনেকৈ আহিব। ওপৰত মই জি পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্টৰ কথা লিখিচোঁ, জেনেকৈ মানুহে পাপৰ উদ্ধাৰ হবৰ নিমিত্তে তেঁওৰ প্ৰান দিবলৈ আহিল, তেনেকৈ আৰুও আহিব, তথাপি সেই ৰূপে দুখ ভুক্তি পাপিৰ হাতত প্ৰান ভগন কৰিবলৈ নাহিব। কিন্তু অতি মহিমাৰে আৰু সূৰ্ত্তকৈও মহা প্ৰতাপিৰে সকলো হুত আৰু সাধুবিলাকক লগত লৈ যেনে ওপৰত বহি আহিব। তাতে তেঁওৰ পৰম হুত গনে মহা সৰহ হোআ তেঁৰি বজাব; তেতিয়া সমুদাই যিহু লোকে সেই বাদ্যৰ মাত সুনি আগৰ নৰিল আৰু নিজ আত্মাৰে সৎজোগ হৈ উঠিব। আৰু সূৰ্ত্ত চক্ৰ সকলো নথ্যবিলাক গুচিব। জগত ধন অগ্নিৰে ভস্ম কৰিব। তেতিয়া তেঁও আপোনাৰ সোধ আসনত, অৰ্থাত তেঁওৰ জোতিৰ্মই সৎসাৰনত বহি জিৱনৰ পুখি মেলা মানুহৰ নিজ নিজ কৰ্মৰ দৰে সোধ কৰি আপোন আপোন পুতি-

কল দিব। সেই সময়ত পাপি লোকৰ মহা বিয়া-
কুল আৰু বিলাপ হ'ব। কিয়নো তেঁও মানুহৰ
মুখলৈ চাই সোধ ন কৰে কিন্তু মনৰ আৰু গুপ্ত
কৰমৰ সোধ কৰি বজা পূজা সকলোকে একে
ঠাইতে জাভনা দিব। তাৰ পাচে সাধুলক অনন্ত
অজ্ঞৰ অগ্নৰ সুখ, জতে সোক জাভনা কন্দন ন
হ'ব সেই পৰম ধানত নিবাস দি ৰাখিব। ভেতিয়া
সিবিলাকৰ ওপৰত সূৰ্জে আৰু চক্ৰে পহৰ কৰি-
বলৈ প্ৰয়োজন নাই, কিন্তু পৰম ইহুৰে সিবিলা-
কক পহৰ দিব। আৰু জিবিলাক পাপি সিহঁত-
ৰো অনন্ত নবকত জতে জুই আৰু গন্ধক, আৰু
জতে সিহঁতৰ জাভনা ওৰ ন পৰিব এনে ঠাইত
ভাগ দিব; তাতে সিহঁতে সুখ পাই মননক বিচা
ৰিব, কিন্তু মনন সিহঁতৰ পৰা পলাব। সেয়ে
ইহুৰ আৰ্হিৰ লগা ক্ৰোধ, আৰু সেই সময়ত
কোনো পাপিএ ইহুৰ হাতৰ পৰা পলাই সা-
ৰিব নোআৰে কিন্তু সকলোৰে ওপৰত তেঁওৰ
সেই ক্ৰোধ মহা অগ্নিৰ নিচিনাকৈ জলি সনা সৰ্ব-
দাই জিৰনি নো হোআকৈ ঘোৰ জাভনা ভুগাব।

সুনিওক জগতৰ সৰ্ব নৰগন,
ক্ৰিষ্টাঞ্জলি কৰি মই কৰোঁ নিবেদন;
দেখা দেখা বন্ধু সব ভাৰিয়া মনত,
সমস্ত সৎসাৰ প্ৰানি ভূৰিচে পাপত,
দূৰাচাৰ হৈয়া সবে কৰে নানা পাপ,
সেকাৰনে পুঞ্জলিত ইহুৰৰ সাপ।
ইহুৰ প্ৰমান সবে জানিবা নিছই,
ৰোগ, দুখ, ক্লেস সবিলত অভিসই;
কিন্তু পৰকালৰ গতি কিহৰ বিলাই
নে ভাৰিয়া থাকে সবে তাক সমুদাই।
অল্প দিন ভোগ হেঁচু তাৰ প্ৰয়োজন,
মিছা হলে সজে কাৰো নাহি জাব ধন,
জন্মিলে মন আচে জানা সৰ্বজন,
মবনান্তে স্বৰ্গে কিবা নৰকে গমন।
সত্যাসুই বিনা কোনো স্বৰ্গে নাহি জাব
অধো মুখ হৈয়া ঘোৰ নৰকে পৰিব;
তাহাতে পৰিলে ভাই বখা নাহি কাৰ,
কান্দিব অনন্ত কাল কৰি হাহাকাৰ।
ভই কথা হে বন্ধুৰ পৰিবা তাত
সত্য পথ বিচাৰিয়া সাৰিও হে হাত;

বিচাৰ কৰিয়া দেখা সৰ্ব নৰ গন,
আহিচিলে এজগতে সত্য মহাজন।
নামে যিহু খ্ৰিষ্ট অধিকাৰ জিৰনৰ
অৱতাৰ ভৈলা দেহা ধৰি মনুসাৰ;
আসুই কৰা হে খ্ৰিষ্টত কাল বুধা জাই,
খ্ৰিষ্টৰ চৰন বিনা নাহি অন্যোপাই। ন.ল

বুৰা মানুহ এটা নৰাৰ কথা।

Death of an old Man.

বৰ্তমান মাহৰ ৭ তাৰিখে সোম বাৰৰ দিনা
বেলি এঘাৰে বজাৰ সময়ত অতি বয়সীয়া বুৰা
মানুহ এজন পাদুৰি কটৰ সাহাৰৰ টোলত মিছা
হল। এই কথা লিখাজনে তাৰ মননৰ এক সপ্তা-
হৰ পূৰ্বে তাৰ ঘৰলৈ গৈ মুখিলে ৰোলে, আপ,
তোমাৰ বয়স কিমান হৈছে? সি উত্তৰ দিলে
ৰোলে, মই কৰ নোআৰোঁ। কিয়নো লেখ বুজ
একো নে জানোঁ, তথাপি মটকত জেতিয়া চেকনি
ধৰা বন হই তেতিয়া মই আন্দাজ আঠ বছৰিয়া
লৰাৰ মান ডাঙৰ ভাকেহে জানোঁ, তেতিয়াৰ
পৰা এতিয়ালৈকে বা কিমান বছৰ হল মই তাৰো
বুজ নে পাও।

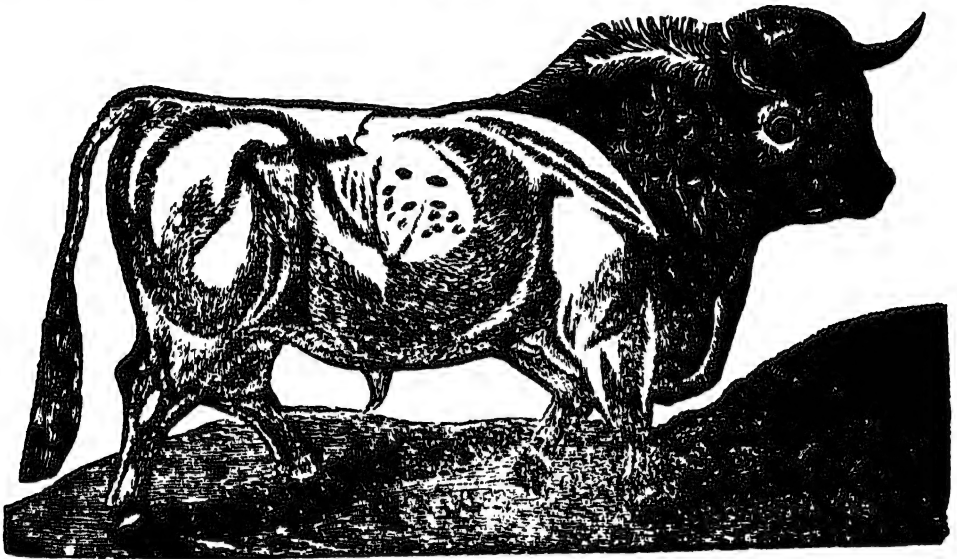
আৰু ধৰমৰ কথা মুখিলতো তোমাক পাপৰ
পৰা কোনে নিস্তাৰ কৰিব পাৰে চকপ ইহুৰ
কোন ইয়াৰ বুজ পোআনে? সি ৰোলে, যিহু
খ্ৰিষ্টে চকপ ইহুৰ তেঁওএ মানুহক নিস্তাৰ কৰিব
পাৰে আৰু ময়ো তেঁওকেহে চিন্তি আচোঁ। এই
কথা তাৰ মুখৰ পৰা সুনাত, এনে ভাবনা আহে
জদি সি মনে চিতে নৈতে চকপকৈ খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস
কৰিচে তেন্তে পাপৰ মোচন পাব, কিয়নো আ-
মাৰ প্ৰভু অতি দয়াালু। আৰু সি জিয়াই ধা-
কোঁতে ভকতবিলাকৰ মুখে খ্ৰিষ্টৰ কথা অনেক
দিন সুনিলে, আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা প্ৰভুলৈ
আহু কৰ্মাও দেখিচোঁ, ইয়াতে মোৰ আশা জন্মে
কি জানি সি বিশ্বাস কৰিব পাই।

সেই মানুহটো অনেক বছৰৰ পৰা তাৰ ভাগি
নিএকৰ লগত আছিল, পাচে ভাগিনিএক সবিলত
সেই বুৰাৰ প্ৰতি পালৰ আৰু আন আসুই নাই
দেখি তালৈ সাহাৰৰ মৰম লাগি সি থাকিবলৈ

এটা সৰু ঘৰ সাজি দিলে আৰু খাবলৈকো মাহে মাহে এটকা ৰূপ নিৰিখা কৰি দিলে, তাৰেই সি পুৰ্ণৰ্তি আছিল। দেখা বিদেশি মানুহ হৈ ইমান মৰম কৰিলে, কিন্তু আপোন দেশিবিলাকে তাৰ অন্ত কালত পানি এটুপি দিবলৈকো ওচৰলৈ নাহিল, আৰু তাৰ জি জি আছিল, বাতি আটাই খনি চুবলৈ নিলেহে, এনে মৰম নাইকিয়া সি নৌ মৰোভেই তাৰ গাত জি কাপৰ আছিল তাকে বখলিয়াই নি জাৰত তাক নিচলাকৈ থৈ গল। আৰু আন এঘৰৰ ঘৰত ঘৰ খোজাত তাক ঘিনালে, সাহাৰে কৈচলে নোলে, তোমাৰ ঘৰত ঘৰ নে লাগে বেলেগে ঘৰ সাজি দিম, তাতে ভূমি

তাক পানি পোতনি টোপা দি অৰ্থাত সি জি খাব পাৰে তাকে দিন মৰে মানে তাক অলপ চেট্টা কৰি থাকিবা, এই বুলি কুলি লগাই সেই মানুহৰ ঘৰৰ মূৰতে হাত চেৰেক ঘৰ জোৰা দিয়াত তাৰ তিবো-তাই সেই কথা বুজ পাই বৰকৈ এৰাও কৰিব খৰিলে, আৰু কলে বোলে, যদি সেই বুৰাক সাহাৰে আমাৰ ওচৰত খই তেন্তে আমি ভাত নে থাকোঁ, এই ৰূপে বৰকৈ চিহ্নবিধ খৰাত নিবলৈ নহল; কিন্তু সাহাৰে আন এটা মানুহক তাৰ লগত পৰ দি থাকিব দিলে পাচে দুই দিন মান থাকি বুৰাও মৰিল আৰু খৃষ্টিয়ানবোৰে তাৰ মৈদাম বান্ধিলে।

ক.

বলদ গৰুৰ বিবৰন।

The Ox.

গৰু প্ৰাই সকলো দেশত আছে, কিন্তু ইউৰপ-তে আমেৰিকাত অতি ভাল জাতৰ গৰু পোজা জাই, আৰু সেই দেশৰ গৰুবোৰ অসম দেশৰ মঁহবোৰৰ মান ডাঙ্গৰ। তিনি চাৰি বছৰিয়া বলদ গৰুটেৰে হলে ওৰে দিনটো বন কৰাব পাৰি; অসম দেশৰ মঁহবোৰতকৈও তাৰ বল সবহ। ইংলণ্ড দেশত আগৈএ ভাল বলদ গৰু একোটা ১০০ এল টকা মান দাম আছিল। হাল বাবলৈ আৰু বধ, কাঠ আদি কৰি টনাৰলৈ সেই জন্তু বৰ ভাল। বঙ্গালৰ আৰু হিন্দুস্থানৰ গৰুবোৰ ইউৰপৰ গৰুতকৈ সৰু কিন্তু অসম দেশৰ গৰুতকৈ

ডাঙ্গৰ। সেই দেশবোৰত আৰু মান দেশতো গৰুৰে বধ সবহকৈ টনাই আৰু অনেক লোকে গৰুৰ গাঁৰিতহে উঠি ফুৰে। হিন্দুস্থানৰ গৰুবোৰৰ ডাঙ্গৰ চুট আছে, ইউৰপৰ গৰুবোৰত হলে সি-মান ডাঙ্গৰ চুট নাই। অনেক বৰনিয়া গৰু আছে, তথাপি কোনো কোনো লোকে বগা, বজা বৰ-নিয়া গৰুক আন বৰনিয়াতকৈ নব্বয় বোলে। ১৫। ১৬ বছৰৰ পৰা গৰুবোৰ আক নে বাহেঁ। তাৰ দাঁত চাএই বয়স কিমান হৈছে জানিব পাৰি। তলৰ দাঁতৰ সাৰিতে ঘাঁহ চিহ্না দাঁত আঠোটা থাকে, বয়স দহ মাহ হলেই সোঁ মাজৰে দুটা দাঁত

সবে তাতে আকও নকৈ দুটা গজ, সেই দুটা আ-
গত কৈও ভালহে কিছু সিমান বগা ন হই। বয়স
সোল মাহ হলে সেই দাঁতৰ দুই কোসৰে আকও
দুটা সবে তাতো নকৈ দুটা গজে; এই কপেই
৮ মাহ ৮ মাহৰ মূৰত আটাই বচৰলৈকে দুটা দুটা
সৰি দুটা দুটা গজি থাকে; জেতিয়া অলপ বৃদ্ধা
হই দাঁতবোৰ লাহে লাহে কলা পৰি, দিঘল চুটি
হৈ জাই, তাতে দাঁতৰ বলো কম আৰু সমান নো
হোআত বন ঘাঁহ আদি চিকি চোবাই খাব নো-
আবাত বচৰি বচৰি খিনাই খিনাই একো বোগ
নো হোআকৈএ মৰি থাকে। দাঁততকৈ সিজত
গৰুৰ বয়স ভালকৈ জানিব পাৰি। ৪ বছৰত
সিজৰ গুৰি ডোখৰ ডাঠ আৰু নিমজ হই; ৫ বছ-
ৰত কিছু মান সিজ জোৰ ডাঙ্গৰ হই আৰু কৰ-
পো লই, আৰু সি ন মৰে মানে সিজত বচৰি বচ-
ৰি এক এক কৰপ বাৰ্হি জাই। এই হেতুকে
পূৰ্বৰ চাৰি বছৰে নৈতে সিজৰ কৰপ লেখিলেই
গৰুৰ বয়স ঠিককৈ জানিব পাৰি। কেতিয়াবা
কেতিয়াবা গৰু বেচা দুৰ্জন মানুহে গৰুৰ বয়স
অলপ বুলি জানিবলৈ সিজৰ কৰপ চেৰেক চিনিব
নোআবাতকৈ চাঁচি থই।

বজাল আৰু হিন্দুস্থান আন আন দেশতো
মঁহৰ নিচিনাকৈ গৰুবোৰৰ নাক বিস্তি নাকি
লগাই, জেনেকৈ ঘোঁৰাত উটি লেগামেৰে লৈ
ফুৰাই তেনেকৈ মানুহে গৰুতো উটি দিনট ১৫।
২০ ক্রোচ মান কেতিয়াবা কেতিয়াবা ফুৰে। আ-
গৰ কালত ইংলণ্ডৰ ডাঙ্গৰ লোকে ভতৰা গৰু
আৰু এক জাতৰ অতি চোকা কুকুৰ পোহে, পাচে
বচৰি বচৰি গৰু কুকুৰ দুইকো জুজ লগাই থাকে
বজ বুলি বজাকে আদি কৰি অনেক মানুহ চাবলৈ
জাই, কিন্তু সেই মেলেচৰ দস্তৰ এতিয়া এবিলে।
ইন্দোনিয়া দেশত হলে এতিয়ালৈকে বচৰি বচৰি
নিৰ্দ্দয়া কপে ভতৰা গৰু ঘোঁৰা মানুহে নৈতে
জুজাই ঘোঁৰা গৰু অনেক মাৰি কেতিয়াবা কে-
তিয়াবা মানুহো মাৰে। এনে কুকৰম বজ ভামচা
বুলি ত্ৰিচ চলিচ হেজাৰ মান মানুহে বজা কঁজুৰি
কুকনকে আদি কৰি থাকে চাবলৈ চাপে।

ফুটলগু দেশৰ লাগন গাঁৱৰ ওচৰত কেবোআ-
বেৰ নি দিয়াটক অনেক খেতি পথাৰ বাৰি আ-

চিল তাতে থকা এজনে সাহাৰৰ গৰুৰ আকত
এটা অতি চিকন সিজ নাইকিয়া ভতৰা গৰু আ-
চিল সেই গৰুবোৰ লোকৰ পথাৰলৈ নে জাবৰ
কাৰনে এটা লৰা গৰখিয়া দিলে কিন্তু লৰাটো
বৰ সৰপা সি টোপনিয়াই সুই সুই থাকে, পাচে
গৰুবোৰে খান খাবলৈ জোআত খেতিয়কে লহিব
নোআৰি গৰখিয়াক লাভি কৰে তাতে ভাৰ বৰ
খজ উটি এচাৰি এডাল হাতত লৈ সি মাৰ মৰা
কোনোটো গৰু বাহিৰ হলেই পাৰে মানে মৰি-
আই ওভোভাই আনে। ভেতিয়া এই অপৰাধ-
তে গৰুবোৰৰ এনে দুৰ্গতি হৈচে বুলি সেই ভতৰা
গৰুটে জানি গৰুবোৰ জাব খুজিলেই সি আগচি
আনে তাতে যদি কোনোটো সিমা পাৰহৈ জাই-
এই তাক সি মূৰেৰে খুন্দিয়াই খুন্দিয়াই লাভি
কৰি আনেগৈ, আৰু গৰুএ দেখি তাৰ পৰা নে
জাবৰ কাৰন সি আন পথাৰলৈ কেতিয়াও নে
জাই ভেতিয়া ভতৰাটে গৰু জাক এনে ভালকৈ
বখা দেখি খেতিয়কে গৰখিয়াটো তাৰ পৰা নি
আন বনত লগালে।

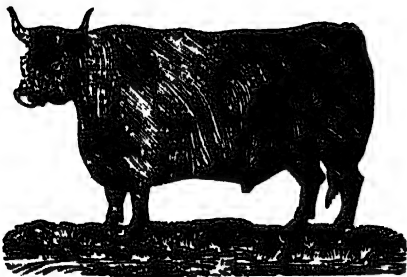
ইউৰপিয়া ভতৰা গৰুবোৰ অতি খজাল; বা-
স্তি ন থলে মানুহক বৰকৈ খেদি খেদি খুঁচিবলৈ
জাই। এজন খেতিয়কৰ অতি খজাল এটা ভতৰা
গৰু আছিল, তাক লোৰ সিকলিৰেহে সদাই বা-
স্তি থই। জেতিয়া পানি খুআবলৈ নিএ বখি-
য়াই সিকলিত ধৰি বুদ্ধিএৰেহে লৈ জাই। পাচে
খেতিয়কৰ ভায়েকে সেই ভতৰা গৰুক কেতিয়াবা
জোকালত সি তাক নিচেই দেখিব নোআবে।
জেতিয়া নিলগত দেখে হোঁকৰনি মাৰি সিকলি
মাটিত খুম মাৰি মাটিবোৰ দলি মাৰি মাৰি
পঠাই। আৰু সেই মানুহত তাৰ চকু পৰিলেই
অতিসই খজ্বেৰে জেনে খোঁচ মাৰি মাৰিব গৈএই
এনে ভই দেখুআই থাকে। এদিন পানি খুআ-
বলৈ নিয়াত সেই মানুহক কেনেবাকৈ সি দেখা
পাই খুঁচিবলৈ মূৰেলিও চল চাই চাই জাঁপ মা-
ৰিচিল, তথাপি বখিয়ার কাৰনে এবাই জাব নো-
আবিলে। পাচে এক বাস্তি সেই দেশত কোনোএ
নে দেখা নুসুনা অতি ভয়ঙ্কৰ ধুমুহা, মেঘ গা-
জনি আৰু ঘনে ২ বিদূলি হৈছিল; দহ হেজাৰ
বৰ টোপৰ সৰদৰ নিচিনা মেঘে গাজিচিল

Almanac or March, 1848

মার্চ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্রিঃ অব ১৮৪৮। হিন্দু সনক ১৭৬১।

আৰু বিদুলিৰে আকাশ গোটেই এখন জুইৰ নি-
চিনা প্ৰজলিত হ'ল। সেই সময়ত ভতৰাই অতি
ভই পাই বৰকৈ বেবাই ঘূৰি ফুৰিছিল। সি
থকা গোহালিত বেব নাইকিয়া দেখি গিৰি-
ইতে ভাবিলে জে কি জানি সি বিদুলি দেখি
ভই কৰিচে, সেই নিমিত্তে তাক উৰালৰ ভিতৰলৈ
সুমাৰলৈ লগৰ মানুহবোৰক আগ্যা দিলে তথা-
পি ইমান অন্ধকাৰ নিসা মেঘৰ গৰ্জনি ভাতে বি-
দুলি দেখি কোনো মানুহ জাবলৈ সাহ ন কৰি-
লে। তেতিয়া তাৰ ভায়েক বৰ মহমিয়াল মানুহ
আৰু গৰুটোৰ দুখ দেখি সি গৈ তাৰ ওচৰ পাই
চালে দেখে সি কঁপি কঁপি পৰি আছে, আৰু
তাৰ নাক সিকলিৰে চুচি যা লগাই থৈচে, কি-
য়নো সি চিহ্নি জাব পাৰে বুলি ঘূৰি ঘূৰি বল
দিছিল। তেতিয়া তাৰ সত্ৰক দেখিও আগৰ
নিচিনাকৈ এজ নুঠিল আৰু বৰ বজ্জহে পালে।
তেতিয়া নিয়ম কপে তাৰ পাচে পাচে গৈ ভি-
তৰ সোমালগৈ। বাতি পুজালত তাক আৰুও
সেই মুকলি গোহালিলৈ আনিলে; তেতিয়া সি
দেখিব নোআৰা সেই মানুহটোৰ ওচৰলৈ জো-
আন্ত আন খোনৰ নিচিনাকৈ হোকৰি ধুম মাৰি
মাটি নি মিছিলে। তাতে সি ভাবিলে জেন কা-
লি হাতি মই মৰম কৰিলোঁ সেয়ে ইয়াৰ মনত
আছে, সেই কাৰনেহে তাৰ ওচৰলৈ যোক জাব
দিচে। সেই দিনাবে পৰা তাক জোকাই ধেমালি
কৰিবলৈ আৰু মূৰত ধপিয়াবলৈ দিলে, জেতিয়া
সি তাক চাবলৈ জাই ভতৰাই বৰ বজ্জ দেখুআই
আৰু সেই মানুহক জেনেকৈ তাৰে সৈতে ধেমালি
কৰিব দিএ আন কোনো মানুহক জেনেকৈ নি
দিএ।

	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩
বুধ	১	২২	৩১	৪০	৪৯	৫৮
বৃহস্পতি	২	২০	২৯	৩৮	৪৭	৫৬
শুক্ৰ	৩	২১	৩০	৩৯	৪৮	৫৭
শনি	৪	২২	৩১	৪০	৪৯	৫৮
সোম	৫	২৩	৩২	৪১	৫০	৫৯
মঙ্গল	৬	২৪	৩৩	৪২	৫১	৬০
বুধ	৭	২৫	৩৪	৪৩	৫২	৬১
বৃহস্পতি	৮	২৬	৩৫	৪৪	৫৩	৬২
শুক্ৰ	৯	২৭	৩৬	৪৫	৫৪	৬৩
শনি	১০	২৮	৩৭	৪৬	৫৫	৬৪
সোম	১১	২৯	৩৮	৪৭	৫৬	৬৫
মঙ্গল	১২	৩০	৩৯	৪৮	৫৭	৬৬
বুধ	১৩	৩১	৪০	৪৯	৫৮	৬৭
বৃহস্পতি	১৪	৩২	৪১	৫০	৫৯	৬৮
শুক্ৰ	১৫	৩৩	৪২	৫১	৬০	৬৯
শনি	১৬	৩৪	৪৩	৫২	৬১	৭০
সোম	১৭	৩৫	৪৪	৫৩	৬২	৭১
মঙ্গল	১৮	৩৬	৪৫	৫৪	৬৩	৭২
বুধ	১৯	৩৭	৪৬	৫৫	৬৪	৭৩
বৃহস্পতি	২০	৩৮	৪৭	৫৬	৬৫	৭৪
শুক্ৰ	২১	৩৯	৪৮	৫৭	৬৬	৭৫
শনি	২২	৪০	৪৯	৫৮	৬৭	৭৬
সোম	২৩	৪১	৫০	৫৯	৬৮	৭৭
মঙ্গল	২৪	৪২	৫১	৬০	৬৯	৭৮
বুধ	২৫	৪৩	৫২	৬১	৭০	৭৯
বৃহস্পতি	২৬	৪৪	৫৩	৬২	৭১	৮০
শুক্ৰ	২৭	৪৫	৫৪	৬৩	৭২	৮১
শনি	২৮	৪৬	৫৫	৬৪	৭৩	৮২
সোম	২৯	৪৭	৫৬	৬৫	৭৪	৮৩
মঙ্গল	৩০	৪৮	৫৭	৬৬	৭৫	৮৪
বুধ	৩১	৪৯	৫৮	৬৭	৭৬	৮৫
বৃহস্পতি	৩২	৫০	৫৯	৬৮	৭৭	৮৬
শুক্ৰ	৩৩	৫১	৬০	৬৯	৭৮	৮৭

৫ দিনৰ ভাটি ৭। ৩৫ বজাত আমাবাস্যা।
২০ দিনৰ পূজা ৩। ২৮ বজাত পূৰ্ণিমা।
১১ তাৰিখ দেও বাৰৰ বাতি মানিসাৰ পৰা
পূজালৈকে চন্দ্ৰৰ গ্রহন লাগিব।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোখা । শো শিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অৱ্দৰ্শক । নম্বৰ ৩১

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1848.

No. 3.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

কলিকতা নগৰত ৬ ফেব্ৰুৱাৰি দেও বাৰত দুটা লবাই হিলেৰে ওমলোতে এটাই হিলে মাৰি ওচৰত থকা এজন চোআলিৰ গাত গুলি লাগি মৰিল ।

২০ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখৰ ভাটি বেলা ৫ বজাত কলিকতা নগৰত ভূঁইকঁপ গল ।

মানুহক অচেতন কৰা ক্লোৰোকৰ্ম নামে এবিধ দৰব জানি ডক্টৰ লোকে এতিয়া গাত দুখ নি দিয়াটোক ভৰি হাত আদি সকলো কাটি গুচাব পাৰে । মাইনপুৰিত থকা এজন মানুহ আপোন ঘাত হবলৈ ডিঙ্গি কাটিলে, কিন্তু ন মৰিল, তিনি মাহ মানত যা সুকাই গল, তথাপি নেলিত এটা বিদ্ধা থাকিল । তাতে চিম্চন নামে এজন ডক্টৰ চাহাবে ১০ ফেব্ৰুৱাৰিত সেই মানুহক ক্লোৰোকৰ্ম খুআই অচেতন কৰিলে, পাচে বিদ্ধা চাকিবলৈ ঘাব ভলে ঢাল এডোখৰ কাটি তুলি বিদ্ধাৰ ওপৰত সি ধলে । কৰি এঁটালত সেই মানুহে সাৰ পাই একো দুখ নে পালে বুলি কলে ।

২৫ জানোআৰি তাৰিখত লাহোৰ নগৰত কইদি লোক ৬০ জনে বৰ্কান্দাজ এটাক মাৰি কাটকৰ পৰা ওলাই গল । পাচে চিপাহী এ সি-ইতক খেদি গৈ ৪৫ জনক ধৰিলে, সি পোন্ধে-বেটাক খুন কৰিলে, তাৰ মাজৰ চাইটা মৰিল ।

অম্বুল বজাই কল্যানিৰ অহিতে দ্ৰোহ কৰি সৈন্য চপাইচে, ইয়াকে সুনি মাস্তাজৰ ৩০০ চিপাহী গৈ তাৰে সৈতে ১৫ ফেব্ৰুৱাৰিত জুখ কৰি তাক ধৰি আনিলে ।

খেহে সৈতে বন হব বুলি সন্দেহ কৰি কল্যা-নিৰ অনেক জাহাজ আৰু সেনা সেনাপতি এ ভা-লৈ গৈ গৈ গোট খাই আছে ।

৩০ জানোআৰিত এন্ধিন নামে জৰ্মানি দেশৰ এখান জাহাজ মগ দেশৰ দাঁতি এ জাঁওতে নিলত লাগি একে বেলি এই ভাগি ডল গল । তাৰ মানুহ-বোৰে লক নৱত উঠি সকলো বখ্যা পৰিল ।

জাপান মাজুলিত অনেক ভূঁইকঁপ গত ৪ ডি-চেম্বৰৰ বাতি পুআত চাই ব্ৰিটি হল; পাচে ভাটি বেলাত বৰখুন আৰু গন্ধক পৰি বাহিৰৰ বনুআবিলাকৰ কাপৰত দম খাই গন্ধকৰ চেকা লাগিল ।

জাপান মাজুলিৰ ওচৰৰ সাগৰত লৰঞ্চ নামে এখান আমেৰিকান জাহাজে তিনি মাচ বিচাৰোঁ-তে ১৮৪৬ সঁকৰ ২৭ মেই তাৰিখৰ বাতিত খুন্দা খাই লাগি ভাগিল । তাৰ আঠোটা মাখোন মা-নুহ নৱত উঠি ৭ দিন বাই বাই জাপান মাজুলি পালেগৈ । বাম উঠিলত সেই চাইৰ গাঁৱলিয়া-বিলাকে অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ লৈ সিবিলাকক ধৰি এখোঁটা-লি লক বন্দিলালত সুমাই ধলে । তাৰ পৰা ১১ মাহৰ ভিতৰত এদিনো বাহিৰত ফুৰিবলৈ পোআ নাই; এজনে পলাবলৈ ধৰাত তাক না-হিলে । জাপান লোকে সিবিলাকক ইংৰাজি বুলি ভাৰি সিবিলাকৰ কথা জুৰপ বুলি নে মা-নিলে, পাচে আমেৰিকাৰ মানুহ হই বুলি জানি মেলি দেশৰ পৰা পঠাই দিলে ।

ইংলণ্ড দেশৰ স্তাৰ্দ্দ নগৰৰ ওচৰত লৰ্ড হা-ৰোবিৰ ১৭ বছৰিয়া নাতিৰি একে ১০ ডিচেম্বৰত জুইৰ কোঁসৰত থিয় হৈ থাকোঁতে তেওঁৰ কাপৰত জুই লাগিলত এটাই পাৰি কাপি ডেও পৰাত

ভৈঁওৰ দ্বাৰাকে সাৰট মাৰি খৰি সুমেৰে জুই
নুমাৰে, কিন্তু বৰকৈ পোৰাত এদিন মাখোন
জিলে।

ফাফি বজাই ইংলণ্ডৰ মহা বানিক এটা সুন্দৰ
কুকুৰ পাঠাই ভেঁটি দিলে। সেই কুকুৰ বৰ চোকা
হোআত সিকলিৰে বাতি বাখে, কেতিয়াও মে-
লিৰ নোআৰে। মহা বানিক এদিন তাক চাবলৈ
গৈ, খাব বুলি নে জানি, তাৰ গাত হাত ফুৰাওতে
কুকুৰে হাতত কামোৰ মাৰি দিলে। পাচে তাক
আক নে বাধি বনবিয়া জন্তু থকা এখন পহু গাঁৱ-
লৰ গৰাকিক দিলে।

৪। ৫ ডিচেম্বৰ তাৰিখত ইংলণ্ডক মেৰাই
থকা সাগৰত বৰ কুকান ধুমুহা বতাহ হৈছিল,
তাতে ১০। ১২ খন বৰ জাহাজ নষ্ট হল, আৰু
অনেক মানুহ মৰিল।

ইংলণ্ড দেশত জানোআৰি ১৪ তাৰিখত লৰ্ড
পৰিচ চাহাব আপোনাৰ পুতেক আৰু আন
মানুহ জন চাৰেকে সৈতে চিকাৰ কৰোঁতে এটা
ডৰিক চৰাই উৰি জোআত পুতেকে তাক গুলি-
য়ালে; কিন্তু বাপেক পোন হৈ থকাত নে দে-
খাতৈ গুলিয়ালত ভৈঁওৰ গাত লাগিল। পাচে
ভিন দিন জিয়াই থাকি বৰ বেদেনা পাই মিহু
হল।

ইংলণ্ড দেশত এলেজেনি নামে ৫ হাত ৩
আঙ্গুল ওখ, আৰু ৫ মোন ১৭ সেৰ গধুৰ হো-
আ এনে এজন মানুহ গাঁও ফুৰি লোকবিলাকক
আপোনাৰ দেখাইচে।

নৱেম্বৰ ২৮ তাৰিখত লণ্ডন নগৰত হাৰিচ
নামে এজন দৰ্জী আপোনাৰ লৰাক ওমলাওতে
হিলৈৰ খাব তাকবকৈ আলিয়ন দি এম্বুৰে জুই
লগাই দিয়াত জি খাবৰ টেপু হাতত আছিল তাত
জুই অকস্মিত পৰিলত হটুহাই ফুটি সেই মানুহৰ
সোঁ হাত চিল্লি নিলে, এটা লৰাৰ মুখে বৰকৈ
পুৰিলে, আৰু ঘৰৰ আৰ্চি নুআৰো ভাগিল।

দল্লি গাঁৱৰ ওচৰত এক ভিৰোতা মানুহৰ সৰু
জিকে কেচু বন্তু চুবকৈ নি মিঠে কিনিলে, মাকে
ইয়াকে বুজ পাই খজ কৰি জুইৰ পৰা তপত লো-
এতালক নি চোআলিৰ গালৈ দলি মাৰিলে, তাত
সেই লো ভাইৰ কোলে লোমাই পান মাৰিলে।

কটলঙ দেশৰ ফলানাগান নামে এজন ভি-
ৰোতা ১০৭ বছৰ হৈ মৰিল। ইংলণ্ড দেশত
বাৰ্কৰ নামে এজন মানুহ ১০১ বছৰ, আৰু স্তান্নন
নামে এজন ভিৰোতা ১০২ বছৰ হৈ মৰিল।
ৱেষ্ট নগৰৰ এটা লম্বাৰ পত্ৰত লিখিচে, লুকা
বুচিয়াক নামে এজন মগনিয়া ১১৬ বছৰ হৈ
মিহু হল।

আয়ৰলণ্ড দেশৰ স্তেম্পলমোঅৰ গাঁৱৰ ওচ-
ৰত ২৩ নৱেম্বৰত ষ্টৰ্কৰ নামে এজন লোক বাটত
জাঁওতে দুটা মানুহে খাপ দি সিলেৰে সৈতে তাৰ
মূৰ ভাঙি বধ কৰিলে।

আয়ৰলণ্ডৰ বৰিচোকেন গাঁৱত ২২ নৱেম্বৰ
তাৰিখত সিলেৰে খুন্দি বধ কৰা এজন মানুহৰ
ল বাটত দেখা পালে।

মাৰিয়া লুইচা নামে ফাফিৰ আগৰ বজা না-
পলিয়নৰ বিধৱা ৫৬ বছৰ বয়সিয়া হৈ ১৭ ডি-
চেম্বৰত পাৰ্মা নগৰত মিহু হল।

চুইচ দেশত জি ৰাজ দোহ কৰিলে, তাক দমা
হল। ৰাজ সৈন্যৰ ৮৮ জন মানুহ মৰা ৩৮৫
জন খুন হল, তাতকৈ ৰাজ দোহিবিলাক চতুৰ
গুন মান মৰা খুন হোআ হল।

চাকচনি দেশত ২৬ নৱেম্বৰত ৰেলবদৰ বনুআ
৩৭ জন মানুহ নাৱত উঠি এলৰ নদি পাৰ হৈও-
তে নাও বুৰি সকলো মৰিল।

অষ্ট্ৰিয়া দেশৰ মাজত গালিচিয়া প্ৰদেশত এব-
চৰৰ ভিতৰত ৬০,৮২০ মানুহ খাবলৈ নে পাই
দুৰ্বলি হোআ আৰু জৰে ধৰাত মৰিলে।

৩ জুন তাৰিখত লেডি কেনাৱেই নামে এখন
জাহাজ লণ্ডন নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে বম্বাই নগৰ
এৰি গল। পাচে জাহাজ পানি কৰাৰ কাৰনে
মানুহ আটাইবিলাকে ১৩ নৱেম্বৰত তাক এৰি
আন জাহাজত উঠি গল। তথাপি সেই জাহাজ
তল জোআ নাই, কিছু দিনৰ পাচে দেম্বাৰ্ক দে-
সৰ দুই জাহাজৰ কান্তানে সেই এটা জাহাজ
দেখি তাকে লৈ হানি নো হোআতৈ ইংলণ্ড দে-
সলৈ নিলোঁগে, আৰু কলে, সেই জাহাজৰ বন্তু লুট
কৰা জেন দেখিলোঁ।

৬ ডিচেম্বৰৰ বৰতল্য নামে এখন আমেৰিকাব
জাহাজ বজুপাত পৰি জুই লাগিল। পাচে তাৰ

মানুহ আটাইবিলাকে জাহাজ এৰি নাৱেৰে গলত জাহাজ বতাহে নিয়াত ১ ডিচেম্বৰত ইংলণ্ডৰ দাঁতিত ওলালগৈ। তাতে বামত লাগি পুৰি পুৰি থাকি ক্ৰমে ভাঙ হৈ গল। মানুহ ভাত ধকা হো-
আ হলে কি জানি এই তিনি দিনত জুই নুমাব পাবিলেহেঁতেন।

চাবানা নগৰৰ পৰা কাৰোলাইন নামেৰে এখন জাহাজ ইংলণ্ড দেশলৈ জাঁওতে ২৬ অক্টোব-
ৰত ধুমুহা বতাহ বৰকৈ হুলত সকলো খোআ বস্তু চৌএ উটুআই নিলে। পাচে ৬ দিন আহাৰ পানি নো হোআকৈ লঘোনে থাকি তাৰ মানুহ-
বিলাকে ১০ নৱেম্বৰত মঙ্গল খাই জিবৰ নিমি-
তে তাৰ এজন লোকক মাৰিবলৈ আলচি কোন
মৰিব, ইয়াক জানিবলৈ গুটি বুলুআ খেল পাতি-
লে। তাতে এজন বৰ সৰুত আইবিলা মানুহ ছা-
টিল, কিন্তু সি হাতত দা লৈ তাৰ ওচৰলৈ চাপি-
বলৈ কাকো নি দিলে। তেতিয়া ১১ বছৰিয়া
লৰা মানুহ এজনে মোক মাৰা বুলি কলে। তাতে
সেই সৰুত মানুহটে লৰাক ধুচিবলৈ উপাই
কৰাত জাহাজৰ কাপ্তানে তাৰ পাচে দি আহি
এখন চাচোনৰে সেই আইবিলা মানুহটক মৰি-
য়াই মাৰিলে। পাচে সকলোএ তাৰ ভেজ মঙ্গল
খালে, আৰু ১৩ নৱেম্বৰত আন জাহাজ ওলাই
জিৰাই ধকা কেইটাক বধা কৰিলে।

নৱেম্বৰ মাহত আমেৰিকা দেশৰ মিসিগান
সৰোবৰত কিনিৰ নামে এখন ভাপ জাহাজ বা-
ধৰ পৰা ১১ ডাৰ বাটৰ আঁতৰত জাঁওতে জুই
লাগি পুৰিলে। তাৰ ভিতৰত ২০০ মানুহ আ-
ছিল, কেতবিলাকে সৰু নাও কাঠ আদিত উঠিল,
কিন্তু সকলো পৰি মৰি শুল গল।

আল্জেৰি দেশত ১১।১২ ডিচেম্বৰ তাৰিখত
কুফিএ সৈতে বন-কৰা সেনাপতি আৰদেল কা-
দৰে কিছু সেনাই সৈতে মৰকো জি মানুহ কুফিৰ
কলিয়া হই, নিবিলাকৰ কৌচত জুখ কৰি ছা-
টিল। পাচে সিহঁতে তাক খেদি বেৰি ধৰাত
২১ ডিচেম্বৰত সি সৰনাগত হৈ পৰিল। পাচে
কুফিৰ হাতত সেই সেনাপতি মিলত নিবিলাকে
তাক কইন কৰি বাধিবলৈ দিলে।

২৩ অক্টোবৰত বুজিলঙ উপনিপত ধকা স্ত্রী

চাহাবৰ বৰুলালৈ আহি কোনো আহি বানি
লোকে চাহাব, মেম চাহাব আৰু লৰা এটা বধ
কৰি ঘৰত জুই দি পুৰিলে।

অক্টোবৰ ২১ তাৰিখত ইংৰাজি দেশত উত্ত-
ৰৰ পৰা আকাশত এটা বৰ জোতি বাতিত ওলাই
দুই তিনি ঘৰি দেখিবলৈ বৰ আচৰিত। ইংৰাজি
লোকে এনে জোতিক অৰোহা অৰ্থাত উত্তৰ জ্বলন
বোলে।

দৰিদ্ৰ আৰু মুৰ্খৰ কথা।

Wisdom better than Riches.

এক দেশত এজন বিদ্যা জনা সি বৰ দৰিদ্ৰ
আৰু এজন মুৰ্খ সি বৰ ধনি, এই দুই জনে মিতিৰ
হৈছিল। এদিন সেই দুই জনক কোনো লোকে
এখন সভালৈ মাতিছিল তালৈকে দূৰো জন গলত,
সভাৰ সকলো লোকে গিয়ানি জনক বৰকৈ আ-
দৰ সন্মান কৰিলে। তাকে দেখি মুৰ্খ জনে বৰ
লাজ পাই, আপোনাৰ মনতে চিন্তা কৰিব ধৰি-
লে, মই কিয় মুৰ্খ হলোঁ? মই যদি বিদ্যাবান
হলোঁহেঁতেন, তেন্তে সকলোএ মোকো আদৰ
কৰিলেহেঁতেন। মোৰ ধন সন্মতি সবহ আচে
হই, কিন্তু ধন মোৰ লগত নে জাই বিদ্যা হলে
সদাই লগতে জাই; এই নিমিত্তে সকলো ধন
বই কৰি বিদ্যা জনা হবলৈ এতিয়াৰ পৰা মই
চেষ্টা কৰিম, এনে ধিৰ কৰিলে। সভা ভাৰা
পিচত বাটু জাঁওতে জাঁওতে সি বুলিলে, হে পিয়
বন্ধু তুমি যদি অনুগ্রহ কৰি মোৰ কথা লোআ,
তেন্তে দূৰোবো ভাল হব পাৰে। তেতিয়া গিয়া-
নি জনে সুমিলে, সি নো কি কথা? নি কলে বো-
লে, তুমি মোৰ সকলো ধন লোআ, আৰু তোমাৰ
বিদ্যা মোক দিয়া। তাতে গিয়ানি জনে বুলিলে,
তুমি ধন বেগতে দিব পাৰা হই কিন্তু মই তো-
মাক বেগতে বিদ্যা দিব নোআবোঁ। এই কথা
সুনি ধনিএ বুলিলে, হে ভাই, মই ধনৰ মমত
এৰিব পাবিনা, তুমি জানো বিদ্যাৰ চেনেহ এৰিব
নোআবিলা? তাতে ভেঁও বুলিলে, সুনী ভাই,
আমাৰ মাজত এনে বিবাদ কৰাৰ কাৰন কি?
আহা, আমি সাহাব লোকৰ ওচৰলৈ জাঁও, সি-

বিলাকে বিবেচনা কৰিব পাৰে, অৱশ্যে কোনো
মতে দুয়ো জনক বুজাব পাৰিব। ইয়াকে ধৰি
কৰি দুয়ো জনে সাহাৰ লোকৰ আগলৈ গৈ সা-
লায় দি সকলো কথাৰ নিবেদন কৰি কলে। সা-
হাৰে সেই কথা সুনি কিছুমান বৈ বুলিলে,
এতিয়াই ভোমোলাকক দেখাও। পাচে চাঁদা
কৰি কেতখনি টকাৰে সেই দৰিহু গিয়ানি জনক
খনৰান অৰ্থাত চহকি কৰাই মুখ জনত কলে,
ভুমি পাহালানিলৈ গৈ বিদ্যা লিকিবলৈ থবা তে-
হে গুনবন্ত আৰু গিয়ানি হবা; যদি চাঁদা কৰি
বিদ্যাকো দিব পৰা হলে, তেন্তে এতিয়াই ভো-
মাকো বিদ্যা জনা কৰিলোঁহেঁতেন। §

জাইকলৰ গচ।

The Nutmeg Tree.

এই অতি সুন্দৰ গচ মোলোকা মাৰুজিত অধিক
আচে কিছু আন আন ঠাইতো পোৱা জাই।
এই অলম দেশৰ পৰ্বতবিলাকতো আচে তথাপি
এইবোৰৰ গুটি অতি ভেনে ভাল ন হই।

জাইকলৰ গচ একুৰি হাত মান ওখ হই
ভাৰ পাতো দেখিবলৈ অতি চিকন। কুলবোৰ লক
আৰু অলপ হালধিয়া বৰন। গুটি হলে নবা বগ-
হিব সমান ডাঙৰ আৰু ভাৰে নিচিনা দেখিও;
পকিলে হালধিয়া পৰে। এটা কিতাপত লিখিচে,
জাইকলৰ গচে বচোৱেকত তিনি বাৰ গুটি ধৰে।
প্ৰথম বাৰ এপ্ৰিল মাহত, সেইবোৰ গুটি আটা-
ইভাকৈ ভাল। নুভিৰ বাৰ আগষ্ট মাহত, ত্ৰিতীয়
বাৰ ডিচেম্বৰ মাহত; কিন্তু গুটি ভালকৈ পকিবলৈ
১ মাহ মান লাগে। ত্ৰিতিয়া পকে, পাৰি আনি,
বাকলি বখলিয়ালে, ভিতৰত এতৰপ জালৰ নি-
চিনা পাতল ঢাকনি ঢাল থাকে, তাকে নিবল-
কৈ একআই সুকাই খই, সেয়ে জাইপত্ৰি। পা-
চে গুটিবোৰ তিনি মাহ মান ধুঁআৰ ওপৰত দি
সুকাই, ডাঙ্গি, সাহটো উলিয়াই, তাকেহে জাই-
কল বোলে। আৰু নি সহহ দিনলৈ থাকিবৰ
মনেৰে চুনৰ পানিত জুবুৰিয়াই।

জিবোৰ জাইকলৰ বৰ গন্ধ আৰু ডাঙৰ, গধুৰ,
আৰু অলকাই টেঙ্গাৰ দৰে দেখি সেইবিলাক চি-
কন, তাক বাচি বাচি কিনিব লাগে। সি খাবলৈ
উত্তম মচলা আৰু দৰবলৈকো অনেক কাৰ্জলৈ-
কো ভাল। জাইকলবোৰ অস্বত চেপিলে অতি
সুগন্ধিত তেল ওলাই; সেই তেল দৰবলৈ বৰ চি-
কন। জাইপত্ৰিৰ বৰন অপল বহুটোআ, চোৱালে
মুখত ধৰে চোকা। জাইকল জি কাৰ্জলৈ ভাল
জাইপত্ৰিও সেইবিলাকলৈ ভাল। সি অতি চো-
কা আৰু লঘু দেখি ভাৰ দৰ জাইকলতকৈ অধিক
হই। কেতিয়াবা কেতিয়াবা জাইকল কেঁচাতে
চিলি আনি, বাকলিএ সৈতে ভেনেই চেনি দি
পগাই আচাৰ কৰে, তাক খাবলৈ অতি চিকন,
আৰু সেই চেনিৰ বসন্তে ধলৈ কুমলিয়া জাইক-
লেই বহুত বচলৈ ভাল থাকে; আৰু টেকে-
লিত ভৰাই জাহাজেৰে অনেক দেশলৈ নি বেহা
কৰে। সেই গচৰে গুটিএ সৈতে ভালৰ নকচা
ওপৰত লিখা আছে। §

জাইকল অতি উত্তম সজ গন্ধেৰে,
মানুহৰ ভোগৰ হেতু দিলে ইহৰে।
খোজা বন্ত জিবোৰতে তাক মিহলাই,
মহা মনোহৰ ৰূপে সুগন্ধ কৰাই।

জাইপত্রি হলে তাক সকলোএ খাই,
মচলাব মাজতে উতম বোলা জাই।
কোনো কোনো লোকবোবে জাইকল আনি,
ভাৰো ভেল লই জন্তুত চেপি টানি।
বেজাইতে দবব করি সেই ভেলেবে,

নানা বিধ কগিয়াব বোগ ভাল করে।
কেতবোব লোকে আক কোমল জায়েবে,
চেনিবে নিজাই ভাব আচাৰকো করে।
আক তাক খাবলৈ এনে মধুর হই,
মেলে মেলে বেচি ভাবে বেহাও করই।

মান দেশের উক্তি অর্থাত প্রখান রাজ সন্নিব আইয়ুয়ে বখত উষ্টি বলম গববে টানি নিম্নার একতা।
The Wife of a Burmese Wonglo in her Harem.

গাই গৰুৰ বিৱৰণ।

The Cow.

ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ অকনোদইত ভক্তৰা আৰু বলদ গৰুৰ কথা চপা হৈছিল, এতিয়া গাই গৰুৰ কথা অলপ মান লিখা হৈছে। ইউৰপত জেনে আটাইজুঁক উত্তম ভক্তৰা আৰু বলদ গৰু পোআ জাই সেই দেশবোৰত তেনে অতি সুন্দৰ গাই গৰুও থাকে। আৰু ভাল গাইত এস কোনোবোৰত ভাতকৈও অধিক টকা দৰ হই। গৰুৰ পোআলি এটাকৈহে জগে। জেতিয়া পোআলিবোৰৰ ২০।২৫ দিন মান হই তেতিয়া ইউৰপ আমেৰিকা দেশবোৰত দমৰা দামুৰিবোৰ বাচি বাচ জিবোৰ ভাল সকল সেইবোৰ পুহিবলৈ বাখে, কিন্তু দুতাগ মান মাৰে। কেতবোৰ গৰু থকা মানুহে গাখিৰ খাবলৈ গৰু পোহে। কোনোবোৰে গাখিৰ আৰু মাখন আৰু পনিৰ বেচিবলৈ পোহে। কিন্তু এইবোৰ বেচি বেপাৰ কৰা-বোৰ মানুহৰ অনেক টকা লাভ হই। বজালি আৰু হিন্দুস্থান আদি দেশত মংহ গৰুৰ গাখিৰেৰে ঘিঁউ কৰি বেচে; মাখন পগালেই ঘিঁউ হই, পনিৰ হলে গাখিৰ দৈ কৰি কাপৰেৰে টানকৈ চেপি এটাই পানিবোৰ উলিয়াই তাতে লোন কিছু মান দি আৰুও এটা জন্তুত চেপি পাচে দিন চাৰেকৰ মূৰত অতি টান গোটাটো হই, তাকে পনিৰ বোলে, আৰু লি ৪।৫ বছৰলৈকে ডালে থাকে।

ইংলণ্ডত এখন লোকৰ ১০০০ এহেজাৰ গৰু আছিল তাৰ গাখিৰৰ খন ২৩,০০,০০০ টকা হই। আৰু সেই গৰুবোৰক যাঁহ আদি খুউআ বখা খৰচ এবিও বছৰি বছৰি প্ৰাই ৬,০০,০০০ টকা লাভ পাই। আমেৰিকা ইউৰপৰ গৰু যো-বাবোৰক খুআবলৈ হাল বাই মাটি চহাই তাতে গোৰৰ চাই জাবৰ চুন পেলাই মাটি খন চিকন-কৈ মাৰি গৰুএ জিবোৰ বন খাই তেনে বনৰে ভাল ভাল জাতৰ গুটি আনি সেই চহোআ মাটিত বই নি, পাচে জেতিয়া বাৰ্হি ডাঙৰ হই মানুহ-বোৰে কাটি সুকুআই জাৰ কালিলৈ ভঁৰালত ভৰাই থই নি। এই দেশৰ জেনেকৈ ধানৰ খেতি সুম কৰি কৰে সেই দেশতো ভাল যাঁহ সেই কপে সুম কৰিহে কৰে। কোনোবোৰক গোমধান আৰু লাউ মূলকে আদি কৰি এনেবোৰ বস্তু খুআই। এই দেশত গৰু জগিবৰ এমাহ মান ন হলে গা-খিৰ নি খিৰাই আৰু পোআলি মৰাবোৰ গৰুৰ সহজ কৰি গাখিৰ নে বাখিলে এনেই নি দিএ। কিন্তু আমেৰিকাত আৰু ইউৰপত জি দিনা পোআলি জগে সেই দিনাৰে পৰা দিনটন্ত বুবেলি বুবেলি গাখিৰ খিৰাই কিছু পোনেই চাৰি পাঁচ দিনলৈকে নে খাই পেলাইহে, তাৰ পাচৰ পৰাহে খাই। আৰু সৰহকৈ খিৰাই মানে ওহাৰ খন

ফিকি মুকলি হৈ পাচলৈ অনেক গাখিৰ ওলাই; কিন্তু যদি নি থিবোআকৈ এৰে কেৱল পোআলিটৰ জোখাৰে গাখিৰ দিএ ওহাৰ খন লাহে লাহে চাপ খাই মুকাই জাই, পাচলৈ অলপ মানহে ওলাইগৈ। এই দেশত পোআলি মৰে যদি গত জনিএ গাখিৰ সবহটক নি দিএ। ওহাৰ বেগতে মুকাই জাই। সেই দেশবিলাকত হলে পোআলি থকাত গতএ জিমান গাখিৰ দিএ পোআলি মৰিলেও নিমান দিএ। আৰু গাখিৰ সবহটক পাবৰ নিমিত্তে পোআলি জগা তিনি সপ্তাহ মানৰ পাচত মাৰিহে পেলাই।

ইউৰপৰ আৰু আমেৰিকাৰ গৰুবোৰ এই দেশৰ নিচিনা খিন কেতিয়াও দেখা নাই, সেই দেশত জিবোৰ গৰু পোহে তাক অতি মৰমটক ভাল ৰূপে খুআই।

ইংলণ্ডৰ মিডলচেক্স থকা এজন চাহাবে হিচাব কৰিছিল, এবচৰত লণ্ডন নগৰত বেচা গাখিৰ খনিৰ ধন ৬,২৬,২৩,৩০০ টকা হৈছিল। সেই দেশৰ গৰুত মঁহটকৈ সবহ গাখিৰ ওলাই আৰু তাৰ-গাখিৰৰ মাখন ঘিউ সবহটক হই।

সকলো জন্তুৰ মাজত মানুহে গৰুৰ পৰা অনেক কাৰ্জ হই। দেখা হালবাই, বধ, কাঠ আদি টনাই, খাবলৈ অতি চিকন গাখিৰ দিএ, তাৰে পনিৰ অৰ্ধাভ মচলা দি গাখিৰ মুকাই টান গোটা কৰে, আৰু মাখন, ঘিউ, এইবিলাক হই তাৰে বেহা কৰে। তাৰ মজ্জহ ইউৰপ আমেৰিকা আদি দেশবিলাকৰ লোকে খাই। তেলবোৰ লৈ মজ্জ বাতিৰ নিচিনা বাতি লাজি; ভৰি কেইটা সিজাই অতি চিকন তেল পাই সেই তেলেৰে অনেক কাৰ্জ হই। চাল খনেৰে জোঁতা গাঁৱিৰ টুপি, জিম লাগাম এনে বহুতোৰ সাজে, সিহঁতৰ সিন্ধেৰে ফনি কটাৰি নাল এইবিলাক সাজে। কান নাক লিবোৰ সিজাই এটা পাই সেই এটা বৰ লকত হই, সি বহুত কাৰ্জলৈ ভাল, তাৰে কাঠ পাট এইবোৰো জোৰাই খিলি গজাল নো হোআকৈএ অনেক বচৰলৈকে থাকে, খিলি গজাল মৰাৰ নিচিনা লকতো হই। আৰু ভূলাপাত, কিতাপ, এইবিলাক কৰাত সেই এটা বৰটক লাগে। হাবৰ বা কটাৰি নাল ফনি গুদাম ইয়াকে আদি কৰি

অনেক বহু সাজে। গৰুৰ আৰু গঁহৰ চাল মুকাই কলিকতাৰ আৰু মান্দুজৰ পৰা ইউৰপ আৰু আমেৰিকালৈ আহোঁজেবে বচৰি বচৰি সবহটক নি বেচে।

দয়্যাত্ত ইহবৰ অনিয় মহিমা
কবিলন্ত জত শ্ৰুতি পাব কোনে নিম্ন।
সক্তিমন্ত প্রভু তেঁও শ্ৰুতিৰ মাজত
শুজি দিলন্ত গত মানুহৰ হাতত।

প্ৰিথিবিৰ জত লোক ভাহাৰ কাৰনে
বান্ধা বিধ সুখ ভোগ কৰে সৰ্বথানে
দধি দুগ্ধ দ্বিত আদি পান্স অবেক
মনুষ্যৰ ভোগ মানে আচই জড়ক।

সকলো হই জানা গৰুতে উতপৰ
ইচা মতে খাব পাৰে আৰ জেনে মন
অনেক দেশৰ লোক তাত কৰে উঠি
বধ গাঁৱি আদি জত গত কামত দি।

কোনোবোৰ লোকে নাকত নাকি লগাই
পিঠিৰ ওপৰ বোকা দি টানি লৈ জাই
হাল বাই তাৰে সৈতে খেতিৰ কাৰন
খান আদি জত লস্য কৰে উপাৰ্জৰ।

লস্যৰ নিদানে প্ৰান মানুহৰ দধি
মিচা বেলা অধৰ্ম কৰি জাই দধি
মুদন্ত নাগেবা বৰা চোল খোল জত
এইবোৰো হই দেখা গতৰ চালত।

আনো লৰ জোঁতা টুপি আদি জত-খ্যাত
কোনো দেশৰ মানুহেহে বে জেনে জত
গৰু জন্তু মানুহৰ এনে উপকাৰি
ইহবে দিলে তাক পুৰ পুৰান-জি।

এপ্রিল মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অঃ ১৮৮৮। হিন্দু সঁক ১৭৬৯।

“Then He arose, and rebuked the wind and the raging of the
” Luke viii. 24.

আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে “এদিনা সিল্যাবিলাকে
লৈতে এখন নারত উঠি সিবিলাকত কলে, আঁহা,
আমি সৰোবৰ সি পাৰলৈ জাঁওইক; তাতে সি-
বিলাকে নাও মেলি গল। পাচে জাঁওতে কেঁওৰ
টোপনি আহিল, আৰু সৰোবৰত ধুমুহা বতাহ
আহি লাগিলত চোঁৱে ভৰা হৈ সৰুটত পৰিল।
তাতে সিবিলাকে কেঁওৰ ওচৰলৈ গৈ কেঁওক
জগাই কলে, হে গুৰু, হে গুৰু, আমি মৰোঁহে।
ভেতিয়া কেঁও উঠি বতাহ আৰু পানিৰ ঢোকে
ডৰিফালে, তাৰে দূৰা লাভ হৈ পানি নিৰ্মল হল।
ভেতিয়া কেঁও সিবিলাকত কলে, ভোমোলাকৰ
বিশ্বাস কত? তাতে সিবিলাকে ভয়াকুৰাই বিস্ময়
মানি ইতে সিটে কলে, এও কেনে মানুহ! বতাহ
আৰু পানিকো আগুৱা দিয়াত সিহঁতেও কেঁওৰ
কথা মানে।”

আন এদিন “গধূলি হলত কেঁওৰ সিল্যাবি-
লাকে সাগৰৰ ভিৰলৈ গৈ নারত উঠি, কিফৰ্না-
হুম নগৰৰ কাললৈ পাৰ হ'বলৈ ধৰিলে। এনেতে
এন্ধাৰ হলত যিচু এ সিবিলাকৰ ওচৰলৈ নাহিল।
আৰু বৰ বতাহ হোআত সাগৰত চৌ উঠিল, তা-
তে সিবিলাকে বাই এপৰ ডেৰ পৰৰ বাট গলত,
যিচুক সাগৰৰ ওপৰত ধোজ কাৰ্হি নারত ওচৰত
অহা দেখি ভই লাগিল। কিন্তু কেঁও সিবিলাকত
কলে, মইহে, ভই ন কৰিয়া। ভেতিয়া সিবিলাকে
কেঁওক আনন্দেৰে নারত গ্ৰহন কৰিলে, আৰু জি
ঠাইলৈ গৈছিলে, নাৱে ভেতিয়াই সেই ঠাই
পালেগৈ।”

	ক্রমিক	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
সনি		১	২০	১৫৫	৬১৪	২৭	৪১৪				
দেও	২	২১	১৫৫	৬১৪	২৮	৪১৪					
সোম	৩	২২	১৫৬	৬১৫	০	৮১৪					
মঙ্গল	৪	২৩	১৫৭	৬১৬	১	৭১২					
বুধ	৫	২৪	১৫৮	৬১৬	২	৮১৮					
ব্রহ্মস্পতি	৬	২৫	১৫৯	৬১৬	৩	৯১৩					
শুক্ল	৭	২৬	১৬০	৬১৬	৪	১০১৭					
শনি	৮	২৭	১৬১	৬১৭	৫	১১১৩					
দেও	৯	২৮	১৬২	৬১৮	৬	পূজা					
সোম	১০	২৯	১৬৩	৬১৮	৭	০১৩					
মঙ্গল	১১	৩০	১৬৩	৬১৯	৮	১১২					
বুধ	১২	১	১৬২	৬১৯	৯	২১৬					
ব্রহ্মস্পতি	১৩	২	১৬১	৬২০	১০	২১৬					
শুক্ল	১৪	৩	১৬০	৬২০	১১	৩১২					
শনি	১৫	৪	১৬০	৬২১	১২	৩১২					
দেও	১৬	৫	১৬০	৬২১	১৩	৪১০					
সোম	১৭	৬	১৬০	৭১১	১৪	৮১০					
মঙ্গল	১৮	৭	১৬০	৬২২	১৫	৬১০					
বুধ	১৯	৮	১৬০	৬২২	১৬	৭১৩					
ব্রহ্মস্পতি	২০	৯	১৬০	৬২৩	১৭	৮১২					
শুক্ল	২১	১০	১৬০	৬২৩	১৮	৯১০					
শনি	২২	১১	১৬০	৬২৪	১৯	১০১৫					
দেও	২৩	১২	১৬০	৬২৪	২০	১০১৫					
সোম	২৪	১৩	১৬০	৬২৫	২১	১১১১					
মঙ্গল	২৫	১৪	১৬০	৬২৫	২২	পূজা					
বুধ	২৬	১৫	১৬০	৬২৬	২৩	০১২					
ব্রহ্মস্পতি	২৭	১৬	১৬২	৬২৬	২৪	১১৪					
শুক্ল	২৮	১৭	১৬২	৬২৭	২৫	২১৬					
শনি	২৯	১৮	১৬২	৬২৭	২৬	২১৪					
দেও	৩০	১৯	১৬২	৬২৮	২৭	৩১৫					

৪ দিনৰ পূজা ৫।১১ বজাত আশাৰামা।

১৮ দিনৰ ভাটি ৮।৩১ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ

ত্ৰিভুয় চোআ। মো° সিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অ° সৰ্গ। নম্বৰ ৪।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1848.

No. 4

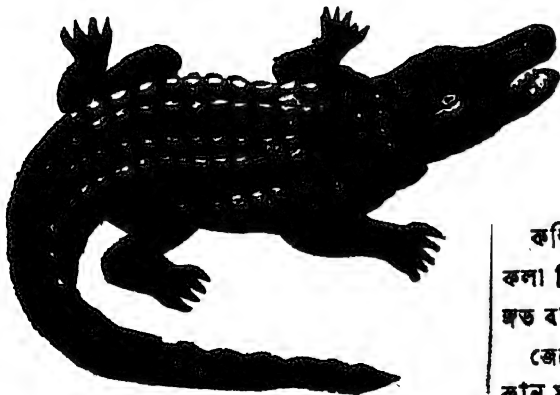
অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

এই বৰ্তমান মাহৰ দিনে দিনে সেসলৈকে বৰখুন আনি আছে। কোনো কোনো দিনত ধুমুহা বতাহ, সিল, বজ্জপাত, এই সকলো পৰিচে। ২০ এপ্ৰিল ৰাতি দুপৰত বৰ বৰখুন বিদুলি আভি গৰ্জন হৈছিল, কুকুৰা কনিব সমান ডাকৰ সিলো পৰিছিল। অনেক গচৰ ঠাল আদি সৰ গচ ভাঙি মাৰিলে। চাপাখানা আৰু পাদুৰি চাহাৰৰ ঘৰত দুআৰৰ আৰ্চি ৪৬ খান ভাঙি নষ্ট কৰিলে।

১৩৩৮ ইংলণ্ডত চমুক লোহাৰে সৈতে জাহাজ পোনাৰলৈ ধৰিলে।

কলিকতাৰ এটা পুখুৰিলৈ জঁৰিয়াল আহি তালৈ নমা সকলো মানুহক বৰ ভয় খুজালে। তাক মাৰিবৰ উপাই নে পাই হিলৈৰে গুলিয়াবলৈ ধৰিলে, কিন্তু মাৰিব নোআবিলে; পাচে এমুৰ বজ্জালি মানুহ গৈ এটা পাৰলৈ খেদি দি তাতে লেজুৰে খোৰোচা লগাই ধৰি বামলৈ বল দি নি মাৰিলে।

পুথৰ এপ্ৰিল তাৰিখত কলিকতাৰ সি পাৰে হাওৰাত থকা হিব চাহাব নামে এজন লোক চেলেউ খাই বহি থাকোঁতে বজ্জপাত পৰি তেঁওক মাৰিলে। সেই দিনাই কলিকতাৰ এক ঘৰৰ তল খোঁটালিত থকা এজন, ওপৰ খোঁটালিত থকা এজন বজ্জালি মানুহ, সেই দুয়ো একেটা বজ্জপাত পৰি মৰিল।

আমেৰিকা মিল দেশৰ টালাহাচি নগৰত ২৩ অক্টোবৰ তাৰিখে দুপৰ মান বেলাত অনেক বখ জোআৰ সবদৰ নিচিনা এটা বৰ গৰ্জন আকাগৰ পৰা সূনা গল।

ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড ১,৮৪,৪৪৪৩৪ মা-নুহ আছে; আয়ৰলণ্ডৰ ৮১,৭৫,০০০ আছে।

ডেৰা চোন জিলাত কোনো দুজন চাহাব লোকে চিকাৰ কৰিবলৈ জাঁওতে এটা বাঘ পাই আৰত নামে সিবিলাকৰ এজনৰ হাতীএ গচৰ তলে লৰি গলত হাউদা লাগি খহি পৰিল। তাতে চাহাবে গচৰ ডালত ধৰি ওলমি আছিল, আৰু গচৰ তলত বাঘে খাবলৈ খাপ দি থকাত নামিব

উঠিব নোআবিলে, পাচে লবহ বেলি ওলমি থাকিব নোঅহাত বাঘৰ মুখত পৰিল। পাচে একটুআলত তেঁওক এখা মৰা পালে, আৰু জিৰ বাখিবলৈ এজন ডক্তৰে তেঁওৰ এটা চৈল কাটি পেলালে পাচে ক্ৰমে মৃত হল।

কলিকতাত মাইকি পোআলিএ সৈতে এবাহ কলা সিয়ালক ধৰি চৰাই পহু খোআ এখন চো-জত বাখি থলে।

জেমেকা মাজুলিত বিকিত নামে এজন আফ্ৰিকান মানুহ ১৪২ বছৰ বয়সিয়া হৈ মৃত্যু হল।

মহা বজা লুই ফিলিপৰ নকচা।

Louis Philippe, Ex-king of the French.

ফ্ৰান্স দেশৰ পাৰি নগৰৰ মানুহবিলাকে বৰ ভোজ পাতি অনেক আহিবৰ নিমিত্তে উপাই কৰিলে; কিন্তু বজাই তাকে সুনি লিইতে দ্ৰোহ আচৰিৰ বুলি ভই কৰি লিইতক একে লগে ভোজ খাবলৈ বাধ্য কৰিলে। সেই নিমিত্তে ২২ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখত মানুহবোৰে গোটে খাই নগৰৰ আলি পুৰ কৰি উডঙ হল। তিন দিনলৈকে সেনাবোৰে সৈতে লিইতক দমিব নোআবিলে, গুলি দিয়াত ৩। ৪ স মান মানুহ মৰিল। পাচে ক্ৰমে সেনাবোৰে পুজাৰ ফলিয়া হৈ লিইতক মাৰিবলৈ আগা নু সুনিলে। এই কাৰনে বজা মৰাৰ ভই পাই, পৰিয়াল আৰু প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰী এ সৈতে আলচ কৰি ২৪ ফেব্ৰুৱাৰিত সিংহাসন এৰি সাগৰৰ বাটে ইংৰাজি দেশলৈ পলাই গল। ইয়াকে দেখি ৰাজ মেলু আইবিলাকে লোক সকলে সৈতে আলচ কৰি আৰু বজা নো লোআকৈ স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকিম বুলি দেশ পতা ধিৰ কৰিলে। পাচে মন্ত্ৰীৰ বাবে সৈতে দুপাৰ লেমার্শিন, আৰাগো, এই তিনি জনক আদি কৰি কোনো কোনো লোকক দেশ চলাবলৈ বিসয় পাতি ধলে।

ইতালি আদি কৰি তাৰ ওচৰৰ দেশত পুজা-বিলাকে অধিকাৰৰ অহিতে কন্দল লগাই দ্ৰোহ আচৰিচে। তাতে চায়ে চায়ে বন পাতি কেতবাব মানুহ মৰিল। পালেৰ্মো নগৰত তিন দিন বম গোলাৰে গুলিয়ালে, তাতে তিনি কুৰি কুৰক-চোআ মৰিল। মেচিনা নগৰৰ কৌঠৰ পৰা পুজাক গুলিয়ালে, কিন্তু পুজাই ৰাজ সেনাবোৰক জিনিলে।

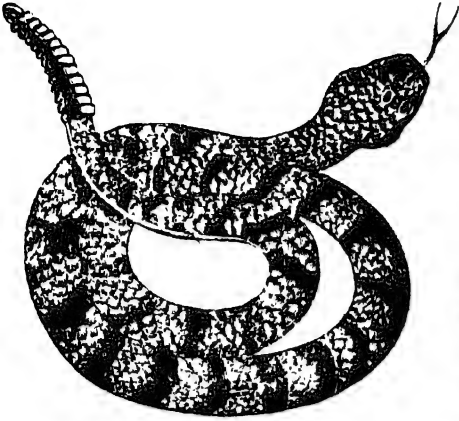
জানোআৰি ১১ তাৰিখে ইতালি দেশৰ আগষ্টা নগৰত বৰ ভুইকঁপ হোআত আটাই মানুহ ঘৰৰ পৰা ভেতিয়াই বাহিৰলৈ ওলাল। একে-বিমানৰ পাচে আকণ্ড ভুইকঁপ আহি মাটি কাটি গোটেই নগৰৰ ঘৰ তললৈ বহি সোমাল; ২৭ ঘৰ মাখোন থাকিল। পাচে সেইবিলাকো তললৈ গল; আৰু পানিৰে ওপৰ ভৰা হলত লেজু-ৰে জোখাত পক্ষাল বেঁৰঙো খাউনি নে পালে।

বানাবচ নামে এখান ভাপ জাহাজ গজা নদিত জাঁওতে ৰাজমহালৰ কিছু ভাটিত ২০ মাৰ্চৰ গধূলি বেলাত তাত থকা ঘোঁৰাৰ সুকান ঘাঁহত কোনো চাকৰে জুই নিওতে অকস্মিতে লাগি বেৰ টাটি আদি সকলোকে পুৰিলে। জুই লাগিলত জাহাজৰ কাপ্তানে তাক বাম ফাললৈ পোনালে; কিন্তু মাজত থকা চটত লাগি বামৰ পৰা ৪০০ হাতৰ আঁতৰত বল। জাজিক লোকে ভই পাই পাৰ হৈ জাঁও বুলি কোনো কোনোএ পানিত নামি তল গৈ মৰিল। পাচে গাঁৱৰ পৰা ভিজি আহি জিবোৰ মানুহ থাকিল সিবিলাকক জুলি নিলে; ঘোঁৰাবোৰ নিব নোজ্বাত পুৰি মৰিল। জাহাজ আদ খনি পুৰিলত ১১ বজাৰ সময়ত লিইতে জুই নুমাৰ পাবিলে।

বম্বাই নগৰলৈ জাজা কৰা কুক্কল্যাক নামে এজন চাহাবক কৈকোৰা বিচাই হাতত বিন্ধিলে। তাতে বিস বৰকৈ উঠাত অহিৰে হাত মেৰাই বান্ধিলে, কিন্তু ৰাজ সৰিৰ নোজ্বাত জৰি কাটি-লে; পাচে নগৰ পাই ৮ মাৰ্চত সেই বিসতে মৰিল। সেই বিচা কাটি চালত পোআলিৰে পেট ভৰা আছিল।

আমেৰিকা দেশত নেগুৰ বজোআ এবিধ গোম সাপ আছে। বচৰি বচৰি তাৰ এটা এটা ঘঁট

বাৰ্হি জাই। নুয়ক নগৰৰ ডক্তৰ উএনবাইত নামে এজন চাহাবে কোনো মিত্তিবৰ পৰা এনে সাপ থকা এটা চন্দুক পাই আপোনাৰ চিনাকি মানুহক তাক দেখাওলৈ সাপে তেঁওক খাই সেই দিনাই মাৰিলে।

ইয়াৰি দেসৰ কৰাচিম নগৰৰ জেৰ্নি নামে চাৰি কুৰি বছৰিয়া এজন পাদুৰিক এটা বলিয়া কুকুৰে কামুৰিলে। পাচে তেঁৱেই তাৰ বিসেৰে বলিয়া হৈ মৰিম বুলি জানি আপোনাৰ মণ্ডলি লোক সকলোকে গোটে খুঁজাই অনেক ধৰমৰ প্ৰেমৰ কথা কৈ গিয়ান থাকোঁতে সিবিলাকত বিদাই লৈচে। দু দিন মানৰ পাচে সেই জাঁয়ে ধৰাত বৰ দুখ পাই এদিন এৰাতি টেলেক্স পেলেক্সকৈ থাকি মিঠা হ'ল।

স্তিকান হুইতনি নামে এখান ডাপ জাহাজ ১১০ জন মানুহে সৈতে ১৮ অক্টোবৰত নুয়ক নগৰ এৰি লিবৰপুল নগৰলৈ জাঁওতে আও বাটে গৈ নৱেম্বৰ ১০ তাৰিখত আয়বলগুৰ দখিন ফলে বামত লাগি ভাগিনষ্ট হ'ল। ২১ জন মানুহ পানিত পৰি মৰিল, সিবিলাকৰ ২০ জনি ভিবোতা, ৩ জন লৰা।

ফতিবোমান নামেৰে এখান আৰব জাহাজ পণ্ডিচৰি নগৰৰ ওচৰে জাঁওতে ডুমুৰ দৰে পানি সোমাবলৈ ধৰাত তাৰ কাপ্তান চাহাবে নগৰলৈ পোনাই গৈ জাহাজৰ কি হৈছে বিচাৰ কৰালে। পাচে চালত কাঠ পচি পানি সোমো-আ জানি, কাপ্তানে জাবলৈ নিষেধ কৰি বামত উঠি ব'ল। কিন্তু আৰব মানুহে তাৰ কথা নু সূনি

আমি অকলেই জাম বুলি জাহাজ মেলি গলত কিছু দিনৰ পাচে নুনিলে, সকলো তল গ'ল।

ইফ্ৰা নগৰৰ পৰা জেনবল ওদ নামে এখান জাহাজত খেহৰ ২১ জন কইদি লোক চৰাই ইথ বম্বাই নগৰলৈ জাঁওতে ৩ জানো আৰ্হিত কইদি আটাইবোৰে উঠি জাহাজৰ অপিকাৰবিলাকক মাৰিলে; কিন্তু তলৰ খোঁটালিত থকা কেতবিলাক ইফ্ৰাজি জাতি লোকক জিয়াই লগত লৈ গ'ল। একুৰি দিন বাট নি চিনাকি জাহাজ চলি গলত এখান মাজুলিৰ ওচৰ লাগি ব'ল। তাতে লিইন্তৰ কোনোবোৰে জাতি লোকে সৈতে সৰু নাৱত উঠি বামলৈ গৈ বখ্যা পৰিল; কিন্তু সেই নাও বাম নৌ পাওতে জাহাজতল গৈ তাত থকা আটাইবিলাক মৰিল।

আমেৰিকা দেসৰ বয়ালতন নামে বমন্ত পুদে-সৰ এখান গাঁৱত ক্ৰমচ চাফৰ্দ নামেৰে ১০ বছৰিয়া এটা বৰ বিদ্যাবন্ত লৰা আছে। ফলি নো-হোআকৈ মনেৰে আটাই সঁক গনিব পাৰে। তাৰ কথা সুনি দুজন গননাৰ পণ্ডিত গৈ অনেক অনেক কথা সোধ পোচ কৰাত সি অতি আচৰিত ৰূপে উত্তৰ দিলে। সেসত এই পুস্তকৰিলে, ৩৬৫৩৬৫ ৩৬৫৩৬৫ ৩৬৫৩৬৫ এই অঙ্ক ৩৬৫৩৬৫ ৩৬৫৩৬৫ ৩৬৫৩৬৫ ইয়াৰে পুৰিলে কিমান হ'ই? তাতে সেই লৰা জাঁপ মাৰি উঠি ঘৰৰ ভিতৰত এখন্তক মান লৰি ফুৰি মুৰত ডুকু-আই মনতে গননা কৰি কলে, এই দুই অঙ্ক পুৰিলে এই ফল হ'ব, ১৩৩৪২১৮৫০২০৮৫৬৬-৯২৫০১৬৬৫৮২২২৪১৫৮৩২২৫। পাচে পণ্ডিতে আপুনি ফলিৰে গননা কৰি তাকে ঠিক হোআ দেখি বৰ বিস্ময় মানিলে, আৰু সি কি ৰূপে এনে গননা কৰে তাক কেৱে নে জানে।

বিভিচাৰ বিসয়ক।

Against Adultery and Fornication.

এই দেশৰ লোক সকলৰ ভিতৰত পূৰ্বতকৈও এতিয়া এই অকৰমৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বৰ্হা হোৱাত পা-
পৰ ভালেমান বৃদ্ধি হৈছে, আৰু অনেকে এই
দুষ্কৰমৰ পৰা জি সকল অপকাৰ আৰু পাপ হই
তাক ভাল ৰূপে নে জানে; বিদেশতঃ জি সকল
মানুহে এই অকৰমত সোমাবৰ আগত্মক কৰে সি
বিলাকক পৰাশ্ৰু কৰিবৰ নিমিত্তে সিবিলাকলৈ
একো ভৎসনা প্ৰকাশ আজিলৈকে হোৱা নাই,
এতেকে বিভিচাৰ বিসয়ক কেই পাঁচিমান আমি
ভুলত লেখিলোঁ। আমি ভাবসা কৰোঁ যে আমাৰ
উপদেশ মন দি পৰ্হি জিবিলাকে বিভিচাৰত
পূৰ্বৰ্ত্তে সিবিলাকে তাক এৰিব।

পূৰ্ব কালত য়োচেফ নামে এজন ডেকা মানুহে
বিভিচাৰ বিসয়ত জি কৰিছিল তাৰ বিবৰন কৈও
সুন। তেওঁৰ সকল ভায়েকতকৈ বাপেকে তেওঁক
বৰ্হাকৈ মৰম কৰাত ভায়েকহঁতে হিংসা কৰি
এক সময়ত চল পাই কোনো কোনো বিদেশি
মুদৈত তেওঁক বেচিলে। পাচে সেই মুদৈয়ে
তেওঁক মিচৰ দেশত সেনাপতি এজনৰ তত গো-
লামকৈ বিকাত তেওঁ অতি মন দি বন কৰাত সে-
নাপতিৰ বেখা লাগি সেসত তেওঁক যবৰ গৰাকি
পাতিলে। য়োচেফ ৰূপৰন্ত আছিল হেতুকে সেই
সেনাপতিৰ ঘৈনিয়েকে অতি কামাৰুৰ হৈ এদিন
তায়ৈ সৈতে একে সজাত মূৰলৈ তেওঁক অনেক
কাকুতি কৰিলে, কিন্তু তেওঁ ধৰমলৈ ভই কৰি
সেই পাপ কৰম ন কৰি এক মুহূৰ্ত্তক কালো
ভাইৰ কথাত মান্তি ন হ'ল। তাতে তেওঁ কাম জই
কৰি ভালেমান বন জিকা সেনাপতি সকলতকৈও
বৰ্হা জসল্যা পালে। তেওঁৰ এই কৰম সকলো
দেশৰ ডেকা মানুহৰ প্ৰতি এটা উপমাৰ ঠাই হৈ-
চে আৰু তাৰে এই জনা জাই যে ধৰমৰ বাটে
খাকিলে ইহুৱৰ সহায়ৰে অপ্ৰয়াসে পাপ জই
কৰিব পাৰি।

এতেকে সকলো ডেকা মানুহেই য়োচেফৰ দৰে
এই পাপ কৰমত নিৰ্দোলে থকা হলে আনন্দৰ
কথা ন হ'লহেঁতেন নে? হাই হাই কি ধনৱন্ত
কি হুথিৱা কি পণ্ডিত কি মুৰ্খ কি ডেকা কি বুৰা

এই পাপৰ পৰা জীভৰ প্ৰাই অনেকে ন হই,
আৰু আটায়ে এই পাপক লম্বু বুলি-ভাত প্ৰতিভ
হই। কিন্তু এনে লোক সকলে আপোনাৰেহে
সৰ্বনাশ কৰে কিয়নো বিভিচাৰ জি এক মহা
পাপ তাৰ পৰা মানুহৰ অনেক অপকাৰ হই
আৰু ইহুৱৰ মনতো তাৰে পৰা আমি ঘৃণা হ'ও।
এতেকে তাৰ পৰা বিমুখ হোৱা এক অতি আৱ-
শ্যক কৰম হেতুকে ভলত কিছুমান তাৰ কথা
লেখোঁ।

প্ৰথমতে বিভিচাৰ ক্ৰিয়াৰ পৰা মানুহৰ ইহ-
কালতো ভালেমান দন্য আৰু অসুখ হই তাৰে
কেইটিমান প্ৰমাণ দিওঁ।

১। সেই পাপে মনক নষ্টহে কৰে। জিবি-
লাকে ভাত বত হই সিহঁতে বিদ্যা আৰু ধৰমৰ
পৰা জি সকল সুখ হই তাক ভোগ কৰিব নো-
আৰে। দেখা এই দেশত কত ভালেমান মানুহৰ
লৰাই লল্লট হৈ নিলাজৰ নিচিনা কেডেক অজুগুত
কথা কৰিব লাগিচে। জি বিদ্যাৱন্ত আৰু গিয়ানি
তাক লল্লট সকলৰ মাজত কেতিয়াও নো পোৱা,
কিয়নো সিহঁতে আলাহ কৰি অকল কুমন্ত্ৰনাতে
দিন খেদাই আৰু অকৰমেৰে সিহঁতৰ অভিলাস
সিদ্ধি কৰি ফুৰে। এই দৰে সিহঁতে সৰপা আৰু
কামাৰুৰ হৈ জি ডেকা কালত গিয়ান আজিৰ
লাগে তাক মিচা কথাত বিয়ই কৰি অগিয়ান
আৰু অসভ্য হৈ অৱসেসত মানুহৰ কৰ্ত্তব্য কৰম
সকল কৰিব নোঅৰা হই।

২। বিভিচাৰ কৰমৰ পৰা সৰিল মুহূৰ্ত্তা নষ্ট
কৰে। মুঠা তিবোতাই সৈতে সঙ্গ কৰিলে
জি সৰিলৰে বোগ হই তাক আটায়ে জানে, আৰু
সেই অকৰমৰ পৰা লোকক ওভোভাবলৈ ইহুৱে
সেই বোগ প্ৰজিচে। কিন্তু হাই হাই কত হেজাৰ
হেজাৰ মানুহে জানি সুনিও এই ভই নে মানি
সেই মৰিয়াত পৰি অলপ বয়সতে মৰি জাই, আৰু
কিমান মানুহে নিৰ্বলি আৰু ৰুগিয়া হৈ অকৰমৰ
ফল ভোগ কৰে। ইয়াত বাজে বাপেকে সেই
অকৰম কৰাৰ নিমিত্তে তাৰ অনাৰ্য্য সন্তানবি-
লাক ন মৰে মানলৈকে নিৰ্বলি হই।

৩। এই কুৰমৰ দোআৰাই ধন খাই হৈ মা-
বুহ দৰিদ্ৰ হই, কিয়নো ধন নে ভাঙিলে লল্লটই-

তৰ কুঅভিলাস সিধি কৰিব নোআৰে; দেখা দুৰ্ভাগা বেসা। তিবোতাবিলাকে ধন নে পালে পুৰসে সৈতে প্ৰায়েই আলাপ ন কৰে, আৰু সি-ইতৰ ঘৰতে কত মানুহৰ ধন আৰু অলঙ্কাৰ হে-বাই। তাত বাজে কত ধনবন্ত মানুহে বিভিচাৰ ক্ৰিয়াতে নিজে আৰু বাপেক ককাকে অৰ্জা সৰ্বস্ব ভান্ধি সেনত নিচেই দুখিয়া হই। আৰু অনেক লোকে জি সকল ধন সুমকৈ আৰ্জ্য তাক লৰা তিবোতা প্ৰতিপাল কৰাত নে ভান্ধি এই কুকৰমত ভগন কৰি সিহঁতক জাভনা দিএ। অনেকৰো এই পাপতে ধাৰ লাগি সেনত বন্দিমানেইহে গতি হই। হাই হাই এই পাপত জিমান ধন নষ্ট হই আন কোনো পাপতে জিমান ন হই।

৪। এই পাপৰ দোআৰাই গ্ৰিহস্থৰ মজল গুচি নানা উত্পাত হই। অৰ্থাত্‌ কোনো লোক পৰ-ব্ৰিত্ত আসক্ত হলে তাৰ ব্ৰত্বিয়ে বেজাৰ পাই তাক আগৰ দৰে মৰম কৰিবলৈ এৰি আদৰ সে-ৱা ন কৰে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা এনে ভিবো-তাই স্বামিৰ দোশ দেখি আপুনিও সন্তিত্ব এৰি কুবাট লই। জি লোকে এনে কুবেৰহাৰ কৰে তাৰ সন্তানহঁতে বাপেক মাকক অসজ দেখি সি-ইতক সত্কাৰ ন কৰি সিহঁতৰ দ্বিষ্টাভাৱে লই। এতেকে এনে ঘৰত মান, কুসল, সুখ আৰু ধৰম কোনো ৰূপেই নে থাকে।

৫। লম্বট পুৰস সকলৰ পৰা অনেক লৰা আৰু তিবোতাৰ দুৰ্দাসা হৈছে। দেখা বৰ বৰ নগৰত জত সবহ বেসা ভত নিচ মানুহো সবহ, কিয়নো পুৰসবিলাক জিভেক্সিয় হোআ হলে এনে পাপিষ্ঠা তিবোতা নে থাকিলেহেঁতেন। কো-নো কোনো তিবোতা আপোন ইচাবে এনে কুবে-ৰহাৰ কৰেহই, কিন্তু প্ৰায়েই পুৰসৰ দুষ্টামিত-হে সন্তিত্ব এৰি মাক বাপেকে ধেমিলে অৱসেনত বেসা হই, আৰু আন একো উপাই নে পাই পাপ লাগৰত ভল গৈ একে বেলিএ সকলো সদগুনকে এৰে, পাচে সেই অকৰমেৰে আয়ুস খাই কৰি অলপ কালতে মৰে। যদি কেৱে কেৱে সবহ দিন জিৱাই থাকে তেও সিহঁতে সজ সন্তৰ পৰা জাভৰ হৈ আন আন অলপ বয়সিয়াল তিবোতাক দেই কৰমলৈ নিএ। আৰু কি লেখিম? উপপ-

তিৰ পৰা ওপজা জাৰজ সন্তানৰ কি দুৰ্দাসা তাক লম্বট সকলে বিবেচনা কৰি চাওক, সিহঁতৰ ভা-লেমানৰ অপসিদ্ধ্য হই আৰু জিলেও আটাইয়ে মনত স্থিনা হৈ থাকে।

৬। বিভিচাৰাদি কৰমৰ পৰা আন অনেক অকৰমো হই। কেৱে কেৱে কামাকুৰ হৈ সিহঁতৰ কুঅভিলাস সিধি কৰিবলৈ আন একো উপাই নে পাই চোব হই, আৰু লৰাইতে মাক বাপেকৰ আৰু দাসহঁতে গ্ৰিহস্থৰ ধন চুৰ কৰি থাকে। কেতবোৰে বা আপোনাৰ দোশ গুপ্ত কৰি বাধি-বলৈ গৰ্ভাৱতিৰ গৰ্ভপুৰ কৰি কতক তিবোতাৰ বধ লৈ মৰা পাপ কৰে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা এজনি তিবোতাক দুটা তিনটা মানুহ আসক্ত হলে সিহঁতৰ মাকত হিংসা হৈ এটাক আনে বধ কৰি পিচে বজা ঘৰৰ পৰা প্ৰান দণ্ড হই। হাই হাই অলপ সৰিলৰ মুখৰ নিমিতে কিমান মানুহৰ দুৰ্দাস প্ৰান নষ্ট হই। ইয়াৰে পৰা জনা জাই যে পৰম্বাৰিক মানুহ জগতৰ মলি মাথোন আৰু এই নিমিতে সিহঁতে সকলো ধাৰ্মিক মানুহৰ আগত স্থিনা হই।

হে পাঠক সকল, বিভিচাৰ কৰমৰ পৰা মানু-হৰ ইহকালতে জি দুখ আৰু বিপদ হই তাৰ কথা আমি লেখিলো। লম্বট সকলৰ অকল সেই সকল দুখ আৰু আপদ হৈ থকা হলে সিহঁতলৈ সি চিলা আৰু নিচেই সামান্য দুখ হলেহেঁতেন, কিন্তু অকল সেই মানতে সিহঁতৰ দুখৰ ওৰ ন পৰে, কিয়নো সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জি ধৰ্মমই ইহুৰ তেঁও লম্বট সকলক স্থিনা কৰি সিহঁতক অনন্ত কাললৈকে প্ৰদলিত অধিমই নৰক কুণ্ডত অৱলো-পেলাব। মানুহ সকলক এই পাপত লোমোআৰ পৰা বাধিবলৈ লাভৱন্তো কৈচে। জখা “হে পুজ মোৰ বিদ্যাৰ বাক্য মন দি সূনা, আৰু মোৰ বুধিৰ বাক্যত কান দিয়া, কিয়নো বিভিচাৰিনি তিবো-তাৰ মুখৰ পৰা মৌ ওলাই আৰু তাই তেলত-কৈও স্নিগ্ধ বাক্য কই, কিন্তু তাইৰ অভিপ্ৰাই নাগমানাৰ নিচিনা ভিত্তা আৰু দুই কালে ধাৰ থকা দাৰ নিচিনা ভিত্তা। তাইৰ ভবি মুকুললৈ জাই আৰু তাইৰ ভবিৰ খোজে পাভাললৈ নিএ” কোনো মানুহে জনা জুইক কোলাত বাধিলে

ভাব কাপবত নু পুৰিব নে? আৰু আত্মচাত্ত ভবি
দিলে ভাব ভুলুৱা নু পুৰিব নে? সুতৰা পৰত্ৰি
গামিৰে। সেই দুৰ্ঘনা হৈ নি গুণনিয় ন হৈ নে
থাকে। জি পৰত্ৰি গমন কৰে সি নিচেই হিন
বুধি আৰু সি আপুনি আপোনাৰ প্ৰান নাস কৰে,
কিয়নো বেয়া জি পৰত্ৰি তাই দুৰ্ঘনা মানুহৰ প্ৰা-
নক মাৰিবলৈ বিয়াধৰ নিচিনাকৈ বিচাৰিকুৰে;
আৰু তাই বান্ধা চলেবে ডেকা, মানুহক ভুলাই
তাইৰ ভক্তি বাক্যেৰে তাক কুৰাটে নিয়ৈ। তাতে
বলিক জি কপে সালত সুমাই বা লো পিন্ধোআ
দুৰাআ জি কপে সালনৰ ঠাইলৈ আই নাইবা
চৰাই জেনেকৈ ফাঁদলৈ উৰি গৈ কীৰে ভাব কলি
আ নি বিহুত মানৈ সেই ফাঁদ তাক মাৰিবলৈ
পাতিচে বুলি নে জানে সেই দৰে মুৰ্খেও বেয়াৰ-
পাচে পাচে গৈ প্ৰান নষ্ট কৰে।

এডেকে হে পুত্ৰ মোৰ বাক্য সুন্য, বিভিচাৰি-
নিৰ ওচৰৰ পৰা নিলগলৈ জোআ, তাইৰ ঘৰৰ
দুআৰৰ পোনে মুখ ন কৰিবা, পাচে জামো ভো-
মাৰ সন্তান পৰব হাতত সমৰ্পনা কৰা আৰু ক্ৰুৰ
লোকৰ অৰ্থে ভোমাৰ প্ৰান নাস হই। তাতে
অৱসান কালত সৰিলৰ মঙ্গল হই হৈ দুমি হাহা-
কাৰ মাখোন কৰিবা, আৰু সেই কালত হাই হাই
মই সন্তপৰামসন্ত কিয় বেজাৰ হৈছিলোঁ আৰু
অনুজোগ বাক্যত বা কিয় বিকুতি হৈছিলোঁ এনে
জেন বো বোলা।

হে লম্বট সকল এইবোৰ কথা বিবেচনা কৰি
সেই পাপ বিসৰত্ৰ নি চিহ্নি নে থাকি সময়ে ধা-
তৌতেই কুৰাট এৰি পাপ খেমালৈ ইহুৰ প্ৰতি
পালটা, যদি এই পাপতে বুৰি থাকা তেন্তে
সেনত ভোমোলোকৰ সৰ্বনাস হব। আৰু এই
পাপত বিলিষ্ট অলপ বয়সিয়াল ডেকা মানুহৰ
প্ৰতি কঁও সুন্য, ভোমোলোকে সাত্ৰধান হৈ কাল
জাপন কৰা, কিয়নো আন মানুহৰ নিচিনা ভো-
মোলোকেও এটা কুৰুভাৱ আছে, আৰু ভুলাত
জুইৰ কিবিদটি পৰিলে জি দৰে জলি উঠে তে-
নেকৈ ভোমোলোকৰ চাৰিও কালে থকা অসজ
লোকৰ বুধি আৰু দুষ্টিত লৈ ততালিকে ভো-
মোলোকৰ মনত কুমতিলাস হৈ সেই অকহমত
প্ৰব্ৰিত হব পাৰা, এডেকে কেতিয়াবা এই দৰে

কুমতি হলে সেই মতি নিম্নে দমিবলৈ জন্তন কৰি-
বা। কোনো সময়ত সেই ধাৰ্মিক যোচেফৰ নিচিনা
আপদত পৰিলে ঠেও জেনেকৈ পাপ ভয়ত অক-
বমন কৰিলে ভোমোলোকেও দুষ্টি ভিৰোভাই
আহুত কৰিলে তাইৰ কথাত মাত্তি ন হবা।
কিন্তু ইহুৰে সেই পাপ কৰিবলৈ জে হাক দিচে
আৰু তাক কৰি ঠেওৰ আগত জে কেৱে মাৰিব
নোআৰি উচিত দণ্ড পাৰ ইয়াকে মনত ৰাখি
সদা কালে সাত্ৰধানৰে আপোনাৰ ৰখা কৰি-
বা। আৰু কঁও সুন্য ভোমোলোকে লম্বট মানুহে
সৈতে কেতিয়াও কথা ৰাজা ন হবা আৰু কাম
বহোঁআ কৰিভা অৰ্থাত সুনিৰ ন লগা গিত ইভ্যা-
দি নু সুনিৰা আৰু ভোমোলোকক সকলো ঠাইতে
সদা কালে নিৰ্দোশকৈ ৰাখিবলৈ নিতৌ ইহুৰত
প্ৰাৰ্থনা কৰিবা। এই দৰে সাত্ৰধান নে থাকিলে
আৰু প্ৰাৰ্থনা ন কৰিলে ভোমোলোকে নিৰ্দোশ হৈ
থাকিব নোআৰা, কোনো সময়ত পাপত পৰিব
পাৰে।

ভোমোলোকে আৰু গমি চোআ, বিভিচাৰ কৰম
ন কৰিবলৈ ইহুৰে মানুহ সকলক বিবাহ কৰিবৰ
অনুমতি দিচে। এডেকে পুৰস ডেকা হলে উপ-
যুক্ত বয়সিয়াল আৰু সজ গুনেৰে কোনো ভি-
ৰোভাক বিয়া কৰাই দূয়ো মিল প্ৰতিয়ে একে
লগে থকা ভাল। আৰু যদি কোনো কাৰ্ত্ত ভা-
লেমান দিনলৈকে প্ৰবাসত থাকিব লগা হই তেন্তে
লগত ভাৰ্জাক নি থকা ভাল। কিন্তু ইহুৰক সে-
ৱা কৰিবলৈ নে পাহৰিবা; কিয়নো লোনে জে-
নেকৈ মঙ্গল পঢ়িব নি দি ভালৈ ৰাখে তেনেকৈ
ধৰমেও মানুহক পাপৰ পৰা ৰখা কৰে।

এই অলম দেশ বিভিচাৰ বিসৰত্ৰ জি দুৱৰুতাত
আচে তাক গুনি চালে দেশৰ হিত চিন্তোভা কাৰ
মনত লোকৰ উত্তৰ ন হব? আদিত্তে দেখা দেশৰ
ভাল আৰু বিলিষ্ট লোকৰ লতান সকলৰ ভিত্তৰ
কতকে পূৰ্ব পুৰস সকলৰ হিতি এৰি সেই পা-
পক নিচেই লজ গিয়ান কৰি তাতে প্ৰবৰ্ত্তিচে,
কেৱে বা উপযুক্ত একো কৰমন কৰি তাতে কাল
নিয়াইচে, নগৰবোৰতো এতিয়া অনেক দুষ্টি
জি এ বেয়া বেয়া কৰি প্ৰবৰ্ত্তিচে, আৰু আ-
টাইতকৈ বৰা অসন্তোষৰ কথা এই জে এই দেশ

সৰ সামান্য লোক সকলৰ ভিৰোভা ঘিৰ নো
হোআ হৈচে, সিহঁতৰ ভিতৰত বিবাহ নামেই
লোপ হবৰ নিচিনা আৰু ইচা অনুসাৰে স্বামি
ভাৰ্জা ভিয়াগ কৰে। হাই হাই! বিবাহ আৰু
পতিবৃত্তা ভাৰ্জাৰ পৰা মানুহৰ ইহকালত জি
সকল সুখ হই এই কুৰিতিৰ দোআৰাই সি সমূলে
নষ্ট হই, স্বামি পৰম প্ৰেমৰ পাত্ৰ জি ভাৰ্জা
ভাৰে বঞ্চিত হলে কিমান লোক পাই তাক আ-
টীয়ে জানে, এতেকে জি দেশত এনে কুৰিতি
চলে তাত সুখ সন্তি কত আছে?

এই ঠাইতে কেরে সুখৰ পাৰে জে আমি দো-
সৰ কথা কৈ তাক গুচাবৰ কি উপাই দিলোঁ।
ইে অসম দেশ নিবাসি মিত্ৰ সকল, এই দেশ
নিবাসনৰ উপাই ভোমোলকৰ হাততে আছে।
আদিতে জানিবা জে বিয়াদিব দোআৰাই গিয়ান
আজিলে কিবয়ম অসজ কিসজ তাক জানি সুত-
ৰা অকৰম কৰিবলৈ মন গলে গিয়ানেই অজুসৰ
নিচিনা হৈ সেই কুমতিক টানি ৰাখে। এতেকে
সকলো পিত্ৰি মাত্ৰিএ সিবিলাকৰ সন্তানক গি-
য়ান সিকাওক, তেনে হলে বিভিচাৰাদি কৰমৰ
প্ৰাৰ্থুৱাৰ ভালেমান টুটিব। কিন্তু অসমিয়া
লোক সকলে সিবিলাকৰ কন্যা সন্তানক একো
গিয়ান নি সিকাই, লৰাৰ মনে গিয়ান লবৰ জি
ৰূপে জোগ্য চোআলিৰ মনোভুল্য ৰূপে জোগ্য
এতেকে উভয়কে গিয়ান দিলে বিসেস উপকাৰ
দৰ্শিব। আৰু এক ঘাই উপাই এই সন্তানক সৰ-
বে পৰা অসজ আৰু বিভিচাৰ ক্ৰিয়াৰ নাম লব-
কে ঘিৰ নে লাগে আৰু সিহঁতৰ আগত পিত্ৰি
মাত্ৰিয়ে সজ দ্ৰিষ্টান্ত নে দেখুআলে সিহঁতে কুৰাট
লব বুলি জানিব লাগে, এই দৰে উঠি অহা সৰ-
লেই জদি সুৰাট ললে পিচে দেসেই সজ হব।
পূৰ্বে বিভিচাৰ ক্ৰিয়া মাত্ৰেই ঘিন্য হোআত
তাত খোজ দিলেই তাক জাত্যন্তৰ কৰি নানা
দৰে লাজ দিছিল হেজুকে জাব খৰম আৰু পৰকা-
লৈল ভই নাচিল সিও মানুহৰ আগত ঘিন্য হম
বুলি সেই অকৰম কৰিবলৈ কিছু সজা কৰিছিল
কিন্তু ইমানিক সেই বিতি আটীয়ে দ্ৰিষ্টকৈ না-
চবাত কি ইহকাল কি পৰকাল একোলেকে ভই
গুচি ইচাবেই চলা হল। এই নিমিত্তে পূৰ্বৰ বিতি

আৰু ওপৰত লিখা উপাই দুইকো লোআ
ভাল।

জি হেজুক অসজ লোক সৰহ এতেকেহে বে-
য়াৰো ব্ৰিধি; কিন্তু অনেকৰে গিয়ান হলে সি-
বিলাকে ঘিন্য কৰি বেয়াক উদ্ভাস নি দিলে
সিহঁত অৱসো টুটিব। ইয়াত ৰাজে আৰু এক
উপাই এই, জি জি ঠাইত দেখা দেখিকৈ বেয়া
বেৰসাই কৰিচে তাব সকলোকে সমূলোভ্ৰপাটন
কৰিবলৈ দেশৰ সকলো ভাল লোক গোটে খাই
পুৰণাৰ্থ কৰক আৰু দেশৰ অধিপতি সকলে
বেয়া খেদিবলৈ জনাওক, সুতৰা বেয়াই জদি
ঠাই নো পোআ হল তেন্তে অকৰমে ভালমান
টুটিব, কিয়নো গ্ৰিহস্বৰ যবত ধন দেখিলেহে চুৰ
কৰে, তেনেকৈ অকৰমৰ উপাই দেখিলেহে অক-
ৰম কৰিব।

কিন্তু সামান্য সকলৰ জি দুৱাৰহা হৈচে তাব
ঘাই হেজু এই; সান্ত্ৰত ভিৰি পুৰস একত্ৰে থাকি
কেরে কাকো ভিয়াগ কৰিব নোআৰিবলৈ বিবা-
হৰ মিৰস্ত কৰিচে, সেই নিয়ম এৰি বিবাহ ন
কৰাকৈ জি ভিৰোভা ৰাখে সি বৰ অজুগুত, আৰু
এই দৰে ভিৰি পুৰস খৰমৰ জৰিবে বন্ধা ন থকাত
একে আনক অপ্ৰয়াসে এৰে অন্যক সেই হেজুকে
দেশৰ অধিপতি সকলেও ভিৰি পুৰসৰ সম্বন্ধ দ্ৰিষ্ট-
কৈ ৰাখিব নোআৰা হল। এতেকে সকলোএ আ-
পোনাৰ বিতি অনুসাৰে বিবাহ ন কৰাকৈ কে-
ভিয়াও ভিৰোভা ৰানিব, আৰু দেশৰ সকলো বৰ
লোকে সিবিলাকৰ কথা লোআ সামান্য লোকক
বিবাহ কৰিবলৈ সদাই লোআব।

ভিৰোভাবিলাকে জে কেতিয়াবা কেতিয়াবা
স্বামি এৰি পলাই পত্যাঙ্কৰ ভঞ্জে সিও এক মহা
সোকৰ কথা। ইয়াৰ হেজু এটা এই, দেখা কি
ভাল কি বেয়া সকলোৰে ভিতৰত অনেকে ভিৰি
পুৰস জি ভাৰে থাকিব লাগে তাক নে জানি
ভিৰোভাই সৈতে নন্দ কৰি কেরে কেরে অনেক
কুবেৰহাৰ কৰি ভালমান জাতনা দিএ আৰু জি
সুখৰ নিমিত্তে বিবাহ কৰাই সেই সুখৰ পৰা
বঞ্চিত হৈ ইহবৰ অভিপ্ৰায়ৰ বিপথিত কৰে।
কিয়নো স্বামি ভাৰ্জাৰ ভিতৰত এনে কুবেৰহাৰ
হলে ভাৰ্জাই স্বামি ভিয়াগ কৰা অসম্ভব ন হই।

এই সকল কথা গুনি চাই হে লোক সকল ভাৰ্য্য।
বে সদাই মিলে প্ৰতিএ থাকিব।

এই অসম দেশৰ অনেক ঠাইত বচৰি বিহুত
জি সকল বিভিন্ন ক্ৰিয়া কৰে তাক সকলে জা-
নে। এই কুৰিতি আন কোনো দেশত নাই আক
নি অসমৰ এক মহা কলঙ্ক হৈছে। হাই হাই!
লোকৰ কি ধৰম গিয়ান নিচেই গুচিল? সদ্য লোক
সকলে কি এই কুচিতি কথাত একে বেলিএ চকু
মুদিলে? বিহুৰ অকৰমৰ কথাত কাৰ চিত্তে বিসম
নে পাব? হে দেশৰ লোক সকল ভোমো-
লাকে এই কুৰম একে বেলিএ গুচাবৰ পুৰসাদ
কৰা অৱলো পাৰিবা। হে অসম দেশি লোক
সকল, ভালমান পলম হল, ঠাট্টা, আট্টায়ে
গোট খাই ওপৰত লিখা সুৰিতি লৈ কুৰিতি-
বোৰ এৰা আপুনি ইহকাল পৰকাল উত্তৰতে
ভোমোলোকৰ মজল হব।

আ.

বিহুৰ দেশত জাত কৰোঁতে উইল্চন নামে
এজন পাহুৰি চাহাবে যাকোবৰ নাম পাই বৰ
দ দেখি লেজুৰে সৈতে জুখি ৫০ পঞ্চাশ হাত
পালে।

Almanac for May, 1888.

মেই মাহৰ গণিকা।

খ্ৰিঃ অব ১৮৮৮। বিদ্বৎ ১৭৭০।

	দৈ	বহান	সুৰোমি	সুৰাত	চম্ভা	চম্ভোমি
সোম	১	২০	৪১২৬	৪১২৮	২৮	৪১২২
মঙ্গল	২	২১	৪১২৬	৪১২৯	২৯	চম্ভা
বুধ	৩	২২	৪১২৬	৪১২৯	০	৭১০
ব্ৰিহস্পতি	৪	২৩	৪১২৬	৪১৩০	১	৪১৩৬
শুক্ৰ	৫	২৪	৪১২৬	৪১৩০	২	৯১২০
শনি	৬	২৫	৪১২২	৪১৩১	৩	১০১২১
সোম	৭	২৬	৪১২১	৪১৩১	৪	১১১২৫
মঙ্গল	৮	২৭	৪১২০	৪১৩২	৫	পূজা
বুধ	৯	২৮	৪১২০	৪১৩৩	৬	০১৩
ব্ৰিহস্পতি	১০	২৯	৪১১৯	৪১৩৩	৭	০১৪৮
শুক্ৰ	১১	৩০	৪১১৮	৪১৩৪	৮	১১২৭
শনি	১২	৩১	৪১১৮	৪১৩৪	৯	২১৪
সোম	১৩	১	৪১১৭	৪১৩৫	১০	২১৩৮
মঙ্গল	১৪	২	৪১১৭	৪১৩৫	১১	৩১১৪
বুধ	১৫	৩	৪১১৬	৪১৩৬	১২	৩১৪২
ব্ৰিহস্পতি	১৬	৪	৪১১৬	৪১৩৬	১৩	৪১২৬
শুক্ৰ	১৭	৫	৪১১৫	৪১৩৭	১৪	৫১৮
শনি	১৮	৬	৪১১৫	৪১৩৭	১৫	৬১০
সোম	১৯	৭	৪১১৪	৪১৩৮	১৬	৮১৪৮
মঙ্গল	২০	৮	৪১১৪	৪১৩৯	১৭	৯১৪৮
বুধ	২১	৯	৪১১৩	৪১৪০	১৮	১০৩৯
ব্ৰিহস্পতি	২২	১০	৪১১৩	৪১৪০	১৯	১০১২৭
শুক্ৰ	২৩	১১	৪১১৩	৪১৪১	২০	১১১২২
শনি	২৪	১২	৪১১২	৪১৪১	২১	১১১৫৬
সোম	২৫	১৩	৪১১২	৪১৪২	২২	পূজা
মঙ্গল	২৬	১৪	৪১১১	৪১৪২	২৩	০১০৭
বুধ	২৭	১৫	৪১১০	৪১৪৩	২৪	১১২০
ব্ৰিহস্পতি	২৮	১৬	৪১১০	৪১৪৩	২৫	২১২
শুক্ৰ	২৯	১৭	৪১০৯	৪১৪৪	২৬	২১৪৭
শনি	৩০	১৮	৪১০৯	৪১৪৪	২৭	৩১৩৩
সোম	৩১	১৯	৪১০৮	৪১৪৫	২৮	৪১৩৪

৩ দিনৰ ভাটি ১। ৩২ বজাত আমাবাস্য।

১৮ দিনৰ ভাটি ১ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোখা ।

মো° সিবসাগৰ, মেই, ১৮৪৮ খ্ৰিঃ সঁক ।

সম্বৎ ৫১

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1848.

No. 5

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence

কলিকতা নগৰত ১১ বছৰৰ ডিডবল্ড ফাঁচি দিয়া চতি তোলা বাই, কিন্তু এতিয়াহে জুলি ২৪ এপ্ৰিল তাৰিখত কষ্টম নামে জি এজন দুষ্টে আপোনাৰ সাহায্যক দুই লবাই সৈতে বধ কৰিলে, তাক অনেক মানুহে দেখাতে ফাঁচি দিলে ।

২১ এপ্ৰিলত কলিকতাৰ এজনি তিবোতাই মানুহক বধ কৰা হৈছে । সেই দিনাই এজন পৰ্তুগিজ মানুহেও আন এটাক খুচিলত সি আপোন ঘাতি হবলৈ ধৰিছিল, কিন্তু যা মাখোন লাগিল, মানুহ জিলে ।

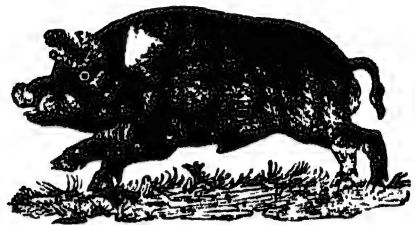
সেই নগৰত ২২ এপ্ৰিলত এটা মানুহে তিবোতাই সৈতে দন্দ কৰি আছিল । পাচ দিনা তাৰ ঘৰৰ দুআৰত তলা চাৰি দি বন্ধ কৰা দেখি ওচৰ চুৰিয়াবিলাকে মানুহ নাই কিয়া বুলি জানিলে; কিন্তু ক্ৰমে সপ্ৰসই কৰি দুআৰ ভাঙি চালত সেই তিবোতাক মাৰি পেলাই ছোআ দেখিলে; পৈএক পলাই আছিল ।

পাচ দিনা আন মতা মাইকি এহালে দন্দ লগাই পৈএকে দাবে সৈতে ঘৈনিএকক কাটিলত মৰা বুলি জানি আপোনাৰ ডিজিকো কাটিলে; পাচে লোকে তাক হস্তিটাললৈ নি দৰব খুআলে; জিএ নে মৰে সঠিক নাই ।

আৰু ২১ এপ্ৰিলৰ বাতিত কোনো পৰ্তুগিজ মানুহে গিজা ঘৰৰ পৰা উলটি জাঁওতে এন্ধাৰ নিলাত বাট হেৰুৱাই এজনি তিবোতাই কোলাত লৰা লৈ বেৰ নো ছোআ এটা বাদত পৰিল, পাচে আন মানুহ এটাও ভাত পৰিল । পানি এহাত মাখোন দ, সবহ ছোআ হলে মৰিলেহেঁতেন ।

সেই মানুহৰ মুখ আদিত ছা লাগিল; তিবোতাবে। কেতবোৰ দাঁত খুন্দা খাই সুলকি গল ।

মৌ নগৰত হেৰবৰ্ড নামে এজন কান্তান চাহাবে বৰা এটাক খেদি গুলিউআত সি মৰা বুলি জানি ডাৰ ওচৰ চালি গলতে বৰাই উঠি চাহাবৰ

হাত আৰু ভৰি বৰকৈ খুচি কামুৰিলে, তাতে প্ৰান মৰে বুলি বৰ সপ্ৰসই হৈছে ।

বালান গিগনি নামে মাজলিত বহুত জাহাজৰ ডকাইত থকা সুনি মানিল। নগৰৰ ইন্সানিয়া লোকে ভাপ জাহাজ ৩ খন, আন জাহাজ দুখন, টোপৰ নাও ১৪ খন, ৬০০ বনুআ, ৫৬ দৰ টোপে সৈতে ধৰিবলৈ পঠালে । তাতে বৰ জুখ হৈ ইন্সানিয়াই ৪৫০ জন ডকাইতক মাৰি, সিহঁতৰ ১৫০ ডেৰ ল ডকা দিয়া নাও কাৰ্হি নিলে । ইন্সানিয়াৰ হানি, মৰা ২১ জন, খুন ছোআ ৬০ তিনি কুৰি ।

লাহোৰৰ ভাটি কালে মুল্টান নগৰত আঘিউ যাক আন্দৰ্চন নামে জি দুজন কান্তান চাহাব তাতে থকা হৈছিল, সিবিলাকৰ অহিতে মানুহ উঠি জুখ কৰি দুইকো বধ কৰিলে । আৰু খাঁটিজ নামে নগৰৰ জি অধিকাৰ, তাকো কাটি এধা মৰা কৰিলে ।

জি ডাক ৭ এপ্ৰিলত লণ্ডন নগৰৰ পৰা আ-

হিল, সেয়ে মেই মাহৰ ১৪ তাৰিখত কলিকতা নগৰ পালেহি।

১৮ মাৰ্চ তাৰিখত ইংলণ্ডৰ মহা বানিব এজনি জিএক জনমিচে। এতিয়া কৌঅৰ কুঁঅৰি মুঠে চটা ইহচে।

ইংৰাজি দেশৰ দনিহু নগৰৰ ওচৰত সাগৰৰ দাঁতিত এটা স্যাক্ৰ মাচ বাসন্ত লাগি বল। পাচে মানুহে ভাৰ ওচৰলৈ গলত সি মুখ মেলি তিনি সা-ৰি ভয়ঙ্কৰ দাঁত দেখাই কাঠ আদি জি পাই আ-টাইকে কামুৰি চিহিলে। সেসত এটা মানুহে চা-চোন লৈ পাচ কালে আহি ভাৰ মুৰত বসেৰে মৰিয়াই মাৰিলে। ভাৰ দিঘল ৮-হাত, আগ মজ্জৰ পৰা বহু ভেল ওলাল।

ফ্রাঞ্চ দেশৰ মানুহবিলাকে বজাক এৰি স্বতন্ত্ৰ হোআ সুনি জৰ্মানি আদি কৰি ইউৰপৰ অনেক অনেক ৰাজ্য বৰ অধিৰ হল। জৰ্মানি প্ৰদেশ-বোৰত বজাবিলাকে আপোনাৰ পুজাৰ অতি হুৰা মুৰা সুনি দমিব নোআবাত লিইন্তত সন্মপৰ্ন হৈ জাৰ জি ইচা ভাৰ ধৰে প্ৰবৰ্ভিবলৈ আৰু কৰলৈ, আৰু চাপাখানাত ইচাৰ মতে কথা চাপি-বলৈ আগ্যা দিলে। উআইমাৰ, হাৰ্গুৰ্গ, বৰ্ডম্বুৰ্গ, কাৰ্লচ্কহ, এইবিলাক নগৰত মানুহবিলাক উঠিল, কিন্তু জুধ বগাব কৰা ন হল। সেই দেশৰ প্ৰেচ-দেন নগৰত মানুহ সমূহক গুলিয়াবলৈ অধিকাৰে আগ্যা দিলে, কিন্তু সেনাবোৰে অৱমান হৈ তাক ন কৰিলে।

অস্ত্ৰিয়া দেশৰ বিএনা ৰাজ নগৰত ১৩ মাৰ্চত ৰাজ মেল গোট খালত লোকবিলাকে চাৰিও পোনে চাপি অনেক নিবেদন কৰিলে; পাচে গধূলি বেলাত সমূহ লোক সৰহ হৈ বৰ চৰা, হিলেৰ ভঁৰাল আদি কৰি বেৰি লুট কৰিলে। পাচে মেস্তৰ্নিক নামে জি প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰিএ অনেক বচৰৰ পৰা পুজাবোৰক কঠিন মন্তেৰে সানন কৰিলে, ভাৰ ঘৰ বেৰি নষ্ট কৰিলে, কিন্তু সি পলাই গল। ভাৰ পাচে নগৰিৱাৰোৰে সেই ৰাজ মন্ত্ৰিৰ মূৰ্তি সাজি কাঁচি দি নিমটে। টোপ-নি আৰি ৰাখিলে। পাচে মহা বজা সমূহৰ মা-জে আলি বাটে গৈ ভোমোলাকে জি জি খোজা সকলোকে দিম, ইয়াকে কান্দি কান্দি কলে।

ভাতে সকলো মানুহে সন্তোষ পাই, মহা বজা চিৰঞ্জিবি, চিৰঞ্জিবি-বুলি ইহধনি কৰিলে। সেই জুধত ১৩ মাৰ্চত সেনাবোৰে ২০ মান মানুহক গুলিয়ালে; পাচে আৰু দুই তিনি স মান মা-নুহ মৰিল।

ফ্ৰিচিয়া দেশৰ বৰ্লিন ৰাজ নগৰত ১৮ মাৰ্চত মহা বজাই পুজাবিলাকক ধ্বংস কৰিব নিমিত্তে সন্তোষ কৰিবলৈ এক পুসঙ্গৰ কথা পৰ্হাই সুনালে; ভাতে ৰাজ ঘৰৰ ওচৰত গোট খোআ লোক সমূ-হৰ কোনো কোনোএ সন্তোষ পাই সলাগিলে; কিন্তু পাচে বহুকে বেৰি ধৰাত বজাৰ কোনো সে-নাপতিএ সৈতে দন্দ লাগিলত দুই এক বাৰ হি-লৈৰে গুলিয়ালে। তেতিয়া সকলো মানুহে বন বন বুলি হুৰা মুৰা কৰি নগৰৰ আলিত পাৰি দিয়া পাটবিলাক ভুলি দমাই আলিবোৰ ভেঁটিলে। পাচে বজাৰ ২০,০০০ কুৰি হেজাৰ সেনাই সৈ-তে দু দিনলৈকে জুধ হোআত সেনাবোৰে জিকিৰ নোঅৰা দেখি বজাই ওলাই আহি মানুহবোৰৰ আগত কথা কৈ আগৰ মন্ত্ৰিক গুচাম বুলি সেনা-বোৰক বন এৰিবলৈ হুকুম দিলে।

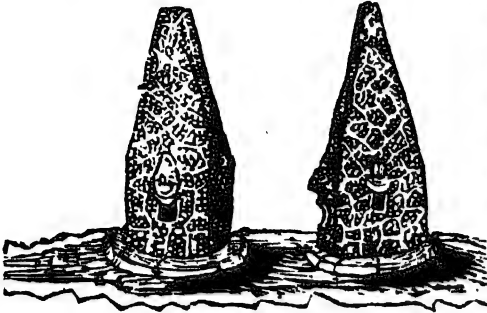
বাৰেৰিয়া দেশৰ বজাই আপোনাৰ মন্ত্ৰিবোৰ সলালে, কিন্তু পাচে পুজাৰ কাৰনে অনেক বে-জাৰ পাই দেশ এৰি গুচি গল।

হজাৰি দেশৰ পৰা পজ আহি কৈচে, মানুহ-বিলাকে ভাতে এখন স্বতন্ত্ৰ ৰাজ পাতিচে।

বেনিচ আদি লম্বাৰ্দি দেশৰ অনেক নগৰৰ লোকে অস্ত্ৰিয়া ৰজাৰ তলত আৰু নে থাকি স্বতন্ত্ৰ হয় বুলি ২০ মাৰ্চত আপোনাৰ এখন দেশ পা-তিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে। মিলান নগৰৰ লোকে মাৰ্চৰ ১১ দিনত অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাবিলাকে সৈতে বৰ জুধ কৰি জিনি লিইন্তৰ সেনাপতিকো ধৰি ললে। পোলণ্ড দেশৰ ক্ৰাকৌ নামে জি নগৰ অস্ত্ৰিয়াই কাৰ্হি ললে, সেয়ে স্বতন্ত্ৰ হল।

আমেৰিকাৰ আগৰ দেশাধিপতি জন কুইজি আদম্চ চাহাবে ৰাজ মেলত বহি থাকোঁতে ২১ ফেব্ৰুআৰিত অকস্মতে আসনৰ পৰা পৰিলত ওচৰত থকা দুই তিনি মানুহে ঠেওক ধৰি ভুলি-লে; পাচে অনেক বেজে দৰবৰ জিহা কৰাতো ২৩ তাৰিখত মৰিল।

উইল্কচ নামে এজন আমেৰিকান চাহাবে
পাচিকি মহা সাগৰত জাহাজেৰে ফুৰোঁতে কি-
জি মাছ পালেগৈ। তাত তলৰ নকচাৰ দৰে

Fiji Oracle.

এটা মূৰ্তি আছিল; তাৰ ওখ ৩ হাত মান হৈ-
ছিল; ভিতৰত ফোপোলা। একালে মুখ আছে,
একালে কান; পোৰোহিত প্ৰথমতে তাৰ কানত
কথা কই, পাচে আপোনাৰ কান মূৰ্তিৰ মুখত
দিলে তাৰ উত্তৰ সুনিৰ পাৰে বুলি কৈচে। সেই
গোটাই মূৰ্তি খনৰ ওপৰত মাহৰ নিচিনা সৰু
সৰু গুটি এঠাৰে লৈতে লগাই দিয়া হৈচে।

আৰু সেই মাজুলিত এটা ডাওনাই গচৰ পাত
গাত পিন্ধি নাচিবৰ দেখিলে। তাৰ মুখত এটা
মুখা আছিল; তাৰ একাল কলা বৰন, একাল
বজা বৰন হৈছিল; আৰু তাৰ দুই হাতত দুটা
টাঙ্গোন ধৰি আছিল; এনে ডাওনাক দেখি সৰু-
লা কিজি মানুহে বৰ বজ পাই। তাৰ নকচা
তলত লিখা আছে।

Fiji Clown dressed in Leaves.

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

ভূতক দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মন্তৰ জি জি মানুহে
দুখ ভাভনা পাইচে, সেইবিলাকক একো দুখ নি
দি নিৰ্বিঘিনি ৰূপে এৰিবলৈ ভূতক বাদলাই
হকুম দি চলালে।

কনষ্টান্টিনপল নগৰত জোআ বচৰত ৩৪
আমেৰিয়া মানুহে মিলানেৰি পাদুৰিৰ কথা সুনি
বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাল।

সুজা কুমাৰ চক্ৰবৰ্তি নামে জি এজন হিন্দু
ডেকা মানুহে বেজৰ বিদ্যা সিকিৰৰ নিমিত্তে
ডাক্তৰ গুডিৰ চাহাবে লৈতে ইংলণ্ড দেশলৈ
গল, সেই জনে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ কথা সুনি বি-
স্তাৰ কৰি ২৭ ডিচেম্বৰ তাৰিখত লণ্ডন নগৰৰ
এক খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাল।

অক্টোবৰ মাহত লিয়ান নামে এজন জৰ্মানি
পাদুৰিএ বৰ্লিন নগৰৰ ওচৰত থকা তেল্ললিন গাঁ-
ৱৰ এখান সৰোবৰত ৯ জনক বুৰ দিয়ালে;
কিন্তু প্ৰচিয়া বজাই বৰ নিষেধ কৰা দেখি গুপুত
ঠাইত মানুহে ন জনাকৈ ডাকে কৰিবলৈ চল
পালে। পাচে তাৰ পৰা গৈ তখনো গাঁৱত ৮
জন, ফ্ৰাঙ্কফৰ্ট আৰু চিহাচেনত ৫ জন, আৰু
আন আন ঠাইতে দুই তিনি জন লিয়া পাই বুৰ
দিয়ালে।

খেহ দেশৰ হুজু নগৰত ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখে
দুজন খেহ লোকে দিন নামে এজন পাদুৰি চা-
ইবৰ হুজুআই বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল।

জোআ বচৰত ইংলণ্ডৰ মিলানেৰি পাদুৰি-
বিলাকে হিন্দুস্থান দেশত ৩৩১, লঙ্কাত ৮, আ-
ফ্ৰিকাত ৮, জেমেকা ৬০০, আন মাজুলিত ২২২,
উত্তৰ আমেৰিকাত ৫৪, মুঠে ১২২৩ মানুহক
বুৰ দিয়ালে। আমেৰিকান পাদুৰিবিলাকে মগ
দেশত ৫, চিয়াম দেশত ৫, অসম দেশত ১৮,
মান দেশত ১৪২১, আফ্ৰিকাত ৩, ফ্ৰাঙ্কত ২১,
জৰ্মানি দেশত ২৩৫, আমেৰিকাৰ আদি বাসি
৭৫, মুঠে ১৭৮৩ জনক বুৰ দিয়ালে।

আমেৰিকা দেশত বুৰ পোআ মণ্ডলিৰ ভিত-
ৰত মুঠে ৭,৩১,২০৬ লিয়া আছে; আন আন
দেশৰ মাজত ২,২২,২৩০ আছে।

ইংলণ্ড বাক্স ধৰ্মৰ বাহিৰে জি জি মণ্ডলি আছে, তাৰ সংখ্যা তলত লিখা আছে।

ইম্পিমেণ্ড অৰ্ধাৰ্থ স্বতন্ত্ৰ	২,৫৭৫
বাপ্টিষ্ট অৰ্ধাৰ্থ বুৰ পোআ	১,৭২৭
কালবিনিমিত্তিক মেথডিষ্ট	১,০৩০
উএল্লিয়ান মেথডিষ্ট	৫,২৪২
প্ৰেচবিটিয়ান	১৩৫
ইউনিভেৰিয়ান	২৫২
কুন্সট	৩৫৫
ৰোমান কাথলিক	৫৪৮
আন আন মণ্ডলি	৩০০

মুঠ ১২,৮৬৪

ইংলণ্ড আৰু উএল্চ দেশত বাক্স ধৰ্মৰ গিৰ্জা ঘৰ মুঠ ১২,৫০০ আছে। অন্য মণ্ডলিৰ গিৰ্জা ঘৰ ১২,৭৩৪।

স্কটলণ্ড দেশত স্কটলণ্ড বাক্স ধৰ্মৰ মণ্ডলিৰ গিৰ্জা ১,১৬০; অন্য অন্য খ্ৰিষ্টিয়ান গিৰ্জা ঘৰ ১,৯৮৩; মুঠ ৩,১৪৩।

আয়ৰলণ্ড দেশত ৰোমান কাথলিক পাদুৰি ২,৭৩৫ জন আছে; গিৰ্জা ঘৰ ২,২০৫।

সত্য ধৰ্মৰ চাৰি প্ৰমাণ।

Four Evidences of Christianity.

এতিয়া পশ্চিম কালৰ পৰা ইংৰাজ লোকে আহি আমাৰ দেশ খাইচেহি, ইয়াকে ভোমোলাক সকলো জনা। এই ইংৰাজ লোক পূৰ্বে বৰ অসত্য আছিলে, আমাৰ দেশৰ পৰ্বতৰ ওপৰত থকা নগা মিকিহতকৈও অসত্য। পাচে প্ৰভু ঈশ্বৰ খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনিবিলাকে সিবিলাকৰ দেশত এই ধৰ্ম কথা কিতৰ্ণ কৰিলেগৈ, এই কাৰনে সেই দেশত স্বৰূপ ধৰ্ম বিয়াপি গল, আৰু লাহে লাহে মানুহবিলাকে সত্য হৈ গল। এতিয়া হলে ইউৰপ দেশ এখনৰ মাজত সেই দেশ লক হৈও গিয়াৰি আৰু লক্ষ্যমন্ত্ৰ।

এই নিমিত্তে সেই ধৰ্ম জে স্বৰূপ, ইয়াৰ চাই টা মান দেখা প্ৰমাণ সূনাও।

প্ৰথম প্ৰমাণ। অজাতি মানুহক জাতি কৰে সূনা, ইংৰাজ লোক, আৰু মাৰ দেশৰ পশ্চিম

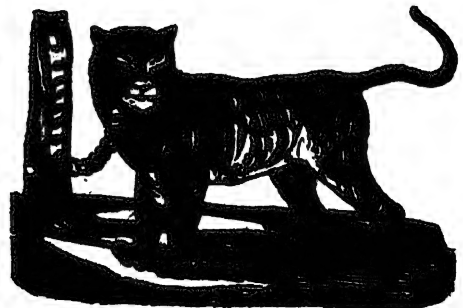
কালে কাৰেৰ লোক, আৰু পাচিকিৰ নাগৰত কা অসত্য লোক, আৰু লক্ষ্য দিপত থকা লোক, এই সকলোকে সত্য কৰিলে; আৰু আগেয়ে জি-বিলাক মানুহে মানুহক খাইছিলে, সিবিলাকে এতিয়া এই স্বৰূপ ধৰ্ম পাই সত্য আৰু বিন্যাসত; আৰু এই স্বৰূপ ধৰ্ম তালৈকে নিয়া হ'লত তাত থকা মানুহবিলাকৰ সুখ সদা আচাৰ বাহিৰল।

দ্বিতীয় প্ৰমাণ। এই স্বৰূপ ধৰ্মে মানুহৰ কুস্মৰ গুচাই সত্য মন কৰাই। দেশবিলাকৰ আন ধৰ্মে মানুহৰ কুস্মৰ গুচাই সত্য মন দিএ, এনে প্ৰমাণ দিব পাৰা নে? কিন্তু আমি দেখিচোঁ, গোসাঁইত সৰন ললে জেনে মন, গোসাঁইত সৰন ন ললেও তেনে মন। জি কোনো মানুহৰ বৰ মন্দ স্বভাও, সি জদি অৰুপটেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লই, তেতিয়া তাৰ আগৰ বেয়া স্বভাও গুচি ভাল স্বভাও হই।

ত্ৰিতীয় প্ৰমাণ। এই ধৰ্ম বহাৰৰ কাৰনেই প্ৰভু ঈশ্বৰ খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনিবিলাকে আপোনাৰ প্ৰানকো এৰি দিলে, আৰু আপোনাৰ সুখলৈকে নে চালে, আৰু অনেক মানুহৰ লগে খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনিবিলাকক বধ কৰোঁতে সিহঁতৰ নমু মন আৰু ইহঁতলৈ সিহঁতৰ ভক্তি দেখি তেতিয়াই ঈশ্বৰ খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনি হল, এই দৰে মহা সক্তিএৰে এই ধৰ্ম বাহিৰ গল।

চতুৰ্থ প্ৰমাণ। জিবিলাকে এই ধৰ্ম লই সি-বিলাকে দুখত হওক বা সুখত হওক, সদাই আনন্দিত আমি দেখিচোঁ, কিন্তু আন ধৰ্মত একো আনন্দ নাই।

এই নিমিত্তে হে আমাৰ অসমিয়া আতাবিলাক, ভোমোলাকে এই স্বৰূপ ধৰ্মলৈ ওলটা, মোৰ এই নিবেদন। অসমিয়াৰ এজন, জ. ভ.

গিয়ান আৰু লাভ বৰ্হীৰ কথা ।

Civilization and Commerce.

ইংলণ্ডৰ লোকবিলাকৰ আগৰ পিতা মাতাৰ সময়ত জেনেকুৱা অৱস্থা আছিল, এতিয়া তেনেকুৱা নহৈ । লিবিলাকৰ আগৰ পিতা মাতাৰ সময়ত অনেক অনেক সৰু ৰাজ্য আছিল, কিন্তু সিহঁতৰ ইএ সিএ আলাপ বেৱহাৰ নাছিল; সকলোএ আপোনা আপোনা ৰাজ্যলৈ উপকাৰ কৰে, আৰু বেপাৰৰ চিন্তা চেষ্টা কৰে । তথাপি এতিয়া ইংলণ্ড দেশৰ ৰাজ্য সকলো প্ৰিথিবিৰ মাজত বৃহৎ গণ, আৰু লিবিলাকৰ লোক সকল জাতি হৈছে; সেই কাৰনে প্ৰতি জনৰে সকলো দেশৰ লগত আলাপ বেৱহাৰ আছে । ইংলণ্ড দেশৰ জি জন অলপ চহকি হৈ, নিও চাৰিও কালে চাই লভ্যতে আৰু আনন্দতে এনে কথা কৰ পাৰে, মই জি চাইত বান কৰোঁ তাৰ মাজতে অনেক অনেক ভাল বস্তু আছে; আমাৰ এতিয়া জি ঘৰ আছে কিছুমান বছৰৰ আগেয়ে তাৰ নিচিনা বজাৰো নাছিল । আৰু এতিয়া আমাৰ কাৰনে প্ৰিথিবিৰ অনেক অনেক দেশৰ পৰা বস্তু আনিবলৈ লাগিবৰ চাৰিও কালে জাহাজবিলাক কুৰি কুৰি আছে । চিন দেশৰ লোকবিলাকে আমাৰ কাৰনে চাহ গছৰ পাত সাঁচিছে, আমেৰিকা

দেশৰ লোকবিলাকে আমাৰ কাৰনে কপাহৰ গছ কুইছে, পশ্চিম ইণ্ডিয়া উপদ্বীপৰ লোকে আমাৰ কাৰনে চেনি কৰিছে । ইতালি দেশৰ মাদুহৰিলাকে আমাৰ কাৰনে সন সূতা কৰিছে, আৰু চাকচনি দেশত আমাৰ কাপৰৰ কাৰনে ঘেৰ চাৰিও নোম তৈয়াৰ কৰে, ইংলণ্ড দেশত হুঁজা কলৰ দোআৱাই সূতা কাটিছে, আৰু কাপৰ বৈছে । চুৰিবিলাকো সাজিছে, আৰু প্ৰিথিবিৰ পেটৰ পৰা গাত খানি কপ সোন আদি দুবা উলিয়াইছে । আমি অলপ চহকি হলেও তেও আমাৰ চিটি নিবৰ কাৰনে দিনে ৰাতিএ সকলো পথে গৈ তাক চলোৱা এনেকুৱা আমাৰ অনেক অনেক গাৰি আছে; আৰু জাহাজবিলাক আমাৰ বৃহৎ কাৰনে নাগ মাটি আনিবৰ নিমিত্তে আমাৰ অনেক অনেক বাট, খোৱা আৰু দলভ আছে; আৰু এই সুখমই উপদ্বীপ বাধিবৰ কাৰনে আৰু আমাৰ সুখ জেন হানি নহৈ, এই নিমিত্তে অনেক অনেক বন কৰা জাহাজ আৰু বনুজা লোকবিলাকো আছে । আৰু সকলো জগতত কেতিয়া কত কি হটে, তাক আমাক বুজাবৰ নিমিত্তে আমাৰ অনেক অনেক লিখা আৰু গণ-

কৰা উপাই আছে। ইয়াৰ বাহিৰে আমাৰ পুতি ঘৰতে অনেক বকনৰ কিতাপ আছে; সেই সকলো বহু মূল্য, কিয়নো তাৰ পৰা আমি সকলো জুগৰ আৰু সকলো ঠাইৰ কথা লগতেই জানিব পাৰোঁ। আৰু সেই কিতাপৰ পৰা আগৰ কালৰ বিবৰ আৰু দান কৰা লোকবিলাকক আগতে দেখিব পাৰোঁ, আৰু সিহঁতে জি জি কাম কৰিলে তাক এতিয়া সিহঁতক পুনৰাই কৰাৰ পাৰোঁ। আমাৰ সুকথা কি লোকবিলাকে আমাৰ নিমিত্তে নিবেদন আৰু ইতিহাস কৰাবিলাকে ইতিহাস লিখে, আৰু কৰি লোকবিলাকে গানবিলাক বচনা কৰে। অলপমান কঁও, এই কিতাপৰ দোআৰাই আমি বিস্মৃত দেখাৰ পৰা কেতালৈকে জি ঠাইলৈকে ইচা সেই ঠাইলৈকে জাব পাৰোঁ, আৰু প্ৰথম জুগৰ পৰা এতিয়ালৈকে জি কথা জানিবলৈ ইচা হ'ই তাকে জানিব পাৰোঁ। এই সকলো দ্বিষ্টান্ত কথা ন হ'ই, ইয়াতকৈও আমি আৰু অধিক কথা কব পাৰোঁ; কিয়নো ইয়াৰ ম'হা দায় আৰু অনুগ্ৰহতে জি জন এই ইংলণ্ড দেশে বাল কৰে, (সকোটি কোটি মানুহবিলাকৰ মাজত থাকিলেও জেনেকৈ বজা, সেই দৰে পৰিপূৰ্ণ ৰূপে এই সকলো সুখ ভোগ কৰিব পাৰে।

ইংলণ্ড দেশৰ সামান্য এক সিল্প কৰ্ম নাইবা কাম কৰাবিলাকৰ পিস্তিবৰ কাৰনে কাপৰৰ বিসয়ে বিবেচনা কৰা, সেই দৰে এক কাপৰ তৈয়াৰ কৰিবলৈ অনেক অনেক লোকে দুখ কৰে; জদি সেই কাপৰ অতি মিহিন ন হ'ই, তেও অনেক লোকৰ দুখৰ দোআৰাই সেয়ে তৈয়াৰ হ'ই; সেই কাপৰ তৈয়াৰ কৰিবৰ কাৰনে ঘেৰ পালক, আৰু নোম বচা, নোম চাঁক কৰা, বজ কৰা, আৰু সুতা কটাৰিলাক, ঠাউ বোআ, বজ লগোআবিলাকে আদি কৰি অনেক অনেক মানুহে সুম কৰে, আৰু অনেক সিল্পকাৰৰ ঠাইৰ পৰা আন সিল্পকাৰৰ ঠাইলৈ লৈ জাবলৈ অনেক ভাৰ বোআ আৰু বেপাৰি লোকে কাম কৰে; তাৰ কাৰনে বহু মানুহ প্ৰিণিবিভ নাইবা লাগৰত কাম কৰে; আৰু জি বহুৰ পৰা বজ হ'ই তাক অতি দূৰৈৰ পৰা আনিব লাগে, আৰু তাক আনিবৰ কাৰনে ভাণেশমান জাহাজ আৰু তাৰ পাল লেজু সজা

লোকে কাম কৰে। আৰু এইবিলাক মানুহে জি ভৰোআলৰ কাম কৰে তাক সাজিবলৈ অনেক মানুহে সুম কৰে; এনেকৈ জাহাজৰ মানুহবিলাকৰ ডাক্তৰ নাও, আৰু লেজু লগোআবিলাকৰ মহা জন্তু, আৰু ঠাউ বোআৰ মহা জন্তুৰ অলপমান বিবেচনা ন কৰি জি সৰু কটাৰিৰ দোআৰাই নোম কটা হ'ই, তাক সাজিবৰ কাৰনেও বহু লোকে কাম কৰে, তাক বিবেচনা কৰা। ৰূপ সোন খনাবিলাক, লোহা গলাবৰ কাৰনে জঁকা আৰু ইটা কৰাবিলাক, বজাৰ কুমাৰ, আৰু জুই ধৰা জন্তু সজাবিলাক আদি কৰি লোকবিলাকে সৰু সৰু কটাৰি নকুৰা কাটি সাজিবলৈ কাম কৰে; এয়ে এটাৰ পৰা তৈয়াৰ ন হৈ সকলো লোকৰ দোআৰাই হৈ হ'ই।

এই দৰে জদি সেই কাম কৰাবিলাকৰ ঘৰ, সকলো দুখ আৰু সকলো কাপৰৰ বিসয়ে বিবেচনা কৰা, সি বৰ মিহি নো হোআ কাপৰ গাত আঁগএ লই আৰু জি জোতা ভৰিত পিন্ধে আৰু জি সজ্যাতে লোএ সেই সজ্যাত বহু বিধ বস্তু আছে। জি বস্তুৰ দোআৰাই আমি নিভোঁ নিভোঁ খোআ আহাৰ তৈয়াৰ কৰে, নাইবা বান্ধিবৰ কাৰনে মাটিৰ পৰা খানি উলিওআ কিম্বা লাগৰৰ উপৰে দি অনা জি নাগ মাটি, আৰু বান্ধনি ঘৰৰ কাৰনে জি সকলো বস্তু আৰু তাৰ মেজত জি কাঁইট কটাৰি আৰু খোআ দুখ বান্ধিবলৈ আৰু ভাগ কৰিবলৈ জি মাটিৰ নাইবা চিচাৰ বাচোন, আৰু তাৰ খোআ পিয়া তৈয়াৰ কৰিবলৈ উপযুক্ত বস্তু; আৰু বৰখুন গুচাবলৈ আৰু পহৰ হৰৰ কাৰনে জি কাঁচৰ দুআৰ, আৰু জি উত্তৰ ঠাইত থকা লোকে অতি জাবৰ নিমিত্তে ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা বাহিৰ হ'ব নোআবে, এনে ঠাইত জুই ধৰৰ উপাই, আৰু সেই উপাই সজাবিলাকৰ উপযুক্ত জি সকলো জন্তু, এইবিলাক তৈয়াৰ কৰিবৰ কাৰনে অনেক উপযুক্ত মেহনত আদি কৰি বিবেচনা কৰা, তেন্তে হেজাৰ হেজাৰ মানুহৰ উপকাৰৰ বাহিৰে জি বস্তু আমি নিচয়ে সৰু বুলি মানোঁ, সিবিলাকে তাকে পোআ নে জাই, ইয়াক জানিব পাৰোঁ।

৪.

কচিয়া দেসত কুকুৰে চানি টানি নিয়াৰ নকচা।

Russian Sledge drawn by Dogs.

কুকুৰৰ হস্তুআই কচিয়া মানুহে চানি টনাই নিএ। হিমালই পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে কচিয়া দেস আছে, তাতে ভালেমান হিম পৰে। হিমৰ ওপৰত টানিবলৈ ভাল, পিচলি জাই। অসম দেসত জেনে হিম, ভেনে সৰু হিম নহই; ওপৰৰ পানি গোট খাই, জাৰত হিম হৈ বখলা বখলে পৰে। ভুলাৰ নিচিনা লঘু, বগাও, আৰু বৰ চেঁচা; দেল খনভে পৰে, মাটি পোত জাই। তাৰ ওপৰে খোজ কাৰ্হিলে বালিত সোমোআৰ দৰে ভৰি সোমাই। সবহুঁক অহা জোআ কৰিলে টান হৈ জাই, পাচে ভাল বাট হই। এই ৰূপে জাৰ কালিত তিনি মাহ মান থাকে; পাচে জাম কালি হলে পমি গৈ চুকাই। হিম থকাত বোকাৰ দৰে চপাই লৈ লৰাই দলিয়া দলি কৰি খেমালি কৰিবলৈ ভাল পাই। ইংলণ্ড দেলভে হিম আছে, কিন্তু আমেৰিকাত অধিকৈ পৰে।

সিলা ব্ৰিটি অৰ্থাত বৰখুৱৰ সিল চোআ, সি কেনেকৈ সিল হই? ওপৰৰ বৰ জাৰৰ চাইত পনিএ গোট খাই টান হৈ ভললৈ পৰে, তাকে বৰখুৱৰ সিল বোলে।

আমেৰিকা দেসত জাৰ কালিত বিল নৈৰ পানি চেঁচা পাই, সিল হৈ জাই। তাৰ ওপৰত

মানুহে খোজ কাৰ্হে, ভললৈ ভৰি নো সোমাই। লোৰ জোঁতা পিছিলে এনে নৈৰ ওপৰত পিচলি পিচলি ঘোঁৰাতকৈও বেগে জাই। কোনো বাৰত সিল এহাত মান ডাঁট হোআত ঘোঁৰা গৰু ভাৰ ওপৰে জাৰ পাৰে। এনে সিল কলিকতা-লৈ জাহাজেৰে আনি সবহুঁক বেচে, সেই নগৰৰ মানুহে তাক কিনি খাই, চেঁচা পাই বৰ ভাল।

খনৱন্ত আৰু কক্কাল মানুহৰ দ্বিষ্টান্ত।

The Rich Man and Lazarus.

এজন খনৱন্ত মানুহ আছিল, সি বেলেলা বুলি-য়া মিহি কাপৰ পিন্ধি নিতৌ নেতৌ সুন্দৰ জাহাৰ ভোজন পান কৰিলে। আৰু গোটেই গাভ যা লগা লাজাৰ নামে এজন কক্কালে সেই খনৱন্তৰ মেজৰ পৰা লৰা পোচাবোৰ খাবলৈ ইচ্ছা কৰি জাৰ দুআবত পৰি থাকিল আৰু কুকুৰ-বোৰেও আহি তাৰ ঘাচেলেকিলে। কিছু দিনৰ পাচত কক্কাল মৰিলন্ত দুভৰিলাকে আব্রাহামৰ হিয়ালৈ তাক কৰ্হিয়াই নিলে। পাচে খনৱন্তো মৰিল, আৰু ইমাম বাস্তি ধোআ হল; কিন্তু পৰলোকত জাভনা পোআ হৈ ওপৰলৈ চকু ভুলি দুইবত আব্রাহামক, আৰু ঠেঙৰ হিয়াত লাজা-বকো দেখিলে। তাতে সি বিদ্বিয়াই কলে, হে

জুন মাহৰ পঞ্জিকা।

১৮৮৮। হিন্দু সনক ১৭৭০।

পিতৃ আত্মাহুত মোক দ্বাৰা কৰি, লাজৰ জেন
আত্মলিৰ আগ পানিত জুবুৰিয়াই মোৰ জিবা
চোঁচা কৰে, এই নিমিত্তে তাক পঠাই দিয়া; কি-
য়নো এই জুইৰ ভাপত ঘাই জাতনা পাই আচোঁ।
ভেতিয়া আত্মাহুত কলে, হে পো, তুমি জিৱাই
থকা কালত আপোনাৰ সুখ পাইছিল, লাজৰে
সুখ পাইছিল, তাক সোঁজৰা; এতিয়া হলে সি
সুখ পাইচে, তুমিও জাতনা পাইচা। তাত বাজে
ভোমাবে আমাৰে মাজত বৰ দ খাল ধাপন কৰা
হৈচে; এই হেতুকে ইয়াৰ পৰা জি লোকে ভো-
মোলকলৈ জাৰ খোজে সিবিলাকে জাৰ নোআ-
বে, আৰু তাৰ লোকেও আমালৈ আহিব নো-
আবে। ভেতিয়া সি কলে, ভেস্তে হে পিতৃ, এই
মিনতি কৰিচোঁ, মোৰ বোপাইৰ ঘৰত জি পাঁচ
জন ভাই, সিবিলাকে জেন এই জাতনাৰ চাইলৈ
নাহে, সিবিলাকক প্ৰমান দিবৰ নিমিত্তে লাজ-
ৰক তালৈ পঠাই দিয়া। আত্মাহুত তাত কলে,
মোচা আৰু ভবিল্যত বক্তাবিলাক সিহঁতৰ লগত
আচে; সিহঁতে সেইবিলাকৰ কথা সুনোক। তা-
তে সি কলে, হে পিতৃ আত্মাহুত, সেই ন হই,
কিন্তু যদি মিছাৰ পৰা কোনো জন সিহঁতৰ তলৈ
জাই ভেস্তে সিবিলাকে মন পালটাব। তাত
ভেঁও কলে, মোচা আৰু ভবিল্যত বক্তাবিলাকৰ
কথা যদি তুমি সূনে ভেস্তে মিছাৰ পৰা কোনো
এজন উঠিলেও সিহঁতে তাৰ কথা নে মানিব।

পিতৃ মাত্ৰিএ সত্ৰৰ দৰে পুত্ৰক জাতনা কৰি
জদি নি সিকাৰি, ৰাজ ইহৰ মাজত বগলি জেনে,
নভাৰ মাজত সেই লৰাও ভেনে হব।

জি মানুহ ডেকা, অতি সুন্দৰ, ধনবন্ত, বৰ
লোকৰ পুত্ৰও হই, তথাপি বিয়া ন হলে সি
নিৰ্গত পলাস কুলৰ দৰে সোভা নে পাই।

	সূৰ্য	চন্দ্ৰ	সুক্রোদই	মুজাৰ	চন্দ্ৰাম	চন্দ্ৰ
ব্ৰিহস্পতি	১	২০	৫১২	৬৪৫	০	৭০
মুকুৰ	২	২১	৫১২	৬৪৬	১	৮৬
মনি	৩	২২	৫১২	৬৪৬	২	৯৩
দেও	৪	২৩	৫১২	৬৪৬	৩	১০৫
সোম	৫	২৪	৫১২	৬৪৭	৪	১০৮২
মঙ্গল	৬	২৫	৫১২	৬৪৭	৫	১১২৪
বুধ	৭	২৬	৫১২	৬৪৭	৬	পুজা
ব্ৰিহস্পতি	৮	২৭	৫১২	৬৪৮	৭	০১৩
মুকুৰ	৯	২৮	৫১২	৬৪৮	৮	০১৩২
মনি	১০	২৯	৫১২	৬৪৯	৯	১১২৪
দেও	১১	৩০	৫১২	৬৪৯	১০	১৪৭
সোম	১২	৩১	৫১২	৬৪৯	১১	২১২৩
মঙ্গল	১৩	১	৫১২	৬৪৯	১২	২১৫৮
বুধ	১৪	২	৫১১	৬৫০	১৩	৩৪০
ব্ৰিহস্পতি	১৫	৩	৫১১	৬৫০	১৪	৪১২০
মুকুৰ	১৬	৪	৫১১	৬৫০	১৫	৫১২০
মনি	১৭	৫	৫১১	৬৫১	১৬	৭১৩৬
দেও	১৮	৬	৫১১	৬৫১	১৭	৮১২৫
সোম	১৯	৭	৫১১	৬৫১	১৮	৯১১০
মঙ্গল	২০	৮	৫১১	৬৫১	১৯	৯১৫৫
বুধ	২১	৯	৫১১	৬৫২	২০	১০১৩৬
ব্ৰিহস্পতি	২২	১০	৫১১	৬৫২	২১	১১১১৮
মুকুৰ	২৩	১১	৫১১	৬৫২	২২	১১১৫৯
মনি	২৪	১২	৫১১	৬৫২	২৩	পুজা
দেও	২৫	১৩	৫১১	৬৫২	২৪	১৪২
সোম	২৬	১৪	৫১১	৬৫২	২৫	১১২৫
মঙ্গল	২৭	১৫	৫১১	৬৫২	২৬	২১১৩
বুধ	২৮	১৬	৫১১	৬৫৩	২৭	৩৪
ব্ৰিহস্পতি	২৯	১৭	৫১১	৬৫৩	২৮	৩৫৭
মুকুৰ	৩০	১৮	৫১১	৬৫৩	২৯	৩৫৬

১ দিনৰ ভাটি ৮। ৫৮ বজাত আমাৰাল্যা।

১৭ দিনৰ পুজা ৩। ১৬ বজাত পুৰ্ণিমা।

The ORUNODOI, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা । মো° সিবসাগৰ, জুন, ১৮৪৮ খ্ৰি অ° সঁক । নম্বৰ ৬ ।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1848.

No. 6.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই সিবসাগৰ গাঁৱত এজনি তিৰোতাই কাঠ ফুলাৰ আত্মা খাই দিন চাৰেক নৰিয়া হৈ পৰি আছিল। কাঠ ফুলা খাবলৈ ভাল বস্তু ন হ'ই, তথাপি বোম নগৰৰ মানুহ আদি অনেক লোকে খাই। কিন্তু কাঠ ফুলাৰ কেইবা বিধো আছে; কোনো বিধৰ পৰা ৰোগ ন হ'ই, কোনো কোনো বিধ বিহৰ নিচিনা; ভাল বেয়া চিনিব নোঅবাস্ত খাবলৈ বৰ ভয় লাগে। আমাৰ খনিকৰে কাঠ ফুলাৰ নকচা তলত লিখিছে।

কলিকতাৰ পত্ৰত লিখিছে বোলে, ১১ মেই তাৰিখত সেই নগৰত ধুমুহা বতাহ, বহুশুন, বি-দুলি আৰু অভ্যন্তৰীণ মেঘৰ গৰ্জন হৈছিল। এটা বৰ কাটক, এটা গিৰ্জা অৰ্থাত নাম ঘৰ, জাহাজৰ বন্ধু আৰো ঘৰ, আৰু ভাঙ্গু ঘৰ এটা, এই চাইটাত বজুপাত পৰিল। ভাঙ্গু ঘৰৰ ভিতৰত চাহাৰ এখন পৰিল; ভাঙ্গু খুঁটাৰ মূৰত লোৰ ঠাইটি আছিল, তাতে বিদুলি লাগি ভিতৰলৈ নৰকি গল; কিন্তু লোলে বিদুলি বৰকৈ খে-দে। আন চাইটো বজালি দুজন মানুহ পৰিল;

আৰু নৈত থকা এখন জাহাজতো বজুপাত পৰি আৰ্চিৰ দুআৰ ভাঙিলে, আৰু অনেক লোকজন কৰিলে।

১৮ মেই তাৰিখত কলিকতাৰ উজনি ২৫ জন মানুহে নৈতে এখন নাও জাঁওতে বুৰি সৰু-লো পানিত পৰিল। তাতে কেতবোৰ ডিম্বি নাও আহি মানুহ মৰা দেখি উভতি আঁতৰি গল। পাচে এখন খেল নাওৰ মানুহে দেখি খেলি আহি সাতোটা মান মানুহক ধৰি ৰাখিলে।

লাহোৰ নগৰত কল্লানিটো দ্বোহ পাতি ৰাজ মাওৰ আলচৰ দোআৰাই কেতবোৰ পশুবি-লোকে চিপাহিক কুপৰামৰ্স দি ইংৰাজি অধি-কাৰবিলাকক ভাৰ পৰা খেদোআৰ খুইছিল। কিন্তু চিপাহি সেই আলিচ নো সোমাই নি-ইতৰ কথা প্ৰকাশকৈ দিলে। পাচে ৭ মেই তা-ৰিখত সেই দ্বোহিয়াৰ কেতবোৰ মানুহ ধৰা পৰিল, সিহঁতৰ মাজৰ খাঁচিল নামে এজন, আৰু ৰাজ মাওৰ টেকেলা এটা, এই দুজন লোখত অপ-ৰাধি হোআ হেতুকে মেই মাহৰ ১১ দিনত কাঁচি দিলে। আৰু এটা অপৰাধি পৰিছিল, কিন্তু তাৰ দোআৰাই আন দ্বোহিয়াবোৰক বিচাৰি ধৰিবৰ আগৰেয়ে তাক ৰাখিলে। ৰাজ মাওৰে এই কপে দ্বোহ আচৰা দেখি কালি নগৰত ৰাখিবৰ নিশি-তে আনি ধলে।

মহাৰাষ্ট্ৰ দেশৰ ৰাঘুজি বৰবিয়া নামে জি বৰ ডকাইত অনেক বচৰে পৰা মানুহক লুট কৰি কুৰিছিল, সি ধৰা পৰি ২ মেই তাৰিখত কাঁচি দিয়া হল। মৰনৰ কালত সামান্য মানুহক ভাৰ ডিম্বিত কাঁচি লগাবলৈ নি দি মই আপুনি লগাও-বুলি কলে, কিন্তু সি লগাৰ নোঅবাস্ত মহাৰাষ্ট্ৰ

এজনক লগাবলৈ দিলে। পাচে সি আপোনাক
পাপি জেন নে মানি নবকৰ ভয়ো নু বুজি, মই
নিৰ্দোশি, ইয়াকে কৈ বাম বাম বুলি মৰি গল।

নবাব নামে এখান জাহাজ কলিকতা চাৰি
ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে ১৮ এপ্ৰিল তাৰিখত বাতি
নৌ পুৰ্জাঁওতে জেৰ্চি মাজুলিৰ ওচৰৰ সিলত লা-
গি ভাগিল। তাতে জোআ তিনি খন লক নৱত
মানুহ উঠি বামলৈ জাঁওতে দুখন বুৰি ১১ জন
মানুহ মৰিল; সেল থকাবিলাকে নিশা ফুৰি থা-
কি বাতি পুআলত বাম পাই বখ্যা পৰিল।

ইংলণ্ডৰ লিডচ নগৰৰ ওচৰত প্ৰথম মাৰ্চত
৪৫ বছৰ বয়সিয়া জৰ্জ ল্য নামে এজন চক্ৰ লজা
মিত্ৰিএ নেদৰথং গাঁৱলৈ গৈ এক আলহি ঘৰত
সোমাই বিচৰ্ম ওপ নামে এজন মানুহে লৈতে মন্দ
লাগিল। ভেতিয়া অতি থলু বাগ উঠি সি বৰ
বলিহোআত সেই মানুহক জুইৰ ওপৰত দি পুৰি
একে বেলিএ জনন্ত নবকলৈ পঠায় বুলি, আপো-
নাক সুজোঁতা পৰম ইন্দ্ৰবৰ নাম ধৰি এনে সপত
থালে। পাচে সেই জনক ধৰি জুইৰ ওচৰলৈ
লৈ জাঁওতে অকনোদে তাৰ কিবা হৈ বল সক্তি
গুচি হাতৰ খামোচ মূলকি একে বেলিতে পৰি
মৰিল।

ইতালিয়াৰ মাৰ্দ্দিন ৰাজ নগৰত ২৬ মাৰ্চৰ
ৰাতিত পুজাবিলাকে দোহ কৰি উঠাত ৰাজ সে-
নাবোৰে জুধ কৰি মূল মান সেনা মৰিলত সিই-
তক মৰিব পাৰিছিল।

বাৰেবিয়া বজাই দেশ এৰি জোআৰ পাচে
মাক্টিমিলিয়ান নামেৰে টেওৰ পুতেক সিংহা-
লনত উঠি বজা হল।

চাৰ্লচ আলবৰ্ত নামে চাৰ্ভিনিয়া দেশৰ বজাই
অস্ত্ৰিয়া সেনাবোৰক ইতালি দেশৰ পৰা খেদা-
বলৈ সেনা গোটি খুআই জুধৰ আৰম্ভন কৰিচে।

দেছাৰ্ক দেশৰ স্বেৰিগ হলষ্টিন প্ৰদেশৰ মানু-
হে ফ্ৰেচিয়া আৰু জৰ্মানি দেশৰ লগ সোমাবৰ
নিমিত্তে স্বতন্ত্ৰ ইও বুলি আলাচ কৰাত দেছাৰ্ক
বজাই সেনাবোৰক পঠাই ১০ এপ্ৰিল তাৰিখত
বৌ নগৰত জুধ কৰিলে। সেই জুধত ৰাজ সেনা
২০,০০০; স্বেৰিগৰ সেনা ১০,০০০; প্ৰতি
কালে দু হেজাৰ দু হেজাৰ মান মৰিল। দেছাৰ্ক

সেনাই পৰাজই হৈ পাচ দিনা স্বেৰিগ নগৰ
কাৰ্হি লৈ সোমাল। কিন্তু ফ্ৰেচিয়া বজাই স্বেৰি-
গৰ ফালে বন কৰিবলৈ সেনাক পঠাইচে বুলি
ৰাজ্য কৈচে।

বলিন নগৰত ১৮ মাৰ্চৰ জুধত বজাৰ সেনা
৭০০ মান মৰিল, নগৰিয়াৰো সেইমান খাই
হল।

ফুফু দেশত থকা কচিয়া মানুহ আটাইবিলা-
কে আপোনাৰ দেশলৈ উভতি জাবলৈ কচিয়া
বজাই হুকুম দিচে। আৰু সেই বজাই পোলণ্ড
দেশ চাৰিও ফালে বেৰি ধৰিবৰ নিমিত্তে ১,৫০,-
০০০ ডেৰ লাখ সেনা পঠাইচে।

পিডৰ্ভৰ্গ নামে কচিয়া ৰাজ নগৰৰ পৰা ১০
মাৰ্চ তাৰিখে পত্ৰত লিখিচে, মহা বজাই সেই
নগৰত ফুৰি জাঁওতে কোনোবাই হিলেৰে গুলি-
য়ালে, কিন্তু গাত নে লাগিল।

পোলণ্ড দেশৰ ওৱচাও নগৰিয়াবিলাকে স্বতন্ত্ৰ
হবলৈ ১৮ মাৰ্চত ৰাজ্য পাতি বিলয়া কৰি থলে
পাচে ২৩ মাৰ্চ তাৰিখত তাত থকা কচিয়া সে-
নাই লৈতে জুধ কৰি ল চাৰেকক মাৰিলে। ভে-
তিয়া কচিয়াই কোঁঠত সোমাই তাৰ পৰা বম
টোপেৰে লৈতে পলিয়াই নগৰৰ অনেক ঘৰ
পুৰি নষ্ট কৰিলে।

হাবানা নগৰত নাচি বাগি থকা কলা গোলাপ বন্দিত নকচা।

Celebration of Twelfth-Day by the Negroes of Havana.

কুৰা উপনিষদৰ কথা।

কুৰা নামেৰে আটলাণ্টিক সাগৰৰ মাজত এখন উপনিষদ আছে। তাত থকা মানুহ ইন্দোনিয়া; নিইতৰ আফ্ৰিকান অনেক কলা বন্দি আছে। বছৰি বছৰি ৬ জাৰোআৰি ভাৰিখত গৰাকিএ বৰ দিন বুলি মুকলি কৰাত নিইতে পুজাবে পৰা ওৰে দিনটো চো লৈ মুখা পিছি কিৰিটি আৰু পাখি চাখি লৈ নাচি বাগি অনেক বহু জামোচা কৰি কৰে। এই কলেপ হাবানা নগৰত নাচি থকা মানুহৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

কুৰা উপনিষদৰ দিঘলে ৭০০ মাইল অৰ্ধাৰ্ধ ৭০০ ডাৱৰ বাট; বহলে ১৫০ মাইল। গোটেই এখন মাজুলিৰ ই মূৰে সি মূৰে জোৰা মাজতে বৰ পৰ্বত আছে। সাগৰৰ ওচৰত চাৰিও ফালে ভৈয়াম, আৰু মাটি বৰ লাকজা; তাত কীহিয়াৰ, কাকি, ধপাত আদি অনেক বহু উত্পন্ন হৈ। সেই মাজুলিৰ হাবি ঠাইত অনেক অনেক গৰু থাকে; চাল লবৰ নিমিত্তে মানুহে খেদি খেদি মাৰি বছৰত ১০।১২ হেজাৰ মান চাল বেচেৰি। ইন-বোৰত আগৈএ কিছু কিছু সোণ পাইছিল, এতিয়া হলে নিমান নে পাই।

কুৰা দেশৰ বগা ইন্দোনিয়া মানুহ ৪,৫০,০০০ মান আছে; বন্দি বেঁটি ২,৫০,০০০ মান। হাবানা নগৰত ১,৩০,০০০ এক লাখ জিচ হেজাৰ মানুহ আছে। তাত জাহাজ থাকিবলৈ বৰ সুন্দৰ ঘুলি আছে; তাৰ মুখ অতি চেক, এটা এটাকৈহে জাহাজ লোমাব পাৰে।

কচিয়া দেশৰ সোণ ওলোআৰ কথা।

১০ বছৰত ভিতৰত কচিয়া দেশৰ সোণ এখন পৰ্বতৰ গাঁতৰ পৰা ওলোআ সোণৰ দাম তলত লিখা আছে।

১৮৩৭ সঁকত	২০,০৬,৭৩০	ৰূপ টকা
১৮৩৮	১,০০,৪১,২০০	
১৮৩৯	১,০০,৩৪,৩০০	
১৮৪০	১,২১,৫০,৩৭০	
১০৪১	১,৩১,৬৬,৫৩০	
১৮৪২	১,৮৪,৮৮,০৮০	
১৮৪৩	২,৩৩,৫৩,৮৬০	
১৮৪৪	২,৭৩,০৬,৪৭০	
১৮৪৫	২,৭২,২১,৫৬০	
১৮৪৬	৩,৪১,৪৪,৪২৭	

এলিয়া আৰু বেল দেৱতাৰ কথা।

Elijah and the Prophets of Baal.

আহাৰে এলিয়াক দেখি ঠেঙত কলে, জুমি ইস্ৰাএল লোকক দুখ দিওতা হোআ বে? তেতিয়া ঠেঙ উত্তৰ দি কলে, মই ইস্ৰাএল লোকক দুখ দিয়া নাই, কিন্তু জুমি আৰু তোমাৰ পিতৃৰ বন্ধবিলাকেহে স্ৰিহোৱাৰ আগা উল্খন কৰি বেল দেৱতাৰ পথে জোআত ইস্ৰাএলক দুখ দিলা। এই হেতুকে এতিয়া মানুহক পঠাই দি আটাই ইস্ৰাএল লোক, আৰু ইজৰেলৰ মন্ত্ৰত ঈশ্বৰ বেলৰ চাৰি স পঞ্চাশ ভবিষ্যত বক্তা আৰু চৈধ্য বিখ্যৰ ভবিষ্যত বক্তা চাৰি স, এই সকলোকে কামেল পৰ্বতত মোৰ ওচৰলৈ গোটাই অনাৰ। তাতে আহাৰে ইস্ৰাএলৰ সকলো সন্তান বিলাকলৈ মানুহ পঠাই সকলো ভবিষ্যত বক্তাবিলাকক কামেল পৰ্বতৰ ওচৰত চপাই অনালে।

তেতিয়া এলিয়াই সকলো মানুহলৈ আহি কলে, তোমোলাকে কেতে দিন দুই মন্তৰ মাজত সন্সইকৈ বৈ আচা? স্ৰিহোৱাই জদি ইহুৱ হই, তেন্তে ঠেঙৰ পথে জোআ; কিন্তু বেল জদি ইহুৱ হই তেন্তে তাৰ পথেই জোআ। তাতে মানুহবিলাকে ঠেঙত একে সাৰো উত্তৰ নি দিলে। তেতিয়াই এলিয়াই মানুহবিলাকৰ আগত কলে, স্ৰিহোৱাৰ ভবিষ্যত বক্তাবিলাকৰ মাজৰ মই, অকল ময়েই অৱলেন হৈ আচোঁ; কিন্তু বেলৰ ভবিষ্যত বক্তাবিলাক চাৰি স পঞ্চাশ মানুহ হৈছে। এই হেতুকে নিইতে আমাক দুটা বলদ দিওক; তাৰ এটাক নিইতে আপোনালৈ বাচি লৈ তাক ডোখৰ ডোখৰ কৰি কাটি খৰিৰ ওপৰত থওক, কিন্তু তাত জুই নি দিব; ময়ো সিটো বলদক জুগুত কৰি খৰিৰ ওপৰত থম, আৰু তাত জুই নি দিম। পাচে তোমোলাকে আপোনাৰ দেৱতাবিলাকৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰা, আৰু স্ৰিহোৱাৰ নামত মই প্ৰাৰ্থনা কৰিম; তাতে জি কোনো দেৱতাই জুই নি উত্তৰ কৰে, তেঁৱেই ইহুৱ হওক। এই কথাত সকলো মানুহে উত্তৰ কৰি ভাল কৈচে বুলি কলে। তেতিয়া এলিয়াই বেলৰ ভবিষ্যত বক্তাবিলাকৰ আগত কলে, তোমোলাকে এটা বলদ বাচি লৈ আগেয়ে জুগুত কৰা, কিয়নো

তোমোলাক অনেক হৈচা; আৰু আপোনাৰ দেৱতাবিলাকৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰা, কিন্তু তাত জুই নি দিব। তাতে নিবিলাকক জিটো বলদ দিয়া হল, তাক লৈ জুগুত কৰি হে বেল, হে বেল, আমাৰ প্ৰাৰ্থনা সূনা, এই কথা কৈ পুআৰ পৰা দুপৰলৈকে বেল নামত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, কিন্তু নবদ বা উত্তৰ দিওতা কেও নাছিল। তাতে নিইতে সেই বন্ধা ভেঁটিৰ ওপৰত ডেও মাৰি মাৰি উঠিল। পাচে দুপৰ সময়ত এলিয়াই নিইতক ইতিকিছ কৰি বুলিলে, বৰকৈ বিজিয়াবা, সি দেৱতা হই; সি কথা বাজা কৈ আচে, বা কাকো-বাক খেদা কৰি গৈচে, বা জাজা কৰিচে, বা টো-পনিতে আচে, জগাৰ লাগে। তেতিয়া নিইতে বৰকৈ বিজ মাৰি নিইতৰ বেৱহাৰৰ নবে তেজ বৈ জোআলৈকে কটাৰি আৰু নবনিৰে আপোনাৰ আপুনি কাটিলে। সেই ৰূপে দুপৰ গলত সন্ধিয়াৰ বলি দিয়া সময়লৈকে ভবিষ্যত বাক্য কলতো কোনো নবদ, বা উত্তৰ দিওতা, বা নিইতৰ কথা মানোতা কেও নাছিল। আৰু এলিয়াই সকলো মানুহত কলে, মোৰ ওচৰলৈ আহা; তেতিয়া আটাই মানুহ ঠেঙৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু ঠেঙ স্ৰিহোৱাৰ ভগা ভেঁটি বাঙিলে। আৰু জি জনলৈ স্ৰিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল বোলে, তোমাৰ নাম ইস্ৰাএল হব, সেই বাক্যৰ পুতেকৰ সন্ধ্যাৰ নবে বাবে চলা নিল ললে। সেই নিলেৰে ঠেঙ স্ৰিহোৱাৰ নামত এটা জগাৰ ভেঁটি বাঙিলে; আৰু তাৰ চাৰিও কালে জুই মোন ধান ধৰা, এনে এটা ধাইৰ ধানিলে। পাচে ঠেঙ কাঠ সজাই বলদক ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটি কাঠৰ ওপৰত থৈ কলে, চাইটো পাজ পানিৰে ভৰাই বলি আৰু কাঠৰ ওপৰত চালি দিয়া। পাচে দুভিন্ন বাৰ কৰা বুলি কলে; তাতে দুভিন্ন বাৰ কৰিলে। পাচে ঠেঙ কলে, জিভিন্ন বাৰ কৰা, তাতে জিভিন্ন বাৰো কৰিলে; আৰু ভেঁটিৰ চাৰিও কালে পানিৰৈ গল, ধাইৰও পানিৰে পূৰ হল। পাচে সন্ধিয়াৰ বলি দিয়াৰ বেলা এলিয়া ভবিষ্যত বক্তাই ওচৰলৈ আহি কলে, হে আব্রাহাম আৰু ইচাক আৰু ইস্ৰাএলৰ ইহুৱ স্ৰিহোৱা, আপুনি ইস্ৰাএলৰ ইহুৱ, আৰু মই আপো-

নাৰ দান হৈ আপোনাৰ বাঁকোৰে এই সকলো
কৰ্ম কৰিলে, ইয়াকে আজি জনা হওক। হে
সিহোৱা, মোৰ কথা সুনোক, আপুনি জে. পৰম
ইহুৰ সিহোৱা, আৰু আপুনি এই লোকবিলাকৰ
মৰ পালটোআলে, সিবিলাকে ইয়াকে জানোক।
ভেতিয়া সিহোৱাৰ অধি পৰি বলি আৰু কাঠ,
লিল, ধূলি পুৰিলে, আৰু ধাৱৈত থকা পানিকে,
সুসিলে। সকলো লোকে ইয়াকে দেখি দিহল
হৈ মাটিত পৰি কলে, সিহোৱা ঠেৱেই ইহুৰ,
সিহোৱা ঠেৱেই ইহুৰ। পাচে এলিয়াই সিবি-
লাকত কলে, বেলৰ ভবিল্যত বক্তাবিলাকক ধৰা,
সিহুতৰ এটাও পলাব নি দিবা। তাতে সিবি-
লাকে সিহুতক ধৰিলত এলিয়াই কিচোন নদিলৈ
আনি সিহুতক বধ কৰিলে।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

আমেৰিকা মিল দেশৰ আৰিগন প্ৰদেশৰ
উল্লাৱলা গাঁৱৰ ওচৰত কায়ুচ নামে আদিবাসি
এবিধ বৰ অজাতি মানুহ আছে। সিহুতক ধৰ্ম্ম

North American Indian.

আৰু বিদ্যা নিকাৰৰ নিমিত্তে হুইত্ৰমান নামে
এজন পাদুৰি চাহাবে ১০।১২ জন মানুহে
সৈতে ভাঙে দ্বৰ মাজি থাকি খেতি কৰি অনেক
কাম নিকাইছিল। পাচে বসন্ত গ্ৰহনি আদি
কৰি বোলে ধৰাত পাদুৰি চাহাবে দৰৰ ধুআই
ধুআই আছিল। তাতে কোনো মানুহ মৰে দেখি

বিহু ধুআই মৰা বুলি ভাবি কায়ুচবোৰে প্ৰমান
চাৰিব নিমিত্তে কগিয়াক দিবলৈ চাহাবৰ পৰা
দৰৰ ধুজি কোনো কোনো মানুহক ধুআলত সি-
ইতো মৰিল। তাতে বিহু স্বৰূপ বুলি জানি সেই
মৰা মানুহ পুতি মৈদাম বান্ধি আহি ২১ নৱেম্বৰ
তাৰিখত ভিৰোতাই সৈতে পাদুৰি চাহাবক আৰু
আন মানুহ নটাকো মাৰিলে। কিন্তু সিবিলাকৰ
লৰা ভিৰোতাক এৰিলে। সিহুতে মাৰিবলৈ অহাত
পাদুৰি চাহাবৰ ওচৰত থকা এটা মানুহক ধৰি
বিহু ধুউআৰ কথা স্বৰূপকৈ ক, তোক বাখিম,
ইয়াকে বোলাত সি অগিৱানি হৈ ভাই পাই বিহু
ধুউআ হুই বুলি কলত তাক এৰিলে, কিন্তু পাচে
আনে আহি তাকে মাৰিলে। এই ৰূপে সেই
মিচা কথাৰে অনাকো মৰালে, আপুনিও মৰিল।
অৰিগন নগৰত এই কথা সুনি অধিকাৰে ৫০ জন
চিপাহিক আদিবাসিক দমিবলৈ পঠালে; পাচে
আৰু ৫০০ সেনা গোটাৱলৈ আগ্য কৰিলে।

হাৱাই উপদিপত সেই পাদুৰিক মৰাৰ কথা
সুনি লমাচাৰ পত্ৰত লিখি বুজাইচে, আমেৰি-
কাৰ আদিবাসি লৰহকৈ গোট ধাই বন কৰিব
বুলি সন্দেহ কৰিচে। হাৱাই উপদিপৰ মানু-
হো আটগএ সেই ৰূপে অজাতি হৈ বৰ পালি
আছিল; কিন্তু এতিয়া আমেৰিকাৰ পাদুৰিএ
তালৈ গলত বজাই সৈতে সিবিলাকে খ্ৰিষ্টিয়ান
ধৰ্ম্ম লৈ গিৱানি আৰু সুখবন্ত হৈচে।

আমেৰিকাৰ আদিবাসিৰ সেৱা কৰা মূৰ্তি।

Three-headed clay Image found in Kentucky.

নগাৰ বিবৰণ ।

Account of the Nagas.—From the “Sketch of Asam.”

ইংৰাজি ১৮৪৭ সঁকৰ মেই মাহৰ অকনোদইৰ গাৰো দেশৰ বিবৰণত আন আন পৰ্বতিয়া জাতিবিলাকৰ কথা লিখিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিলোঁ; এতেকে সম্ভৱি নগাৰ বিবৰণ ভলত লিখা গল।

অসম দেশৰ নগাঁও জিলাৰ বিচাৰ পতি জীজুত কাপ্তান বটল্‌বাহাৰে এই অসম দেশ আৰু তাৰ চাৰিও ফালৰ পৰ্বতিয়া জাতিবিলাকৰ বি-

বৰনৰ ইংৰাজি ভাষাৰে এখন বিচখান পুথি বচিচে, তাৰে পৰা সঁগ্ৰহকৈ অসমিয়া ভাষাৰে ভাজি এই বিবৰণ আৰু ইয়াৰ পাচে আন আন জাতিৰ বিবৰণ লিখিম।

অসম দেশৰ দখিন পূব ফালৰ পৰ্বত সাহিত নগা জাতি বাস কৰে, সিহঁত নিচেই অসভ্য, বলি, দেখিবলৈ ভয়ানক আৰু গাভ আঁকে। মানুহৰ প্ৰানলৈ সিহঁতৰ এনেহে মৰম নাই কিয়া, জে অলপ দোসতে মানুহ মাৰে। সিহঁতে বুকুৰ মে-কুৰি গৰু এটাইকে খাই, মদত অভি প্ৰিতি, আৰু লিখা পহাঁ নে জানে।

নগাইতে পূৰ্বে অসম ৰজা সকলক মানিছিল, আৰু এতিয়াও ইংৰাজ সকলক মনাৰ চিন স্বৰূপে কিছু ভেঁটি দিএ, আৰু সিহঁতে সৈতে প্ৰিতি ৰাখিবলৈ ইংৰাজৰ অধিপতি সকলেও সিহঁতক কিছু কিছু বস্তু দিএ, কিন্তু সিহঁত ভালকৈ অধিন নহই। আটাইবোৰ নগাৰ ওপৰত একেটা ৰজা নাই, সিহঁতৰ বেলেগ বেলেগ খেল আছে, আৰু ই খেলে সি খেলে এনেহে বৈবৰতা, জে কেতিয়াবা কেতিয়াবা এখেলৰ হিংসাত এখেল সমূলে হত্যা হই। প্ৰতি খেলেই আপুনি আপোনাৰ ৰজা; কিন্তু সিহঁতৰ ওপৰত খোনবাও নামে এটা বিলয়া পাতি লই; সেয়েই প্ৰতিনিধি স্বৰূপ; খেলত দন্দ গোচৰ লাগিলে গোটেই খেলেৰে পৰামৰ্শ কৰি সি সিখান্ধ দিএ, খোনবাওৰ ভলে সন্দিকৈ নামে ৰাজ মন্ত্ৰি বাবে এজন, আৰু খোনচাই নামে ২০ ঘৰৰ ওপৰত এজন, এই দুটা বিলয়া আছে। জেতিয়া বন কৰিব বা আন কোনো মুখ্য কাৰ্য কৰিব লগা হই, তেতিয়া সন্দিকৈ আৰু খোনচাই এই দুয়ে খেলৰ সকলোকে মাতেগৈ; পাচে প্ৰতি গাঁৱতে মুকজ নামে মেল কৰা ঠাইত সকলো গোটে খাই, এটা থিৰ কৰে। খোনবাও মৰিলে তাৰ পুতেক, আৰু পুতেক নে থাকিলে ঘৈণীকেহে সেই বাব পাই। কোনো বিদেশি আগৈ খোনবাওক ভেঁট নো ছোআকৈ নগা দেশত অভি বিপদত পৰিলেও কেৱে নো লোধে; আৰু লেই দেখি নগা গাঁও, আলি, আৰু ভালা জনা মানুহ লগত নো ছোআকৈ কেৱে সিহঁতৰ মাজত ভূমিবলৈ গলে প্ৰান হেৰুৱাব; কিয়নো

ডাক জুই পানি আৰু বহাদিও কৰে মুসুলা ন কৰে। সিহঁতৰ মাজলৈ কোনো কটকি গলে জদি সামান্য কাৰ্জে জাই, তেন্তে খোনবাবে সুখি পুটি বিদাই দিএ; কিন্তু বৰ কাৰ্জে গলে, খেলৰ এটাই বুৰা মেচাক চপাই আনি বিচাৰকৈ জি ধিৰ হই সেই দৰে খোনবাবে কটকি বিদাই দিএ।

নগাইতে বনলৈ জাঁওতে বা খেতি কৰাৰ আগৈ বা কোনো মুখ্য কাৰ্জ কৰাৰ পূৰ্বে খেলৰ আটায়ে গোট খাই মজল চাই; অৰ্থাত্ নৈক পৰা কনি আনি সেই কনিৰ পুতি এই বোলে, জে “হে কনি, তইতে স্বৰূপ কৰি, মিচা নে দেখুআৰি।” এই বুলি কনিত বিদ্যা দি পোৱে, তাতে জদি কুহুম্‌টো ন ভজা পাই, তেবে সুত বোলে; কিন্তু ভাগিলে অসুত বুলি জানে।

নগাইতে খেতি কৰে, আৰু হাবি মাটি এডোখৰ খেলে পতি লৈ কনি ধান, গোম ধান, আহু ধান আৰু আলু কহুৰ খেতি কৰি তিনি বছৰৰ সুৰত আৰুও ন এডোখৰত খেতি কৰে; কিন্তু নিহঁত এনেহে অগিয়ান জে গোটাই বছৰ খাবলৈ খেতিৰ বহুএ নাটে, আৰু আৰুও বডৰ ন হই মানে কল মূল আৰু গচৰ পাভ খাই থাকে।

নগা দেশৰ চায়ে চায়ে অনেক লোন পোন্ধ আচে, তাৰে কেতবিলাক নগা জাতিএ অনেক লোন কৰি ভৈয়ামত বেচে।

নগাইতে বন কৰিব লগা হলে খোনবাবে গোটেই খেলকে গোটাই মজল চোআই বন কৰাৰ ধিৰ কৰিলত গাই পতি জাটি দা ভাত এটোপোলা আৰু পানি একো চুজা লৈ জুগুত হৈ দিনতে গৈ বাতি হলে সত্ৰৰ গাঁও বেৰি লুকাই থাকে। পাচে পুখম কুকুৰাই ডাক দিওঁতে হাই দি গাঁও লোমাই লৰাৰ পৰা বুৰা আৰু সত্ৰৰ গৰু চাগলি আটাইকে কাটি সিহঁতৰ হাত মূৰবোৰ লৈ উভতি আহে; পাচে ভাৰ ওপৰত মন ভাত চটিয়াই বৰ বজাকৈ ঘৰে ঘৰে লৈ ফুৰাই, আৰু দুই চাৰি দিনলৈকে সেই দৰে নাচি গাই; খজ পলালে মূৰবোৰ নাহৰ গচত আৰি থই। পাচে নমাই সুকলত থৈভোজ খাই। জদি এক গাঁৱৰ নগা এটাক আন গাঁৱৰ এটাই কাটে তেন্তে ভাৰ সটো মি-

তিৰ কুটুমে নি আলিৰ দাঁতিৰ হাবিত চিত্তা কৰি থৈ বাতিএ দিনে চুপি সত্ৰক মাৰিবৰ পুৰস্কাৰ কৰে; আৰু খেলৰ এটাক মাৰিলে গোটেই খেলই দুই তিনি পুৰসলৈকে ভাৰ পুতিকাৰ কৰিবলৈ পুৰস্কাৰ কৰে।

নগাৰ লৰা ন বছৰ বয়সিয়াল হলে মাক বাপেকৰ ঘৰ এৰি গাঁৱৰ আনবোৰ লৰাই সহিতে মুকজ নামে এটা বেলেগ ঘৰত থাকেগৈ; তাতে মাক বাপেকে খাবলৈ দিএনি, আৰু সিও বাপেক মাকৰ বন কৰে, কিন্তু ১৫।১৬ বছৰিয়া হৈ বিয়া কৰাবৰ মন কৰি গাঁৱৰ চোআলিবোৰ থকা মুহুৰ্ত্তলৈ গৈ ঘোমোৱেকৰ জিএক বা আনকে বিয়া কৰিবৰ অভিপ্ৰায় কৰি চোআলিৰ বিয়া হবৰ অভিমত থকা ন থকা জানিবলৈ সেই লৰাই হাতৰ পৰা ধোআ খোআটো পেলাই, তাতে জদি চোআলিএ সেই ধোআ খোআ কুলি খাই, তেন্তে তাইৰ মান্তি আচে বুলি জানি, বিয়া কৰাই। নগাইতে এই দৰে বিয়া কৰাই; দৰাৰ ঘৰৰ পৰা মদ চাউল আৰু গৰু কন্যাৰ ঘৰলৈ দি সিহঁতক মিত্ৰ সমনিতে ভোজ খাবলৈ মাতে। পাচে দৰা কন্যা বহিলে দেওখনি অৰ্থাত্ ভিৰোতা পোৰোহিত দুইবোৰ মাজত এপাচি এদা থই। তাতে দৰাই আজিৰ পৰা তই মোৰ ভিৰোতা হলি, আৰু মই এৰিব নে পাঁও বুলি, কন্যাত কলে কন্যাই বিয়া লোমোআৰ পুমান স্বৰূপে দৰাই দিয়া এডোখৰ এদা খাই; আৰু কন্যায়ো ভিৰোতা হজোঁ, আৰু মোক এৰিব নো পোআ বুলি, এডোখৰ এদা দৰাক দিএ; তাক খালত বিয়া দিখি হই। তেতিয়াৰে পৰা মুনহি ভিৰোতা দুয়ো একে লগে বেলেগ ঘৰত থাকে; কেতবোৰ নগাই লৰা ন হই মানে বাপেক মাকে লৈতে থাকে।

নগাইতে আন ভিৰোতাকৈ বেলেগভিয়া তনিএক আদিকহে বিয়া কৰাই, আৰু কোনো বিধৱাৰ সন্তান নে থাকিলে দেওৰেক জদি কেহু-আও হই, তেও ভাত বাজে আনক বিয়া কৰাৰ নে পাই, আৰু সেই লৰায়ো আন ভিৰোতাক লব নো-আবে। বিধৱাৰ লৰা থাকিলে পুনৰ বিয়া কৰিব নোআবে, আৰু এজনিতকৈ বহু ভিৰোতাকোৱা নাই। নগাইতৰ পৰত্ৰি গমনত প্ৰান দণ্ড কৰে।

Almanac for July, 1888.

জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্রিঃ অং ১৮৮৮। হিন্দু সন ১৭৭০।

কোনো নগা অপঘাত মিত্তি হলে নাইবা দু মাহ নৰিয়াৰ মূবত মৰিলেও সিহঁতে বৰ বিপদ বোলে, আৰু তাৰ সত্বে হাত ওখ চিত্তাত তুলি হাবিত থৈ আহে, আৰু মৰাৰ চাৰি পাঁচ দিনলৈকে সেই গাঁৱলৈ মানুহ অহা জোআ ন কৰে; কিন্তু ভালমান দিন নৰিয়া হৈ মৰিলে তাৰ খবত চাক পাতি স থৈ হাতীএ দিনে বাখি পাচে স পচি লৰি জাব লগা হলে মদ চালে, আৰু লৰ আ-গত মাহে মাহে জিয়াই থকাত খোআ ভাত আঙা আদি বস্তু দিএ। মৰাৰ পাচে কেইবা মাহ-লৈকে তাৰ লৰা ভিৰোভাই মাটিত পৰি অনেক বিলাপ কৰে। পাচে জিমান দিন বিলাপ কৰিব লগা; জিমান দিন গলে এদিন অনেকক মাতি ভোজ খুআই; ভোজ খাওঁতাবোৰে বনৰ সাক কাচি দেৱতাক সেই মানুহক মাৰি নিয়াৰ সলনি নানা গালি পাৰে। পাচ দিনা সটত কাপৰ মেৰাই ন এখন চাক্ত তুলি থৈ দী জাতি পানি চুজা ইত্যাদি বস্তু চাৰিও ফালে দিএ, আৰু সেইবোৰ বস্তু কেৱে নি নিএ।

নগাইতৰ মাজত চুব কৰিলে প্ৰান দগু হই; সেই নিমিত্তে পথাৰতে সিহঁতে সকলো বস্তু এৰি জাই, তেওঁ কেৱে নো চোএ। সিহঁত নিচেই হো-জা, মিচা কথাৰ ভুকে নে পাই, আৰু স্বৰূপত বাজে টেটনো ন হই। সিহঁতৰ বাৰ বা মাহৰ নাম নাই, কিন্তু বাৰিখা খৰালিৰ নামহে জানে। সি-হঁতে বৎকটক্ৰ নামে দেৱতাক ইহঁৰ বুলি জা-নে; আৰু তেঁও পুৰিবি আৰু সকলো বস্তু মুজিচে বুলি কই, কিন্তু পৰকালত স্বৰগ আৰু নৰক ভোগ আচে বুলি নে জানে।

ওপৰত লিখা বিবৰন সকল নগাঁৱৰ উজনিৰ নগাবিলাকৰ, কিন্তু নগাঁৱৰ ওচৰৰ নগা সকলৰ বিতি চৰিত্তো সেই দৰৰ। ভৈয়ামৰ পৰা জাঁত-ৰত জিবিলাক জাতি নগা থাকে সিহঁত বগা আৰু বলি আৰু প্ৰাই নাজটে ফুৰে। নগাঁৱৰ উজনিত এস চাৰি খন নগাৰ গাওঁ; আৰু ১১০২৫ ঘৰ নগা আচ বুলি অনুভূও হই।

আ.

	জুলাই	আষাৰ	শুক্লাবাই	চৈত্ৰ	বৈশাখ	জ্যৈষ্ঠ
সনি	১	১১	২১৩	৩২৩	০	৭৪৩
দেও	২	২০	২১৪	৩২৩	১	৮৩১
সোম	৩	২১	২১৪	৩২৩	২	৯১৭
মঙ্গল	৪	২২	২১৪	৩২৪	৩	৯২৮
বুধ	৫	২৩	২১৫	৩২৪	৪	১০৩৬
ব্ৰহ্মপতি	৬	২৪	২১৫	৩২৪	৫	১১১৪
শুকুৰ	৭	২৫	২১৫	৩২৪	৬	১১৪২
শনি	৮	২৬	২১৬	৩২৩	৭	পূজা
দেও	৯	২৭	২১৬	৩২৩	৮	০২৪
সোম	১০	২৮	২১৭	৩২৩	৯	১০
মঙ্গল	১১	২৯	২১৭	৩২৩	১০	১৩৭
বুধ	১২	৩০	২১৭	৩২৩	১১	২২০
ব্ৰহ্মপতি	১৩	৩১	২১৮	৩২২	১২	৩২
শুকুৰ	১৪	৩২	২১৮	৩২২	১৩	৩৪২
শনি	১৫	১	২১৯	৩২২	১৪	চন্দ্ৰোদই
দেও	১৬	২	২১৯	৩২১	১৫	৭৮
সোম	১৭	৩	২২০	৩২১	১৬	৭২৩
মঙ্গল	১৮	৪	২২০	৩২০	১৭	৮৩৮
বুধ	১৯	৫	২২১	৩২০	১৮	৯১৮
ব্ৰহ্মপতি	২০	৬	২২১	৩২০	১৯	১০১০
শুকুৰ	২১	৭	২২২	৩১৯	২০	১০৪২
শনি	২২	৮	২২২	৩১৯	২১	১১২৫
দেও	২৩	৯	২২৩	৩১৯	২২	১১৫০
সোম	২৪	১০	২২৩	৩১৮	২৩	পূজা
মঙ্গল	২৫	১১	২২৪	৩১৮	২৪	০২২
বুধ	২৬	১২	২২৪	৩১৭	২৫	১৫০
ব্ৰহ্মপতি	২৭	১৩	২২৫	৩১৭	২৬	২১৫
শুকুৰ	২৮	১৪	২২৫	৩১৬	২৭	৩১৩
শনি	২৯	১৫	২২৬	৩১৬	২৮	৪১৩
দেও	৩০	১৬	২২৬	৩১৬	০	৫১২
সোম	৩১	১৭	২২৭	৩১৫	১	৬১০

১ দিনৰ পূজা ৪। ৩৭ বজাত আমাবাস্যা।

১৬ দিনৰ ভাটি ৩। ৩১ বজাত পূৰ্ণিমা।

৩০ দিনৰ ভাটি ১। ৪৩ বজাত আমাবাস্যা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোখা । শ্ৰী সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৪৮ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ৭৭

VOL. III.

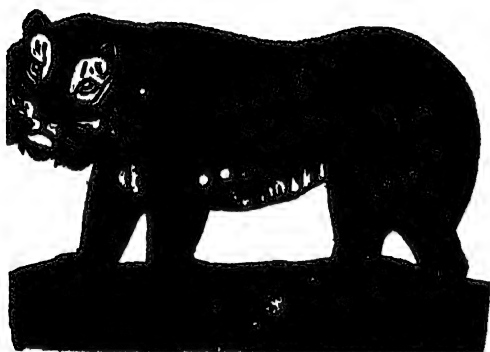
SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1848.

No 7.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

লৰ্ড হাৰ্ডিজ চাহাৰে ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে জি এটা বাঘে গাঁৱৰ বহু মানুহ খালে, তাকে মহা বানিক ভেঁটি দিবৰ নিমিত্তে লৈ সাগৰৰ বাটে নিয়াত বাঘ নৰিয়া পৰি তাৰ গঁতালত জিয়া মেৰ পোআলি দু দিন ধকাভো নে খাই, পাচে মৰিল ।

কলিকতা নগৰত ১৭ জুন তাৰিখত তিনি জন বাবুএ ফটিকা খাই অগিয়ানি হলত বাগিত উঠি বৰকৈ জাঁওতে আন ঘোৰালৈ জোআ এটা চহি-চক খুন্দা মাৰি মাটিত পেলাই মাৰিলে ।

পঞ্জাব দেশৰ এখন গাঁৱত ধকা এডোআদ নামে একজন কান্তান চাহাবক বন কৰিবলৈ মুল-খান বজাই ১৫০০ ল সেনাক পঠাই দিলত ২৩ মেই তাৰিখত লগ পাই জুখ হল । এডোআদ চাহাবে সৈতে পঞ্জাবি মানুহৰ বাহিৰে কোনো গোৱা চিপাহি নাই, শুখাপি জুখ কৰি জিনিলে, আত বৰ টোপ দুটা কাৰ্হি নিলে । আক সেই চাহাবৰ আঁহুত ঘা লাগিল; সিহঁতৰ সেনাপতিও অনেক মানুহে সৈতে মৰিল ।

লাহোৰ নগৰৰ খাৰ ঘৰৰ পৰা আটাইএ বহু খাৰ উলিয়াই নষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে এটা নান্দ পেলাই দিলত পানিত তল গৈ পচি আছিল; কিন্তু ক্ৰমে পানি মুকালত সেই খাৰ মুকাই ভা-ভে আছিল । পাচে কোনো কোনো গাৰিয়াল মানুহে গৰুএ সৈতে ভাতে বহি ধঁপাত খাই ধকাত এটা আত্ৰা নান্দৰ ভিতৰত পৰি খাৰত জুই লাগি ভুইকঁপৰ নিচিনা প্ৰিথিবি ফাটি সিল আদি মাটি মানুহ লকলোকে উৰাই নিলে; তিনটা মানুহ মৰিল ।

বিস্তিয়াচল পৰ্বতৰ ই মূৰে সি মূৰলৈকে ২ মেই তাৰিখত বৰ ভুইকঁপ গল । আবু নামেত মাজৰ এক পৰ্বতৰ ওচৰৰ পৰা কোনো প লিখিচে, দুপৰ মান বাতিত প্ৰথম কল্পনত ল লোকে ঘৰৰ বাহিৰ ওলাই বাতি পুআই মাটিত পৰি ভয়েৰে বাজত থাকিল । গৰু চা আদি ভই পাই হঁকৰি ডেডাই লৰি ফুৰি-পা-চিল । অনেক পকি ঘৰ ফাটি ভাগি ওপৰৰ ইটা খহি পৰিল; এটা দল ভাগি ভিতৰত ধকা একজন মানুহ মৰিল, আন দুটা এখা মৰাটাই

Earthquake in the Vindhyan Mountains.

মাবিল। সেই বাড়ি ভাৰবিয়া বৰ এক্কাৰ; পাচ দিনা গধূলিত বৰ বৰখুন, বিঘুলি মেঘৰ গৰ্জন হল।

সামৰে অনেক খেঁহ লোকে বজাৰ নিমিত্তে চেনি মিচিৰি কৰি থকাত বজাই সিহঁতৰ মাহিনী নি দিয়াৰ কাৰনে সিহঁতে উঠি দৌহ আচৰিলে। তাতে বজাই সনাবোৰক পঠাই সিহঁতক দি ৬০০ জনক ফাটকত ধলে। পাচে দেস এখন ৪,০০০ মান খেঁহ লোকে গোটে খাই বান্ধক বাক নগৰ আক্ৰমণ কৰিলে; কিন্তু জিনিব নোঅৰাত কেতবোৰ মৰিল, আৰু অনেক ধৰা পৰি বন্দীয়া হল।

এপ্ৰিলৰ প্ৰথম দিনৰে পৰা জি ধুমুহা বৰ বতাহ সাগৰত হৈছিল, তাৰে অনেক জাহাজ নষ্ট হল। বৃড হোপ অস্ত্ৰবিপৰ পৰা পত্ৰত লিখিছে, ৫। ৬ টা মান জাহাজ তাতে ডাগি নষ্ট হল।

হানিবল নামে এখান জাহাজ কুইবেক নগৰ ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে ২৪ ফেব্ৰুৱাৰিত বৰ ফান লাগি জাহাজৰ ওপৰত চো পৰি মানুহক হি নি মাৰিলে। ৩০ জন মৰিল, এজন মাৰা থাকিল। তাতে বতাহ সাগৰৰ সোঁতৰ বাহি ১৪ দিন ই কালে সি কালে নিয়া সেসত নৰোৱেই দেসৰ কোনো হাৰি চাইত গি বল। তাতে সেই মানুহ ৬। ৭ দিন মান থাকিলত কোনোবা মানুহে দেখা পাই তালৈ গৈ সেই মানুহ মুৰ্চিভ হৈ মৰা জেন পালে। পাচে বামৰ পৰা জাহাজ হোঁহোকাই সবহকৈ পানি নি দিয়া দেখি আন জাহাজৰে টানি নি নগৰলৈ আনিলে।

এপ্ৰিল ২৩ তাৰিখত ফ্ৰচিয়া আৰু দেম্বাৰ্ক দেসৰ সৈন্যবিলাকে দেখা দেখি হলতে বৰ জুধ লাগিল; তাতে অনেক মানুহ মৰিলত দেম্বাৰ্কৰ সেনাবিলাক হাৰি ডাগি গল।

ফ্ৰাঞ্চ দেসৰ পুজাবিলাকে জি নকুন মেলুআই বাচি লৈছিল, সিবিলাকৰ ৮০০ মান গোটে খাই ৪ মেই তাৰিখত পাৰি নগৰত ৰাজমেল পাতিলে। পাচে মেলৰ অধিকাৰ হবলৈ বুসোই নামে এজনক পাতি ধলে।

এতিয়া ফ্ৰাঞ্চিৰ ৭,৩৭,০০০ সেনা গোটে খাইছে। লিমজি নগৰত পুজাবিলাকে ৰাজমেলত বসন হৈ আপোনাৰ এটা মেল আউটিচে। বোএন নগৰতো অধিৰ হৈ কন্দল কৰি জুধ হোআত ডেৰ স মান মানুহ খুন হল।

জৰ্মানি দেসৰ বেদন নগৰত হেৰুৱা আৰু জোৰ নামেৰে দুজন দৌহিয়াৰ আলচেৰে কেতবোৰ পুজাই অনেক দুৰ্জনালি কৰি থকাত গাগৰ্ন নামে ৰাজ সেনাপতিএ সেনাবোৰক লগত লৈ সিহঁতক ডাঙ্গি খেদিলে; পাচে সিহঁতে সৈতে মিল হবলৈ কথোপকথন কৰি মিল হব নোঅৰাত উলটি জাবলৈ বিদাই দিলে। পাচে জাবলৈ ঘূৰোঁতেই সিহঁত সকলোএ হিলৈৰে তেঁওক গুলিয়াই বধ কৰিলে। তেঁওৰ সেনাবিলাকে ইয়াকে দেখি খল উঠি সিহঁতক একে বেলিএ আক্ৰমণ কৰি এসতকৈ অধিক মানুহ মাৰিলে। ৰাজ সেনাবো ৩৫ টা মানুহৰ যা লাগিল, কিন্তু এটাও ন মৰিল।

হুজাৰি দেসৰ লোকে যিহুদি মানুহক অনেক তাডনা কৰি এদিন প্ৰেচবৰ্গ নগৰৰ যিহুদি হুজি-টাললৈ গৈ নৰিয়া আৰু মৰিব লগিয়াবিলাককো বাহিৰ কৰি খেদালে। এই কপে সেই নগৰৰ পৰা ৩০০ মান ঘৰৰ মানুহৰ খেদাই পঠালে।

২১ এপ্ৰিলত চাৰ্দিনিয়াৰ ৰজাই পিদ্মন্তৰ লোকে সৈতে বচলকো নগৰত অস্ত্ৰিয়াৰ সৈন্যক জুধ কৰি বলে নোঅৰাত হুকি গল। পাচ দিনা আকণ্ড আহি বৰ জুধ কৰি জিনি আদিজ নদিৰ সি পাৰলৈকে অস্ত্ৰিয়াবোৰক খেদিলে, আৰু তাৰে ১৭৪০ সেনা ধৰি আনিলে।

চিচিলি উপদ্বীপৰ লোক আগৰে পৰা নাপলি দেসৰ ৰজাৰ বসন হৈ আছিল; কিন্তু এতিয়া সিহঁতৰ ৰাজমেল তেঁওৰ অনধিন হবলৈ ধিৰ কৰিছে।

কিজি মাজুলিত ৮ চেপ্তেম্বৰত আলবৌ আৰু বেনা, এই দুই চাইৰ মানুহে জুধ কৰাত ৮০০ মানুহ মৰিল, আৰু বেৰাৰ মানুহ পৰাস্ত হৈ পলাই গলত সিহঁতৰ ঘৰ আটাইবোৰ জুই দি পুৰিলে।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত চিফিনাতি নগৰত ৩,৩০,০০০ তিনি লাখ ত্ৰিচ হেজাৰ গোটে গাহৰি খাবৰ নিমিত্তে মৰা গৈছে।

২১ মেই ডাবিখত বুয়ৰ্ক নগৰৰ আন্তৰ নামে ৬,০০,০০,০০০ চই কোটিভকৈ অধিক ৰূপৰ চহকি এজন মানুহ ৮৪ বয়সিয়া হৈ মৰিল। তেওঁ জৰ্মানি দেশৰ মানুহ আছিল; ১৮ বছৰ বয়স হ'লত একো সন্মতি নো হোআকৈ আপোনাৰ দেশ এৰি পাচে আমেৰিকালৈ গৈ উত্তৰ চাল নোমেৰে বেহা কৰি নিমান চহকি হল। তেওঁৰ বেহেহুআ জাহাজ সাগৰৰ সকলো ঠাইতে ফুৰি আছিল, আৰু অধিগন দেশত আপোনাৰ নামেৰে আন্তৰিয়া নগৰ পাতিলে।

বচ নামে এজন জাহাজৰ কাপ্তান চাহাবে ১৮,৪০০ অঠৰ হেজাৰ চাৰি স হাত লেজু এডালৰ মূৰত সিহঁ এডোখৰ বাহি আটলান্তিক মহা সাগৰত পানি জুখিবলৈ পেলাই দিলে, তথাপি এইমান দিখল হোআতো উলি নে পালে।

উইল্কচ নামে এজন আমেৰিকান জাহাজৰ কাপ্তান চাহাবে পাচিকিক লাগবত ফুৰি ফুৰি হাৱাই উপদ্বীপ পালত সেই ঠাইতে জুই ওলোআ জি বৰ ওখ পৰ্বত তাক চাবৰ নিমিত্তে উঠি গল। জি খালৰ পৰা জুই ওলাই নি বৰ দ, দেখিবলৈ অতি ভয়ানক। বাট দেখুআৰ নিমিত্তে কিয়ানিহ নামে হাৱাইৰ এজন আদি বাসি মানুহ লগত ললে; সি জাহাজ কাপৰ মেৰাই মাটিত ৰহি থকাত চাহাবে তাৰ নক্সা লিখিলে।

মাওনা লোআ পৰ্বতলৈ বাট দেখুআ মানুহ।

Hawaiian Guide to the Crater of Mauna Loa.

কুপৌৰে মাখি মৌৰে দ্বিষ্টান্ত।

Fable of the Dove and the Bee.

মাখি মৌ এটাৰ বৰ পিয়াহ লাগি পানি খাবৰ মনেৰে পুখুৰিলৈ আহি বেগ জোআৰ নিমিত্তে পৰি সোমাল। পাচে তাৰ পৰা উঠি নোআৰি ওপজি থকাত ওচৰৰ গচৰ পৰা এটা কুপৌএ দেখি মৰম লাগি; হলি থকা এডালত পৰি হলাই দি পানিত লগালে, তাকে মৌ বগাই উঠি জিলে।

তাৰ একেৰিমানৰ পাচত বিয়াধে সেই কুপৌলৈ জাল পাতি পেলালে। তাকে কুপৌএ সোমালত বিয়াধে জাল টনাৰ সময়তে মৌএ ওপৰে উৰি জাঁওতে তাকে দেখি, আগৰ উপকাৰলৈ মন কৰি, বিয়াধৰ গোৰোআত পৰি বদুৈ বিজিলে। তাকে বিস পাই বিয়াধে তেওঁ মাৰিলত কুপৌএ দেখি ভই পাই, জালৰ পৰা মাৰি উঠি গল।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, জাহ পৰা আমি আগলৈ উপকাৰ পাব নোআৰিম, এইমান গৰিপ মানুহ নাই। আৰু জি মানুহে উপকাৰ কৰে, সেয়ে উপকাৰ পাই।

কুপৌৰে এন্দুৰৰে কথা।

The Dove and the Mongoose.

এজন লোকে হাবিৰ দাঁতত জাল পাতি চাটল সিঁচি থৈছিল; তাকে জনেক কুপৌএ দেখি বুঝা কুপৌৰ হাক ন লৈ পৰি ধাবলৈ ধৰিলে। ওপৰত জাল পৰিলত সকলো চহায়ে একে বাবেই

উরি জাল লৈ গৈ, আপদত এন্দুৰ মিত্তিৰ ওচৰ
চাপিল। পাচে মিত্তিৰে জাল কুটি আটাইকে
মুকলি কৰিলে। আপদতহে মিত্তিৰ চিন।

ইষ্ট ভেদ কৰা কথা।

The Lion and the Jackal.

এক সিংহৰ লগত সন্মত কৰটক দুই সি-
ংগাল আছিল। সিংহে পহু মাৰে, সিহঁতে খাই
অনেক কাল আছে। এদিন হাবিত ভতৰাৰ মাত
সিংহে সুনি, মোৰ দেলত ই কোন সোমালহি,
বুলি ভাবি চিন্তি থকাত সিয়ালে বুজি পাই জনা-
লে, হে মহাৰাজ, মোক আগা দিলে তাক আ-
নি ভেঁটাৰ পাবোঁ। সেই ভতৰা হাবিত কৰ হল
বুলি সোধাত সিয়ালে কলে, মূৰৈএ গাবিত দুই
ভতৰা নিয়াত এটাৰ চেঁজ ভাগি হাবিতে থাকিল।
সি ভাল হৈ ভাল ঘাঁহ খাবলৈ পাই বৰ বলি হৈ
হুকুৰি ফুৰে। পাচে সিয়ালে গৈ হাবিত বিচাৰি
পাই, তই বজাক দেখা নহৈ দেলত আছে; বজাই
দেখা পালে মাৰিব; তই ন কৰিবি আহি, ভেঁটাই
দিওঁ গৈ বুলি, লৈ আহি সিংহৰ আগত ভেঁটাই
দিলে। পাচে ঘাঁহ খোজা জন্তু দেখি সিংহে
লগত লৈ সিয়ালক ভঁৰালি ভাঙ্গি ভতৰাক ভঁৰা-
লি পাতিলে। সিয়ালে মজ্জা খাবলৈ নো পোআ
আখেজতে বজাত লগাই ভজাই, তোমাক নে মা-
নে, মাৰিব ধুজিচে, বুলি সিংহৰ হুকুআই ভত-
ৰাক মৰালে। পুনৰ বাৰ সিয়ালে ভঁৰালি হল;
পাচে অকাবনতে ভতৰাক মাৰিলোঁ বুলি সিংহে
খেদ কৰে। ইয়াৰ অৰ্থ, মিত্তিৰ ভজা মানুহৰ
কথা লব নে পাই।

সিংহৰ কথা।

The Lion and the Elephant.

এক সিংহে আপোনাৰ দেলত বাহু বলেৰে
পৰাক্রম কৰি খোআত এদিন আহাৰ কৰিবলৈ
একো নো পোআত হাবিত বাতিলৈকে খাপ দি
আছিল। পৰে গধূলি হলত আপোনাৰ পোহ-
নিয়া হাতিএ হাবিত বিচাৰিবলৈ গলত সিংহে
খাপ দি থকাত বনৰিয়া হাতি বুলি জাঁপ মাৰি
ওপৰত উঠি একে কামোৰতে মাৰিলে। সিংহে
হাতি লৈ আহি আপোনাৰ হাতি চিনি পাই বে-
জাৰ হৈ একো জন্তু নে মাৰোঁ বুলি সপত কৰি-
লে।

ইয়াৰ অৰ্থ, লোকক হিংসা কৰোঁতাৰ আ-
পোনাৰে হানি কৰে।

মেকুৰিএ চৰাই পোআলি খোআৰ কথা।

The Cat and the Birds.

অনেক চৰাই বুৰা সগুনক পোআলি বখিয়া
দি চৰায়ে দিলা দিলি উৰি গল। পাচে এটা মে-
কুৰিএ আহি গচত উঠি পোআলি খাবলৈ জো-
আত পোআলিএ দেখি ভয়ত মাতিবলৈ ধৰি-
লে। তাক সগুনে সুনি ডিজি মেলি চাই বৰকৈ
ভাবি দিয়াত মেকুৰিএ তই পাই সগুনৰ সাখাত
হল, আপুনি ব্রিধ গিয়ানহন্ত, আপোনাৰ সন
গুন এই চৰাইবিলাকে নিভৌ কই, তাতে দেখিব-
লৈ আহিচোঁ; আক মোক জে পোআলি খোআ
বোলে, মই মাচ মাংস এৰি বুদ্ধচাৰি হৈ চাতুৰ্মা-
ন্য বুত কৰিচোঁ; এই ভিৰ্হতে অনেক কাল আ-
চোঁ। অনেক সাধু ধৰ্ম দেখাই বিদাই কৰি আ-
হি খোবোজন্ত সোমাই সোমাই পোআলি কৰি
ভাঙ্গি খাই নষ্ট কৰিলে। পাচে গধূলি চৰাই
আহি দেখি লোকচৰ্ত হৈ সকলোএ সগুনক ঝুটি
খাই মাৰিলে।

আপোনাৰ কৰমত সারথানে নে থাকি দুৰ্জনৰ
কথাত প্রতিতি কৰিলে আপদত পৰে।

ই কালে চ ঘৰ, সি কালে ন ঘৰ,
পহু পৰিল সাতোটা, ঘৰে পতি একোটা।

এলিয়াক স্বৰ্গলৈ নিযাব কথা।

Translation of Elijah.

জি কালত যিহোৱাই বামাবলিৰে এলিয়াক স্বৰ্গলৈ নিবৰ ইচা কৰিলে, তেতিয়া এলিয়া এলিয়াই সৈতে গিল্‌গাল গাঁৱলৈ গল। তাত্তে এলিয়াই এলিয়াৰ আগত কলে, তুমি এখেত খাকা, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; কিয়নো যিহোৱাই মোক বৈৰেখললৈ পঠাইচে। তাত্তে এলিয়াই তেঁওত কলে, যদি যিহোৱা অমৰ হই, আৰু তোমাৰ প্ৰান যদি অমৰ হই, তেন্তে তোমাক নেবোঁ। এই হেতুকে দুয়ো বৈৰেখললৈ গল। তেতিয়া বৈৰেখলত থকা ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাবোৰ এলিয়াৰ ওচৰলৈ আহি কলে, বোলে, আজি তোমাৰ সমুখৰ পৰা যিহোৱাই তোমাৰ গৰাকি নিব, ইয়াকে তুমি জানিচা নে? তেঁও কলে, হই, মই জানোঁ, তোমোলাকে নিজম দি খাকা। পাচে এলিয়াই ডাক কলে, হে এলিয়া, তুমি এখেত খাকা, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; কিয়নো যিহোৱাই মোক যিবিহো নগৰলৈ পঠাইচে। তেতিয়া সি তেঁওৰ আগত কলে, যদি যিহোৱা অমৰ হই, আৰু তোমাৰ প্ৰান যদি অমৰ হই, তেন্তে মই তোমাক নেবোঁ। এই হেতুকে সিবিলাক দুয়ো যিবিহোলৈ গল। তেতিয়া যিবিহো নগৰত থকা ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাবোৰে এলিয়াৰ ওচৰলৈ আহি বুলিলে, আজি যিহোৱাই তোমাৰ সমুখৰ পৰা তোমাৰ গৰাকি নিব, ইয়াক তুমি জানিচা নে? তাত্তে তেঁও কলে, হই, মই জানোঁ, তোমোলাকে নিজম দি খাকা। পাচে এলিয়াই ডাক বুলিলে, তুমি এখেত খাকা, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; কিয়নো যিহোৱাই মোক য়ৰ্দানলৈ পঠাইচে। তেতিয়া সি কলে, যদি যিহোৱা অমৰ হই, আৰু তোমাৰ প্ৰান যদি অমৰ হই, তেন্তে মই তোমাক নেবোঁ। এই হেতুকে সিবিলাক দুয়ো আগলৈ গল। আৰু ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাবোৰ মাজৰ পঞ্চাশ জন গৈ চাবলৈ আঁতৰত থিয় হৈ থাকিল। আৰু সেই দুই জন য়ৰ্দানৰ পাৰত থিয় হ'লত এলিয়াই আপোনাৰ গাৰ কাপৰ লৈ বুলিয়াই পাৰিক মাৰিলে। তাত্তে পানিবিলাক ই কালে সি কালে বেলেগ

কৰা হ'ল, তাৰেই সিবিলাক দুয়ো সুকান মাটি-এ দি পাৰ হৈ গল। সিবিলাক পাৰ হ'লত এলিয়াই এলিয়াত কলে, তোমাৰ ওচৰৰ পৰা মোক নিয়া হবৰ আগেয়ে তোমাৰ নিমিত্তে কি কৰিম, তাকে তুমি খুজিবা। তাত্তে এলিয়াই তেঁওত কলে, তোমাৰ আত্মাই দুগুন ভাৱে মোত থাকোক, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। তেতিয়া তেঁও কলে, তুমি জি প্ৰাৰ্থনা কৰিল। সি দুলাখা; তথাপি তোমাৰ ওচৰৰ পৰা মোক নিবৰ কালত যদি মোক দেখা, তেন্তে তোমালৈ সেই ৰূপে হব; কিন্তু নে দেখিলে তোমালৈ নহব। পাচে সিবিলাকে গৈ গৈ এই ৰূপে কথা কৈ থাকোঁতে, দেখা, অগ্নিবৰ্ণ বৰষ আৰু অগ্নিৰ ঘোঁৰাবোৰ ওলাই আহি সিবিলাকক বেলেগ কৰিলে; আৰু বামাবলিৰে এলিয়াই স্বৰ্গলৈ উঠি গল।

এলিয়াই ডাক দেখি, হে মোৰ পিত্ৰি, হে মোৰ পিত্ৰি, ইসাএলৰ বৰষ আৰু তাৰ ঘোঁৰা, ইয়াকে বিছিয়াই কলে; কিন্তু তেঁওক আৰু দেখিবলৈ নে পালে; পাচে আপোনাৰ কাপৰ খৰি দুখানকৈ ফালিলে। আৰু এলিয়াৰ জি বস্ত্ৰ তেঁওৰ গাৰ পৰা পৰিল, এলিয়াই তাকে তুলি লৈ উভতি গৈ য়ৰ্দানৰ তিৰত থিয় হ'ল। পাচে তেঁও এলিয়াৰ গাৰ পৰা পৰা জি বস্ত্ৰ তাকে লৈ পানিবিলাকক মাৰি কলে, এলিয়াৰ ইহুৰ যিহোৱা কত আচে? এই ৰূপে তেঁৱো পানি মাৰিলত সিবিলাক ই কালে সি ফালে বেলেগ হ'ল, আৰু এলিয়াই পাৰ হৈ গল। তাত্তে যিবিহোত থকা জি ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাবোৰ সমুখত চাই আছিল, সিবিলাকে তেঁওক দেখি কলে, এলিয়াৰ আত্মাই এলিয়াত থাকিচে। পাচে সিবিলাকে তেঁওৰ লগ লবলৈ আহি তেঁওৰ আগত মাটিত পৰি প্ৰণাম কৰিলে।

মান খাম্ভিএ সেৱা কৰা বোধ দেৱতাৰ নকশা

Image of Budh or Gaudama.

খাম্ভিৰ বিবৰন।

Account of the Khamti — From the 'Sketch of Assam'

পূৰ্বে ইংৰাজি ১৭৫১ সঁকত বাজেস্বৰ সিংহ স্বৰ্গদেৱৰ দিনত এবাৰতি নদিৰ গুৰিৰ পৰ্বতৰ পৰা অসম দেশৰ উত্তৰ পূৰ্বে টেঙ্গা পানি নৈৰ গুৰিত ১৪ ঘৰ খাম্ভি আহি আছিল। পাচে মো-আমবিয়া ভগনত আৰু ভালেমান খাম্ভি আহি অসমিয়া মানুহৰ ওপৰত ভালেমান দৌকাছা কৰিছিলহি। পাচে কমলেশ্বৰ সিংহ বজাৰ দিনত সিহঁতক খেদিছিল, কিন্তু চন্দ্ৰকান্ত স্বৰ্গদেৱৰ দিনত দেশ অৰাজক হোআত আকও খিতাপি হুৱিহি। পাচে ইংৰাজে ৰাজ্য লোআতো সুখেৰে ঘৰা ভাৱে থাকি মাজে মাজে বিৰোধ কৰিবৰ আশ্ৰয় কৰি আছিল। মেসত ১৮৩২ ইংৰাজি সঁকৰ ২৮ জানোআৰি ভাৰিখত নিসাতিনি পৰি-য়াত খাম্ভিহঁত কেতবিলাক মূলুক আৰু চি-

কোএ লৈতেগোট খাই ৬০০ মান মানুহ সদিয়া লোমাই চিপাহি আৰু চাহাব সকলৰ ঘৰত জুই দি চিপাহিহঁতক আক্ৰমণ কৰাত লিহঁতে আগৈ-অতি ভই পাই, পাচে লিহঁতক খেদিলে; আৰু খাম্ভি ২১ টা হত হল, আমাৰ কালেও লৰা তিৰোতাই লৈতে ৮০ মানুহ মুঠে মৰিল। সেই সময়ৰ পূৰ্বে পলিটিকল এজেণ্ট কৰ্নেল হোৱা-হট চাহাবে সদিয়ালৈ গৈ বজলাত চিপাহি নো হোআকৈ আছিল খাম্ভিহঁতে আক্ৰমণ কৰিবৰ বাতি তেওঁ হৰা মুৰা সুনি চিপাহিৰ চাউনি সো-মাবলৈ জোআত বাটতে খাম্ভিহঁতে খুঁচি মাৰি-লে। পাচে কেইবা মাহৰ সুৰত চিপাহি গৈ খাম্ভিহঁতক লিমাৰ বাহিৰকৈ খেদি থৈ আহিল, কিন্তু চিপাহি ওডতাত আকও মিচিমিৰ পৰ্বতৰ দাঁতিত বৰ খাম্ভিলৈ জোআ বাটৰ গুৰিত বহিল-হি মেসত জি বনুআ গোঁহাই আৰু ভৌ গোঁহাই

হুয়ো সদিয়াৰ দুৰ্গতি কৰিছিল, সিহঁত মহিলত
সিহঁতৰ পুতেক আৰু খাম্ভিহঁতে ইং ১৮৪৩
সংগত খোমা মাগি গবৰ্ণমেণ্টলৈ প্ৰাৰ্থনা জনোৱাত
সিহঁতক সদিয়াৰ গুৰিৰ চুনপুৰ নামে হাইত লৰা
ভিৰোভাই সন্মতি দি আহি বহিৰৰ, আৰু গো-
লাম কিনা বিহা এবিধৰ, আৰু সৰু সৰু দাই আ-
পোনাৰ মাজতে ডাঙ্গি চোৰ ডকাইত আদি কৰি
পলিটিকল এজেন্সিৰ তত লোখাৰ আগা কৰিছে।

খাম্ভিহঁতৰ মুখ খেহ দেসৰ মানুহৰ নিচিনা,
আৰু বৰনো সেই দৰৰ, কিন্তু কিছু কল। সিহঁত
অতি সতৰ্ক আৰু বনুআৰ স্বভাৱ আছে, আৰু সি-
হঁতৰ মুখ দেখোঁতেই নিতুৰ। খাম্ভিহঁত আন
পৰ্বতিয়া জাতিতকৈ অনেক কথাত সভ্য আৰু
সিহঁতে লেখিব পৰিহঁতলৈ জানে, আৰু সিহঁতৰ
ভালাও বেলেগ। মানব দেসৰ দৰে ইহঁতে বৌদ্ধ
ধৰ্ম্মক মানে, আৰু অনেক ক্ৰিয়া মানব দৰে।
খাম্ভিৰ বজাবোৰ লোৰ আৰু ৰূপৰ বন কৰাত
বৰ পাৰ্গত, আৰু সিহঁতৰ সোনাৰি বিদ্যাত এনে-
হে বুদ্ধি জে অলপ দেখুআলৈই বৰ নিপুন হব
পাবে। খাম্ভিহঁতে ধুতি আৰু গুৰা ওপৰত
চোলা পিন্ধে, সিহঁতৰ চুলিৰে খোপা বান্ধে, আৰু
কেতিয়াবা কেতিয়াবা পাগুৰিও মেৰাই। সিহঁতে
ভাত আৰু সাক খাই, আৰু পালে মজ্জহকো
নেৰে, আৰু মদো খাই।

আ।

সেই ওপৰে কোআ বনৰ কালত আমাৰ
লগত থাকি নকুচা লিখা ইয়ঙ্গ নামে খাম্ভি
খনিকৰ নকুচা এই।

Young Photo Engraving.

মিচিমিৰ বিবৰন।

Account of the Mishim. — From the "Sketch of Assam."

অসম দেসৰ উত্তৰ পূবৰ পৰ্বতবিলাকত মিচি-
মি নামে এক পৰ্বতিয়া জাতি আছে। সিহঁতৰ
বেলেগ বেলেগ খেল আছে, দিবান্ধৰ বোৰক চুলি
কটা মিচিমি আৰু আন আনবোৰক টাইন্ আৰু
মেজহ বোলে। সিহঁত নিচেই বনুআ, ডুমি কুৰে,
আৰু আৰব চিংকৌ আৰু আপোনাৰ মাজতো
সমাই কটা কটিকৈ বন লগাই থাকে। সিহঁতে
লেখিবলৈ বা পৰিহঁলৈ ভূ নে পাই, লহিল সৰু
অৰ্থাত্ চুটি, বৰ বলিষ্ট, কিন্তু অতি মলিন, আৰু
কাপৰ সবহকৈ নি পিন্ধে। বজাবিলাকে ভিৰেট
দেসৰ বজা নোমৰ কাপৰ পিন্ধে, কিন্তু সামান্য
কাপৰ নিচেই বেয়া। কিন্তু ভিৰোভাবোৰে আ-
চলৈকে পৰাকৈ নানা বৰান্ধা পটিয়া পটিয়া
কাপৰ মেখেলাকৈ পিন্ধে, আৰু গাত চোলাৰ
দৰে একোটা লই; ৰূপৰ পতা এডোখৰেৰে সি-
হঁতে খোপা বান্ধি থই, আৰু কানত ইমানে
ডাঙ্গৰ ৰূপৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধে জে কান প্ৰাই চি-
গি পৰিব লগা হই। মিচিমিহঁতে জেই জনি
ইচা ভেভে জনি ভিৰোভা বাখে, কিন্তু দন্দ ন হব-
লৈ সিহঁতক বেলেগ বেলেগ ঘৰত থই। মিচিমি-
হঁতৰ লৰা ভিৰোভা আৰু মুনিহ আটায়ে হোঁকা
খোআত বৰ প্ৰতি কৰে, আৰু আটায়ে বঁহৰ
বা খেহ দেসৰ পৰা অনা পিতলৰ এবিধ হোঁ-
কাত খাই; আৰু বান্দৰৰ চালৰ একো খন মো-
নাত হোঁকা খাব পৰাকৈ আটাই বস্ত্ৰ ভৰাই
ঠিকালত বান্ধি আটায়ে লৈ ফুৰাই। মুনিহবো-
ৰে খেহ দেসৰ বজা চুলি লগোআ দা এখন আৰু
সিহঁতৰ দেদি জাতি আৰু বিহ দিয়া কাঁৰ খেবু
লৈ ফুৰাই। সিহঁতে কুকুৰৰ চালৰ এবিধ টুপি
পিন্ধে।

মিচিমিৰ কুকুৰৰ চালৰ টুপি।

Dog-drum Cap of the Mishim.

মিচিমিইতে হাবি আৰু পৰ্বতত থকা বুলি
এক দেৱতাক পূৰ্ণাৰ্চনা কৰে; আৰু বৰিহা বা আন
বিপদ হলে ভালোমান গাহৰি আৰু চেৰাই বুলি
দিএ। সিহঁতৰ বজা জি আচে তাক মানে হই,
কিন্তু সিহঁতৰেই সকলো কৰিব নোআবে, কিয়-
নো ঘাই কাৰ্য্য হলে বা বৰ জগৰৰ দণ্ড কৰিব
লগা হলে খেলৰ সকলো চাপি জি সিধান্ত কৰে,
সেই দৰে চলে। বৰ জগৰ কৰিলেও ধনৰ দো-
আবাই দণ্ড এবাৰ পাৰে, কিন্তু পৰ তিবি গমন
কৰিলে প্ৰান দণ্ড হই।

মিচিমিবোৰে ৮০ হাত বহল খৰাং নৈতে।
বৈতৰ সাকো দি সহজে পাৰ হই, কিন্তু সিহঁতত
বাজে আনে পাৰ হোজা টান।

পূৰ্বে মিচিমিএ অসম বজাক মানি সদিয়াখোজা
গোঁহাইক কিছু কিছু দুবা ভেটি দিছিল। মিচিমি
দেস আৰু ভিবেটে দেস একে লগ, কিন্তু মিচিমি-
ইতক চেৰাই জোআ বাটনিচেই দুৰ্গম, তেওঁ ভি-
বেটে দেসেৰে মিচিমিইতে বেপাৰ কৰি সিহঁতৰ
বিহ ভিত্তা, গাঁটিলন আৰু মজাটি সলাই গক, হৌ-
কা আৰু ভামৰ সাজ আনে। প্ৰতি বছৰি জাৰ-
কালি মিচিমিবোৰ সদিয়ালৈ আহি বিহ, ভিত্তা,
মজাটি, গাঁটিলন ইত্যাদি বস্তু সলাই মঁহ গক
নিএ। সিহঁতৰ সবহ খেতি নাই জেন জনা জাই,
পৰ্বতৰ জিবোৰ চাই কিছু সমান আৰু নিচেই
খি়ন নহই তাতে খেতি কৰে, আৰু গোম ধান
কনি ধান, আলু, অলপ আফু, কিছু কপাহ
ইত্যাদি হই; আৰু সিহঁতৰ ধঁপাত আৰু মনত
অতি প্ৰতি। মিচিমিইত চাঙ্গ যবত থাকে, আৰু
একোটা অতি ডাঙ্গৰ আচে, বৈত বা কেৰুৰি
পাতেৰে তাক চাই।

মিচিমিইতৰ স্বভাও চৰিত্ৰ অম্যাপিও কোনোএ
ভালকৈ জানিব পৰা নাই; অনেক ইংৰাজে
সিহঁতৰ দেস চেৰাই ভিবেটে দেসলৈ জাবৰ পুৰ-
সাৰ্হ কৰিছিল, কিন্তু কেৱে পৰা নাই। আ.

Almanac for August, 1888.

আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব ১৮৮৮। হিন্দু সঁক ১৭৭০।

	চান্দি	চান্দি	সুজোদই	সুজোদই	সুজোদই	সুজোদই
মঙ্গল	১	১৮	৫১২৭	৬৪৫	২	৮১০
বুধ	২	১৯	৫১২৭	৬৪৫	৩	৮১০
ব্ৰহ্মস্পতি	৩	২০	৫১২৮	৬৪৬	৪	৮১১
শুক্ৰ	৪	২১	৫১২৮	৬৪৬	৫	৮১২
শনি	৫	২২	৫১২৯	৬৪৭	৬	৮১৩
সোম	৬	২৩	৫১২৯	৬৪৭	৭	৮১৩
মঙ্গল	৭	২৪	৫১৩০	৬৪৮	৮	পূজা
বুধ	৮	২৫	৫১৩০	৬৪৮	৯	৮১৩
ব্ৰহ্মস্পতি	৯	২৬	৫১৩১	৬৪৯	১০	৮১৪
শুক্ৰ	১০	২৭	৫১৩১	৬৪৯	১১	৮১৫
শনি	১১	২৮	৫১৩২	৬৫০	১২	৮১৬
সোম	১২	২৯	৫১৩২	৬৫০	১৩	৮১৭
মঙ্গল	১৩	৩০	৫১৩৩	৬৫১	১৪	৮১৮
বুধ	১৪	৩১	৫১৩৩	৬৫১	১৫	৮১৯
ব্ৰহ্মস্পতি	১৫	১	৫১৩৪	৬৫২	১৬	৮২০
শুক্ৰ	১৬	২	৫১৩৪	৬৫২	১৭	৮২১
শনি	১৭	৩	৫১৩৫	৬৫৩	১৮	৮২২
সোম	১৮	৪	৫১৩৫	৬৫৩	১৯	৮২৩
মঙ্গল	১৯	৫	৫১৩৬	৬৫৪	২০	৮২৪
বুধ	২০	৬	৫১৩৬	৬৫৪	২১	৮২৫
ব্ৰহ্মস্পতি	২১	৭	৫১৩৭	৬৫৫	২২	৮২৬
শুক্ৰ	২২	৮	৫১৩৭	৬৫৫	২৩	পূজা
শনি	২৩	৯	৫১৩৮	৬৫৬	২৪	৮২৬
সোম	২৪	১০	৫১৩৮	৬৫৬	২৫	৮২৭
মঙ্গল	২৫	১১	৫১৩৯	৬৫৭	২৬	৮২৮
বুধ	২৬	১২	৫১৩৯	৬৫৭	২৭	৮২৯
ব্ৰহ্মস্পতি	২৭	১৩	৫১৪০	৬৫৮	২৮	৮৩০
শুক্ৰ	২৮	১৪	৫১৪০	৬৫৮	২৯	৮৩১
শনি	২৯	১৫	৫১৪১	৬৫৯	৩০	৮৩২
সোম	৩০	১৬	৫১৪১	৬৫৯	৩১	৮৩৩
মঙ্গল	৩১	১৭	৫১৪২	৬৬০	৩২	৮৩৪

১৫ দিনৰ পূজা ৩।৩৪ বজাত পূৰ্ণিমা।

২১ দিনৰ পূজা ১।১১ বজাত আমাবাস্যা।

The ORUNODI, Printed and Published monthly
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

বিত্তিয় চোখা ! মোং নিবসাগৰ, আগষ্ট ১৮৪৮ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ৮ ।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1848.

No. 8

অমেক দেশৰ সন্ধান ।

General Intelligence.

ক্লোবোৰ্ণ নামে জি এবিধ দৰবেৰে মানুহ আচেন কৰা হৈ হাত চেন কাটিলে একো দুখ নে পাই, এই নিবসাগৰ জিলাত থকা কোনো কোনো কনিয়া লোকে খ্ৰীষ্টত উক্তৰ লজ চাহাবৰ হুকুআই ভাবে মুৰ্চিভ কৰা হৈ দুখ বো পোআটক বোগৰ পৰা মুক্ত হৈছে। প্ৰথমতে জি এখন মানুহৰ গালত এটা বৰ হাঁট আছিল, তাক সেই দৰৰ মুজালত হাঁট কাটি দু গুচালে মানে নি টো-পনিৰ দৰে সুই আছিল। তাৰে চেনতন পাই বোগ গুচা দেখি বজ মনেৰে উঠি ঘৰলৈ গল। পাচে ২০।২৫ বছৰিয়া ভিৰোডা একনি হাতৰ চাল মজ্জহে চপাই খোআ হেতুকে ১৮ আগষ্টত হাত মেলিবৰ কাৰনে অস্ত্ৰৰ দোআবাই আক ওঁসখৰ গত পোআতে কাটোতে দুখ পোআৰ কথা ন জনাকৈ অনেক চাহাব লোকৰ আগত হাতৰ চাল মজ্জ কাটি হাত পোৱালে।

হিন্দুস্থান দেশৰ কাম্ভি নগৰত ৫ জন ভাৰি-খত বৰ ধুমুহা বজাহ বৰখুৱ হৈ দু দিন মান আছিল। ৬ ভাৰিখৰ গধূলিত তাত থকা চাহাব লোকে খান খোআৰ সময়ত বজুপাত খাব ঘৰত পৰি জুই লাগি বৰ ভয়ঙ্কৰ সবদেৰে ঘৰ ফুটি সিল গুলি আদি আটাইকে উৰাই নিলে। সেই সবদেৰে আৰ্চি দুআবৰোৰ ভাগি ভাগি গল, আৰু গোটেই পল্টন ভঁপি লবিল। উৰি জোআ সিল আদি বজুৰ দোআবাই এটা ককিয়, লাভোটা মঁহ, এক ছোৰা, মাইকি পোআলি গক এহাল মৰা হৈছে।

মুল্টান নগৰত প্ৰথম জুলাই তাৰিখত কল্লা-

নিব সেৱাপতিএ সেৱা লৈ মূল বজাই সৈতে বজ কৰি ৬ ঘণ্টা মান জুধৰ পাচে তাক জিৰি নগৰৰ পৰা খেদালত, বজাই চাই তাঁবৰ আঁতৰত থকা কৌণ্ডত আসুই ললে।

লাহোৰ নগৰত আগেষে জি দোহ পাতিছিল, দুজন চিপাহিএ সেই দোহিৰ আলচ জানি তাক ন কৈ গুপুতে বখাৰ প্ৰমান ওলালত প্ৰধান সেৱা-পতিএ সেই দুটা চিপাহি ফাঁচি দিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

ডেবিচন নামে চাহাবনপুৰ জিলাৰ মেজ-ব্ৰেত চাহাবে এটা বিলাতি কুকুৰে সৈতে ৫০ হাত মান ওখ গৰাৰ দাঁতিত উমলি থাকোঁতে অকস্মিতে বাগৰি পৰি অনেক দুখ পাই কিছু বেলিৰ পাচে মৰিল।

কলিকতা নগৰত থকা এখন বজালি বজাই কোনো জমিদাৰে সৈতে দন্দ লাগিলত দুইবো ৪।৫০০ মানুহে হাতত লাটি লৈ ওচৰৰ গাঁৱত গোট খাই জুধ কৰিলে। তাতে দুটা মানুহ মৰিল, এঘাৰেটা এঘা মৰা হল।

ইংলণ্ড দেশৰ ব্ৰাইটন নগৰৰ ওচৰত লাগবে তলে খানি নিয়া ওপৰে আহনিয়া গৰা আ-চে। তাতে মানুহ লৰাবোৰে তলে সোমাই সো-মাই সিল আদি কিবা কিৰি পালে খানি উলি-য়াই। এই কপে ৫ মেই তাৰিখত ১০।১২।১৬ বছৰ বয়লিয়া তিনি ভায়েক আৰু এটা সত্ৰ লহাই সৈতে ৬ হাত মান সোমাই খানি আছিল; তাতে একে বেলিএ গোটেইটো গৰা খহি ৫ হেজাৰ মোন মান মাটি লিইতৰ ওপৰত পৰিল। পাচে মানুহ গোট খাই খানি খানি দু ঘণ্টাৰ পাচত উলিয়াৰ পাৰিলে, কিন্তু সকলো মৰা।

একটি নগরৰ ওচৰত ঘোঁৰাই টনা নক বহু এখান আলিৰ লোৰ ডাঙত থকা কলে সৈতে বহু খান চাবেক বেগাই আহি খুন্দা খালে। তাৰ এখন বহু ভোখৰ ভোখৰকৈ ভাগি মানুহক বলিয়াই পেলোআত ৬ টা মৰিল।

সীকো দলজ কৰিবলৈ জি কাঠ লাগে তাক বিলাইতৰ মানুহে কোনো দৰবৰ পানিত খুন্দা বিয়ালে কাঠ বৰ টান হই, কিন্তু খাৰৰ নিচিনা হোআত বৰ বেগে পোবে। ওএলচ দেশৰ উক্ত নদীৰ ওপৰে দু বছৰ ভিতৰত এনে কাঠৰ এখন দলজ লাঙ্গি এটাৰ লগা হলত তপত লোৰ এডাল ডাঙৰ গঁজাল মৰিয়াওতে কাঠত খুই লাগি পোটেই এখন পুৰি নষ্ট হল। তাৰ ওপৰে জোআ বহু খান চাবেক খুই লগা দেখি বৰ বেগে ঘোঁৰা মেৰি জোআত কথমপি সাবিল। সেই দলজ ৬০০ হাত দিছিল; সাজোতে ২ লাখ টকা খৰচ হল।

১৫ মেই তাৰিখত কুষ্ণ দেশৰ বিলকি, বার্বৈ, আদি কৰি অনেক মানুহে ৫০,০০০ মান পুজাই সৈতে বাজ মেল ডাঙ্গিৰ নিমিত্তে বৰ চৰাত সোমাই হুবা ঘূৰা কৰি মেলুআইবিলাকক দেখিলে। পাচে লামাৰ্জিন বাজ মন্ত্ৰিএ আন মন্ত্ৰিএ সৈতে সকলো সেনাবোৰক গোটে খুআই সেই ঘোহ কৰাবিলাকক ডাঙ্গি খেদাই ঘাই লক্ষ ২০০ মানক ধৰি লোখ কৰাৰ নিমিত্তে কইদ কৰি ধলে।

সেই ১৫ মেই তাৰিখত বৰ্লিন আদি কোনো কোনো নগৰত ঘোহ আচৰি সেনাই সৈতে পুজা-বিলাকে জুখ কৰিছিল। বিএনা নগৰত অনেক কন্দল হুবা ঘূৰা কৰাত অস্ত্ৰিয়া বজাই বিএনা নগৰ এৰি গৈ আন নগৰত থাকিল।

২৮ মেই তাৰিখত জৰ্মানি মানুহ ৭,৫০০, মেছাৰ্কৰ ৮,০০০ সেনাই সৈতে চন্দিবিল নগৰত জুখ কৰি জৰ্মানি ঘাটিল। দুয়ো কালে বহু মানুহ মৰিল।

পোলণ্ড দেশৰ পোচেন নগৰৰ লোকে স্বতন্ত্ৰ হবলৈ ফ্ৰিচিয়াৰ অহিতে বন কৰি গাঁজ আৰু জি-য়ক এই দুই গাঁৱত বৰ জুখ কৰিলে, কিন্তু জিনিব নোআহাত ফ্ৰিচিয়াই সকলোকে মাৰি বন্দি-

য়াৰ কৰিলে; পোচেনৰ ১৭০০ বন্দুআৰ মাজত ১৭ টা মাখোৰ সাৰি পলালগৈ। নিহতৰ সেনা-পতি আৰু বৰ টোপ ১১ টা, বনৰ আটাই লামত্ৰি সৈতে ফ্ৰিচিয়াই কাৰ্ছি নিলে।

চাৰ্লচ আলবৰ্ত নামে চাৰ্দিনিয়াৰ বজাই ৩০,০০০ সেনাই সৈতে অস্ত্ৰিয়াৰ সৈনকে ইতালি দেশৰ পৰা খেদাবলৈ বন কৰিছে। ৬ মেই তাৰিখত বিবোনা নগৰত জুখ কৰি চাৰ্দিনিয়াৰ ১২০০ মান হানি হৈছে, অস্ত্ৰিয়াৰো মৰা আৰু খুন হোআ বহু মানুহ আছিল। মিলান নগৰত জুখত অস্ত্ৰিয়াৰ মৰা ২০৬; খুন হোআ ৩৬২; সিইতৰ ঘোঁৰা ৬৮৭ মাৰিলে, আৰু বৰ টোপৰ হানি চটা। বচলো জুখত অস্ত্ৰিয়াৰ ২০০ মৰিল; ৬০০ মানুহ বন্দিয়াৰ হৈ সত্ৰৰ হাতত পৰিল। ২৩ মেই তাৰিখৰ মানিখা বাঙিত অস্ত্ৰিয়াই বিচক্ষা নগৰত আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু জিনিব নোআৰি পাচে হুকি গল।

১৫ মেই তাৰিখত নাপলি নগৰৰ লোকে বজাৰ অহিতে উঠি বাজ সেনাবোৰে সৈতে বন কৰিলত মৰা খুন হোআ ১৫০০ আছিল; তাৰ মাজত বাজ সেনা ৭০০।

বাপেক পুতেকইতৰ কথা।

The Father and his Sons.

এটা মানুহৰ ভালেমান লৰা আছিল আৰু সি-ইতৰ ইটে সিটে সদাই দন্দ হৈ থাকে, পাচে বাপেক মৰিবৰ সময়ত আটাইবোৰ লৰা মাতি আনি ভালেমান বন গোটাই টানকৈ এগচ জৰি বাটি সিইতক চিঙ্গিবলৈ দিলে, সিইতে কোনো কপে চিঙ্গিব নোআহিলে; তেতিয়া বাপেকে লেজু গচ মেলি, এডাল এডাল বন সিইতক চিঙ্গিবলৈ দিলে, সিইতেও বেগত বেগে চিঙ্গি পেলালে। তাতে বাপেকে কলে বোলে, এইটো ভইতৰ কাৰনে হিত কথা, কিয়নো ভইতে জদি মিলি হৈ থাক, তেতিয়া ভইতক কোনেও একো কৰিব নোআহে, জদিহে বেলেগ হু ভইতকো এই দৰে নষ্ট কৰিব।

অৰ্থ, একে হৈ থাকিলে বল হই, অমিল হলে বল হিন হই।

নিংকলা, চিংকো গাম।

Ningrula-Singpho Chief.

চিংকোৰ বিষয়।

Account of the Singphos,—from the "Sketch of Assam"

চিংকোৰ দেশৰ উত্তৰ সিন্ধা বুদ্ধপুত্ৰ, পূবে মিচিমিৰ পৰ্বত, দক্ষিণে পাটকাই পৰ্বত, আৰু পশ্চিমে ন দিহিঙ্গ নৈৰ মুখৰ পৰা পোনে বুৰি দিহিঙ্গ নদীৰ দক্ষিণতালৈকে। এই দেশৰ প্ৰাই আদ-খিনি পৰ্বতীয়া, কিন্তু মাটি কিম্ব কিওখ প্ৰায়তে অনেক ধান হই। কুঁহিয়াৰ, চাহ ইত্যাদি সুন্দৰে হই, আৰু সকলো পোনে নদি বৈচে। এতিয়া

গোটেই দেশেই হাবি, কিন্তু চিংকো অহাৰ অৰ্ধাৰ্ধ ৬০ বছৰৰ পূৰ্বে ভেনে অহন্য নাছিল। সময়ভি চহেজাৰ মান চিংকো আচে জেন অনু-ভও হই।

প্ৰতি আভি চিংকোৰ ওপৰতে একোটা গাম নামে বজা। আচে লিইতে প্ৰাই জি ইঁচা ভাকে কৰিব পাৰে, আৰু আটাইবোৰ চিংকোৰ আভি-মতেৰে নিচয়ন চলে; কিন্তু চিংকোৰ বজাবোৰৰ ডিতৰত জি বৰ গুনহান, তাৰ কাৰণে গোটাই

দেবস কোনো মুখ্য কাজত চলে। জেতিয়া চিন্ফোইতে ইংৰাজে সৈতে সন্ধি পত্ৰ কৰিছিল, তেতিয়া বিচা গাম নামে এটা বজাৰ দোআৰাই নিয়ম নিৰ্দ্ধি কৰি আটায়ে চলিছিল। জেতিয়া মানে ত্ৰয়ম দেশ আক্ৰমণ কৰিছিল, তেতিয়া চিন্ফোইতে সিহঁতৰ লগ লৈ অসমত নানা দুৰ্গতি কৰিছিল, আৰু পূৰ্বেও অনেক অসমিয়া মানুহক গোলামকৈ নিচিলাই।

চিন্ফোইতৰ সান আখৰ, আৰু সিহঁতৰ ডামাৰবেলেগ; সিহঁতে পাতত বা কাকতত লেখে কিন্তু সিহঁতৰ স্বৰ্ভাও অতি সৰণা; কেতিয়া কৰি কৰে তাৰ খিতাপি নাই, আৰু বৰকৈ কানি খাই। সিহঁতৰ এনেহে এলাহ জে গোটেই দেশেই উৰবা আৰু খাজানাও দিব নে লাগে, তেওঁ ধানৰ এনেহে ঘৰ জে বচৰৰ অনেক মাহ হাবিৰ আলু কচু খাইহে থাকে; পথাৰৰ সকলো বন গোলাম আৰু তিবোতাবোৰে কৰে, মুনিহবোৰৰ হাতত বন বা মিগয়া ন হলে বদ পুআই বা গাঁও ফুৰি থাকে।

চিন্ফোইতৰ ওচৰৰ জি সকল জাতি আছে, সেইবোৰৰ ধৰমে সিহঁতৰ ধৰমেৰে মিহলি, আৰু

চিন্ফোইতৰ তিবোত।

সকলোবোৰ চিন্ফোইতৰ একেটা ধৰম নহয়; দেখোঁতে সিহঁতে বোধ ধৰমৰ গদমা দেৱতাক মনা জেন দেখি; কিয়নো সেই দেৱতাৰ মন্দিৰ আৰু পোৰোহিত মুখ্য গাঁওবিলাকত আছে। জি চিন্ফোইত বজা আন জাতি চিন্ফোইত সৈতে জুখত মৰে, তাকো দেৱতা গিয়ান কৰে, আৰু মাউৰ, দুৰ্ভিখা বা হিপদত নিং দেৱতা বা, নিজলিচ্ দেৱতাক মঁহ গাহৰি কুকুৰা বলি দি পূজে, আৰু মঁহ বলি মূৰবোৰ ভক্তিৰ চিন স্বৰূপে বৰত আৰি থই।

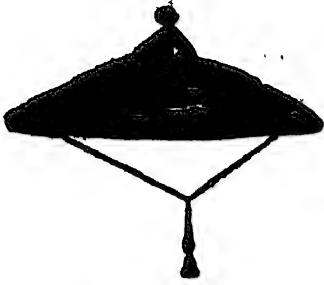
মানুহ মৰিলে সি জিয়াই থাকোঁতে জেনেকৈ ইচ্চা কৰিছিল তেনেকৈ পোৰে বা পোতে; দেওও খাঁই হুজুআই দেৱতাক গাহৰি কুকুৰা বলি দিয়াই। কোনো বজা মৰিলে তাৰ আটাইবোৰ মিত্ৰ গোটে নে খাই মানে সটো বাখি থই, পাচে মঁহ গাহৰি পছ বলি দি মদ আৰু ভোজ খুআই ন পোতে; তাতে দেওখাঁয়ে মন্ত্ৰ বুলিলে মাটিৰ ভেঁটি এটাৰে মৈদাম বান্ধি বাঁহেৰে বেৰ দি থই।

চিন্ফোইত অনেক তিবোতা বাখিৰ পাবে, আৰু সিমূবধক সিহঁতে বৰ ভই কৰে। মাক আৰু ভনিয়েকক বিয়া কৰাব নে পাই, কিন্তু মাহি মাক বোয়েক বা আন কোনো সম্বন্ধক বিয়া কৰাব পাই। বিয়া এই ৰূপে কৰাই, অৰ্থাত নৱাৰ কন্যাৰ মাক বাপেকক এখন খাম্ভি দা, পাটৰ চুৰিয়া, মখমলৰ চোলা, গোলাম বান্দি আৰু ধনবস্তু হলে সক্তি অনুসাৰে ধন সোন দিএ; পাচে কন্যাৰ মিত্ৰ কুটুমক ভোজ খুআলে আৰু দেওখাঁয়ে কিছু মানে ক্ৰিয়া কৰিলে কন্যাৰ অলঙ্কাৰাদি মাক বা বাপেকে বাখি নৱাৰ গঁতাই দিএ।

কেৱে পৰন্ত্ৰি গমন কৰিলে তিবোতাৰ স্বামিএ জি দয়ন অৰ্থাত গৰু মঁহ ধন কাপৰ ধোজে তাকে দিব পাই, কিন্তু দিব নোআৰিলে সি বন্দিমাললৈ জাৰ লাগে। বিয়া নো হোআ তিবোতা গামি হলে একো দণ্ড নে লাগে, কিন্তু সগৰ্ভা হলে মাক বাপেকক মঁহ এটা আৰু বন্দি তিনিটা দিবপাই। পাচে ডাইক ইচ্চা হলে বিয়া কৰাব পাবে। জি বন্ত হুৰ

কৰে তাৰ দুনা দিলেই দণ্ড হয়।

কোনো চিন্ফোইত বজাৰ বহুতক জি মাৰে তাক

চিৎকোব জাপি।

A Bangladeshi Hat.

আকও মাঝিৰ নোআৰিলে বৰ অপমানৰ কথা; আৰু ভঙালিকে জদি মাঝিৰও নোআৰে তেনে কালক্ষেমে সিহঁতৰ সৰুৰ বন্ধহৰ এজনকো মাঝি-হে এবে।

চিৎকোবোৰ বাঁহ বা খেৰেৰে চোজা বৰ দি-ঘল চান্দ ঘৰত থাকে, সেই বোৰ ৬০।৮০ হাত দিঘল আৰু একেটাতে খোঁটালি খোঁটালিকৈ কেইবা ঘৰ মানুহো থাকে; চায়ে চায়ে বৰ বৰ বজাবোৰৰ জি ঘৰ একোটা আছে, তাত ইমান একোটা খুঁটা লগাই জে তাক হাতেৰে সজা জেন প্ৰাই নে দেখে।

চিৎকোইতৰ নিয়মিত কোনো বাক্য সালন নাই, পুতি বজাই স্বাধীন, খাজানা লই, আৰু গায়ে গৈ জুখ ন কৰে। চিৎকোইত অতি নিষ্ঠুৰ আৰু সিহঁতৰ নয়া কৰে তাক বাতি বেৰি কাটে, আৰু সিহঁতৰ সৰপা স্বভাৱৰ নিমিত্তে খেতি ন কৰাৰ কাৰন অনেকে খাবলৈ নে পাই মৰে। আ-

১৮৪১ নকত জীৱিত কল্লানিএ ঠৈলৈ জুখ কৰাত, কল্লানিএ সিহঁতৰ ২১৩ গামক ধৰি কই-দাত বাখি, সিহঁতৰ গাঁওবোৰ জুই দি পুৰিলে, আৰু চিৎকোবোৰকে পাটকাই পৰভৰ সিপা-বলৈ খেদিলে, সেই কাৰনে অসম দেশৰ কালে এতিয়া চিৎকোবিলাক তাকৰ।

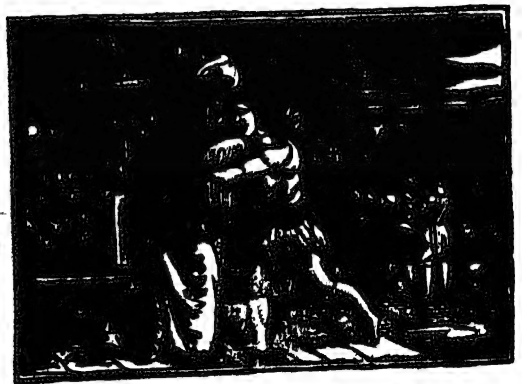
খান্জি আৰু চিৎকোব দাৰ নকত।

অকান্জত ধন কৰা পুতেকৰ দুটাত।

Fable of the Prodigal Son.

আমাৰ পুত্ৰ সিহঁ দুটাকৈ দুটাত দি কেঁওৰ নিয়াবিলাকত কলে বোলে, এজন মানুহৰ দুই

পুতেক আছিল; তাৰে সৰু জনে বাপেকত কলে, হে পিতৃ, তোমাৰ সম্ভতিৰ জি ভাগ মোত পৰে, তাকে মোক দিয়া; তাতে বাপেকে আপোনাৰ বস্ত্ৰ সিহঁতক বাঁটি দিলে। তাৰ অলপ দিনকপা-চে সেই সৰু পুতেকে আপোনাৰ সকলো ধন গোটাই দূৰ দেশলৈ গৈ দুষ্ট পুৰতনেৰে আটাই-কে ভাজি বই কৰিলে। তাৰ সকলো ধন চুব-লত সেই দেশত বৰ ঐকল হল, তাতে সি দুখি-য়া হবলৈ ধৰিলে। পাচ সি গৈ সেই দেশৰ এক গিৰিহতৰ জামুৰ ললত গাহৰি বাখিবলৈ সেই মানুহে আপোনাৰ পথাৰলৈ তাক পঠাই দিলে। তাতে গাহৰিএ খোজা খোলাৰে সৈতে সি আপোনাৰ পেট ভৰাবলৈ ইচ্ছা কৰিলেও তাক কেৱে কিছু খাবলৈ নি দিলে। সেলত চেতন পোজা হৈ সি বুলিলে, মোৰ পিতৃৰ কেতক বন্দিএ অঁটা খোজা বস্ত্ৰ আৰু তাতকৈ অধিকো পাই, কিন্তু মই ভোকেত মৰিটো। মই উঠি বে-পাইব তলৈ গৈ এই কথা কয়, হে পিতৃ, স্বৰগৰ অহিতে আৰু জুৰি দেখাতে পাপ কৰিলোঁ; তো-মাৰ পুত্ৰ নামেৰে মতা হোজাৰ আৰু জোগা ন ইও; তোমাৰ এক বেচ পোজা বন্দিৰ নিচিনা মোক কৰ। পাচ সি উঠি পিতৃৰ ওচৰলৈ গল; কিন্তু সি অতি দুৰৈত থাকোঁতেই বাপেকে তাক দেখি মৰম লাগি লবি গৈ তাক ডিম্বিত পৰি ধৰি

চুমা দিলে। ভেতিয়া পুতেকে কেঁওত কলে, হে পিতৃ, স্বৰগৰ অহিতে আৰু জুৰি দেখাতে মই পাপ কৰিলোঁ; তোমাৰ পুত্ৰ নামেৰে মতা হো-জাৰ আৰু জোগা ন ইও। কিন্তু বাপেকে বন্দি-বোৰত কলে, আটাইতকৈ উত্তম বস্ত্ৰ আনি ইয়াক

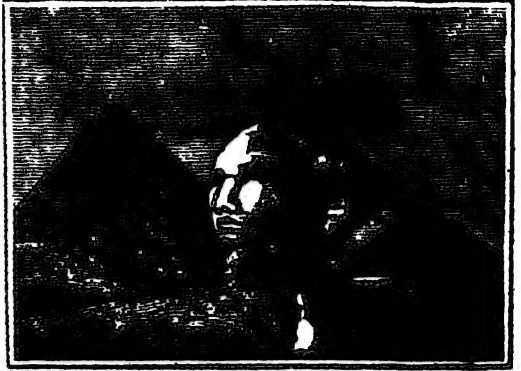
পিঙ্গা; তার হাতত আঙ্গুঠি, ভৰিত পইজাৰ দি-
য়া; আক পোহ ভোলা দামুৰি আনি মাৰা;
পাচে ভোজন কৰি আমি আনন্দ কৰোঁ ইক; কি-
য়নো এই মোৰ পো মৰা হৈও আকও জিয়াই
আচে, হেৰোআ হৈও পোআ হৈচে; ভাতে দি-
বিলাকে আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই কালত
ভেঁওৰ বৰ পুতেকে খেতিত আছিল; পাচে সি
আহি ঘৰৰ ওচৰ পাই বাজনা আক নচাৰ সবদ
সুনিলে। ভেঁটিয়া সি এটা বন্দিক মাতি সুখি-
লে, এই কথাৰ কাৰন কি? ভাতে বন্দিক কলে,
ভোমাৰ ভায়া আহিল, আক ভোমাৰ পিঞ্জিএ
ভাক বস্ত সৰিলে পোআ হেতুকে পোহ ভোলা
দামুৰি মাৰিলে। ভাতে সি খজ কৰি ভিতৰলৈ
জাৰ নু খুজিলে; এই হেতুকে বাপেকে বাজলৈ
আহি তাক বিনই কৰিলে। ভাতে সি বাপেকত
উত্তৰ দি কলে, দেখা, মই এতক বচৰ ভোমাৰ
আল খৰি কোনো কালত ভোমাৰ আগা ভজা
নাই, তথাপি সখিবিলাকৰ লগত বজ কৰিবলৈ
মোক এটি চাগলি পো আনিও দিয়া নাই। কিন্তু
ভোমাৰ এই জি পু হ বেলায় লগত ভোমাৰ
খন ভাজি পেলালে, সি আহিলতেই ভাৰ নিমি-
তে জুমি পোহ ভোলা দামুৰিকো মাৰিল। ভে-
টিয়া ভেঁও ভাত কলে, হে মোৰ পো, জুমি সদাই
মোৰ লগত আচা, আক মোৰ জি জি আচে সৰ-
লো ভোমাৰ। কিন্তু ভোমাৰ এই ভায়া মৰা হৈও
আকও জিয়াই আচে, হেৰোআ হৈও পোআ
হৈচে; এই কাৰনে আমি বজ কৰা আক আ-
নন্দিত হোআ উচিত।

খেক সিয়ালৰে লভাপনিয়লৰ কথা।

The Fox and the Grapes.

এটা সিয়ালে এজোপা লভাপনিয়লৰ ওপ-
ৰত বহুত পকা গুটি দেখি কেতবোৰ আনিবৰ
নিমিত্তে অনেক জতন কৰিলে, তথাপি কোনে
কপে আনিব নোআৰি, কলে বোলে, এইবোৰ
গুটি কেচা আক বৰ টেচা? ভাৰ কাৰনে মই কে-
লেই স্তম কৰোঁ, ইয়াকে বুলি গুচি গল।

অৰ্থ, কোনো লোকে কোনো বস্তুর নিমিত্তে
অতি স্তম কৰিও নপালে, ভেঁটিয়া মনক বুজাবৰ
নিমিত্তে সেই বস্তুটক এটা দোন উলিয়াই।

মিচৰ দেশৰ স্ফিংক্সৰ কথা।

The Egyptian Sphinx.

আগৰ মিচৰ দেশৰ মানুহবিলাকে স্ফিংক্স
পূজা কৰিছিল, আক ভাৰ জি ভাৰ মূৰ্তি সাজে
সি অতি আচৰ্জ। সেই মূৰ্তি সাজিবৰ অনেক হে-
জাৰ বচৰ হৈচে তথাপি কেতেটি এতিয়াও আচে।
পিয়ামিবিলাকৰ ভত ভাৰ এখন মূৰ্তি আচে;
মূৰটো তিবোতা মানুহৰ নিচিনা, গাটো সিংহৰ
নিচিনা। সেই মূৰ্তিৰ মূৰটো ডিম্বিটে আজিলৈ-
কে দেখা পাই, কিন্তু গাটো বালিএ ঢাকি থৈ-
চে। ভাৰ মূৰটো সতৰ হাত ওখ, আক ভাৰ কা-
নৰ আগ ধনিৰে পৰা পুতৰিলৈকে দহ হাত।
কিন্তু প্লিনি নামেৰে এজনে আগৰ ইতিহাসত লি-
খিছে যে ভাৰ মূৰটো তিনি কুৰি সতৰ হাত, গা-
টো এস হাত ভাৰ আছিল। সেই স্ফিংক্স
মূৰৰ নকচা ওপৰত আচে।

স্ফিংক্সৰ ইতিহাস কথা এই, সি এটা বাখাল,
ভাৰ মূৰটো তিবোতাৰ নিচিনা, গাটো কুকুৰৰ নি-
চিনা, বেগুৰ ডাল সাপৰ নিচিনা, ডেউকা দুটা
চৰাইৰ নিচিনা, ভাৰ ভৰি সিংহৰ নিচিনা, মাঙ-
টো মানুহৰ নিচিনা। মানুহবিলাকে এই কপে
কৈছিলে বোলে, পূজাবোৰ দমিবলৈ জুপিতবে
ভাক মিচৰ দেশলৈ পঠাই দিলে। আক সি মা-
নুহবিলাকক এনেদে দণ্ড কৰে যে আপোনাৰ
প্ৰহেলিকাৰ অৰ্থাত প্ৰশ্নৰ অৰ্থ জি কৰ নোআ-
ৰিব ভাক সি মাৰি ধাই। ভাতে ভাৰ এইবোৰ
উপদ্রৱৰ কাৰনে সকলোএ ভই কৰে। পাচে
এটাই মিচৰ দেশৰ মানুহবিলাকত কলে বোলে,
ভাৰ এটা প্ৰহেলিকাৰ অৰ্থাত প্ৰশ্নৰ অৰ্থ জি
কোনোবাই কৰ পাৰে ভেঁটিয়া সি আপোনাৰ

আপুনি বধ কৰিব। সেই পুহেলিক এই, পহু-
বাতি পুখা চাইটো ভৰিএবে খোজ কাহেঁ, দুপ-
বিয়া দুটা ভৰিএবে খোজ কাহেঁ, আবেলি ভিন-
টো ভৰিএবে খোজ কাহেঁ। তাত্তে সেই দেসৰ
বাদচাই অজিকাৰ কৰিলে বোলে, জি কোনোএ
এই পুহেলিকৰ অৰ্থ কৈ এই বাখ্যাসৰ হাতৰ পৰা
দেস খন বখ্যা কৰিব পাৰে তাক মই আপোনাৰ
ভনিক বিয়া দি সকলো বাক্য ভাৰ দিম। মানুহ-
বিলাকে কই এদিপল নামেৰে এটা মানুহে ভাৰ
অৰ্থ এই কপে কৰিলে বোলে, মানুহে জেতিয়া
লৰা কালত মাকৰ পিয়াহ খাই তেতিয়া চাইটো
ভৰিএবে অৰ্থাত্ত আঁঠু কাহিঁ কুৰে, পাচে বৰ হলে
দুটা ভৰিএবে ফুৰে, জেতিয়া বুৰা হই তেতিয়া
লাখুটিএসৈতে ভিনটো ভৰিএবে ফুৰে। পুস্বৰ এই
অৰ্থ কৰা সুনি আপুনি পুতিগ্যা কৰাৰ কাৰনে
পৰ্বতত সুৰ খুন্দি সেই ক্ষিত্তে পুান ভিয়াগ
কৰিলে।

খেহ দেসৰ মহা গৰৰ কথা।

The Great Wall of China.

সেই গৰটো খেহ দেসৰ সকলোতকৈ অতি
আচৰিত, আৰু পৃথিবিৰ মাজতে পুাই সেই এটা
আচৰ্জ কৰম। সেই গৰৰ কাৰনেই তাত্তাৰ দেসৰ
পৰা সেই ফালেদি খেহ দেস বখ্যা পৰে। সেই
গৰটো দিঘলে সাত ল দুকুৰি দহ ক্ৰোচ আৰু
ইমান বহল জে যোঁৱাৰে চটা মানুহ সমানে সা-
ৰি হৈ চুটি মেলাই জাৰ পাৰে। আৰু তাৰ দুটা
দুটা কঁৱৰ আঁতৰে আঁতৰে এটা এটা বুকুৰ বা-
ন্ধিছিল। সেই দুজই গৰ বান্ধিবৰ দু হেজাৰ
বচৰ হৈচে। আৰু সিমান অদ্ভুত গৰটো অকল
সমান চায়ে দি বান্ধিলে এনেই হই, বৰ বৰ পৰ্ব-
তৰ ওপৰে দিও বান্ধিলে। অনেক দিন ভুমিফুৰা
জাত্ৰি এজনে ঠিকনা কৰি চাইছিল জে স্বয়েন নগ-
ৰৰ উত্তৰ ফালে তাৰ বাটত আঠ ল একুৰি চাৰি
হাত ওখ এনে অতিসই দুৰ্গম পৰ্বত আছে, তথা-
পি সেই গৰ ভাত লগাইচে। আৰু জত জত
নৈ আছে তাত তলে পানি জাবলৈ ধোন্দ বাধি
ওপৰেদি গৰ বান্ধি নিচে। সেই গৰ সাত ল
দুকুৰি দহ ক্ৰোচৰ বাট গৈ, অগম্য পৰ্বত আৰু

মক ভুমিত অদ্ভুত হৈচেগৈ। তাৰ তল খন বৰ দি-
লেৰে আৰু কঁৱালেৰে বন্ধা, কিন্তু ওপৰতো ইটা-
ৰে সজা। আৰু মানুহে এই কপে কই জে দেস
খনৰে মানুহ বন কৰিব পৰাবিলাকৰ ভিনি ভাগৰ
এভাগ গৰ বন্ধাত লাগিছিল, আৰু সেইবিলাকক
একে বেলিএই পুান নগৰ ভই দেখাই আগাণ্ড
কৰিছিল বোলে, সেই গৰ এনে টান পকা হব লাগে
জেন লোৰ খুঁটি, গজাল, এনেবোৰকো ভাত কো-
নো কপে সুমাৰ নোআৰে। গৰটো এনেহে টান
পকাকৈ বান্ধিলে তাক আৰু নকৈ কঁৱাৰ কঁৱালি-
বৰ একো সকাষ নাই। বিসেসত এনেহে সুকান ঠা
য়ে দি বান্ধিলে সি ওৰেও থাকিব জেন মনে ধৰি-
চে। গৰটো বান্ধিবলৈ ধৰাৰে পৰা এঁটোআঁলৈ-
কে মুঠে পাঁচ বচৰ হল। আৰু বান্ধোতে মা-
নুহবিলাক চাৰি পাঁচ ক্ৰোচলৈ ইমান ঘনকৈ
ধিয় হৈ বন কৰিছিল, জে খোজ নবলোআকৈএ
ইটা কঁৱাল আদি কৰি হতা হতি কৈ ইটে সিটো
লৈ দিছিল।

পৃথিবিৰ মাজত মানুহৰ স্তম আৰু কিৰ্ত্তিৰ
ভিতৰত এইটো কিৰ্ত্তিএই অতি আচৰ্জ। তাৰ
খৰচ ঠিকনাকৈ দেখা হল জে ইংলণ্ড দেসত জদি
পকা ঘৰ অঠৰ লাখেই আছে তথাপি সকলো ঘৰ
সেই গৰৰ খৰচেৰেই হব পাৰে; কিন্তু এই লে-
খেৰে তাৰ বুকুৰ লেখিবলৈ ন হল, কিয়নো আঠ
হেজাৰ আলিএ সৈতে লগুন নগৰ খান তাৰ বুকু-
ৰেৰেই হব পাৰে। আৰু সেই গৰত জিমান বন্ধ
লাগিচে, সেই বন্ধ খনিৰে আঠ হাত ওখ আটাই
হাত বহলকৈ এটা গৰ বান্ধি, তাৰেই পৃথিবি
গোটেই খন জোৰাব পাৰে।

কাউৰিৰে খেকনিয়াৰ কথা।

The Fox and the Crow.

এটা কাউৰিএ এডোখৰ মজ্জা চোটত লৈ গচৰ ডালত পৰি আছিল, এটা খেকনিয়ালে তাকে দেখি, সেই মজ্জা ডোখৰ মই কেনেকৈ পাম ইয়াকে চিন্তি কাউৰিক কলে বোলে, হেবা কাউৰি, তুমি বৰ চক্কৰ চৰাই, ধেৰতা আৰু মানুহবোৰক সন্তোষ কৰোঁতা, তোমাৰ সবিলটো কেনে চক্কৰ! পাখি বৰনেই বা কি সুন্দৰ, ইহবে তোমাৰ মাতোটে জদি ভালকৈ দিয়া হলে তোমাৰ সমান চক্কৰ পুখিৰিক আন কোনো চৰাই বাই কিয়াই হলেইতেন। এই কথা শুনি কাউৰিএ অতি সন্তোষ পাই খেকনিয়ালক আপোনাৰ মাত সুনাৰ নিমিত্তে সুখ মেলাত, চোটৰ পৰা মজ্জা ডোখৰ মাটিলৈ লৰি পৰিল, তাকে খেকনিয়ালে বেগতে তাক বুটলি খাই আপোনাৰ চাইলৈ গুচি গল।

অৰ্থ, জি মানুহে আপোনাক কুন্তি পুসন্না কৰিলে ভাল পাই, তাৰ অৱশ্যে হানি হই।

এটা কনাৰে এটা ধোৱাৰে কথা।

The Blind and the Lame.

এটা কনা এটা ধোৱা মানুহ দুয়ো এটাইলৈ জাৰ লগা হ'লত কনাই ধোৱাক কলে বোলে, তুমি মোৰ কানত উঠি বাট দেখুৱাই যোৱা। পাচে তাকে কৰিলত ভাল ৰূপে গৈ দুয়ো পাৰ লগা চাই পালে।

অৰ্থ, ইটক নিটে উপকাৰ কৰিলে আটাইৰে লাভ হই।

Almanac for September, 1888.

চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব্দ ১৮৮৮। হিন্দু মক ১৭৭০।

	চেপ্তেম্বৰ	তাৰ	মুকোৱাই	মুকোৱা	চন্দ্ৰাৰ	চন্দ্ৰাৰ
মুকুৰ	১	১৮	৪১৪২	৬১৩৭	৩	৮১৫৬
মনি	২	১৯	৪১৪৩	৬১৩৮	৪	৮১৫৭
দেও	৩	২০	৪১৪৪	৬১৩৯	৫	৮১৫৮
সোম	৪	২১	৪১৪৫	৬১৪০	৬	৮১৫৯
মঙ্গল	৫	২২	৪১৪৬	৬১৪১	৭	৮১৬০
বুধ	৬	২৩	৪১৪৭	৬১৪২	৮	পূজা
ব্ৰহ্মপতি	৭	২৪	৪১৪৮	৬১৪৩	৯	০১২০
মুকুৰ	৮	২৫	৪১৪৯	৬১৪৪	১০	৮১৬১
মনি	৯	২৬	৪১৫০	৬১৪৫	১১	৮১৬২
দেও	১০	২৭	৪১৫১	৬১৪৬	১২	৮১৬৩
সোম	১১	২৮	৪১৫২	৬১৪৭	১৩	৮১৬৪
মঙ্গল	১২	২৯	৪১৫৩	৬১৪৮	১৪	চন্দ্ৰোদয়
বুধ	১৩	৩০	৪১৫৪	৬১৪৯	১৫	৬১৬৫
ব্ৰহ্মপতি	১৪	৩১	৪১৫৫	৬১৫০	১৬	৭১২০
আহিন						
মুকুৰ	১৫	১	৪১৫৬	৬১৫১	১৭	৮১৬৬
মনি	১৬	২	৪১৫৭	৬১৫২	১৮	৮১৬৭
দেও	১৭	৩	৪১৫৮	৬১৫৩	১৯	৮১৬৮
সোম	১৮	৪	৪১৫৯	৬১৫৪	২০	৮১৬৯
মঙ্গল	১৯	৫	৪১৬০	৬১৫৫	২১	৮১৭০
বুধ	২০	৬	৪১৬১	৬১৫৬	২২	পূজা
ব্ৰহ্মপতি	২১	৭	৪১৬২	৬১৫৭	২৩	০১২৮
মুকুৰ	২২	৮	৪১৬৩	৬১৫৮	২৪	৮১৭১
মনি	২৩	৯	৪১৬৪	৬১৫৯	২৫	৮১৭২
দেও	২৪	১০	৪১৬৫	৬১৬০	২৬	৮১৭৩
সোম	২৫	১১	৪১৬৬	৬১৬১	২৭	৮১৭৪
মঙ্গল	২৬	১২	৪১৬৭	৬১৬২	২৮	৮১৭৫
বুধ	২৭	১৩	৪১৬৮	৬১৬৩	২৯	চন্দ্ৰাৰ
ব্ৰহ্মপতি	২৮	১৪	৪১৬৯	৬১৬৪	৩০	৬১৭৬
মুকুৰ	২৯	১৫	৪১৭০	৬১৬৫	৩১	৭১৭৭
মনি	৩০	১৬	৪১৭১	৬১৬৬	৩২	৮১৭৮

১২ দিনৰ ভাটি ০।৩৬ বজাত পূৰ্ণিমা।

১৬ দিনৰ ভাটি ৩।৫৩ বজাত আমাবাস্যা।

The ORUNODI, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTAR,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোআ । আ° নিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮ খ্ৰি° অ° নংক । নম্বৰ ৯ ।

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1848. No. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

শ্ৰী নাণ্ডৈচা ফুকন তিৰ্থ য়ান কৰি পুনৰ উভ-
তি আহোঁতে পদ্মা গঙ্গাত বাতি ডকাইতে ধৰি
সেই ফুকনৰ লগৰে শ্ৰী উমাধৰ সৰ্মা নামেৰে
এজন ঠাকুৰক ওভোতা কালিৰে খোঁচ মাৰি, আন-
বিলাকৰ ভৰি হাত ভাঙ্গি নাৱৰ সকলোবোৰ মা-
নুহ পানিত পৰিল । পাচে সকলো বস্তু লুট
কৰি নিলে ।

২।৩ বছৰৰ আগেয়ে শ্ৰী ধৰ্মেশ্বৰ সৰ্মা বৰু-
আ নাজিৰ তিৰ্থ য়ান কৰি আহোঁতে, গঙ্গাৰ ভাটি
পানিত বাতিলৈকে আহি থকাত ডকাইতৰ বৰ
নাও দুখনত ৪ টা লেমেটেগৰ জুই দেখি, ববলৈ
মানুহৰ সজ্জা জেন জানি তাৰ কিছু মানব ওচৰতে
নাও লগাই বৈ ভাত বন্ধাত, মগনিয়াৰ দুটা
লবাই আহি ভাত খুজি আনন্দ মনেৰে ডেও দি
নাচিবলৈ ধৰাত মাজিএ সুখিলে বোলে, তইতৰ
কি হৈছে? দেখোঁ বৰ বজ কৰিচইক । তাতে সি-
ইতে কলে বোলে, আজি তইতৰ ইয়াত মজল
বৰিয়া গান হ'ব, ইয়াকে কলত মাজিএ ডকা দিব
জেন এনে আটকাল পাই, মাজিএ বন্ধা ভাত সি-
ইতক ভেনেই বাকি দি পঠাই নিলে । পাচে সি-
ইত গলতেই সকলো মানুহৰ বন্ধা হোআ ভাত
পেলোআই বেগতে নাৱত উঠি মেলি দিলে
এৰে সময়ত ১০০ মান ডকাইত আহি নাও মে-
লি জোআ দেখি, সিইতৰ নাৱত উঠি বঠা চৰি
লই গানে, নাজিৰে ভাটি পানি তাঁৰ বঠাৰে বাই
বেগে জোআতে অনেক পৰ খেদাতো ধৰিব বো-
আৰি ডকাইত উভতি আহিল ।

জি ভাপ জাহাজ দুলাইৰ ১৩ দিনত কলিকতা
এৰি আহিল, সি ২৬ ডাৰিখত গুআহাটি পা-
লেহি । পাচে ২৯ ডাৰিখ সনি বাবৰ বাতি
পুআত অনেক চাহাব লোক উঠি নগাঁৱলৈ জা-
বৰ নিমিত্তে জাহাজ মেলি দেও বাবত নগাঁও পা-
লেগৈ । তাতে দু দিন মান থাকি উজোআ ভাটী-
ওআ কৰি সকলো মানুহক দেখাই বৰ মজ্তোল
কৰালে । আৰু উজাই জাবৰ নিমিত্তে কলকতা
ওপৰত জি বৰ দলল, তাক ভাঙ্গি ১০। ১২ জা-
বৰ বাট উজালে । পাচে বুধ বাবৰ বাতি পুআ ৭
বজাত উভতি সেই দিনাই ৫ বজাত গুআহাটি
পালেগৈ ।

৪ চেপ্তেম্বৰ ডাৰিখত গুআহাটি নগৰৰ ভাটী
কালে নিলাচল পৰ্বতৰ দাঁতিত এটা লবাই গৰু
বাখি থাকোঁতে, দিনতে এটা বাঘ ওলাই জাঁপ
মাৰি ওপৰতে পৰি তাক কাষোৰ মাৰি লৈ
গল । পাচে অনেক মানুহে গোট খাই, বৰকৈ
হাই হুই কৰি খেদি গৈ, মাৰি এখা খোআ কৰা
পালে ।

লক্ষা দিগৰ কান্দি নগৰত মাহ চাৰেকৰ আ-
গেৰে ২০ বছৰ বয়সিয়া এজন ডেকা মানুহ জা-
লৈ আহি, আপুনি পুৰনি বজাৰ বজাৰ দুলিনেমা-
ধিকাৰৰ পৰা কিছু উপকাৰ পাবলৈ নিবেদন
কৰিলে । ক্ৰমে পিয়দাৰবিলাক লৈ কান্দিৰ বজা
দুখুয়ামি নাম লিখি সিহঁত নকচাৰে চাপ্তাচ দি

Former Queen of Candy.

বজাৰ ভাৱে অনেক মানুহক গোট খুজালত, কোনো বহু লোক আৰু বোধৰ পোৰোহিতে ভাক বজা পাতিলে। পাচে পুজাবিলাকে সাহ পাই, খাজনা নি দিও বুলি অহিত চিন্তি, ২১ জুলাইত অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ লৈ গোট খাই কোনো চাহা-বক বাতি টোপনিত খাটীতে বহু কৰিলে, আৰু কোনোক ধৰি বন্দীয়া কৰি, সিবিলাকৰ ঘৰ লুট কৰিলে। ইয়াকে সুবি সাসন কৰ্তাই সেনা সেরাপতি পঠাই দোহিবিলাকৰ ৮ জনক মাৰি ৪৩ জনক ধৰি আনি কইদত ধলে। সেল থকা-বিল কে কৰ্বেলা গাঁৱলৈ লুহকি জোআত চি-পাহিএ খেদি ৩১ জুলাইত আৰুও জুখ কৰি অনেকবোৰক মাৰি খুন কৰাত সিহঁত ভাগি পলাই গল। পাচৰ চিটিত লিখিছে, সেই মুকু-ষ্মাৰি খৰা পৰিল।

লক্ষা দিপৰ কান্দি নগৰত আগৰ কালৰ জি এডনি মহা বানি আছিল, তেওঁৰ বন্ধা ওপৰত লিখা আছে।

পাৰনা গাঁৱৰ ওচৰত থকা জমিদাৰি ভিৰোভা দূজনীএ ভাতে থকা নিল কুঁচি এজন চাহাবে সৈতে মাটিৰ কাঁজিয়া লাগি, ১০০০ মান মানুহক গোটাই সেই চাহাবৰ সকলো বাও বুৰাই, নিলৰ ৪০।৫০ বোজ পানিত পেলালে। পাচ দিনা তেওঁৰ ঘৰ বেৰি ধৰি এক বৰ্কান্দাজক মাৰিলে, আৰু ৰূপৰ চন্দ্ৰক পাই ভাৱ পৰা ১৪,০০০ মান ৰূপ নিলে। ভেতিয়া সেই চাহাব ঘৰত নাই কিয়ত তেওঁৰ ভিৰো-ভাই লৰাক লগত লৈ, ওপৰ খোটালিত সোমাই দুজাৰ বাস্তি, খিলিকিৰ পৰা বন্দুক দেখাই সিহঁতক আঁতৰত বা-খিলে। পাচ দিনা সেই মানুহ-বিলাকে আন এক কুঁচি লুবিব-

লৈ জোআ সুনি মাজেট্টৰ চাহাবে ওলাই সিহঁ-তৰ কেতবিলাক ধৰিবলৈ আগু। দিৱান্ত সিহঁতে দাৰোগাক মাৰিলে, আৰু বৰ্কান্দাজ ভিনটাক এধা মৰা কৰিলে।

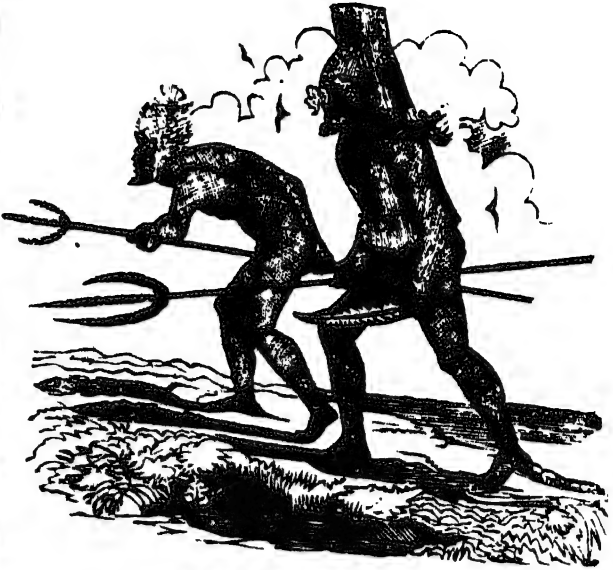
নাবায়নপুৰত ১৪ আগষ্ট তাৰিখত কালি-মোহন মুকুবজি নামে দাৰোগাৰ ঘৰত ২৫ ড-কাইত বাতি আহি সোমাই, ধন ৰত আচে বুলি দেখাত নো কোআ হেজুকে দাৰোগাৰ গাত জোঁৰেৰে জুই দিলে, আৰু তেওঁৰ সুৰত জাটিএৰে খুঁচি হাত কুচাৰেৰে টলনিয়াই মুৰ্চিত কৰিলে। পাচে ঘৰ লুট কৰি জুই দি পুৰিলে। দাৰোগা ১০ ঘণ্টা মান থাকি মৰিল।

মান দেসৰ মলমাইন নগৰৰ ওচৰত নামো গাঁৱত ভাপ কলেৰে পাট কটা ঘৰত জুই লাগি আটাই-বোৰ পুৰিলে। তাতে ১,২০,০০০ ৰূপ হানি হ'ল।

খ্ৰিষ্টবাল নামে লাগৰৰ মাজত এখন মাজু-লিত আদি বাসি মানুহে ইয়াৰ পাৰুৰি লোক তিনি জনক মাৰি, বাখ্যসৰ মতে সিবিলাকৰ মজু-খালে। এনে হোআতো আনে গৈ গৈ মৰম ৰূপে

ধৰম সিকাৰ। হাৱাই উপদ্বীপত
আগেয়ে এই দৰ আছিল; এতিয়া
খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম ললে।

জাইন্তৰ নামে এখন জাহাজ
ভিমি মাচ মাৰিবলৈ মাগবত ফুৰি,
চিনৰাম মাজুলি পালত ভাত নিবা-
দি কেতবোৰে জাহাজত উঠি বাতি
সুই থাকিল। মাজ নিশাত জাহা-
জৰ মানুহবিলাকৰ টোপনিত সি-
হঁতে উঠি কেতবিলাকক মাৰি খুন
কৰিলত, লেন থকাবিলাকে লক্ষ
নাও নমাই পেলাই উঠি পলাল।
পাচে জাহাজৰ এটা লক্ষৰক গুৰি
দিবলৈ হুকুম দিলে, তাতে সি
মন্তলত উঠি, সোটে জাহাজ
বুলি বিজিয়াই কলে; পাচে গৰি
খৰি নাৱত জোআ মানুহবিলাকলৈ

দুমঙ মাজুলিৰ বনুআৰ নকচ।

Drummond's Island Warriors.

পোনাই নিবিলাকক আকও জাহাজত ফুলিলে।
জাহাজৰ কাপ্তান তাত নাই কিচিল, মাজুলিতে
আছিল; পাচে এই কথা সুনি ভাৰ পৰা লুকাই গৈ
এখন আমেৰিকান জাহাজত উঠি ৰখা পালে।

ইংলণ্ডৰ ডাক ৭ জুলাইত লণ্ডন নগৰৰ পৰা
আহি ৩৬ দিনত কলিকতা পালে, তাৰ পৰা আ-
হি ৩১ আগষ্টত সিরঙ্গাগৰ পালেহি। আগেয়ে
লণ্ডনৰ পৰা এইমান বেগে ডাক অহা নাই।

ফুফু দেলৰ ৰাজ মেলৰ অহিতে দৌহিবিলা-
কে আলচ পাতি, ১৪ জুলাইত জুৰ কৰিম বুলি
মনে মনে ঠাৱৰ কৰিলে। সেই কাল নৌ হুঁওতেই
অধিকাৰবিলাকে পাৰি নগৰত ৰাজ বনুআবো-
ৰক আগৰ দৰে দিনৰ ধন নি দি ঠিকা ৰূপে বন
কৰাবলৈ, আৰু কেতবিলাকক নাম কাটি আ-
পোন আপোন ঘৰলৈ পঠাবলৈ আগা কৰিলে।
সেই ৰূপে ২২ জুনত ৩০০০ মানৰ নাম কাটি
আপোন আপোন গাঁৱলৈ জাবৰ নিমিতে বাটৰ
খৰচ দি পাঁচিলে। সিহঁতে নগৰৰ বাহিৰে গৈ
খোজা বস্ত চাৰাপ আদি কিনি খাই, গধূলি আ-
কও নগৰৰ ভিতৰলৈ আহি আলিবোৰত ফুৰি
ফুৰি হাই কৰিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া আলচ
কৰি থকা দৌহিবিলাকে ইয়াকে দেখি সুভাণ্ডা

মানি, আৰু পলম ন কৰি এতিয়াই বন কৰিম
বুলি, বনুআকে আদি কৰি অনেক হেজাৰ মানুহ
গোট খুজাই, পাচ দিনত জুৰ কৰিবলৈ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ
বনৰ সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰিলে। সুকুৰ বাবে ২৩
জুলাইত আলি বাট ভেঁটি জুৰ আৰম্ভন হল।
তাতে অনেক মানুহ মৰিলত ৰাজ মন্ত্ৰিবিলাকে
জেনৰল কাৰেনাক প্ৰধান সেনাপতিক সকলোৰে
অধিকাৰ বাবে পাতি, ইচা মতে নগৰ বাখিবলৈ
দিলে। আৰু ৰাজ মেলুআই ৪০।৫০ জন মানে
মানুহৰ মাজলৈ ওলাই মিনতি কৰি বন ভাঙ্গি-
বলৈ জতন কৰিলে, নিবিলাকৰ কোনো গুলিও-
আত মৰিল, কোনোবিলাক খুন হল। সনি বা-
বৰ বাতি পুজাত মানুহ উঠি নগৰ খনৰে আলি
ভেঁটি ধৰা দেখিলে, আৰু দৌহিবিলাকৰ লগত
১,০০,০০০ এক লাখ মান মানুহ আছিল।
জেনৰল কাৰেনাকে জাক দেখি বৰ টোপ আৰু
বম গোলা আনি, ভেঁটি ধৰা নেৰইক যদি, দুপৰ
বেলিত বৰ টোপেৰে বম গোলাৰে গুলিয়াই মা-
ৰিম, ইয়াক নগৰ খনত বিজিয়াই কোআলে।
দৌহিবোৰে সেই কথা দু সুনাত দুপৰৰে পৰা
গুলিয়াই বহু মানুহ মাৰিলে। ৰাজ সেনাবিলা-
কো ভালমান মৰিল; তিনি চাৰি জন প্ৰধান

সেনাপতি খুন হল; সামাৰ্ভিন আৰু পিএব বনা-
পাৰ্ভ উঠি থকা হোঁৱা গুলিওজাত মাবিল।

২৫ তাৰিখ দেও বাৰত ৰাজ সেনাৰ তেত-
বিলাকে সন্ধৰ কালে ঘন কৰি বন ন কৰাত জে-
নবল কাবোনাকে লিইতৰ বুজ বিচাৰ কৰিবলৈ
লিইতৰ ওপৰত সোধাক পাতি ধলে। আৰু নগ-
বৰ জি সমাচাৰ পজ দোহিৰ কলিরা হৈছিল, এন
নহোটা পজ চাপা কৰা মানুহক জুলাপাত আ-
ধৰে সৈতে ধৰি সেই চাপা ধাৰা বন্ধ কৰিলে।
পাচে পাতিয়ন নামে এক মন্দিৰত দোহিএ আ-
সুই লোজাত ডাক কাৰ্হি লঙতে ১০০ সেনা
মাবিল। ডাক ভিতৰত দোহিবোৰে অনেক মানু-
হৰ নাক কান, হাত ভৰি কটা, পেটৰ ভুক উলি-
ওজা, আৰু লাল মৰাকো পালে, লিইত এইমান
জুৰ আছিল। পাচে লাজাৰ নামে এক কোঁঠত
৩০০।৪০০ মানুহ সোমাই নক বিজাৰ পৰা
সেনাক গুলিওজাত ডাক কাৰ্হি লঙতে এহজাৰ
সেনা মাবিল; পাচে কোঁঠত থকা দোহিবোৰক সা-
হসেনে কাটিলে। সেই দিনত কমিরা ৰাজ গুৰুএ
বন ডাঙ্গিবলৈ ওলাই এটা তেঁটত উঠি মানুহকে
বহু মিনতি কৰিলত কিছু বেছি জুৰ এৰি বন;
কিন্তু পাচে গুলিগাবলৈ ধৰি গুৰুৰ গাতো গুলি

পৰি মাবিল। আন ঠাইত ১৫০০ দোহিৰ
বন্দিগাবকৈ বাটত নিওতে কেতবিলাক সেনাই
দেখিএই বৰ ধম হৈ গুলিগাই একে বেগিতে
১০০ মাবিলে। সেই ৰূপে দেও আৰু সোম
বাবে জুৰ কৰি সকলো দোহিগাক পৰাজই কৰি,
মঙ্গল বাৰত নগবৰ অধিকাৰে বন হল বুলি সন্-
লো মানুহক আগৰ ক্ৰমে ওলাই আপোন আ-
পোন কাম চলাবলৈ হুকুম দিলে। সেই বনত ৩।৪
হেজাৰ মানুহ মাবিল, ৬০০০ মান খুন হল;
কোনো কোনোএ বোলে, বহু হেজাৰ মাবিল খুন
হোজা কুৰি হেজাৰ। ধৰা পৰাত কইনত খোজা
৮ হেজাৰতকৈ অধিক; লিইতক সোধ পোচ কৰি
জি জি বুলি হই, ডাক দেশান্তৰ কৰিবলৈ ৰাজ
য়েনে কানন চলাইচে। আৰু জেনবল কাবোনাৰ
সেনাপতিক দেশাধিকাৰ পাতি ধলে।

ইতালি দেশৰ গৈন্তো নগৰত ৩০ মেই তাৰি-
খত ১৫,০০০ ইতালিগা সেনাই অস্ত্ৰিগাব ৩০
হেজাৰক জুৰ কৰি পৰাজই কৰিলে; কিন্তু পাচে
অস্ত্ৰিগাব সেনাপতিএ বিন্চেফা নগৰ জুৰ কৰি
ললে; ডাৰ পৰা গৈ বিবোনা নগৰকো ললে।

৩১ মেই তাৰিখ প্ৰচিরা দেশৰ বৰ্জিন নগ-
ৰ হিলে ঘৰৰ পৰা অধিকাৰবিলাকে বন্ধক

Mexican Warrior with Osham and Dushier.

Mexican Warrior with Net.

আগৰ কালত বেজিকোৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আৰু জাল ধৰা বন্ধুআৰ মজা।

লৈ দুখন মাত্ৰ ভৰাই আৰু ঠাইলৈ লুকাই নিও-
তে, নগৰৰ প্ৰজাবিলাকে বুজ পাই নাও ধৰি
বন্ধুক উলিয়াই আকণ্ড বাধি ধলে। পাচে ৪
জনত বলভকাৰে সেই ঘৰৰ পৰা হিটল উলিয়াই
হাতত লৈ নগৰৰ আলিত অহা জোআ কৰি
ফুৰিবলৈ ধৰি আগুৱা ন ঘনা হল।

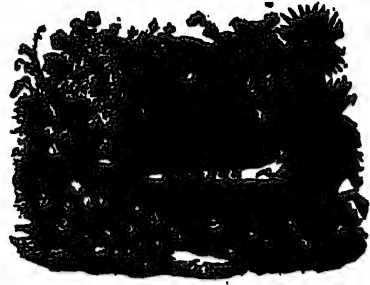
ফ্ৰেচিয়াৰ এক পল্টন সেনাই পোচেন প্ৰদেশত
জাঁওতে সেনাপতিএ জিহাৰলৈ নি দিয়াটক বৰ
বদ হোআ দিনটো বাটত চলাই নিওতে ১৮
জন মানুহ দুখ পাই পৰি মৰিল। বৰ্লিন ৰাজ
নগৰত এই কথা সুনি প্ৰজাবিলাকে বৰ হুৱা
সুৱা কৰিচে।

আমেৰিকা মিল দেশ আৰু মেক্‌চিকো এই দুই
দেশে বন এৰি মিল হল। আমেৰিকাই জি এডো-
খৰ মেক্‌চিকোৰ দেশ লৈছিল, তাক বাধি তাৰ
নিমিত্তে ৩,০০,০০,০০০ টকা ধন দিবলৈ কবুল
কৰিলে। আৰু সেই বনত আমেৰিকাৰ খৰচ
২৪,০০,০০,০০০ চৌবিচ কোটি টকা হৈছে।

ইস্পানিয়া মানুহে মেক্‌চিকোৰ আদিবাসিএ
সৈতে বন কৰি নগৰ ললভ, তাতে অনেক নক্‌চা
পালে। তাৰ মাজত মন্ত্ৰেজুমা নামে মহা ৰজাৰ
জি নক্‌চা আছিল, তাক আৰু অস্ত্ৰ সস্ত্ৰে সৈতে
দুটা বনুআৰ নক্‌চাও ভলভ লিখিচোঁ।

Mexican Emperor Montezuma in his Court Dress.

মৌমাখিৰ বিবৰণ।

The Bee.

মৌমাখিৰ বেৱহাৰ আৰু গুনৰ আচৰিত কথা।
সুনি সকলোৰে বিজ্ঞই লাগে, আৰু সুৰোভ্যাক
সন্তোষ কৰাই তাক অৱলো বিবেচনা কৰা উচিত।
ইউৰপৰ আৰু আমেৰিকাৰ লোকবিলাকে মৌএ
বাহ লবলৈ কাঠৰ পেৰা লাজি লাজি দিএ, তাক
তে মৌ গুটিএ বাহ লই। আৰু বাৰিভ, ভাল
অতি উত্তম জাতৰ কুল কই দিএ, সেই কুলৰে
বন খাই পোহনিয়া মৌ সদাই থাকে। হাৰিৰ
মৌতকৈ সেই পোহনিয়া মৌৰ বন অতি ভাল।
কেতবোৰ মানুহে তাৰে বেহা কৰি অনেক লাভ
উলিয়াই।

মৌমাখিৰ বাহ সুন্দৰ নগৰৰ নিচিনা, তাত
পোন্ধৰ হেজাৰকৈ আদি কৰি অষ্টৰ হেজাৰলৈকে
মৌমাখি থাকে। সেই নগৰৰ সকলোৰে ওপৰত
এজনি ৰানি অধিকাৰ হৈ থাকে, আৰু তাৰ পুজা
অৰ্থাত মৌমাখি কেতবোৰে কৰম কৰে, কেতবো-
ৰে ন কৰে। সিহঁতৰ আহাৰ মাঁচি খবলৈ আৰু
আপোনাৰ পোআলি পুতিপাল কৰি বাখিৰলৈ
খোঁটালিএ পতি সুন্দৰ বাট আছে ওলাওঁতে
লোমাওতে ইটো মৌমাখিৰ গাতো সিটোৰ গা
নে লাগে।

ৰানিক আনবোৰ মৌমাখিতকৈ আপোনাৰ
গাটৰ কাৰনেই চিনিব পাৰি। আনবোৰ মৌমা-
খি পুজাৰ নিচিনা ৰানিৰ সেৱক, আৰু জি ঠাই-
লৈ ভেঁও আই সেই ঠাইতে সকলোবোৰ গোট
খাই, আৰু ৰানিৰ সুখ অতি সফল, কিন্তু ইবোৰ
পুজাতকৈ গাটো কোমল। জেতিয়া অতিমুই বে-
জাৰ পাই নাইবা ৰানি হোআৰ কাৰনে দুখ লা-
গে, তেতিয়াহে সুখ উলিয়াই। এজন ৰানিৰ

বাহিৰে বাহুত আৰু বানি থাকিব নোআবে, আৰু সেই বাহিৰেই জিকে সেই বানিএই সেই বাহুত থাকে। বানি নো হোআকৈ মৌমাখি কে-
ভিয়াও থাকিব নোআবে, কিয়নো সেই বানিএ
জকলৈ সেই বাহুৰ মৌ গুটিবোৰ ওপতাই, এই
কাৰন বানিলৈ সিহঁতৰ কিমান ভক্তি আৰু কি-
মান চেনেহ আছে বুজা হই।

বানি জেতিয়া কেনেবাকৈ মৰে তেতিয়াই মৌ-
মাখিবোৰে আপোনাৰ সকলো কৰম এৰি বাহুত
জি সাঁচতিয়াৰ মৌ থাকে তাকো খাই পেলাই।
আৰু অসমৰত জেতিয়া আন মৌমাখিবোৰ সুই
থাকে, তেতিয়া আপোনাৰ বাহুৰ আটাইবোৰে
আন বাহুৰ চাৰিও কালে ফুৰেগৈ। যদি সিহঁতে
বেগতে আন বানি নে পাই তেতিয়া সোকেতে
মৰে। আৰু সিহঁতে সোকেৰে অভিসই ৰূপে
গুন গুন সবন কৰি বানি মৰা কথা সকলোকে
বুঝাই। তেতিয়া ন বানি পাই তেতিয়া মৰাৰ
পৰা জিয়াৰ নিচিনা হই। আৰু বাহুৰ মাজত বৰ
আনন্দ মনেবে সুম কৰি বন কৰে। বানি পালে
সিহঁতৰ বল হই। বানিৰ পৰা সিহঁতৰ মাজত
মান্য বাহে।

বানিৰ পেটৰ মাজত দেখা হই যে বানিএ
অনেক হেজাৰ কনি পাৰে। লেখি জনা হৈচে
পেটৰ মাজত পাঁচ হেজাৰ কনি একে বাবেই থাকে,
এই কাৰন দুই মাহৰ মাজতে দহ বাৰ হে-
জাৰ নাইবা তাতকৈয়ো অধিক পোআলি তগাব
পাৰে।

কাম ন কৰা অৰ্থাত বাহ ন সজা মৌ নবা এৰিখ
মৌ গুটিবোৰ বাহুত থাকে, সেইবোৰ বানিতকৈ
লক্ষ, কাম কৰা মৌ গুটিতকৈ তাত্তৰ, আৰু সিহঁতে
উবোঙে বৰকৈ গুঁজবি জাই, সিহঁতে নিভৌ এঘাৰ
বজাৰ আগ ডোখৰত বাহিবলৈ নে জাই, আৰু
ভাট্টি বেলো চই বজাৰ পাচত বাহিবত নে থাকে।
কিন্তু সিহঁতে জৈ ফুৰে কোনো কামৰ নিমিত্তে ন
হই, সিহঁতৰ সুখো নাই, আৰু সিহঁতৰ সবিল,
মৌ, মৌসিটা, এইবোৰ কৰিবলৈ সজা ন হই।
সিহঁতে কোনো কাম কৰাৰ আৰম্ভ্যকো নাই, কে-
বল সিহঁতে ফুলৰ ওপৰে ওপৰে পৰি খেয়ালিকৈ
ফুৰি মনৰ ইয়া পূৰ কৰে। আৰু সিহঁতৰ অভি-

লাসৰ দৰেবোৰেই কাম কৰিবলৈ বাঞ্ছাও নহাই।
বানিএ জি কনি পাৰি ওপতালে সিহঁতৰ কৰ-
মৰ পৰা ভাত সোকেহে মাত্ৰ। জেতিয়ালৈকে সি-
হঁত থাকিব লগিয়া তেতিয়ালৈকে সিহঁতক জিৰ-
নৰ মুখ ভোগ কৰিব দিএ। জেতিয়া বাহুত সিহঁত
থকাৰ কোনো লক্ষ্য নে থাকে তেতিয়া কাম
কৰাবোৰ মৌ গুটিএ সিহঁতক মাৰি পেলাই।
আৰু সেই জুখত কেৱল সিহঁতহে মৰে এনে ন
হই, কিন্তু সিহঁতৰ লগতে ইহঁতৰ কনি পোকো
অনেক নষ্ট হই। কিয়নো নাগ কেৱল জিয়া মৌ
গুটিৰ ওপৰতেহে পৰে এনে ন হই, কিন্তু জিৱন
নাই কিয়া কনিৰ ওপৰতো পৰে; এই কাৰন
বাহুৰ পৰা কনি পোকবিলাক নিলগ কৰে। মৌ
গুটিবোৰৰ পোআলি জগিবৰ দিন গলে জাৰ কা-
লিৰ নিমিত্তে আপোনাৰ ভঁৰাল পূৰ কৰিবৰ দিন
হলে মৌৰ কাৰনে ঠাই কৰিবৰ নিমিত্তে কাম ন
কৰা মৌ গুটিবোৰ উত্থাণত কৰে সিহঁতৰ চিনো
নে থাকে।

এই মৌ মাখিৰ বাহুৰ মাজত পুাই সকলো
কাম কৰা মৌ গুটি। বাহ বখা আৰু মৌমৌসিটা
গোটেীআ, আৰু বাহ, বাহুৰ খোঁটালিবোৰ লজা,
পোআলিবোৰ পুতিপাল কৰা আৰু আন জা-
তৰবিলাকক খেদোআ সিহঁতৰ এই বন। মৌ
গুটিবোৰৰ দুটা পেট থাকে, তাৰে এটাত সাঁচ-
তিয়াৰ মৌ থাকে, সিটত মৌ সিটা থাকে। এবা-
হৰ মৌ গুটিএ আন বাহুৰ মৌ গুটিএ সৈতে
কেতিয়াবা কেতিয়াবা বৰ জুখ লাগে। বনত সি-
হঁতৰ মুখ মাখনো অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ। সেই জুখত যদি
কোনোটো মৌ গুটিৰ মুখ লক্ষ্য মৌ গুটিৰ গাত
লোমাই লাগি থাকে তেতিয়া সি জিকোটো মিচা
হই, কিয়নো দুয়ো তেতিয়াই মৰে। তেতিয়া দু
বাহুৰ মৌ গুটিএ বন কৰে তেতিয়া সেই বন বৰ
তাত্তৰ হই। আৰু দুয়ো কালৰ অনেক মৌগুটি
মৰে, সেই বনত কেতিয়াবা কেতিয়াবা এজন
বানিও মৰে, পাচে বানি মৰাটো জানিলেই দুয়ো
বাহুৰ মৌ গুটিএ বন এৰি মিল হই, আৰু একে
বাজ্য হই। জিবোৰ হাৰে সেইবোৰে জিকা-
বোৰে সৈতে মিলে, আৰু ন মিলিবে সৈতে নিভৌ
নিভৌ আপোনাৰ আগৰ পূৰনি মৰ লুৰি লৈ লৈ

জাইহি। জেতিয়া মৌ গুটিবোৰে বাহৰ মাজত বন কৰিবলৈ ধৰে তেতিয়া সিহঁতে চাৰি ভাগ হই। এভাগে মৌ বন মৌ সিটা বিচাৰি জাই। দুতিয় ভাগে আপোনাৰ ঘৰ দুআৰ জুগুত কৰে। ত্ৰিতীয় ভাগে ঘৰৰ ভিতৰখন চিকন সমান কৰে। চতুৰ্থ ভাগে খোজা বস্তু বিচাৰে গৈ। আৰু জিবোৰে বাহিৰৰ পৰা টোপোলা আনে ডাৰ পৰা সেই টোপোলা সলাই লই। আৰু সিহঁতে ঘন দি বন কৰে যে দিনটোৰ ভিতৰতেই এখোঁটালিৰ ওপৰত আৰু এখোঁটালি সাজি এহেজাৰ মৌ গুটি থাকিবলৈ জোবাই ঘৰ জুগুত কৰিব পাৰে।

সিহঁতে খোঁটালিবোৰ সজাত অতি আচৰিত গিৱান হই, আৰু সিহঁতে কি ৰূপে আপোনাৰ মাজত দত্তৰ মন্তেৰে কৰম কৰে তাক অবুতত কৰাই বৰ টান, কিয়নো সেই বাহৰ মাজত ওলোআ সোমোআ ফুৰা থকা অত মৌ গুটি থাকে, তথাপি সিহঁতে ইমান বেগাই আপোন আপোন কৰম কৰে, তাক দেখি মানুহেই ভু হে-যোআৰ নিচিনা গিৱান হই। আৰু সিহঁতে অতি সুমেৰে কাম কৰে। সিহঁতৰ ঘৰ চিকোনাওতে জি বিন্দু বিন্দু মৌ সিটা ওলাই তাক বাহিৰ উলিয়াই পেলাওতে জি বেলি হই সিহঁতৰ সেই ফেৰি বেলিতেহে কাম খতি দেখা হই। কিন্তু সেই পেলাও খনি মৌ সিটাও নষ্ট ন হই কিয়নো আন মৌ গুটিএ সেই মৌ সিটা নি আন কামত লগাই নি। জিবোৰ বেয়া বন সিহঁতে ফুলৰ পৰা বাহলৈ আনে তাক সিহঁতে লাহে লাহে খাই পেলাই। কেতিয়াবা কেতিয়াবা তিনি চাৰি মৌমাখি আহি সেই ডাৰ বোআ মৌমাখিৰ মৌ খাই ডাৰ ডাৰ পাতল কৰি দিএ। জেতিয়া সিহঁতে ফুলৰ জি বস্তু বন খাই সেয়ে পেটত জিন হৈ চিকন মৌ সিটা হই, সেই মৌ সিটাকে বাহিৰ কৰি তাৰেই ঘৰ সাজে। সিহঁতৰ ভঁৰাল দুটা, এটা জাৰ কালিলৈ আহাৰ খোজাৰ কাৰনে, এটা বৰখুৱৰ দিন ঘৰৰ খোঁটালিৰ ভিতৰত কাম কৰা মৌ গুটিলৈ আহাৰ খোজাৰ নিমিত্তে।

মৌ গুটিবিলাকৰ বানি বাহৰ সকলোকেই গুপ্ত লইত থাকে। জেতিয়া বানি বাহিবলৈ জাই তেতিয়া বহু বাহেটা মৌ গুটি তেঁওৰ লগত জাই,

আৰু বানি জনৈকে জাই সিহঁতো ঘৰিৰ মজুত বাসিৰ লগে লগে জাই, আৰু জেতিয়া বাহিব খোঁটালিলৈ কনি পাৰিবৰ নিমিত্তে আহে তেতিয়াহে দেখা জাই।

বানিএ প্ৰতি খোঁটালিএ এটা এটা কনি পাৰে, আৰু জেতিয়ালৈকে আটাইখনি কনি পাৰি নৌ-টাই মানে তেতিয়ালৈকে এটা এটা কনিবোৰ পাৰি সকলো খোঁটালিএ খোঁটালিএ জৰি হই, আৰু সেই কনি অনেক হেজাৰ হই। আৰু তেঁও কোনো খোঁটালিত জবি দুটাক কনি পাৰে তেতিয়া কাম কৰা মৌ গুটিবোৰে তাৰে এটা কনি নাইকিয়া আন খোঁটালিত থকা কনিবোৰে এটা কনিবোৰক নবহু থাকিব নিদিএ। পাচে সেই কনি বিভিন্ন ধৰে লাহে লাহে ডা-নৰ হৈ মৌমাখি হই, আৰু জেতিয়া বন হৈ পূব হই তেতিয়া মৌ গুটিবোৰে আহি ডাৰ চাৰিও কালে বেৰি সি জনম হোআৰ কাৰনে অনেক বহু আনন্দ কৰে; আৰু আপোনাৰ আপোনাৰ সুখৰ পৰা তাক মৌ দিএ। পাচে সেই খোঁটা-লিটো আঁতোআ হলে বানিএ আৰুও তাতে এটা কনি পাৰে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা একে খোঁটা-লিৰ ভিতৰতে তিনি বাহৰ মাজত পাচোটা মৌ গুটিৰ পোআলি ওপজে।

জেতিয়া পোআলি মৌ গুটিএৰে বাহ বহটক পূব হই তেতিয়া মৌ গুটিবোৰৰ এভাগে আপোনাৰ কাৰনে নৈক এক ঠাই চাই লই গৈ, আৰু জুৰবানিৰ মাজৰ সিহঁতৰ আপোনাৰ ঘনৰ ইচাৰ মজুত ভাল একজি বানি বাচি লই। আৰু মৌ গুটিবোৰে আপোনাৰ ন ঘৰত সোমাই তেতিয়া সিহঁতে এনেহে ঘন দি বন কৰে যে দিবলৈ এহাত ঘৰ চৌবিচ ঘণ্টাৰ ভিতৰত সাজি এটাই। সিহঁতৰ থকা ঠাই ঘিৰ হলে একজি বানি বাখি এহেলৈ জিবোৰ বানি থাকে সেই আটাইবোৰ ঘাৰি পেলাই। তাতে সিহঁতৰ মাজত অতি ঘোৰ জুখ হই আৰু অনেক মৌ গুটিও মৰে। আৰু পোক পৰুআ সোমাব নোআবাকৈ মৌ সিটা দি নক নক বিছাবোৰ ঘাৰি পেলাই। জি কোনো ভাৱৰ পোক কেবোবাকৈ সোমাই সিহঁতৰ আ-লৈৰে বিছি ঘাৰি পেলাই আৰু সেই কনিৰ পো-

কৰ গাৰ গেলা গন্ধ গুটিবলৈ মৌ সিটাবে ডাব
মোটেই গা ঢাকি চাই পেলাই।

কাম ন কৰা মৌ গুটিবোৰ অলপ দিনহে জিএ।
কিয়নো সিহঁতক নিৰ্ভয়া স্বৰূপে বধ কৰা হই।
কাম কৰাবোৰ মৌ গুটিব জিৱনৰ ঠিক নাই,
কোনো বোলে সিহঁত বচবি বচবি মৰে; কো-
নো কোনো বোলে সিহঁত অনেক বচৰ জিএ।

ডলৰ নকচাত এক দুই লবাই এক বাগিচাত
মৌ চুৰ কৰিবলৈ সোমাইছিল, কিন্তু মৌমাখি
ধকা পেৰা কেনেবাকৈ ওলোটাই পেলাই মৌ
গুটিবোৰে ডাক খেদিবলৈ ওলাইচে।

কাউবিৰে মের চাগলিৰে কথা।

The Crow and the Sheep.

এক হাবিত এটা মের চাগলি চৰিছিল, তাত
এটা কাউবি আহি ডাব পিঠিত পৰি খুটিয়াৰ
ধৰিলে। চাগলিএ দুখ পাই কাউবিক বুলিলে,
বোলে, হেৰ দুৰ্জন কাউবি, মই কাকো একো
হিংসা থিয়াল ন কৰোঁ আৰু তোৰো মই একো
বোল কৰা নাই; দুৰ্জন, খাবলৈ নে পোআ, কিয়
তই মোক দুখ দিয়? কাউবিএ কলে, বোলে, মই
এই দৰে সকলো চাই চেনিয়া জন্তুৰ ওপৰত উঠি
জুৰোঁ। চাগলিএ বোলে, তই আন জন্তুৰ ওপ-
ৰত উঠিব পাৰিব হই, কিন্তু কুকুৰৰ ওপৰত
উঠিবলৈ তোৰ ইমান সাহ নাই। কাউবিএ বো-
লে, মই চাই চাই নিৰ্ভালিৰ আগত হলে দুৰ্জনা-
লি কৰোঁ, বলহুৰ আগত হলে নমু হও।

অৰ্থ, দুৰ্জন নক মানুহবিলাকৰ বিতি এই জে
সহন্য মানুহবিলাকৰ পাৰে মানে উপদ্রুত কৰে
কিন্তু বলহুৰ ওচৰলৈ হলে নে জাএই।

Almanac for October, 1888.

অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৮৮। হিন্দু নং ১৭৭০।

	অক্টোবৰ	আদি	মুকোদ	ক	ক	ক
সেও	১	১৭	৫।৫৬	৫।৪৩	৪	৮।৪১
সোম	২	১৮	৫।৫৬	৫।৪২	৫	৯।৩০
মঙ্গল	৩	১৯	৫।৫৭	৫।৪১	৬	১০।১৫
বুধ	৪	২০	৫।৫৭	৫।৪০	৭	১১।১
ব্ৰিহস্পতি	৫	২১	৫।৫৮	৫।৩৯	৮	১১।৫১
শুক্ৰ	৬	২২	৫।৫৮	৫।৩৮	৯	পূজা
শনি	৭	২৩	৫।৫৯	৫।৩৭	১০	০।৪৪

সেও	৮	২৪	৫।৫৯	৫।৩৬	১১	১।৪২
সোম	৯	২৫	৬।০	৫।৩৫	১২	২।৩৯
মঙ্গল	১০	২৬	৬।০	৫।৩৪	১৩	৩।৪০
বুধ	১১	২৭	৬।১	৫।৩৩	১৪	৪।৪৫
ব্ৰিহস্পতি	১২	২৮	৬।২	৫।৩১	১৫	৫।৫৫
শুক্ৰ	১৩	২৯	৬।২	৫।৩০	১৬	৬।৪৩
শনি	১৪	৩০	৬।৩	৫।২৯	১৭	৭।৩৪

সেও	১৫	৩১	৬।৪	৫।২৮	১৮	৮।২৮
সোম	১৬	১	৬।৪	৫।২৭	১৯	৯।২৪
মঙ্গল	১৭	২	৬।৫	৫।২৬	২০	১০।২২
বুধ	১৮	৩	৬।৫	৫।২৫	২১	১১।১০
ব্ৰিহস্পতি	১৯	৪	৬।৬	৫।২৪	২২	পূজা
শুক্ৰ	২০	৫	৬।৬	৫।২৩	২৩	০।১৮
শনি	২১	৬	৬।৭	৫।২২	২৪	১।১৪

সেও	২২	৭	৬।৭	৫।২২	২৫	২।১০
সোম	২৩	৮	৬।৮	৫।২১	২৬	৩।১৩
মঙ্গল	২৪	৯	৬।৯	৫।২০	২৭	৪।১৫
বুধ	২৫	১০	৬।৯	৫।১৯	২৮	৫।১৫
ব্ৰিহস্পতি	২৬	১১	৬।১০	৫।১৮	২৯	৬।১৭
শুক্ৰ	২৭	১২	৬।১১	৫।১৭	৩০	৭।১৭
শনি	২৮	১৩	৬।১১	৫।১৭	৩১	৮।১৫

সেও	২৯	১৪	৬।১২	৫।১৬	২	৯।২৫
সোম	৩০	১৫	৬।১৩	৫।১৬	৩	১০।৮
মঙ্গল	৩১	১৬	৬।১৩	৫।১৫	৪	১১।৬

১২ দিনৰ ভাটি ১০। ১৬ বজাত পূৰ্ণিমা।

২৭ দিনৰ পূজা ২।৪ বজাত আমাবাস্যা।

The Oronodo, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোখা : মো' শিবসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৮ খ্ৰি' অ' নং ১০ ।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1848.

No. 10

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

পূবদৰ্শৰ সিংহ বজাৰ বহু বানি গুজাহাটৰ পৰা উজাই আহোঁতে সুনিচক্স ব্ৰাহ্মনে আগ বাহি গৈ আপোনাৰ নৱত ছুলি আনি, বানি অলপ বেমাৰ হোআত দৰৰ খুজাও বুলি বিলম্ব দৰৰ খুজাই মাৰিলে । পাচে খৰা পৰিলত খনৰ লোভত মাৰিলে বুলি জানি, বিচাৰ কৰ্ত্তা সকলে জনম তৰ কাটকত দিলে ।

ফ্লাইন নগৰৰ পৰা বেলাইল নামে এখান জাহাজ কলিকতালৈ আহোঁতে ওচৰ পাইহি, ১৩ চেণ্ডেম্বৰত উজনিৰ প্ৰদীপ দল দেখি, তাক নিচিনি ভাটিৰ দল বুলি ভুল হৈ, পালতৰি গৈ ধাক্কোতে বাতিৰ ১০ বজাত বালি চটত লাগি বল । জাহাজ ভাগি পানি লোমাই পূব হলত সকলোৰোৰে সৰু নাও তিনি খন নগাই ভাতে উঠি গল । কিন্তু ভাৰে এখান চৌত বুৰি জাহাজৰ কাপ্তান আৰু মিস্ত্ৰি, এই দুজন মৰিল ।

কাম্পি নগৰত বোধৰ জি পোৰোহিত্তে মিচা বজা পাতি দ্ৰোহ কৰিছিলে, সি খৰা পৰাত পোৰোহিত্তৰ হালধিয়া কাপৰেবে থকাত্তে অধিকাৰৰ আগ্যাৰে বাহিবলৈ আনি গুলিয়াই মাৰিলে ।

মুল্তানৰ বজাই দ্ৰোহ পাতি আপোনাৰ নগৰত বহু সেনা গোটে খুজালত জেনৰল হুইল নামে কল্লানিৰ সেনাপতিএ ১ আৰু ১২ চেণ্ডেম্বৰৰ তাৰিখত ভাৰে সৈতে জুখ কৰি বাহিবৰ কৌঠ কাহিললে, ভিতৰৰ কৌঠ লবলৈ মানুহ আনি বুজুৱিলত বৈ আছে । সেই জুখত মুল্তানৰ সেনা বহু মৰিল; কল্লানিৰ সেনাও ১০০ মান মৰিল ।

মিচৰ দেশৰ চিকন্দৰিয়া নগৰত মাউৰ লাগি বহু মানুহ মৰিল । লগুন নগৰকো পাই মানুহৰ মাজত লাগিচেগৈ ।

আয়বলগুৰ কোনো কোনো মানুহে আপোনাৰ দেশক বৃত্ত কৰিছক আসয়েৰে মিচিল, মিগৰ, ওবুৱান, এই তিনি জনক আনি কৰি অনেক লোকে মহা বানিৰ অহিত্তে বন কৰিবৰ নিমিত্তে আলচ পাতি অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ গোটাৱলৈ ধৰিলে । তাত্তে অধিকাৰে মিচিলক ধৰি দেশান্তৰ কৰি ১৪ বছৰলৈকে বসুন্ধা মাজুলিলৈ পঠাই কইদত ৰাখি ধলে । পাচে ২১ জুলাইত ওবুৱানে এহেজাৰ মান মানুহে সৈতে পোলিচৰ গিয়দা আইৰ্হ কুতিৰ লগ পাই বন কৰিবলৈ খৰাত, সিহঁতে ওচৰত থকা ইটাৰ ঘৰৰ ভিতৰত লোমাই দূআৰ মাৰি, ঘৰ বেৰি খৰা দ্ৰোহিয়াবোৰক সুৰুজাই দি গুলিয়াৱলৈ ধৰিলে । তাত্তে ৭।৮ জন মৰিলত সকলো ভাগি গল; ওবুৱানেও ঘোঁৰাত উঠি পলাল, কিন্তু পাচে খৰা পৰিল । সেই দ্ৰোহিয়াবোৰৰ নিমিত্তে এক জাহাজৰ কাপ্তানে খাৰৰ পিপাৰে জাহাজ ভবাই আনি আয়বলগুৰ এখন নগৰ পালত খানাৰ লোকে লোধ পোচ কৰাত পিঠা গুৰি বেচিবলৈ আনিচোঁ বুলি কলে । পাচে তলৰ পৰা পিপা গোটা চাবেক ভুলি ভান্ধি চাই দেখিলে, সকলো খাৰ ।

আয়বলগুৰ কৰ্ক জিলাত এক কমিয়া পান্দুৰিএ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম পুৰি ২২ খন পাই আপোনাৰ সিয়াবোৰক চপাই আনি, সিহঁতক আগত পুৰি আটাইবিলাক জুইৰে পুৰি পেলালে । সিহঁতেও বহু বহু পাই মৰিয়াই মাৰোঁ বুলি কৈ,

টোল্লান লাটিএৰে খুন্দি চাই কৰি দলিয়াই পে-
লালে। এই কপে লাভ পুৰি ভাল কৰম কৰি-
লোঁ বুলি জানি, পাচ দিনাৰ বাতি গোটেই গাঁও
খনতে জ্বৰ নিমিত্তে দিপনিভাৰ ধৰে চাকি
লগাই পহুৰ কৰিলে।

জৰ্মানি দেশৰ ফ্ৰাঙ্কফৰ্ট নগৰত বাজা মেলে দে-
নাধিকাৰ পাতিবলৈ আলচ কৰি অস্ত্ৰিয়া বজাৰ
বহুতৰ আৰ্চ ডিউক জন নামে এজন কোঁঅৰ
মনোনিভ কৰিলত, তেঁও আহি ১১ জুলাইত
ফ্ৰাঙ্কফৰ্ট পাই অনেক মানুহৰ জৰখনিৰে সৈতে
দেনাধিকাৰ পতা হল।

ইতালি দেশত ২২ জুলাই বাতি বৰ বতাহ
বৰখুন হোআতি অস্ত্ৰিয়াৰ ৮০০০ সেনাই বিবো-
না নগৰৰ ওচৰলৈ মনে মনে চাপি আহি জুধ
কৰি চাৰ্ভিনিয়াৰ সেনাক জিনি নগৰ ললে। পা-
চে ২৫ ডাৰিখত চাৰ্ভিনিয়াৰ বজা চাৰ্লচ আলবৰ্ত্ত
ফ্ৰিমোনা নগৰত থাকোঁতে, অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাই আ-
হি ১০ ঘণ্টা জুধ কৰি বহু মানুহ মৰিলত চাৰ্ভি-
নিয়াৰোৰক খেদালে; তথাপি সিহঁতে অস্ত্ৰিয়াৰ
সেনা ২৫০০ বন্দীয়াবলৈ লৈ গল। স্কিও
নামে জি নদিৰ পাৰত সেই বন হৈছিল, তাৰ
পানি তেজোৰে বজা হৈ গল।

লিবৰপুল নগৰৰ বনৰিয়া জন্তু বধা পহু গৰাঁ-
লত বাজা নামে এক বৰ হাতি আছিল। তাৰ মা-
উতে ১৭ জনত তাক কোবোআত হাতিৰ ধৰ
উঠি মাউতক পেলাই তৰিবে গুৱিয়াই মাৰিলে।
আগৰ কালতো এজনক মৰা হেতুকে তাৰ অধি
কাৰে বৰ দুষ্ট বুলি জানি, মাৰিবৰ মনেৰে
ভিনি হেজাৰ মানুহ মাৰিব পৰা, এইমান
বিহু খুজালতো ন মৰিল। পাচে গুলিয়াৰ-
লৈ দু কুৰি মান চিপাহিক আনিলত পুথমতে
১৫ জনে গুলিউআত টগৰ বগৰ কৰি গৰাঁ-
লত আউজি বল। পাচে আৰু ১৫ জনে
গুলিয়ালত সি একে বেলিএ পৰি মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ নায়াগৰা নদি গোটেই
খন ১০০ হাত ওখ গৰাৰ পৰা থিয় হৈ
পৰিচে; দেখিবলৈ অতি ভয়ানক আৰু সবদ
মেঘৰ গৰ্জনৰ নিচিনা। সেই নদিৰ ওপৰত
গৰাৰ ভাটি ফালে এতিয়া দলজ পাতি-

বলৈ উপাই কৰিচে। তাক সজা মিল্লিএ মোৰ
গুনাৰে লেজু কৰি ১৩ মাৰ্চত ইপাচে সুৰ বাধি
সিপাৰলৈ পাৰলৈ নিলে। পাচে টনটনিয়াতৈ
বল দি পাৰিৰ ১৬০ হাত উখলৈ বাস্তি বাধি-
লে। তাতে মোহাৰ পাচি আৰি তাৰ ভিতৰত
মোমাই বাস্তত থকা মানুহৰ হতুজাই টানি পাৰ
কৰা হৈছিল। সেই কপেৰে অনেক লেজু বাস্ত
লৈ তাৰ উপৰত দলজ লাজিব।

ইংলণ্ডৰ কিছু ষ্টাডবত থকা চেত্ৰ কিল্পা না-
মে জি এখাৰ মাৰ্জুলি আছে, তালৈ লহবে জা-
হাজ নো জোআৰ কাৰনে তাক চলাবৰ উপাই
নাই কিয়ত বচবেকত ২। ৩ বাৰ মান বাজা
পাই। এবেলি বাবৰ নাম পাহৰি ৬ মাহলৈকে
মোম বাবকে দেও বুলি বিশ্বাস কৰি বাধিলে।
উলিয়ম মহা বজা মৰিলত সিহঁতে তাৰ বাজা নে
পাই, এবচৰলৈকে তেঁও জিবৰ নিমিত্তে আগু
বৰে দেও বাবে দেও বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল।
আওহতিয়া মানুহ নো জোআ লাগবৰ মাৰত
ঠাৱে ঠাৱে এনে মাৰ্জুলি আছে।

লণ্ডন নগৰৰ চাৰিও পোনে মাটি জুখিবৰ নি-
মিত্তে চেত্ৰ পৌল নামে জি বৰ গিৰ্জা জৰ ২৪৭
হাত ওখ হৈ, তাৰ কলচিৰ আগত দুটা মানুহ থা
কিব পৰাকৈ ২ হাৰ মান বহল এটা লক জৰ লা-
জিলে। তাৰ পৰা দু বৰে চাই, চাৰিও ফালৰ
চাই কোন কোন দিশে থাকে, তাক লিখি জুখি
দেশৰ নকচা কৰে। চেত্ৰ পৌলৰ গিৰ্জা ভলত
লিখা আছে। সেই গিৰ্জা সজাত ৩৫ বছৰ লা-
গিল, এবচ হল ১,৫০,০০,০০০ কপ।

St. Paul's Cathedral,

ইউৰোপৰ দেশবিলাকৰ নকচা।

Principal Countries of Europe.

দেশৰ নাম।	ৰাজ নগৰ।	অধিকাৰৰ নাম।	প্রজাৰ সংখ্যা।।
ইংলণ্ড, স্কটলণ্ড, আৰু আয়াৰলণ্ড	লণ্ডন	ব্রিটেনিছ ইম্পাৰিয়াল মহা ৰাজ্য	২,৭০,০০,০০০
ৰুচিয়া	পিট্ৰচবাৰ্গ	নিকলাচ মহা ৰজা	৬,২০,০০,০০০
ফ্ৰান্স	পাৰি	জেনৰেল কাৰেনাক দেশাধিকাৰ	৩,৫০,০০,০০০
ইতালিয়া	ফ্লোরেন্স	ইচ্চাবেলা মহা ৰানি	১,২০,০০,০০০
পৰ্তুগাল	লিচবন	ম্যৰিয়া মহা ৰানি	৩০,০০,০০০
জাৰ্মানি	ফ্ৰান্‌কফৰ্ট	আৰ্চডিউক জন দেশাধিকাৰ	১,২০,০০,০০০
স্পেইন	বৰ্লিন	ফেৰ্ডিনান্দ মহা ৰজা	১,৫০,০০,০০০
অষ্ট্ৰিয়া	বিএনা	ফৰ্ডিনান্দ মহা ৰজা	৩,২০,০০,০০০
ডেনমাৰ্ক	কপনাগেন	খ্ৰিষ্টিয়ান মহা ৰজা	৩০,০০,০০০
চুইডেন আৰু নৰোৱেই	ষ্টকহোম	জচেফ ফ্ৰাঞ্চিচ অক্ষাৰ মহা ৰজা	৪০,০০,০০০
চুইচ	বৰ্ন	লুইজ	৩০,০০,০০০
চাৰ্ভিনিয়া	কুৰিন	চাৰ্লচ আলবৰ্ট মহা ৰজা	৪৫,০০,০০০
ইতালিৰ মাজ ভোন্ধৰ	ৰোম	বৰ্ম পিয় পাৰা মহা গুৰু	২৭,০০,০০০
নাৰ্ভালি	নাৰ্ভালি	ফৰ্ডিনান্দ মহা ৰজা	৭৭,০০,০০০
তুৰ্কি	কনষ্টান্টিনপলি	আব্দুল মজিদ চুলতান	২,৩০,০০,০০০
গ্ৰীক	আথিনা	গেৰ্গি মহা ৰজা	৮,০০,০০০

পূর্ব কালৰ ইংলণ্ডিয়াবিলাকৰ বিবৰণ।

Account of the Ancient Britons.

এতিয়া অষ্টৰ উইনচন মান বছৰ হৈছে, জেতিয়া কমিয়ারিলাকৰ সেনাপতি কৈচৰ ইংলণ্ড দেশৰ অধিকাৰ হবলৈ গল, তেতিয়া সেই ঠাইৰ মানুহবিলাকক অসভ্য আৰু হাবিয়লিয়া দেখিলে। সিহঁতৰ মাজত কাপৰৰ বেৰহাৰটো অলপো নাই কিচিল। দখিন কালৰ মানুহবোৰে পঞ্চম চালেৰে আপোনাৰ উলমট চাকিচিল, সেই জে পহৰ চালেৰে চাকিচিল সিয়ো কাপৰৰ বাবে নহই, আৰু জাব গুচিবলৈকো নহই। কিন্তু আন দেশৰ মানুহবিলাক বেহা কৰিবলৈ আহিলে চালেৰেই কাপৰৰ বাবে আপোনাৰ গুস্তাৰ চাকে। আৰু ভাল দেখিবৰ কাৰনে আপোনাৰ গাভ কাইটেৰে খুঁচি ফুল গচ মাচ পহু আদি কৰি সেইবোৰৰ আকৃতি লিখি ভাতে এবিধ গচৰ এটা দিএনি, পাচে সেই আৰু তেতিয়াও নমৰে। এই বেৰহাৰ নুহলণ্ডৰ মাজতো আৰু আন আন উপদিপতো হাবিয়লিয়া জাতিৰ আৰু বগা, চিংকো, অকা, উঁকলা আদি কৰি সেইবোৰৰো এতিয়াইলৈকে আছে। সেই কালত আমাৰ উপৰি পুৰুষবিলাকেও হাবিৰ মাজতহে নিবাস কৰিছিল। আৰু সৰু সৰু কাঠেৰে ঘৰ সাজি গচৰ ডাল আৰু পহুৰ চালেৰে চাইছিল। পাচে মূল ভিনি সপজা যবেবে এখন গাও হল; সেইবিলাক ঘৰকো সাৰি কৰি দস্তৰ লগাই সজা নহই। আৰু গাঁৱৰ চাৰিও কালে মাটিএৰে চাপ বান্ধিছিল। সেই মানুহবি-

লাকে পহু মাৰি আনি মজুহ মাখোন খাই, সেয়ে আহাৰ, কিন্তু মাচ চৰাই খোআটো সিহঁতৰ ধৰ্মমত নিষেধ আছিল।

সেই সময়ত ইংলণ্ড দেশৰ সকলো মানুহবিলাক অগিৰান আছিল, তাৰ মাজত কেৱল অধ্যাপকবিলাকেহে লিখিব পৰিব জানিছিল। সেই অধ্যাপকবিলাকেও নিম্নবিলাকক কেৱল বল কৰি লৈছিল জে সিহঁতে নান। ব্ৰিধ বেণ্ড পূজা কৰে, আৰু সেই বেণ্ডবিলাক বিছুট্ট হলে ছুট্ট কৰিবৰ কাৰনে এনেহে গৰিহিত কৰম কৰে, তাক সুনিৰ লগিয়া কথাই নহই। এবেলি সিহঁতে বনত হাবি ভাবিলে জে আমাৰ দেৱতা। সনি বিছুট্ট হৈছে, ইয়াকে গুনি ভেঁওক সন্তোষ কৰিবৰ নিমিত্তে উত্তম বৰ বৰ জাতৰ ভিনি স লৰা আনি নৈবেদ্যৰ বাবেৰে কোনো বৰ পাজত ভৰাই জুইত পুৰি মাৰিলে। এতিয়া ইংৰাজবিলাক সেইবোৰৰ সন্তান হৈয়েই ইবিলাকৰ বেৰহাৰে সেইবিলাকৰ বেৰহাৰে কিমানৰ জাতৰ, তাক বুজিগোআচোন! এতিয়া জেনে পৰ্বত হাবি আদিত অগিৰানি অসভ্য জাতিবোৰ আছে, সেই ৰূপে আমাৰ ইংৰাজবোৰো কুবেৰহাৰি কুকৰ্মমত বতি আৰু হিংসা আদিৰে পুৰুষাছিলে। এতিয়া অনেক কাল হল পুৰুষমতে ইংৰাজি লোকে বে দেখি দু সুনি বুধিএৰেই অভিসই আচৰিত কৰ-

Ancient Roman Galley.

ইংলণ্ডলৈ জোআ বুধিৱাৰ বনুআ জাহাজ।

মকো কৰাত লাহে লাহে অনেক প্ৰকাৰ গিয়ান হবলৈ ধৰিলে; আৰু বেহা বেপাৰতো এতিয়া প্ৰধান হৈছে, নজা পৰা বিদ্যাভো ইংৰাজিৰ সমান কোনো নাই। সকলো কপে গিয়ানেবে বিদ্যাৰে ইংৰাজি ডাঙৰ। আৰু ইংৰাজি আপোনাৰ গিয়ানৰ অখাই ভঁৰালৰ পৰা প্ৰি-থিবিৰ অন্তৰ্গত সকলো লোকলৈ গিয়ান দাৰ কৰিছে। এই কাৰন দেশত গিয়ান ওলোআত কোনোএ ভাক অসাধ্য জেন নে ভাবিহাইক; কিয়নো পূৰ্বে ইংৰাজি লোক আটাইতকৈ অগি-য়ান অসত্য থাকিও, পাচে জি উপায়েৰে সক-লতোকৈ গিয়ানবন্ত লভা হল, সেই উপাই সক-লো দেশলৈ আচে। সেই ইংৰাজি আমেৰিকা আটাইতকৈ সুখ্যাতি হৈছে, আৰু সেই বিদ্যা সক-লোএ লব সিকিৰ পৰা হৈ ওচৰতে আচে। আ-মি হলে আলা কৰিচোঁ, এই দেশতো সেই বিদ্যা আৰু স্বৰূপ ধৰম বেগতে বিস্তাপক হব। আৰু এই দেশৰ জি লোক এতিয়া অন্ধকাৰত মজি আ-চে, কিহু কালৰ পাচতে সেই সকলো বিদ্যা সি-কি ইউৰোপিয়া আৰু আমেৰিকাৰ লোকৰ নিচিনা হব পাৰে।

কমিয়া লোকে ইংলণ্ড দখল কৰাৰ পাচে ইংৰাজিএ আগৰ অসত্য দস্তৰ এৰি কমিয়াৰ নি-চিনাকৈ ভলৰ নকচাৰ দৰে কাপৰ পিন্ধিবলৈ ধৰিলে।

British Costume after the Conquest by the

কাকৌৰ ওচৰত থকা জোন থনা গাঁত।

ইউৰোপৰ পোলণ দেশৰ কাকৌৰ পৰা চাৰি ক্ৰোচ আঁতৰ এখন গাঁতত এনে আচৰিত একতা-ধৰ লোৱৰ চাই ওলাইছে। ভাক এটা পৰ্বতৰ ওচৰত খানি উলিয়াইছে, আৰু চ ন বছৰে পৰা লোৱ ওলাইছে।

সেই চাই ভোখৰত ভললৈ সোমাই লোৱ খানিৰ কাৰনে আটোটা পাট দাৰৰ নিচিনা গাঁত কৰিছে। ভাবে দুটা গাঁত নগৰৰ মাজতে, চটা পৰাবন্ত; সেই গাঁতত মাটি খনি পৰাৰ কাৰনে গাঁতৰ ভিতৰে চাৰিও কালে পাট মাৰি-ছে। গাঁতৰ মুখে পতি ঘিলা নগোণৰ চকৰিৰ নিচিনা একোটা চকৰি, ভাতে লগোআ জাহাজৰ মন্তলৰ ঘিলাৰ নিচিনা লেজু থাকে; সেই লোক-বেই ওপৰৰ পৰা ভললৈ কোনো কোনো বন্ত পঠাই, আৰু ভলৰ পৰা ওপৰলৈ লোৱ ভোলে।

সেই গাঁতত সোমাই জাঁওতে লাহে লাহে জাহ লাগে, ভাৰ বাটো বৰ বহল ন হই, আৰু বৰ এক্কাৰ। ব হলে নিচই চাৰি ন হাত। সেই গাঁতৰ মাজে দি জেতিয়া জাজিক লোকক নমাই দিএ সেই চাই খন বৰ এক্কাৰ। কিন্তু ভাৰ লগত জি লোৱ খন মাৰুহ জাই, সিহঁতে টিভিৰি মাৰি জুই উলিয়াই চাকি লগাই লই। পাচে অনেক বাট গৈ চিৰিএ দি নিচেই ভল পাইগৈ, ভাতে চিৰিৰ পৰা নামি এনে এটা গাঁতত সোমাই জে সেই চাইত এক্কাৰৰ অন্তেই নাই। জাঁওতে লোৱ খনাবিলাকে সেই জাজিক মিচা ভই দেখুআই বোলে, এই চাকি জি কেনেবাকৈ বুমাই ভেতি-য়া আমাৰ কেনে অৱস্থা হব।

পাচে বৰ এক্কাৰেৰে গাঁতত সোমালে লোৱ খনাবিলাকে একে বেলিএ চলকৈ চাকি বুমাই পেলাই, আৰু সেই জাজিক হাতত ধৰি, এক্কাৰ চেক বাটত টানি, সেই লোৱ খন চাইৰ মাজ-লৈকে লৈ জাই। সেই চাই খন পালেই এনেহে সুন্দৰ দেখিবলৈ জে আগলৈ নে দেখা চাই দি দেখিবলৈ পাইগৈ; আৰু ভাৰ মনত বৰ আচ-ৰিত লাগে। সেই চাইত এখন বৰ পৰাৰ নি-চিনা দেখেগৈ; ভাতে এখন প্ৰাই পতালৰ নগৰ,

ভাৰ মাজতে ঘৰ আৰু গাঁৱি আৰু ৰাজ বাটকে
আদি সকলো এটা ঘৰ লোৱাৰ পৰ্যন্তৰ মাজত
থকা, সেয়ে কটকট নিচিনা দিগন্তি কৰি থাকে।

ভাত জিৰোৱা জিৰোৱা চাকি সকলোকে পহৰ
কৰিবৰ কাৰণে সদাই লগাই ৰই; ভাৰ পহৰ
সেই ঠাইৰ লোৱা থকা ঘৰৰ খুঁটাৰ ওপৰত পৰি-
লে মেঘৰ ধনুৰ নিচিনা হেজাৰ হেজাৰ বৰন হই;
আৰু হিৰা মুকুতাৰ নিচিনাকৈ দিগন্তি কৰে।
এনেহে সোভাৰ ঠাইৰে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত কো-
নো ঠাইত ভেৰে দেখা নাই।

সেই বৰ মুকলি ঠাইৰ মাজত বন কৰাবিলাকৰ
আৰু সিহঁতৰ পৰিয়ালবিলাকৰে সৈতে অনেক
অনেক ঘৰ দেখা হই। কোনো ঠাইত ঘৰ এটা,
কোনো কোনো ঠাইত গাঁৱৰ নিচিনা অনেক ঘৰ।
বিহুতৰ ওপৰত থকা প্ৰিথিবিৰ মাজেহে সৈতে
একো সমন্ধেই নাই। আৰু নই নই মানুহ সেই
ঠাইতে ওপজে, আৰু ভাতে কাল বন্ধি মৰেও।
কিন্তু সিহঁতে কেতিয়াও প্ৰিথিবিৰ থকা মানুহে
ঈশতে ইষ্ট আলাপ ন কৰে, আৰু সুৰ্যৰ মুখকো
কোনো কালে নে দেখে।

সেই পতালৰ মুকলি ঠাইৰ মাজে দি নিচেই
ভাৰ ৰাজ বাট আছে, সেই ৰাজ বাটে দি বহু
দূৰৈৰ পৰা লোৱা ভৰি ভৰি অনেক অনেক গাঁৱি
আহে। আৰু গাঁৱিৰ কাৰণে সেই ৰাজ বাট
সদাই পুৰ হৈ থাকে। গাঁৱি আৰু মানুহবিলাক
মিত গাঁই গাঁই গাঁৱি লৈ আহি। আৰু সিহঁতে
জিৰোৱা দৌলো দৌলো লোৱা আনে সেই লোৱা-
লাকে হিৰা মুকুতাই প্ৰকাশ কৰি থকা স্তেন
দেখি। সেই লোৱাৰ ঠাইৰ মাজত অনেক ঘোঁৰা
আছে, জি ঘোঁৰা এবলি ডাটল জাই দি আৰু
কোনো কালে সুৰ্যৰ মুখ দেখিবলৈ নে পাই।

জিৰোৱা জিৰোৱা দা কটাৰিৰে ভাত বন কৰে
সেইবোৰ এই, কোৱা আৰু বটালি হাড়ুৰি এই-
বোৰেই লোৱাৰ দলৰ পৰা ভোখৰ ভোখৰ
থহাই আনে, একো একো ভোখৰতে অনেক
মোন স্তেন থাকে। পাচে সেই ভোখৰ ভোখৰ
লোৱাৰিলাক প্ৰিথিবিৰ ওপৰলৈ আনি একিধ
জন্তন থাকে তাৰেই গুৰি কৰে। ভাৰ মাজেৰে জি
একো ভোখৰ অতি সুন্দৰ বগা নিৰ্মল লোৱা

ওলাই, তাৰেই কোনো কোনো সমস্ত ওমল
বহু সাজে, কিন্তু তাক কেৱল সুখ কটকট বুলিহে
জানে।

মনে ধৰে যে সেই লোৱাৰ আন্তেই নাই কিয়া;
জিমান দুৰৈলৈহে খানিচে সূনাৰে আচৰিত গি-
য়ান হই। পখালি সাত ন দু কুৰি চ হাত, দি-
বলে চাৰি হেজাৰ চাৰি ন তিনি কুৰি হাত, আৰু
ভাৰ পৰা বহুৈচ পাঁচ ন হাত। ইমান দিভলে
পুতলে দই মানুহবিলাকে খানিচে, কিন্তু লোৱা
কিমান দিভল পুতল দলৈ আছে, তাক কোনেও
ঠিকনা কৰিব পৰা নাই।

এটা বুৰাৰ আৰু মিহুৰ সাধু কথা।

এটা বুৰাই এবোজা কাঠ সুৰত লৈ কিছুমান
বাট গৈ বনে নোআৰি মাটিলৈ পেলাই বৰতৈ
মহা কালক মাতিব ধৰিলে বোলে, মোক মাৰি
নেহি; তেতিয়াই মিহু ভাৰ ওচৰলৈ আহি সুখি-
লে, তই মোক কেনেই মাতিছিলি? বুৰাৰ অতি
তই লাগি কলে বোলে, কাঠ বোজা মোক সুৰত
কুলি দিবলৈ তোমাক মাতিচোঁ।

অৰ্থ, সৰু সাৰৰ ভিতৰৰ অতি দুখেৰে পুনি-
বোৱৰো মৰিবলৈ ইচা ন হই।

ঐঐ মতি মহা ৰানিৰ তল দেৱবিলাকৰ পূজা।

ইংলণ্ড	১,৫০,০০,০০০
ওএলচ	১০,০০,০০০
ফটলণ্ড	৩০,০০,০০০
আইৰলণ্ড	৮০,০০,০০০
আফ্ৰিকা, মৰিচ, আৰু মলতা মাজুলিত	৪,০০,০০০
ভাৰত বৰ্গত আন্দাজে	১০,০০,০০,০০০
অষ্ট্ৰেলিয়া আদি পাচি- ফিকৰ মাজুলিত	২,০০,০০০
আমেৰিকাৰ উত্তৰ কালে	১৪,০০,০০০
জাপান আদি আটলাণ্টিকৰ মাজুলিত	১০,০০,০০০
মুঠ	১৩,০৭,০০,০০০

কম্পানি বাহাদুৰৰ বিবৰণ।

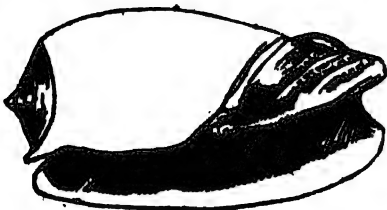
The East India Company.

গুরু আৰু সিল্য এই দুই জনৰ মাজত কথা বাতী সোধা পোচা কৰিচে, ১ নম্বৰৰ কথা কম্পানি বাহাদুৰৰ বিসই। সিল্যো সুখিচে, হে গুরু দেও মহাসই, মই বেলিএ বেলিএ সুনি আচৌ। কম্পানি হুঁ এই দেশৰ বজা, কিন্তু সেই কম্পানি কি? আপুনি অনুগ্রহ কৰি কলে বাক হই। কোনোএ বোলে, কম্পানি এক ভিৰি মানুহ; সেই ভিৰিটি বিলাতত থাকে, আৰু সোনৰ খাটতহে সুই থাকে। এই কথাটো সঁচা নে কি? গুরুএ কৈচে, কম্পানি হলে বুপাই, ভিৰি মানুহ ন হই, মতা মানুহো ন হই, কম্পানি এখন সভা; চো-আচোন বাক, এক মানুহে জি এখন বন কৰিব নোআবে, সেই কৰমটো দহ জন মানুহে একে লগ হৈ কৰিব পাৰে; ইয়াৰে প্ৰধান কঁণ্ড, সুন্য-চোন, কোনো এখন গাঁৱত জিবোৰ খেতিয়ক মানুহ থাকে, সেই সকলৰ মাটিবোৰ বৰ দ মাটি; এন্তেকহে ঘৰে পতি খেতিবোৰ পচি পচি জাই; তেনে এখন হলে সেই আটাই মানুহে মাচকৈ ধৰি দিন পাভ কৰে। কিন্তু জাল ন হলে ভালকৈ মাচ ধৰিব নোআবে; কিন্তু এখন এখন জালৰ মূল্য ১০।১২ ইয়াৰ টকা, এক জন মানুহৰ দিবৰ উপাই নাই; এই কাৰনে সেই মানুহবোৰ ৩।৪ জনে মিলি হৈ এখন জাল তিনি-হে মাচৰ বেপাৰ কৰে; পাছে জিমান লাভ পাই

তাকে সেই মানুহবোৰে ভগাই ভগাই বিএ। সেই দৰেহে কম্পানি জানিবা। সিল্যোই আৰুও সুখিচে, সেই কি প্ৰকাৰ? মই একো ভালকৈ বুজিব পৰা নাই। গুরুএ কৈচে, সুন্যচোন বাক, সেই বিলাতত অৰ্ধাৎ ইংলণ্ড দেশত নবহ মহাজনিয়া বেপাৰি আছে, সেই মহাজনবোৰে দাহৰ দোআৰাই জালেমান দেশত গৈ গৈ বেপাৰ কৰি চৰ টকা মাঁচে। আগৰ দিনত হলে সেই মহাজনবিলাকৰ ইয়াৰ ধন আছিল, তিনি ন বছৰে হৈচে, সেই মহাজনবোৰৰ মাজতে কেতবোৰ মে-

পাৰি হিন্দুস্থানলৈ আহাজ নাও পঠাবৰ সত্তা কৰিছিল; কিয়নো সেই মহাজনবোৰে সুনিচি লে জে এই এখন দেশত নবহ ধন পোআ জাই; কিন্তু ইয়াৰ বিলাত দেশলৈ আহাজ নাও পঠাই লাগিলে বহু টকাৰ খৰচ লাগে, এন্তেখনি টকা বই কৰিবৰ এক মানুহৰ সক্তি নাছিল। এই নিমিত্তে দহ বাবে জন মানুহ মিলি গৈ টকা একে লগ কৰি আহাজ নাও তিনি বেপাৰৰ বস্ত্ৰবোৰে নাও ভৰা দিয়া হল; পাচে বস্ত্ৰবোৰ পঠাই কলে জে এই জলৰ জাহাজে জিমান লাভ পোআ জাব, তাকে আমি আটায়ে বাঁট লয়ইক। সেইবোৰ মহাজনৰ এই দৰে আসা পূৰ হল; কিয়নো সেইবোৰৰ এনেকুআ বেপাৰত নবহ ধন উত্পন্ন হল। তেনে কৰি সেই মহাজনবোৰে নবহ আহাজ নাও লাগি ঘৰে ঘৰে হিন্দুস্থানলৈ পঠাব ধৰিলে, আৰু ক্ৰমে ক্ৰমে অনেক মানুহে টকা দি দি বেপাৰৰ ভাগ লব ধৰিলে। এনেকুআ অংশখকা লোকৰ সত্ৰাকহে কম্পানি বোলে। আগৰ কালত সেইবোৰে কেৱল বেপাৰ কৰিহে আছিল, এতিয়া হলে সেইবিলাক দেশৰ অধিকাৰ হৈ প্ৰজাবোৰৰ ধানত ৰাজ দাসৰ পাই আৰু প্ৰায়ে বেপাৰ ন কৰে, আৰু এতিয়া সত্ৰ সত্ৰ অংশৰ গৰাকি হৈ আছে। সিল্যো সুখিচে, সত্ৰ সত্ৰ অংশৰ গৰাকি হলে দেশৰ লোকৰ কি প্ৰকাৰ হই, সেইবোৰ আটায়ে বজা হৈ আছে নে কি? গুরুএ কৈচে, ন হই; আটায়ে বজা হো-

আ বাই; কিন্তু সন্মোটিএ একে লগ হৈ তেঁও-
বিলাকৰ মাজতে ২৪ জন মানুহক বিসৰা পা-
তি থাকে। এই ২৪ জন মানুহৰ সভা কৰিহে
বেলৰ লোধ পোট লগৰ কৰে। এই সভাৰ
নাম কোৰ্ট অফ ডিবেঞ্চৰ্চ; আৰু সেইবোৰৰ
মাজত এটা মানুহ সভাপতি হৈ আছে। কিন্তু
এই বেলত জিবোৰ চাহাব আহি ভজ বা মা-
জিষ্ট্ৰেট বা কলেজৰ বাইৰা সেৱাপতিৰ বিসই
কৰে, সেইবোৰ আটায়ে সেই ২৪ জন মানুহৰ
আগায়েহে বিসৰা নিযুক্ত হই। নিলো সুখিচে,
আজি হলে সুখিচোঁ, ইংলণ্ড দেশত এক বাৰি
থাকে, কিন্তু সুখি দেখোঁ কোজা, এই সভাৰ
জানুৱাৰোৰে হিন্দুজানৰ ওপৰত বিসই অৰ্ধাভ
কৰিছে; তেনে হলে জনা গল যে এই ২৪
দিন মানুহ সেই বাৰিৰ বস ন হই। গুৰুএ কৈচে,
হস ন হই যে কি? বাৰিৰ বস আটায়ে, কিন্তু
বাৰি সকলতকৈ শ্বেক্ট, আৰু কল্পানি সেই বা-
ৰিৰ বস হৈ থাকে; আৰু কল্পানিৰ ভদ্ৰাধাৰন
আৰু ভাৰ অনিৱাহি নিৰাধন কৰিবৰ কাৰন বা-
ৰিএ পতা আৰু এখন সভা আছে; এই ধন
সভাও বাৰিৰ মন্ত্ৰিবিলাক বহে; সেই সভাৰ
নামকোৰ্ট অফ কন্ডোল; এই সভাৰ আগা ন
হলে হিন্দুজানৰ গৰবনৰ হয় নোজাবে। নিলো
সুখিচে, সেই বাৰিৰ ইচা গলে বাৰিএ এইবোৰ
বেল কল্পানিৰ হাতৰ পৰা নিব পাৰে কি নোজা-
বে? গুৰুএ কৈচে, বাৰিএ নিব নোজাবে, কিন্তু
ইংলণ্ড দেশত জি বাজ মেল বৰ সভা আছে, সেই
ধন হলে নিব পাৰে। নিলো সুখিচে, সেই সভা
ধন আকও বো কি? জদি সিও এখন সভা আ-
চে, তেন্তে সেই ধন সভা বো কেনেকুজা? গুৰুএ
কৈচে, আজি সেই ধন সভাৰ কথা কৰিলে ধা-
কিল; এতিয়া আমাৰ জনা বন আছে, সেই ধন
সভাৰ কথা অন্য কোনো কালত কৰ। ব.

Almanac for November, 1888.

নবেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অৱ্দ ১৮৮৮। হিন্দু নৱ ১৭৭০।

	নবেম্বৰ	কাৰ্ত্তি	মৰ্গশিৰ	কৃষ্ণ	চৰ্ভা	চৰ্ভা
বুধ	১	১৭	৩১৪	৩১৫	৫	২৪৫
ব্ৰিহস্পতি	২	১৮	৩১৪	৩১৪	৬	১০৪০
শুক্ৰ	৩	১৯	৩১৫	৩১৬	৭	১১০০
শনি	৪	২০	৩১৬	৩১৭	৮	পূজা
দেও	৫	২১	৩১৬	৩১৭	৯	০১২৪
সোম	৬	২২	৩১৭	৩১৭	১০	১১২২
মঙ্গল	৭	২৩	৩১৮	৩১৮	১১	২১২২
বুধ	৮	২৪	৩১৯	৩১৯	১২	৩১২৪
ব্ৰিহস্পতি	৯	২৫	৩২০	৩২০	১৩	৪১২৮
শুক্ৰ	১০	২৬	৩২১	৩২১	১৪	৫১২৮
শনি	১১	২৭	৩২২	৩২২	১৫	৬১২৮
দেও	১২	২৮	৩২২	৩২২	১৬	৭১৮
সোম	১৩	২৯	৩২৩	৩২৩	১৭	৮১৮
মঙ্গল	১৪	৩০	৩২৪	৩২৪	১৮	৯১৮
আষাঢ়						
বুধ	১৫	১	৩২৫	৩২৫	১৯	১০১৮
ব্ৰিহস্পতি	১৬	২	৩২৫	৩২৫	২০	১১১৭
শুক্ৰ	১৭	৩	৩২৬	৩২৬	২১	পূজা
শনি	১৮	৪	৩২৭	৩২৭	২২	০১০
দেও	১৯	৫	৩২৮	৩২৮	২৩	০১২৮
সোম	২০	৬	৩২৯	৩২৯	২৪	১১২২
মঙ্গল	২১	৭	৩২৯	৩২৯	২৫	২১২২
বুধ	২২	৮	৩৩০	৩৩০	২৬	৩১২২
ব্ৰিহস্পতি	২৩	৯	৩৩১	৩৩১	২৭	৪১২৬
শুক্ৰ	২৪	১০	৩৩১	৩৩১	২৮	৫১২৬
শনি	২৫	১১	৩৩২	৩৩২	২৯	৬১২৮
দেও	২৬	১২	৩৩৩	৩৩৩	৩০	৭১২৭
সোম	২৭	১৩	৩৩৩	৩৩৩	৩১	৮১২৮
মঙ্গল	২৮	১৪	৩৩৪	৩৩৪	৩২	৯১২৮
বুধ	২৯	১৫	৩৩৪	৩৩৪	৩৩	১০৩১
ব্ৰিহস্পতি	৩০	১৬	৩৩৫	৩৩৫	৩৪	২১২৮

১১ দিনৰ পূজা ৭।৫৩ বজাত, পূৰ্ণিমা।

২৬ দিনৰ পূজা ৩।৪৮ বজাত আমাবাস্যা।

The Orunodoi, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোআ । মো' সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৪৮ খ্ৰি° অ° সঁক । নম্বৰ ১১ ।

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1848. No. 11.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

কলিকতা নগৰ আদি কৰি সকলো ডাটি ঠাইত ১২।১৩ অক্টোবৰত বৰ ছুকান ধুমুহা বতাহ মাৰি তালৈ অহা অনেক জাহাজ ভাঙি নষ্ট কৰিলে । এক্স্মৌত নামেৰে আৱৰি সদাগৰৰ এখন জাহাজ বালিত লাগি ভাঙি গলত, কাঠবোৰেৰে সৈতে আঠ খান ভুঁৰ কৰি ৩৩ জন মানুহ তাতে থাকি আন জাহাজ দেখা পাই উঠি বখ্যা পৰিল । বচ নামে সেই জাহাজৰ কাপ্তান চাহাবৰ ভাৰ্জাও আছিল; তোৱে কেঁওক উটাই নিলত কাপ্তানে ভাৰ্জাক ধৰিবলৈ জাঁপ মাৰি লাগবত পৰি মৰিল ।

সেই ছুকানত হোপ নামে এক জাহাজ বুৰিঙল জোআত উইলি নামেৰে তাৰ কাপ্তান চাহাবে লৰা, ভাৰ্জা, আৰু কেতবিলাক জাতিএ সৈতে মৰিল । সেই কাপ্তানে নাও এখন পেলোআই তাতে উঠিব খুজিলে, কিন্তু বৰ চো হোআত লৰা ভিবোতা মানুহ জাৰ নোআবিলে । তাতে লৰা ভিবোতা ন হলে মোৰ কি লাভ হব বুলি, কাপ্তান চাহাবে নীতত নুটি সিহঁতে সৈতে জাহাজৰ ভিতত বহিলে সোমালত ভেতিয়াই তল গল । আৰু তাৰ পাচে জি জি জাহাজ কলিকতালৈ আহি আহি আছে, সেইবিলাকৰ মন্তল আদি কৰি ভাঙি চিগি আহিছে; আৰু তাৰ মানুহে বোলে, সাগৰত উঠি জোআ কাঠ আদি অনেক জাহাজৰ বস্তু বাৰি দেখিলে ।

পুতাপ চান্দ বজা নামে কলিকতাত থকা এজন ভাঙৰ লোকে বঙ্গাল দেশৰ ধনৰ ভঁৰাল লুট কৰিবৰ নিমিত্তে বাখি থকা চিপাহীবোৰক ১০,০০০

ৰূপ ভেঁটি দিম বুলি কলে, কিন্তু চিপাহিএ আ-পোনাৰ সেনাপতিৰ আগত এই কথা বুজাই দি-য়াত পুতাপ চান্দ ধৰা পৰি কইনত ধোআ হল । মুলতান আদি পঞ্জাব দেশত কল্লানিৰ জি সত্ৰ আছে, সিহঁতে সৈতে জুধ কৰিবলৈ জোআ সেনাবিলাকৰ লেখ এই; বঙ্গালৰ পৰা গোৱা লোক ৮,৬২৩, দেশৰ চিপাহি ২১,৬৬৭; বম্বাইৰ পৰা গোৱা চিপাহি ২,৩৬৫, দেশৰ চিপাহি ৫,৬৫২; মুঠে ৩৮,৩৭৭ সেনা তাতে গোট খাইছে ।

হাৱাই মাজুলিৰ পৰা জুলাই ২২ তাৰিখত লিখা এখন পত্ৰত এই বাতী আহিছে । সেই মাজুলি আৰু পাচিকিকৰ আন আন মাজুলিৰ মানুহ আমেৰিকা দেশৰ কালিকনিয়াত সোনৰ পৰ্বত ওলাইছে বুলি সুনি জাহাজ ভৰি ভৰি তালৈ গৈ আছে । আৰু সেই পৰ্বতত একে দিনে মানুহটে পতি পঞ্চাসৰূপৰ সোন পাই; তালৈ সকলো মানুহ বলিয়াৰ নিচিনা খেদি জোআত তাঁৰে পতি টকাই দিলেও কুলি বা চাকৰক পাবলৈ নাই ।

পাচিকিকৰ মাজুলিত থকা মানুহৰ ভাষা ঘৰ ।

বুৰামপুৰ নগৰত বসহুৱাৰ কালত হিন্দু আৰু
মুছলমান লোকৰ মন্থ কৰি জুখ লাগি ১০০ মান
মানুহ মৰা আৰু খুব হোৱা হ'ল।

অস্ত্ৰিয়াৰ ফ্ৰোট প্ৰদেশৰ মানুহে ইজাৰিবিলা-
কে সৈতে জুখ কৰি জিনিলে, আৰু পেষ্ট নামে
সিঁইতৰ ৰাজ নগৰ লোআ ৰাজ্য পত্ৰত লিখিছে।

চিচিলি উপদিপৰ মেচিনা নগৰ লৰলৈ নাপ-
লিৰ ৰজাই জাহাজ আৰু সেনা পঠাই সিঁইতে
জুখ কৰি ললে। জুখ কৰোঁতে মেচিনাৰ মানুহে
খেল্লেৰে বলিয়া হৈ এটা নাপলিয়া সেনাক ধৰি
কাটি তাৰ মজ্জা লৈ ফুৰি বেচি নিজাই পকাই
খেল্লেৰে খালে। আৰু কমিয়া কেৱলিয়া ভকত
এজনক ধৰি সন্ধি বুলি জানি জুইত পেলাই তাৰ
গাৰ পৰা ডোখৰ ডোখৰকৈ মজ্জা কাটি আপু-
নিও খালে আৰু লোককো খুআলে। সেসত না-
পলিয়াবোৰে নগৰত জুই লগাই পুৰি প্ৰায়ে
নষ্ট কৰিলে।

১৮ আগষ্টত আয়বলগুৰ ওচৰৰ লাগৰত ধুমু-
হাৰতাহ হোআত ঘনগাৰন নগৰৰ কেতবিলাক
মাচ ধৰা নাও বুৰি মানুহ কেতখনি মৰিল।
ফুটলগু দেশৰো ১০০ মাচ ধৰা নাও সেই দিনা
মাচ ধৰোঁতে বতাহ দেখি জাল চপাই ৰামলৈ
জাবলৈ জতন কৰিলে, কিন্তু আটাইবিলাকে
নোআৰি কোনো নাও মানুহে সৈতে বুৰালে।
পিতৰহেড নামে এক টাইৰ ৪০০ নাৱৰ মাজত
৭০ খন হেৰাল। উইকআদি কৰি আন নগৰতো
বহুত মানুহ মৰিল; বতাহৰ পাচ দিনা ভগা
নাও, মৰা ল, জাল, মাচ আদি সকলো বস্তু
টোৱে ৰামত ফুলি পেলোআ দেখা
গল।

ওলান মনৰ্ক নামেৰে এখান আমে-
ৰিকাৰ বৰ জাহাজ আত্ৰিক লোকক
লৈ লিৰপুল নগৰ এৰি য়ৰ্চি নদীৰ
পৰা নৌ ওলাওতে জুই লাগি পুৰি
ভল গল। তাতে ৩২৬ মানুহ আছিল;
পানিত পহিলত ওচৰত থকা কেত-
বোৰ জাহাজে বিচাৰি ফুলি ২২২
জনক ৰখা কৰিলে; সেম আটাইবি-
লাক মৰিল।

৩১ জুলাইত প্ৰেস্তন নগৰত কপাহৰ সূতা
কটা জন্তু থকা ঘৰত এটা ডাপ কল ফাটি এজন
ইটাৰ বাটাই আৰু কাম কৰা ৭।৮ জনি চোআ-
লিক মাৰিলে।

১১ আগষ্টত কনষ্টান্টিপল নগৰৰ পৰা চি-
টিত লিখিছে, তাতে বৰ জুই লাগি নৈৰ দাঁতিত
থকা এহেজাৰ মান ঘৰ পুৰিলে। লোকচন
আন্দাজে ৮০,০০,০০০ আশি লাখ হ'ল।

আমেৰিকাৰ নুয়ৰ্ক প্ৰদেশৰ অলবনি ৰাজ নগ-
ৰত ১৭ আগষ্টত জুই লাগি দুপৰৰ পৰা মানি-
লালৈকে ডয়ল্ডৰ ৰূপে বলি হৈ গৈ ৬০০ ঘৰ
পুৰিলে। সেই সকল ঘৰ ডাঙ্গৰ, প্ৰায়ে তিনি
খলপিয়া, আৰু ইটাৰ বাৰ দি সজা হৈছে। সেই
জুইত ৪৫,০০,০০০ টকা মান হানি হ'ল; কো-
নো কোনো মানুহো মৰিল, আৰু কেতবিলাক
জাহাজ আৰু ৰোজাই নাও পোৰা গল।

চান্তাক্ৰই নামে সেৱাৰ্কৰ ভল এখান মাজুলিত
বন্দি সকলোএ দৌহ পাতি উঠি ২ জুন তাৰিখত
দুখান নগৰ বলেৰে ললে, কিন্তু পাচে সেনা-
বোৰে আহি জুখ কৰি জিনি কেতবোৰ মাৰিলে,
কেতবোৰ ধৰি কইমত ৰাখিলে, সেম জিখাকিল
চায়ে চায়ে পলাই গল।

পাৰ্চি দেশৰ দৌহিয়া সেনাই ৰাজ সেনাই সৈ-
তে খোৰাচন নগৰত জুখ কৰি জিনি ৰাজ সৈন্যক
কাটি মাৰি নষ্ট কৰিলে, আৰু ৰাজ নগৰলৈ
আহি দেশ খন লৰ বুলি সকলবোৰ ভই আচে।

বম্বাইৰ পৰা এক সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে
পাৰ্চি দেশৰ বাদ্‌ল্যাহ মুছু হ'ল।

বেজ আদি অচেতন হৈ থকাৰ কথা।

Torpidity of Animals.

উক্ত দেশবিলাকত জাৰ কালিত সাপ বেজ আদি কোনো কোনো জন্তু অচেতন হোৱাৰ নিচিনা হৈছে। ইহাৰ কাৰণ হৈছে; জেতিয়া ঘাম কাল হই তেতিয়া লৰ চৰ কৰিব পৰা হই। উক্ত সাপবলৈ জোআ চেৰ জন ফাঙ্কলিৰ চাহাবে জাহাজেৰে গৈ জাৰ কালি মাত্ৰ পৰাৰ কথা এই ৰূপে লিখিছে। পানীৰ পৰা মাত্ৰ উলিয়ালন্ত কিছুমানৰ পাচত জাহাজেৰে টান হৈ নিলৰ দৰ হৈ জাই, তাতে লোৱে টক্ৰনিয়ালে আৰ্চিৰ দৰে ভাগি জাই, এইমান চনকা হই। কিন্তু এনে টান হোজাৰ দুই ভিন ভিনৰ পাচে, জুইৰ ওচৰলৈ নিলত সেই মাত্ৰ কোমল হৈ আকও জিএ। কেতবিলাক বেজো সেই দৰ হই।

বেজ কেতিয়াবা কেতিয়াবা কাঠত সোমাই অনেক বছৰলৈকে একো নো খোজাতকৈ ঠৰ হৈ থাকে। এই বছৰত ওহায়ে পুদেলৰ সোলৰবিল গাঁৱত জেমচ ক্ৰেইন নামে গোৰা লোক এজনে বৰ গচ কাটি পেলালন্ত কাটি কালি গুৰিৰ পৰা ১৫ হাতৰ আঁতৰত কাটোতে গাঁটিৰ নিচিনা কিবা টান পাই কাটিলত কাঠৰ ভিতৰৰ এবৰগত মানৰ পৰা এটা বেজ ওলাল। কতো বিস্তাৰে দেখি কেনেকৈ সোমাল, তাক বৰ বিস্ময় মানিলে। আন্দাজে বুজাঁ, গচ লক হোআকালত সি কিবা বিস্তাই সোমাল; জাৰত ঠৰ হৈ থকাত গচ ডাঙৰ হৈ বিস্তা মৰিলত ওলাব নোআবিলে।

ফ্রাঙ্ক দেলৰ হৰ্ভৰ্ড নামে এজন গিৱানিএ ১৭-১২ সঁকত এই কথা লিখিছে, মানুহৰ গাৰ সমান এটা নিকোণ টান গচৰ নিচেই মাজতে এটা জিৱা বেজ পালে।

বাস্টি নগৰৰ লাইন নামে আন এজন বিদ্যা-বৃত্ত মানুহে ১৭৩১ সঁকত এই বাত্ৰা দিলে, এজোপা ডাঙৰ লিঙ্গৰি গচৰ ভিতৰত এটা জিৱা বেজ পোআ গৈছিল; ৮০ বা ১০০ বছৰ বাহিৰৰ পৰা কাঠৰ ভিতৰ, সি ভাতে এইমান বছৰ আছিল বুলি বুজে।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা নিল কালোতে জিৱা বেজ ভিতৰত পাই। জন মৰি নামে এজন চাহা-

বে কৈচে, ১৩৪ হাতৰ ডললৈকে এটা টান নিল খনাত এটা বেজ ওলাই দু দিন দু বাতি জিয়াই থাকিল। সেই বেজ এতিয়ালৈকে তাৰ্পিনভেলৰ ভিতৰত বাখি থৈচে।

১৮৪৫ সঁকৰ কেবৰজাৰি মাহত ইংলণ্ডৰ গিলামগান জিলাত নিল কাটি এটা জিৱা বেজ উলিয়ালে। তাৰ গা ডাঙৰ, কিন্তু সক্তি নাই, আৰু মুখ খন চাল বাহিৰি চাকি থকাত একো খাৰ নোআবা হল, আৰু চেক চাইত থকাৰ নিমিত্তে কঁকালো বেঁকা হৈ গল।

মন তত্ত্বিত হোআ কথা।

Suspension of the Mental Faculties.

লণ্ডন নগৰৰ ডন নামে এজন ডক্টৰ চাহাবে ডেকেৰি মানুহ এজনৰ নৰ আচৰিত নৰিয়াৰ কথা সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে। সেই মানুহ জনিএ ললিণ্ডন গাঁৱৰ আপোনাৰ ককাৰ দৰত থাকি ১৮৪৩ সঁকৰ জুলাই ১৪ তাৰিখত এখান নৈৰ ওচৰত ফুৰোঁতে অকস্মিতে পানিত পৰিল। এক ঘণ্টাৰ পাচে মানুহে ভাইক পাই তুলি বৰ সুমেৰে জিয়ালে; কিন্তু আশকতিয়া হোজাত লণ্ডন নগৰত আপোনাৰ ঘৰলৈ গৈ গল। ১১ দিনৰ পাচে কিবা বেদনাৰে বিমূৰ্চিত হৈ ৪ ঘণ্টা মান ঠৰ হৈ পৰি থাকিল; পাচে লৰ পালন্ত কথা কব সুনিৰ নোআবে, আৰু গন্ত্ৰ সোআনো নো পাই, আৰু কাকো নি চিনি, আগৰ কথাও নো সোআবে। অকল চকুৰ দৃষ্টি আছে, আৰু পৰ্শৰ গম পাই। আগৰ দৰে খোজা বোজা কৰিব পাৰিছিল; কিন্তু ঘূৰি নু বুজাত ভাল বেজা একো বাচিব নোআবে; চিকন সোআদ বন্ত খাই জে-নে পাই, দৰব খালেও ভেনে পাই। ক্ৰমে ক্ৰমে হাত লৰাই কাপৰ আদি আঙুৰি চিকুটিৰ ধৰিলে; তাতে পৰিয়ালে মেগেলাৰে বোজা পুৰনি টুপি ভাইক দিয়াত ভাল পাই মেলি ভাল ভাল-কৈ পেলালে; পাচে গোলাপ ফুলো দিলত সেই ৰূপে ভাজি পাহ পাহ কৰিলে। নগৰত দৰহ ফুল পাবলৈ নাই কিয়া দেখি, সিহঁতে ভাইক পুৰনি কাপৰ সি সি থাকিবলৈ সিকালে। এই ৰূপে লৰাৰ নিচিনাকৈ বাহিৰি লিঙ্গৰি ধৰি-

লে; কিন্তু আগেয়ে লিখিব পৰ্হিব পাবিলেও এতিয়া এটি আখৰ চিনিব নোঅৰা হল। আৰু জেতিয়া পানি দেখে, সদাই বৰ ভই পাই কঁপিবলৈ ধৰে।

ভাৰ ৫ মাহৰ পাচে গন্ধ পালে, আৰু কিছু কৰও পাবিলন্ত ককাকৰ ঘৰলৈ আকও গল, কিন্তু ভাত থকা একো বস্তু নি চিনিলে। ভাতে ভাইৰ মিত্তিৰ জি ডেকা মানুহ আছিল, সি দেখিবলৈ আহি আহি থকাত ভাইৰ বেখা লাগি বৰ মৰম কৰিলে; কিন্তু পাচে সি আৰ চোআলিক মৰম কৰিবৰ দেখি মনস্ত বিবকতি পাই জ্বলাই মাহত এদিন ঠৰ হৈ পৰি বহু বেগি বিমুৰ্চিত্ত হল, আৰু মৰিব বুলি মানুহে জানিলে; তথাপি সাৰ পালন্ত আগৰ নিচিনা সকলো গুনেৰে পূৰ হল, কিন্তু সেই নৰিয়া থকা বচৰৰ ভিত্তৰত কি কি হল, ইয়াৰ একো বুজিলে, মনতো নোঅৰন নাই; পানিত পৰাৰ আগৰ কথাহে বুজে।

আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু ডকলাৰ বিষয়ন।

Above, Mirk and Dolphins.—From the "Sketch of Amm."

অসম দেশৰ উত্তৰে বৰ ওখ পৰ্বতত বৰ আবৰবিলাক, ভাতকৈ কিছু দামনিৰ পৰ্বতত আবৰবিলাক থাকে। সিহঁত দেখিবলৈ সৰু, ভয়ানক, আৰু মলিন। আবৰ ভিৰোতাৰ সুনিহৰ দৰে হুলিবোৰ দুই আঙুল চুটিকৈ কাটে, সুনিহ ভিৰোতাৰ কান বিছাই, আৰু ভিৰোতাবোৰে ডিম্বিত অনেক কটিক ঘনি পিন্ধে, আৰু হাতত কলাকুঁটিলৈকে পিন্ধলৰ থাক পিন্ধে। আঁঠুৰ পৰা ভৰি উদয়ে থাকে; কিন্তু কলাকুলৰ পৰা গাটিলৈকে বেঁতৰ আঙ্গটি মেৰাই। আবৰইতৰ বনুআ বডা-ৰৰ নিম্নতে সকলো পৰ্বতিয়া ভাঙিএই ভই কৰে; কিন্তু ভেও সিহঁতে বৰ আবৰক অভি ভই কৰে। আৰ আৰ পৰ্বতিয়া ভাঙিব দৰে আবৰবোৰৰ তাঁৰি নাই, অৰ্দ্ধাৰ্দ্ধ উজালি থাকে, কেৱল অলপ মোক বাখে।

আবৰইতৰ অসংখ্য খেল আছে, আৰু প্ৰতি খেলেই আপোনা আপোনাৰ বজা; একো গাঁৱত এল ঘৰতকৈ বহু থাকে, আৰু ঘৰবিলাকত চান্দ

থাকে, আৰু সিহঁতে জি বেঁতৰ সাকো কৰে, সি অভি আচৰিত। আবৰ বজাবিলাকে ভিৰেত দেশৰ পৰা অনা লোমৰ আঙ্গৰখা আৰু একো ডুখৰি লাঙ্গটি পিন্ধে, কিন্তু সিহঁতৰ নাঙ্গটা চাকিবলৈ নোজোৰে। সিহঁতে ভিনি দৰ টুপি পিন্ধে, এবিধ সুদা বেঁতৰ, এবিধ দাঁতিত ফালুকৰ চাল মেৰাই, আৰু এবিধ হালধিয়া চালেৰে মেৰাই; কিন্তু আটাইবোৰ দেখাত অভি ভয়ানক। আবৰইতে কাঁৰ দেখু লৈ ফুৰাই, আৰু দা জাটিও নিএ। আবৰ ভাল অভি কঠুৰ। সিহঁতে হাঁতি, গঁৰ, গাহৰি, ইত্যাদি খাই, কিন্তু গোমাস দিনাই। সিহঁতে মজাটি লোম আৰু হাঁতি দাঁতৰ বেপাৰ কৰে।

১৮৩৫ ডিচেম্বৰ মাহত ২০০ আবৰে সৈতে এটা বজা নামি আহি সদিয়াৰ ওচৰত বহিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। পলিটিকল এজেন্ট সাহাৰে এই মাটি কল্লানিৰ বুলি জান নে, আৰু কল্লানিৰ লাল-নৰ ভলতিয়া হৈ থাকিব নে বুলি সোধাত, সিহঁতে জানোঁ, আৰু জি অকথা কৰোঁ তাক খৰি দিম বুলি কলে; কিন্তু খাজনা দিব লাগিব বুলি কো-আত, সেইটো সিহঁতৰ নাই বুলি, প্ৰাৰ্থনা সিহি নো হোআত আৰুও উভতি গল। আবৰইত অভি হোজা আৰু অসভ্য, সিহঁতৰ কথা বাজা কঠুৰ সুনিবলৈ হই, কিন্তু ভেও অহমিয়াবিলাকৰ নিচ আৰু মিচাকৈ গৌৰবান্বিত কৰা কথাতকৈ অনেক ৰূপে ভাল।

লখিমপুৰ আৰু বাচকটাৰ উত্তৰে জি সৰু সৰু পৰ্বতবিলাক আছে, সেয়েই মিৰিইতৰ আদি গাই বুলি কই, আৰু তাৰে পৰা ভয়ামত আহি লাহে লাহে বহিচে। আবৰইতে মিৰিবিলাকক সিহঁতৰ ভলতিয়া বুলি জানি সিহঁতৰ ভালে-মান কৰ লই দেখি, সিহঁতে অনেক ভাগি আহি অসম দেশৰ ভয়ামত বহিচেহি। আবৰবিলাকে সিহঁতৰ খৰি নিবলৈ এৰি নি দিয়াত ইয়াৰি সকলো সিহঁতৰ বৰ বিশ্বাস হৈচে। দিহিৰ নৈৰ গুৰিত মিৰিইতৰ কেতবিলাক গাঁও আছে। মি-ৰিবিলাক অসভ্য, কিন্তু বৰ সুমি আৰু হাবিৰ দাঁতিত থাকিবলৈ ভাল পাই; কিয়নো দুই এব-চৰ খেতি কৰিএই আৰুও ন মাটি খেতি কৰিবলৈ

পাই। সিহঁতে কাঁৰ ধেনু লৈ ফুৰাই, আৰু কাঁৰ-
বোৰৰ বিল এনেহে, জে তাৰ আঁচোৰতে মানুহ
মৰে। মিৰিৰ ভাল প্ৰাই আৰবৰ দৰে। মিৰিহ-
তে অনেক আফুৰ খেতি কৰি বেচে, কপাহো
কৰে, আৰু সিহঁতৰ পৰ্বতত মজাটি হই।

ডফলাৰ অনেক জাতি আছে, আৰু সিহঁত চা-
বিদুআৰ, নদুআৰ, আৰু চইদুআৰত থাকে।
সিহঁত নিচেই অসভ্য জাতি, আৰু পূৰ্বে ভাল-
মান কেলেস দিছিল, অৰ্থাত ভয়ামৰ মানুহবো-
ৰক লুটি মাৰি আৰু বচৰি নানা দৰে পচা-
লৈ বহুত জাতনা দিছিল। এই পৰ্বতিয়া জাতিএ
লুটি মাৰি মানুহক জিৰোৰ জিৰোৰ জন্তুনা দিচে
তাক কোআ বাহুল্য। সিহঁত একেটা অধিপতিৰ
তল ন হই, কিন্তু সৰু সৰু খেলে পতি একোটা
বজা আছে; আৰু সেই দেখি আটাইবোৰ ডফলা
একে লগে নাহি, সৰু জুম বান্ধি আহি ভয়াম
লুটে, আৰু গোলাম খৰি নিছিল। ডফলাৰ ই
খেলে সি খেলেৰে ভাল নাই, আৰু কেতিয়াবা
কেতিয়াবা সিহঁতৰ মাজতে বৰ বন লাগি কটা
কটি কৰে। ডফলাইতৰ খৰম, বিত্তি, চৰিত্ৰ,
আৰু জ্ঞানৰ কথা আমি অধ্যাপিও ভালকৈ বুজ
পোআ নাই।

ইং ১৮৪৬। ৪৭ সঁকত ইংৰাজি গবৰ্ন-
মেণ্টত কিছু খন বচৰি লবৰ নিৰ্বন্ধে ডফলাইতে
ভয়ামৰ মানুহক পচা তোলাৰ চলে তকা দিবলৈ
এৰিচে। ডফলাইত তোটৰ দৰে ভয়ামত থাকিব
নোঅহা ন হই দেখি, কেতবিলক পৰ্বত এৰি
ভয়ামত বসতি হৈ মাটি চহাই আন ৰায়তৰ
দৰে খাজনা দিচে। চাৰিদুআৰত ১৮০ টাতকৈ
ডফলা বজা কমি ন হই, সিহঁতে ১০২০ টকা
বচৰি পাই; নদুআৰত ৫৮ টা ডফলা বজা
আছে, সিহঁতে ১৫২৩ টকা, মুচে ২৫৪৩ টকা
বচৰি নিএ। পূৰ্বে বচৰি সিহঁতে নামি আহি
প্ৰতি ঘৰে খন লৈছিল; কিন্তু এতিয়া সেইটো
বিবাহৰ হোআত ভয়ামৰ লোকৰ অনেক উপ-
কাৰ হৈচে।

জাভিকৰ জাত্ৰা।

The Pilgrim's Progress.

এই ভগন্তৰ অৰন্যৰ মাজে মই কুৰি জাঁওতে
জি এখন চাইত এটা গাঁত আছিল, এনে চাই খা-
লোহি। তাতে পৰি সুই থাকোঁতে এক সমাজিক
দেখিলোঁ। গাঁত ফটা চটা কাপৰ পিন্ধি, অ্যাপো-
নাৰ ঘৰৰ ফাললৈ পিটি দি, হাতত এখন পুখি
ধৰি, পিটিত বৰ গধুৰ বোকাচা বন্ধা থিয় হৈ
থকা এটা মানুহক দেখিলোঁ। তাক চাই থাকোঁ-
তে পুখি মেলি পৰ্হিবৰ দেখিলোঁ; আৰু পৰ্হি
চাই সি কঁপি কঁপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। পাচে
আৰু নিজম দি থাকিব নোঅহাত সি বৰ অস-
ন্তোস মাত্ৰেৰে এটাই পাৰি বুলিলে, মই কি
কৰিম?

এনে অৱস্থা হলত সেই মানুহ ঘৰলৈ গৈ আ-
পোন লৰা তিবোতাই নু বুজিবলৈ জিমানলৈকে
পাৰিছিল আপোনাৰ পেটত দুখ দমনকৈ ৰাখি
হৈছিল; কিন্তু অসন্তোস বাৰ্হি গলত সৰহ কাল
ৰাখিব নোআবিলে; এই হেতুকে ক্ৰমে তিবো-
তা আৰু লৰাৰ আগত পেট ডাঙি এই ৰূপে
কবলৈ ধৰিলে, বোলে, অ মোৰ প্ৰিয়া, আৰু
মোৰ পেটৰ লৰাটিহঁত, তোমোলাকৰ অতি বে-
খাৰ মিত্তিৰ জি মই, মই সৰ্বনাস হৈচোঁ; কিয়-
নো মোৰ ওপৰত এটা বোজাই হৈচি খৰি আছে;
আৰু মই বাতৰা পাই স্বৰূপকৈ জানিচোঁ, আ-
মাৰ এই নগৰ স্বৰগৰ জুইৰে পুৰি জাব; লাৰি-
বলৈ জদি কোনো উপাই নোলাই, সেই ডয়ন্তৰ
বিনাসৰ কালত জুমি মোৰ বৈনি, আৰু মোৰ
প্ৰিয় লৰাটিহঁত, তোমোলাকো মোৰে বৈন্তে বৰ
দুখেৰে সৰ্বনাস হবা; এতিয়া হলে একো উপাই
নে দেখোঁ। এই কথা সুনি তাৰ পৰিয়ালৰ বৰ
উকমি লাগিল; তাৰ কথা স্বৰূপ বুলি পতি-
য়ালে, এনে ন হই; তাৰ সুৰত পাগল বামু নো-
মাই বলিয়া কৰা আনিলে। তাতে গধূলি বেলি
হোআত টোপনিত সুৰৰ বামু লাভ হব বুলি
জালা কৰি বেগাই খাটত সুআই থলে; কিন্তু
দিবন্ত জেৰে দুখ, হাতিও জেৰে; এই কাৰনে
টোপনিএ ন খৰি দিহল নিহাস, চকুৰ লোএৰে
বিলি নিয়ালে। পাচে ৰাতি পুজালত তোমাৰ

কেনে হৈছে বুলি সিহঁতে সুধিলে। সি কলে, বোলে, কেৱল বেয়া। পাচে সিহঁতক আগৰ কথা কবলৈ খবাত সিহঁতৰ টান মন হৈ আও কৰি কৰিলে; আৰু চোকা কঠিন বেৱহাৰেৰে জিয়াৰ ৰোগ গুচাম বুলি মনেৰে পাৰিলে; কেতিয়াবা তাক নিন্দা কৰে, কেতিয়াবা তাৰি দিও, কেতিয়াবা এৰি, তাৰে সৈতে একো ন কই। এই হেতুকে সিহঁতলৈ মৰম লাগি, সিহঁতৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰু আপোন দুখৰ লোক কৰিবলৈ নিমিত্তে সি আপোনাৰ খোঁটালি সোমাই সোমাই থাকিবলৈ ধৰিলে। আৰু কেতিয়াবা পুথি পৰি, কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনা কৰি, খেতি পথাৰত অকল সৰে ফুৰি ফুৰি থাকে। এই ৰূপে কেতখনি দিন কাল নিয়ালে।

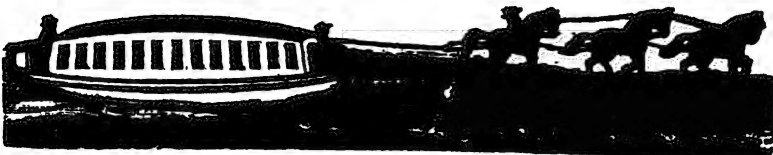
পাচে এদিনা পথাৰত ফুৰি আপোন আচাৰৰ দৰে পুথি পৰি মনে বৰ অসন্তোষ হোআ তাক দেখিলোঁ; আৰু পৰি চাওতে আগৰ দৰে ফুটাই এটাই পাৰি বুলিলে, পৰিত্ৰান পাৰলৈ মই কি কৰিম? আৰু ইফালে সিকালে চাই লৰ মাৰি জাৰ খোজা জেন তাক দেখিলোঁ; কিন্তু কোন বাটে জাম, ইয়াক বুজিব নোআৰি হৈ আছিল। তেতিয়া উপদেশক নামে এজন মানুহক তাৰ ওচৰলৈ জাৰৰ দেখিলোঁ; সি তাত সুধিলে, বোলে, ভূমি কিয় কান্দিচা? সি কলে, হে আভা, মোৰ হাতত জি পুথি আছে, তাৰে বুজিচোঁ, মই মৰিবলৈ দণ্ডৰ আগ্যা আছে, তাৰ পাচে সোধলৈ আহিব লগা, তাক কৰিবলৈ মোৰ ইচ্ছা নাই, ইয়াকো কৰিবলৈ সক্তি নাই, মই বিবেচনা কৰি ইয়াকে জানোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, জিয়াই থকাত কত দুখ আছে, ইয়াকে দেখি, কিয় মৰিবলৈ ইচ্ছা নাই? তাতে সেই মানুহে উত্তৰ কৰিলে, কাৰন

এই, মোৰ নিষ্ঠিত জি ভাৱ আছে, সি যোৱা মৈদামতকৈ ভাললৈ নিব, আৰু মই পতানত পৰিম, ইয়ালৈ মোৰ ভাই। হে আভা, মই যদি বন্দিসালত সোমাবলৈ যুগুত ন ইও, তেন্তে সোধলৈ আৰু তাৰ পৰা দণ্ডলৈকো জাৰলৈ কোনো মতে সমৰ্থ ন ইও; এইবিলাক কথা তাৰি-এই কান্দোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, তোমাৰ যদি এনে অৱস্থা হই, কি কাৰনে থিয় হৈ বৈ আচা? সি উত্তৰ কৰিলে, কোন পোনে জাৰ লাগে, তাক মই নে জানোঁ। তেতিয়া উপদেশকে তাক এখন নুৰিওআ চাল দিলে; তাৰ ভিতৰ কালে এনে লিখা আছিল, “আগলৈ হৰ লগা ক্ৰোধৰ পৰা পলাই জাৰ।” সি তাক পৰি উপদেশকলৈ একে চৰে চাই সুধিলে, কোন কাললৈ পলাব লাগে? তাতে উপদেশকে এখন বহল পথাৰৰ সি কাললৈ আকুলিৰে পোনাই দেখুয়াই বুলিলে, নৌ খন লক দুআৰ দেখিচা নে? সি কলে, নে দেখোঁ। তেতিয়া আৰুও সুধিলে, নৌ খিন্তে জদি থকা দিল্লি, তাক দেখিচা নে? সি বুলিলে, মই দেখোঁ জেন কৰে। তেতিয়া উপদেশকে কলে, সেই দিল্লি তোমাৰ চকুত লগাই বাখি তালৈ পোনাই গৈ থাকিবা, তেহে দুআৰ দেখিবা; তাত চপৰিয়ালে ভূমি কি কৰিব লাগে, তাক তোমাত কোআ জাৰ।

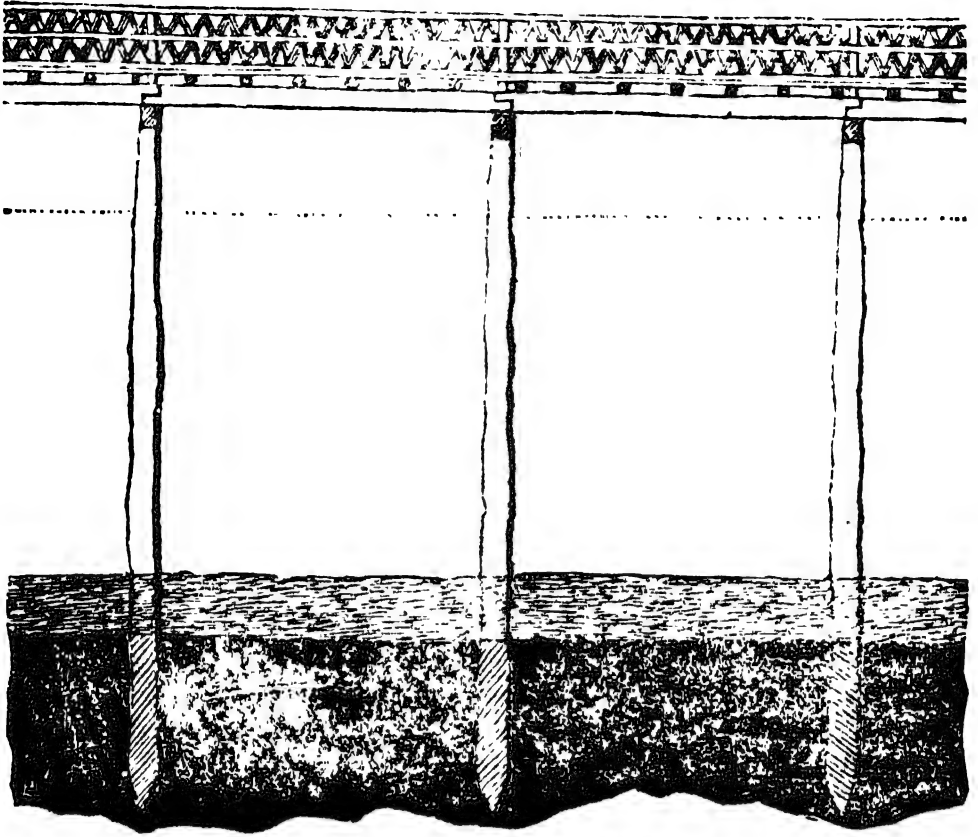
সেই ৰূপে মই সমাজিকত দেখোঁতে সেই মানুহে লৰিবলৈ ধৰিলে। আপোনাৰ ঘৰৰ পৰা বহু আঁতৰ নৌ ইওতে লৰা তিবোতাই তাক জোআ দেখি, বিজিয়াই বিজিয়াই উভতি আহিবলৈ মাতিলে; কিন্তু সি কানত সোপা দি, পৰম আয়ুল, পৰম আয়ুল, অনন্ত পৰম আয়ুল বুলি লৰি গৈ, পাচলৈ নে চাই পথাৰৰ মাজলৈ পলাই গল।

আমেৰিকা দেশৰ খানি দিৱা বৈত ধৌৰাই বাও টোৱা বজা।

Best drawn by Hapies on the American Canal.

কলঙ্গ নৈৰ ওপৰত কাঠৰ দলঙ্গ ।

Wooden Bridge over the Kulong, at Nowgong

হিন্দুস্থানৰ মাজত অসমিয়া লোকতকৈ এই কলঙ্গানিৰ দিনত কোনো সুভাগ্য নাই। পূৰ্ব কালত পাত্ৰ মন্ত্ৰিৰ দন্দ লগাব দোআৰাই অতি দুখ পাই প্ৰায়ে নষ্ট হ'ল; পাচে মানে আক্ৰমণ কৰি দেশৰ পুজা কাটি মাৰি ভাডনা কৰি ধৰি নিয়াত আটাই মানুহতকৈ দুখি হ'ল, আৰু কিছু কাল ধকা হ'লে দেশ গুচিলেইহেঁতেন। এনে অৱস্থা হ'লত ইন্দ্ৰবৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ইংৰাজি লোক আহিবিলাকৰ উপকাৰ কৰি সেই অতি নিৰ্দয়া সত্ৰক অনেক বাৰ জিকিলত পাচে চান্দি-বিৰ আগেৰে খেদাই দিলে। সেই দিনৰে পৰা ক্ৰমে ক্ৰমে দেশ খনৰ নুখ বাৰ্ছি বাৰ্ছি গৈচে, আৰু অধিকাৰবিলাকে পুজাবিলাকৰ কিমান হিত কৰে, তাৰ সকলো মানুহ লাখি হৈচে। এতিয়া হ'লে জিলাই পতি আলি দলঙ্গ আদি সকলোৱে হিত কৰা অনেক কৰম দেখা গৈচে।

এই কৰমৰ মাজত নগাঁৱৰ জিলাত কলঙ্গ নৈৰ ওপৰে দিয়া কাঠৰ দলঙ্গ প্ৰধান হৈচে। সেই দলঙ্গ ১৮৪৭ ইং সঁকৰ এপ্ৰিল মাহত ত্ৰিমুত বটলৰ চাহাবৰ দোআৰাই পুৰ কৰা হ'ল। ওপৰে তাৰ মাজ ভোখৰৰ কিছুমানৰ নকচা লিখা আছে। সেই দলঙ্গ ৪০৪ হাত দিখল, ২০ হাত ওখ, বহলে ১১ হাত। তাৰ সকলো খুঁটা সাল কাঠৰ, ২৭ হাত ওখ; তিনি সাৰিকৈ ৭ হাতৰ আঁতৰে পোতা হৈছে। মাটিত সোমাবৰ নিমিত্তে খুঁটাৰ গুৰি জোজা কৰিচে, পোত হৈচে ৭ হাত; চায়ে চায়ে খুঁটা থিয় কৰি তাৰ আগত লেজুৰা-সি অনেক মানুহে কচালি ইফাল সিফালকৈ কচালি ধকাত এইমান দ হৈ খুঁটা বহিচে। ওপৰৰ নকচাত কলা ভোখৰ মাটি; তাৰ ওপৰত অলপ বগা ভোখৰ পানি, খৰালিত ২।৩ হাত দ; বা-বিখাৰ ঢলত তাতকৈ ১৩ হাত ফুটৰ আঁকলৈকে

পানি উঠে; তলে নাও সবকিছৰ নিমিত্তে দলঙ্গ-
লৈ আৰু ৪ হাত মাখোন থাকে। খুঁটাৰ কানত
বগা ডোথৰ জি দিম্বল চতি দেখা জাই, তাক
লিঙ্গি মূৰি জোৰা দি ইপাৰে সিপাৰে টাঁকি
লগাই দিচে। তাৰ ওপৰত পখালি গৰ, নকচাত
কলা কলা মূৰবিলাক দেখে; তাৰ ওপৰত দল-
ঙ্গৰ পাট। আৰু মানুহ ন পৰিবলৈ দুই দাঁতিএ
পাটৰ জেওৰা সাজিচে, তথাপি সেই জেওৰা
এতিয়া এটোআ নাই, কিন্তু ডেৰ বচৰৰ পৰা নি-
তৌ নিতৌ বহু মানুহ সদাই পাৰ হৈ আছে।

এই কৰমৰ পৰা দেখিচোঁ, নগাঁও জিলাত থকা
মানুহবিলাকৰ অতি উচাহেৰে ভাল মন হৈচে।
কিয়নো সেই দলঙ্গ সজাত মোজাদাৰ আদি সক-
লো ভদ্রলোকে গোট খাই চান্দা কৰি ধন জুলি
দিলে; ১৮৪৬ সঁকৰ মেই মাহত দাঁতিপাৰৰ
হাৰিৰ গচ কাটি সকলো মানুহে একেলগে টানি
উলিয়াই, চেপ্তেম্বৰ অক্টোবৰ এই দুই মাহত
৪৮০ খুঁটা আনি দিলে। এই কৰ্মে সকলো জি-
লাৰ মানুহে গোট খাই আলচ কৰিবৰ বৰ কৰম
কৰিবলৈ ধৰিলে, দেশ অতি সুখিয়া হই; তথাপি
হাই হাই, মানভকৈও এক সত্ৰ আছে; কানি খা-
বলৈ নেবিলে ভাল কাৰ্জত ধন দিবলৈ নে পাই।

আমেৰিকাৰ দেশাধিপতি এ ৰাজ নগৰত মে-
সুআইৰ আগত জি পুসঙ্গৰ কথা কই, তাক বি-
দুলিৰ ডাকেৰে এক মিনিটত উনস উনস আখৰ-
কৈ পঠাই সেই দিনাই দেশ খনতে বাত্ৰা চাপি
চাপি বুজা হৈচে।

আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোক।

North American Indians.

Almanac for December, 1848.

ডিচেম্বৰ মাহৰ পাঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৪৮। হিন্দু সঁক ১৭৭০।

	ডিচেম্বৰ	জানুৱাৰী	ফেব্ৰুৱাৰী	মৰ্চ	অপ্ৰিল	মে
সুকুৰ	১	১৭	৩১৩৬	৫১৩	৬	১০১৮
সনি	২	১৮	৩১৩৬	৫১৩	৭	১১১৩
দেও	৩	১৯	৩১৩৭	৫১৩	৮	পূজা
সোম	৪	২০	৩১৩৮	৫১৩	৯	০১১০
মঙ্গল	৫	২১	৩১৩৯	৫১৩	১০	১১৮
বুধ	৬	২২	৩১৩৯	৫১৩	১১	২১৯
ব্ৰিহস্পতি	৭	২৩	৩১৪০	৫১৪	১২	৩১০
সুকুৰ	৮	২৪	৩১৪১	৫১৪	১৩	৪১০
সনি	৯	২৫	৩১৪২	৫১৪	১৪	চন্দ্ৰোদয়
দেও	১০	২৬	৩১৪২	৫১৪	১৫	৫১৪৯
সোম	১১	২৭	৩১৪৩	৫১৫	১৬	৬১৫০
মঙ্গল	১২	২৮	৩১৪৩	৫১৫	১৭	৭১৫৩
বুধ	১৩	২৯	৩১৪৩	৫১৫	১৮	৮১৫২
ব্ৰিহস্পতি	১৪	৩০	৩১৪৪	৫১৫	১৯	৯১৫২
		পূহ				
সুকুৰ	১৫	১	৩১৪৫	৫১৫	২০	১০১৪৮
সনি	১৬	২	৩১৪৬	৫১৬	২১	১১১৪২
দেও	১৭	৩	৩১৪৬	৫১৬	২২	পূজা
সোম	১৮	৪	৩১৪৭	৫১৭	২৩	০১৩৫
মঙ্গল	১৯	৫	৩১৪৮	৫১৭	২৪	১১২৫
বুধ	২০	৬	৩১৪৯	৫১৮	২৫	২১২৫
ব্ৰিহস্পতি	২১	৭	৩১৪৯	৫১৮	২৬	৩১৭
সুকুৰ	২২	৮	৩১৫০	৫১৯	২৭	৩১৫৮
সনি	২৩	৯	৩১৫০	৫১৯	২৮	৪১৪৯
দেও	২৪	১০	৩১৫১	৫১৯	২৯	৫১৪০
সোম	২৫	১১	৩১৫১	৫১০	০	চন্দ্ৰোদয়
মঙ্গল	২৬	১২	৩১৫২	৫১০	১	৬১২৭
বুধ	২৭	১৩	৩১৫২	৫১১	২	৭১২০
ব্ৰিহস্পতি	২৮	১৪	৩১৫২	৫১১	৩	৮১১৪
সুকুৰ	২৯	১৫	৩১৫২	৫১২	৪	৯১২
সনি	৩০	১৬	৩১৫৩	৫১২	৫	১০১৫
দেও	৩১	১৭	৫১৫৩	৫১২	৬	১১১৩

২ দিনৰ পূজা ৪।২ বজাত পূৰ্ণিমা।

২৫ দিনৰ ভাটি ১০।৪০ বজাত আমাবাস্যা।

The ORUNODOI, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোআ । মো° সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৮ খ্ৰি° অ° সৰ্গ । নম্বৰ ১২ ।

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1848. No. 12.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

হেলেন নামে এখন জাহাজ ১১ নৱেম্বৰ তাৰিখত কলিকতা এৰি গলত ভাপ জাহাজে টানি নিয়াত নদীএ ভটিয়াই জাঁওতে সেই গপুলি তে বামত লাগি ভাগিল । মানুহবিলাকে ভাপ জাহাজত উঠি বখা পৰিল ।

কলিকতাৰ এজন ডক্টৰ চাহাৰে এজন চো-আলিৰ কিবা ৰোগ কাটি গুচাবৰ নিমিত্তে মুৰ্চি কৰা দৰব খুআলত তাই মৰিল ।

কটক নগৰৰ ফটকত ৰাখি থোআ ১৭। ১৮ জন কইদিএ ২৩ অক্টোবৰত সিহঁতৰ ৰখিয়া তিনটা কাটি মাৰিলে, আৰু দুটামান খুন কৰিলে, পাচে তবোআল জাচি লৈ ওলাই নগৰৰ পৰা নদ্বিৰ সি পাৰলৈ গল । তেতিয়া গপুলি বেলাত চিপাহিএ কেবাজ কৰি আছিল; সিবিলাকে তাকে দেখি খেদি গৈ উলটি আহিবলৈ মাতিলে । তাতে সিহঁতে খঙ্গ হৈ চিপাহিবোৰক আক্ৰমণ কৰি জুধ কৰিবলৈ পৰিলে; তেতিয়া চিপাহিএ গুলি দি মৰাত ১৫ জন মৰিল, আৰু এটা ঘা লগাত পাচ দিনা মৰিল ।

পেশাৱৰ নগৰত মেজৰ লৰজা সেনাপতি পঞ্জাবি সেনাই সৈতে থাকোতে চৰ্দাৰ চতৰচিঙ্গ নামে দুহিয়া এজনে অস্ত্ৰ সজুই সৈতে আহি পঞ্জাবি সেনাবোৰক ফন্দেৰে ভুলালত সিহঁতৰ কেতবিলাকে অপিকাৰৰ অহিতে দুহি আচৰিলে । পাচে সিহঁতৰ ওপৰত জি পঞ্জাবি সেনাবিলাক আছিল, সিবিলাকে সেই দুহিৰ কথা বু মনে; তথাপি দুহিৰাবোৰ লৰহ হোআত দম্বিৰ নোআৰি সিহঁতৰ হাতত নগৰ এৰি দিলে ।

পঞ্জাব দেশৰ স্ৰিকোট নামে এক ঠাইতে কাপ্তান আৰট চাহাৰে চিপাহিএ সৈতে ৰাখি থাকোতে চতৰ চিঙ্গ চৰ্দাৰে অনেক সেনাই সৈতে কৌণ আক্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু লৰ নো-আবিলত হহকি গল; তাৰ ১০ মৰিল, ২০০ খুন হল ।

৬ আৰু ৭ নৱেম্বৰত মুলতান বজাই কল্লানিৰ সেনাই সৈতে জুধ কৰিবলৈ তাৰ সেনাবিলাকক পঠালত সিহঁতে ওচৰলৈ আহি জুধৰ আৰম্ভন কৰিলে, কিন্তু হাবিলত সিহঁতৰ ১ টা বৰ টোপ চিপাহিএ নিলে । সিহঁতৰ মৰা ৭০, খুন হোআ ৪৫০০ ।

২২ নৱেম্বৰত সৈন্যবিলাকে লক্ষক খেদি জো-আত সিহঁতে চেনাৰ নদ্বিৰ লিফালৈ গৈ কৌণ বান্ধি অনেক বৰ টোপ পাতিলে । পাচে চিপাহিবিলাকে গৈ কেতবিলাকক ই পাৰে কেতবিলাকক সি পাৰে দেখা পাই জুধৰ আৰম্ভন কৰিলত দুয়ো দল লমুখা লমুখি হৈ নদী মাজত লৈ গুলিয়া গুলিকৈ আছিল, আৰু জিবিলাক লক্ষক ই পাৰে পালে সেইবোৰক নদ্বিৰ সি পাৰলৈ খেদালে । কল্লানিৰ ১৩০ মানুহ মৰা আৰু খুন হল; জেনৰল কিউৰ্ন আৰু আন এজন পুধান সেনাপতিও মৰিল ।

ৰাট বুজিবৰ নিমিত্তে সৈন্যৰ কেতবিলাক পল-টন বেলেগ হৈ জাঁওতে ৩৪০০০ লক্ষ পাই জুধ কৰি ৬০ মান মৰিলত, সিহঁতে ভাগি গৈ কালোআলা নামে এক কৌণত আশুই ললে । পাচে জেনৰল হুইলৰ চাহাৰে বৰ টোপে সৈতে আন সেনা লৈ আহি কৌণত জুধ কৰিলে; পাচে সিহঁতৰ ২১০০০ মানুহ মৰিলত কৌণ পালে ।

দখিন আফ্ৰিকাত থকা চট্ৰুত লোকৰ গাঁওবিলাকৰ নকচা।

Hottentot Villages of Southern Africa.

কেপ গুড হোপৰ ওচৰত থকা বোতৰ লোকে মোহ কৰিলত তেৰ হেৰি অথ গবৰ্নৰ চাহাবে ২৬ আগষ্টত অৰিষ্টানদি পাৰ হৈ সিহঁতক খেদি ২৯ তাৰিখত লগ পালে; তাতে এপৰ বেলি মাহ জুখ কৰিলত সিহঁত পৰাস্ত হল। সিহঁতৰ মৰা ৪২, খুন হোআ ১৫০; ইংৰাজিৰ মৰা ১১, খুন হোআ ৪৬। আৰু জি দুজন খাই দুোহিয়া পালে সিহঁতৰ প্ৰান দণ্ড আগ্যা কৰিলে। এতিয়া বোতৰ, হট্ৰুত, কাকিৰ আদি কৰি সকলো দখিন আফ্ৰিকা ইংৰাজিৰ দখল হৈছে।

চুমাজা উপদ্বীপৰ বাতাবিয়াৰ নগৰৰ জৰ্মানি অধিকাৰে বালিৰ মাজুলিৰ ডকাইত মাৰিবৰ নিমিত্তে জাগাৰাগা নামে এক কোঠাল অনেক সেনা জাহাজে সৈতে পঠালে। পাচে তাক পাই দিবিলাকে কোঁঠ আক্ৰমণ কৰি ১২০০ সেনা কোঁঠত সোমালত ডকাইত মহ হৈ সিহঁতক জিনি প্ৰায়ে সকলোকে মাৰিলে। আৰু বাহিৰত জিবিলাক থাকিল সেইবিলাক হুকি গুচি গল।

ইহঁতে পূৰ্ব কালে নষ্ট কৰা চিণ্ডোম আৰু আমোৰা নগৰ জি-টাইতে আছিল, তাতে এতিয়া লোৱৰ বৰ সৰোবৰ আছে, তাক মৰা সাগৰ বোলে। কাৰন তাৰ পানিত কোনো মাচ বা অন্য জিয়া বস্তু থাকিব নোআবে, তাৰ পানি এইমান চোকা। সেই সৰোবৰ মহলা কৰিবৰ নিমিত্তে

লেপ্তেনন্ত লিঞ্চ নামে এজন আমেৰিকান চাহাবে এখন তামৰ এখন লোৰ দুখন লক্ষ নাস্ত এক জাহাজত জুলি ভুমান্তৰ সমুদ্ৰে দি গৈ যিহ্ৰা দেস পালেগৈ। তাতে বামত উঠি মানুহ কেতবোৰ আৰু লক্ষৰাও দুখন লৈ অনেক সূমকৈ সেট দে-সৰ পৰ্বতৰ পাৰ হৈ জি লৰোৱৰ ভিবেৰিয়া সাগৰ বুলি থিয়াতি হই, তাতে নাও তৈয়াৰ কৰি এপিল ২ তাৰিখত পাৰি ৭ দি জাতা কৰিবলৈ ধৰিলে। ভেতিয়া সৰোবৰৰ ওলাই য়দান নদি উঠিয়াই মৰা সাগৰত সোমাল। ভিবেৰিয়া সাগৰৰ পৰা মৰা সাগৰলৈ পোন বাটে দি গলে ৬০ মাইল হই; কিন্তু নদি এগলে ২০০ মাইল হই, যদান নদি এইমান বেকা পাক হৈ জাই। মৰা সাগৰ সোমাই তাৰ পানি লোনেৰে অতি চোকা, ভিত্তি আৰু গধুৰ পালে। ভেতিয়া চোৱে নাৱত আকাল মাৰে পানিৰ নিচিনা ন হই, পগো-আ সিহৰ নিচিনা গধুৰ। ভিবেৰিয়া সাগৰতকৈ মৰা সাগৰ ৭৭৭ হাত চাপৰ। আৰু বৰ দ; উত্তৰ ভাগত ৭৫২ হাত দ, তাৰ তল মাটি প্ৰাই সমান হই। কিন্তু দখিন ভাগে কতে চিণ্ডোম আমোৰা আছিল, তাৰ দ ১২ হাত মাধোন। সেই সাগৰৰ ওচৰত গচ আদি একো নাই, কেৱল লোন থাকে। আৰু তাৰ ওচৰত কোনো জন্তু নে থাকে, কেৱল দুটা মান হাঁহ তাৰ ওপৰত দেখিলে।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

বৰেছৰ প্ৰথম বেণ্ড বাবত কলিকতা নগৰত তিনি টাইতে ৭ জন মানুহ মণ্ডলিবোৰত গ্ৰহন কৰিলে; নিৰিলাকৰ মাজৰ দুজনক হুজাভালি নামে বজালি মণ্ডলিৰ বধ্যকৰ হকুআই বুৰ দিয়া হৈছিল; অন্য বজালি গিৰ্জাত এখন, আৰু ইং-বাজি গিৰ্জাত ৪ জন মণ্ডলিত লোমাল।

মগ দেশত থকা আৰু নামে কাৰেন মণ্ডলিৰ বধ্যক এখন পাদুৰি চাহাবে আমেৰিকা দেশলৈ জীওতে মণ্ডলিৰ দুজন কাৰেন বখিৰাব বাহিৰে কাকো এৰি ন ধলে; তথাপি সেই দুজন বধ্যক আৰু আন আন উপদেশক জন চাবেকে কিৰ্ত্তন কৰি কবি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মত অনেক লোকক সিকাই বিদ্বান কৰাইছিল। পাচে আৰু চাহাবে আৰুও আহি অতি আনন্দেৰে নিৰিলাক সকলোকে ধৰ্ম্মত থিব হৈ থকা পালে। আৰু কুৱেইপৌ নামে সেই বধ্যকৰ এজনে ৬০০ সিয়া বুৰ দিয়াই মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰিলে। আৰু মিয়াভকিয় নামে সেই আন জন বধ্যকে ৫৫০ টা বুৰ দিয়াই নিৰিলাকক বেলেগ বেলেগ মণ্ডলিত গোট খুআই নিৰিলাকৰ প্ৰতি মণ্ডলিৰ ওপৰত উপদেশক পাতি ধলে। সেই ৫৫০ জন সিয়া প্ৰাই মান বজাব দেশৰ ভিতৰ; ভাতে মানৰ অধিকাৰে নিৰিলাকক ধৰ্ম্মৰ নিমিত্তে বহু দুখ দিএ। আৰু আন আন টাইভো ১২০০ মান সিল্য বুৰ পাৰলৈ আনা কৰি বখিৰাবোৰ নিৰিলাকৰ আপোন আপোন গাঁৱলৈ আহিবৰ নিমিত্তে বাট চাই আছে। এতিয়া সেই দেশত কিৰ্ত্তন কৰা ডেৰ কুৰিটকৈ অধিক উপদেশক আছে, আৰু সিয়াৰ সখ্যা ৫০০০ পাঁচ হেজাৰ মান হল, নিৰিলাকৰ ১০০০ এহেজাৰ ইং-বাজি দল কৰা মগ দেশত আছে, মান দেশৰ ভিতৰতে ৪০০০ আছে। মান দেশলৈ মিয়ানৰি চাহাব জোআৰ এতিয়া ৩৬ বছৰ ব্ৰাহ্মণ হল; সেইমান কালতে ইহুৱে মানুহলৈ দাৱা কৰি এনে ঋণে সাত্ৰৰ বচন সিহি হবলৈ আপোনাৰ দাৱা এই প্ৰিথিৰিত বাহি-বলৈ লক্ষি দিচে।

মলমাইন নগৰত ২ জন ডাৰিখত ২০ জন কাৰেন মানুহ খ্ৰিষ্টত বিশ্বাসি হৈ বুৰ পালে। পাচে ১৩ আগষ্টত আৰু এজনে পালে। ৮ অক্টোবৰ ডাৰিখত সেই নগৰত ভিবোতা মানুহ এজন আৰু পাচে এক বেণ্ড বাবত ৮ জন মানুহ ইং-বাজি মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰা হৈ বুৰ দিয়া হল। মলমাইনৰ দখিন কালে তাতৈ নগৰৰ ওচৰত মান আৰু কাৰেন লোকৰ সুটে আঠোটা মণ্ডলি আছে; জোআ বছৰত ২৮ জন বিশ্বাসি হৈ মণ্ড-লিত লোমাল; মণ্ডলিৰ লোক আট জন ঘৰিল; সুটে এতিয়া ৭৮২ জন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহ আছে। সেই টাইতে সুত বাজা কিৰ্ত্তন কৰিবলৈ আহন্তন হবৰে পৰা একুৰি বছৰ সাধোন হল।

ইং-বাজি আৰু হিন্দুৰ মাজ হিন্দু মিলোআৰ কল্প।

Comparison of the European and Hindu Calendar.

প্ৰকৃষ্টি খ্ৰিষ্ট অৱতাৰ হোআৰ পৰা ইং-বাজিএ সঁক খৰি লিখাত এতিয়া ১৮৪৮ বছৰ হল। হিন্দুবিলাকে সঁকাদিত্য বজাৰ দিনৰে পৰ খৰি লিখাত নিৰিলাকৰ সঁক ১৭৭০ হৈছে। হিন্দুৰ চকতে সঁক মলনি হৈ বহাগৰ পৰা বছৰৰ পুনৰ লেখ ধৰে; কিন্তু ইং-বাজিৰ ডিচেম্বৰ অৰ্থাত পুহত সঁক মলনি হৈ জানুআৰিৰ পৰা বছৰৰ পুনৰ লেখ ধৰে; সেই নিমিত্তে হিন্দুটকৈ ইং-বাজি সঁক ভিবি সাহৰ আগ। ইং-বাজিৰ মাজে ১২। ১৩ দিনৰ আগ হোআত সাহৰ প্ৰথম ডাৰিখত জানুআৰিৰ ১৩ দিন হই; প্ৰথম বহাগত এপ্ৰিলৰ ১৩ দিন; এই কপে সকলো মাহ জাৰ পাচ হল। জাৰ কাৰন এই; জাৰৰ জোভিসি-ৰাই প্ৰতি বছৰে প্ৰাই ৩৬৫ দিন আৰু দুপৰ অৰ্থাত ৬ ঘণ্টা লিখিছিল; সেই কপেই হিন্দু আৰু ইউৰপৰ আটাই লোকে বছৰৰ সখ্যা খৰি চলি আছিল। পাচে ইউৰপৰ জোভিসি-ৰাই ঠিককৈ গনৰা কৰি বছৰত ৩৬৫ দিন ৫ ঘণ্টা ৪৮ মিনিট আৰু এক মিনিটৰ ১০ ভাগৰ ৮ ভাগ হোআ জানি, ১০০ মান বছৰত এদিন বাৰি জোআত ভেতিয়াই ১০ দিন বৰ্হা পালে। ভাতে

কমিয়া বজাই সেই আউল ভাঙিবলৈ ১৫৮২ সঁকৰ পৰা ১০ দিন কাটি গুচালন্ত সেই বছৰ ৩৫৫ দিন মাথোৰ হল। কচিয়া বেগৰ বাহিৰে ইউবপৰ সকলো লোকে সেই বন্ধন ক্ৰমত চলি আছে, কিন্তু কচিয়া মানুহে হিন্দু মতে পূৰ্বনি ক্ৰমতে এতিয়ালৈকে পূৰ্বভিচে। আৰু সৎক্ৰান্তিও আগৰ ক্ৰমৰ পৰা লহিল; প্ৰথমতে মহা বিসুব সৎক্ৰান্তিও অৰ্থাত্ জি দিনত সূৰ্য উত্তৰায়ন হো- জ্যোত দিন বাতি লগ হয়, সেই দিনাই বহাগৰ সৎক্ৰান্তি আৰু বন্ধন বচৰো হয়। জি সময়ত যিনে বাতিএ লগায় হয়, সেইটোই ঠিক সৎ- ক্ৰান্তি, আন সকলোবোৰ লৰ।

ইংৰাজি মাহ হলে কেৰুআৰিৰ বাহিৰে ইবোৰ মাহত দিনৰ লৰ নাই। কেৰুআৰিৰ প্ৰাই ২৮ দিন; কিন্তু ৪ বছৰৰ সুৰত, অৰ্থাত্ ১৮৪৪, ৪৮, ৫২, এইবিশাল সঁকত এদিন বাহি ২১ হয়। তথাপি ৪ বছৰ পূৰ হোআ সঁকত কেৰুআৰিৰ দিন বে বাহে, ৪ স বছৰৰ সুৰতহে বাহে।

ইংৰাজি মাহ দিনৰ লেখ।

জানুআৰি	৩১	জুলাই	৩১
ফেব্ৰুৱাৰি	২৮	আগষ্ট	৩১
মাৰ্চ	৩১	চেপ্তেম্বৰ	৩০
এপ্ৰিল	৩০	অক্টোবৰ	৩১
মেই	৩১	নৱেম্বৰ	৩০
জুন	৩০	ডিচেম্বৰ	৩১

আৰু দিনে বাতিএ ২৪ চৌবিচ ঘণ্টা হয়; আৰু এক ঘণ্টাত ৬০ মিনিট অৰ্থাত্ ২১ আৰ্হে নও হয়; তিনি ঘণ্টাই এক পৰ। মধ্য নিশাৰ পৰা দিনৰ লেখ ধৰে; দুপৰত বাবে ঘণ্টা হয়, তাৰ পাচে ভাটি বেলা আৰুও ১, ২, ৩, ঘণ্টা, এই ক্ৰমে চলি আই। তথাপি জোতিসিয়াই হলে এই নবে নি লিখে, ১২, ১৩, ১৪, চৌবিচলৈকে এই ক্ৰমে লিখি আই। ১৩।৩০, এনে সঁক দেখিলে দুপ- বৰ পাচে ডেৰ ঘণ্টা বুজিব; ১৮।০ লিখিলে, ভাটি বেলা ৬ বজা-অৰ্থাত্ গধূলি বুজিব।

আকাশ মণ্ডলৰ মাজত সূৰ্য আৰু গ্ৰহবি- লাকে জি পথে আই, তাক ১২ ভাগ কৰি বাবে বাসি নাম দিলে। জেতিয়া সূৰ্য এটা বাসিত সোমাই, অৰ্থাত্ সৎক্ৰান্তি হয়; তাৰ পাচ দিন

হিন্দু মাহৰ প্ৰথম ভাৰিখ হয়। কিন্তু প্ৰিথিবিএ সূৰ্যক ঘূৰি জাঁওতে সদাই লগায় ঘূৰ ন হয়; উত্তৰায়নত থাকোঁতে আমাৰ ওপৰে সূৰ্য ধিয় হোআত বদ বৰকৈ পৰে, তাতে দাম কালি হয়, তথাপি প্ৰিথিবীৰ পৰা তেতিয়া সূৰ্য ঘূৰ হৈচে; জাৰ কালি তাতকৈ কিছু ওচৰ। আৰু ওচৰে থকা কালত প্ৰিথিবীক বৰকৈ আকৰ্ষণ কৰে, সেই নিমিত্তে প্ৰিথিবীএ বেগাই চলি আই; তাতে জাৰ কালিত মাহ চুটি হয়, সূৰ্য বেগাই বাসি পাৰ হইগৈ; কিন্তু দাম কালিত বাসিএ পতি অধিক দিন ভোগ কৰিচে। সেই বাবে মাহে সূৰ্যৰ কিমান দিন কিমান ঘণ্টাৰ ভোগ, তাক ভলন্ত লিখা আছে।

প্ৰতি মাহে সূৰ্যৰ ভোগ।

	৫	৬	৭	
বহাগ	৩০।২২।৩			মেস বাসিত
জেঠ	৩১।১০।১২			বিন
আহাৰ	৩১।১৫।২১			মিধুন
মাগুন	৩১।১১।৩৭			ককট
ভাদ	৩১।০।১১			সিংহ
আহিন	৩০।১০।৪১			কন্যা
কাতি	২৯।২১।২৯			তুলা
আশ্বিন	২৯।১১।৩৮			বিচা
পুহ	২৯।৭।৩৯			ধনু
মঘ	২৯।১০।২৭			মকৰ
ফাগুন	২৯।২০।০			কুন্ত
চত	৩০।৮।৫৪.৬			মিন
এবচৰ	৩৬৫।৬।১২.৬			

মিনিটৰ সোঁ কালে জি সৰু সঁক থাকে, তা- বেই মিনিটৰ দলম ভাগ বুজিব।

কোনো মাহৰ সৎক্ৰান্তি গনিবৰ ইচা হলে, আগৰ মাহৰ সফাৰ সূৰ্যৰ ভোগৰ লগত গোটাৰ লাগে; আৰু এক বছৰৰ পৰা আন বছৰলৈকে সফাৰ ৬ ঘণ্টা ১২.৬ মিনিট বাহিৰে। ১৮৪৮ সঁকৰ বহাগ সৎক্ৰান্তি ১১ এপ্ৰিলত আছিল, সফাৰ ১১ ঘণ্টা ১০.২ মিনিট; তেহে ১৮৪৯ সঁকৰ বহাগ পাবলৈ সেই দুই সঁক গোটাই দিব।

১১ এপ্ৰিল ১১।১০.২ বহাগ সংক্রান্তি ১৮৮৮
৬।১২.৬

১১ এপ্ৰিল ১১।২২.৮ বহাগ সংক্রান্তি ১৮৮৯
অৰ্ধাৰ্দ্ধ ভাটি বেলা ৫ ঘণ্টা ২২ মিনিটত সং-
ক্রান্তি হই; তাৰ পাচ দিন ১২ এপ্ৰিলত ১ বহাগ
হব।

মধ্য নিম্নাৰে বাতি পুআৰে মাজত সংক্রান্তি
ভদি পৰে, তেন্তে সেই দিনাকে মাহৰ প্ৰথম দিন
লেখ। সেই ৰূপেৰে ভলৰ ক্ৰমেৰে আগলৈ
হোআ বচৰৰ সকলো মাহৰ সংক্রান্তি ওলাব;
সেই ক্ৰমেৰে গননা কৰিলে অতি সুচল।

ইং ১৮৮৯ ৫ ৬ ৭ ১৭৭১ সঁক

এপ্ৰিল ১১।১৭।২২.৮ বহাগ সংক্রান্তি
৩০।২২।৩ সূৰ্যৰ ভোগ, ওপ-
৪২।১৫।২৫.৮ বৰ চাই আনে

তাৰ গল ৩০

মেই ১২।১৫।২৫.৮ জ্যৈষ্ঠ সংক্রান্তি
৩১।১০।১২ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৪।১।৩৭.৮

গল ৩১

জুন ১৩।১।৩৭.৮ আষাঢ় সংক্রান্তি
বাতি জোআত সেই
দিন ১ আষাঢ় বুজিব
৩১।১৫।২১ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৪।১৬।৫৮.৮

গল ৩০

জুলাই ১৪।১৬।৫৮.৮ শ্রাবণ সংক্রান্তি
৩১।১১।৩৭ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৬।৪।৩৫.৮

গল ৩১

আগষ্ট ১৫।৪।৩৫.৮ ভাদ্ৰ সংক্রান্তি
সেই দিন ১ ভাদ্ৰ
৩১।০।১১ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৬।৪।৪৬.৮

গল ৩১

সেপ্তেম্বৰ ১৫।৪।৪৬.৮ আশ্বিন সংক্রান্তি
সেই দিন ১ আশ্বিন
৩০।১০।৪১ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৫।১৫।২৭.৮

গল ৩০

অক্টোবৰ ১৫।১৫।২৭.৮ কাৰ্ত্তিক সংক্রান্তি
২১।২১।২১ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৫।১২।৫৬.৮

৪৫।১২।৫৬.৮

গল ৩১

বহেৰুৱ ১৪।১২।৫৬.৮ আশ্বিন সংক্রান্তি
২১।১১।৩৮ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৪।০।৩৪.৮

গল ৩০

ডিচেম্বৰ ১৪।০।৩৪.৮ পুহ সংক্রান্তি
সেই দিন ১ পুহ
২১।৭।৩২ সূৰ্যৰ ভোগ
৪৩।৮।১৩.৮

গল ৩১

জানুআৰি ১২।৮।১৩.৮ মাঘ সংক্রান্তি
১৮৫০ ২১।১০।২৭ সূৰ্যৰ ভোগ
৪১।১৮।৪০.৮

গল ৩১

ফেব্ৰুআৰি ১০।১৮।৪০.৮ ফাল্গুন সংক্রান্তি
২১।২০।০ সূৰ্যৰ ভোগ
৪০।১৪।৪০.৮

গল ২৮

মাৰ্চ ১২।১৪।৪০.৮ চত সংক্রান্তি
৩০।৮।৫৪.৬ সূৰ্যৰ ভোগ
৪২।২৩।৩৫.৪

গল ৩১

এপ্ৰিল ১১।২৩।৩৫.৪ বহাগ সংক্রান্তি
১৭৭২ সঁক।

সপ্তৰিষি, ধ্ৰুৱ, আৰু কাৰ্চিৰণিয়া মধ্যত।

Constitutions of the Great and Little Bear and Composita.

মানুহে ভৰাবিলাকক চিম্বৰ জাতিৰৰ বিমিত্তে
মিচৰ দেশ আদি অন্য লোকে ভৰাবিলাক ভাগ
কৰি পহু মানুহ চৰাই নানা আক্ৰিভেৰে লিখি
নাম লগাই দিচে। জিবিলাক মানুহে পৰ্হি সুনি
বিদ্যা সিকে, সেইবোৰে ভৰাব নাম জাতিৰ লগা
অনেক প্ৰয়োজন। এই দেশৰ মানুহে প্ৰায়ে ভৰা
নি চিনে, কেৱল পুথিত নাম মাখোন পাই, কিন্তু
কেনে ৰূপ, আৰু কত থাকে, তাক নে জানে। সেই
কাৰনে ভৰাব মণ্ডল, বাসি, নখাজ আদি কৰি
ভাগ ভাগকৈ ভাৱ আক্ৰিভিএ সৈতে ক্ৰমে ক্ৰমে
অকনোদইত লিখিম। এই কথা পৰ্হি বিদ্যা সি-
কা চাভৰ আৰু লোক সকলেও ক্ৰিয় পথৰ বাতি
ওলাই এই পত্ৰ অনুসাৰে আকাশলৈ চালেই

সকলো। তথা সূৰ্যৰ মতে চিনিৰ আনিব পাৰিব।

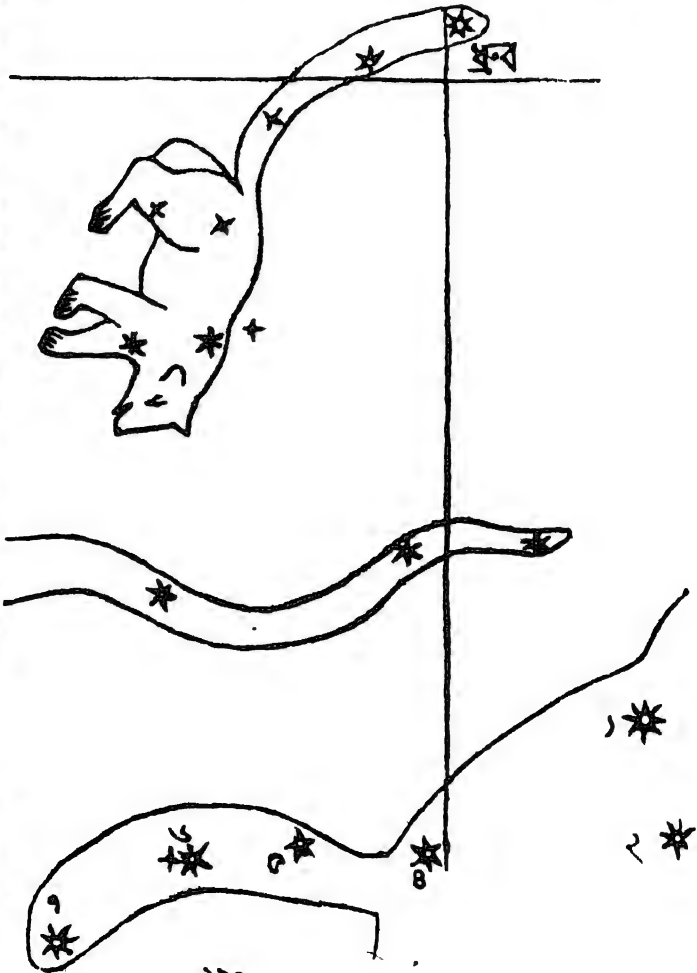
পৃথিৱীৰ উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ ওপৰে জিটো ডালৰ
তথা অকলেই থাকে, ডাল সূৰ্যৰ বা উত্তৰ তথা
বোলে। সি কেন্দ্ৰৰ অতি ওচৰ হোৱাত কেন্দ্ৰ-
টিকে ঘূৰোতে প্ৰায়ে একে ঠাইতে থাকে, সদাই
দেখা জাই; আনবিলাক তথা সূৰ্য হৈ ঘূৰাত
ওলাই আক মাৰ জাই, সদাই দেখিবলৈ নে
পাই। উত্তৰ দখিন বুজিব লগা বৰ কাৰ্জ, কিন্তু
সূৰ্যৰ চালেহে ঠিককৈ বুজিব পাৰি, আন উপায়ে-
ৰে বুজাটো টান। ধূকৰক দেখিবলৈ হলে উত্তৰ
কালে মুখকৈ, এপৰ মান বেলি উঠোতে সূৰ্যটো
জিমান ওখ হুই সেই সমানে চালে, সেই অক-
লেই থকা তথা দেখিব।

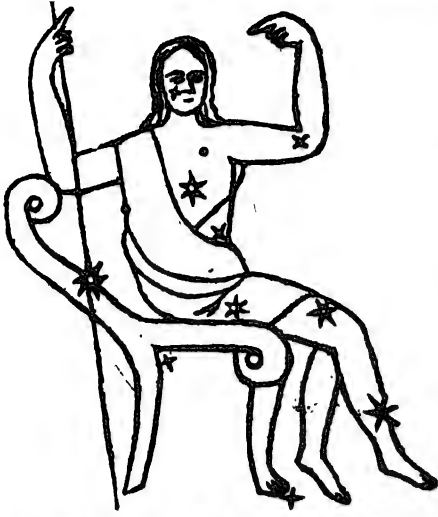
কিন্তু সপ্তৰিষিৰ মণ্ডল দেখা হৈ থকাত তাৰেই
পোনাই ধূকৰক চিনিবলৈ
সুচল। এই হেতুকে এতি-
য়া সপ্তৰিষিৰ কথা লি-
খোঁ। সেই নথ্য ডালৰ
আক দেখিবলৈ অতি চি-
কৰ। জানুআৰি মাহত
হলে ইমান কোনে এপৰ
মান নিলা জোআন্ত ও-
লাই। পূৰ্ব কালে সেই
নথ্যৰ মণ্ডলৰ নাম বৰ
ডালক দিলে; তাৰ গাত
চাৰি চুকিলাক চাইটো
তথা থাকে, নেজত ভিন-
টো। ভলত তাৰ আক্ৰিতি
সঁকে নৈতে লিখা আছে।
ইপ্ৰাজি আক হিন্দু মতে
সেই তথাবিলাকৰ এই
নাম।

১	দুতি	কুহু
২	মেহাক	পুলহ
৩	কাদ	পুলন্ত্য
৪	মিগ্ৰেজ	অজি
৫	এলিয়ত	অজিৰা
৬	মাইজাৰ	বনিষ্ট
৭	বিনেতনাল্য	মৰিচি

জি সৰু তথা বনিষ্টৰ ওচৰত থাকে, তাৰ নাম
আলকৰ, হিন্দু মতে অকনুধুতি।

আক ধূকৰৰ লগত জি সৰু সৰু তথা দেখা
জাই, সেইবোৰকো এক মণ্ডল কৰি সৰু ডালক
নথ্যৰ নাম দিলে। বৰ ডালকৰ নেজৰ সূৰতে
মৰিচি জিৰূপো থাকে, সেইৰূপে ধূকৰ সৰু ডাল-
কৰ নেজৰ সূৰত থাকে। আক সপ্তৰিষিৰ বিচি-
নাকৈ সৰু ডালকতো লাভোটা তথা আছে; কিন্তু
ধূকৰৰ বাহিৰেই কেইটা সৰু। বৰ ডালকৰ নেজ
বৈকা হৈ অলপ ভললৈ জোআ, সৰু ডালকৰ
নেজ উৰ দি ওপৰলৈ জোআ। আক বৰ ডাল-
কৰ পিঠিৰ মাজত থকা দুটা তথা, অৰ্ধান্ত দুতি
আক মেহাক, নিৰিলাক বিচেই ধূকৰলৈ পোন
হুই, সেই নিমিত্তে ধূকৰ দেখোআও বোলে। সেই

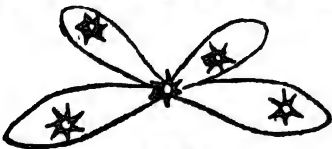

হুই ভৰা ৫ ডিগ্রিৰ আঁতৰ; হুতি আৰু মিংগ্ৰেজ
১০ ডিগ্রিৰ আঁতৰ।

সন্তৰিলিৰ মাজত মিংগ্ৰেজ নামে জিটো ভৰা
সৰু, ভাৰ ওচৰে অহা আঁক, সেয়ে বিসুব স-
ক্ৰান্তিৰ বেধা; সূৰ্জে সেই বেধা পালেই দিনে
ৰাতিএ সন্মান হই। সন্তৰিলি আৰু ধুকুৰৰ
মাজত জি সৰু ভিনটো ভৰা আছে, সেইবিলাক
গোধিকাৰ বৈজ্ঞানিক থাকে।

সন্তৰিলিৰ পৰা ধুকুৰৰ সি কালে কাচিৰপিয়া
নামে এক নথ্য আছে; ভাৰ মাজত প্ৰধান
ভৰা পাঁচোটো এসাপতিয়াই থকা আছে। ভাৰ
বকচা ওপৰত লিখিটো; মানুহ এজন চকিত
বহি থকা আকৃতিৰে লিখা কাই। বুকুত থকা
ভৰাৰ নাম লিঙ্গৰ; চকিৰ পিঠিৰ মাজ খিনিত
থকা ভৰাৰ নাম কাক। সেই পাঁচোটো ভৰা পখি-
লাৰ নিচিনাও হই; মাজৰ এটা, আৰু ভাৰ চা-
ৰিও কালে চাৰি পাখিৰ নিচিনাকৈ চাইটো ভৰা

থাকে; এটা পাখি কিছু হুট। ধুকুৰৰ পৰা সন্তৰি-
লি জিমাৰ দূৰ হই, পখিলা জিমাৰ দূৰ, আৰু
ভাৰ মাজতো বিসুব বেধা কাই। সেই ভৰা বে-
ধিৰ ধুকিলে, প্ৰথমতে সন্তৰিলি বিচাৰি, ভাৰ
পৰা ধুকুৰে বি পোনাই কাচিৰপিয়াক বেগতে
বেধিৰ পাখিৰ।

আৰু এই মাহত গধূলিতে পচিম কালে জি
জিটো ভৰা ওলাই সেয়ে সুকুৰ, সি গ্ৰহৰ মাজৰ।
এপৰ মান নিলাত পূব কালে ব্ৰিহস্পতি ওলাই,
ভাৰো বৰ প্ৰকাশ, দেখিবলৈ সুন্দৰ।

জানুআৰিৰ ১১ তাৰিখত চন্দ্ৰে ব্ৰিহস্পতিৰ
৩ দিগ্ৰিৰ আঁতৰতে পাব হৈ জাৰ; সেই ৰাতি
চালে, চন্দ্ৰৰ কিছু উত্তৰে ব্ৰিহস্পতিক দেখিবা
২৮ তাৰিখত চন্দ্ৰৰ অতি ওচৰতে সুকুৰক দেখি-
বা, চন্দ্ৰ একেবি.ধৰি। আৰু সনিও সেই দিনত
চন্দ্ৰৰ অলপ দখিনে থাকে।

আমেৰিকা দেশৰ এখন পত্ৰত লিখিচে, না-
মিয়াৰা নদীৰ ওপৰে দলহু লাজিবলৈ জি লোৰ
লেজুবোৰ পাতি থলে, তাতে চাৰি মানুহ পাব
হৈ জাওতে বৰ বজাহ মাৰি ডাক লুটিলে।
সেই চাইটো মানুহ লেজুত খৰি ওলমি প্ৰানৰ
সঙ্কটত আছিল; পাচে গাঁৱৰ মানুহে সিবিলা-
কক দেখি বৰ সুমেয়ে দলহু পোনাই বখা
কৰিলে।

বিলাইতি দেশৰ মাজ বেজ পোহাৰি।

দ্বিচু সত্য বলিদান।

কড়ক হেজাৰ পহুৰ প্ৰান
কৰা টাইচিল বলিদান,
ভেঙ ন হই তাত পাপৰ খই,
ভাতো মনৰ সান্ত্বন হই।

পহুৰ ভেজন্তকৈ পৰম
খুঁট বলি সৰ্বোত্তম,
ভেঙ ইহুৰে দিয়া মেল,
প্ৰাচিঙ কৰিল পাপৰ মেল।

দেখি যোৰ অগনন ঘোঁস
কৰি আটো অসন্তোষ;
ফিচুৰ গাত মোৰ পৰিল পাপ,
ভাতো গুচিল সকল ভাপ।

পাপিৰ কাৰন জি কেলেন
ভেঁৰে ভুঞ্জিলে নিলেস,
ভাকে চিত্তিহে ঘোৰ ঘন
আলা কৰে অনুখন।

হান্দ দেশৰ লোকৰ নকচা।

Burmese Man and Woman.

Almanac for January, 1889.

জানুৱাৰি, অৰ্থাত মাঘ, ১৮৮৯।

বাৰ	জানুৱাৰি	পূহ	মুজোমই	মুজব	মুজান	মুজাক	তিথি	নখাৰ	চম্ভৰ	মুখান	চম্ভাক
সো	১	১২	৬৫৪	১২৪	৫১৪	৭২৬	১৭১০	১১০২			
ম	২	২০	৬৫৪	১২৫	৫১৫	৮২৭	১৮৮	পূজা			
ব	৩	২১	৬৫৫	১২৫	৫১৫	৯২৮	১৯১০	০১০			
বি	৪	২২	৬৫৫	১২৫	৫১৬	১০২	১৯৪৪	১০০			
সু	৫	২৩	৬৫৫	১২৬	৫১৭	১১৩	২০৫১	২০৪			
স	৬	২৪	৬৫৫	১২৬	৫১৭	১২৪	২১৫০	৩৪০			
দেও	৭	২৫	৬৫৫	১২৭	৫১৮	১৩৫	২২৫১	৪৪৫			
সো	৮	২৬	৬৫৬	১২৭	৫১৯	১৪৬	২৩৫২	উমই			
ম	৯	২৭	৬৫৬	১২৮	৫২০	১৫৭	২৪৫৩	পূজা			
ব	১০	২৮	৬৫৬	১২৮	৫২১	১৬৮	২৫৫৪	৭৫			
বি	১১	২৯	৬৫৬	১২৯	৫২২	১৭৯	২৬৫৫	৮৬			
সু	১২	৩০	৬৫৬	১২৯	৫২২	১৮০	২৭৫৬	৯৭			
স	১৩	৩১	৬৫৬	১২৯	৫২৩	১৯১	২৮৫৭	১০৮			
দেও	১৪	২	৬৫৬	১২১০	৫২৪	২০২	২৯৫৮	১১৫৯			
সো	১৫	৩	৬৫৬	১২১০	৫২৫	২১৩	৩০৫৯	১২৬০			
ম	১৬	৪	৬৫৬	১২১০	৫২৬	২২৪	৩১৬০	পূজা			
ব	১৭	৫	৬৫৬	১২১১	৫২৬	২৩৫	৩২৬১	১৩৬১			
বি	১৮	৬	৬৫৬	১২১১	৫২৭	২৪৬	৩৩৬২	১৪৬২			
সু	১৯	৭	৬৫৬	১২১১	৫২৮	২৫৭	৩৪৬৩	১৫৬৩			
স	২০	৮	৬৫৬	১২১২	৫২৯	২৬৮	৩৫৬৪	১৬৬৪			
দেও	২১	৯	৬৫৬	১২১২	৫৩০	২৭৯	৩৬৬৫	১৭৬৫			
সো	২২	১০	৬৫৬	১২১২	৫৩১	২৮০	৩৭৬৬	১৮৬৬			
ম	২৩	১১	৬৫৬	১২১২	৫৩২	২৯১	৩৮৬৭	১৯৬৭			
ব	২৪	১২	৬৫৬	১২১৩	৫৩২	৩০২	৩৯৬৮	২০৬৮			
বি	২৫	১৩	৬৫৬	১২১৩	৫৩৩	৩১৩	৪০৬৯	২১৬৯			
সু	২৬	১৪	৬৫৬	১২১৩	৫৩৩	৩২৪	৪১৬৯	২২৬৯			
স	২৭	১৫	৬৫৭	১২১৩	৫৩৪	৩৩৫	৪২৭০	২৩৭০			
দেও	২৮	১৬	৬৫৭	১২১৩	৫৩৫	৩৪৬	৪৩৭১	২৪৭১			
সো	২৯	১৭	৬৫৭	১২১৪	৫৩৬	৩৫৭	৪৪৭২	২৫৭২			
ম	৩০	১৮	৬৫৭	১২১৪	৫৩৭	৩৬৮	৪৫৭৩	২৬৭৩			
ব	৩১	১৯	৬৫৭	১২১৪	৫৩৮	৩৭৯	৪৬৭৪	২৭৭৪			

পূৰ্ণিমা ২ দিনৰ ৫।৮ পূজা।

আমাবাস্যা ২৪ দিনৰ ৪।২১ ভাটি।

সূৰ্য .২১ উত্তৰসাহা নখ্যাত্ত; বুধ সূৰ্য
লগত; গধূলি দেখা ভোটা ভবা সূৰ্য ২৫ পূৰ্ব-
ভাদুপান নখ্যাত্ত; মঙ্গল ১১ মূলত, এই মাহত
নে দেখে; বিহুজি ১ অক্টোবৰ; আৰু লনি
২৫ পূৰ্বভাদুপদত সূৰ্যৰ ওচৰতে দেখা জাই।

THE ORUNODO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

বাৰ আৰু তাৰিখ মিলাবৰ ক্ৰম।

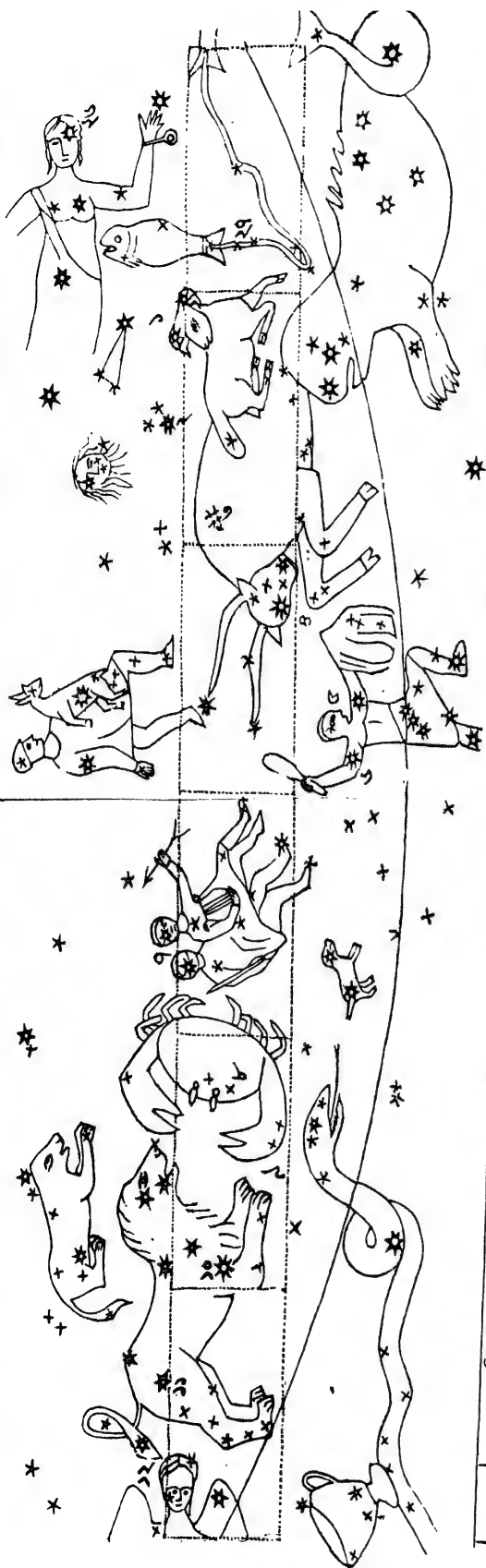
১৮৪০	৪৫	৫১	৫০	৬২	৬৮	৭৩	৭২	৮০	২০	২৬	বু	বি	সু	স	দে	সো	ম
১৮৪১	৪৬	৫২	৫১	৬৩	৬৯	৭৪	৭৩	৮১	২১	২৭	বি	সু	স	দে	সো	ম	বু
১৮৪২	৪৭	৫৩	৫২	৬৪	৭০	৭৫	৭৪	৮২	২২	২৮	স	স	দে	সো	ম	ব	বি
১৮৪৩	৪৮	৫৪	৫৩	৬৫	৭১	৭৬	৭৫	৮৩	২৩	২৯	স	দে	সো	ম	ব	বি	সু
১৮৪৪	৪৯	৫৫	৫৪	৬৬	৭২	৭৭	৭৬	৮৪	২৪	৩০	দে	সো	ম	বু	বি	সু	স
১৮৪৫	৫০	৫৬	৫৫	৬৭	৭৩	৭৮	৭৭	৮৫	২৫	৩১	স	ম	বু	বি	সু	স	দে
১৮৪৬	৫১	৫৭	৫৬	৬৮	৭৪	৭৯	৭৮	৮৬	২৬	৩২	ম	বু	বি	সু	স	দে	সো

<p>এই নকচাৰ বাঁও ফালে ওপৰত বচৰৰ সঁক; সোঁ ফালে বাৰৰ নাম; ভলভ মাহ দিন লিখা হৈছে। কোনো বচৰৰ আমুক মাহৰ আমুক দিনত কি বাৰ হই, ইয়াক বুজিবৰ নিমিত্তে সেই বচৰৰ সঁক ধৰি পোনাই, জি বাৰ সেই মাহৰ সেই দিনৰ ওপৰত পৰে, সেয়ে বাৰ হই।</p> <p>ইং সঁক ১৮৪১ জানুআৰি প্ৰথম তাৰিখে কি বাৰ হই, ইয়াক জানিবৰ ইচ্ছা হলে, সোঁ ফালে ৪১ সঁক আৰু ভলভ জানুআৰি ১ দিন ধৰি দুইবোৰ পৰা পোনাই চুকত জি সো লভেত থাকে, সেই দিন সোম বুজিব। সেই ৰূপেও ১৮৫০ সঁকৰ জানুআৰিৰ প্ৰথম দিন মঙ্গল বুজিব।</p> <p>জ্যৈষ্ঠা ফেব্ৰুৱাৰিৰ ২১ দিন হই, সেই বচৰৰ সঁক দুবেলি লিখা গৈছে; জানুআৰি আৰু ফেব্ৰুৱাৰি মাহত প্ৰথমে লিখা সঁক ধৰিব লাগে; আন সকলো মাহত ভলভ থকা সঁক সঁক লবা।</p>	জানুআৰি	১	২	৩	৪	৫	৬	৭
	ফেব্ৰুৱাৰি	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
	মার্চ	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
	এপ্ৰিল	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
	মেই	২৯	৩০	৩১				
<p>জুন</p>	জুন	১	২	৩	৪	৫	৬	৭
	জুলাই	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
	আগষ্ট	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
	সেপ্টেম্বৰ	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
	অক্টোবৰ	২৯	৩০	৩১				
<p>ডিচেম্বৰ</p>	ডিচেম্বৰ	১	২	৩	৪	৫	৬	৭
	জানুআৰি	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
	ফেব্ৰুৱাৰি	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
	মার্চ	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
	এপ্ৰিল	২৯	৩০	৩১				

महर्षि विदुषः संप्रकाशिवन् प्रभो! जलविम्बं अकृष्टिन् सूर्जं धकां अथवा चहै यासिब नक्का!

Adjustment of the Twelve Hindu Signs, and the Twenty-seven Nephros, or Constellations traversed by the Moon, to the European Zodiac.

ক্রেতাব	আগু	কুদাই	খুদ	মোই	এমিল	১৩
ভা	গাওন	আদাই	কেঠ	বহাগ		

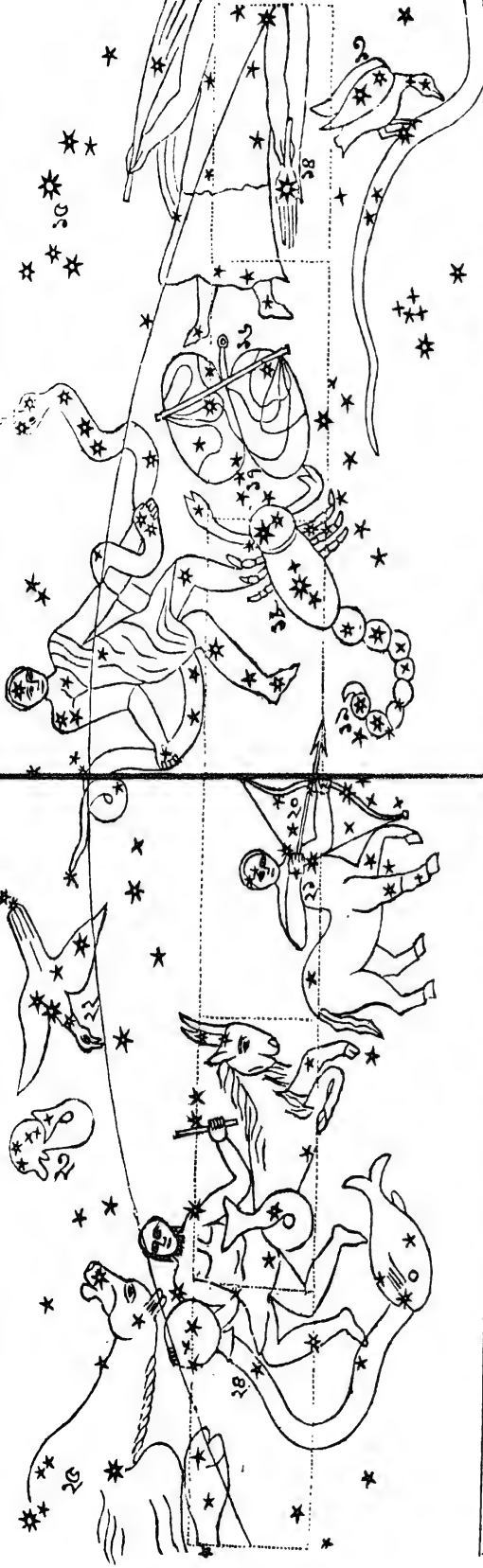

উত্তর	ডাঙ্গাপদ	২৭	বেহতি
১	অমিনি	২	ভবনি
৩	ক্রিতিকা	৪	বোহিনি
৫	মুগনিবা	৬	আদু
৭	পুনববসু	৮	পুয়া
৯	অন্ত্রোলা	১০	মঘা
১১	পূর্ব কলগুনি	১২	উত্তর কলগুনি

[illegible]

জনবিস্মৃত সংক্ৰান্তিৰ পৰা। মহাবিস্মৃত সংক্ৰান্তিলৈ সূৰ্জ থকা সেন চই বাসিৰ নকচা।

মাত্ৰ	কাপুৰ	ফেৰকআবি	মাহ	ভাৰুআবি	পুহ	ভিত্তেহুৰ	আগোন	নগেহুৰ	কাতি	আকোৱৰ	কাহিন
-------	-------	---------	-----	---------	-----	-----------	------	--------	------	-------	-------

১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

মৃত্যুৰ নকচাত সেন চই বাসি, নিৰ্বিচে। কৰ্মাৰ দৰিন কালে কাটিব আক্ৰিতিৰে ও ভবা হক থাকে; কৰ্মাৰ বাও হাতে চিতা; তাৰ উত্তৰে স্বাতি নামৰ এক প্ৰকাশিত ভবা দেখা আই। ভলাভ থকা নকচা সৰু, আৰু সৰুৰেই নকচাতো প্ৰধান ভবা নাই। কিন্তু তাৰ দৰিন কালে থকা বিচাৰখনক মন্থৰ ডাঙৰ ভবা আছে, বাৰিখাত আমাৰ দৰিনে দেখা আই। তাৰ মূৰত সাহিত্যিক থকা ভিনটো ভবা অনুৰূপা বোলে; মৃত্যুৰ থকা ভিনটোৰ নাম ক্ৰেতা; তাৰ মাজৰ বৰটো আত্মবিত্ত; বিচাৰ বেজবৰ্তা ১০।১১ ভবা মুখা বোলে। মনু হলে জ্ঞানৰ আক্ৰিতি, তলৰ ভোখৰ মাসুহ, তল ভোখৰ যোকা, বিচাৰ মাৰিৰলৈ হাতত থেবু লৈ আছে; তাৰ মাজত পূৰ উত্তৰালতা নকচা পৰে। তাৰ উত্তৰে কিছু কৃত্তক তুৰৰ পৰি উৰি গৈছে; তাৰ গাত সাহিত্যিক থকা ভিনটো ভবা মূৰনা বোলে; তাৰ মাজৰ বৰটোৰ নাম আনুট্টৰ। তাৰ পূবে দক্ষিণ মাতৰ আক্ৰিতিৰে ৪। ও ভবা বহিন্কা বোলে। কৃত্তক প্ৰধান ভবা নাই; সৰু ভবা জল-থকা থকা দেখি সন্ততি। বোলে। কৃত্তক কলসৰ পৰা এক লৈ বৈ গৈছে, তাৰ মূৰত দৰিন মাতৰ মুখত কোমালো নামে এটা প্ৰকাশিত ভবা আছে। কৃত্তক উত্তৰ পশ্চিম কালে উৰি যোকা যোকাৰ মৃত্যুত কি ভবা, সি পূৰ ভাষুণম; উত্তৰ ভাষুণম সি নকচাত গল।

নকচাত কি আঁক ফুট ফুটো ইহ আছে, সেই জীকে বাসিৰলোকৰ সিমা মুখাই; কিন্তু কোনো বাসি আঁক নকচা আঁকৰ কিছু বাসিৰেই আই; ওখালি চক্ৰ আনি প্ৰধান গ্ৰহবিলাক তাৰ বাহিৰে উত্তৰ দৰিনে নে আই। আঁক কেতবিলক নকচাৰ প্ৰধান ভবা আপোনোৰ নকচাত ন পৰে, জান নকচাৰ ঠাইত পৰে। মাহ কাৰন এই; প্ৰথমতে ২৮ নকচা কৰি চক্ৰৰ পৰা ২৮ ভাগ কৰিলে। সেই আটাইচক মাজৰ ২২ টো নকচাৰ আভিভিষ্ট আটিল, উত্তৰালতা আঁক প্ৰধানৰ মাজে পৰিল; ই-বাৰি মাজে তাৰ নাম শাইবা, জৰা বিন। পাচে কাল ক্ৰমে কোভিসিয়াই চক্ৰৰ পৰা মাহান ২৭ ভাগ কৰি নিৰি, আভিভিষ্টক নকচাৰ মাহ-পৰা গুচালে; তাতে প্ৰতি নকচাৰ ঠাই বহল ইহ যোআত কি ভবা আগৰ নকচাৰ সিমান্ত পৰিচিল বিলাকৰ ভাগৰ পৰা জান ভাগিলে গল। সেই কলে উত্তৰ আপাচৰ ভবা পূৰ্ব আপাচৰ ঠাইত পৰে; প্ৰধানৰ ভবা উত্তৰ আপাচৰ ঠাইত পৰে; বহিন্কাৰ ভবা প্ৰধানৰ ভবা।

প্ৰথম চই বাসিৰ ওখালিক তাৰ কালি বাতিৰ লগে; ইহ চই বাসি বাৰিখাত ওপৰ ইহ; সেন চই বাসি বাৰিখাত ওপৰ ইহ; কিন্তু সূৰ্যৰ প্ৰকাশ জৰিক হোআ হেতুকে ভবা দেখিৰ নোআৰে। ওখা চিনিবলৈ জাৰ ইচা ইহ; থকাই হলে, প্ৰথমতে ওখানৰ বিচাৰিৰ লগে; বাৰিখা হলে কেঁকাৰা বিচা প্ৰথমতে বিচাৰিৰেই ভবা আঁক মূৰৰ গনুহ।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ ভাৰা । মো' সিংগাপৰ, জানুৱাৰি ১৮৪৯ খ্ৰি: অ' বঁক । নম্বৰ ১১

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1849. No. 1-

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

সিৰগাপৰত ২২ জানুৱাৰিৰ বাতি পূজা ৮ বজাত ভুইকঁপ গল; য'ৰ আদি সকলো বৰকৈ লহাত ঘৰিবোৰো বল। তাৰ ১৫ মিনিটৰ পাচে আৰু এবলি কিছু কঁপিলে।

২৩ তাৰিখৰ নিশা ১১১ বজাত ভুইকঁপ আ-কণ্ড গল।

২৭ কাতিত আলাহাবাদ নগৰৰ হিন্দুবিলাকে নগৰ খন বিপনিভা কৰি এটা মচিঘৰ ওচৰৰ আ-লিত চাকি আৱিয়া লগাবলৈ খবাত মচলমান লোকে বেজাৰ পাই দা ভৰোআল লৈ আহি দুই তিনি মানুহক মাৰিলে। পাচে পোলিচৰ বৰকান্দাজে আহি জুঁজ ভাঙিলে।

বহুাইৰ ওচৰৰ মেজাগাঁৱত একুআ গাহৰি পোআলি উপজিচে। তাৰ চকু নাকৰ ওপৰে মাজতে থাকে।

১ ডিচেম্বৰত কল্যানিৰ সেৱাহিলাকে চেনাব যদি পাৰ হৈ পঁজাবৰ মহা চিহ্নে নৈতে জুখ কৰাত সিহঁত পৰাত হৈ পলাই গল; আৰু বাত্ৰা আহিচে, জিলম বৰিত সিহঁতে আৰুও কোঠ বাস্তিচেনে।

ইব্রাহিম বাস্ত্ৰা নামে মিয়া দেশৰ অধিকাৰ সিকু হল। তেঁওৰ মলনি বাৰ পাই আৰাচ বাস্ত-য়া এতিয়া সেই দেশৰ বাজ ভোগ কৰিচে।

পাৰ্চি দেশৰ বাস্ত্ৰা ভেহেৰান নাম নগৰত মহাব পাচে বৰ পুতেক জুৰ বাস্ত্ৰে বজাৰ বাৰ পা-লে। কিন্তু দেশত অনেক বহু কথা আৰু ভকাইত ওলাই প্ৰজাবোৰক বহু দুঃখ দিএ; কেৱান নগ-ৰৰ ৫০০ মানুহে প্ৰান ৰাখিবৰ নিমিত্তে পলাল;

আৰু বহুাই নগৰত থকা মিহিলাকৰ জিভিৰ বজ-হিলাকৰ পৰা উপকাৰ পাবলৈ নিবেদন কৰি পঠাইচে।

ইংলণ্ড দেশৰ হোআইথেবন নগৰত ৩১ অক্টোবৰৰ বাতি পূজা নাম মাটি এৰা এটা গাঁওৰ বিসম মানুহ দুই লাগি ফুটি তাৰ ভিতৰত থকা ৩০ মানুহক মাৰিলে, অকল এটা মাৰোৱ জিলে, তাক উৰাই নিলত নি গাঁওৰ সুখৰ ওচৰত পৰিল, পাচে চেডন পাই উঠি আহিল। মহা ম ২৫ টা পালে; ৫ টা কতবাত মাটিএ পুতিলে, বিচাৰি বে পালে।

এতিবৰ নগৰত চাৰি কুৰি হাত মিছল ৭ এল-পিয়া চেনি পগোআ এটা বৰ য'ৰ ওপৰ প্ৰমুহ হোআত অকমিতে তাগি খোঁচ খাই ভুইকঁপৰ নিচিনাকৈ সবদেৰে পৰিল। তাৰ ভিতৰত ২০ মান মানুহ আছিল; পাচ দিবা চাইটা, তাৰ পাচ দিবা চটা খাৰি উলিয়ালে; ৫ টা মিয়া, ৫ টা মহা আছিল; মি বহোটা বে পালে।

আন নামে এখন জাতি বিয়া জাহাজ ১২৪ জাতিক লৈ লৈ ২৬ চেপ্তেম্বৰত চেডন নগৰ বহিৰ-মুখে মোমাই অন্য জাহাজত খুন্দা খাই ভাঙিল। তাতে জাতি সকল ভলৰ খোঁচালিত খোঁচীতে কাঙানে দুআৰবোৰ মাৰি বিৰ্জা ৰূপে মিহিতক এৰি, জাহাজৰ বহুআই নৈতে সেই জাহাজত উঠি গল। পাচে জাতিএ অৰকা জাৰি বৰ মুখেৰে দুআৰ ভাঙি ওলাল; আৰু দুখ বুজাবৰ নিমিত্তে ওপৰে কাপৰ আৰি বলত শ্ৰিকিট বয়ল জাহা-জে কুৰি জাঁঙতে তাক দেখি লৈ জাহাজ বৌ বু-বোঁতেই মিহিলাকক কুৰি বধ্য কৰিলে।

২৭ চেপ্তেম্বৰ বাতি কানেল নামে জাহাজে

উলিয়াম পিট নামে জাহাজত খুন্দা খাই এডাৰ মান বেচি লাগি থাকিল; পাচে মুকলি হৈ আঁতৰ হ'লত সেই উলিয়াম পিট জাহাজৰ পৰা বহু মানুহে এঁটাই পৰা মুনিলে, তাৰ পাচে নে দেখিলে আন্দাজে বুজিলে, সেই জাহাজ ভাগি সৰুলো মানুহে সৈতে তল গল।

ফাৰিট পুৰিণ দলৰ ওচৰত মকল নামে এজন মানুহে এটা সৰু মাচ পাই হৰলৈ লৈ জাঁওতে হাতত বাধিব নোআৰি দাঁতৰে কামুৰি মাৰিবলৈ ধৰাত পিচলি মুখত সোমাই তিজিত লাগিল। লগত জোআ তাৰ ভায়েকে মাচৰ ফান্দত ধৰি বল দিয়াত ফান্দ চিগিল। পাচে উলিয়াৰ নোআহাত উসাহ নে পাই মৰিল।

হাটফিল গাঁৱৰ হাকুলেন নামে এজন খেতিয়কে আপোনাৰ বাৰিলৈ গৈ এটা বিলাতি খেবেলু গুটি খালত তাৰ ভিতৰত নে দেখাকৈ থকা এটা বৰলে তিজিৰ বলিত বিহিলে; তাৰ বিসত এডাৰ মান বেচি থাকি মৰিল।

১৮ চেপ্তেম্বৰত ফাঙ্কৰ্ত নগৰিয়ালীকে অধিকাৰে সৈতে দন্দ লাগি উঠি সেনাই সৈতে জুখ কৰাত অনেক মানুহ মাৰিলে। লিয়োকি নামে এজন পুৰান কোঁঅৰ নগৰৰ বাহিৰে ঘোঁৰাৰে জাঁওতে মানুহে দেখি আক্ৰমণ কৰি তাকে মাৰিলে।

অজ্জিৱাৰ তল হোআ হজাৰি লোকৰ বাজ মেল অজ্জিৱাৰ অধিন হবলৈ অমাস্তি হোআত বজাই নিবিলাকক দমন কৰিবৰ নিমিত্তে কঁওত লাহুৰ্ত নামে এজন বহু লোকক আপোনাৰ পুতিনিধি কৰি বুদা নগৰলৈ পঠালে, কিন্তু হজাৰি মেলুআয়ে কঁওক অধিকাৰ বুলি গ্ৰহণ নকৰিলে। পাচে নগৰিয়াইতে তাকে সুনি বন্দুক, দা, কুঠাৰে সৈতে গোটে খাই হৰা সুৰা কৰি সেই অধিকাৰক বিচাৰিবলৈ ধৰিলে; পাচে কঁওক পালত বধ কৰিলে। অজ্জিৱাৰ হাজ নগৰ বিএনাভো সৰুলো পুতাই হজাৰিএ সৈতে একে আলচ হোআত কোজবিলাকক তলৈ জাহলৈ নি দিলে, সেনাবিলাকো প্ৰায়ে অনধিন হ'ল। তাতে নিবিলাকক দমন কৰিবলৈ কঁওত লাহৌৰ নামে এজন অধিকাৰ পাতিলত সিহঁতে কঁওকো মাৰি

খুঁটাৰ ওপৰত সুৰ আৰি ধলে। পাচে বজাই আন নগৰলৈ গৈ বহু সেনাক গোটাই নগৰে সৈতে জুখ কৰিবলৈ পঠালে। সিহঁতৰ ১,০০,০০০, মান সেনা, ১৪০ বৰ টোপে সৈতে ২৮ অজ্জো-বৰত জুখৰ আৰম্ভন কৰিলে। দুদিন জুখ কৰিলত নগৰিয়াই মিল হবলৈ নিবেদন কৰিলে, কিন্তু পাচে হজাৰিৰ কোজে সিহঁতৰ উপকাৰলৈ জহা সুনি আকণ্ড জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে বজাৰ সেনাই হজাৰিবোৰলৈ ঘূৰি সিহঁতক পৰাস্ত কৰিলে, পাচে বৰ টোপ বম গোলাৰে নগৰ মাৰি ললে, আৰু পুজাৰ সৰুলো অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ কাৰ্হি নিলে। সেই জুখত দুয়ো ফালৰ ৬০০০ চ হেজাৰ মানুহ মৰিল।

মেক্‌চিকো সমুদ্ৰত আৰু তাত থকা মাজুলিবিলাকত ২১। ২২ আগষ্টত বৰখুন মেঘ বিদুলিৰে সৈতে বৰ জুকান বতাহ লাগিলত অনেক বস্ত গাঁও নগৰ নষ্ট হ'ল। ভূইকঁপো গল; আৰু বাজচ মাজুলি খনেই ৫ হাত মান পানিৰ তল গল। তাত থকাবিলাকে এখন জাহাজত উঠি বখা পৰিল। আন্তিগা মাজুলিত ২০০০ ঘৰৰ চাল বখলিয়াই গুচালে, আৰু ৭০০ ঘৰ নিচেই নষ্ট কৰিলে; বৰ বৰ গচ সিপাই সৈতে উভালি পেলালে।

পৃথিৱীৰ বৰ্গমাইল আৰু পুজাৰ মুঠ লেখা।

	বৰ্গমাইল*	পুজাৰ সংখ্যা
ইউৰপ বৰ্ষ	৩১,৭৫,০০০	২৩,০৫,০০,০০০
আচিয়া বৰ্ষ	১,৬৫,১০,০০০	৬০,০৮,০০,০০০
আফ্ৰিকা বৰ্ষ	১,১০,০০,০০০	২১,০৪,০০,০০০
আমেৰিকা দ্বীপ	১,৫৫,০০,০০০	৫,০১,৫০,০০০
অষ্ট্ৰেলিয়া আদি পাচিফিকৰ মাজুলি	৫৫,৪০,০০০	২৬,০০,০০০
ভূমি	৫,১৭,২৫,০০০	মুঠে পুজা ২২,৪৪,৫০,০০০
সাগৰ	১৫,০০,০০,০০০	
মুঠে বৰ্গমাইল	২০,১৭,২৫,০০০	

বৰ্গমাইল সবম্বৰ অৰ্থ। জি ডোখৰ মাটি দিছে পথালিএ সমানকৈ এটাৰ বাট হই, তাক বৰ্গমাইল বোলে।

ইউৰপ বৰ্ষৰ দেশবিলাক।

দেশৰ নাম	বৰ্গমাইল	পুজাৰ সংখ্যা	প্ৰধান নগৰ	তাৰ পুজা
গ্ৰেট ব্ৰিটন	১,২০,০০০	২,৭০,০০,০০০	লণ্ডন	২০,০০,০০০
ফ্ৰান্স	২,১৪,০০০	৩,৫০,০০,০০০	পাৰি	২,০০,০০০
ইটালিয়া	১,৮০,০০০	১,৪০,০০,০০০	মাদ্ৰিদ	১,৬০,০০০
পৰ্তুগাল	৩৪,০০০	৩২,০০,০০০	লিচ্বন	২,৫০,০০০
স্পেন	২২,০০০	১৭,০০,০০০	কপনাগেন	১,০০,০০০
আইচলণ্ড	৩০,০০০	৫০,০০০	ক্ৰান্‌হল্ট	
নৰোৱেই	১,২৩,০০০	১২,০০,০০০	থ্ৰিফিৰা	১০,০০০
চুইডন	১,৭০,০০০	২৮,০০,০০০	ষ্টকহোম	৭৫,০০০
কৰিয়াৰ এভাগ	১৫,০০,০০০	৫,০০,০০,০০০	পিভৰ্চবৰ্গ	৪,৫০,০০০
বেল্জিয়াম	১১,৫০০	৩৫,০০,০০০	ব্ৰুচেল	৭৫,০০০
জৰ্মানিৰ সৰু সৰু দেশ	৬৬,৫০০	১,১২,৫০,০০০	ক্ৰাককুৰ্ত	৫০,০০০
প্ৰুচিয়া	১,০৬,০০০	১,৫০,০০,০০০	বৰ্লিন	২,৫০,০০০
ৰাৰেৰিয়া	৩০,০০০	৪০,০০,০০০	মুনিখ	৮০,০০০
ৰুছিয়া	২০,০০০	৩৪,০০,০০০	প্ৰাগ	১,০০,০০০
অষ্ট্ৰিয়া	৫৬,০০০	৬৫,০০,০০০	বিএনা	৩,১০,০০০
অষ্ট্ৰিয়াৰ ডল হুভাৰি	১,০৭,০০০	২২,০০,০০০	পেট্ট	৪৮,০০০
জাৰ্মানিৰ আদি				
অষ্ট্ৰিয়াৰ অন্য সৰু দেশ	৫৬,০০০	৫৮,০০,০০০	হৰ্মনহাভ	১০,০০০
চুইচ	১৫,০০০	২০,০০,০০০	বৰ্ন	১৮,০০
ইতালি	১,২০,০০০	২,২০,০০,০০০	বোম	১,৪০,০০০
কুক কৰ এভাগ	১,৮০,০০০	১,২০,০০,০০০	কনষ্টান্টিনপলি	৬,০০,০০০
গ্ৰিক	১০,০০০	৬,০০,০০০	আথিনি	১০,০০০
কান্দিয়া	৪,০০০	৩,০০,০০০	কান্দিয়া	
মুঠে	৩১,৭৫,০০০	২৩,০৫,০০,০০০		

শ্রেণী বিটন বাঘে প্রখ্যাত হোঁজা দেসবিলাক।

দেসৰ নাম	বৰ্গমাইল	প্ৰজাৰ সংখ্যা	বাজ নগৰ	ভাৱ.প্ৰজা
ইংলণ্ড	৫২,০০০	১,৫০,০০,০০০	লণ্ডন	২০,০০,০০০
ওএলচ	৮,০০০	১০,০০,০০০		
ফ্ৰেংকলণ্ড	৩০,০০০	৩০,০০,০০০	এডিনবৰ্গ	১,৩০,০০০
আইৰলণ্ড	৩০,০০০	৮০,০০,০০০	ডবলিন	২,৩০,০০০
মুঠ	১২০,০০০	২,৭০০,০০,০০০		

ইতালিৰ দেসবিলাক।

চাৰ্ভিনিয়া দেস	২০,০০০	৪০,০০,০০০	কুৰি	১,২০,০০০
চাৰ্ভিনিয়া উপদ্বীপ	২,০০০	৫,০০,০০০	কালিয়াৰি	৩৫,০০০
কৰ্চিকা	৩,০০০	২,০০,০০০	বাস্তিয়া	১০,০০০
লম্বাৰ্দি আৰু বেনিচ	১৭,০০০	৪৫,০০,০০০	মিলান	১,৩০,০০০
কুৰ্মানি	৮,০০০	১৩,০০,০০০	কলবৰ্গ	৮০,০০০
পাৰ্মা	২,০০০	৪,০০,০০০	পাৰ্মা	৩০,০০০
মডিৰা	২,০০০	৪,০০,০০০	মডিৰা	২০,০০০
কম্বিয়া দেস	১৭,০০০	৩০,০০,০০০	বোম	১,৪০,০০০
নাপলি	৩১,০০০	৫৭,০০,০০০	নাপলি	৩,৫০,০০০
চিচিলি	১১,০০০	২০,০০,০০০	পালৰ্মো	১,৬০,০০০
মুঠ	১২০,০০০	২,২০,০০,০০০		

জৰ্মানিৰ সৰু সৰু দেস।

হলণ্ড	১৩,২০০	২৭,০০,০০০	আমষ্টৰদাম	২,০০,০০০
হানোৱৰ	১৫,০০০	১৬,০০,০০০	হানোৱৰ	২৬,০০০
মেক্লেম্বৰ্গ	৪,৮০০	৫,০০,০০০	মেক্লেম্বৰ্গ	
ওল্ডেম্বৰ্গ	২,৫০০	২,৫০,০০০	ওল্ডেম্বৰ্গ	
বুৰ্গু	১,৫০০	২,৫০,০০০	বুৰ্গু	৩০,০০০
হেচিয়া	৮,৫০০	১৪,০০,০০০	কুৰুৰুৰ্গ	৫০,০০০
নাচো	১,৭০০	৩,৫০,০০০	নাচো	
বৰ্ডমুৰ্গ	৭,৫০০	১৫,০০,০০০	বৰ্ডমুৰ্গ	২৫,০০০
বাহেন	৬,০০০	১৩,০০,০০০	কাল্‌ক	১০,০০০
চাক্সনি	৫,৮০০	১৪,০০,০০০	দুৰ্ছন	৬০,০০০
মুঠ	৬৬,৫০০	১,১২,৫০,০০০		

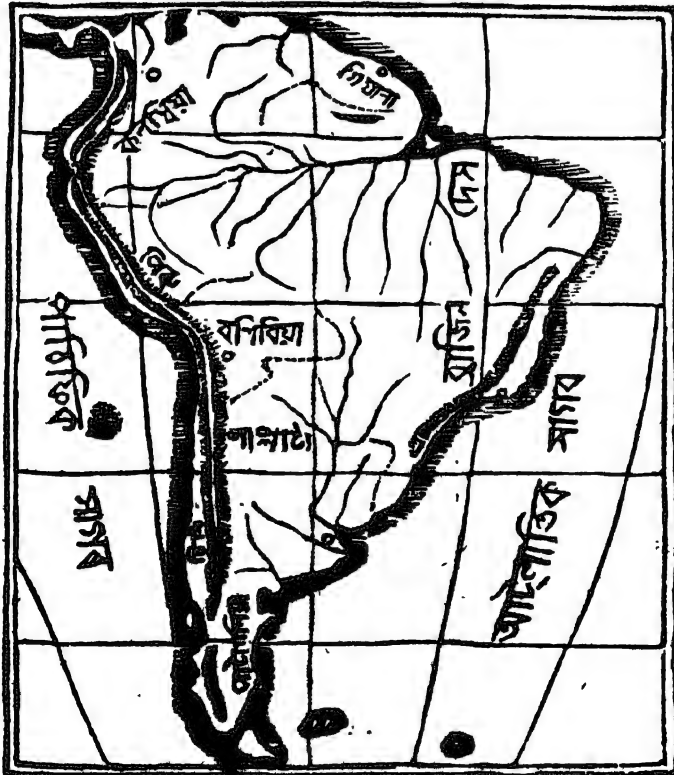
অষ্ট্ৰিয়াৰ ভল দেস।

হাভাৰি	১,০৭,০০০	২২,০০,০০০	পেট	৪৮,০০০
আনটিলবাৰিয়া	১৮,০০০	১৫,০০,০০০	হৰ্মব্ৰাউ	১০,০০০
পালিচিয়া লম্বাৰ্দিয়া	৩২,০০০	৪০,০০,০০০	লেম্বৰ্গ	
বাল্‌ভাভিয়া	৬,০০০	৩,০০,০০০	জাবা	
মুঠ	১,৬৩,০০০	১,৪০,০০,০০০		

অক্টোবৰ, জানুৱাৰি, ১৮৪১।

আমেৰিকা দ্বীপৰ দেশবিলাক।

দেশৰ নাম	বৰ্গমাইল	প্ৰজাৰ সংখ্যা	প্ৰধান নগৰ	ডাৰ প্ৰজা
গ্ৰিনলণ্ড, আন্দাৰ্জে	৫,০০,০০০	২৫,০০০	ৰেকিমাৰিক	
ব্ৰিটিছ আমেৰিকা	৫,০০,০০০	৫০,০০০	ট্ৰেভণ্টোন	
ব্ৰিটিছ আমেৰিকা	৩৩,০০,০০০	১৫,০০,০০০	ফ্ৰাইডেক	২২,০০০
আমেৰিকাৰ দ্বীপ দেশ	৩০,০০,০০০	২,০০,০০,০০০	ওৰাগিয়াডন	২৩,০০০
মেক্সিকো	১০,০০,০০০	৭০,০০,০০০	মেক্সিকো	১,৫০,০০০
গুৱাডিয়ানা	২,০০,০০০	২০,০০,০০০	গুৱাডিয়ানা	৪০,০০০
বেনিজুলা	৫,০০,০০০	১০,০০,০০০	কাৰাকাচ	৪০,০০০
নুগ্ৰেনাৰা	৩,৮০,০০০	২৭,০০,০০০	বগডা	৪০,০০০
ইকোআদৰ	৩,২০,০০০	৬,০০,০০০	কিটো	৭০,০০০
গিয়ানা	১৬,০০০	২,০০,০০০	পাৰামাৰিবি	২০,০০০
ব্ৰাজিল	২৫,০০,০০০	৫০,০০,০০০	ৰিয়জানেৰো	১,৫০,০০০
পিবু	৫,০০,০০০	১৫,০০,০০০	লিমা	৭০,০০০
বলিবিয়া	৩,২০,০০০	১২,০০,০০০	লাপাজ	১০,০০০
লাপ্লাটা	১৫,০০,০০০	২৫,০০,০০০	বৈনচেৰচ	১,০০,০০০
পাৰাগুৱা	১,৫০,০০০	৬,০০,০০০	আচুমান	৬,০০০
মন্ডিবিদেৰো	২,২০,০০০	১,৭৫,০০০	মন্ডিবিদেৰো	১৬,০০০
চিলি	১,৪০,০০০	১২,০০,০০০	চিলিগাণো	৫০,০০০
পাটাগনিয়া, আন্দাৰ্জে	৩,৫০,০০০	৫,০০,০০০		
কুৰা উপদ্বীপ	৫৪,০০০	১০,৫০,০০০	হাবানা	১,৩০,০০০
হাইটি	২২,০০০	১০,০০,০০০	ফ্ৰেপ্ৰেহেবি	১৫,০০০
জামেকা	৬,০০০	৪,০০,০০০	কিংষ্টন	৩০,০০০
পৰ্ভৰিক	৪,০০০	৩,০০,০০০	চাৰ্গোঅন	৩০,০০০
আন দ্বীপ	১১,০০০	৭,০০,০০০		
মুঠ	১,৫৫,০০,০০০	৫,০১,৫০,০০০		

শ্ৰী প্ৰাননাথ বৰুৱাই লিখা
কলিকতা আদি ভাটি দেশৰ বিৱৰণ।

Prannath Borua's Description of Calcutta.

আমি তিৰ্থ জাত্ৰাৰ কাৰণ দখিন পশ্চিম এই সকল জি জি জিলাত আগুৱৈ কোনো কালৈ নৈ দেখা দেখি অহা হৈছে, তাক লগুৱাই কৰি সিজুত পাৰুৰি চাহাবক চাপা কৰাৰ কাৰণ দিয়া জাই।

প্ৰথমতে মুৰ্চিদাবাদ চহৰত নেবাৰৰ দুআৰত দুটা জন্তু দেখিলোঁ। তাৰ হাত ভৰি সকলো সিংহৰ দৰে মুখ এখন আৰু মূৰটো মানুহৰ নিচিনা। আগ চোকাৰ মাজতে ভিৰোতাৰ নিচিনা দুই স্তন। (আগষ্ট মাহৰ অকনোদইত জি সিন্ধুচৰ কথা লিখা গল, এনে জন্তুৰ সেই মূৰ্তি।)

পশ্চিমত সিঁতাকুণ্ড নামে এটা পুখুৰি আছে, তাৰ পানি বৰ বৰ কৰি উলৰ পৰা উঠলি থাকে; এক নলাই দি সেই পানি গৈ আছে, আৰু চকুৰে দেখািলকৈ তপত। সেই পুখুৰিৰ পানিৰ ওচৰত বহিলে ভৰি পুৰিৰ খোজ, কিন্তু চাউল দিলে ভাত নহই; মানুহে চুৰ নোআৰা তপত। আৰু গয়াৰ কলগুৱালি বুলি এক চাই আছে, ওপৰে বালি খানিলে পানি ওলাই। সেই পানিৰ লগত বলিয়ৰা মাচৰ নিচিনা সৰু সৰু মাচ অনেক ওলাই। আৰু কটকলৈ জোআ বাটত বৰ বৰি বুলি এখন আছে, তাত পাটলি নাও জোৰকৈ এক হাতৰ আঁতৰে সালৰ চৰ্তি লগাই ওপৰে পাট পাৰি, হাতী দুটাকৈ পাৰ কৰিব দেখিচোঁ। আৰু সিন্ধুজন্তু পাঁচ চোকাৰ বন্দ আছে চাইটা ভৰি ইবোৰ গৰুৰ নিচিনা, এটা গলখনৰ চুটৰ পৰা মাটিৰ এৰেগতৰ ওপৰত

ওলমি থাকে। এক এক গাইত পুআ ৮ দেৰ, গৰুলি ৮ দেৰ গাখৰ ওলোআ গৰু দেখিচোঁ। চাগলি একো জাৰিৰ বাট খোমোচ নৈ পাই, এৰেগত মান দিখল; দুই বেলাত ৮ দেৰ গাখৰ সততে ওলাই। পশ্চিম মহাবোৰ গৰু এলৈতে একে লগেই বাখে। গৰুতকৈ মহ কেশবোৰ লক্ষ, সিহ্ন এহাত মান, নেজ গচ গৰুৰ দৰে মাটিত পৰা। আৰু সেই এখনৰ মগনিয়াৰ মানুহ কেশবোৰে পইচা খোজাত নি দিলে তাৰ আপোনাৰ নাক বা কান এখন কাটে, নাইবা বুকুত মিঠা খন সুমাই দিএ, এনে মানুহ আছে।

আৰু কলিকতা চহৰত কলেক্সৰ ঘৰত ইংৰাজিএ জন্তু মলুক দখল কৰিচে, তত মলুকৰ বিক্ৰি-ডি হৈ জি সকল মানুহ গৰু চৰাই হই, সেই সেই জন্তুবোৰ বাখি থৈচে। চাৰি হাতেৰে, তিনি চকুআ, দুই মূৰিয়া, তিনি চোকাৰিয়া, তিনি মহিয়া, চাৰি মহিয়া, দহ মহিয়া পৰ্জন্তু লৰাবোৰ আছে। চৰাই পোআলি চাৰি চোকাৰিয়া, দুই মূৰ, দুই চোঁট, এনে আছে। বন মানুহ তাকে আছে ওখ চৰচৰিয়া লৰাটোৰ সমান; গাটো নিচেই মানুহৰ দৰে, মুখ এখন বান্দৰৰ নিচিনা। আৰু জন্তু এটা আছে, পহুতকৈ দিখল আৰু ওখ, তাৰ পেটত এক জোলাজাৰ দৰে আছে তাৰ পোআলি চৰিবলৈ জাই, পিচে আহি তাকে সোমাই থাকে। আৰু মৰা সিংহো আছে, সেয়ে বাঘৰ নিচিনা হই।

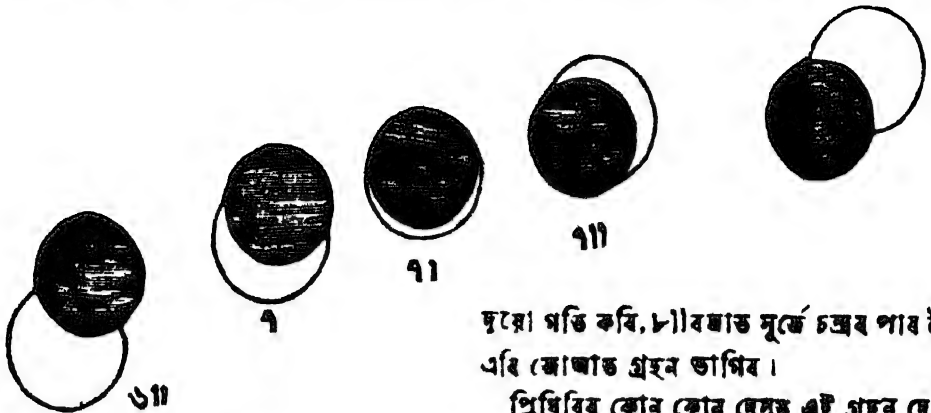

পেটত মোনা থকা জোআৰ পহ।

অকনোদই সমাদ পত্র ।

চতুর্থ চোখ। মোঃ সিরসানগর, কেবলজাবি ১৮৪৯ খ্রিঃ ৩০ জুন। বয়স ২।

No. 2

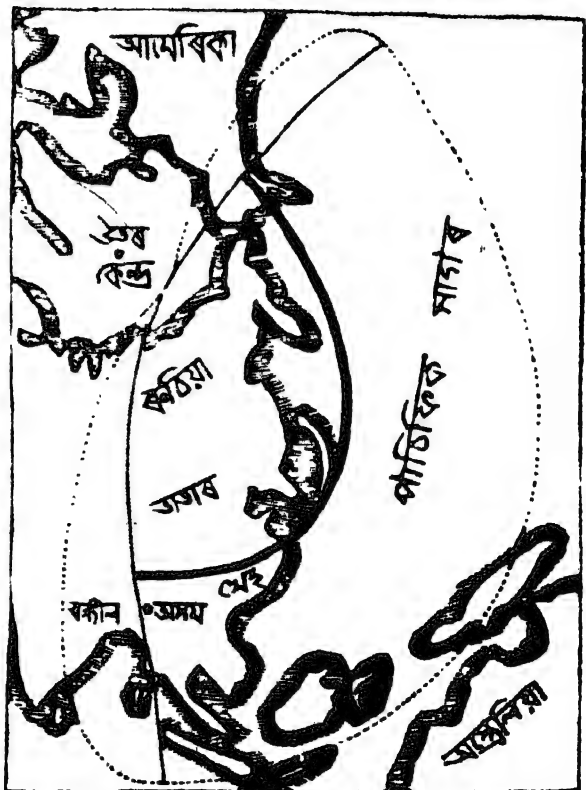
দুয়ো পতি কবি, ৮।। বজাত নুজ্জো জেব পাৰ হৈ
এৰি জোজাত গ্ৰহন ভাপিব ।

প্ৰিথিবিৰ কোৱ কোৱ মেসন্ত এই গ্ৰহৰ দেখা
জাব, তাক বুজাবৰ নিমিত্তে তলত মেসৰ নকচা

महर्षि भूषन लाला कथा !

Notices of the Sun, Feb. 23, 1849.

এই কেবলআৰি মাহৰ ২৩ তা-
বিধৰ বাতি পুজা সূৰ্যৰ গ্ৰহনহৰ।
বেলি উলই নৌ ইওতেই গ্ৰহন লা-
গোঁতে আমি আনন্দন নে দেখিম।
৩। বজাত সূৰ্য ওলোআৰ সময়ত
ওপৰৰ বাঁও ফালৰ বকচাত লি-
খাৰ দৰে সূৰ্যৰ ওপৰ ভোখৰ চক্ৰে
গ্ৰাহ কৰিব, অৰ্থাত তাৰ ভলে জো-
আত আৰকৈ ধৰে মাখোন। চক্ৰ-
কৈ সূৰ্যে পচিমলৈ বেগাই গতি কৰি,
ক্ৰমে ক্ৰমে সেই আদত সবহকৈ সো-
মাই জাই; ৭ বজাত তাৰ বন হলে
চুড়িয় বকচাৰ দৰে দেখা জাব; কলা
ভোখৰ চক্ৰ বুজিবা, তলৰ বগা ভো-
খৰ সূৰ্য। তাৰ ১৫ মিনিটৰ পাচে
৭। বজাত গ্ৰহনৰ মাহ ২৫ পুৱৈ
সৰ্বগ্ৰাহ হৰ; দখিন কালে সূৰ্যৰ
অলপ ওলাই থাকিব। সেই ক্ৰমে

আৰু গ্ৰহনৰ পৰা লিখিটো
সেই কলা আঁকটি গ্ৰহনৰ মাজ
পৰা, তাত থকা মানুহে চক্সৰ চা-
হিও পোনে আঁকটিৰ নিচিনা।

সূৰ্যক বহা দেখিব; বৰ সুন্দৰ, এই নক্সাৰ দৰে
হ'ব। অসম দেশ সেই আঁকৰ দখিনে থকাত আ-
জিট পূব নে দেখিব; খেহ আৰু ভিবেত দেশত
দেখিব। নক্সাত ফুটেবে জি আঁক লিখিচে, সে-
য়ে গ্ৰহনৰ সিম।; তাৰ বাহিৰে থকা মানুহে
একো গ্ৰহন নে দেখিব; সিমাব ওচৰত থাকিলে
অলপ মাখোন দেখিব। ওপৰ কালে জি বেকা
লক আঁক জাচে, তাত থকা লোকে মধ্য গ্ৰহনত
বেলি মাৰ জোআ দেখিব; বাঁও হাতে জি বেকা
আঁক, তাত থকা লোকে সূৰ্য্যোদই কালত মধ্য
গ্ৰহন দেখিব।

মাৰ্চ মাহৰ ২ দিনৰ বাতি পুআৰৰ সময়ত
চক্সৰ গ্ৰহন লাগিব ইয়াত নে দেখে, পশ্চিমৰ
টাইবিলাকত দেখিব।

১৮ আগষ্টত পূজা ২।৩৪ বজাত সূৰ্যৰ
গ্ৰহন হ'ব, কিন্তু অসম দেশত চক্স দখিন হোআত
ইয়াত আৰ ন হ'ব; অক্সেলিয়া আৰু দখিন
লাগবত দেখিব।

২ চেপ্তেম্বৰত নিসাৰ ১০।৫ ঘণ্টাৰ পৰা
মানিসাৰ ০।৫১ মিনিটলৈকে চক্সৰ অৰ্ধগ্ৰাহ
হ'ব। অসম দেশত দেখিব। এই টাইটা গ্ৰহনৰ
বাহিৰে এই বচৰত আৰু ন হ'ব।

অনেক দেশৰ সন্ধান।

General Intelligence.

কলিকতা নগৰত ১৮ ডিচেম্বৰ গধূলিড ইউ
জিন মেনেচ নামে এজন ডেকা মানুহ ইগল
জাহাজৰ বেবত বহি থাকোঁতে একাললৈ ডৰ
পৰি অকস্মিতে পানিত পৰি মৰিল।

জানুআৰি ৫ তাৰিখত জৰ্জ আৰ্মব্ৰাছ নামে
এজন জাহাজ কলিকতাৰ পৰা গলত ভিতৰত জুই
লাগি পুৰি থকা বুলিলে। তাতো অধাৰ ২০০
ঠৈলা তুলত থকা হেতুকে ধাৰৰ দৰে ফুটে বুলি
ভই কৰি জাহাজৰ মানুহে তলে বিছা দি পানি
সমালে। পাচে আন জাহাজত উঠি বখা পালে।

৫ ডিচেম্বৰত বঙ্গালিৰ সৈন্যবিলাকে মুল-
তান বাজ নগৰ বেৰি জুৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। ২৭
তাৰিখত বাহিৰ টোঁবিলাক আক্ৰমণ কৰি
ললে; সেই দিনত নিবিলাকৰ চাহি স মান মা-
নুহ মৰিল। ২৮।২৯ সেই দু দিনত বৰ টোপ
বম গোলাৰে নগৰলৈ গুলিয়াই থাকিল। ৩০
ডিচেম্বৰত গুলিগাঁওত মুলতানৰ ধাৰ ঘৰত এটা
বম গোলা পৰিলত একে বেলিএই ৫০০০ পাঁচ
হেজাৰ মোন ধাৰ ফুটি ঘৰ দুআৰ আটাইবি-
লাক উকুআই নি জুইকঁপত নিচিনা নৰদেৱে
দেশ খনকে লবালে। সেই সময়ত ধাৰ ঘৰৰ
ওপৰত ৩০০ মানুহে ধাৰৰ টোটা কৰি আ-
ছিল, সিহঁতক উকুআই পেলালে, আৰু বাজ
ঘৰো ডাঙ্গি বজাৰ পৰিয়ালক উকুআই নিলে,
এই বাজা পজত লিখিচে। বজা আপুনি ওচৰৰ
টাইত এটা বৰ টোপ গুলিটো চাই থাকোঁতে
ইটা এডোখৰ গৈ তাৰ গাত পৰি খুন কৰিলে।
বজাৰ বৰ ভঁৰালত চাউল আদি খোআ বস্তু ৫
লাখ মান টকাৰ আছিল; তাতো জুই লাগি দু
দিনলৈকে পুৰি আছিল। ৩১ তাৰিখত মুলতানৰ
সেনা ওলাই জুৰ কৰিব ধৰিলে, কিন্তু জুৰত ঘাটি
অনেক মৰিলত হুকি আৰু নগৰত আসুই
ললে। পাচে ২ জানুআৰি তাৰিখত বৰ টোপৰ
গুলিৰে গৰ ডাঙ্গি বাট কৰা হলত সকলো চিপা-
হিএ গোৱা সেনাই সৈতে আক্ৰমণ কৰি লোমাই
নগৰ খন ললে। মুলতান বজাই নগৰৰ লাসৰৰ
এক কোঁঠত লোমাই আসুই ললে। মুলতানৰ
২৫ ইতি আৰু ১৪ বৰ টোপ চিপাহিৰ হাতত
পৰিল।

লৰ্ড লিফেই নামে এজন ইংৰাজি লোকে মি-
চৰ দেশলৈ গৈ এক পুৰনি মৈদামৰ ভিতৰত মিচৰৰ
দস্তাবে সুকাই খোআ এটা স পালে, তাত জি লি-
খা আছিল তাৰে দুহেজাৰ বছৰৰ পুৰনি হোআ
বুলিলে। স মেৰোআ কাপৰ গুচাই মৰাটৰ হা-
তত পনকৰ নিচিনা এটা মূল পালে। গজে নে
ন গজে ইয়াক জানিবলৈ কই ধলে, পাচে গজি
বাৰ্হি তাৰ বৰ সুন্দৰ ফুল ওলাল।

ভুমান্ধৰ সন্মুখতকৈ মৰা লাগৰ ৭৭৭ হাত চা-
পৰ চোআ কখি পালে

General Taylor, President elect of the United States.

আমেৰিকা মিল দেশৰ পুজাবিলাকে জেনৰল টেইলৰ চাহাবক ৪ বছৰলৈকে পেচিদন্ত অৰ্থাৎ দেশাধিকাৰ বাৰ দি বজাৰ দৰে পাতি থলে। ঠেওৰ বয়স ৬৪ বছৰ। সেই চাহাবৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

কলিকতাৰ পৰা নেপাল দেশলৈ এখন নাও জাঁওতে পোলিচৰ অধিকাৰে তাক ধৰি বিচাৰ কৰাই, খানৰ ভলত লুকাই নিয়া আঠোটা বৰ টোপ পালে।

চুইচ দেশৰ লোকে ওক্চেছিন নামে দেশাধিকাৰ এজনক বাচি লৈ পাতি থলে।

ৰোম নগৰত পাপা বজাৰ সেনাই পুজাই লৈ-তে জুখ কৰাত সেনাবোৰ হাৰিল। পাচে বজাৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী কণ্ডু বচিএ আপোনাৰ বধৰ পৰা নামোতে কোনো মানুহে ওচৰলৈ আহি ভাৰ ওপৰত পৰি দাৰে খুঁচি মাৰিলে। ইয়াকে দেখি ২৪ নৱেম্বৰৰ বাতি কমিৰা বজাই পলাই গল। এতিয়া নাপলিৰ ওচৰৰ গৈতা গাঁৱত থাকিছে।

চৰ্কাটি লোকৰ স্যামিল নামে সেনাপতিএ লৈ-তে কচিৰা বজাই মিল কৰিলে; তাতে কচিৰাৰ ১,৫০,০০০ সেনা আন বনলৈ আজৰি পাইচে।

১৮৪৮ লকন্ত মলমাইন নগৰৰ পিয়ল কৰাত

ভাৰ ৩৬,৮২৮ মানুহ আছিল; মান বাপু লোক ৩৮৬; বোধ ধৰমৰ মঠ ৮৫; বামুনৰ কাম ঘৰ ৪; মচলমানৰ মন্দিৰ ১২; খ্ৰিষ্টিয়ান নাম ঘৰ চাইটা; কমিৰা পাদুৰি ১০ জন।

ইংলণ্ড দেশৰ বৰ্কক নগৰত জেৰেমি ৰায়ে এজন লোকৰ ঘৰলৈ এটা মুখা পিন্ধা মানুহে আহি ঘৰৰ গৰাকি আৰু ভাৰ পুতেকক গুলিৰাই বধ কৰিলে, ভিবোডা আৰু এটা চাকৰকো গুলি-উআত গাত গুলি লাগিল। কাৰন কি, কেৱে বে জানিলে।

৮ আগষ্ট তাৰিখত ইংলণ্ডৰ বিগ্‌তন গাঁৱৰ খ্ৰিষ্ট নামে এটা মানুহে ওচৰত থকা গাঁৱৰ পৰা আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি জাহলৈ বেলি হলত গাঁৱিএ লৈকে জোআ ভাৰ এটা মিতিৰে তাক গাঁৱিত কুলি নিবলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। তাতে সি মন নি দি এই ঠাইত বাতি থাকিম বুলি কৈছিল। পাচে মিতিৰে কাৰন সোধাত সি কলে, কাৰন আছে, কৰ নোআৰি, তোমোলাকে হাঁহিৰা। তাতে মিতিৰ আৰু অন্য মানুহে বৰকৈ সোধাত সি কলে, দুই বাতি একে সপোন দেখিলোঁ, মই গাঁৱিত উঠি ভাৰ পৰা পৰি য়োঁ। ভেতিয়া সিৰি-লাকে সপোনত একো ন হই বুলি, বৰকৈ ধৰাত সি উঠি গল; পাচে ঘৰৰ ওচৰ পাঁওতে এন্ধাৰত গাঁৱি সিলত লাগি লুটি খালে; সি সিলত পৰি মূৰ ভাগি মৰিল, মিতিৰো বৰ দুখ পাই জিলে।

চেপ্তেম্বৰৰ ১৬ তাৰিখত ডবলিন নগৰত থকা কেচি নামে এটা মানুহ কটিকাৰে বলিৰা হৈ ফৰৰ জখলা তেৰে খোজ মানৰ পৰা পৰি ভিদি ভাগি একেৰি মানতে মৰি গল।

২২ অক্টোবৰত ব্ৰিলি গাঁৱত হুইত্‌ৰ্দ্ নামে কটিকা খোজা এজনে এখা বলিৰা হলত, আৰু কটিকা বিচাৰিবলৈ জান খুজি দুআৰলৈ গৈ ষৈ-নিএকে তাক বধ কৰা দেখিলে। তাতে এখ উঠি কাচ এডোখৰ লৈ ভাইৰ মূৰ মৰিয়াই ভাঙিলে, কটিকাৰ গুন এই।

হুয়াৰ নদিত লাগৰৰ জোআৰ লোমাই ২০ হাত দিম্বল ভিমি মাচ এটা আনিলে, পাচে টো হুহকি গলত সেই মাচ বামত লাগি বল, গাঁৱ-লিয়াই পালে।

ঐক্যৰ বিষয় ।

ment of the Ameer—From the "Shahid of Ameer."

ঐক্য জাতি জনসংঘৰ উত্তৰ পৰ্যন্ত থাকে। নিম্নত দুস খণ্ড ভাৱ আছে বুলি কই, আৰু কপাহ-চোৰ ঐক্যৰ ৬০। ৭০ বছৰ, আৰু মিচি ঐক্য ৩০০। ৪০০ বছৰ মান হ'ব। নিম্নতৰ তাঁৰ যেনু আৰু দাঁতীয়ে, কিন্তু হিলে নাই। হাজাৰি খোজা ঐক্যবোৰ পূৰ্বে আটাইতকৈ ভয়ানক আছিল, কিন্তু কপাহচোৰ ঐক্যৰ টাঙ্গি বজাই আ-পোন পৰাক্ৰমেৰে নিম্নতৰ ভল কৰিছে। টাঙ্গি বজাই এতিয়া ঐক্যৰ বজাৰ ভিতৰত মুখ্য; কিয়নো জমি ইবোৰ বজাও ভাৱ সমান, তেওঁ ভাৱ বুজিয়েহে সকলো চলে। বালিপাৰাঙ চিপাহি কটায় আঁঠে হাজাৰি খোজাইতে বচৰি ১৭৫ টকা পচা জুলিছিল; কিন্তু ভেটিয়াৰে পৰা নিম্ন-তৰ পচা জুলিৰ দিয়া ন গৈছিল। পাচে ১৮৪৪ ইংৰাজি সঁকত নিম্নতৰ বজা চাৰিটাক ভেজ-পুৰলৈ নি বচৰি ১৪৮ টকা দিয়াৰ নিৰ্বন্ধ কৰি গবৰ্ণমেণ্টৰ পৰা দিয়াইচে।

কপাহচোৰ ঐক্যবোৰক আন সকলো জাতি-এ জাতি ডকাইত বুলি জানে; আৰু নিম্নতৰে কি ভোট, কি ডকলা, সকলোৰে সৈতে কটা কট কৰে। মানব দিৱন্ত টাঙ্গি বজাই গাঁও লুটি অনেক দুৰ্গতি কৰিছিল, সেই দেখি ইংৰাজি অধিপতি ডেৱিড কুট চাহাবে নিম্নতৰ ভয়ানক নামি পচা জুলিৰলৈ হাক দি, নামিলেও গুলি দিবৰ আগ্য কৰিছিল। ১৮২২ সালত সেই টাঙ্গি বজাই সম-চক্ৰ বজাৰ ঐক্যৰে বন লগাই ভালেমানৰ প্ৰাণ মাৰিলে, পাচে চাৰিহুআৰৰ বৰ গাঁৱলৈ অহা ভয়ানক হাজাৰকিয়াই লোআ দি কুট চাহাবৰ ভলৈ দিয়াত, তাক গুআহাটিৰ কাটকত বন্দি কৰি থৈছিল। পাচে ১৮৩২। ৩৩ ইং সঁকত বৰভটন সাহাবে আগলৈ ভাল হ'ব বুলি, অজিগ্যাসকৈ তাক এৰি দিয়াত সি গৈ পূৰ্বৰ মতে দৌবাখ্য কৰিব ধৰিলে। ভেটিয়া পৰ্বতৰ দাঁতি-এ দাঁতি-এ মাজে মাজে কিছু কিছু চিপাহি বাৰিছিল, এই দৰে চাৰিহুআৰৰ বালিপাৰাঙা ঐক্যৰ দৌবাখ্য নি বাৰিৰলৈ কেই জন মান চিপাহি থকাত ১৮-৩৫ ইং সঁকৰ কেবলজাবি সাহাৰ টাঙ্গি বজাই

আৰু দুই বজাই লহিতে নামি আহি, চিপাহি-তক জাতি বিনাকৰকৈ কটিলে। ভেটিয়াৰে পৰা ঐক্যৰ দুআৰঙ চিপাহি দিয়াই, মাইল মান ইত্যা-দি বহু নিম্নতৰ ভয়ানক পৰা দিয়াৰ নিম্নতৰ হল। পাচে ১৮৪৩ ইংৰাজি সঁকত টাঙ্গি বজা আ-পোন। আপুনি আহি পৰাত তাক আৰ কোনো ডকাইত কৰি সি আগলৈ লোআ ন কৰে। বুলি নপত খোজাত তাক গবৰ্ণমেণ্টৰ পৰা দিয়া ২০ কপ পেন্সনৰ দিয়াৰ দিব কৰিলে; তেওঁ সি সঁকত ন কৰি দু বছৰ পেন্সনৰ দিবলৈ, অহা নাছিল। পাচে ১৮৪৪ ইং সঁকত টাঙ্গি বজা আৰু আন কেই বজাই সৈতে অহাত নিম্নতৰ আটাইৰে মাজত বচৰি ৩৬০ টকা পেন্সনৰ পাবৰ দিব হল। কিন্তু এই দৰে পৰ্বতিয়া জাতি-ক বিটীয়া গবৰ্ণ-মেণ্টে ভয়তহে ধন দিএ, এনে নহ'ই, কিন্তু দেশৰ সান্ত্বিৰ নিমিত্তেহে এই দৰে অলভাইতৰ ডকা দিয়া ধন দি গুচাইচে।

ওপৰত জি পৰ্বতিয়া জাতি সকলৰ বিষয় লেখিলোঁ, তাক পৰি মানুহ জাতিৰ এনে দুবা-বজাত কাৰ মনত আচৰ্জ আৰু দ্ৰিৱাৰ উত্তও ন হৈ থাকে? কিন্তু এটা কথা-লৈ মনত-পৰিলে আ-মি আৰু আচৰিত ইও; কিয়নো দেখা, জি ইং-ৰাজ জাতি এতিয়া ইমান পৰাক্ৰমি আৰু সভ্য হৈছে, জিবিলাকে ভাপৰ বলত বৰ ঘৰ একোটা বামে আৰু পানিএ চলাই, দহ দিনৰ বাট একে দিনে আই, জিবিলাকে পাটৰ মোনা এখনেৰেই আকাসলৈ উঠে, জিবিলাকে গোটেই পুৰিবি দুৰি আটাই দেশৰ বাজা হাতৰ মুঠিভে ধই, আৰু জিবিলাকে হেজাৰ হেজাৰ কৌচৰ আতৰৰ পৰা এই দেশলৈ আহি ভাৱ লোকক সভ্য কৰিব ধৰি-চে, জিবিলাকেই দুহেজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে বিত্তিএ চৰিত্ৰে আৰু সভ্যতাত বিচাইকৈ বগা, আৰু আৰ-বতকৈও বেয়া আছিল। দেখা, পৰম ইহুৱৰ কি আচৰ্জ মহিমা! আৰু মানুহৰ গিৱাৰ বা কাল ক্ৰমে কিমান ভাল হ'ব পাৰে। একেৰে আশি ই-বাল নইও, জে কোনোবা দিনা আমাৰ বগাইতৰ মাজতো ভাপৰ জন্ত হ'ব, আৰু নিম্নতৰও গিৱাৰ আৰু সভ্যতাত ইংৰাজীতে সৈতে জুজিৰ। আ-মি বাঞ্চা কৰোঁ, জে ইহুৱে নিম্নে নিম্নতৰ ভেলে সভ্য হ'বলৈ লোআৰ।

আ.

জাপান দেশৰ বৰ, লোকৰ ডিবোতা বগড জোআৰ নকচা।

Japanese Lady riding in her Sedan.

আচিয়া বৰ্ষৰ দেশবিলাক।

দেশৰ নাম	বৰ্গমাইল*	প্ৰজাৰ সংখ্যা	প্ৰধান নগৰ	ভাৰ প্ৰমা
কচিয়াৰ এভাগ	৫৫,০০,০০০	১,২০,০০,০০০	ডবল্‌হু	১০,০০০
চুককৰ এভাগ	৫,০০,০০০	১,১০,০০,০০০	বাম্বাদ	১,০০,০০০
আবৰ	১০,০০,০০০	১,২০,০০,০০০	মেকা	২০,০০০
পাৰ্চি	৫,০০,০০০	১,১০,০০,০০০	ইম্পাহান	২,০০,০০০
আকছান আৰু বিলু	৪,০০,০০০	১,৪০,০০,০০০	কাবুল	৮০,০০০
হিন্দুস্থান	১২,০০,০০০	১২,০০,০০,০০০	কলিকতা	৫,০০,০০০
তিবেত	১০,০০,০০০	১,৫০,০০,০০০	লাচা	
ভাভাৰ বড়ত দেশ	১০,০০,০০০	৭০,০০,০০০	বোখাৰা	২,০০,০০০
খেইৰ ভল ভাভাৰ	২০,০০,০০০	৬০,০০,০০০	কাসগাৰ	১৫,০০০
খেই বা চিন	১৪,০০,০০০	৩০,০০,০০,০০০	পিকিঙ	১৫,০০,০০০
কৰিয়া	৮০,০০০	৮০,০০,০০০	কিঙিঙাঙ	
মান	২,৫০,০০০	৫০,০০,০০০	আৱা	২,০০,০০০
ল্যাম	২,২০,০০০	৩০,০০,০০০	বাক্ক	৪,০০,০০০
আনাম	৩,০০,০০০	২,০০,০০,০০০	কেমো	৪০,০০০
জাপান	২,৫০,০০০	৩,০০,০০,০০০	কোমো	১৫,০০,০০০
চুমাডা	১,৬০,০০০	১,০০,০০,০০০	বেংকুলিন	
জাৰা	৬০,০০০	৬০,০০,০০০	বাতাবিহা	৫০,০০০
বৰ্নিঙ	৫,০০,০০০	৪০,০০,০০০	বৰ্নিঙ	
চিলেৰ	২০,০০০	৩০,০০,০০০	মাকাতাৰ	
কিলিপিন	১,০০,০০০	৩৮,০০,০০০	মানিলা	১,৫০,০০০
মুঠে	১,৬৫,১০,০০০	৬০,০৮,০০,০০০		

* বৰ্গমাইল সৰবৰ্হ অৰ্থ। জি ভোখৰ মাটি দিহে পখালিএ সমানকৈ এতীৰ বাট হই, তাৰ বৰ্গমাইল বোলে।

অক্টোবৰ কৰ্ম ।

Page

অকল যদি লোকে অহঙ্কাৰ ন কৰে, জয়ক
ববিধ লোকেও অহঙ্কাৰ কৰে। যবৰ পৰা গৈ
অহঙ্কাৰ ওপজা হলে, কেতে আটাই ধৰন্ত
চহকিয়াৰ অহঙ্কাৰি হলেইকেব। এই হেতুকে
ধৰে অহঙ্কাৰ ন হই, কেবল বানুহৰ মনে; আ-
পোৱাকে আপুনি বৰটো কৰি জনা, সেয়ে
অহঙ্কাৰ। কোনো কোনো বিদ্যা জনা বানুহেও
মবন্ত ভাবে, এই ডাক্তৰ, মোডটক বৰ কোনো
বাই, আৰু যোৰ সমায় কোনো ন হই; কেওত-
টক বৰ আৰু গিৱানি জনকো সেই ৰূপ জৰ-
হেলা অমান্য কৰে। কিন্তু বানুহ পাত্ৰৰ বিচিৰা
আৰু গিৱান হলে জনৰ বিচিৰা; এই নিমিত্তে
জেনেটক পানি থিব হৈ থাকে, তেনেটক গিৱানি
লোকে কেতিয়াও আপোৱাক ডাক্তৰটক নে মা-
বে। আৰু গচৰ ডালবোৰত গুটি থবিলে, তে-
ৱেটক সেই ডালবোৰ গুটিৰ ভৰত ভললে দোঁ
ধাই থাকে। বৰ গচ হলেহে জানো কলৱন্ত হই,
সেই ন হই। দেখা, ধানৰ চেই ওলাই জিমান
পূৰ হই, জিমান নমু হৈ মাটিলৈ দোঁ ধাই
পৰে; সেই ৰূপ গিৱানিএ জিমান গিৱান পাই,
জিমান নমু আৰু ভলু হই।

বুৰ্হা হলেও বিদ্যা নিকিবলৈ এলাহ বা লাভ
ন কৰিবা; কিয়নো বিদ্যা বুৰ্হা ন হই। এই নি-
মিত্তে অধিক বয়সিয়া বা অলপ বয়স হলেই সি
ডাক্তৰ হই, এনে ন হই, কেবল গিৱান থাকি-
লেহে ডাক্তৰ হই।

Abstract for Month, 1881.
মাহ, অক্টোবৰ, ১৮৮১।

বি	বি	বি	বি	বি	বি	বি	বি	বি	বি
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০
২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০
৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০
৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০
৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০
৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০
৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০
৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০

পুনিয়া ১ দিনৰ ৭।২০ পূজা।

আমারামা ২৪ দিনৰ ৮।২৪ ডাকি।

গ্রহবিলাকৰ চাই। সূৰ্য ২৪ পূৰ্ব ভাদ্ৰপদ;
বুধ ২৩ ধনিষ্ঠা; শুক্ৰ ২ শুক্ল; মঙ্গল ২২
শুৱনা; বৃহস্পতি ২ অশ্লেষা। মনি ২৬ উত্তৰ
ভাদ্ৰপদ।

৮ আৰু ২২ মাৰ্চত কাচাৰি বন্ত।

THE ORUNDOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ :

মো° সিঙ্গাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৪৯ খ্ৰি° অ° সঁক ।

নম্বৰ ৩ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1849.

No. 3

অনেক দেসৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই জিলাৰ পাদুৰি চাহাব দুজন ভাত্ৰা কৰি কলিকতালৈ ডট্ৰাই জোআৰ কাৰনে তিনি মাহৰ অকনোদই কৰা দিন পলম হৈ আছে । জুন মাহৰ পৰা আগৰ মন্তেৰে মাহে মাহে চাপা হব ।

বৰ্তমান মাহৰ ৭ তাৰিখে গুআহাটিত দল জাত্ৰাৰ সময়ত দুই তিনি জন মানুহে গোট খাই নৈৰ ওচৰত বাতি হাট্ট নামেৰে খাবৰ বাজি কৰি উৰাইছিল । পাচে সেই হাট্টেৰে এটা উৰি গৈ জী বৰি চন্দ্ৰ বৰুআৰ ঘৰত পৰি, তাৰ জুয়ে-ৰেই আটাই ঘৰ পুৰিলে, আৰু ভেঁওৰ সিমাব জী পৰ্ভিয়া ফুকনৰ ঘৰবোৰো পুৰিলে, আৰু দুয়ো জনৰ অনেক বস্তু নষ্ট হল । সেই সময়তে গুআহাটিৰ আৰু এচাইত জুই লাগি কিছু ঘৰ পুৰিলে ।

ভাতকৈ দিন চেৰকৰ আগে গুআহাটিৰ পানি ফুকনৰ পাৰে অম্বকান্তৰ ভাটিত দিনতে জুই লাগি অনেক ঘৰ পুৰিলে । তাৰ পৰা কিছু দিনৰ পাচতে সেই পাৰেই আৰুও বাতি জুই লাগি বহুত ঘৰ পুৰি অনেক লোকৰ দুখ বস্তু নষ্ট কৰিলে । খৰালি কেই মাহত জুইটো আটককৈ বখা উচিত; কিয়নো ভেতিয়া সকলো সুকান, আৰু বতাহ হোআত জুইৰ বিধি হই ।

চকুআ খনাৰ পৰা এজন মানুহে অকনোদইত চাপিবলৈ এই কথা লিখি পঠাইচে বোলে, 'জোআ বচৰ ২১ আগষ্ট মাহৰ চকুআ খনা মৌজাৰ বালি গাঁৱত বাতি এজনি মাইকিএ বা-জলৈ জাঁওতে বাঘে নিলে; কিন্তু তাইৰ লগত

জোআ এজনি চোআলিএ এছাৰ কাৰনে বাঘে নিচে বুলি নে জানিলে, তেওঁ কিহুই নিলে বুলি আটকাল পাই ঘৰত আহি কলে; তাতৈ ঘৰৰ মানুহে মাইকি জনিক বিচাৰি তাইৰ গাৰ বিহুা খন ভেঙ্গে লৈতে পৰি থকা দেখি, কান্দি, ওচৰৰ মানুহক মাতিলত অনেক মানুহ আহি বাঘে নিয়া মানুহ জনি বিচাৰি পাই, কথা বাত্ৰা ইণ্ড-ভেই, বাঘে আৰু এটাৰ ঘৰত সোমাই গোহালিৰ গৰু এজনি মাৰিলে । তাৰ পৰা আৰু কিছু দিনৰ পাচত এটা মগনিয়াৰে সুকলি ঘৰত সুই থাকোঁ-তে তাকো সেই বাঘেই খালে । আৰু তাৰ ৮ দিন মানৰ মূৰত আৰু এঘৰৰ চেঁউৰি মহ এজনি জাকৰ পৰা নিলোঁ । এই সকলো কথা দেখি চাৰি পাঁচ জন মানুহে গোট খাই সেই বাঘটো কঁবি-য়াই মৰালোঁ; কিন্তু সেই দিনৰে পৰা বৰকৈ বৰখুন হোআত মৰা বাঘক বিচাৰিব নোআ-

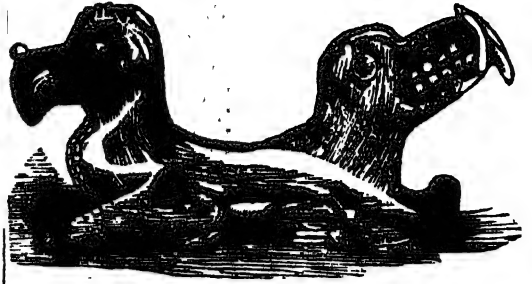
বাত কৰুৱাত পৰি ঘৰিল; সেই নিমিত্তে বাঘ
মৰা কাঁকিক কল্পানি বাহাদুৰে তাৰ বেচ নি
দিলে; কিন্তু আমি দুই ভিনি জনে গোটে ধাই
তাক ধৰি অলপ মান দিলোঁ।' বাঘে কামুৰি থকা
মানুহৰ নকচা ওপৰে পৰি লাবিত আছে।

কলিকতাৰ পৰা দুই সোণাৰ মান উজনি
হুগলি জিলা ভাঙে ১২ জানোআৰি ডাৰিখৰ
বাতি ১ বজাৰ সময়ত তিনি চাৰি জন ডকাইতে
এখন সৰু নাৱত উঠি বাবু নামেৰে ঘাটলৈ গৈ
ভাবে দুজনে বাহিৰৰ পৰা উঠি ঘাটৰ দুআৰ
মুকলি কৰিলে, তেনেতে আন সৰু নাও এখন চা-
বেক সেই ঘাটেতে চপাই আৰু ডকাইত ১০০
গান উঠিলহি। কিন্তু পুলিচ আদি সকলো
মানুহে ভুল হবলৈ, ভোঁৰ লগাই, ঢোল, পেঁপা
আদি ৰাই, বিয়াৰ নিচিনাকৈ বাটত ফুৰিছিল,
পাচে মাধবচন্দ্ৰ দত্ত বাবুৰ ঘৰলৈ গৈ, দুটাই
ঘৰৰ বাজৰ পৰা উঠি দুআৰ মেলি দিলত, আ-
টাই ডকাইতবোৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ গিৰিস্কৰে
সোমালগৈ, ভেতিয়া সিহঁতক দেখি বাবু আৰু
চাকৰবোৰে বিচুৰ্তি হৈ পলাই লৰ মাৰিলত ড
কাইতবোৰে ঘৰৰ সকলো ডাল বস্তু লুৰি, তিৰো-
তাৰ গাৰ অলঙ্কাৰ আদি কাৰ্হি লৈ ১৩০০০
ডেৰ হেজাৰ মান ৰূপৰ বস্তু নিলে। এনেতে সেই
কথা মাজেজ্বন্ত চাহাবে সুনি বেগতে পুলিচৰ বৰ-
কন্দাজ পঠাই, বিচাৰি, সেই ডকাইতৰ দুকুৰি
মান ধৰিলে।

কলিকতা চহৰৰ সোভাবাজাৰ নামক পুথ্যাত
ঠাইত জুই লাগি বহু ঘৰ পুৰি অনেক দুবা
লোকচান হৈছে আৰু ২১১ পুহৰ বাতি জুই লগাৰ
কাৰন এক ঘৰৰ দুটি সৰু সৰু লৰা টোপনিত
সাব নে পালে মাক বাপেকেও অন্য সন্মতিত
বিয়াকুল হৈ লবালৈ পাহৰিলে ভাঙে দুয়ো
পুৰি ঘৰিল।

১ চতুৰ্ভুজ নিমন্তলাৰ হাট বজাৰ সমুদাই পুৰি
অনেক দুবা নষ্ট হৈল, ইয়াত বাজে টেবেটি বজাৰ
ধৰ্মন্তলাৰ বহু বজাৰ ঘৰ পুৰিছে।

২২ কেবৰুআৰিত বৰাহ নগৰত থকা বাবু জই-
গোপাল বসুৰ ঘৰত ডকাইতি হৈ বহু টকা আৰু
অলঙ্কাৰ লৈ গৈছে।

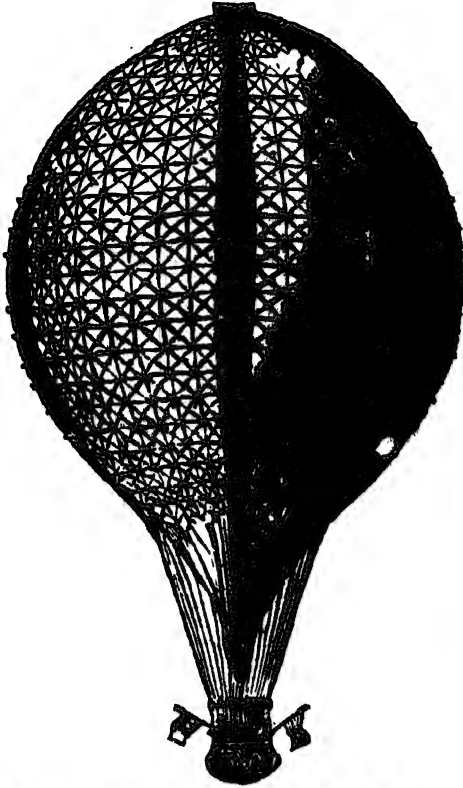
Gold Memorial found in a Chief's Grave, in New Granada.

দক্ষিণ আমেৰিকাৰ নিউ গ্ৰেনেদাৰ আদি বাসি
বিলয়াৰ মৈদামত, সোণৰ পতা এটোৱা ওপৰত
সেনাপতিৰ সোণৰ কটা মূৰ্তি এটা লগাই ধো-
আ, আৰু দুই মূৰিয়া সোণৰে সজা জন্তু এটা পা-
লে। সেই সোণৰ জন্তুটোৰ নকচা ওপৰত লিখা
আছে।

উত্তৰ আমেৰিকাৰ আদি বাসি মানুহে দিলৰ
জি পুতলা সাজি সেৱা কৰিছিল তেনে এটাৰ
নকচা তলত আছে।

কানদা দেশত মাটি খানোঁতে তলত লিখা আ-
দি বাসিৰ বস্তু পালে। ডাঙ্গৰ তৰোআল দুখান,
সৰু তৰোআল দুখান, ডাঙ্গৰ কুঠাৰ এখন, সৰু
কুঠাৰ এখন, মাচ মৰা কোল ৫ ডাল, ওভোতা
কোল ৬ ডাল, সোণৰ পটি দিয়া টপি এটা, বজা
আৰু কেঁচা বৰনিয়া কাপৰ কিছু, আদ্য খনিয়া-
কৈ ধোআ ধপাতৰে বাজৰ চিলিম এটা, জুই
ওলোআ মূৰ্জ পটৰ চকু এটা, সৰু হিলৈ এটা।
হিলৈৰ পাখৰ ১৫ খান, ডাঙ্গৰ আৰু চিটা গুলি
কিছু, ৪ সেৰ মান ধৰা পিতলৰ চৰিয়া এটা, অনু-
মান হ'ল এই বস্তু খনি ১৬০। ১৮০ বছৰ মানৰ
আগৈএ আদি বাসিৰ মৰা মানুহৰ লগত মৈদাম
দিছিল।

কলিকতাত বলুনত উটি জোআৰ কথা।

Letter from Calcutta,—Mr. Maigre and his Balloon.

কলিকতাৰ পৰা অসমিয়া এজনে তলত লিখা বলুনৰ কথা অকনোদইত চাপিবলৈ দি পঠাইচি লে। ‘ফাঞ্চ দেসৰ পৰা মেগৰ নামে এজন চাহাব কলিকতালৈ আহিছে, তেঁৱেই বলুন নামেৰে এক জন্তুৰ দোআৰাই আকাশলৈ উঠিম বুলি, সেই নগৰৰ ইংৰাজ আৰু হিন্দু আৰু মগল আদি কৰি প্ৰাই সকলো বৰ মানুহত পঁচা কৰি কেতবোৰ ধন ভুলিলে। পাচে সেই ধনেৰে এটা বৰ কাপৰৰ বলুন লাজি, ৫ ফেবৰুৱাৰিত তাতে উটি আকাশলৈ জাম বুলি থিৰ কৰি সকলোতে জান দিলে। তাতে ৪ ফেবৰুৱাৰিৰ বাতি বৰ বৰখুন বতাহ হোআত থিৰ কৰা দিনত উঠিব নোআৰি, পুনৰ ৭ ফেবৰুৱাৰিত উঠা দিন থিৰ কৰিলে। কিন্তু প্ৰথম থিৰ কৰা দিনতো ২ দুই লাখ মান মানুহ চাপিছিল, ন হবৰ দেখি উভতি গল। পাচে থিৰ কৰা সেই দিনত চিতপুৰৰ বজা বেদ্যনাথৰ বাগিচাতে নগৰৰ আৰু আন আন ঠাইৰো ইংৰাজ, হিন্দু, বাবু, মগল, মচলমান আদি কৰি ৭৮ লাখ মান মানুহ চাপিল। আৰু ভাল

লোকবিলাকে মেজ চকি পাতি, টিলাৰ পৰা গোৰা চিপাহিৰ গান বাজনা অনাই এক ঘৰা উলুও পাতি বহিলগৈ। সেই গান বাজনা আৰু বলুনৰ ভিতৰত জুইৰ ডাপও গাচ, অৰ্থাত এবিধ পাভল বায়ু সুমুআ চাহাব নিমিত্তে, বাগিচালৈ মোমাৰ খাজাবোৰৰ গাই পতি মানুহ চাই, মেগৰ চাহাবে ৬৪২।১ ৰূপ এই দৰে লৈ হাত চিটি দিছিল, সেয়ে মোমাইচিল এহেলৈ কেতবোৰ বাহিৰতো আছিল অনুমান হই হাত চিটি দোআ মানুহ ১২ হেজাৰ মান হব। আৰু ভাল লোকৰ ভিৰোতাৰোৰো পাল্‌কিত উটি বজ চাবলৈ গৈছিল। পাচে ৩।১ ঘণ্টা বেছি হলত সকলোএ বলুনত ধোআ দিবলৈ চাহাবক অনুমতি দিয়াত চাহাবে ধন খেৰ, উলু খেৰ কিছু আনি ধোআ দিলত বলুন কঁকি ডাঙৰ হল; কিন্তু বেছি হুটা হোআত বৰ লোকবিলাকে চাহাবক বলুনত উঠিবলৈ নিষেধ কৰিলে, তথাপি চাহাবে আওকাণ কৰি, লৰা লৰিক ধোআ দিয়াত চাহাবে বলুনত উঠিব নোআৰে জেন ভাবি, মানুহবিলাকে চাৰিও ফালৰ পৰা হাত চাপৰি মাৰি হাঁহিৰ ধৰিলে। তাকে দেখি মেগৰ চাহাবে ২ পিসা গাচ আনি সেই গাচৰো ধোআ দি ৫।১ ঘণ্টা বেছিৰ সময়ত বলুনত উটি, ভাৰ বান্ধ কাটি দিলত, ৩ হাত মান ওপৰলৈ উটি আৰুও পৰিল। পাচে কিছু মানৰ সুবত আৰুও দহ হাত মান ওপৰলৈ উঠি পুনৰ একে বেছিএ কাতি হৈ মাটিত পৰিল। আৰু বজ চাবলৈ অহা মানুহবিলাকে সেই চাহাবক নিন্দা কৰি গালি পাৰি গুচি গল। কিন্তু দমদমাৰ জিৰোৰ চিপাহিএ বজ চাবলৈ আহিছিলে সিহঁতে বলুনটো ডোখৰ ডোখৰকৈ ফালি, চাহাবকো ভাৰিত ধৰি টানি অনেক বিকৰ্ণনা কৰি মাৰিবলৈ ধৰিছিল, তেনেতে ভাল মানুহ কেতবোৰে ধৰিহে বধ্যা কৰিলে। এতিয়া আৰুও মেগৰ চাহাবে আপোনাৰ খৰচেৰেই বলুন কৰি উঠিব খুজিছে বুলি সুনিচোঁ। আৰু চাহাবক অপমান কৰা মানুহবিলাকৰ নামেৰে ২৫ হেজাৰ টকাৰ গোচৰ কৰিব খুইচে। লি জেই বা ন হওক তথাপি মেগৰ চাহাবে ১০।১২ হেজাৰ ৰূপ আৰ্জিলে।’

ইউৰপিয়া দেসবোৰত প্ৰথমতে বলুন লজা আৰু তাত উঠি জোআৰ কথা ১৮৪৭ নৱৰ অক্টোবৰ মাহৰ অকনোদইত চপা গৈছিল।

কলম্বুচে দ্রিষ্টান্ত দি বুজুআর কথা।

Columbus and the Egg.

গিহানি মানুষে, বুধিএবে কোনো নতুন বিদ্যা
উলিয়াই প্রকাশ করে, আর ভাবে পরা শ্রিয়াতি
জন্মলা পাই, কেতবোর মানুষে হিঁসা অসুয়া
হৈ কুটিল স্বভাবের কারণে, আন মানুষের পুস-
সা কথা সুনিবই নোআবে।

১৮৪৬ সনের মার্চ মাহর অক্টোবরইত কলম্বু-
চে আমেরিকা মহা দ্বীপ প্রথমতে দর্শন পোআ
কথা চাপা হৈছিল। পাচে কলম্বুচে ইল্লানিয়া
দেশেই উভতি জাঁওতে, সেই দেশের প্রধান রাজ
মন্ত্রিএ কলম্বুচক বর ভোজলৈ নিমন্ত্রন করিলে;
আর জেনেকৈ বজাবিলাকক আদর সম্মান কবার
দস্তব, সেই রূপে তেঁওকো সমাদরকৈ অধিতি
করিলে; কিন্তু কলম্বুচে ইমান সমাদর পোআ
দেখি, ভোজত বহ। এজন রাজ মন্ত্রিএ মনত অসু-
য়া হৈ তেওক সুধিলে, বোলে, ভুমি যদি সেই
মহা দ্বীপ বিচাৰি নো পোআ হলেও আন কো-
নো মানুষে পাচে রে পালেইভেন বুলি ভাৰিচা
নে? তাক সুনি কলম্বুচে একো উত্তর ন করিলে,

বিন্ত তেঁও এটা করি হাতত লৈ কলে, বোলে,
ভোমোলাকে গাই পতি একোটা করি লৈ মেজ-
তে থির তৈ রাখা, তাতে আটাইবোরে হাতে
পতি একোটা করি লৈ অনেক পরিকল্পন করিও
বাধির নোআবিলে; তেতিয়া কলম্বুচর হাতের
কনিটো মেজত খুন্দা মাৰি দিলত কনির মূর ভা-
গিল দেখি থির হৈ বল; পাচে কোনোএ খব
করিলে কোনোএ বহ পাই হাঁহিলে, বোলে,
কনির মূর ভাজি থিরকৈ বাধির লাগে বুলি জ্ঞা
হলে আমিও করিব পারিলোইভেন। এতিয়া
আমি সকলোএ থিরকৈ করি বাধির পারিম।

কলম্বুচে সেই দ্রিষ্টান্তেবে দেখুআই জি অর্থ
বুজাব খুইছিল তার অর্থ এই। মই নৌ জাঁও-
তেই সেই মহা দ্বীপ পামগৈ বুলিচিলোঁ দেখি,
ইউরোপিয়া সকলো দেশর মানুষবিলাকে বিশ্বাস
ন করি হাঁহিচিলে; কিন্তু মই গৈ বিচাৰি পাই
মানুষর আগত বাট বুজালত এতিয়া হলে সক-
লো জাব পারিব। কলম্বুচে মেজত বহি মানুষর
আগত করি ভাজি অর্থ বুজুআর নকচা ওপরত
লিখা আছে।

গিয়ানিৰে মুখৰে কথা।

The Studious Boy and the Dancer.

এটা লৰাই বিদ্যা়া সিকিবলৈ সুম ন কৰি আ-
পোনাৰ টকাৰ দৰেবে ধেমালিকৈ কাল নিয়ালে,
আৰু জি ভালকৈ সিকাৰ্হি হিত কথা কই তাক
নু সুনি, দুৰ্ভৱ মানুহৰ লগতহে লৰাই ফুৰে। পা-
চে তেওঁক হস্ত ভাত্ত কাপিবৰ পৰা বহু দুখ পাই-
মাহে, দু টকা দৰ মহাতে কাম কৰিবলৈ ধৰিলে;
কিন্তু ভাত্ত বহু দুখ পাই, তাৰ এটা ইষ্ট মানুহৰ
ওচৰলৈ গৈ, বেজাৰ কৰি সুধিলে, বোলে, হে
ইষ্ট, তুমি কেনেকৈ চাহাব লোকৰ কাম কৰি
মাহেকত দহ টকা ভাত্তকৈও সবহ ৰূপ পাইচা?
মই দেখোন গোটেইটো দিন কামতে লাগি থা-
কি, ভোমাতকৈ সবহ সুমো কৰোঁ, তথাপি মাহে
দুই তিনি টকাতকৈ সবহ নে পোও, ইয়াৰ কা-
ৰন কি? সি কলে, বোলে, হে গিয়ান নাই কি-
য়া ইষ্ট, তুমি লৰা কালত বিদ্যা়া সিকিবলৈ হে-
লা কৰি নি সিকিলা, মই বহু দুখ কৰি অনেক
সুমেৰে বিচাৰি বিদ্যা়া সিকিলোঁ, সেই কাৰনে
মই এনে সুখ পাইচোঁ তুমি বিদ্যা়া সিকিবলৈ
সুম ন কৰিলা দেখি তেনে দুখ পাইচা। মই
বিদ্যা়াত্তৰ মুখত সুনিচোঁ জে বিদ্যা়াই বোলে,
মোক জি জনে জ্ঞান কৰি সেৱা কৰে, মই তাক
নি অৱলো ধনৰ ওচৰ পোআই দিও।

সত্যদি জুগৰ কথা।

The Four Jugs of the Hindu Shastras.

পৌৰানিকৰ মতেৰে প্ৰিথিবিৰ সৃষ্টি হোআ-
ৰে পৰা সত্য জেতা দাপৰ এই তিনি জুগ সাৱ-
সেনে গৈ কলি জুগৰ ৪২৪২ বছৰ গৈচে আৰু
এই চাৰিও জুগৰ পৰিমাণ এই ৰূপে ধিৰ'কৰিচে।

সুৰ্জ গননাৰ মতে

কলি জুগৰ বছৰ	৪৩২০০০
কলিৰ দুগুন দাপৰ জুগৰ বছৰ	৮৬৪০০০
কলিৰ তিনি গুন জেতা জুগৰ বছৰ	১২৯৬০০০
কলিৰ চাৰি গুন সত্য জুগৰ বছৰ	১৭২৮০০০
এই চাৰিও জুগৰ বছৰে এক }	৪৩২০০০০

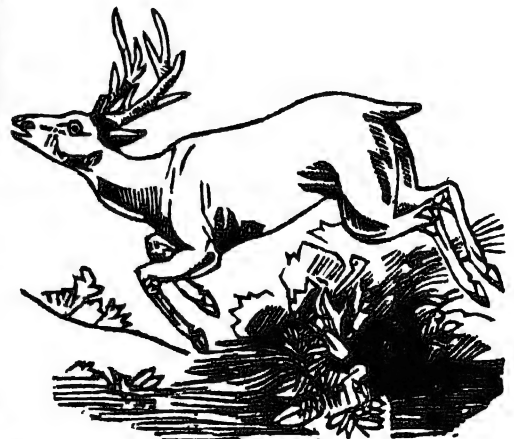
মহা জুগ হই

এনে ৭১ মহা জুগে এক মনুৰ সখ্যা ৩০
৬৭২০০০০ বছৰ হই কিন্তু গাই পতি মনুৰ

সেনত সত্য জুগৰ লঘানে ১৭২৮০০০ বছৰ
সন্ধি কাল সেই সন্ধি কালে সৈতে প্ৰত্যেক মনুৰ
সখ্যা ৩০৮৪৮০০০ বছৰ হই এই ৰূপে
চৈধ্যটা মনুৰ পৰিমাণ হই। তাৰ মাজৰে এতি-
য়া বৈবৰত নামেৰে মনুৰ ২৭ মহা জুগ ঠৈ ২৮
মহা জুগ হবলৈ প্ৰথম তিনি জুগ গৈচে। সেই
সকলো মনুৰ ৪৩২৮২৭২০০০ বছৰ এই ইয়া-
তে সন্ধি কালৰ ১৭২৮০০০ বছৰ সৈতে গো-
টালে ৪৩২০০০০০০০ এক কল্প হই।

এই ৰূপে এক কল্পে বুজাব ১ দিন এনে ৩০
কল্পে ১ মাহ এনে ১২ মাহে নাইবা ৩৬০ কল্পে
বছৰ হই। আৰু এই কল্প ১০০ বছৰে অৰ্থাত্ত
১৫৫৪২০০০০০০০০০০ পোন্ধৰে পদ্ম পাঁচ
সংখ্য বাহন ধৰ বছৰে বুজাব আব্দুল ইয়াৰ মাজ-
ৰে ৫০ বছৰ গৈ ৫১ বছৰৰ ব্ৰহ্মবৰাহ কল্প না
মে সুক পথ্যৰ প্ৰতিপদ এতিয়া গৈচে।

ওপৰত লিখা সঁকৰ ঠিকনাবিলাক চালেই
সুন্দৰকৈ দেখা হই জে এই সকলোবিলাক কা-
লৰ পৰিমাণ মনেৰে পাতি লিখা মজি। সৃষ্টি
এই জগতত থকা কোনো দেসৰ লোকৰ ইতিহাস
পুথিএ সৈতে এক লেনো ইয়াৰ মিল সমস্ত পো-
আ নে জাই। অনুমান জুগ জে আগৰ জোতি-
সিয়াই প্ৰথমতে কলি জুগৰ সখ্যা মনেৰে ঠিক-
না কৰি তাৰে দুগুন দাপৰ হই, তিনি গুন জেতা
জুগ, চাৰি গুন সত্য জুগ, দহ গুন মহা জুগ পাতি
আচে। আৰু সেই ৰূপেই মহা জুগৰ কালকে
কলিৰ সহস্ৰ গুন কৰি এক কল্প পাতি আচে।

আব্রাহামের বিবরণ।

History of Abraham.

ইস্রায়েল প্রাচীন জলাপ্লাবন করোঁতে জি নো-
হাক আক তেঁওর পরিবারলক অতি ক্রিপার দো-
আবাই অগাধ পানির মাজত বখ্যা করিলে, সেই
পরমার্থিক নোহায়ে চেম, হাম আক যাকোব না
মেবে তিনি জন পুত্র আছিল, সেই তিনি জনর
সন্তানেবেই প্রাচীন গোটেই এখন ডবপুত্র হল।

নোহাের প্রথম পুত্র চেমর পরা অনেক পুরু-
সর পাচত আব্রাহাম ভেবেহর ঔরসত জনম হল।
পাচে তেঁও আপোনি পিত্রির স্বরত থাকোঁতে
পরম ইস্রায়েল হলিলে, হে আব্রাহাম, ভূমি আ-
পোনি দেল আক আপোনি পরিবারলক এবি আঁহা,
আক মই জি দেল দেখুআম তালৈ গৈ বসতি
করা; তাতে মই তোমাক আর্সিবাদ কবি তো-

মারপর। এক সমূহ জাতি জন-
মান, আক ভূমি সকলোকে
কুর্সল দিওতা হবা। জদি কো-
নোবাই তোমাক আর্সিবাদ
কবে, সেই মানুষক ময়ো আ-
র্সিবাদ কবিম, আক জি কো-
নোএ তোমাক লাও দিএময়ো
তাক লাও দিম; আক প্রি-
থির সকলো রাজ্যতোমার দো-
আবাই আর্সিবাদ পার।

এই রূপে ইস্রায়েল তেঁওক আ-
দেল করাত্তে আব্রাহামে আ-
পোনি দেল আক পরিবারলক
এবি আপোনি ভাঁজা চাহাহে
সৈতে গতি কবি জি দেল ইস্রা-
য়েল তেঁওক দেখুআলে সেই কি-
নান দেল পাই তাতে থাকিল।
পাচে ইস্রায়েল তেঁওক সেই ঠাইত
দর্শন দি কলে, দেখা, এই সক-
লো দেল মই তোমার সন্তান-
বোরক দিম, তাতে সিইতে সু-
খেবে ভোগ কবিব। আক আ-
কাসর তবাবিলাক জেনেইকলে-
খব নোআবি, সেই রূপে তো-

মার সন্তানকো কোনোও গনিব নোআবাইক বর্হাম;
আক বজাবিলাকো তোমার পরা ওলাব ইস্রায়েল
কবা এই প্রতিগ্যাতে আব্রাহামে বিশ্বাস করিলে।
কিন্তু সেই কালত তেঁওর পুত্র নাছিল, আক
তেঁওর ভাঁজা বাঁজি আক অতি বিধ বয়স হৈছিল;
আক জি কিনান দেসলৈ ইস্রায়েল তেঁওক নিলে,
সেই দেসতো আব্রাহামে থাকিবর নিমিত্তে এত-
বি ভূমিকো ইস্রায়েল বিনামূল্যে নি দিলে। তথাপি
বর্হসক্তিমন্ত পরম ইস্রায়েল কোনো রূপে তেঁওর
প্রতিগ্যা পুর কবি তেঁওর বদহ জনমাই সেই দে-
সর অধিকার কবিব; ইরাতে আব্রাহামে বিশ্বাস
করিলে।

ইস্রায়েল কবা প্রতিগ্যার কাল জেতিয়া পুর হল,
জেতিয়া তেঁও আপোনি দূত আব্রাহামলৈ পঠাই
এই সূত সন্থাদজনালে, তোমার ভাঁজা চাহাহে

ডাইৰ বিধ বয়সভো গৰ্ভ ধাৱন হৈ পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব। সেই কথাতে আবুহাম্মে বিশ্বাস কৰিলে। কিন্তু তেঁওৰ বৈধনিকে ন কৰিলে। তাকে বুজ কলে, ইহুৱে কৰিব নোআৰা এনে কিবা অসাধ্য কৰম আছে নে? তেঁও জি ৰূপ কলে, সেই ৰূপে আপোন প্ৰতিগ্যা সিধি কৰিব। তাৰ পাচে ইহুৱে আবুহাম্মৰ ভাৰ্জা চাৰাহৰ গৰ্ভ মুকলি কৰাত, ডাই গৰ্ভ ধাৱন কৰি লৰা প্ৰসৱ কৰিলে, আৰু সিবিলাকে লৰাৰ নাম ইচাক ধলে। আৰু ইহুৱৰ আগান্তে জনমৰ আঠ দিনৰ পাচত আবুহাম্মে লৰাৰ চৰ্মচেনন কৰিলে সেই কালত আবুহাম্মৰ বয়স এম বছৰ হৈছিল।

এই সকলো কৰমৰ পাচত ইহুৱে আবুহাম্মৰ পৰিধা চাৰৰ নিমিতে কলে, হে আবুহাম্ম, উঠা, জুমি আৰু অতি প্ৰিতি কৰিচা এনে জি তোমাৰ একেটি পুত্ৰ ইচাক তাকে লৈ মৰিয়া দেনলৈ জোআ, তাকে মই জি পৰ্বত তোমাক দেখুআম সেই পৰ্বতৰ ওপৰতে জুমি আপোন পুত্ৰ ইচাকক মোৰ উদেশে বলি দান কৰাগৈ; তাকে আবুহাম্মে অতি বাতি পুআই গাধ সজাই আপোন পুত্ৰ ইচাকক আৰু দুই বন্দিক, আৰু হোম দিবৰ নিমিতে খুঁই এইবোৰক লৈ, ইহুৱে জি টাইৰ কথা তেঁওক কৈছিল তালৈকে গতি কৰিলে। পাচে তিনি দিনৰ মূৰত অতি দুবৈত সেই টাই দেখি, দুই বন্দিক কলে, তইতে গাধই লৈতে ইয়াতে থাক, ময়ে লৰাই দুয়ো গৈ ইহুৱক আৰাধনা কৰি আহোঁগৈ। তেতিয়া আবুহাম্মে আপোন পুত্ৰ ইচাকৰ হাতত হোমৰ খৰি দিলে, আৰু আপুনি জুই আৰু অত্ৰ লৈ ইহুৱে দেখুআ টাইলৈগৈ থাকোঁতে ইচাকে বুলিলে, হে পিত্ৰি, হোমৰ নিমিতে জুই আৰু খৰি আনিচা, কিন্তু মের কত? তেতিয়া আবুহাম্মে কলে, হে মোৰ পুত্ৰ ইহুৱে, আপোনাৰ বলিৰ নিমিতে আপুনিএই মের পোআলি দিব। পাচে তেতিয়া সিবিলাকে কথোপকথন কৰি সেই টাই পালে গৈ, তেতিয়া আবুহাম্মে হোমৰ ভেঁটি সাজি তাৰ ওপৰত খৰি বাধি; তেঁওৰ পুত্ৰ ইচাকক বাজি হোমৰ ওপৰত থকা খৰিত ধলে; আৰু তেঁও পুত্ৰক বলি দিবৰ নিমিতে হাত দাঙ্গি অত্ৰ ললে, তেতি-

য়াই স্বৰগৰ পৰা ইহুৱৰ বুজত মাত লগাই বুলিলে, হে আবুহাম্ম, আবুহাম্ম, জুমি আপোন পুত্ৰৰ ওপৰত হাত নে দাঙ্গিবা, আৰু লৰাই অহিতে একো ন কৰিবা, কিয়নো জুমি ইহুৱ ভই কৰি, আপোনাৰ একেটি পুত্ৰ পুত্ৰকে তেঁওৰ উদেশে বলি দিবলৈ পুত্ৰ নে দাৰিলা, ইয়াক মই এতিয়া জানিচোঁ। তেতিয়া আবুহাম্মে চকু জুৰাই চালত দেখা একোপা লতাত নিজেৰে লাগি থকা এটা চাগক দেখিলে, তাকে তালৈ গৈ সেই চাগক আনি, আপোন পুত্ৰ ইচাকৰ সলনি ইহুৱলৈ হোম দান কৰিলে।

তাৰ পাচে ইহুৱৰ বুজত দুজিৰ বাৰ মাত লগাই আবুহাম্মক কলে, ইহুৱে কৈচে, জুমি এই কৰম কৰাৰ নিমিতে মই আপোনাৰ নামেৰে সপত কৰি তোমালৈ প্ৰতিগ্যা কৰি কৈচোঁ, তোমাক আদিৰ্বাদ কৰি, তোমাৰ বজ্জ আকাশৰ জৰা আৰু সমুদ্ৰৰ বালিৰ সমান অসংখ্যক বহাম্ম, তাকে সিবিলাকে আপোন সন্ত্ৰবোৰৰ দেনত অধিকাৰ হব, আৰু প্ৰিথিবিৰ সকলো ৰাজ্যৰ বজ্জহে তোমাৰ দোআৰাই আদিৰ্বাদ পাৰগৈ।

এই ৰূপে ইহুৱে আবুহাম্মক আপোনাৰ সকলো বিধান পালন কৰিবৰ নিমিতে আমন্ত্ৰন কৰিলে, তাকে আবুহাম্মেও ইহুৱৰ আমন্ত্ৰনত হেলা ন কৰি, ইষ্ট বজ্জ, স্বৰ বাৰি এবি, আপোনাক স্তজন পালন কৰ্তা পৰম ইহুৱৰ বচন পালন কৰি আপোন পিত্ৰিৰ জনম টাইৰ পৰা ওলাই আহিল; আৰু কোন দেনলৈ ইহুৱে তেঁওক নিব তাক নে জানিএই গতি কৰি সেই অজিকাৰৰ দেন পালেগৈ। আৰু তেতিয়া তেঁওৰ কোনো সন্তান নাছিল আৰু তেঁওৰ ভাৰ্জা বাজি আৰু বিধ বয়স হোআত হবলৈকো আসা নাই, তেতিয়াও ইহুৱৰ প্ৰতিগ্যাত সন্তান পাম বুলি বিশ্বাস কৰি পাচত অজিকাৰৰ সন্তান পালে। জি সময়ত সেই প্ৰতিগ্যাত পুত্ৰকে পুনৰাই ইহুৱে আপোনালৈ বলি দিবলৈ আগ্যা কৰিলে, তেতিয়াও তেঁওৰ কথাত অবিস্থানি নহৈ কোনো ৰূপে তেঁওৰ সন্তান আৰুও জনমাব, নাইবা ইচাককে হোমৰ সাজৰ পৰা জিয়াৰ বুলি বিশ্বাস কৰি সেই একেটি পুত্ৰকে ইহুৱৰ অৰ্থে বলি দি-

বলৈ অগুত হৈছিল। সেই নিমিত্তে ইন্দ্ৰবেণু আ-
পোন বিদ্বানি সেৱকক সকলো ৰূপে অনুগ্ৰহ
আৰু আশিৰ্বাদেৰে পুৰ কৰিলে। আৰু সেনত
অভিলই ৰূপে ভেঁওৰ বজ্জহ উত্তপন কৰি, সেই
অম্বিকাৰব দেসক দিলে; আৰু জিবিলাক সত্ৰ
আছিল, সেইবোৰক পৰাজই কৰাই দেসৰ পৰা
উচন কৰালে।

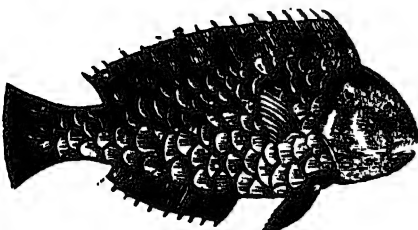
ন. ল.

ବ. ଜ.

টেজৰ জালোআইৰ কথা।

The Ready Fisherman.

এক জালোআই নৈত মাচ খবোঁতে এনে চিকন
মাচ এটা পালে ডাৰ নিচিনা মাচ পোআটো চাৰি
কোনেও দেখাই নাই। জালোআই মনত ভা-
বিলে জে এই মাচটো হাটত বেচিলে অলপমান
ৰূপ পাম; বজাৰ আগলৈ নিলে দেখি ঠেঙে
সন্তোষ হৈ আমাকো সন্তোষ কৰিব। ইয়াকে
বুলি জালোআই মাচটো লৈ বজাৰ আগলৈ গলত,
মাচটো দেখি, বজাই বৰ বজ পাই জালোআইক
ভেতিয়াই এস ৰূপ দিবলৈ আগ্যা কৰিলে। ডাঙে
মস্তিএ এই কথা সুনি বজাত কলে, বোলে, এটা
মাচত এস টকা ৰূপ দিয়াটো উচিত ন হই।
বজাই কলে মই এবেলি আগ্যা দিলোঁ নি দিলে
মই লাজ হয়। মস্তিএ বুধি দিলে জে আপুনি
এই মাচটো মতা কি মাইকি তাক জালোআইত
লোধক; জদি মতা বোলে মাইকিটো, জদি মাইকি
বোলে মতাটো আনিবলৈ জালোআইক আকও
আগ্যা কৰোক; লগৰটো মাচ আনি দিব নোআ-
বিলে ৰূপ নেপা। ভেতিয়া বজাই মস্তিএ বুধি-
বেই জালোআইক সুধিলে জে এই মাচটো মতা
নে মাইকি। জালোআইএ কলে, এই মাচ মতাও
ন হই মাইকিও ন হই ই নপুংসক। সেই কথা
সুনি বজাই ইহি তাক দুস ৰূপ বাঁটা দিলে।

Almanac for April, 1849.

ଅପ୍ରିଲ, ଅର୍ଥାତ୍ ବହାଗ, ୧୮-୫୨ ।

[illegible]

পূর্নিমা ৭ দিনে ১০।৭ ডাট।

ଆହାବାସ୍ୟା ୨୭ ଦିନ ୬।୧୨ ପୁଅ ।

১১ এপ্রিলত কাচাৰি বন্ধ।

এই অৱনোদী পত্ৰ যোৱা সিদ্ধান্তগৰৰ আমেৰিকান
বাস্তৱিক মিস্যন চাপা খানাতে যাহে যাহে চাপ কৰা
হৈছে। আদিত্তে দিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ যুৰত
দিলে ১৥ চমহা।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance. or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোখা ।

শো শিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৪৯ খ্ৰি অ' সঁক । সম্বৎ ৪১

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1849

No. 4.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

২৪ মাৰ্চৰ নিশা ২ বজাৰ সময়ত শিবসাগৰ-
ৰ বড়োম পট্টৰ মাত্ৰ বজাৰত খুই লাগি অনেক
ঘৰ পুৰিলে ।

২৭ মাৰ্চত বৰ ধুমুহা বতাহ বৰধুন হোজাত
গুজাহাটি জিলাৰ অনেক ঘৰ পৰিল; সেই পৰা
ঘৰবিলাকৰ কোনো কোনোটিত মানুহো মৰিল,
আৰু নৈত চৌ উঠি কেতবোৰ বাও বায়ত ভুলি
এচাৰি ভাজিলে ।

জোখা ৬ মাহত কলিকতাৰ মেচমেৰিক হস্তি-
টাললৈ পঁচা ভুলি দিয়া ৰূপ ৩৮১০; সেই
৬ মাহত তাৰ খৰচ ১৮২৫ ৰূপ, আৰু হস্তি-
টাললৈ জোখা কগিয়া মানুহ ৩১ জন; সিহঁতৰ
মাজৰ এটাও মৰা নাই ।

জানুৱাৰিৰ ২২ তাৰিখত কলিকতাত ভুই-
কৈল গল্প ।

২১ কেবৰুৱাৰি তাৰিখে ঐৰামপুৰত ৩০ ।
৪০ জন ডকাইতে বাতি বায় ঘোচ নামেৰে এটা
কেঁৱাৰ গোলাত সোমাই ৩০০০ হেজাৰ মান
ৰূপৰ বস্তু লুৰি নিলে । পাচে সিহঁতে পৰা
প্ৰতিষ্ঠি সেই বস্তু বাটত লৈ জাঁওতে এখন চকি-
দাৰে দেখি, বেগতে দাহোগাত কলত দাহোগাই
দেখি গৈ, তাৰে ডকাইত চাইট ধৰিলে ।

এক পত্ৰত লিখিছে বজালৰ কমিলাৰ ওচৰত
কেবৰুৱাৰিৰ ১১ তাৰিখে ৪ ঘণ্টা মানলৈ বৰধুমু-
হা বতাহ হৈছিল, ঘৰবিলাক ৩ ভাগৰ ২ ভাগ
মান পৰিল, বৰ গছবোৰ উভালি নিলগত পেলালে
নি, ঘৰ, গছ আদি পৰাত ৩০ মান মানুহ মৰিল,
৪০ মান এখা মৰা হল; আৰু গৰু অনেক মৰিল ।

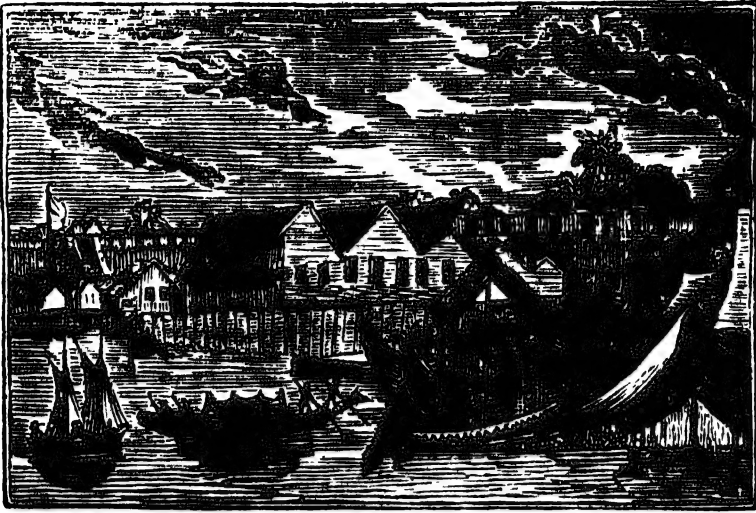
টেনেচেৰিয় নামেৰে এখন ৭০পহ জাহাজ গো-
ৰা সেনা আনিবৰ নিমিত্তে কলিকতাৰ পৰা
১৩ জানুৱাৰিত গৈ ১৫ তাৰিখত মান্দৰাজ
পালে; আৰু তাৰে পৰা ৫৮৬ গোৰা বনুজাই
নৈতে উভতি আহি ২১ তাৰিখত কলিকতা পা-
লেহি ।

বহুাইৰ বাচাদৰত এখন চিপাহিএ বাতি পৰ
দিওতে গাৰ্দ্ৰ ঘৰলৈ বেগতে সোমাই কলে,
বোলে জাহাজৰ বনুজাৰ প্ৰধান সেনাপতি জি
জন ২০ বছৰৰ আঁগএ সেই ঠাইতে মৰিল,
ওঁওৰে জিৰ আত্মাক দৰ্শন পালোঁ, তাতে হা-
ৰালদাৰে ওলাই চোখাত, কেৱল এটা গাধ দেখি-
লোঁ; আৰু সেই জিৰ আত্মাকো দেখিলোঁ; তা-
তে ইমান ভয় পালে যে চিপাহি সেই বাতিতে
মৰিল । অনুমান কৰিছে সেই বাতি সি অনেক
ভাজ খোজাৰ কাৰনে তেনে দৰ্শন পালোঁ বুলি
তাৰ মনত মিচাকৈএ ভাবনা আহিছিল ।

পাট কাপৰ, চাউল, এনা, হালধিএৰে ভৰা,
ফাতে বাহোমান নামেৰে এখন জাহাজ বহুাইৰ
ওচৰত ১১ কেবৰুৱাৰি তাৰিখে খুই লাগি পুৰি-
লো; তাৰ সকলো বস্তু নষ্ট হল, লোকচানি ১,০০,-
০০০ এক লাখ টকা ।

বহুাইৰ পৰা জোখা চুবাট নামেৰে এখন
ভাপ জাহাজ, সিল এটাত ধুন্দা খাই ভাগিল;
কিন্তু তাৰ মানুহ সকলো বখা পৰিল ।

বহুাইত থকা কোনো হিন্দু লোকে সেই নগ-
ৰত হলিটো নিষেধ কৰিবৰ নিমিত্তে বহুাই টে-
লিগ্ৰাফ সমাচাৰ দৰ্শনৰ দোআৰাই গবৰ্নমেণ্ট-
লৈ নিবেদন কৰিছে ।

মান দেশৰ ৰাংগুন নগৰৰ নকচা।

Rangoon.

ফেব্ৰুৱাৰি ১৫ তাৰিখত মান দেশৰ ৰাংগুন নগৰত জুই লাগি দু-দিনলৈকে নু নুমুআকৈ অনেক ঘৰ পুৰিলে। তাতে বস্তু চুৰকৈ নিয়া মা মুহ জন চাবেকক ধৰি নগৰৰ অধিকাৰৰ আগায়ে সিহঁতৰ মূৰ কাটিলে। ৰাংগুন নগৰৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

ভিচেম্বৰ মাহৰ ২৫ তাৰিখত মলমাইন নগৰত এটা ফটিকা বেচা ঘৰত জুই লাগি ৬৫০ ঘৰ পুৰিলে। ঘৰৰ মূল্য ৭৫০০০ মান আৰু তাত মাল পুৰিলে ৪,২৬,০০০ মান ৰূপ হৈছিল।

চৰ্দাৰ চেব চিঙ্গৰ পঞ্চাবি সেনাবিলাকে সৈতে জুখ কৰিবলৈ প্ৰধান সেনাপতি জিৰুত লৰ্ড গফ চাহাবে কল্লানিৰ ফৌজ লৈ, ১৩ জানোআৰিত দুপৰ মান বেলিৰ বাট জিলম নদিৰ ওচৰলৈ গৈ, সেই ৰাতি তাতে থাকি, বাট চাই ডালকৈ চাই, ১৪ তাৰিখত জুখ পাতিবলৈ ইচা কৰিলে। কিন্তু সেই চাই পাওতেই সন্ধৰ ৩৪ বৰ টোপৰ গুলি আহি লৰ্ড গফ চাহাবৰ ওচৰত পৰাত, একে বেলিএ ফৌজৰ জুখ কৰিবলৈ আগা দিলে, আৰু গধূলিলৈকে দুয়ো দলে প্ৰধান বন কৰিলে। তাতে দুয়ো ফৌজৰ মাজত বৰ এখন হাবি আছিল, সেই হাবিতে সন্ধ সেনাই আসুই লৈ তাৰে পৰা বৰ টোপ আদিৰে গুলিয়াই কল্লানিৰ সেনা মৰা ৬০০ খুন হোআ ১৬৫০ মান হল, আৰু সন্ধবিলাকৰ তাতকৈ সবহ নষ্ট হল। সেই

বনত সন্ধবিলাকৰ সেনা ৩৫০০০ মান আৰু ৬২ বৰ টোপ আছিল। পাচে লৰ্ড চাহাবে সিহঁতক তাৰ পৰা খেদালে, আৰু ৰাতি হলত পঞ্চাবিবিলাকে চাৰি ক্ৰোচ মান দূৰৈ হৈ গৈ আৰুও কৌচ ৰাতিবলৈ ধৰিলে। আৰু চতৰ চিঙ্গ চৰ্দাৰে সেনাই সৈতে চেব চিঙ্গক লগ লৈ সহাই হৰ খুজিচে।

ৰামচিঙ্গ নামেৰে এজন পঞ্চাবি দৌহিয়া সেনাপতি চেব চিঙ্গৰ ফৌজৰ পৰা বেলেগ হৈ তাৰ এজন কাপ্তান গান্ধা চিঙ্গৰ লগত দন্দ কৰি জেচ-বতা নামেৰে এক চাইলৈ তাৰ সেনাই সৈতে গৈছিল। তাকে সুনি লেপ্টেনেণ্ট হড্‌চন আৰু লমচ্‌ডেন চাহাবে ১০০ এস ডুকক চোআৰ লগত লৈ সিহঁতক খেদি ডাঙ খাওতেই পালেগৈ। কিন্তু চাহাব-লোকক দেখি সন্ধবোৰ হাবিলৈ পলাই জাবলৈধৰাত খেদি ৪০ ডুকুৰি মান কাটিলে; সেই কটাৰিলাকৰ লগতে গান্ধা চিঙ্গবোৰ পালে।

ফেব্ৰুৱাৰি অকনোদইত চাপিছিলে জে ২ জানুআৰিত কল্লানিৰ সৈন্যবিলাকে জুখত মূলতানৰ ৰাজ নগৰ ললত বজাই নগৰৰ কালৰ এক কৌচত সোমাই আসুই ললেগৈ। পাচে তাৰে পৰা বজাই জেনবল হুইল্য চাহাবলৈ কৈ পঠালে বোলে, যদি প্ৰান ৰখা কৰে মই বৰিম, কিন্তু জেনবল চাহাবৰ তেনে কথাৰ নিবন্ধ কৰিবলৈ

মুলতানৰ জুৰত খাৰ ঘৰত জুই লাগি, ঘৰ, মিল, ইটা খুঁটা আদি উৰাই নিয়াৰ নকচা।

Mooltan, during the Siege.

ইচা নো হোআত বজাৰ নিবেদন অগ্রাজ্য কৰিলে। কিন্তু বজাই একোনিবন্ধন কবাকৈ সমৰ্পন হোআ হলে গ্রাজ্য কৰিম বুলিচিলে। তাতে সেই কপে বজাই নোলাই জেন দেখি কল্পানিৰ সেনাবিলাকে ৪৭ টা বৰ টোপ আৰু বম গোলাৰে সেই কৌঠলৈ গুলি মাৰিলত তাৰ পকি গৰ ডাঙ্গি ভিতৰ মাটি গৰত গুলিবোৰ সোমাই বল; তথাপি গৰ ইমান ডাঙ্গিলে জুৰ কৰি কৌঠত সোমাব পাৰিম জেন বুজি, জেনবল চাহাবে সকলো চিপাহি গোঁৰা সেনাই সৈতে জুগুত হৈ ২২

জানুআৰিত কৌঠত মুলতানৰ সেনাবিলাকে জুৰ কৰিবলৈ উপাট কৰিলে। তেতিয়া এই বিপত্তি হব জেন দেখি, বজাই কৌঠৰ দুআৰ মেলি আ-পোনা আপুনি ৪০ বৰ টোপে সৈতে সকলো অস্ত্র সস্ত্র সমৰ্পন কৰি বৰিলে। সত্ৰ সেনাবিলাক কৌঠৰ পৰা দুটা তিনটাকৈ বাহিৰ ওলাই, ব-টৰ মুখত হিলৈ আদি অস্ত্রবিলাক কল্পানিৰ সেনাৰ আগত সোধাই দিলে। কৌঠৰ ভিতৰত বহুত খাৰ, বৰ টোপৰ গোঁৰি, হিলৈ, আৰু পহ-লঙ্গি হিলৈ ডাঙ্গৰ সৰু বহুত দম খাই আছিল

ভাৰোআল অনেক হেজাৰ বৰ টোপৰ আৰু হি-
লৈব গুলি আদি চাৰিও কালে পৰি আছিল।
আৰু লোন, কাফিৰ, নিল, গন্ধক আদি বহুত;
মূলতান বজাৰ বাপেকৰ দিনৰে পৰা যেনে ধান,
ভেল, ঘিঁও, পাটকাপৰ, আৰু ভাষ, কপ, সোনৰ
সোহৰ, বাধৰ, আদি সবহ পালে। আৰু বন
হৰাবোৰ জেতিয়া কোঁঠৰ পৰা ওলাই আহিছিল,
তেতিয়া গাভ কপ সোন লুকাই লুকুই আনি-
ছিল, এটাৰ গাভ ৭০০০ লাভ হেজাৰ মান কপৰ
সোন পালে। সেই কোঁঠৰ ভিতৰত পোআ কপ
৪০,০০,০০০ দু কুৰি লাখ মান হব; সেই
কপ মূলতানত বন কৰা সেনাবিলাকৰ মাজত
কল্পানিএ বাঁটি দিব জেন বুলি এলা কৰিচে।

এজনে লিখিচে, মূলতান বজাৰ বয়স ৩৩
বচৰ মান হৈছে; ৫ ফুট ৭ ইঞ্চি মান ওখ, বৰন-
টো কিছু বগা, কঁপাল খন উঠা, চকু লক্ষ, আৰু
মুখ খনো দেখিবলৈ ভাল।

অষ্ট্ৰিয়াৰ সেনাই ইজাৰিবিলাকে লৈতে বাবে-
লনত ২৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখে বন কৰি জিনিলে।
ভালেমান মানুহ মৰিল, আৰু আধা মৰা খুন
২০০, খৰি বাখিলে ৭০০।

ইজাৰিয়া দেশত ২৬ ডিচেম্বৰত, জেনবল
কাবুৰাই ১০,০০০ সেনাবে মহা বানিৰ ১৪,-
০০০ সেনাই লৈতে জেনবল কক্ষাক জুধ কৰি
জিকি, অনেক গোৰা সেনা, আৰু আন সেনা
১৪০০ মান খৰি বাখিলে; অৱসেসবিলাক চা-
ৰিও কালে পলাই গল।

বাৰেবৰিয়াৰ নুৰেমবেৰ্গৰ পৰা এক পত্ৰত লি-
খিচে, ১৫ জানুআৰিত পেগনিট্ৰন দিত্ত বাঁতি
অকস্মিতে পানি বাহিল, সেই মান পানি আমাৰ
পুৰুষত বৰ্হী দেখা নাই; তাতে অনেক দুৰা বস্তু
নষ্ট কৰিলে, আৰু মানুহে ভালেমান হানি হল।

ইংলণ্ড দেশত পুনৰ মাউৰ হৈ ৭ ডিচেম্বৰলৈ-
কে ১৬৬০ মানুহ মৰিল, তাৰে মৰিল ৭৮২,
বস্তু হল ৩০১, মাউৰত পৰি থকা ৫১৭।

ইংলণ্ডত, ২৪ নৱেম্বৰ তাৰিখত, লৰ্ড মেলবৰ্ন
মৃত্যু হল; বয়স ৬১ বচৰ। খ্ৰীষ্টি মতি বিজ-
ৰিয়া মহা বানি বাজ লিংহাসনত উঠাৰ সময়ত
ওঁৱে প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি হৈছিল।

গিয়ানৰ বজাৰ সোধ।

Solomon's Deal

আগৰ কালত যিহুদি দেশৰ চিলোমোন বজাৰ
দিনত দু জনি ভিবোভাই বজাৰ ওচৰলৈ গৈ ভাবে
এজনিএ বজাত জনালে, হে মহা বজা, ময়ে মোৰ
লগৰ এই ভিবোভা দুয়ো একেটা ঘৰতে থাকোঁ-
ইক। অলপ দিনহে হৈছে মই সেই ঘৰতে এটা
লৰা ওপজালোঁ, আৰু মোৰ ওপোজাৰ ভিন দি-
নৰ পাচত এই ভিবোভায়ে এটা ওপজালে;
সেই ঘৰত আমি দু জনিৰ বাহিৰে আন কোনো
নাই। পাচে এদিন বাতি মোৰ টোপনি আহি-
লত এই ভিবোভাই তাইৰ লৰাটৰ ওপৰত টো-
পনিত মূলত, তাইৰ লৰাটো মৰিল, তেতিয়া
তাই মাজ নিলা উঠি মই টোপনিত থকাত মোৰ
কোলাৰ পৰা লৰাটো নি তাইৰ বুকত সুআলে;
তাইৰ মৰা লৰাটো আনি মোৰ বুকত সুআই
ধলে নি। পাচে বাতি পুআ মই লৰাক পিয়াহ
খুজাবলৈ উঠি, মৰা লৰাটো দেখিলোঁ; কিন্তু
সেই মৰা লৰাটো জে মই ওপোজাআটো ন হই,
ইয়াক মই বাতি পুআ ভালকৈ আনি এই ভিবো-
ভাত কলোঁ, কিন্তু তাই মোক এই জিয়া লৰাটো
নি দিলে; এই কাৰনেহে মহা বজাৰ আগত
জনাইচোঁ। তেতিয়া ই জনি ভিবোভাই কলে, ন
হই, মহা বজা, এই জিয়া লৰা মোৰহে, এইৰ
জিটো লৰা হৈছিল নি মৰিল। সি জনিএ কলে
ন হই, মহা বজা, এই মিচা কৈচে, মোৰ জিয়া
লৰাটো, লৈ তাইৰ মৰা লৰাটো মোৰ বুকৰ
সান্দিত সুআই ধলে নি। এই কপে বিসমকৈ দন্দ
কৰি একেটা লৰাৰে দুয়ো জনি গৰাকি হব ধো-
জাত, আৰু সেই লৰা নোকাৰ ভাৰ কোনো লাখিও
নাই কিয়াৰ কাৰনে বজাই, একো ঠিক বুজিব নো-
আৰি, কটা মানুহক আগা কৰিলে, বোলে, এই
লৰাটো সমানে দাবে দু ডোখৰ কৰি দুই ভিবো-
ভাক বাঁটি দে। তেতিয়া ই জনি ভিবোভাই কলে,
চিকন আগা দিচে, তাইৰো গুচক, মোৰো গুচক,
কাটি সমানে ভাগ বটাই ভাল। লৰাৰ স্বৰূপ
মাক জি জনি ভিবোভা তাই বজাই ভেনে আগা
দিয়া সুনি, লবন দি বৰকৈ কান্দি কান্দি কলে,
মহা বজা, লৰা তাইকে দিয়া, তেও বধ ন কৰিব।
তাতে লৰা জে স্বৰূপ এইৰ গৰ্ভৰ পৰা ওপজা,
ইয়াকে ঠিক জানি তাইক লৰা দিলে, সি জনিক
দুৰকৈ খেদি দিলে। বজাৰ এই প্ৰকাৰ সোধ
পোচৰ বিবেচনা দেখি সকলো মানুহে আচৰিত
গিয়ান কৰিলে।

অনন্ত কাল।

Eternity.

অনন্ত! অস, কি বুধিৰ অগোচৰ সবদ! অনন্ত কালৰ বিসই যদি আমি অনেক কথা পৰোঁ, নাই-বা বিচাৰ কৰোঁ, নাইবা মানোঁ, তথাপি সেই অনন্ত কালেই কি তাৰ অৰ্থাৰ্থ তত্ত্ব সম্পূৰ্ণ ৰূপে জানিব পৰা নাই, আৰু বাকাৰ দোআবায়ো জনাবলৈ সক্তি নাই।

অনন্ত কাল ইহুৱৰ আয়ুস স্বৰূপ। ‘অনন্ত’ সবদ প্ৰয়োগ হোআত পৰম প্ৰধান ৰূপে প্ৰকাশ পাইচে, কিয়নো অন্য একোতো এই সবদ আৰোপন হব নোআবে। অন্যদি অৰ্থাই অম্লিয়া জি বজা কেৱল ঠেৱেইহে নিত্য, অগম্য, ভেজৱন্ত, অদিত্তিৰ বজা, সচিদানন্দ, পৰম ইহুৱ। আমি আকাশলৈ হাত তুলি সপত কৰিচোঁ, মই অমৰ, ইহুৱ, ঠেওৰ বাহিৰে এনে কথা কবলৈ কাৰো সক্তি নাই। ঠেও আপুনি জিওতা সকলোৰে জিৱন ঠেৱেইহে, ঠেওৰ বিকাৰ নাই, কিন্তু আজি কি কালি সদাই সম ভাৱে আছে। ঠেওৰ ওচৰত এদিনেই হেজাৰ বছৰৰ সমান, আৰু হেজাৰ বছৰও এদিনৰ সমান। হে পুত্ৰ, তুমি পুৰুষানুক্ৰমে আমাৰ আসুই। পৰ্বতবোৰ উত্পন্ন হোআৰ আৰু প্ৰিথিৰি আৰু জগত সৃষ্টি হোআৰ আগৰে তুমি অনাদি অনন্ত ইহুৱ।

অনন্ত কাল দুই প্ৰকাৰে, অৰ্থাত্ ডুত আৰু ভবিস্যত। ডুত অনন্ত কালে কেৱল সৃষ্টি কৰ্তাৰ অধিকাৰ, কিন্তু ঠেওৰ বুধি অনুসাৰে ভবিস্যত অনন্ত কালে মানুহৰহে অধিকাৰ। ইহুৱ বৰ্তমান আৰু ডুত আৰু ভবিস্যত তিনিও কাল স্বৰূপ, কেতিয়াও ঠেওৰ আদিও নাই অন্তো ন হই। মানুহৰ আদি হৈ গৈচে কিন্তু সেস কেতিয়াও ন হই আৰু প্ৰত্যেক জনে আপোনাৰ স্বকিয় কৰ-মৰ ফল অনন্ত কাল পৰ্যন্তে ভোগ কৰিব। এই বিসই হিন্দু সাত্ৰতো লিখা আছে।

অবস্যমেবভোক্ৰব্যাকৃতকৰ্ম্মমুভামুভা।

মাত্তুক্তক্ৰিয়ন্তেকৰ্ম্মকল্পকোটিসতৈবপি।

অৰ্থাত্ স স কোটি কল্প গলেও সুভা সুভ আৰ্জিত কৰমৰ ফল ভোগ ন কৰিলে কৰম খাই নে পাই। নহন্ত্ৰ নহন্ত্ৰ কোটি কল্প গলেও সেই অনন্ত কাল ৰূপ চক্ৰ ঘূৰি থাকিব। এই কাৰন

জিহেৰে আমি মৰনৰ পাচে সুখৰ ঠাইত পৰ-কাল থাকিব পাৰোঁ, এনে উপাই কৰা অতি আ-ৱশ্যক। ইহুৱে দিয়া সাত্ৰৰ অনন্ত পৰম আয়ুস পাবৰ উপাই প্ৰকাশিত হৈ আছে, এই নিমিত্তে ধৰম সাত্ৰৰ কথা বিচাৰ কৰা।

অনন্ত কাল মানুহৰহে অধিকাৰ আছে। ম-নুহ এবাৰ সৃজিলে আৰু কেতিয়াও তাৰ নিৰ্বান ন হই, অৰ্থাত্ এটাৰো বিনাস হব নোআবে। এয়ে সৃষ্টি কৰ্তাৰ নিয়ম, আৰু কোনোএ তাক অন্যথা কৰিবও নোআবে। প্ৰিথিৰিত থকা জিহু তন্ত্ৰৰ মাজত মানুহ জনম ডাল্লহ, আৰু সেই জি-ৱনৰ সেস নাই। মানুহ সচেতন প্ৰানি আৰু তাৰ চৈতন্যৰ সেস ন হই। মানুহে আপোনাৰ স্বকিয় কৰমৰ মোহোলা দিব লাগিব, আৰু এই দাইহ পৰা কদাপিও তাৰ মুক্তি হব নোআবে। মানুহ প্ৰতিপালন ৰূপে পৰাধিন হৈ আছে, কেতিয়াও স্বতন্ত্ৰ হব নোআবে, অৰ্থাত্ ইহুৱৰ সানন্দ বস হৈ আছে আৰু সদাই থাকিবও।

পৰকালেই অনন্ত কাল। ইহকালে সৈন্তে পৰকালৰ কিমান পৰ্যন্ত বেলেগ হৈচে। প্ৰিথি-বিত মানুহৰ আয়ুস চায়াৰ নিচিনা, অস্থাই, আৰু জল বিষুৱ সন্নিহ কাল জাপন হই। কিন্তু ইহ-কালেই জে তাৰ সেস কাল হব এনে ন হই, মৰ-নৰ পাচে অসেস পৰকাল আছে। আৰু মানুহৰ জিৱন কেৱল সামান্য বা লঘুতৰ এনে ন হই, কিয়নো অলপ দিনৰ নিমিত্তে সৃষ্টি কৰা ন হই, অনন্ত কাল পৰ্যন্তে সৃষ্টি কৰিচে।

এই কাৰন সেই অনন্ত জিৱনলৈ অপখ্যাৰে বাধা কৰা মানুহৰ উচিত; আৰু সেই অনন্ত জি-ৱন পোআৰ উপাই ধৰম সাত্ৰত লিখা আছে। পুত্ৰ যিচুএ কৈচে, জি জনে মোৰ কথা সুনি আ-মাৰ পাঁচনিবিলাকক বিশ্বাস কৰে, সেয়ে অনন্ত পৰম আয়ুস পাই।

পৰকালত স্বৰগ আৰু নৰক বুলি মানুহৰ দুই অৱস্থা হব, কিন্তু দুয়ো অনন্ত কাললৈকে থাকিব, ধৰ্ম্মি লোকবিলাক স্বৰগলৈ গৈ, পাপ, পৰিধ্যা, দুখ, মৰন আদি জাতনাৰ পৰা মুক্ত হৈ সম্পূৰ্ণ ৰূপে সুখ পাব; আৰু নিত্য ইহুৱক দেখা পাই সিবিলাকৰ সৰিল আৰু মন দুয়ো সদাই স্বস্ত হৈ

খাফিৰ, কদাচিভা একোবোৰ জ্ঞাত নহই। এই কাৰন সেইবিলাকে ইহকালৰ দেখা বস্তুৰ নি জিতে মুক্তি ন কৰি বে দেখা বস্তুলৈ মুক্তি কৰি কাল বৰ্জি থাকে। কিন্তু স্বৰ্গত জনেকৈ ধৰ্মবন্ত-বিলাকে অনন্ত জিৱন পাই, সেই ৰূপে পালি-বিলাকেও নবকন্ত অনন্ত জিৱনৰ ৰূপে জ্ঞাতনা ভোগ কৰিব। ইয়াৰ অনেক অনেক পুমান ধৰ্ম পুথিত লিখা আছে, ইহৰ স্বৰূপ সোধৰ আগ্য পুৰাণ হোআৰ আৰু খবৰ দিনা তেওঁ গাই পতি মাসুহক আপোনাৰ আপোনাৰ কৰ্মৰ দৰেৰে প্ৰতি কল দিব; অৰ্থাত জিবোৰে ধোজ ধৰি লয় কৰ্ম কৰি মহিমা, সন্তুষ্টি, আৰু অমৰ, এই সকল বিচাৰে, সেইবিলাকক অনন্ত পৰম আয়ুস দিব। জিবোৰে সত্য ধৰ্ম এৰি মিচা ধৰ্মৰ আগ্য মানি থাকে এনে বিৰোধবিলাকলৈ খৰু, আৰু জ্ঞাতনা আদি হব। আৰু পুত্ৰৰ ত্ৰি সুখৰ বচন এই; মহা সোধৰ পাচে অধৰ্মবিলাকক অনন্ত সান্তি, কিন্তু ধৰ্মবিলাকক অনন্ত পৰম আয়ুসৰ ভোগ কৰাব।

হে পাঠক সকল সুসমাচাৰৰ সাৰ কথা সেসত কৈও, মন দি সুনি, ভিতৰত চাই দিয়া। ইহৰে জগতলৈ এনে দয়া কৰিলে, জে আপোনাৰ একে জন পুত্ৰকে দান কৰিলে; তাতে জি কোনোএ তেওঁত বিশ্বাস কৰিব, সি নষ্ট ন হৈ অনন্ত পৰম আয়ুস পাব। আৰু আন চাইভো লিখা আছে; জি কোনোএ পুত্ৰত বিশ্বাস কৰে, তাৰ অনন্ত পৰম আয়ুস হই; আৰু জি কোনোএ পুত্ৰক নে মানে, সি পৰম আয়ুসৰ দেখাকে নেপাই, ইহ-ৰৰ খৰুৰ পাত্ৰ হৈছে থাকে।

"Time shall be no longer."—Rev. 3. 5, 6.

মানিক পোআ দুই ভায়েকৰ কথা।

The Brothers and the Jewels.

দুখিয়া দুই ভায়েক মাগিবলৈ জাঁওতে বাটৰ মাছত এমোনা ৰূপ দুটা মানিক পালে; তাতে সৰুটো ভায়েকে কলে, বোলে, মোৰ মনৰ ইচা দিখি হল, মই এতিয়া ঘৰলৈকে জাঁও। বৰটোএ কলে, বোলে, ধন পাইচোঁ, কিছু পুনা ভিৰ্ব কুৰি আহোঁগৈ। ইয়াকে বুলি, দুয়ো ধন বাঁটি লৈ ককায়েকে ভায়েকত কলে, বোলে, মোৰ ভাগো ছুমি লৈ জোআ, ঘৰত মোৰ ভিবোতাৰ হাতত দিব। তেতিয়া ভায়েকে ককায়েকৰ ভাগো লৈ, আহি, ঘৰ পাই, বৌএকৰ হাতত ৰূপৰ ভাগ-টো দিলেহি, মানিকটো নি দিলে। পাচে তিনি বছৰৰ মূৰত ককায়েক ঘৰলৈ আহি, ষৈনিএকৰ হাতত মানিক নে পাই, ভায়েকত সুধিলে, বো-লে, মানিক কি কৰিলি? ভায়েকে কলে, ষৈনি-য়াৰ হাতত দিলোঁ। ককায়েকে কলে, তাই কৈ-চে, বোলে, মই মানিক পোআ নাই। ভায়েকে কলে, ভোমাৰ ষৈনিয়াই মিচা কৈচে, মই মা-নিক ভাইৰ হাততে দিচোঁ। তেতিয়া ককায়েকে ষৈনিএকক বৰকৈ খৰু কৰিব ধৰিলে; তাতে তাই বেজাৰ লাগি, সোধাক বিসয়াৰ আগত গোচৰ দিলেগৈ। তেতিয়া সোধৰ গৰাকিএ ভাইৰ পৈএককে দেওবেককে মতাই নিয়াই, পোনেই দেওবেকত সুধিলে, ভই জে এই ভিবোতাৰ হা-তত মানিক দিলি তাৰ সাথি কোনোবা আছে নে? সি কলে, তাৰ সাথি দুটা আছে। তাতে সোধৰ গৰাকিএ সাথি দুটা আনিবলৈ আগ্য কৰিলত, সাথি দুটাক কিছু কিছু ৰূপ দি, সি-কাই নিলত, সিহঁতে এই দৰে কলে, বোলে, এও জেতিয়া বৌএকৰ হাতত মানিক দিছিল আমি তেতিয়া তাতে আছিলোঁ, মানিক দিয়া আমি দেখিছিলোঁ। এই কথা সুনি সোধাকএ বৰ-টক আগ্য দিলে, বোলে, ভই ষৈনিএৰ হাতৰ পৰা মানিক লগৈ; এনেকৈ বুলি সিহঁতক পাঁচি দিলে। তেতিয়া সেই ভিবোতা জনিএ কান্দি কান্দি বজাৰ ওচৰত গোচৰ দিলেগৈ, বোলে, মই সোধৰ গৰাকিৰ তলৈ গৈছিলোঁ, কিন্তু তেওঁ স্বৰূপ সোধ ন কৰিলে। পাচে বজাই সাথি দুটাই সৈ-

তে দূয়ো ডায়েকক অমাই নিলগ নিলগটৈ বা-
পিলে, আৰু সিহঁতক হাতে পতি একো ভোখৰ
মৌ সিটা দি এই আগ্যা কৰিলে, বোলে, মা-
নিকটো কিমান ডাঙ্গৰ, কিমান দিঘল, কেনে এই
মৌ সিটাবেই গাই গাই এটা এটা মানিক সা-
জি দেইক। তেতিয়া দূয়ো ডায়েকে একে সন্মান
একে ৰূপে সাজিলে, সাধি দুটাই আন আন
বেলেগ বেলেগ ৰূপে সাজিলে; আৰু বজাই
সেই ভিবোভাকো এডোখৰ মৌ সিটা দি আগ্যা
কৰিলে জে ভূয়ো এটা মানিক সাজ। তাতে তাই
অনায়ে বোলে, মানিকৰ নো কেনে গৰ্হ মোত
কণ্ডক, ন কলে মই কেনেকৈ জানিম? মানিক
আমি কেতিয়াও দেখা নাই। পাচে বজাই সা-
ধি দুটাক অনেক তাৰি দি সোধৰ গৰাকিকো
খব্ব কৰি ডায়েকৰ হাতৰ পৰা মানিক লবলৈ
ককায়েকক আগ্যা কৰিলে।

দুটা ইষ্ট মানুহৰ কথা।

The Two Friends.

ইটৰ সিটৰ বৰ চেনেহেৰে এনে ইষ্ট মানুহ
দুটা ধন ঘটবলৈ আন দেখলৈ গল। পাচে ভা-
বে এটাই বাটৰ মাজত সত্ৰএ খোআ এটা পাজত
অনেক মোহৰ সোন পালে, সোন হাতত তুলি
লৈ এই সিটত কলে, বোলে, হেবা সখি, এই বা-
টে দি আহি মনৰ ইচাৰ দৰেৰে অৰ্থ লাভ হল;
হেবা চোআ অনেক মোহৰ সোন বাটৰ মাজত
পালোঁ। ইটে তুলিলে, বোলে, আমাৰ বৰ ভাগ্য,
কিয়নো একো সুম ন কৰাকৈ জে অৰ্থ পালোঁ-
ইক। সোন পোআটে কলে, বোলে, হে সখি,
আমাৰ ভাল ভাগ্য এই কথা ন কৰা, কিয়নো
সোন মই অকলৈহে পাইচোঁ, মোৰহে ভাল ভাগ্য,
তোমাৰ ন হই, কিয়নো এই সোনত তোমাৰ
ভাগ নাই কিয়া। এনেতে সেই সোনাৰ গৰাকি
সত্ৰবোৰ আহি দূয়ো সখিএকক ধৰিবলৈ জো-
আত সোন পোআতে কলে বোলে, হে সখি,
আমি সত্ৰৰ হাতত পৰিলোঁ হবলা? আমাৰ
প্ৰান এতিয়া মাৰিব। তেতিয়াই ইটে কলে, হে
প্ৰিয় সখি, এতিয়া আমি দূয়ো কিয় বোলা, অকল
তুমি সোন পাইচা তোমাক মাৰিব।

ভাব অৰ্থ জেয়ে সুখৰ ভাগ দিবলৈ ইচা ন
কৰে দুখ দিবলৈহে ইচা কৰে তাক ইষ্ট নো
বোলে।

আলাসতে বহি থকা সন্যাসিৰ কথা।

The Air Brahmun

চেচাল নামেৰে এজন ব্ৰাহ্মণ সন্যাসি, বচৰ
চেৰেকৰ আগৈএ, মান্দৰাজত ওলাই আলাসতে
বহি থাকিব পাবোঁ তুলি মানুহবিলাকক দেখু-
আই ফুৰিছিল। সি আলাসত বহাৰ দস্তৰ এই;
প্ৰথমতে তাৰ লগৰ মানুহে বৰ কাপৰ এখনে-
ৰে মেৰাই তাক ঢাকি ধৰি এখনতক মান থাকে,
পাচে সেই কাপৰ খন গুচালেই এখন কাঠৰ
পিৰাৰ ওপৰত এটা পিতলৰ খুঁটা থিয়কৈ সুধু-
আ, আৰু সেই খুঁটাৰ মূৰতে হৰিণা পহৰ চাল
এখন মেৰাই পখালিকৈ বান্ধি খোআ, আৰু
তাতে সন্যাসিএ, নকচাত থকাৰ দৰে, মেৰোআ
পহৰ চালৰ ওপৰত হাত থৈ, আলাসতে বহি
মলা জনকৈ থকা দেখে। তাতে ১০।১৫ মিনিট
মান কেতিয়াবা আধা ঘণ্টা মান থাকি আকও

সেই কাপৰ মৈয়াই আৰু দি নামে। এখন চাহা-
বে চাই অনুমান কৰিলে যে সেই বিয় পিডলৰ
খুঁটাৰ পৰা এডাল সৰুত ডিখাৰ গুৰা মেক পহুৰ
চালে দি সুমাই হাঁহৰ কাপৰৰ ভিতৰে নি পিঠিএ
নমাই দুই ঠেঙ্গৰ মাজে দি সহকাই আনি ভাঙে
বহে; কিন্তু কাপৰৰ বাহিৰে একো বে দেখি।

মুখৰা মানুহৰে লৰাৰে কথা।

এক সময়ত এটা লৰা আপোনা আপুনি নৈত
পৰি সঁতৰিব নে জানি ডল জাওঁ জাওঁ হল,
এনেতে বাটে দি এটা মানুহ গৈচে, তাকে দেখি
সেই লৰাই মানুহটক পুৰণি কৰি ডাক খৰিব
লৈ মতান্ত সিও চহলৈ গৈ লৰাটক পানিত নমাব
কাহৰে গালি পাৰিবলৈ খৰিলে। তেতিয়া লৰা-
টে কলে, হেৰা দেও, আগৈএ মোক ন মৰাকৈ
খৰি বাখা, পাচে জিমান লাগে গালি পাৰিবা।

কুকুৰৰে লিৱালৰে কথা।

এক সময়ত এটা কুকুৰে এটাইত এখন বাঘৰ
জিলা দেখি ওচৰলৈ গৈ দাঁতৰে কামুৰিব খৰি-
লে, পাচে এটা জহামালে তাকে দেখি কুকুৰক
কলে, বোলে, জদি বাঘ জিৱাই থাকিলহেঁতেন
তেতিয়া তোমাৰ দাঁততকৈও ডাৰ হাতোৰাৰ
বধ ডাঙ্গৰ দেখিলাহেঁতেন।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, সন্তিমন্ত লোকৰ আপদ
হলেও সৰু লোকে জদি তেতিয়া কোনো পিডা
কৰে তথাপি তাৰ একো জনসা ন হই।

Almanac for May, 1882.

মেই, অৰ্থাত মে, ১৮৮২।

কাৰ	চৈ	মহা	মজোৰ	মজোৰ	মজোৰ	মজোৰ	মজোৰ	মজোৰ
১	২০	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১০	১০	১০	১০
২	২১	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১০	১১	১০	১০
৩	২২	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১১	১২	১১	১১
৪	২৩	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১২	১৩	১২	১২
৫	২৪	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১৩	১৪	১৩	১৩
৬	২৫	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১৪	১৫	১৪	১৪
৭	২৬	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১৫	১৬	১৫	১৫
৮	২৭	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১৬	১৭	১৬	১৬
৯	২৮	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১৭	১৮	১৭	১৭
১০	২৯	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১৮	১৯	১৮	১৮
১১	৩০	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	১৯	২০	১৯	১৯
১২	৩১	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২০	২১	২০	২০
১৩	৩২	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২১	২২	২১	২১
১৪	৩৩	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২২	২৩	২২	২২
১৫	৩৪	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২৩	২৪	২৩	২৩
১৬	৩৫	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২৪	২৫	২৪	২৪
১৭	৩৬	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২৫	২৬	২৫	২৫
১৮	৩৭	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২৬	২৭	২৬	২৬
১৯	৩৮	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২৭	২৮	২৭	২৭
২০	৩৯	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২৮	২৯	২৮	২৮
২১	৪০	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	২৯	৩০	২৯	২৯
২২	৪১	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩০	৩১	৩০	৩০
২৩	৪২	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩১	৩২	৩১	৩১
২৪	৪৩	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩২	৩৩	৩২	৩২
২৫	৪৪	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩৩	৩৪	৩৩	৩৩
২৬	৪৫	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩৪	৩৫	৩৪	৩৪
২৭	৪৬	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩৫	৩৬	৩৫	৩৫
২৮	৪৭	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩৬	৩৭	৩৬	৩৬
২৯	৪৮	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩৭	৩৮	৩৭	৩৭
৩০	৪৯	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩৮	৩৯	৩৮	৩৮
৩১	৫০	৫২৫	১১৫৭	৬২৮	৩৯	৪০	৩৯	৩৯

পূৰ্ণিমা ৭ দিনৰ ১।২৫ ভাটি।

আমাবাস্যা ২২ দিনৰ ১।৫৪ ভাটি।

এই অক্টোবৰ পত্ৰ যোঁ লিখাৰ আৰম্ভণি
বাণিজ্য হিচাপ আনাতে বাহে বাহে চাপ কৰা
হৈছে। আদিত্তে দিলে বছৰত দ্বাৰা এটকা, বছৰত দুবত
দিলে ১৥ চম্বা।

THE ORUNDOO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ences and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মো° সিবসাগৰ, মেই, ১৮৪৯ খ্ৰি° অ° সঁক । নম্বৰ ৫ ।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1849. No. 5.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

জিলা সিবসাগৰত থকা খ্ৰী বাতিৰাম দালে খ্ৰিষ্টিয়ান মন্তেৰে খ্ৰী মতি মইনা নামে খ্ৰিষ্টিয়ান কন্যাক জীভূত পাদুৰি বৰ্কিৰ চাহাবৰ দোআ-বাই ৪ এপ্ৰিলত গুআহাটিৰ মিলান গিৰ্জা ঘৰত বিবাহ কৰিলে ।

জিলা ভেজপুৰৰ জীভূত কান্তান বেনলচ পুখান আচিষ্টণ্ট কমিস্যনৰ চাহাব আৰু জিলা গুআহা-টিৰ জীভূত লেপটেনেণ্ট আৰ্মিউ জুনিয়ৰ আচি-ষ্টণ্ট কমিস্যনৰ চাহাব পঞ্চাবৰ বনৰ পৰা উভতি আহি আপোন আপোন জিলা পালে ।

২ এপ্ৰিল ভাৰিখত ভাওকাকৰ ওচৰৰ বাটত নগাই খাপ দি ৩ জন বাটে জোআ মানুহক ধৰি গা পতি মূৰত দাৰে একো দা মাৰি সিহঁতৰ বস্ত্ৰ খনি কাৰ্ছি নিলে ।

২১ এপ্ৰিলত আসাম কল্লানিৰ ডোমৰ দলজ বাগিচাৰ কুলি ২ জন দিৱৈ নদিত পাৰ ইওতে নাও বুৰি মৰিল ।

২ মেইত কৌঅৰ পুৰ মৌজাৰ মাগনি নামে এজনি ভিৰোতা মানুহ দিখৌ নৈত পৰি মৰিল ।

৪ মেই ভাৰিখত বহু চলা মৌজাৰ বুঢ়ি মামে-ৰে এজনি ভিৰোতাই সাহু-একেৰে সৈতে কিহবাৰ পৰা দন্দ লগাৰ কাৰনে সাহু-একে গালি পাৰি-লে; ভাতে ভাই বৰ অভিমান পাই ১১ ডেৰ বচৰিয়া পুনিৰাম নামে পুতেকক কোলাত লৈ পানিত পৰি মৰোঁগৈ বুলি ঘৰৰ পৰা বাতি ওলাই গৈ, কিছু মান জীভৰৰ এটা সৰু পুখুৰিত সেই লৰাই সৈতে পৰিল; কিন্তু সৰু পুখুৰি পানি বৰ নো হোআৰ হেজুকে ভাই ন মৰিল, পু-তেক পুনিৰাম মৰিল ।

১৬ মেই ভাৰিখত দেওবাৰে মঠা ভাঙ্গ গাঁৱত গৰখিয়া লৰাই দিখৌ নদিত গা ধুই সঁতৰি থা-কোতে, ভাৰ মাজৰে সঁতৰিব ন জনা এটা লৰাই আনবোৰৰ লগত গা ধোতে ন পানিত পৰি মৰিল । প্লাচে মাক বাপেকে নাৱেৰে জাল পে-লাই তেও লৰাক বিচাৰি নে পালে, কিন্তু ভাৰ ভিন দিনৰ পাচত আপুনি উপলি ওলাল ।

২৩ মেইত সিবসাগৰৰ বিক্টো চিপাহিয় পু-তেক চই বচৰিয়া নবসিঙ্গ নামে এটা লৰাই, আৰু ২১৩ টা লৰাই সৈতে ধেমালিটৈ ঝাকোতে বেলি ৩ বজাৰ সময়ত কেনেবাকৈ সিবসাগৰ পুখুৰিৰ পানিত পৰি মৰিল । গধুলি হলত বাপেক মা-কে বিচাৰি নে পালে । কিন্তু পাচ দিনৰ বাতি পুআ সেই পুখুৰিত ভাৰ স পালে ।

লক্ষা দিগৰ মুকুৰামি নামেৰে জি জন ওলাই বজাৰ বজ্জ বুলি কৈ সেই দিগৰ বজা হৈ সি-হানত বহিব খুইছিল, আৰু চেপ্তেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত চপাৰ দৰে অনেক মানুহ গোটাই জুখ কৰি, বায়তবোৰ মাৰি, ঘৰো লুট কৰিছিল; সেই জনকে ধৰি সাসন কৰ্ত্তাই সোধ কৰি ১০০ বেঁতৰ কোৰ মাৰি, অন্য দেশত জনম্বৰ ফাটক দিবলৈ আগ্যা কৰিলে ।

এজনি ভিৰোতাৰ পিয়াহত কিবা বিষয়টি হোআত ইংলণ্ডৰ কামেলফৰ্ড গাঁৱত, কিজ আৰু পিৰ্চ নামেৰে দুজন ডাক্তৰে ক্লোৰাকৰ্ম মুৰ্চিত দৰৰ সুজাই, একো দুখ নো পোআকৈ সেই পি-য়াহটো কাটি গুচালে । আৰু ২১৩ দিনৰ পাচে ডাক্তৰ পিৰ্চ চাহাবে সেই অচেতন দৰৰকে সুজাই ইকিণ্ নামে এজন মানুহৰ ডিম্বিৰ পৰা, বৰ গৰল এটা একেৰিও দুখ নো পোআকৈ কাটি একআই পেলালে ।

Louis Napoleon Bonaparte, President of the French Republic.

ফ্রান্স দেশৰ পুৰুষবিলাকে ডিচেম্বৰ মাহত লুই নাপলিয়ন বৰ্নপাৰ্ডক ৪ বছৰলৈ প্ৰেচিডেণ্ট বাৰ দি বজাৰ দৰে পাকি ললে। প্ৰেচিডেণ্ট, অৰ্থাত্ দে-সাধিকাৰ মনোনিত কৰি লবলৈ দেশৰ মুনিহ মা-বুহ সকলোএ গাই পতি, জাক দেসাধিকাৰ পা-তিবলৈ ইচা হই, সেই জনৰে নাম লিখি লিখি দিএ; পাচে বিনয়বিলাকে আটাই চিটিবোৰ গোটাই চাই, জাৰে নামে সবহ চিটি ওলাই তেওঁএই সেই বাৰ পাই। ফ্রান্স দেশৰ ৭৩,৪২,০০০ মানুহে চিটিত নাম লিখি দিলে, তাৰে ৫৪,৩৪,১১৬ লুই নাপলিয়নৰ নামৰ ওলাল,

সল খনি আন ৫ জনৰনায়ে ওলাল; লুই নপ-লিয়নৰ নামে অধিক চিটি ওলোআ হেতুকে সেই প্ৰেচিডেণ্ট বাৰ তেওঁএই পালে। তেওঁৰ বকচ ওপৰত লিখা আছে।

ফ্রান্স দেশৰ পাৰি নগৰলৈ নিভে পতি ডাক্ত ১,২০,০০০ এক লাখ কুৰি হেজাৰ মান চিটি আছে।

কেৰ্দিনাৰ্দ্, অক্সিৰা বজাই, তেওঁৰ ভতিজাক আৰ্চ ডিউক ফ্রান্সিচ য়োচেফক, আপোন ইচাবে ডিচেম্বৰ মাহৰ ২ ভাৰিখন্ত বাজ পদ এৰি দিলে। সেই ন বজাৰ বয়ল ১৮ বছৰ।

১৮৩১ সনত চৰ্দাৰ দোস্ত মহম্মদ খাঁই অপৰাধ কৰাৰ নিমিত্তে কল্লানিৰ আফগানৰ সৈন্যসকলৰ পৰা গুচাই, লৰা ডিবোডাই সৈতে হিন্দুস্থানলৈ অসাই বাৰি থৈছিল; তেতিয়া আফগানৰ বনৰ সেস হল, তেতিয়া তেওঁক পুনৰাই কাবুললৈ আকণ্ড পঠাই দিলে। এই সেসৰ পঞ্জাবি বনলৈকে তেওঁ ভাল ৰূপে আপোন দেশত সালস কৰি আছিল। আগৰে পৰা পেন্সাৱৰ নগৰ পাৰৰ নিমিত্তে তেওঁৰ বৰ ইচ্ছা আছিল, এই হেতুকে তেতিয়া চৰ্দাৰ আদি চিকবোৰে কল্লানিৰ বিৰোধে বন কৰে, তেতিয়া দোস্ত মহম্মদে ১০,০০০ মান আফগানৰ সেনাই সৈতে আহি পেন্সাৱৰ নগৰ আক্ৰমণ কৰি ললে, আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ চৰ্দাৰ আক্ৰমণ খাঁও বহু সেনাই সৈতে গুজৰাটৰ বনত চৰ্দাৰ চেষ্টাৰ সহায় হ'বলৈ গৈছিল। কোনো পত্ৰ লিখিচে চৰ্দাৰ আক্ৰমণ খাঁ সেই বনতে মৰিল। এতিয়া কল্লানিৰ সেনাই দোস্ত মহম্মদক আফগান সেনাই সৈতে আপোন দেশলৈ পুনৰাই খেদাই দিলে। অনুমান হ'ল যে তেওঁ যদি কল্লানিৰ অহিঙ নহৈ পৰে পেন্সাৱৰ পাৰলৈ নিবেদন কৰা হলে গবৰ্নৰ জেনৰল চাহাবে তেওঁৰ পুৰস্কাৰ গ্ৰাহ্য কৰিলেহেঁতেন; এতিয়া তাক পোআৰ ভাৰসা গুচিল। তেওঁৰ নকচা তলত লিখা আছে।

Dost Mohamed

পঞ্জাবৰ বনৰ সেসৰ কথা।

Termination of the War in the Punjab.

এপ্ৰিল মাহৰ অকনোৱাইত চাপিছিল, যে চিলিয়নৱালা, জিলিয়ন বহিৰ ওচৰত, জুখ কৰাৰ পাচে, চৰ্দাৰ চেষ্টাৰ চিহ্নে চাৰি ক্ৰোচ মানৰ দূৰ হৈ তাতে কোঁঠ আদি ৰাখিলেগৈ। ১১ ফেব্ৰুৱাৰিৰ বাতি চৰ্দাৰ চেষ্টাৰ আৰু চৰ্দাৰ চিহ্নে সকলো চিক সেনাই সৈতে সেই কোঁঠ এৰি সাহোৱৰ নগৰলৈ আহি বুলি চিনাৰ বহিৰ ওচৰত গুজৰাট নামে এক ঠাই পালেগৈ; কিন্তু তেনেতে জেনৰল হুইলী চাহাবে মুলতানৰ পৰা চিনাৰ নদিৰ বাঁও কালে ৰাম নগৰে দি আহি আগটি ধৰিলে, সেই কাৰনে চৰ্দাৰ চেষ্টাৰ সাহোৱালৈ জাৰৰ নিমিত্তে চিনাৰ নদি পাৰ হ'ব বোআহিলে। আৰু পুৰান সেৱাপতি জিহুত লৰ্ড গফ চাহাবে চিকবোৰৰ পাচ কালে আহি, ২১ ফেব্ৰুৱাৰিৰ বাতি পুআ ৮-১১ বজাত, সকলো কল্লানিৰ সেনা লৈ সত্ৰৰে সৈতে জুখ পাতিলে। চিকবোৰেও অতি সাহিয়াল ৰূপে জুখ কৰিছিল; এমখা চিকৰ ঘোঁৰা চিপাহিএ আৰু ১৫০০ মান আফগান দেসৰ ঘোঁৰা চিপাহিএ কল্লানিৰ বৰ টোপৰ সেনা-বোৰক খেদাই টোপ কাৰ্ছি নিবৰ নিমিত্তে চাৰি বেলি অতি বেগে ঘোঁৰা মেলি ধৰিছিলেহি, তথাপি বৰ টোপ অভিলই ঘৰে মৰাৰ কাৰনে সিহঁতৰ অনেক মৰি উজ্জতি গল। কল্লানিৰ ঘোঁৰা সেনাই তাকে দেখি সত্ৰকো খেদি গৈ একে বেলিএই সিহঁতৰ ১৫ টা বৰ টোপ কাৰ্ছি আনিলে; তেতিয়া সত্ৰএ হুহকি গুজৰাট নগৰৰ ভিতৰ সোমাল। তথাপি বৰ টোপ বম গোলাৰে বৰকৈ সিহঁতক গুলিয়াই, সকলো সেনাবিলাকে ৰাতি ৮ বজালৈকে অতি ভয়ানক জুখ কৰি চই ক্ৰোচ মান বাটলৈ হুহকাই খেদিলে; আৰু বাটৰ সকলো খানে গাঁৰি, হিলৈ, খাৰ, গুলি আদি বহু পৰি পৰি আছিল। সেই দিনত পঞ্জাবৰ ৩০০০ মান সেনা মৰিল, কল্লানিৰ ৭০০ মান মৰা খুন হোআ আছিল। চিকৰ বহুখা ৩০০০ মান ভাতে হৈছিল। সিহঁতৰ ৫২ বৰ টোপ আৰু বনৰ অন্তৰ্গত জি জি নামগ্ৰি আছিল, সেই সকলোবোৰ কল্লানিৰ সেনাৰ হাতত পৰিল। আৰু

চিক চৰ্দ্দাৰ নকচা।

চিক সত্ৰ সেনাবোৰ হাৰি তিনি ভাগ হৈ, দুভাগ জিলম নদিৰ ফালে, এভাগ বিশ্ববলৈ জোআ বাটে পলাল, আৰু বাটত হিলৈ, ভৰোআল আদি কৰি পেলাই বহু চিকবোৰ আপোন আপোন ঘৰলৈ গুচি গল।

পাচ দিনা মেজৰ জেনৰল চেৰ ওঅলটৰ্ভ গিলবৰ্ড চাহাবে ১৭,০০০ সেনা লৈ অভিসই বেগে চৰ্দ্দাৰ চেৰ চিকক খেদি গল; আৰু এনেহে বেগে তাক খেদি গৈছিল, জে বাটত সেনাবোৰে খাব পিবলৈকে ভত নে পাইছিল। কিন্তু চিক যোবে অভি ভই পাই ইহঁততকৈও বেগে পলাই, জিলম নদি পাৰ হৈ সেই নাওবোৰকো ডাকি পেলালে। পাচে জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবে আন নাও পাই জিলম নদি পাৰ হৈ সত্ৰক খেদি গল। পাচে চিকবোৰে ব্ৰুডাচ্ নামে এটাইত বৈ জুখ কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিছিল, কিন্তু জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাব ওচৰ পালত সিহঁতে ভাব পৰা পলাই ৩ মাৰ্চত বাকোৱালা নামে বাটৰ এক কটিন চৈক টাইত বৈ কল্লানিৰ ফৌজ জাব নোঅবাকৈ বাট

ভেঁটিবলৈ ধৰিছিল, তথাপি গুজৰাটৰ জুখলৈ মনত পৰি তাকো টাৱৰিব নোআৰি ভাব পৰাও পলাই গল।

৭ তাৰিখত জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবে ফৌজে সৈতে হুৰ্মক নামে এক টাই পালেগৈ, তাতে ৪০০০ চিক সেনাই সৈতে বুখ চিক আপুনি কল্লানিৰ সেনাবিলাকত বৰিলেহি। ৮ তাৰিখত মেজৰ লৰেজ আহি জি.জি চাহাব আৰু মেজ চাহাববিলাক আগৈএ সত্ৰ সেনাৰ হাতত পৰিছিল, সেই সকলোকে চিকবোৰে জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবলৈ পঠাই দিলে, আৰু সেই তাৰিখৰ বাতি চৰ্দ্দাৰ চেৰ চিকো আহি আপোনা আপুনি সম্বৰ্ণন হলহি।

১০ তাৰিখত বহুাইৰ সেনাবিলাকে আহি জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবৰ লগ লৈ, সকলো ফৌজে বারল্ পিণ্ডি নামে এক টাইৰ ৫ ক্ৰোচ মানৰ আন্তৰত বলগৈ; তাতে চৰ্দ্দাৰ চতৰ চিককে আহি ৩৫ জন চিক চৰ্দ্দাৰ আহি বহু সেনাই সৈতে আপোনা আপুনি সম্বৰ্ণন হলহি। ১৩ তাৰিখত আন আন সেনাবোৰো সবনাগত হলহি; পাচে ১৪ তাৰিখত, বারল্ পিণ্ডি পালত চিকৰ অৱসেসবিলাকেও বৰিলেহি। ২০,০০০ মান চিক সেনাই এটা এটাকৈ প্ৰতি জনে আপোন আপোন হিলৈ, ঢাল, ভৰোআল আদি কৰি কল্লানিৰ সেনাবিলাকৰ আগত লোখাই দিলেহি, আৰু সিবিলাকৰ বাটৰ খৰচেৰ নিমিত্তে কল্লানিৰ সেনাপতিৰ আগ্যাৰে চিকৰ প্ৰতি সেনাক এটাকৈ ৰূপ দি অৱলৈ পঠাই দিলে। কোনো কোনো আপোন অত্ৰে সৈতে পলাই গল, আৰু কোনো কোনোএ সেই ৰূপ টকা নো লোআকৈ গল; তথাপি তিন দিনৰ ভিতৰত ১৭,৫০০ ৰূপ সিহঁতক দিলে। পাচে মেজৰ লৰেজ চাহাবে চেৰ চিক আহি চৰ্দ্দাৰবোৰক লাহোৰৰ ফাললৈ লৈ গল, আৰু জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবে আকগান সত্ৰক খেদি গল। আকগা নামে এক টাই পাঁও-ভেই আকগানবিলাকে বৰ বেগে পলাই গৈচে, এই বাত্ৰা মুনিলে। তাতে সিহঁতে জেনৰল চেৰ গিলবৰ্ড চাহাবে ১৬ মাৰ্চত অলপিয়াকৈ সেনালৈ, তিনি খন নদি পাৰ হৈ, বৰ কটিন বা-

টোকা অতি বেগে খেদি গল। কিন্তু সন্ধে আটক নগৰৰ পোৱে ইন্দ্ৰ নৰি পাৰ হৈ নাগবোৰ নষ্ট কৰিলে, এনে কথা সুনিশ্চিত, জেনৰেল গিলবৰ্ড চাহাবে ভাতে ফৌজ এৰি ৩০ জন ঘোঁৰা সেনা আৰু লগত থকা সেনাপতি জন চাহেবক লৈ অতি বেগে গৈ নিহঁতে নৰি পাৰ হৈ নাগবোৰ নষ্ট কৰিবলৈ ধৰাঙে পালেগৈ। ভাতে ইন্দ্ৰীলাকক দেখি সিহঁতে বিচূৰ্তি হৈ, নাগ নষ্ট কৰিব নোআৰি লেজু কাটি উটাই দি তাৰ পৰাও পলাই গল। মুঠে ভাত ১২ খন নাগ আছিল, তাৰে চাৰি খন মাখোন নষ্ট কৰিলে, ১৫ খন জেনৰেল গিলবৰ্ড চাহাবে ৰাখিলে। ১২ তাৰিখত নাৱেৰে সাকো কৰি দিব অৰি পাৰ ভেঙে ৫০০ টকা ডইডক দিয় বুলি মেজৰ মেকিচন চাহাবে আটকত থকা নাৱবিয়াবোৰত কলত নিহঁতে ১৮ তাৰিখত অৰ্ধাত সেই দিনতে তৈয়াৰ কৰি দিলে।

১২ তাৰিখত সকলো কল্লানিৰ ফৌজ পাৰ হৈ, ২০ তাৰিখত নয়াচিৰা, জতে বঞ্চিত চিজে চিক সেনাবোৰে সৈতে ১৮-২৩ লনত আফগানৰ ফৌজক পৰাজয় কৰিছিল, সেই চাই পাই, ২১ তাৰিখত পেন্সাৱৰ পালেগৈ; কিন্তু চৰ্দাৰ দোস্ত মহম্মদে ডেওৱ ৭। ৮০০০ আফগান সেনাই সৈতে দু দিনৰ আগৈ পেন্সাৱৰ এৰি কাইবে-ৰিয়া পৰ্বতীয়া লোকক অনেক ৰূপ ভেঁটি দি সেই কাইবেৰিয়া পৰ্বতৰ চৈক কঠিন বাটত সাৰি গল, আৰু সিহঁতে আলি মচিদ পৰ্বতৰ সিপাৰ হৈ কাবোলৰ ওচৰৰ লান্দিখানালেই ২১ তাৰিখেই পালেগৈ।

ইমানতে পঞ্জাবৰ বনৰ অস্ত্ৰ হল, আৰু সকলো পঞ্জাবৰ ৰাজ্য ইংৰাজিৰ অধিন হ'বলৈ, অৰ্থাত জেনেৰেল অসম দেলত কমিস্যনৰ আদি চাহাব লোকে সালন কৰিচে, সেই ৰূপে পঞ্জাবৰ গোটেই খনত এতিয়াৰে পৰা সালন কৰিবলৈ জীৱন্ত গবৰ্ণৰ জেনৰেল চাহাবে আগ্য কৰিলে; সেই ঘোঁৰা পত্ৰ এই অক্টোবৰ চপা হৈছে।

জেনেৰেল কল্লানিৰ সেনাপতি অৰ্ধাত কেৰ্নেল, আৰু কান্টান, আৰু লেপ্টেনেণ্ট চাহাববিলাকে হিন্দুস্থানৰ চিপাহিক নিকাৰি আৰু পালন কৰে,

জেনেৰেল পঞ্জাব দেলত বঞ্চিত সিংহে ফাফ দেলত সেনাপতি জবাই, নিৰিলাকক তলপ দি বাধি চিক সেনাবোৰক বনৰ কথা দস্তৰ নিকাৰিছিল। আৰু এই ভাৰত বৰ্ষৰ দ্বাজত পঞ্জাববিলাকৰ নিচিনা সন্ধিমন্ত, সাহিৱাল জোখাক কোনো নাই কি-ছিল, এতিয়া সেইবিলাকেই বন হোআত জাবি-টো জে অনেক কাললৈকে ভাৰত বনত এনে বন নহ'ব।

এই পঞ্জাবৰ বনত কল্লানিৰ সেনাই পোজা বৰ টোপৰ দেখ:

মুলজানৰ,	৬২
গুৰিন্দ জবৰ,	৫২
চিলিয়নৱালাৰ,	১২
গুজৰাটৰ,	৫২
চিলিয়ডৰ,	২
জাবাৰ,	৫
চিকৰোৱে দোখাই দিয়া,	৪০
মেজৰ মেকিচনে পোজা,	১

মুঠে বৰ টোপ, ২২৬

চিক বনুজাৰ নকা।

ভাৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰ ষ্ৰীমন্ত বাইট
অনবৰিল এল অফ ডালহৌচি চাহাবৰ বক্তা।

The Right Hon. the Earl of Dalhousie, Governor General of India.

গৱৰ্ণমেণ্টৰ ঘোষণা।

Annexation of the Punjab—the Governor General's Proclamation.
কমেদি দিলাৰ্টমেণ্ট, ফিক্সপুৰ, ১৮৮২ সনৰ ৩০ মাৰ্চ।

ষ্ৰীমন্ত গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰে পঞ্জাব ৰাজ্য
জিহব মোআবাই ভাৰত বৰ্ষৰ ব্ৰিটিশ ৰাজ্য
এভাগ হল, তাৰি সন্ধান সকলো লোকে জানি-
বৰ কাৰনে চাপা কৰাই প্ৰকাশ কৰালে। এই
আগ্যা পোআ মাত্ৰে সেনা বৰা প্ৰধান চায়ে
চায়ে বৰ টোপ জৰিবলৈ আগ্যা দিলে।

ভাৰত বৰ্ষৰ ষ্ৰীমন্ত বাইট অনবৰিল গৱৰ্ণৰ
জেনৰেল বাহাদুৰৰ হুকুম অনুসাৰে,

পি. মেলিল,

ষ্ৰীমন্ত গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰৰ সন্ধানবাহাৰি ভা-
ৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণমেণ্টৰ জেট চেক্ৰেটেৰি।

ঘোষণা।

মহা বজা বজিত সিংহৰ দিনত বহু বছৰলৈ-
কে কল্লানি মেলে সৈতে চিকৰ দেশ অতি কুল-
লেবে মিলি আছিল।

বজিত সিংহৰ মিত্ৰ হোআৰ পাচত আৰু জে-
ভিয়া ভেঁওৰ বিখৰাই ৰাজ মেলুআইবিলাকক
ভালকৈ ৰ চলালে তেতিয়া চৰ্চাবোৰে আৰু
পঞ্জাবৰ সেনাবোৰে নিচই অকাবনতে একে
বেলিএ ব্ৰিটিশ (অৰ্থাত কল্লানি) এক প্ৰদেশ
আক্ৰমণ কৰিলে। পাচে সিইতৰ সেনাবোৰ
বেলিএ বেলিএ পৰাজই হৈ অনেক মৰিল, আৰু
অতি লাজেৰে সৈতে সিইতক ধেমোআ গল,
আৰু লাহোৰ নগৰৰ দুআৰ মুখতে মহা বজা
মলিপ সিংহে ষ্ৰীমন্ত গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰৰ
বল কপে আপোনাকে আৰু চৰ্চাবিলাককে
সম্পৰ্ণ কৰি দায়া পাবলৈ নিবেদন কৰিলে।

তেতিয়া গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰে দায়া কৰি
সেই নিবেদনত গ্ৰাজা হৈ, আৰু জি কপে ৰাজ্য
নষ্ট কৰিবলৈ উচিত আছিল, সেই কপে নকৰি,
সিইতৰ ৰাজ্য বখ্যা কৰিলে, আৰু মহা বজাক
পুনৰাই সিংহাসনত তুলি দি দুয়ো দেশৰ
মাজত মিত্ৰ ভাৱে মিলনৰ কথা নিৰ্দ্ধ কৰিলে।

কল্লানিএ বিশ্বাস কপে সিইতৰ কথাৰে মানি
অতি সাৱধান পূৰ্বক সিইতৰ সকলো প্ৰতিগ্যাৰ
ভাৰ ৰাখি আছিল।

কিন্তু চিক মানুহবোৰে আৰু সিইতৰ চৰ্চাব-
বিলাকে অতিসই বিশ্বাস ছাতি হৈ আপো-
নাক জি নিৰ্বন্ধেৰে বজা হৈছিল, তাকে লক্ষন
কৰিলে।

সিইতে জি কৰ দিব লাগিছিল তাক কেতিয়াও
দিয়া নাই, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণমেণ্ট বাহাদু-
ৰৰ পৰা জি জি কপ খাৰ কৰিছিল তাৰো একো
সুজা নাই।

আপোনাৰ ইচ্ছাতে গৱৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰৰ জি
বলবৰ্তি হৈছিল তাকে সালনৰ অত্ৰ সন্ত্ৰেৰে সৈ-
তে অহিত কৰিলে।

কুল আপোনাৰ পৰা গুচালে, আৰু ব্ৰিটিশ
বিলয়াবিলাকে ৰাজ্যৰ কৰম কৰোঁতেই সিবিলা-
কক বখিলে; আনবোৰে সেই কপে কৰোঁতে
বিশ্বাস ছাতি কৰি সেইবিলাকক বলেৰে বন্দি
কৰিলে। দেশত জিবিলাকে নিৰ্বন্ধৰ ষ্ৰীমন্ত
নাম লিখি দিছিল, এনে বহু পঞ্জাবৰ চৰ্চাব আৰু
ৰাজ সৈন্যবোৰ আৰু সকলো চিকবোৰে সৈতে

পুথান ৰাজ মেলুআইৰ এজনআই হৈ, আপোন
অন্ত্ৰ সন্ত্ৰেৰে আমাৰ অহিতে উঠিল। আৰু অতি
ভয়ানক বনেৰে সোনিভমই কৰি সিহঁতে কো-
আৰ দৰে বিটিয়া গবৰ্ণমেণ্টৰ সান্না আৰু পৰা-
ক্রমক গুচাব ধুজিছিলে।

ভাৰত বৰ্ষৰ গবৰ্ণমেণ্টে আগৈ পুৰান কৰি-
ছিল তে আৰু পৰাজই কৰিবলৈ দিবিলাকৰ ইচা
নাইকিছিল, সেই কথা তে স্বৰূপ হই তাৰ সাধি
আপোন কৰমেই হৈছিল।

ভাৰত বৰ্ষৰ গবৰ্ণমেণ্টে এতিয়াও পৰাজই
কৰিবলৈ ইচা নাই, তথাপি আপোনাক আৰু
জিবিলাক দিবিলাকৰ বসত আছে সেইবিলাক-
কো বাখিবৰ নিমিত্তে সৱধান চাৰলৈ আৱস্যক
আছে।

এই হেতুকে ঘনে পতি নো জোকোআটক
আৰু অকাৰনে ৰাজ্য হানি হোআ বন জেন
পুনৰাই ন হব, আৰু জি পুজাবোৰক আপোন
বজা আৰু মজ্জিবিলাকেও কোনো মতে চলাব
নোআবে, আৰু জাক কোনো সান্তিও অমূৰি
পৰা বাখিব নোআবে, আৰু কোনো মিত্ৰ ভা-
ৱেৰেও কুসললৈ মিলাব নোআবে, গবৰ্ণৰ জে-
নবল বাহাদুৰে তাত্ৰ কেৱল এক উপাই পাই,
সেই দেশক নিচই ৰূপে বস কৰিবলৈ উচিত বুলি
জানি ভাঙে মন থিৰ কৰিলে।

এই নিমিত্তে ভাৰত বৰ্ষৰ গবৰ্ণৰ জেনবল বা-
হাদুৰে এই আগা চাবৰ কৰি এতিয়া পুৰান
কৰিছে, পঞ্জাবৰ ৰাজ্যৰ সেস হল, আৰু মহা
ৰজা দলিপ সিংহৰ ৰাজ্য পুদেসকে এতিয়া আৰু
এতিয়াৰে পৰা ইংলণ্ডৰ ভাৰত বৰ্ষৰে এভাগ
কৰা হল

মহা মহিম মহা ৰজাক অতি মানোৰে মৰ্জনা
কৰি বাখিব।

আৰু কল্লানিৰ অহিত নো হোআ জিবিলাক
চৰ্দাৰ সেস থাকিল সেইবিলাকে আগৰ ক্ৰমে
সম্মতিৰে মৰ্জনা পাব।

মচলমান, বা হিন্দু, বা চিক সকলো পুজাই
নিজ নিজ ধৰ্ম মতে স্বতন্ত্ৰ ৰূপে চলন কৰন
কৰিবলৈ গবৰ্ণমেণ্টে নিষেধ ন কৰিব। কিন্তু
কোনো মানুহে লোকৰ ধৰ্মৰ বিতি বা দন্তৰ

অহিতে মানুহে বেজাৰ পাৰলৈ কোনো মতে
একো কৰিব নি দিব।

চৰ্দাৰ বা অন্য লোক জিবিলাকে কল্লানি বা-
হাদুৰৰ অহিতে অন্ত্ৰ লৈ জুখ কৰিলে, সেই-
বোৰৰ জি সম্মতি মাটি ৰাৰি আছে সকলোবোৰ
কোক কৰি নিব।

পঞ্জাবৰ ভিতৰত জি জি গৰ আদি কৰি
বুজবোৰ আছে সেইবোৰৰ জদি বিটিয়াৰ সৈন্য-
বিলাকক ন লগাকৈ জি অৱসেস থাকিব সেই
আটাইকে নিচইকৈ ভাঙি নষ্ট কৰিব; আৰু
পুজাবোৰে পুনৰাই হুবা মূৰা বা বন জেন
কৰিব নোআবে, সেই নিমিত্তে জতন কৰিব।

গবৰ্ণৰ জেনবল বাহাদুৰে অতি কুসল ৰূপে
বিটিয়াৰ বস হবলৈ পঞ্জাবত থকা চৰ্দাৰবিলাক
আৰু সকলো মানুহক এই ঘোমনাৰ মোআৰাই
জনাইচে।

জিবিলাকে কুসল ৰূপে বস হৈ থাকে সেইবি-
লাকক বিটিয়া গবৰ্ণমেণ্টে অতি মিত্ৰ ভাৱে আৰু
দায়াৰে সান্না কৰিব।

কিন্তু জিবিলাক বিসয়াপাতি থোআ হই, সেই-
বিলাকৰ অহিত হৈ আৰুও জদি অমূৰি আৰু
হুবা মূৰা কৰে, গবৰ্ণৰ জেনবল বাহাদুৰে পঞ্জা-
বৰ লোকক অতি সৱধান কৈছে, তেতিয়া সি-
বিলাকক থোমা কৰাৰ কাল গুচিব, আৰু সি-
হঁতৰ অপৰাধত অতি টান ৰূপে সান্তি দিয়া
জাব।

ভাৰত বৰ্ষৰ ব্ৰিছুড ৰাইট অনবৰিল গবৰ্ণৰ
জেনবল বাহাদুৰৰ হুকুম অনুসাৰে,

এইত্‌. এম. এলিয়ত্‌,

ব্ৰিছুড গবৰ্ণৰ জেনবল বাহাদুৰৰ সন্তত থকা ভাৰত
বৰ্ষৰ গবৰ্ণমেণ্টৰ চেক্ৰেটেৰি।

ব্ৰিছুড গবৰ্ণৰ জেনবল চাহাবৰ আগাৰে পঞ্জা-
বৰ মহা বানিক লাহোৰৰ পৰা কানিলৈ অনাই
ধৰিল, পাচে তাৰ পৰা পলাই জাই জেন বুজি
চোনা নগৰলৈ অনালে, কিন্তু তাৰ পৰা অল
পতে পলাই আৰ বেস্থখি লগত দুজৰি লিগিবি
লৈ থোজ কাৰ্হি নেপালত ওলালগৈ। তেওঁৰ
পুজ মহা ৰজা দলিপ সিংহে কল্লানিৰ পৰা

পেননয়ন পাই গবৰ্ণমেণ্টৰ ইচাৰ দৰে থাকি-
বলৈ আগা কৰিলে।

পঞ্জাবত বন কৰা সেনাবিলাকক গাই পতি
ভক্ৰমা দিবলৈ গবৰ্ণমেণ্টে আগা কৰিলে।

১৩ জানুআৰিত চিলিয়নৱালা অৰ্থাত জি-
লম নদিৰ ওচৰৰ বনত জিবোৰ গোঁৱা সেনা
ঘৰিল, সিহঁতৰ লৰা ভিবোতাৰ উপকাৰৰ নিমি-
তে কল্লানিৰ সেনাপতিবিলাকে চান্দা কৰি ৰূপ
জুলিচে। জিহুত লৰ্ড ডালুচি চাহাবে ৫০০০
টকা, জিহুত লৰ্ড গফ চাহাবে ৪০০০ টকা, কাপ্তান
গ্ৰৌৰ চাহাবে ১০০০ টকা, এই দৰে দিয়াত
অনেক ৰূপ গোট খাইচে।

মূলতানক পৰাজই কৰাৰ পাচত জেনৰল
জুইল্য চাহাব আৰু কেঁওৰ লগত কল্লানিৰ
ফৌজবিলাকে পুধান সেনাপতি লৰ্ড গফ চাহা-
বক লগ পাবৰ নিমিত্তে ২২ জানুআৰিত মূল-
তান নগৰ এৰি, ৮ ফেবৰুৱাৰিত চিনিয়ত নামে
এখন কোঁঠ পালেহি। তাতে নাৰায়ন চিঙ্গ নামে
এটা দোহিয়াৰে সৈতে জুখ কৰি, জিকি, ২ ভা-
বিখে কোঁঠ আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু ২০০০ মান
চিক সেনা কল্লানি সেনাৰ হাতত পৰিল।

মূলতান মানুহৰ নকচা।

At Narsac for June, 1842.

জুন, অৰ্থাত আহাৰ, ১৮৪২।

নং	ক্ৰ.	ক্ৰেড	মুজোদই	মুজব নখান	মুজোদই	ভিহি	নখাৰ	চমোৰ মখান
মু স	১	২০	৫১২	১১৫৭	৬৪৫	১১	১৩	২১১৪
	২	২১	৫১২	১১৫৮	৬৪৫	১২	১৪	২১৫৮
দেও সো	৩	২২	৫১২	১১৫৮	৬৪৬	১৩	১৫	২২৪৩
	৪	২৩	৫১২	১১৫৮	৬৪৬	১৪	১৬	২৩১২
ম ব	৫	২৪	৫১২	১১৫৮	৬৪৭	১৫	১৭	পুজা
	৬	২৫	৫১২	১১৫৮	৬৪৭	১৬	১৮	১১৬৬
বি সু স	৭	২৬	৫১২	১১৫৮	৬৪৭	১৬	১৯	১৩
	৮	২৭	৫১২	১১৫৮	৬৪৮	১৭	২০	১৫২২
	৯	২৮	৫১২	১১৫৮	৬৪৮	১৮	২১	২১৩৯
দেও সো	১০	২৯	৫১২	১১৫৮	৬৪৯	১৯	২২	৩২৭
	১১	৩০	৫১২	১১৫৮	৬৪৯	২০	২৩	৫১৩৩
ম ব	১২	৩১	৫১২	১১৫৮	৬৫০	২১	২৪	৫১০
	১৩	৩২	৫১২	১১৫৮	৬৫০	২২	২৫	৫১৪৭
বি সু স	১৪	আহাৰ	৫১২	১২০	৬৫০	২৩	২৬	৬৩৫
	১৫	২	৫১২	১২০	৬৫১	২৪	২৭	৭১৪
	১৬	৩	৫১২	১২০	৬৫১	২৫	২৮	৮১৫
দেও সো	১৭	৪	৫১২	১২০	৬৫১	২৬	২৯	৯১৬
	১৮	৫	৫১২	১২১	৬৫১	২৭	৩০	১০১৮
ম ব	১৯	৬	৫১২	১২১	৬৫১	২৮	৩১	১১১৯
	২০	৭	৫১২	১২১	৬৫১	২৯	৩২	১২১২
বি সু স	২১	৮	৫১২	১২১	৬৫২	৩০	৩৩	১৩১৪
	২২	৯	৫১২	১২১	৬৫২	৩১	৩৪	১৪১৫
	২৩	১০	৫১২	১২১	৬৫২	৩২	৩৫	১৫১৬
দেও সো	২৪	১১	৫১২	১২১	৬৫২	৩৩	৩৬	১৬১৭
	২৫	১২	৫১২	১২১	৬৫২	৩৪	৩৭	১৭১৮
ম ব	২৬	১৩	৫১২	১২১	৬৫২	৩৫	৩৮	১৮১৯
	২৭	১৪	৫১২	১২১	৬৫২	৩৬	৩৯	১৯২০
বি সু স	২৮	১৫	৫১২	১২১	৬৫২	৩৭	৪০	২০২১
	২৯	১৬	৫১২	১২১	৬৫২	৩৮	৪১	২১২২
	৩০	১৭	৫১২	১২১	৬৫২	৩৯	৪২	২২২৩

পুৰ্ণিমা ৬ দিনৰ ৪।৪৫ পুআ।

আমাবাসা ২০ দিনৰ ৮।৩৭ ভাটি।

এই অকনোদই পত্ৰ মোং সিংসাগৰৰ আমেৰিকান
বাণ্ডিষ্ট মিসান চাপা খানাত হাতে হাতে চাপ কৰা
হৈছে। আদিতে দিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ মূৰত
দিলে ১।। চমহা।

THE OUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ ।

মোং সিবসাগৰ, জুন, ১৮৪৯ খ্ৰি অ° সঁক ।

সম্বৎ ৩১

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1849.

No. 6.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

কলিকতাৰ থকা বাজা বাজ নাৰায়ন বাই নামে এজন লোকৰ ঘৰত চোৰে সোমাই ২৮,০০০ কপৰ হিৰা মুকুতা আদি কৰি নিলে।

আমদ নগৰৰ ওচৰত ১৫ বছৰ বয়লিয়া তিবোতাই স্বামিএ সৈতে সতি জাবৰ নিমিত্তে ওলালত পুলিচৰ পিয়দাই তাকে সুনি নিবাবন কৰিবলৈ গল, কিন্তু ব্ৰাহ্মন আদি জি লোক ভাতে আছিল, নিবিলাকে পিয়দাক খেদালে, পাচে তিবোতাই জুইত সোমাই মৰি গল। ভাতে বিচাৰ কৰ্তাই মানুহ পঠাই সেই তিবোতাক পঁচাবিলাক বধ কৰা বুলি ধৰি অনাই সোধ কৰিবৰ নিমিত্তে কইদত ৰাখি ধলে।

বম্বাই নগৰৰ পিয়ল কৰাত মতা ২,৭৫,১১০, তিবোতা ২,৪০,১০১, মুঠে মানুহ ৫,১১,১১১ পালে।

এতিয়া মানুহে কোআ কুই কৰে, গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবে বাজ মেলে সৈতে কলিকতা নগৰ এৰি হিমালই পৰ্বতৰ ওচৰত চিমলা নগৰত বসতি কৰি তাকে বাজ নগৰ পাতিবলৈ আলচ কৰিছে।

প্ৰধান সেনাপতি লৰ্ড গফ্ চাহাবৰ সলনি হৈ চেষ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ ইণ্ডলণ্ডৰ পৰা আহি কলিকতা নগৰ পালত ১৭ মেই তাৰিখত তেওঁৰ মজ্জতালৈ বৰ ভোজ পাতিলে; পাচে তেওঁ সৈন্য সকলোকে চলাবলৈ ওপৰ হিন্দুস্থানলৈ ওজাই গল।

কলিকতাৰ হিন্দু মেডিকল কলেজ অৰ্থাত বেজ সালত ২৫০ চাত্ৰে বিদ্যা শিক্ষিত। তাকে কগি-

য়া মানুহৰ হাত ভৰি কাটি বোগ বেধ গুচাই, আৰু সিকিৰৰ নিমিত্তে মৰা সও দিনে পতি কাটি অস্থি লিৰ চাই চাই থাকে। এবচৰৰ ভিতৰত মৰা জিয়া মুঠে পাঁচ সতকৈ অধিক মানুহ কাটিলে। হিন্দু মানুহৰ মাজত জিটে পুখ-মতে মৰা স কাটিবলৈ সাহ পালে, তেওঁৰ নাম বাবু মধুসূদন গুপ্ত; ১০ জানুআৰি ১৮৩৬ সঁকত কাটিবলৈ ধৰিলে, পাচে সকলোএ এই কপে কাটি চাবলৈ সাহ পালে। সেই বাবুৰ জন্ম কৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁৰ নকচা লিখাই বিখুন নামে বাজ মেলআই এজনে কলেজৰ ভিতৰত আৰি ধোআলে।

এপ্ৰিল মাহৰ এক বাতিত এজন তিবোতা মানুহক বধ কৰি অমজ্জতালিক নাক কান মুখ আদি কাটি ধোআ আছিল। পাচ দিনা পিয়দাই সৈতে জতন কপে বধ কৰাটক বিচাৰি নে পালে।

চিমলা নগৰত ২১ এপ্ৰিল তাৰিখে ডাভনৈল নামে এজন মেম চাহাবে আয়া লৰাই সৈতে থকাৰ বজুপাত পৰি দুয়ো জনি মৰিল; লৰাটি দুখ পায়ো জিলে।

হজ্জন নামে এজন চাহাবৰ জিক ওপৰ হিন্দুস্থানলৈ জাবৰ নিমিত্তে ২৮ মেই তাৰিখে কলিকতাৰ কৈলা ঘাটত এখন নাবত উঠিবলৈ ধবোঁতে ভৰি পিচলি স পানিত পৰিলত সোঁতে নিয়াত ঘূৰি নে দেখিলে।

ডক্টৰ চুইণ্ড নামে এজন চাহাবে লৰাই সৈতে তিবোতা আৰু ভৰিক এজনিকো লগত লৈ লাহোৰ নগৰলৈ জাঁওতে ২ মেই তাৰিখত পাটনা নগৰৰ ওচৰ পালত বৈৰ মাজত পাল ভৰি গৈ

থকা এক শুকান বতাহে বেগাই মধ্যাহ্ন নাও উদ্বিগ্ন খাই গল। ভাতে চাহাবে ভিত্তর সোমাই লবাক হাতত ধরি আনিলে; পাচে ভনিএকক বখ্যাব নিম্নিতে এটা তাঁর দিলে, আক এহাতে ভিবোতাক ধরি লবাই নৈতে সাতুবিবর মনেবে পানিত্ত পবিল। তিনিওটা ভল জোআত ভিবো ভাই হাতত এবাল, পাচে চাহাবে ওলালত ভিবোতা ভল জোআত চুলি মাখোন দেখিলে। ভাতে উপাই নে পাই সেই চাৰি মহিরা লবাক হাতত পবা এৰি ভিবোতালৈ সাতত মেলি গৈ চুলি ধৰি উলিয়ালত ঠেও বৰ ভই খাই চাহাবৰ ভিত্তিত ধৰি আকও ওলালৈ নিলে। সেই সময়ত এক নারবিয়াই দেখি বাঁহ এডাল আনি দিলত মেয়ে ভাত ধৰি উঠিল, পাচে চাহাবেও ওলাই দুয়ো বখ্যা পাই কথমপিহে জিলে। ভনিএকো ভাবে নৈতে উপজি থাকি বখ্যা পবিল; লবাটি মবিল।

সোন খোআ মানুহৰ নকচ।

Washing for Gold.

কালিকৰ্ণিয়া দেশত সোন খানিবলৈ অনেক মানুহ এতিয়ালৈ গৈ আছে। সেই সোন থকা ঠাই বহলে দিখলে এস মাইল অৰ্থাত ৮ দিন মানৰ ভাট হৈছে। ভাৰ মাজে দি চাক্ৰামেস্তো নামে এখন নৈ পৰ্বতৰ পৰা বৈ গৈছে। ৮ হাত মলৈকে সোন থাকে, ওপৰ ভাগত সবহ, ভললৈ খানিলে ক্ৰমে অলপ অলপহে পাই। কোনো

মানুহে দিনটো আধ সেৱকৈ পাই, কোনোএ ১০ টকা ২০ টকা এই দৰে পাই; কেতিয়া ৩৪ টকা সোন অৰ্থাত দুই তিনি কুৰি তপতকৈ অধিক দায় নে পাই, সেই ঠাই এৰি আন ঠাইত বিচাবে। কেতিয়াবা এডোখৰতে পোআ আদ পোআকৈ পোআ জাই, এইমান একো ডোখৰ ডাল্লৰ ডাল্লৰ আছে। মুঠে সকলোএ খনাত দিনে ২,০০,০০০ ৰূপৰ বস্তু ওলাই। ধন এইমান সবহ হোআতো খোআ বস্তু নে পাই অনেক মানুহ লম্বোনেই আছে, আক জব নৰি-য়া পৰিও অনেক মৰিচে। এপিপা পিঠা গুৰিত ৪০ টকালৈ বেচে; বেনাত কাপৰত ১০০ মান লই। চাকৰে মাহত ২০০।৩০০ টকা নে পালে কাম নকৰে। দেশৰ অধিকাৰেও সোন খানিবলৈ গল, ঠেওৰ চাক্ৰামায়ে মাহিলি ৬০০ ৰূপ পায়ে কাম এৰি জোআত অধিকাৰৰ আপোন হাতে ভাত বস্তা অৱস্থা হল। আক ভাত কেতবোৰ মানুহক বধ কৰাও হৈছে, কাৰন কোনো-টোএ সবহকৈ পাবৰ দেখিলে মুঠে তকা দি ভাক মাৰি সোন কাৰ্ছি লই। এমাহৰ ভিতৰত এই ৰূপে ১৫ জন মানুহ বধ কৰা হৈছিল।

এতিয়া প্ৰিথিবিৰ সকলো মানুহৰ হাতত আদাজে ধন ২,৪০,০০,০০,০০০ টকা আছে; ৮।১০ বছৰৰ ভিতৰত কালিকৰ্ণিয়াৰ পৰা আক এইমান জৰি ওলাই, সোনৰ দাম লাভা হব; এতিয়া সোন টকাত ১৫ ৰূপ মান হই, পাচে ২।১০ ৰূপ মান হব; কাল ক্ৰমে কি জানি সামান্য মানুহেও সোনৰে টো বাটি লব পাৰিব।

কালিকৰ্ণিয়া দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে কেবক-আৰি মাহৰ আগৈএ আমেৰিকাৰ ৮,৪৮৪ জাজিএ নৈতে দখিন আমেৰিকা যুৰি জোআ ১৪১ জাহাজ মেলি গল। আমেৰিকাৰ জি মাজ ডোখৰ ঠেক হৈছে, ভাতে জাহাজৰ পৰা উঠি বামে দি জাবৰ নিমিত্তে ২,৬৮৬ মানুহ আন ৩৭ খন জাহাজত গল।

কমিয়া বজা প্ৰজাৰ ভয়েৰে পলাই জোআত বাক মেলুআই গোটি খাই ৮ ফেৰকআৰিত আলচ কৰি বিপৰলিক অৰ্থাত স্বতন্ত্ৰ বাক্য পাতিবলৈ ধৰি কৰিলে। পাচে ক্ৰাফি লোকে আগৰ

বজাক আকও নিহাসনত ধবলৈ সেনাক পঠাই নিইতে ৩০ এপ্ৰিলত বোম নগৰৰ ওচৰ পাই আক্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে পুজাবিলাকে কোঁঠৰ পৰা টোপেৰে গুলিয়াই ১০০ মান মাবিলত ফুটিএ ঘাটি হুহকিল।

বোমৰ বাক মেলত মাজিৰি নামে এজন মেলুআই সকলোৰে আগত পুসকৰ কথা কৈ কৈ, আগৰ দ্বন্দ্বত বেল হবৰ নিমিত্তে জি বন ওলাব ডাক নিবাবন কৰিবলৈ ডালেমান খন লাগিব বুলি কোআত বাক মেলত বহি থকা বৰ লোকৰ ভিৰোতা সকলে মূনি উচাহ মনেৰে আপোন আপোন হিৰা মুকুতা আদি লেনৰ অলঙ্কাৰ সোলোকাই দিল। ব্ৰিটিৰ দৰে সেই মেলুআইৰ আগত পেলাবলৈ ধৰিলে।

চাৰ্ভিনিয়া দেশত অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতি বাদেত্‌ ফ্ৰিএ চাৰ্লচ আলবৰ্ত বজাই সৈতে ৩২ মাৰ্চত নবাবা নগৰৰ ওচৰত পুখান জুখ কৰি ৪০০০ মানুহ মাৰিলে, ৩০০০ বন্দীয়াৰ আৰু ১২ টা বৰ টোপো নিলে। বজাই ইয়াকে দেখি অসন্তোষ পাই ২৭ ভাৰিখত বিজ্ঞৰ ইমানুএল নামে আ পোনাৰ পুতেকৰ গাত বাক্য ভাৰ সমৰ্পন কৰি এৰি গুচি গল। পাৰচন বজাই অস্ত্ৰিয়াক ৪,০০,০০,০০০ টকা দিয় বুলি কথা বান্ধি অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতিএ সৈতে মিল কৰিলে।

ইৰ্মনস্তাত নগৰত কচিয়া আৰু অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাবিলাক বাখি থাকোঁতে বেঙ্গ নামে হজাৰি সেনাপতিএ আক্ৰমণ কৰি নিইত্তৰ কোঁঠ কাৰ্ছি ললে।

হজাৰি পুজাবিলাকক দমন কৰিবলৈ অস্ত্ৰিয়াৰ বজাই ৫০,০০০ সেনাক পঠালত হজাৰিৰ ২০,০০০ মানুহ ওলাই ২ এপ্ৰিলত জুখ কৰি অস্ত্ৰিয়াৰ ১৬ বৰ টোপ, আৰু ১২০০ বন্দীয়াৰ নিলে। পাচে ৬ ভাৰিখত গোদোলো নগৰত আকও জুখ কৰি দেম্বিন্‌কি নামে হজাৰি সেনাপতি বৰ টোপ ২৬ টা কাৰ্ছি নিলে, আৰু ৩২০০ বন্দীয়াৰ ধৰিলে। ষ্টেণ্ডৰ হানি ২০০০ মানুহ; অস্ত্ৰিয়াৰ হানি মৰা আৰু ধুন হোআ ৬০০০।

অস্ত্ৰিয়াৰ বজাক উপকাৰ কৰি হজাৰি লোক আৰু ষ্টেণ্ডৰ আন আন পুজাবিলাকক দমন কৰি-

বলৈ কচিয়া বজাই অস্ত্ৰিয়া দেশলৈ ১,৫০,০০০ সেনা পঠাইচে।

১৫ মাৰ্চত ফ্ৰাঙ্কফৰ্ট নগৰৰ আৰ্চডিউক জৰ নামে জৰ্মানি দেশাধিকাৰে বাক মেলৰ আগত আপোনাৰ বাৰ এৰি দিলে; পাচে ২৮ ভাৰিখত বাক মেলুআইবিলাকে ষ্ট্ৰিচিয়াৰ বজাক দেশাধিকাৰ বাবলৈ নিয়োজন কৰিলে; কিন্তু সেই বাৰ দিবলৈ মন্ত্ৰি পঠালত বজাই ডাক লবলৈ অমনত্ব হল। আৰু ফ্ৰাঙ্কফৰ্টৰ বাক মেলৈ সৈতে আলচন কৰি ডাৰ ওচৰলৈ ৪০,০০০ সেনাক পঠাইচে; পুজাই সৈতে বন কৰিব বুলি সন্দেহ কৰিচে।

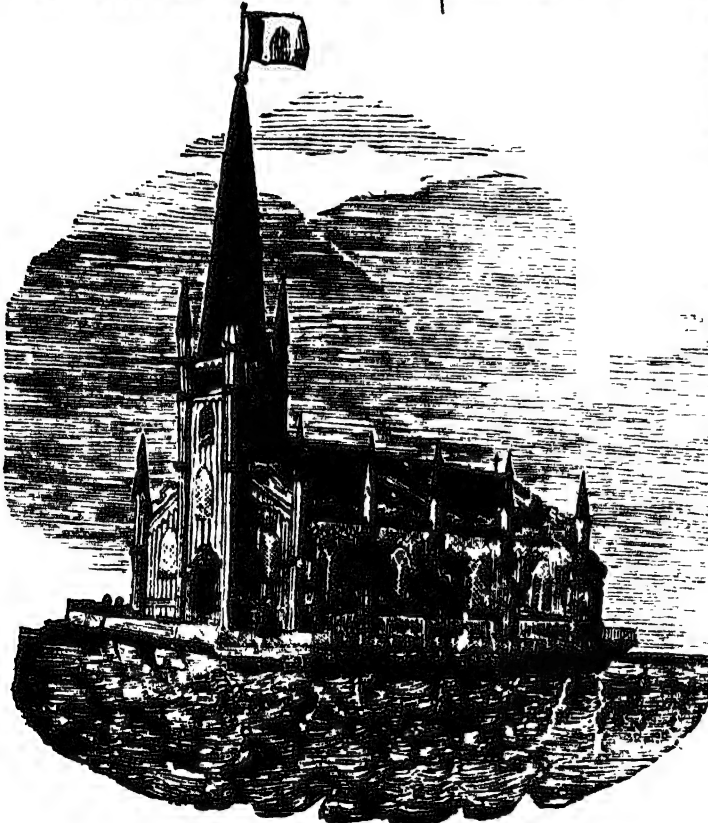
আমেৰিকাৰ মিল দেশৰ দুঅলিফ নগৰত মাউৰ হৈ ৫০।৮০ মান মানুহ নিভৌ মৰিছিল, আৰু কোনো কোনো জাহাজৰ মানুহ মাউৰ হৈ মৰাৰ কাৰনে, জাহাজেই জাৰ নোআৰি আটকি বন। চিন্‌চিনাডি আৰু আন আন ঠাইতো অনেক মানুহ মৰিল। টেকচাচৰ সেনাবিলাকৰ মাজত মাউৰ হৈ বহুত হানি হল।

নাপলি দেশৰ বিচুৰিয়চ পৰ্বতৰ পৰা সদাই জুই ধুঁআ ওলাই থাকে; এবচৰ দুবচৰ মানত লা-ৱা, অৰ্ধাৎ জুইৰ ভাপেৰে পমি জোআ বন্ধ লবহ-কৈ ওলাই, পৰ্বতৰ দাঁতিত থকা গাঁওবোৰোকেভি-য়াৰা নষ্ট কৰে। ১২ জানোআৰিত সেই পৰ্বতৰে এমুৰ কাটিল, আৰু ভিতৰৰ পৰা জোল ওলাব বুলি ওচৰত থকা মানুহ ডাৰ পৰা জীতবি গল।

কলিকতাত মেগৰ চাহাবে পুনৰাই দুবাৰ বলুনত উঠিবলৈ ধৰিছিল শুধাপি এস চকুৰি হাতত-কৈ ওখলৈ উঠিব বোআবিলে। আৰু এবাৰ উঠু-তে বলুনৰ দ্বন্দ্ব খুন্দা খাই তললৈ পৰিল, তাতে কোনো পজত লিখিচে বোলে, মেগৰ চাহাবে বৰ দুখ পালে, কোনোত লিখিচে হাত কি ভৰি এটা ভাগিল। সেই চাহাবে ফুফু দেশত বাৰ চাবেক বলুনত উঠিছিল বোলে, কিন্তু তাতে পাত কাপ-বৰে বলুন লাজিছিল, আৰু গাচ, অৰ্ধাৎ এৰিখ পাতল বায়ুৰে ডাক ভবাই দেখি ভালকৈ উঠিব পাৰিছিল; কিন্তু মূনিটো কলিকতাত সি কপাহি কাপবেৰে বলুন লাজিছিল, আৰু তাত ভবাবলৈ সেই বকমৰ গাচ নে পালে।

মান দেশৰ দখিন ফালে থকা স্যাম দেশৰ মহা বজাৰ দদায়েকে বজাৰ অহিত্তে সিংহাসনত উঠি বজা হম বোলাত, বাজ আগ্যাই সেই দেশৰ দম্বৰেৰে তাৰ গোটেইটো গাঁৱ হাবিবোৰ টাঙো-নেৰে মৰিয়াই গুৰিকৈ ডাঙিলে।

আমেৰিকাৰ ফিলাদেলফিয়া নগৰলৈ জাহাজে দি অহা জোজা কৰা মানুহবিলাকে ইম্বৰক দেৱা কৰিবলৈ পানিৰ ওপৰত ওপহি থকাকৈ এটা গিৰ্জা ঘৰ সাজিলে। সেই মন্দিৰটো ৮৫ ফুট দিঘল, ৩২ ফুট বহল, ৭০ ফুট ওখ। আৰু ২০০০ দু হেজাৰ মুনিয়া দুখন বাও সৰুতকৈ ঘাৰ বাহিৰ, তাৰ ওপৰতে পেঁচ লগা বৰ বৰ লোৰ শ্ৰুটিবোৰেৰে লৈতে মন্দিৰ বাখিচ। আৰু মন্দিৰ বাহিৰে চাৰিও ফালে ঘূৰি ফুৰিব পৰাকৈ ৮ ফুটমান বহল পাট পাৰি দিয়া বাট আছে, তাৰ কামৰত মানুহ পৰাৰ ভয়েৰে সৰুত চলিছ দি-চে। সেই মন্দিৰৰ নকচা তলত লিখা আছে।

ig Church for Philadelphia.

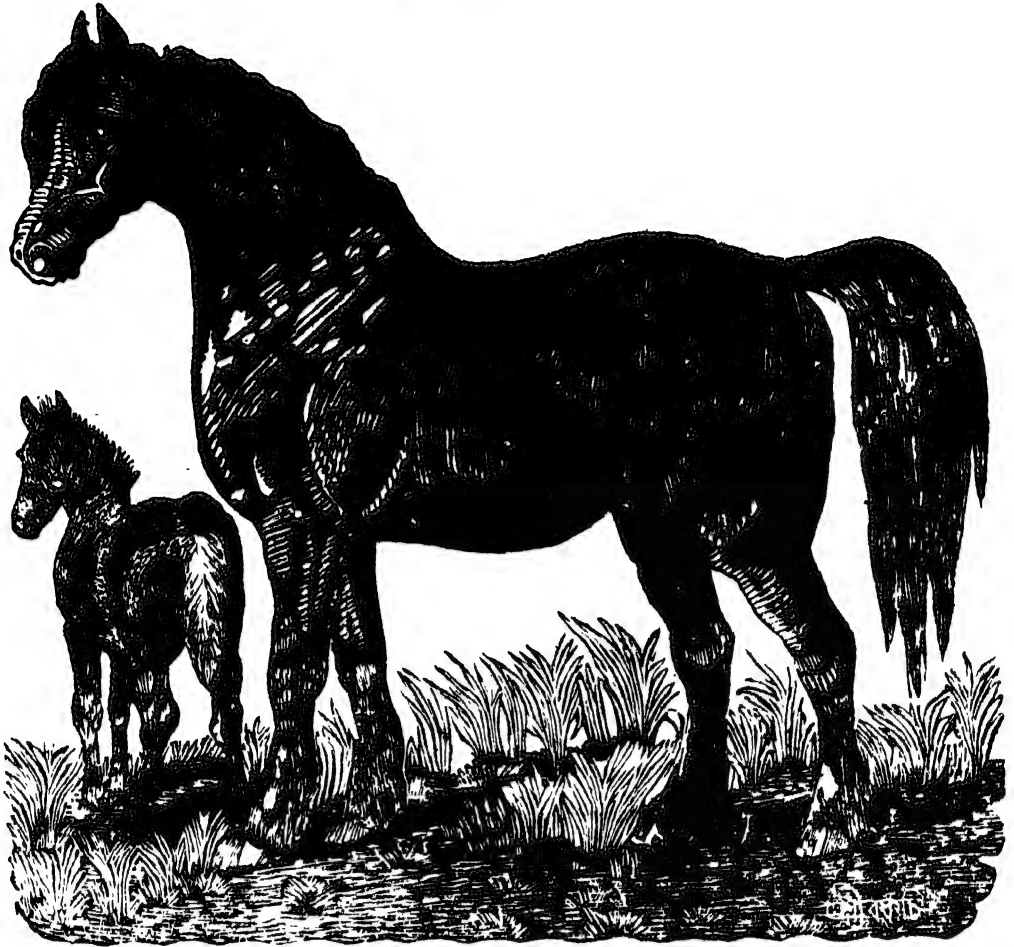
আপোন দেশ এই আমেৰিকা য়িল দেশত বি-বাস কৰিবৰ নিমিত্তে আয়বলগ, আৰু জৰ্মানিৰ পৰা ৩,০০,০০০ ডিবি লাখ মান মানুহ আহি ১৮৪৮ বছৰত নুয়ৰ্ক নগৰ পালেহি

কৰ্ণ নামেৰে এখন ডাঙৰ ডাপ জাহাজ ইং-লণ্ডৰ পৰা বেৰ্মোদা উপদ্বীপলৈ জাঁওতে ১৩ জানুআৰিত এটা বৰ সিলত ধুন্দা খাই ডাঙিল। কিছু জাহাজত জোজা সকলো মানুহবোৰ ৩।৪ খন নাৱত উঠি এটা সৰু জাহাজলৈ গৈ বধ্যা পৰিল। পাচে আন এখন জাহাজ সেই বাটে দি জাঁওতে লিইতক দেখি কুলি নিলে। সেই জাহাজ নষ্ট হোআ সময়ত ৬,০০,০০০ চই লাখ মান মুলা হব, কিন্তু ডাক লাভোতে ডাককৈ অধিক খৰচ হৈছিল।

ইংলণ্ডৰ পেঞ্জেলি গাঁৱত ৬ বছৰিয়া এটা কুমাৰৰ লৰাই কাঠ ভৰাই অনা এখন গাঁৱিৰ ওচৰলৈ জাঁওতে কেনেবাকৈ জুটি খাই পৰিল,

ডাক্তাৰ গাঁৱিৰ ঘিলাই তাৰ সুবৰ ওপৰে দি বাগৰি জোজাত ডো-খৰ ডোখৰকৈ চিহ্নি চেপি একে বেলিএ মাৰিলে।

ইংলণ্ডত অতি সু-ন্দৰকৈ গিত গাব জনা জেনি লিগু নামেৰে এজনী মেম চাহাবে হিম্মিটাল, ইষ্টল পু-তিতলৈ চান্দা কৰি কপ দিবৰ আসয়েৰে এঠাইত দু ৰাতি গিত গালে; তাকে মুনিৰ-লৈ অহা মানুহবিলা-কৰ পৰা ১৮৬০০ মান কপ পালে। আৰু ৩ বছৰ ভিতৰতকৈও সেই কপে চায়ে চায়ে চান্দা কৰি ১,২০,০০০ মান দিলে।

ঘোঁরাৰ বিবৰন।

সকলো চাৰি চৈয়িা জন্তুতকৈ ঘোঁৰা অতি সুন্দৰ; আৰু কুকুৰ হাঁতি এই দুইৰ বাহিৰে আন আন পহুতকৈ তাৰ গিয়ান চেনেচো অপক; তাক মৰমেৰে ভালকৈ পুতিপাল কৰিলে সিও জানি, তাৰ উপকাৰ কৰে। সকলো পোহনিয়া জন্তুতকৈ ঘোঁৰা বেগি; সি মানুহৰ সদাই পথত আৰু বনত আৰু খেতিৰ কৰমত অতি উপকাৰ কৰে। আৰু সি মৰিলেও চাল খন সজা পৰা অনেক বনলৈ সদাই লাগে। আৰু কোনো দেশৰ মানুহবিলাকে ঘোঁৰাৰ মজ্জা অতি সুন্দৰ বুলি খাই।

এনে পুধান জন্তুৰ নিজ গুন জানিব লাগিলে, ঘোঁৰা সালতে বা চৰোআ পথাৰতে জানিব নোআৰি, কিন্তু জি হাবিত বা পথাৰতেই উপ-

জিল, আৰু জি ঠাইত মানুহৰ অধিন নোহোআ কৈ সুখেৰে থাকে, সেই ঠাইতেহে তাৰ গুন অতি সুন্দৰকৈ জানিব পাৰি।

কেতিয়াবা বনবিয়া ঘোঁৰা পাঁচ স চাৰি ঘান একোজাক হৈ চৰি থাকে, তথাপি কোনো জন্তু-এৰে হিংসা হিংসি নকৰে; আৰু যদি ঘোঁৰাবোৰ মোৰে নাইবা অসাবধানে থাকে তেন্তি-য়া তাৰে এটাই চাৰিও ফালে চাই থাকে, তাতে কোনো মানুহ জাৰৰ দেখিলে সি হেৰু হেৰুই দিও, তাতে আটাইবোৰ অতি বেগে লৰ মাৰে। সেইবোৰ দেশৰ পথাৰবোৰত সদাই বন থাকে দেখি ঘোঁৰাবোৰ আপোন ইচাৰ দৰে চৰি ফুৰি উমলি থাকে।

আফ্ৰিকা, আমেৰিকা আৰু আন দেশবিলাকত

বনবিয়া ঘোঁরা পাই, কিন্তু প্রাই সকলো দেশত
প্রতিপাল করা ভাল স্বভাৱেৰে উত্তম ঘোঁরা পো-
আ জাই; তথাপি সকলো ঠাইতকৈ আৰব দে-
শত অতি উত্তম ঘোঁরা ওপজে, সেই ঠাইৰ ঘোঁ-
ৰাবোৰ দুট ন হই আৰু বৰ বেগি, অতিসই
সুগ্ৰি। কিন্তু সম্বন্ধকৈ জাক পাতিহে নে থাকে,
আৰু সেই দেশৰ মানুহে বহু জতন কৰি ধৰে;
সেই ঘোঁৰাবোৰ অতি সুন্দৰ হই, তথাপি পোহ-
নিয়াবোৰৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ ন হই। সিহঁত অতি-
সই বেগি, আৰু বৰনটো কপিলা, কান্দ চুটি,
আৰু ডিম্বিৰ জবোৰ কলা। সিহঁতক খৰিবলৈ
বালিত কান্দ পাতি ধই, তাতে ঘোঁৰাবোৰ লা-
গে, পাচে বান্ধি থৈ অলপ দিন নিকালেই জাতি
হই।

আফ্ৰিকাত উঠ নামে এবিধ অতি ডাঙ্গৰ চৰাই
আছে, সেই চৰাইৰ দেউকা নিচেই সৰু, সেই
নিমিত্তে উৰি জাব নোআবে, কিন্তু অতি বেগে
লৰ মাৰিব পাৰে, আৰু অকল ঘোঁৰাইহে তাৰ
বেগত সমান হই, আৰু তাৰে উঠ চৰাইক খেদি
ফুৰে; জি ঘোঁৰাৰে খেদি খৰিব পাৰে, সেই
ঘোঁৰাৰ দৰ অধিক হই, কেতিয়াবা ২০০০ মান
টকা পাই।

আৰবিয়া লোকে প্রাই ঘূৰিবেহে সদাই ফুৰে,
কিয়নো ঘোঁৰাতকৈ ঘূৰিএ দুখ, সুম, ভোক, পি-
য়াহ অধিক সহিব পাৰে, আৰু একো দুষ্টালি
ন কৰাকৈ ওৰে দিনটো নমু মতে থাকে, ইয়াকে
সিহঁতে অনেক পৰিধাৰে চাই বুজিলে। কিন্তু
জুককবিলাকে কেৱল মতা ঘোঁৰাতহে বৰ আশ্ৰিত
কৰে, সেই কাৰনে আৰবিবিলাকে জি ঘোঁৰাক
খাহি ন কৰি আগলৈ পোআলি হবৰ নিমিত্তে
সাঁব ভতৰাৰ নিচিনা বহু জতনেৰে প্রতিপাল কৰি
একো কাম ন কৰোআকৈ ঘৰত বাখি ধই, সেই-
বোৰত বাজে আন সকলোবোৰ জুককবিলাকত
বেচে। সিহঁতে বহু কালৰ আগৰে পৰা ঘোঁৰাৰ
বংশাৱলি বাখি ধই তাতে ঘোঁৰা উত্তপতি বুজ
পাই; এই নিমিত্তে সিহঁতে ঘোঁৰাবোৰক ডিমি
জাতৰ তিনি ভাগ কৰি বাখি প্রতি ভাগৰ বে-
লেগ বেলেগ নাম দি থৈছে; প্ৰথম ভাগ পুৰা-
তনিয়া আৰু প্ৰধান, আৰু কোনো কালেও মতা

বা মাইকি আন ঘোঁৰাৰ বা ঘূৰিৰ লগত সংলগ
হৈ বিজ্ঞানুজা ন হই; দুতিয় জাতিও পুৰাত-
নিয়া তথাপি বিজ্ঞানুজা; ত্ৰিতীয় জাতি হলে
নিচেই সামান্য, এই কাৰনে সেইবোৰক অলপ
দৰতে বেচে। আৰু প্ৰথম জাতি ঘোঁৰাৰ লগতো
দুতিয় জাতিৰ কোনো উত্তম ঘোঁৰাক সমান দৰ-
তে বহু ধনলৈ বেচে। সিহঁতে বহু কালৰে পৰা
পৰিধা কৰাৰ হেতুকে ঘোঁৰাক দেখিলেই তাৰ
গাৰ চিন, বৰন চাই, কি জাত, কি নাম হই তাক
কৰ পাৰে। জেতিয়া সিহঁতৰ প্ৰথম জাতিৰ সাঁব
নে থাকে, তেতিয়া গাঁৱৰে সাঁব এটাক অলপ ধন
দি আনি ঘূৰিৰ লগত কিছু কাল বাখি ধই, পা-
চে সেই সাঁবৰ আৰু আপোন সুৰিৰো নাম, জাত
লিখি ৰাখে। জেতিয়া ঘূৰিৰ পোআলি জগে,
তেতিয়া আন মানুহক দেখাই সাখি কৰে, আৰু
পোআলিৰ গাত্তে কোনো চিন ৰাখে, আৰু তাৰ
ওপজা বাৰ, দিন, লিখি ধই। পাচে জি লোকে
ঘোঁৰা কিনিবলৈ আহে, তাক সেই চিন দেখাই
আৰু সাখি কৰি লিখা পত্ৰকো দিএ, তাতে ঘোঁ-
ৰাৰ দাম সবহ হই। আৰু সেই জাতিৰ সামান্য
ঘূৰিবোৰতো ১২০০। ২৫০০ টকা মানত বে-
চে; আৰু কোনো উত্তম ঘূৰিবোৰত কেতিয়াবা
১৪,০০০ বা ১৫,০০০ টকা দৰ হই।

আৰবিবিলাকে ঘোঁৰাক এনেহে নিকাই জে
অতি বেগে জোআতো টিপা মাৰিলেই খোজতে
বই। আৰু ভৰিত কাঁইট নো হোআকৈ অলপ
গোৰোহিনি মাৰিএই অতি বেগে চলাই; আৰু
এনেহে আগ্যাব বল হই জে এডাল চেকনিৰেই
জলৈকে ইচা তালৈকে লৈ জাই। সিহঁতৰ ঐশ্বৰ্য
বিভূতি কেৱল ঘোঁৰাইহে। আৰব দেশৰ লো-
কে ঘোঁৰাক পুত্ৰ সমান চেনেহ কৰে, আৰু লৰা
তিৰোতা আদি কৰি সকলোবোৰ একে লগে একে
কোঁঠালিতে থাকে, আৰু জেতিয়া সৰু লৰা চো-
আলিবোৰে ঘূৰিৰ ডিঙিত বা গাত উঠি সোএ
তেতিয়া লৰাই কেনেবাকৈ দুখ পাই বুলি আ-
পোনাৰ গা লৰাবলৈকে ভই কৰে। সেই দেশৰ
লোকে সিহঁতৰ ঘোঁৰাক কেতিয়াও নো কোৰাই
কিন্তু অতি মৰম কৰে, আৰু মানুহক কোআৰ
দৰে ঘোঁৰাৰ আগত কথাহে কই। সেই গোটেই

বেল এখন আপোনাৰ অধিকাৰ কৰোঁৱাত জাব
মুলি ওবে দিনটো ঘোঁৰাক লজাই দুআৰ মুখে
বান্ধি থৈ, আৰু দিনত যাঁহকো ধায় বি দিএ।

বাবেৰি বেলত এজাত সুন্দৰ ঘোঁৰা উতপন
হই, সেইবোৰৰ নাম বাৰ্ব বোলে, সিহঁতৰ খুৰা
টান, আৰু আন কৰমতকৈ চকুৰ মেলোআত
অতি ভাল; কোনোএ বোলে, সেই ঘোঁৰা বুৰাই
ন হই কিয়নো মননলৈকে তাৰ লক্ষ্য থাকে।
আবৰ বেলৰ ঘোঁৰা বাবেৰি বেলৰ ঘোঁৰাৰ সমান
চিকন ন হই, কোনোএ কই সমান; আবৰ বেল-
ৰ বনৰিয়া ঘোঁৰাবোৰ বনলৈ অতি চিকন।

ভাৰত বৰ্গৰ ঘোঁৰাবিলাকৰো এক কপ, সিহঁত
খিন আৰু গাটো নিৰ্মল। বৰ মানুহবিলাকে জি-
বোৰ ঘোঁৰাত উঠে, সেইবিলাক পাৰ্চি আৰু আ-
বৰ বেলৰ পৰা অনাই, কিন্তু ভাৰত বৰ্গত ওপজা-
বোৰ ঘোঁৰা লক্ষ আৰু দুষ্ট। এক কিতাপত লি-
খিছে বোলে, গ্ৰেইহাউণ্ড নামে এবিধ কুকুৰতকৈ
অলপমান ডাঙৰ এটা ঘোঁৰাত মগল বজাৰ লাভ
আঠ বছৰিয়া পুতেক উঠি ফুৰিবলৈ দত্তৰ আছিল
সেই বেলৰ এনে এটা ঘোঁৰা ইংলণ্ডৰ মহা বানি-
লৈ ভেঁটি দিবলৈ নিচিল; সেই ঘোঁৰা ওখই দুই
হাত আছিল।

ভাৰত বৰ্গৰ জিবিলাক উত্তমকৈ ঘোঁৰা চলাব
পৰা বৰ মানুহ সেইবিলাকৰ এই এটা অতি চি-
কন অভাৱ আছে; সিবিলাকে ঘোঁৰাত উঠি বৰ-
কৈলৰি জাঁওতেই বৰচা এডাল পেলাই সি মাটিত
নো পৰোঁতেই আকণ্ড ধৰে। আৰু এবিধ খেম-
লি কৰে, জে সিবিলাকে ঘোঁৰাত উঠি বৰকৈ চুটি
মেলাই জাঁওতেই টান্ধেৰে গুটি মাৰে, পাচে গুটি
মাটিত নো পৰোঁতেই আকণ্ড ওপৰতে মাৰেগৈ,
এই কপে মাটিত গুটি ন পৰাকৈএ আৰু ক্ৰোচ
মান বাটলৈকে কোনো বেলি সোঁ কালে কোনো
বেলি বাঁও কালে অতি বৰ বেগে সেই গুটি মা-
ৰি মাৰি জাই।

গুড হোপৰ ঘোঁৰা লক্ষ; আদিত্তে পাৰ্চি দে-
লৰ পৰা আনিলে। চিন বেলৰ ঘোঁৰা ভাল,
তথাপি চাপৰ। আৰু ভাৰ ঘোঁৰা সাহিয়াল,
সিদ্ধ, বাহুলৈকে ভই ন কৰে।

ইষ্টানিয়া বেলৰ ঘোঁৰাবিলাক পুৰ, অতি চি-

কন গুনহুহ; সিহঁতৰ চকু বৰ উজ্জ্বল আৰু সুৰ
ভৰিও সুন্দৰ, তাক অলপতে জাতি বস কৰিব
পাৰি। জদি ভতনকৈ নিকাৰি চুটি মেলাআতে।
অতি উত্তম হই; কিন্তু সেই বেলত সিহঁত জেনে
ভালে থাকে, উত্তৰ কালে ভেনে ভালে নে থাকে।
কুকুৰবিলাকৰ ঘোঁৰাবোৰৰ বেলেগ আকৃতি,
আৰু মুখবোৰ দেখিবলৈ কুচিত, তথাপি বৰ বে-
গি। ডাঙৰ আৰু বলি। সেই বেলৰ ঘোঁৰাৰ
আব আন বৰৰ আছে, কিন্তু বগা বৰৰ অধিক।

নিদৰলাণ্ড বেলৰ ঘোঁৰাতকৈ জৰ্মানি বেলৰ
ঘোঁৰা অতি ভাল। সিহঁতক জৰ্মানিবিলাকে গ্ৰী-
বিটনাই হই, তথাপি সেনাবিলাকৰ নিমিত্তে বৰ
টোপ লবহকৈ টনাই। সিহঁত বৰ ডাঙৰ ন হই
গাটো উত্তম, ভৰিৰ ভল নিচেই কোমল। হুগা-
ৰি বেলৰ ঘোঁৰাবোৰ গাঁৰি টনাবলৈ উঠিবলৈ বৰ
চিকন, আৰু বেগি। সিহঁত বৰ হই গাটো অতি
সুন্দৰ জোখাৰ, আৰু লকলো বনৰিয়া।

দেন্মাৰ্ক বেলৰ ঘোঁৰাবোৰ শ্ববুতকিয়া, মূৰটো
চুটি, উত্তম, জৰোৰো চুটি। পোলণ্ড বেলৰ ঘোঁৰা-
বিলাক দেন্মাৰ্ক বেলৰ ঘোঁৰাৰ দৰেই হই, কিন্তু
সিহঁতৰ কঁপালৰ গহৰ্হটো ভাল ন হই, বৰ খদ্দাল।
চুইচ বেলৰ ঘোঁৰাবিলাক প্ৰাই জৰ্মানি বেলৰ
নিচিনা, জৰ্মানি বেলৰ মানুহবিলাকে সেই বেলৰ
ঘোঁৰা অনেক কিনি আনে। পিডমণ্ড বেলৰ
ঘোঁৰাবোৰ খদ্দাল আৰু নজলিয়া কপ, সিহঁতৰ
লকলো বনৰিয়া আছে, ভৰি, চকু, অতি চিকন,
কান লক্ষ, মুখ ভাল, কিন্তু সিহঁতে ভালকৈ মুখ
ন বলাই।

নাপলি আৰু ইটালি বেলৰ ঘোঁৰাবোৰ প্ৰাই
কুচিত আৰু খিনো, লৰহ বাটলৈ জাবহে নো-
আৰে; কিন্তু সিহঁতৰ গা পাতলৰ কাৰনে চুটি
মেলাবলৈ বৰ চিকন, ইটালি আৰু নাপলি বে-
লতকৈ বৰ জাৰ ঠাইত সি ভালে থাকিব নো-
আৰে।

ইংলণ্ডৰ গাঁৰি টনা ঘোঁৰা ডাঙৰ আৰু বলি;
বনুআ ঘোঁৰা বৰ বলি আৰু চোকাও, সেইবো-
ৰ বৰ নিচিনা আন কোনো বেলৰ ঘোঁৰা নাই।
লণ্ডন নগৰত এটা ঘোঁৰাই ৭৫ মোন বহু টানি
নিচিল, সেই নগৰৰ উত্তৰ কালে বহু কৰ্হিয়োআ

Almanac for July, 1840.

জুলাই, অর্থাৎ সাওন, ১৮৪১।

কেতবোৰ ঘোঁৰা আছে, সিহঁত আটায়ে ৫ মো-
নতকৈ অধিক বস্তু ভাৰ বৈ নিএ, কিন্তু ইংলণ্ডৰ
সকলো ঘোঁৰাতকৈ কম চলোয়া ঘোঁৰাৰ সক্তিৰ
আচৰিত প্ৰমাণ পোআ গৈচে, কিয়নো কেতবোৰ
ঘোঁৰাই এঘাৰ মোন দহ সেবতকৈ অধিক লবহ
বোজা লৈ জোআ দেখা হৈচে।

ইংলণ্ডত চাইলডৰ্চ নামেৰে এটা ঘোঁৰা অতি
আচৰিত বেগি আছিল, সি এক নিমিসৰ ভিতৰত
৮২ ৥ ফুট নাইবা এক মিনিটত প্ৰাই আদ ফ্ৰোচ
জাই আৰু সেই ঘোঁৰাটে নিউমার্কেট কুৰি দুই
ফ্ৰোচৰ প্ৰাই আট স হাতহে কম বাট চই মিনিট
দু কুৰি নিমিসত গৈছিল, প্ৰাই সকলোএ কই কে
প্ৰিথিবিৰ মাজত এই ঘোঁৰা সকলোতকৈ বেগি
আছিল; নিউমার্কেটত সি অনেক বাৰ তেতিয়া
আন আন উত্তম ঘোঁৰাৰে সৈতে বাজি কৰি লব
মৰোআত তাক কোনেও জিকিৰ নোআবিলে।
সিয়েইহে বেলিএ বেলিএ মুঠ কুৰি জেহাৰ ৰূপ
জিকিলে সেই ঘোঁৰাৰ পাচেক সকলোতে থিয়াতি
হোআ ইক্লিপ্চ নামেৰে এটা ঘোঁৰা উপজি গিয়ে
অনেক টকা পাইছিল। মাকুইচ নামেৰে আন
এটা ঘোঁৰাই সাত বাৰ আৰি বাস্তি মেলাআত
প্ৰায়ে ৬০ তিনি কুৰি হেজাৰ টকা জিকিলে,
ঘোঁৰাৰ পোআলি এটাকৈ ওপজে, আৰু সি
প্ৰাই ২৫ বা ৩০ বছৰ মান জিয়াই থাকে।

গুনৰ আধাৰ পুত্ৰ লবসক্তিমান
প্ৰজিয়া দিলন্ত ঘোঁৰা নবৰ নিদান,
অগ্ন কৰি ভাৰ গুন কহিলোঁ বুজাই,
আৰু আছে নানা ৰূপে কহন নেজাই।

মাহ	কুঁহাই	আহাৰ	মুজোঁহ	মুজব	মুখান	মুজাত	তিথি	মুখাব	মুজব	মুখান
দেও	১	১৮	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১১	১৬	২১২৭		
সো	২	১৯	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১২	১৭	২২১৩		
ম	৩	২০	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১৩	১৮	২৩০১		
ব	৪	২১	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১৪	১৯	২৩৯৪		
বি	৫	২২	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১৫	২০	পূজা		
মু	৬	২৩	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১৬	২১	০৩৭		
স	৭	২৪	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১৭	২২	১২৫		
দেও	৮	২৫	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১৮	২২	২১৩		
সো	৯	২৬	৪১৩	১২১০	৬৫৩	১৯	২৩	২২২		
ম	১০	২৭	৪১৩	১২১০	৬৫৩	২০	২৪	৩১৪		
ব	১১	২৮	৪১৩	১২১০	৬৫৩	২১	২৫	৪১৩		
বি	১২	২৯	৪১৩	১২১০	৬৫৩	২২	২৬	৫১২		
মু	১৩	৩০	৪১৩	১২১০	৬৫২	২৩	২৭	৬১২		
স	১৪	৩১	৪১৩	১২১০	৬৫২	২৪	২৮	৭১০		
দেও	১৫	সাওন	৪১২	১২১০	৬৫২	২৫	২	৭১২		
সো	১৬	১	৪১২	১২১০	৬৫২	২৬	৩	৮১২		
ম	১৭	২	৪১২	১২১০	৬৫২	২৭	৪	৯১২		
ব	১৮	৩	৪১২	১২১০	৬৫২	২৮	৫	১০১২		
বি	১৯	৪	৪১২	১২১০	৬৫২	২৯	৬	১১১২		
মু	২০	৫	৪১২	১২১০	৬৫২	৩০	৭	১২১২		
স	২১	৬	৪১২	১২১০	৬৫২	৩১	৮	১৩১২		
দেও	২২	৭	৪১২	১২১০	৬৫২	৩২	৯	১৪১২		
সো	২৩	৮	৪১২	১২১০	৬৫২	৩৩	১০	১৫১২		
ম	২৪	৯	৪১২	১২১০	৬৫২	৩৪	১১	১৬১২		
ব	২৫	১০	৪১২	১২১০	৬৫২	৩৫	১২	১৭১২		
বি	২৬	১১	৪১২	১২১০	৬৫২	৩৬	১৩	১৮১২		
মু	২৭	১২	৪১২	১২১০	৬৫২	৩৭	১৪	১৯১২		
স	২৮	১৩	৪১২	১২১০	৬৫২	৩৮	১৫	২০১২		
দেও	২৯	১৪	৪১২	১২১০	৬৫২	৩৯	১৬	২১১২		
সো	৩০	১৫	৪১২	১২১০	৬৫২	৪০	১৭	২২১২		
ম	৩১	১৬	৪১২	১২১০	৬৫২	৪১	১৮	২৩১২		

পূৰ্ণিমা ৫ দিনৰ ৮।৪৬ ভাটি।

আমাবাস্যা ২০ দিনৰ ৩।৩৩ পূজা।

এই অকনোদই পত্ৰ মোং সিংলাগৰ আমেৰিকান
বাণিজ্য মিস্যন চাপা খানাতে মাছে মাছে চাপ কৰা
হৈচে; আদিত দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত
দিলে ১১ চহা।

THE ORUNDOO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Asam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মোঃ সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অঃ সঁক । নম্বৰ ৭১

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1849.

No. 7.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

দিবুৰ গৰত শ্ৰীযুত কাপ্তান বেভ্ৰ বৰ চাহাবে মেম চাহাবে সৈতে গাঁৱিৰে হেৰা খাবলৈ জাঁওতে কোনো এটা মানুহে গাঁৱিৰ পাচ ফালে মনে মনে আহি বা উলিয়াই চাহাবক কাটিবলৈ ধৰাত আদৰ্শ বৰকান্দাজে দেখি ভাক ধৰিলে; পাচে লোধ কৰিবৰ নিমিত্তে কাটকত দি ধলে ।

সিবসাগৰ জিলাৰ বজাৰত ২১ জুলাইৰ বা-
তিত জুই লাগি ৬ টা মান ঘৰ পুৰিলে ।

বৰ্তমান মাহৰ ২ তাৰিখে গাহৰি এটা মানু-
হৰ খেদাত থাকিব নোআৰি দিখোনৈ পাৰ হৈ
মঠাজ গাঁৱৰ পোনে হাবি লোমাবলৈ জাঁওতে
পৰুআ নামে আহোম মানুহ এজনে ঘৰৰ পৰা
ওলাই তাৰ খেতিৰ গৰু খেদিবলৈ অহাত সেইটো
গাহৰিও ভাক অকলেই পাই খুন্দা মাৰি বগ-
বাই দুই তিনি চাইত কামুৰিলে; পাচেনাৱৰিয়া
মানুহে দেখি খেদিলত তেহে এৰি গল, তথা-
পি ঘৰলৈ নিয়াত অলপ ৰেলি থাকি সেই মানুহ
মৰিল ।

২৬ জুন তাৰিখত নাও, গাঁও আৰু জাতি ন
জনা আন্দাজ তিনি কুৰি বছৰ বয়সিয়া মানুহ
এটা কৰাবৰ পৰা আহি গ্ৰহনিৰ বেদনাত কাঁতৰ
হৈ সিবসাগৰ পৃথুৰিৰ গৰ খাৱৈত কি জানি
পানি খাবলৈ নাইবা আন কাৰনে গৈ পুনৰাই
আহিব নোআৰি সেই খাৱৈৰ ওচৰতে মৰি থকা
দেখিলে ।

৩ এপ্ৰিল তাৰিখত মানিখা বাতি ৮ জন নগাই
বাটত সুই থাকোঁতে আন গাঁৱৰ ৫০ জন মান
নগাই সৰু ভাৱে আহি সিহঁতৰ ৫ জন মাৰি

মূৰ কাটি নিলে; এটাৰ হাত ভৰিও কাটিলে ॥
কোন গাঁৱৰ পৰা সেই বধ কৰোঁতাবিলাক আ-
হিল, তাৰ প্ৰমান ওলাল, কিন্তু ভাৰ কলি ন
হই মানে সেই কথাৰ লোধ পোচ হ'ব নোআৰে ।

মানুহক ভই কৰাবৰ নিমিত্তে কোনো টেটকু-
টিয়া মানুহে মিচাকৈ এ এই বাজা কলে, বোচ ,
মুলতান লোকৰ নিমিত্তে অসম দেশৰ ২।৩ লাখ
চোআলি দিব লাগে আৰু ধৰি ধৰি নি আছে, এই
কথা কোজা কুই কৰাত সিবসাগৰ বচা দৈন্যস্থ
আদি গাঁৱৰ মানুহে অভিলই ভই খালত অকি-
নাকিক দেখিলে ভিৰোতাবিলাক পলাই থাকে,
আৰু দিবৰ নো হোআ জি জি সৰু চোআলি মি-
ইতকো গিৰিএকৰ ঘৰলৈ বেগাই উলিয়াই দি-
লে । এই ৰূপেৰে এমাহ মান ভই হৈ থাকি মিচা
জেন ক্ৰমে জানিলে ।

সেই ৰূপে কোনো দুষ্ট লোকে মানুহক ভই
কৰাবৰ নিমিত্তে এপ্ৰিল মাহৰ ১২ তাৰিখে গৰ
বিহুৰ দিনা বাতি দিবুৰ গৰ আৰু এই জিলাতো
মটকে বন কৰিব বুলি কোআত, কোনো কোনোএ
ভই পাই আপোনাৰ লোটা বাটি মাটিত পুতি
ধৈছিল ।

২৩ জুন তাৰিখে চোপাবৰ মোজাৰ সাকিন
বাওনাত থকা মোকামি নামে মচলমানৰ গৰুএ
বহাইৰ কঠিয়া খাইছিল, তাকে দেখি বহাইৰ ভাই
বহপুৰে কঠিয়াবোৰ খাইচে বুলি গালি পাৰি-
লত চন্দ্ৰি নামে মোকামিৰ ভিৰোতাই কিয় গা-
লি পাৰিচ হেন বুলি, সেই বহপুৰক এক চৰ মা-
ৰিলে । সেই ৰূপে দন্দ হাইকৈ বাতি দহ বজাৰ
সময়ত মোকামি আৰু জইবুল, মেকুৰি, বক্তো-
আৰ আৰ বিৰধন আদি কৰি দহ জন মানুহে

হাতে পতি লাগি নৈ পুনৰাই সেই বহাইৰ ঘৰ-
লৈ বেদি গৈ, পোনে পোনে জইবুলে চাঁচৰ সুবি-
য়াৰে বহাইৰ বাও চকুৰ ওপৰ কঁপালত টান্ধোন
মাবিলত, সুৰ হাব ভাগি বহাই মাটিত পহিল।
ভাকে দেখি ভাব মাৰে কি কাৰন মোৰ পোক
মাব বুলি হাতেৰে আগটি পুত্ৰকক বাধিব
নিমিত্তে আগ বাহিলত, মোকামিএ টান্ধোন মা-
ৰি মাৰো মোঁ হাতৰ দুৰ্হা আকুলিৰ ওচৰত যা
লগালে, পাচে মেকুৰিএ সেই হাতৰ কিলাকটিৰ
ওপৰতে আকও টান্ধোন মাবিলত হাব ভাগিল।

ভাব পাচ দিনা বহুপুৰলৈ আনোঁতে বাটত
জিহুত ডকুৰ লজ চাহাবে দেখি নিৰলাগবলৈ
নিলে। বাটতে মৰিব হেন ভাবি নাজিবাৰ হস্তি-
টাললৈ নিবৰ হুকুম দিলে, পাচে সেই কপে
নাজিবাৰ জিহুত ডকুৰ বেৰ চাহাবৰ আগ কবি-
লত চাহাবে মৰব জাতি দিলে, ভৰাপি মহ জুলা-
ইৰ বাতি সেই ঘাৰ মুখে সুৰৰ মগজু গেলি ঘিউ
বাহিৰ ওলোআত ডকুৰ চাহাবে পটি লগাই
সেই ঘা বন্ধ কৰাত মুখে দি ঘিউ ওলাই সেই
বাতিএই বহাই মৰিল।

পাচ দিনা ডকুৰ বেৰ চাহাবৰ হুকুমে সেই
মৰা জনক পুতি দৈ, খানাত খবৰ দিলত ৪ দি-
নৰ পাচে পুলিচৰ আমোলালোকে সেই মৰা
জনক উলিয়াই লি কি মুখে মৰিল, কি হৈছিল,
ভাব বিচাৰ কৰে, কিন্তু বিচাৰ পতিএ সেই কথাৰ
নিমিত্তে ডকুৰ চাহাবক জিগ্যালা কৰাত ডকুৰ
চাহাবে ভালকৈ চাবৰ নিমিত্তে মহ দিনৰ পাচে
সেই মৰা মানুহ জনক আকও বহুপুৰলৈ আনি
সোধ পাচ কৰিলে।

বিক্ৰিবিয়া নামে এখন জাহাজ ৭ জুন তাৰি-
খত মলমাইন নগৰ এৰি গল। পাচে ১৮ তা-
ৰিখত ডাৱিৰিয়া বতাহ হোআত ভিন দিনলৈকে
বাটৰ নিৰিস কৰিব নোআবিলে। সেই কপে
গৈগৈ ২১ জুনৰ মানিখা বাতি মন্তলৰ ওপৰত
থকা মানুহে বায় জেন দেখি বিজিয়াই কলে;
ভাতে কান্তানে জাহাজ বুৰাবলৈ উপাই কৰোঁ-
তেই জাহাজ বেগেৰে বালি চটত লাগি বল,
আক চৌৰ আকালত খেকেচি ভাগিলত পানি
সোমাই সোমাই গল। বাতি পুআ জাহাজ নষ্ট

হবৰ দেখি জাহাজৰ নাও পেলাই উঠি বামলৈ
গল; কিন্তু সেই নাও লুটী খালত ৪ টা মানুহ
মৰিল, ইবোৰ বখ্যা পহিল।

১২ মেই মাহত জিহুতি মৰা বানিৰ জৰমৰ
উত্ৰচওত মৰা বানিএ গাঁৱিএ সৈতে জাঁওতে হে-
মিলতন নামে এজন আইবিসা মানুহে ওচৰলৈ
আহি লক হিলৈ এটা উলিয়াই মৰা বানিৰ কা-
ললৈ ভাক মাৰিলে, তেঁওৰ গাত গুলি নে লা-
গিল। পাচে সেই মানুহ খৰা পৰি সোধৰ নিমি-
তে কইনত খোঁআ হল।

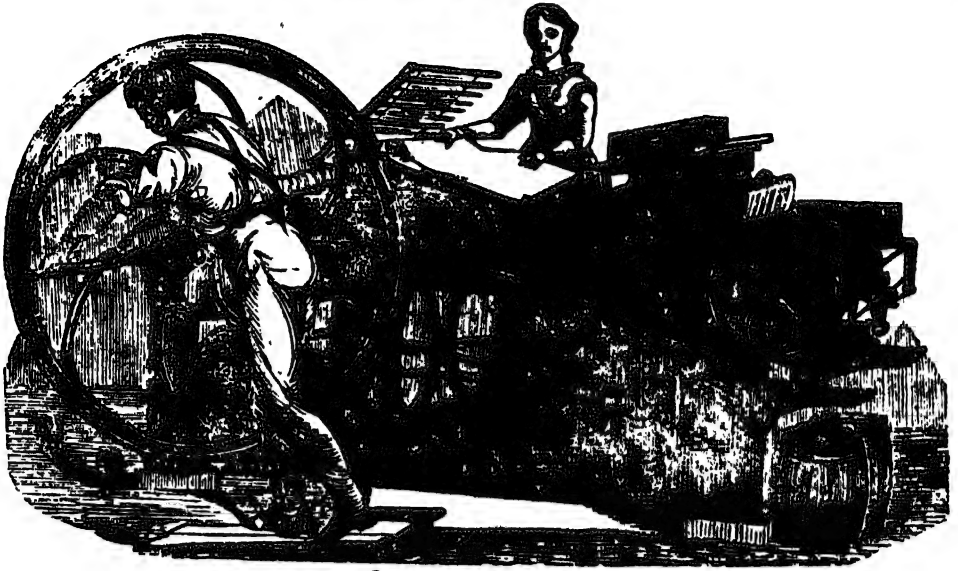
অসম দেশৰ পৰা লি বচৰত জোআ জিহুত
কান্তান জেমচ টি গৰ্দন চাহাব প্ৰিজিপাল আ-
চিন্তিত কলিয়ানৰ ১২ মেই তাৰিখত ইংলণ্ডৰ
হেমন্তেন নগৰত মুক্তা হল। তেঁওৰ বয়স ৪২
বচৰ।

কচিয়া, ঞ্চিচিয়া, অস্ত্ৰিয়া, তুৰুকি, এই চাৰি
দেশৰ বজাবিলাকৰ একে আলচ হৈ ইউৰপৰ
পুজাবিলাকক মন কৰিবলৈ কথা বাস্তি নিৰ্বন্ধ
কৰিলে। সেই কথা বখ্যা কৰাৰ কাৰনে কচিয়া
বজাই ২৬ এপ্ৰিলত পুসঙ্গৰ ইস্তাহাৰ কৰি কৈ-
চে, ইস্তাবৰ নামে আমি সকলো লক্ষ্য সৈতে
জুখ কৰিবলৈ জাঁও, ইয়াকে বুলি অনেক ফৌজ
গোটাই পঠাইচে। ফাফিৰ ৰাজ মেলে ভাকে
মুনি নিবাবন কৰিবৰ নিমিত্তে অস্ত্ৰ লক্ষ্য সেনা
আদি কৰি জুগুতে বাধিবলৈ দেশাধিকাৰক নি-
বেধন কৰিচে।

হজাৰিৰ ৰাজ মেলে অস্ত্ৰিয়াৰ বসন ইও বুলি
২১ এপ্ৰিলত বস্ত্ৰ ৰাজ্য পাতি কচত নামে এজ-
নক দেশাধিকাৰ বাব দিলে।

বেম নামে এজন সেনাপতিএ হজাৰি সেনাই
সৈতে বধুদুৰ পৰ্বতত কচিয়া সেনাবোৰক লগ
পাই জুখ কৰি জিৰিলে। কচিয়াৰ হানি ৮০০০।

ফাফুৰ্কট নগৰৰ পৰা ১৭ মেই তাৰিখত লি-
খা এখন পত্ৰত কৈচে, ২০,০০০ সেনাই সৈতে
দেখিছি সেনাপতিএ কচিয়াৰ সৈন্য এভাগ পাই
আক্ৰমণ কৰি জিনি সিহঁতক ক্ৰাকৌ নগৰলৈ
খেদালে। অস্ত্ৰিয়াৰ বাদেজ্জি সেনাপতিএ ইতা-
লি দেশৰ বলোন আৰু লেঘৰ্ন, এই দুই নগৰক
জুখ কৰি ললে।

ভিত্তাপ চাপা জন্ম নকচ।

ইংলণ্ড দেশত বেল পাতিবলৈ ব্ৰুইহেড ঠেক
টাই নাটিলে দেখি ও যোন খাৰ গৰাৰ ভিত্তৰ
মুমুআই জুই লগাই ফুটিলত, বৰ সবদেৰে গৰা
খহি সাগৰত পৰিল।

কুটলগু দেশৰ এৰি গাঁৱৰ বহু মানুহে এদিন
ওলাই ১০ হাত মান দিশল এৰিধ ভিমি মাচ
দেখি খেদি গৈ ৩০০ ধৰিলে। বাতি চপাই
আনিব নোঅৰাত জোআবে তিনি কুৰি মান
ওভোভাই নিলে। জি থাকিল তাৰ তেল উলি-
য়াই ৫০০০ মান ৰূপৰ বস্তু পালে।

আমেৰিকাৰ মাজ ভোখৰত আটলাণ্টিক সা-
গৰৰ পৰা পাচিফিক সাগৰলৈ আলিৰ নিমিত্তে
লোৱ ভাঙ্গ পাতিবলৈ ৪৬ জন বনুজাক নুয়ৰ্ক
নগৰৰ পৰা আন্পিণাল কল্লানি নামে এজাক
সদাগৰে পঠাই দিলে।

আমেৰিকা দেশৰ পৰা ১৭ এপ্ৰিল তাৰিখলৈ-
কে কালিফৰ্নিয়ালৈ জোআ জাহাজ ৩০২; মা-
নুহ ১২,৭১৭।

বিয়ত্ৰাগু নদিত মেভামৰা নগৰত মাউৰ লা-
গি দিনে দিনে ৭৫ মান মানুহ মৰে।

চাপা খানাৰ কথা।

Printing.

লণ্ডন নগৰত টাইম্চ্ নামে প্ৰতি দিনে চপা
এক ভাঙ্গৰ সমাচাৰ পত্ৰ ভাপ কলেৰে ঘণ্টাই
পতি এপিটিকৈ ৪৫০০ মান পাত চাপে, আৰু
দেও বাৰ এৰি দিনেপতি ৪০,০০০ মান চাপি
ডাকত পঠাই দিএ। সেই পত্ৰকে ঘণ্টাত ১০,-
০০০ পাত চাপিবৰ আসয়েৰে এজন গিয়ানি
চাহাবে এক ভাপৰ প্ৰেচ লাহিচে। কোনো টাইত
এতিয়াও ৮০০০, চাপে। আমেৰিকান মেচে-
গুৰ নামে এক পত্ৰ নুয়ৰ্ক নগৰত মাহে পতি
১৩০,০০০ এক লাখ ত্ৰিচ হেজাৰ চাপে।

ইংৰাজি ১৭৭৫ সনত আমেৰিকা মিল দে-
লত মুঠে ৩৮ সমাচাৰ পত্ৰ আছিল; এতিয়া
সেই দেশত ৩০০০ আচে। সেই দেশৰ নুয়ৰ্ক
নগৰতে ১৬০ পত্ৰ চাপা জাই। সেই নগৰৰ
পৰা ৭,০০,০০,০০০ সাত কোটি খন বচৰত
চায়ে চায়ে পঠাই দিএ। সেই পত্ৰ যোৰ চাপি-
বৰ নিমিত্তে ৩৬,০০,০০০ তিনি নিজুত চই
লাখ মান দিস্তা তলাপাত খৰচ হই।

পাৰি নগৰত মৌৰ্ডন নামে এজন আমেৰিকান
চাপা খানাৰ কাম কৰা মানুহ ধনবন্ত হৈ মুখ্য
কালত এই আগ্যা কৰিলে, জি কোনোএ একে
ঘৰিত ১০,০০০ পাত চাপিব পৰা জন্ম লাজিব

সেই মানুহক মোৰ ধনৰ ৪,০০,০০০ টাৰি লাখ টকা দিব; তাৰ নিমিত্তে সেই মান টকা হৈ গল; এতিয়া জাৰ জি বুধি সি পুৰুষাৰ্থ কৰিলে কি জা-
ৰি সেই ধন পাব পাৰে।

ইন্দিয়ান টাইমচ্ নামে এখন নতুন সমা-
চাৰ দৰ্শন পুথি জাৰুআৰিৰ পৰা নিভৌ নিভৌ
কলিকতাত চাপিছে। সেই পত্ৰ বেগাই চাপিবৰ
নিমিত্তে ডাণ্ডৰ কল জন্ত ইংলণ্ডৰ পৰা অনাই-
ছে। ইউৰোপিয়া আমেৰিকা দেশত এনে ডাণ্ডৰ
প্ৰেচৰে বহুত পত্ৰ আৰু কিতাপ চাপে, কিন্তু
এই ভাৰত বসলৈ তেনে জন্ত আটাই আনি চপা
নাই। মান দেশত আমেৰিকান মিলান চাপা ঞা-
নালৈ হাতেৰে বৰাই চপা কলৰ প্ৰেচ ১২ বছৰ
মানৰ আটাই আনিলে। তেনে প্ৰেচৰ নকচা সি
পিচিট লিখা আছে।

খেম্বা কৰাৰ কথা।

Forgiveness.

জি কোনোএ লোকৰ অপৰাধ কেতিয়াও নে
পাইবে, সি অগিয়ানি আৰু অসন্তোষ পোআ।
জি সময়েই সুখৰ বস্মিএ ভাক আনন্দ কৰালেই-
তেন, তেতিয়া খেম্বা ন কৰা অপৰাধৰ চিন্তাই,
কলা চাঁৰ নিচিনা, মনত ঢাকে, আৰু তাৰ মন
অতি উগূল খুগূল কৰাই; থিয়ালৰ ভুতে তাৰ
বিদেইত থাকে, তাতে আন সকলো মানুহতকৈ
ভাক অসন্তোষ দিএ।

ভোম্বাৰ ধনত বা নামত কিবা অপৰাধ পাল
নে? খেম্বা কৰা দুতক ভোম্বাৰ বিদেইত জিবাৰ
দিয়া; পুত্ৰিকল কেনেকৈ দিবা তালৈ চিন্তা ন
কৰিবা, অপকাৰৰ লগনি উপকাৰ কেনেকৈ কৰিবা
তালৈ চিন্তা কৰা। পুত্ৰ যিহুএ কৈছিল বোলে,
কোনোএ জদি এদিনৰ ভিতৰত সাত বেৰিও
ভোম্বাৰ অহিতে অপৰাধ কৰে, আৰু সেই দি-
নত সাত বেৰিলৈকে ঘৰি আহি মন পালটাই-
চৌ বুলি সৈ কাহে, তেন্তে ভূমি ভাক খেম্বা
কৰিবা। আৰু ধৰম সাত্ৰত লিখা আছে, “জদি
ভোম্বাৰ লক্ৰৰ তোক লাগে, ভাক ভোজন কৰো-
আ; জদি তাৰ পিয়াহ লাগে, জল পান কৰো-
আ; তেনে কৰিলে তাৰ সুবত জলি থকা আত্মা
চপাই দিবা। কুকৰমত পৰাজই ন হৈ সু কৰ-
মেৰে কুকৰমক গ্ৰহী কৰা।

ধৰমৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

জাৰুআৰি ১০ ভাৰিখত মান দেশৰ মলমা-
ইন বাপ্টিষ্ট সমাজ মলমাইন নগৰত গোট ঞাই,
দুই তিনি দিন মান ইহুৱৰ সেৱাতে প্ৰাৰ্থনা আৰু
কিৰ্তন কৰি থাকিল। সেই সমাজৰ ১৪ মণ্ডলি
আছে; মানৰ ২ টা, কাৰেনৰ ১২ টা। সকলো
মণ্ডলিৰ লোক ১০১৪; এবচৰৰ ভিতৰত দুব
পোআ লোক ৭৩।

ভিচেছৰ মাহত জচোৰ নগৰত জিহুত পাৰি
চাহাবৰ হজুআই ২১ জন সিয়া দুব পাই খ্ৰিষ্টি-
য়ান মণ্ডলিত সোমাল। জাৰুআৰি মাহত আৰু
৮ জন দুব পালে, সিবিলাকৰ মাজৰ ৪ জন
মচলমান হৈছিল। মাৰ্চ মাহত আৰু ৪ জন সিয়া
গ্ৰাজ্য কৰা হল।

কেৰুআৰি মাহত জিহুত জন্মচন চাহাবৰ শো-
আৰাই স্যান লোক এজন মণ্ডলিৰ ভিতৰত গ্ৰাজ্য
কৰা হল।

মেই মাহৰ সেস বিস্ৰাম বাৰত কলিকতা নগ-
ৰৰ যিহুদি দুজন ডেকা মানুহ খ্ৰিষ্টিত বিশ্বাসি
হৈ প্ৰভুৰ মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

জলেছৰ নগৰত এপিল মাহত মিলান জলৰ
তিনি চোআলি আৰু আন তিনি জন মানুহ বি-
শ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাল।

১৮৪৮ সঁকৰ ভিতৰত বজাল দেশৰ ২৩ ডুবিত
মণ্ডলিৰ লোকৰ মাজত ১৪৭ জন নতুন সিয়া
গ্ৰাজ্য কৰা হল; সেই মণ্ডলিৰ লোক মুঠে
১৪৩৭।

দিলি নগৰত থকা পাদুৰি জন্মচন চাহাবে
জোআ বছৰত হিন্দু আৰু মচলমান লোকৰ মা-
জত ২৪৩ পুৰি, সাত্ৰৰ কিতাপ ১,০২৩, আৰু
জেক্স কিতাপ ২,২২৩, মুঠে ৪,১৮২ কিতাপ
বিলাই দিলে।

বোম নগৰৰ পৰা পাপা বজাই পলাই জো-
হাৰ পৰা সেই নগৰত ধৰম সাত্ৰ ৭০,০০০
পুৰি ঞন বেচা হৈছে। সেই বজাই থাকোঁতে সা-
মান্য মানুহে সাত্ৰ পৰিওঁতে তেওঁ নিষেধ কৰিলে।

লোকে ভোমোলাকক জি কৰিবলৈ ভোমোলা-
কৰ ইচা, সেই ৰূপে ভোমোলাকেও কৰা।

ইচাকৰ বিবৰন।

History of Isaac.

মাৰ্চ মাহৰ অকনোদইত জি আব্রাহামৰ কথা লিখিছিলোঁ, তাকে পাঠক লবে জানিব পাই, কিন্তু এতিয়া তেঁওৰ প্ৰতিগ্যাৰ পুত্ৰ ইচাকৰ কথা অলপকৈ লিখোঁ; জেতিয়া আব্রাহাম অতি বয়সিয়া হ'ল, তেতিয়া তেঁও আপোন বন্দিবোৰৰ মাজৰ প্ৰধান ঘৰগিৰিক মাতি কলে, তুমি মোৰ কৰ্মনত হাত দি স্বৰগ আৰু পৃথিৱিৰ অধিকাৰ পৰম ইহুৱৰ নামে এই লপত কৰা, জে মোৰ পুত্ৰ ইচাকৰ নিমিত্তে মই নিৰাল কৰা জি এই কিনান দেশ, ইয়াৰ পৰা চোআলি খুজি নি দিবা, কিন্তু মোৰ দেশ আৰু মোৰ গিৰাতিবোৰৰ মাজৰ পৰা খুজি মোৰ পুত্ৰ ইচাকলৈ চোআলি আনিবা। তেতিয়া ঘৰ গিৰিএ কলে, যদি চোআলি মোৰ লগত এই দেশলৈ নাহে, তেন্তে তুমি জি দেশ এৰি আহিলা সেই দেশলৈ ইচাকক নিয় নে? তাত্তে আব্রাহামে কলে সৱধান, তুমি মোৰ পুত্ৰক সেই ঠাইলৈ নি নিবা, কিন্তু জি জন প্ৰভু পৰম ইহুৱে মোক আপোন গিৰাতি বন্ধ বান্ধৱৰ ঠাইৰ পৰা আনিলে, আৰু জি জনে তোমাৰ সন্তানক এই দেশ দিম বুলি আপুনি প্ৰতিগ্যা কৰিলে, তেঁৱে আপোন দুস্তক তোমাৰ আগৈএ পঠাব, আৰু তুমি সেই ঠাইৰ পৰা মোৰ পুত্ৰ ইচাকলৈ ভাৰ্জা আনিবা।

তাৰ পাচে ঘৰ গিৰিএ আপোন অধিকাৰৰ আগ্যা মানি আব্রাহামে পঠোআ ঠাইলৈ আজা কৰি গ'ল, আৰু জেতিয়া সেই ঠাই পালে, তেতিয়া এক নাদৰ ওচৰতে বহি ইহুৱলৈ এই আ-বাধনা কৰিলে, বোলে, হে মোৰ অধিকাৰৰ প্ৰভু পৰম ইহুৱ, মই প্ৰাৰ্থনা কৰিচোঁ, আজি মোলৈ সূত কৰি মোৰ অধিকাৰ আব্রাহামক আপোন দায়া দেখাওক; দেখা মই এতিয়া এই নাদৰ ওচৰত বহি আচোঁ, আৰু এই নগৰৰ জি কন্যা-বালক পানি কুলিবৰ নিমিত্তে এই নাদলৈ আহিব, সেইবোৰৰ মাজৰ জি জনিত মই এই কথা কম হেৰা আইটি তোমাৰ লোটাৰ পৰা মোক পানি পিবলৈ দিয়া; তেতিয়া যদি সেই কন্যাই কই হেনে পিয়া, আৰু তোমাৰ উটবোৰকো মই পানি কুলি পিয়াম, সেই জনিএই তোমাৰ বন্দি ইচাকৰ ভাৰ্জা হওক, তাত্তে তুমিজে মোৰ অধিকাৰ

আব্রাহামক অনুগ্ৰহ কৰিচ। ইয়াক মই জানিম।

সেই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতেই দেখা, বিৰিকা নামে-ৰে এক সুন্দৰি কন্যা পানি নিবৰ নিমিত্তে কান্ধত লোটা লৈ আহি উপগত হ'ল, আৰু নাদলৈ আহি লোটাৰ পানি ভৰালে; তেতিয়া আব্রাহামৰ ঘৰ গিৰিএ তাইৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, হেৰা আইটি তোমাৰ লোটাৰ পৰা অলপ পানি মোক পিবলৈ দিয়া; তাত্তে বিৰিকাই লোটা বম্বাই তেঁওক পানি পিবলৈ দিলে, আৰু তেঁওৰ জিমান উট আহি আছিল সেই সকলোকে নাদৰ পৰা পানি কুলি খুজালে। সেই সকলো কথা দেখি ঘৰগি-ৰিএ আপোন মনত বিচুৰ্তি হৈ চাই থাকিল। পাচে তেঁও স্বৰলৈ গৈ আপোনাৰ সকলো কথা সেই কন্যাৰ বাপেক মাকক বুজালে; আৰু ইহুৱে জি ফলপে জিলা কৰি ইচাকৰ নিমিত্তে বিৰিকাক ভাৰ্জাৰ্থে প্ৰমান কৰি দিলে, সেই সকলোকে সি-বিলাকত কলে, তাত্তেমাক বাপেকে ইহুৱৰ কথা দেখি একো বাধা কৰিব নোআৰি দিম বুলিলে। পাচে বাতি পুত্ৰা হ'লত সিবিলাকে বিৰিকাক আৰু তাইৰ বেটিক উটৰ ওপৰত কুলি লৈ গ'ল। আৰু জেতিয়া আপোনাৰ চাই পালে, তেতিয়া ইচাকক ভাৰ্জাৰ নিমিত্তে দিলে তাত্তে তেঁও আপোন ভাৰ্জা বিৰিকাক লৈ সান্তনা পালে।

সেই সময়ত বিৰিকা বাঁজি আছিল, তাত্তে ইচাক-কে তাইৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰাত ইহুৱে তাইৰ গৰ্ভ মুকলি কৰিলে, তেতিয়া তাই গৰ্ভ ধাৱন কৰিলে। আৰু জেতিয়া তাইৰ গৰ্ভত লৰাই নাচিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া বিৰিকাই ইহুৱত সুখিলে, বোলে, মোৰ এনে অৱস্থা কিয় হ'ই, তাত্তে পৰম ইহুৱে কলে, তোমাৰ গৰ্ভত দুই বাজা আছে, আৰু এটা আনতকৈ বলৱন্ত হ'ব, আৰু তাল্লবটে সৰুটৰ সেৱা কৰিব। পাচে জি সময়ত তাইৰ পুসৰব কাল সম্মূৰ্ণ হ'ল, তেতিয়া জঁজা লৰা জন্মিল; বৰ-টোৰ গোটেই সৰিল নোম কাপৰৰ নিচিনা আৰু বন্ধা আছিল, সেই নিমিত্তে তাৰ নাম এচৌ থলে, আৰু সৰুটৰ নাম য়াকোৰ ৰাখিলে। এচৌ বলৱন্ত আৰু কঁচাৰি আছিল, কিন্তু য়াকোৰ হ'লে নমু মানুহ আছিল। পাচে কোনো এক সময়ত এচৌ পখাবৰ পৰা আহোঁতে ভোকতে তেঁওৰ গা বহিছিল, তা-তে য়াকোৰৰ হাতত ধোআ বন্ধ দেখি কলে, অনু-গ্ৰহ কৰি মোকো খাবলৈ দিয়া। তাত্তে য়াকোৰে কলে, তেন্তে আজি তোমাৰ বৰ পুত্ৰৰ ভাগ মোত

বেচা, পাচে এচৌএ সপত কৰি আপোন বৰ পুত্ৰৰ ভাগ য়াকোবত বেচি তেঁওৰ হাতৰ পৰা খোজা বস্তু ললে। এই ৰূপে এচৌএ আপোন বৰ পুত্ৰৰ ভাগ হেৰু গিয়ান কৰিলে।

সেই কালত দেশত বৰ একাল হোআত ইচাককে ভাৰ পৰা গৈ কিলিষ্টিয়াৰ বজা অৰিমেলেকৰ দেশত থাকিল; তাতে ইহুৱে তেঁওক দৰ্শন দি কলে, তুমি মিচৰ দেশলৈ নে জাবা কিন্তু মই তি দেশ দেখুআম তালৈকে গৈ বসতি কৰিবা। এতিয়া হলে এই চাইতে প্ৰবাস কৰা, আৰু মই তোমাৰ লগত থাকি আসিৰ্বাদ কৰিম, কিয়নো তোমাক আৰু তোমাৰ পাচত হোআ সন্তানবোৰক এই সকলো দেশ দি আবুহামৰ আগত জি প্ৰতিগ্যা কৰিছিলোঁ তাকে সন্মূৰ্ণ কৰিম। আৰু তোমাৰ পিত্ৰি আবুহামে মোৰ সকলো আগ্য আৰু বিধান পালন কৰা হেতুকে মই তোমাৰ বজ্জহ আকাশৰ ভৰাৰ নিচিনা অসংখ্য কৰিম; আৰু তোমাৰ বজ্জহতে প্ৰিথিবিৰ সকলো ৰাজ্য আসিৰ্বাদ পাব। পাচে ইচাকে ইহুৱৰ আগ্য মানি সেই দেশতে প্ৰবাস কৰি তাতে খেতি পথাৰ কৰাত ইহুৱে তেঁওক আসিৰ্বাদ কৰিলে, তাতে সেই একে বছৰতে ল'গুনে সহ বৃষ্টি হল। পাচে ইচাক বন্দি বেচি, চাগ মেৰ আদি কৰি আৰু বহু সন্মতিৰে অতিসই ৰূপে বাৰ্হি গল। কিলিষ্টিয়াৰ বজা অৰিমেলেকে তাকে দেখি ইচাকক কলে, তুমি আমাৰ চাইব পৰা গতি কৰি জোআ; কিয়নো ইহুৱে সকলোতে তোমাক আসিৰ্বাদ কৰাত তুমি আমাতকৈ মহা বলৱন্ত হৈচা। তাতে ইচাকে ভাৰ পৰা গতি কৰি গিবাৰ নামে এক চাইতে থাকিল।

ভাৰ পাচে জেতিয়া ইচাক অতি বুৰা হ'লত, আৰু চকুৰেও মনিব নোআৰিলে, তেতিয়া তেঁও বৰ পুত্ৰক এচৌক মাতি কলে, হে মোৰ পুত্ৰ, দেখা, মই এতিয়া বুৰা হলোঁ, আৰু কোন দিনত মোলৈ মুকু আহিব তাক মই নে জানোঁ; এই হেতুকে এতিয়া তুমি আপোন খেবু টোৰ আৰু অস্ত্ৰ লৈ, খেতিৰ মাজলৈ গৈ মোৰ নিমিত্তে পহু মাৰি আনা আৰু জিহত মোৰ ইচা হই, এনে সোআদ আঞ্জা মোক ৰাতি দিয়া, তাকে মই খাই জিঞ্জি পাই, মৰনৰ আগৈএ মোৰ জিৱই তোমাক আসিৰ্বাদ কৰিব। এচৌএ ইয়াকে

মুনি পিত্ৰি বাক্যমানি পহু মাৰিবলৈ ওলাই গল।

ইচাকে এই কথা এচৌত কোআত তেঁওৰ ভাৰ্জা বিৰিকাই তাকে মুনি য়াকোবত কলে, দেখা, তোমাৰ পিত্ৰিএ এচৌক এই কথা কৈচে বোলে, তুমি পহু মাৰি ভাৰ মজ্জহেৰে মোলৈ সোআদ আঞ্জা ৰাতি আনা তাকে খাই মৰনৰ আগৈএ মোৰ জিৱই তোমাক পৰম ইহুৱৰ আগত আসিৰ্বাদ কৰিব; তেও কোআ এই কথা মই মুনি-লোঁ, এই হেতুকে হে মোৰ পুত্ৰ, এতিয়া মই জি কঁও তাকে পালন কৰা; তুমি মেৰৰ জাক-লৈ গৈ ভাৰ পৰা দুটি পুআলি আনা, তাতে তোমাৰ পিত্ৰিএ জিহকে ভাল পাই এনে আঞ্জা মই ৰাতি দিওঁ আৰু তাক লৈ তুমি পিত্ৰিক দিয়া পাচে তেঁও খাই তোমাক মৰনৰ আগৈএ আসিৰ্বাদ কৰিব। তেতিয়া য়াকোবে সাত লগাই মা-কত কলে, দেখা মোৰ এচৌ ভাই নোমাল মানুহ কিন্তু মই নইও ইয়াতে জদি পিত্ৰিএ মোক খপিয়াই চাই বুজ পাই তেন্তে মই পিত্ৰিৰ আসিৰ্বাদ পাবৰ চাৰি সাওহে পাম। তাতে মাকে পুনৰাই কলে, জদি তোমাক সাও দিএ, সেই সাও মোতে পৰোক, তেও তুমি মোৰ কথা পালন কৰা।

তেতিয়া য়াকোবে মাকৰ কথা মুনি জাকলৈ গৈ ভাৰ পৰা দুটি পোআলি আনি দিলে আৰু মাকে তাক লৈ ইচাকে জিহক ভাল পাই তেনে আঞ্জা ৰাতি দিলে। আৰু য়াকোবক এচৌৰ কাপৰ পিন্ধাই ভিজিত আৰু হাততো চাগলিৰ চাল পিন্ধালে। তেতিয়া য়াকোবে বাপেকৰ নিমিত্তে খোজা বস্তু লৈ কলে, হে পিত্ৰি, তাতে বাপেকে কলে, হে পুত্ৰ তুমি কোন? পাচে য়াকোবে কলে মই তোমাৰ বৰপো এচৌ, তুমি মোক জেনে আগ্য কৰিলা তেনে ৰূপে তোমালৈ আনিচোঁ; এতিয়া উঠি খোজা আৰু মোক আসিৰ্বাদ কৰা। তেতিয়া ইচাকে কলে হে পুত্ৰ, তুমি কেনেকৈ ইমান বেগতে পালা? সি কলে, তোমাৰ পুত্ৰ পৰম ইহুৱে মোক সোন কালে উপগত কৰাই দিলে। আৰুও ইচাকে য়াকোবত কলে, তুমি নিচয়ে মোৰ বৰপো এচৌ হোআ নে নো হোআ, এতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আই, ততি মই তোমাক খপিয়াই চাও। তেতিয়া য়াকোব বাপেকৰ ওচৰলৈ গলত তেঁও তাক খপিয়াই চাই কলে, সবদ হলে য়াকো-

বহকিত্ত এই হাত এচৌব;
সেই কপে বাপেকে ডাব হা-
তব পৰা পহুৰ মজ্জহ খালে,
আক খাই ত্ৰিষ্টু হৈ য়াকো-
বক এই আসিৰ্বাদ কৰিলে;
পৰম ইহুৰে আকাশৰ নিয়ব,
আক প্ৰিথিবিৰ ভৰপুৰ বন্ত,
আক সকলো সন্না ভোমাক
দিওক, আক নানা লোক ভো-
মাৰ অধিন হওক, আক না-
না জাতিৰ লোকে ভোমাক
সেৱা কৰোক, আক কুমি
আপোন বজ্জহৰ মাজত পু-
খান হোআ আক ভোমাৰ
মাজিৰ পুত্ৰই ভোমাক সেৱা

পিক দেসৰ মেৰ চাগলি।

The Alpaca, or Peruvian Sheep.

কৰোক, আক জিবিলাকে ভোমাক আসিৰ্বাদ কৰে
সেইবিলাকে আসিৰ্বাদ পাব; আক জিবিলাকে
ভোমাক সাও দিএ সেইবিলাকেও সাও পাব।

এই কপে ইচাকে পুত্ৰক আসিৰ্বাদ দিয়াৰ
পাচত য়াকোৰ তেঁওৰ আগৰ পৰা ওলাই জোআ
মাত্ৰকে তাৰ ভায়েক এচৌ মিগয়াৰ পৰা আহি
পালেহি। আক বাপেকে খাবৰ নিমিত্তে মজ্জহ
জুগুত কৰি আশি কলে, হে পিত্ৰি উঠা, আক
পোআৰ পহু মজ্জহ খাই এতিয়া আসিৰ্বাদ কৰ।
তাতে বাপেকে মাত লগাই কলে কুমি নো কোন?
সি কলে ভোমাৰ বৰ পুত্ৰ এচৌ মই, তেতিয়া
ইচাকে অতিসই কঁপিবলৈ ধৰি কলে, ভেস্তে জি
টোএ ভোমাৰ আগৈএ পহুৰ মজ্জহ আশি মোক
খুআলে সি নো কোন? মই তাকে আসিৰ্বাদ
কৰিলোঁ, আক সিএই আসিৰ্বাদৰ পাত্ৰ হল।
পাচে এচৌএ অতিসই ক্ৰন্দন কৰি বিনইকৈ কলে।
হে পিত্ৰি মোক আসিৰ্বাদ কৰা, ইচাকে কলে
ভোমাৰ সকলো আসিৰ্বাদ মই ভায়েকক দিলোঁ,
আক ভোমাক কি আসিৰ্বাদ কৰিম? তেতিয়া
এচৌএ আকও বহকৈ কান্দি কলে, হে পিত্ৰি,
মোকো আসিৰ্বাদ কৰা; তাতে ইচাকে এচৌকো,
কোনো আসিৰ্বাদ কৰিলে।

এই কপে ইচাকে দুই পুত্ৰকক আসিৰ্বাদ
কৰাৰ পাচে সিবিলাকে আপোন আপোন ঠা-
ইত বসতি কৰিলে; পাচে ইচাক এল চাৰি কুৰি
বচৰ বয়সিয়া হৈ মিহু হল।

ন. ল.

দক্ষিণ আমেৰিকাৰ পিক আক চিলি দেশত
এই নকচাৰ নিচিনা আলপকা নামেৰে এবিধ
মেৰ চাগলি আছে, সেই চাগলিবোৰ সকলো দে-
খি সেই দেসৰ মানুহবিলাকে কাম কৰাই, আক
২ মোন ২১ মোন বন্ত ১৪১৫ মাইল মান বাট
দিনটো নিৰ পাৰে। তাৰ নোমবোৰ আন মে-
ৰতকৈ দিম্বল, বগা, শিতলো কোমলো, আক
তাৰে অতি সুন্দৰ চাল আদি বৰ দৰৰ কাপৰ
বই।

নাথিৰ নিমিত্তে গচ মতোআৰ কথা।

A Tree summoned as a Witness.

এটা বুৰাই এটা ডেকা মানুহৰ কপ ধাৰ কৰি-
চিল; পাচে কিছু দিনৰ মূৰত ডেকাই কপ ধাৰ
নাথিলত বুৰাই কলে মই তোৰ একো দিব নে
লাগে। তেতিয়া ডেকাই বজাত জনালত বজাই
বুৰাক মতাই নি সুধিলে, তই ইয়াৰ ধৰুআ হ নে?
বুৰাই কলে, মই তাৰ একোৰো ধৰুআ ন ইও।
বজাই ডেকাত সুধিলে, তই জে বুৰাক কপ ধাৰে
দিলি তাৰ কোনোবা নাথি আছে নে? ডেকাই
কলে, কোনো নাই। তেতিয়া বজাই বুৰাক লপত
কৰিবলৈ আগা কৰিলত, ডেকাই হাঁহি বজাত

আগষ্ট, অর্থাৎ তার, ১৮৪২।

জি প্রকাশন হব, এনে কোতো বস্তু চাকি ধো-
আ নাই, আক জি জনা ন হব, এনে একো লুহু-
আ নাই ।

[illegible]

পূর্ণিমা ৪ দিন ১০।১০ পূজা।

ଆଗାଧାରମା ୧୮ ଦିନର ୧୧।୫୧ ପୃଷ୍ଠା ।

এই অকনোদই পত্ৰ মোৰ সিংসাগৰৰ আমেৰিকান
বাণিজ্য মিসান চাপা খানাত্তে যাহে যাহে চাপ কৰা
হৈছে, আদিত্তে দিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰৰ মুখত
দিলে ২৥ টকা।

THE ORUNO'DOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট ১৮৪২ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ৮ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1849.

No. 8.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

বৰ্তমান মাহৰ ২ তাৰিখত বাতি এপৰ মান মোআত টিপ্লজিয়া গাঁৱৰ ভিৰোতা এজনীএ পেৰাত লোটা বাটি সুমাই থবলৈ ধৰোতে মাটি কেঁটি সাপে হাতৰ আঙ্গুলিৰ মূৰতে খোঁট মা-বিলে, পাচে দুপৰ মান নিসাত মৰিল ।

১০ আগষ্ট তাৰিখে বাতি পুআ দিখৌ নদিৰ সি পাৰত ন বজাৰৰ সদাগৰ নামে সুদি এটাৰ ডিক্সি এখা কটা হৈ পৰি থকাত, ওচৰত থকা মানুহে তাৰ কেঁকনি সুনি ওচৰলৈ গৈ তাক পাই আনি বিচাৰ পতিৰ হাতত লোখাই দিলে । সি আপুনি কাটিলে বা লোকে কাটিলে তাৰ ঠিক হোআ নাই ।

২৭ আগষ্টত এজন ফকিৰে সিবসাগৰ পুখু-ৰিত বেলা ১১ বজাত সঁতৰি দখিন পাৰৰ পৰা মাজ পোনেই পাৰ হৈ উত্তৰ পাৰত উঠিলগৈ । সুদা হাতে সঁতৰি পাৰ হোআ অসমিয়াত আগৈএ দেখা নাই ।

সিবসাগৰ জিলাত ১৩ আগষ্টত এটা মানুহে দিখৌ নদিত সঁতৰি খৰি ধৰাত চাক নৈএ টানি নি কাচে সৈতে পানিৰ ভললৈ লোমাই মৰিল ।

জিচেদুৱ ২৮ তাৰিখত অসম দেশৰ জিহুতা কটৰ মেম চাহাবে সৈতে জিহুত বৃঞ্চন চাহাব আৰু মেম চাহাবে বাবা লোক আৰু নগাঁও কুলৰ দুজন অসমিয়া লবাক লগত লৈ কৰিম্বো নামে এখান জাহাজত উঠি কলিকতা এৰি সাগৰৰ পাৰ হৈ ৫ মেই তাৰিখত আমেৰিকা দেশৰ বস্তন নগৰ পালেগৈ ।

তাৰিখ পৰা এই অসন্তোষৰ বাত্ৰা আহিচে,

জিভোগচন্দ্ৰ দাবোগাই নগৰ কোনো জগৰিয়া ধৰিবলৈ এমখা সেনাই সৈতে গৈ উভতি আহোতে পিৰিপেমা গাঁৱত বাতি সুই থকাত ৪০০ মান মজাৰা আৰু খনমা নগাই মনে মনে আহি ঘৰত জুই লগাই দি দাবোগা আৰু হাৰিলদাবে সৈতে ৬ জন চিপাহি আৰু কেতবিলাক কুলিকো কা-টিলে ।

২৩ জুলাইত সুন্দৰবনৰ মুখত কাবুচ নামে এখান জাহাজ বামত লাগি ভাগিল । পাচে তাৰ মানুহক বিচাৰিবলৈ কল্লানিৰ এখান ভাপ জাহা-জে গৈ ২৩ টা মানুহক আনিলে । সিহঁতৰ চাইটা এখান নাৱত উঠি আছিল, আনবোৰ বামত থাকি বন গুটি আদি খোআত ভাপ জাহাজে পোআ কালত লখোনে মৰিব লগা হৈছিল ।

বম্বাই নগৰৰ পৰা লোজি ফেমিলি নামে এখান জাহাজ বোজাই দি জাবলৈ জুগুত হলত, ২ জুলাই তাৰিখৰ বাতি ১০ বজাৰ লমহিত ভিতৰে জুই লগা জেন জানি, জাহাজৰ কাপ্তানে চৰিয়াৰে পানি তুলি সিঁচিবলৈ আগা কৰাত জি ৪৮ লক্ষৰ নাৱৰিয়া আছিল, সিহঁতৰ এটাও হুকুম নে মানি টিয় হৈ চাই থাকিল, তাতে কাপ্তানে জানিলে, সিহঁতেই জুই দিয়া হই । পাচে হাই উক্সি কৰি-লত অনেক সৰু নাও ওচৰ চাপি আহি উপকাৰ কৰিও জুই ডাঙ্গৰ হোআত দুমৰ নোআবিলে । পাচে পুৰি পুৰি ভিনি পৰিয়া বাতি খাৰৰ ভঁৰা-লত জুই লাগি ফুটি গৈ জাহাজ খন ভাগি ভল গল । পাচে সেই বুৰি থকা জাহাজ নিলাম কৰি ১৫,০০০ কপলৈ বেচিলে ।

৭ বছৰৰ পৰা বম্বাইৰ কোনো দুষ্ট মানুহবি-লাকে আৰু বাতি আলচ কৰি জাহাজ পুৰিবলৈ

ধৰিলে। সেই চুটীবোৰে সদাগৰ কাম কৰে; জি আহাজ পুৰিবলৈ আলচ হই, তাতে দিব লগা চন্দুবোৰৰ ভাল বন্ধ উলিয়াই গোবৰ জাবৰ সুমাই আহাজত তুলি দিএ। পাচে আহাজৰ কোনো মানুহক মিতিৰ কৰি ভেঁটি দিয়াত সিহঁতে পুৰিম বুলি গাত লই। আহাজ নষ্ট হোআৰ কিছু দিনৰ পাচে সেই জাক ডকাইতে গোট খাই সেই ডকা দি নিয়া বন্ধ বাঁটি লই। এই ৰূপে ৬ খন আহাজ পুৰিলত সেই ডকাইতৰ কেতবিলাক ধৰা পৰিল। তাৰ পৰা ৬ বছৰলৈকে সিহঁতে আৰু আহাজ নু পুৰি লুকাই থাকিল, কিন্তু এতিয়া আৰুও পুৰিবলৈ ধৰিচে। পোৱা আহাজৰ এই এই নাম।

আহাজ	পোৱাৰ তাৰিখ	ধনৰ হানি
বানচিত্ত	৩ জুন ১৮৪২	৮,০০,০০০
কৰ্নোআলিচ	১০ জুন " এ	৪,৫০,০০০
আমিলেম	২৭ জুন " এ	২,০০,০০০
এলিনৰ	২৮ চেপ্ত " এ	৩,৫০,০০০
বেলবিদিয়েন	৭ অক্টো " এ	৬,০০,২০০
তমচ গেননিল	৬ জুন ১৮৪৩	৩,০০,০০০
ফটি ৰহিয়ান	১০ ফেব ১৮৪২	২,০০,০০০
লোজিফেমিলি	২৫ জুন " এ	১,৫০,০০০

কলিকতা নগৰৰ এটা মানুহে হুকুম নো পো- আকৈ আপোনাৰ ঘৰত অধিক খাব বখাত ২৫ জুলাইত বিচাৰ কৰ্তাৰ আগলৈ তাক নিলত বিচাৰ কৰ্তাই ২০০ ৰূপ জৰিমনা কৰিলে।

কম্পানিৰ পুৰান ৰাজ দুৱাহিয়া মূলৰাজৰ কথা সোধ পোচ কৰি তাৰ আলচৰ দোআৰাই কম্পানিৰ দুজন চাহাবক বধ কৰাৰ প্ৰমান পালত বিচাৰ কৰ্তাবিলাকে মুখু দণ্ডৰ জোগা হল, এই কথা ধিৰ কৰিলে; শুধাপি তাৰ প্ৰান নে মাৰি দেলাস্তৰ কৰি জনম ফাটকত দিবলৈ আগ্ৰা কৰিলে।

মান বজাৰ এখন আহাজত ভলে তাম খুআ- বৰ নিমিত্তে কলিকতালৈ নি তৈয়াৰ কৰা হলত উভতি জাওতে লাগৰৰ দাঁতিত ২ আগষ্টত বা- লি চটত লাগি ভাগি গল। আন এখন আহাজ ওচৰলৈ আহাত সেই মান লোকে তাতে উঠি বখা পৰিল।

ফাফিএ ৰোম নগৰ সোমাবৰ ইচাবে গলত

কমিয়াই নিসেধ কৰাত ৪ জুনত জেনৰল উনি- নো সেনাপতিএ বৰ টোপ বয় গোলাৰে নৈতে নগৰক মাৰিবলৈ ধৰিলে। পাচৰ দিনত কমি- য়াই ওলাই অনেক সেনা আৰু ১২ জন সেনা- পতিক মাৰিলে। ১৬ ডাৰিখলৈকে ফাফিএ গুলিয়াই গুলিয়াই আছিল; তাতে নগৰৰ গৰত এটা বাট কৰা হলত সোমাব পাৰিলে, শুধা- পিও ভেতিয়া সোমোআ নাই। আৰু চেতুপি- তৰ নামে পুৰান গিজা, আৰু পাপাৰ ৰাজ ঘৰ, আৰু চেতুপ্লেণো বৰ কৌঠ, এইবিলাকৰ ভলত কমিয়াই বহু খাব লুকাই, ফাফিএ যদি সোমাই খাবত জুই লগাই গোটেই খন নগৰ পুৰি নষ্ট কৰিম, এনে আলচ কৰি বাট চাই আছে।

পাচে ১ জুলাই তাৰিখত কমিয়াই আৰু নি- বাৰন কৰিব নোআবাত ফাফিএ হাতত নগৰ খন লম্পন কৰিলে, ২ জুলাইত কোজ আটাইবি- লাক নগৰৰ ভিতৰলৈ সোমাল। সেই জুখত ফাফিএ হানি ১২০০।

কমিয়াই নৈতে ফাফি দেসাধিকাৰে বন কৰা হেতুকে ফাফি ৰাজ মেলুআই কেতবিলাকে বে- জাৰ পাই আপোনাৰ দেসাধিকাৰক গুচাই অন্য অধিকাৰ পাতিম বুলি ৰাজ দুৱাহ আলচ কৰাত ১৩ জুনত দেসাধিকাৰে সেনা পঠাই সিহঁতক ধৰি দণ্ড দিবৰ নিমিত্তে কইদত ৰাখি ধলে। লিয়জ নগৰতো সেই ৰূপ আলচ কৰি ১৫ জুনত জুখৰ আৰম্ভন কৰিলে, তাতে ৰাজ সেনাবিলাকে দুৱাহিয়াবোৰক গুলিয়াই, ২৫০ পৰিল, আৰু ৮০০ বন্দিয়াৰ কৰি ৰাখিলে। ৰাজ সেনা ঘৰা খুন হোআ ৮০ আছিল।

জৰ্মানিৰ পুজাবিলাকক দমন কৰিবলৈ ষ্ট্ৰচিয়া আৰু কচিয়াৰ বহু সেনাই বাদন পুদেসলৈ গলত কমিয়াৰ সেনাপতি পুৰব আৰু পুজাব সেনাপতি মিত্ৰৰ সন্ধি দুয়ো কেকৰ্ণাল গাঁৱত ১৫ জুন ডা- বিখত লগ পাই দুদিন জুখ কৰি দুয়ো ফালে বহু মানুহ মৰিল। পাচে ২২ জুনত মিত্ৰৰসন্ধি পৰাজই হৈ চুইচ দেশৰ বাচল নগৰলৈ পলাই গল।

জৰ্জি নামে ইজাৰি সেনাপতিএ অস্ত্ৰিয়াৰ পৰা বুদাননগৰ কাৰ্ছি লৰলৈ ২ মেই তাৰিখত জুখ কৰি

বৰ টোপ মাৰিবলৈ ধৰিলে। ১৭ তাৰিখত নগৰ সোমাবলৈ খৰাড ৫০০ মান মানুহ মৰিলত ভাগি গল। পাচে ১২ তাৰিখত আৰু ১০০ মান মানুহ মৰিল; কিন্তু জুখ কৰি থাকি ২২ তাৰিখত সোমাই নগৰ ললে। জৰ্জিৰ সেনা মুঠে ৩০,০০০।

এদনবৰ্গ নগৰতো অস্ত্ৰিয়া আৰু ইজ্জাবিএ লগ লৈ অস্ত্ৰিয়াক জিনিলে; অস্ত্ৰিয়াৰ ঘৰা, খুন হো-আ, বন্দিয়াবলৈ নিয়া, মুঠে হানি ৪০০০ হল। মেই মাহৰ ১৩, ১৪, ১৫, এই তিনি দিনত জৰ্জিএ অস্ত্ৰিয়া আৰু কচিয়াৰ ফৌজে লৈতে জুখ কৰি দিহঁতক জিনিলে, অস্ত্ৰিয়া আৰু কচিয়াৰ হানি ২০,০০০; ইজ্জাবিএ হানি ৮,০০০।

কালিফৰ্নিয়াৰ পৰা অহা এখন জাহাজত এখন মানুহে মাটিত পোআ ৪ সেৰ থকা এনে এডোখৰ সোন নুয়ক নগৰত দেখালত সকলো মানুহে বৰ আচৰিত গিয়ান হৈছে।

গুআহাটিত হোআ বিবাহৰ কথা।

মোকাম গুআহাটিৰ পৰা এক পত্ৰত আমা-লৈ এই বাত্ৰা লিখিছে, যোলে, আগষ্ট মাহৰ ১৮ তাৰিখে জীভুত লেপ্টেনেণ্ট এইড। এচ. বিবাহ চাহাবে জীভুত জেই কেল্চো চাহাবৰ বৰ জিক এক ক্ৰিমতি এমিলি জেইন মেম চাহাবক সেই জিলাৰ সকলোএ জনাকৈ বিবাহ কৰিলে। বিবাহৰ সময়ত জীভুত কমিল্যনৰ বৰ চাহাব, আৰু ডিপুটি কমিল্যনৰ চাহাবকে আদিকৰি সকলো চাহাব মেম চাহাব লোকে একে মনে অতি আনন্দিত হৈ, নবা কন্যা লমনিতে গুআহাটিৰ বৰ পকি কল্যানি গিৰ্জা ঘৰত সোমাই, সাত্ৰ পৰ্ছি জীভুত পাছুৰি বিলাঙ চাহাবৰ দোআবাই ইহঁতৰ আগ্যাব ধৰে বিবাহ কৰোআ হল। বিবাহৰ পাচত গুআহাটি বেঙ, অৰ্থাত পল্টনৰ জি অনেক বিধ ইংৰাজি বাজনা আচে তাকো বজাই ববকৈ জঙ্গল্যা কৰিলে; পাচে কন্যাৰ বাপেকৰ ঘৰত সকলো চাহাব মেম চাহাব লোকে লৈতে বৰ ভোজ খাই আনন্দ কৰিলে।

Letter from Lucien Hayden.

আমেৰিকালৈ জোআ এখন নগাঁও ফুলৰ চাউবৰ পৰা আমি এই বাত্ৰাৰ চিঠি পালোঁ।

বহন নগৰ মেই ১৮৮২।

হে প্ৰিয় আৰু মান্যবৃত্ত চাহাব,

আমাৰ প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ অসিয়া অনুগ্ৰহৰ কাৰনে আমাৰ সকলো ভাল, আৰু মই ভাবনা কৰোঁ জে ভোমোলোক সকলো ভাল আচা। আমি ভিনতা মহা সমুদ্ৰ পাৰ হলোঁইক, আৰু নিৰবিঘিনি স্বপ্নে এই অতি উত্তম দেশ পালোঁইক। আৰু এতিয়া আমি ভোমোলোকৰ পৰা ১৫,০০০ মাইলৰ আঁতৰ আচোঁইক। আমি পূব পশ্চিম ফাললৈ চাঁও, তথাপি আমাৰ জনমৰ চাই দেখা নে পোঁও। আমি তললৈ চাই ঘনত কৰোঁ জে প্ৰিথিবিৰ গোল আকৃতিৰ কাৰনে অসম দেশ আমাৰ ভৰিৰ তলত আচে আৰু আমি প্ৰিথিবিৰ একাল ভাগ হলোঁইক।

জেতিয়া সুৰ্জ পূব ফালে বাতি পুআ ওলাই, তেতিয়া আমি ভাক সোধোঁ, আমাৰ অসম দেশত থকা ককাই ভাইবিলাকে কি কৰিছে? কেনে আচে? আৰু জেতিয়া সি পশ্চিম ফালে মাব জাই, তেতিয়া আমাৰ পৰা আদিৰ্বাদ ভোমালৈ লৈ জাবলৈ ভাক কওঁ; কিন্তু সি আমাক একো উত্তৰ নি দিএ। সেই কাৰনে এতিয়া মই ভোমালৈ পত্ৰ লিখিচোঁ, জিহঁত মই ভাবনা কৰোঁ, আপুনি সন্তুষ্ট হবা। মই জে ভোমাক পাহৰা নাই, আৰু জি লিখা ছুমি মোক দিলা সেই সকলোতে মই বৰ আনন্দিত আচোঁ, ইয়াকে জানিব। অনুগ্ৰহ কৰি দয়ালু মেম চাহাবক মোৰ চেলাম দিবা; আৰু এই সকলো কথা জি মই আপোনালৈ লিখিচোঁ সেই সকলোকে সেই মণ্ডলিত জননা। আৰু জি-বিলাক ভাল আচে বুলি মই ভাবোঁ, লিবিলাকত কৰা জে আমি দেখা সকলোতকৈ অসম দেশত থকা মানুহ বৰ অগিয়ানি। লিবিলাকত কৰা জে কলিকতাত ভালোমান মিলানেবি ফুল আচে, আৰু আপোন দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু ধৰ্ম প্ৰচাৰক, আৰু সকলোএ ইংৰাজি ভাল জানে, আৰু সিহঁত গিয়ানি আৰু উত্তম হৈ জাব। কিন্তু জি ইংৰাজি মানুহ সত্য ধৰ্ম লই সেই-

বিলাক আমাৰ উত্তম বন্ধু; তাৰ বিলয়ে মই কলিকতাত ভালেমান প্ৰমাণ পালোঁ। সিহঁতে আমাক ভালেমান উত্তম শিক্ষা আৰু আপোনাৰ সিল্প বিদ্যা দিলে, আৰু জেতিয়া সিহঁতে আমাৰ দেশৰ কোনো জোগা মানুহ লগ পাই, তেতিয়াই তাক কোনো কৰম দিএ। এটা সৰু নিগনি সদাই চন্দুকত বান্ধি কৰিছিলে; সি কোনো এদিনা বাট কৰি চন্দুকৰ বাজলৈ চাই আচৰিত মানি কই, মই নে জানিলোঁ জে জগত ইমান ডাঙৰ। ঠিক এই দৰে মই ভাবিবলৈ উচিত দেখিছিলোঁ জে আশয় আৰু ভাৰত বৰ হই জগতৰ অধিক ভাগ। জানাপি মই প্ৰত্যেক দিনত ১১২ মাইল গলোঁ, এইমান বেগাই জাত্ৰা কৰি কৰি থাকি চাৰি মাহৰ যুৱত এই আমেৰিকা দেশ পালোঁ। জদি ইহঁৰে মোৰ প্ৰানক কুলে ৰাখে, মই তোমালৈ এই দেশৰ পৰা লিখিম। অনুগ্ৰহ কৰি মোলৈ লিখিবা, আৰু ওববলান্দ ভাকে দি পঠাবা, জেন মই সিহঁত সিহঁত মোৰ জনমৰ ঠাইৰ পৰা কথা ৰাত্ৰা সূনিব পাৰোঁ।

তোমাৰ প্ৰিয় লৰা,
লুচিএন হেইডন।

কুকুৰ আৰু সিয়ালৰ কথা।

The Dog and the Jackal.

কোনো এদিনা এটা কুকুৰে তাৰ গৰাকিৰ ঘৰ এৰি হাবিত ফুৰিবলৈ গল আৰু তাতে এক সিয়ালে সৈতে তাৰ দেখা দেখি হল। সিয়ালে বুলিলে কেনে আচা, কুকুৰ ভাই? কুকুৰে বুলিলে, মই-ভো ভালে আচোঁ, তুমি কেনে আচা? সিয়ালে বুলিলে আচোঁ ভাল; হে ভাই, তোমাৰ সৰিল ভৰপুৰ আৰু নোমবোৰ সুন্দৰ, চিকন দেখিচোঁ। ইয়াৰ কাৰন কি? কি জানি তুমি সুখেৰে কাল নি উয়া। কুকুৰে বুলিলে হই, মোৰ গৰাকিৰ ঘৰত সুখে আচোঁ, একো বন কৰিব নে লাগে, কোনো সুমো নাই, আৰু দিনে দিনে ভাল ৰূপে ভাত খাবলৈ পোও, আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা ওৰে দিনটো সুই থাকে; মোৰ লগত জোআ জদি, বলা, তাতে মোৰ জেনে, সেই ৰূপ তোমাবোৰ হব। সিয়ালে বুলিলে হই নে? এনে সুখৰ কথা সূনি তোমাৰ

লগত ভাবলৈ মোৰ প্ৰাই ইচা হই, কিন্তু সূনা, এই জি দেখোঁ, তোমাৰ গাত এটা ঘা আছে ই কিহৰ নিমিত্তে? কোআচোন। কুকুৰে কলে, ই একো ন হই, সেই দিনা মই গৰাকিৰ কাঁহিত বাৰ্হি থোআ ভাত দেখি খাবলৈ ধৰিলোঁ, তাতে গৰাকিএ দেখি লাথুটিৰে মৰিয়াই মোক বাহিৰ-তৈ খেদিলে। সিয়ালে বুলিলে, আন কোনো সময়ত এনে অপমান আৰু পাইছিল। নে? কুকুৰে বোলে, হই, পাইছিলোঁ ন হই নো কি, বেলিএ বেলিএ মাৰ খাও, আৰু গৰাকিএ মোক কাঁহিত ভাত নি দি কেৱল খাই এৰা আৰু মাচৰ কাঁহিট সৰল বোকাৰ ওপৰত পেলাই দিএ; আৰু কে-তিয়াবা গৰাকিৰ লৰা মোৰ পিচিড ঘোঁৰাৰ নিচিনাকৈ তুলি ফুৰাই। কিন্তু মই তাক কিচু হেন নে ভাবোঁ, কিয়নো মান কি অপমান বা কি? পেট ডৰাই খাবলৈ পালে আৰু বন ন কৰি থাকিবলৈ পালেই ভাল। এই কথা সূনি সিয়ালে এফলিয়া হৈ কুকুৰক বুলিলে, তেন্তে মই কেতিয়াও তোমাৰ লগত নে জাম; কাৰন, মৰন ভাল, অপমান ভাল ন হই; তুমি পৰব এৰা খাই আৰু পৰব মাৰ খাই সুখি হোআ, মই কাঠো বন্দি ন হৈ হাবিত থাকি আপোন সুমেৰে জি পাৰ পাৰোঁ, তাকে খাই আপোনাৰ মান্য বখ্যা কৰোঁ, আৰু আপোনাৰ অধিকাৰ আপুনিএ ইও। এই কথা কৈ সিয়াল গুচি গল। ব. দ.

সৰপা মন মানুহৰ ভিতৰত বাৰ্হি বাৰ্হি জাই; প্ৰথমতে মৰুৱাৰ জালৰ দৰে, সেসত লোহৰ লিকলিৰ নিচিনা। জিমান সৰহ কাম কৰিবলৈ হই, ইমান সৰহকৈ ঢুকুৱাব পাৰে, কিয়নো তাতে আপোন সময়, অৰ্থাত ঘণ্টা আৰু নিমিসবোৰ, বাখিবলৈ লিকে।

ଜିବାକ, ଅର୍ଥାତ୍ ନାହର କୁଟୁମ୍ବିକା ମହର ବଢ଼ା ।

জিৰাক, অৰ্থাত নাহৰ কুটুকিয়া পছৰ বিবৰন।

The Giraffe, or Camelopard.

এই অতি সুন্দৰ পছ আকিকাত পোআ জাই। তাৰ চাল নাহৰ কুটুকি বাহৰ নিচিনা কুটুকা কুটুকি, আৰু গাটো উটৰ নিচিনা দেখি নাহৰ কুটুকিয়া উট বুলি কই। তাৰ গাৰ পাচ ডোখৰ চই হাত মান ওখ, কিন্তু ডিঙ্গি বৰ দিঘল, আৰু আৰু চৈধ্য পোনে পোনে ডিঙ্গিটো ওপৰলৈ টিৱটৈ থাকে, আৰু গাটৰ পৰা মূৰলৈকে ১১। ১২ হাত মান ওখ কিন্তু কেতিয়াবা ডাঙকৈও অধিক। মূৰৰ পৰা নেগুৰৰ আগলৈকে ১৪ হাত মান দিঘল, তাৰ মূৰ ঘোঁৰাৰ নিচিনা অলপ দেখা জ ই, কিন্তু কান গৰুৰ সমান ডাঙ্গৰ আৰু ডায়ে নিচিনা। মূৰৰ ওপৰত পছৰ দৰে চাল লগা টুটী সিন্ধু টুটা থাকে, আৰু সেই সিন্ধুৰ আগত এঠোপা নোমো থাকে, পাচে কেতিয়া সি বুৰা হই কেতিয়া সেই সিন্ধুৰ ওপৰৰ নোম সৰি পৰে। নেগুৰৰ আগতো সেই দৰে এঠোপা নোম থাকে। তাৰ খুঁৱা গৰুৰ নিচিনা, আৰু গৰুৰ দৰে হাঁহকো পাগুলে। কেতিয়া সি মূৰ খোজে তেতিয়া আঁঠু কাহিহে মূৰ পাবে। গচৰ চাল সি অধিককৈ খাই। তাক মানুহে ধৰিলে সোন কালে জাতি হই; আৰু সি লম্বাই নমু, কাকো একো হিংসা নকৰে; কিন্তু কোনো জন্তু এ ভাবে লৈতে ধুধ কৰিবলৈ গলে, সি জদি সেইবোৰৰ পৰা পলাব নোআবে তেন্তে ঘোঁৰাৰ নিচিনা পাচ চৈধ্যবে ইমান জনকৈ লঠিয়াই ডাঙে আন জন্তু এ তাক ধৰিবই নোআবে। সি বেগে শব মাৰিব পাৰে, জদি বৰ চোকা ঘোঁৰা ন হই তেন্তে তাক লগ পোআ অসাধ্য।

১৮৩৬ সঁকত জিৰাক বিচাৰি ধৰিবলৈ টাইবৌ চাহাবে বহু আৰব মানুহক লগত লৈ ঘোঁৰাই লৈতে খেদি জিয়াকৈ ধৰিবলৈ নো পোআত। টুটা ভিনটা মাৰিলে; ডাঙে আৰব মানুহে সিহঁতৰ মজ্জা খালে আৰু চাহাবেও খাই বৰ লোআন বুলি কলে। খাবৰ নিমিত্তে আৰব লোকে খেদি মাৰে, আৰু চালোৰে ডৰিৰ কানটি আৰু কঁকালৰ বৰটি লাজে। টাইবৌ চাহাবে চাইটা জিয়াকৈ ধৰিলন্ত বহু জয়নেৰে সুম কৰি ইংলণ্ড দেশলৈ

নিলে, ডাঙে বহু মানুহে কপ দি চাবলৈ গৈছিল।

১৮৪৭ সনত এটা জিৰাক পছ কুঞ্চ দেশলৈ নিছিল, আৰু কোনোএ নে দেখা এনে সুন্দৰ পছ সেই দেশলৈ আনি পোআইচে বুলি সুনি ফাঞ্চি মানুহ সকলে বৰ বিশ্বাই মানি অতি আনন্দ হল। পাহি নগৰলৈ জাঁওতে বাটত থকা নগৰ আৰু ডাঙ্গৰ গাঁৱৰ পৰা লোকবিলাকে সিহঁতৰ প্ৰধান মানুহক তাক দেখিবলৈ আৰু বাটত আগ বহািবলৈ পঠাই দিছিলে। আৰু পাৰিৰ পৰাও জন চাবেক মানুহ আৰু পণ্ডিতবিলাকে তাক আগ বাৰ্ছি আনিবলৈ গৈছিল; আৰু মানুহৰিলাকে তাক চাবলৈ জাঁওতে হেঁচা হেঁচি কৰি ন ধৰিবলৈ চিপাহিবোৰে চাৰিও কালে ফুৰি ৰখি আছিল। মিচৰ দেশৰ পৰা নিওতে তাক বাটত গাখিৰ দিবৰ নিমিত্তে তিনি জনি গৰু নিছিল, সেই গৰুবোৰক তাৰ পাচে পাচে এখান গাঁৱিত জুলি নিলে। পাতৰ আৰু সোনৰ কাপৰ তাৰ গাত দিছিল, আৰু বৰ ঐশ্বৰ্য্যৰে মজ্জাতকৈ এখান বাৰিৰ ভিতৰত থকা এটা বৰ ঘৰলৈ নিলে। সপ্তাহ চাবেকলৈ পাৰি নগৰৰ প্যাক চাৰিও কালৰ ওচৰৰ নগৰ আৰু গাঁৱৰ পৰা নিতে পতি জিৰাক চাবৰ নিমিত্তে বহু মানুহে গৈছিল। সেই বাৰিৰ কেৱল এক দুআবলৈ আন দিন কৈ প্ৰাই ১৩,০০০ মান মানুহে নিতৌ নিতৌ এক ঘাহ মানলৈকে গৈ আছিল। আৰু ঘৰৰ পৰা নিতৌ পতি জিৰাকক বাৰিত ফুৰাবলৈ নিয়া সময়ত ১০,০০০ মান মানুহে তাক চাবলৈ বাৰিৰ চাৰিও কালে বেৰি ধৰি আছিলে। সপ্তাহে সপ্তাহে তাৰ এক নকুন নকচা লিখি চাপিছিল, আৰু তাৰ চালৰ নিচিনা কুটুকা কুটুকিক বুড়া, হাতৰ মূজা, কাপৰ, মেম লোকৰ টুপি, আৰু কিডা আদি বনাইছিলে; আৰু তাৰ নকচা টেম্বা, বিচনি আৰু আন আন সৰু বস্তুৰ ওপৰত লিখি দিলে।

সেই জিৰাক পছ এইমান ঐশ্বৰ্য্য কপে থকা-ডো তেও আপোন দেশৰ মানুহলৈ নুঁঅৰে, আৰু কেতিয়া মিচৰ দেশৰ দুই তিনি জন মানুহ সেই নগৰ পাই তাৰ ওচৰলৈ আহিছিল তেতিয়া জি-

বাক্যে মনত বব বহু পাই একে বেলিএ সেই মি-
চবিল্যৰ ওচৰলৈ গৈ নিইতৰ মুখত আৰু পাগু-
ৰিত জিহাৰে চেলিকিলে; কিন্তু টুপি পিন্ধা মা-
নুহক সেই দৰে কেতিয়াও কৰা নাই।

বৰ্তমান বচবত কলিকতাৰ ওচৰত বাবুপুৰত
জীৱন্ত গবৰ্ণৰ জেনৰল চাহাবৰ বাবিত এনে পহ
এটা দেখা পালোঁ। এতিয়া ইংলণ্ড দেশত থকা
এই গবৰ্ণৰ নকচা পোআলিএ নৈতে আন পিঠিত
লিখা আছে।

অসম লৰা আমেৰিকালৈ জোআৰ কথা।

Visit of two Anames to America.

হে অসম দেশি লোকবিলাক সুনী, প্ৰাই সক-
লৈএ জানে ইংলণ্ড নামে সমুদ্ৰৰ সিপাৰে এখন
বৰ দেশ আছে। বঙ্গাল কলিকতাৰ পৰা ডালৈ-
কে জাহাজেৰে অহা জোআ কৰোঁতে প্ৰাই বহু
মাহ বা এবচৰ মানৰ বাট হই। আৰু সেই ইং-
লণ্ডৰ পৰা আটলাণ্টিক সাগৰ পাৰ হৈ ১৫০০
ক্ৰোচৰ দূৰৈত আমেৰিকা নামে পশ্চিমৰ মহা
উপদ্বীপ আছে। প্ৰাই দুস ত্ৰিচ বচৰৰ আটগৈএ
ইংলণ্ডৰ পৰা কোনো কোনো লোক আমেৰিকা-
লৈ পাৰ হৈ তাতে নিবাস কৰিলে, পাচে ইংলণ্ড
আৰু আন ইউৰোপিয়া দেশৰ পৰা আন বহু মা-
নুহে ডালৈ গৈ নিবাস কৰিলে আৰু এতিয়া সেই
আমেৰিকা মিল দেশ বৰ লক্ষিমন্ত আৰু গিয়ান-
বন্ত হৈছে আৰু তাতে প্ৰাই ৩,০০,০০,০০০
মানুহ হই। অসম দেশত থকা মিস্যনেৰি অৰ্থাত
পানুৰি চাহাব লোক সেই আমেৰিকাৰ পৰা
আহিল, এতিয়া সৰিল বহু হবৰ নিমিত্তে তাৰে
কোনো কোনো নগাঁও আৰু নিবাসাগৰত থকা
চাহাব মেম চাহাব লোক সি বচবত গৈছিল
আৰু নগাঁও জিলাৰ মিস্যন কুলৰ পৰা জীৱনি-
ৰাম নামে আৰু জীৱনিৰাম নামে এই দুজন
অসম লৰা ভেঁওবিলাকৰ লগত আমেৰিকা দেশ
পালেগৈ। সিহঁতে জাঁওতে মহা সাগৰৰ ওপৰত জি
জি দেখিলে তাৰে দুই এক কথা আমাটলৈ লিখি-
লে, বোলে কেতিয়া কলিকতা এৰি গজা সাগৰে
দি গৈ মহা সাগৰত ওলালোঁ। কেতিয়াৰ পৰা মা-
টি গচ, বন আদি এইবোৰ অনেক দিনলৈকে
একা দেখিবলৈ নে পালোঁ; কেৱল ওপৰত বেলি,
আকাশ, আৰু ভলন্ত সমুদ্ৰৰ পানি মাখোন, আৰু
সেই পানিবোৰ দেখিবলৈকো নিলৰ বৰন আৰু

লোৱৰ নিচিনা চোকা সোআদ মুখত দিলে বাঁজি
আহিব খোজে, আৰু তাত থকা বৰ বৰ মাচ
জেনেকৈ অকনোদইত ভিমি মাচৰ কথা লিখা
আচে এনে অনেক স মোন ভেল ওলোআ বৰ
বৰ ডাল্লৰ মাচ দেখিলোঁ আৰু এবিধ জাকে জা-
কে উৰি ফুৰা মাচ দেখিলোঁ, আৰু কৈচে বোলে,
সেই উৰি ফুৰা মাচৰে কোনো মতে এটা ধৰি চি-
চাত ভৰাই থৈচে আৰু অসম দেশলৈ আনিব
খুজিচে। আৰু কৈচে বোলে, এদিন বতাহ হো-
আত সাগৰৰ চৌ পৰ্যন্তৰ সমান ওখ হৈ উঠিল
তাকে দেখি আমি বৰ বিস্ময় মানিলোঁ, জাহাজ
ইমান ডাল্লৰ আৰু ওখ হলেও তথাপি সেই চৌৰ
পানি জাহাজৰ ওপৰে দি ইফালৰ পৰা ঠিকালে
চেল চেলি খাই পৰেগৈ সেই দৰে হোআত
কোনো বেলি জাহাজত পানি অতি বেগতে কৰ-
জন মান হই, কিন্তু জাহাজৰ অনেক পানি জো-
আ নলা আচে দেখি বেগতে পানি গৈ চুতাই
সেই ৰূপে পানি জোআ নলা ন থকা হলে আমি
এবেলিৰ চৌতে জাহাজে নৈতে ভল গলোহেঁতেন,
জাহাজৰ নিমিত্তে বখ্যা পালোঁ এনেকৈ নো বোলোঁ
কিন্তু আমাক পৰম ইত্তৰেহে বাখিলে, এই নি-
মিত্তেহে আমি মহা সাগৰ পাৰ হৈ আমেৰিকা
দেশৰ বন্তন নগৰ পালোঁহি।

সিহঁতে লিখিচে বোলে হে অসম দেশৰ
প্ৰিয়বিলাক, আমি আপোন দেশৰ পৰা জাহাজ
কৰি জি দেশ দেখিবলৈ আসা কৰি আহিছিলোঁ,
সৰ্বলক্ষিমান পৰম ইত্তৰৰ অনুগ্ৰহত এতিয়া সেই
দেশ দেখিবলৈ পাইচোঁ। কিন্তু ইয়াৰ মাজত
অসম মানুহ আৰু অসম কথা আমি দুই ডা-
ইত বাহিৰে আৰু দেখিবলৈ নেপাও প্ৰাই সকল
চাহাব লোক মাখোন, এই নিমিত্তে আমাৰ
অসম দেশলৈ সদাই মনত পৰি থাকে; তথাপি
গিয়ান আৰু গুন, মানুহলৈ মৰম, আৰু ধৰ্মলৈ
ইচা এই দেশৰ মানুহৰ অধিক, এই দেশলৈ চালে
আমাৰ দেশ নিচই একেৰি হেন জানো, আৰু এই
দেশৰ নিচিনা গিয়ানি অসম দেশত একনো নাই
হেন গুনো, আৰু এই দেশলৈ চালে অসম দেশ
নিচই একাৰেহে পুৰ হৈ থকা জেন দেখো, এই নি-
মিত্তে আসা জাহাজে এইবোৰ দেশৰ নিচিনা
আমাৰ অসম দেশো হব, এনে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ।

এতিয়া দেখা, প্ৰিথিবিৰ ভলন্ত জি আমেৰি

দেৱ সেই দেশলৈ কোনো কালতো অসম মানুহ
জোআ নাই, কেৱল কোনো জাতিএ গজা সাগৰ
আৰু জগনাথলৈ মাথোন গৈচে, ভাঙ বাহিৰে
আন কোনো বিলাতি দেশ দেখা নাইগৈ কেৱল
এই দুজন লবাহে কল্পানিৰ দিনত এতিয়া এই
পুৰুষৰ আমেৰিকা দেশ দেখিলেগৈ। দেখা,
পৰম ইহবে জদি কল্পানিৰ আমোল নদাই
কুসলে বাখে, তেন্তে এতিয়া জেনেকৈ দুখিয়া
আৰু অগিয়ানিবোৰক মৰম কৰি দেশবোৰৰ চায়ে
চায়ে কুলপাতি অনেকটকা খৰচ কৰি বিনা মো-
লে বিদ্যা সিকায়েচে। আৰু লোকবিলাকেও এনে
উত্তম গিয়ান সিকাৰলৈ আপোন সন্তানবোৰক
উদগাইচে। সেই ৰূপে দেশবোৰলৈকো অহা
জোআ কৰিবলৈ নিসংসই হব, আৰু আন দে-
সবোৰ জেনেকুআ গিয়ানি আৰু স্বৰূপ ধৰম পো-
আইহে সেই ৰূপে এই সকল দেশো ভাল হব।
তথাপি কিছু দিন পলম, কিয়নো ইহবৰ বাক্য
অনুসাৰেই সেই সকলো কাল পূৰ হব। আগৰ
কালৰ এই অসম দেশই কথা আমি কোনো কো-
নোৰ মুখে সুনিচোঁ, বোলে, অসম মানুহৰ ৰিতি
জেনিয়া কোনো মানুহ জাতি কৰি দুই তিন দিনৰ
বাটৰ আঁতৰলৈ জাব খোজে তেতিয়া জাত্ৰাৰ
কালত তাৰ ঘৰৰ পৰিয়ালবোৰে ইহ কুকুৰা
মাৰি তাৰে লৈতে একে লগে দেখা দেখিকৈ ভাত
খাই, আৰু তাৰ তিবোতাই হাতৰ কানৰ অল-
ঙ্কাবোৰ সোলোকাই ধুই, কিয়নো সি অনেক
দূৰৈ বাট জাই, কি জানি ভাত মৰে এনে স-
সই কৈ মৰনৰ ভূলা লোক আৰু ক্ৰন্দন কৰিহে
সেই দুই তিন দিনৰ বাটলৈকে জাই; দেখা
ইমান ভয়েৰে বৰ সাগৰ পাৰ হৈ আগৰ কালৰ
সাহ নাই কিয়া লোকবিলাকে চমাহৰ বাট কেনে-
কৈ জাব পাৰিব? কিন্তু এতিয়া ইহবে পহৰ বা-
কিচে, আৰু আমালৈ দায়া কৰি গিয়ানি দেশাধি-
কাৰবিলাক দিচে। এই নিমিত্তে মানুহৰ আগৰ
বৰ এক্সানবোৰ লাহে ২ গুচি আহিচে আৰু মনো
মুকলি হৈ গৈচে, আৰু মানুহবোৰৰ আপোন
সন্তানক বিদ্যা সিকাৰলৈকো মন গৈচে, আৰু আ-
গন্তকৈ এতিয়া কিছু দূৰৈ বাটলৈকো অহা জোআ
কৰিবলৈ লাহ পায়েচে। এই নিমিত্তে গুনিচোঁ,
পাচলৈ কি জানি আমেৰিকা আৰু আমাৰ অধি-
কাৰবিলাকৰ দেশ অৰ্দ্ধাত ইংলণ্ড আদি অনেক
বিলাতি দেশবোৰলৈকো অসম মানুহ কেতিয়াবা

অহা জোআ কৰিব। কিন্তু দেখা, লোকে জাব
নাম লেখ নাইকিয়া বুলি কট, এবে মাগ হিব
খিষ্টিয়ান জি সৰু লৰা দুজনক লোকে উপকাৰ
কৰি নিলত, সিহঁতে মৰন, আৰু দুখ কেলৈ
একোলৈকো চিন্তা নকৰি কেৱল খিষ্টিয় চৰনত
আপোন সৰিল প্ৰান অৰ্পন কৰি অতি আনন্দে-
ৰে গল, এতিয়া সিহঁত গলত, অসমিয়া লৰা
আমেৰিকালৈ গৈচে বুলি নাম হব আৰু সিহঁ-
তকে দেখি আগলৈ আন কোনো জাহলৈ ইচা
কৰিলেও বৰ ভই গুচিল। ব. দ.

Almanac for September, 1842.

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আছিন, ১৮৪২।

বাৰ	চেপ্তেম্বৰ	তাৰিখ	মুজোদহ	মুজব	মুজান	মুজাত	তিথি	মুজাব	চন্দ্ৰ	মুজান
স	১	১৭	৫৪২	১২।	৬।১৭	১৪	২০	২০।০০		
দেও	২	১৮	৫৪৩	১১।৫২	৬।১৫	১৫	২৪	পূৰ্ণা		
সো	৩	১৯	৫৪৪	১১।৫২	৬।১৪	১৬	২৫	১২।৭		
ম	৪	২০	৫৪৫	১১।৫২	৬।১৩	১৭	২৬	১১।৫		
ব	৫	২১	৫৪৬	১১।৫৮	৬।১২	১৮	২৭	২।৩		
বি	৬	২২	৫৪৭	১১।৫৮	৬।১১	১৯	১	২।৫৪		
সু	৭	২৩	৫৪৮	১১।৫৮	৬।১০	২০	২	৩।৪৫		
স	৮	২৪	৫৪৯	১১।৫৭	৬।৮	২১	৩	৪।৩৭		
দেও	৯	২৫	৫৪৭	১১।৫৭	৬।৭	২২	৪	৫।৩৪		
সো	১০	২৬	৫৪৭	১১।৫৭	৬।৬	২৩	৫	৬।৩১		
ম	১১	২৭	৫৪৮	১১।৫৬	৬।৫	২৪	৬	৭।৩০		
ব	১২	২৮	৫৪৮	১১।৫৬	৬।৪	২৫	৭	৮।২৮		
বি	১৩	২৯	৫৪৮	১১।৫৬	৬।৩	২৬	৮	৯।২৫		
সু	১৪	৩০	৫৪৮	১১।৫৫	৬।২	২৭	৯	১০।২০		
স	১৫	৩১	৫৪৮	১১।৫৫	৬।১	২৮	১০	১১।১০		
দেও	১৬	আছিন	৫৪৮	১১।৫৫	৬।০	৩০	১১	১২।২		
সো	১৭	২	৫৪৮	১১।৫৪	৫।৫৮	১	১২	১২।৫১		
ম	১৮	৩	৫৪৮	১১।৫৪	৫।৫৭	২	১৩	১৩।০৮		
ব	১৯	৪	৫৪৮	১১।৫৪	৫।৫৬	৩	১৪	১৪।২৫		
বি	২০	৫	৫৪৮	১১।৫৩	৫।৫৫	৪	১৫	১৫।১১		
সু	২১	৬	৫৪৮	১১।৫৩	৫।৫৪	৫	১৬	১৬।৫৭		
স	২২	৭	৫৪৮	১১।৫৩	৫।৫৩	৬	১৭	১৭।৪৪		
দেও	২৩	৮	৫৪৮	১১।৫২	৫।৫২	৭	১৮	১৮।৩১		
সো	২৪	৯	৫৪৮	১১।৫২	৫।৫১	৮	১৯	১৮।১৮		
ম	২৫	১০	৫৪৮	১১।৫২	৫।৫০	৯	২০	১৯।৬		
ব	২৬	১১	৫৪৮	১১।৫১	৫।৪৯	১০	২১	২০।৪৪		
বি	২৭	১২	৫৪৮	১১।৫১	৫।৪৮	১১	২২	২১।৪২		
সু	২৮	১৩	৫৪৮	১১।৫১	৫।৪৭	১২	২৩	২২।৩০		
স	২৯	১৪	৫৪৮	১১।৫০	৫।৪৬	১৩	২৪	২২।২০		
দেও	৩০	১৫	৫৪৮	১১।৫০	৫।৪৫	১৪	২৫	২৩।৬		

পূৰ্ণিমা ২ দিনৰ ১১।৩৫ ভাটি।

আমাবাসা ১৬ দিনৰ ১০।২০ ভাটি।

২ চেপ্তেম্বৰত নিসাৰ ১০।৫ ঘণ্টাৰ পৰা মা-
নিখাৰ ০।৫১ মিনিটলৈকে চন্দ্ৰৰ সৰ্গগ্ৰাহ।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । বোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ৯ ।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1849. No. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

ভাদ্ৰ মাহত আমগুৰি মৌজাত এটা মহত মানুহে উঠি লৈ জোআত বাটতে স্বৰগ পৰি মানুহটোৰ মূৰে পৰা চুচৰি অহাড বুকলৈকে চাল গৈ মহৰ আগ চেকআই সোমোআত একে খোজতে মহ আৰু ভাৰ ওপৰৰ মানুহ দুয়ো পৰি মৰিল ।

সেই মাহতে বচাত এক বামুনৰ গাত স্বৰগ পৰি মূৰে দি সোমাই মূৰ ঢুকাল কৰি মাৰিলে ।

গুআহাটিত ২০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে কল্লানি পাদুৰি জীৱন্ত বৰড বিলাও চাহাবৰ দোআৰাই জীৱন্ত পাদুৰি চি. হেচলমায়ৰ চাহাবে জীৱন্ত লোকচ মেম চাহাবক বিবাহ কৰিলে; নিৰিলাক দুয়ো জৰ্মানি লোক । আৰু সুনিচৌ বোলে, নিৰিলাকে জিলা ডিব্ৰু গৰতে থাকিব ।

গুআহাটিৰ পৰা এক পত্ৰত লিখিছে বোলে, আগষ্টৰ ১০ তাৰিখে এটা ককিৰ এক মুচিয়াবৰ ঘৰৰ পিৰালিত বাতি সুই আছিল, তাতে মুচিয়াবে ককিৰ ঘৰ পাৰৰ আশাৰে ভাৰ জোতা নিয়া এক বহল মুখিয়া দিহল বিহুনাৰে ককিৰ পেটত ধোঁচ মাৰি বধ কৰিলে । পাচে কেতবোৰ চালৰ ভিতৰত মুচিয়াবে লুকাই ধোআ ৫৭ টকা ৰূপ, আৰু ৬ টা সোণৰ মোহৰ পালে । বধ কৰাটক খৰি বিচাৰ পতিএ লোখ কৰিব খুজিছে ।

মাজ্জাৰ সমাচাৰ পত্ৰত এই বাত্ৰা লিখিছে, ত্ৰিচিনপলি নগৰৰ দলৰ দেলানত মানুহবিলাকে পূজা কৰিবলৈ লবহকৈ উঠিলত কোনো কথাড উচাৰ খাই ডেও মাৰি ইটে সিটৰ ওপৰত চোলা

চেলিকৈ তললৈ পৰাত ৪০০ মান মানুহ মৰিল ।

কলিকতা নগৰৰ জি হস্তিটলত হাতেৰে আৰি মানুহক অচেতন কৰি দুখ নো পোআকৈ কাটি ৰোগ গুচাই, তাতে ৮ মাহৰ ভিতৰত ৩২৪ মানুহ সোমাই লিইতৰ দুটা মাধোন মৰিল, সি-বোৰ ডক্তৰ এচদেল চাহাবৰ দোআৰাই স্বস্ত কৰা হল । আৰু বলিয়া হোআ ৩৭ মানুহকো আনিলত সেইবিলাকক জৰাত ৮ টা স্বস্ত কৰা হল, এটা মৰিল, সি কেইটা ভেনেই আচে । সেই হস্তিটলৰ খৰচ মাহে মাহে ৩৭৭ টকা হৈছে, তাতে কগিয়া মানুহে একো নি দিৱাকৈ সোমাব পাৰে ।

মুলতান দেশৰ বৰি আৰু চেনাৰ নদি বাৰ্হি গাঁও নগৰ আদি বুৰাই অনেক বস্ত নষ্ট কৰিলে ।

প্ৰথম আগষ্ট তাৰিখত জীৱন্ত মহা বানিএ ইংলণ্ডৰ পৰা ভাপ জাহাজে দি গৈ পাচৰ দিনা আয়ৰলণ্ড দেশ পালেগৈ । তাতে লকলো পুজাই বাত্ৰা সুনি দেখা দেখি হবলৈ খেদি আহি জৰখনি কৰি বৰ আনন্দিত হল ।

১০ জুলাই তাৰিখত অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতি জেলাচিচে হজাৰি সেনাই লুধল অহা সুনি হুকি জাঁওতে অকস্মিতে নিৰিলাকৰ সৈন্যৰ মাজত পৰাত নিৰিলাকে চাৰিও কালে একে বেলিএ আক্ৰমণ কৰিলে, তাতে ভাৰ অনেক সেনা হানি হলত অস্ত্ৰিয়াই হাৰিল ।

হেনৌ নামে অস্ত্ৰিয়াৰ এক সেনাপতিএ হজাৰি বাজ নগৰ লৈ, জি কোনোএ অস্ত্ৰিয়াৰ অমাত্তি হই, সুনিহ বা ভিবোতা জি হওক, লকলোকে একে খেৰতে কাটিবলৈ সেনাবোৰক আগ্যা দি-চে । ইউৰপৰ মাজত অনেক কালৰে পৰা এনে

কঠিন অসভ্য কথা মূৰা ন গল। আৰু সেই নগৰত থকা যিহিদি লোকক সেনাবোৰৰ নিমিত্তে ৪৮,০০০ চোলা, ৬৪,০০০ ঠেলা, ১৫,০০০ জোতা আদি কৰি লোআ পিন্ধা বস্ত্ৰ আৰু সজোআ পৰোআ ৬০০ ঘোঁৰা ভেঁটি দিবলৈ আগ্ৰা কৰিছে। পাচে সেই নগৰত বজাৰ অহিতে আকও কোনো কদম লাগিলে গোটেই খন নগৰ পুৰিম বুলি জনাইচে।

কচিয়াৰ সেনাপতি পাৰ্ছিবিভো ইল্ভাৰি সেনাপতি জৰ্জিক জুখ কৰিবলৈ আহাত জৰ্জিক মন নগৰৰ পৰা ওলাই ১২ জুলাইত বৈতচেন নামে এক ঠাইৰ ওচৰত কচিয়াক লগ পাই সিহঁতক পৰাজয় কৰি ৬০০ মানুহক মাৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ চিঞ্চিমাতি নগৰত জুলাইৰ প্ৰথম ৭ দিনৰ ভিতৰত মাউৰে ১১০০ মানুহ মাৰিলে। চেম্বলুই নগৰতো ৭ দিনৰ ভিতৰত ৮০০ মৰিল। ঠায়ে ঠায়ে মাউৰ বিয়াপি জোআ দেখি আমেৰিকা দেশাধিপতিএ সকলো লোকে ইহঁতক প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ নিমিত্তে এদিন থিৰ কৰিবলৈ নিবেদন কৰি জনাইচে।

আটলান্টিক সাগৰত ১৭৭ জাতি লোকে সৈতে চালচ বাৰ্ডলেড নামে এখান জাহাজ পচিম ফাললৈ জাঁওতে ২৭ জুন তাৰিখত ডাৱৰিয়া এক্কাৰ হোআ কালত সকলোবোৰে জাহাজৰ ওপৰত নাচি বাগি বজ কৰি আছিল; এনে সময়ত আমেৰিকাৰ পৰা অহা ইউৰপা নামে এখান বৰ ভাপ জাহাজে অকস্মিতে ওলাই আহি তাত থুন্দা খাই ভাঙি তললৈ হেঁচি নিলে। তাতে সকলো মানুহ পৰি ৪০ জন ভাপ জাহাজত উঠিবলৈ পালে, অৱশ্যে আটাইবিলাক তল গৈ মৰিল।

আয়ৰলণ্ড দেশৰ গিয়ানি লোকৰ সমাজলৈ যাকৰ নামে এজন ডক্টৰ চাহাৰে এপিল মাহত মহিৰ ঘৰে কলা পাৰ্ণি এটিচা পঠাই দি ডাৰ এই বাত্ৰা কৈচে; ১৪ তাৰিখত কালো নগৰৰ চাৰিও ফালে ২০ মাইলৰ বাটলৈকে এই ৰূপ কলা পানি বৰখিলে। সেই বৰখুনৰ আগেয়ে দিনতে কিতাপ পৰ্ছিৰ নোঅৰাকৈ বৰ এক্কাৰ হল, পাচে বিদুলিৰে সৈতে দিলাবুৰ্জি হল, কিন্তু মেঘৰ

গাজনি নু সুনিলে; তাৰ অলপৰ পাচে সেই মহি বৰখিলে, তাৰ অতি দুৰ্গত। ইয়াৰ কাৰন গিয়ানিএও নু বুজিলে।

লণ্ডন নগৰত বৰতচন নামেৰে এটা চোৰে এহ-বৰ ওপৰ খোটািলিত সোমাই কপৰ বাচন কেতবোৰ চপাই লওতে গৰাকিএ সাৰ পাই উঠিলত নি থিলিকি দুআৰে দি জাঁপ মাৰি টাটিব গোঁজত পৰি সালত দিয়া জেন হল; বৰ মুমেৰে ডাৰ পৰা সোলোকাই নামি, একেৰিমানৰ পাচে মৰিল।

ওএমত নগৰৰ এজনি চোআলিএ এটা মহি সালিৰ ওচৰত জাঁওতে তাৰ জেওৰাৰ ভিতৰৰ পৰা কুকুৰে ওলাই ভূকাত তাই অত্যন্ত ভয় কৰি আপোনাৰ ঘৰলৈ বেগাই লৰি গৈ হাম খুৰি খাই মুচিচ হৈ পৰিল; পাচ দিনা মৰিল।

এপিলত হানা নামে এখান জাহাজ জাতি লোকে সৈতে কুইবেক নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে নিউৰিনগৰ এৰি গলত ২২ তাৰিখত ওপজি থকা বৰ পানি সিল এটা পাই তাৰ কোলত জাহাজ উঠি ভাগিল। তাতে কাপ্তানে আপোনাৰ গোটা চাৰেক মানুহে সৈতে লক নাও লৈ গল; অলপ মানৰ পাচে জাহাজ পানিৰে ভৰি তল জোআত জাতি কেতবিলাক পানিত পৰি মৰিল, কেতবিলাকে সিলত উঠি নিকপাই হল। কিন্তু নিচান হৰৰ নিমিত্তে এখান কাপৰ পতকা আৰি দিলত নিকবাগুআ নামে এখান জাহাজৰ মানুহে দূৰৰ পৰা দেখি আহি সেইবিলাকক পাই ১২২ জনক বখ্যা কৰিলে। লক নাৱত উঠি জোআ কাপ্তানৰ কি অবস্থা হল, তাৰ বুজ নে পালে।

১৬ চেপ্তেম্বৰত আমেৰিকাৰ কেমব্ৰিজ নগৰত বণ্ড নামে এজন জোতিলিয়াই সনিৰ নতুন এক উপগ্ৰহ দেখিলে; তাৰ নাম হুপিৰিয়ন; ২১ দিনত সনিক ঘূৰি জাই। তাৰে সৈতে সনিৰ ৮ টা উপগ্ৰহ দেখা গৈচে।

নাপলি নগৰৰ গান্ধাৰি নামে জোতিলিয়া এজনে ১২ এপিলত আকাললৈ চাই মজল আৰু ব্ৰিহস্পতিৰ মাজতে ঘূৰি জোআ আন এটা লক গ্ৰহ দেখিলে। এতিয়া এনে লক গ্ৰহ ১০ টা পোআ হৈচে। সি নটোৰ নাম এই, চিৰিচ, পালাচ, জুনো, বেট্টা, আক্ৰিয়া, হিৰি, আইৰিচ, ফিলোৰা, মিডিচ।

নুজিলঙ উপদিপৰ ওএলিঙন নগৰত ২৪
অকোবৰৰ বাতি পূজা ২ বজাত ডুইকঁপ আহি
ইটাৰ ঘৰ কেতৰিলাক কাটিল। পাচে সেই দি-
নাই আকও অনেক বেচি গৈ প্ৰাই সকলো
ইটাৰ ঘৰ ভাগি মাটিত পৰিল; আৰু কেতৰি-
লাক মানুহো মৰিল। ২৬ তাৰিখৰ গধূলি বে-
লাত আকও বৰকৈ গল; আদিবাসি মানুহে কট,
আগৈএ কোনো কালে আমি এনে দেখা নাই।
ভাৰেই হানি হল ১৫,০০,০০০ টকা।

আত্মলিয়া দিপৰ চোআন নদিৰ পৰা গবৰ্নৰ
চাহাবে নকৈ দেখা পোআ এডাল সিহৰ সলি
চাবলৈ পৰতলৈ গল, পাচে আহৌতে দুই পৰ-
তৰ মাজ পালত লকাই থকা আবহি আদিবাসি
লোক এমখাই গৰাৰ পৰা ভাটি সিল আমি মৰাত
গবৰ্নৰ চাহাবৰ চৈকত এডাল জাতি লোমাল।
পাচে জাহাজ নো পোআ মানলৈকে লিইতে পা-
চত খেদি গৈছিল।

খেছ দেলৰ মাকাত নগৰত থকা কমিয়া ধৰম
আচৰাবিলাকে বলিদানৰ পিঠা কুলি আলি বা-
টত ভুন্ন কৰি জাঁওতে এজন ইংৰাজি মানুহে
তাক দেখি সিহঁতৰ নিচিনা টুলি বু গুচাই এনেই
থকাত লিইতে বহু খৰু কৰি তাক ধৰি কাটকত
দিলে। পাচে কান্তান কেপেল নামেৰে ইংৰাজি
বনুআই জাহাজৰ অধিকাৰে এই কথা সুনি তাক
মেলিবলৈ নগৰৰ অধিকাৰত কলে; কিন্তু সি বু
সুনাত কান্তান চাহাবে কেতৰিলাক সেনা পঠাই
বলেৰে সৈতে তাক উলিয়াই আনিলে। সিহঁতে
তাক নেৰি জুখ কৰিবলৈ ধৰাত সিহঁতৰ এটা মা-
নুহ মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি নদিত মেই মাহত
বৰকৈ পানি বাহিঁ বুঅলিক আদি কৰি অনেক
গাঁও নগৰ বুৰাই বহু ধৰৰ লোকচন হল। চেণ্ড-
লুই নগৰত জুই লাগি নগৰৰ তিনি ভাগৰ এভাগ
পুৰিলে; তাতে হানি হল ১,৪০,০০,০০০।

Another Letter from Lucien Hayden, or Dhouzam.

আমেৰিকালৈ জোআ জিলিচিএন হেইডন জাৰ
নিজ নাম ধনিৰাম, সেয়ে অসমিয়া এজনলৈ পত্ৰ
লিখাত তাক পাই তলত চাপি দিচোঁ।

বহন নগৰ, ২৫ জুন, ১৮৪১

হে মোৰ অভি পিতৃ ককাই,

আমি অসম দেশৰ পৰা ইয়ালৈ আহিবলৈ
এতিয়া বেলেগ বেলেগ হলোঁ, আমাৰ মেম চাহাব
আপোন বাপেক মাকৰ ঘৰলৈ গল, আৰু
জীভুতা কটৰ মেম চাহাব বায়েকৰ ঘৰত আচে,
চাহাব আৰু আমি দুই ভাইএ দিনৰ দিহটো
সকলো ঠাইত ফুৰি ফুৰি আচোঁ; কেতিয়াবা
বেলুৰদত, কেতিয়াবা ভাপ জাহাজত, আৰু কে-
তিয়াবা দুই ঘোঁৰা বা চাৰি ঘোঁৰাৰ বখৰে জাহা
কৰি আচোঁ। কেতিয়া বাতি হই, তেতিয়া এক
ঠাইত নিবাস কৰোঁ, আৰু সেই সেই ঠাইতে
ইহৰক আবাদনা কৰিবলৈ হেজাৰ হেজাৰ মা-
নুহ গোট খাই, তাতে আমাৰ চাহাব উঠি অসম
দেশৰ কথা দিবিলাকৰ আগত বুজাই কই;
আৰু তেঁওৰ পাচত আমি দুই ভায়েও অলপ
অলপ কৈও। পাচে কেতিয়া কথা কোআ আৰু
ইহৰক সেৱা কৰা হই, তেতিয়া আমাৰ অসমি-
য়া ভাসাবে চাহাবে সৈতে আমি এটি গিঙ গান
কৰোঁ। এই দৰে ফুৰি থাকি এঠাইত চান্দেই
কুল, অৰ্থাত দেওবৰিয়া পৰা সালি পালোঁ,
তাতে আন আন মানুহ এৰি দুই হেজাৰতকৈ
সবহু লৰা চোআলিএ সাত্ৰ আৰু ধৰম কথা পাঠ
কৰি আছিল; তাতে আমি অলপ কথা কিতৰ
কৰিলোঁ। তাৰ পৰা আমি আন্দোৰৰ নামে এক
ঠাইলৈ আহিলোঁ; সেই ঠাইত এক বহু কলেজ
আচে, আৰু তাতে তেঁকা মানুহবিলাকে কিতৰ
কৰিবলৈ আৰু সাত্ৰ ভৰ্তমা কৰিবলৈ লিকে;
সেই ঠাইতে আমি এক বাতি থাকিলোঁ। আমি
কেতিয়া জীভুত পেক চাহাবৰ ঘৰত আছিলোঁ
তেতিয়া ভোমাৰ পৰা মই এখন পত্ৰ পাই পঢ়ি
বহু আনন্দ হলোঁ, কিন্তু মোৰ আপোন দেশ
এবিধৰে পৰা এই পত্ৰ মাথোৰ প্ৰথমে পালোঁ;
আৰু তাত ফুৰি থকা লিখিত ভাব-কাৰনে
মই পুনৰাই সাহিয়াল হৈ এই দেশৰ মানুহৰ

আগন্তু ক্রিওঁন কৰি আমাৰ দেলৈ পঠাবলৈ
মিসানেৰি চাহাব খুজিব পাৰিম।

হে ককাই পুথমে আমাৰ দেলৈ চাহাব
লোক জাঁওতে জেনেকৈ লৰাৰ পৰা বুৰালৈ বগা
মানুহ, বগা মানুহ, বুলি বিজিয়া বিজিকৈ হাই
কৰে, আৰু আটাইবোৰে চাবলৈ লৰ খৰি বাজ
ওলাই। তেনেকৈ এই দেলৈতো আমাক দেখি,
কোনো দেলৰ কলা মানুহ আহিচে, ২ চাৰ্টো এই
বুলি এটাই পাৰি আমালৈ চাই থাকে।

আমি মেই মাহৰ ৪ ডাৰিখে সনি বাৰত বস্তন
নগৰ পালোঁ; পাচ দিনা বিসুয় বাৰ হলত নগৰ
গোটেই খনত ১০ বজালৈকে একোৰো মাত
সুনিবলৈ নে পালোঁ; সকলো দোকান বন্ধ হল;
পাচে ১০ বজাৰ পাচত বৰ ঘেঁটাৰ মাত সুনি-
লো। এনে সময়তে এজন চাহাবে আমাক এক
গিজালৈ লৈ গল। তাকে হেজাৰ হেজাৰ মানু-
হে ইহুদক ভজনা কৰিবলৈ গোট খাই আছিল;
আৰু মিৰিলাকৰ মাজত আমি দুই কলা লৰাও
আছিলোঁ। পাচে জেতিয়া গিজা ভাগিল, তেতি-
য়া মিৰিলাকে আমাক সুধিলে, তইত কৰ পৰা
আহিচ? আমি কলোঁ অসম দেলৰ পৰা আহি-
চোঁ; তাকে কোনোএ অসম দেল বুলিলে জানে,
কিন্তু কোনোবিলাকে অসম দেল বা কত আচে
তাক নে জানে; সেই কাৰনে আকও লোধে,
তইত খেহ দেলৰ মানুহ নে? আমি কলোঁ অস-
মিয়া মানুহ। তাৰ পাচত সেই গিজাতে আবেলি
বেলা আমাৰ চাহাবে ক্রিওঁন কৰিলে; পাচে
পুতুৰ ভোজন হৈছিল, তাকে আমি পুথমে লগ
ললোঁ। আৰু সেই এক দিনতে ১৩ জন মানু-
হক বুৰ দিয়ালে। এজনক বুৰ দিওআ হলে
অৰ্গনি, অৰ্ঘাত বৰ বাজনাৰে অলপ গিত গাই,
সেই কপে বুৰ দিয়াই পতি বাজনাৰে গিত গাই
থাকে। হে ককাই বেণ্ড সেই দিনৰ কথা কবৰ
চাৰি ভাৰি চিন্তি লিখিবলৈকো টান হই।

এই দেলৰ সকলো দত্তবৰ কথা, আৰু আমি
জন্ত জন্ত কুৰিচোঁ, আৰু কুৰিম সেই সকলোকে
পাচে ভোমালৈ লিখিম; এতিয়া লিখিবলৈ তুলা-
পাত্তে নো জোৰে। কেৱল এই কথা লিখিচোঁ,
ভাৰোলাকে মোৰ নিমিত্তে ইহুদৰ আগন্তু প্ৰাণ

না কৰিবা, আৰু মোলৈ নে পাহৰিবা আৰু
ঐ নিধি ককাইকো কৰা হেনে আৰ বেলেত
মোলৈ যদি পাহৰে তেও প্ৰাৰ্থনাৰ বেলা নে
পাহৰিব। ইতি।

ভোমাৰ ধৰমৰ পুত্ৰ ডাই,

ঐ ধনিবাম

দুটা কুকুৰাৰ কথা।

দুটা কুকুৰাই জুজ লাগি এটা জিকিল এটা
হাৰি পলাই গল। পাচে জিকাটে ওখ চাইত
উঠি মনত গপেৰে পাখি জোকাৰি ডাক দি ধা-
কোঁতেই কুকুৰ এটাই দেখি জাঁপ মাৰি ধৰি
নিলে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই আপোনাৰ জসলা অহকাৰ
আপুনি কৰিলে সি বেগতে লাজ হই।

এটা চিখো গায়ৰ নকচ।

উট চবাই।

The Ostrich.

আফ্রিকা দেশত এই অতি ভয়ঙ্কর চবাই পো-
জা জাই। মাটির পরা সুবলৈকে চ হাত মান
ওখ, তার সুব লক আক ডিহি বহ ডিহল, সেই
দুরোতো পাখি নাই, পাতল পাতল নোম থাকে।
টপিলাতো পাখি নাই; চৈত্র টান আক মাচ বাক-
লিয়া, গাব পাখি কলা, ডেউকা আক নেজব পা-
খি বগা; কোনোব কলা জাঁক থাকে। এবে
সুন্দর পাখি আন কোনো চবাইব নাই, এই নি-
মিত্তে ইউরোপ আক আমেরিকাত বহ দবেবে সেই
পাখি বেচে, ডাকে কিনি মেমলোকে আক বাবা
লাকে পিছিবলৈ টপিত সি দিএ।

তার ডেউকা অতি ছুঁটি, সেই নিমিত্তে সি উবি
জাব নোআবে, কিছু লব মারোঁতে নাও বোজা
বঠাব নিচিনাটক ডেউকা কোবাই, এই হেতুকে
সি বহ বেগে জাব পাবে। আটাইডক বেগে
জোজা ঘোঁরাইও ডাক বেগেতে-লগ পারলৈ টান;
কিছু বহ বেলি খেদাত জেতিয়া চবাইব ভাগব
লাগে, তেতিয়া ধরির পাবে। সি লব মারোঁতে

পোনে পোনে বে জাই, সুবনিয়াটক সুবি সুবি
জাই; আক আঁবর লোকে অতি বেগি ঘোঁরাবে
ডাক খেদে, আক জেতিয়া সেই ঘোঁরাব ভাগব
লাগে, তেতিয়া আন এটাড উটি সেই রূপে কে-
তিয়াবা দুই তিনি দিন খেদি থাকে; তারে
চবাইক একো আহাব খাবলৈকে ভক্ত বি বিএ।
পাচে বহ ভাগব লগাত চবাইয়ে আপোনার সুব
এক জোপাত বা কিহবাত সুমাই লুকাই ডাকে

সেই চবাই সবিনিয়াটকে কেতিয়াবা তার
মাটি পিছি চবাইবোবর'ওচবলৈ গৈ মাবে।
এটা মডাই তিনি চাবি জরি মাইকিক লগত লৈ
সি লক্কক বে দেখাত লক্কক ডাক বে দেখে ফুলি
ভাবি সুব লুকাই মনে মনে থাকে। পাচে খেদা-
টে গৈ মাবি পেলুই। জেতিয়া চবাই লাহে জে-
তিয়া হিলৈবে সু গুলিয়াই, কাবর গুলিওজাত
ভেজ ওলাই পাখিত ভেজ লাগে ফুলি ভই কবে,
কিরবো পাখিত ভেজ লাগিলে বেচোঁতে তার
দহ কম হই।

মুখে। সিহঁতে জেতিয়া কৰি পাৰে, তেতিয়া বা-
লিৰ ওপৰত অলপটক খাল খানি ভাতে এক
এক জনিএ ১০।১২ টা কৈ পাৰে। আৰু কৰি
ইফালে সিফালে নো জোআটক চাৰিও ফালে
বালিবোৰ আলিৰ দৰে গোটাই দিএ। সবহ
ঠাই জেন ন হই, আৰু উন্নীওতে সকলোতে সমা-
নে জেন উন্ন লাগে, এই নিমিত্তে কৰিবোৰৰ
জোআ মুহটো ভলকৈ দিএ। পাচেজি কেই জনিএ
সেই বাঁহত কৰি পাৰে সেই আটাইবোৰে পাল
পাল কৈ কৰিব ওপৰত উমনি লই। কৰি বা
পোআলি সিফাল আদি কোনো সত্ৰএ নিএ
বুলি বাতি মন্তাটৈ পৰ দি বাধি থাকে। কোনো
সময়ত এই জন্তুবোৰৰ মৰা স ভাৰ বাঁহৰ ওচৰত
পৰি থকা দেখে, কিয়নো জেতিয়া কোনো সত্ৰ
সিহঁতৰ কৰিব ওচৰলৈ আহে, তেতিয়া মন্তা
জ্বাইটে ভাৰ চেঙেৰে লুটি মাৰি দিএ, পাচে
একে বেলিএই মৰি জাই; কিয়নো সি বৰ বলি,
মানুহকো ভাৰ ওপৰত বুলি ঘোঁৰাৰ দৰে লৰি
জাব পাৰে। দিনত জেতিয়া বন ওলাই সিহঁতে
বাঁহ এৰি ফুৰিবলৈ জাই; আৰু উভতি আহেই-
তে জদি কিহুৰাই কৰি চোআ গম পাই, বা
মানুহৰ ধোজকে কৰিব ওচৰত পৰি থকা দেখে,
তেতিয়া কৰি আটাইবোৰ নষ্ট কৰি বাঁহ এৰি
আন ঠাইলৈ গুচি জাই।

উমনি ল'ওতে মাইকিবোৰে আৰুও কৰি পাৰি
থাকে; আৰু বাঁহৰ বাহিৰে বাধি থকৈ; পাচে
জেতিয়া পোআলি জগে, তেতিয়া সিহঁতে সেই
কৰিবোৰ খাই, কিয়নো ভাঙ্গিবোৰে জি খাই,
পোআলি ভাক মাৰুতে খাব নোআৰে। সিহঁতৰ
এটা কৰিএই পাতি ইহঁৰ ২০ কৰি মান ভাঙ্গৰ
হব। সেই জদি নতুন পৰা হই তেন্তে খাবলৈ
ভাল; আৰু হটভুত লোকে ভপত চাইৰ ওপৰত
এটা মূৰ বাখে আৰু আন মূৰটো ভাঙ্গি লোন
জালুক আদি দি ভাক এডালেৰে নি নিজে মানে
লবাই থাকে, পাচে নিজিলে খাই ভাল পাই।
কোনো লোকে ভাৰ মন্তাহো খাই বৰ ভাল বে-
লে, আৰু আৱৰ লোকে এবিধ চাল লাগে। হে-
লিঅগাবলচ্ নামে আগৰ কম্বিয়া বজা জি এটা
বৰ শঁকুআ মানুহ আছিল, সি এক ভোজ খাব-

লৈকে ৬০০ টট চবাই মাৰি সেই আটাইবোৰে
মূৰৰ ঘিঁউ লৈ ভোজ খাবলৈ নিজালে।

চবাইবোৰে গচৰ ডাল, বাকলি সিল আদি
জি জি পাই ভাকে খাই। আৰু উক্তৰ ল্য চা-
হাবে কৈচে, বোলে, এদিন হিলৈৰ গুলি বাকোঁ-
তে সেই চবাইক গোটা চাবেক গুলি ভপতে ভপ-
তে দিৱাত, সি একো দুখ নো হোআটক ভাক
খাই পেলালে।

সি বহু বেলি পানি নো খোআটক থাকিব পা-
ৰে, আৰু জতে কোনো পছ বা আন চবাই খা-
কিব নোআৰে সি ভাতে কুৰি থাকে।

জেতিয়া উমনি লোআ কাল ন হই তেতিয়া
ডেৰ কুৰি বা দুকুৰি একে লগে গোঁট খাই জাক
পাতি ফুৰে। নিলগৰ পৰা সিহঁৰ মাতৰ দৰে
সিহঁতৰ মাত সূনে। ভাতে থকা হটভুতবোৰে
কেতিয়াবা সিহঁৰ মাত বুলি ভই কৰে।

উত্তৰ আমেৰিকাতো এবিধ উট চবাই পোআ
জাই, তেও আফ্ৰিকাত থকাবোৰৰ নিচিনা পাখি
ইমান সুন্দৰ ন হই।

গুপুত ধন।

Hidden Treasure.

এক গিৰিহঁতৰ মৰন কালত আপোন পাঁচ
পুত্ৰকক সজাৰ ওচৰলৈ মাতি বুলিলে, হে
পুত্ৰ পুত্ৰ সকল, মোৰ মৰন কাল পালেহি, মোৰ
ওচৰলৈ আহা, তোমোলাকত গুপুত কথা কৈও,
ভাৰে তোমোলাকৰ দুখ গুচিব; এই-মৰন চো-
ভালৰ মাটিতে গুপুত ধন আছে; তোমোলাকে
খানি সোন, কপ, নানা বস্তু আৰু অমিতৰ ভাণ্ড
পাবা। এই কথা কৈ পিতা পুত্ৰ ভিন্নাগ কৰি-
লে। পুত্ৰহিলাকে তেঁওক মৈদামত খোআৰ পা-
চে সেই গুপুত ধন পাবলৈ জালচ কৰি সিহঁতৰ
মাজত বৰ জনে বুলিলে, ভাই সকল আহা, আমি
বনত ঘন দি গুপুত ধন খানি ভোলোঁ। কিন্তু
দুভিন্ন ভাৱকে বুলিলে, মই এই বন আজি
কৰিব নোআবোঁ, কিয়নো এতিয়া খান কৰব
সময়, এতিয়া বুকলে খতি হব। আৰু এজনে
কলে বোলে, মোৰ ভিনটা গৰু আছে, ভাকে
চবাঁৰ লাগে; মাটি খনা খাওক। মই গৰু চবা-

বলৈ জাও। আৰু এজনে বুলিলে, মাটি ধানিলে
কি হ'ব, আৰু ধন পালেই বা কি লাভ, মই
দেখোঁ জনমৰ দিনৰ পৰা নিভোঁ নিভোঁ ভাত
খাবলৈ আৰু কাপৰ পিন্ধিবলৈ পাই আচোঁ,
আৰু ভাৱিচোঁ ইয়াৰ পাচেও পাম, তেন্তে ইমান
সুখ কৰাৰ কি কাম? মই উল্লিহলৈ জাও। পাচে
সক ভাৱেৰে বৰটক কলে বোলে, ককাই আঁহা,
আমি দুই জনেই কোৱা লৈ ধানিবলৈ ধৰো-
ইক। পাচে সি তিনি জনে আপোন আপোন
কৰম কৰিবলৈ গল; ইহঁত দুজনে আন বন এৰি
চোভালৰ মাটি ধানিবলৈ ধৰিলে। অনেক সুখ
কৰিলে পাচে সিহঁতে কপেৰে ভৰা এক কলহ
পালে; তাৰ পাচে সোৱেৰে ভৰা এক কলহ আৰু
অনেক বস্তু বাহিৰ হল। এই সকল পাই সিহঁতে
বৰ খুটী হল। পাচে সক ভাৱেৰে বৰটক বুলিলে,
আৰু কি কাম সুখ কৰোঁ, অনেক লাভ হল আঁহা,
এই সকলো ধন লৈ আপোন ঘৰত বহি সুখেৰে
কাল নিয়াও। কিন্তু তাৰ বৰ ককায়েকে কলে
বোলে, অম্মিত ভাঙৰ কথা পিতাই কি কৈছিল
সেই কত? তাক নে পাও মানে মই নেবোঁ। পাচে
তাৰ সক ভাৱেৰে আৰু সুখ ন কৰি গুচি গল।
কিন্তু বৰ পুত্ৰ অকলেই বিবকতি ন হৈ ধানি
ধানি সেলত অমূল্য জি অম্মিত তাকো পাই ঘৰ-
লৈ গল। আৰু আন চাৰি ভাই কোনো সুখে
কোনো দুখে কাল নিয়াই মৰি গল। কিন্তু বৰ
পুত্ৰে অম্মিত ভোজন কৰি অমৰ হল।

হে পুত্ৰ লৰা সকল, এই দুইটাত্তৰ অৰ্থ কি
তাক বুঝ। গুপ্ত ধনে হৈছে বিদ্যা। সুখ ন
কৰিলে তাক কোনেও নেপাই; আৰু অকল
পৰিলেই বিদ্যা হই, এনে মনে নে ভাবিবা।
এতিয়া পৰিবলৈ লিখি আচা, ভাল, এই জি
লিখা পৰ্হা গিৱান তাক বিদ্যা বোলা নে জাই,
কেৱল বিদ্যা পাৰৰ অজ্ঞা মাথোন; এতিয়া সেই
অজ্ঞা লৈ, লাহ কৰি বনত হাত দিয়া, পাঠ আও-
বোজা, বিদ্যা আৰ্জন কৰা, আৰু সেই তিনি জন
সুখ ভাৱেৰে নিচিনা আলোআহ বুলিবা, কিন্তু
দুইজন বুদ্ধিমন্ত ভাৱেৰে নিচিনা হৈ সুখ কৰা,
তাতে ভোগোলাকৰ জিৱন কাললৈকে বৰ ভাল
হ'ব; আৰু অম্মিত ভাঙ পাবলৈ চকী কৰা, কি-
নো তাক পালে ইহকালৰ সুখ আৰু পৰ কা-
লৰো কুলল হ'ব।

ব. দ.

ঘোঁৰাৰ ইতিহাস কথা।

Anecdotes of the Horse.

ইংলণ্ডৰ এক নগৰত এক ঘোঁৰাই মাজ নিসা-
মানত তাৰ দাঁতৰে ঘোঁৰা লাগৰ দুআৰ মুকলি
কৰি পধাবলৈ ঘেঁহু ধাৰ খাবলৈ জাই আৰু,
বাতি পুজা বৌ ইওতেই আৰুও আহি আপো-
নাৰ চাই সোমাই দুআৰ মাৰি ধই। কিন্তু পধা-
বত কি কি সোমাল বহু ঘিনলৈ নে জানিলে ঘোঁ-
ৰাই আপুনি দুআৰ মাৰিব পাৰে, আমাৰ মনে
এনে ন ধৰে; তেও সি ভেতিয়া ভিতৰ সোমাই
ভেতিয়া দুআৰ আপুনি বন্ধ হই।

আন এটাইত এক লছাৰ পত্ৰ বিলোআ মাদুহ
এজনে এক ঘোঁৰাত উঠি পত্ৰ লোআবিলাকৰ
ঘৰে ঘৰে গৈ পত্ৰ দিএ, এই কপে জাওতে
ঘোঁৰাই ৩০।৭০ ঘৰ চিনি বেলিএ পতি দি-
বিলাকৰ ঘৰৰ ওচৰ পালে বইগৈ। এনেক
এখন সমাচাৰ পত্ৰ লোআ দুজন লোক এক এক
কোচৰ জাঁতৰত আছিল; পাচে এক সপ্তাহে
এটাই লই, আন সপ্তাহত আনটে লই। সেই
কপে জোআত ঘোঁৰাই আপুনি জানি এক সপ্তা-
হত এটাৰ ঘৰত আৰু আন সপ্তাহত আনটৰ
ঘৰত বই। তিনি চাৰি বছৰলৈকে নে পাহৰে,
পাল ন হই মানে কেতিয়াও কাৰো ঘৰত ন বই।

লিনকন নামে আমেৰিকাৰ এজন কান্তান চা-
হাবে মেকটিকো বনত খুখ কৰোঁতে গুলি লাগি
মৰিল। তেঁওৰ চাৰিও কালে বৰ টোপ হিলৈ
মাৰি, আৰু বহু ঘোঁৰা লেনাই অতি চোকা কপে
খুখ কৰি থাকিলেও, কান্তান চাহাবে উঠি থকা
ঘোঁৰাটোএ কলৈকো নো জোআকৈ আপোন
অধিকাৰৰ নৰ ওচৰত পৰ দি থাকিল। পাচে
খুখ কৰি এটালত কান্তান চাহাবৰ লগৰি-
বোৰে সেই মৰমিয়াল ঘোঁৰাক বেধি লিনকন
চাহাবৰ ন পালে। পাচে আপোন পৰিয়ালে
মৈদাম বাস্তিৰ নিমিত্তে লিহৰ পেৰাত লটো
নুমাই বন্ধ কৰি আহায়ে দি আমেৰিকা দেশলৈ
পঠাই দিলে; আৰু সেই ঘোঁৰাকো সেই সময়-
তে পঠালে। ভেতিয়া বৰ প্ৰতাপিকৈ লিনকন
চাহাবৰ মৈদাম বাস্তিলে, ভেতিয়া সেই ঘোঁৰা-
কো ঘোঁৰা চোআৰ পাচে পাচে নিলে, তাতে

Almanac for October, 1840.

অক্টোবৰ, অৰ্থাত কাতি, ১৮৪১।

জি জি মানুহে অকল ঘোঁৰাক দেখিলে মনত
বৰ উৰুটি পালে; কিয়নো ঘোঁৰাটোএ জাঁওতে
অসন্তোষ মনেৰে জেন গৈছিল।

ইউৰপৰ জোআ বনত আদিৰে পৰা অন্তলৈ
জৰ্মানি দেশবিলাকৰ বৰ টোপ টানিবৰ নিমিত্তে
হানোৱৰ দেশৰ দুটা ঘোঁৰা আছিল; তাৰে এটা
বনত মৰিল, এটা জিয়াই থাকিল। পাচে সিও
ভাৰ লগৰটো মৰাৰ নিমিত্তে ৰে দেখি সেই দিন-
ৰে পৰা একো আহাৰ নে খাই আছিল, আৰু
ভাৰ ওচৰত আন অনেক ঘোঁৰা থাকিলেও সি
সেইবোৰলৈ একো মন ন কৰি আগৰটক বিচাৰি
চাৰিও পোনে-চাই হেৰু হেৰুই থাকি পাচত
অনাহাৰে মৰিল।

তলত দিয়া আখ্যানৰ দোআৰাই দেখিব, জে
ভাৰ বোআ ঘোঁৰাবিলাকে কেনে সুমেৰে আ-
পোনাৰ মজ্জতা ৰাখে। কুতক বচৰ হল, এটা
ভাৰ বোআ ঘোঁৰাই অনেক কালৰে পৰা ভাৰ
গৰাকিৰ পাচত ভাৰ লৈ আছে, পাচে এদিন বৰ
দুখ পাই ভাগৰ লাগি পাচ পৰিলত মনত লাজ
অপমান পাই পুনৰ প্ৰানটাকি বৰ বেগে গৈ
মৰিল।

ইংলণ্ডৰ ক্ৰুক চোআ ঘোঁৰাৰ মাজত এক
অতি উত্তম আৰু সাহিয়াল ঘোঁৰা আছিল। সি
বৰ বুৰা হোআত ভাৰ দাঁতবোৰ খই গল, সেই
নিমিত্তে সি একো ঘাঁহ বা দানা চোৰাব নোআ-
ৰিছিল; তাৰ সোঁ কালে বাঁও কালে থকা দুই
ঘোঁৰাই তাৰ এনে অৱস্থা দেখি, সুকান ঘাঁহ
আৰু দানা ভালকৈ চোৰাই তাৰ মুখৰ আগত
পেলাই দিএ দুই মাহলৈকে জিমান দিন ভাত
আছিলে তাক খুআলে।

হনৰিয়া ঘোঁৰাই ডাক পাতি লব মৰাৰ নকচা।

মাহ	জাকোৱৰ	জাহিন	মুকোৱাই	মুকুৰ	মুখান	মুজা	জিখি	নখা	চম্বৰ	মুখান
সো	১	১৬	৫৫৬	১১৫০	৫১৪০	১৪	২৫	২০৫৬		
ম	২	১৭	৫৫৬	১১৪২	৫১৪২	১৫	২৬	পূজা		
ব	৩	১৮	৫৫৭	১১৪২	৫১৪১	১৬	২৭	০৫৬		
বি	৪	১৯	৫৫৭	১১৪২	৫১৪০	১৭	১	১০৮		
সু	৫	২০	৫৫৮	১১৪৮	৫১৩৯	১৮	২	২১৩০		
স	৬	২১	৫৫৮	১১৪৮	৫১৩৮	২০	৩	৩১২০		
দেও	৭	২২	৫৫৯	১১৪৮	৫১৩৭	২১	৫	৫১২৭		
সো	৮	২৩	৫৫৯	১১৪৮	৫১৩৬	২২	৬	৪১২৫		
ম	৯	২৪	৬০	১১৪৭	৫১৩৫	২৩	৭	৬১২২		
ব	১০	২৫	৬০	১১৪৭	৫১৩৪	২৪	৮	৭১২০		
বি	১১	২৬	৬১	১১৪৭	৫১৩৩	২৫	৯	৮১১৪		
সু	১২	২৭	৬১	১১৪৭	৫১৩২	২৬	১০	৯১১২		
স	১৩	২৮	৬২	১১৪৬	৫১৩০	২৭	১১	১০১১		
দেও	১৪	২৯	৬৩	১১৪৬	৫১২৯	২৮	১২	১০১০		
সো	১৫	৩০	৬৩	১১৪৬	৫১২৮	২৯	১৩	১১০৯		
ম	১৬	কাতি	৬৪	১১৪৬	৫১২৭	৩০	১৪	১২১৭		
ব	১৭	১	৬৫	১১৪৫	৫১২৬	১	১৫	১৩০৩		
বি	১৮	২	৬৫	১১৪৫	৫১২৫	২	১৬	১৩০১		
সু	১৯	৩	৬৫	১১৪৫	৫১২৪	৩	১৭	১৪০৬		
স	২০	৪	৬৬	১১৪৫	৫১২৩	৪	১৮	১৫১২		
দেও	২১	৫	৬৭	১১৪৫	৫১২২	৫	১৯	১৬১১		
সো	২২	৬	৬৭	১১৪৫	৫১২১	৬	২০	১৭১০		
ম	২৩	৭	৬৭	১১৪৪	৫১২০	৭	২১	১৮০৯		
ব	২৪	৮	৬৮	১১৪৪	৫১১৯	৮	২২	১৯০৮		
বি	২৫	৯	৬৮	১১৪৪	৫১১৮	৯	২৩	২০০৭		
সু	২৬	১০	৬৯	১১৪৪	৫১১৭	১০	২৪	২১০৬		
স	২৭	১১	৬৯	১১৪৪	৫১১৬	১১	২৫	২২০৫		
দেও	২৮	১২	৬৯	১১৪৪	৫১১৫	১২	২৬	২৩০৪		
সো	২৯	১৩	৬৯	১১৪৪	৫১১৪	১৩	২৭	২৪০৩		
ম	৩০	১৪	৬৯	১১৪৪	৫১১৩	১৪	২৮	২৫০২		
ব	৩১	১৫	৬৯	১১৪৪	৫১১২	১৫	২৯	২৬০১		

পূৰ্ণিমা ২ দিনৰ ১১।৫১ পূজা।

আমাবাস্যা ১৬ দিনৰ ১১।৩১ পূজা।

পূৰ্ণিমা ৩১ দিনৰ ১১।৪ ভাটি।

এই অকনোদই পত্ৰ মোং সিংসাগৰৰ আমেৰিকান
বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপা খানাতে মাছে মাছে চাপ কৰা
হৈছে। আদিতে দিলে বচৰত নাম এটকা, বচৰৰ মূৰত
দিলে ১১ চম্বা।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagor Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Asam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । নোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪২ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ১০ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1849.

No. 10.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

অক্টোবৰ ২৫ তাৰিখৰ বাতি গুয়াহাটীৰ বজাৰত জুই লাগি ২০ মান ঘৰ পুৰিলে ।

২৬ অক্টোবৰ তাৰিখে গুয়াহাটী নগৰত চাপ্ৰাচি এজনে এটা বাৰচি মানুহক কিবা কা-
ৰনে ফাটকলৈ নিওতে বাটতে বাৰচিএ কাপ-
ৰৰ পৰা কটাৰি উলিয়াই চাপ্ৰাচিক ঠুচি বধ
কৰিলে ।

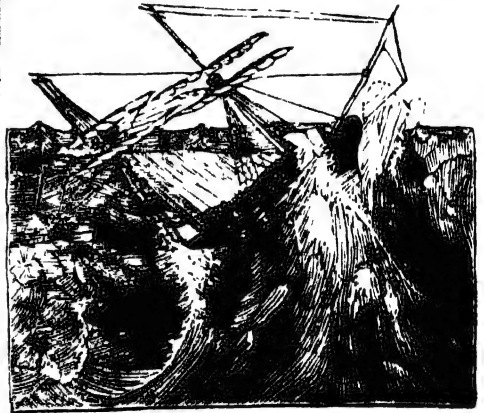
২৯ তাৰিখত জীজুত পাদুৰি বাকৰ চাহাবে
নৰিয়াৰ কাৰনে মেম চাহাব আৰু বাৰা লোকে
সৈতে আমেৰিকা দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে ডাপ
জাহাজত উঠি গল ।

খেহ দেশৰ দাঁতিত থকা মাকাও নগৰৰ আম-
ৰাল নামে পৰ্তুগিচ গবৰ্নৰ চাহাবে গধূলি বেলা
হেৰা খাবলৈ জাঁওতে কেতবিলাক খেহ লোকে
বাটত খাপ দি থাকি তেঁওক অহা দেখি ওলাই
ঘোঁৰাক ধৰি তেঁওক পেলাই মাৰি মূৰটে। আৰু
এখন হাত কাটি লৈ গল । পাচে পৰ্তুগিচ লো-
কে ওচৰত থকা খেহৰ কৌঠ জুখ কৰি ললে ।
খেহৰ ৬০ চিপাহিক মৰিল, ২০০ মান খুন
হল ।

পঞ্জাবি সেনাপতি কেতবিলাকে কম্পানিৰ
অহিতে দোহ পাতি দোস্ত মহম্মদ খাঁলৈ গুপতে
পত্ৰ লিখাত দেশাধিকাৰে চক্ৰ চিন্ন, তাৰ ৪
চাৰি পুতেক, অন্য কেতবিলাকে সৈতে ধৰা পৰি-
লত কইদত ধোআ হল ।

এমিলি নামে এখন জাহাজ মৰিচ মাজুলিলৈ
জাবৰ নিমিত্তে ৭৫০০ খৈলাৰ চাউল লৈ কলি-
কতা এৰি ১ চেণ্টেম্বৰত আন্দামানৰ এটা সৰু

মাজুলিত লাগি ভাগিল । তাতে ৫ টা মানুহ
মৰিল; কাপ্তান আৰু আন মানুহে ২ খন সৰু
নাৱত উঠি বাঘ পালে, কিন্তু আদি বাগি আৰ-
ৰে বাঘত উঠিবলৈ নি দিএ; খেনু কাৰে সৈতে
খেদালে । পাচে কাপ্তান আৰু আন তিনি জন
চাহাবে ৭ টা লক্ষৰে সৈতে এখন নাৱেৰে কো-
কো মাজুলিলৈ জাবৰ আসাবে গৈ ১৩ দিন
ঘূৰি পকি উআদিল নে পাই সেলে মান দেশৰ
পচিম ফালে ওলালগৈ । তাতে মান লোকে
মহম্মদে উপকাৰ কৰি মিবিলাকক ই সি দি
বাংগুন নগৰলৈ পঠাই দিলে । সি খন নাৱত জি
থাকিল মিবিলাকৰ কি হল, তাৰ বাত্ৰা নাই ।

২৪ আগষ্টত অস্ত্ৰিয়া সেনাই বেনিচ নগৰ
বেৰি ধৰি জিনিলত তাৰ প্ৰজাবোৰে অস্ত্ৰিয়াৰ
সেনাপতিত সৰনাগত হল ।

১৩ আগষ্টত পাক্‌বিতা নামে কচিয়া সেনা-
পতিএ ইম্‌পাৰিৰ সেনাপতি জৰ্জিক ফৌজে সৈতে
বেৰি ধৰাত জৰ্জিক উপাই নে পাই ২৫০০০
ইম্‌পাৰিৰ সেনাই সৈতে অস্ত্ৰ সত্ত্ৰ পেলাই সৰনা-

গত হল। কচত আৰু আন হুজাৰি সেনাপতি
সাৰি আন ঠাইলৈ পলাই গল।

কচিয়াৰ বজাই কচতৰ ওচৰলৈ এক ধৈলান
খান পঠাই, তাৰ ভিতৰত কিমান খান আছে,
তাক গনিবলৈ দিচে। তাৰ অৰ্থ কচিয়াৰ সবহ
মানুহ বুজু আ জানি কচতে এই উত্তৰ দি পঠালে,
ধৈলান খান সবহ হই, কিন্তু মোৰ লগত তিনি
সেনা তিনি কাউৰি আছে, সিহঁতে খুঁটি খাব।
তাৰ অৰ্থ মানুহে বুজে, তিনি সেনা হলে বেয়,
বেশিন্দ্ৰি, জৰ্জি, এই তিনি সেনাপতি; কাউৰি
হলে জুন, জুলাই, আগষ্ট, জৰে ধৰা কালৰ এই
তিনি মাহ বুজাই।

বোম্বে নগৰত জুখ কৰা জেনৰেল উদ্দিনে সে-
নাপতিক বিসই সলাই ফ্রাঞ্চিওডোটা ই মা-
তিলে, আৰু তাৰ সলনি বস্তলান সেনাপতিক
পাতি ধলে।

স্কটলণ্ড দেশৰ কৰ্কালাদি নগৰৰ এটা লৰাই
মিচৰ দেশৰ পৰা জাহাজত অনা এটা বৰ ডিমা
কিনি লৈ, মিচৰৰ বৰ কুকুৰাৰ কনি বুজি ভাল
পোআলি পাম বুলি এজন কুকুৰাত উমনি দি
লে; পাচে চাই চাই সেলত যঁৰিয়ালৰ জিয়া
পোআলি পাই বিসই হল।

লণ্ডন নগৰত ১,১২১ মানুহ মাউৰৰ দোআ-
বাই মৰিল; নুয়ৰ্ক নগৰত ৪,০০০; চেম্বলুই
নগৰত ৮,০০০; আন আন ঠাইতো অনেক
মিৰু হল। চিঞ্চিনাতি নগৰত কেৱল মানুহ ন
হই, গাহৰি কুকুৰা আদি জন্তু মৰিল; হুইলিং
নগৰত মেকুৰি প্লাই সকলোবোৰ মৰিল।

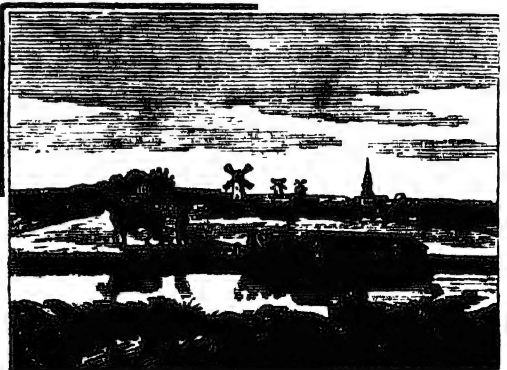
বুএই নামে এজন ফ্রাঞ্চি জাহাজৰ কাপ্তানে
আফ্ৰিকাৰ ভিতৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে ৪ মাৰ্চত
বাচা নদীৰ তৰাজ মুখে লোমাই উজাই গল।
পাচে সেই নৈ নিগৰ বৰ নদীৰ এক মুঁতি হোআ
বুজ পালে; আৰু দেশৰ ভিতৰত দুখন বৰ
সৰোবৰ গাঁও নগৰ আদি ভৰপূৰ পালে। কিন্তু
সেই ঠাইত ফ্রাঞ্চিও ধাক্কিৰ নোআবিলে, জৰে
ধৰাত জাহাজৰ অনেক মৰিল; তাত পূৰ্ব নিবা-
লি লোকৰ জৰে ন ধৰে।

ইন্ডিয়ান দেশৰ বিলবোআ নগৰৰ ওচৰত
পৰ্বতৰ ভিতৰত বৰ গাঁও গুহা দেখা পোআ

হল; তাৰ কেতবিলক খোঁটালি ৭৫০ হাত দি-
ঘল; ৫০০ মান মানুহ লোমাই থাকিব পাৰে।

২ আগষ্ট তাৰিখত লণ্ডন নগৰৰ মানিফ মা-
য়ে এজন মানুহে ভিৰোভাই সৈতে ওকনৰ নামে-
ৰে চিনাকিৰ ধন পাবৰ নিমিত্তে তাক বধ কৰি
বাছনি ঘৰৰ ইটাৰ তলত গাঁত খানি পুতিলে।
পাচে সেই মানুহ অনেক দিন নে দেখাত লো-
কে বিচাৰি বিচাৰি ১৭ তাৰিখৰ মূৰত পলিচৰ
মানুহে স পাই উলিয়ালে, আৰু ওচৰতে তেজ
লগা চুলিএৰে চিপ্ৰাজ পালে। তেতিয়া বধ কৰা
দূয়ো পলাল; ভিৰোভাই বেলবদৰ বখত উঠি
এডিন্‌বৰ নগৰলৈ গল। পাচে টেলিগ্ৰাফ ডাকে
সৈতে তালৈ বাত্ৰা পঠাই দিয়াত তাত থকা মানু-
হে তাইক দেখি ধৰা পেলালে। তাৰ পৈ একক
দিন চাৰেকলৈ বিচাৰি নে পালে, সেয়ে জাহা-
জত জাঁওতে এজন মানুহে তাক চিনি পাই
বাত্ৰা কলে; পাচে জৰ্জি মাজুলিলৈ পিয়দা পঠাই
এক মানুহৰ ঘৰত দেখা পাই ধৰিলে। সেই
ঘৰত জিমান দিন আছিলে, দিনটত এক এক
বটল কটিকা খোআ দস্তৰ আছিল।

আমেৰিকা দেশৰ প্ৰিঞ্চতন নগৰৰ ওচৰত একে
লগে বহু বধ এসাৰি বেলবদত জাঁওতে এক
খনা জানৰ ওচৰ পাই বাট এৰি সকলোবিলক
জানত পৰি খুন্দা খাই ভাগিল। ভিতৰত জি
বহু মানুহ আছিল সিহঁতৰ বৰ উৰু মি উঠিল,
পাচে উলিয়ালত কেতবোৰ মৰা কেতবোৰ হাত
ভৰি ভাগি এখা মৰা হল। জানত নৌ পৰোঁতে

আমেৰিকাৰ খনা জানত নাও টনাৰ নক্সা।

এজনি ভিৰোভাৰ লৰা কোলাত লৈ আছিল; তাই পৰি মৰিম বুলি জানি বহুৰ খিলিকি দুখা-বে দি লৰাক বনৰ ওপৰত পেলাই দিলে, তাত্তে তাৰ একো দুখ নহল; মাক এখা মৰা হৈ জি-য়াই আছে।

চেপ্তেশ্বৰ মাহত কটলঙ দেশৰ চেপ্ত-মনাঞ্চ নগৰৰ ওচৰ এক নাৱে ডাল বাই লৰু মাচ খৰি থাকোঁ-তে অকস্মিতে এটা তৰোআল মাচ লাগি আহিল। পাচে তাৰ জোখ লৈ দিহলে ৭ লাভ, বেৰে ২ হাত এমুঠন, তাৰ তৰো-আল ২ হাত দিহল পালে।

আমেৰিকাৰ কে-লুকি প্ৰদেশত বৰু-হাৰ্ত নামে ১১৪ বছৰ বয়সিয়া এটা মানুহ ভিৰোভা আৰু ৪।৫ লৰাৰে সৈতে এক বছৰ গচৰ ধোন্দত বাস কৰি থাকি আছে।

কানাডা দেশৰ প্ৰ-জাবিলাকৰ মাজত অনেক দ্ৰোহিয়া ও-লাই অনেক খৰ পু-বিলে, কেতবিলাক মানুহকো মাৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি নদিত মেই মাহত বৰঠেক পানি বাহি নুঅলিঞ্চ আ-দি কৰি অনেক গাঁও

নগৰ বুৰাই বহু ধনৰ লোকচন হল। চেপ্তলুই নগৰত জুই লাগি নগৰৰ তিনি ভাগৰ এভাগ পৰিলে; তাত্তে হানি হল ১,৪০,০০০০০।। স্তম কৰি পৰ্হি লিখিবলৈ উচিত।

“অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ।”

“The Friend of Young Assam.”

অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ নামে দুতিয় আৰু ত্ৰি-তিয় ভাগ দুখন সুন্দৰ কিতাপ গুআহাটীৰ পৰা পালো।

ত্ৰিভুত বাবু আনন্দীৰাম ঢেকিয়াল কুকৰে কলিকতালৈ গৈ হিন্দু কলিজত ভাল কপে ইং-ৰাজি বিদ্যা লিকিলে; পাচে গুআহাটীলৈ উভতি আহি আপোন অসম দেশৰ উপকাৰ হবৰ নিমি-তে চিন্তা কৰি কেতিয়া আহবি পাই কেতিয়া অলপ অলপকৈ এবে কিতাপ লিখিব ধৰিলে। আৰু বহু সন্মুখে ইংৰাজি ভাষাৰ পৰা অসমিয়া ভাষাকৈ এই দুখন কিতাপ লিখি আৰু কলি-কতাত সুন্দৰ আখৰেৰে চপালে।

মাজে মাজে ভুল ওলাই, কিছু মানুহৰ লিখা কিতাপত বিদেশকৈ কোনো ভাষাত প্ৰথমে লি-খা কিতাপবোৰত ভুল থাকে; কিছু বহু ভাল আৰু গিয়ানৰ কথা ইয়াতে ওলাই আৰু পৰ্হিব জনা মানুহে কিনি পৰ্হিলে ভাল। এই ফুকনৰ নিচিনা কেৱল আপোন সুখ বা লাভ নি বিচাৰি আন ভদু মানুহবোৰে আপোন দেশৰ মানুহৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে সেই কপে কোনো গিয়ানৰ কিতাপ লিখিলে ভাল।

লোকৰ আগত আপোনাৰ নামত প্ৰসংসা পাবৰ ইচ্ছা নাই দেখি কুকৰে সেই কিতাপৰ ওপৰত আপুনি কৰা বুলি নাম লি দিলে। অস-মিয়া লোকৰ মাজত প্ৰথমে আপোন দেশৰ উপ-কাৰ চিন্তি এবে কোনো গিয়ানৰ কিতাপ কৰি চপোআত এই পুতলৰ আগত জৰি তেওঁৰ প্ৰসংসা বোলাই তথাপি ইয়াৰ পাচে অনেক পুৰুললৈকে তেওঁৰ সু অলস্যা থাকিব।

এতিয়া অসম দেশত জি লৰা লৰু হৈ আছে, অলপ বছৰৰ সুবত ডাঙৰ হব, আৰু পিজিবিলা-কে জি ভাল কৰম পাই কৰি আছে সেই কৰম বা আন উভয় কৰম পাব, আৰু সেইবোৰৰ গি-য়ান বাৰ্হিবৰ নিমিত্তে জিলা আদি গাঁওবোৰত থকা লৰা লৰুলে গিয়ান বাৰ্হিবৰ নিমিত্তে অভি

এই দুই কিতাপৰ প্ৰথম পাতত জি লিখা আছে তাকে তলত চাপিচোঁ।

“অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ। ২ দ্বিতীয় কাণ্ড। বালকোপদেশক; অৰ্থাত্ অসম দেশৰ লৰাবিলাকৰ উপকাৰলৈ নিতি ধৰম, আৰু নানা বিদ্যা বিসয়ক উপদেশ। অসম দেশৰ লোক এজনৰ দোআৰাই ইংৰাজি ভাষাৰ নানা পুস্তকৰ পৰা সংগ্ৰহ হৈ অসমিয়া ভাষাই ভাষান্তৰ হল। দ্বিতীয় ভাগ। মূল্য ১।০, পাঁচ সিকি মাত্ৰ।”

“অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ। ৩ তৃতীয় কাণ্ড। ভূগোল প্ৰকৰন; অৰ্থাত্ প্ৰতিবিধ জি সকল দেশ আছে, তাৰ নদী, পৰ্বত, নগৰ, অদ্ভুত বস্তু, ব্যাভাসান, উদ্ভাৱন দুৰা, বানিজ্য, আৰু লোক সকলৰ বিত্তি, চৰিত্ৰ, ধৰম, ইত্যাদিৰ বিৱৰণ।”

কেতিয়াবা যদি সেই কিতাপৰ পৰা কোনো কথা অকনোদইত চাপোঁ, তেন্তে তাক জানিবৰ নিমিত্তে কথাৰ সেন্ত অ. ল. ম. এই আখৰ লগাই দিম।

এই কিতাপ দ্বিতীয় ভাগৰ পৰা লৰাবিলাকে বিদ্যা সিকিবলৈ উদগোআ কথা পাই তলত চাপিচোঁ।

“ভোমোলাকৰ ভিতৰৰ অৱেক প্ৰৱৰ্ত্তিবৰ উপায়লৈ আৰু ধন আৰ্জিবলৈহে বিদ্যা সিকিব লাগে বুলি ভাবিব পাৰা, কিন্তু সেইটো ভ্ৰমহে; কিয়নো বিদ্যাৰ জি সকল গুণৰ কথা কলোঁ তাৰ আগত ধন কি? আৰু কোনো কোনো লৰাই এনেও বুলিব পাৰে বোলে বিদ্যা সিকিলে নো কি হব? মোৰ ধন আছে বিদ্যা ন হলেও সুখে থাই লৈ থাকিব পাৰিম। হে মোৰ প্ৰিয় মিত্ৰ সকল, মই মিনতি কৰি কওঁ, এনে ভাবনা কেতিয়াও ভোমোলাকৰ মনত খিতি হব নি দিবা; এনেকৈ ভাবি অনেক ধনৱন্ত লৰা নষ্ট হৈছে, প্ৰতিবিধ ধনেৰে পৰকালত কি কৰিবা?

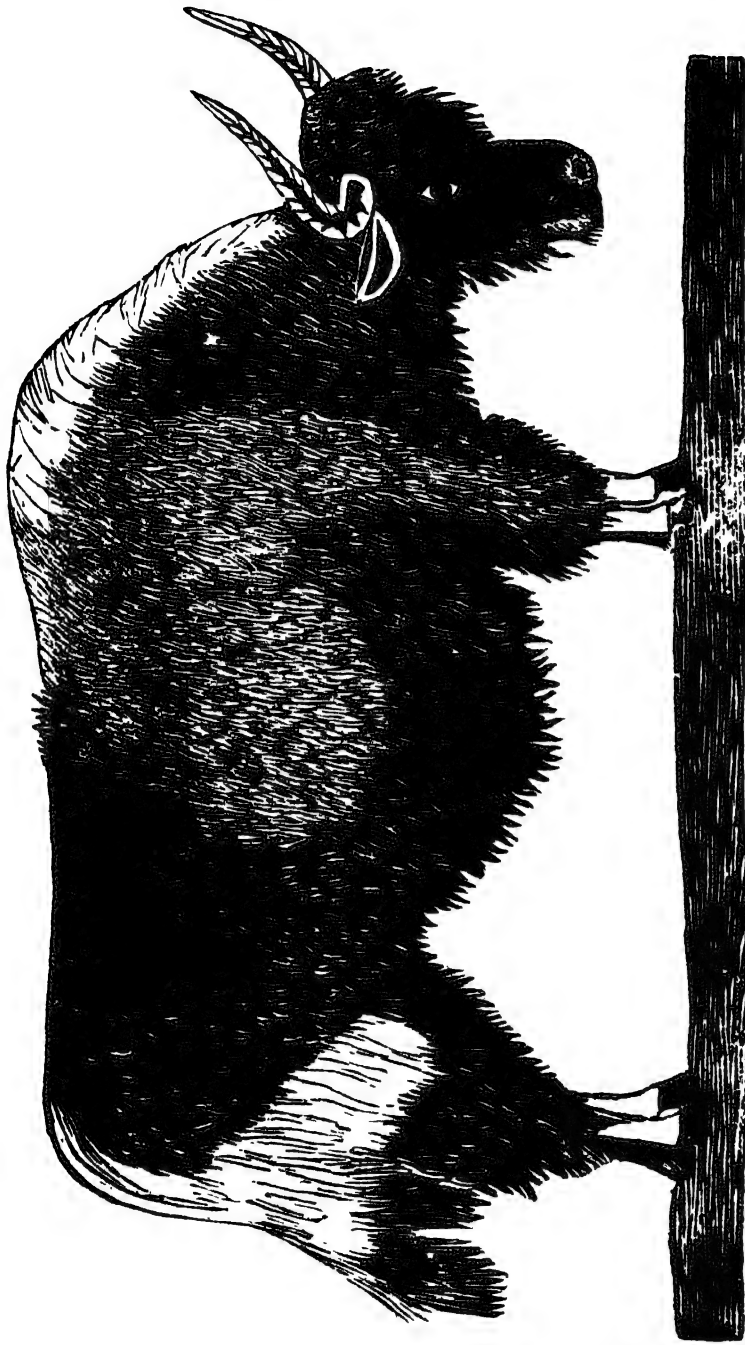
“হে লৰাবিলাক, ভোমোলাক যদি অতি ধনৱন্তেই হোআ তেওঁ বিদ্যাক হেলা ন কৰিবা; ধনৱন্ত হৈ বিদ্যাৱন্ত হব পাৰিলে অধিক সুখৰ হে কথা, কিন্তু ধন থাকি বিদ্যা নে থাকিলে তাৰ সমান বিলম্ব পাব লগা কথা আৰু নাই।

এতিয়া যদি বিদ্যা উপাৰ্জন কৰিবৰ কি

উপাই লোখা তেন্তে সুন।। সুম আৰু মনোজ্ঞাগ এই দুয়েই হাই উপাই; মন দি সুম কৰিলে নিচেইকৈ বিদ্যা হই, আৰু এই কথাৰ কেতিয়াও অন্যথা ন হই। অনেক লৰাই ভাবে বোলে, মোৰ কপালত যদি বিদ্যা হব লগা আছে তেন্তে হব, এই এটা নিচেই অবোধৰ কথা, এই ভাবনা কৰি সুম ন কৰা মুখৰহে চিন। সুম কৰিলে অতি বৰ দুঃসাধ্য কথাকো কৰিব পাৰি, এতেকে ছুটি পাৰা মানে সুম কৰা, তোমাৰ অৱলো বিদ্যা হব, কেতিয়াও নৈবাস ন হব। কোনো কোনো লৰা আনতকৈ বুদ্ধিমন্ত হই, কিন্তু ছুটি সুম কৰিলে তোমাবো বিদ্যা ন হৈ নে থাকে। লৰা কালেই বিদ্যা সিকিবৰ ভাল সময়, কিয়নো ডাঙ্গৰ হলে মানুহৰ প্ৰৱৰ্ত্তিবৰ উপাই চিন্তো-তেই দিন জাই, এতেকে সেই কাল এনেই নে খেদিবা; কিন্তু যদি সিমু কালৰে পৰা বিদ্যা নি সিকা ডাঙ্গৰ হলেও সিকিবা, আৰু বিদ্যা সিকিবৰ কাল গল নু বুলি পূৰ্ণদাৰ্থহে কৰিবা। আদিত্তে বিদ্যা সিকিবলৈ টান দেখি ভাল নে পাব পাৰা, কিন্তু কিছুমান সুম কৰি বিদ্যাৰ অলপ সোআদ বুজিব পাৰিলে পাচে তোমাৰ পৰ্হিবলৈ আপুনি অভিলাস হব। অগিহানে এই সুমকে সহিব নোআৰি অৱসেসত মুখ হই।

“কিন্তু হে প্ৰিয় লৰা সকল, বিদ্যাৰ দোআৰাই ভোমোলাকে জিবোৰ উপদেশ পোআ সেই উপদেশ সকল সুনিলেই ন হই, কিন্তু জেনে সুনাতেনেকৈ চলিবও লাগে। লৰা কালত ভোমোলাকৰ মন গোটেই কোমল, জি পোনে নিয়া সেই পোনেই জাব, আৰু কেতিয়াই যদি সজ বাটে নিয়া ডাঙ্গৰলৈ সত্ হব, কিন্তু অসজ বাটে নিলে ডাঙ্গৰলৈকো অসত্ হব; এতেকে সহৰে পৰা সদাই ভাল কথা মনত সাঁচি থবা।”

চৌজৰ পহু অৰ্থাত ভোটিৰ গক।

The Tibet or Chowrie-tallen Oz.

ভুটিয়া গকৰ মূৰ চুটি, নাক বহল, কান ডাঙ্গৰ, নেগুৰ ঘোঁৰাৰ নিচিনা, আৰু পিঠি ফালে গলধনত ডাঁৰ চুট থাকে, আৰু গোটেইটো গাতে দিঘল দিঘল নোম আছে। সি বৰ ঞ্জাল আৰু ডাৰ মাক্তি গাহৰিৰ নিচিনা, সেই কাৰনে ইউৰোপিয়ানসকলে হোকাৰা গক বোলে। মাখি আদি খেদিবলৈ আৰু কোনো কোনো দেশিয়োহেও মৰজাত বুলি ডাৰ বেগৰে নোম-ঘোঁৰাৰ চৌজৰ বনাই লই।

য়াকোবৰ বিবৰন

History of Jacob.

ইচাক মিহু হোআৰ পূৰ্বে ঠেও আপোৱ
সক পুত্ৰ য়াকোবক আনিবাঁদ দি এই আগা
কৰিলে, বোলে, জুমি কিনান দেশৰ মাজত কো-
নো কন্যা বিবাহ ন কৰিবা; কিন্তু উটা, তোমাৰ
মাত্ৰি বন্ধহৰ ঘৰলৈ গৈ। তাৰ পৰা কোনো
কন্যা বিবাহ কৰাটৈ। আৰু সৰ্বসন্ধিমন্ত পৰম
ইহুৰে আনিবাঁদ কৰি তোমাক বলৱন্ত আৰু বহু
পুত্ৰা কৰোক। আৰু জি অন্ধিকাৰ আব্রাহামত
কৰিলে; সেই প্ৰতিগ্যা আৰু আনিবাঁদ তোমাত
আৰু তোমাৰ পাচত হোআ সন্তানবিলাকত সি-
ধি কৰোক। আৰু জি দেশৰ নিমিত্তে পুনৰাই
ইহুৰে ঠেওত প্ৰতিগ্যা কৰিছিল, আৰু জেত জুমি
এতিয়া পুৰালি হৈ আচা, এই দেশতে সুখ ভোগ
কৰিবা। সেই ৰূপ ইচাকে য়াকোবক আনিবাঁদ
কৰি বিদাই দিলত, য়াকোবে সিবিলাকৰ আগা
মানি পাদানাবাম নামে ঠেওৰ মাত্ৰি বিবিকাৰ
পিঞ্জি বিখুএলৰ ঘৰলৈ জাত্ৰা কৰিলে।

পাচে য়াকোবে বেৰচেবাৰ পৰা হাৰোনলৈ
জাঁওতে এক ঠাই পাই, তাতে বেলি বহাৰ কাৰ-
নে থাকিল; আৰু তাৰে গোটা চাৰেক সিল লৈ
গাঁক কৰি ওৰে ৰাতি সেই ঠাইতে সুই আছিল;
পাচে সুই থাকোঁতে সপোনত এটা জখলা দেখি-
লিলে, তাৰ মূল প্ৰিথিৰিত, আৰু তাৰ আগে স্বৰগ
লজ্বিছিল; আৰু তাতে ইহুৰৰ দূতবিলাকক উঠি-
বৰ আৰু নামিবৰ দেখিলে; আৰু তাৰ ওপৰত
পৰম ইহুৰে থিয় হৈ য়াকোবক কলে, ময়ে পৰম
ইহুৰ, জুমি জি দেশতে সয়ন কৰিচা, এই দেশকে
মই তোমাক আৰু তোমাৰ বন্ধহক দিম। তো-
মাৰ বন্ধহ প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰ নিচিনা অসংখ্য হব,
আৰু জুমি পূব, পশ্চিম, উত্তৰ, দক্ষিণ, চাৰিও দি-
গে বিয়পি জাবা; তাতে তোমাৰ আৰু তোমাৰ
সন্তানবিলাকৰ নিমিত্তে প্ৰিথিবিৰ সকলো জাতি
লোকে আনিবাঁদ পাব। আৰু জুমি জি ঠাইলৈ
জোআ, সেই ঠাইতে ময়ো তোমাৰ লহাই হৈ
পুনৰ্য্য এই দেশলৈ আনিম। তোমাক মই কে-
তিয়াও নেবিম, কিন্তু তোমাৰ আগত মই জি জি
কলোঁ সেই সকলো সাম্ভুল কৰিম। পাচে নিম্ন
ভাগিলত য়াকোবে চেতন পাই কলে, অৱলো
এই ঠাইতে পৰম ইহুৰ আছে, কিন্তু মই ইয়াক
নে জানিলোঁ; ঠেও ভয়েৰে আৰু কলে, এই ঠাই

কেনে ভয়ানক! এই ঠাইএই ইহুৰৰ ঘৰ, আৰু
স্বৰগৰ দূআৰ হই।

পাচে য়াকোবে ৰাতি পুআই উঠি জি সিলক
ঠেও গাঁক কৰি লৈছিল, তাকে ঠুটাৰ নিচিনাকৈ
ৰাখি তাৰ ওপৰত তেল বাকি দিলে; আৰু সেই
ধানৰ নাম বৈৰেল (অৰ্থাত ইহুৰৰ ঘৰ) ৰাখিলে।
ভেতিয়া য়াকোবে আপোন ইচাবে এই সপত
কৰি কলে, মই জি ঠাইলৈ জাত্ৰা কৰিচোঁ, সেই
ঠাইতে যদি ইহুৰে মোক ৰখা কৰি মোৰ লহাই
হই, আৰু আহাৰৰ নিমিত্তে অন, আৰু পিঙ্কি-
বৰ নিমিত্তে কাপৰ দিএ, আৰু কুললে পুনৰাই
মোক পিঞ্জি ঘৰলৈ ওভতাই আনে, তেন্তে পৰম
ইহুৰেই মোৰ পুত্ৰ হব, আৰু এই সিলেই ইহু-
ৰৰ ঘৰ হব, আৰু জি কিছু সন্মতি ঠেও মোক
দিএ, তাৰ দলম ভাগ মই ঠেওক দিম।

তাৰ পাচে য়াকোবে জাঁওতে জাঁওতে আপোন
মাত্ৰিৰ বন্ধহৰ দেশ পালেগৈ; পাচে লাৰান
ঠেওৰ মোমাইএক জন্ত আছিল, সেই ঠাই পাই
মোমাইএকৰ ঘৰত থাকিল। ভেতিয়া ভাত কিছু
দিন থকা হল, ভেতিয়া মোমাইএকে সুধিলে,
বোলে জুমি মোৰ হাৰ আৰু মল্লহ, এডেকে মোৰ
লগত বিনা মূল্যে কিয় আচা? মোৰ লগত এটাৰ
নিমিত্তে তোমাক জি বেচ লাগে ভাক কোআ,
তাতে মই জোগ্য বেচ তোমাৰ দিম। সেই লাৰা-
নৰ দুজনি জিএক আছিল, বৰ জনিৰ নাম লিহ,
সক জনিৰ নাম বাহেল; লিহৰ চকু দেখিবলৈ
সুঅনি, কিন্তু বাহেল সুন্দৰ আৰু অতি ৰূপৱতি
আছিল। ভেতিয়া য়াকোবে কলে, তোমাৰ সক
জিয়া বাহেলৰ নিমিত্তে মই লাভ বচৰ তোমাৰ
ঘৰত বম। পাচে লাৰানে কলে, তেন্তে থাকা,
আনক দিয়াতকৈ তোমাক দিয়াই ভাল। ভেতি-
য়া য়াকোবে বাহেলৰ নিমিত্তে লাভ বচৰ লাৰা-
নৰ ঘৰত বলে, শুধাপিও ভাইক ইমান প্ৰতি
কৰাৰ নিমিত্তে অলপ দিনহে বুলি জানিলে।

ভেতিয়া সেই লাভ বচৰ পূৰ হল, ভেতিয়া য়া-
কোবে লাৰানত কলে, এতিয়া তোমাৰ জিয়া বা-
হেলক মোৰ ভাজাৰ্হে দিয়া, কিয়নো মোৰ বচৰ
পূৰ হল। পাচে লাৰানে আপোন দেশৰ বেৰ-
হাৰ মন্তে বৰ জনি জিএকক য়াকোবে ন জনাকৈ
ঠেওৰে লৈতে বিবাহ দিলে; পাচ দিনা য়াকোবে
সেই কথা জানি আৰু লিহক দেখি লাৰানত
কলে, মই বাহেলৰ নিমিত্তে এই লাভ বচৰ

ভোম্বাৰ ঘৰত খটা নাই নে? তেখেত কিয় মোক
এনে বন্ধনা কৰিলা? তাকে লাবানে কলে, বহু
জৰিক বাধি সৰু জনিক আগৈএ বিবাহ দিয়া
আমাৰ দেশত অনুচিত কথা। এই হেতুকে তুমি
এই সাত দিন ভাইৰ লগত নিউআ পাচে বাহে-
লকো ভোম্বাৰে সৈতে বিবাহ দিম, আৰু ভাইৰ
নিমিত্তেও পুনৰাই সাত বছৰ মোৰ ঘৰত খাটি-
য়া। পাচে যাকোবে সেই সাত দিন বিয়ালত লা-
বানে পুনৰাই বাহেলক তেওঁৰে সৈতে বিবাহ
দিলে; আৰু তেওঁ ভাইৰ নিমিত্তেও সাত বছৰ
লাবানৰ ঘৰত বলে।

পাচে জেতিয়া যাকোবৰ অনেক সন্তি লভান
হল, আৰু তেওঁৰ বচৰো পুৰ হল, তেতিয়া তেওঁ
লাবানত কলে, এতিয়া মোক আপোন দেশ
আৰু আপোন ঠাইলৈ জাব দিয়া, লাবানে কলে,
জদি মই ভোম্বাৰ সাখ্যাত অনুগ্ৰহ পোআ হৈ-
চোঁ, তেখেত মোৰ লগত আৰু কিছু কাল থাকি,
কিয়নো মই জানিচোঁ ভোম্বাৰ নিমিত্তে ইহুৰে
মোক আনিবাব কৰিচে; আৰু এতিয়া পুনৰাই
তুমি জি বেচ পাবলৈ থিৰ কৰিবা, তাকে মই
ভোম্বাক দিম। তেতিয়া যাকোবে মাত লগাই
কলে, মই জি ৰূপে ভোম্বাৰ দাস কৰম কৰিচোঁ,
তাক তুমি জানা, আৰু মোৰ লগত ভোম্বাৰ পহু-
বোৰ জি ৰূপে আচে তাকে জানিচা, কিয়নো
মই অহাৰ পূৰ্বে ভোম্বাৰ অলপ সন্মতি মাগোন
আছিল, কিন্তু এতিয়া অধিক হৈচে; মই অহাৰ
পৰা পৰম ইহুৰে ভোম্বাক আনিবাব কৰিচে।
কিন্তু মোৰ পৰিয়ালৰ নিমিত্তে কোন কালে বহু
সাঁচিম? তাকে লাবানে কলে, ভোম্বাক জি বেচ
লাগিচে, তাকে মোত কোআ। পাচে যাকোবে
কলে, তুমি মোক আন একো বেচ দিব নে লাগে,
কিন্তু আজি মই মেৰ আদি জাকলৈ জাঁও আৰু
চিলা পখৰা আৰু সুগা বৰনিয়া গৰু, আৰু কপি-
লা বৰনিয়া মেৰ, আৰু চিলা পখৰা চাগ এইয়ো-
বক জাকৰ মাজৰ পৰা বেলেগ কৰোঁ, আৰু সেই-
বোৰেই মোৰ স্বৰূপ বেচ হ'ব, আৰু জিবোৰ সেই
ৰূপে জগিব সেইবোৰো মোৰ হ'ব। তাকে লাবা-
নে কলে, ভোম্বাৰ কথাৰেই হওক। পাচে যাকো-
বে সেই দিনাই কপিলা, সুগা, আৰু চিলা
পখৰা চাগ, মেৰ আৰু গৰু জাকৰ পৰা বেলেগ
কৰি আপোন পুত্ৰইহুৰ হাতত দিলে; তাকে

সিহঁতে সেইবোৰক লৈ লাবানৰ জাকৰ পৰা
স্তিৰি দিবৰ আঁতৰত আপোন পহুবোৰ চহালে।
আৰু যাকোবে লিবনি লচ আৰু অৰ্মোন
গচৰ তেঁচা ডালবোৰ কাটি আনি চাল বখলি-
য়াই সৰু সৰু আঁহৰ বেখাবোৰ উলিয়ালে।
পাচে জি সময়ত পহুবিলাক পানি খাবলৈ
আহে, তেতিয়া সিহঁত জেন গাভিনি হই, এই
নিমিত্তে পানি খোজাৰ সময় পহুবিলাকে সজম
কৰা বেলি সিহঁতৰ আগত পানি খুউআ চহি-
য়াৰ মাজতে সেই ডালবিলাক ওখকৈ ধলেনি।
এই কাৰনে সিহঁত সেই ডালৰ ওচৰত গাভিনি
হোআত ঘূৰিয়া ফুটুকা ফুটুকি আৰু সুগা, বগা
বৰনিয়া চিকন পোআলিবোৰ জগিল। তেতিয়া
যাকোবে সেই পোআলিবোৰ বেলেগ কৰিলে,
আৰু বলি পহুবোৰে ডাগৰ আগতে জেন গা-
ভিনি হই, এই নিমিত্তে চহিয়াৰ মাজত পহুবো-
ৰ সন্মুখত সেই ডালবোৰ বাধি ধলে; তাকে
জিয়ান বলি পহু আছিল, সেই আটাইবোৰ
যাকোবৰ; আৰু নিৰ্বালিবোৰ লাবানৰ হল।
পাচে যাকোব দাস দাগিৰে আৰু পহুৰে, উটৰে,
গাধৰে অতি চহকি হল।

জেতিয়া যাকোবে দেখিলে, জে তেঁওলৈ লাবা-
নৰে আৰু তাৰ পুত্ৰইহুৰে মন বিমুখ হল, তে-
তিয়া তেঁও আপোন ভিৰি পুত্ৰাদিক একে লগে
চপাই আপোনাৰ লকলো দুখৰ কথা বুজালে;
পাচে আৰু জি জি বহু আছিল, আৰু চাগ আ-
দি কৰি লকলো পহুবোৰক লৈ লাবানৰ পৰা
পলাই গল। তেতিয়া যাকোবে জাত্ৰা কৰোঁতে
ইহুৰৰ দুতবিলাকে দৰ্শন দিলে; তাকে যাকোবে
কলে, এয়ে ইহুৰৰ সৈন্য। তাৰ পাচত আপোন
ভাই এচৌৰ তলৈ মানুহ পঠাই আপুনি অহাৰ
বাত্ৰা কোআলে; পাচে মানুহবোৰ উভতি আহি
তেঁওক কলে, ভোম্বাৰ ভাই এচৌএ আপোনাৰ
লগত চাহি স মানুহ লৈ ভোম্বাক আগ বাহিৰলৈ
আহিচে। তাকে যাকোবে সেই কথা সুনি মনত
অতি ভাই পাই আপোনাৰ মানুহ বহু লকলো-
কে সমানে দুভাগ কৰি কলে, জদি মোৰ ভাই
এচৌএ এজমক ঘাৰে তেওঁ এজমক বখা পৰিব।
পাচে তেঁও মাত্ৰ কুলি ইহুৰলৈ এই প্ৰাৰ্থনা কৰি-
লে, হে মোৰ পিত্ৰি আব্ৰাহাম আৰু ইচাকৰ
ইহুৰ, তুমি আপুনি মোক এই কথা কৈচিলা তুমি

আপোন দেসে, আপোন গিয়াতিবোৰৰ তলৈ পুনৰাই গমন কৰি জোআ, তাতে মই তোমালৈ সুভ কৰিম এই বুলি ভূমি দাসৰ পুতি জি কপ দ্বায়া প্ৰকাশ কৰিলা সেই অনুগ্ৰহৰ মাজৰ মই এটিবো জোগা ন হৈও, কিয়নো মই আহোঁতে কেৱল এই লাখটিৰে যদান নদি পাব হ'লো, কিন্তু এতিয়া দুই সমূহ হৈ উভতি আহিচোঁ। এতিয়া মোক এচৌ ভাইৰ হাতৰ পৰা বখ্যা কৰোক, কিয়নো সি আহি মাকে লৈতে এই লৰা-বিলাকক কি জানি বধে ইয়াতে মোৰ সপ্নসই আছে। হে পুত্ৰ ভূমি কৈচিলা বোলা, মই অৱ-লো তোমাৰ মজল কৰিম আৰু সমুদুৰ অসখ্যা বালিব দৰে তোমাৰ বজহ ব্ৰিধি কৰিম।

তাৰ পাচে যাকোবে জাকৰ পৰা অনেক পহু আৰু নানা ৰূপ বস্তু লৈ এচৌক পথৰ মাজতে ভেঁটি দিবলৈ মানুহ পঠাই দিলে। কিয়নো ভেঁও মনত গুনিচিল বোলে, কি জানি এচৌএ এই ভেঁটি পাই আমাৰ প্ৰান বখ্যা কৰিব। পাচে যাকোবে সেই ৰাতি আপোন মানুহৰ লগত ধা-কিল, আৰু ৰাতিতে উঠি আপোনাৰ দুই ভিৰিক আৰু দুই দালিক আৰু এঘাবেটা পুত্ৰক সজত লৈ, জৰোক ঘাটে পাব কৰিলে।

ভেতিয়া যাকোব সেই চাইতে অকলেই ধা-কিলত এক পুৰসে ৰাতি পুআলৈকে ভেঁওৰ লগত লাল জুখ কৰিলে, কিন্তু ভেঁওক জই কৰিব নো-আৰিলে। ইয়াকে দেখি ভেঁও যাকোবৰ কৰজ-নৰ সন্ধি চাইত মাৰিলে। ভেঁওৰে লৈতে এই ৰূপে মাল জুখ কৰাত যাকোবৰ সন্ধি চাই ভাগি গুৰি হল। পাচে সেই পুৰস জনে কলে, মোক এৰা, কিয়নো ৰাতি পুআল; তাতে যাকোবে কলে, ভূমি মোক আশিৰ্বাদ ন কৰিলে মই এৰি দিব নোআবোঁ। পুনৰ সেই পুৰসে সুধিলে তো-মাৰ নাম কি? ভেঁও উত্তৰ কৰিলে যাকোব; ভেঁও কলে, তোমাৰ নাম যাকোব বুলি আৰু বি-খ্যাত ন হ'ব, কিন্তু ইয়াএল, (অৰ্থাত ইশ্বৰ জই) নামে প্ৰখ্যাত হ'ব; কিয়নো ভূমি বজাৰ দৰে ইশ্বৰৰ আৰু মানুহৰ লগত জুখ কৰি জই কৰি-লা; ভেতিয়া যাকোবে কলে, মই প্ৰাৰ্থনা কৰি-চোঁ, আপোনাৰ কি নাম কওক? পাচে ভেঁও

কলে, ভূমি মোৰ নাম কিয় সুধিচা? সেই চাই-তে যাকোবক ভেঁও আশিৰ্বাদ কৰিলে। ভেতিয়া যাকোবে সেই চাইৰ নাম পিনুএল, (অৰ্থাত ইশ্ব-ৰৰ বদন) কলে; কিয়নো ভেঁও বুলিলে, মই ইশ্ব-ৰৰ বদন ৰূপ দেখাতো মোৰ প্ৰান বখ্যা হল।

এই ৰূপে যাকোবে ইশ্বৰৰ আগ্যাত ফুৰি আৰু কৰম কৰি আপোন পিত্ৰি আব্রাহাম আৰু ইচাকৰ আগত ইশ্বৰে জি প্ৰতিগ্যা কৰিছিল, সেই প্ৰতিগ্যাৰ ভাগি হল। আৰু বিশ্বাসেৰে সকলো কৰম কৰি সেয়ে আনন্দে ইশ্বৰৰ হাতত আপোন প্ৰানক তিয়াগ কৰি দিলে।

ন. ল.

Almanac for November, 1842.

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোন, ১৮৪২।

বার	নং	কতি	মুকোদ	মুক	মধ্যান	মুক্ত	তিথি	নথ্য	চম	মধ্যান
বি	১	১৭	৬১৪	১১৪৪	৫১৫	১৬	১	১	১	১
সু	২	১৮	৬১৪	১১৪৪	৫১৪	১৭	১	১	১	১
স	৩	১৯	৬১৫	১১৪৪	৫১৩	১৮	১	১	১	১
সে	৪	২০	৬১৬	১১৪৪	৫১২	১৯	১	১	১	১
সো	৫	২১	৬১৬	১১৪৪	৫১১	২০	১	১	১	১
ম	৬	২২	৬১৭	১১৪৫	৫১০	২১	১	১	১	১
ব	৭	২৩	৬১৮	১১৪৪	৫১০	২২	১	১	১	১
বি	৮	২৪	৬১৯	১১৪৪	৫১১	২৪	১	১	১	১
সু	৯	২৫	৬২০	১১৪৪	৫১৮	২৫	১	১	১	১
স	১০	২৬	৬২১	১১৪৪	৫১৮	২৬	১	১	১	১
সে	১১	২৭	৬২২	১১৪৪	৫১৭	২৭	১	১	১	১
সো	১২	২৮	৬২২	১১৪৪	৫১৭	২৮	১	১	১	১
ম	১৩	২৯	৬২৩	১১৪৫	৫১৬	২৯	১	১	১	১
ব	১৪	৩০	৬২৪	১১৪৫	৫১৬	৩০	১	১	১	১
বি	১৫	৩১	৬২৫	১১৪৫	৫১৫	৩১	১	১	১	১
সু	১৬	৩২	৬২৫	১১৪৫	৫১৫	৩২	১	১	১	১
স	১৭	৩৩	৬২৬	১১৪৫	৫১৪	৩৩	১	১	১	১
সে	১৮	৩৪	৬২৭	১১৪৬	৫১৪	৩৪	১	১	১	১
সো	১৯	৩৫	৬২৮	১১৪৬	৫১৪	৩৫	১	১	১	১
ম	২০	৩৬	৬২৯	১১৪৬	৫১৩	৩৬	১	১	১	১
ব	২১	৩৭	৬২৯	১১৪৬	৫১৩	৩৭	১	১	১	১
বি	২২	৩৮	৬৩০	১১৪৬	৫১৩	৩৮	১	১	১	১
সু	২৩	৩৯	৬৩০	১১৪৭	৫১৩	৩৯	১	১	১	১
স	২৪	৪০	৬৩১	১১৪৭	৫১৩	৪০	১	১	১	১
সে	২৫	৪১	৬৩২	১১৪৭	৫১৩	৪১	১	১	১	১
সো	২৬	৪২	৬৩৩	১১৪৭	৫১৩	৪২	১	১	১	১
ম	২৭	৪৩	৬৩৩	১১৪৭	৫১২	৪৩	১	১	১	১
ব	২৮	৪৪	৬৩৪	১১৪৭	৫১২	৪৪	১	১	১	১
বি	২৯	৪৫	৬৩৪	১১৪৭	৫১২	৪৫	১	১	১	১
সু	৩০	৪৬	৬৩৫	১১৪৭	৫১১	৪৬	১	১	১	১

আমাবাস্যা ১৫ দিনৰ ৩।৩১ পুআ।

পূৰ্ণিমা ৩০ দিনৰ ২।৪৩ পুআ।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । ষোণ্ সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অঃ নংক । নম্বৰ ১১ ।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1849. No. 11.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

নৱেম্বৰ ১১ তাৰিখে গধূলি বেলা সিবসাগৰ বজাৰত দুই লাগি ৮টা মান কেঁয়াৰ খব পুছিলে।

লেপ্তেনন্ত হত্যাধুন নামে চটগাঁৱত থকা এজন চাহাবে মান্দৰাজ নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে আপোনাৰ ভাৰ্জা লৰা এটাই লৈতে ১০ অক্টোবৰত নাৱত সুন্দৰবনৰ মাজে দি জাঁওতে জোআৰ হুকি গৈ সিবলাকক এটা বালি চটত এৰি পেলালে। পাচে জোআৰ আকও আহিবৰ নিমিত্তে বাট চাই নিৰ্ভয়ে আছিল; কিন্তু বাতি ৮ বজাত জোআৰ বৰকৈ কৰুআই অতি বেগেৰে উঠি আহি নাৱত আকাল মাৰি ভাঙিলে। মেম চাহাবে লৰাক লৈ নাৱৰ চাপৰত উঠি কিছু বেছি থাকিল; কিন্তু সিও ভাগি গলত লেপ্তেনন্ত চাহাবে লৰা ভিৰোভাক হাতত ধৰি বামলৈ সাঁকুৰি খুজিলে; পাচে চোৱে বৰকৈ মাৰি হাতৰ পৰা দুইকো একআলত এন্ধাৰৰ কাৰন নে দেখা হৈ তল গল। পাচে নাৱৰ ডোখৰ চাৰেক চপাই ভুঁৰ সাজি চাহাব আৰু নাৱবিয়াৰিলাক উঠি থাকিল; কিন্তু বাতি নৌ পুজাঁওতে আয়া আৰু পাঁচোটা নাৱবিয়াই ভুঁৰ হাত এৰি তল গল। অৱশ্যে জি আছিল সিবলাকক ১৩ ভাৰিখত কেডৰিলাক মাচ মৰিয়াই দেখি বখা কৰি গাঁৱলৈ নিলে।

বাইফলমান নামে এখন ইংৰাজি জাহাজে মানুহক বন্দিকৈ চোৱ কৰা ডকাইতৰ জাহাজ দেখি খেদি জাঁওতে সি জাহাজ বালিত লাগি ভাগিল। তাৰ ভিত্তৰত থকা বন্দিবোৰৰ ১২৫ মানুহ বামলৈ সাঁকুৰি গৈ বখা পৰিল; ইংৰা-

জিএ সেইমান মানুহ পানিৰ পৰা কুলিলে, অৱশ্যে ৩৫০ মান তল গৈ মৰিল।

ওমোএল নামে লণ্ডন নগৰত এজন মানুহৰ বনবিয়া জন্তু থকা গৰালত সিংহ একবিএ চেপ্তেম্বৰ ৪ তাৰিখত ভিনটা পোআলি জগালে। সিংহই তাৰ বাপেকটো বাৰেবাৰ দেলৰ কলা বনবিয়া সিংহ; তাৰ ওপ প্ৰায়ে ভিনি হাত মাখোন।

১৫ চেপ্তেম্বৰত লিৰবপুল নগৰত এজন বখি মানুহক কাঁচি দিয়া দেখিবলৈ এক লাখ মান মানুহে গোট খাই চালে।

৭ চেপ্তেম্বৰত বিজাৰ্চন নামে এজন মানুহে কটিকাৰে বলিয়া হৈ এটা কমাৰ সাললৈ গৈ লোহাৰ মিত্ৰিক গালি পাৰি খনু তোলাত মিত্ৰিএ জি দু ডাল লো জোৰাবলৈ তপত আছিল, সেই লোএৰে তাৰ পেটত খোচ মাৰিলত সি পেট ফুটি মৰিল।

জুণ নগৰৰ মগনিয়াই বন কৰা খবত এটা বলিয়াক বাখি দৰবৰ কাৰনে বেজে ডাক কুহুমিয়া পানিত পেলাবলৈ হুকুম দিলত সিহঁতে মন ন কৰাকৈ উতলা পানি আনি চৰিয়াত বাকি তাৰ ভিত্তৰ বলিয়াক ধলে। সি বৰকৈ এটাহ পৰাত মানুহক ভই দিবলৈহে এটাহ পাৰিতে বুলি সিহঁতে ভাবি দু কুলিলে। পাচে ওলালত মোটেই গাত পানি জোলা বান্ধিলে; একেৰি মানৰ পাচে মৰিল।

১৭ জুন তাৰিখত উএককিল গাঁৱত এটা বলিয়া কুকুৰে ভিনি মানুহক কামুৰিলে; সিবলাকৰ এটা চেপ্তেম্বৰৰ প্ৰথম লগাহত মৰিল; আৰু এটা ২৬ তাৰিখত মৰিল; সি বৰকৈ এটাহ পাৰি নিচেই বিগিৰান হৈ কুকুৰৰ দৰে খেদাই

জুৰি মানুহকো কামুৰিৰ খোজে দেখি পাঁচোটা মানুহে তাক ধৰি বাধিৰ পাবিছিল। মাজে মাজে গিয়ান পাই মাকক চুমা দিবলৈ মাতে, কিন্তু মাক আহিলে সি সৰুসই কৰি বোলে, ওচৰলৈ নাহিবা, কি জানি মই কামোৰোঁ, আঁতৰত থাকোঁ; এই দৰে কিছু দিন থাকি সেলত বৰ আভনাৰে প্ৰাণ এৰিলে।

অক্টোবৰৰ ৪ দিনৰ গধূলি বেলা চিচুইক নগৰৰ সন্ধ্যাওচ নামে এখন মানুহৰ ২৭ বছৰিয়া এটা পুতেকে বধত উঠি বাপেকৰ ঘৰলৈ গৈ ঘৰৰ গৰাকি দেখা পাওঁ বুলি মাতিলত বাপেকে নে জানি দূআবলৈ আহিল; তেতিয়াই পুতেকে বধৰ পৰা জাঁপ মাৰি গোলাৰ পৰা পিন্ধল উলিয়াই বাপেকক গুলিয়াই মাৰিলে। পাচে বধত উঠি পলাই গল। কিন্তু পুলিচে খেদি গৈ মানিলা নো ইণ্ডেই ধৰিলে।

অক্টোবৰ ২৭ চেষ্টেম্বৰত লৰনাগত হৈ নগৰ এৰি দিলে।

কচত, বেঙ্গ, দেখিনাক আদি কৰি ইয়াৰি সেনাপতিএ কুৰ্চি দেলৈ পলাই জোআত কুৰ্চি চুলতান বজাই দিবিলাকক বাখে। সেই কাৰনে কচিয়া আৰু অক্টোবৰ বজা আলচ কৰি বোলে, সেই ছোহিয়াবোৰক এৰি নি দিলে কুৰ্চিএ সৈতেও আমি বন কৰিম।

চৰ্কাচি সেনাপতি স্যামিলে আচুল্গা কোঁঠত আসুই লৈ কচিয়াৰ ফোজে তাক লবলৈ আক্ৰমণ কৰাত সিহঁতৰ হানি ৪২২ মানুহ হৈছিল। পাচে ২৭ জুলাইত আকও আক্ৰমণ কৰিলে, তেতিয়াও মৰা আৰু গুন হোআ হানি হল ৮৭৫।

৪ বছৰৰ আগেয়ে চেব জন কুৰ্চলিন দুজন ইংৰাজি জাহাজে সৈতে আমেৰিকাৰ উত্তৰ কালে মহলা লবলৈ গৈছিল; পাচে চেব জন বচেও দিবিলাকৰ বাত্ৰা সুনিবলৈ আন দুখাম জাহাজেৰে গল। কাৰো একো বাত্ৰা নো পোআত এই বছৰত বহু সন্মুখে অনেক জাহাজে দিবিলাকক বিচাৰি বিচাৰি সেলত আমেৰিকাৰ কেতবোৰ এন্ধিমো নগাৰ লগ পালত সিহঁতে কৈচে,

বিজন্ত সুঁতিত আমি সেই চাৰিও ধৰ জাহাজ দেখিলোঁ; কিন্তু জাহাজ আটাই পানি নিল হল; জাহাজ ভাঙে বহু হৈ আছে; সুঁতিৰ সিপাৰে তিনি বছৰ থকা জাহাজ দুটা আছে; ইপাৰে দুখন এবচৰ মান বহু হৈ আছে; নিল কেতিয়া পানি জাই তাৰ ঠিক নাই, ন পানিলে ওলাব নোআবে; তথাপি আমি দেখা কালত আটাইবিলাক ভালে আছিল, আৰু জাহাজৰ খোআ বোআ বহু ঢুকুউআ নাই। আৰু চেব জন বছৰ মেম চাহাবে আপোনাৰ স্বামিক দেখা পাবলৈ এখন জাহাজ কিনি জাবলৈ উপাই কৰিচে।

কালিকুৰ্চিয়া দেলৈ এমখা আমেৰিকাৰ মানুহে জাঁওতে এদিন বাতি পুআ বেলিকা বহু আহি বাসি আৰব মানুহে দিবিলাকক বেৰি ধৰি জুখ কৰিলে। তাতে আমেৰিকাই এডাৰ মান বেলিত গুলিয়া গুলি কৰাত পাচে থাকিব নোআৰি সকলো লামগ্ৰি এৰি হহকি গৈ কৰ্ত লামগি নামে কোঁঠত আসুই ললে। আমেৰিকাৰ মৰিল ২০; আহি বাসিৰ মৰিল এল মান।

ইউৰপৰ কচিয়া দেলত থকা মানুহৰ সন্ধ্যা ৫,৪০,০০,০০০।

নানা সম্বাদ।

Useful Knowledge.

হে পুৰুষ লৰাবিলাক, ভোমোলাকে জি পুৰি-বিত্ত বাস কৰা সি নো কেনে, আৰু তাত নো কি আছে, ভোমোলাকে অধ্যাপিত নো জানা; আৰু জগতৰ নানা দেশৰ কথা ভূনে পাই আন দেশো আমাৰ দেশৰ নিচিনা বুলি ভাবিব পাৰা, কিন্তু পুৰিবিৰ সকলো ঠায়েই একে দৰৰ ন হ'ই, এক দেশৰ মানুহে জি খাই পিছে, জি ঘৰত থাকে, জি ভাঙ্গা কই, জি খৰম মানে আৰু জি দৰে চলে আন দেশৰ মানুহে তেনেকৈ ন চলে; এক দেশৰ মানুহবোৰ অতি বগা, এক দেশৰ বা অতি কলা, আৰু এক দেশৰ বা ভাঙ্গা বৰনিয়া, কোনো দেশক বজাই কোনো দেশক পুজাই লাসন কৰে, কোনো দেশত বৰ জাহা, আৰু কোন কোন দেশ বৰ গৰম, আৰু এঠাইত বা ইহঁতক এক দৰে পুজা কৰে, এঠাইত বা আন দৰে পুজা কৰে; আৰু

ইয়াত বান্ধে নানা দেশত নানা বিধৰ গাচ, বন, ফুল, পাহ, চৰাই, কিত, পতঙ্গ, খাকু ইত্যাদি বস্তু হই; এই সকল কথা ভোমোলাকে জানিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব পোৱা, কিয়নো তাৰ পৰা অনেক উপকাৰ হই, আৰু ভোমোলাক গিৰানি হৰণ পাৰিব, তাৰ সন্ধ্যাপ বিবৰন আমি লিখিলোঁ; মন দি পঢ়ি নে পাহৰিবলৈ জতন কৰিবা।

এই প্ৰিথিবি ধন প্ৰাই বৰাৰ টেক্সাৰ নিচিনা বৰনিয়া, তাৰ পৰিধি * ২৫ হেজাৰ মাইল, অৰ্থাত ভিমান ডাঁবৰ বাট, ২১৮৭৫ ক্ৰোচ, আৰু ব্যাস ১৮ হেজাৰ মাইল বা ৭০০০ সাত হেজাৰ ক্ৰোচ। প্ৰিথিবিৰ ওপৰত জল আৰু ধল আছে; দূৰাণ মান জল এভাগ ধল, মানুহে ধলক চাৰি ভাগতৈ বিভক্ত কৰিছে, ইংৰাজি ভাষাত সেই খণ্ডক ইউৰপ, আচিয়া, আফ্ৰিকা, আৰু আমেৰিকা বোলে; ইউৰপ দিঘলে ৩০০০ মাইল, পুতলে ২৪০০ মাইল, এই খণ্ড অতি শুল্ক, কিন্তু তাত বাস কৰা মানুহ সকল অতি সত্ৰ, তাৰ প্ৰধান দেশ ইংলণ্ড (অৰ্থাত ইংৰাজি দেশ) ফ্ৰান্স দেশ, কচিয়া, ইম্মানিয়া ইতালি ইত্যাদি। আচিয়া খণ্ড দিঘলে ৭৫০০ মাইল, পুতলে ৫২৫০ মাইল, তাত ভূকক, আৰব, পাৰ্চি, কাবুল, চিন, কচিয়া, আৰু ভাৰত বৰ্ষ, (এই দেশতে অসম দেশ) ইত্যাদি দেশ আছে।

আফ্ৰিকা খণ্ড দিঘলে ৫০০০ মাইল বা ৪২০০ ক্ৰোচ, পুতলে ৪৭০০ মাইল বা ৪০০০ ক্ৰোচ, তাত মিচৰ, খৰচ ইত্যাদি দেশ। আমেৰিকা খণ্ড, দিঘলে ৭৫০০, পুতলে ২০০০; এই খণ্ডৰ দুই ভাগ আছে, উত্তৰ আমেৰিকা আৰু দখিন আমেৰিকা।

প্ৰিথিবিৰ মধ্যত প্ৰাই চাৰে ন অৰ্দুদ মান মানুহ আছে, তাৰে ইউৰপত কুৰি কোটি, আ-

* পৰিধি অৰ্থাত বেৰ্ডন, প্ৰিথিবি বৰনিয়া তাক অৰ্ধই এডাল জৰিবে কুৰিলে সেই জৰি ২১৮৭৫ ক্ৰোচ দিঘল হয়।

† ব্যাস অৰ্থাত প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা দখিন কেন্দ্ৰলৈ ভিতৰে এডাল জৰি সুমালে সেই জৰি ৭০০০ ক্ৰোচ হয়।

চিৰাত সাঠি কোটি, আফ্ৰিকাত পাঁচ চই কোটি, আৰু আমেৰিকাত চাৰি কোটিৰ অধিক, ভাৰত বৰ্ষত এক অৰ্দুদ চাৰি কোটি, কিন্তু অসম দেশত মুঠ বাবে লাখ।

প্ৰিথিবিৰ সকলো ঠাইতে জাৰ আৰু জহ সমান নহই, প্ৰিথিবিৰ পাচ খণ্ডকৈ ভাগ কৰা গৈচে, সেই খণ্ডবোৰকে কটিবন্ধ বোলে, মধ্যতে উল্ল কটিবন্ধ অৰ্থাত এই ভাগত বৰ গৰমি, তাতে আচিয়াৰ ব্ৰহ্মা দেশ, হিন্দুস্থান, আৰব, আৰু আফ্ৰিকাৰ মাজ ভোম্ব, আৰু আমেৰিকাৰ মধ্য খণ্ড পৰিচে। উল্ল কটি বন্ধৰ উত্তৰ দখিনে সম কটিবন্ধ দুই, তাত বৰ জাহো নাই আৰু বৰ গৰমিও নহই, তাতে চিন, পাৰ্চি, ইউৰপ খণ্ড, আমেৰিকা আৰু আফ্ৰিকাৰ দখিন ইত্যাদি ঠাই।

সম কটিবন্ধৰ উত্তৰে আৰু দখিনে উত্তৰ আৰু দখিন কেন্দ্ৰলৈকে নিড কটিবন্ধ, এই দুই খণ্ডত থকা ঠাইবোৰত বৰ জাহ, সদাই হিম নু গুচে, আৰু গোটেই উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ ওচৰত থকা দেশত ঘাম কালি চাৰি মাহ মানলৈকে সূজ মাৰ নে জাই; কিন্তু জাহ কালি চাৰি মাহ মানলৈকে সূজ নোলাই; তাত লাগবৰ পানিবোৰ বৰখুনত পৰা দিলৰ নিচিনা দিল হই।

নানা দেশত নানা বিধৰ জন্তু আৰু গাচ ইত্যাদি হই, সেইবোৰ লেখা বৰ বাহুল্য আফ্ৰিকা খণ্ডত সিংহ পোজা জাই, আৰু আচিয়াৰো চায়ে চায়ে আছে। আচিয়াত হাতি, গঁৰ, বাঘ, ভালুক, উট, পাহ, নানা বিধৰ বান্দৰ, বন মানুহ ইত্যাদি অনেক আচৰিত জন্তু আছে, কিন্তু এই সকল ইউৰপ বা আমেৰিকাত নাই, তাৰ মানুহে এই সকল জন্তুক দেখি বৰ আচৰিত হই। আফ্ৰিকা খণ্ডতো হাতি, উট, আৰু নদীৰ ঘোৰা, নামে এক আচৰিত জন্তু ইত্যাদি আছে। ইউৰপ খণ্ডত বগা ভালুক ইত্যাদি জন্তু; আমেৰিকাতো এই ৰূপে নানা জন্তু আছে। উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ কালে লাগবত হুৱেল নামে জে এবিধ মাচ আছে তাৰ সমান ডাঙৰ জন্তু প্ৰিথিবিৰ নাই।

প্ৰিথিবিৰ নানা দেশত নানা বৰনিয়া মানুহ আছে। ইউৰপৰ আচিয়াৰ পশ্চিম খণ্ডৰ আৰু আফ্ৰিকাৰ উত্তৰ খণ্ডৰ মানুহবোৰৰ বৰন অতি

বগা, দেখিবলৈকো সুৱনি, আচিয়াত বাস কৰা মানুহবোৰৰ বৰন হালধিয়া সেতা; আৰু দেখিবলৈ গৰ্হিত। আফ্ৰিকা খণ্ডৰ লোক সকল (উত্তৰ খণ্ডত থাকে) অভিনয় কলা, প্ৰাই এজাৰৰ নিচিনা, সিঁতৰ চুলি মেৰ চাগৰ নোমৰ নিচিনা, কুটকুৰা আৰু ওঁচ বৰ ডাঙৰ। আমেৰিকা খণ্ডত ইউৰপৰ পৰা গৈ জি লোক বাস কৰিছে সিঁত বগা, কিন্তু তাৰ আদিৰ লোকবিলাক ভাষা বৰ-নিয়া বহা।

সকলো দেশৰ মানুহৰ অৱস্থা একে ন হ'ই, অৰ্থাত আমি জেনেটক থাকোঁ আন দেশৰ মানুহেও ভেনেটক নে থাকে। এই দেশৰ মানুহে আৰু গাৰো, মূৰিৰ ইত্যাদি পৰ্বতিয়া জাতিএ সমান ন হ'ই, আমি সিঁততকৈ সকলো কথাতে ভাল; ভেনেটক প্ৰিথিৰিত সত্য আৰু অসত্য দুই প্ৰকাৰ মানুহ আছে। জি দেশ অসত্য, তাৰ মানুহবোৰে নানা দৰে পহু, চৰাই, মাচ ইত্যাদি খৰি ভাকে খাই জিৱন ধাৰন কৰে। সিঁততে খেতি কৰিব নে জানে, সিঁতৰ ঘৰবোৰ পজাৰ নিচিনা মাটি, বঁতা গচৰ চাল ইত্যাদিৰে সাজে, থাকিবলৈ অতি অসুখ। সিঁতৰ অনেক নাজট হৈ ফুৰে, মুখকৈ থাকিব পৰা ঘৰ সাজিবলৈ আৰু লবলৈ কাপৰ বৰবোৰ বুধি নে জানে, আৰু বাস্তিৰলৈকো ভাল-কৈ তু নে পাই। সিঁতৰ পহিৰৰ পুখি নাই আৰু সেই নিমিত্তে অগিয়ান আৰু দুই। প্ৰিথিৰিৰ ভালেমান ঠাইতে এই অসত্য মানুহবিলাক থাকে। উত্তৰ আমেৰিকাৰ পশ্চিম খণ্ড, দখিন আমেৰিকাৰ দখিন খণ্ড, আচিয়া আৰু আফ্ৰিকাৰ অনেক উপদ্বীপ, অষ্ট্ৰেলিয়া আৰু পলিনিচিয়া, আফ্ৰিকাৰ মধ্য দখিন আৰু পশ্চিম খণ্ড, আৰু আচিয়াৰ ঠায়ে ঠায়ে এই অসত্য জাতি মানুহ বাস কৰে। এইবোৰ অসত্য জাতিকে মিগয়া কৰি থকা অসত্য জাতি বোলে; কিন্তু আৰু এবিধ আছে সিঁতক ভ্ৰমক জাতি বোলে, অৰ্থাত সিঁতৰ ঘৰচিয়া একো জাকু পহু আছে; সেইবোৰক লৈ এটাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ ফুৰি থাকে, কোনো ঠাইত থিতি হৈ নে থাকে। সিঁতৰ ঘৰবোৰ কাপৰৰ বা চালৰ, আৰু ডাক লৰাই নিব পাৰি, নিহঁতে বাস্তিৰলৈ আৰু কাপৰ বৰ-

লৈকো জানে। আচিয়া খণ্ডৰ অনেক দেশৰ মানুহেই এনে অসত্য অৱস্থাত আছে।

আৰু দেশৰ কেতবোৰ ভাঙাৰ দেশ আৰু ভিৰত দেশৰ মানুহে এনেকৈ থাকে, আৰু আফ্ৰিকাতো আছে; জিবোৰ মানুহ নগৰত থাকে ভাল, ঘৰ সাজিব পাৰে আৰু পিছিবলৈ চিকন কাপৰ বৰ জানে, বাস্তিৰলৈ তু পাই আৰু পুখি লিখে আৰু পহু, সিঁতকে সত্য লোক বোলে। সত্য দেশত মানুহে জাহাজত কৰি এক দেশৰ বস্তু আন দেশলৈ নিএ, ইয়াকে বানিজ্য বোলে আৰু সত্য লোকবোৰ বৰ সুখি। গোটেই ইউৰপ, আমেৰিকাৰ ভালেখিনি ঠাই, আৰু আচিয়াৰ দখিন, আফ্ৰিকাৰ উত্তৰৰ মানুহবোৰ সত্য। কিন্তু সকলো দেশৰে সত্যতা সমান ন হ'ই। চীন আৰু জাপান দেশৰ মানুহে ঘৰ সাজিব জানে আৰু সিল্প বিদ্যাত বৰ পাৰ্গত; কিন্তু সিঁত ইংৰাজ, ফাৰ্চিবিলাকৰ দৰে বিদ্যা আৰু বুধিত ন হ'ই, আৰু জানিবা জে আদ খিনি সত্য দেশো আছে। আমাৰ অসম দেশ ইংৰাজৰ দেশতকৈ সত্যতাত ভালেমানে কমি, কিয়নো অসম দেশৰ লোকে মানুহ আকাশলৈ উঠা আৰু ভাপেৰে জাহাজ চলোআ কথা কৰিব নে লাগে, কেতিয়াবা সমাজিকতো দেখিছিল নে? অ. ল. ম.

য়োচেফৰ বিবৰন।

History of Joseph.

য়োচেফ যাকোবৰ সৰু জনি ভিৰি বাহেলৰ পুথম পুত্ৰ, তেঁও জেতিয়া সত্তৰ বছৰ বয়সিয়া হৈছিল, তেতিয়া আপোন ভায়েকইত্তৰ লগত মেৰৰ জাক বাখিছিল, আৰু ভায়েকইত্তে জি জি কুকৰম কৰে সেই সকলো কথাৰ বাত্ৰী বাপেকৰ আগত কৈ দিএহি। য়োচেফ ইয়াংলৰ বুৰা কালত হোআ লৰা দেখি আনবোৰ লৰাতকৈ বাপেকে য়োচেফক বৰকৈ চেনেহ কৰে। আৰু তেঁওলৈ নানা বৰনোৰে এখন কাপৰ বোআই দিলে। কিন্তু বাপেকে আটাই লৰাতকৈ তেঁওক সৰহ চেনেহ কৰে দেখি, তাৰ ভায়েকবোৰে ঘিন কৰি তেঁওলৈ ঘৰমেৰে কথা ন কলে।

আৰু য়োচেফে সমাজিক দেখি ভায়েকইত্ত

কলত সিহঁতে তেঁওলৈ আৰু সবহ ঘিন কৰিলে। কিয়নো তেঁও কলে মই এটা সমাজিক দেখিলোঁ, ভাক নিবেদন কৰোঁ সুনা। আমি আটায়ে খেতিত মুঠি বাস্তিচিলোঁ, তাতে মোৰ মুঠি উঠি থিয় হল, ভোমোলাকৰ মুঠিবোৰে চাৰিও ফালে উঠি মোৰ মুঠিক প্ৰনাম কৰিলে। ভেতিয়া তাৰ ভায়েকবোৰে ভাত কলে, তই আমাৰ ওপৰত বজা আৰু অধিকাৰ হ'ব নে? পাচে সিহঁতে সেই সমাজিকৰ আৰু কথাৰ কাৰনে তেঁওলৈ আৰু ঘিন কৰিলে।

পাচে তেঁও আৰু এটা সমাজিক দেখি ভায়েকহঁতৰ কলে বোলে, মই আৰু এটা সমাজিক দেখিলোঁ, বেলি, জোন, আৰু এবাৰেটা ভৰাই মোক প্ৰনাম কৰিলে। তেঁও ইয়াকে বাপেক আৰু ভায়েকহঁতৰ কলত, বাপেকে তেঁওক ডাৰি দি কলে, তই কেনে সমাজিক দেখিলি। ময়ে আৰু ভোৰ মাৰে আৰু ভায়েকহঁতে মাটিত পৰি ভোক প্ৰনাম কৰিম নে? তাতে ভায়েকহঁতে তালৈ থিয়াল কৰিব ধৰিলে। কিন্তু বাপেকে সেই কথা মনত ৰাখিলে।

আৰু তেঁওৰ ভায়েকহঁতে বাপেকৰ মেৰ জাক চৰাবলৈ চিখেমলৈ গলত, ইস্ৰাএলে য়োচেফত কলে, ভোৰ ভায়েকহঁতে জানো চিখেমত মেৰ জাক চৰোআ নাই? এই কাৰন আঁহ, মই ভোক সিহঁতৰ তলৈ পঠিয়াও, তাতে তেঁও কলে, মই ইয়াতে আচোঁ। পাচে তেঁও ভাত কলে, তই গৈ ভোৰ ভায়েকবোৰে আৰু মেৰ জাকে ভালে আচে কি নাই, তাকে চাই আহি মোত বাজা কৰিহি। এই দৰে হিব্ৰোনৰ গহবৰৰ পৰা পাঁচত চিখেমলৈ গল।

ভেতিয়া এটা মানুহে তেঁওক পথাৰে দি জাবৰ দেখি সুধিলে, জুমি কি বিচাৰিচা? তেঁও কলে আপোনাৰ ভাইবিলাকক বিচাৰিচোঁ, সিহঁতে কত মেৰ জাক চৰাইচে অনুগ্ৰহ কৰি ভাক মোত কোআ। পাচে সেই মানুহে কলে সিহঁত এই চাইব পৰা গল, কিয়নো আমি দোখনলৈ জাম, সিহঁতে এনেকৈ কোআ সুনিচিলোঁ। তাতে য়োচেফে ভায়েকহঁতকৈ পাচে গৈ দোখনত সিহঁতক দেখা পালে।

সিহঁতৰ ওচৰলৈ তেঁও জাঁওতে সিহঁতে নিলগৰে পৰা। তেঁওক দেখি বহু কৰিবলৈ জালচ কৰি ইটে সিটত কলে, দেখা, সেইয়া সমাজিক দেখাটো আহিচে। জাঁহা, আমি ভাক বহু কৰি এটা গাঁতত পেলাই দিওঁ; পাচে ভাক কিহুৱাই খালে বুলি কমইক। ভেতিয়া তাৰ সমাজিকবোৰ কি হই তাক চাঁও। তাতে কবনে এই কথা সুনি সিহঁতৰ হাতৰ পৰা তেঁওক ৰাখি কলে, আমি ইয়াক বহু ন কৰোঁইক। আৰু সিহঁতৰ হাতৰ পৰা তেঁওক ৰাখি বাপেকৰ ওচৰলৈ পঠাবৰ মনেৰে কবনে সিহঁতক কলে, তেজ বুলিয়াই ইয়াক হাবিৰ গাঁতত পেলাই দে, কিন্তু ইয়ালৈ হাত নে দাঙিবিইক। পাচে য়োচেফ ভায়েকহঁতৰ ওচৰ পালত সিহঁতে তেঁওৰ গাত ধকা নানা বহনিয়া কাপৰ কাৰ্ছি লৈ তেঁওক এটা গাঁতত পেলাই দিলে। কিন্তু সেই গাঁত সুনা, পানি নাইকিচিল। পাচে সিহঁতে খাবলৈ বহি চাই দেখিলে গিলিয়দৰ পৰা এজাক ইয়াএলৰ মানুহে লজ খানেৰে বস্ত্ৰ আৰু গুগুল আৰু গন্ধবল লৈ উটে লৈতে মিচৰ দেশলৈ আহিচে। ভেতিয়া য়িহুদাই ভায়েকহঁতক কলে, ভাইক মাৰি তেজ লুকুআত আমাৰ কি লাভ। আহইক, আমি থিয়াল আৰু তাৰ ওপৰত হাত ন দজাকৈ এই ইয়াএলবিলাকৰ হাতত বেচোঁ, কিয়নো সি আমাৰ ভাই আৰু আমাৰ মজহ। তাকে ভাৰ ভায়েকহঁতেও ভাল বুলিলে। পাচে সেই মিদিয়ানত ধকা সুদৈবোৰ ওচৰ পালতহি সিহঁতে য়োচেফক গাঁতৰ পৰা টানি ফুলি নি, ইয়াএলবোৰৰ হাতত একুৰি টকা কল লৈ য়োচেফক বেচিলে। ভেতিয়া সিহঁতে য়োচেফক মিচৰ দেশলৈ লৈ গল।

পাচে কবনে উলটি গাঁতৰ ওচৰলৈ গৈ য়োচেফক গাঁতত নে দেখি সি আপোনাৰ কাপৰ ফালি, ভায়েকহঁতৰ ওচৰলৈ খুৰি আহি কলে বোলে, লৰা নাই কিয়া, মই এতিয়া কলৈ জাম? পাচে সিহঁতে য়োচেফৰ কাপৰত এটা চাগলি পোআলি মাৰি তাৰ তেজ মাৰি সিহঁতে আপোনাৰ বাপেকৰ ওচৰলৈ সেই নানা বহনিয়া কাপৰ পঠাই দি কলে বোলে, আমি ইয়াকেহে

পালোঁ, এয়ে তোমাৰ পোঁজাৰ কাপৰ হই নে ন হই? তাকে তেঁও কাপৰ চিনি পাই কলে, এই যা মোৰ পোৰ গাৰ কাপৰ হই, কিবা হিন্দুক যিহঁত তাক খালে, হুকুপে য়োচেফক ডোখৰ ডোখৰ হল। তেতিয়া য়াকোৰে আপোনাৰ কাপৰ ফালি কঁকালত চট পিন্ধি পুতেকৰ কাবনে ভালৈ দিনলৈকে লোক কৰিলে। পাচে তেঁওৰ পুতেক জিএক আটাইবোৰে উঠি, তেঁওক সান্ত্বনা কৰিবলৈ ধৰাত তেঁও তাক দু সূনি কলে বোলে, মই নোকেতে পোৰ ওচৰলৈ পৰলোকলৈ জায়। এই দৰে তেঁওৰ বাপেকে তেঁওৰ কাবনে কান্দিলে। পাচে সেই মিনিয়নিবোৰে য়োচেফক মিচৰ পোৰ্টিফৰ নামেৰে ফাবৌৰ বখিয়া সেনাৰ অধিকাৰত তেঁওক বেচিলিলি।

য়োচেফক মিচৰ দেশলৈ আনিলত কাবৌ বজাৰ মিচৰিয়া পোৰ্টিফৰ নামেৰে বখিয়া সেনাপতিএ আঁণে জন। ইয়াএলইতৰ পৰা য়োচেফক কিনি ললে। কিন্তু পৰম ইশ্বৰ সহাই হোআৰ কাবনে য়োচেফক অনুগ্রহ পাই মিচৰিয়া অধিকাৰৰ ঘৰতে থাকিল। আৰু পৰম ইশ্বৰ সহাই হোআতে তেঁও কৰা সকলো কৰম সিধি হই, ইয়াকে সেই গৰাকিএ আপুনি দেখিলে। সেই কাবন য়োচেফক অনুগ্রহ পাই তেঁওৰ আলপচান ধৰিলে। আৰু তেঁও আপোনাৰ ঘৰৰ অধিকাৰ পাতি সকলো সন্ততি তেঁওৰ হাতত সোখাই দিলে। এই ৰূপে তেঁও য়োচেফক আপোনাৰ ঘৰৰ আৰু সকলো সন্ততিৰ অধিকাৰ পাতিলে। আৰু য়োচেফৰ কাবনে তেতিয়াৰে পৰা সেই মিচৰিয়া জনৰ ঘৰলৈ পৰম ইশ্বৰৰ অনুগ্রহ হোআত ঘৰ আৰু খেতি সকলো বস্তুলৈ ইশ্বৰৰ আসিৰ্বাদ হল। এই কাবন তেঁও য়োচেফক হাতত আপোনাৰ আটাইকে দি, খোআ বোআত বাহিৰে আৰু তেঁও একো কামৰ বিচাৰ ন ললে।

য়োচেফ বৰ সুঅনি, দেখিবলৈকো অতি সুন্দৰ আছিল; সেই কাবন অধিকাৰৰ ভিবোতাই য়োচেফক দেখি কলে, তুমি মোৰে সৈতে সোখাই। তাকে তেঁও গাত ন লৈ অধিকাৰৰ ভিবোতাত কলে বোলে, চোআ, এই ঘৰত মই জিহঁকে

কৰোঁ অধিকাৰে ডাৰ একো বিচাৰ ন কৰে; তেঁও মোৰ হাতত সকলোকে সোখাই দিচে, এই ঘৰত মোৰ সমান ডাঙৰ কেও নাই। কিন্তু তুমি তেঁওৰ ভিবোতাই, তোমাৰ বাহিৰে মোলৈ আৰু একো বাধা নাই; এই কাবন মই কেনেকৈ এয়ে দুষ্ট কৰম কৰি ইশ্বৰৰ বিৰোধে পাপ কৰিব পাবোঁ! তেও সেই ভিবোতাই য়োচেফক আপোনাৰে সৈতে সুবলৈ নাইবা আপোনাৰ ওচৰত থাকিবলৈ নিতৌ কই, কিন্তু য়োচেফক তাক গাত ন লই। পাচে এদিন কিবা কামেৰে য়োচেফ ঘৰৰ ভিতৰলৈ জোআত তাত আন কোনো বন্দি ন থকাত সেই ভিবোতাই মোৰে সৈতে সোখা বুলি য়োচেফৰ কাপৰত ধৰি টনাত য়োচেফক ভাঁইৰ হাততে আপোনাৰ কাপৰ এৰি বাহিৰলৈ পলাই গল। ইয়াকে দেখি সেই ভিবোতাই ঘৰৰ মানুহবোৰক মাতি কলে বোলে, দেখা তেঁও মোৰে সৈতে ইহঁদিৰ মাতিবলৈ এই ইব্রিটক আনিচে নে? সি মোৰে সৈতে সুবলৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল; তাকে মই বৰকৈ এঁটাই পাবিলত মোৰ এঁটাই সুনি মোৰ গুৰিতে কাপৰ এৰি বাহিৰলৈ পলাই গল। পাচে তাই তেঁওৰ পুত্ৰ ভিতৰলৈ আহিবলৈ বাট চাই সেই কাপৰ আপোনাৰ ওচৰতে থলে। আৰু তাই তেঁওত সেই কথাৰ দৰেই কলে, তুমি জে ইব্রি বন্দিৰ আমাৰ ওচৰলৈ আনিচা সি মোৰে সৈতে ইহঁদিবলৈ ওচৰলৈ আহিছিল; কিন্তু মই এঁটাই পাৰি মাতিলত সি এই কাপৰ এৰি লব মাৰিলে; তোমাৰ বন্দিএ মোক এই ৰূপ কৰিচে। পাচে তেঁওৰ অধিকাৰে আপোনাৰ ভিবোতাৰ মুখে এই কথা সুনি বৰ এক উঠি য়োচেফক অধিকাৰে তেঁওক ধৰি নি বজাৰ বন্দিয়াবোৰৰ থকা বন্দি সালত থলে। তাকে য়োচেফ সেই বন্দি সালতে থাকিল। কিন্তু য়োচেফলৈ পৰম ইশ্বৰৰ সহাই আৰু ক্ৰিপা হোআত বন্দিসাল বখিয়াই তেঁওক মৰম কৰিলে। আৰু সেই বন্দিসালত থকা আটাই বন্দিয়াবোৰক য়োচেফক হাতত সোখাই দিলে। আৰু সিহঁতে জি জি কৰিলে সেই আটাইকে য়োচেফক আগাৰ দৰেবেহে কৰিলে। য়োচেফক হাতত জি জি সোখাই দিছিলে ডাৰ

বন্দিলাল বখিৰাই একো বিচাৰ ন কৰিলে, কি-
য়নো ভেঁও জি জি কৰিলে পৰম ইহাৰে ভেঁওব
সহাই হৈ লৈই সকলো নিশি কৰিলে। ব.ল.

সাধু কথা।

Riddles.

দেখিতে পুৰুষ এক, মুখ দুই কাই,
এক মুখে উগাবই, আৰু মুখে খাই;
মাৰিলে জিৱন পাই, হতান পৰনে;
বুজ বুজ, পণ্ডিত সভা মध्ये বৈসে।

হাঁহা পৰন মুখি, দেখিতে সুন্দৰ কস্মাৰ্ণব,
চান্দ মুখ, সৰ্পৰ উদৰ, দুই ভৰি কাষ্ট ভাৰ,
সিৰে দুই ভক্ত বুজিও পণ্ডিত ভাই, ই কোন
জন্ত?

জলৰ মধ্যে থাকে সিঙো নো চোএ নিব,
বুকে চকু ভাৰ, জিকোন সৰিৰ,
জাত্ৰা কালে আৰিলে জাত্ৰা হই ভল,
মাথৰে বোলন্ত লখি কথা বৰ বল।

অৰ্ধাত ব।

বজনিতে জগ্ন ভাৰ, পুৰাতো মৰন,
জাব ঘৰে জগ্ন ভাৰ আৱসো ক্ৰন্দন;
জগ্ন দিয়া পিতা মাতা চাৰিয়া পলাই,
সুনা সুনা মহালই বাজো সভাই;
কহে কবি কঙ্কন হিৰেলিৰ চন্দ,
আচোক মুখে কব পণ্ডিতৰ লাগে ধন্দ।
অৰ্ধাত সিদ্ধি।

লিসু কালে বক্ত বৰ্ন থাকে নিৰা চাৰি,
জুৰা কালে জিহ্ন বৰ্ন মাথে জঁটা ধাৰি;
বুহি সিঙো দেৱহাজা লহসু লোচন,
বুজ কালে হই সিঙো হৰিদ্ৰা বৰন।
অৰ্ধাত কেতেই কঁঠাল।

পানি পানি কুৰে, সিঙো বুহিকন্ত মাচ,
বুখা নাম ধৰে, সিঙো বুহিকন্ত গাচ।

চৌপান সৰিৰ ভাৰ জৰ্জৰিত কাই,
তথ্যন কৰিৰে ত্ৰিদ্ভাৱনে জাই;
কহে কবি কঙ্কন হিৰেলিৰ চন্দ,
জন্তেক খাই মানে নেগুৰত হই বন্ত।
অৰ্ধাত মাচ মৰা চেপা।

হাত নাই ভৰি নাই, উদৰ ভৰি খাই,
মানুহৰ মুণ্ড লৈয়া সুৰা থাকই;
কহে কবি কঙ্কন হিৰেলিৰ চন্দ,
বিধতাই কৰিলে ভাৰ খান। মুখ বন্ত।
অৰ্ধাত গাঁক।

জলৰ মধ্যে থাকে, সিঙো বুহিকন্ত মাচ,
পেট ভৰি খাই, খালেও মৰে,
মৰিলেও বাজনা বাজে।
অৰ্ধাত ঘৰি, তাঁৰ পৰ।

বুজ্জনৰ পুত্ৰ দুই, গলে আচে সূত,
মাৰিতে কৰই বাও আতি অদভুত,
কহে কবি কঙ্কন হিৰেলিৰ চন্দ,
আচোক মুখে কব পণ্ডিতৰ লাগে ধন্দ।
অৰ্ধাত ঢোল।

জি সু. স.

আমেৰিকাৰ পৰা পোৱা পত্ৰ।

Letter from James Tripp.

Almanac for December, 1881.

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহ, ১৮৮১।

আমেৰিকা দেশলৈ জোআ লবাইভে আৰুও লিখিছে, বোলে, হে আমাৰ অসম দেশত থক প্ৰিয়বিলাক, ইহুৱৰ অনুগ্ৰহতে আমি জেতিয় বন্তন নগৰ পালেছি, তেতিয়া এই নগৰৰ নৈ বোৰত কমি নাইকিয়া জাহাজ দেখিলোঁ, তাপৰ জাহাজ, পাল ভৰা জাহাজ, জোআ গৈচে, অহা আহিচে দেখিব নোআৰি ইমান সবহ, আৰু আমাৰ দেশৰ নিচিনা সৰু নাও ইয়াত দেখিবলৈ নাই। আমেৰিকাৰ মাটিত আমি জেতিয়া পুখ-মতে ভৰি দিলোঁ, তেতিয়া এনে ভাৰিছিলোঁ। আমাৰ কোনো পুৰুষে নৌ গচকোঁতে আমি গচকিবলৈ পালোঁ, কিন্তু কি কৰিব পাৰোঁ, তাক কব নোআৰোঁ। আৰু বাতি আহি এক আলহি থকা যন্তৰ থাকিলোঁ, বাতি পুআ দেওৱাৰ হোআত এই নগৰৰ ডকৰ টকৰ সাহাৰে বৰ গিজালৈ গলোঁ, তাতে দুই হেজাৰতকৈ অধিক মানুহ গোট খাইছিল, আৰু জেতিয়া বৰ অৰ্গন, অৰ্থাত বাজনা বাজিব ধৰিলে, তেতিয়া আমি মূৰি আৰু দেখি স্বৰ্গতে আচোঁ নে পতালতে আচোঁ, তাক কব নোআৰিলোঁ, অৰ্থাত ইমান বাজনা পালোঁ। তেতিয়াই ইহুৱক ভক্তি কৰি গিত গাব ধৰিলে। হে ককাই, আমি আগেয়ে এনেকুৱা সপোনতো দেখা নাই; পাচে আবেলি বেলা সেই গিজাত এটা মানুহক প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ নামে পানিত বুৰ দিয়াই সিল্য কৰিলে। গিজা ভাঙিলত মানুহ-বিলাকে আমাক আদৰ মৰম কৰিব ধৰিলে।

ভোমোলাকলৈ চিঠি লিখিবলৈ আহৰি নে পালোঁ, কিয়নো আঠ সপ্তাহ মান ফুৰি আচোঁ, আৰু জি জি নগৰত ফুৰিচোঁ বা ফুৰিম সেই সৰু-লো চাইৰ নাম ভুলত লিখোঁ।

দিব	ডিচেম্বৰ	জানুৱাৰ	ফেব্ৰুৱাৰী	মৰ্চ	অপ্ৰিল	মে	জুন	জুলাই
স	১	১৭	৬৩৬	১১৫০	৫১০	১৬	৫	১৬০
দেও	২	১৮	৬৩৬	১১৫০	৫১০	১৮	৬	১৬১
সো	৩	১৯	৬৩৭	১১৫০	৫১০	১৯	৭	১৬২
ম	৪	২০	৬৩৭	১১৫১	৫১০	২০	৮	১৬৩
ব	৫	২১	৬৩৮	১১৫১	৫১০	২১	৯	১৬৪
বি	৬	২২	৬৩৮	১১৫২	৫১০	২২	১০	১৬৫
সু	৭	২৩	৬৩৯	১১৫২	৫১০	২৩	১১	১৬৬
স	৮	২৪	৬৪০	১১৫২	৫১০	২৪	১২	১৬৭
দেও	৯	২৫	৬৪১	১১৫৩	৫১০	২৫	১৩	১৬৮
সো	১০	২৬	৬৪২	১১৫৩	৫১০	২৬	১৪	১৬৯
ম	১১	২৭	৬৪৩	১১৫৪	৫১০	২৭	১৫	১৭০
ব	১২	২৮	৬৪৩	১১৫৪	৫১০	২৮	১৬	১৭১
বি	১৩	২৯	৬৪৩	১১৫৫	৫১০	২৯	১৭	১৭২
সু	১৪	৩০	৬৪৪	১১৫৫	৫১০	৩০	১৮	১৭৩
স	১৫	পুহ	৬৪৫	১১৫৬	৫১০	১	১৯	১৭৪
দেও	১৬	২	৬৪৬	১১৫৬	৫১০	২	২০	১৭৫
সো	১৭	৩	৬৪৬	১১৫৭	৫১০	৩	২১	১৭৬
ম	১৮	৪	৬৪৭	১১৫৭	৫১০	৪	২২	১৭৭
ব	১৯	৫	৬৪৮	১১৫৮	৫১০	৫	২৩	১৭৮
বি	২০	৬	৬৪৮	১১৫৮	৫১০	৬	২৪	১৭৯
সু	২১	৭	৬৪৯	১১৫৯	৫১০	৭	২৫	১৮০
স	২২	৮	৬৫০	১১৫৯	৫১০	৮	২৬	১৮১
দেও	২৩	৯	৬৫০	১১৬০	৫১০	৯	২৭	১৮২
সো	২৪	১০	৬৫১	১১৬০	৫১০	১০	২৮	১৮৩
ম	২৫	১১	৬৫১	১১৬১	৫১০	১১	২৯	১৮৪
ব	২৬	১২	৬৫২	১১৬১	৫১০	১২	৩০	১৮৫
বি	২৭	১৩	৬৫২	১১৬২	৫১০	১৩	৩১	১৮৬
সু	২৮	১৪	৬৫২	১১৬২	৫১০	১৪	৩২	১৮৭
স	২৯	১৫	৬৫২	১১৬৩	৫১০	১৫	৩৩	১৮৮
দেও	৩০	১৬	৬৫৩	১১৬৩	৫১০	১৬	৩৪	১৮৯
সো	৩১	১৭	৬৫৩	১১৬৪	৫১০	১৭	৩৫	১৯০

আমাৰায়া ১৪ দিনৰ ২।৫৮ ভাটি।

পুৰিমা ২৯ দিনৰ ৮।১৮ ভাটি।

এই অক্টোবৰ পত্ৰ যোঁ সিংসাগৰৰ আমেৰিকাৰ বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপা খানাতে যাহে যাহে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বচৰত নাম এটকা, বচৰৰ মূৰত দিলে ১৥ চমহা।

THE ORUNDOO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । আং সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ১২ ।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1849. No. 12.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

দৰ্জিলিঙত থকা ডক্টৰ কেয়েল আৰু এজন চাহাবে সৈতে চিপাহি নো লোআকৈ চিকিম দেশ-লৈ যোআত চিকিম বজাই দুজনক ধৰি কইনত থলে, আৰু অনেক দুখ অসুখত দিচে, এই বাত্ৰা আছিল ।

খেং দেশৰ ৩৫ খন ডকাইত জাহাজ একে ঠাইত গোট খালত কিউরি নামে ইংৰাজি ভাপ জাহাজে গৈ পুৰুষ অকোবৰত সিহঁতে সৈতে যুধ কৰি ৩৩ খন জাহাজ নষ্ট কৰিলে; আৰু ১৮০০ মান ডকাইতৰ মাজত ৪০০ মাৰিলে, সিহঁতৰ ৩০০ মান বৰ টোপ কাৰ্হি নিলে; ইংৰাজিৰ প্ৰায়ে কেও ন মৰিল ।

চৰ্কাচি দেশৰ আচুলগা কোঠ কঢ়িয়াই যুধ কৰি ললে, আৰু অনেক চৰ্কাচি সেনাক মাৰিলে ।

কুং দেশৰ কাক্সি নগৰৰ কোঠ বখা এজন সেনাৰ কান্তানে এখান তিনি খপিয়া ঘৰৰ ওপৰ খাপৰ পৰা খিলিকি দুআবে দি ভললৈ পৰি গাখত উঠি জোআ এজন মানুহৰ ওপৰত পৰি ডাক মাৰিলে; তাতে গাখই ভই পাই বেগেৰে লৰি বাটত থকা এটা লবাক গচকি মাৰিলে; কান্তানে কিছু বেছি জিয়াই থাকি সেই দিনাই মৰিল ।

১৩ অকোবৰত লগুন নগৰৰ ওচৰত এটা ভাপ বখ বৰ বেগেৰে জাঁওতে তাৰ গৰাকিএ বখাৰ বোআবাত পেনিঙন নামে এজন চাহাবৰ সিলেবে সজা ঘৰ তালি সোমাই ঘৰৰ লকলো বন্ত নষ্ট কৰিলে, আৰু চাহাবৰ ১০ বছৰিয়া জিএকটি মাৰিলে ৮ বছৰিয়া লবাটিক, দুই

ভিতৰলৈ হেঁচি দিলে, গা পোৰাত প্ৰাই মৰিব লগা হৈছিল ।

লগুন নগৰৰ মিলৰ নামে এটা মিত্ৰিএ কাঠ এডোখৰ ফালোতে ভিতৰত এটা লক চৰাইৰ হাব আৰু তাৰ বাহ পালে । টান কাঠৰ ভিতৰত কেনেকৈ সোমাল, ইয়াত বিষই মানিলে, আন্দাজে গচ লক থকাত চৰায়ে কোনো বিদ্ধাত সোমাই বাহ লৈ মৰিল, পাচে কাঠ বাৰ্হি বিদ্ধা পুৰ হৈ গল ।

অকোবৰৰ ১ ভাৰিখত ভেমচ নদিত কিবা কলা বন্ত দেখি লুটিখোআ জাহাজৰ ভল ডোখৰ বুলি জানিলে; কিন্তু অলপৰ পাচে বৰ মাচ উঠি জোআ বুজিলে; ক্ৰমে ভবাজ পানি পাই সি বায়ত লাগি বল; তাতে মানুহে অনেক লেজু গচ তাৰ গাত মেৰাই বান্ধিলে, পাচে জোআৰ উঠিলত সি বৰকৈ বল দি চাটি মৰাতো ডাক বা-মলৈ টানি আনিলে । তাৰ জোখ দিহলে ৩৮ হাত, মেৰ ২০ হাত ।

লগুন নগৰত বন্ত বখা এটা বৰ গোলাৰ ভিতৰত কটিকাৰ কেতবিলক পুৰনি পিপা সুদাই থকাত ২৬ চেপ্তেম্বৰত তাৰ মাজৰ এটা পিপা খুলিলত তাৰ ভিতৰে এক মৰা মানুহৰ হাব ভে-ৱেই পালে; তাতে বুজিচে, জি মানুহে সেই কটিকা বেচিলে, সি কটিকাৰে সৈতে মৰা স চৰাই দিলে, আৰু মজ্জ ক্ৰমে খই গৈ কটিকাত লিন হৈ গল; পাচে জি লোকে ডাক ফিৰি খাই সিহঁতে সেই মৰা লকো খালে, হাব মাখোৰ পিপাৰ ভিতৰতে থাকিল ।

লগুন নগৰৰ এটা বজ ঘৰত চিৰিও নামেৰে এজন কুখিএ সোমাই থকাত কোনো চোৰে

১২,০০০ ৰূপৰ হাতি তাৰ চোলাৰ পৰা লুকাই নিলে; তাতে মনত বৰ বিয়াকুল হৈ পাচ দিনা আপোনাক পিন্ধলেৰে গুলিয়াই আপোন খাতি হল।

জন দুলান নামেৰে এটা মানুহে লণ্ডন নগৰৰ বৰ গোলাত চাহ কেতখনি চুৰ কৰি ধৰা পৰিল। তাতে পিয়দাই কইদলৈ নিওতে আপোন খাতি ক্ৰম বুলি কিৰিচ উলিয়াই আপোনাৰ গাত খেঁচ মৰাত বহু ভেজ ওলোআ দেখি মানুহবিলাকে লৰ মাৰি বেজ আনিলে; পাচে তাৰ গা চাই পনিয়ালৰ বসেৰে ভৰা তুঁকৰ মোট দুটামান পালে, ভেজ ওলোআৰ দৰে তাৰ বসেহে বৈচে। মানুহৰ গোলমাল হৈ থকাত পলাৰ পাৰিয়ম বুলি সি এই ৰূপে চল কৰিলে, কিন্তু পলাৰ নোআ-ৰিলে।

লিৰৰপুল নগৰত হেনৰি ক্লেই নামেৰে এটা জাহাজ নুয়ৰ্কলৈ জাবৰ নিমিত্তে তৈয়াৰ হ'লত ৫ চেপ্তেম্বৰৰ বাতি পুআ জুই লাগি গোটেই খন পুৰিলে।

এপ্ৰিল মাহত এখান দৰু জাহাজ ৬০ জাতি লোক আৰু ডালেমান মেৰ চাগ লৈ আয়বলগৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ পাব হৈ জাবলৈ গ'ল; কিন্তু ধুমুহা বতাহ লাগি সুঁতিৰ পৰা সাগৰৰ মাজলৈ উৰুজাই নিলে। কোন দিলে গৈচে, কোন চাই পাই পামগৈ, ইয়াক নে জানি ডালে দিন চলল পলল কৰি নিয়া হৈছিল। পাচে এক জাহাজ পাই সোধাত কাণ্ডানে কলে, সাগৰৰ পাৰ হল, আৰু দু দিন গলে নুয়ৰ্ক নগৰ পাবাগৈ; ইজাকে সুনি গৈ সেই নগৰ পাই বখা পৰিল, কিন্তু মেৰ আটাইবিলাক ঢুকাল। সিহঁতে সেই দেশত ডাল পাই থাকিম বুলি, পৰিয়াল আৰু মিতিববিলাকলৈ বাজা পঠাই তালৈ জাবলৈ মাতিচে।

লাবুদৰ দেশত এটা বগা ডালুকে পানিত সাঁকুৰি জাবৰ দেখি মানুহে তাক গুলিয়াই মাৰি তাৰ মোট বাখি ভিতৰে যাঁহ ভৰাই জিৰা জেন কৰিলত হালিকাক নগৰলৈ পঠাই দিলে। সেই ডালুক হিমৰ বিচিৰা বগা, আৰু বহু হাতি দি-ঘল।

আমেৰিকা দেশত থকা এটা বন্ধিএ মুকলি

হবলৈ ইচা কৰি বন্ধি বাখিৰ নোআৰা উত্তৰ দেশলৈ পলাই জাবৰ নিমিত্তে তাক থকা এটা মাৰু-হৰ লগত কথা দি আলচ পাতিলে। পাচে এটা মিত্ৰি পাই বৰ চন্দুক সাজি তাৰ ওপৰত মিতি-বৰ নাম লিখি তাক পঠাই দিবলৈ মিত্ৰিক ৪ কুৰি ৰূপ ভেটি দিলে। তেতিয়া চন্দুকত তাক সুমাই মিত্ৰিএ ডাপ জাহাজত পঠালে, কিন্তু কোনোবাই চন্দুক লুটিওআত সি বৰ দুখ পাই মৰিম বুলি জানিলে; তথাপি এটাহ পাৰিবলৈ ভই কৰি মনে মনে থাকিল। ঘণ্টা চাৰেকৰ পাচে আকণ্ড লুটিওআত ডাল হল; এই ক্ৰমে এদিন এবাতিৰ সুৰত সেই মিতিব থকা নগৰ পাই চন্দুক কুলি দিলত সি টোকৰ মাৰি সুখিলে ভিতৰত, ডালে আচে নে? তেতিয়া ডালে আচোঁ বুলি চন্দুকৰ পৰা মাত ওলোআত মিতিবে বৰ বজ হৈ মুকুত কৰিলে।

৪ জানুআৰিত ওহায়ে প্ৰদেশৰ লাক্সাষ্টৰ নগৰত চামুএল জেকিফ নামে ১১৫ বছৰ বয়-সিয়া এজন আফ্ৰিকান মানুহ মৰিল।

৬ জানুআৰিত নোৰাউটিয়া দেশত জৰ্জ চিনিৰ নামে এজন ১২০ বছৰ বয়স হৈ মৰিল।

ফুফু দেশৰ বৰিলাৰ নামে এজন মানুহ ১১৩ বছৰ বয়স হৈ অক্টোবৰৰ প্ৰথম তাৰিখত মিতু হ'ল।

কচিয়া দেশত ১,৫০,০০,০০০ ডেৰ কোটি ঘোঁৰা আছে।

আমেৰিকাৰ ইলিনই প্ৰদেশত ৩০০ মান ডকাইত এমখাই পানুকা গাঁৱৰ ওচৰত বাসা লৈ চাৰিও পোনে ডকা দি ফুৰাত তাক থকা ৫০০ মানুহে সিহঁতক খেদাবলৈ ওলাই জুধ কৰিলে। ডকাইতৰ দুটা ঘৰি ভিনটা খুৰ হোআত পলাই গ'ল। খেদাবলৈ জোআ মানুহৰো ভিনটা মৰিল।

নুয়ৰ্ক নগৰৰ এজন মানুহে দিন চাৰেক আন চাইলৈ গলত তাৰ ভিবোতা মাউৰে খৰি মৰা জেন লোকে বুজি পেৰাত সুমাই মৈদামত পুতি-বলৈ লৈ গৈছিল। এনে সময়ত পৈএকে আহি ভিবোতা মৰাৰ কথা সুনি মনত বৰ বিলাদ হৈ বিচাৰি গৈ সিহঁতক লগ পালত আৰু এবলি ভিবোতাৰ দুখ দেখিবৰ কাৰনে পেৰা খুলিবলৈ

প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। পাচে ডাক মুকলি কৰাত মৰা
য দেখি আঁকোআল মাৰি ছুলি হাতৰ নাৰি চাই
কেটি থকা জেব পালে। আৰু একেৰি মানব
পাচে উমাহ আহি চকু মেলি ক্ৰমেৰে জিলে।

জৰ্জিয়া প্ৰদেশৰ সনৰৌ গাঁৱৰ চটন নামে
এজনি ভিবোডাই আপোনাৰ পৈএকক ঘৰে ঘৰে
কটিকা খাই বলিয়া হৈ লৰা ভিবোডাক দুখ দি-
য়া দেখি, মই কোনো দিনত এটা বৰ কথা কৰিম,
ইয়াকে বুলিলে; পাচে এদিনা ঘৰত জুই লগাই
ভিনটো লৰাই সৈতে আহ গৈ মৰিল।

ইজ্জানিৰা দেশৰ জাৰ্জি নিয়া এখন বয় মা-
ছুৰ নগৰৰ ওচৰে ২৩ টা মানুহ লৈ জাঁওতে
১২ জন ডকাইত ওলাই ধৰি সকলোৰে জি মা-
গ্ৰি আচিল ডাকে ডকা দি দিলে। এটা জাৰ্জি-
কৰ হানি হল ১৬০০ কপ; আৰু এটাৰ হানি
হল ৬০০।

তিম, মনুহৰ, বৰভগ্নি, জাতি,
সোন্দা, মালভোগ, পুৰা, কেডেকি,
বিষজোআ, বৰকথ, মালিকি চুটিয়া,
না না কপ কল প্ৰভু দিলে জুজিয়া।
মনুহাৰ লভান গৰে ইহাক খাই,
ইহৰক ধন্যবাদ কৰিতে জুআই। ব. ল.

পৰিসুমৰ কল।

Parsuvarance Reward-d.

পৰিসুম সকলো লব গুনৰ মূল, মহত গুন
সকলো আলোচনা ন কৰিলে গুচে।

কোৰো মানুহ বৰ বুধিমন্ত হৈ ওপজাব বি-
মিতে জে কোৰো বিদ্যাত বৰ পাৰ্গত হই এনে
বুলি ভবা মিচা, জেজিয়া জুমি কোৰো পাৰ্গত
মানুহক দেখা ভেজিয়া জুমি ভেঁও বো কেনেঠৈ
কাল বাই কৰিতে ডাকে সুধিয়া পাচে জুমি জৰ-
লো জানিবা জে ভেঁওৰ জিৱন প্ৰাই সুমতে গৈচে।

আমাক সকলোকে ইহবে সমান বুধি দিয়া
নাই হই; কেতবোৰ আনতটৈ অধিক বুধিমন্ত
হৈ ওপজে কিহা জদি উপজিবৰ পৰা ন হই
ভেও কেনেবাকৈ বুধিমন্ত হই, কিন্তু জুমি নিচই
জানিবা জে ইহবে জেনে বুধি দিয়ক নি দিয়ক
সুম ন কৰিলে তাৰ পৰা একো গুন ন হই।

এডেকে কোৰো পুসসনিয় কৰমৰ নিমিতে
লৰাই পৰিসুম কৰিবা, পৰিসুম কৰিলে সিখি
নো হোআ কৰম নাই; প্ৰথমে জিটো কৰম
অসাধ্য হেন ভবা সিও পৰিসুমৰ দোআৰাই
সিখি হই।

সুম কৰিলে জে অসাধ্য কৰমে হই আৰু
হতাশিক দোসকো লোধন কৰিব পাৰি তাৰ
এক আচৰিত দ্বিষ্টাত তলত লিখা গল, সেই
বিবৰন সঁচা আৰু পুৰাবৃত্ত ইতিহাস সকলৰ
পৰা উদ্ধৃত কৰা গৈচে।

হুহেজাৰ মান বচৰ হল নিয়ন্তেৰিচ্ নামে
এজন সহকাৰী গ্ৰিক দেশৰ আধিনি নগৰত আ-
চিল; পূৰ্ব কালৰ সহকাৰী সকলৰ মধ্যত এওক
অতি প্ৰধান বুলি গন্য কৰা জাই।

ভেঁও সেই নগৰত কালিত্ৰাত্ত নামে এজন
সহকাৰী বজুতা নতিবি দোআৰাই মানুহ সক-
লৰ মাজত জি কৰ্মি আৰু মান সহকাৰ হৈ-
চিল ডাকে দেখি ভেঁও সহকাৰী হবলৈ বৰ উৎসাহ
পালে; সেই নিমিতে সকলো সুখকে এৰি পুৰ-
সৰ্গ কৰিব ধৰিলে আৰু কালিত্ৰাত্ত জিমান দিন
আধিনি নগৰত আচিল জিমান দিন ভেঁওৰ লগ
নেৰি ভেঁওৰ উপদেশৰ পৰা জিমান পাহে জিমান
সিকিলে।

পুথমেই তেঁও লৰা খাটোতে তেঁওৰ সন্মতি বখাৰ দিপথো এক বক্তৃতা কৰি সন্মতি ওভো-
তাই ললে, ইয়াত উভসাহ পাই তেঁও পাচে
লোক সকলৰ আগত বক্তৃতা কৰিলে, কিন্তু তাত
তেঁওৰ অসম্মতি হ'ল।

তেঁওৰ মাত বৰ সৰু আৰু বেয়া আছিল দেখি
সভাৰ সকলোৱে তেঁওৰ কথা সুনি উপহাস কৰি
হাতত চাপৰি বজাই নিন্দা কৰিলে, তাত তেঁও
বৰ লাজ পাই তললৈ মুখ কৰি ঘৰলৈ জাঁওতে
চেটাইবচ্ নামে এজন সত্ৰী। তেঁওৰ মিত্ৰে বাটত
লগ পাই দিমস্তিনিচ্ বিমৰ্স হোআৰ কাৰন
সুনি কলে, বোলে, মিত্ৰ এইবোৰ দোস গুচাবৰ
উপাই আছে, পাচে তেঁও এক কাৰাৰ সোক মা-
তিব দিলত দিমস্তিনিচে গালে, তাৰ পাচত চে-
টাইবচে এনেহে মাত আৰু ভদ্বিৰে গালে যে
দিমস্তিনিচে কলে, বোলে, মই মতা স্লোক ই ন
হই। তেতিয়াই দিমস্তিনিচ্ আপোনাৰ দোস
জানি সেই দোসবোৰ গুচাবৰ নিমিত্তে বৰকৈ
পুৰস্কাৰ কৰিব ধৰিলে।

তেঁওৰ মাতৰ স্বভাৱিক জি দোস আছিল তা-
কে গুচাবৰ নিমিত্তে, আৰু উচাবন ভাল কৰিবৰ
নিমিত্তে জি সুম কৰিছিল তাক পতিয়াৰ ন
লগাই পাই; তাৰে পৰা আমি জানোঁ যে ধিৰ
প্ৰভিগ্যা হৈ সুম কৰিলে সকলো দোসকে গুচাব
পাৰি।

তেঁও এনেহে খোনা আছিল যে কেতবোৰ
আখৰকে উচাবন কৰিব নোআৰিছিল, এই দোস
গুচাবলৈ তেঁও সৰু সৰু দিল গুটি মুখত লৈ গৰ্হি-
ছিল। তেঁওৰ উলাহ নিচেই চুটি আছিল, এই দোস
গুচাবলৈ তেঁও ন থমকাকৈ সেলাক সাত্তি বৰ
ওখ পৰ্বতলৈ উঠিছিল আৰু সমাজত মানুহৰ
হাইতো তেঁওৰ মাত সুনিৰ্ণ পৰা কৰিবৰ নিমিত্তে
সাগৰৰ তিৰলৈ গৈ পানিৰ বৌবৌৱনিত বক্তৃতা
কৰিছিল।

দিমস্তিনিচে মাত ভাল কৰিবলৈ জিমান জন্তু
কৰিলে মুদ্ৰা দিবলৈকে ভাতকৈ অলপ পুৰস্কাৰ
কৰা নাছিল, তেঁওৰ ঘৰত এখন আৰ্চি আছিল
তাকে আগত থৈ মুদ্ৰা দিবলৈ লিখিছিল, আৰু
জি কথা সভাৰ আগত কৰা লাগে তাক তেঁও

আটাই আৰ্চি আগত থৈ কেই বেলি মান ঘৰতে
আওবাই পাচেহে সভাত কৈছিল, তেঁও বক্তৃতা
কৰাৰ সময়ত কান্ধ নচুআইছিল, এই দোস দো-
ধন কৰিবৰ নিমিত্তে জন্তু ধিয় হৈ বক্তৃতা লিখি-
ছিল তাৰ ওপৰত এখন ভবোআল ওলমাই থৈ-
ছিল, পাচে তাৰে তলত ধিয় দি বক্তৃতা কৰোঁ-
তে কান্ধ নচুআলে ভবোআলৰ আগ লাগিছিল;
এনেকৈ কান্ধ নচুআ স্বভাও গুচিল।

তেঁও বিদ্যা লিখিবলৈ জেনে সুম কৰিছিল
লিও সৰু আচৰিত ন হ'ই, মানুহৰ মাজত থাকি-
লে হাইত বিদ্যা লিখা ন হ'ব বুলি ভাই কৰি
তেঁও মাটিৰ তলত এটা ঘৰ কৰি তাত (এটা
চাকি লগাই পৰিছিল, আৰু কেতিয়াবা কেতিয়া-
বা দুমাহ তিনি মাহলৈকে তাত লোমাই আ-
ছিল, সেই গাঁতত চাকিৰ পোহৰত তেঁও জি
বক্তৃতা বচনা কৰিছিল তাক তেঁওক হিন্সা
কৰাবোৰে তেল তেল গোন্ধাই বুলি কৈছিল।

তেঁও নিভো অতি সোন কালে উঠিছিল, আৰু
আন কোনো বনুআ তেঁওতকৈ আটাই উঠিলে বৰ
অসম্মত পাইছিল। তেঁও বিদ্যাত নিপুণ হ'বলৈ
জি অলম্বৰ সুম কৰিছিল তাৰ প্ৰমান এটা এই;
তেঁও গ্ৰিক দেশৰ প্ৰধান পুৰাত্নিত বিবৰনৰ পুথি
আপোন হাতৰে আঠ বেলি লিখিছিল, এই
অভিপ্ৰায় কৰি যে ভেনেকৈ লিখিলে সেই গ্ৰন্থৰ
ভালা তেঁওৰ ঘনত থাকিব।

এনে আচৰিত সুম কৰি দিমস্তিনিচ্ দেশত
এনেহে সত্ৰী। হল যে তেঁও বক্তৃতা কৰিব ধৰি-
লে তাকে সুনিবলৈ গ্ৰিক দেশৰ সকলো ঠাইৰ
পৰা মানুহবোৰ জুৰ বাস্তি বাস্তি আহি নিবগ-
লৈ আহিছিল।

অ. ল. ম.

য়োচেফৰ বিবৰন।

History of Joseph—Continued.

নৱেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত যোচেফৰ বিবৰন জি চাপা হৈছিল, তাৰ পাচৰে কথা এই অকনোদইতো এপিঠি চাপা হৈছে।

এই কথাৰ পাচত মিচৰিয়া বজাৰ বাটি লো-আই আৰু চান্দমায়ে আপোনাৰ মিচৰিয়া বজাত দোস কৰিলন্ত, কাৰোএ সেই বৰ বাটি ধৰালৈ-কে আৰু বৰ চান্দমাইলৈকে খজ উঠি জি বখিয়া সেনা পতিৰ বন্দি সালন্ত যোচেফ আছিল সেই ঠাইতে সিহঁতকো বন্দি কৰি থলে। তাতে বখিয়া সেনাপতিএ যোচেফৰ হাতত সিহঁতক লো-খাই দিলন্ত তেঁও সিহঁতক সুন্দৰা কৰিবলৈ ধৰিলে; এই দৰেই সিহঁত অনেক দিন বন্দি সালন্ত থাকিল।

পাচে বন্দি সালন্ত বন্দি হৈ থকা মিচৰিয়া বজাৰ বাটি ধৰা আৰু চান্দমাই দুয়োটাই একে বাতিতে সমাজিক দেখিলে; আৰু সুকিয়া সুকিয়া অৰ্থৰ দৰে সিহঁতৰ সমাজিক হল। পাচে যোচেফ বাতি পুআ ওচৰলৈ গৈ দিহঁতক বিব-ৰন দেখিলন্ত, সিহঁতক সুধিলে বোলে, আজি তোমোলাকৰ সুখ বিবৰন কিয়? সিহঁতে তেঁওত

কলে বোলে, আমি সমাজিক দেখিলো, কিন্তু তাৰ অৰ্থ কৰ পৰা কোনো নাই। তাতে যো-চেফে সিহঁতক কলে, অৰ্থ বুজিবলৈ সক্তি জানো ইয়াৰ পৰা পোআ নাই? বিনই কৰিচোঁ, তো-মোলাকৰ সমাজিক মোত কোআ। তেতিয়া বৰ বাটি ধৰাটে যোচেফক আপোনাৰ সমাজিকৰ কথা কলে বোলে, মোৰ সমাজিকত এজোপা লতা পনিয়াল মোৰ আগতে আছিল; তাৰ তিন-টা ডালন্ত পাত ধৰি ফুল ধৰিলে, আৰু খোপাই খোপাই তাৰ গুটি লাগি পকিল। তেতিয়া মোৰ হাতত কাৰোৰ খোআ বাটি থকাত সেই বাটিতে মই লতা পনিয়ালৰ গুটি চেপি নিগৰাই কাৰোৰ হাতত সেই বাটি দিলোঁ। তাতে যোচেফে তেঁওত কলে, ইয়াৰ অৰ্থ এই; সেই তিনটা ডালেই তিন দিন, তিন দিনৰ মূৰত কাৰোএ তোমাৰ মূৰ জুলি তোমাক আগৰ বিলই দিব। তেতিয়া জুমি আগৰ দৰে বাটি ধৰা হৈ আৰুও কাৰোৰ হাতত খোআ বাটি দিব। কিন্তু তেতিয়া তো-মাৰ ভাল হব তেতিয়া মোক সুঁআৰি মোলৈ অনুগ্ৰহ কৰি কাৰোৰ আগত মোৰ নিমিতে টুক,

মোক এই বন্দি সালৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবা। কি-
য়নো মোক ইন্দিয়া দেশৰ পৰা বহুপে ছুৰ কৰি
আনিচে। কিন্তু মই জি এই অজ্ঞকাৰ বন্দি সা-
লত বন্দি হও, ইয়াতো মই এনে একো কৰম
কৰা নাই। পাচে বৰ চান্দমায়ে ভাৰ কথাৰ চি-
কন অৰ্থ দেখি সি য়োচেফত কলে, ময়ো সমা-
জিক দেখিলোঁ; মোৰ সুৰৰ ওপৰত বগা ভিনটো
খবাহি আছিল; ভাবে ওপৰতটো খবাহিত কা-
বোঁএ খোজাৰ কাৰনে নানা বিধ বস্তা বস্তা আ-
ছিল, পাচে চবাইবোৰ আহি মোৰ সুৰৰ ওপৰত
খবাহিৰ পৰা বি ধালে। ভাতে য়োচেফে সন্নি-
ধান দিলে বোলে, ইয়াৰ অৰ্থ এই; সেই ভিনটো
খবাহিএই ভিন-দ্বিৰ, ভিন দ্বিৰ মাজত কাবোঁএ
ভোমাব মূৰ জুলি ভোমাক কাঁহি দিব; আৰু
চবাইএ ভোমাব গাব পৰা মজ্জ খবাহি।

পাচে ভিন দ্বিৰ দিনা কাবোঁৰ ওপৰত দিন
হোআত তেঁও আপোনাএ সকলো বন্দিটো ভোজ
জুগুত কৰিলে। তেতিয়া আপোনাৰ সকলো
বন্দিৰ আগতে বৰ বাটি খবাবে আৰু বৰ চান্দ-
মাইবে মূৰ জুলি তেঁও বৰ বাটি খবাতক ভাৰ
আগৰ বিসইকে আৰুও দিলত, সি কাবোঁৰ হা-
তত খোজা বাটি দিলে। কিন্তু য়োচেফে কোজাৰ
দৰেবে বৰ চান্দমাইক কাঁহি দিলে। তেঁও বৰ
বাটি খবাব য়োচেফলৈ মনত ন পৰিল, কিন্তু
পাহৰিলে।

ইয়াৰ বাহিৰে দুবচৰ সুৰত কাবোঁএ এই
সমাজিক দেখিলে; তেঁও নৈৰ পাৰত থিয় হৈ
আছিল। পাচে নৈৰ পৰা অতি চিকন পুৰ লা-
ভোটা গৰু ওলাই পথাৰত চৰিবলৈ ধৰিলে।
পাচে আৰু খিনোআ বেয়া লাভোটা গৰু সেই
নৈৰ পৰা ওলাই, সিৰোৰ গৰুৰ ওচৰতে নৈৰ
কাষৰত থিয় হল। ভাতে সেই খিনোআ বেয়া
গৰুএ সেই পুৰ চিকন গৰু লাভোটাক গিলিলে।
তেতিয়া কাবোঁৰ টোপনি ভাগি, আৰুও টোপ-
নি আহিলত তেঁও দুভিৰ বেলি সমাজিক দেখি-
লিলে। এজোপা গচত ডান্দৰ চিকন লাভোটা
ধোক ওলাল; পাচে পুৰৰ বতাহত সুকুআ আৰু
লাভোটা ধোক ওলাল; আৰু সেই সুকান সা-
ভোটা ধোকে সেই পুৰ চিকন লাভোটা ধোকক

গিলিলে; ভাতে কাবোঁৰ টোপনি ভাগিলত
সপোন হল। পাচে বাতি পূজালত তেঁওৰ মন
উগল খুগল লাগি তেঁও মানুহ পচাই মিচৰ দে-
সৰ আটাই মায়ানিবোঁৰক আৰু গিয়ানিবো-
ৰক মতাই আনিলে। পাচে কাবোঁএ সেই আ-
টাইবে আগত সমাজিকৰ কথা কলে। কিন্তু সি-
বিলাকৰ কোনোএ কাবোঁক ভাৰ কলিতা দিব
নোআবিলে। তেতিয়া বৰ বাটি খবাই কাবোঁক
নিবেদন কৰি কলে। আজি আপোনাৰ জগৰ
সুঁঅবিটোঁ। মহা বজাই মোলৈ এক উটি মোকে
আৰু বৰ চান্দমাইকে দুইকো বন্ধিয়া সেনাপতিৰ
বন্দি সালত বন্দি কৰি ধৈছিলে। ভাতে ময়ে
সিয়ে আমি একে বাতিতে সমাজিক দেখিলোঁ।
আৰু সমাজিকৰ অৰ্থ আমি সুকিয়া সুকিয়া দৰে
দেখাত পাচে ভাতে বন্ধিয়া সেনাপতিৰ এটা
ডেকা ইবি বন্দি আমিএ লৈতে আছিল। আমি
তাকে সমাজিক কলো; সিয়ো গাইপতি সমাজি-
কৰ অৰ্থ কৈ কলিতা দিলে। আৰু সি জেনেকৈ
কলিতা দিছিলে, সেই দৰেই ঘটিল; মহা বজাই
মোক আগৰ বিসই দিলে, কিন্তু তাক কাঁহি দিলে।

তেতিয়া কাবোঁএ য়োচেফক আনিবলৈ পঠো-
আত মানুহবোৰে বন্দি সালৰ পৰা তেঁওক বে-
গতে আনিলে। পাচে তেঁও মূৰ খবাই আৰু
কাপৰ সলাই কাবোঁৰ আগত ওলালগৈ। তে-
তিয়া কাবোঁএ য়োচেফত কলে, মই এটা সমা-
জিক দেখিলোঁ, ভাৰ কলিতা কেৰে দিব নোআ-
বিলে। কিন্তু জুপি সমাজিকৰ কলিতা দিবলৈ
ভোমাব বুধি আচে জুলি সুনিটোঁ। পাচে য়ো-
চেফে কাবোঁক কলে, তাক মই নোআবোঁ, কিন্তু
ইহবে কাবোঁক সুমজল কথা কৰ। তেতিয়া কা-
বোঁএ য়োচেফত কলে, মই সমাজিকত নৈৰ দাঁ-
তিত থিয় হৈ আছিলোঁ; ভাতে নৈৰ পৰা লাভো-
টা চিকন পুৰ গৰু ওলাই পথাৰত চৰিবলৈ
ধৰিলে। পাচে মিচৰ দেশ গোটেই খনত ভাৰ
নিচিনা মই কেতিয়াও দেখাই নাই, এনে আৰু
লাভোটা খিনোআ বেয়া গৰু ওলাই, সেই আ-
গৰ চিকন পুৰ গৰু লাভোটাক ধালে। কিন্তু
সেইবোৰে সিৰোৰক ধালে তথাপি খাইচে এনে
মনত নাছিল, কিয়নো আগৰ দৰেবে খিনোআ

বেয়া হৈ এই থাকিল, ভেতিয়া মই সাৰ পালোঁ। পাচে মই আকও দৃষ্টিয় বাব সমাজিক দেখিলোঁ; এজোপা গচত চিকন পূৰ সাভোটা ধোক ওলাল। পাচে পূৰৰ বতাহত সুকান আৰু ধিনোআ সাভোটা ধোক ওলাই, সেই পূৰ চিকন সাভোটা ধোকৰ খালে। এই সমাজিক মই মায়াপিবোবত কলোঁ, কিন্তু কোনোএ ইয়াৰ কলিতা দিব নোআছিলে। ভেতিয়া য়োচেকে কাৰ্বৌত কলে, ভোমাব দুয়োটা সমাজিকৰ একে অৰ্থ। ইহবে জিহকে কৰিবলৈ খৰিচে তাকে কাৰ্বৌত জনাইচে। সেই সাভোটা চিকন গৰুএই লাভ বচৰ; আৰু সেই সাভোটা ভাল ধোকো লাভ বচৰ, সেই সমাজিক একে। আৰু তাৰ পাচত জি ধিনোআ বেয়া গৰু সাভোটা ওলাল, নিই-ভেও লাভ বচৰ; আৰু পূৰৰ বতাহত জি সুকুআ সাভোটা ধোক সেয়েই একালৰ লাভ বচৰ হব। এই কথা মই কাৰ্বৌত কৈচোঁ, ইহবে জিহকে কৰিব খুজিচে তাকে ভোমাক দেখুআইচে। চোআ, আগৈএ গোটেই মিচৰ দেলত লাভ বচৰলৈকে অতি সৰহ চিকন ধোআ বহু হব। পাচে লাভ বচৰ এনেহে একাল হব যে মিচৰ দেলত সকলো ধোআ ভাল বহুতলৈ পাহৰিব; আৰু সেই একালতে দেল নষ্ট হব। আৰু সেই একালৰ কাৰনে আগৈএ ভাল বহু ধোআও দেলত বুজিব নোআৰিব, আৰু তাক সহিবলৈয়ো বৰ টান হব। কাৰ্বৌএ দুবেলি সমাজিক দেখাব অৰ্থ এই, ইহবে ইয়াক নিচইএ সোনকালে ঘটাব; এই কাৰন মহা বজাই এটা বুধিমন্ত গিয়ানি মানুহ বিচাৰি তাকে মিচৰ দেলৰ ওপৰত গৰাকি পাভোক। আৰু এই কৰম কৰোক, জি লাভ বচৰত ভাল ধোআ বহু হব সেই লাভ বচৰতে দেলত অধিকাৰবোৰ পাতি মিচৰ দেলৰ পৰা সহবোৰৰ পাঁচ ভাগৰ এভাগ লওক। আৰু সেই ভাল লাভ বচৰৰ সহ গোটাই ধান বজাৰ হাতৰ ভালত থৈ নিইতে নগৰ ধনে পতি ধোআ বহু সাঁচি থওক। তাতে হব ধোআ একালৰ লাভ বচৰৰ কাৰনে সেই ধোআ বহু সাঁচি থলে, একালত দেল নষ্ট ন হই। ভেতিয়া কাৰ্বৌএ আৰু ভেঁওৰ বন্ধিবোৰে এই কথা চাট, ভাল পালে।

আৰু কাৰ্বৌএ বন্ধিবোৰত কলে, ইয়াৰ নিচিনা মানুহ জাত ইহবৰ আত্মা আছে, এনে আৰু কাক পায়? ভেতিয়া কাৰ্বৌএ য়োচেকত কলে, ইহবে ভোমাক এই আটাইকে জনাইচে; এই কাৰন ভোমাব সমান বুধিমন্ত আৰু গিয়ানি কোন আচে? মই ভোমাকে মোৰ ঘৰৰ অধিকাৰ পাতিলোঁ। মোৰ আটাই মানুহ ভোমাব কথাৰ ভাল হৈ থাকিব অকল সিহঁতজনত মই ভোমাকটোক বৰ হৈ থাকিম। কাৰ্বৌএ য়োচেকত আৰু কলে হোলে, চোআ গোটেই মিচৰ দেলৰ ওপৰত মই ভোমাক অধিকাৰ পাতিলোঁ। পাচে কাৰ্বৌএ আপোনাৰ হাতৰ পৰা আৰুটি সোলোকাই য়োচেকৰ হাতত দি ভেঁওক অতি উত্তম কাপৰ পিন্ধাই ভেঁওৰ ভিজিত সোনৰ হাৰ দিলে। আৰু ভেঁওৰ দৃষ্টিয় বধ ভেঁওক উঠি ফুৰিবলৈ দি মানুহবোৰে ভেঁওৰ আগত আঁঠু পাৰ, আঁঠু পাৰ বুজি এটাই পাবিলে। এই কপে ভেঁও তাক গোটেই মিচৰ দেলৰ অধিকাৰ পাতিলে। পাচে কাৰ্বৌএ য়োচেকত কলে, মই কাৰ্বৌ, ভোমাক বাহিৰে সকলো দেলত কোনো মানুহে হাত বা ভৰি লবাব নোআৰিব। আৰু কাৰ্বৌএ য়োচেকৰ নাম চাকিনত পানেহ থৈ ওন নগৰত থকা পোটিকোৰ নামেৰে পুৰোহিতৰ আচিনত নামেৰে কন্যাবে লৈতে ভেঁওৰ বিয়া দিলে। পাচে য়োচেকে গোটেই মিচৰ দেলত ফুৰি আপোনাৰ ভেঁৰ ফুৰি বচৰৰ সময়ত কাৰ্বৌৰ আগত থিয় হলহি। ভেতিয়া য়োচেকে কাৰ্বৌৰ ওচৰৰ পৰা গৈ মিচৰ দেল গোটেই ধন ফুৰিলে। আৰু লাভ বচৰত থিয়বিএ আঁজলিএ আঁজলিএ সহ ওপোজালে। সেই লাভ বচৰত মিচৰ দেলত হোআ সকলো সহ গোটাই নগৰত সাঁচিলে। কিন্তু জি জি নগৰৰ চাৰিও ফালে পথাৰত জিয়ান সহ হৈছিল, তাক সেই সেই নগৰতে থলে। এই কপে য়োচেকে লাগৰৰ বালিৰ সন্ধান লয় গোটালে। কিন্তু তাক লেখিবলৈ এৰিলে, কিয়নো তাৰ সিমা নাই কিয়া হল।

পাচে মিচৰ দেলৰ জি খাবলৈ থকা লাভ বচৰ আছিল সেয়ে পূৰ হল। আৰু য়োচেকৰ কথাৰ দৰেবেই একালৰ লাভ বচৰ হলহি, ভেতিয়া

আন সকলো দেশত এঁকাল হ'ল; কিন্তু মিচৰ দেশখনতে খাবলৈ আছিল। পাচে সকলো মিচৰ দেশত এঁকাল হ'লত পূজাৰোৰে কাৰোৰ আগত খোজা বস্তুৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তাতৈ ফাৰোএ সকলো মিচৰিয়াৰোৰত কলে বোলে, তোমোলাকে য়োচেফৰ ওচৰলৈ জোআ, তেওঁ জিহকে কই ডাকে কৰাইক। তেতিয়া পুৰিবিৰ আটাই ঠাইতে অতি ডাঙ্গৰ এঁকাল হ'লত য়োচেফে সকলো ঠাইৰ ভঁৰাল মেলি মিচৰিয়াৰোৰক সহ বেচিবলৈ ধৰিলে। আৰু সেই এঁকাল মিচৰ দেশত বৰকৈ বাঁহিল। তেতিয়া নানা দেশৰ মানুহে মিচৰ দেশত য়োচেফৰ ওচৰত সহ কিনিবলৈ আহিল, কিয়নো সকলো দেশত বৰ এঁকাল হ'ল।

ন. ল.

লৱাবিলাকক পৰিহৰিলে সিকোআ বাপেক মাকৰ উচিত।

Advantage of Education.

সকল গঢ় জোপাৰ গুটি পাতেৰ এসোৰে গৰিত পানি নি থাকিলে সি কেতিয়াও নে পাই নে থাকে সেই ৰূপে লৱাক নিতি গিয়ান পৰ্যালোচনা তৰ ফল ধৰে।

লৱাবিলাকৰ বাপেক মাক নাইবা ভাত কাপৰ দি পোহাটোই নাইবা বিসয়াই সিঁইতক ইহকাল পৰকালৰ জি হিত বিদ্যা আৰু নিতি কথা আৰু ধৰ্ম্ম দায়া পৌৰ্জ গিয়ান এই সকল সিকোআটো উচিত। ভাত কপট এলাহ এটা কৰা কেতিয়াও ভাল ন হই; তাৰ প্ৰমানৰ নিদানে এই ইতিহাস কথা।

এটা পণ্ডিত বজাৰ পুতেকে মনত পৌৰ্জ নাই কিয়াই নিমিতে ভাবিলে জে মই পিতাৰ মনৰ জুগুতৰ পুতেক, মোক বাজ পাট দি পিতাই একো চিন্তা নাই কিয়াই থাকিব পাৰে। কিন্তু তেওঁ পলম কৰি থাকে এই কাৰনে তেওঁক মাৰি আপুনি বজা ইও। আৰু সেই বজাৰে মন্ত্ৰিৰ এজনি জিএক আছিল ডাই অতি সুন্দৰি আৰু জুৰতি, তথাপি অনেক দিনলৈকে ডাইক বিয়া নি দিয়াইকৈ থৈছিল, সেই কাৰনে ডাই মনত ভাবিলে জে জলৈকে পাঁও ভলৈকে গুচি জাম।

এদিন বাতি বজাৰ সভাত নাচনিয়াৰে নাচিছিল; পাচে নিলা অলপমানহে আছে এনেতে

নাচনিয়াৰতে বঁটা বাহোৱা একো নে পাই নাচ এবিৰ খোজাত, নাচনিয়াৰৰ পৈএকে এৱেকৈ সোঁক গাই ডাইত কলে।

গতা নততবাকান্তে বপ্তাভিক্তি সৰ্ববি।

ইতিহিত সমাধায় লুকা নজ্জনব-খনং।

বোলে হে চিৰি, অনেক নিলা গল অলপমানহে আছে, এই কাৰনে আৰু কিছুমান মন খিৰ কৰি সজ লোকৰ সন্তোষ কৰ। চাচোন, আমি এতিয়ালৈকে গায়ন গাই একো নে পালোঁইক, আৰু জদি পাৰব এলাও নাই তেওঁ আৰু অলপমান মেলি থাকি বাতি পুআলৈকে গিত গাই আপোনাৰ কৰম কৰোঁ, তাতৈ সভাৰ মানুহৰোৰ সন্তোষ হব।

বজাৰ পুতেকে আৰু মন্ত্ৰিৰ জিএকে এই সোঁকৰ অৰ্থ পাই সহি গলা সকলো ৰূপে ভাল ইয়াক মনত ললে। আৰু সেই গায়নক সন্তোষ হৈ সিঁইতৰ ডিঙ্গিৰ গজ যুকুতাৰ হাৰ সোলোকাই দিলে।

সেই সভাতে থকা টেকেলাৰ লৱা এটাই সোঁকৰ অৰ্থ বুজ নে পাই তাৰ বাপেকক ঢকা মাৰি দিলে। তাতৈ টেকেলাই পুতেকক কানতলৈ নাচিবলৈ ধৰিলত সভাৰ সকলো মানুহে আচৰিত মানি টেকেলাত সুধিলে বোলে পুতেকে ভোক মাৰিলে তথাপি তাক কানত লৈচ ইয়াৰ কাৰন কি? টেকেলাই কলে মই নিতি বিদ্যা ন পৰ্যালত ই সুখ হ'ল, এই কাৰনে মোক বধ ন কৰি জে অকল ঢকাহে মাৰিলে ই পৰম লাভ।

এই অকনোদই পত্ৰ যোং সিংসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপা খানাতে মাছে মাছে চাপ কৰা হৈছে। আদিতৈ দিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ চমটা।

THE OROONDOL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ

পঞ্চম চোআ।

মোং সিবসাগৰ, জানুআৰি, ১৮৫০।

নম্বৰ ১।

VOL. V

SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1850

NO. 7.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

চিংফ গাঁৱৰ পৰা দুটা চিংফই দা আদি কিবা কিবি বস্তু বেচি বেহা কৰিবৰ নিমিত্তে আহি মটক গাঁও সোমোআত মাকিন বক-তাৰ গন্ধাই বৰাই হাবি বাটত সিহঁতক লগ পাই, দা এখন মই কিমো বুলি চিংফৰ হাতৰ পৰা লৈ পলাই, হাবি সোমাল, পাচে চিংফ-ইতে বিচাৰি বিচাৰি, প্ৰথম জানুআৰি তাৰিখে মটকৰ নাও সলিয়া গাঁৱত পাই, দা চুৰকৈ আনি পলাই আচহি! এই বুলি ধৰাত সি এডাল টাক্সোন লৈ ফুল্লা নামে চিংফ এটাৰ মূৰত মাৰ মাৰি দিলত মূৰ ভাগি সি তেতিয়াই মৰিল। তাতে সেই বৰাই তাৰ পৰা বেগতে পলাই আহি, সাৰিবৰ মনেৰে সিবসাগৰৰ থানাত চুৰি মোকদ্দমা কৰিছিল। পাচে সেই চিংফ মৰা কথা দিবুৰুগৰ জিলাৰ শ্ৰীজুত বিচাৰ পতিএ বুজ পাই, তাক ধৰিবৰ নিমিত্তে চায়ে চায়ে লিখাত, সিবসাগৰ জিলাৰ শ্ৰী জুব-নেম্বৰ ফুকন দাবোগাই সেই বৰাক চিনি পাই ধৰি দিবুৰুগৰলৈ পঠালে।

লুংটাই দুআৰৰ ৮ জন নগা ভৈয়ামলৈ আহি বেহা আদি কৰি ফুৰি দোপদৰ হাটৰ ওচৰৰ এঘৰ মানুহৰ ভঁৰালৰ আগত আছিল, আৰু ভিতৰ নাম চঞ্জিয়া এমখা নগাই বেহা কৰিবলৈ আহি গাঁৱত ফুৰুতে সেই লুংটাই দুআৰিয়া নগা তাত ধুকা বুজ পাই, ৩ টা নগা গৈ দিনত চান্দি আহি গত এপ্ৰিলৰ ৩ তাৰিখে বাতি চোৰাককৈ সিহঁতক ভঁৰালৰ আগতে বেৰি ধৰি, ভিন জন নগাক বধিলে;

এজনৰ মূৰ, ভৰি আৰু হাত; ই দুজনৰ মূৰ কাটি, দা জাটিএ সৈতে লৈ গুচি গল, কিন্তু ইমখা নগা লৰ মাৰি সাৰিল। পাচে সিবসাগৰ জিলাৰ শ্ৰীজুত বিচাৰ পতিএ ডিচেম্বৰ মাহত নগাৰ পৰ্বতলৈ গৈ সেই নাম চঞ্জিয়া দুহিয়া নগাক বৰ্তমান মাহত ধৰি শ্ৰীজুত লেপ্টেনন্ত ইদিন চাহাবৰ দোআৰাই ইয়ালৈ পঠাই দিলে।

জোৰহাটৰ পৰা এক মানুহে লিখিছে, মা-ঘৰ ২৮ তাৰিখে কাকডজাৰ কোথৰত পে-টালৰ মোজাট ভাই ককাই দুটা লবাই টক্কিত সুই আছিল, পাচে অকস্মিতে টক্কিত জুই লা-গিলত সাৰ পাই ডাক্তৰ লৰাটো জাপ মাৰি সাৰিল, লৰাটো এখা পোৰা ইহ টক্কিএ সৈতে বাগৰি পৰি, লৰ মাৰি গৈ, ঘৰ পায়েই মৰিল। আৰু লিখিছে বোলে, ১ মাঘত কৰবাৰ ঠাকুৰ এটাই আহি আপোন ইচাবে চৰ্মচেদন কৰাই মচলমানৰ ধৰম গ্ৰহন কৰিলে।

লখিমপুৰ জিলাৰ শ্ৰীজুত ডাক্তৰ কেয়েল চাহাবৰ লক্ষ জিএক এজনি চাহাব মেম চাহাব বাজত কিবা কৰি থাকোঁতে ভিতৰত জুয়ে পুৰি মাৰিলে।

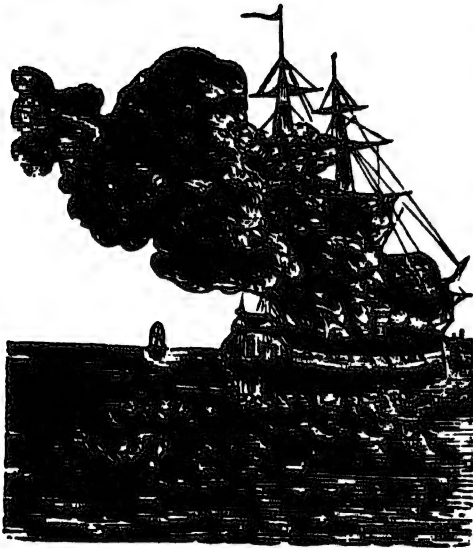
ইংলণ্ডৰ পৰা মাৰ্চবৰ নামেৰে জাহাজত অহা ৬ জন লেপ্টেনন্ত চাহাব কলিকতাৰ পৰা চিক্কৰা জিলালৈ নাৱেৰে জাঁওতে জোআৰ ভেঁটাই নাও লুটিয়াই পেলালে, সকলো বস্তু হানি হল, কিন্তু মানুহৰ প্ৰান বখ্যা পৰিল।

কলিকতাৰ এক পত্ৰত লিখিছে, পৰ্বতিয়া কুকি নামে একোজন মানুহে নৱেম্বৰ মাহত

টৰ্ণিৰা দেশলৈ আহি ৩৫ জন গাৱলিয়া মানুহ কাটিলে; অনুমান কৰিছে যে সিহঁতৰ দেও-বিলাক নতুন হাবৰ নিমিত্তে কাটিলে।

কলিকতাৰ থকা বাবু প্ৰমথনাথ দেৱ ডি-চেম্বৰ মাহত ডিফু হ'ল। তেঁওৰ বাপেক বাম দুলাল দেৱ, আগৈএ ৫ টকাত চাকৰি কৰিছিল, পাচে বেপাৰ কৰি কৰি ১,০০,০০,- ০০০ এক কোটি মান টকা দুই পুতেকলৈ আজি ১১ তেঁও ডিফু হ'ল; আৰু কোনো মানুহে বোলে, প্ৰমথনাথ দেৱে তেঁওৰ ভায়েকে লৈতে ভেনে দুগুন আছিলে।

কলিকতাৰ পৰা জোআ কানপছ নামেৰে এখান জাহাজত ডিচেম্বৰ ১১ তাৰিখে কেনে-বাকৈ মৰাপাটত জুই লাগি সেই জুয়েই জাহাজ পুৰিলে, তাতে সকলো মানুহ জাহাজৰ সকলো বোৰত উঠিল; পাচে ষ্টৰ্গকিছ নামে জাহাজে এখান নাৱৰ ২ জন মানুহ পাই তুলি নিলে, এইটো কান্টান আদি, মানুহ আন নাৱৰ উটি গৈ অনেক সূমেৰে বাম পাই বখা পৰিল।

কেলেৰ গ্ৰিমলা নামেৰে এখান জাহাজ নিয়া জাহাজ আমেৰিকালৈ জীওতে নৱেম্বৰ ১২ তাৰিখে জুই লাগি ৮ দিনলৈকে পুৰি আছিল, পাচে ৫ দিনৰ মূৰত চেইবা নামেৰে আন

এখান জাহাজে দেখা পালে, কিন্তু বৰ বডাহটো হোআত ওচৰলৈ জাব নোআৰি তাতে পৰ দি থাকিল, আৰু ৩ দিনৰ মূৰত জাহাজৰ পৰা নাও পঠাই পোৰা জাহাজৰ সকলো মানুহবিলাক ডুবলৈ। তাত ৪০০ জাতিক আছিল তেও এটাও ন মৰিল।

আগ্ৰা মেচেনজৰ নামেৰে সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, লেপ্টেণ্ট কুট নামে এজন চাহাবে চিকাৰ কৰোঁতে দুই নলি বন্দুক ভৰাই তাৰে এক নলি ফেৰ কৰি পছ এটা গুলিয়ালে, পাচে ওচৰলৈ জীওতে পছ উঠিব খোজাত হিলৈৰ গিদাৰে ধুন্দা মাৰি দিয়াত সি নলি উকৰি চাহাবৰ গাত গুলি লাগি তেতিয়াই মৰিল। চাহাবে অলপ দিনৰ আগতে মেম বিয়া কৰাইছিল, আৰু ওচৰতে ভাৰু ঘৰত সেই মেমো আছিল।

নৱেম্বৰ মাহত লাহোৰৰ খাজনা ঘৰৰ পৰা কোনো গোঁৰা চিপাহিএ ১৬,০০,০০০ টকাৰ বাজ অলঙ্কাৰ চুৰ কৰিছিল, পাচে চোৰ ধৰি সকলো অলঙ্কাৰ পালে।

১২ জানুআৰি তাৰিখে লাহোৰ নগৰত ৰাতি বাৰে বজাৰ সময়ত ৭ জন চিক মানুহে চো-ৰাজকৈ গোঁৰা সেনাৰ লয়নত সোমাই ৭ জন গোঁৰা সেনাক বধ কৰিলে, তেতিয়া গোঁৰা সেনাই দেখি চিকৰ ৬ টাক হিলৈৰ চান্ধিৰিহে ধুঁচি মাৰিলে।

লাহোৰ নগৰত ২ জন আৰমিনিয়া ফটিক বেপাৰি মানুহে গোঁৰা সেনাৰ মাজত লুকাই কটিকা বেচা ধৰা পৰিলত সিহঁতৰ প্ৰতি জন ৫০০ টকা জৰিমাণা কৰিলে।

পঞ্জাবৰ চেক ইমামুদ্দিনে স্ৰীজুত গৱৰ্ণৰ জে নৰল বাহাদুৰৰ পৰা নৱাৰ বিলই পালে আৰু নিলান চিজে বজা বাব পালে, কিয়ে পাচৰ পঞ্জাবৰ বনত এই দুজন কল্লানি কলিয়া হৈ আতি সূমেৰে হিত কৰি আছিল

বহাইত ফেৰিডন্ নামেৰে এজন মে চাহাবে বেমাৰ হোআৰ কাৰনে কঁকালত টা জোক লগাইছিল, পাচে ৰাতি আন্ধাৰ চা সাৰে থাকিবলৈ হুকুম দিলে, তথাপি ত

সুলভ বগাবলৈ মেমৰ সক্তি ন ধকাৰ নিমিত্তে অনেক ভেজ গৈ বাতি পুজা মৰিল ।

বহুইত হামিলটন নামেৰে এজন চাহাবে মেম চাহাবে সৈতে গাৰিত কুৰিবলৈ ভাওতে, চাহাবে গাঁৰি বধাই এখন গোলাত এখন্তেক মান সোমালত আঁহাই কিহবাত ভই পাই লৰ মাৰি আন গাৰি এখনত খুন্দা মাৰি মেম চাহাবেক তললৈ পেলালে তাত অতি দুখ পোআত অলপতে মেম চাহাব মৰিল ।

বহুইৰ পৰা গুজৰাটলৈ জোআ বাটত বেলবৰ পাতিবৰ কাৰনে এক কল্পানি গোট হৈ ১৪০০০ ভাগ পাতিলে; আৰু সেই বেনৰ মহা বজাই এক লাখ টকা দি ২০০০ ভাগ লৈচে । পাচে এক পত্ৰত লিখিচে কে-টল গুজৰাটতে ৭১২৫ ভাগ লৈ ।

মান বেনৰ বজাৰ অহিতে কেতবোৰ দ্ৰু-হিৰা মানুহ গোট ধাই জানুআৰি মাহত বজাক বন্ধ কৰিবলৈ আলচ পাভোভেই বজাই বুল পাই আগ্য। দি সেই দ্ৰুহিৰাবোৰক ধৰাই আনি ৫০ জন মানৰ মূৰ কটালে । আৰু মান বজাই আটা বাহু নগৰৰ অধিকাৰক কোনো অপরাধি পাই ধৰাই আনি ধুয়েৰে ধুন্দি মাৰিবলৈ আগ্য। কৰিলে ।

দখিন আমেৰিকাৰ আদি বাসি মানুহ এক-নে গচৰ চাল এভাৰ লৈ জাঁওতে আন্দিত পৰ্বতৰ কুৰিৰ কালবত জিৰাইছিল, তাত এভো-খৰ সোন পাই আৰু পাম জেন বুলি এবেলা মান বেলি বিচৰাত ৭ নেৰ মান সোন পালে; আৰু তাত লৰই সোন পোআ জাৰ বুলি সেই বেলৰ মানুহে আলা কৰিচে ।

বহিমিয়া বেনৰ যিহদি লোকে আগৈঞ আ-পোনাৰ কাৰনে মাটি বাধিব নোআৰিছিল, কিন্তু এতিয়া আপোনাৰ নিমিত্তে কিনি বাধিবলৈ সেই বেনৰ বজাই আগ্য। কৰিলে ।

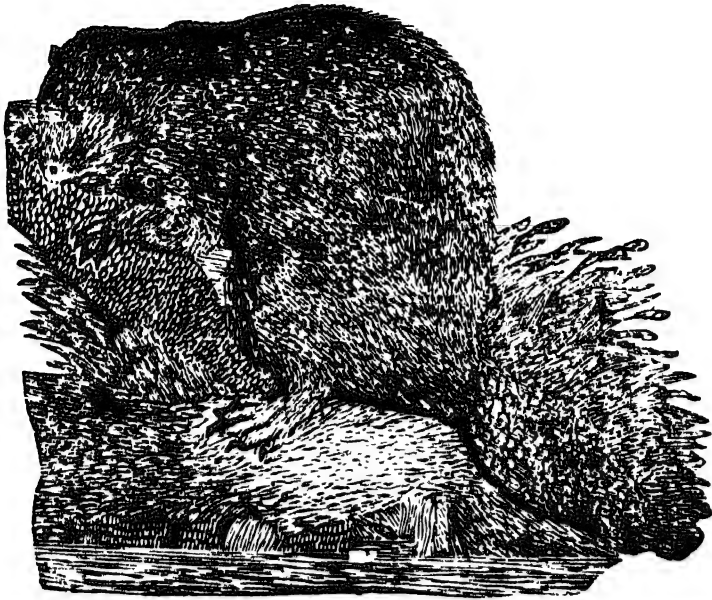

মচলমানৰে চাগলিৰে কথা ।

The Moolman and his Goat.

এটা মচলমানে ধাবলৈ বজাৰৰ পৰা এটা চাগলি কিনি আনিছিল, গোটা চাবেক দুৰ্জনে চাগলিটো দেখি লোভ লাগি আলচ কৰি তাৰ পাচে পাচে গৈ দুটা মানে এনেকৈ বুলিলে বোলে, অস অস কি কাল হল, মচলমান হৈ গাহৰিটো কানত লৈ গৈচে, মচলমানে এই কথা সুনি ভাবিব ধৰিলে বোলে, ইহঁতে চাগ-লিক কিয় গাহৰি বুলিচে । আৰুও দুটা মানে কলে, হেৰ দুৰ্জন মচলমান হৈ গাহৰিটো কানতকৈ নিচ, জাক চুলেও প্ৰাচিত কৰিন লাগে ভই মচলমানৰ বহুত ওপজাই ন হ । সি এই কথা সুনি মনত বৰ নন্দাই লাগিল বোলে, কি জানি মনৰ ভ্ৰান্তিত চাগলি জেন দেখি গাহৰিকে আনিদোঁ; এই বুলি কানৰ পৰা চাগলিটো মাটিলৈ নমাই ভালকৈ চালে, দেখে চাগলিহে গাহৰি ন হই, তাত নিহঁতক বুলিলে ইহঁত বলিৰা হবলা, এই কাৰণেই মই কিনি আন চাগলিটোকে গাহৰি বুলিচে । পাচে কিছুমান বাট ভাওভেই তাৰে দুটা মান আগ বাৰ্হি গৈ মচলমানৰ বেল ধৰি জাহ আগত থিয় হৈ আৰুও কলে, হেৰ মানুহৰ অহম কুলৰ কাঁইট, ভই আমাৰ অভিনই বিৰোধ ধৰম আচৰি গাহৰিটো আনিচ, বাক, কাক্ৰিৰ আগত কৈ তোৰ ইহঁতৰ দণ্ড কৰাম । তেতিয়া সেই মচলমানে গুলিলে বোলে, প্ৰথ-মেই জোআ মানুহৰ কথা মই ন পতিবুলোঁ এতিয়া দেখোন মোৰ একে ভাওৰ মচলমানই কলে, এই কাৰনে মই জিনিটো মোৰ চকুৰ বন্ধি আৰু গিৰান বিসম হল, লগা মিচা জেই-বা হওক ন হওক মানুহে জোআ কুই কৰিলেই ধৰমৰ হানি হই, ইয়াকে গুলি চাগলিটো এৰি গুচি গল । পাচে সেই দুৰ্জন চল কৰাবোৰে বৰ বন্ধ পাই চাগলিটো নি ধালৈগৈ ।

অৰ্থ, আপোনাৰ মনত ভালকৈ বিবেচনা ন কৰি কেৱল লোকে কোআবোৰ কথাত মন দিলে তাক অগিয়ানি বোলে ।

বিবৰ পহুৰ বিবৰন।

The Beaver.

বিবৰ নামেৰে এবিধ পহু আছে, তাক ইউৰপ আৰু আচিয়াৰ উত্তৰ ফালে পাই, তথাপি উত্তৰ আমেৰিকাত উত্তৰ ফালে সেই পহুক অধিক পোৱা জাই।

তাৰ গাটো ডেৰ হাত মান দিঘল, উদৰ নিচিনা আকৃতি দেখা জাই, কিন্তু মূৰটো হলে বৰ এন্দুৰৰ মূৰৰ নিচিনা দেখি। আগ চোঁৱতকৈ পাচ চোঁৱ দিঘল, আৰু হাঁহৰ নিচিনা পতা। বেগৰ ১০।১১ ইঞ্চি মান দিঘল আগ ডোখৰ চেপেটা মাচৰ বাকলিৰ নিচিনা দেখি, ওপৰৰ নকচাৰ দৰে থাকে। কান দুখন সৰু, নোমে ঢাকি ধই। তাৰ গাৰ নোম দুই জাত, এটি দিঘল, আৰু কিছু সৰুত, বৰন সিহৰ নিচিনা কিন্তু আগবোৰ অলপ বন্ধা। ইবিধ চুঁটি, কোমল, মিহি। আৰু গাৰ নোমতকৈ মূৰৰ ডৰিৰ নোম কিছু চুঁটি। দূটোৰে পৰা পচোটালৈকে পোআলি একে বাবেই জগাই। তাৰ দন্তক লেডৰা ন হই আৰু জদি সোচ কৰিব লাগে ডেতিয়া ঘৰৰ পৰা সদাই আঁক-বি জাই।

বিবৰ পহু বৰ বুদ্ধিমন্ত আৰু আপোনালৈ অতি সুন্দৰ ঘৰ সাজিব জানে। জতে কাঠনি

হাবি আৰু পানি সৰহ থাকে তেনে ঠাই ঘৰ সাজিবলৈ বিচাৰে। উত্তৰ আমেৰিকাৰ, উত্তৰ ফালে, জাৰ কালত অতি টান জাৰৰ নিমিত্তে আটাই পানিৰ ওপৰত ৪।৫ হাতলৈকে গোট খাই সিলৰ নিচিনা টান হৈ থাকে, কৰভেৰে কুঠাৰেৰেহে কাটিব পাৰি, আৰু জিবোৰ জান বা নৈ বৰ দ ন হই, সেইশেৰৰ পানি নিচেই ভাললৈকে গোট হই; তাকে জানি তেনে ঠাইত সেই পহুবিলাকে কেতিয়াবা ২০০।৩০০ গোট খাই, পানি দ হৈ থাকিবৰ নিমিত্তে নৈ বা জানত ভেঁটা বান্ধে। তাৰ দাঁত টান বৰ চোকা আৰু বৰ বৰ গচক কাটি চিহ্নিব পাৰে। ডেৰ হাত মান বেৰে জিবোৰ গচ তেনে গচকে সিহঁতে কটা। ডক্তৰ বেটী নামে এজন চাহাবে দেখিলে। আৰু ডক্তৰ গৰমেৰ চাহাবে মিয়াজি নৈৰ ওচৰত জি গচ ১ হাত মান মেৰ হই তেনে গচকে কটা ভালমানৰ মূৰ্ছা দেখিলে। জি জি গচ কাটিলে পানিত পৰিব সেই গচবোৰ কাটি, ওপজাই, ঘৰ বা ভেঁটা বান্ধিবলৈ সিহঁতে টানি নিএ। জিবোৰ সৰু ডাক পানিৰ পৰা অলপ দূৰৈতে কাটি পানিলৈ কামোৱ মাৰি ধৰি টানি নি পানিত পেলাই লৈ জাই বিবৰ পহুৰ গুন ন জনা মানুহ জদি সিহঁত ভেঁটা বা ঘৰ সজা ঠাইৰ ওচৰলৈ জাই আ

বিবৰ পছবোৰ আৰু সিহঁতৰ ভেঁটা আৰু ঘৰৰ নকচা ।

Beavers, with their Huts and a Dam.

সমানকৈ কটা গচৰ মুৰ্ছাবোৰ দেখে ভেঁটিয়া মানুহে দাৰে কটা অৱসো বুজিলেহেঁতেন । কিয়নো খেতি কৰিবৰ নিমিত্তে জেনেকৈ মানুহে গচ কাটি ঠাই মুকলি কৰে তেনেকৈ বিবৰে গচবোৰ কটা ঠাই দেখা জাই । জি নৈত ভেঁটা বান্ধে তাত জদি সোঁত টান ন হই তেতিয়া পোনকৈ বান্ধে, জদি সোঁত টানহে হই তেতিয়া ধেমূৰ আক্ৰিভিকৈ বান্ধে জেন পানিৰ বেগ বৰকৈ ন পৰিব আৰু তাত মাজে মাজে কাঠ, সিল, বোকা টানকৈ ডবাই দিএ, সেই কাৰন ভেঁটা অনেক দিনলৈকে সৰুত হৈ থাকে ।

বিবৰ পছএ গচৰ চাল আৰু সৰু সৰু ঠালবোৰ খাই, ঘাম কালত সিহঁতে আহাৰ গোটাই, ঘৰ বা গাঁতৰ ওচৰৰ পানিতে লুকাই ৰাখে । পানিত থকা গচ আৰু আন আন সিপাকো খাই । ঘাম কালত সিহঁতে বৰ কাম কৰে, আৰু আপোনাৰ পোআলিক পিয়াই দেখি,

বৰকৈ খিনাই জাই, নোমবোৰো ভাল ন হই, কিন্তু জাৰ কালত সিহঁতৰ বৰ ভেল হই, নোম অতি মিহি, আৰু মন্থৰ খাবলৈকো ভাল, চালৰ নিমিত্তেও কেৱল জাৰ কালিহে মাৰে ।

ইউৰপ আৰু আমেৰিকা দেশবোৰত টুপি সাজিবলৈ বিবৰৰ চাল সবহকৈ বিচাৰে, সেই কাৰনে অধিক মানুহে সিহঁতক বিচাৰি বিচাৰি মাৰে । ১৬৭০ সঁকত ইংৰাজি জন চাৰেক চাল বেপাৰি লোকে গোটা খাই, ইংলণ্ডৰ মহা ৰজাৰ পুৱা আগগা পাই হাড়চন বেই নামে এক কল্পানি পাতিলে । সেই কল্পানিএ ভেঁটিয়াৰ পৰা এতিয়ালৈকে বিবৰ আৰু আন আন পছ বিচাৰি মাৰি থাকে । ফ্ৰান্স আৰু আমেৰিকা দেশৰ বিলাকেও সেই ৰূপে বেলেগ বেলেগ কল্পানি পাতি চাল বিচাৰি বেপাৰ কৰে । হাড়চন বেই কল্পানিএ কোঁঠ বান্ধি লেনা ৰাখে, আৰু ইংলণ্ডৰ

পৰা গৱৰ্ণৰ এজন গৈ সিবিলাকৰ ওপৰত অধিকাৰ হৈ থাকে। ১৮২০ সঁকত সেই কল্পানিএ আৰি আৰি পহৰ চাল এৰি কেৱল বিবৰ পহৰ চাল ৩০,০০০ পাই বেচিলে। আৰি পহৰতকৈ বিবৰ চাল উত্তম, দায়ে অধিক কাৰনে সবহকৈ বিচাবে, আৰি ইমান বছৰলৈকে বিচাৰি যাবি থকাত জায়েগৈ এত অনেক পহ আছিল সেই চাইবোৰত এজিয়া ঢুকাল।

বিবৰক এই ৰূপে ধৰে: ধৰা মানুহটোএ এটা বটালি ৪ হাত মান দিখল নাল খুআই লৈ গোটে খোআ পানিৰ ওপৰত তাৰে খুন্দাই চাই কৰে পাচে জতে গাঁত থাকে ডাৰ মাতৰ উম্মৰ পাই আচে বুলি জানি থানে, সেই ৰূপে আটাইতকৈ জনা লোকে সবহ গাঁত বিগৰি ফুৰে, আৰি কেডবোৰে সিহঁতৰ ঘৰ ডাকি বিচাবে, তাতে পহৰবোৰে ঘৰ ডাকি গম পালেই সঁতৰি বেগাই গাঁতত লোমাইগৈ, তেতিয়া খাপ দিয়া মানুহে গাঁতৰ মুখ গোঁজেৰে লৈতে মাৰি পাচে এটা বৰখিত দিখল নাল লগাই গাঁতৰ পৰা পহৰবোৰ ডুলি আনে।

আদি বাসি লোকে বিবৰক কুন্দা পাতি ধৰে কিন্তু বৰকৈ মন দিব লাগে, আৰু কুন্দা নো দোভেই হাত ধুব লাগে, ন কৰিলে পহএ গোন্ধ পাই কুন্দাৰ ওচৰলৈকে নে জাই।

বিবৰ পোআলিৰ মাত লবাই কুন্দাৰ নিচিনা সুন। জাই, আৰু সবহকৈ উমলি থাকে। এদিন এজন চাহাবে পাঁচোটা বিবৰ পোআলি পানিত উমলি থকা দেখিলে, আৰু হিলৈৰে মাৰিবলৈ সিহঁতৰ ওচৰলৈ মনে মনে চুঁগৰি চুচৰি গৈছিল, কিন্তু গচৰ মুহাঁত উঠি ইটে নিটক হৈচা হৈচিকৈ বগবাই নিএ, আৰু অনেক ৰূপে আপোনাৰ লৰা চোআলিবোৰৰ নিচিনাকৈ উমলি থকা দেখি সিহঁতলৈ মনম নাগি হিলৈ কানন পৰা নমাই গুচি গল।

এই বিবৰ পহৰ বৰ গিয়ানবন্ত ঢালুও, তপালি সিহঁতৰ গিয়ান বহি নাই। আটাই চাইতে বিবৰ একে ডাও, একে গিয়ান জেনেকৈ পক্কা, ন। মো মাথি একে ৰূপে থাকে, সেই দৰে পুৰন পুৰনলৈকে বিবৰ পহৰএও একে

ৰূপে থাকে, আৰু সিহঁতৰ বা আৰি পহৰ গিয়ান মানুহবিলাকৰ নিচিনাকৈ কেতিয়াও নে বাৰ্হে। পূৰ্ণ কালত বিবৰে জেনেকৈ ভেঁটা আৰু ঘৰ সাজিছিল সেই ৰূপে সেসলৈকে সাজি থাকিব, কেৱল মানুহকহে ইহঁতৰে পৰম গিয়ান দিলে, আৰু সিহঁতৰ গিয়ান ক্ৰমে ক্ৰমে বাৰ্হি জাই, আৰু পিত্ৰিবিলাকে জি কথা বা বিদ্যা নে জানে তাক লৰাবোৰে জানে।

সি পিঠিৰ বৰ নকচাত বিবৰ এটাই গচত উঠি দাঁতৰে ডাল এটা কুজি চিৰিচে, আৰু এটাই আগ চোহেৰে সেই ডালটো ধৰি আচে। দুটাই ভেঁটা ভেঁটি আচে, আৰু পাচ কালে সিহঁতৰ ঘৰত দুটা কি তিনিটাই বন কৰি আচে।

য়োচেকৰ বিবৰন।

History of Joseph—Continued.

ডিচেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত যোচেকৰ বিবৰন জি চাপা হৈছিল, তাৰ পাচৰে কথা এই অকনোদইতো চাপা হৈছে।

মিচৰ দেশত সহ আচে যাকোৰে এই কথা সুনি আপোনাৰ পুতেকহঁতত কলে তইতে ই সি আপোনা আপুনি চাই চাই কিয় আচ! তেঁও আৰুও কলে বোলে, মই সুনিচোঁ মিচৰত সহ আচে, এই কাৰন তইতে তালৈকে গৈ আমালৈ সহ কিনি আনইক, তেহে আমি ন মৰাকৈ জিয়াই থাকিম। পাচে যোচেকৰ দহ ভায়েক সহ কিনিবলৈ মিচৰলৈ গল। কিন্তু যাকোৰে যোচেকৰ আপোন ভায়েক বিন্যামিনক ভায়েকহঁতৰ লগত ন পঠিয়ালে, কিয়নো তেঁও ভাবিলে কি জানি ইয়াতে কোনো আপদ হই।

তেতিয়া ওলাই জোআ মানুহবোৰৰ লগত ইসুএলৰ পুতেকহঁত সহ কিনিবলৈ গল। আৰু যোচেক মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ হোআতি মকলো দেশৰ মানুহক সহ বেচিল। তাতে যোচেকৰ ভায়েকহঁত আহি মাটিত পৰি তেঁওক সেৱা কৰিলত, যোচেকে আপোনাৰ ভায়েকহঁতক দেখি চিনিলে। কিন্তু সিহঁতৰ আগত অচিনাকিৰ দৰে কৰি কচিন ৰূপে কথা

কলে বোলে, তইত কহ পৰা আহিচ? সিহঁ-
তে কলে, কিনান দেশৰ পৰা আমি সহ কি-
নিবলৈ আহিচোঁ। কিয়নো যোচেফ আপো-
নাৰ ভায়েকহঁতক চিনিবলৈ সিহঁতে ঠেঙক
চিনিব নোআবিল। তেতিয়া যোচেফে সিহঁ-
তৰ কাৰনে আগৈএ দেখা সকলো সমাজিক
সুঁঅৰি সিহঁতত কলে, তইত চোৰাঙ্গ চোআ মা-
নুহ। এই দেশৰ দুখ চাবলৈ আহিচহঁক।
সিহঁতে কলে, হে দেও সেইটো ন হই, আ-
পোনাৰ এই বন্দীহঁত সহ কিনিবলৈ আহিচোঁ।
আমি আটাইটিহঁত একে জনৰে পুতক আৰু
পৰম্পৰিক মানুহ আপোনাৰ এই বন্দীহঁত
চোৰাঙ্গ চোআ ন হই। তেতিয়া ঠেঙ সিহঁ-
তক বুলিলে ন হই ন হই, তইতে দেশৰ
দুখ চাবলৈ আহিচ। সিহঁতে কলে, আপো-
নাৰ এই বন্দীহঁতৰ বাবে ভাই কিনান দে-
সত থাকোঁ, একে জনৰে লৰা। আৰু আমাৰ
বোপাইৰ লগত আমাৰ সৰু ভাই আছে, তাক
এটা নাই। তেতিয়া যোচেফে আকও সি-
হঁতত কলে, মই তইতক জনে চোৰাঙ্গৰ কথা
কৈছিলোঁ, তইত সেয়ে হই, মই তইতৰ পৰি-
খা চাবলৈ কাৰোৰ আশুসৰ সপত কৰি কৈ-
চোঁ; তইতৰ সৰু ভায়েৰ এই চাইলৈ নাহি-
লে তইত ইয়াৰ পৰা জাব নোআবিবি। তই-
তৰ এটাক পাঠাই ভায়েকক আন। আৰু
তাক ননালৈকে তইতক বন্দী কৰি থৈ, পাচে
তইতৰ কথা সঁচা নে মিচা তেতিয়াই জনা
হব। নাইবা মই কাৰোৰ আশুসৰ সপত
খাই কৈচোঁ, তইত স্বৰূপে চোৰাঙ্গ হই।
পাচে ঠেঙ সিহঁতক তিন দিন বন্দীমালত বন্দী-
কৈ ধলে। তিন দিনৰ মূৰত যোচেফে সিহঁ-
তত কলে, ইহঁতলৈ মোৰ বৰ ভই আছে, এই
কহম কবুঁক তাতে বখ্যা পাৰি। তইত জদি
ডাল মানুহ তেত্তে আপোনাৰ এটা ভায়েকক
এই বন্দীমালৰ বন্দীত থৈ একালৰ নিমিতে
ঘৰলৈ সহ লৈ জা। তইতে আপোনাৰ সৰু
ভায়েকক মোৰ ওচৰলৈ আনিলেই তইতৰ
কথা স্বৰূপ হব তেতিয়া বখ্যা পাৰিহঁক। তা-
তে সিহঁতেও সেই দৰে কৰিলে। পাচে ইটে

সিটে কোআ-কুই কৰিব ধৰিলে বোলে। আমি
আপোনাৰ ভাইৰ কাৰনে নিচই দোসি হৈছোঁ,
কিয়নো আমাৰ আগত কাৰো কাকুতি কৰি-
ছিল, আৰু আমি তাৰ মনৰ দিয়াকুল দেখিও
তাক দু সুনিলাইক, এই কাৰনে আমাৰ এই
দুখ হৈছে। তেতিয়া কৰেনে সিহঁতত কলে
বোলে, তইতে এই লৰাৰ কাৰনে পাপ ন কৰি-
বিহঁক মই এই কথা কোআ নাই নে' তেও
তইতে দু সুনিলাইক, চা, এতিয়া ইমান তাৰ
ভেজৰ বিচাৰ লৈছে। কিন্তু যোচেফে তে সি-
হঁতৰ কথা বুজিলে তাক সিহঁতে নে জানিলে;
কিয়নো যোচেফে দু বিধ কথা জনা নহওঁ
সিহঁতত কথা কৈছিল। পাচে ঠেঙ সিহঁত
ওচৰৰ পৰা গৈ কান্দ, আকও আহি সিহঁত
লৈতে কথা বাক্স হৈ সিহঁতৰ মাজৰ পৰা
চিমিয়োনক ধৰি সিহঁতৰ আগতে বাকিলে।
পাচে সিহঁতৰ জোলোঙ্গা সহৰে পুৱলৈ দিব-
লৈ আৰু সিহঁতৰ গাই পতি জোলোঙ্গাত ধন
ওলোটাই দিবলৈ আৰু সিহঁতক বাটৰ সমল
দিবলৈ যোচেফে আগুৱা কৰাত সি সিহঁতলৈ
সেই দৰেই কৰিলে। তেতিয়া সিহঁতে আ-
পোনাৰ আপোনাৰ গাধৰ ওপৰত সহ তুলি
তাৰ পৰা গল। পাচে বাটৰ অধিত থকা
ঘৰ পাই গাধক আহাৰ দিবলৈ জোলোঙ্গা মে-
লি এটাই আপোনাৰ ৰূপ দেখিলে, কিয়নো
জোলোঙ্গাৰ মুখতে ৰূপ আছিল তেতিয়া সি
ভায়েকহঁতত কলে, মোৰ ৰূপ উভতি আহিল,
এইয়া, মোৰ জোলোঙ্গাতে আছে, তাতে সিহঁ-
তৰ মন উগল খুগল হৈ ভই লাগি, ইটে
সিটত কলে বোলে, ইহঁৰে আমালৈ এনে কি
কৰিলে! পাচে সিহঁতে কিনান দেশত আপো-
নাৰ বাপেক হাকোবৰ ওচৰ পাই সিহঁতৰ জি
জি হল সেই সকলোকে বুজাই কলে বোলে,
সেই দেশৰ গৰাকিএ আমাক চোৰাঙ্গ চোআ
বুলি টেক্সা কথা কলে। তাতে আমি ঠেঙত
কলোঁ আমি চোৰাঙ্গ ন হওঁ, বিদ্বাসি মানুহ
আমি বাবে ভাই সকলো একে বোপাইৰে
লৰা কিন্তু আমাৰ মাজৰে এটা নাই, সৰুটো
ভাই কিনান দেশত বোপাইৰ লগতে আছে।

ভেটিয়া সেই দেশৰ অধিকাৰে আমাৰ কলে বোলে, মই তইতক এনে হলেহে পৰমাৰ্থিক মানুহ বুলিব পাৰোঁ। যদি তইতে আপোনাৰ এটা ভায়েকক মোৰ এখেত ধৈ তইতৰ ঘৰৰ একালৰ কাৰনে সহ লৈ গৈ তইতৰ সৰু ভায়েকক মোৰ এখেতলৈ আন তেহে তইতক চোৰাঙ্গ নো হোআ ভাল মানুহ বুলিব পাৰোঁ। পাচে তইতৰ ভায়েকক তইতক দিম আৰু তইতে এই দেশত বেহা কৰিব পাৰিবহীক। পাচে সিহঁতে জোলোদ্ধাৰ পৰা সহ বাকিলত গাই পতি মানুহৰ জোলোদ্ধাই জোলোদ্ধাই আপোনাৰ ৰূপৰ টোপোলা ধকাত সিহঁত আটাইবোৰে বাপেকে লৈতে সেই ৰূপৰ টোপোলা দেখি ভই কৰিলে। ভেটিয়া সিহঁতৰ বাপেক যাকোৰে কলে, তইতে মোক অপূত্ৰক কৰিলি। চা যোচেক নাই, চিমিওন নাই, আৰু বিনয়ামিনকো তইতে লৈ জাব খোজ, এইবোৰ মোলৈ হিংসাহে। ভেটিয়া কবনে আপোনাৰ বাপেকত কলে, বোলে, মই যদি তোমাৰ ওচৰলৈ তাক নানোঁ তেন্তে মোৰ দুই পুত্ৰক বধ কৰিবা। তুমি মোৰ হাতত বিনয়ামিনক গতাই দিয়া মই তোমাৰ ওচৰত তাক আকও আনি দিম। ভেটিয়া তেঁও কলে, মোৰ পো তইতৰ লগত নে জাই, কিয়নো তাৰ আপোনাৰ ভায়েক মৰিলত সি অকলৈ জিয়াই আছে। তইত জি বাটে জা তাতে যদি ইয়াৰ কিবা হই, তেন্তে লোকতে মোৰ পকা চুলি পৰলোকলৈ পঠাবি।

পাচে দেশত অতি বৰ একাল হোআত সিহঁতে মিচৰ দেশৰ পৰা জি সহ আনিছিল সেই আটাই খনি খাই এটালত বাপেকে সিহঁতত কলে, আকও গৈ আমালৈ কিছু সহ কিনগৈ। তাতে যিহুদাই তেঁওত কলে বোলে, সেই মানুহে আমাৰ দুটাকৈ কলে বোলে, তইতৰ ভায়েক তইতৰ লগত ন হলে মোৰ মুখ দেখিবলৈ নে পাইক। এই কাৰন যদি তুমি আমাৰ লগত ভাইক পঠিওআ তেন্তে আমি তোমালৈ সহ কিনিবলৈ জাম, যদি ন পঠিওআহে তেন্তে আমি নে জাঁও।

কিয়নো সেই মানুহে কৈছিল, তইতৰ ভায়েক তইতৰ লগত ন হলে তইতে মোৰ মুখ দেখিবলৈও নে পাইক। ভেটিয়া ইস্ৰাএল কলে, তইতে আৰু এটা ভাই আছে বুলি, সেই মানুহৰ আগত কৈ মোলৈ এই কুকৰম কিয় কৰিলিহীক? পাচে সিহঁত কলে, সেই মানুহে আমাৰ গিয়াতিবোৰৰ কথা ভালকৈ নদিনি। বোলে, তইতৰ বাপেৰ এতিয়ালৈকে জিয়াই আছে নে? আৰু জানোঁ তইতৰ ভায়েক আছে? তাতে আমিও সেই কথাৰ দৰে কলোঁহীক, কিন্তু তইতৰ ভায়েকক ইয়ালৈ আনগৈ, এনে কথা তেঁও কব বুলি, তাক আমি কেনেকৈ জানিম? পাচে যিহুদাই আপোনাৰ বাপেক ইস্ৰাএলক কলে বোলে, তুমি সেই লৰাক আমাৰ লগত পঠিয়াই দিয়া। আমি উঠি জাঁও, তেহে আমি তুমি আৰু লৰাবোৰ লৈক লো বখা পৰিম। মই তাৰ লগা হলোঁ, তাক মোৰ হাতৰ পৰা লৰা, যদি তাক আনি তোমাৰ আগত নি দিও তেন্তে সেই দৌল সদাই মোত হব। ভেটিয়া সিহঁতৰ বাপেক ইস্ৰাএলে সিহঁতত কলে, যদি এনে হই তেন্তে এই কথা কৰ; তইতৰ আপোনাৰ জোলোদ্ধাত এই দেশৰ চিকন ফল সেই মানুহক তেঁটবলৈ অৰ্থাত গন্ধৰম আৰু বটন আৰু বাদাম আৰু গুগুল আৰু মো কিছু কিছু ল আৰু আপোনাৰ হাতত দোজোখা ৰূপ লোআ আৰু তইতৰ জোলোদ্ধাৰ মুখত জি ৰূপ উভতি আহিচে তাকো হাতত লৈ জাইক, কি জানি তেঁও পাহৰিচেই। আৰু তইতৰ ভায়েকক লৈ উঠি আকও সেই মানুহৰ ওচৰলৈ জাইক। সৰ্ব-সক্তিমন্ত্ৰ ইহুৰে তইতক সেই মানুহৰ অনুগ্ৰহ পোআ কৰোক, জেন সেই মানুহে তইতৰ বিনয়ামিনকে আৰু আন ভায়েককে আপুনি এৰি দিএ। কিন্তু যদি মই অপূত্ৰক হব লগা আছে, তেন্তে অপূত্ৰক হম। ব. ল.

THE ORUNDU

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CURTIS, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোখা । ঘোং সিংসাগৰ, কেবকআৰি, ১৮৫০ । নম্বৰ ২ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1850. NO. 2.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence

আন বছৰতকৈ এই জাৰ কলিঙ অনেক জাতৰ অধিক বেহেৰুআ নগা জোৰহাট, সিংসাগৰলৈ আহিছে ।

দখিন কালে প্ৰিফেচ বয়াল নামে এখান জাহাজ পুৰি নষ্ট হল, আৰু জাহাজৰ কাম কৰা লোকে জন চাৰেক মৰিল ।

কলিকতাৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ পঠাবলৈ ২ টা নাহৰ ফুটকি বাঘ জাহাজলৈ নিওন্তে নিইতে ধকা সজা ভাঙ্গি মুকলি হৈ পলাই গল ।

কলিকতাত গাঁৱিৰ খাজনা, তোলা লোকৰ ধৰচ এবি গড বছৰত ১০০০ টকা হৈছিল ।

নেপালৰ আগৰ মহা বানিৰ হাতত ধকা ১০,০০০০ টকাৰ নিমিত্তে ঠেঙৰ ছুই পুতেকে কীৰ্জিয়া কৰাত সীকৃত গবৰ্নৰ জেনৰল বাহাদুৰে লোধ কৰিবৰ কাৰনে ঠেঙ জনাই পঠাইছে ।

আগৰ প্ৰধান সেনাপতি সীকৃত জেনৰল লৰ্ড গক্ চাহাৰ ইংলণ্ডলৈ জাৰৰ নিমিত্তে জাত্ৰা কৰি ৩ জানুআৰিত কলিকতা এৰিলে ।

মগ দেশৰ আকিয়াৰ জিলাত ১৫ ডিচেম্বৰ বাতি জুই লাগি ৫০০ মান ঘৰ, গোলা আৰু ধানাই নৈতে পুৰিলে । কেঁয়াবিলাকৰ অনেক লোকচান হল ।

লাহোৰ ক্ৰনিকল নামেৰে এটা ইংৰাজি সমাচাৰ পত্ৰ লাহোৰ নগৰত চাপিবলৈ ধৰিছে ।

৭ ডিচেম্বৰ লণ্ডনৰ ডাক জানুআৰি ২২ তাৰিখে কলিকতা পালেহি ।

পাৰ্চি মৰ্ত্ত্যুদ্ভ নামে এখান জাহাজ বম্বাইত থাকোঁতে দু বেদি জুই লাগিছিল, কিন্তু বহু

মুমেৰেহে একআলে । কোনোবাই লগাই দি-
ছিল বুলি জানিছে ।

ইংলণ্ডলৈ নিবৰ নিমিত্তে বম্বাইত দাৰ্ভমৌত নামেৰে এখান জাহাজত ধুনা এঁচা, ডেল, কপাহ ভৰা দিছিল, কিন্তু কোনোবা দুষ্ট লোকে জানুআৰি ৭ তাৰিখে জুই লগাই পুৰিলে । সেই নগৰতে ৮ বছৰৰ ভিতৰত দুষ্ট লোকে এই ৰূপে ১ খান জাহাজ পুৰিলে, তাৰ লোক-
চাৰি দাম ২,৫০,০০০ আৰ্হি লাখতকৈ অধিক হল । কলিকতাত, মান্দৰাজত সেই ৰূপে জাহাজবিলাক নো পোৱে ।

গবৰ্নমেণ্টৰ পৰা বম্বাই নগৰৰ মানুহ নিয়ন্ত্ৰণ কৰালত তলত লিখাৰ সমান পালে ।

ইউৰপিয়া ৭,০৮৮

ইষ্ট ইণ্ডিয়ান অৰ্ধাত বাপেক

ইংৰাজি মাক এই দেশিয়া ১,৩৩৮

ব্ৰাহ্মন ৬,২৩৬

হিন্দু ২,৮২,২২৫

মচলমান ১,২৪,১৫৫

পাৰ্চি ১,১৪,৬২৮

আন বাহিৰ লোক ২১,২০২

৫,৬৬,১১২

ইংলণ্ডৰ চতুৰ্ধ উলিয়ম মহা বজাৰ আদি-
লেদ নামেৰে ৰাজ মহিষি, ২ ডিচেম্বৰ বাতি ২ বজাৰ সময়ত ম্ৰিডু হল । ঠেঙ অতি দানি আৰু দায়াজু আছিল দেখি সকলো মানুহে ঠেঙক প্ৰেম প্ৰিতি কৰিছিল, এতিয়া ম্ৰিডু হোআতো সকলোএ বেজাৰ লোক পালে । ঠেঙৰ বয়স ৫৭ বছৰ হৈছিল ।

ইংলণ্ডৰ প্ৰধান বেঙ আৰ্ধাত জতে মানুহে

ৰূপ ধৰেই সুত নই, আৰু আটায়ে সুত দি ধাৰ কৰিব পাৰে, এনে বেঙ্ক গোলা ঘৰত ডিচেম্বৰ মাহত ১৭,০০,০০,০০০ সন্তৰ কোটি মান ৰূপ আছিল।

কলিকতাত কল্লানি বাহাদুৰে দখিয়া মানুহৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে “গবৰ্ণমেণ্ট চেৰিণ্ট বেঙ্ক” নামেৰে এটা বেঙ্ক পাতিছে, তাত জি ৰূপ ধৰি বচোৱেকত ১০০ টকাত ৫ টকাকৈ সুত পাই, কিন্তু এটকাতকৈ কম, বা পাচ ৫০০ সন্তৰকৈ অধিক ৰূপ তাত ধৰ নোআবে। আন বেঙ্কত হলে ইমান ডাকৰ ৰূপ ন লই। অচম দেশৰ মানুহে ৰূপ মাটিত পুতি ধোআউকৈ সেই ৰূপে সুত ইল বহোআটো ভাল। এক সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, সেই বেঙ্কত জানু-আৰি মাহত ২৫,০০,০০০ পাঁচ লাখ মান ৰূপ আছিল।

লিৱৰপুলৰ পৰা নুয়ৰ্কলৈ জাহি নিয়া জাহাজত কিবা বিচাৰোঁতে, পিণাৰ ভিতৰত লোমাই থকা তিনি জনি তিনি লোক পালে, আৰু দুই হাত দিহল এক হাত বহল এনে চন্দুক এটাৰ ভিতৰতো লুকাই থকা মানুহ এটা পালে। চন্দুক ভাঙি তাক উলিয়ালে, কিন্তু ইমান ঢেক ঠাইত চেপা থাই আছিল দেখি এধা মৰা হৈছিল, আৰু জদি অলপ বেগি থকা হলে সি মৰিলহেঁতেন।

ইংলণ্ডৰ কিলকৰেড গাঁৱৰ এটা লৰা আন এখন গাঁৱৰ পৰা আহোঁতে বাটৰ মাজতে সি বাট দেখিব নোআবাকৈ হিম পৰিবলৈ ধৰিলে, তাতে সি হিমৰ ওপৰত খোৱ কাৰ্হি কাৰ্হি ভাগৰ লাগিল, আৰু বাটো হেৰুৱাই জাহতে চেৰেঙ্গা হৈ মৰিল।

সেই নগৰতে ৰিভাৰ্দ্দচন নামেৰে এজন মানুহক, সি নামে এটা কমাৰে কিছু মান ৰূপ দিব লগা আছিল। এদিন ৰিভাৰ্দ্দচন গৈ সি কমাৰত ধাৰ লগি কিবা কটু কথা কোআত লিএ ওপত লো এডাল লৈ তাৰ ডল পেটত খোচ মাৰি দিলত সি বেগতে মৰিল।

মেনচেষ্টাৰ নগৰত পাট্ৰিক জেচক কুলাকন নামে এক মানুহৰ ভিৰোডা আৰু এটি লৰা

মাউৰড মৰিল দেখি, তাৰ মৰত নিইতৰ নিমিত্তে ৰৰ সিংকল পোআত আপুৰি বাকুল হল, তাতে এাক জি দুটি লৰা আছিল নিইতৰ কাটি বখিলে, পাচে আপুৰিও আপোনাৰ ঘাতি হয় বুলি কটাৰিহে ডিভিড কাটিছিল, কিন্তু ন মৰিল।

ইংলণ্ডৰ বিগান গাঁৱত ম’ শ্ৰাটি ধাৰোঁতে গাঁৱৰ ভিতৰত ২০।৩০ মান মানুহ আছিল, এনেতে বিনয় বাহু তাৰ ভিতৰত গোটে থাই থকাত অকনোদ তাত জুই লাগিল। তাতে সকলোবোৰে গাঁৱৰ মুখলৈ লৰ ধৰি গৈ জি পাতিত সোমাই নিইত অহা জোআ কৰে, তাতে তিনি চাৰি জন উঠি ওপৰলৈ ওঁপুতে এটা ডেকা মানুহেও জাৰৰ নিমিত্তে অঁপ মাৰি পাতিত উঠিবলৈ ধৰিলে, তাতে ডলত থকা মানুহে তাক বাৰিৰ নিমিত্তে ডললৈ টানিলে; এই দৰে পাচি ওপৰলৈ জুলি দিয়াত, সেই ডেকা মানুহৰ মূৰটো পাচিও পালে, আৰু গাঁৱি জোখৰ হাত ভৰি জুই হৈ গাঁৱৰ ডললৈ পৰিল। সেই জুইতে জন চাৰেক এধা পোৰা হল।

এটা বাগ শ্ৰাটি এনা গাঁৱত বাক্সি, দুটা লৰাই খেমাৰি কৰিবলৈ ইচা কৰি, এটাই নিটক পাচিও জুলি জ্বিত ধৰি বৰাই দিওতে কেনেবাকৈ সি বাগৰি পৰিল, তাতে তাৰ মূৰটো হৰৰ নিমিত্তে গাঁৱলৈ আকণ্ড মানুহ এটা নামিছিল, কিন্তু বিনয় বাহুএ পাই হাস্যক মাৰিলে।

য়োচেফৰ বিৱৰন।

History of Joseph—Continued.

জানুআৰি মাহৰ অকনোদই য়োচেফৰ বিৱৰন জি চ’পা হৈছিল, তাৰ পাচৰে কথা এই অকনোদইয়ে চাপা হৈছে।

ভেতিয়া বাকোবৰ পুত্ৰবিলাকে ভেটিৰ বস্ত আৰু মোজোখা ৰূপ আৰু বিনয়ামিনক লগত লৈ উঠি মিচৰলৈ গৈ য়োচেফৰ আগত থিয় হল। ভেতিয়া য়োচেফে নিইতৰ লগত বিনয়ামিনক দেখি, আপোনাৰ ঘৰ গিৰিত কলে, এই মানুহবোৰক আমাৰ ঘৰলৈ লৈ জা।

আৰু পহু মাৰি খোজা বস্ত্ৰ জুগুত কৰ, ইহঁতে দুপৰিয়া ময়ে সৈতে ভোজন কৰিব । তাতে সেই মানুহে যোচেকৰ আগ্যাব দৰেৰে সিহঁতক যোচেকৰ ঘৰলৈ লৈ গল । কিন্তু যোচেকৰ ঘৰলৈ সিহঁতক নিলত সিহঁতৰ ভই লাগি কোআ কুই কৰিলে বোলে, আগৈয় আমাৰ জোলোদ্ধাত জি ৰূপ উভতি গৈছিল তাৰ কাৰনে আমাক ইয়ালৈ আনিচে । এতিয়া তেঁও আমাৰ অহিতে দাই বিচাৰিচে, আৰু আমাক বলেৰে ধৰি আমাৰ গৰ্ভিবোৰ চপাই লৈ আমাকো বন্দী নবলৈ ৰাখিব ।

তেতিয়া সিহঁতে যোচেকৰ ঘৰ গিৰিব ওচৰলৈ গৈ দুআৰ মুখত থাকি তাৰে সৈতে কথা ৰাখা হৈ কলে, হে দেও, আমি পুৰুষ বেলি লহু কিনিবলৈ আহিছিলোঁ কিন্তু অধিতি থকা ঘৰ পাই আপোনাৰ জোলোদ্ধাত মেলি, জোলোদ্ধাতৰ মুখত মানুহটে পতি লেখৰ ৰূপ পালোঁ, তাক আমি হাতত লৈ আহিচোঁ আৰু লহু কিনিবলৈকো ৰূপ আনিচোঁ । কিন্তু সেই ৰূপ আমাৰ জোলোদ্ধাত কোনে ধৈৰ্য্যচলে তাক আমি বুজ নে পাও । তেতিয়া তেঁও কলে, তোমোলাকৰ কুলল হওক, ভই ন কৰিবা, তোমোলাকৰ ইহুৰে আৰু তোমোলাকৰ পিজিবোৰৰ ইহুৰে তোমোলাকৰ জোলোদ্ধাত গুপুতে ঘন দিচে, তোমোলাকৰ ৰূপ আমাৰ লগত আছিল । পাচে তেঁও চিম্বিওনক সিহঁতৰ লগলৈ আনিলে আৰু সেই মানুহে সিহঁতক যোচেকৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ নি পানি দিলে তাতে সিহঁতে ভৰি ধুলে আৰু তেঁও সিহঁতৰ গাথক আহাৰ দিলে । আৰু দুপৰৰ আগৈএ যোচেকে অহাৰ বেলিত তেঁটি জোঁ কৰিলে, কিয়নো ইয়াতে আমাক তাত খুজাব, এই কথা সিহঁতে সুনিচিল । যোচেক ঘৰলৈ আহিলত সিহঁতৰ হাতত থকা তেঁটি সেই ঘৰত হৈ তেঁওক মাটিত পৰি পুৰাম কৰিলে । তেতিয়া তেঁও সিহঁতত মঙ্গল সুধিলে বোলে, ঠহুতৰ জি বুৰা বাপেৰৰ কথা কৈছিলি, তেঁও এতিয়ালৈকে ডালে জিৱাই আছে ৰে? সিহঁতে কলে তোমাৰ বন্দী আমাৰ বোপাই এতিয়ালৈকে

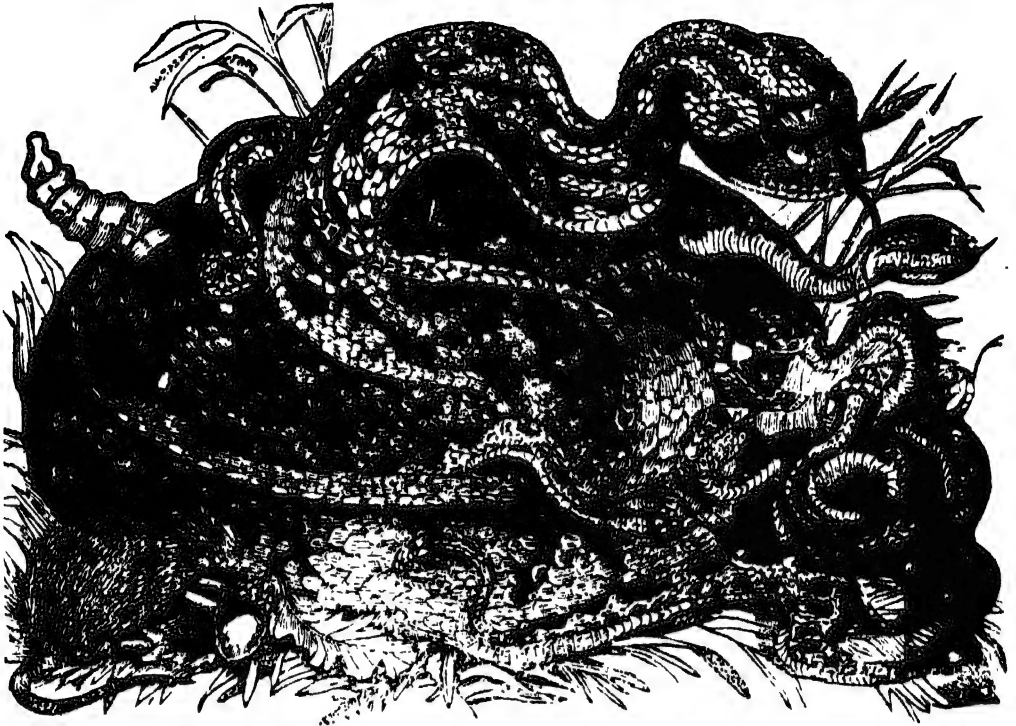
জিৱাই ডালে আছে । পাচে সিহঁতে পৰি পুৰাম কৰিলে । তেতিয়া তেঁও চাই আপোনাৰ মাকৰ পুতেক বিন্‌য়ামিনক দেখি কলে, ভইতৰ জি লক ভায়েৰৰ কথা কৈছিলি সেইটো এই নে? পাচে তেঁও বুলিলে, হে মোৰ বোপাই, ইহুৰে তোমালৈ অনুগ্ৰহ কৰোক । তেতিয়া যোচেকৰ মনত মৰম হোআত তেঁও বিয়াভুল হৈ কান্দিবলৈ চাই বিচাৰি বেগতে আপোনাৰ খোঁটালিত সোমাই কান্দিবলৈ গৈ । পাচে তেঁও মুখ ধুই বাহিৰলৈ আহি মন গিৰিকৈ ডাত বাহিৰলৈ আগ্যি দিলে; তাতে সিহঁতে তেঁওৰ আপোনালৈ আৰু তেঁওৰ ডায়েকবিলাকলৈ, আৰু তেঁওৰ ঘৰৰ খাওতা মিচৰিয়াবিলাকলৈ বেলেগ বেলেগকৈ বাহিলে । কিয়নো ইব্ৰিবিলাকে সৈতে খোজা বোআ জিচৰিয়াবোৰৰ ৰিতি নাই কিচিল, কিন্তু মিচৰিয়াবোৰে ঘিন কৰিছিল । পাচে তেঁওৰ আপোনাৰ আগতে সিহঁতৰ বৰটোকে আহি কৰি মানে মানে লকটলৈকে সিহঁতে বহুআলে । তাতে সিহঁতে ইটে সিটে আচৰিত মানিলে । আৰু তেঁও আপোনাৰ আগত থকা খোজা বস্ত্ৰ নি সিহঁতক দিলে, কিন্তু সিহঁতৰ ভাগতকৈও বিন্‌য়ামিনৰ ভাগ পাঁচ গুনে লৰহ । তেতিয়া সিহঁতে খাই পি তেঁওৰে সৈতে আৰম্ভ কৰিলে । তাৰ পাচে তেঁও আপোনাৰ ঘৰ গিৰিক আগ্যি দিলে বোলে, এই মানুহবোৰৰ জোলোদ্ধাত জিমান লহু ধৰে সিম্বাৰ পুৱাকৈ দোঁগৈ, আৰু সিহঁতৰ গাই পতি ৰূপ সিহঁতৰ জোলোদ্ধাতৰ মুখত ধৰি; আৰু লকটৰ জোলোদ্ধাতৰ মুখত সি লহু কিনিবলৈ অনা ৰূপে সৈতে মোৰ ৰূপৰ বাটি ধৰি, তাতে যোচেকে আগ্যি সিম্বাৰ দৰেৰেই সি কৰিলে । পাচে ৰাতি পুআলত সিহঁতক গাথই সৈতে বিদাই দিলত নগৰৰ পৰা লৰহ দূৰ নো জাওতেই যোচেকে আপোনাৰ ঘৰ গিৰিত কলে, ভই তেঁটি সেই মানুহৰ পাচত লৰি গৈ সিহঁতক ধৰি কৰি তোমোলাকে উপকাৰৰ ললৰি কিয় অপকাৰ বিলাইক, মোৰ ডাঙ্গৰিয়াই জিহুত খাই এনে ৰূপৰ বাটিকে আনিলা; এই কৰম কৰিলত

ভোমোলোক জগৰিয়া হৈচা । পাচে সি সিহঁ-
তক ধৰি এই দৰে কথা কলত সিহঁতে কলে
বোলে, আমাক অধিকাৰে কিয় এনে কথা
বোলে! ভোমোৰ বন্দীহঁতক ইহঁৰে এনে কৰম
ন কৰাওক । চাওক, গাই পতি চৌপোলাৰ
মুখত আগৈএ জি ৰূপ পাইচিলোঁইক তাকো
কিনান দেলৰ পৰা আকও ভোমোৰ কোলবলৈ
আনিচিলোঁহে, তেন্তে কেনেকৈ আপোনাৰ
অধিকাৰৰ দৰে পৰা সোন বা ৰূপ চুৰ কৰিম?
ভোমোৰ বন্দীবোৰৰ মাজত জাৰে হাতত তাক
পাই সেয়ে মৰোক আৰু আমিও অধিকাৰৰ
বন্দী হম । তেতিয়া তেঁও কলে, বাক, ভো-
মোলোকৰ কথাৰ দৰেই হওক; জাৰে হাতত
তাক পাও সি মোৰ বন্দী হব, কিন্তু আনবো-
ৰৰ গাত একো জগৰ নাই । তেতিয়া সিহঁতে
বেগতে মাটিলৈ জোলোঙ্গা নমাই গাই পতি
আপোনাৰ আপোনাৰ চৌপোলা মেলিবলৈ
ধৰিলে । তাতে তেঁও বৰটৰে পৰা সৰুটলৈকে
জোলোঙ্গা মেলি চাই বিন্য়ামিনৰ জোলোঙ্গাত
সেই বাটি পালেগৈ । তেতিয়া সিহঁতে গাই
পতি ৰূপৰ কালি আপোনাৰ আপোনাৰ গা-
খত ভৰা দি আকও নগৰলৈ আহিল । পাচে
গিহুদা আৰু তেঁওৰ ভায়েকহঁত যোচকৰ ঘৰ-
লৈ আকও আহিল কিয়নো তেঁও তেতিয়ালৈ-
কে তাতে অছিল । সিহঁতে তেঁওৰ আগত
মাটিত পৰি প্ৰণাম কৰিলে । তেতিয়া যোচে-
ফে সিহঁতত কলে, তহঁতে এইটো কেনে কৰম
কৰিলিহঁক । এনেকুৱা মানুহ জে মই তাক
ঠিককৈ মজল চাব পাৰোঁ বুলি তহঁতে নে জান
নে? তেতিয়া গিহুদাই কলে, আমি প্ৰভুৰ
আগত কি উত্তৰ কৰিম, আৰু কি কথা কম
নাইবা আমাৰ কি ৰূপে দোষ নাইকিয়া কৰিম?
ইহঁৰে ভোমোৰ বন্দীবোৰৰ দুষ্ট কৰম প্ৰকাশ
কৰিচে চাওক, আমি আৰু জাৰ হাতত বাটি
পাইচে, সেই আটাইবোৰ প্ৰভুৰ বন্দী হলোঁ ।
তাতে তেঁও কলে এনে কৰম ইহঁৰে ন কৰা-
ওক, জাৰ হাতত বাটি পোআ হৈচে সেইটো-
এই মোৰ বন্দী হব, কিন্তু ভোমোলোক কুলে
ৰূপেৰৰ ওচৰলৈ জোআইক । তেতিয়া গিহু-

দাই ওচৰলৈ গৈ কলে, হে প্ৰভু, আপুনি
কাৰোৰ নিচিনা যদি এই বন্দীবোৰলৈ ধৰ
নুঠে তেন্তে প্ৰভুক কিচু নিবেদন কৰোঁ । উই-
তৰ বাপেৰ আৰু ভায়েৰ আচে নে ইয়াক
প্ৰভুএ এই বন্দীবোৰত সুধিচিলে; তাতে আমি
প্ৰভুক কলোঁ আমাৰ বোপাই আচে তেঁও বুৰা
আৰু তেঁওৰ বুৰা বৰসত হোআ এটা সৰু
লৰা আচে তাৰ ভায়েক মৰিল, সেয়েহে তাৰ
মাকৰ লৰা আচে এই কাৰন তাৰ বাপেকে
মৰম কৰে । পাচে আপুনি বন্দীহঁতত কলে,
তহঁতে তাক মোৰ ওচৰলৈ আন গৈ মই
তাক চাম । তেতিয়া আমি প্ৰভুক কলোঁ,
সেই লৰাই বোপাইক এৰিব নোআৰে, কিয়-
নো সি বোপাইক এৰি আহিলেই বোপাই
মৰিব । তাতে আপুনি এই বন্দীবোৰত কলে,
তহঁতৰ লগত সৰু ভায়েৰ নাহিলে, তহঁতে
আৰু মোৰ মুখ দেখিবলৈ নে পাইক । পাচে
আপোনাৰ এই বন্দীহঁত বোপাইৰ ওচৰলৈ
গৈ তেঁওক প্ৰভুৰ এই সকলো কলত বোপায়ে
আমাত কলে, আকও গৈ আমালৈ কিচু সহ
কিনগৈ তাতে আমি কলোঁ জাৰ নোআৰোঁইক,
জদি সৰু ডাই আমিএ সৈতে জাই তেন্তে
জাৰ পাৰোঁ, কিয়নো সৰু ডাই লগত ন হলে,
আমি সেই মানুহৰ মুখকে নে দেখোঁ । তে-
তিয়া ভোমোৰ বন্দী মোৰ বোপায়ে আমাত
কলে, মোৰ সেই জনি তিবোতাৰ দুটা লৰাহে
হল, তাক তহঁতেই জান । তাৰে এটা গলত
মই কলোঁ সি তোখৰ তোখৰ হৈ চিগিল,
আৰু তেতিয়াৰে পৰা মই তাক দেখিবলৈ নে
পালোঁ । এতিয়া মোৰ ওচৰৰ পৰা ইয়াক
লৈ গলে যদি ইয়াৰো কিবা অপাই হুই,
তেন্তে তহঁতে সোকেতে মোৰ এই পকা চুলি
পৰ লোকলৈ পঠাবিহঁক । এই কাৰন ভোমোৰ
বন্দী জি আমাৰ বোপাই তেঁওৰ ওচৰলৈ
আমি জোআত আমাৰ লগত যদি তেঁও এই
লৰাক নে দেখে, তেন্তে তেঁও বেগতে মৰিব,
কিয়নো তেঁওৰ দেহ এই লৰাৰ দেহে সৈতে
বাঙি থৈচে । তাতে ভোমোৰ বন্দীহঁতে ভো-
মাৰ বন্দী আমাৰ বোপাইৰ সোকেতে পকা

চুলি পৰ লোকলৈ পঠামইক, কিয়নো ভোমাব
বন্দি মই আপোনাৰ বোপাইৰ আগত এই
লৰাৰ লগা হৈ কৈছিলোঁ, মই যদি তাক
ভোমাব ওচৰলৈ নানোঁ, তেন্তে বোপাইৰ আ-
গত সদাই দুসি হয় । এই কাৰন জনাও, এই

লৰাৰ সলনি পুতুৰ এখেড-মই বন্দি হৈ থাকোঁ।
কিন্তু লৰাক ভায়েকহঁতে সৈতে বিদাই দিওক,
কিয়নো এই লৰা আমাৰে সৈতে ন গলে আমি
কেনেকৈ বোপাইৰ ওচৰত ওলামগৈ, আৰু জি-
অপাই বোপাইৰ হৰ তাক নো কেনেকৈ চাম ?

বেগুৰ বজোআ সাপ ।

The Rattle-Snake.

এই অতি ডাইল সাপ আমেৰিকা দেশত
অনেক আছে, তাৰ মূৰটো চেপেটা, বহল তি-
নি চুকিয়া আকৃতি দেখা জাই; চকু বৰকৈ
জলে, মুখ বহল জিবাৰ আগ দুলিয়া, গা
কিছু সৰুত আৰু বাকলি থাকে, বেগুৰ চুটি,
আগ ভেৰহত ঘণ্টা থাকে, বচৰি এটা এটা ঘণ্টা
বাৰ্হি জাই। জেতিয়া তাৰ বেগুৰ লৰে, তেতিয়া
সেই ঘণ্টাবোৰ বাজিবলৈ ধৰে, তাৰ বিনৰ দাঁত
দুটা ওপৰ দাঁতৰ আলুতে লুকাই থাকে, জে-
তিয়া সি কামোৰ মাৰে তেতিয়াহে সেই দুটা
দাঁত ওলাই, আৰু যদি কিবা কামুৰিৰ খোজো-
তে ধৰ উঠে, তেতিয়া কামোৰ নো মাৰোঁতেই
আগৈএ বেগুৰ বজাই, পাচেহে কামোৰ মাৰে,

আৰু কামুৰিলেও বৰ বিন মানুহ বেগতে মৰে।
সি বেগাই জাব নোআৰে, যদি তাৰ মূৰত
ধৰে, তেও আন সাপৰ নিচিনাকৈ বেগুৰ দাঁজি
হাতত মেৰাব নোআৰে। বেগুৰ বজোআ সা-
পৰ ৩১৪ বিধ আছে, এবিধ ৬।৭ হাত দিঘল,
এবিধ ৩।৪ হাত দিঘল। কেতিয়াবা তিনি
চাৰি ফুৰিকৈ সেই সাপ ধৰি লোৰ সন্মাত
দুমাই থই। জি জি ঠাইত এনে সাপ পো-
আ নে জাই, সেই সেই গাঁও বা নগৰত ফুৰি
মানুহবোৰক দেখাই ধন লই। আমেৰিকা
দেশত আমি এবলি এক সন্মাত ভিতৰত থকা
এনে সাপ ১০০ দেখিলোঁ। লগুন নগৰলৈ-
কো তেনে সাপ একনি তাইৰ ১২ টা পোআ-
লিএ সৈতে নি আৰ্চিৰ চন্দুকত তহাই এখুৰ
ফুৰুৰা আদি খুআই বাধিছিল। সেই সাপ-
বোৰৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

ভাৰ পিটিব বৰন হালধিয়া আৰু কলা, ধৰি এখান সৰু গাঁৱি সাজিলে, পাচে সি হ'লও পেটৰ ফাল সিহৰ বৰনৰ নিচিনা। মত ভাঙে ভায়েকক তুলি জেনেবিবে টানি লৈ মাইকি দেখিলেই চিন পাই, কিয়নো মতাটোৰ ফুৰাইছিল, সেই ৰূপে ভাইৰ মৰম গিয়ান মূৰ মাইকিতকৈ সৰু, দিঘল, আৰু মূৰতে দেখি গাঁৱৰ সকলোএ ভাইক পুসংসা কৰিলে। কলা মধ্যমলৰ নিচিনা এটা ফোঁট থাকে। এদিন এটা বুৰা বনুয়া মানুহে সিহঁতক দেখি কলে, বোলে, ময়ো এবেলি বনত বৰ

মৰিচ আৰু জেনেবিবৰ কথা।

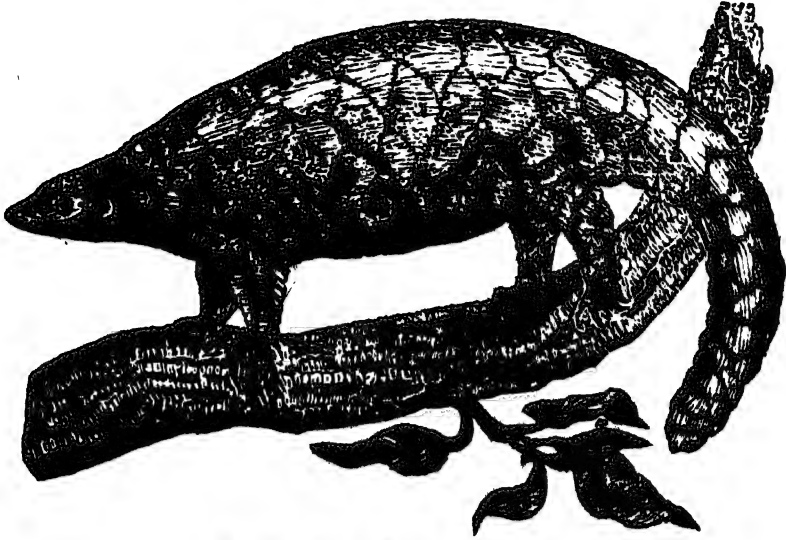
Maurice and Genevieve

কাক দেশত এমনি ভিৰোতাৰ গৰ্ভত একে দিৱে ওপজা মৰিচ আৰু জেনেবিব নামেৰে দুটি ভাই ভনি আছিল, আৰু এখান গাঁৱি উলটি পৰি সিহঁতৰ বাপেকক, ভেতিয়াই মা বিলে; পাচে মাকৰ মন অতি বিয়াকুল হৈ ভিন দিনৰ মূৰত বামিৰ সোৱত ভাইও মৰিলত বাপেক মাক দুইৰো স একে মৈদামতে ধলেনি। সেই মাউৰা ভাই ভনি হাললৈ চুবুৰিয়াবিলাকৰ দায়া লাগি প্ৰতিপাল কৰি আপোনাৰ লগত পৰাৰত অলপে অলপ কামো কৰাইছিল। এদিন ঘান দাঁওতে অকস্মাতে বজুপাত পৰিলত মৰিচ মাটিতে দিঘল হৈ পৰি চৰ হল, আৰু সকলোএ মৰিল বুলি জানিলে; কিন্তু অলপ মানৰ পাচতে গিয়ান পালে, তথাপি ভৰিত বৰ দুখ পোআৰ নিমিত্তে দুয়ো ঠেং নিৰ্ভলি হ'লত থিয় হৈ এখোজো কাৰ্হিৰ নোআবিলে। ভাৰ ভনিকৈ বনৰ পৰা ভেতিয়াই আহৰি পাই ভেতিয়াই ভায়েকৰ উপকাৰ কৰেহি, আৰু দিসাম দিনত গিজা ঘৰলৈ আৰু বৰ দিনত ফুৰি ধেমালি কৰা মুকলি ঠাইলৈ টানি নিবৰ কাৰনে দুয়ো

এদিন এটা বুৰা বনুয়া মানুহে সিহঁতক দেখি কলে, বোলে, ময়ো এবেলি বনত বৰ ফুৰিয়া হৈছিলোঁ, কিন্তু সাগৰত কেবা বাৰো স্নান কৰিলত বস্তু হলোঁ, আৰু যদি মৰিচেও সেই ৰূপে স্নান কৰিব পৰা হলে সিও ভাল হ'লহেঁতেন। এই কথা সুনি সাগৰলৈ বাট ২৩০ মাইল দূৰ হোআতো ভায়েকক তালৈ নিবৰ নিমিত্তে জেনেবিবে একে বাৰেই মন খিব কৰিলে; আৰু খৰচৰ কথা কলত ভাট বুলিলে, সোনৰ ৫ মোহৰ দৰ্হাৰ পৰা মই সাঁচি থৈচোঁ। জে-

তিয়া বাটৰ সুম আৰু দুখৰ কথা সুনিলে ভেতিয়া ভাই বুলিলে, আমাৰ আই বোপাই কোনো নাই, কেৱল মাউৰা ভাই ভনি হালি আচোঁ, দুয়ো একে বাৰে ওপজাও একে বাৰে মৰোঁ। পাচে সেই সৰু গাঁৱৰ ওপৰত এখান কাপৰ দি চাই ইমান দূৰ বাটলৈ সেই প্ৰিয় চোআসিএ আপোনাৰ ভায়েকক টানি নিলে, তাক সুবুডেই বিয়াই, কিন্তু বাটত বৰ দুখ ভাগৰ পাইছিল তথাপি বাটক-আ আৰু গাৱলিয়াবিলাকে ভাইৰ চেনেহ প্ৰতি দেখি সিহঁতক আদৰেৰে বাখি বাখি ধুআই পিয়াই পঠাইছিল। লাহে লাহে জেতিয়া সাগৰৰ স্নান কৰা ঠাই পালেগৈ, ভেতিয়া সেই ঠাইৰ অধিকাৰে সিহঁতক চাই আটাইতকৈ গিয়ানি উত্তম দুই জন বেজৰ হাতত মৰিচক দিলেনি; পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে ভৰিত সক্তি পাই পূৰ্বৰ দৰেৰে সি বস্তু হল।

এনে সুন্দৰ চেনেহ প্ৰতিভাৰ কথা সুনি, অজিনই দায়া লাগি ভাত থকা মেম চাহাববিলাকে সোনৰ ৫০ মোহৰ পচা তুলি ভাইক দিলে, আৰু এখান বধত তুলি সিহঁতক আপোনাৰ গাৱলৈ পঠাই দিলে, কিন্তু মৰিচে উটি জো-আ আগৰ জি সৰু গাঁৱি তাকো সেই বধত

এবিধ কেমতাই পছৰ নকচা।

The short-tailed Manis.

ভুলি আনিলে; পাচে সনিবাবৰ দিনা গধূলি আপোনাৰ গাও পাই পাচ দিনা মৰিচে ভনি-একক ভাব সেই সৰু গাঁৱিত ভুলি, জেনেকৈ ভাই আগৈএ তাক গিৰ্জা ঘৰলৈ নিছিল, সেই ৰূপে তেতিয়া সিও লৈ কুৰাইছিল, আৰু গাঁৱ-লিয়া সকলোএ দেখি বৰ বৰ পাই, কুল আ-দি ভাইৰ ওপৰত চটিয়াই অতিসই ৰূপে ভাইক প্ৰসংসা কৰিলে।

পান্ধকচ আৰু তেঁওৰ দাস সকলৰ কথা।

Piancus and his Slaves.

জেতিয়া অকনোদই, সেপিচদ, আৰু আন্ত-নিম্বেচে বোম ৰাজ্যত পুখান সক্তি পাইছিল, পান্ধকচো সিবিলাকৰ মাজৰ পুখান সক্তি পো-আ এজন লোক আছিল। কোনো কথাৰ কা-বৰে তেঁও পলোআত তেঁওক নে পাই, তেঁওৰ দাস সকলক ধৰি সান্ধি দিবলৈ ধৰি সুসিলে, বোলে, পান্ধকচো ৰুত আছে, আমাক দেখাই দে। তাতে সিবিলাকক আপোনাৰ মূনিবক দেখাই দিবলৈ দাস সকলে আঁলৈ কৰাত, সিহঁতক আৰুও নতুন মতে অন্য প্ৰকাৰে জব্বনা দিব-লৈ উপাই কৰাত, পান্ধকচ আপোনাৰ ইমান

বিদ্বাসি বন্দি সকল জে নট হব, ইয়া কে দেখি সিহঁতলৈ মৰম লাগি আপোনাক আৰু ৰখা কৰিব নু খুজি, লুকুআ ঠাইৰ পৰা ওলাই আহি, তেঁওক ধৰিবলৈ জোআ লোকৰ ভৰোআলৰ আগত আপোনাক কাটিবলৈ দি-লেহি, তাতে পান্ধকচৰ অপৰাধ খেমা কৰ-হল। দেখা, এয়ে কেনে এক হিত দুষ্টিতৰ কুল হৈচে। কৰ্তা আৰু চাকৰ, এই উভয়ৰ মাজত ইজনে সিজনে কেনে মৰমিয়াল আ-ছিল। প্ৰিধিবিৰ আটাই লোকে ইয়াকে কওক, জে পান্ধকচ আপোনাৰ এনে উত্তম দাস সকললৈ জোগ্য লোক আছিল, আৰু দাস সকল এনে উত্তম কৰ্তালৈ অতি জোগ্য লোক আছিল।

সিকোআ চাগলিৰ কথা ।

The trained Goat.

চাগলিৰ ভৰিৰ ধোপনি অতি সৰুত টান, হঠাত নি পিচলে, নিচেই আটক সৰু ঠাইতো খোজ দি থাকিব পাৰে। কেতিয়াবা কোনো সৰণী মানুহে বন কৰিবলৈ ঘন ন কৰে, ধন পাবৰ আশাৰে চাগলি আৰু আন আন জন্তুকো কিবা কিবি সিকাই গাঁৱে গাঁৱে লৈ ফুৰাই।

ভিচেম্বৰ মাহত নিৰসাগৰলৈ জন চেৰেক এনে মানুহে সেই ৰূপে ভালুক, বান্দৰ, আৰু এটা চাগলি লৈ আহিছিল, সেই জন্তু তিনিটাই সিহঁতৰ কথা মানি, এক উঠিলেও সিহঁতক নে কামোৰে এই দৰে সিকাইছিল, ভালুকটোৰ মুখত এডাল জৰি লগাই ধৰি থাকে, কেতিয়া গৰাকিটো ভাত কোনো কথা কই সি পাচ ঠেঙ্গ দুটাৰে মাটিত খিৰ হৈ তাৰে সৈতে জুৰ কৰে। আৰু বান্দৰটোক এডোখৰ সৰু কাঠত বহুআই, কেতিয়া বান্দৰে তাৰ কানৰ ওচৰলৈ মুখ নিয়াত সি বোলে, বাক, চিপাহিক টুপি, ফুৰ্তি, চাল, ভৰোআল লাগে; ইয়াকে কৈ টুপি চোলা পিন্ধাই, চাল ভৰোআল সি দৰ্হা পাহি বুলি কৈ দিএ, আভে সি চাগলিটোৰ পিঠিত উঠি ফুৰি ফুৰি পাচ মাটিলৈ পৰি মৰাৰ ভেল ধৰে, কেতিয়া তাৰ গৰাকিটো মুখত টিপা মাৰি দিএ কেতিয়াহে উঠে। আৰু চাগলিটো ভোলত ধৰিলেই আহি মাটিত জাঁহু পাহি মাৰুহক নম্কাৰ কৰেহি, পাচ সৰু

কাঠ এডোখৰ সি মাটিত ধুআই ধৰি থাকে, তাতে চাগলিটো চাবিওট। তাৰি ফুলি উঠে পাচ আৰু এডোখৰ তাৰ ওপৰতে দিএ, কেতিয়া চাগলিটো আৰু তাৰ ওপৰলৈ উঠে, এই ৰূপে ৪।৫ ডোৰৰ মাত দিয়াত ভালে ধৰি ওখ হই। তেনেকৈ কাঠৰ ওপৰত জোলা চাগলিৰ এটাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

টাবি কোআ ।

A cunning Answer.

এজন পণ্ডিতে এটা ভাৰি কোআক কলে, বোলে, হে ভাগ্যৱন্ত, তুমি সদাই ভাণ্ডনাকে কৰি থাক নেকি? কিছু উপ জপা কৰা, জিহেবে তুমি পৰকালত নৰকৰ জাতনাৰ পৰা হাঁত সাৰিবা। ভাণ্ডকে বুলিলে, বোলে, ভাল, সিও এক প্ৰকাৰ ভাণ্ডনাইহে।

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং নিৰসাগৰৰ আমেৰিকান বাণিজ্য মিল্যন চাপাখানাত চাপা কৰা হৈছে। আৱিভে মিলে বচবত দাৰ এটকা, বচবত দুবত মিলে ১১ চমবা।

THE OROUDDO,

A monthly Paper, devoted to Religion Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক । নম্বৰ ৩।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1850.

NO. 3.

ইগুআনাৰ বিবৰন ।

The Iguana.

ইগুআনা নামে এবিধ জন্তু, তাৰ অনেক জাত আছে, প্ৰাই ডেৰ স মান হব । অচম দেশত গুঁই বুলি তাৰে একান্ত আছে । তাৰ মজ্জা চায়ে চায়ে লোকবিলাকে খাই । আমে-
ৰিকাৰ মাজ দেশত জি বিধ ইগুআনা থাকে, তাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে । আগৰ কালত দখিন আমেৰিকা আৰু তাৰ ওচৰৰ মা-
জুলিতো বহু পোআ গৈছিল; এতিয়া মানুহে খোআত তাকৰ হৈ গৈছে । তাৰ দিঘলে প্ৰাই ৩ হাত; গা ডেৰ হাত নেগুৰেই ডেৰ হাত । কেতিয়া তাৰ খন্ড উঠে, তেতিয়া তাৰ পিঠিৰ কাঁইটবোৰ লিয়ৰি পাবে, তাৰ টোঁটোলা বৰ-
কৈ কিকে, নেগুৰ আচাৰিবলৈ ধৰে, আৰু

চকু জুই জেন বন্ধা হই, দেখিবলৈ ভয়ঙ্কৰ ;
তথাপি অলপ আচোৰাৰ বা কামোৰাৰ বাহিৰে
একো কৰিব নোআৰে । গচত বৰ বেগেৰে
পাতলৈকে বগাই ফুৰিব পাৰে । তাৰ খোআ
বস্তু গচ পাত, ফুল, আৰু সৰু সৰু পোকবোৰ
হই । তাৰ বৰন কল পতিয়া, মাজে মাজে
হালধিয়া আৰু কাম বৰনিয়া হই । বালিত
খোৰ খানি কনি পাৰে । তাৰ কনি বৰ সো-
আদ । ইগুআনা ধৰিবলৈকো কিছু টান; কো-
নো লোকে কান্দ পাতি ধৰে, কোনোএ কুকুৰ
লগাই ধৰি ধৰে । টান্জোনেৰে মাৰিলে হঠাত
ন মৰে; নাকত কাঁইট মাৰিলেহে বেগতে
মৰে । মাটিত নে থাকে, প্ৰাই গচতেহে থাকে ।
সৰু পোআলি আনি, কোনো কোনোএ জাতি
কৰি পোহেও । পানিৰ ভলত এঘণ্টা মান
উলহ নো লোআকৈ লোমাই থাকিব পাৰে ।

হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি।

History of Hindustan.—From the Dig Dorsan.

গজনিৰ বাদশ্য মহম্মদৰ দোআৰাই জই কৰাৰ পৰা মচলমান লোকে ৰাজ্য নষ্ট কৰি ইংলণ্ডবিলাকৰ ৰাজ্য ধাপন হোআলৈকে হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি ইয়াত আৰু পাচতো লিখা জাব। জি বানা বজাবিলাক সিংহাসনত বহি-চিল, সিবিলাকে ক্ৰমে ক্ৰমে হিন্দুস্থানৰ বহু দেশ জই কৰিছিল; এই হেতুকে সিবিলাকে আক্ৰমণ কৰাৰ বিবৰণ ক্ৰমেৰে লিখা, আৰু সিবিলাকৰ দোআৰাই জই কৰা হোআ প্ৰতি দেশৰ বিবৰণে সৈতে সেই সেই দেশৰ সীমা, আৰু জি কোনো কথাৰে, তাক বিসেস ৰূপে জমা জাই, তাকো সংক্ষেপকৈ লিখিম। মচল-মানৰ দোআৰাই এই ভাৰত বৰ্ষ জই কৰাৰ ইতিহাস আমি মচলমানৰ ইতিহাস লিখকৰ দোআৰাই জানিচোঁ।

Invasion of Babuktigin.

জি জন পৰাক্ৰমি জয়জ্ঞান মানুহে প্ৰথমে ভাৰত বৰ্ষত আপোনাৰ ৰাজ্য ধাপন কৰিলে, তেঁৱে গজনিৰ বাদশ্য মহম্মদ। সেই গজ-নিৰ নগৰ সিদ্ধু নদিৰ পশ্চিম সীমাতে দিলিৰ উত্তৰ পশ্চিম সীমাৰ পৰা আঠেঁ স ক্ৰোচৰ অন্তৰ্ভূত ধাপনা কৰা হৈছিল। মহম্মদৰ বা-পেক চবুজগিন বাদশ্য অতি সাহিয়াল মানুহ আছিল; তেঁৱে ভাৰত বৰ্ষক বেলিএ বেলিএ আক্ৰমণ কৰিছিল। দেশ লুটিবলৈ তেঁওৰ প্ৰধান ইচা হোআত কেৱল সিদ্ধু নদিৰ পৰা অলপ দূৰৈলৈহে লুট কৰিব পাৰিলে। তেঁওৰ পুত্ৰ অৰ্ঘাত তেঁওৰ সিংহাসনৰ অধিকাৰি জি মহম্মদ, তেঁওৰ বুৰঞ্জি পূৰ্বৰ ইতিহাসৰ পৰা লিখিবলৈ বৰ দুখৰ কাৰণ হ'ব; কিয়নো এই জি উত্তম মহা দেশ ভাৰত বৰ্ষ বহু কালৰ পৰা কোনো জুখ বগাৰ নো হোআকৈ আছিল সেয়ে এই নিৰ্দ্ভা ৰজাৰ দোআৰাই একে বাৰে লুট কৰাত বিনাস হৈ গল। আৰু সেই নাস কৰোঁতা মানুহৰ মনত দেশ জই কৰি-বৰ নিমিত্তে জি বায়ু ৰূপ ইচা জনমিছিল, সেই ইচা মহম্মদৰ মত ধাপন অৰ্ঘাত ধৰম

ধাপনা কৰিবৰ বাপৰ দোআৰাই বাহিঁ গল। তেঁৱে জি জি প্ৰকাৰে লুট কৰা বস্তু সাঁচি-লে, সেই কথা পাইলে কোনোএ বিষাস ন কৰিব। যদি কোনোএ এই কথাত সংসই কৰে, তথাপি সিবিলাকে মনত ভাবি দেখোক, বহু কালৰে পৰা এই ভাৰত বৰ্ষৰ বহু মূল্য বেপাৰৰ সকলো বস্তু প্ৰিথিবিৰ আন আন দে-সলৈ গৈচে, আৰু এই ভাৰত বৰ্ষৰ লোকবি-লাকৰ স্বভাৱৰ দৰে আপোন দেশত উত্পন্ন হোআ বস্তুৰ সলনি সেই সেই দেশৰ পৰা আন কোনো বস্তু ভাৰত বৰ্ষলৈ আহা নাই। সেই নিমিত্তে প্ৰিথিবিৰ অধিক ভাগৰ ধন অনেক কালৰে পৰা এই ভাৰত বৰ্ষৰ উত্তৰত সঁচা হৈ আছিল, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ কুসল গুচাই তাৰ সকলো সম্পত্তি হৰি নিবলৈ মহ-ম্মদৰ আগেয়ে এনে কোনো জুখো হোআ নাই কিছিল।

Mahomed of Ghazni.

চবুজগিনৰ ইশ্মাএল আৰু মহম্মদ, এই দুই পুত্ৰক আছিল। ইশ্মাএলৰ অতি স্নিদ্ধ আৰু পুসন স্বভাও হোআৰ কাৰনে তেঁওৰ বাপেকে জি ৰাজ্য জই কৰি পাতিলে, কেৱল সেই ৰাজ্যকেহে সাসন কৰি ৰাখিবলৈ তেঁওৰ সক্তি আছিল; তথাপি তেঁওৰ ভায়েক মহম্মদ আ-পোন দেশলৈ ঘূৰি নহালৈকে তেঁও জেন সিং-হাসনত বহি ৰজা হ'ব পাৰিব, এনে আশা কৰি আপোন বাপেকৰ মনত উচাহ জনমালে। তাতে ইশ্মাএল বলধ নগৰৰ ৰজা হল। পাচে তেঁও ৰাজ সিংহাসনত উঠি তাক পুনৰাই এৰি দিবলৈ ইচা ন কৰিলে, কিন্তু আপোনাৰ ভায়েকৰ লগত জুখ কৰিবলৈ জুগুত হল; সেই সময়ত তেঁওৰ ভাই মহম্মদ আপোন ৰাজ্যৰ পৰা দূৰৈ প্ৰদেশত আছিল। মহম্মদে ৰাজ্যৰ সলনি তেঁওৰ এক প্ৰদেশ ধোৰাগান ৰাজ্য আ-পোন ভায়েকক নিচাইকৈ দিবলৈ দ্বিকাৰ কৰি-ছিল, কিন্তু ইশ্মাএলে বন কৰি আপোন ৰাজ সা-সন লবলৈ উদ্যুগ কৰিলে, আৰু ৰাজ গোলা মেদি অনেক ধন উলিয়াই আপোনাৰ সৈন্য-বিলাকক দান কৰিলে। এনে সময়তে মহম্মদ

সৈন্যে সৈতে উত্তৰি আহিবলৈ ধৰিলে; পাচে আহিলত দুয়ো ভায়েকৰ মাজত মহা কুখ লাগিল, তাতে অনেক প্ৰাণি নষ্ট কৰা হ'ল। সেসত ইয়াএল পৰাজই হ'লত, বন কৰিবলৈ অৱস্থান নৌ কৰোঁতেই জি লোৱ পিঞ্জৰা সাজি মহম্মদ ভায়েকক তাৰ ভিতৰত ভৰাই ধৰ্ম্ম কৰি বাধিব খুজিছিল, পাচে সেই পিঞ্জৰাতে মহম্মদে ঠেঙে কইন কৰি ৰাখিলে। তাৰ পাচত মহম্মদ জই হৈ সিংহাসনত বহিল, আৰু আপোন ভায়েকে সৈতে কুখ কৰোঁতে জি সৰু সৰু বজাবিলাকে ঠেঙৰ অহিতে আচৰন কৰিছিল, সিবিলাকক দমন কৰি তাৰত বৰ্শক আক্ৰমণ কৰিবলৈ উপাই কৰিলে।

Mahomed's First Indian Expedition.

গজনিবৰ সিংহাসনত উঠিবৰ কালত মহম্মদে পুতিগ্যা কৰিলে, বোলে, মই আপোনাৰ সকলো সৈন্য লৈ হিন্দুস্থানৰ নিবাসি দেও পূজকবিলাকক আক্ৰমণ কৰিম। মহম্মদ জি বাৰে বেলি এই ভাৰত বৰ্শলৈ আহি ল'ৰা বুৰা আদি কাকো দায়া ন কৰি বজাবিলাকৰ ৰাজ দ্বৰ, আৰু দেৱতাৰোৰৰ মন্দিৰ লুট কৰি সম্বল কৰিলে, আৰু স স বচৰে পৰা সাঁচি ৰোআ জি ধন সম্পত্তি তাৰত বৰ্শত আছিল, সেই সকলোকে লৈ আপোন দেসলৈ গৈছিল, সেই বাৰে বেলিৰ পুখম বেলি তাৰত বৰ্শলৈ আহোঁতে ১০০০ সৈন্য হৈছিল।

সিদ্ধু নদি পাৰ হৈ ঠেঙ নাহোৰ নগৰক পুখমে আক্ৰমণ কৰিলে। সেই নাহোৰ নগৰ হিন্দুস্থানৰ অতি বৰ লাভৰ ঠাই আছিল; সেই দেসে দি সত্ৰু, বিয়াচ, চত্ৰভাগা, ঐৰা-ৱতি, আৰু বিতস্তা, এই পাঁচ নদি বহি, সেই কাৰনে তাৰ নাম পঞ্জাব অৰ্থাত পাঁচ পানি বোলে, সিদ্ধু নদি আৰু দিলি এই দুয়োৰো মাজতে নাহোৰ দেস, নিখলে ১৮০ ক্ৰোচ, পঞ্চালিএ ৮৬ ক্ৰোচ। নাহোৰ নামে সেই পুদেন-নৰ ৰাজ ধানি অতি পুৰনি নগৰ, আৰু কোনো কোনোএ ভাবে বোলে, চিকন্দৰ মহা বাদশ্যাই সেই নগৰ সাজিলে। নাহোৰ হিন্দুস্থানৰ অহা জোআ কৰা বাট, সেই নিমিত্তে দুয়ো কালৰ

বাদশ্যাবিলাকৰ কুখত সেই নগৰৰ ওপৰত নবাই আপদ জনমে, তাতে সেই পুদেন আন সকল পুদেনসতকৈ ভেজৰে পুৰ হৈছিল; তাৰ বাহিৰে সেই দেসৰ লোকবিলাক অতি সাহি-দাল। সেই কালত নাহোৰ নগৰ জইপাল বজাৰ অধিন আছিল; চবুজগিন বাদশ্যাই তাক আগেয়ে জই কৰিছিল, তথাপি ঠেঙৰ পুত্ৰ মহম্মদ বাদশ্যৰ সহিত বন কৰিবলৈ জইপাল বজাই বিমুখ ন হ'ল, কিন্তু ১২,০০০ ঘোঁৰা চিপাহি আৰু ৩০,০০০ সেনা, আৰু ৩০০ হাঁতি কুগুত কৰি মহম্মদৰ লগত কুখ কৰিলে। তাতে দুয়ো কালৰ অতি যোৰ কুখ হ'ল। মহম্মদৰ সেনা অলপ হোআতো ঠেঙ জইপাল বজাক জই কৰি, জইপাল বজাৰ ৫০০০ সৈন্য লংহাৰ কৰিলে, আৰু বজাও ঠেঙৰ হাতত পৰিল। এই বনত মহম্মদে বহু লুট কৰা বস্তু পালে, আৰু জইপাল বজাৰ গলৰ সোলে খাৰ মুকুতাৰ হাৰ পালে; সেই পুতি হাৰৰ মূল্য এক লাখ আশি হেজাৰ টকা হ'ল। তাৰ চাউনিতো এই ৰূপে বহু লুট কৰা বস্তু লোকবিলাকে পাইছিল। জইপাল বজায়ে বহু ধন দি পাচেও অনেক ৰাজ কৰ দিম বুলি স্বিকাৰ কৰাত মুকলি হ'ল। পূৰ্বে তাৰত বৰ্শত এনে ৰিতি আছিল, কোনো হিন্দু বজাজি মচলমানৰ দোআৰাই দু বেলি বনত পৰাজই হ'ল, তেন্তে সেই বজা সিংহাসনত বহিবলৈ আৰু অজোগ্য; সেই কাৰনে বজা জইপাল অপমানত অতি লাজ পাই, আপোনাৰ ৰাজ তাৰ আপোন পুত্ৰৰ হাতত সন্মৰ্ণন কৰিলে, আৰু চিত্তা কুগুত কৰি আপোন সৰিল পৰিভিগাগ কৰিলে; ঠেঙৰ পুত্ৰ আনন্দপাল সেই বচৰতে বাপেকৰ সিংহাসনত বহিল।

Mahomed's Second and Third Expeditions.

মহম্মদৰ দ্বিতীয় বাৰ কুখৰ কালত নজুন ৰাজ্য আৰু ধন পোআৰ আসাতকৈ পূৰ্বে পাতি ৰোআ ৰাজ্য ৰাধিবলৈ ইচা আছিল।

আনন্দপালৰ অগ্নিৰ বেৰিবা নামে এক শ্বাদু-হে ৰাজ কৰ দিবলৈ আটক কৰিচে, এনে

মিচাৰে চল কৰি ১০০৪ সঁকত মহম্মদে জিত্তি বাৰ এই ভাৰত বৰ্ষত বন কৰিবলৈ জুগুত হল। বেখিৰাৰ ৰাজ ধানি মূলতানৰ ওচৰত তহিৰা নামে নগৰ অতি সৰুতকৈ নজা হৈছিল, আৰু বজা ইমান সাহিয়াল হৈ আপোনাক ৰাখি থকা দেখি মহম্মদে তাত নিচেই জাস হল; কিন্তু সেমত বেখিৰাই উপাই নে দেখি আপুনি গৰৰ মাজলৈ পলাই গল; তাকে জানি মহম্মদে তেতিখনে সেই গৰ আৱ্ৰিত কৰি ধৰিলে। বেখিৰাই সেই গৰত আপোনাক বখ্যা কৰিবলৈ অতি সৰুটৰ ঠাই হেন জানি কতক সৈন্য লগত লৈ তাৰ পৰা পলাই গল। মহম্মদে এই বাজা পাই, আপোনাৰ সৈন্যবিলাকক দুভাগ কৰিলে; তাৰ এভাগক সেই পলোআ ৰজাক বিচাৰিবলৈ পঠালে, আন ভাগ সেনা লৈ আপুনি সেই গৰ অতি জতন ৰূপে বেৰিলে। বেখিৰা ৰজাই আপোন প্ৰান ৰাখিবলৈ কোনো উপাই নে দেখি সৰুবিলাকৰ মাজে দি তৰোআলৰ দোআৰাই পথ কৰি পলাবলৈ জতন কৰিলে, কিন্তু মহম্মদৰ সেনাই তেঁওৰ বহু সৈন্যবোৰক সংহাৰ কৰি অৱসেস সেনা জিবোৰ আছিল সেইবোৰক বন্দিকৈ ধৰিলে। এই দূৰ অৱস্থাৰ পৰা বখ্যা পাবৰ কাৰনে বেখিৰাই আপোন হিয়াত অস্ত্ৰ মাৰি প্ৰান তিয়াগ কৰিলে। পাচে সেই ৰাজ ধানি নগৰ নিচেয়ে মহম্মদৰ অধিন হল, আৰু সেই নগৰৰ ধন আৰু অলঙ্কাৰ সকল তেঁও গজনিৰ নগৰলৈ পঠাই দিলে, আৰু সেই ৰাজ্য খন তেঁও আপোনাৰ ৰাজ্যে সৈতে মিলাই ললে।

Fourth Expedition—Multan taken.

চতুৰ্থ বাৰ মহম্মদে কেৱল মূলতানৰ নিমিত্তেহে আগমন কৰিছিল; কিয়নো সেই সময়ত মূলতান দেশ দাউদৰ অধিনত আছিল, আৰু দাউদে মহম্মদৰ অধিন হবলৈ স্বিকাৰ ন কৰিলে। সেই দেশ সিদ্ধু নদিৰ পূব কালে, আৰু তাৰ নিম্না প্ৰাই সিদ্ধু নদিৰ জাৰ নোআৰা ঠাইৰ পৰা সাগৰ প্ৰবেশ কৰালৈকে হৈছিল; তাৰ দিঘলে ১৮৩ কোচ, আৰু বহলে ১০৮ কোচ নিৰূপন কৰা হৈছিল। আগৰ

কালত তাৰ ৰাজধানি অতি বহল আৰু দিঘল আছিল। আৰু তাৰ গৰৰ ওপৰত ১৪০০ বুদ্ধজ আছিল, আৰু সেই কৌঠৰ অনেক অনেক চিন এতিয়ালৈকে আছে। মহম্মদৰ বহুত সৈন্য আছিল, কিন্তু তেঁওৰ আপোনাৰ দুই সৰুৰ লগত অৰ্থাত দাউদে সৈতে আৰু জিতে তেঁওক নিতে পতি দুখ দিবলৈ জতন কৰিছিল, সেই আনন্দপাল ৰজাৰ লগতো জুখ কৰিব লগা হল। আনন্দপাল ৰজাৰ সৈন্য অধিক হলেও সাহ আৰু বনৰ বিদ্যাতে নিচেই হিন হৈছিল, কিয়নো চুলতানৰ দোআৰাই বনত হাবি কাম্বিৰ নগৰলৈ পলাই গল। মহম্মদে সকলো সৈন্যে সৈতে মূলতানক আক্ৰমণ কৰি নিচেই চিল ভাৱে তাৰ ওপৰত অধিকাৰ হল। পাৰ্চিৰ ইতিহাস লিখক সকলে সেই নগৰৰ লুট কৰা কথা লিখা নাই হুই, কিন্তু তাৰ বেপাৰ আৰু ঐশ্বৰ্যৰ দোআৰাই মহম্মদে বহুত বস্তু লুট কৰি নিলে বুলি জনা জাই। দাউদে প্ৰথমে হাবিত পলাই আছিল, পাচে মহম্মদে সেই কথা বুজ পালে, কিন্তু অধিক ৰাজ কৰ দিম বুলি কথা বন্ধাত মহম্মদে পুনৰবাৰ তেঁওক সিংহাসন এৰি দিলে।

Fifth Expedition—Defeats seven Hindu Rajas.

১০০৮ সঁকত আনন্দপাল ৰজাই লোকৰ অধিনত নে থাকোঁ বুলি অধিব হৈ মহম্মদৰ হাতৰ পৰা মূলতান লবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে, সেই কাৰনে চুলতানে ক্ৰোধ কৰি পঞ্জাব নগৰৰ ওপৰত আপোনাৰ ক্ৰোধ ত্ৰিষ্টি কৰিবলৈ জুগুত হল। এই নিমিত্তে তেঁও পঞ্চ বাৰ ভাৰত বৰ্ষ আক্ৰমণ কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে। আনন্দপাল ৰজা লোকৰ অধিনত থকাৰ কথা এৰি আপোন প্ৰান ৰাখিবৰ নিমিত্তে হিন্দুস্থানৰ আন আন মহা ৰজাবিলাকৰ সৈল এই সন্ধান পঠালে, বোলে, ভোমোলাক সকলে একে মন হৈ মোৰ এই সৰুৰ লগত বন কৰিবলৈ জাহা। এই কথাতে উজইনি, গোআলিয়ৰ, কালিঞ্জৰ, কৰৌজ, দিলি আৰু আজমেৰ, এই এই দলৰ ৰজাবিলাকে আপোন আপোন সৈন্যবিলাকক লগত লৈ আনন্দপাল

বজাৰ সহাই হবলৈ তত্পৰ কৰি আহিল; সিবিলাকে সাহ আৰু দ্বিটু প্ৰতিগ্যা কৰি আহিল, কিন্তু মহম্মদৰ সহিতে বন কৰিবলৈ সিবিলাকৰ মাজত কোনো মুখ্য কুখাক নাছিল। ভিন ভিন দেশৰ ইমান সৈন্য অনেক কালৰে পৰা আহি কেতিয়াও ভাৰত বৰ্ষত গোট খোজা নাই। মহম্মদে পেল্যাবৰ চহৰৰ ওচৰৰ এক পথাৰত চাউনি কৰি আছিল, আৰু ঠেঙৰ সমূখে হিন্দুস্থানৰ বজাবিলাকেও চাউনি কৰিলে; হিন্দুবিলাকৰ সৈন্যবিলাক দিনে পণ্ডিত সখ্যাতে আৰু সাহতে ব্ৰিধি হবলৈ ধৰিলে। দু কুৰি দিনলৈ দুয়ো কৌজে সখ্যা সমুখিতৈ এক থাকিল। মহম্মদৰ সৰু কৌঠ আছিল, আৰু তাত বাহিৰেও হিন্দুবিলাকে ঠেঙৰ জেন প্ৰথমে আক্ৰমণ কৰিব, ঠেঙৰ এনে বাফা আছিল, আৰু সেসত সেয়ে ঘটিল। হিন্দুবিলাকে ঠেঙৰ ওচৰলৈ আহোঁতেই মহম্মদৰ সেনাবিলাকে সিহঁতক সখ্যা কৰিলে; সেসত মহম্মদে সিহঁতক নিচই ক্লান্ত হোআ জেন দেখি আপুনি চাউনিৰ পৰা ওলাই সেই নিৰলি সত্ৰবিলাকৰ ওপৰত ঘোৰ কুখ কৰি সকলোকে আক্ৰমণ কৰিলে।

ভাগ্যৰ নিমিতে সেই দিনত এটা দূৰ অৱস্থা ঘটিছিল, সেই কাৰনে ঠেঙ বনত জই হল। সকলো হিন্দু বজাবিলাকৰ সৈন্যৰ সেনাপতিবিলাকে লাহোৰ বজাৰ হাঁতিৰ আগলৈ এক প্ৰকাৰ অগ্নিবান মাৰিছিল, তাতে সেই হাঁতিও জই পাই বন ভূমিৰ পৰা বজা সমনিতে লৈ পলাই গল; কিন্তু ভেতিখনে হিন্দু সৈন্যবিলাকে আপোনাৰ প্ৰধান সেনাপতি বহুপটৈ পলাই গল হেন ভাবি, সিহঁতো পলাই গল। তাতে মহম্মদে আপোনাৰ ঘোঁৰা চিপাহিবিলাকক লগত লৈ দু দিনৰ বাটলৈকে সিহঁতক কাটি কাটি সিহঁতৰ পাচত ধেদি গল; সেই সময়ত ২০,০০০ সৈন্যক কাটি নিপাত কৰিলে, তাত বাজে বন ভূমিত বা কিমান মৰিল তাক গনিবলৈকে ন হ'ল। ঠেঙ এই কুখত দু কুৰি হাঁতিৰ ভাৰৰ সমান লুট কৰা বহু মূল্য বস্তু পালে, আৰু তাতে মহম্মদৰ নামৰ জল বাহুত-

ঠেঙ আৰু হৈ আছিল। বৰিলৰ সিমালৈকে বিয়পি গল।

He takes the fort of Bhim.

এইমান সৰহ লুট কৰাতো ধনলৈ ঠেঙৰ আক্ৰোহ নু গুচিল, কিয়নো হিমালই পৰ্বতৰ বগৰকৌঠ প্ৰদেশত পূৰ্বে সজা ভিন্ন নামে এক কৌঠত এটা উত্তম দেৱালই আছিল; তালৈকে চাৰিও কালৰ পৰা জাত্ৰিকবিলাকে তিৰ্থ দৰ্শন কৰিবলৈ জাই, তাত বাহিৰে সেই চাইত ইমান সৰহ ধন নীচি খোজা হোআত মানুহে কই বোলে, সেই দেৱালইৰ খোঁটা-লিৰ ভিতৰবোৰত সোনৰ পাত ধুআইছিল। সেই কৌঠটো এটা ওখ পৰ্বতৰ টিঙ্গৰ ওপৰত অতি সুমেৰে সজা হৈছিল, আৰু সত্ৰবিলাকে তাক পায় নোআবাক সেই চাই অতি দুৰ্গম হোআ জানি বজাবিলাকে আপোন আপোন সকলো সক্ষতি তাতে নীচি থৈছিল, এই হেতুকে জনা জাই, ভাৰত বৰ্ষৰ কোনো এক বজাৰ গোলাতকৈও অধিক ৰূপ সোন আৰু বহু মূল্য হিৰা আদি বস্তু আছিল। মহম্মদে আপোনাক বনত জই কৰি এটায়েই অতি বেগে সেই চাইলৈ গৈ সেই কৌঠ বেছি-লে, আৰু তাৰ চাৰিও কালৰ গাওবোৰক লুট কৰিবলৈ আপোনাৰ সেনাবিলাকক পাঁচিলে। জি ব্ৰাহ্মনবিলাক সেই ৰাজ গোলাৰ বধিৰা আছিল, সিবিলাকে আপোনাৰ অলপ সৈন্যকে লৈ তাক বাধিবলৈ লুগুত হল; আৰু জি পাসণ্ড মচলমান মহম্মদ সেই ধানৰ অধিকাৰি দেও নিৰৰ ধৰ্মালই অপবিজ কৰিবলৈ উদ্যোগ হৈছিল, ঠেঙকে সাপ দিবলৈ ধৰিলে, মহম্মদে সিবিলাকৰ সাপলৈ একো বে মানি আৰু অধিক ৰূপে কটিনকৈ কুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে ব্ৰাহ্মনবিলাকে পুনৰপি উদ্যোগ কৰা মিচা সুম জানি কৌঠ সমৰ্পন কৰিবৰ কাৰনে সেই জয়কৃত সৈন্যবোৰ প্ৰবেশ হবৰ নিমিতে কৌঠৰ ৰূপাট মেলি দিলে। সেই দেৱালইত সাত লাখ সোনৰ মোহৰ, আৰু সাত স মোন সোনৰ আৰু ৰূপৰ পাত্ৰ, আৰু দুকুৰি মোন সুখ সোনৰ কামি, আৰু দুই হেজাৰ মোন

ৰূপ, আৰু কুৰি ঘোৰ অলঙ্কাৰ পালে; সেই সকলো বস্তু দেৱালীই নিৰ্মান কৰা কালৰে পৰা সীতি হোআ হৈছিল। এই অসংখ্য সম্পত্তি লৈ মহম্মদে গজনিবৰ নগৰলৈ পুনৰ বাৰ গমন কৰিলে। ঠেঙ সেই ঠাইত এখান বৰ পঞ্চা-বত ৰাজ সজা কৰি অনেক সমূহৰ আগত আপোনাৰ সজ্জিত সম্পত্তি দেখুওালে, আৰু আপোনাৰ সেনাপতি, ওমৰ আৰু মুখ্য সেনা-বিলাকক বহু মূল্য বঁটা দিলে। এই সকলো জুখত মহম্মদে জিমান দেও মূৰ্তি দেখিলে, সেই সকলোকে ভাঙি নষ্ট কৰিলে, আৰু মহম্মদে সেই সেই দেশৰ লোকক মৰনৰ, আৰু আন দেশলৈ বন্দীক বোচাৰ ভই দেখুওাই মহ-ম্মদৰ মত অৰ্থাত মচলমানৰ ধৰ্ম বশেবে লোআলে।

Sixth Expedition—Thanorew and Dakk plundered.

১০১১ সঁকত সষ্ট বাৰ এই ভাৰত বসলৈ আহি মহম্মদে ধানেষৰ আৰু দিলি নগৰ লুট কৰিলে। ধানেষৰ অতি পুৰাতনিয়া নগৰ আৰু দিলি জিলাৰ ভিতৰ, আৰু দিলি নগৰৰ পৰা ৩০ ক্ৰোচৰ অন্তৰ। তাৰ ওচৰে দি লৰহতি নদী বৈচে, আৰু কুৰু খেজৰ সৰোবৰ সেই ধা-নেষৰ ওচৰতে আছে। মহা ভাৰতত জি সকল কথা বনাইচে, তাৰ ঠাই এই দেশ, আৰু ভা-বত ৰজাৰ ৰাজধানী হস্তিনাপুৰ নগৰো সেই দেশতে আছে। মচলমান লোকে জেনেটক মেকা নগৰক বৰ পুনাৰ ঠাই বুলি মান কৰে, সেই ৰূপে হিন্দু লোকেও সেই ঠাইক জেনেটক মানে, আৰু সেই ঠাইত মন্দিৰৰ সমান ভয়ঙ্কৰ গৰৰ নিচিনা পুনাৰ নিমিত্তে দান দিয়া ধনেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ আছে, ইয়াকে মহম্মদে সুনিলে। তাতে হেজাৰ হেজাৰ সৰু প্ৰতিমাৰ মাজতো এক প্ৰধান দেও মূৰ্তি ধা-পনা কৰা হৈছিল; আৰু সেই ঠাইৰ ব্ৰাহ্মণ-বিলাকে গৰ্ব কৰি কই বোলে, সেই মূৰ্তি প্ৰি-থিবি ধনৰ সমান পুৰনি হৈচে।

মহম্মদে আনন্দপাল ৰজাক আগা কৰি কৈ পঠালে, তুমি মোৰ মিত্ৰ হোআ ৰজাবিলাকৰ দৰে মোৰ লগত অহা সৈন্যবোৰৰ আহাৰৰ বস্তু সিহঁতলৈ জোগাই দিয়া। কিন্তু লুট

আৰু নান হোআৰ পৰা ধানেষৰ নগৰক বধা কৰিবলৈ আনন্দপাল ৰজাৰ অধিক ইচ্ছা আ-ছিল, সেই নিমিত্তে ঠেঙ অনেক হাঁতি আৰু সোণ, ধন, আৰু অলঙ্কাৰ আদি বস্তু মহম্মদক দিবলৈ অধিকাৰ কৰিলে। মহম্মদে ঠেঙৰ সেই সকলো বিনয়তো সন্তোষ ন হৈ, উত্তৰ দিলে, বোলে, মচলমানৰ সাত্ৰৰ প্ৰমানৰ দো-আৰাই দেৱতাৰ পূজা জিমান হানি হই, আৰু মহম্মদৰ জসন্যৰ থিৰাতি জিমান ক্ৰিধি হই, তাৰ দোআৰাই লোকবিলাকৰ স্বৰ্গ লাভ হয়। সেই ধানেষৰ নগৰৰ অধিকাৰি জি দিলি ৰজা, ঠেঙৰ আগত জেতিয়া মহ-ম্মদৰ আগমনৰ বাজা কোআ হল, ভেড়িয়া ঠেঙ হিন্দুদানৰ সকলো ৰজাবিলাকৰ ওচ-ৰলৈ কটকি পঠালে, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে জেনে দিবিলাক সকলো সৈন্য সৈতে আহি দেৱতাবোৰৰ সৈন্য আনুই হৈ অপৰিজয় পৰা বধা কৰে। পাচে সেই মিলন হোআ ৰজা-বিলাক ঠেঙৰ সহাই হবলৈ ঙাঁওতে ঙাঁওতে দিলি ৰজাৰ ওচৰ নৌ পাঁওতেই মহম্মদৰ সৈন্যবিলাক অতি বেগে আহি সেই ধানেষৰ নগৰ ধনক সমূহাই বেৰিলে। সেই ঠাইৰ লোকবিলাক কুখ কৰিবলৈ ন জনা হেতুকে নগৰ ধন মহম্মদৰ হাতত অতি বেগতে সমৰ্পন কৰা হল। ঐৰজ আৰু ধন আৰু সকলোতকৈ মনোহৰ জি এই নগৰ, সেয়ে মহম্মদৰ সৈন্য-বিলাকে লুট কৰাৰ দোআৰাই এক নিমিলৰ ভিতৰতে সমূলি লুণ্ঠন কৰা হৈ নষ্ট হল। সেনাবিলাকে দেৱালীৰ ধন সোণ সকলোকে লুট কৰি লৈ দেৱালীক ভাঙি লম ধল কৰি-লে; আৰু দেও মূৰ্তিবোৰক ভাঙি নগৰৰ ৰাজ বাটত সিচৰিকৈ পেলাই দিলে। কিন্তু প্ৰধান জিটো মূৰ্তি তাক অধিক অমৰ্জতা কৰিবৰ কাৰনে ৰাখি ধলে। সেই মূৰ্তিৰ দোআৰাই দেও পূজাবিলাকে আৰু বাৰ পূজা কৰিবলৈ জেনে উচাহ ন জনমে, এই নিমিত্তে সেই মূৰ্তি গজনিবৰ নগৰলৈ লৈ গল, আৰু তাতে সকলো মানুহৰ আগত মূৰ্তিৰ সুৰটো চিহ্নি পেলালে, আৰু কইকুত হোআ পৰাক্ৰমি মচলমান

বিলাকে জেন ভৰিৰে খণ্ডকিৰ, এই ইচাৰে অৱসেসবোৰ জি থাকিল, তাক ডাল্লি ডাল্লি বাটত আৰু নগৰৰ আলিতো পেলাই দিলে।

দিলিৰ বজাই তেঁওৰ মহাই হৈ বন কৰি বৈল আন আন জি বজাবিলাকক মাতি আনিছিল, সেই কথা মহমদে বুজ পাই অতি কোধেৰে পূৰ হৈ ধানেদৰ নগৰ আক্ৰমণ কৰি এঁটায়েই দিলিলৈ আগমণ কৰিলে। দিলি জিলা দিঘলে ১৬৫ আৰু বহলে ১৪০ ফ্ৰোচ। তাৰ মাজত গঙ্গা আৰু জমুনা এই দুই প্ৰধান নদি। দুই হেজাৰ এস বছৰৰ আগেয়ে দিলু নামে এক বজাই সেই নগৰ পাতিছিল বুলি লোকবিলাকে কোআ কুই কৰে; আৰু কোনোএ কই বোলে, আওবজপাল নামে এক বজাই চৈধ্য স বছৰৰ আগৈএ দিলি নগৰতকৈও এখন বৰ নগৰ ডাল্লি আনি সেই নগৰ পাতিলে। সেই নগৰৰ অধিকাৰ-বিলাক বহু কালৰে পৰা স্বতন্ত্ৰ হৈ আছিল, পাচে লাহোৰৰ পাল বংশ নামে মহা বজাৰ অধিন কৰা হ'ল। মহা ভাৰতত জি ইজ্জপুৰ নামে পুৰাতনিয়া নগৰৰ কথা লিখা আছে, সেই নগৰৰ ঠাইতে এই দিলি নগৰ সজা হৈছে বুলি জনা জাই। সেয়ে কৰৌজ নগৰ জেনেকৈ হানি হবলৈ ধৰিলে, তেনেকৈ দিলি নগৰৰ ত্ৰিধি হৈ গল, আৰু কৰৌজ নগৰ সমুদাই নাম হোআৰ পাচত মচলমান ৰাজ বংশৰ ৰাজ সালন কৰাৰ সময়ত সেই দিলি নগৰ সকলো হিন্দুস্থানৰ ৰাজ ধানি হ'ল, কিন্তু এতিয়া সেই ৰাজধানিৰ পদ তাৰ পৰা কলিকতালৈ আহিল।

মহমদে আপোনাৰ জয়কুজ সেনাবিলাকক লৈ এই মহা ৰাজধানিৰ ওপৰত অতি সৰুত ভাৱে আক্ৰমণ কৰিলে, তাতে তেঁও বেগে অহা আৰু কঠিন ভাৱে আক্ৰমণ কৰাৰ দোআৰাই তেঁওৰ অহিতে জি জি বাধা আছিল, সেই সকলো বিকল হ'ল; সেই নগৰ মহমদৰ হাতত পৰিল, আৰু ভেতিখনে বিকুৰ নিচান গুচাই সেই ঠাইতে মহমদৰ অৰ্ধচন্দ্ৰৰ নিচান লগো-আত উৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু সেই বজাৰ

ঠাইক অভিসই অমৰ্ত্ততা আৰু লুট কৰা হ'লৰ মহমদে সেই নগৰৰ ঐশ্বৰ্য্য বিভূতি আৰু ভাৰ ঠাইবোৰ দেখি সন্তোষ হৈ গজনিৰ ৰাজ্যৰ ভিতৰ জিলা কৰিবলৈ ইচা কৰিলে, কিন্তু তেঁও সেনাপতিবিলাকে তেঁওক জনাই কলে, যেনে, লাহোৰৰ বজা জিমান দিন স্বতন্ত্ৰ হৈ মাজ দেশত থাকে, সেই মান দিন গজনিৰ ভিতৰ জিলা কৰা অসাধ্য। তাতে তেঁও আ। পোন ইচা তিৱাগ কৰিলে, আৰু অনেক ৰাজ্য সন্ধ্যাতি পাবলৈ সন্ধ্যাত হৈ ৪০,০০০ বন কৰা অৱসেস লোক, আৰু অসিমা ধন লৈ তেঁও গজনিৰলৈ পুনৰ বাৰ আহিল।

Seventh Expedition—Kashmir invaded.

এই জুখৰ দুই বছৰৰ পাচত আনন্দপাল ৰজাৰ মিডু হ'ল, তেঁওৰ পুত্ৰ প্ৰিথিবি জইপাল সিংহাসনত উঠিএই মহমদৰ সহিত বন কৰিব ধুজিলে; এই কাৰনে মহমদ সন্তম বাৰ এই ভাৰত বৰ্ণত বন কৰিবলৈ আহিল জইপাল ৰজা তেঁওৰ জুখত পাৰ্গত হোআ লেনাবিলাকে সৈতে জুখত বলে নোআৰি কান্দি-লৈ পলাই গল, আৰু গজনিৰ ৰাজ্যত তেঁওৰ পাচত সেই দেশলৈ গমন কৰিলে।

দিলিৰ উত্তৰ পশ্চিমৰ ১৮০ ফ্ৰোচৰ অন্তৰ্ভুক্ত কান্দিৰ দেশ; সেয়ে দিঘে ৪০ ফ্ৰোচ আৰু পৰালিএ ২০ ফ্ৰোচ। তাৰ চাৰিও ফালে পৰ্বত আছে, তাৰ কুমি অৰ্ধাৎ দুই পৰ্বতৰ মাজৰ ভৈৰাম জেনেহে মনোহৰ তাক কৰলৈকে ঠাই নাই। আকৰ্ষ্য ৰাদল্যাৰ কালত সিনগৰ নামে এক নগৰ সেই কান্দিৰ দেশৰ ৰাজধানি আছিল। এই উত্তম দেশ নষ্ট কৰিবৰ কাৰনে মহমদে আপোনাৰ নাসক সৈন্যবোৰক এৰি দিলে, কিন্তু পৰ্বতৰ ওপৰত সজা কোঠবোৰক জই কৰিবলৈ অতি কঠিন হ'ল। সেই দেশৰ সকলো অমূল্য বস্তু তেঁও লুট কৰিলে, ডৰাপি লোকোট নামে অতি সৰুত কোঠক জই কৰিবৰ নিমিত্তে প্ৰথম বছৰে পৰা তেঁও তাতে আছিল; পাচে সেই কোঠ জই কৰিবলৈ তেঁওৰ সক্তি নো হোআত তাৰ পৰা উলটি আহিল, এই প্ৰথম বাৰ মহমদে বনত হাবিল।

Eighth Expedition—Kanouj taken.

আমি জি কালৰ বিবৰন কৈচৌ, সেই কালত কনৌজপুৰ হিন্দুস্থানৰ ৰাজ্য ধানি আছিল। সেই কনৌজ গজনিৰ পৰা তিনি ঘেৰ বাট, আৰু সাত খন নদিৰ সিপাৰে পঢ়িলে। হিন্দুস্থানৰ ইতিহাসত লিখা আছে যেনে, কনৌজ নগৰ পতাৰ ১৫০০ স বচৰৰ পূৰ্বে অজোধ্যা হিন্দুস্থানৰ ৰাজ্য ধানি আছিল, আৰু অজোধ্যাৰ ৰাজ্য বজ্জহৰ কোনো এজনৰে সেই কনৌজপুৰ নগৰ পাতিলে, আৰু লোকবিলাকে কই বোলে, আগেয়ে সেই নগৰ মৰে ৫০ ফোচ হৈছিল। কনৌজপুৰ নগৰ ১৮০০ বচৰৰ আগেয়ে পতা হৈছিল বুলি মানুহে বুজে। বহু কাললৈকে কনৌজপুৰ ৰাজ্যৰ এধিকাৰবিলাক বৰ পৰাক্ৰমি আছিল, সিবিলাকৰ মাজৰে সিংহ নামে এজন বজাৰ এক লাখ ঘোঁৰা সেনা আৰু চাৰি হেজাৰ বনুজা হাতি; আৰু চাৰি লাখ সেনা লৈ পাৰ্চিৰ বাদশ্যা আপৰাচৰ লগত বন কৰিছিল। বাৰে স বচৰৰ আগেয়ে সেই নগৰত ইমান অধিক লোক হোআত তাত ৩০০০ হেজাৰ তামুলিৰ বজাৰ, আৰু ৬০,০০০ হেজাৰ বাদ্যকৰবিলাকে ৰাজ্য কৰ দিছিল। এনেকৈ গননা কৰাত কেৱল ইতিহাস বৰ্নিবৰ হেতুকে কিছু অধিককৈ লিখা হব পাৰে, তথাপি তাৰ কেতবোৰ গুণালেও তাৰ দোআৰাই কেনে ধন সোনেৰে এই নগৰ পূৰ হৈ আছিল, তাক কিছু বুজা জাই।

মহমদে অষ্টম বাৰ ভাৰত বৰ্ণলৈ আহোঁতে তিনি মাহলৈকে তেঁও বৰ দুখ পাই তিবেত দেশৰ পৰ্ৱতিয়া বাটে দি কনৌজপুৰ নগৰলৈ আহিল। হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি লিখকবিলাকে বোলে, জেতিয়া মহমদ সেই নগৰৰ ওচৰ পাইছিল, তেতিয়া আপোনাৰ আগে আকাশ চোআ অৰ্ধাৰ্দ্ধ ঐৰজ, বিকুঁতি আৰু সজিৰে অধিত্য এখন নগৰ দেখিলে। তাৰ বজা বগা আৰু মিচা অভিমান আৰু উজ্জ্বল আছিল, আৰু তাৰ সেনা সেনাপতিবিলাকে আপোনাৰ অধিকাৰৰ

নিচিনা স্বভাও হৈ সক্তি হিন হল। জেতিয়া সেই নগৰৰ অজুগুত হৈ থকা সৈন্যবোৰৰ ওপৰত মহমদৰ তাতাৰ আৰু আক্ৰমণৰ সৈন্যবিলাকে অকস্মাত আক্ৰমণ কৰিলে, তেতিয়া প্ৰজাবিলাকে বিস্ময় মানি ভয়াভূত হ'ল, আৰু সেই দেশৰ সৈন্যবিলাক সংখ্যাত অধিক হোআতো আপোনাৰ অধিকাৰৰ দৰে দুখত মগ্ন হৈ জুখত বলে নোআৰি চাৰিও কালে পলাই গল; আৰু সেই ৰজা মহমদৰ ওচৰলৈ আহি নমু ভাৱে ক্ৰিপা মাগিলে, তাতে মহমদে তেতিখনে খেমা কৰিলে। ভাৰত বৰ্ণৰ ৰাজধানী কুঁজি চুলতানৰ হাতত দিয়া হ'ল, তেঁও নগৰ খনক লুট কৰি সেই ঠাইতে সৈন্য সমন্বিতে দিনে ৰাতি এ তিনি দিন থাকিল।

এই সকলো ধনবস্তু ৰাজ্য আৰু আন আন ধনি মহা নগৰবোৰ মহমদৰ লুট কৰাৰ ইচা পুকাৰ হ'ল। তেঁও পুৰণি দোআবৰ মাজে থকা মিৰঠ নগৰক আক্ৰমণ কৰি ললে, আৰু তাৰ ৰজা বন্দি সালত পৰাতকৈ পলাবলৈকে উপাই কৰি জয়কুজ মহমদক লুট কৰিবলৈ মিৰঠ নগৰ এৰি দি আপুনি পলাই গল। মাৰিন নামে জমুনাৰ তিৰত থকা এটা কৌঠে মহমদৰ আসা জনমালে, তাৰ ৰজা কালাচন্দ্ৰ চুলতানৰ আগত নমু হবলৈ গিৰ কৰি সৈন্য সমন্বিতে কৌঠৰ পৰা বাহিৰ ওলাল। কিন্তু জেতিয়া মহমদৰ লগত নিৰ্বন্ধ কৰিছিলে, সেই সময়ত গজনিৰ সৈন্যবিলাকৰ কটু বাক্যৰ দোআহাই ৰজাৰ সৈন্যবিলাকৰ খল উঠিল; তাতে এক মহা আপদ ঘটিল, সেয়ে হিন্দু সৈন্যবিলাকৰ সংখ্যা হ'ল। সেই মহা বধৰ কালত কালাচন্দ্ৰ ৰজা আপুনি পৰিয়ালে সৈতে নদিৰ মাজত পৰিল; আৰু মৰনত-কৈও পৰৰ অধিনত অধিক ভই কৰি আপোনাৰ তিৰি পুত্ৰবোৰক নষ্ট কৰি সেয়ে আপুনিও প্ৰান ত্যাগ কৰিলে। পাচে সেই কৌঠ তেতিখনে মহমদৰ হাতত পৰিল, আৰু তাৰ মাজত তেঁও ৭০ বনুজা হাতি আৰু অনেক লুট কৰা বস্তুকো পালে।

ন. ল. ক.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং সিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক । নম্বৰ ৪ ।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1850.

NO. 4.

দোদো পখি ।

The Dodo.

জি চৰাইৰ নকচা ওপৰত লিখা হৈছে, সেই চৰাই এতিয়া পৃথিৱিত বিচাৰিলে পোআ নো জাই; তথাপি ইংলণ্ডত তাৰে এটাৰ চোঁচ আৰু ঠেল ৰাখি থৈছে । ১৫২৮ সঁকত হলণ্ডৰ জাহাজি লোকে মৰিচ মাৰুলিত সেই চৰাই দেখি তাৰে এটা ধৰি জিয়াই হলণ্ডলৈ নিলত তাৰ নকচা ওপৰত দৰে লিখি ৰাখিলে । মৰিচ আৰু ওচৰৰ মাৰুলিবোৰত আগৰ কালত এই চৰাই অনেক আছিল; তেতিয়া তাত নিবাসি লোক নাই কিছিল । ১৪২৭ সঁকত বান্ধোদিগাম্মা নামে পৰ্তুগাল দেশৰ এজন জাহাজৰ কাপ্তানে তেনে কেতবোৰ চৰাই ধৰিলে । পাচে পৰ্তুগালৰ মানুহে বুৰ্বজ, মৰিচ

আৰু বদ্দিগু মাৰুলিলৈ গৈ সেই চৰাইবোৰ ধৰি সবহকৈ খাবলৈ ধৰিলে । তাৰ ডেউকা অতি সৰু দেখি সি নিচেই উৰিব নোআবে, তাৰ কাৰনে মানুহে ধৰিবলৈ চল পালে । তাৰ গাটো ২০ সেৰ মান গধুৰ হই । ইংলণ্ডত তাৰ জি চোঁচ আছে, সি প্ৰাই এবগন্ত দিঘল; মূৰ ৪ আঙ্গুল বহল । এজন দেখা লোকে লিখিছে, সেই চৰাইৰ মভাবোৰ কপিলা বৰন; মাইকিবোৰ তাতকৈ অলপ বগা, খুঁজা বৰনিয়া । পাতেৰে সৈতে বাহ সাজি কৰি এটাহে পাৰে; বাজ হাঁহতকৈ কৰি ডাঙ্গৰ । মূৰৰ ওপৰত ঢালৰ নিচিনা ঢাকনি আছে । তাৰ চোঁচ বৰ টান; ওপৰ জোখৰ আগ কালে কলা, তল জোখৰ কিছু হালধিয়া, মেজো

হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি ।

History of Hindustan—Mahomed takes Mothura.

দিল্লিৰ দক্ষিণ সিমার পূৰ্বৰি আৰু প্ৰসিদ্ধ হোআ জি নগৰ মথুৰা, তাতে সি ক্ৰিষ্ণৰ জনম হোআত মহা পবিত্ৰ তিৰ্থ ধান বোলে। সেই ঠাইতে বজাৰিলাকে আৰু ধৰ্ম্মি লোকে আৰু জাজিকবিলাকেও অনেক কালৰে পৰা ধন আৰ্জি-চিল, এয়ে তাৰ ধন সম্পত্তিৰ মূল। মহ-ম্মদে জুখত নিৰ্দ্দয়া হৈ তাৰত বৰ্গত বকা বজাৰ নগৰ আৰু তাৰ দেৱতাৰ মন্দিৰবোৰ নষ্ট কৰাত আনন্দ পালেও, তথাপি প্ৰথমে এই নগৰৰ সোভা দেখি অতি চমতকাৰ হ'ল। মহম্মদৰ সাহিয়াল সেনাবিলাকৰ আক্ৰমণ নি-বাৰন কৰিবলৈ সেই নগৰত কোনো নাছিল, নিহঁতো আপোন অধিকাৰৰ নিচিনা স্বভাও হৈ কটন তাৰে সেই নগৰৰ মাজে দি গৈ ভেতিখ-ৰে নগৰ ধনক লুট কৰি পেলালে। নিহঁতে ব্ৰাহ্মণ আৰু উৰাসিন ভকতবোৰক আপোন দেৱালইৰ দুআৰতে বধ কৰিলে; আৰু তিৰ্থ বাসি উত্তম কুলৰ ভিৰিবিলাকৰ সতি ধৰ্ম্ম নিৰ্দ্দয়া ৰূপে হানি কৰিলে, আৰু দেৱালইৰ সৰ-লো বস্তু লৈ মূৰ্ত্তিবোৰ ডাঙ্গি বাটত পেলাই দিলে। সেই ঠাইতে মহম্মদে বহু ধন লাভ পালে, আৰু নানা দেৱালইত পদ্মবাগ মনিৰে সজা চকু বিসিষ্ট সুখ সোণৰ পাঁচোটী পুতলা পাইছিল, আৰু তাৰ একোটাৰ মূল্য ৫০,০০০ সোণৰ মোহৰ। আন এক পুতলাৰ গাত তিনি চাৰি স নকাল, অৰ্ধাভ ৰাতি পৰিমানৰ এক নিল মনি পালে, আৰু ভেতিয়া সেই পুতলাক জুইত পগালে, ভেতিয়া ১৮,৩০০ নকাল সুখ সোণৰ ডাঙো পোআ গল। আৰু এক স উটৰ তাৰৰ পৰিমাণেৰে ৰূপৰ পুতলা পালে।

মহম্মদে কুৰি দিনলৈকে মথুৰা নগৰত থাকিল, ভেতিয়া সেই ঠাইত অকনোদ জুই ওলো-আত নগৰৰ অধিক ভাগ পোৰা হ'ল। তাৰ পাচে তেঁও সেই প্ৰদেশৰ আন আন কোঁঠো জই কৰি সিহঁতৰ সকলো বস্তু লুট কৰি ললে। সেসত তেঁও জয়ন্ত অতিসই সন্তোষ হৈ, আৰু হিন্দুস্থানৰ ধনৱন্ত নগৰবোৰৰ ধন, সোণ, মনি

মুকুতা সকলো ঐশ্বৰ্য্যৰ ভাৰত কিছু এলেহআ জেন হৈ আপোণৰ দেশলৈ পুনৰপি গমন কৰি-লে। তেঁওৰ সৈন্যবোৰেও এই জুখত জি জি লুট কৰা বস্তু পালে, সি আন বনতকৈ অধিক, আৰু সেই ধন গজনিৰ নগৰৰ মাজত বিয়পি জোআত আচিয়াৰ আন নগৰতকৈ গজনিৰ নগৰ ঐশ্বৰ্য্যেৰে পূৰ হ'ল। সেই নগৰৰ প্ৰতি ঠাই পুজাবিলাকৰ খৰচেৰে বৰ বৰ ঘৰ সজা হ'ল; আৰু চুলতানে আপুনি তাৰত বৰ্গৰ লুট কৰা অনেক ধন ডাঙ্গি এক সিলৰ মচিদ সাজিলে, আৰু তেঁও লুট কৰা মুকুতা আদি বহু মূল্য মনিৰে তাৰ মাজত সোভা কৰিলে; আৰু জি এটা মুকুতাৰে তাক সোভা কৰিছিল, তাৰ নাম স্বৰ্গিয় কন্যা থৈ-ছিল। সেই সময়তো মহম্মদ গিয়ান আৰু বিদ্যাৰে সোভিত হোআ নাই, কিয়নো সেই মচিদৰ ওচৰত এক বিদ্যালই ধাপনা কৰিছিল, আৰু নানা দেশৰ পৰা পুথিবোৰ আনি সেই ঠাইত গোটালে, আৰু অধ্যাপক আৰু চান্দ-বিলাকৰ নিমিত্তে জি খৰচ হ'ই, তাকো নিৰু-পন কৰি দিলে।

Mahomed's Ninth Expedition.

কনৌজপুৰ নগৰৰ বজা মহম্মদৰ সবনাপন হোআত হিন্দুস্থানৰ অন্য বজাৰিলাকে তেঁওক জই কৰিবলৈ সকলোএ একে আলচ কৰিলে। সেই নিমিত্তে মহম্মদে নৱম বাৰ জুখ কৰি-বলৈ জুগুত হ'ল। তেঁও সৈন্য সমূহে সৈতে সেই ঠাই নৌ পাঁওতে কালিঙ্গৰ নন্দ বজাই কনৌজপুৰৰ অধিকাৰক আক্ৰমণ কৰি তেঁওক বনত পৰাজই কৰিলে। মহম্মদে সেই ঠাই পোআত নন্দ বজাই তেঁওৰ সৈতে বন কৰি-বলৈ জুগুত হ'ল, আৰু জমুনা নদিৰ দুয়ো পা-ৰে দুয়ো ফালৰ কোঁজ গোটে ধাই অনেক দিন সমুখা সমুখিকৈ বৈ থাকিল। কোনো এক নি-চই কৰা দিনত মহম্মদৰ সৈন্যবিলাকে গুপুত-কৈ জমুনা নদি পাৰ হৈ গৈ নন্দ বজাৰ কোঁজৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে; তাতে বজাৰ কোঁজে সৰুৰোৰৰ সখ্যা দু দুজি ভয়েৰে পলাই গল; আৰু চুলতানেও অতি বেগেৰে

সিবিলাকৰ পাচত খেদি গৈ বন্দেলখণ্ডৰ সিম-
তে বজাৰ সৈন্যবোৰক ধৰিলেগৈ। কালিঙৰ
বজাৰ ৩৬,০০০ ঘোঁৰা চিপাহি আৰু ৪৫,০০০
সেনা, আৰু ৬৫০ বনুআ হাঁতি আছিল।
উঁও গৈ আপোন বজাৰ সিম। পাই
কৌজক ধৰি কৰিলে; তাত্তে সেই বজাই
বৰুপে জুখ কৰিব বুলি মহমদে আপোনাৰ
মনত জাবিচিল; কিন্তু নন্দ বজাই মহমদৰ
লগত বনৰ ভয়েৰে আপোনাৰ তামু আৰু
বনৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আৰু আপোনাৰো বনৰ সস্ত্ৰ
সকলোৰক লোভ দেখাবৰ কাৰনে এৰি থৈ
আপুনি জুকাই পলাই গল। মহমদেও উঁওৰ
পাচত কালিঙৰলৈকে খেদি গৈ তাৰ পৰা
উভতি আহিল। কালিঙৰৰ কৌঠ অতি পূব-
নি হোআত সেই কৌঠ কোন কালত সজা
হল, তাক কেৱে বুজি নে পাই, আৰু তাক
সকলো জই কৰা অসাধ্য, ইয়াকে লোকবিলাকে
মনত ভাবিছিল।

মহমদে এই জুখকে আৱহন কৰি কিৰিবাট
আৰু নাৰদিনৰ নক নক পুদেসবোৰক জই কৰি
ললে। মানুহে কই বোলে, সেই দেশৰ লোক-
বিলাকে সিংহৰ পূজা কৰে; ইয়াতে সিবি-
লাকে নৰসিংহ অৱতাৰক পূজে বুলি জনা
জাই। কিৰিবাট নগৰৰ অধিকাৰবিলাকে
মহমদৰ সহিতে বনত বলে নোআৰি, পাচে
উঁওৰ হাতত আপোন ৰাজ্য সমৰ্পন কৰি-
লে। আৰু মহমদৰ এজন সেনাপতিএ আন
আন পুদেস সকল জিনি ললে।

Tenth Expedition—Mohomed takes Lahor.

তাৰ পাচ বচৰত মহমদে দস্য ৰাৰ জুখ
কৰিবলৈ জুৰুত হৈ লাহোৰ নগৰৰ মাজে দি
কান্দিব দেশত থকা, অৰ্ধাত আনৈএ জি লোকে-
টা নামে কৌঠ মহমদে জই কৰিব বোজা-
বিলে, সেই কৌঠ পালেহি। সেই কৌঠ অতি
দুৰ্গম ঠাইত সজা হোআত মহমদে তাক জি-
নিব বোজাবিলে; উঁও এক মাহলৈকে সেই
কৌঠ ঘেৰি থাকি, পাচে লব বোজাবাত মহা
ক্ৰোধ হৈ লাহোৰৰ ৰাজধানিৰ ওপৰত আ-
পোনাৰ সেই ক্ৰোধ ব্যক্তিৰলৈ গল। সেই

লাহোৰৰ ৰাজধানি মহমদে আপোনাৰ ৰাজ-
ধানিৰ এখন জিলা কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল।
জইপাল বজা আপোন সেনা আনুই ঠাই
কান্দিবত বন হাবি তাৰ দখিন কাললৈ পলাই
গৈ আজমৰ নগৰত থাকিল; সেই বচৰতে
চুলতানে উঁওৰ ঐহৰ্জমই ৰাজ নগৰত সো-
মাই কঠিন ভাৱে তাৰ সকলো ঐহৰ্জ লুট
কৰি নিলে। চিৱ আৰু তাতাৰ দেশকে আ-
দি কৰি পূব দেশৰ সেনা সিমাব পৰা বেহা
বেপাৰৰ বস্ত্ৰ আনি লাহোৰৰ হাতে দি
পঠিম ভাগলৈ নিএ; এই হেতুকে সেই ঠাইত
উঁও জি লুট কৰা বস্ত্ৰ পালে, তাক কেৱল
মুখেৰেহে কৰ পাৰি, কিন্তু লেখ কৰিবলৈ
অসাধ্য। মহমদে সেই ৰাজ্যৰ সকলো কথা
জাৰ কালিলৈকে ধৰি কৰি, এজন নবাবক
সেই দেশ সাসন কৰিবলৈ নিযুক্ত কৰি, স্বাম
কালিত লুট কৰা বহু ধন লৈ অৱসেন সে-
নাবোৰে সৈতে গৈ গজনিবৰ দেশ পালেগৈ।

Eleventh Expedition—against Kalajar and Gwalior.

তাৰ পাচ বচৰত দেশ জই কৰি জিষ্টি বো-
পোআ মহমদে আপোনাৰ সেনা কৌজক লৈ
একাদল বাৰ এই ভাৰত বৰত জুখ কৰিবলৈ
জাভা কৰিলে। কালিঙৰৰ বজাই আন আন
বজাবিলাকে সৈতে একে মন হৈ পূৰ্বে মহমদৰ
লগত জুখ কৰিব ধুজিছিলে, সেই কাৰনে
মহমদে লাহোৰৰ মাজে দি গজাৰ ভিতৰত থকা
দেশবোৰক জই কৰি, কালিঙৰৰ বজাক আপো-
নাৰ বস কৰিবলৈ নিচই কৰিলে। উঁও
গোআলিৱৰ কৌঠ বেৰি ধৰি প্ৰথম জুখ
কৰিলে, সেই কৌঠ এক পৰ্বতৰ টিঙ্গৰ ওপ-
ৰত অতি সৰুত ৰূপে সজা আছিল, আৰু
আগবাৰ পৰা জিচ ক্ৰোচৰ দখিনে পতা
হৈছিল; হিন্দুবিলাকে তাক জই কৰিব নো-
আৰে বুলি ভাবিছিল। জি পৰ্বতৰ ওপৰত
সেই কৌঠ আছিল, সেই পৰ্বত দুই ক্ৰোচ
দিশল, আৰু তাত উঠিবৰ নিমিত্তে পৰ্বতত
এট এট পৰা গৰত সেমাবলৈ কেৱল এট
মাথোন বাট আছিল। সেই ঠাই অতি দুৰ্গম
হোআত মহমদে তাক জই কৰাৰ সকল জন্ত

নিষ্কল হ'ল, আৰু সেই কোঁঠ লবলৈ অসাধ্য জেন আনি, তাত বাহিৰে বজাৰ বিনই বচনত আৰু বহু মুখ্য ধন আৰু পঁইজিচ ইতিবৰ ভা-
নৰ ভেঁটি পোআত সন্তুষ্ট হৈ, তাৰ পৰা ঘূৰি কলিঙৰ বজাৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিবলৈ গ'ল। তাৰ বজাই তিনি স ইতি আৰু অতি অধিক ধন দি মহম্মদৰ অনুগ্ৰহ কিনি আপো-
জাক ৰাখিলে।

Twelth Expedition—Capture of Bomnath.

১০২৪ সঁকত তেঁও সকলোতকৈ প্ৰধান আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ আক্ৰমণ কৰাৰ সেনা বাৰে জুখলৈ জুগুত হৈ গুজৰাটত থকা সোমনাথৰ কোঁঠ বেৰিলে। লোকে কই, বোলে, ভাৰত বৰ্ষৰ দখিনে সেই সোমনাথৰ মন্দিৰ সৰু-
লোতকৈ উদাসিনবোৰৰ অহা জোআ ঠাই। তাৰ মূৰ্ত্তিক পূজা কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ বজাই দু হেজাৰ গাঁও মূৰ্ত্তিক উচৰ্গি দিছিল, আৰু প্ৰতি দিনে দু হেজাৰ ব্ৰাহ্মণে তাৰ পূজা কৰে। পাৰ্চীৰ জিৰিলাক ইতিহাস লিখকে মহম্মদৰ জুখৰ বৰ্ণনা কৰিছিল, সিবিলাকে সেই ঠাইৰ ধনৰ প্ৰসংগ অতি অসম্ভাও ৰূপে লিখিছে। দেওবন্দৰৰ ওচৰত সনুদুৰ তিৰত এক মাজু-
লিত সেই মন্দিৰ সজা হৈছিল, এতিয়া সেই ঠাই পৰ্তুগিজবিলাকৰ অধিনত আছে। সেই ঠাইৰ ব্ৰাহ্মণবোৰে কলে, বোলে, সোমনাথ দেৱ-
তাৰ দোআৰাই কনৌজপুৰ আৰু দিলি নগৰ পৰিভ্ৰমণ কৰাত সেই দুয়ো নগৰ নষ্ট হৈ-
ছিল, আৰু সেই দেৱতাই চকুৰ প্ৰচাৰতে মহ-
ম্মদৰ সকলো সৈন্যক ভষ্ম কৰিব পাৰে। সোমনাথৰ মন্দিৰৰ চাল দু কুৰি ষ্টুটাৰ ওপ-
ৰত সজা হৈছিল, আৰু সেই আটাইবোৰ ষ্টুটা সোনেৰে খতাইছিল, আৰু বহু মুখ্য সি-
লেৰে সৈতে বন্ধা হৈছিল। একেটা আকাশ ৰাতি চাৰিৰ পহৰতে গোটেইটো খৰত পহৰ কৰে, আৰু সেই পহৰৰ বন্ধি মন্দিৰৰ মা-
জত থকা বহু সংখ্যা সিলত পৰি মন্দিৰ গো-
টেইটোকে প্ৰকাশ কৰে। মন্দিৰৰ মাজত দু কুৰি দহ হাত ওখ এনে এটা সিলত সোম-
নাথৰ মূৰ্ত্তি নিৰ্মান কৰিছিল, আৰু সেই মূৰ্ত্তি

দু কুৰি সাত হাত মাটিৰ তলত পুতিছিল। সেই ঠাইৰ ব্ৰাহ্মণ লোকে কই বোলে কলি কালৰ আৰম্ভন হোআৰে পৰা সেই প্ৰতিমাৰ পূজা কৰা হৈছিল। চম ক্ৰোচ আঁতৰৰ পৰা অনা গজা জলেৰে প্ৰতি দিন ৰাতি পূজা আৰু গধূলি সেই মূৰ্ত্তিক স্নান কৰাই। মন্দিৰৰ চা-
ৰিও কালে হেজাৰ হেজাৰ ৰূপৰ আৰু সো-
নৰ সৰু সৰু পুতলাবোৰ সাজি থৈছিল, তাৰ দোআৰাই সেই ঠাই দেৱতাৰ সভাৰ নিচিনা দেখা জাই।

মহম্মদে সোমনাথৰ ধনৰ কথা আৰু তাৰ অহঙ্কাৰো কথা সুনি, তাৰ পৰাক্ৰমৰ পৰিধা কৰিবলৈ মন থিৰ কৰিলে; আৰু তাত জুখ কৰিবৰ কাৰনে গজনিৰ পৰা বহু সৈন্য লৈ জাজা কৰিলে; আজমৰ আৰু মুলতানৰ বাটে আহি দুখন মহা অৰণ্য পাৰ হ'ল, সেই ঠাই-
তে সেনাবিলাকৰ বৰ দুখ গ'ল, কেৱল মহম-
দৰ সাহ আৰু বুধিৰ দোআৰাইহে সকলো সৈন্যৰ প্ৰান ৰখা পৰিল। মহম্মদে সেই ঠাই পোআতে বহু লোকে মন্দিৰৰ এক ওখ চা-
লত উঠি সিবিলাকৰ মাজৰ এটা চৰাজ চো-
আ মানুহে মচলমানবিলাকলৈ আপোনাৰ দেৱ-
তাৰ ক্ৰোধ প্ৰকাশ কৰি কলে, আমাৰ দেৱ-
তাই একে বাৰে সংহাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে এই মচলমানবিলাকক এই ঠাইলৈ গোটে খুআই আনিছে। কিন্তু মহম্মদে সিহঁতৰ একো কথা-
লৈ কান ন কৰি আৰু কটন ভাৱে জুখ কৰি-
বলৈ জুগুত হ'ল। আৰু ব্ৰাহ্মণবিলাকে আ-
পোনাৰ সত্ৰৰ ৰাজা সুনি মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ গৈ মূৰ্ত্তিৰ আগত পৰি প্ৰান ৰখা পাবৰ হে-
তুকে বিনই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। কিন্তু সিবিলা-
কৰ সেই আশা বিফল হোআ জেন বুজি জুখ কৰি এই মৰোঁ বুলি মন্দিৰৰ পৰা অতি ক্ৰো-
ধেৰে বাহিৰ ওলাল, আৰু দু দিনলৈকে সিবি-
লাকে পাৰে মানে বন কৰিলে। ইয়াৰ মা-
জত সেই মন্দিৰ জি মাটিত সজা হৈছে, সেই মাটিৰ গৰাকি ভইৰাম দেও আৰু আন আন ৰজাও বহু হিন্দু সৈন্যক লগত লৈ মচলমান-
বিলাকৰ ওচৰলৈ আহিল। সিবিলাক সকলো

জুখত নিপুন হোআ দেখি মহম্মদে আচৰিত মানিলে, কিন্তু মহম্মদৰ ভবোআলৰ সমুখত কেৱে থিৰ হ'ব নোআৰিলে। সহাই হোআ বজাবিলাকৰ পাঁচ হেজাৰ সেনা সংহাৰ হলত বনৰ ধলৰ পৰা পলাই গল, আৰু মন্দিৰৰ ব্ৰাহ্মণবিলাকেও বৰ নিস্কল হোআ জানি নাৱত উঠি সিংহল দিপলৈ পলাই গল। কিন্তু মহম্মদে অৱসেস থকা নাওবোৰত আপোনাৰ সেনা এভাগক তুলি পলাই জোআ ব্ৰাহ্মণবিলাকৰ পাচত পঠাই দিলে; তাতে সেনাবোৰ গৈ ব্ৰাহ্মণবিলাকৰ অনেক নাও ধৰিলে, আৰু কেতবোৰক পানিত ডুৱালে, কেৱল অলপ লোকৰহে প্ৰাণ ৰখা পৰিল।

পাচে মহম্মদে নগৰৰ মাজলৈ সোমাই মন্দিৰৰ সমুখলৈ আহিল, আৰু মন্দিৰৰ চমত্কাৰ প্ৰভাও দেখি অতি আচৰিত মানিলে। কিন্তু তেঁও আপোনাৰ ভবোআল উলিয়াই সোমনাথ মূৰ্তিৰ নাক কাটি পেলালে, আৰু তাক নিচেই গুৰি কৰি নষ্ট কৰিবলৈ আগা কৰিলে। মূৰ্তিক গুৰি কৰিবৰ সময়ত ব্ৰাহ্মণবোৰে মহম্মদৰ ধেমো মাগিলে, আৰু সেই মূৰ্তিক ৰখা কৰিবৰ নিমিত্তে অনেক কোটি ধন দিবলৈ স্বিকাৰ কৰিলে। কিন্তু মহম্মদে উত্তৰ কৰি কলে, বোলে, মই মূৰ্তি বেচা কিনা কৰি হাত মলিন কৰিবৰ নিমিত্তে ইমান দুখলৈ অহা নাই। পাচে তেঁওৰ সেনাবোৰে সোমনাথ মূৰ্তি কাটোতে কাটোতে ব্ৰাহ্মণবিলাকে তাক ৰাখিবলৈ জিমান ধন দিম বুলি গাভ লৈছিল, তাতকৈও অধিক হিৰা আৰু বহু মূল্য সোণ মূৰ্তিৰ পেটত পালে। মূৰ্তিৰ ভিতৰত পোআ ধন আৰু মন্দিৰৰ লুট কৰা ধনো গোটাই গজনিনলৈ পঠালে, আৰু সোমনাথ মূৰ্তিকো ডোখৰ ডোখৰ কৰি মেকা আৰু মদিনালৈ পঠাই দিলে, তাতে মানুহৰ ভৰিৰে গচকিবৰ নিমিত্তে সেই মূৰ্তি নগৰৰ বাহিৰ দুআৰৰ তলত পেলাই দিলে। মহম্মদে সেই ঠাইত লবহ ৰাখি বো হোআ দেখি মনত সন্তোষ পালে, আৰু সেই কাৰনে তাতে আপোনাৰ ৰাজধানি

কৰিবলৈ মন থিৰ কৰিছিল; কিন্তু তেঁওৰ প্ৰধান মন্ত্ৰিবিলাকে বাধা কৰাত নিৰাশ হ'ল। তাৰ পাচে মহম্মদে সিংহল দিপ আৰু পেগু দেশৰ বহু ধনৰ ৰাজ্য সুনি, সেই সেই দেশতো গৈ জুখ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। এই দেশ জুখত তেঁও দুই বছৰ চ মাহ বিদেশত থাকিল। পাচে জাজা কৰোঁতে তেঁওৰ সৈন্যবিলাকে বাট হেৰুৱাই বহু দুখ পালে; এই কাৰনে সি হিন্দু মানুহে তেঁওক বাট দেখুআই নিছিল, সি বাট হেৰুৱাৰ কাৰন বুজিবৰ হেতুকে তাক সাক্ষি কৰিলে, পাচে সেই বাট দেখুআই হিন্দু মানুহটে কলে, বোলে, মই সোমনাথৰ এক বামুন, ডুমি আমাৰ সোমনাথৰ মূৰ্তি নষ্ট কৰিলা, তাৰে প্ৰতিফল দিবৰ নিমিত্তে মই তোমোলাকক ইমান দুখ দিচোঁ। এই কথা সূনা মাজকে মহম্মদে তাৰ মূৰ কাটি পেলালে।

Death of Mahomed of Ghazni.

ইয়াৰ পাচত আপোনাৰ মৃত্যু কাল ওচৰ হেন জানি সেই সাহিয়াল আৰু নিৰ্দয়া বাদশ্য মহম্মদে আপোন ভঁৰালৰ সকলো সোণ, ৰূপ, অলঙ্কাৰ, আৰু সকলো লুট কৰি অনা ধন, আৰু জয়ধনিৰ নিচান আপোনাৰ সমুখলৈ আনি থবলৈ আগা কৰিলে; সেই সকলো বস্তুৰ ওপৰত দৃষ্টি কৰি তেঁও ক্ৰন্দন কৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু তাৰ পাচ দিনা আপোনাৰ সৈন্য সকল, উট, ইঁতি, ঘোঁৰা, এই সকলোকে তেঁওৰ সমুখলৈ আনি থবলৈ আগা কৰিলে, পাচে আপোনাৰ ৰাজ সিংহাসনত বহি কেতখনি বেলালৈ সকলোকে চাই আৰুও ক্ৰন্দন কৰিলে, আৰু অতি নম্ৰ ভাৱে ৰাজ হবলৈ গুচি গল। পাচে তেঁও কেৱল পাৰ্চীৰ ইৰাক দেশ আপোন বৰ পুতেকক দি সৰু পুতেক মহম্মদক মহা ৰজাৰ ভাৱ দিলে। পাচে একুৰি পোন্ধৰে বছৰ ৰাজ ভোগ কৰি তিনি কুৰি তিনি বছৰ ৰয়গিয়া হৈ ১০৩০ সঁকত মৃত্যু হ'ল।

চুলতান মহম্মদৰ অনেক গুণ আছিল; তাৰ মাজত অসল নাহ আৰু চোকা বুদ্ধি। কিন্তু

মহম্মদ বিচি। অতি নিদ্রা গুনত বাহিরে
আন সকলো গুন উত্তম আছিল। ঠেঁও নানা
জুখত জি ধন মঁচিলে, নি অসেন। ঠেঁওর
সভা ধন মোড়া কবির বহেজুকে আট্টিয়া
অতি গিয়ানবন্ত লোকবিলাকক গোটাট্টিচিল।
লোকবিলাকক পুতিপালনক নিমিত্তে মহম্মদে
নিবিলাকক বাধিচিলে এনে ন হই, কিন্তু কেবল
আপোনাৰ গৌৰও প্ৰকাশ কবির নিমিত্তেহে
নিবিলাকক সমাদৰ কৰি বাধিচিলে। কিন্তু
সেই কালত সকলোতকৈ শিৱাভিমন্ত কৰিদু
নামে কবির পুতি ঠেঁওৰ নিগ্ৰহ হোআত
ঠেঁওৰ নামত অখই দুৰ্জন হল।

ঠেঁওৰ আগৈএ কোনো মচলমান বজা এনে
পৰাক্ৰমি ঐশ্বৰ্য্যবন্ত হোআ নাই, আৰু ইমান
ধনো মঁচা নাই, ইমান দেশৰ ওপৰতো অধি-
কাৰ হোআ নাই, আৰু মানুহৰ ভেজৰে আ-
পোনাৰ হাতকো জুৰিওআ নাই। কাম্পিয়ন
সমুদ্ৰৰ পৰা হিমালইলৈকে, আৰু লোন লাগ-
বৰ পৰা গজালৈকে এই সকলো দেশ ঠেঁওৰ
অধিন আছিল। গজনিৰ নগৰত ঠেঁও গি-
জানি আৰু বিদ্যাবন্ত লোকক অতি সমাদৰ
কৰিচিল, কিন্তু কনৌজপুৰ, ধানেদৰ, দিলি,
নগৰ কোঠ, মধুৰা আৰু সোমনাথৰ নগৰ, এই-
বোৰত অতিসই জয়জুৰু হৈ আপোন মনৰ
নিৰ্ভা প্ৰকাশ কৰিচিলে। ঠেঁও জই ন কৰা
পশ্চিম হিন্দুস্থানৰ কোনো দেশ নাছিল, কিন্তু নি
জিবোআকৈ ধৰম আলাৰে নিবিলাকক সকলো
ধন জুট কৰি ললে, আৰু হিন্দুবিলাকক জি জি
মান্য কৰা বন্ত আছিল, সেই আটাইকে ঠেঁও
আপোনাৰ ভাৰত তল কৰিচিল। ঠেঁও ডেৰ
কুৰি বছৰলৈকে হিন্দুস্থানৰ সকলো ঠাই উদ্-
পাত কৰিচিলে, আৰু যদি এই কুৰিভাৱে ঠেঁ-
ৱে সৈতে মিত্ৰ হোআ হলে, তেতিয়াও হিন্দু-
স্থান দেশৰ আনন্দ হলেইডেন, কিন্তু জি নিৰ্ভা
জয়জুৰু লোকবিলাকক বিবৰন আমি লিখি
বুজায় নিবিলাকক মাজৰ মহম্মদ কেবল প্ৰ-
মহে।

মহম্মদৰ বহুহে ১৫৪ বছৰ ৰাজ্য ভোগ
কৰিচিল। ঠেঁওৰ মৰনৰ পাচত ১১৮৪ সঁক-

লৈকে ঠেঁওৰ জন বজা গজনিৰ সিংহাসনত
বহিল। এই সময়ৰ অধিক ভাগে গজনিৰ
পশ্চিম ফালৰ চলকুৰিয়া বজাবিলাকে ৰাজ্যৰ
উতপাত কৰিচিল; নিবিলাকৰ মাজৰ চাৰি
জন গিয়ান আৰু সাহত অতিসই নিপুন হৈ-
চিল। এই চলকুৰিয়াবিলাকৰ বহুহ মহম-
দৰ বহুহে সৈতে সদাই জুখ কৰে; আৰু জি-
মান বেলি ইকালে জই হই, সিমান বাৰ সি-
কালেও জই হই। সেই চলকুৰিয়া বজাবি-
লাকে প্ৰাই তেতিয়াও হিন্দুস্থানক আক্ৰমণ
কৰা নাই, সেই কাৰনে নিবিলাকক বিবৰন
লিখাত একো প্ৰয়োজন নাই।

মহম্মদৰ পাচে জি জি বজাবিলাকে সিংহা-
সনত উঠিচিল, নিবিলাকৰ বিবৰন লিখোতে
উতপাত জুখ বগাব, বধ, এই এই অচেন ধাৰা
লিখিব লাগিব। সেই বজাবিলাকৰ মাজত
মহম্মদৰ সমান গিয়ানি আৰু সাহিয়াল প্ৰাই
কোনো নাই কিচিল, আৰু মহম্মদে হিন্দুস্থানৰ
জি জি ৰাজ্য জই কৰি নিবিলাকক দিচিল,
সেইবোৰক নিবিলাকে বৰ্হাৰ নোআবিলে।
নিবিলাকৰ নানা দুৰ্জনাৰি আৰু বধ কৰাৰ
বিসই লিখিলে কেবল পাঠকবিলাকৰ দুখ হব;
তথাপি পাচৰ ডেৰ স বছৰৰ ইতিহাসৰ মা-
জত ইয়াত বাহিৰে আৰু একো নাই। এই
কাৰনে আমি কেবল প্ৰধান প্ৰধান বিবৰন
লিখিম, আৰু ইবিলাকৰ মাজত জেৱে হিন্দু-
স্থানক নতুনকৈ আক্ৰমণ কৰিচিল, তাকে প্ৰকাশ
কৈ লিখিম।

গজনিৰ হুতিয় ৰজা মহম্মদৰ আখ্যান।

Mahomed, Second King of Ghazni.

মহম্মদ আৰু মচউদ এই দুই মহম্মদৰ
ৰজা সন্তান আছিল। ঠেঁও আপোনাৰ পুজা-
বিলাকক জিহত ৰাজ্য আছিল, তাকে গুচাই
মহম্মদক সিংহাসন দিলে। মচউদে আপোন
বাঁপেকৰ মিত্ৰৰ ৰাজ্য জুনি পাৰ্চিৰ দেশৰ
পৰা ভৰিবে ধোজ কাৰ্হি ভাৱক মহম্মদৰ
ওচৰলৈ ৰাজ্য লবৰ কাৰনে আহিল। মহম

দে রাজ গোলা মেলি বাপেকে সাঁচি ধোআ
ধন গিয়াতি বজুবিলাকক বিলাই দিলে। তেঁও
এই ৰূপে ধন বই কৰাতো পৈন্যবিলাকৰ চে-
নেহ পাৰ নোআছিলে, কিয়নো তেঁওৰ ককায়ে-
কলৈ সকলোৰে মন আছিল। মচউদৰ অতি
সাহ, আৰু গিয়ান আৰু সাধুৰ লগত থকা
তেঁও সিংহাসনত বহিবলৈ জোগ্য আছিল।
তেঁও কঁাৰৰ দোআৰায়েই অতি ডাঙৰ ইন্ডি-
কো মাৰিব পাৰিছিল, আৰু তেঁওৰ এনেহে
গদা আছিল, তেঁওত বাহিৰে আনো তাক দা-
হিবকে নোআৰে। মহম্মদে আপোন ককাই
মচউদৰ সহিত মিল হবলৈ নগৰৰ বাহিৰে
ওলাই আহিল, কিন্তু বাটত জাঁওতে তেঁওৰ
সেনা সেনাপতিবিলাকে তেঁওক এৰি মচউদৰ
হাতত তেঁওক সমৰ্পন কৰালে, তাতে মচউদে
সেই বিৰোধ গুচাবৰ কাৰনে মহম্মদৰ চকু কাৰ্ছি
পেলালে। আৰু জি এইজৰ আৰু পুত্ৰাৱেৰে
কুসিত হৈ গজনিৰ নগৰৰ বাহিৰলৈ আহিছিল,
ভেনে মহম্মদ কিৰিটি আৰু চকু হিৰ হৈ পুন-
ৰাই দৃষ্টিত ভাৱে তাৰ ভিতৰলৈ গুচি গল।

গজনিৰ ত্ৰিভিন্ন বজা মচউদৰ আখ্যান।

Mossad, Third King of Ghazni.

মচউদে আপোনাৰ বাপেক মুহু হোআৰ
পাঁচ মাহৰ পাচত সিংহাসনত উঠিল, তেঁওৰ
বাপেক আৰু ভায়েকে জি জি লোকবিলাকক
বনত জই কৰি বন্দি কৰি থৈছিল, সেই আটো-
ইবোৰকে মুকলি কৰি দিলে। তেঁও সিংহা-
সনত উঠাৰ আগেয়ে জি উদৰ্ভটালি আছিল,
তাৰ মাজত তেঁওৰ পিত্ৰিএ জই কৰা তাৰত
বৰ্ণৰ কেতবোৰ নগৰ স্বতন্ত্ৰ হল। সেইবোৰৰ
অহিতে মচউদে আপোনাৰ সৈন্য লৈ গল,
সৰসভি নামে এক কোঁঠ বেৰিলেগৈ; পাচে
আৰু সেই কোঁঠৰ সৈন্যবোৰে তেঁওৰ মিল
হবলৈ জড়ন কৰিলে; কিন্তু নিৰ্ভক কৰাৰ আ-
গেয়ে সেই কোঁঠত বহু হৈ থকা কেতবোৰ
মচলমান মানুহৰ ক্ৰন্দন কৰা এৰাও মহম্মদৰ
কৌজৰ কানত পৰিল, তেতিয়াই সিবিলাকৰ জা-

জুল্যমান থক উঠি একে বাবে কোঁঠ আক্ৰমণ
কৰি লৈ তাৰ অধিকাৰ হল, আৰু সৰাৰ পৰা
বুৰালৈকে, ভিৰিৰ পৰা পূৰুলৈকে সকলো
লোকক বধ কৰি, তাৰ ভিতৰত থকা আটাই
বহু কুৰি ললে। ইয়াৰ মাজত তাৰ পচিম
ফালৰ চলকুৰিয়া ৰাজ্য আপোন দেশ আক্ৰমণ
কৰি গজনিৰ দুআৰৰ ওচৰ পালেগৈ, তথাপি
সিহঁতক অতি বেগে খেদোআ হল। এই সম-
য়ত গজনিৰ এটা ৰাজ ঘৰ সাজি এটোআ
হল, আৰু তাৰ মাজত এখন মহা সিংহাসন
ৰূপৰা কৰিলে, আৰু তিনি কুৰি দহ যোন
দুখ সোনাৰে সজা মনি মুকুতা আদিৰে গঁধা
এক কিৰিটি সেই সিংহাসনৰ ওপৰত আৰু
ধলে; তাৰ তলত মচউদ বহি প্ৰতি দিনে
প্ৰজাবিলাকৰ নিবেদন সূনে।

Seism Hanni—Defeated by the Seljukians.

১০৩৫ সঁকত তেঁও হিন্দুস্থানলৈ জাত্ৰা কৰি-
বলৈ আৰম্ভন কৰিলে, আৰু হাফি নামে এক
কোঁঠ বেৰিলে, সেই নগৰৰ কথা বামুনবিলাকে
কই বোলে, সি অজই, তাক কোনোএ জই
কৰিব নোআৰে। কিন্তু তেঁও চই দিনলৈকে
বন কৰি, সেই কোঁঠ আৰু তাৰ নগৰকো
ললে, পাচে সেই ঠাইতে বহু ধন গোটাই
বাখি দিলিৰ পৰা ২০ কোচৰ জীতৰত থকা
চোনপত নামে এক ঠাইলৈ জাত্ৰা কৰি গল।
তেঁও সেই ঠাই পোআ মাজকেই তাৰ অধি-
কাৰ জইপাল হাবিলে ওলাই গল; তেতিয়া
তেঁওৰ সকলো ধন বহু মচউদৰ হাতত পৰিল।
তেঁও আপোন পিত্ৰিৰ স্বভাৱেৰে সকলো মন্দিৰ
ভাঙ্গি সম ভূমি কৰিলে, আৰু সকলো দেৱ-
তাৰ মূৰ্ত্তিবোৰ কাটি ডোখৰ ডোখৰকৈ পেলা-
লে; পাচে তেঁও আপোনাৰ মন্দিৰলৈ অহাৰ
ভাৱে এখন পত্ৰ লিখি কলে, বোলে, মই
আমাৰ মহম্মদৰ উদ্দেশে পঞ্চাশ হেজাৰ দেও-
পুত্ৰকক বলি দান কৰিলোঁ, আৰু তিনি কুৰি
দহ হেজাৰ লোকক বনত লাভ পালোঁ, আৰু
দহ লাখ সোনাৰ মোহৰো লুট কৰি লোঁ।
পাচে তেঁওৰ সেনাপতিবিলাকে তেঁওক হিন্দুস্থান
ৰ আৰু দুই হৈ নে জাবলৈ অনেক প্ৰাৰ্থনা

কৰি নিবাবন কৰিলে; আৰু এটা দুইটাকৈ মোআবাই কলে, বোলে, চলজুকিয়া মানুহ আগৈএ গুৰি পৰুআৰ নিচিনা আছিল, কিন্তু এতিয়া সাপৰ নিচিনা হৈছে, এই হেতুকে সি-হাঁতৰ বিৰোধে জোআ উচিত। পাচে মচউদে তেতিখনতে উলটি আহি ডিঙাকৰ নামে এখন পথাৰত চলজুকিয়াবিলাকৰ লগ পালেহি; চল-জুকিয়াবিলাকৰ ইমান সৰহ ফৌজ হোআত মচউদৰ ফৌজক চাৰিও ফালে একে বেলি বৰি পেলালে; আৰু অতি বেগতে মচউদৰ সৈন্যক আক্ৰমণ কৰি জই কৰিলে, আৰু গজ-নিৰ সৈন্যবোৰক এনেহে বনত ভাগবালে, সিহঁতে প্ৰথম বনলৈ আৰম্ভন কৰোঁতেই পাচলৈ হুকি গল, আৰু মচউদৰ অনেক সেনাপতি সত্ৰবোৰৰ কলিয়া হৈ আসুই ললে, আৰু কেতবোৰ গজনিৰলৈ পলাই গল।

মহা সাহিয়াল মচউদ অৱসেস সেনাবোৰক লগত লৈ সত্ৰবোৰৰ মাজে দি বাট কৰি জাবৰ কাবনে তাৰ মাজত সোমাল, কিন্তু সত্ৰৰ সেনা অতি সৰহ হোআত মচউদৰ সেই সাহ বিফল, কিয়নো বলে নোআবাত আৰুও আপোনাৰ ৰাজধানিলৈ বেগতে পলাই আহিব লগা হল। আপোনাৰ নগৰ জেতিয়া পালেগৈ, তেতিয়া জিবোৰ সেনাপতিএ ঠেওক বনত এৰি পলাই আহিল, সেই আটাইবিলাকক জনমতৰ বন্দিসালত ৰাখি ধলে। চল-জুকিয়াবিলাক অতি সাৱধানে থকাত মচউদে এই সকলো হৰা সুৰা নু গুচালৈকে হিন্দুস্থানত থাকিবলৈ আৰু ইচা ন কৰিলে; এই হেতুকে ঠেও আপোনাৰ সকলো ধন উটৰ ওপৰত ভৰা দি গজনিৰ পৰা লাহোৰৰ কালে জাজা কৰি গল, আপোনাৰ ভাই মহমদকো বন্দিসালৰ পৰা মুকলি কৰি লগত ললে। সিহু নদিৰ ভিৰ পোআত মচউদৰ দাসবোৰে ৰাজ গোলা লুট কৰিবলৈ সেনাবোৰে সৈতে আলচ কৰি একে মন হল, তাতে এক নিমি-সৰ ভিতৰত অতি হৰা সুৰা লাগিব ধৰিলে। আৰু ৰাজ গোলা লুট কৰাত সিবিলাকৰ ইটে

সিটৰ মাজত বন হৈ কটা কটি কৰিবলৈ ধৰিলে, তাতে জি চফটনা হল, তাক কবলৈ কো মনৰ আগোচৰ কথা হই।

Mahomed II. reinstated.

সেই জুখত বহু লোক মৰা পৰিল, আৰু সেই দ্ৰোহিয়াবোৰে মনত ভাবিলে, বোলে, জিমান দিন মচউদ লিহাসনত থাকিব, সেই-মান দিনলৈকে আমিও মহা লক্ষ্যত পৰি থকা হম, এই বুলি সিহঁত আটাইবোৰ ভাৰু ঘৰলৈ বেগতে সোমাই মচউদৰ ভায়েক মহমদক বাহিবলৈ আনি ঠেওকে ৰজা পাতিলে।

এই দুৰ্ঘটনাত মচউদৰ সাহ আৰু পৰা-ক্ৰম স্বভাৱৰ একো কল ন ধৰিলে। ঠেওৰ দুখিত অৱস্থা দেখি, ঠেওৰ ভায়েকে মৰম কৰি ঠেওত কলে, বোলে, মই তোমাক বধ কৰিবলৈ ইচা কৰা নাই, কিন্তু ৰখা কৰিবলৈহে ইচা কৰিচোঁ, এই নিমিত্তে জি ঠাইত তুমি কো-ৰো চিন্তা নো হোআকৈ থাকিব পাৰিবা, এনে এটা কোঁঠ বাচি লোআ। তাতে মচউদে কোৰ-বাকিৰেই নামে এক ঠাই আপোনালৈ বাচি ললে। সেই সময়ত ঠেও এনে দুখিয়া হৈছিল, আপোনাৰ চাকৰক মহিনা দিবলৈকো ভায়ে-কৰ পৰা খুজিহে গন পাব পাৰিছিল। ঠেওৰ সেই ভায়েক দায়। কিন্তু কিপিন, সেই কাৰ-নে ককায়েকলৈ কে. ন পাঁচ স সোনাৰ মোহৰ-হে পচালে। সেই কালত মচউদে আপোনাৰ প্ৰথম দূৰ অৱস্থা হৈছে বুলি বুজিলে, আৰু প্ৰানৰ কাতৰত বিয়াকুল হৈ কলে, বোলে, হাই, দুৰ্ভাগিয়া কঁপাল, কালি মই এক মহা ৰজা হৈ আছিলোঁ, আৰু তিনি হেজাৰ উটৰ ভৰাৰে মোৰ ধন ভাৰ বোআ হৈছিল, কিন্তু আজি মই লোকক খুজিব লগিয়া হল, আৰু তাকে কৰাত লোকে ইহা হলোঁ। এই অপ-মানত বিয়াকুল হৈ আপোনাৰ চাকৰৰ পৰা এক হেজাৰ সোনাৰ মোহৰ ধাৰ কৰি লৈ, আপোন ভায়েকৰ চাকৰক সন্তোষ কৰালে, আৰু পাঁচ স সোনাৰ মোহৰ লৈ ভায়েকলৈ ওলোটাই পচালে।

ন. ল. ক.

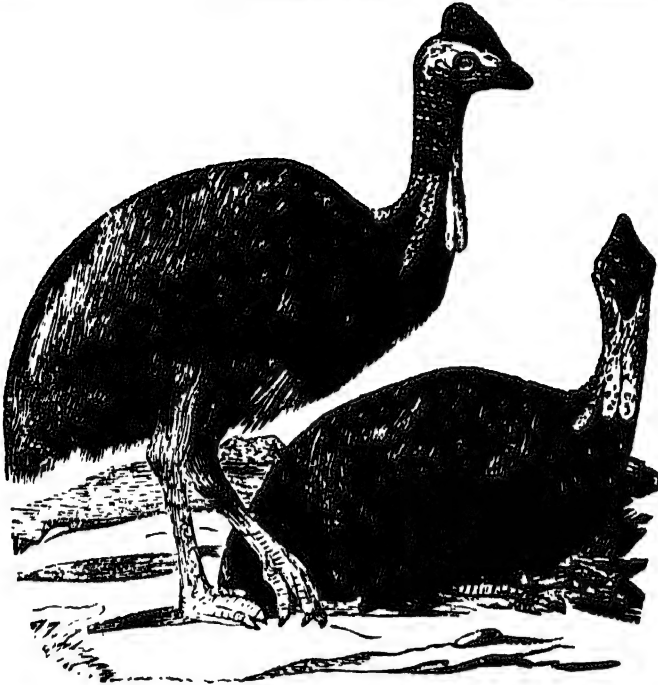
অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোখা । মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক । নম্বৰ ৪১

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1850.

NO. 4.

কাচোআৰি চৰাইৰ বিবৰন ।

The Cassowary.

কাচোআৰি চৰাই ওখই তিনি হাত আদ হাত, সিহঁতৰ ঠেঙ্গ দুটা দিহল, আৰু সিহঁত এনে বলি, ভৰিৰে লাগি মাৰি মানুহটো পেলাই দিব পাৰে । গাটো বৰ ডাঙ্গৰ চুলিৰ নিচিনা সৰু কলা পাখিৰে ঢকা হৈ থাকে । ইহঁতৰ ডিঙ্গিতে মূৰতে পাখি নাই, কেৱল কুকুৰাৰ নিচিনা বজা নিল বৰনিয়া কেঁকোৰা কেঁকুৰি জৰ নিচিনা চালে ডিঙ্গিলৈকে ওলমি চাকি থই । মূৰৰ হাৰতে টান অলপ হালধিয়া বজা জ থাকে, তথাপি সি মূৰৰ হাৰে নৈতে বেলেগ ন হই দেখি তাক জ বুলিব নোআৰি । আৰু ডেউকাৰ সলনি জঁ-ডিএ কলা পাঁচোটো সলা থাকে, সেয়ে সিহঁতৰ জানিবা প্ৰধান অস্ত্ৰ, তাৰেই সিহঁতে ইটে সিটে

ভুজ কৰে । আৰু সিহঁতৰ বতাপ, মাত অতি কঠিন; মজ্জহবোৰো টান, বিলোআদ; সেই কা-ৰনে সিহঁতৰ পৰা কোনো লাভ কৰিবলৈ জা-নুহবোৰ নে জাই । এই চৰাইৰ জাকো লবহ ন হই, সিহঁতৰ ধকা ঠাইতো অতি অলপ মানহে দেখা পাই, খোজ কাৰ্হি জোআত ঘোৰাতকৈও সিহঁতৰ বেগ ডাঙ্গৰ ।

এই জাতি চৰায়ে গচৰ গুটি, আলু, এনে বস্ত্ৰ খাই; পালে কোমল মজ্জহো খাই । পোহনিয়াবোৰে হলে নিত্যে দু সেৰ মান কটি খাই । সিহঁতৰ কনি প্ৰাই আঠ আঙ্গুল মান দিহল, বৰন কেঁচা নেমু টেঙ্গাৰ নিচিনা; তাক সুদা মাটিতে পাৰি বালিৰে ঢাকি থই । পাচে বাতি হলে নিত্যে উমাই, এই ৰূপে উমাই থাকোঁতে একুৰি আঠ দিন মানত পো-আলি জগে ।

হিন্দুস্থানৰ বুৰজি।

Bazah of Mahmud.

অনেক কালৰ পাচত মহম্মদে বুৰজি, ঠেও বজাৰ হোআত বাজ কৰাৰ ভাল মতে চলাব নোআৰিব, সেই নিমিত্তে বাজ বও আপোনাৰ পুত্ৰ আহম্মদক সমৰ্পন কৰি দিলে। আহম্মদে আপোনাৰ বৰ বাপেক মচউদক জিৱাই থকা কালত আপুনি বাজ কৰাৰ ধৰি ৰূপে চলাব নোআৰোঁ বুজি আনি দুটা চাউতাক লগত লৈ বন্ধি সাললৈ গৈ মচউদক বধ কৰিলে। মচউদৰ পুত্ৰ মদুদ সেই সময়ত মহা সৈন্য লৈ বল্লধ নগৰত আছিল; ঠেও এই বাজা সূনি আপোন বাপেকক বধ কৰোঁতা লোকৰ প্ৰতিকূল দিবৰ হেতুকে দ্ৰুত প্ৰতিগ্যা কৰি, গজনিৰলৈ জাভা কৰি আহিল, আৰু সেই ঠাই পালত তাৰ লোকবিলাকে ঠেওক অতি আনন্দ আৰু মৰ্জতাৰে গ্ৰাভ্য কৰিলে। ঠেওৰ সজ্জাবোৰে বেগতে ঠেওক লগ পাবলৈ বনলৈ জুগুত হল, আৰু সিহঁত নদিৰ তিৰত দুয়ো কালৰ মহা জুধ হল। পাচে আহম্মদ বনত পৰাজই হল, আৰু মহম্মদ, আহম্মদ, আৰু মচউদক বধ কৰা দুয়ো জন, এই চাৰি জন লোক জই জুত মদুদৰ হাতত পৰিল, তাতে ঠেও সিবিলাকক ভেতিধনে বধ কৰিলে। তাৰ পাচত মদুদ বনৰ পৰা জই হৈ আহি গজনিৰৰ সিংহাসনত বহিল। মচউদে ১ বছৰ ১ মাহ বাজ ভোগ কৰিলে, ১০৪১ সঁকত ঠেও বধ কৰা হল। ভৱতৰ ভাও আৰু গিৱানবত ঠেওৰ এই দুই গুন আছিল। ঠেও বিদ্যাত অতি প্ৰিতি হোআত খোৰাচান নগৰত এক্স লোকে বিদ্যাৰ বিসয়ে এখান পুথি বচনা কৰিছিল, তাতে ঠেও সন্তোষ হৈ সেই মদুদক এটা কপৰ ইতি বঁটা দিলে। আৰু ঠেও বহু উত্তম উত্তম মচিৰ জৰ্জাত নাম বৰ সাজিলে, আৰু বিদ্যা শিক্ষাৰ কাৰণে অনেক অনেক বিদ্যালয় কৰি তাৰ এঘৰো আপুনিএই দিছিল।

গজনিৰৰ চতুৰ্থ বজা মদুদ।

Mahud, Fourth King of Ghazni.

মদুদ সিংহাসনত উঠিএই মহম্মদৰ পুতেক

নামিৰ অহিতে এক্স সেনাপতিৰ পঠালে। সেই পুতেকে বাপেকৰ প্ৰতিকূল দিবলৈ পৰিসুন্ন কৰিছিল, কিন্তু ঠেও পৰাজই হল। মদুদৰ আপোন ভায়েক মাদুদন নামিতকৈ ঠেওৰ এক মহা সজ্জা ওলাল; কিয়নো সি কৈছিল, বোলে, ময়ো সেই অৰ্থ বজাৰ অধিকাৰ হম আৰু গজনিৰৰ অধিন হোআ ভাৰত বৰস জি জি প্ৰদেশ আছিল, ঠেও সেইবোৰৰ ওপৰত অধিকাৰ হল। পাচে ঠেও ধৰি কৰি জিমান সেনা গোটাই লৈ আপোনাৰ ভায়েকৰ অহিতে গৈছিল, সেই সেনাবোৰৰ আগত মদুদৰ সেনাবোৰে ধমকিবই নোআৰিলে, তাতে মদুদক এৰি অনেক সেনাপতি পলাই গল। জি দিনত বন কৰিবলৈ ধৰি কৰা হৈছিল, সেই দিনতে অতি ৰাতিপুআই সজ্জাৰ ওপৰত মাদুদক মৰি থকা পালে, আৰু তাৰ পাচৰ দিনতো ঠেওৰ মন্ত্ৰি আৰু সেনাপতিও সেই ৰূপে সজ্জাতে মৰি থকা দেখিলে। এই কাৰণে মদুদলৈ সকলো লোকে ভয়েৰে সৎসই কৰিব ধৰিলে। সেই দুই প্ৰধান সজ্জা মহা হোআত ঠেওৰ সৈন্যবিলাক মদুদৰ হাতত পৰিল।

Wars with the Sojaksians, and Hindus.

এই সময়ত চলজুকিয়বিলাকে গজনিৰৰ বাজৰ ওপৰত পুনৰাই আক্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰি কৰিলে, আৰু পাৰ্চি দেশত থকা ইৰাক আৰু খোৰাচান প্ৰদেশত সিহঁতে অতি দ্ৰুত ভাৱে আক্ৰমণ কৰাত মদুদে বহু সুমেৰেও তাৰ পৰা সিহঁতক ধেদাৰ নোআৰিলে। মহম্মদে দু কুৰি বছৰলৈকে ভৰোআল আৰু অগ্নিৰ দোআৰাই ভাৰত বৰসৰ ওপৰত জি মহা জাভনাৰে দুখ দিছিলে, তাৰ কাৰণে ঠেওৰ বজহলৈ কোষেৰে পূৰ হৈ হিন্দুস্থানৰ উত্তম ভাগৰ বজাবিলাকে চলজুকিয়বিলাকৰ দোআৰাই গজনিৰৰ পশ্চিম ভাগ দেশ আক্ৰমণ হোআ দেখি, সেই সময়েই উত্তম কাল হোআ আনি গজনিৰৰ পূব ভাগক সিবিলাকেও আক্ৰমণ কৰি লবলৈ জুগুত হল। এই ৰূপে আলচ কৰাবিলাকৰ মাজৰ প্ৰধান দিলি বজা, ঠেওৰে বহু সৎস্যা ধোজ গোটাই লৈ, মচল-মৰবিলাকৰ প্ৰধান আৰু বনত জই কৰিবলৈ

অসাধ্য হোআ এনে জি ঠাই আছিল, তাকে বেৰি ধৰি, অলপ জুখতে হাফি সৰু ধানেৰে নগৰ ললে। কিন্তু চাৰি মাহলৈকে নগৰ কৌঠৰ সমুখতে বাস কৰি আছিল, সেয়ে সেই ঠাইৰ লোকবিলাকে সিবিলাকৰ আগত আৰু কাল ধমকিব নোআৰি সেই কৌঠ সিবিলাকলৈ এৰি দিলে। পূৰ্বে জি মূৰ্তি চুলতান মহমদে গজনিৰলৈ লৈ গৈছিল, বামুনবিলাকে তৰুপ এক মূৰ্তি আৰুও নিৰ্মান কৰিলে, আৰু জি বাতিত নগৰকৌঠ সিবিলাকৰ হাতত সমৰ্পন কৰা হ'ল, সেই বাতিতে সিবিলাকে গুপ্ত ভাৱে ভিম নামে মন্দিৰত সেই মূৰ্তি সুমাই ৰাখি ধলে। জেতিয়া পুৰুষমতে লোকবিলাকে সিংহাসনৰ ওপৰত সেই মূৰ্তি বহুআই ধোআ দেখিলে, তেতিয়া আনন্দেৰে হৰ্ষিত হৈ জেনে-হে কোলাহাল কৰিলে, তাক লিখিবলৈকে আসাধ্য। সেই ৰূপে পুনৰাই মন্দিৰ আগৰ দৰে পুনিধ হ'ল, আৰু ব্ৰাহ্মনবিলাকৰো লাভৰ আশা ওলাল; আৰু হিন্দুস্থানৰ সেস সিমাৰ পৰাও জাতিকবিলাকে মূৰ্তি সেৱা কৰিবৰ কাৰ-নে বেগতে অহা জোআ কৰিব ধৰিলে। সেই একে লগ হোআ বজাবিলাকৰ জই হোআ দেখি, আন আন বজাবিলাকেও আসা কৰি সিবিলাকৰ লগত মিল হ'ল, আৰু সকলোএ গোট ঠাই লাহোৰ নগৰক বেৰি ধৰিলে। লাহোৰৰ সৈন্যবিলাকে সেস আপদ পাই, আপোনাৰ বেৰি ধৰা হিন্দু সৈন্যবিলাকৰ ওপৰত এদিন অকনোদে এনেহে জুখ কৰিলে, সেই এবেলিৰ বনতে সিবিলাকে আৰু থাকিব নোআৰি হুঁহকি গ'ল। অনেক কালৰ পাচত সিবিলাকৰ মাজত বিৰোধ বিৰোধি হবলৈ ধৰাত অনেকবিলাকে মদুদৰ কলিয়া হ'ল, সেই কাৰনে মদুদে হিন্দু বজাবিলাকৰ বিৰোধ কৰা-বোৰক নষ্ট কৰি, তেতিয়াৰ পৰা পুনৰাই আপোনাৰ ৰাজ্যৰ উত্তম মতে থিৰ কৰিলে।

তেঁও আপোন ৰাজ্যৰ অৱলোকন কালত বে-লিএ বেলিএ বিৰোধ কৰা চলজুকিয়াবোৰে সৈতে সদাই জুখৰ কৰমতহে কাল নিয়ালে। কিন্তু মদুদৰ সেনাপতিবিলাকে অনেক বাৰ

সিইতক বনত পৰাজই কৰিলে, আৰু মদুদেও সিইতক একে বাৰে নষ্ট কৰিবৰ আশাৰে আপোনাৰ সকলো সৈন্যক গোটাই একে ঠাই কৰি সিইতে সৈতে বন কৰিবলৈ ওলাই গ'ল, কিন্তু বাটত সিবিলাকৰ কোনো বিঘিনি হোআত গজ-নিৰলৈ পুনৰ গমন কৰি গ'ল। তেঁও ২ বছৰ ৰাজ ভোগ কৰি, ১০৪২ সঁকত মৃত্যু হ'ল।

গজনিৰ পঞ্চম ৰজা দুতিয় মচউদ।

Masud II. Fifth King of Ghazni.

মদুদ ৰজা মৰনৰ পাচত তেঁওৰ দুই সেনা-পতি আলি আৰু হাজিৰ আপোন আপোন ইচাৰে ৰজা পাতি সিংহাসনত বহুআবলৈ উদ্যোগি হ'ল। আলিএ চাৰি বছৰ বয়সিয়া মদুদৰ পুত্ৰ মচউদ কৌজৰক আনি ৰজাৰ অভিষেক কৰিলে। কিন্তু মান্যৰত লোকবি-লাকে সৰু লৰাৰ ৰাজ সাননত অসম্মত হ'ল, আৰু জি জি মানুহবিলাকে লৰাৰ সাননত অনেক ভাৱে অনুচিত দেখিলে, সেইবিলাকে হাজিৰ সেনাপতিৰ লগ লৈ তেঁওৰ আলচ গ্ৰাহ্য কৰিলে। হাজিৰে মৃত্যু ৰজাৰ ভায়েক অৰ্ধাত মচউদৰ পুত্ৰ আবদুল হচেনক সিং-হাসনত বহুআবলৈ ইচা কৰিলে। এই মহা ৰাজ্যৰ ভোগ নিচই কৰিবৰ নিমিত্তে দুয়ো সেনাপতিৰ মাজত পুৰান জুখ লাগিল। তে-তে হাজিৰৰ জই হোআত মচউদ কৌজৰে চই দিন ৰাজ ভোগ কৰাৰ পাচত ৰাজ্য নষ্ট হ'ল; আৰু তেঁওৰ সত্ৰএ সিংহাসনত বহিল।

গজনিৰ সষ্ঠ ৰজা আবদুল হচেন।

Abdul Hosen, Sixth King of Ghazni.

আবদুল হচেনে আপোন ৰাজ্য ধাপন কৰি-বৰ নিমিত্তে মৃত্যু হোআ তেঁওৰ ভাই মদুদৰ ভাৰ্য্যক বিবাহ কৰি ললে। আলি সেনাপতি হাজিৰৰ লগত বনত পৰাজই হৈও থিৰ ভাৱে থাকিল, আৰু মূলতালৈ গৈ তাৰ প্ৰদেসত ভোগ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই কা-লতে মহা চুলতান মহমদৰ পুত্ৰ আবদুল বা-চেদ নামে এজন নতুন ভয়ানক সত্ৰ ওলাল; মদুদে তেঁওকে আগেয়ে বন্দীলালত বন্দী কৰি

হৈছিল। মদুদৰ সেনাপতি বিচাখে আপোনাৰ
অধিকাৰৰ স্মিডুৰ ৰাজ্য সুনি আবদুল বাচেদক
বন্দিসালৰ পৰা মুকলি কৰি দিলে, আৰু
সেই জনকে সিংহাসনৰ অধিকাৰ কৰিবলৈ
মনত ভাবি তেঁওৰ সহাই হবলৈ নিচই কৰি-
লে। তেঁওৰ গিয়াতি বন্ধুবিলাক নিতে নিতে
বাৰ্ছি জাৰ খৰিলে, আৰু আবদুল হচেনৰ
ৰাজ ভোগৰ দ্বিতীয় বছৰত বিচাখ সেনাপতিএ
গজনিৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে। গজনি-
নৰ সেই দুৰ্বলি বজাই এই ৰাজ্য সুনি আপো-
নাৰ ৰাজ্য গোলা মেলি আপোন সৈন্যবিলাকক
পন বিলাই দিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু এনে কৰম
কৰাত তেঁওৰ কলিয়া হোআ লোকবিলাকৰ
একো সক্তি ন হৈ অকল দুৰ্বল বাৰ্ছিহে গল।
পাচে আবদুল বাচেদ আহি তেঁওৰ সমুখ হো-
আত, ভেতিয়া দুয়োৰো ঘোৰ যুদ্ধ হল; ভে-
তিয়া আবদুল হচেনে মনত ভাবি জানিলে,
বোলে, জি ঠাইত সাহ নে থাকে, সেই ঠাইত
বহু ধন থাকিলেও একো কৰম সিধি হ'ব নো-
আবে। তাৰ পাচে তেঁও পৰাজই হল, তাতে
আবদুল বাচেদ আপোনাৰ বিদ্বানি সৈন্যবি-
লাকৰ জয়ধনি সুনি সুনি নগৰৰ ভিতৰ গো-
মাল। কিন্তু আবদুল হচেন বনত হাবি পলাই
গল। তথাপি কেতবোৰ জমিদাৰ লোকে তেঁওক
ধৰি আনি জই হোআ ৰজাৰ হাতত সমৰ্পন
কৰি দিলে; তাতে আবদুল বাচেদ ৰজাই
তেঁওক দিলিৰ বন্দিসালত বন্দি কৰি ৰাখিলে।

গজনিৰ সপ্তম ৰজা আবদুল বাচেদ।

Abdul Rashid, Seventh King of Ghazni.

এই ৰজাই ১০৫২ সঁকত ৰাজ্য সালন কৰি-
বলৈ আৰম্ভ কৰিলে, আৰু বহু মন মোহা দা-
নৰ দোআৰাই আলি সেনাপতিকো তেঁওৰ
অধিন কৰি ললে, আৰু তেঁওক গজনিৰলৈ
অনাগে, আৰু হিন্দুস্থানৰ প্ৰদেশৰ ওপৰত আ-
পোনাৰ সেনাপতি হাজিবক বাধি ধলে। হা-
জিবে অনেক কীলতৈ সুম কৰি নগৰ কৌঠ
নামে কৌঠৰ অধিকাৰ হল। ভোগবল নামে
মদুদৰ এজন সেনাপতি হৈ তেঁও ৰজা হো-
আৰ কালত তেঁওৰ অহিতে উঠিছিল, আৰু
গজনিৰ সিংহাসন পাবলৈ মিচাটক সুম কৰি-

ছিল; সকলো মানুহে সেই সেনাপতিৰ সহাই
হবলৈ মন আচে বুলি সি আপোনাৰ মনতে
ভাবিছিলে। আবদুল বাচেদে সিংহাসনত উঠা
কালত সেই ভোগবল সেনাপতিএ আটগএ ভাৰ
আপোন অধিকাৰলৈ দোহ পাতিছিল, সেই
কথালৈ নে চাই তাকে পুনৰাই চেস্তান নামে
এক প্ৰদেশৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিলে, আৰু
আগৰ কালত কোনো সেনাপতিকো জেনে পৰা-
ক্ৰম কেতিয়াও কোনো ৰজাই দিয়া নাই, তে-
নে অতি পৰাক্ৰম ভাক দিলে। ভোগবল আ-
পোন মনত তেঁওলৈ অনুপকাৰি আছিল, এই
কাৰনে সি সেই পৰাক্ৰম পাই নিয়াই কৰৌ-
তা ৰজাৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিবলৈ মন কৰিলে।
এই হেতুকে সি সৈন্যে সমনিতে গজনিৰলৈ
গল, আৰু জেনে স্মিডুৰূপে সি নগৰ ধন বে-
ৰি ধৰিলে, দুৰ্ভগিয়া ৰজাই তাকে দেখি একে
বাৰে কৌঠলৈ পলাই গল। পাচে ভোগবলে
কৌঠ জই কৰি ললে, আৰু সেই অনুপকাৰি
অধমে আপোন অধিকাৰ ৰজাক ভাৰ সমু-
খলৈ আনি ৰজাক আৰু ৰজাৰ বহুধন ন
জন লোকক বধ কৰিলে। ৰজাৰ বহুধন মা-
জৰ কেহল কেহুজাদ নামে এজনৰ প্ৰান
ৰখা পৰিল, আৰু তেঁওৰ বহুধন নাস কৰা
ভোগবলে বলতকাৰূপে সেই ৰাজ বহুধন
আছা নামে এক ভিথিক বিবাহ কৰি ললে।
ভোগবলে দেশৰ সকলো অধিকাৰবিলাকক আ-
পোনাৰ আগত সাধ্যাত কৰিবৰ হেতুকে গজ-
নিৰলৈ আহিবলৈ আগা কৰিলে; কিন্তু হা-
জিব সেনাপতিএ এই বিনাস কৰৌতা মানুহৰ
পৰাক্ৰম কোনো ৰূপে হানি কৰিব নোআবাত,
তেঁওক সমুনি নষ্ট কৰিবৰ কাৰনে আছা বা-
নিৰ সহিত আলচ কৰিব ধৰিলে। ভোগবলৰ
অনুপকাৰৰ গুৰত সকলো মানুহে বহু বে-
জাৰ পাইছিল, সেই কাৰনে সকলো দেশৰ
লোকে তেঁওৰ অহিতে উঠিবলৈ জুগুত হৈছিল,
আৰু অতি সাহিমাল দহ জন মান্যবদ্ধ লো-
কেও এনে বিনাস কৰৌতা ভোগবলৰ হাতৰ
পৰা প্ৰিথিথিক উধাৰ কৰিবলৈ নিচই কৰি-
লে। এই ৰূপে আলচ কৰি থাকোঁতে জি

কালত ভোগবল মহা বজাই নির্ভয়ে মহা ঐশ্বৰ্য্য
ৰূপে সিংহাসনত বহি ৰাজ্য সাসন কৰি আ-
চিল, এনে কালত সেই মহা জন সাহিয়াল লো-
কে বজাক মান সত্কাৰ কৰিবৰ চলেৰে আ-
হি একে বেলি এই লকলো এ গুপুতে অনা অস্ত্র
উলিয়াই বজাৰ পেটত ভৰাই দিলে, তাতে
সেই ৰাজ বজাহ নাস কৰা বজাক প্ৰিথিবীৰ
পৰা গুচুআ হ'ল।

Appointment of his Successor.

ইয়াৰ পাচত হাজিৰ সেনাপতি আপোনাৰ
সৈন্য সমন্বিতে আহি গজনিৰ নগৰ পালেহি,
আৰু ৰাজ সভাৰ সকলোকে গোটাই মহমদৰ
কোনো সন্তান আছে নে নাই, তাৰ বিচাৰ কৰি
সুধিলে। তাতে কোনো এক কৌঁঠৰ মাজত
ফেৰুখজাদ, ইব্রাহিম, আৰু চুজা, এই তিনি
জন বন্দী হৈ কইদত পৰি আছে, ইয়াৰ সন্তান
পাই, সিবিলাকক সেনাপতিএ বাহিৰ উলিয়াই
আনিবলৈ আগ্য কৰিলে, আৰু গুটি বুজালে
জাৰে নামত গুটি পৰে, সেই জনে বজাৰ বাব
পাই সিংহাসনত বহিব, ইয়াকে নিচই কৰি-
লে। পাচে গুটি বুজুআ বুজি কৰাত ফেৰুখ-
জাদৰ নামত গুটি পৰিল; সেই খেনতে তেঁও
ৰজা হৈ সিংহাসনত উঠি আপোন গিয়াতি
বন্ধুবিলাকৰ মৰ্জতাৰ হেতু হ'ল। কিন্তু আব-
দুল বাচেদ কেৱল এক বছৰ মাথোন ৰাজ্য
ভোগ কৰিবলৈ পালে; তথাপি তেঁওৰ নিচি-
না জোগ্য নাছিল। ভোগবল সেনাপতিএ এদিন
এই কথা কৈছিল, বোলে, তেতিয়া আবদুল
বাচেদে তেঁওৰ কোনো কাৰ্জত আপোন নাম
হাত আখৰ লিখি দিছিলে, তেতিয়া তেঁওৰ
হাত কঁপিবলৈ ধৰিছিল, সেই হেতুকে ভোগ-
বল সেনাপতিএ ভাবিলে বোলে, এই মানুহ
ৰাজ সিংহাসনৰ জোগ্য ন হৈ।

গজনিৰ অষ্টম ৰজা ফেৰুখজাদ

Ferozad, Eighth King of Ghazni.

ফেৰুখজাদ ৰজাই সিংহাসনত বহি এই তেঁ-
ওৰ জি জনে ৰজা পাতি ৰাজ সিংহাসন
দিলে, সেই হাজিৰ সেনাপতিৰ হাতত ৰাজ্যৰ
সকলো ভাৰ অৰ্পন কৰিলে। তেঁও আপো

নাৰ ৰাজ্য সাসনৰ কালত চলকুকিয়া লোক
লগত সদাই জুৰ কৰিবলৈ জুগুতে আছিলে।
সিহঁত বেলিএ বেলিএ ফেৰুখজাদ ৰজাৰ দো-
আৰাই পৰাজই হৈছিল, তথাপি সিহঁতে বন
কৰি কৰি থকাত সেসত গজনিৰ পশ্চিম ত
গৰ সকলো প্ৰদেশবোৰ জিনি আপোনাৰ অধি
কৰি ললে। ফেৰুখজাদ ৰজাই হিন্দুস্থান
কোনো দেশ নতুনকৈ জই কৰি লবলৈ ন হ
আৰু তেঁও সাত বছৰ ৰাজ ভোগ কৰি সেসত
কোনো ৰোগৰ দোআৰাই শ্লিডু হ'ল।

গজনিৰ নৱম ৰজা ইব্রাহিম।

Ibrahim, Ninth King of Ghazni.

ফেৰুখজাদৰ পাচে মচউদৰ পুত্ৰ ইব্ৰা-
হিম সিংহাসনত বহি, দু কুৰি দুই বছৰলৈ-
কে ৰাজ ভোগ কৰিলে; তেঁওৰ কোমল আৰু
শ্লিডু স্বভাও আছিল, তথাপি ১০৭২ সঁকত
তেঁও পূৰ্ব পুৰুষৰ দৰে স্বভাও হৈ ভাৰত
বৰ্ষৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি কেতবোৰ কৌ-
ঠক আপোনাৰ অধিন কৰিলে; কিন্তু তেঁও
জই কৰাৰ বিসয়ে কোনো উতম বিবৰন নাই।
তেঁও আপোন সৈন্যে সৈতে জি জি নগৰ বে-
ৰিছিলে, তাৰ মাজৰে এখন নগৰ পাৰ্চি দেশৰ
পলোআ লোকৰ দোআৰাই ধাপন কৰা হৈ-
ছিল, সিহঁতে বহু কাললৈকে কৌঠ ৰাখি আ-
ছিল, কিন্তু সেসত বলে নোআৰি পৰাজই হ'ল।
ইব্রাহিমে সেই কৌঠত এক লাখ হিন্দু-মানুহ
বন্দিসালত ধোআ পালে, তাতে সেই সকলো-
কে তেঁও গজনিৰলৈ পঠাই দিলে। অনেক
কালৰ পাচত তেঁও জি আপোনালৈ ৰাজ ঘৰ
সজাইছিল, সেই ঘৰলৈকে বহু দূৰেৰে সেই
হিন্দুবিলাকৰ মাজৰ এজনে সিল ডাৰ বৈ
নিয়া দেখিলে, তেতিয়াই ৰজাৰ দায়া জনমি
সেই সিল দলিয়াই পেলাবলৈ আগ্য কৰিলে,
আৰু তাক মুকুত কৰিলে। তেঁও আৰু বাৰ
আগ্য কৰি কলে, বোলে, সেই সিলৰ দোআ-
ৰাই যদি লোকবিলাকৰ কোনো আপদো ঘটে,
তথাপি সেই চাইৰ পৰা সিল কোনোএ ভুলি
নিব নোআৰিব; কিন্তু বনৰ দুৰ্দ্দশা আৰু
বাদল্যাৰ দায়াৰ এক চিনৰ নিমিত্তে সদাকাল

সেই ঠাইতে থাকিব। চলজুকিয়াবিলাকে জেন
আন আন প্রদেশৰ ওপৰত আক্রমণ ন কৰে,
এনে নিৰ্বন্ধেৰে তেঁও আপোনাৰ পশ্চিম ফালৰ
অধিক দেশ সিহঁতে ভোগ কৰিবলৈ এৰি দি-
ল। তেঁও ১০৮০ সঁকত একুৰি সোলে জন
পুত্ৰ আৰু দু কুৰি জিএকক ধৈ মিত্ৰ হ'ল।

জনিবৰ দশম বজা ত্ৰিতীয় মচউদ।

Masud III. Tenth King of Ghazni.

ত্ৰিতীয় মচউদ ইব্রাহিমৰ পুত্ৰ, আৰু বা-
পেকৰ স্বভাৱতকৈও তেঁওৰ স্বভাও অতি কো-
মল আছিল। তেঁও দেশৰ পুৰাতনিয়া ৰাজ
বিধান সকল সুখ কৰি জি জি অনুচিত বিধান
আছিল, তাক গুচাই নতুন বিধান থাপন কৰি-
লে। চলজুকিয়াবিলাকৰ পৰাক্ৰম বজা মা-
লেক শাহৰ বজ্ৰৰ মাজৰ পৰা বিয়া কৰি, তেঁও
সেই দেশৰ নিচিনাকৈ আপোনাৰ প্ৰদেশৰ শান্তি
ধিৰ কৰিলে, আৰু হিন্দুস্থানলৈ আপোনাৰ
সেনাপতিবিলাকক পাঁচি দিলে। সিবিলাকে
মহা মহমদৰ পৰাও অতি দূৰৈলৈকে আক্ৰ-
মণ কৰিলে, আৰু অনেক নগৰ, দেৱালই
জুট কৰি পুনৰাই লাহোৰলৈ আহিল; আৰু
চলজুকিয়াবিলাকৰ ৰাজ্যৰ পৰা অতি দূৰৈত
গজনিবৰ ৰাদশ্যবিলাকে থাকিব লৈ অধিক
সম্ভৱ আছিল। এই ত্ৰিতীয় মচউদে সাত
ভাৱে সোলে বছৰ ৰাজ ভোগ কৰি ১১১৪
সঁকত মিত্ৰ হ'ল।

গজনিবৰ একাদশ বজা আৰ্চিলা।

Arsin, Eleventh King of Ghazni.

আৰ্চিলাই সিংহাসনৰ জি জোগ্য অধিকাৰ
আছিল, তেঁওকে বধ কৰি আপুনি সিংহাসনৰ
অধিকাৰি হ'ল, আৰু ৰাজ বজ্ৰৰ জিমান লো-
কক পালে, সেই আটাইবিলাকক বন্দিমালাত
ৰাখিলে। কিন্তু বহুৰাম কেৱল ৰখ্যা পৰি
খোৱাচান প্ৰদেশৰ অধিকাৰ আপোনাৰ দমা-
য়েক চণ্ডাৰৰ ওচৰলৈ পলাই গ'ল। চণ্ডাৰে
আপোন ককায়েকৰ পুতেকবিলাকক বন্দি-
মালাৰ পৰা মুকলি কৰিবৰ হেতুকে আৰ্চি-
লাক আগা কৰিলে; কিন্তু আৰ্চিলাই সেই

কথাত অসম্মত হ'লত চণ্ডাৰে বহু সৈন্য লৈ
জুখৰ নিমিতে গ'ল। সেই সময়ত মিত্ৰ
হোআ মচউদৰ ৰানি মেহিদ আৰ্চিলাৰ ওচৰত
আছিল; তেঁৱে আপুনি দুয়োৰো মাজত কট-
কি হ'ব খুজিলে, সেই কাৰনে আৰ্চিলাৰ পৰা
বহু ধন লৈ গ'ল; কিন্তু আপোনাৰ পুত্ৰক
বধ কৰাৰ বিৰোধে খজ হৈ, তেঁও আপো-
নাৰ ভাই চণ্ডাৰৰ চাউনিভ সোমাই, সক-
লো ধন ভায়েকৰ হাতত সোধাই দিলে।
আৰু পলম ন কৰাকৈ আপোনাৰ সন্তানক
বধ কৰা আৰ্চিলাৰ অহিতে সৈন্য লৈ জাবলৈ
কাকুতি কৰিলে। পাচে গজনিবৰ গৰৰ ওচ-
ৰতে দুয়ো ফালৰ জুখ হ'ল, তাতে আৰ্চিলা
বজা বনত পৰাজই হ'ল। পাচে চণ্ডাৰে আ-
পোন ভতিজা পুতেকক সিংহাসনত বহুআই
আপোনাৰ দেশলৈ গমন কৰিলে। তেঁও জো-
আৰ বাদ্ৰা জেতিয়া আৰ্চিলাই সুনিলে, তেতিয়া
আকও তেঁও বন পাতি বহুৰামক নগৰৰ পৰা
দূৰ কৰি থোৱালে। এই কথা সুনি চণ্ডাৰ
পুনৰাই আহি আৰ্চিলাক হিন্দুস্থানলৈ থে-
দাই পঠালে, আৰু তেঁও তিনি বছৰ কুজল
ৰূপে ৰাজ্য কৰিছিল। পাচে তেঁওৰ মন্ত্ৰিবিলা-
কে তেঁওক জই কৰা সত্ৰৰ হাতত সোধাই
দিয়াত, তেতিয়া বধ কৰিলে।

গজনিবৰ দ্বাদশ বজা বহুৰাম।

Behram, Twelfth King of Ghazni.

ৰাজ্যত কোনো উপদ্রুও নো হোআত বহুৰামে
কুসলে সিংহাসনত উঠিবলৈ পালে, তাতে তেঁও
আপোনাক দায়ালু আৰু কোমল স্বভাও হো-
আ দেখুআলে, আৰু দেশত বিদ্যা অধিককৈ
বহীলে। তেঁওৰ ৰাজ্যৰ প্ৰথমে বছৰ চাৰেক-
লৈ তেঁও কুসল দিওতা আছিল, আৰু দুবলি
হিন্দুস্থানলৈ জুখ কৰিবৰ হেতুকে গৈছিল।
জি আৰ্চিলাৰ ভায়েক বালিন, তেঁৱে লাহো-
ৰত আপোনাক ধিৰ কৰিছিল, প্ৰথমে জোআ
বেলিত তেঁওক জই কৰি, সেই বাৰ খেম-
কৰিলে। কিন্তু বালিনে পুনৰ বাৰ আপোনাৰ
পদত ধিৰ হৈ বহুৰামৰ অনুগ্ৰহ পাহৰি আ-
পোনাৰ দহ জন পুতেকক দহ খান প্ৰদেশৰ

ওপৰত সাসন কৰ্তা পাতি ধলে। আৰু আপু-
নি পাৰ্চি, আৰব আৰু আফ্গানৰ পৰা বহু
সৈন্য ভৰ্ত্ত কৰি সেনে বহুৰামৰ ৰাজ সিং-
হাসন লবলৈ আশা কৰিলে। বহুৰামে মহা
সৈন্য লৈ মূলভান্ড ভেঁওৰ গৈ পালে, আৰু
সেই ঠাইতে এক ঘোৰ বন আত বাসিনক
পৰাজয় কৰা হ'ল; তাতে ভেঁওৰ বহু পুতেক
বন ভূমিৰ পৰা পলাই গৈ এক দলদলনিও
পৰি সকলো মৰিল।

Executes Mahomed, the Prince of Gona.

বহুৰাম গজনিৰলৈ উভতি গৈ এটা নিৰ্দেশ
কৰম আচৰিলে, সেই কৰম কৰাতে ভেঁওৰ
বহু আৰু ভেঁওৰ ৰাজ্যো নষ্ট হ'ল। বাসিনৰ
জোঁআয়েক গোৰৰ অধিকাৰ মহম্মদক ভেঁও সৰু-
লোৰে আগতে বধ কৰিলে। মহম্মদৰ ভায়েক
চৰিক উদিনে আপোনাৰ ভায়েকক বধ কৰাৰ
প্ৰতিফল দিবৰ নিমিত্তে এক মহা সৈন্য গো-
টাই লৈ বহুৰামক হিন্দুস্থানলৈ খেদাই দিলে;
আৰু আপুনি গজনিও ৰাজ্য কৰি পিৰি অধি-
কাৰি গোৰ নগৰ আপোন ভাই আলাৰ হাতত
সমৰ্পন কৰি দিলে। চৰিক উদিনে সুন্দৰ ৰূপে
ৰাজ্য সাসন কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিলে, কিন্তু
সেই দেশৰ মানুহবিলাকে ভেঁওৰ সাসনও
অসম্মত আছিল, আৰু সিবিলাকৰ আগৰ ৰজা
মহম্মদৰ কোনো সন্তানে জেন সিংহাসনৰ
অধিকাৰ হ'ব, তাতে সিবিলাকে গুপতে ইচ্ছা
কৰিছিল। জাৰ কালি গোৰৰ সৈন্যবিলাকে
আপোনাৰ দেশলৈ জেতিয়া পুনৰ গমন কৰি
গল, তেতিয়া বহুৰাম অকস্মাতে ওলাই, চৰিক
উদিনক বেৰা দি ধৰি বন্দিলালত ধৈ পুনৰাই
সিংহাসনৰ অধিকাৰ হ'ল। পাচে বহুৰামে
সেই বন্দিলালত থকা চৰিক উদিনৰ কঁপালত
কালিৰে কোঁট দি এটা খিনোআ গৰুৰ ওপৰত
তুলি বিপৰিত ৰূপে লোকবিলাকৰ আগত
অপমান কৰাবৰ নিমিত্তে গোটেই এখন নগৰত
লৈ ফুৰালে। তাৰ পাচত জাতনাৰে ভেঁওৰ
মুৰ চেন্দ কৰি, পাৰ্চিৰ ৰজা চঞ্জাবৰ তলৈ
পঠাই দিলে, আৰু ভেঁওৰ প্ৰধান উজিবকো
সালত দিলে।

Ala avenges his Brother's Death.

এই মহা অসন্তোষৰ বাজা চৰিক উদিনৰ
ভায়েক আলাৰ কানত পহিলতে ভেঁও ক্ৰোধে-
ৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল। পাচে ভেঁও আপোনাৰ
সকলো কোজ গোটাই বহুৰামৰ অহিতে জাৰা
কৰিলে। বহুৰামে আলাৰ সহিত দুৰ্ঘটনা
হ'ব বুলি জানি, আপুনিও ভাই লগোআ জ
লিখি পঠাই জুৰলৈ সুজুগুত হ'ল। তাতে দুয়ো
কালৰ মহা জুধ লাগিলত কডেক লোক মহা
পহিল, আৰু আলাৰ বৰ গাৰে দুই পুতেকে
আনৰ লগত জুধ ন কৰি, কেৱল বহুৰামে
সৈতেহে বন কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। তাতে
বহুৰামৰো দৌলত নামে পুতেকে অতি ডাঙ্গৰ
হাতিও উঠি জুধ কৰিবলৈ আহিল। পাচে
আলাৰ বৰ পুতেকে সেই হাতিৰ পেট ভোঁহা-
বিলত হাতি তাৰ ওপৰত পহিল, তাতে আ-
লাৰ পুতেকে প্ৰান তিয়াগ কৰিলে। তেতিয়া
আলাই বহুৰামৰ দোআৰাই দৌলতক বিদ্ধিলে,
আৰু আলাৰ সৰু পুতেকেও বহুৰামৰ হাতিলৈ
বেলিএ বেলিএ অস্ত্ৰ মাৰি হাতিক মৰিলে;
পাচে আপোনাৰ বাহনৰ পৰা উঠোঁতে উঠো-
তে বহুৰামে তেতিয়াই আন ঘোৰাত উঠি
প্ৰান বখ্যা পৰি হিন্দুস্থানলৈ পলাই গল।
তাৰ পাচত বন ভূমিৰ সকলো বিঘিনি দূৰ
হ'লত আলা জই হ'ল।

Death of Bahram.

বহুৰামে গোট গোট হৈ জোআ আপো-
নাৰ সৈন্যবোৰক গোটাই একে লগ কৰি গৰ-
নিৰ বন হোআ ভাৰত বৰ্ষৰ সকলো প্ৰদেশ-
বোৰ আপোনাৰ বনত দ্বিৰ কৰিলে; কিন্তু
আগৰ দূৰ অৱস্থাত মনত অপমান কৰিলে;
আৰু একুৰি পোন্ধৰ বছৰ ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ
পাচে ১১৫২ সঁকত পৰলোকলৈ গল। ভেঁওৰ
ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ একো সুখিয়াতি নাই, কিন্তু
গজনিৰ ৰাজ্য ক্ৰমে ক্ৰমে নাস হ'ব ধৰিলে,
আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ পশ্চিম কালৰ গজনিৰ সৰু-
লো প্ৰদেশবোৰ সৰুৰোৰৰ হাতত পহিল, আৰু
মহম্মদ স্যাছে মহা ৰাজধানি গজনিও জি
অতি ঐশ্বৰ্য্য এৰি ধৈ গৈছিল, আৰু জি মহা

ৰাজধানিত আপোনাৰ আসা বাধি গৈছিল, সেয়ে হিন্দুস্থানৰ বস কৰা হ'ল।

গজনিমৰ ত্ৰয়োদশ ৰজা খোসো।

Khusru, Thirteenth King of Ghazni.

বহুৰামৰ পুত্ৰ খোসোএ আপোনাৰ বাপেক সন্নিধ্য হোআৰ পাচত গজনিমৰ ৰাজ্য সত্ৰবিলাকৰ নিমিত্তে এৰি লাহোৰলৈ গ'ল। সেই সময়ত জই হোআ ৰজা আলাই গজনিমৰ মাজত সোমাই এক সপ্তাহলৈকে বধ আৰু জুট কৰিলে। আচিয়া বৰিসৰ নানা নগৰৰ পৰা নি সেই ঠাইত জিমান ধন সম্ভাৰি সঁচা হৈছিল, সেই সকলোকে তেঁও গোবলৈ পঠাই দিলে, আৰু অতি ব্ৰিহ পোৰোহিত আৰু গি-য়ানি লোকবিলাকক তেঁও নিৰ্দ্দয়া ৰূপে বধ কৰিলে, আৰু সিবিলাকৰ সোনিভেৰেই তেঁও সেই নগৰৰ গৰ বান্ধিলে। খোসোএ আপোন পিতৃৰ ৰাজ্য পাবৰ জ্বাৰে এবেলি উদ্যোগ কৰিছিলে, কিন্তু সি নিস্তুল হোআত লাহোৰলৈ গৈ ভাৰত বৰ্ষৰ পুজাবিলাকৰ ওপৰত সাত বছৰলৈকে নিয়াই ৰূপে ৰাজ্য সানন কৰি, সেস পৰলোকলৈ গতি কৰিলে।

গজনিমৰ চতুৰ্দশ ৰজা দুতিয় খোসো।

Khusru II. Last King of Ghazni.

দুতিয় খোসোএ আপোন পিতৃ মৰাৰ পাচত সিংহাসনত উঠি অতি সুন্দৰ ভাৱে পুজাবিলাকক পালন কৰিবলৈ ধৰিলে। তেঁও আপোনাৰ পূৰ্ব পুৰুষে অধিকাৰ কৰা প্ৰদেশ সকলৰ ওপৰত ৰাজ্য সানন বহাইছিল। কিন্তু আলাৰ ভায়েক মহমদে আপোন বজ্জৰ লোক-বিলাকে জুট কৰাত সন্তোষ ন হৈ গজনিমৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি, দুতিয় বাৰ তাৰ আপোনাৰ অধিন কৰি ললে, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ প্ৰতিও জাভা কৰি সিদ্ধ নদিৰ পূব কালৰ প্ৰদেশবোৰ আপোনাৰ বস কৰি লাহোৰ মগ-বলৈ আক্ৰমণ কৰিলে; কিন্তু তাক আপোনাৰ অধিন কৰিব নোআবাত খোসোৰ লগ ললে, আৰু চল কৰি খোসোৰ চাৰি বছৰিয়া পুতে-কক আপোনাৰ লগত ললে। পাচে খোসোৰ

লগ লোআ অনুচিত হোআ জানি মহমদে দুতিয় বাৰ লাহোৰ আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু আগৰ দৰেই লাহোৰ নগৰ লব নোআবাত বিবৰতি লাগি গজনিমলৈ গ'ল। গজনিমৰ বজাবিলাকৰ বংশাৱলি গুচাবলৈ নিচই কৰি, পাচৰ বছৰত মহমদে এক মহা কৌজ গোট খুআলে; কিন্তু বলতকাৰ ভাৱে লাহোৰ লব নোআৰি, এই ৰূপে ভাৰি কলে, মই চলজুকি-য়াবোৰৰ অহিতে সৈন্য গোটাই তালৈ জাব খুজিটো; এই ৰূপে খোসোৰ লগত কপটে-ৰে প্ৰিতি বেহাৰ কৰিলে, আৰু তেঁও সেই কথাত বিশ্বাস কৰাবৰ হেতুকে তেঁওৰ পুত্ৰক সমাদৰ কৰি তেঁওৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। তাতে বাপেকে আপোনাৰ পুতেকক দেখিবৰ কাৰনে বাহিৰলৈ আছিল। এনে সময়ত মহ-মদে কুৰি হেজাৰ সৈন্য লগত লৈ অতি বে-গে পৰ্বতৰ বাটে দি গৈ খোসোৰ চাউনি বেৰি ধৰিলে। খোসো ৰাতিপুআ উঠি সত্ৰ-বোৰে আপোনাৰ চাৰিও ফালে বেৰি থকা দেখিলে। তেতিয়া আৰু কোনো উপাই নে দেখি লাহোৰ নগৰ মহমদৰ হাতত সমৰ্পন কৰি দিলে।

এই ৰূপে মহা চুলতান মহমদৰ বজ্জে এস চাৰি কুৰি চই বছৰৰ পাচত গজনিমৰ ৰাজ্য ভোগ কৰা সেস হ'ল। সিবিলাকে ভা-ৰত বৰ্ষৰ দখিন ভাগ জই কৰাৰ কোনো প্ৰমান নোলাই। আৰু সিবিলাকে ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ কালত উত্তৰ হিন্দুস্থানত সদাই বন আৰু দুখ আপদ ঘটি আছিল, আৰু জি বছৰত এনে দুৰ্ঘটনা হোআ নাছিল, এনে কো-নো বছৰ প্ৰাই নাই। কিন্তু এই জি সুন্দৰ ঠাইত এনে সকল দুখ দুৰ্ঘটনা হ'ল, সেয়ে তাৰ আৰম্ভ মাখোন।

গজনিমৰ ৰাজ্য সাননৰ সেস হ'লত, সিদ্ধ নদিৰ বামু চুকত থকা গোঁৰৰ ৰাজত্বৰ আৰম্ভন হ'ল। সেই ৰাজধানিৰ সিংহাসনত কেৱল দুজন ৰজা মাখোন বহিবলৈ পালে, সিবিলাকৰ প্ৰথম জন মহমদ, তেঁও নিৰ্দ্দয়া ৰূপে আচৰন আৰু সাহিয়াল স্বভাও হোআত গজনিমৰ ৰাজ্য ধাপন কৰা মহমদৰ ভূলা আছিল। ন: ল: ক:

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ ।

ষোণ সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫০ ।

নম্বৰ ৬ ।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1850.

NO. 6.

গৌৰব বজাবিলাকৰ বিবৰন ।

গৌৰ আৰু হিন্দুস্থানৰ প্ৰথম বজা
মহমদৰ আখ্যান ।

History of Hindustan—Mahomed Gouri.

মহমদে গজনিৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰি আৰু
তাৰ সকলো প্ৰদেশবোৰ আপোনাৰ অধিন
কৰি লৈ, ১১১১ সঁকত আজমেৰৰ বজাৰ অধি-
তে গৈ তিব্বতিন্দ নামে ঠেওৰ ৰাজ্য নগৰ
ললে । আৰু আজমেৰ ৰজা প্ৰিথুৰাই দিলিৰ
অধিপতি চন্দ্ৰবায়ৰ লগত জোগ হৈ, দুই লাখ
ঘোঁৰা চিপাহি লৈ সেই মহমদৰ অহিতে আ-
হিচে, ইয়াকে সুনি দিলিৰ পৰা চাৰি কুৰি
ক্ৰোচ আৰু ধানেস্বৰৰ পৰা চৈধ্য ক্ৰোচ আ-
তৰত সৰস্বতি নদীৰ তিব্বত সিৰিলাকে সৈতে
ঠেও লগ পালে । কিন্তু ঠেও মহা সাহিয়াল
হোআতো আপোনাৰ কৌজ অলপ হোআৰ
কাৰনে মহা বনৰ পাচত পলাই গল; পাচে
সেই মিল হোআ দুয়ো বজাই কুৰি ক্ৰোচলৈ-
কে ঠেওৰ পাচত খেদি গল, আৰু ১৩ মাহ-
লৈকে বন ভূখ কৰি সেই তিব্বতিন্দ ৰাজ্য
নগৰ পুনৰ ললে । মহমদে গৌৰলৈ পুনৰাই
গৈ জি জি সেনাপতিবোৰে বনৰ পৰা পলাই
আহিছিল, সিৰিলাকক অপমান কৰাই এক
বচৰলৈকে এলেহুআ হৈ থাকিল । পাচত সো-
নৰ অলঙ্কাৰে সজোআ এক লাখ ঘোঁৰা চি-
পাহি গোটে ধুআই পুনৰ্বাৰ হিন্দুস্থানলৈ জাজা
কৰি গল । আৰু গৌৰৰ এজন উপদ্বীৰ প্ৰাৰ্থ-
নাৰ মোআৰাই আগৈএ বন্দিলালত খোআ
সেনাপতিবিলাকক মুকলি কৰি আপোন আ-
পোন পদত নিয়োজিত কৰি ধলে ।

Defeat of Prithu Rai.

ঠেও নাহোৰ নগৰ পাই প্ৰিথু বজাৰ ওচ-
ৰলৈ প্ৰতি ভাৱে সমাচাৰ পঠালে, তাতে প্ৰিথু
বজাই কটু বাক্যেৰে উত্তৰ দিলে, আৰু অনেক
কৌজ গোটেই ঠেওৰ লগ পাবলৈ বাহিৰ
হল । ঠেওৰ সৈন্যৰ সংখ্যা তিনি লাখ ঘোঁৰা
চিপাহি, তিনি হেজাৰ বনুআ হাঁতি, আৰু
ভেৰ স ৰাজ কৌজৰ আছিল; পাচে দুয়ো
ফালৰ কৌজে আগৰ বনৰ ভূমিতে চাউনি
কৰিলে । মহমদে বৃথিৰে চল কৰি সিহঁতক
মনে মনে বাঞ্ছিল, কিন্তু অতি প্ৰাভাসে সিহঁত
অজুগুত হৈ ধকাৰ সময়ত সিহঁতৰ ওপৰত
আক্ৰমণ কৰিলে । এই ৰূপে ওৰে দিৱটে।
বন কৰি হিন্দু সৈন্যবিলাকৰ ভাগৰ লাগিল;
মহমদে অতি বেগি ঘোঁৰা চোআৰবিলাকক লৈ
সিৰিলাকৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰাত জই হল ।
দিলিৰ ৰজা চন্দ্ৰবাই আৰু অন্য অন্য ৰাজ
কৌজবো মৰা পৰিল, আৰু প্ৰিথুৰাই আৰু
ঠেওৰ সকলো বস্ত্ৰ সৰুবিলাকৰ হাতত পৰিল ।
ভূখৰ পাচত ভেতিধনে সৰস্বতি, সোমনাথ
আৰু আন আন কৌচবোৰ জই হোআ জনৰ
অধিন হল । পাচে মহমদ আজমেৰৰ কালে
গল, আৰু সেই প্ৰদেশৰ অনেক হেজাৰ লো-
কক বধ কৰিলে; সেই সময়ত ঠেও আপো-
নাৰ দাস কুতুবক দিলিৰ ওচৰত ধকা কো-
ৰাম নামে নগৰৰ অধিপতি পাতিলে । সেই
কুতুবৰ পৰা আন এক বজাৰ বজাহ ওলাল,
তাতে এই উপহাস কথা প্ৰচাৰ হল দিলিৰ
বাদসাহবিলাক বন্দিৰ জাত । তাৰ পাচত
কুতুবে মিৰট আৰু দিলি নগৰ আক্ৰমণ
কৰি, দিলিৰ পৰা চন্দ্ৰবাই বজাৰ বজাহ নষ্ট
কৰি আপোনাৰ ৰাজ নগৰ পাতিলে ।

Defeats the King of Kanooj and Benares.

পাচে মহমদে কনোজপুৰ আৰু কালিৰ বজা-
বিলাকৰ অধিতে গৈ সেই বজাবিলাকক পৰা-
জই কৰিলে, আৰু হিন্দুবিলাকৰ সেই পবিত্ৰ
ঠাইত সোমাই নগৰ খন লুটে কৰিলে, আৰু
মন্দিৰৰ এক হেজাৰ মূৰ্তিৰ অঙ্গ হিন কৰিলে।
পূৰ্বে মহমদে আজমেৰৰ লিহাননত গোলা
নামে এক মানুহক নিজোজন কৰিছিল, কিন্তু
সেই ঠাইৰ পূৰ্ব কালৰ বজাৰ গিয়াতি এজনৰ
দুখ দিয়াত কুতুবে দিলিৰ পৰা তালৈ গৈ
তাক বন্দন কৰি, নায়ক এজনক তাত নিজো-
জন কৰি ধলে। কিছু দিনৰ পাচত কুতুবে
গোআলিবিলাকৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি বহু
জুখ কৰাৰ পাচত সেই ঠাই জিনি লৈ টুগৰ-
লক তাৰ অধিকাৰ পাতিলে, আৰু আপোনাৰ
জয়ত আনন্দ কৰি দখিন কালৰ ৰাজপুতৰবি-
লাকে সৈতে জুখ কৰিবলৈ গল, কিন্তু তেঁও
জিবিলাকৰ দোআৰাইহে পৰাজই হল। এই
কাৰনে তাৰ পৰা গৈ বন্দলখণ্ডৰ ওচৰত থকা
কালিঞ্জৰ আৰু কুলপিক ললে।

Is defeated by the Tamars.

এতিয়া মহমদৰ আপদৰ কাল হল; তেঁও
জি ৰূপ দুৰ্দশা আনৰ ওপৰত কৰিছিল। সেই
ৰূপ আপোনাৰো দুৰ্দশা হ'ব বুলি অনুভৱ
কৰিলে। তেঁও কোৰাচৰ নগৰ বেৰি ধৰাত
নগৰৰ লোকে তেঁওৰে সৈতে অভ্যন্ত বন কৰি-
লে, তাতে তেঁও পৰাজই হৈ উভতি আহিল।
পাচত তাতাৰ আৰু চমাবৰখণ্ডৰ বাদশ্যাইবি-
লাকেও তেঁওৰ অধিতে আহিল, জেতিয়ালৈকে
জিবিলাক ওচৰ নে পালেহি, জেতিয়ালৈকে
মহমদে আপোনাৰ নগৰ ৰখা কৰি থাকিল,
কিন্তু পাচত সকলোকে তিয়াগ কৰি পলাই
গল। ইয়াতে তেঁওৰ পৰাক্ৰমৰ হানি হো-
আত সেই দুই বাদশ্যাই তেঁওক ধৰাবলৈ
আপোন আপোন সৈন্যক পাচত পঠাই দিলে।
মহমদৰ অনেক উত্তম সেনা কটা গল, আৰু
অনেকে পলাই গল, তেঁওৰ লগত অৱশেষ
কেৱল এস লোক মাথোন থাকিল। সেই
সেনাবোৰকে লগত লৈ তাতাৰ সৈন্যৰ মাজে

দি গৈ এক কৌণ্ডত সোমাল। পাচে সৰু সে-
নাবিলাকে সেই কৌণ্ডকো বেৰি ধৰাত মহমদে
চল কৰি তেঁওৰ ৰাজ্যৰ অনেক ভাগ জিবিলা-
কক দিম বুলি বিকাৰ কৰিলে। তাৰ পাচত
তেঁও পৰাজই হোআত মিত্ৰ হ'ল বুলি মিচ-
কৈ বাদ্য প্ৰকাশ কৰিলে, তাতে তেঁওৰ অধিন
হোআ অধিকাৰবোৰ আপোন আপোন স্বত্ব
হল। আৰু তেঁওৰ আপোনাৰ বন্দি ইলদেকুচে
গজনিৰ অধিকাৰ হল, তাতে আপোনাৰ অধি-
কাৰ মহমদক গজনিৰলৈ আহিব নি দিলে।
মহমদে অনেক দিনৰ মূৰত বহু জতন কৰি
ক্ৰমে ক্ৰমে কডেক আপোন গিয়াতি আৰু বহু
সৈন্য গোটাই লৈ গজনিৰ নগৰ বেৰি ধৰিলে।
তাতে সেই ঠাইৰ লোকবিলাকে মহমদক
সন্তোষ কৰিবৰ নিমিত্তে সেই বন্দিক ধৰি তাৰ
মূৰ কাটি নগৰৰ গৰৰ বাহিৰ কৰি দিলে।
তাৰ পাচে তেঁও সৈন্য সমনিত্তে পৰ্বতীয়া গুৰু
খাৰবিলাকৰ প্ৰতি গমন কৰিলে, আৰু কুতু-
বৰ সাহেব দোআৰাই গুৰুখাৰবিলাকক তেঁও
জই কৰিলে।

Marches into India, and is killed by the Gurkhas.

পাচে তেঁওৰ ৰাজ্যৰ কুল হল, কিন্তু তেঁও
আকও তাৰত বসলৈ জাবৰ উদ্যোগ কৰিলে,
আৰু জাজা কৰি নিলাব নদিৰ ওচৰ পালে-
গৈ। জি গুৰুখাৰবিলাকক তেঁও নষ্ট কৰিছিল,
সিহঁতৰ পোন্ধৰ জন গিয়াতিএ একে মন আ-
লচ কৰিলে, আৰু জি সময়ত মহমদে আ-
পোনাৰ তাম্বু ঘৰত বহি আছিল, আৰু তেঁওৰ
বন্দীতে তেঁওক বিচি আছিল, সেই খেনতে
সিহঁতে তাম্বুৰ ভিতৰলৈ সোমাই দু কুৰি বেলি
অন্ত্ৰেৰে ছা মাৰি তেঁওক বধ কৰিলে। এই
ৰূপে ১২০৫ সঁকত গোৰৰ বাদশ্যাহ সেই
সাহিয়াল অৰ্থাত নিৰ্দ্দয়া মহমদ একুৰি বাৰে
বচৰ ৰাজ ভোগ কৰি মৰা পৰিল। তেঁও
তাৰত বসন্ত ন বেলি জুখ কৰিছিল, আৰু লোকে
কোআ কুই কৰে, বোলে, তেঁও পাঁচ হেজাৰ
মোন বহু মূল্য হিচা আদি বাধবৰ অলঙ্কাৰ
লাভ পাইছিল, কিন্তু সেয়ে বিশ্বাস কৰিব নো-
আৰা কথা। তেঁও দু বাৰত বাজে সকলো
বেলি জুখ কৰাত বহু লুট কৰিবলৈ পালে।

আপুনি আপোনাৰ বিচাৰ কৰা উচিত,
অথবা তিনটা লৰাৰ বিবৰন।

Good Boys: or, Examine yourselves.

কটা চিটা মৈলা কাপৰ পিন্ধা দুটা লৰাই এদিন দেও বাৰ পুৱা এক পাদুৰি চাহাবৰ বজলাৰ আগত কিবা খুজিবৰ মন কৰি বাহে লাহে ফুৰি আছিল, কিন্তু ভই হোআতে খোজা নাই, ইয়াকে পাদুৰি চাহাবে দেখি খিলিকি দুআৰ মেলি সিহঁতক কি লাগে, তাকে সুধিলে।

লৰা। আতা, তুমি কেতিয়াবা কেতিয়াবা সৰু সৰু কিতাপ বিলাই দিয়া বুলি আমি সুনির্লোঁ, আৰু আমাকো এটা দুটা লগাৰ নিমিত্তে খুজিবলৈ আহিলোঁ।

পাণ্। তোমোলাকে কি কাৰনে খুজিচা, পৰ্হিব পাৰা নে? নাইবা বেচিবৰ নিমিত্তে লাগে?

লৰা। আতা, সেই কিতাপ আমি পৰ্হিবৰ ইচ্ছা কৰোঁ।

পাণ্। সেইবিলাক ধৰমি কিতাপ বুলি তোমোলাকে জানা নে?

লৰা। ধৰমি হওক, বা ন হওক, তথাপি সিবিলাকে আমাক কি জানি ভাল কৰিব পাৰে।

পাণ্। মই তাকে ভাবসা কৰি এই কিতাপ দিচোঁ, আৰু ইম্বৰলৈ পুৰ্হনাও কৰিম, তেঁও জেন তোমোলাকক সেই কিতাপ বুজিবলৈ সিকাই দিব।

তেতিয়া পাদুৰি চাহাবে কিতাপ দিলত আনন্দ মনেৰে গুচি গল, আৰু সেই দিনৰ আবেলি বেলিকা উত্তম কাপৰ পিন্ধা, দেখিবলৈ কো সুঅনি, আন দুটা লৰাই চাহাবক দেখিবলৈ ইচ্ছা কৰি তেঁওৰ বজলালৈ আহিল।

পাণ্। বাক মোৰ পুত্ৰ লৰাইহঁত, তোমোলাক নো কোন? আৰু তোমোলাকৰ নাম কি, তাক মোক কবা নে?

জুণ্। মোৰ নাম জেকিচ হোআইট, আৰু এণ্ডৰ নাম জেমচ টৰ্নৰ; আমাকো দুটা এটা সৰু কিতাপ লাগে দেখি খুজিবলৈ আহিলোঁ।

পাণ্। এনে সৰু কিতাপ বিলাই দিবলৈ

মোৰ আচে বুলি তোমোলাকক কোনে কলে!

জুণ্। লৰেক উলিয়মে আমাক কলে।

পাণ্। লৰেক উলিয়ম নো কোন?

জুণ্। সি নদিৰ কাসড থাকে, কিন্তু আতা, সি আমাৰ লগৰিয়াবিলাকৰ মাজৰ এটা হই বুলি নে ভাবিবা, কিয়নো তাৰ নিচিনা আমি একোৰো পাত্ৰ নো হোআ লৰা ন হই, কিন্তু উত্তম লৰা।

পাণ্। সি একোৰো পাত্ৰ ন হই নে?

জুণ্। অহ আতা হই, তাৰ স্বভাও সকলো লোকে জানে, সি চোৰ, গড সনি বাৰে সি এখান চুৰি চুৰ কৰিলে।

পাণ্। লৰেকে এই দৰে কৰিলে বুলি তুমি নিচইকৈ জানা নে?

জুণ্। হই আতা, আৰু সেয়ে তাৰ পুৰুষ মন্দ কৰম এনে ন হই, কিন্তু পুত্ৰক দিনে সি কিবা অপৰাধৰ নিমিত্তে সান্ত্বি নো খোজা-কৈ নে থাকে। তাক ভাল লৰা কৰিবলৈ তাৰ পিত্ৰি মাত্ৰিএ বহুল ৰূপে সুম কৰিলে, তথাপি সকলো অনৰ্থক, সি ভাল হওক চাৰি সদাই মন্দ কৰম কৰিহে থাকে।

পাণ্। লৰেকে কিগ এই ৰূপে আচৰন কৰে, তাক তুমি মোক কব পাৰা নে?

জুণ্। হই আতা, দুই লগৰিয়াবিলাকৰ কাৰন সি সদাই সিবিলাকৰ লগত আলি বাটে বাটে ফুৰি থাকে। যদি সি ইকুললৈ জাই, সেয়ে কেৱল এক দিন মাথোন, তাৰ পাচে অনেক দিনলৈকে খেলা কৰি এলাহতে কাল নিয়াই, আৰু কালি এক মানুহৰ বাৰিব পৰা আম চুৰ কৰিলে।

জুণ্। আৰু গচৰ পৰাও পৰিল।

জুণ্। এনে হই আতা, এইটো বেয়া কৰম আন এটালৈ বাট দেখাই, মই হলে জগতৰ সকলোকে দিলেও চোৰ ন হলোহেঁতেন।

জুণ্। ময়ো ন হলোহেঁতেন, এনে হলে আমাৰ বদ নাম পুকাৰ হৈ সদাই জাজ পা-লোহকহেঁতেন। আৰু তেতিয়া আমাৰ ইকুল লৰাই লৰেকক দেখে, তেতিয়াই তাক ইতি-কিছ কৰে।

পাণ্। নিইতে ভোমোলাককো নিন্দা কৰে নে?

ক্লেণ্। ন হই আতা, আমি অতি উত্তম আন্যৰূপ লৰা, কেতিয়াও মন্দ কৰম ন কৰোঁ।

পাণ্। তেন্তে তুমি আৰু লৰেঞ্চত বৰ ধেলগ; কিন্তু তাতকৈ ইমান উত্তম বুলি ভাবিচা নে, আৰু একেৰিও বেয়া কৰম কেতিয়াও কৰা নাই নে?

জেমচে অলপমান বৈ থাকি মনতে গুনি চাই তাৰ দোলাদোলা গিয়ানে দেখুআৰ দৰে কলে, ন হই আতা, আমি কেতিয়াও একো বেয়া কৰম কৰা নাই বুলি কব নোআৰোঁ, কিন্তু আমি-চোৰ বা এলেছআ আদি দুই কৰম কৰা এনে ন হই, সদাই খতি ন কৰা-কৈ ইচ্ছুললৈ গৈ থাকোঁইক।

পাণ্। জেমচ, যদি তোমাৰ পিত্ৰিৰ চাকৰে চন্দুকৰ পৰা টকা চুৰ কৰে, তেন্তে তাক কি কৰিব?

জেম্। অহ! আতা, তাৰ নাম নিঘুে কটা জাব, আৰু মই ভাবোঁ, কি জানি তাক ফাটেকডো পেলাব।

পাণ্। এনেকুআ হব পাৰে, কিন্তু সি যদি বোলে, সেই টকা লবৰ ইচা হই, আৰু যদি সান্তি পাবলৈ ভই ন হলেইতেন, তেন্তে মই ললোঁইতেন, সি স্বভাৱেৰে চোৰ ন হই নে, কোআচোন?

জেম্। হই আতা, সি স্বভাৱতে চোৰ।

পাণ্। জেমচ, তুমি স্বৰূপ কলা, কেৱল প্ৰকাশ ৰূপে কৰা দুই কৰম পৰম ইশ্বৰে দেখাতে পাপ এনে ন হই, কিন্তু তেঁও আত্মাকে দেখে, আৰু মনতে জি বেয়া কৰিবলৈ আমি ইচা কৰোঁ, তাকো জানি আছে।

ক্লেণ্। হই আতা, সকলোকে জানি পহৰত জেনেকৈ এক্কাৰতো তেনেকৈ দেখি আছে।

জেম্। আৰু-জিতিয়া লৰেঞ্চে চুৰ কৰিছিল, তেতিয়া পৰম ইশ্বৰে তাক দেখিলে ইয়াক মই ঠিককৈ জানোঁ।

পাণ্। কিন্তু জেমচ, ইশ্বৰে কেৱল চোৰকহে দেখে বুলি তুমি ভাবা নে?

জেম্। ন হই আতা, তেঁও মানুহৰ কৰমকে আদি কৰি সকলোকে দেখে।

পাণ্। জিবিলাক অহঙ্কাৰি, মিচলিয়া, অনু-আ, অনুচিত কথা কৈ ইশ্বৰৰ নামে সপত খাই, আৰু জিবিলাকে পিত্ৰি মাত্ৰিক নে মান্বে, অধিকাৰৰো বল ন হই, আৰু আপোনাকে আপুনি প্ৰশংসা কৰে, সেইবিলাকক ইশ্বৰে নে দেখে নে?

এই কথা কি কাৰনে কলে, তাকে জেমচে বুজি পাই থাকিল।

পাণ্। বাৰু ফ্ৰেঞ্চিচ, ইশ্বৰে তোমাক দেখিচে বুলি মনত সুঁঅৰি আপোনাকে পৰিমান কৰি চাই মোক প্ৰকাশ ৰূপে স্বৰূপকৈ কোআ, তোমাৰ সুচি মন আছে নে? আৰু লৰেঞ্চতকৈ তোমাৰ আৰু জেমচৰ সাজ বৰ ভাল আছে, কিন্তু বাহিৰৰ কৰমত বিশ্বাস ন কৰি তোমাৰ ভিতৰৰ আসই কেনে, তাকে পৰিখা কৰি চাই, তুমি জে সকলো পোনে ভাল হৈ ইশ্বৰৰ আগত একো বেয়া কৰম কৰা নাই, ইয়াক কব পাৰা নে? আৰু ইশ্বৰে তোমাৰ বিসয়ে কেনে ভাবে বুলি নো অনুমান কৰিচা?

ফ্ৰেঞ্চিচে মুৰত কৰি একো ন কলে, কিন্তু মনত কিবা ভবা দেখা গল, আৰু জেতিয়া পৰম ইশ্বৰৰ চকু তাৰ ওপৰত আছে বুলি সুঁঅৰিলে, তেতিয়া সি মনতে একো সুখ সান্ত্বনা নে পাই ইমান অসন্তোষ হেন দেখালে। সি এতিয়াই কিবা বেয়া কৰম কৰিলে।

পাণ্। ফ্ৰেঞ্চিচ, মই জি তোমাক সুধিলোঁ, তাৰ একো উত্তৰ নি দিলা; ইশ্বৰৰ আগত একো বেয়া কৰম ন কৰাকৈ তুমি সকলো পোনে উত্তম লৰা হোআ নে?

ক্লেণ্। ন হই আতা, জি কোনোএ সকলো পোনে ভাল, এনে কোনো মানুহ নাই, আমি সকলোএ কিবা বেয়া কৰিলোঁ।

পাণ্। তুমি কি বেয়া কৰম কৰিলা, এতিয়া মোক কলে ভাল হই।

ক্লেণ্। অহ! আতা, মোৰ মনত কুভাবনা আছে, আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা খজ উঠি অনুচিত কথা কও।

পাণ । তুমি লোকক ফুলাবলৈ ইচা কৰি কেতিয়াও মিচা আৰু অসত্য কথা কোৱা নাই নে? আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা এলেছআ, খকুআ, আৰু অনুয়া, নাইবা ঘিন কৰা বা প্ৰতি হিংসা কৰোঁতা নো হোআ নে? আৰু পৰম ইশ্বৰৰ অহিতে কেতিয়াও পাপ কৰা নাই নে?

ক্ৰেণ । ন হই আতা, মই জি জি কৰম কৰিলোঁ, এই সকলোৰে মাজত ইশ্বৰৰ অহিতে একো পাপ কৰা নাই ।

পাণ । কি, কেতিয়াও কৰা নাই নে? তুমি কেতিয়াবা বিদ্ৰাম বাৰক অমান্য ন কৰাকৈ সদাই পবিত্ৰ কৰি ৰাখা নে? আৰু অন্য দিনৰ নিচিনা খেলা ন কৰি, পৰম ইশ্বৰক স্বৰূপ কৰি, আৰু তোমাৰ আমাৰ কি গতি হব, তাক ভাবিবলৈ কেতিয়াও পাহৰা নাই নে?

জেন । অহ, আতা, আমাৰ ইচ্ছালৰ সকলো লগৰিয়াই কেতিয়াবা কেতিয়াবা বিদ্ৰাম বাৰত খেলা কৰে ।

পাণ । কিন্তু তোমাৰ সকলো লগৰিয়াই ইশ্বৰৰ আগ্যা উলংঘন কৰাতে সিহঁতে ভাল কৰিচে বুলি তুমি ভাবিচা নে? বহু লোকে জি বেয়া কৰম কৰে, সিহঁতৰ আচৰন দেখি তাক কৰিবলৈ মানা কৰিচে, ইয়াক সোঁঅৰা । জা ১৩:২ ।

জেন । আতা, সেয়ে সত্য হই, তাক মই পাহৰিলোঁ ।

পাণ । ইশ্বৰৰ আগত পাপ কৰিব নো পোআ, তাক তুমি বুজিচা, আৰু আনৰ অহিতে পাপ কৰিলে তাক ইশ্বৰৰ অহিতে পাপ কৰা হই, ইয়াক মনত সুঁঅৰিবা, কিয়নো আমাৰ চুবুৰিয়াক আপোনাৰ নিচিনাকৈ প্ৰতি কৰিবলৈ তেঁও আগ্যা দিচে । মা ১৫:১১ ।

জেন । কিন্তু আতা, জিবিলাকে আন আচৰন জানে, নিবিলাকক যদি আপুনি সোধে, তেন্তে আমি জে উত্তম লবা, ইয়াকে নিবিলাকে কৰ ।

পাণ । ভোমোলাকৰ আপোনাৰ মনৰ স্বভাৱ জি হই, তাৰ বিলয়ে আন লোকৰ

কথাত কি সকাম আছে? তুমি এতিয়াই কো-আ নাই নে, ইশ্বৰে আপুাকে দেখে বুলি? লৰেকে চুৰ কৰে বুলি মোক কলা, কিন্তু মই ভোমাক সোধোঁ, চোৰভকৈ বধ কৰা জৰুৰ পাপ ন হই নে?

ক্ৰেণ । অৱলো হই আতা, কিয়নো চো-ৰে সদাই বধ ন কৰে, কেতিয়াবা কেতিয়াবা হে মাৰে ।

জেন । অৱলো আমিও বধ কৰোঁতা ন হও ।

পাণ । জেমচ, তুমি ধৰম সাত্ৰত বিদ্বান কৰা নে, মোক কোআচোন?

জেন । হই আতা, তাৰ ভিতৰত জি জি সকলো লিখা আছে, তাকে সত্য মানি মই বিদ্বান কৰোঁ ।

পাণ । তেন্তে এই জি কথাবিলাক আ-মাৰ প্ৰকৃ যিচু থ্ৰিষ্টে কলে, তাৰ বিলয়ে তুমি কি কোআ? “আৰু জি কোনোএ আপোনাৰ ভায়েকক মুচ বোলে, সি নৰকৰ জুইত দগুৰ ভিতৰ হব ।” মা ৫:২২ । আৰু যোহানে জি প্ৰকাশ কৰিলে, তাকো সোঁঅৰা, “জি কোনোএ আপোনাৰ ভায়েকক ঘিনাই, সি বধ কৰোঁতা হই ।” ১ যো ৩:১৫ ।

জেন । এই কথাবিলাক আগেয়ে মোক কো-নোএ দেখুআ নাই, এই হেতুকে তাতল কে-তিয়াও মন নি দিলোঁ ।

পাণ । সেইবিলাক একেৰিও অসত্য ন হই, কিয়নো পৰম ইশ্বৰে লোভ, ঘিন, হিংসা, অপ্ৰেম কৰমকে আদি কৰি সকলোকে কৰিবলৈ বাধা কৰি টেকচে, জিবিলাকে এই কৰম কৰে, সেইবিলাকে পৰম ইশ্বৰৰ অহিতে পাতকি হৈ স্বৰগ ৰাজ্যত ভোগ কৰিবলৈ নে পায়, ইয়াকে তেঁও নিচহঁকৈ প্ৰকাশ কৰি-চে; আৰু মই ভোমোলাকত কঁও, জেনেকৈ লৰেক পাপি, তেনেকৈ ভোমোলাকো ইশ্বৰে দেখাতে পাপি আচা, কিন্তু অলপ খন্তেকৰ আগেয়ে তাৰ দোল দেখাই ভোমোলাকে আ-পোনাক প্ৰসংসা কৰা দেখি মই অসন্তো-স পাইচোঁ, আপোনাৰ ভায়েকৰ চকুত থকা কুটা

দেখা জি মানুহৰ দ্বিষ্টাভ, তাক তুমি মনত
অবন কৰিচা নে?

জ্ঞে। হই আতা, সি আপোনাৰ চকুত
ধকা চিত্তি নে দেখিলে, তাৰ বিসয়ে মোৰ বুৰি
আইব নকচা ধকা ভাৱৰ ধৰ্ম সান্ত্ৰৰ মা-
অভ পৰ্হিলোঁ।

পাণ। আমাৰ আপোনাৰ চিত্তত জি আ-
চে তাক জানিবলৈ উচিত, আৰু তোমোলাকে
জেন এই দৰে কৰিবা সেয়ে মোৰ বাঞ্চা,
লৱেঞ্চ আৰু তাৰ মন্দ আচৰনলৈ তোমোলাক
সমাই চিন্তি নে থাকিবা, কিন্তু তাৰ নিচিনা
নো হোআকৈ স্বৰাৰ কাৰনে ইশ্বৰৰ নামত
ধন্য বাদ কৰা উচিত; আৰু তোমোলাকৰ
আপোনাৰ আচৰন বিবেচনা কৰি চালে জানিব
পাৰিবা, জে ভালমান কৰমৰ দোআৰাই ইশ্ব-
ৰক বিতুষ্ট কৰিলা, জিহৰ অৰ্থে ইশ্বৰৰ আ-
গত তোমোলাকে উত্তৰ দিব লাগিব।

জ্ঞে। হে আতা, সকলোএ আপোন আ-
পোন কৰমৰ উত্তৰ দিব লাগিব, ইয়াতে একো
সংশয় নাই।

পাণ। ইশ্বৰৰ পৱিত্ৰ আগ্যা জি ৰূপে
উলংঘন কৰিলা, তাৰ অৰ্থে তোমোলাকক সোধ
কৰিবলৈ যদি মাতে, তেন্তে জেমচ তুমি কি
উত্তৰ দিবা? তুমি অৱলো স্বৰগ বা নৰক
এই দুইৰ এটাইলৈ জাৰা, কলৈ জাবলৈ তো-
মাৰ ইচা হই?

জ্ঞে। অৱলো স্বৰগ পাবলৈ ইচা কৰোঁ,
ইয়াতে একো সংশয় নাই, তথাপি কেনেকৈ
লোখৰ দিনৰ অৰ্থে কোনো লোকে অসাবধানে
ধাকি চিন্তা ন কৰে তেনেকৈ মই ন কৰোঁ।

পাণ। আন লোকৰ কথা ন কৰা, মোৰ
পিতৃ লৰা, কিন্তু তোমাৰ আপোনাৰ মাথোন
কোআ, ইশ্বৰৰ পৱিত্ৰ আগ্যা উলংঘন কৰাতে
তোমাৰ পাপি স্বভাও আছে, ইয়াক জানিও
কেনেকৈ স্বৰগ বানি হবলৈ ইচা কৰা?

জ্ঞে। তালৈ ভই কৰোঁ, আৰু মই জা-
নিচোঁ জে পাপ কৰিবলৈ উচিত ন হই।

পাণ। পাপ ন কৰাকৈ তুমি কেনেকৈ
ধাকিবা? তোমাৰ মনত জি কুঅভিলাস আছে,
তাক নো কেনেকৈ গুচাব পাৰিবা?

জ্ঞে। মই অৱলো ভাল কিতাপ পৰ্হি
বহুত প্ৰাৰ্থনা কৰিম, আৰু সমাই গিৰ্ভালৈ গৈ
জি জি সকলো মই কৰিবলৈ উচিত, তাকে
কৰি থাকিম।

পাণ। কেৱল ভাল কিতাপ পৰ্হি প্ৰাৰ্থনা
কৰাতে তোমাৰ অসুখ স্বভাও কেনেকৈ সুখ
হব বুলি ভাবিচা?

জ্ঞে। কিন্তু আতা এতিয়াৰ পৰা যদি মই
আৰু একো বেয়া কৰম ন কৰিম, তেন্তে তাৰ
দোআৰাই মোৰ জোআ দিনবিলাকৰ পাপ
কটা নে জাব নে?

পাণ। যদি বধ কৰোঁতাই বোলে, মই
আৰু বধ ন কৰিম, তেন্তে সেয়ে তাৰ আগৰ
বধ কৰা পাপ গুচাব নে? কিন্তু জিবিলাকৰ
স্বভাও জনমৰে পৰা পাপত ৰতি হৈ পাপ
পৰিখাৰ মাজত বাস কৰা জি তোমোলাক,
ইশ্বৰৰ সন্ধিৰ বাহিৰে পাপ ন কৰাকৈ কে-
নেকৈ থাকিবা? তোমাৰ স্বভাৱে পাপ কৰিব-
লৈ ভাল পাই বুলি নে জানে নে? আৰু
তোমাক পাপি স্বভাৱে বন্ধা হৈ পাপক
ভাল পাই জিমান দিন তাক কৰি থাকা,
সেইমান দিনলৈ তুমি জি উত্তম কথা কৰা
সেয়ে একো ন হই, কিয়নো তুমি তাক পা-
লিব নোআৰা।

জ্ঞে। বাক আতা, আমাৰ স্বভাৱে যদি
পাপ কৰিবলৈ ভাল পাই, তেন্তে আমি কি
কৰিম?

পাণ। যিচু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাসৰ দোআৰাই
আমাৰ অসুচি আত্মাক সুচি কৰি আৰু খ্ৰিষ্টৰ
ভেজৰে আমাৰ সকলো পাপ ধুই গুচাই
ইয়াকে ইশ্বৰে ধৰ্ম সান্ত্ৰত লিখা নাই নে?
১ য়ো ১:৭।

জ্ঞে। আতা, এয়ে কেনেকৈ হব পাৰে,
তাক মই বুজা নাই।

পাণ। জেমচ, মই তোমালৈ প্ৰকাশ কৰি
বুজাবলৈ উপাই কৰিম, যদি কোনো মানু-
হে বহুত খাৰ লগাই সুজিব নোআৰি পাচত
কাটেকত পৰে।

জ্ঞে। ধাৰৰ নিমিত্তে মোৰ সমাই কাটে-

কন্ত আছে, তেঁওক দেখিবলৈ মই কালি গৈ-
ছিলোঁ ।

পাণ । যদি মই গৈ জোমার দদাইৰ
সকলো ধাৰ সৃজিম, তেন্তে আৰু তাৰ ধাৰ ধা-
কিব নে?

ক্ৰেণ । ন হ'ই আতা ।

পাণ । মই তেঁওৰ ধাৰ সৃজিলত কিহৰ
নোআবাই সি মুকলি হল?

ক্ৰেণ । আতা, আপোনাৰ ধনৰ নোআবাই ।

পাণ । তেন্তে তুমি এই ৰূপে কব পাৰা,
এজন বন্ধুৰ ধনেৰে মোৰ দদাইৰ ধাৰ মৰা
হল ।

ক্ৰেণ । আতা, খ্ৰিষ্টে আমাৰ সলনি দুখ
ভুঞ্জিলে, ইয়াকে আপুনি আমাক বুজাব খো-
জে, তাক মই জানিচোঁ ।

পাণ । যদি এই কাৰন ন হ'ই, তেন্তে
কিয় তেঁও ইশ্বৰৰ আগত সাও পোআ হল?

ক্ৰেণ । আমাৰ জ্ঞান কৰ্ত্তাই সাও পালে
নে?

পাণ । কিয়নো সান্ত্বত এনে লিখা আছে,
“এই নিমিত্তে খ্ৰিষ্টে আমাৰ কাৰনে আপুনি
সাও পোআ হৈ, বিধানৰ সাপৰ পৰা আ-
মাক মুকুত কৰিলে; তাতে এনে লিখাও আ-
ছে, জি জনক গচত অৰা হ'ই, সি সাও পো-
আ হ'ই ।” গল ৩:১৪ ।

ক্ৰেণ । কিন্তু কি নিমিত্তে তেঁও সাও পো-
আ হল?

পাণ । মই তোমাক বুজাবলৈ উপাই
কৰিম; ইশ্বৰৰ পবিত্ৰ আগা উলংঘন ন কৰি-
লোঁ, কোনেও এনেকৈ কব নোআবে, কিয়-
নো সকলো মানুহ পাপি হৈ ইশ্বৰৰ অহি-
তে পাপ কৰিলে, আৰু কোনেও আপোনাৰ
অসুখ আত্মাক সুখ কৰিব নোআবে, তেন্তে
কেনেকৈ জিবিলাক স্বৰগলৈ জাব পাৰে? আ-
মাৰ প্ৰিয় জ্ঞান কৰ্ত্তা যিচু খ্ৰিষ্টে দেখিলে,
আমি সকলোএ পবিত্ৰ আগা উলংঘন কৰা-
তে সন্তি ভুঞ্জিব লগা হলোঁইক, এই নিমিত্তে
আমাৰ পাপৰ বোজা সুৰত লৈ তাৰ দণ্ড
ভুঞ্জিলে । “কিয়নো ইশ্বৰে লৈতে আমাক

মিল কৰাবৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টে আপুনি পৰ-
মাৰ্থিক হৈ অপৰমাৰ্থিক হৈতাৰ অৰ্থে এয়েলি
দণ্ড ভোগ কৰিলে ।” ১ পি ৩:১৮ ।

ক্ৰেণ । তেন্তে পাপৰ কাৰনে আমি সন্তি
নে পাম নে?

পাণ । ইশ্বৰে এনে প্ৰকাশ কৰিছে, যিচু
খ্ৰিষ্টে আমাৰ কাৰনে সন্তি খালে, জি কো-
নোএ ইয়াকে বিশ্বাস কৰি তেঁওৰ নামেৰে
পাপৰ মাক মাগিব, সেইবিলাকক ইশ্বৰে খে-
মা দিব; কিন্তু মই জি বুজাব খোজোঁ, ভুলত
জেন ন পৰিবা, এই নিমিত্তে তালৈ সান্ত্বান
হোআ, কিয়নো কেৱল মুখৰে প্ৰাৰ্থনা কৰা
এনে ন হ'ই, কিন্তু সকলো মনে চিতে আত্মাৰে
লৈতে জি কোনোএ খোজে, তালৈ আমাৰ এনে
অন্ধিকাৰ প্ৰকাশ হব ।

ক্ৰেণ । আতা, পৰিত্ৰান কৰ্ত্তাৰ অৰ্থে মই
অনেক বাৰ সুনিলোঁ, কিন্তু এতিয়া জি তুমি
মোক কলা, সেই দৰে আগৈয়ে কেতিয়াও সূনা
নাই ।

পাণ । তেন্তে যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিবিটলৈ আহি
পেৰেজ কাঠত মৰিল, তাৰ বিসেস কাৰন কি
ভাৰা?

ক্ৰেণ । আমি জেন উধাৰ পাব পাৰোঁ ।

পাণ । জিবিলাকে তেঁওত বিশ্বাস কৰে,
সেইবিলাকৰ নিমিত্তে তেঁও পৰিত্ৰানৰ উপাই
কৰিলে, আৰু এতিয়া তোমোলাকে পুন্যৰত্ন
হবৰ নিমিত্তে কিবা কৰম কৰিবলৈ অৱল্যক
নাই, যদি তোমোলাকে আহি কোআ, আতা,
আপুনি মোৰ ধাৰ মাৰিলা হ'ই, তথাপি মই
গৈ ধাৰ সৃজিমগৈ, এনে হলে মই জে ধাৰ
নিচেই মাৰিলোঁ, তাতে তুমি বিশ্বাস কৰা নাই,
এনে প্ৰমান ওলাই ।

ক্ৰেণ । এৰা, জি আগৈয়ে কৰা হল, তাক
এতিয়া কৰিবলৈ প্ৰয়োজন নাই, জেনেকুআ
মোৰ কান্ধত গধুৰ ভাৰ আছে, তাক কোনো-
বাই মোৰ কান্ধৰ পৰা লই, তেন্তে মই সন্তা
পাম, সেই কথাই তেনেকুআ হ'ই আতা ।

পাণ । খ্ৰিষ্টে জে মোৰ পাপ গুচাবৰ নি-
মিত্তে মৰিল, ইয়াকে যদি নিচেইকৈ বিশ্বা-

কৰা, তেন্তে মোৰ প্ৰিয় লৰা তুমি মনত সান্ত্বনা পাবা, কিয়নো খ্ৰিষ্টে কৈচে, “হে সুম কৰা আৰু ভাৰত দুখ পোআ লোক সকল, মোৰ ওচৰলৈ আহাঁ, মই তোমোলাকক জিবনি দিম।” মা ১১ : ৮।

জ্ঞে৭। তেন্তে খ্ৰিষ্টে আমাৰ লগা হৈ আমাৰ পাপৰ দণ্ড ভুঞ্জিব নে?

পা৭। হই, আমাক নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰিবলৈ খ্ৰিষ্টে স্বৰগৰ পৰা নামি আহিল, আৰু জেতিয়া তেঁওক পেৰেভনিত গজাল মাৰি অৰা হৈছিল, তেতিয়াই ইয়াকে সিধি কৰা হল, জি-বিলাকে খ্ৰিষ্টত আসুই লৈ পাপৰ খেমা খো-জে সেইবিলাকে খেমা পাব।

ফে৭। কিন্তু সিবিলাকে মৰিবলৈ ভই ন কৰিব নে?

পা৭। সিবিলাকক উদ্ধাৰ কৰা হল, তেন্তে কি কাৰনে ভই কৰিব? জেতিয়া সিবিলাক মৰিব, তেতিয়া স্বৰগত থকা জান কৰ্তাৰ কোস-বলৈ জাব।

জ্ঞে৭। কিন্তু আতা, মই জেন একো বেয়া কৰম ন কৰিম, তালৈ সারধান হোআ উচিত ন হই নে?

পা৭। আমাৰ জান কৰ্তাই কৈচে, বোলে, “ভাল মানুহে আপোনাৰ ভাল ভঁৰালৰ পৰা ভাল দুবা উলিয়াই, আৰু বেয়া মানুহে আপোনাৰ মনৰ বেয়া ভঁৰালৰ পৰা বেয়া দুবা উলিয়াই।” লুক ৬:৪৫। সেই ৰূপে ভাল ভাল গচে ভাল গুটি ধৰে। মা ৭:১৭। যদি তেঁও অনুগ্ৰহ কৰি তোমাক নতুন মন দিএ, তেন্তে তেঁও তোমাক ভাল কথা ভাবিবলৈ আৰু উত্তম কৰম কৰিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই সক্তিও দিব, তুমি আপুনি আপোনাৰ অসুচি স্বভাও সূচি কৰিব নোআৰা, বা ইহুৱৰ আগ্যাব দৰে আচৰন কৰিবলৈ সক্তি নাই; কাৰন তেঁওক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ আগেয়ে তেঁওৰ দোআৰাই পাপ খেমা কৰা হৈ নতুন মন হব লাগে, ইয়াকে তুমি বুজিচ। তেন্তে মোৰ প্ৰিয় লৰাটিহঁত, যিহু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰা, কিয়নো তেঁও কৈচে, “লৰাইহঁতক মোৰ ওচৰলৈ আহিব

দিয়া, হাক নি দিবা।” মাৰ্ক ১০:১৪। তোমাৰ সকলো পাপ তেঁওৰ আগত নৈ কাৰ্হি আৰু যিহু খ্ৰিষ্টে তোমাৰ পাপ গুচাবৰ কাৰনে কা-ঠত মৰিল, ইয়াকে বিশ্বাস কৰি খেমা খুজিলে তোমাৰ পাপ খেমা কৰা জাব; জেনে

কাঠত গজাল মৰাত কেলেনস ঘা পালে,

পাপি লোকৰ সলনি দুখ সান্ত্বি খালে।

তেঁও জে অতিসই ৰূপে প্ৰতি কৰিচে, তাকে বিশ্বাস কৰি তেঁওক প্ৰেম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা, আৰু আপোনাকে তোমাৰ সলনি দিয়াৰ কা-ৰন তেঁও জিহত সন্তুষ্ট হই, তাকে কৰিবলৈ জতন কৰা।

জ্ঞে৭। কিন্তু আতা, কিমান কুভাবনা কুচিন্তা আমাৰ মনত আহি আহি থাকে, আৰু কিমান বেলি অনুচিত কৰম দেখিচোঁ সুনীচোঁ, এই সকলোকে আপুনি জনা হলে আমাৰ মন সুচি হবলৈ বৰ টান দেখিলেহেঁতেন।

পা৭। মোৰ প্ৰিয় লৰাটিহঁত, জিবিলাকে জান কৰ্তাত বিশ্বাস কৰে, সেইবিলাকক ইহুৱে পবিত্ৰ আত্মা দিব, আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই সিহঁতৰ মন পহৰ কৰাই ইহুৱক প্ৰেম কৰিবলৈ নিয়াব, তেন্তে আন সকলোভকৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰা, সেই জনাই হলে তোমোলাকক জি ভাল হই, তাক কৰিবলৈ আৰু জি বেয়া হই তাক এৰিবলৈ সিকাৰ, আৰু জান কৰ্তাৰ মহিমা গৌৰৱ প্ৰকাশ কৰিবলৈ সকলো ভাৱে কাল নিয়াবলৈ তেঁও তোমোলাকক সক্তি দিব।

এই দৰে কথা বাত্ৰাৰ সেস হল; আৰু আপোনাৰ ভালকৈ জানি ইমান প্ৰসংসা ন কৰিবলৈ, কিন্তু জি গিয়ান যিহু খ্ৰিষ্টত পোআ জাই তাক জানিবলৈ ভাল কিতাপ সেই লৰা-বিলাকক পাদুৰি চাহাৰে দিলে। আৰু কলে, বোলে, জি কথা সিহঁতে সুনিলে সেই সকলো-কে লৰেৰুক কোআগৈ বুলি বিদাই দিলে; কিন্তু সিহঁতে পাচৰ বিস্ময় বাৰতো চাহাৰক দেখিবলৈ স্মিত কৰিলে। খ. ল. হ.

Printed and published, Dec. 1853, by N. Brown, at the Sibsagar Mission Press.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫০ ।

নম্বৰ ৭ ।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1850.

NO. 7.

গৌৰৰ দুতিয় বজা মহমদৰ আখ্যান ।

Mahomed, Second King of Gour

আমি এতিয়া জঙ্গিচ খাঁ বাদস্য্যৰ বিবৰনৰ ওচৰ পালোঁহি, এতেকে তেঁওৰ কথা কিচু বাহুল্যকৈ লিখিবৰ নিমিত্তে গৌৰৰ বজা প্ৰথম মহমদ মৰাৰে পৰা জঙ্গিচ খাঁই হিন্দুস্থান আক্ৰমণ কৰাটোকে বিৰোধ কালৰ বিবৰন কিচু সংক্ষেপকৈ লিখিম । সেস বাদস্য্যৰ ভিত্তি পুতেক মহমদ আপোনাৰ দদায়েক মৰাৰ পাচত সিংহাসনৰ অধিকাৰ হল; তেঁওৰ মিত্ৰ আৰু এলেহুআ স্বভাও আছিল, আৰু গৌৰত আপুনি থাকি আপোন দদায়েকৰ বন্দী কুতুবক গজনিৰ ৰাজ্য দিলে । কুতুবৰ আপোনাৰ ৰাজ নগৰ দিলিত থকাতো তাৰ চাৰিও ফালৰ দেশৰ ৰাজ কৰ লনলৈ ধৰিলে । এই মহমদে কোনো বিসেস কৰম কৰা নাই, কিন্তু কাৰাজিমৰ বাদস্য্য মহমদৰ ক্ৰোধ জন-মোআ কৰমহে কৰিছিল, সেই কাৰনে কাৰাজিমৰ বাদস্য্যই তেঁওৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিলে । দদায়েকৰ নিচিনা তেঁও সত্ৰুৰ হাতত বধ হল, আৰু তেঁওৰ পূৰ্ণ পুৰুষে আৰম্ভন কৰা, আৰু তেঁওৰ দোআৰাই এঁটোআ এক মচিদৰ মাজত মৈদাম বন্ধা হল ।

Coin of the Hindu Raja "Sri Bhim Deva."

মহমদ গোৰিএ সৈতে জুখ কৰা ভিন্ন দেও বজাৰ ৰূপ ।

কাৰাজিমৰ বাদস্য্য মহমদৰ আখ্যান

Mahomed of Khazim

পাচত কাৰাজিমৰ বাদস্য্যই অনেক পিত্ৰিৰ অধিকাৰ পালে । চলছুকিয়াখিলাকৰ ৰাজ্য তেঁওৰ অধিন আছিল, আৰু গৌৰ, গজনি আৰু ডাৰত বসৰ অনেক অনেক প্ৰদেশ তেঁওৰ অধিন হোআত তেঁও পৃথিৱিৰ সেই প্ৰদেশ-বোৰত যিতি পুতাপি বজা হল । তেঁও সিংহাসনত উঠিলত পাৰ্চি, খোৰাচান, গজনি, গৌৰ আৰু লাহোৰ, এইবোৰক আপোনাৰ কৰ-তলিয়া কৰিলে । জুখৰ বিসয়ে তেঁও চিকন্দৰ স্যাহৰ নিচিনা, আৰু তেঁওৰ দৰে পৃথিৱিক জই কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল । তেঁওৰ সভা খন অন্য অন্য বজাৰ সভাতকৈ ঐশ্বৰ্য্যবন্ত আৰু পুতাপি, আৰু তেঁওৰ ৰাজ ঘৰৰ দুআৰত প্ৰতি দিন ৰাতি পুআ আৰু গধূলি জুখ আৰম্ভ কৰা একুৰি সাত জন বাদস্য্যৰ বহু মূল্য সিলৰ ওপৰত কটা সোনৰ দণ্ডৰ দোআৰাই ঢাক কোবাই ।

Rise of Jenghiz Khan.

তেঁওৰ ৰাজ্য পূব আৰু উত্তৰ ফালে মহা জঙ্গিচ খাঁৰ সিমালৈকে, সেই জঙ্গিচ খাঁই তা-তাৰ নানা জাতিবোৰক ৰুচিয়াৰ মাজৰ পৰা পাচিকি মাগৰলৈকে আপোনাৰ বস কৰিছিল; আৰু খেহ দেশতো উপদ্রুও কৰি তাৰ উত্তম নগৰ লুট কৰিলে, আৰু সেসত হিন্দুস্থানৰ ওপৰত নাসক সৈন্য বাকি দিলে । কাৰাজিমৰ বাদস্য্য জঙ্গিচ খাঁৰ জি ৰূপ ভয়ানক জুখ হৈ-ছিল, সেই ৰূপে মনৰ অগোচৰ কথা ।

জঙ্গিচ খান ৰাজ্যৰ বিবৰন।

The Reign of Janghiz Khan.

ভাৰত বৰ্ষত জঙ্গিচ খান কোনো চিৰস্থাপি ৰাজ্য থাপন কৰা নাই, তথাপি কাৰাজিমৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰাত গজনিৰ অধিন হোআ; হিন্দুস্থানৰ ৰাজ্যৰ ওপৰত তেঁওৰ হাত দিব লগা হ'ল, আৰু আচিয়াৰ মাজত তেঁও মহা জইজুক বিৰ আছিল, সেই কাৰনে তেঁওৰ বিবৰন কিছু বহুলকৈ লিখোঁ।

জঙ্গিচ খান ৰাজ্যৰ মহত আৰু তাৰ গমি চালে বুজা জাই পূৰ্ণ কালৰ বিবৰনৰ ভিতৰত তেঁওৰ ৰাজ্যৰ উত্পত্তি অতি আচৰিত। আমি আটাই ভাবিছিলোঁ, বোলোঁ, আৰব লোকে দেশ জই কৰাত অতি নিপুন; কিন্তু জঙ্গিচ খান আগত সিহঁত একো ন হই, কিয়নো তেঁও পিতৃৰ অলপ অধিকাৰ পাই কিছু দিনৰ মূৰতে তেঁওৰ আপোনাৰ ৰাজ্য জেনেকৈ বহি-লে, সেইবোৰক ভাসাত চলনত, বেরহাৰত ভিন ভিনকৈ তেঁওৰ জই কৰা নানা দেশৰ বিসই ভাবিলে আমাৰ মন বিয়াকুল হ'ব।

আন আন দেশৰ দৰে মগলবিলাকে জঙ্গিচ খানক দেৱতাৰ সন্তান বুলি ভাবিছিল; কিন্তু সিবিলাকৰ পূৰ্ব পুৰুষবিলাক মানুহৰ জাত আছিল। তাৰ দেসত তেঁওৰ বাপেকৰ অলপ-হে অধিন আছিল; তেঁও সেইবোৰত ৰাজ্য সাসন কৰিবলৈ ধৰাত তাৰ চাৰিও ফালে থকা লোকবিলাকে তেঁওৰ লগত জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু তেঁও তেৰ বচৰ বয়সিয়া হৈ মাকৰ আলচেৰে সেই আটাই সত্ৰকে জই কৰিলে। এই জই ১১৭৮ সঁকত হৈছিল; তাৰে পৰা তেঁও দুকুৰি বচৰ বয়সিয়া হোআলৈকে তেঁওৰ একো বিবৰন নাই, আৰু জদি আছিলে, তেও কালৰ দুৰ্দাসত কতুৰাত লুকুআ হ'ল।

His first Exercise of Power and Cruelty.

সেই কালত তাৰাবিলাক নানা জাতিত ভিন ভিন হৈ আছিল, আৰু তাৰ অধিকাৰ-বিলাকো নিজে নিজে স্বতন্ত্ৰ আছিল, কিন্তু ইএ সিএ সকলো বিৰোধা বিৰুদ্ধি হৈ আছিল।

সিবিলাকৰ মাজত জঙ্গিচ খান সহস্ৰক ৰাজ্য খা সকলোতকৈ পৰাক্ৰমি; পাচে তাৰ চাৰিও ফালে থকা ৰজাবিলাকে একে মন হৈ তেঁওৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিলে। জঙ্গিচ খাই আপোনাৰ সকলো সৈন্য গোটাই আপোনাৰ সহস্ৰৰ সহাই হ'বৰ নিমিত্তে গৈ সিবিলাকক জই কৰিলে; সেই জুখত চই হেজাৰ লোক মৰা পৰিল। এই জুখৰ অন্ত পৰাতে তেঁও তিনি কুৰি দহো-টা চকুত পানি ডৰাই জুইৰ ওপৰত ৰাখিবলৈ আংগা কৰিলে; পাচে তাতে পুধান পুধান সত্ৰবোৰক পেলাই দিলে। পাচে সিহঁতৰ সকলো ঘৰ দুআৰ লুট কৰি সামান্য পুজা-বোৰক বন্দি কৰিলে। তাৰ পাচে তেঁও ১২০২ সঁকৰ পৰা ১২০৯ সঁকলৈকে তাৰ দেসৰ আপোন জাতি লোকবিলাকক পৰাজই কৰিলে, সেই লোকবোৰৰ নাম আমি কলেও তথাপি সিহঁতৰ বিবৰন লিখিবলৈ এৰোঁ, কিয়নো সিহঁতৰ বহু সংখ্যা হোআত পৰ্হাবিলাকৰ কে-বল সুম মাথোন হ'ব। সিহঁতৰ মাজৰ এজন মহা খা নামে খিয়াতি হৈছিল, সেয়ে জঙ্গিচ খানৰ প্ৰানৰ বৈৰি আছিল, এই হেতুকে সেই মানুহৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিবলৈ জঙ্গিচ খান প্ৰথম কৰম আছিল। ইয়াতে তাৰ সকলো ৰজা-বিলাক জঙ্গিচ খানৰ বিৰোধে উঠিল; কিন্তু জঙ্গিচ খানৰ অন্তৰ মহা পৰাক্ৰম হোআত তেঁও সিহঁতৰ সকলোকে ক্ৰমেৰে জই কৰি, সিহঁতৰ প্ৰতি ৰাজ্য আপোনাৰ ৰাজ্যৰ লগ কৰিলে।

Is installed Grand Khan of the Tatars and Nogais.

১২০৬ সঁকত জঙ্গিচ খাই আপোনাৰ ৰাজ্য অতি সৰহ হোআ জানি তাৰ আৰু মগল জাতিৰ মাজত আপোনাকে মহা খা নামে প্ৰখ্যাত কৰিবৰ ইচা কৰিলে; পাচে অতি ঐশ্বৰ্য্যেৰে মহা খা নামে খিয়াতি হ'ল। ইয়াৰ আগৈ তেঁওৰ নাম ভিমুজিন আছিল, কিন্তু তাৰে পৰা তেঁও জঙ্গিচ খা নামে প্ৰসিদ্ধ হ'ল। সেই কালত তাৰ দেসৰ সৰু সৰু অধিকাৰবিলাকে একে মন হৈ আপোন আপোন প্ৰদেশবোৰ জঙ্গিচ খা আৰু তেঁওৰ বন্ধহলৈ আপোন আপোন ইচা মনেৰে সমৰ্পন কৰি দিলে। তেঁও মহা

ভাভাৰ দেসৰ সৰু সৰু অধিকাৰবোৰৰ অধিক ভাগ এই ৰূপে আপোনাৰ অধিনৰ তলত একে লগ কৰি চিন নেসাধিকাৰৰ জুঅলি ভাভাৰৰ পৰা গুণাবলৈ থিৰ কৰিলে; কিয়নো অনেক কালৰে পৰা ভাভাৰ দেসৰ বজাবিলাক চিন দে-
সৰ অধিন হৈ আছিল, তথাপি সেয়ে চিনহে।

Invades and conquers China.

ভাভাৰ দেস জই কৰিবৰ সময়ত জঞ্জিচ খাঁই সৰুবোৰে সৈতে কেৱল পঞ্চাৰত জুখ কৰিব লগা হ'ল; কিয়নো সেই ঠাইত কোনো কৌঠ থকা নগৰ নাছিল, কিন্তু চিন দেস আৰু পূব দখিন দেসৰ কৌঠ সকল ঠাই কৰা আ-
ছিল, সেই কাৰনে তাক জই কৰোঁতে জঞ্জিচ খাঁৰ আঠ বছৰ পলম হ'ল। তাতে বহু প্ৰা-
নি বধ হোআত বন ধলিও ভেজ্জৰে সমুদাই তিতি গল। এক সময়ত চিনৰ বজাই এক লাখ সৈন্য আনি জঞ্জিচ খাঁক পৰাজয় কৰিলে, কিন্তু জঞ্জিচ খাঁ অতি সিঘু আপুনি পৰাৰ পৰা উঠিল। ১২১৪ সঁকত জঞ্জিচ খাঁই চিন দেসৰ অধিক ভাগ একে ৰেলিএই নষ্ট কৰিলে, তাৰ চাৰি কুৰি দহ খন নগৰ জিনি লৈ সেই আ-
টাইবোৰৰ ধন লুট কৰি আপোনাৰ ৰাজ্য নগ-
ৰলৈ পঠাই দিলে, আৰু বহু সৰু ডাঙ্গৰ নগৰ জুইৰে পুৰি তাৰ নিবাসি ভিৰি, পুৰস, লৰা চোআলি বনত জিবোৰ ৰখা পৰি থাকিছিল, সেইবোৰক দেসান্তৰ কৰি ধলে। তাৰ পাচত চিনৰ ৰাজ্য নগৰ বেৰা দি ধৰিলে, তাতে চিনৰ মহা বজাই তেঁওৰ খেমা কিনি ললে; কিন্তু জঞ্জিচ খাঁই চিন বজাৰ ভদ্ৰ লোকবিলাকৰ পৰা পাঁচ স লৰা, আৰু তিনি হেজাৰ ঘোঁৰা আৰু অনেক ধন লৈ খেমা কৰিলে। পাচৰ ৰেলি জোআৰ সময়ত সেই পাচ স লৰা বধ কৰি-
লে, আৰু আপুনি মিলন পত্ৰত অমাত্তি হৈ পুনৰাই সেই ৰাজ্য নগৰ বেৰি ধৰিলে, আৰু বহু দুখেৰে তাক লৈ পাটিকক সমুদ্ৰলৈকে তাৰ অধিকাৰ হ'ল।

He subdues the Tartars.

ইয়াৰ পাচত তেঁও পশ্চিম কালে গৈ তুৰ্ক-
বিলাকক জই কৰিলে, আৰু আপুনি মহা

ৰাজ্য থিৰ কৰি, আচিয়া বহিলৰ মাজত তেঁওত বাহিৰে আৰু সকলতকৈ মহা ৰজা কাৰ্য্যক্ৰমৰ বাবদ্য মহম্মদৰ লগত মিতিৰ হবলৈ জায়া কৰিলে। অনেক দিনৰ মূৰত সেই দুয়ো ৰজা এনে মিতিৰ হ'ল, ই দেসৰ পৰা সি দেসলৈ সোন ৰূপৰ ডৰা নিৰ্ভই ৰূপে নিব পাৰিছিল, কিন্তু চুলতান মহম্মদে জঞ্জিচ খাঁৰ অতিসই ঐৰ্জ বৰ্হা দেখি তেঁওৰ বিৰোধে অনুদা কৰি-
বলৈ ধৰিলে, আৰু অতি অমৰ্জতা তাৰে মগলবিলাকক দুখ দিবলৈ ধৰিলে।

He marches to attack Mahomed of El

অনেক দিনৰ মূৰত চুলতান মহম্মদে বাগ-
দাদত থকা কালিকৰ ওচৰলৈ আপোনাৰ অহঙ্কাৰ প্ৰকাশ কৰিলে। তাতে সেই কালিক-
বোৰে বাটত লোকে চিনি নে পাবৰ হেতুকে এটা কটকিৰ মূৰত আপোনাৰ কোনো চিন লগাই জঞ্জিচ খাঁৰ ওচৰলৈ গুপুত ৰূপে পঠাই দিলে, তাৰ দোআৰাই জঞ্জিচ খাঁক চুলতান মহম্মদৰ অহিতে বন কৰিবলৈ মাতিলে। কিন্তু জঞ্জিচ খাঁই চুলতান মহম্মদৰ লগত আ-
গৰ তাৰে মিত্ৰতা থাকিবৰ কাৰনে আৰু তেঁওৰ দেসে সৈতে সনাই আপোনাৰ লোকে বেহা বেপাৰ কৰি থাকিবৰ হেতুকে সেই কথাত আসন্নত হ'ল, আৰু তেঁও মহম্মদৰ অহিতে কৰিবলৈ গ্ৰাহ্য ন কৰি তেঁওৰ দেসৰ আজন্নি নগৰলৈ দু কুৰি দহ জন মহাজনক পঠাই দিলে। পাচে সেই নগৰৰ অধিকাৰে তেঁই প্ৰকাশ জন মহাজনক অতি নিৰ্দ্দয়া ৰূপে বধ কৰিলে। ইয়াতে জঞ্জিচ খাঁই বুলিলে, বোলে, সেই নগৰৰ অধিকাৰে আপোনাৰ বজাৰ অনুমতিৰ বাজে এনে কৰম কৰিব নোআৰে। জঞ্জিচ খাঁই এই বিৰোধৰ কথা সুনি বুখ কৰি-
বলৈ মনত নিচই কৰিলে, আৰু আপোনাৰ অধিন হোআ বজাবিলাকৰ আগত এই দুৰু-
মৰ বাজা জনাবলৈ মানুহ পঠালে, আৰু সেই কথাৰ দোআৰাই সিবিলাকৰো ক্ৰোধ জনমালে, তাতে চুলতান মহম্মদৰ নিবপৰাৰ্থি ৰাজ্যৰ ওপৰত আপোনাৰ ক্ৰোধ থাকিবৰ নিশ্চিতে সাত লাখ সৈন্য গোট ধুআলে। তেঁও জি

সৈন্যৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিবলৈ গল, সেই-
বিলাক সেনা অতি সাহিয়াল, আৰু জুধৰ কৰ-
মত অতি নিপুণ, এই নিমিত্তে তেঁও আপো-
নাৰ সেনাবোৰৰ মাজত অনেক নতুন ধাৰাধিৰ
কৰিলে, আৰু জিবিলাকক সতৰ্ক আৰু গিয়ানি
পালে, সেইবোৰক সেনাপতি পদ দিলে, আৰু
সেনাবোৰৰ মাজত নানা ৰূপ নিয়ম স্থিৰ
কৰিবলৈ অতিসই ৰূপে মনজোগ কৰিলে।
১২১৮ সঁকত তেঁও জুধ কৰিবলৈ জাত্ৰা কৰি
গল। মহমদেও চাৰি লাখ সেনা গোটাই
জঞ্জিচ খাঁৰ লগত জুধ কৰিবলৈ ওলাল। আৰু
বাপেক পুতেক দেখা দেখি হোআৰ আগৈএই
চমাবন্ধুৰ পথাৰত জঞ্জিচ খাঁৰ পুতেক জুগিৰ
আগ্যাত অনেক সৈন্যৰ লগত জুধ দিলে।

He captures the city of Bokhara.

সেই অতি ঘোৰ আৰু বন্ধুই জুধ হল,
কিন্তু কাৰো জই নিচই ন হল। পাচে গধু-
লি বেলা জুগিএ আপোনাৰ সৈন্যবোৰক লৈ
বাপেকক বিচাৰি গল; আৰু মহমদে বাতি
পুআই উঠি আপোনাৰ এক লাখ তিনি কুৰি
হেজাৰ সেনা মৰা পালে। তাতে আৰুও এই
ৰূপে সৈন্য মৰা পৰিলে নিচই নাস হব বুলি
পুনৰাই জুধ কৰিবলৈ মন ন কৰি গুচি গল।
আৰু সেই কাৰনে ক্ৰমেৰে জুধ কৰিবৰ ইচা-
য়ে আপোনাৰ অধিনৰ প্ৰধান প্ৰধান নগৰত
বহু বহু সৈন্য গোটাই ধলে, আৰু জঞ্জিচ খাঁৰ
সমুখৰ পৰা লাহে লাহে পাচ হঁহকি জাব
ধৰিলে। জঞ্জিচ খাঁই ক্ৰমে এক নগৰৰ পৰা
আন নগৰ, এই ৰূপে নগৰ লব ধৰিলে, আৰু
লঙতে লঙতে মহা নগৰ বোখাৰা পালেগৈ,
কিন্তু তালৈ আহি বলাহি। এই অতিসই থিয়া-
তিমন্ত নগৰৰ বেৰে ২ ফ্ৰোচ আছিল, আৰু
তাৰ ভিতৰত মনোহৰ উদ্যান আৰু খেতি
আছিল। সকলোতকৈ এই নগৰৰ সিন্ধ বিদ্যা
আৰু অন্য অন্য বিদ্যাও অতি প্ৰসিদ্ধ আছিল,
আৰু আচিয়াৰ সকলো ঠাইৰ পৰা চাত্ৰবোৰ
সেই ঠাইলৈ আহি বিদ্যা শিকিছিল। জঞ্জিচ
খাঁই ন মাহলৈকে সেই নগৰ বেৰি ধৰি
ধাকি সেসত তাৰ অধিকাৰ হল। পাচত নগ-

ৰৰ সৈন্যবোৰে একো উপাই নো পোআত
বাতিএই তাৰ পৰা পলাবলৈ ধৰিলে; কিন্তু
জঞ্জিচ খাঁই সিহঁতৰ পশ্চে পাচে খেদি গৈ এটা-
কো সেস ন ৰখাকৈ সংহাৰ কৰিলে। তাৰ
পাচত সেই নগৰ খন জঞ্জিচ খাঁৰ অধিন হল।
পাচত জঞ্জিচ খাঁই সিহঁতৰ মহা প্ৰধান মচিদত
সোমাই ঘোঁৰাৰ পৰা নামি সেই নগৰৰ অধি-
কাৰকে আপোনাৰ ঘোঁৰা ধৰিবলৈ আগ্য কৰি-
লে, আৰু সিবিলাকৰ কোৱান নামে ধৰম পুধি
খন লৈ ঘোঁৰাৰ ভৰিৰ তলত পেলাই দিলে।
তাৰ পাচত তেঁও সেই ঠাইত বহিলত তেঁওৰ
সৈন্যবোৰে সেই ঠাইক মান্য ন কৰি আহাৰ
পান কৰিবলৈ ধৰিলে।

ইয়াৰ পাচত তেঁও নগৰৰ উত্তম উত্তম
বস্তুবোৰ আপোনাৰ আগলৈ আনিবলৈ নগৰৰ
অধিকাৰবোৰক আগ্য কৰিলে, আৰু সিবিলা-
কত কলে, বোলে, যদি তোমোলাকে আপোন
আপোন সম্পত্তি আনা, তেন্তে নিৰাপদে ধা-
কিব পাৰিবা; কিন্তু পাচত তেঁও সুনিলে, বো-
লে, মহমদৰ অনেক অনেক সেনা নগৰৰ কো-
নো ঠাইত গুপুতে লুকাই আছে, এই অনু-
সন্ধান পাই তেঁও সেই নগৰ অগ্নিৰ দোআ-
ৰাই দাহ কৰিবলৈ আগ্য কৰিলে। তাতে নগ-
ৰৰ ঘৰবিলাক কাঠেৰে সজা হোআত খেনেক-
তে অগ্নিএ ভস্ম কৰি পেলালে, কেৱল মহম-
দৰ ৰাজ ঘৰ সিলেৰে সজা দেখি নো পোৰা-
কৈ থাকিল। এই ৰূপে তেঁও বিদ্যাবন্ত আৰু
উত্তৰ আচিয়াৰ ভূসন ৰূপ বোখাৰা নগৰ
নিৰ্দয়া ৰূপে পুৰি নষ্ট কৰিলে। তাৰ পাচত
তেঁও আত্মীয় নগৰ লৈ তাৰ মাজত থকা মহ-
মদৰ সকলো সৈন্যক সংহাৰ কৰিলে।

Death of Sultan Mahomed.

তান পাচে তেঁও আপোনাৰ বাটে জাঁওতে
জাঁওতে চমাবন্ধু নামে মহা এখন নগৰৰ
ওচৰ পালেগৈ। সেই ঠাইতে মহমদে এক
লাখ দহ হেজাৰ সেনা আৰু ডেৰ কুৰি সেনা-
পতি বাধি থৈছিল। কিন্তু নগৰৰ লোকবিলা-
কে সেই সেনাপতিবোৰে সৈতে বিৰোধা বি-
ৰুধি হোআত জঞ্জিচ খাঁ সোমাবৰ কাৰনে সি-

হৈতে তেঁওলৈ নগৰৰ দুআৰ মুকলি কৰি দিলে। তাতে জঞ্জিচ খাঁই সেই নগৰ লৈ তাৰ ভিতৰত জিচ হেজাৰ সৈন্যক সংহাৰ কৰি তাৰ বস্তাবোৰ লুট কৰিলে। পাচে মহম্মদক নগৰে নগৰে খেদি জোআত সেনে তেঁও ফুজিনা নগৰত আসুই ললে। তাতে তেঁওৰ সৈন্যবিলাকৰ উচন হোআত তেঁও আৰু তেঁওৰ অৱসেস থকা সেনাপতিবিলাকো পলাই গল। এই ৰূপে মহম্মদেও আপুনি কান্দিয়ান সমুদ্ৰৰ ওচৰত থকা এক নগৰলৈ পলাই গল। তাতে তেঁও ইহু-বৰ সেৱা কৰি থকা কালত মগলৰ ঘোঁৰাবোৰ তেঁওৰ সমুখ পোআহি দেখি এখান সৰু নাৱত উঠোতেই তিব্বৰ পৰা সত্ৰবোৰে কঁৰিয়াবলৈ ধৰিলে, কিন্তু কাঁৰে তেঁওৰ ওচৰ নে পালে। তাৰ কিছু কালৰ পাচতে তেঁও নৰিয়া পৰিল, তাতে এক সৰু মাৰুলিলৈ নাৱৰ পৰা উঠি গল, আৰু আপোন পুত্ৰ জলাল উদিনৰ হাতত আপোনাৰ ভৰি বাধি এক সৰু চাউনিৰ মাজত অতি দুখেৰে মৰি গল। তেঁওৰ পুৰান উজিৰে তেঁওৰ শ্ৰিত্ৰু সৰিল আপোন হাতেৰে ধুই আন কাপৰ নো হোআত আপোনাৰ কাপৰেৰে স মেৰালে। এই ৰূপে কাৰাজিমৰ মহা বাদশ্যাই আপোনাৰ সত্ৰবোৰে ভোগ কৰিবৰ কাৰনে আচিয়া বৰিস তিয়াগি শ্ৰিত্ৰু হল।

His Queen captured and Kharazim destroyed.

মহম্মদৰ শ্ৰিত্ৰুৰ পাচতো অনেক নগৰ কাৰাজিমৰ অধিনত আছিল, তথাপি মগলৰ সৈন্যবোৰ চায়ে চায়ে গোটা খাঁই থকাত জলাল উদিনে অধিৰ মতে জুখ কৰিলে। মহম্মদৰ বানিএ সেই ৰাজধানিতে ৰাজ্য কৰি আছিল; তেঁও গিয়ানত আৰু নিৰ্ঘাত জেনে আছিল, সেই ৰূপে জলাল উদিনৰ প্ৰতি থিয়াল আছিল। অনেক কালৰ পাচত সেই বানি জঞ্জিচ খাঁৰ হাতত পৰিলত, তেঁও তাইক কুকুৰৰ দৰে অৱসেস আছাৰ দিবলৈ ধৰিলে। আৰু জি প্ৰদেশ আটাইএ বানিৰ অধিন আছিল, তেঁও সেই ঠাইলৈকে বেটিৰ দৰে অমান্য কৰি তেঁওক লৈ ফুৰাইছিল। এনে সময়ত

জঞ্জিচ খাঁই আপোনাৰ তিনি পুত্ৰক কাৰাজিমৰ ৰাজধানি বেৰিবগৈ দিলে, কিন্তু সিহঁতে অতি দ্ৰুত ভাৱে জুখ কৰি স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকিল। এই কালত জলাল উদিনে আপোনাৰ সত্ৰবোৰৰ আগত পলাই গল, তাতে সেই নগৰৰ কোনো উপকাৰ কৰিব নোআছিলে। মগলবোৰে অনেক কাল নগৰ বেৰি থকাৰ পাচত অতিসই জতন পূৰ্বক ওচৰত থকা নদী আন ফাললৈ ওভোতালে, আৰু তাৰ মাটিৰে নগৰৰ খাটৈ পুৰুআত আগতকৈ ওচৰ হৈ বন কৰিলে। তাতে ক্ৰমে ক্ৰমে সেই নগৰৰ অধিকাৰ কৰিলে। নগৰ ৰখাবিলাকে এক কোঁঠৰ পৰা আন কোঁঠলৈ হুহকি আহিল, আৰু মগলবিলাকক বহু দুখ দিলে। সেয়ে নগৰ ৰখিয়াবোৰে কোনো উপাই নে দেখি নগৰত জুই লগাই দাহ কৰিলে। পাচত জঞ্জিচ খাঁৰ পুতেকে ইয়াৰ প্ৰতিকূল দিবৰ হেতুকে সেই নগৰৰ এক লাখ লোকক সংহাৰ কৰিলে, আৰু অৱসেস লোকক বন্দি কৰিবলৈ সিহঁতক কহিদ কৰি লৈ গল। তাতে ইমান বন্দি হল, জঞ্জিচ খাঁৰ প্ৰতি জন সেনাৰ অধিনত একুৰি চাৰি জনকৈ ভাগত পালে।

১২২১ সঁকত সিবিলাখে কাৰাজিমৰ ৰাজধানি জই কৰি ললে, আৰু আন আন নগৰৰ লোকে ইয়াৰ দুৰ্দশা দেখি আপোনা আপুনি জঞ্জিচ খাঁৰ অধিন হল। জঞ্জিচ খাঁই তলমি নগৰ লৈ তাৰ সকলো ৰখিয়াবোৰক বধ কৰিলে। আৰু নিচা নামে নগৰৰ তিনি কুৰি হেজাৰ লোকক পথাৰলৈ নি এটা এটাকৈ বধ কৰালে।

Jenghis Khan plunders Balkh and massacres the inhabitants.

ইয়াৰ পাচত আপোনাৰ সৈন্যবিলাক এলে-হুআ ন হবৰ কাৰনে তেঁও এক মহা শ্ৰিগয় কৰিবলৈ আগগা কৰিলে। ১২২১ সঁকত খাম কালিত তেঁও বলখৰ মহা নগৰ বেৰিলে। সেই নগৰ বহু বেপাৰৰ দোআৰাই অধিক ধনৰ ঠাই আছিল; তাৰ মাজত অতি সৰুও ৰূপে গঁধা অনেক অটালিকা, বাৰে স মন্দিৰ, আৰু দূস দ্বান কৰা ঘৰ আছিল। তেঁও আগ হোআ মাত্ৰকে তাৰ লোকবিলাকে তেঁওৰ হাতত নগৰ

সম্পন্ন করি দিলে, আরু তেঁও তাৰ সকলো বহু মূল্য বস্তু আপোনালৈ লুট কৰি ললে। পাচে আপোনাৰ পুত্ৰ তলিৰ অধিনত চাৰি কুৰি হেজাৰ সৈন্য দি জলাল উদ্দিনৰ পাচত পঠালে। তলিএ তেঁওক ধৰিব নোআৰি মাক নগৰ বেবিলে। মাক নগৰৰ অধিকাৰে সেই নগৰ তেঁওক দিবৰ নিমিত্তে তেঁওলৈ কটকি পঠাই দিলে, কিন্তু তাতে আপোন সাখানুসাৰে কেৱল আপোনাৰহে কুসল বিচাৰিলে। তাতে তলিএ প্ৰতিগ্যা কৰি নগৰৰ অধিকাৰক কলে, বোলে, জদি তুমি মতা ৰূপে তোমাৰ নগৰৰ ধনবস্তু লোকৰ সম্পত্তিৰ লেখ দিয়া, ভেতিয়া তোমাৰ আৰু তোমাৰ চাৰি স বন্ধুৰ ওপৰত কোনো আপদ ন পৰিব। তেঁও এই ৰূপে অনুসন্ধান কৰি ধনবস্তু লোকৰ সকলো ধন লৈ সিহঁতক নগৰৰ বাহিৰে চাউনি কৰি থাকিবলৈ আগ্যা কৰিলে। সেই নগৰৰ ভিতৰত অতি-সই মানুহ সবহ হোআত লোকবিলাকে তাৰ বাহিৰলৈ জাঁওতে চাৰি দিনৰ পলম হল। পাচে ভেতিয়া সিবিলাক নগৰৰ ৰাজ ওলাই পৰ্য্যায় পালে, ভেতিয়া সিবিলাকৰ সকলোকে সম্প্ৰহাৰ কৰিলে, তাতে জিবিলাক কাকতিএ সিহঁতৰ নাম লিখিছিল, সিবিলাকে লেখ কৰি চোআত এক লাখ লোকৰ প্ৰান মৰা পালে। এয়ে চতুৰ্থ বাৰ সেই নগৰ লুট কৰা গল, আৰু আগৰ কেই বাৰ লুট কৰাতো বেলেগ পতি মৰা মানুহ পঞ্চাশ হেজাৰতকৈ কম ন হই।

His son Tali takes Nishabor.

তাৰ পাচত তলিএ সুনিলে বোলে, জলাল উদ্দিন নিচাবৰ নামে নগৰলৈ পলাই গৈচে, সেই কাৰনে তেঁও সেই নগৰক বেৰা দিলে। নগৰ বখিয়াবোৰে তেঁওৰ সহিত সিংহৰ দৰে কুখ কৰিলে, কিন্তু ত্ৰিতীয় দিনৰ মূৰত তলিএ এটা গুপ্ত বাটে দি তাৰ ভিতৰ সোমাই ইমান লোকক বধ কৰিলে, তাক গননা কৰোঁ-তে বাৰে দিন লাগিল, আৰু সেই নগৰৰ মূল আদি কৰি নষ্ট কৰিলে। সেই কালৰ এক ইতিহাস লিখকে এই ৰূপ গননা কৰি কৈচে, বোলে, সেই নগৰ আৰু তাৰ চাৰিও কালৰ

নগৰৰ মাজত সত্তৰ লাখ লোকৰ বধ হল। পাচে হিৰাট নগৰ আৰু সিদ্ধু নদিৰ পাচিম কালৰ সকলো নগৰ তেঁওৰ হাতত পৰিল। জলাল উদ্দিনে এবেলি মগল সৈন্যবোৰক পৰা-জাই কৰিছিলে হই, কিন্তু পাচে সিহঁতৰ সমুখৰ পৰা পলাই আৱৰ কাল হল। অনেক দিনৰ মূৰত জঞ্জিচ খাঁই সিদ্ধু নদিৰ ভিতৰ জলাল উদ্দিনক লগ পালে, আৰু তাতে দুয়োৰো ঘোৰ কুখ লাগিল। চাৰিও কালৰ সন্ধৰ লগত কুখ কৰি থকা হেতুকে জঞ্জিচ খাঁই তেঁওক অতি চালি বনুআ বুলি জানি আপোনাৰ সকলো বুধি উলিয়ালে, তাতে জলাল উদ্দিনে সাহ আৰু গিয়ানত সম্পূৰ্ণ হৈও পৰাজই হল।

He pursues Jelal-ud-din.

জঞ্জিচ খাঁই জলাল উদ্দিনক জিয়াই জিয়াই ধৰিবৰ ইচ্ছা কৰি সিদ্ধু নদি জেনে ধেনু ভিৰিয়া, সেই ৰূপে আপোনাৰ সেনাকে ধেনু ভিৰিয়া কৰি তেঁওক বেৰি ধৰিব দিলে। পাচে জলাল উদ্দিনে সিদ্ধু নদিৰ বাহিৰে আৰু পলাবৰ ঠাই নে দেখি, আপোনাৰ সন্ধান আৰু ভিৰিএ সৈতে বিদাই হৈ আন অস্ত্ৰ এৰি কেৱল ডৰোআল আৰু ধেনু কাঁৰ লৈ এটা খৰতকিয়া ঘোঁৰাত উঠি সিদ্ধু নদিলৈ জাঁপ দি পৰিল। তাতে জঞ্জিচ খাঁই তিবলৈ আহি জলাল উদ্দিনৰ ঘোঁৰাক সিদ্ধু নদিৰ চোএ সৈতে কুখ কৰিবৰ দেখিলে। চুলতান জলাল উদ্দিনে নদিৰ মাজত থাকি জঞ্জিচ খাঁক হেয় গিয়ান কৰি আপোনাৰ টোনৰ কাঁৰ মাৰি চুকুআৰ ধৰিলে। জঞ্জিচ খাঁই তেঁওৰ এনে সাহ দেখি আপোনাৰ কোনো সেনাপতিক তেঁওৰ পাচে খেদি জাবলৈ নিসেধ কৰিলে, কিন্তু অকল জলাল উদ্দিনৰ পুতেকৰ ওচৰলৈ আহি কলে, বোলে, এনেকুআ বাপে-কৰ পোআলি হলে কোন পুত্ৰৰ অহতাব ন জনাবি? জলাল উদ্দিনে নদি পাৰ হৈ হিংসক জঙ্ঘৰ ভয়ত এক গচৰ ওপৰত সুই থাকি, প্ৰথম নিসা নিয়ালে। তাৰ পাচে অলপ কালৰ পাচতে তেঁওৰ কেতবোৰ সেনাপতিএ তেঁওৰ লগ লগেগৈ, তাতে তেঁও হিন্দুস্থানৰ অনেক প্ৰদেশ কুখত জই কৰি ললে; কিন্তু

ট্টেওৰ পিতৃৰ ৰাজ্য জি ৰূপে নষ্ট হ'ল, সি আৰু কেতিয়াও একে লগ হ'ব বুলি আসা কৰিব নোঅৰা হ'ল। ইয়াৰ পাচত জলাল উদ্দিনে জিমান কাল নিয়ালে, সেই সকলো কালত কেৱল দুৰ্ঘটনাৰেহে গ'ল।

He conquers Georgia, Kandahar, Guzarat, and Ghazni.

সিন্ধু নদিৰ তিৰত জি ৰন হৈছিল, তাতে জঞ্জিচ খাঁৰ কুৰি হেজাৰ সেনা মৰা হ'ল। সেই জুখৰ পাচত ট্টেও পাৰ্চি দেশৰ ইৰাক লৈ আপোনাৰ সৈন্য পঠালে, তাৰ পৰা সেইবোৰক আকও জৰ্জিয়া দেশলৈ পঠিলে, আৰু তাতে ট্টেও সেই দুয়ো দেশ জই কৰিলে। তাৰ পাচে জঞ্জিচ খাঁই নিজে কান্ধাৰ দেশলৈ গমন কৰি সেই দেশকো আপোনাৰ অধিন কৰি ললে। এনে সময়তে ট্টেওৰ এক সেনাপতি সিন্ধু নদি পাৰ হৈ মুলতান দেশক আক্ৰমণ কৰি জিনিলে। আৰু ট্টেওৰ অন্য এক সেনাপতি গুজৰাটলৈ গ'ল, কিন্তু গুজৰাটৰ ৰজাই অনেক কালৰে পৰা আপোনাৰ দেশ ৰখা কৰি থাকি মক্ৰক লব নি দিলে; তথাপি দুতিয় বাৰত সেই সেনাপতিএ তাক জই কৰি আপোনাৰ অধিন কৰিলে, আৰু তাতে মগলবোৰে অহঙ্কাৰ কৰি কলে, বোলে, আমি এই নগৰত সোলে লাখ মানুহৰ মূৰ চেদ কৰিলোঁ। পাচত জঞ্জিচ খাঁৰ পুতেকে পচিম হিন্দুস্থানৰ পূৰ্ণৰ ৰাজধানি গজনি নগৰ আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু নষ্ট নকৰাকৈ ৰাখিলে। এই সকলো জুখৰ পাচত সেই মহা খাঁ পুনৰাই বোখাৰা দেশলৈ জাত্ৰা কৰিলে, জি হেতুক বোখাৰা দেশ নষ্ট হ'ব লগা হৈছিল। তাতে ট্টেও গিয়ানৱন্ত মচলমান লোকে সৈতে ধৰমৰ বিষয়ে বাদ বিচাৰ কৰিলে; তাতে মচলমানবিলাকে এই উত্তৰ দি কলে, বোলে, আমাৰ ধৰমৰ পাঁচোটা প্ৰধান নিতি আছে; প্ৰথম, সকলোৰে সৃষ্টি কৰ্তা অতুল্য অদ্বিতীয় পৰম ইশ্বৰত ভক্তি কৰা; দুতিয়, দৰিদ্ৰ লোকক বচৰি আৰ্জন কৰা বস্ত্ৰৰ চাৰি ভাগৰ এভাগ দান কৰা; ত্ৰিতীয়, দিনৰ মাজত পাঁচ বেলি নামাজ অৰ্থাত প্ৰাৰ্থনা কৰা; চতুৰ্থ, বাৰে মাহৰ মাজত এক মাহ ব্ৰত কৰা; আৰু

পঞ্চম, আপোনাৰ জিৱনৰ কাল থাকোঁতে এবৈলি মাক-নামে তিৰিল গৈ ইশ্বৰক আৰাধনা কৰা। ইয়াতে জঞ্জিচ খাঁই উত্তৰ দি কলে, প্ৰথম চাৰি বিধ নিতি মোৰ মনে গ্ৰাহ্য কৰিছোঁ, কিন্তু পঞ্চম বিধ হ'লে মই অগ্ৰাহ্য কৰোঁ, কিয়নো সকলো পুৰুষি ইশ্বৰৰ, এই হেতুকে এক ধানতকৈ জে আন ধানত ইশ্বৰক আৰাধনা কৰাৰ প্ৰয়োজন বুলি ভাবনা কৰাতোএই অনুচিত আৰু ধেমালিৰ কথা।

Convenes a grand Diet at Tokat.

ইয়াৰ পাচত জঞ্জিচ খাঁই আত্মশানৰ অৰ্থিত্তে জাত্ৰা কৰি গ'ল। আত্মশানৰ লোকবিলাকে জঞ্জিচ খাঁৰ আগত অতি নম্ৰ হ'ল, তাতে ট্টেও সিবিলাকলৈ অনুগ্ৰহ কৰি অনেক বচৰলৈকে সিবিলাকৰ ৰাজ কৰ এৰিলে। ১২২৪ সঁকত ট্টেও তোকাত নগৰত দেশৰ এক মহা সভা গোঢ়ালে। তাতে ট্টেও সেনাপতি, আৰু আপোনাৰ অধিন হোআ ৰজাবিলাকক, আৰু মিত্ৰ ৰজাবিলাকৰ উকিলবোৰক গোটাএ একে চাই কৰিলে। সিবিলাক সকলোকে এক পথাৰত এক মাহলৈকে ৰাখি নানা ৰূপ সুখে উত্তম বস্ত্ৰৰে ভোজন কৰাই সেসত সকলোকে সন্তোষ ভাৱে বঁটা দিলে। সেই পথাৰ এখন দিঘে দহ ক্ৰোচ আধা ক্ৰোচ আছিল, তথাপি সেই লোকবিলাকৰ নিমিতে তাত চায়ে নু কুৰিছিল। সেই চাইতে চিন দেশৰ পূব সিমাব পৰা, আৰু পাৰ্চি দেশৰ পচিম সিমাব পৰা আৰু উত্তৰে তাতাৰ উত্তৰ সিমাব পৰা লোক সকল তালৈ আহি গোট খাইছিল। জঞ্জিচ খাঁৰ সভা এখনত অনুমাৰে দুই হেজাৰ লোক ধৰে। তাৰ মাজতে অতিসই শোভিত এক সিংহাসন আছিল, আৰু আপোন পিতৃ ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ কালত জি আসনত ট্টেও বহিছিল, সেই আসনক আপোনাৰ আগৰ কালৰ দূৰিত কৰা সুঁঅৰিবৰ কাৰনে তাক সেই সিংহাসনৰ ওপৰত পাৰি দিছিল। প্ৰত্যেক তাহুৰ ওপৰত অতি উত্তম পাট কাপৰ খুঁআইছিল, তাতে সেই চাউনি ৰূপ মহা নগৰ মহা ঐশ্বৰ্যমন্ত দেখা গৈছিল। ট্টেও সেই সিংহাসনৰ ওপ-

বহু বহি উত্তম ভাবে এক পুস্কৰ কথা কলে, আৰু আপুনি কৰা ৰাজ আগ্যা সকলোৰে আগত পৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে, তাৰ পাচে তেঁও সিংহাসনৰ পৰা নামিলত সভা ভঙ্গ হল।

আপোনাৰ দেশ জই কৰা বায়ু নু গুণাত তেঁও হিন্দুস্থানৰ উত্তৰ ভাগত থকা চিন দেশ জি অবস হৈ আছিল, তাকে জই কৰিবৰ হেতু সৈন্য সমনিতৈ জায়া কৰি গল, আৰু তাতে কৰিয়া, হেয়া, আৰু তুৰুৰ স্বতন্ত্ৰ হৈ থকা এক জাতিক জিনি আপোনাৰ অধিন কৰিলে।

He dies in China.

১২২৭ সঁকত চিন দেশৰ এক হাবিত তেঁও নৰিয়া পৰিল, আৰু তাতে তেঁওৰ অন্ত কাল ওচৰ হোআ বৃজি আপোনাৰ পদত আন এজনক বহুআবলৈ মনত থিৰ কৰিলে। এই হেতুকে আপোনাৰ কৌঅৰ কুঁঅৰিবিলাকক মাতি আনিলে, আৰু জি ভয়ঙ্কৰ পুতাপি মুখ দেখি লোকবিলাকে ভই আৰু মৰ্জতা কৰিছিল, সেই মুখ তুলি সিবিলাকত কলে, বোলে, হে মোৰ পুত্ৰ সকল, মই পৃথিবিৰ মাজত আটাইতকৈ ডাঙ্গৰ ৰাজ্য তইতক দিচোঁ; জদি ইয়াক ৰাখিবলৈ ইচা কৰইক, তেন্তে সকলোএ একে বাক্যতে থাক, কিন্তু জদি তইতৰ মাজত বিবাদ আৰু বিৰোধা বিৰুদ্ধি সোমাই, তেতিয়া সকলো সৰ্বনাস হব। পাচে তেঁও আপোন পুত্ৰ অকাইক মহা ঋ নামে পুসিধ কৰি পৰলোকে গমন কৰিলে। ইয়াৰ অনেক দিনৰ আগৈএ তেঁও এক দিন স্নিগয়া কৰিবলৈ গৈ এজোপা ব্ৰিথ্যৰ তলত জিৰাই আছিল, তেতিয়া সেই ঠাইকে তেঁও আপোনাৰ মৈদামৰ নিমিত্তে ভাল ঠাই বুলি মনত থিৰ কৰিছিল। তাতে অতি আচৰিত ৰূপে মৈদাম বান্ধি সেই ঠাইতে তেঁওৰ স খোআ হল। তেঁওৰ মৈদামৰ ওপৰত সুন্দৰ ঘৰ সাজিলে, আৰু তাক দেখিবৰ কাৰনে জি জি মানুহ জেতিয়াই জাই, তেতিয়া সেই সেই মানুহে তাৰ চাৰিও ফালে সুন্দৰ সুন্দৰ গচ কই আহে। এই কাৰনে অলপ কালৰ মূৰতে সেই মৈদাম পৃথিবিৰ মাজত সকলোতকৈ অতি সুন্দৰ মৈদাম হল।

His Character.

মহা জইজুক লোকৰ জি জি গুন, সেই সকলো গুন জঞ্জিচ ঋ আছিল, অৰ্থাত মহা কিৰ্তিৰ পাণ্ডু লেখ কৰিবৰ গুন অতুল্য গিয়ান আকাসিত গতি, আৰু জল সৌতৰ নিচিনা সুবক্তা অতি সহন আৰু সতৰ্ক চোকা বুধি; কিন্তু তেঁওৰ এই সকলো গুন নিৰ্দয়া বেৰহাৰ কৰমেৰে ঢকা হৈছিল। তেঁওৰ দৰে কোনো জইজুক লোকে ইমান অলপ কালৰ ভিতৰত এনে মহা ৰাজ্য কৰা নাই, আৰু কোনো মানুহে দোস আৰু তেজেৰে আপোনাৰ হাত মলিন কৰা নাই। তেঁও দু হেজাৰ সাত স ক্ৰোটলৈকে বিয়াপি থকা দেশৰ ওপৰত ৰাজ সাসন কৰিছিল, আৰু উত্তৰ ফালতকৈ দখিনৰ ফালৰ দেশ পোন্ধৰ স ক্ৰোটলৈকে বিয়াপি আছিল। চিন দেশৰ ইতিহাস লিখকে কৈচে, বোলে, তেঁও একুৰি দু বছৰৰ ভিতৰত এক কোটি চাৰি কুৰি লাখ লোকক বধ কৰিলে, কিন্তু এই কথা অস্বৰূপ; তথাপি সৰু-লোএ কোআ কুই কৰাৰ দোআৰাই বৃজা জাই, তেঁও প্ৰানি বধ কৰাৰ সেন নাই। তেঁওৰ অনেক ডাৰ্জা আৰু অনেক সন্তান আছিল; কোনো কোনোএ তেঁওৰ পাঁচ স ডাৰ্জা আছিল বুলি লিখিচে।

তেঁও জি ৰাজ আগ্যা পুকাশ কৰিছিল, সেই ৰাজ নিতি অতি উত্তম হোআত আজিলৈকে তেঁওৰ দেশত সেয়ে চলতি হৈ আছে। আৰু তেঁওৰ এস এঘাৰে বছৰৰ পাচে তিমূৰ বেগ নামে এজন জনমি তেঁওৰ সকলো ৰাজ্যত সেই সকল নিতি ৰাখিবলৈ আগ্যা কৰিছিল। ন.ল.ক.

Printed and published, Dec. 1853, by N. Brown,
at the Sibsagar Mission Press.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ৮
VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1850. NO. 8.

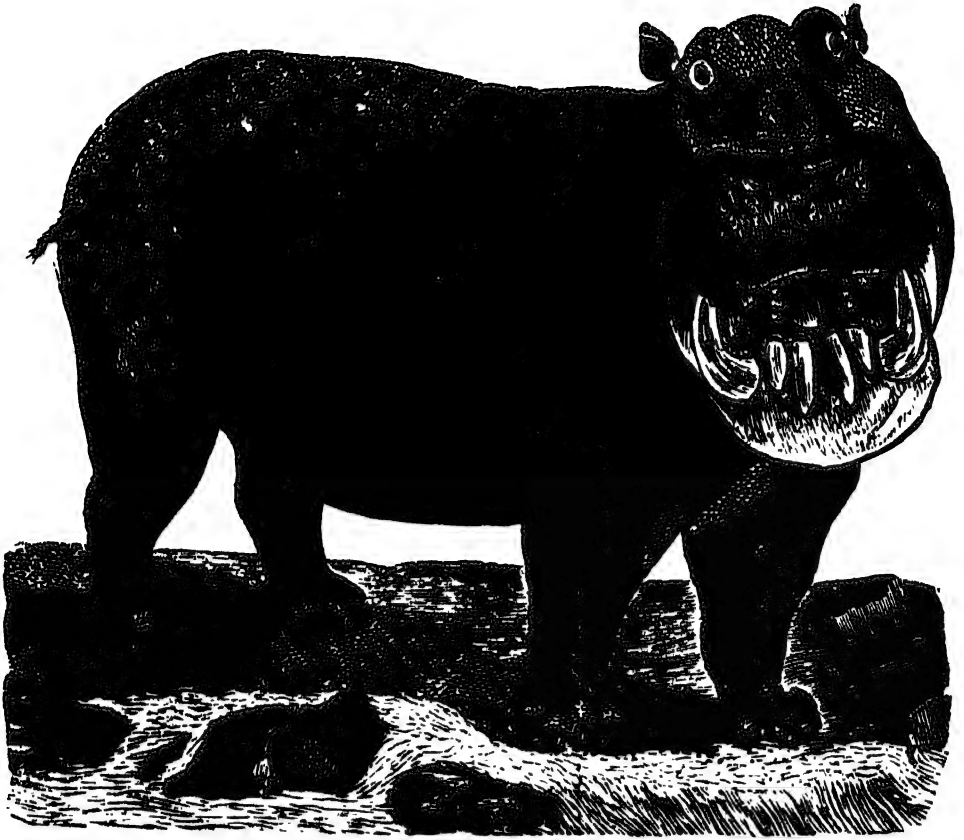
অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

১৮৫১ সঁকত লণ্ডন নগৰত সকলো দেশৰ বন আৰু বিদ্যা প্ৰকাশ হোআৰ কাৰনে জি মহা দৰ্শন হ'ব, তাৰ নিমিত্তে এই এই বস্তু তালৈ পঠাবলৈ কলিকতা নগৰত এতিয়া পো- আ গল । সোনোআলি বৰ মিহি কামিৰৰ কাপৰেৰে সজা এক ডামু ঘৰ, তাৰ খুঁটা সোনেৰে বন্ধোআ; আৰু জি মতি মহা বা- নিক ভেঁটি দিবৰ নিমিত্তে মুৰ্চিহাবাদৰ নবাবে দিয়া এখান হাতি দাঁতৰ বৰ সুন্দৰ খাট, আৰু ৬ খন চকি; তাৰ পৰা সোন আৰু ৰূপৰ সুতাৰে সিয়া এটা খাটৰ গাঁক, তাত মহা বানি বিক্ৰিয়া আৰু তেঁওৰ স্বামি প্ৰিঞ্চ আলবৰ্ত, এই দুই নাম মুকুতাৰে কাপৰত লিখা হৈছে, দুইৰো প্ৰথম আখৰ বহুমূল্য হিৰাবে সজা হই; ইয়াত বাজে হিন্দুস্থান দেশত জেই বিধ বন আৰু কাৰ্জ মানুহবিলা- কে কৰে, তাক দেখাবলৈ মানুহৰ সমান ডা- জৰ ১২০ মূৰ্তি উদ্ৰূপ কৰি সাজিছে; না- জল, কোৰ, তাৰ বোজাকে আদি কৰি সক- লো বস্তু এ সৈতে সজা হৈ জিয়াই থকা জেন দেখি । এইবোৰক কল্যানিৰ গোদামত সুমাই, পাচে আন সকলো বস্তুৰ লগত জাহাজে দি পঠাব ।

নেপাল দেশৰ পৰা মহা কৌঅৰ জম্ব বা- হাদুৰে মহা বানিৰ দৰ্শন পাবলৈ ইজলণ্ড দেশলৈ গৈ ২৫ মেই তাৰিখত চৌধামডন নগৰ পালে । তাতে দান কটা বিসয়াবিলা-

কে সামান্য লোকৰ নিচিনাকৈ তেঁওৰ সকলো চমুক মেলি বস্তু চাবলৈ ধৰিলে, তাতে মহা কৌঅৰে বেজাৰ পাই উলটি জাম্ব বুলি কলে । কিন্তু পাচে ৰাজ নগৰলৈ বাদ্ৰা পঠালত তেঁওৰ কোনো বস্তু নু চুবলৈ ৰাজ মন্ত্ৰিৰ হুকুম পালে । পাচে নগৰলৈ গৈ তেঁও আৰু লগত জোআ তেঁওৰ দুই ভায়েকে সকলো লো- কৰ পৰা মৰ্জতা সজ্জাৰ পাইচে । আৰু সেই নগৰত জি জি আচৰিত কৰম, ঘৰ, আৰু কৌতুক আছে, তাক দেখিবলৈ নিতৌ নিতৌ বহুত জাই । তেঁওৰ চোলা আৰু পাগুৰিত লগাই দিয়া হিৰা মুকুতাৰ দৰ ১৫,০০,০০০ টকা; আৰু নেপালৰ ৰজাৰ পৰা মহা বা- নিলৈ জি ভেঁটি সকল নিচে, তাৰ দৰ ৫০,- ০০,০০০ পঞ্চাশ লাখ টকা । এদিন তেঁওৰ ডাইবিলাকে চেত্ৰ পৌল নামে বৰ গিৰ্জাৰ ওচ- বত বথৰে জাঁওতে এজন হিন্দু মানুহক আনি বাট সাৰিবৰ দেখিলে । সেই হিন্দু মানুহ কাৰোবাৰ চাকৰ হৈ নহ বচৰৰ আ- গেয়ে তালৈ গল; পাচে কাম নো হোআত জিবিকা পাবৰ নিমিত্তে আলিবোৰ সাৰি আ- চিল । তাৰ কথা সুনি মৰম লাগি তাক বহুত তুলি লৈ গল; এতিয়া মহা কৌঅৰৰ চা- কৰ হৈ হিন্দু মতে কাপৰ পিন্ধি অতি বজ পাই, সেই দুখিয়া মানুহৰ বৰ আনন্দ হল; আৰু এনে বৰ লোকে সৈতে বহুত কুৰি জাঁওতে তাৰ লগৰ ঠাই সবাবিলাকক দেখি সিহঁতক চেলাম কৰি, আপোনাৰ দুখ গুচিল বুলি হাঁহি থাকে ।

আফ্রিকাত থকা হিপপতমচ, অর্থাৎ নদাশ্ব, বা পানি ঘোঁরা।

The Hippopotamus.

জঙ্গ বাহাদুৰে জোআ জাহাজত এটা হিপ-পতমচ, অর্থাৎ পানি ঘোঁরা আফ্রিকাৰ পৰা ইজিপ্তলৈ নিলে। সেই জন্তু অতি ডাঙ্গৰ আৰু ভয়ঙ্কৰ, এই দেশত পোআ নে জাই; তাৰ নকচা ভলত লিখিটো। সেই হিপপ-তমচ এতিয়া এবচৰতকৈ বয়সিয়া ন হ'ই; তাৰ গৰাকি এজন আৰব লোক; সেই লোকৰ কথাত সি বৰকৈ মানে, আৰু বৰ মৰমো কৰে; গৰাকিএ জেই পোনে জাই, সি কুকুৰৰ দৰে তাৰ পাচে খেদি জাব খোজে; গৰাকি ওচৰত নে থাকিলে সি বাতি নো সোএ, আপোনাৰ চোঁতোবাবে গৰাকিৰ ভৰি মাখোন চুব পা-বিলেহে সোএ। সেই কাৰনে তাৰ গঁহালত সৰু বাট কৰি গৰাকিএ ভৰি তাতে দি বাতি সুই থাকে; গঁহালৰ ভিতৰত সুইলৈ ভই আছে, এনে বৰ জন্তু কি জানি অকস্মিতে তাৰ

গাত পৰি প্ৰান মাৰিব। তাৰ গঁহালত এটা পুখুৰি আছে; আদ খনি কাল সি পানিতে থাকে, আদ খনি কাল বামতে থাকে। হিপ-পতমচৰ লগত মাইকি সিংহ এজনি, আৰি-চিনিয়া দেশৰ পৰ্বতিয়া চাগ এটা, আৰু আন কোনো কোনো জন্তু মহা বানিক দিবৰ নিমি-তে মিচৰ দেশৰ বজা আবাচ বাদ্চাই সেই জাহাজত পঠাই দিলে।

শ্ৰীৰামপুৰ নগৰত হিন্দুৰ পাণ্ডাবিলাকৰ মাজত এই বচৰত বৰ কমল লাগিছে; তাতে মানুহবিলাক দু ভাগ হলত কেতবিলাকে জগ-নাথৰ বথ সাজি ফুৰালে; পাচে সি ভাগৰ-বিলাকে বাবু চিৰঞ্জিচেন বানৰ্জিৰ উপকা-ৰৰ দোআৰাই বাখাবলতৰ সুন্দৰ মূৰ্তি ভা-লেমান ধনেৰে সাজি বথ ফুৰাই এক নতুন মত কৰিলে।

ভাপ জাহাজেৰে টানা কালিগজা নামেৰে এখন জাহাজত ৩১ মহা চিহ্ন কইদি লোকক আলাহাবাদৰ পৰা কলিকতালৈ নিবলৈ ডুলি লৈ জাহাজে, ২২ জুন তাৰিখে চাৰি ঘণ্টাৰ সময়ত পাটনা নগৰৰ দক্ষিণ কালে ৪ ক্রোচৰ আঁতৰ হ'লত দুজন কইদিএ বাহিৰ ফুৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰাত জি এডাল মিকলিৰে সকলোকে বন্ধা হৈছিল, তাক বন্ধিয়া চিপাহীএ মুকলি কৰিলে। ভেতিয়াই সেই চিহ্নে সন্দেশ কৰিলত সকলো বন্দিয়াৰে একে বেনিএই উঠি চিপাহীক আক্ৰমণ কৰিলে। কইদিৰ ওচৰত থকা জি ৪ জন বৰকান্দাজ, লিবিলাকৰ দুটাক মাৰি, এটাক ধুন কৰিলে, সি জন পলাল। জাহাজত পৰি থকা অনেক অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আছিল, সেইবোৰক লৈ বন্দিয়াৰে জাহাজৰ মানুহবিলাকে সৈতে জুখ কৰিব ধৰিলে। তাতে কাপ্তান চাহাব আৰু ঠেওৰ লগৰবিলাকৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ নাই কিয়াত জুখ কৰিব নোআৰি, ডয়েৰে সেই জাহাজ এৰি ওচৰত থকা ভাপ জাহাজত উঠিল। পাচে ভাপ জাহাজৰ মানুহে সেই জাহাজৰ লেজু কাটি তাক পেলাবৰ উপাই কৰাত চিহ্নবোৰে গুলি মাৰি থাকি নিৰাৱন কৰিলে। পাচে কাপ্তান চাহাবে ভাপ জাহাজ বালি চটত লগালে, ভেতিয়া বন্দিয়াৰে সেই জাহাজত জি ধন আছিল, তাকে বিচাৰি লৈ সকলো নারত উঠি বামলৈ পলাল। পাটনা নগৰত এই কথা জনা হ'লত মাজিষ্ট্ৰেট চাহাবে চিপাহীক পঠাই ১৩ জনক ধৰি আনিলে; সিহঁতৰ মাজৰ এটা ভাগৰ লাগি গচৰ তলত সুই থকা পালে। দিন চাৰেকৰ পাচে আৰু ১১ জন নেপাল দেশৰ কাললৈ গৈ গাঁৱত মাগি ফুৰাত থকা পৰিল; সি ১৫ জন মুকলি আছে, ধৰিবৰ নিমিত্তে গাই পতি ২৬০ কৈ ৰূপ দিম বুলি গবৰ্ণমেণ্টে প্ৰকাশ কৰি সুনাইচে।

মেই মাহৰ প্ৰথম তাৰিখে ঐমতি মহা বাৰিৰ এজন পুত্ৰ জনমিল; সেই দিনেই আৰ্ঘ্যৰ ডিউক আৰু ওএলিণ্ডনবো জনম বিন হোআৰ কাৰনে ঠেওৰ নাম আৰ্ঘ্য

সেই কৌঅবকো দিলে। এতিয়া মহা বাৰিৰ পুত্ৰক জিএক সাত জন হৈচে।

ইংলণ্ডৰ গ্ৰিক দেশে সৈতে জাঁজিয়া লাগিলত ইংলণ্ড জাহাজে মাগৰে আহি সেই দেশৰ বাট ভেঁটি, বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ গ্ৰিক জাহাজক ওলাব লোমাৰ নি দিএ; পাচে গ্ৰিক লোকে বন হৰ বুলি ভই লাগি মিল হ'বলৈ বিবেচন কৰিলে, আৰু ইংলণ্ড জাহাজে জি বস্ত্ৰ হানি কৰিলে, তাৰ দাম দিবলৈ গাঁত লগত মিল হ'ল।

ফুজিৰ উপকাৰৰ হোআৰাই পাপা বজ ১২ এপ্ৰিলত আপোনাৰ বজ বোম নগৰত লোমাল। সেই কালত ধৰি দু লোকৰ মাজত ৫০,০০০ টকা ৰূপ বিলাই দিলে। কমিয়া পাদুৰি আৰু আন কোনো লোকে ঠেওক অহা দেখি বৰ আনন্দ পাই, কিন্তু পুজাৰ মাজত কেতবিলাকে ভাল নে পাই। তাতে আৰু দুই পাতিৰ বুলি ভই কৰি, পাপা বজাই আৰুও দেশ এৰি জাবলৈ আলচ কৰিচে; কিন্তু ফুজিৰ সেনাপতিএ নিৰাৱন কৰে, আৰু ঠেও জেন পলাই নে জাই, এই নিমিত্তে ঠেওৰ ওচৰা ওচৰিকৈ অনেক সেনা বখিয়া পাতি থৈচে।

এচিয়া বজাক মাৰিবৰ নিমিত্তে কোনো দোহিয়া মানুহে ঠেওৰ ওচৰলৈ আহি আক্ৰমণ কৰি হাতত স্বা মাৰিলে, কিন্তু বধিব নোআৰিলে। এতিয়া বজা ক্ৰমে বহু হৈচে।

কুৰা উপদিপৰ জেনৰল লোপেজ নামে এজন সেনাপতিএ কোনো আমেৰিকাৰ লোকে সৈতে আলচ কৰি, ইংলান্ডৰ অধিনৰ পৰা সেই উপদিপ কাৰ্ছ লবলৈ আমেৰিকাৰ ৪০০০ মান সেনা গোটাই জাহাজেৰে আনি কুৰাৰ কাৰ্দ্ৰো নগৰ পালেগৈ। আমেৰিকা দেশাধিকাৰে সিহঁতক ধৰিবলৈ কেতবিলাক বনুআ জাহাজ পঠাইছিল, কিন্তু ধৰিবলৈ নে পালে। আৰু বজা আহিচে, পাচে লোপেজ সেনাপতিএ কাৰ্দ্ৰোত জুখ কৰি হাবিলত পলাই গুচি গল।

জেন্জিবার দেশৰ বন স্নোতক দোলাত নিয়াৰ নক্চা ।

Mode of traveling in Zanguebar

আফ্ৰিকাৰ পূব ডোখৰ জেন্জিবাৰ দেশ ।

Eastern Countries of Africa.

আফ্ৰিকাৰ ভিতৰত জি দেশ, নগৰ, নদী, পৰ্বত আদি আছে, বিদেশি লোকে প্ৰায়ে নে জানে । তাৰ মানুহ আৰু অসভ্য, আপোনাৰ দেশৰ বিৱৰণ কৰিবলৈ আখৰ লিখিব পৰ্হিব নে জানে, আৰু চাই বৰ জয়াৰ, আলি বাটো নাই, সেই নিমিত্তে জা ত্ৰিকে দেশ চাই কুৰিব নোআৰে ।

আফ্ৰিকাৰ পূব দখিন চুকে সাগৰৰ দাঁতিত জেন্জিবাৰ দেশ আছে । ৩০০ বছৰতকৈ আগেয়ে পৰ্তুগালৰ সদাগৰ লোকে জাহাজেৰে গৈ তাক পাই বেহা বেপাৰ কৰিলে । সেইতৰ প্ৰধান নগৰ মচাম্বিক, আগৰে বৰ বৰ ঘৰ, গিৰ্জা আৰু কোঁচে সৈতে সুন্দৰ নগৰ আছিল; এতিয়া ক্ৰমে সৰু হৈ গল; ১৮০২ সনত তাৰ নিবাসি মানুহ ৩০০০ মাথোন; সিবিলাকৰ মাজৰ আফ্ৰিকাৰ লোক ১৫০০; আৰবি ৮০০; পৰ্তুগিচ ৫০০ । এতিয়া ১০,০০০ হুই হেজাৰ মান নিবাসি আছে বুলি কই । সেই নগৰ এটা সৰু মা-জুলিত পতা হৈছে; দিগৰ পৰা ২ মাইলৰ আঁতৰ; মাজতে জাহাজ থাকিবলৈ বৰ সুন্দৰ খুলি আছে । সাগৰৰ ওচৰত দেশ চাপৰ, মাটি সাৰুআ, কিন্তু মানুহ বেগতে নৰি-

য়া পৰে । হাতি আদি কৰি বনৰিয়া জন্তু ডালেমান আছে; ৰাতি সন্ধ্যা মাজত কুৰি ডান্ধি নষ্ট কৰাৰ কাৰনে তাক নিবাৰন কৰিবলৈ মানুহে খেতিৰ চাৰিও ফালে জুই ধৰি ৰাখে । সেই দেশত সৰহকৈ সোন উত্পন্ন হই; নদীএ পৰ্বতৰ পৰা তাক অনাত বালিত পোআ জাই । সেইতৰ প্ৰায়ে বেহা বেপাৰ কৰা বস্তু সোন আৰু হাতি দাঁত ।

মিলিম্বা নামে এখন প্ৰধান নগৰ মচাম্বিকৰ উত্তৰ ফালে আছে; তাতে অনেক মচলমানৰ মচিদ আৰু পৰ্তুগিচৰ গিৰ্জা আছে; দেখিবলৈ সুন্দৰ নগৰ । তাতে অনেক মুদৈ থাকে; সোন, তাম্ৰ, লো, আৰু মৌ সিটা জাহাজৰ লোকলৈ বেচে । প্ৰথমতে পৰ্তুগিচ লোকে তাক দখল কৰিলে; কিন্তু ১৬২৮ সনত আৰব লোকে সেইতে সৈতে জুখ কৰি জিকি অধিকাৰ হল ।

মচাম্বিকৰ দখিন ফালে চফালা নগৰ আছে । বিস্তৰ সোন উত্পন্ন হোআ ওকিৰ নামে জি নগৰৰ কথা সাত্ৰে কৈছে, সেই নগৰেই চফালা বুলি পণ্ডিতে জানে ।

সাগৰৰ পৰা ১৩।১৪ দিনৰ বাট গলে, হিমালয়ৰ নিচিনা হিমে সৈতে চকা অতি ডাঙৰ বগা পৰ্বত দেখা জাই; কিন্তু কিমান দিঘল, কোন দিসলৈ জাই, তাৰ আগ গুৰি

নো পোআত জোখ লব নোআৰে : তথাপি এতিয়া এজন চাহাবে কিলিমাঙ্কাকো নামে টিক্ৰ এটা কুখি ১৩,৫০০ হাত ওখ হোআ পালে।

সেই জেঞ্জিৰিয়া লোক কাফিৰৰ নিচিনা অতি কলা, কিন্তু চুলি সেইমান আঁকোৰা বেকোৰা ন হই। সিবিলাকৰ অনেক জাত আৰু ভাষা আছে; একুৰি মান বেলেগ ভাষা আছে। ধৰম হলে প্ৰায়ে দেওপূজক; সাগৰৰ দাঁতিত মচলমান ধৰম বিয়াপক হৈছে।

ওপৰৰ নক্চাত জেঞ্জিৰিয়া বৰ লোকক চাৰি জনৰ দোআৰাই দোলাত নিয়া দস্তৰ দেখা জাই। তাৰ সি ফালে চত্ৰ ধৰা এজনক দুটা মানুহে বৈ গৈছে। দুৰৈত এটা পৰ্বতৰ টিক্ৰ ওলাইছে। নক্চাৰ বাঁও ফালে তৰোআল ধৰা দুজন মানুহ ইফাললৈ আহিছে।

কলিকতা নগৰৰ পিয়ল।

of Calcutta.

এই বছৰত কলিকতা নগৰত থকা মানুহৰ পিয়ল কৰিছে। তাৰ সংখ্যা এই।

ইউৰপৰ লোক	৩,২৩৩
ইউৰেচিয়ন	৪,৬১৫
আৰ্মেনি লোক	৮২২
খেহ লোক	৮৪৭
আচিয়াৰ আন দেশি	১৫,৩৪২
হিন্দু লোক	২,৭৪,৩৩৫
মচলমান লোক	১,১০,২১৮

মুঠে ৪,১৩,১৮২

সিবিলাকৰ মাজত মতা ২,৫৩,২৯২; মাইকি ১,৫৯,৮৮৩। কলিকতাৰ দাঁতিত থকা লোক সকল এই পিয়লৰ ভিতৰত লিখা নাই। সেইবিলাককো দেখা হলে মুঠে ৫,০০,০০০ মান হ'লহেঁতেন। ১৮৩৭ সঁকত জি পিয়ল কৰিলে, তাৰ মৰে কলিকতাৰ ২,২২,৭১৪ মানুহ মাথোন পালে

ত্ৰিত্ব হোআ পাদুৰি বাকৰ চাহাবৰ বিবৰন।

Obituary Notice of the Rev. C. Barker.

আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ সেৱক চাইৰচ বাকৰ পাদুৰি চাহাব এই অচম দেশত দহ বছৰ মান খ্ৰিষ্টিয়ান মিস্যনেৰি আছিল। ১৮৩৯ সঁকত আপোনাৰ জনম ভূমি আমেৰিকা দেশ, আৰু মাক বাপেক, মিতিৰ কুটুম, বংশ পৰিয়াল সকলোকে এৰি, প্ৰভু যিচুৰ সুত বাত্ৰা কিৰ্তন কৰিবলৈ জাহাজত উঠি পাব হৈ আহিল। ইয়াৰ আগেয়েও দুই তিনি জন মিস্যনেৰি পাদুৰি চাহাব আছিল: সিবিলাকৰ লিখা পত্ৰৰ দোআৰাই এই অচম দেশৰ মানুহ কেনে দেওপূজক আৰু মন এক্কাৰনই হৈছিল; সিবিলাকে জি ৰূপে আপোনাৰ হাতে সজা মাটিৰ বা সি-

হিন্দু দেৱতা বিষ্ণুৰ মূৰ্তি।

Image of Vishnu.

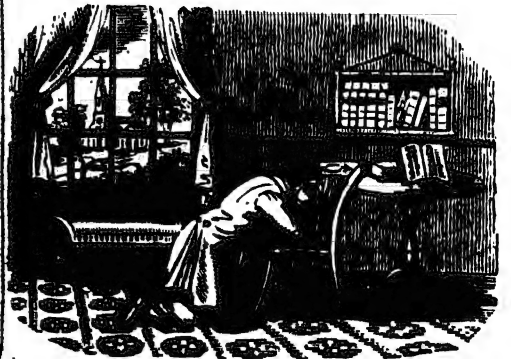
লব, বা কাঠ, ডাম, পিতলৰ মূৰ্তি কৰি, হাত ভৰি, নাক, কান, মুখ দি, সেই মূৰ্তিৰ আগত বলি, বিধান, নৈবেদ্য, আৰু অনেক কুল দি আঁঠু পাৰি ইয়াৰ বুলি সেৱা কৰি, তাক ধৰম বুলি জানে; আৰু অগতঃ ইয়াৰ জি

জনে সাগৰ, প্ৰিথিবি, মানুহ, আকাশ মণ্ডল, চক্ৰ সূৰ্য সৃষ্টি, তেঁও মানুহক নিৰ্দ্ধাৰ কৰিব নিমিত্তে অনুগ্ৰহৰ কাৰনে আপোনাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টক পাপ গুচুআ প্ৰাচি কৰিবলৈ জগতলৈ পাঁচিলে, এই কথা নে জানি পৰিত্ৰানৰ পথ নে পাই জি মতে নিৰুপাই হৈ থাকে; এই সকলো কথা পাদুৰি বাকৰ চাহাবে আপোনাৰ দেহত সুনি, এই চাইত ধৰ্ম্মৰ কথা কিত্তন কৰিবলৈ আহিবৰ মন উঠাই হ'ল। আৰু পুত্ৰ এ জি আগ্য দিচে, বোলে, ভোমোলাকে গোটেই খন প্ৰিথিবিলৈ গৈ, সকলো প্ৰাণিৰ আগত সুভ বাত্ৰা কিত্তন কৰা, তাত জি কোনোএ বিশ্বাস কৰি বুৰ দিওআ হই, সি পৰিত্ৰান পাব; কিন্তু জি কোনোএ বিশ্বাস ন কৰে, তাৰ দণ্ড হ'ব; এই কথা সূঁঅৰি পুত্ৰলৈ তেঁওৰ অতি প্ৰেম লাগি, সেই আগ্য পালন কৰিবলৈ জিয়াই থাকে। মানে স্বৰূপ ধৰ্ম্ম আৰু ইশ্বৰৰ সুভ বাত্ৰা দেও পুত্ৰকবিলাকৰ মাজত কিত্তন কৰি থাকিম, এই কথা মনত নিচয়ে ঠাৱৰ কৰিলে। পাচে তেঁও আহিবৰ সময়ত মাক আৰু বাপক, ভাই ভনি, মিতিৰ কুটুম সকলোএ আপোনাৰ লৰা-মহা সাগৰ পাৰ হৈ বহু দূৰ দেহলৈ জাই, আৰু দেখিবলৈ নে পাম বুলি, আটাইবিলাকে চকুৰ পানি উলিয়াই বৰকৈ কাঁদিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু ক্ৰন্দন বা মিনতিও তেঁওক নিৰাৱন কৰিব নোআবিলে; তেঁওৰ প্ৰিয়বিলাকে এই ৰূপে সোক কৰিলেও পুত্ৰৰ মাত আওকনিয়া কৰিব নোআৰি, ভিৰোতাই সৈতে বন্ধন নগৰৰ বন্দো নামে এখন জাহাজত উঠিলহি। বৰ সাগৰত আহোঁতে বাৰে বাৰে ধুমুহা বতাহ বৰখুনত বেলিও নে দেখে, আৰু মাটিকো দেখিবলৈ নে পাই, এই ঘৰে চাৰি মাহৰ মূৰত ইশ্বৰে নিৰ্বিঘিনি ৰূপে কলিকতা পোআলে। তাতে ১৫ দিন মান থাকি নাও বিচাৰি পাই ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদিত তিনি মাহ উজাই আহি, অচম দেহৰ জইপুৰ জিলাত থকা মিস্যনেৰি চাহাবৰ লগ পালেহি।

তাতে সিবিলাকৰ লগত এবচৰ মান থাকি অচম ভাসা জিকিলে, পাচে সিন্নাগৰ জিলাত থাকিবলৈ উঠি আহিল। তাতে বহুলা এটা সাজি লৰাবিলাকক ইকুলত চপাই, জি ৰূপ চাপা থানাৰ কিতাপ ইয়াত কোনেও সিকা নাই, এনে কিতাপ পৰ্হাই সুনাই সিকালে। সিন্নাগৰত এবচৰতকৈ অধিক আছিল; পাচে জইপুৰত থকা দুজন মিস্যনেৰি চাহাব আহিলত তেঁও ১৮৪২ সঁকত গুআহাটিত থাকিবলৈ থানাত্তৰ হৈ গল; তাতে লৰা ভিৰোতাই সৈতে ৭ বছৰ মান থাকিল। ভেতিয়া চাহাব আৰু মেম চাহাব দুয়ো গুআহাটিত আৰু চাৰিও ফালে ইকুল পাতি লৰা চোআলি আদি আৰু অনেক মানুহবিলাকক সাত্তৰ কিতাপ আৰু পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্ট ত্ৰান কৰ্তাৰ কথা সিকাইছিল; আৰু চাহাবে গাঁৱে গাঁৱে গৈ, জি লোকে সুন, তাৰ আগতো সুভ বাত্ৰা কিত্তন কৰেগৈ। আৰু কেতবিলাক মানুহৰ মন পালটাই যিচু খ্ৰিষ্টৰ তেজৰ প্ৰাচি-তত বিশ্বাস কৰি অনেক সাখিৰ আগত চাহাবৰ হাতে বুৰ পালে। এই ৰূপে চাহাবৰ কাৰ্য্যৰতে তাত এটা সৰু মণ্ডলি স্থাপন কৰা হ'ল; ভেতিয়া তেঁও গুআহাটি এৰি আন-ৰিকালৈ জাই, ভেতিয়া সেই মণ্ডলিৰ ভিতৰত ২২ জন মান সিয়া হৈছিল। ই. হ. ব.

পাচৰ অকনোদইত এই কথাৰ সেন্স লিখা জাব।

(To be continued.)

পুত্ৰ চাইত প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ নক্সা।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি ।

Ancient Asamese History.—No. 1.

আমি এতিয়া আহোমৰ অতি পুৰনি বুৰঞ্জি এটা পাই, এই মাহৰ অকনোদইত লিখিবলৈ ধৰিচোঁ। তাত জি কথা পাইচোঁ, সকলো স্বৰূপ হোআ ন হই, তথাপি জে-নে পাইচোঁ, সেই ঘৰেই লিখোঁ; পহুআ সকলে জি স্বৰূপ, জি অস্বৰূপ, তাকে আপোনাৰ মনেৰে বিবেচনা কৰি বুজোক।

বুৰঞ্জিকে আদি কৰি মানুহে জি লিখে, তাৰ মাজে মাজে মিচা উপকথা সোমাইচে; অকল ইয়ৰে লিখাই দিয়া সাত্তত ভুল নাই। এনে সাত্ত আমি পৰ্হি জানিচোঁ, প্ৰথমতে ইয়ৰে ভিৰি পুৰস এহাল মাধোন সুজিলে; প্ৰিথিৰিত থকা বজা পুজা সকলো নিবিলাকৰ পৰা সন্ততি হৈচে। কিন্তু প্ৰাই সকলো দে-নিবিলাকৰ পুৰনি বুৰঞ্জিত নিবিলাকৰ আ-পোন আপোন বজাক গৌৰও কৰিবৰ নিমি-তে আগৰ উপকথা ধৰি সেই সেই বজাক দেৱতাৰ ওঁৱন বুলি লিখে। সেই ৰূপে গ্ৰিক দেসৰ চিকন্দৰ মহা বজাক দেও পিত্ৰি জুপিতৰৰ পুতেক বুলি মানিলে; ৰোম নগ-ৰৰ প্ৰথম বজা ৰমুলচ, তেঁওক মাৰ্চ অৰ্থাত কাৰ্তিকৰ পুতেক বোলে; কামৰূপৰ বজা বিম্বসিংহক সিবৰ পুতেক বুলি জানে। এই ৰূপে আহোমৰ পুৰনি পুথিতো কোনো কো-নো উপকথা আছে; কোনো ঠাইত কই, লাউৰ পৰা মানুহ উত্পন্ন হল; আৰু নি-বিলাকৰ প্ৰথম বজা খুনলুজ খুনলাই ইন্দ্ৰ বংশি হই। কোনো পুথিত লিখে, ইন্দ্ৰ আৰু সচি সদিয়াৰ পুৰ ফালে বসিষ্ট মূনিৰ ফুল-নি বাৰিলৈ আহি তাতে ফুৰি থকাত মূনিএ দেখি ইন্দ্ৰক লাও দিলে। পাচে ইন্দ্ৰ দৈত্যা-কাৰ হৈ অন্ত্যজৰ এক সুন্দৰি ভিৰোতা দেখি কামাখি হৈ সঙ্গত হলত তাই গৰ্ভৱতি হৈ ধেনুকাম নামে এজন পুত্ৰক ওপজালে। খুনলুজ খুনলাই সেই ধেনুকামৰ পুতেক। এই সকলো কথা সত্য হব নোআৰে; কিন্তু-নো অচেতন বস্তু জি লাউ, সি ত্ৰিন লতা হই,

মনুষ্য জাতৰ পৰা কিমান জাতৰ এক জাত আন জাতৰ পৰা নোপজে; চৰাই, কা চাই চৈফিয়াৰ গৰ্ভত মানুহ ন জনমে, ধোঁৱাৰ পৰা হাতি বা গৰু ন হই। সেই ৰূপে দেৱ-তাৰ ওঁৱনে মনুষ্য জাতি উত্পন্ন হব নোআ-ৰে; আৰু তাত বাজে নৰে নৈতে স্বৰগৰ লোকে সঙ্গোণ ন কৰে; নিবিলাকৰ কাম তাও কেতিয়াও ন হই।

পুৰনি বুৰঞ্জিত লিখে, ইন্দ্ৰৰ সেই দুই নাতিএকে ১ লাখ আহোম আদি অনেক লো-কক লগত লৈ লোনৰ জখলাৰে স্বৰগৰ পৰা নামি আহিল; কিন্তু স্বৰগ আৰু প্ৰিথিৰি অভ্যন্ত দুৰ, লাগি নে থাকে। আগৰ কালৰ গিয়ানিবিলাকে স্বৰগ আৰু প্ৰিথিৰি য়েক পৰ্বতৰ দোআৰাই লগা হোআ জেন ভাৰি-লে; হিমালয়ৰ উত্তৰ ফালে স্বৰগলৈকে জোআ, এনে ওখ পৰ্বত আছে বুলি কই; কিন্তু এতিয়া ইন্দ্ৰবাজি আদি অনেক দেশি মানুহে গোটেই ধন প্ৰিথিৰি ফুৰি জুখি থকাত সেইমান ওখ পৰ্বত কতো পোআ ন গল।

এনে কথা এই বুৰঞ্জিৰ ওপৰ ভোখৰত মাধোন পাইচোঁ; তলৰ ভোখৰত হলে, প্ৰাই সকলো কথা উত্তম আৰু প্ৰমানিক; তাক ক্ৰমেৰে মাহে মাহে লিখিম।

আগৰ ৰূপত জীল সৰ্গদেৱৰ বিৰ্জ নিপই স্ব-
কৰ্তব্য-কৃত্য।

লাকুলি ভাওচিলা (৬০) সঁকত, বুজ্জাৰ দৈনিদ্দিন পুলই হল। লাকুলি (১) কামুতে প্ৰিথিৰি পুৰি টান কৰিলে। লাকুলি (২) কাপচানত লাউ কলে; সেই বচৰত লাউ ফুটি মনুষ্য সকল জনমিলে। লাকুলি (৩) ডাপ্ৰাওত মনুষ্য সুজিলে। পাচে সেই বচ-ৰত ইন্দ্ৰ দেৱতাৰ বৰ পুত্ৰ আইকালনে আ-হি বিস্তৰ মনুষ্য সুজিলে। লাকুলি বাইমিত সঁকত স্মৃতি কৰি স্বৰ্গলৈ গল। পাচে সেই বচৰতে দেও বাজে খাওলিপলিঙ্গ, খাওবাক-চেঙ্গ, এই দুই পণ্ডিতক পঠাই, প্ৰিথিৰিত মনুষ্যক সিকাই বুজাই জাৰ দিলে। লাক-

জি বাইমিত (৪), মুংকৈও (৫), প্লেংকোডোও (৬), এই তিনি বচবত প্ৰিথিবিৰ বজা নাই কিচিলে। পাচে খেনখাম, লেজডন, খেন-বক্কা, এই তিনি জনাই আলচ কৰি বুলিলে, বোলে, আমাৰ ৰাজ্যত বিস্তৰ পুত্ৰ নাতি হ'ল, কিন্তু প্ৰিথিবিৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰি ন'হ'ল। পাচে এই কথাতে নিচই কৰি, ইস্ত দেৱ-তাৰ ভাগিনিএকৰ পুত্ৰক খুনলুজ খুনলাইক লাক্‌লি কাচেও (১১) সঁকত ডাউলিক ত্যা-খাম কৰি দুইকো বজা পাতি, মুংৰি মুং-বাম পৰ্বতলৈ নমালে; আঠ কুৰি লাখ বজাৰ অধিকাৰ কৰি দিলে। আৰু পামুপত্ৰ ১, বৰ চাক ১, চোম দেও, চেজ দেও, এই কেই-টি বহু দি সিকালে, বোলে, জোঁআই হ'লে জেমেনে সসুব, জেঠেৰি, বৈনাই, এই সকল লহিতে বহু কক্ষল কৰিলে, আপোনাৰ ভাৰ্জাও হবাই, আৰু পথিএ জেনে ৰূপে আপোনাৰ পোআলি পাখিএৰে ঢাকি বাত ব্ৰিষ্টি দুখৰ পৰা বখা কৰি, আহাৰ খুআই ডাঙ্গৰ কৰে, সেই মতে দুয়ো ভায়েৰে পুজাক বখা কৰি-বি। এই ৰূপে সিকাই বহু বিৰ্ভিয়া লগত দি পঠালে। পাচে দুই ভায়েকে সোনৰ জখ-লাৰে নামি আহি, প্ৰিথিবিৰ ওপৰত অৰ-ন্যত বহলি। পাচে সকলো লোকে চৰাৰ ওপৰে পাটি, তাৰ ওপৰে কাপৰ, তাৰ ওপ-ৰত টঞ্জি পিৰা, তাৰ ওপৰত সোনোআলি কাপৰ পাৰি, সাদৰ কৰি বজাক বহুআলে; বজাৰ ওপৰত সোনোআলি ডঙ চত্ৰ ভুলি ধৰিলে; পাচে বজা সকলে পালি লৈ আ-ব্ৰিত কৰি বহিলে, আৰু লগত অহা আহোম ন লাখ। পাচে সমস্তো ৰাজ্যে এটাই হৈ ৰা-জ্যৰ মধ্যত মহা বজাৰ থকা ঘৰ হোলোজ সাজি নগৰ কৰিলে।

পাচে দেৱৰাজৰ পৰা সৰগ দেৱৰ দুই নাতিএকে প্ৰিথিবিৰে আহিল। মুংৰি মুং-বামত নগৰ কৰি বজা হৈ কত দিন আ-চে। এই জৰ্নল্যাকে সাগৰ পৰ্জন্তে সমস্ত লো-কে সুনিলে। পাচে দুই ভায়েকে হাতিত উঠি সকলো ৰাজ্যক চাই ঘূৰি উলটি আহি, মুংৰি মুং-বাম নগৰত বহলি। এক দিনা প্ৰতি দুই ভায়েকে আলচ কৰি বুলিলে, বো-

লে, পামুপত্ৰ খৰ্গ, বৰ চাক, এই দুই আ-হিচে; ইয়াৰ পুজা সেৱা মন্ত্ৰ সিকাই পঠো-আত পাহৰিলোঁ; ই কথা ন'হ'লে অনেক বজা সকল কি ৰূপে বসবৰ্তি কৰিম? এই কথা দুই ভায়েকে আলচি, মন্ত্ৰ সেৱা পুজা সিকি আনিবৰ নিমিতে খুনলাজক স্বৰগলৈ পঠাই দিলে। পাচে সৰগ দেৱে খৰ্গবো চাকবো ধাৱন পূৰ্বকে সেৱা পুজা মন্ত্ৰ খুন-লাজৰ আগত কৈ পঠালে। আৰু চেজ কু-ৰা এছুৰি দিয়াত আহিল; পাচে ধাৱন পূৰ্ব-কে খুনলাজে কলেহি। পাচে দেস দেসান্তৰ বজা সকলো আহি বহিলহি। লগত অহা আঠ কুৰি লাখ ৰাজ্যকো অধিন কৰি, খুন-লুজ খুনলায়ে ৰাজ ভোগ কৰিলে। খাট-নিয়াৰ বজা সকলৰ লেখা; খুংতাই ১, খুন-লাইতিজ ১, নৰাত ১, কুনলাতাও ১, মৰিন ১, খুনচুজ ১, খুনভাতিজ ১, ৰাংমুংখুন-কা ১, আওলডিন ১, বুৰাগো ১, খুন-কেত্ৰজ ১, চিৰিজ ১, খুনকাম নাই অহা; খুনখেন ১, খেনচজ ১, খুনড ১, বৰভাউ-কেবান ১, লানমুজ ১, আৰু বুলিয়া মৰিয়া-ৰে বজা এটাকো পঠালে; এই সকলেও জোগান ধৰিলে। খুনলুজ খুনলাইক আনো ৰাজ জোগ্য অলশাৰ বহু অলখ্য দি পঠা-লে। আৰু পানি গিনি বুলি লাজি, লে-চাম বুলি ডালুক, লেচাই বুলি বাঘ, লানু বুলি নাপ, লাচিত বুলি উদ, লাপেত বুলি মেৰুৰি, লাও বুলি বান্দৰ, ইস্ত দেৱে এই সকলক খুনলুজ খুনলাইৰ লগত প্ৰিথিবিৰে পঠালে। আৰু পূৰ্বে এই ঠাইত সৰগ দেৱৰ বৰ পুত্ৰ আইকালন বজা আছিল; এৱেই স্বৰগলৈ উঠি গল।

THE OIBUNODON,

A MONTHLY PAPER, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee
per annum, in advance, or one and a half at the
end of the year.

ভিনটা লৰাৰ বিবৰন, দুতিয় ভাগ।

Good Boys : or Examine yourselves, Concluded.

পাচৰ বৰি বাৰে আঠ বজা মানত চাহাবক দেখিবলৈ তেঁওৰ বঙ্গলালৈ লৰাই উ আহিল।

পাণ। মোৰ প্ৰিয় লৰাটিক, তোমোলাক ভাল আচা নে! তেতিয়া লৰাই উ চাহাবক চেলাম দি কলে, হই আতা, আমি কুলে আচো।

পাণ। ফেকিচ, মই তোমাক জি সৰু কিতাপ দিলো, তাক পঢ়িলা নে?

ফেণ। ন হই, আতা, মোৰ লগৰিয়ালক লগত ফুৰি খেলা কৰি সুখ ভোগ কৰোঁতেই কাল নিয়াই সেই কিতাপ পঢ়িবলৈ পাহৰিলো।

পাণ। জেমচ, তুমি আপুনি পোআ কিতাপ পঢ়িলা নে?

জেণ। অহ! আতা, সেই কিতাপ পঢ়িবলৈ মোৰ বৰ ইচ্ছা হলেও তথাপি মই পঢ়িব নোআৰিলোঁ, কিয়নো মই এপাত মান পঢ়োঁতেই মোৰ পিতৃ দেয়া পাই বৰ খঙ্গ কৰি কলে, বোলে, তই যদি সেই কিতাপ আকও পঢ়িবি, তেন্তে মই তোক ঘৰৰ পৰা খেদাই দিম। সেইবোৰ খ্ৰিষ্টিয়ান কিতাপ বুলি নে জান নে? তাক পঢ়ি তই খ্ৰিষ্টিয়ান হৈ পৰিয়ালৰ ওপৰত নিন্দা বিটন্দা আনিব খুজিচ নে? সেই কিতাপ পেলাই দে, নাইবা ফালি পেলা, যদি মই আকও তোৰ হাতত সেই কিতাপ দেখিম, তেন্তে মই তোক বৰকৈ সাস্তি কৰিম, আৰু কিতাপো পুৰিম। এনে সৰুত আগ্য পিতৃৰ মুখৰ পৰা সুনি উই পাই সেই কিতাপ মই ধৈ দিলোঁ।

পাণ। তোমোলাকে লৰেঞ্চ দেখিলা নে?

ফেণ। হই আতা, সি আগতকৈ এতিয়া বৰ বেলেগ, চুৰ ন কৰে, মিচা কথা ন কই, সদাই ইচ্ছালৈ জাই। আৰু বেয়া লগৰিয়ালক লগত ফুবাক চাৰি বাৰিৰ মাজত আৰু হাবিত তাৰ প্ৰাৰ্থনাৰহে মাত সুন্দোঁক; এই ৰূপে সি আগৰ সকলো বেয়া আচৰন এৰি এতিয়া বৰ ভাল লৰা হৈ গৈছে।

পাণ। বাক জেমচ, তুমি গৈ লৰেঞ্চক কৰা, তেনে পানুৰি চাহাবে তোমাক দেখিব খোজে। তেতিয়া জেমচ লৰেঞ্চক মাতিবলৈ গল, আৰু পানুৰি চাহাবে ফেকিচৰ লগত এই দৰে কথা বোলা কৰিলে।

পাণ। ফেকিচ, লৰেঞ্চ আগতকৈ কিয় উত্তম লৰা হবলৈ ধৰিছে, তুমি কব পাৰা নে? আৰু কিহে গৰু এনে উত্তম লৰা হবলৈ সিকাট্টে?

ফেকিচে ঘূৰ তল কৰি অলপ বেছি মনে মনে থাকি কলে, হই আতা মই ভাবিচোঁ, সি জি কিতাপ আপোনাৰ পৰা খুজিলে, তাকে পঢ়ি কিয়া উত্তম গিয়ান পালে, আৰু সেই ৰূপে কৰিবলৈ মন ধিৰ কৰি অন্য সকলো বেয়া কৰম এৰাতে এনে ভাল হৈছে, আৰু তাতোকৈ সি জেনেকৈ সদাই প্ৰাৰ্থনা কৰা আমি সুনিচোঁ, তাৰে পৰা মই অনুমান কৰিচোঁ, পৰম ইশ্বৰে জেনে তাৰ সকলো পাপ খেমা কৰি নতুন মন দিব, ইয়াকে সি দৃঢ় মনেৰে খোজাত সি পাইছে, আৰু পৰম ইশ্বৰে তাক সজিও দিছে, তাতোহঁত সি এনে উত্তম লৰা হবলৈ ধৰিছে।

পাণ। বাক ফেকিচ, তুমি মোৰ পৰা কিতাপ খুজি নিয়াতে কি লাভ, মই সুদাত্তে দিলোঁ, আৰু সেই কিতাপ চাপা কৰা খৰচো অনর্থক, কিন্তু জি কিতাপ মই লৰেঞ্চক দিলোঁ, তাত হলে সার্থক আছে, আৰু মই তোমাক জি জি কথা বুজালোঁ, সিও অনর্থক। সান্ত্বিত জি বিকল ডিমৰু গচৰ দৃষ্টান্ত আছে, তাক তুমি সুঁঅৰিবা। লুক ১৩: ৬—৯। যদি তুমিও ধৰম উপদেশ নু সুনো, কিতাপো ন পঢ়া, আৰু পৰম ইশ্বৰ নো কোন, তাকো বিবেচনা ন কৰাকৈ এনেই কাল নিয়াই থাকা, তেন্তে জেনেকৈ ডিমৰু গচ কাটি পেলোআ গল, সেই দৰে তোমাকো কটা জাব। পাচে ইয়াতে লৰেঞ্চ আৰু জেমচ আহি পালেহি।

পাণ। লৰেঞ্চ, তুমি কেনে আচা? আৰু তোমাৰ মনৰ কথা কেনে তাক মই সুনিবলৈ ইচ্ছা কৰোঁ।

লণ। আতা, মই বৰ পাপি নবকৰ ভাগি,

কিয়নো মই মাজিৰ গৰ্ভত ধকাৰে পৰা পৰম ইশ্বৰৰ অহিতে পাপ কৰম কৰিলোঁ, আৰু এতিয়া মই নিচিয়ে নৰকৰ মুখত ভৰি দি আচোঁ বুলি ভাবিচোঁ, মোৰ পিঠিত বৰ গধুৰ ভাৰ আছে বুলি মই জানোঁ, যদি পৰম ইশ্বৰে এই সময়ত মোক মাৰি নিএ, তেন্তে অৱশ্যে মই নৰকত পৰিম। তথাপি আতা, মই সাত্ৰৰ এটা কথা সঁজুটিচোঁ, সাত্ৰে লিখে, “ইশ্বৰে জগতলৈ এনে দায়া কৰিলে, আপোনাৰ পুত্ৰত জি কোনোএ বিশ্বাস কৰে, সি নষ্ট ন হৈ অনন্ত পৰম আয়ুস পাবৰ নিমিত্তে তেঁওৰ সেই একে জনা পুত্ৰকেই দান কৰিলে।” যো ৩: ১৬। আৰু লিখা আছে, “জি হেৰোআ হৈছিল, তাক বধ্যা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰ আহিল।” মা ১৮: ১১। এই সকলো কথা সাত্ৰত পঢ়ি প্ৰভু যিচু জ্ঞান কৰ্তাৰ নামেৰে ইশ্বৰৰ আগলৈ গৈ মোৰ সকলো পাপ সৈ কাৰ্হি মনত ভাৰ কাৰনে খেদ পাই প্ৰভুৰ দুখলৈ চাই ইশ্বৰে জেন খেমা কৰিব, ইয়াকে দিনে ৰাতিএ ইচা কৰি চকুৰ লোএৰে তিন দিনলৈকে খুজি খুজি থাকি, পাচে ত্ৰিভুৱা দিনৰ মূৰত মোৰ মনত সন্তুনা পালোঁ, আৰু ইশ্বৰে প্ৰভুৰ দুখলৈ চাই মোৰ সকলো পাপ মোচন কৰিলে বুলি আশা হল। আৰু যদি মই মৰোঁ, তেন্তে পৰম ইশ্বৰে মোৰ সকলো পাপ গুচাই তেঁওৰ সুখৰ খানলৈ নিব বুলি, এনে দ্ৰুত ভাৰসাও পালোঁ। আৰু এতিয়া মই সদাই ভাল কৰম কৰিবলৈহে মন জাই; আগৰ দৰে বেয়া লগৰিয়াবিলাকৰ লগত জাবৰ মন নাই, আৰু চুৰ কৰিবলৈ নাইবা মিচা কৰলৈ বা এলেকুয়া হৈ থাকি কাল নিয়াবলৈ মন একেৰিও নাই, কিন্তু সদাই ইশ্বৰৰ ধৰম সাত্ৰ পঢ়ি আৰু তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিহে কাল নিয়াবৰ মন জাই। আৰু ইশ্বৰৰ লোকবিলাকৰ লগত গোট খাই তেঁওলৈ গান গাই প্ৰাৰ্থনা স্তুতি কৰিবলৈ মন জাই; আৰু আগেয়ে জি জি সকলো মই ভাল পাইছিলোঁ, সেইবিলাক এতিয়া মই নিচাইকৈ বেয়া পীও। এনে সকলো কথা সুনি পাদুৰি চাহাবে লবেকক আৰু এটা ধৰম কি-

ভাপ দিলে, তাকে সি আনন্দ মনেৰে লৈ ঘৰলৈ গুচি গল।

অলপ বচৰৰ পাচে লবেকক বৰ নৰিয়া হৈ মৰিব লগা হোআ ৰাজা সুনি পাদুৰি চাহাবে তাক দেখিবৰ নিমিত্তে ঘৰলৈ গল।

পা৭। অস, লবেক, তুমি এতিয়া বৰ নৰিয়া হৈ মৰনৰ জগাত পৰি আচা হই, ইয়াকে দেখি মই অসন্তোষ পাইচোঁ, কিন্তু তোমাৰ মন কেনে আছে?

ল৭। অহ! আতা, মোৰ সবিলত হলে বৰ দুখ জাতনা আছে। সহিবলৈ বৰ টান পাইচোঁ; তথাপি মোৰ মনত হলে বৰ সন্তুনা আছে, আৰু মই জানিচোঁ, অলপৰ পাচে মই প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টৰ ওচৰ পামগৈ।

পা৭। তোমাৰ মৰিবলৈ ভই নাই নে?

ল৭। আতা, একেৰিও নসই নাই, মৰন মোলৈ দুখ হওক চাৰি অভিনই সুখহে হব বুলি মই ভাবিচোঁ। কিয়নো যিচুৰ হল পাপ, আৰু পাপৰ ফল মৰন, কিন্তু আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টৰ দোআৰাই ইশ্বৰে আমাক জই কৰাই।

পা৭। তুমি যিচু খ্ৰীষ্টক প্ৰিয় হেন মানা নে?

ল৭। হই, আতা, তেঁও মোৰ আত্মালৈ অতি প্ৰিয় অতি অমূল্য, আৰু মোৰ মনত জিমান প্ৰিয় হেন দেখোঁ, তাক মই মুখেৰে কবও নোআবোঁ, আৰু তেঁওত মোৰ সকলো ভাৰসা ৰাখিচোঁ। এই ৰূপে কথা ৰাজা কৰি থাকোঁতে লবেকক ৰোগ ইমান নিম্বে বাৰ্হি বাৰ্হি আছিল দেখি সি কথা ৰাজা কব নোআৰা হল, আৰু পাদুৰি চাহাবে তাক জি সুধিলে তাক কবলৈ সক্তি নো হোআত নেহাই সেহাই মাখোন কলে, কিন্তু সি কি কলে তাক কোনেও উমান ধৰিব নোআবিলে, আৰু সি ওপৰলৈ চাই হাত কৰজোৰ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰা হেন দেখা গল; তথাপি সি কি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে তাকো বুজিব নোআবিলে, কেৱল এটা দুটা কথা বুজা গল, জেনেকৈ ত্ৰিকোনে কলে, সেই ৰূপে সিও কলে, বোলে, “হে প্ৰভু যিচু,

মোৰ জিৱক গ্ৰহন কৰা ।” এই কথা কৈ প্ৰাৰ
চাৰি দি পৰলোকে গল । আৰু জেতিয়া তাৰ
ন মৈমদাম দিবলৈ নিচিল, তেতিয়া তাৰ পৰি-
য়াল সকলোএ এনে গান কৰিছিল ।

ভাই বহু গলে পৰলোক
আমাৰ কিয় কম্পন?

প্ৰভুৰ মাত সুনি সেই লোকৰ
ওপৰে হল গমন ।

কিয় কান্দে! পৰিত্ৰৰ সও
বৈ জাঁওতে কবৰ ধান?

তাত নয়ন থাকি যিচুৰ দেহ
ঠাই কৰিলে সুস্থান ।

এই ৰূপে দিলে আশীৰ্বাদ
সিলাৰ মৈমদাম সকল,
জি সজ্যাত পৰে ধাৰ্মিক লোক,
ভেঁও হুৱে তাক কোমল ।

মৰনৰ উঠি আমাৰ পৰ
ভেঁও কৰিলে প্ৰকান,
— আমাৰো লৰিল মহা দিন
উঠিব অবিদান ।

এই ঘটনাৰ অলপ বছৰ পাচে পাদুৰি
চাহাবে সুনিলে বোলে, কেঞ্চিচ নৰিয়া পৰিচে;
পাচে তাক দেখিবৰ নিমিত্তে পাদুৰি চাহাব
তাৰ ঘৰলৈ আহিল, আৰু দেখিলে, তাৰ সো-
আ সজ্যাৰ চাৰিও কালে তাৰ পিজি মাজি,
ওচৰ চুবুৰিয়া, আৰু লগৰিয়াবিলাকে বেৰি
ধৰি থাকি তাক সন্তনা কৰিবলৈ নানা ভাৱে
সংসাৰৰ সুখ ভোগৰ কথা কৈ আছিল; তথা-
পি তাক সন্তনা কৰিব নোআছিলে । তেতিয়া
পাদুৰি চাহাব সোমাই গৈ কেঞ্চিচৰ লগত
কিচুমান কথা হল ।

পা৭ । কেঞ্চিচ, তুমি এতিয়া মৰনৰ সজ্যাত
আচা, আৰু কি জানি পুনৰাই কেতিয়াও
হস্ত ন হবা, কিন্তু মৰিবলৈ তুমি ভই কৰা
নে? আৰু মৰনৰ পাচে তোমাৰ কি গতি
হব, তাক কব পাৰা নে?

কে৭ । হই আতা, মই মৰিবলৈ বৰ ভই
কৰোঁ, আৰু মৰনৰ পাচত কি গতি হব, তা-
কো কব নোআবোঁ ।

পা৭ । কিন্তু কেঞ্চিচ, তুমি বৰ সাক্ষাত
লৰা আছিল, আৰু জিৱন কালত বহুত সুখ
ভোগ কৰিলা, এই সকলো অৱন কৰি মন সন্ত-
না কৰিব নোআৰা নে? আৰু তোমাৰ ইট
মিতিৰ দুখ লগৰিয়াকে আদি কৰি সকলো
তোমাৰ চাৰিও কালে আছে, এইবিলাকলৈ
চাই তোমাৰ মনৰ দুখ পাহৰিব নোআৰা নে?

কে৭ । অহ! আতা, মোৰ জোআ বিন-
বিলাকত জি জি সকলো বৰ ধেমালি আৰু
সুখ ভোগ কৰিলোঁ, সেই সকলো মনত অৱন
কৰিলে মোৰ মনত বৰ দুখেহে আছে, আৰু
মই জানিচোঁ, জদি মই মৰোঁ, তেন্তে ইহৰ
আগত এই সকলোৰে উত্তৰ দিব লাগিব ।
কিন্তু মই ভেঁওৰ আগত থিয় হবলৈ কুণ্ড
ন হলোঁ আৰু জদি মৰন মোৰ পৰা পলাব,
তেন্তে মই বৰ ভাল পাম । কিন্তু মৰন পলা-
ওক চাৰি বেগাই ধেদি, তেনেকৈ বা মাৰলি
বতাহ আছে, সেই ৰূপে আহি তাক অতিসই
কষ্ট দুখ জাতনাৰে মাৰি জিৱ বাহিৰ কৰি
পৰলোকলৈ নিলে ।

কিন্তু জেমচ সংসাৰিক সুখৰ ভাগি হোঁ-
আ লগৰিয়াবিলাকৰ লগত তুমি থাকি খুচিৱান
লোকক নিন্দা কৰি মন্দ হৈ গল । আৰু জেতি-
য়া ২০ বছৰ মান বয়সিয়া হল, তেতিয়া তাৰ
বৰ জৰ হৈ মৰিব লগা হল, তাৰ জিৱন কালত
জি জি কৰম কৰিলে, তেতিয়া সি মনত অৱন
কৰিলে, আৰু সেইবিলাকৰ নিমিত্তে পৰম
ইহৰ আগত উত্তৰ দিব লাগিব, ইয়াকে
জানি বৰ ভই পালে, আৰু পৰকালত তাৰ
কি গতি হব, হাই হাই, তাৰ পৰিজ্ঞান নাই ।
আৰু লৰেকৰ বিনয়েত আছিল, সি কেনে
লৰা আছিল, কিন্তু জি কিতাপ পাদুৰি চাহাব
দিলে তাকে পাই সি কেনে উত্তম লৰা হল,
আৰু কেনে উত্তম মৰনেৰে মৰিল । তেতিয়া
সি পিজি, মাজিক লাও দি কলে, তোমাৰ
পৰা মই বহু হলোঁ, জি কিতাপ মোক পাদুৰি
চাহাবে দিছিল, তাক তুমি পাইবলৈ নি দিলা,
আৰু জি ৰূপে আচৰন কৰিবলৈ ধৰম লিখা
দিলে, সেই ৰূপে চলা হলে, মোৰ এনে অৱস্থা

ন হলেইতেন, এতিয়া মোক পৰিভ্ৰাম দিয়া, মোক পৰিভ্ৰাম কৰা, এই দৰে বৰ জাভনা পাই কলে।

পৰি। জ্ঞাৰ পিত্ৰি মাতি সকলোএ কলে, আমি কেনেকৈ পৰিভ্ৰাম দিম, আমি ইহুৰ ন ইও, আমি পৰিভ্ৰাম দিও বি প্ৰানকো ৰাখিবলৈ এফেৰিও সক্তি নাই, কেনেকৈ আমাত পৰিভ্ৰাম খুজিচা?

জ্ঞা। তেত্তে কিয় মোক পৰিভ্ৰাম বিচাৰিবলৈ বাধা কৰিলা?

সিহঁতে বুলিলে, যদি তুমি এনে কৰিলা-ইতেন, তেত্তে আমাৰ নামত অপবাদ হৈ লাজ পালোঁহকইতেন, আৰু ধন জনগা ৰাখিব নোআৰিলোঁহেতেন।

জ্ঞা। হাই! তোমোলাকে কেৱল আপোনাৰ ইহকালৰ হিত মাথোন চিন্তিলা, কিন্তু পৰকালত জি গতি হব, তালৈ এফেৰিও মন নাই, তথাপি “মাকুহ গোটেই এন জগত পায়ো যদি আপোনাৰ প্ৰান হেৰুআই, সেই মানুহৰ কি লাভ? আৰু মানুহে আপোনাৰ প্ৰান ৰাখিবৰ নিমিত্তে কি সলনি দিব পাৰে?” মা ১৬: ২৬। ইয়াকে তোমোলাকে সূঁঅ-বিবৰ উচিত, কিন্তু এতিয়া তোমোলাকে যদি মোক উপকাৰ কৰিব নোআৰা, তেত্তে পাদুৰি চাহাবকে মাতিবা।

পাচে সিহঁতে পাদুৰি চাহাবক মাতি আনিলে, তাতে চাহাব আহি অনেক কথা বুজালে, প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সিকালে, কিন্তু এতিয়া আৰু কাল নাই, সময়ই গল, তাৰ জিৱনৰ কালত ইহুৰৰ বিসয়ে একো চিন্তা ন কৰি এলাহতে কাল নিয়ালে, এই নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা সূনা নে জাই। এই ৰূপে পাদুৰি চাহাবে অলপ মান কাল সি-বিলাকক ধৰম উপদেশ দি দি থাকি পাচত আপোনাৰ ঘৰলৈ গল, আৰু তেঁও জাবৰ অলপৰ পাচত সুনিলে, বোলে, জেমচ বৰ দুখ কট পাই নিৰ্ভাৰসা ৰূপে মৰিল।

জি তিনটা ল'ৰাৰ বিবৰন অলপ মান লিখা হল, তাকে বিবেচনা কৰি জানিব পাৰিবা। লৰেক বেয়া লৰা হলেও ধৰমে কেনে ভাল কৰিব পাৰে, আৰু প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰা হলত তাৰ আচৰন কেনে বেলেগ হৈ

গল, আৰু ইহুৰে তাক কেনে সান্ত্বি ৰূপ মৰন দিলে।

ফেক্ৰিচ সৎসাৰৰ নুখ ভোগ কৰিবলৈ ৰজা ধেমালিৰে মন পৰিপূৰ্ণ হোআত মহা পৰিভ্ৰাম হেলা কৰিলে। আৰু এতিয়া মৰন চাপিল-হি, তেতিয়া তাৰ সকলো সান্ত্বনা গুচি গলত নিৰুপাই হৈ দুখেৰে মৰিল।

জেমচেও পৰম ইহুৰতকৈ পিত্ৰি মাত্ৰিক ভই কৰি আপুনি জি উচিত দেখে, তাকে ন কৰি মিডিৰ কুটুমক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ কাল নিয়ালে, তথাপি মৰনৰ কালত সিবিলাকৰ পৰা একো সুখ বা পৰিভ্ৰামৰ উপাই পাব নোআ-ৰি বৰ খেদ কৰি আলা নো হোআকৈ মৰিল। সেমতে প্ৰিয় পাঠকবিলাক, আপোনাকে পৰি-খা কৰাৰ বিসয়ে জি বিবৰন অলপমান লেখা হল, তাকে গমি চাই, তুমি আপোনাকে পৰি মান কৰি চাই, এই তিনটা ল'ৰাৰ পৰা গিয়ান লোআ, ইহুৰে দেখাতে তুমি উত্তম হো-আ নে? আৰু মৰনলৈ ভই ন কৰা নে? বা মৰনৰ পাচত তোমাৰ কি গতি হব, নাইব। পৰলোকৰ অৰ্থে তোমাৰ ভাৰসা কেনে, এই সকলোকে আদি কৰি বিবেচনা কৰি চোআ। যদিহে তোমাৰ মন অসুচি আৰু ইহুৰৰ আগত পাপি হৈচা, তেত্তে তোমাৰ পাপ খেমা কৰিবলৈ আৰু নতুন আচৰন দিবলৈ কেৱল প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ সক্তি আছে, এই কা-ৰনে তেঁওৰ কোলৰলৈ আহি পাপৰ খেমা মাগিবা, কিয়নো আমাৰ সকলোৰে কাল ওচৰ হৈচে, আৰু আমি লোন কালে মৰি জামইক; কিন্তু মৰনৰ পাচত কি গতি হব, তাক আমি আগৈএ জানিবলৈ উচিত। আৰু আমি সকলো সৎসাৰৰ নুখ যদি পায় আমাৰ মৰনৰ সময়ত কি লাভ? আদিতে প্ৰভুত আসুই ললে দুখ হওক বা সুখ হওক, একো আপদৰ সঙ্কা নাই; আৰু পিঞ্জি, মাজি, ইষ্ট মিডিৰ কুইমভকৈ প্ৰভু পৰম ইহুৰক বৰকৈ প্ৰিত্তি কৰি মানিব লাগে; কিয়নো কেৱল তেঁৱেহে মৰনৰ দুখত সান্ত্বনা আৰু পৰিভ্ৰামৰ আলা দিব পাৰে।

ধ. ল. হ.

Printed and published, Dec. 1853, by N. Brown, at the Sibsagar Mission Press.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ। কোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং নংক। নম্বৰ ৯।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1850. NO. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই চেপ্তেম্বৰ মাহত দিচৈ নৈৰ পানি অতি প্ৰবল হৈ আহি ডাক্তি, নৈক পথ কৰি অনেক মানুহৰ ঘৰ বুৰালে। থকা ঘৰ ধানৰ ভৰাল ডাক্তি নিলে আৰু কাঠৰ বৰ দলক ডাক্তি নি সৰু চৰাই খাতত মানুহৰ বাৰিত পেলালে, আৰু হাবিৰ অনেক বহুত কাচো থৈচেনি। নৈত মানুহ এটাই গৰু পাৰ কৰোঁতে সিও গৰুৰ নেজত ধৰি পাৰ ইওতে গৰুবিলাক আৰু মানুহটোও মৰিল। পানিএ বুৰাই থকাত ৪।৫ দিন ঘাঁহ খাবলৈ নে পাই আন গৰুও ডালেমান মৰিল। আৰু ধান গচৰ ওপৰত চায়ে চায়ে ৪ ৫ পূৰা মাটিত এহাত এমুঠন বালি পেলাই পুতিলে। আৰু তৰা জানৰ দাঁতিত একে ঠাইতে ২০ পূৰা মান মাটিৰ ধান বালিৰে পুতিলে এই পানিতে বজাৰ ঘৰবিলাক বুৰাই পেলালে, আৰু আলিৰ দাঁতিৰ পোহাৰিৰ ঘৰ দুআৰ দোকানবিলাকৰ গোলা ঘৰ ডাক্তি উটাই নি, আৰু লোন আদি অনেক বস্তু নষ্ট কৰাত কোনো ঘৰৰ প্ৰায়ে ২।৩ ন কপৰ লোকচান কৰিলে। আলিৰ ওপৰত আগৰ প্ৰাচিন ডাক্তৰ গচ ডাক্তো খানি নিলে; এনে প্ৰচণ্ড পানি আৰু তাৰ বেগ বুৰা গোহাঁইৰ দিনৰ পৰা দেখা নাই; এই বাক্সা জোৰহাটৰ পৰা আমি সুনিষ্ঠো।

১৫ জুলাইত আলিপুৰ নগৰত পোহাৰিএ সৈতে কোনোবিলাক চিপাহিএ দন্দ কৰি নি-ইতক মাৰ কিল কৰিলে। পাচৈ গাঁৱলিয়া-

বিলাকে ওলাই চিপাহিৰে কিল কিল কৰিলে। এনে সময়ত এক হেৱালদাৰে চাৰি চিপাহিএ সৈতে ধনৰ চমুক আনি ওচৰ পালত চিপাহিবোৰে নিবিলাকক মাতি একেলগে গাঁৱলিয়াৰে জুৰ কৰিলে। তেতিয়া গাঁৱলিয়াই কপৰ চমুক লুট কৰিচে, এই বাক্সা কোনোবাই পলটনত কৈ দিলে। তাতে ৫০০ মান চিপাহিএ ধন বাখিৰ নিমিতে অধিকাৰৰ হুকুম পাই, গাঁৱলৈ গৈ খন্দেৰে আটাই মানুহক কোবাই কলাই, মতা মাই-কি আটাইকে বলত্কাৰ কৰিব ধৰিলে। ডি-ৰোভাবিলাকৰ কাপৰ কালি চিৰি পেলালে, নিবিলাকৰ নত আদি অলঙ্কাৰ আৰু টানি নাক কান চিকি নিলত আটাইবোৰৰ গা ডেজমই হল। সেই কন্দলৰ হাই তিনি ঘৰি মানলৈকে থাকিল, কোনো মানুহ বধ হল, এজনি গৰ্ভাৱতি তিৰোতাকো হিলৈৰ চাৰিবিৰে খুচি মাৰিলে। সেনত এলিয়ট মাজিষ্ট্ৰেট চাহাবে সুনি আহি বৰ সুমেৰে কন্দল ডাক্তিলে। পাচৈ চিপাহিৰ সোধ কৰি কোনোটক ফাটক, কোনোটক জৰিমনা কৰিলে, আৰু ২০ জন মানক কল্লানিৰ কামৰ পৰা গুচাইচে।

৭ আগষ্ট দিনত আৰিয়াদুনি নামে এখান জাহাজ হংগলি নদিৰ মুখ পাই বালি চটত লাগি ভাগিলত জাহাজৰ ২৭ মানুহে- জুঁৰ বান্ধি লাগৰত দিন চায়েক ইকাল সিকালকৈ অনা নিয়া হলত সেনত সুন্দৰবনৰ সুকান বালিত পেলোআ হল। তাতে ফুৰি ফুৰি গচৰ পাত গুটি খাই লছোনত মৰা জেন

হল, আৰু বাঘে খেদাত পানিব সঙ্কটত আ-
ছিল। ক্ৰমে ক্ৰমে একজন দুজন গাঁও পাই
ওলাল, আৱিলাকে নিবাসিব নক নারত
লগ পাই উঠি বধ্যা পৰিল। সকলৰো গা
খিনাই অহি চৰ্ম আছিল, আৰু হাবিত কুৰাত
বহু আ লাগিল। আহাজ ভগাত এটাৰ
হাতত লো এডোখৰ সোমাল, সেই আ গে-
লি মানুহটো মৰিল; একজন ডেকাই লোন
পানি খোজাত বলিয়া হৈ লৰ মাৰি গৈ
হাবি সোমাই, আৰু বে বেধা হল; দুজনে
জাৱত সঁতৰি পাব ইওতে ডুবি মৰিল।
মুঠে ১২।১৩ মাখোন জিলে।

বহাই নগৰৰ সন্ধান পত্ৰত লিখিছে, জি
অতি গধুৰ বৰ টোপ বিজুইপুৰত আছে,
তাক ইজলও দেলৈ পঠাবলৈ বহাইৰ অধি-
কাৰে আলচ কৰিছে। সেই বৰ টোপ
১২০০ মোন ভাৰি পঠাবৰ নিমিত্তে পঞ্চাশ
হেজাৰ মান ৰূপ খৰচ লাগিব। সেই বৰ
টোপ ২৩০ বছৰ পুৰনি হল; তাৰ দিম্ব ১৪
কুট, অৰ্ধাত ২৥ হাত; পখালিৰ জোখ এক
মুৰে ৩৥ হাত, সি মুৰে ৩ হাত। তাৰ বিস্তা
জুৰিবলৈ লোহাৰ গুলি ৩৭৥ মোন গধুৰ
হৰ লাগে। সেই নগৰ কোনো সময়ই সৰু-এ

বেৰি ধৰাত তাক
এবেলি মাখোন
মাৰিলে; সেই
গুলি এতিয়ালৈ-
কো উৰি গৈচে
বুলি তাত থকা
চহৰিয়াই কই।

লাহোৰ ক্ৰনি-
কল সন্ধান পত্ৰত
লিখিছে, যোন্ত
মহম্মদ খাঁ নামে
কাবুলৰ বহাই
বোখাৰাৰ লে-
বাৰিলাকে সৈ-
তে জুখ কৰি জি-
নি, বলধ আৰু

খুলুম, এই দুই ঠাই পুনৰ বাৰ পোআ হল।

প্ৰথম মেই তাৰিখত গবৰ্নমেণ্টৰ হিলৈৰ
খাৰ আছি বনৰ নামগ্ৰিবে ভৰা ৩৫ খন
নাও গল্লাই উজাই জাঁওতে বানাহচ নগৰৰ
ৰাজ ঘাট পাই, তাতে বাতি থাকিবৰ নি-
মিত্তে নাও লগালে। সকলো নারত ৩০০০
তামৰ পিপা খাবেৰে ভৰা আছিল, মুঠে
৪০১০ মোন খাৰ। ১১ বজাত তাৰ এখন
নারত কেনেবাটক জুই লাগি, পাচে খাৰত
ধৰি গিৰিল কৰি সকলো খাৰৰ পিপা হুটুৱাই
ফুটি, ওচৰত থকা মাটি, ঘৰ, আটাইকে ভাঙ্গি
উকআই নিলে। স্ত্ৰীভূত পানুৰি অল চা-
হাৰ আপোনাৰ মেমে সৈতে জুই দেখিবলৈ
উঠি চাঁওতে খাৰৰ চাটিএ গৈ' ঘৰ ভাঙ্গি
মেম চাহাৰকো মাৰিলে। ৪০,০০০ টকা
খৰচ হোআ এক নতুন আলহি ঘৰ নিচই
নষ্ট হল; দিলিৰ বজাৰ কৌঅৰ একজনৰ
ঘৰ ১৫০ পৰিয়াল চাকৰে সৈতে বিনাস কৰি-
লে; ঘাটৰ পনা ২৫০ টাৰৰ বাটলৈকে
সকলো ঘৰৰ আৰ্চি দুআৰ ভাঙ্গি গল।
জাঁজ খানি খানি ৫০০ মান মৰা স উলিয়া-
লে; আন্দাজে ১০০০ মান মৰিল।

১ জুলাই তাৰিখত আন একুম নাও খাৰ

Great Gun at Bijapur.

লৈ উজাই জাঁওতে চাপৰা গাঁ-
বৰ ওচৰ গাই বাতি এটা বা-
লিড হ'ল। বাতি তিনি পৰ
মানড পানি সিঁচিবলৈ এটা মা-
নুহ উঠি নাৱত জুই লগা দেখি-
লে; পাচে জুই বুলি এৰাও
কৰাত নাৱৰিয়া আটাইবিলাক
ভয়েৰে পলাল। ধাৰত জুই
নে পাই মানে বখিয়া হৈ জো-
আ চাহাবে ১ ধান নাৱৰ লেজু
কাটি সোঁতত উটাই দিলে,
আন আটাইবোৰ নাও জুয়েৰে
ধাৰ ফুটি পুৰিলে। তাৰ মৰম
২৪ মাইলৰ আঁতৰ দিনাজপুৰ
নগৰলৈকে সূনা গল। মানুহে
সুনি কোআ কুই কহিচে, সেই
নাৱৰ মানুহে কোনোবা সত্ৰৰ
ভেঁটি ধাই আপুনি জুই লগাই
দিলে।

আমেৰিকা দেশৰ পৰা কলি-
কডালৈ পুখমতে জি বৰক,
অৰ্ধাড পানি সিল আনিলে,
তাক সেৰে ২ অনা ২ অনাকৈ বেচিলে। এতি-
য়া অনেক জাহাজে বৰক আনি, তাক সেৰে
সেৰে ১ অনা, আৰু কেতিয়াবা ২ পইচালৈ-
কে বেচে।

বাবাকপুৰত ২৬ আগষ্ট তাৰিখে চেৰে-
কনি ব্ৰিষ্টি হোআত দুজন বহালি লোকে
ভেতেদি বৰগচৰ তলত আসুই ললত বৰগ
পৰি দুয়ো মৰিল। তাৰে এজনৰ গাত সৰু-
লো আপদৰ পৰা বাধিবৰ নিমিত্তে বখ্যা
মন্ত্ৰৰ বিৰি বহা আছিল; গিৱানি লোকে জা-
নিচে, সেই বিৰিএ জিলিকা দেখি বজুপাতক
আকৰ্ষন কৰি আনিলে। বিহুলিএ লো আ-
দি জিলিকা বহুতলৈ ধেদে। সেই দুটা মানু-
হৰ কাপৰ চিৰাচিৰ হৈ কাটি গল; মানু-
হৰ বুকৰ চাল কিছু পোৰা জেন দেখি, তাত
বাজে আন একো চিন নাই।

২১ জুন তাৰিখত চেৰ বৰ্ড সিল চাহা-

The late Mr Robert Peel.

বে ঘোঁৰাত উঠি জাঁওতে আপোনাৰ চিনাকি
এজনি মেঘ চাহাবক দেখি চেলাম কৰিলত
ঘোঁৰাই উচাৰ ধাই জাপ মাৰি চাহাবক পে-
লালে। তাতে তেঁওৰ মূৰত বৰ দুখ পালে,
আৰু বাৰিচনিৰ হবু আৰু দুটামান কামি
হাৰো জাগিল। অতি কষ্ট পাই ডক্তৰক
হাৰ বিচাৰিবলৈ গা চুব নি দিএ, আৰু
মাজে মাজে মন ভুম হৈ ভিন দিনৰ মূৰত
মৰিল। তেঁওৰ বয়স ৬২ বছৰ। আপোনাৰ
দেশৰ লোকে তেঁওক পুজাব বৰ উপকাৰি
হোআ জানি, তেঁওৰ মৰনত অতি লোক
পাই, তেঁওৰ মৰ্জতালৈ অনেক বগৰত সিলৰ
খুঁটা মাৰি জুলিবলৈ চান্দা কহিচে। তেঁওৰ
ঘোঁৰাবাই ধোআ বহুত দান কটা বহুত পুৱে
গুচিল, তাতে কটি আদি সকলো ধোআ বহু
আগতকৈ বৰ মান্দ্ৰা হল। তেঁওৰ বহুতা
ওপৰে লিখা আছে।

আমেৰিকা দেখাধিকাৰ প্ৰেচিডেণ্ট টেইলৰ চাহাব ৭ জুলাই দিনত অহনিএ ধৰি বহিৰা পৰাভ পাচ দিনা বাতি ম্ৰিডু হ'ল। ৰাজ্য ভোগ কৰিলে, এবচৰ চাৰি মাহ। বয়স প্ৰায়ে ৬০ বছৰ। পাচ দিনা ষ্টেণ্ডৰ সলনি ক্ৰীকুত মিলৰ্ছ কিলমোৰ চাহাবক অন্ধিকাৰ খুআই ক্ৰোফাসন গান্ধিত বহুআলে।

২৭ জুন তাৰিখত ক্ৰীমতি মহা বানি দমা-য়েকৰ অৰব পৰা আপোনাৰ পুতেক জি-একে সৈতে আহোঁতে ষ্টেণ্ডৰ দৰ্শন পাবলৈ অনেক লোক গোট খাই থকাতে সিহঁতৰ মাজত ওখ এটা ভাল কাপৰ পিন্ধা মানুহে বাট চাই আছিল; মহা বানিএ ওচৰ পালত সি অকমিতে আপোনাৰ লাধুটি দ্বাজি মহা বানিৰ মূৰত কোৱা মাৰিলে, টুপি ভাগি গৈ কৈপালত কিছু দ্বা লাগিল। ওচৰত থকা মানুহৰ ধ্বংস উঠি ডাক ধৰি আকুৰি চিহ্নিৰ খুজিছিল; পাচে পুলিচ আহি মানুহৰ হাততে একআই কইদত ধলে। মহা বানিএ একো ডই ন কৰাকৈ আপোনাৰ টুপি আওড়াই পিন্ধি বাটত গৈ থাকিল। সেই মানুহক বিচাৰ পতিৰ আগলৈ বি সোধ কৰাত কিছু চণ্ড জেন দেখিলে; সেই নিমিত্তে আন দণ্ড ন কৰি সাত বছৰলৈ দেসান্তৰ কৰিবলৈ হুকুম দিলে।

আদল্‌কচ কেডৰিক নামে ত্ৰিভিয় জৰ্জ মহা ৰজাৰ লগত পুত্ৰ ডিউক অফ কেমব্ৰিজ ৭৬ বছৰ বয়স হৈ ৮ জুলাই তাৰিখত ম্ৰিডু হ'ল। ষ্টেণ্ডৰ এজন পুতেক, দুই জিএক থাকিল।

কেবৰকাৰি মাহত বিচুবিয়েচ পৰ্বতৰ পৰা জুই, ধুঁআ, আৰু তপত বস্ত্ৰ ওলাই থকাতে এমখা মানুহে চাবৰ নিমিত্তে পৰ্বতলৈ উঠিল। পাচে ফুৰি জাঁওতে পৰ্বতৰ মাজৰ গুহাৰ পৰা এটা সিল উৰি বেয়াৰ্ছ নামে সিবিলাকৰ এজন আমেৰিকানৰ মূৰত পৰি ভাঙিলত ২২ কেবৰকাৰি তাৰিখত মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ পিত্তচৰ্গ নগৰত এমখা চোআলিএ হাতত জৰি লৈ আপ মাৰি, জেয়ে সবহ বাৰ পাৰ হ'ব পাৰে, সেয়ে জি-কিৰ বুলি কোআত সেই চোআলিবোৰে জাপ

মাৰি জৰি পাৰ হৈ থকাত, ভাৰে এজনিএ ৩৫০ বাৰ আপ মাৰি জুটি বো খোআকৈ জৰি সবকাইচিল; কিন্তু সেই সময়তে ভাই তিনি দিনৰ মূৰত মৰিল।

চুইচ দেশৰ পিয়ল কৰাত মুঠে ২৩,৬৫-২৮৬ মানুহ পালে।

কোৰ্ট অফ ডিৰেক্টৰ্চ।

The East India Court of Directors.

এই হিন্দুস্থান দেশ মহা বানিএ আপুনি ন চলাই; কিন্তু কম্পানিৰ লোকে জি ২৪ জন বিসয়া পাতে, সিবিলাকৰ দোআৰাই এই দেশ চলাই। সেই ২৪ জন কোৰ্ট অফ ডি-ৰেক্টৰ্চ বোলে; বছৰে বছৰে ৬ জন সলাই, এই কপে প্ৰতি জন ৪ বছৰহে থাকে। এতিয়া হোআ সেই ২৪ জন ডিৰেক্টৰ অৰ্থাত গৰাকিৰ নাম, আৰু গাই পতি ভোগ কৰিবলৈ কিমান বছৰ থাকে, তাক তলত লিখা আছে।

জন মাৰ্চমন্, একোআইব	১
বচেল এলিচ, একোআইব	১
চেৰ বিতাম জেফিৰ	১
উলিয়ম বটবৰ্থ বেইলি, একোআইব	১
বচ ডনেলি মেংগলচ, একোআইব	১
মেজৰ জেই এই মোৰব	১
জন সোপৰ্ছ, একোআইব, ভোবমন	২
হেনৰি এলেক্সান্দৰ, একোআইব	২
জুজিচ ওআৰ্দেন, একোআইব	২
মেজৰ জেমচ আলফৰ্ড	২
অনববল উলিয়ম হেনৰি লেচলি মেল্‌বিল	২
জেনবল জেমচ কল্‌ফিল্ড	২
চেৰ জেমচ উইব হগ, ডেপুটি ভোবমন	৩
চেৰ বৰ্ড কেয়েল	৩
চেৰ হেনৰি উইলক	৩
কৰ্নেল উলিয়ম হেনৰি চাইক্চ	৩
জন ক্ৰাম্‌ন্ট হোআইডমন, একোআইব	৩
উলিয়ম জোচেক ইউটিক, একোআইব	৩
উলিয়ম উইগ্ৰাম, একোআইব	৬
জন পেটী মচপ্ৰাভ, একোআইব	৪
চেৰ জেমচ ল ললিওডন	৪
জৰ্জ লায়ল, একোআইব	৪
মাৰ্ভিন টকৰ শ্বিথ, একোআইব	৪
এলিয়ট মেফনাটেন, একোআইব	৪

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

গত আগষ্ট মাহে ক্ৰীষ্ট লৰ্ড বিস্মপ পাদুৰি চাহাবে কলিকতাৰ পৰা দামোদা ভাপ জাহাজত আহি ২০ তাৰিখত গুৱাহাটী পালেহি। তাতে ৰাজ ধৰ্ম্মৰ নতুন গিৰ্জা ঘৰ উচৰণ কৰি উজাই আহি দিবুৰুগৰ আৰু সিবুৰুগৰ জিলা, তেজপুৰতো ইহুৱৰ কথা কিতৰ্তন কৰি কৰি গল। সেই লৰ্ড বিস্মপ চাহাব অতি বুদ্ধি লোক, তথাপি কিতৰ্তনত সক্ষিমন্ত আৰু উচাহি। তেঁওৰ সহাই হোআ আৰ্চডিকন প্ৰাট নামে আন এজন পাদুৰি চাহাবো ভাৰ্জাই সৈতে লগত আহিছিল।

মান দেশত ৩৭ বছৰ ধকা উক্তৰ জন্মন পাদুৰি চাহাব অতি নৰিয়া হৈ ৰম্ভ হবৰ আসাবে মৰিচ মাজুলিলৈ এখান কুজি জাহাজত ৩ এপ্ৰিলত উঠি গল। তেঁওক আল ধৰাৰ কাৰনে আন এজন চাহাব সহাই হৈ লগত গল; পাচে বেদনা টান কৰাত ১২ তাৰিখে সাগৰৰ ওপৰত ম্ৰিত্যু হল। তেঁওৰ বয়স ৬৩ বছৰ হৈছিল। মান দেশলৈ জোআ মিস্যনেৰি লোকৰ মাজত তেঁও বুৰা আৰু

পুৰান; ধৰ্ম পুৰি অৰ্থাত নতুন আৰু পুৰনি নিয়ম, তেঁও সাৱসেসে মান ভাসাবে অৰ্থ ভাঙ্গি লিখি চাপি দেশ খনত বিলাই দিচে। আৰু তেঁওৰ কিতৰ্তনৰ দোআৰাই অনেক মানুহে বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰহণ কৰা হৈচে। তেঁও মান লোকৰ আগত কিতৰ্তন কৰাৰ নকচা তলত লিখা হৈচে।

দিলি নগৰত ধকা পাদুৰি তম্চন চাহাব ২৭ জুন তাৰিখত ম্ৰিত্যু হল। তেঁও ডেকা কালত গবৰ্ণমন্ত্ৰৰ কাৰ্জত কলিকতাত কাকতি কৰম কৰিছিল। তেতিয়া পাদুৰি ওআৰ্ছ নামে ক্ৰীৰামপুৰত ধকা এজন মিস্যনেৰিএ তেঁওৰ ডকতিয়া মন দেখি আলচ দিলত তেঁও সূত বাত্ৰা কিতৰ্তন কৰা কৰম ধৰি মৰনলৈকে ৩৮ বছৰ সেই কৰমত উচাহি হৈ আছিল। হিন্দুৱানি ভাসাবে তেঁও নতুন নিয়ম ভাঙ্গি লিখিলে, তাত বাজে আন আন অনেক কিতাপো লিখিলে। ২০ জুনত জৰে ধৰি তেঁও ক্ৰমে অসক্ষিমন্ত হৈ গল; পাচে ২৩ জুন দেও বাৰত প্ৰভুৰ ভোজ খোআৰ সময় নো ইওতেই, কি জানি মই আগৰ দেও বাৰলৈকে জিয়াই নে থাকিম, এই

বুলি মণ্ডলি লোকক মাতি প্ৰভুৰ ভোজ খুআলে; আৰু হিন্দুৱানি ভাসাবে কথা কিতৰ্তন কৰিলে। পাচে বৃষ্ণ বাৰৰ ৰাতি মন ভুম হৈ গলত অনেক সাত্ৰৰ কথা কলে, আৰু মহ অৱতাৰৰ মোৰ জি কিতাপ, তাক নকৈ সুধ কৰি কলিকতালৈ চাপিবৰ কাৰনে পঠাম, এই কপ কথা বুলি বুলি আছিল। পাচ দিনা কিছু সক্তি পাই আপোনাৰ পৰিয়ালে সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, গিতো গালে; গধূলি বেলা প্ৰান এৰি প্ৰভুৰ আসুয়ত মহা সয়ন কৰিলে।

Picture of a Missionary preaching to the Burmans.

আমেৰিকা দেশৰ পৰা খ্ৰীষ্ট বুনচন পা-
ছৰি চাহাব আৰু মেম, কটৰ মেম চাহাব,
ওআৰ্ছ আৰু হুআইডি চাহাব, ভাৰ্জাবিলা-
কে সৈতে অচম দেশলৈ আহিবৰ নিমিত্তে
জুলাই মাহৰ ২২ দিনত জাহাজত উঠিবলৈ
কথা ঠাৱৰ কৰিছে ।

পান্থৰি বাকৰ চাহাবৰ বিবৰন ।

Obituary Notice of Rev. Cyrus Barker.—Continued.

১৮৪৬ সঁকৰ বচৰত খ্ৰীমতি ব্ৰুণ মেম
চাহাবে আপোনাৰ দুই লৰাক আমেৰিকা
দেশলৈ নিবলৈ উপাই কৰিলে । আমেৰিকা
দেশৰ নিচিনা ভাল ইকুল ইয়াত নাই, আৰু
উমলিবলৈ ইজৰাজি বাবা লোকে নাই দেখি,
পান্থৰি বাকৰ চাহাবে আপোনাৰ পুখম জি-
এক খ্ৰীষ্টতা মাৰ্গেৰেত বাবাক পৰ্হাবৰ নিমি-
তে সেই ব্ৰুণ মেম চাহাবৰ লগত আপোন
দেশ আমেৰিকালৈ পঠাবলৈ ঠাৱৰ কৰিলে ।
ভাতে চেনেহৰ বৰ জিএক কি জানি পুনৰ
দেখিবলৈ নে পাম, ইয়াকে বুলি পঠাবৰ
সময়ত মাক বাপেক দুয়ো বিয়াকুল হৈ
কান্দিব খৰিলে । আৰু মাৰ্গেৰেত বাবাও
এইমান দূৰ বাটলৈ মই আই বোপাইক
আৰু ভাই ভনিক এৰি জাম বুলি, বিয়াকুল
মনেৰে ভালোমান কান্দিলে । পাচে মেম
চাহাব জাহাজেৰে গৈ গৈ ইজৰৰ অনুগ্ৰহেত
আমেৰিকা পালেগৈ । তেতিয়া মাৰ্গেৰেত
বাবাক মেম চাহাবে ককাকৰ অৰত ধলেনি;
কিন্তু ককাক দুই বচৰৰ আগেয়ে ম্ৰিত্যু হল,
বুৰি মাকে নাতিনিএকক দেখি পুতেকলৈ
মনত পৰি সোকাৰিষ্ট হৈ কান্দিব খৰিলে ।
দহায়েক পেহিএকে মাৰ্গেৰেত বাবাৰ মুখ
ককাকৰ মুখৰ দৰে দেখি চিনি পাই, বৰ
বহু মনেৰে সুখিবলৈ খৰিলে, ভূমি আহিলা,
বাপেৰে আমক দেখিবলৈ কাহানিকৈ জা-
হিব? কিন্তু বুৰি মাকে সোক পাই সুখিৰ
বোআৰিচিল; মই আৰুও পুত্ৰ পুত্ৰক দেখি-
বলৈ এসা ন কৰোঁ, ইয়াকে মনতে ভাবি-
চিল । তেতিয়া মেম চাহাবে কলে, দেও পুত্ৰ-

কৰ মাজত তোমাৰ পুত্ৰই স্বৰূপ ধৰম সি-
কাই আছে; মই জানিচোঁ, তোমোলাক আৰু
তোমাৰ পুত্ৰৰ বোআৰাই দেও পুত্ৰকৰ মা-
জৰ জি ধৰমিহঁত, দুয়োবিলাক মৰাৰ পাচে
স্বৰগত একে লগ হৈ ওবেও সদাই স্তুতি
কৰিব; ইয়াকে বুলিলত বুৰি মাকে সন্তোষ
হৈ কন্দা এৰিলে ।

আমাৰ পুত্ৰ বাকৰ চাহাবে নিয়লাগৰ
এৰি গুআহাটিলৈ জাবৰ পৰা বাবে বাবে
নৰিয়া পৰি আছিল, আৰু সদাই বোগ গৰ্ভত
থাকে । কেতিয়াবা কেতিয়াবা টান কৰে,
আৰু ডক্টৰ চাহাব লোকৰ অনেক অনেক
দৰব খোআডো গা ভাল নহই, এই নিমিত্তে
মিয়ানেৰি ভাইবিলাকে ঠেওৰ আন একো
উপাই নাই দেখি ঠেওক আপোনাৰ দেশলৈ
জাবলৈ পাঁচিলে । কিন্তু ইয়াত থাকি সুভ
বাজা কিৰ্তন কৰিবলৈ বৰ মন হোআত সি-
বিলাকৰ কথা নু সূনে । পাচে ১৮৪৮ সঁকৰ
বচৰত গা অতি দুৰ্বল হৈ জোআ দেখি, আৰু
কিৰ্তন কৰিবলৈ বল নাই কিয়া হলত ঠেও
লাগৰৰ হেৰা খাবলৈ মলমাই ননগৰলৈ গল;
পৰে ৮ মাহৰ মূৰত উভতি আহিল, কিন্তু
একেৰিও গা ভাল ন হল । পাচে ইজৰৰ
ইচা জানিবলৈ অনেক প্ৰাৰ্থনা কৰি আমেৰি-
কা দেশলৈ জাবলৈ বিব হোআত, তিবোভাই
সৈতে বৰ অসন্তোষ মনেৰে জাজা কৰিবৰ
নিমিত্তে উপাই কৰিলে । ১৮৪৯ সঁকৰ বচ-
ৰত অক্টোবৰ মাহৰ ২১ দিন হলত চাহাব
আৰু মেম চাহাব চাৰি জন লৰাই সৈতে
গুআহাটৰ পৰা জমুনা নামে ভাপ জাহাজত
উঠি জাবলৈ ধৰাত, তেতিয়া মিডিৰ আৰু
মণ্ডলি ইকুলৰ সকলোবিলাকে আহি বৰ
খেমেৰে, আমাৰ মৰমিয়াল চাহাব আৰু মেম
চাহাব আমাক এৰি কলৈ জোআ, এই বুলি
অনেক দিন কান্দি আছিল ।

গুআহাটৰ পৰা গৈ কলিকতা পালত
আৰুও সেই বেঘনা টান কৰিলে । ভাতে
সকলোএ কৈছিল, কি জানি দেশ পাবলৈ
জিৰাই নে থাকিব । আমেৰিকা দেশৰ বৰ্ণ

নামে আন এখন মিস্যনেৰি চাহাব আৰু মেম চাহাব সবিল বহু হবৰ নিমিত্তে দেশলৈ জাবৰ মনেৰে অহাতে বাকৰ চাহাবে কলিকতাত লগ পালে। এই দুজন চাহাব আৰু আন অনেক চাহাব, মেম আৰু বাবাবিলাকো ডিচেম্বৰ মাহত কেম্বৰ্জাওন নামে জাহাজত উঠি গল। তাৰে পৰা ৬ মাহলৈকে কেম্বৰ্জাওন জাহাজ আৰু চাহাব লোকৰো একো বাত্ৰা নে পালোঁ। পাচে এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ দিনত লণ্ডন নগৰ পাই মেম চাহাবে আমাৰলৈ চিঠি লেখি পঠালে। সেই চিঠি পাই আমিও বৰ অসন্তোষ মনেৰে সুনিলাঁ, তেঁওৰ প্ৰিয় স্বামি বাকৰ চাহাব জানুআৰি মাহৰ ৩১ দিন জোখাত আক্ৰিকাৰ দাঁতিতে জাহাজে জাঁওতে বৰ ধুমুহা বতাহ হোআ কালত মচাম্বিক নামে সাগৰৰ এক অঞ্চল পালত খিঁড়ি হল। পাচে তেঁওৰ মৰা স পেৰাত সুমাই পানিত নমাই ডুৰাই দিলে।

আৰু মেম চাহাবে চিঠিত জি জি লিখিছিল, তাক ক্ৰমে লিখা হব। আমি কলিকতা এৰি গৈ সাগৰ পালত মোৰ প্ৰিয় চাহাবৰ গা ক্ৰমে ক্ৰমে বাক কৰিচে, অলপতে আগৰ দৰে ভাল হব, ইয়াকে ভাবিছিলোঁ। কিন্তু জানুআৰি মাহৰ ১৭ দিনত সেই বেদনা আৰু টান কৰিলে, আৰু ভৰি বৰকৈ উখলিল, গাতো উঠি বহিবৰ সক্তি নাই কিয়া হল। পাচে ডক্টৰ চাহাবৰ দৰে খালত ইহবৰ অনুগ্ৰহত আৰু গা বাক কৰি জাহাজৰ ডিঙৰ ধোঁটালিৰ পৰা ওলাই চাপৰৰ ওপৰত হেৰা খাবলৈ গৈ কুৰিব পৰা হৈছিল। পাচে ২২ দিনত পুনৰ টান কৰি লাহে লাহে বল গুচি মঘনৰ দিনলৈকে আৰুও উঠি কুৰিব নোআৰা হল। ২২ জানুআৰিৰ পৰা ২ দিনৰ ডিঙৰত কেতিয়াবা কেতিয়াবা উখাই নিকৰ হৈ স্বাস টানি টানি আছিল। ২৪ দিনৰ আবেলি বেলা পবিত্ৰ আত্মালৈ জি গিতৰ প্ৰথম চবন,

প্ৰভুৰ ওচৰে মোৰ গমন

জেন হৰ মন সিঁতল;

তেঁওৰ সেই ইষ্ট গিত গান কৰিলে।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি

Ancient Assam History.—No. 2.

খুনলুখ খুনলাই আহিলত পাচে খুনলুখ খুনলায়ে মুৰি মুৰামৰ পৰা লাইডই স্বাজালৈ আহিল। তাতে মানুহ তনু ভগা স্বাজ দেখি, সেই চাইতে নগৰ কৰি দ্বৰ সাজিলে। আতি পূৰ্বে লাইডই স্বাজাত খুনকুম বজা আছিল, এওৰে পুত্ৰক খাইখান ১, ত্যাওচামুন ১, এই দুই বজা হৈ স্বাজ বখ্যা কৰিব নোআবিলত, পাচে সকলো স্বাজ ভাগি জি লোহিতৰ পাৰ হৈ প্ৰকাপো স্বাজত লোমালিহি। পাচে প্ৰকাপো লোমাই দুই স্বাজৰ মানুহ এটাই হৈ কটা কটি কৰিলে। তাৰ পাচে মেগাম নামে বজাল নগাৰ বন্দি এটাই বজা হল, তাৰ দিনত সকলো স্বাজে অনিয়াই অধৰমে পুৰতিলে। পাচে ডাকবিয়া সকলে বজাক সহিব নোআৰি, খুনলুখ খুনলাইৰ গোষ্ঠিক বিচাৰ কৰি, খুনলাইৰ পুত্ৰ ত্যাওতাইকাক আৰি বানিৰান্য স্বাজত বজা পাতি ধলে। পাচে খুনলুখ খুনলায়ে আওবৰৰ নিমিত্তে দন্দ কৰি, খুনলুখ উলটি স্বাজলৈ জাঁওতে পুত্ৰক তাওলুখ মুৰি মুৰামত বজা পাতি গল।

খুনলায়ে লাইডই স্বাজত স্বাজ ভোগ কৰি মৰিল, এওৰে পুত্ৰ ত্যাওতাৰু বজা হৈ কতো দিন স্বাজ ভোগ কৰি মৰিল। এওৰে পুত্ৰ তাওখুনলুখ বাপেক মৰিলত লাইডইৰ পৰা মুৰি মুৰামত গৈ তাওলুখ লগত থাকিল। পাচে লাইডই স্বাজত তাওতাৰু লোৰ ভায়েক তাওতাইকা বজা হল। পাচে তাওতাইকা মৰিল, এওৰে পুত্ৰ কানলুখ মুৰি মৰিল, লুকিলিত তাওচানত বজা হৈ এও স্বাজ ভোগ কৰি মৰিল।

পাচে খুনলুখৰ সন্ততি তাওলুখ বজা হৈ মৰিল, এওৰে পুত্ৰ তাওজা কৌজৰ বজা হৈ মুখখ মুখন, এই দুই স্বাজ ভোগ কৰিলে। পাচে খুনলুখৰ নাতি খুনলুখোয়ে মুৰি মুৰামৰ পৰা নামি আহি মুখখা মুজা পালেহি; তাৰো পৰা মুজাও

পালেহি; তাৰ পৰা সিলোহিত পাৰ হৈ আহি জিউতৰাকে মাত্ৰবাকে দেখিলেহি। পাচে খুনকুম্ব বজাই ধাওখুন বজালৈ বুলি আহিলে, মোৰ মুন্মাও ৰাজ্য এৰি দি উঁও মুন্মুৰ নামে ডাল্লৰ ৰাজ্যত থাকোক গৈ; যদি মুন্মাও ৰাজ্য এৰি নি দিএ, মই স্বৰ্গলৈ সৰ্গদেৱলৈ জনাই পঠাম, তাকো ৰাজ্যকো ভগন কৰিব। পাচে ধাওখুনবাবে এই কথা বুলি মুন্মুৰ কেওকাজ ৰাজ্যত বসগৈ। পাচে ধাওখুন কোঁঅবৰ পুতেক ডাওডাই-পুজক মানুহত বহালে। ডাইপুজৰ পুত্ৰ গাইডাইপুজ ১, নৰাত লাক্সি পামেউপুজ বজা ১, লাচাম ফুডাংখুজ বজা ১, এই তিনি বাপেকৰ পুতেক। পাচে ডাইপুজে তিনিও পুতেকক ৰাজ্য বাঁটি দিলে; ডাইলুজক মুন্জিনত বহালে, পামেউপুজক মুন্মাওত বহালে, ফুডাংখুজক মুন্মিত বহালে, কুপ্তিকক ডাতে এই দুই ৰাজ্য দিলে। ডাইপুজৰ বাপেক ডাওখুনকুম্ব মুন্খন ৰাজ্যত বহিল। পাচে ধাওখুনবাবে গৈ দেখিলে, বজাৰ পো ডাই অনেক ৰাজ্য জুৰিলে। মুন্মুৰ কাওকাজত থাকিব নোআৰি মুন্জা কালিত বসগৈ। পাচে সৰোঁবে বাপেক মৰোঁতে আপোনাৰ ডাই পোক সিকায়ে, বোলে, তইতে দন্দ ন কৰিব, একে লগে চুলা ৰাতিবি, গৰু মহ মাৰি একে প্ৰতিএ থাকিব, এই কপে বোধ দি খুনকুম্ব বজা মৰিল।

আত পাচে ডাওডাংগুনৰ পুত্ৰ ডাওলু-জে লাক্সি ৰাইমিত (৪) সঁকত মুন্খি মুন্খামৰ পৰা মুন্খা মুন্জা ৰাজ্যলৈ আহিল, তাৰ পৰা মাউলু পালেহি। পাচে পামেউপুজ পুত্ৰাকে ডাওডাংলৌৰ আগত বুলিলে, বোলে, তই নামকিউৰ পাৰ ন হবি, আমাকে তইতকে স্বৰ্গৰ পৰা একে লগে নমাই পঠালে, তই মই একে লগে জনমো খৰিচোঁ, একে লগে চুলা ৰাতিচোঁ, গৰু মহ মাৰি একে লগে খাইচোঁ, অম্বাপিও এৰা এৰি নো ইও, এতেকে ধানাজিনতে তই

থাক, এই বুলি ৰাখিলে। পাচে ডাইমুজৰ পুতেক পামেউপুজ, জিএক বন্ধ খামচেন। পাচে ডাওডাইমুজৰ জিএক লাক্সমুজ বন্ধ খামচেনক ডাওডাংডোওলৈ দিলে। এওৰে পুতেক চুকখাংকা, এওকে এনায়েক ডুলিলে; এৱেই এনায়েক পুথারকৰ ঘৰত উঠেচ বচৰ আছিলে। ডাওডাইপুজৰ পুতেক পামেউপুজৰ পুত্ৰ ন হল। আৰু পামেউপুজৰ কুঁঅৰি ধাওখেনমুজৰ জিএক লাংনামডাপ, এওতেই ৰাইচিঙ্গা (২৪) সঁকত সৰ্গদেৱৰ নাতি বন্ধ খামচেজে আহি গৰ্ভদান কৰিলেহি। পাচে পামেউপুজে গৰ্ভ হেন জানি বাপেকৰ ঘৰলৈ খেদি পঠালে। লাক্সি মুন্মুত (২৫) সঁকত পুথারকৰ ঘৰতে চুকাফা জনমিল। চুকাফা বজা দেৱৰ জনমাৰ সঁক ১২২৪, (১১৩৪)। পাচে ডাওখুনলু মৰিল, পামেউপুজে বলিয়া হৈ আপোনা আপুনি ডিঙ্গি কাটি মৰিল। লাক্সি কাস্তাও (২৭) সঁকত চুখান্কা বজা হল, হিন্দু মতে সঁক ১২৩৩, (১১৩৬)।

পাচে সেই বচৰতে চুকাফা বজা দেৱে আলচ কৰি বুলিলে, বোলে চুখান্কা ককাই বজাই এই ৰাজ্যত বজা হৈ থাকক; মই তাৰি ৰাজ্যলৈ জাঁও; এই বুলি চুকাফা বজা দেৱে বৰা বুককে সৈতে আলচ কৰি পুথারকৰ ঠাইৰ পৰা বাপেকৰ ৰাজ্য মুন্জা মুন্জিলৈ আহিল, চোম চেজকো আনিলে। ডাউৰ টেকেলি, তামৰ তিনটাৰ ডাত একেটাতে নিজে, এনে টেকেলি তিনি হেজাৰ, পুজা ন হেজাৰ, দঁতাল হস্তি খামকমু ১, মাখুদি হস্তি জেজিকিপকত ১, হাতি মাউত কপিম ১, ৰাঙ চকু বন্ধা যোঁৰা তিনি হেজাৰ, এই সকল লগত অহা।

THE OBTUNODOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫০ খৃঃ অং নংক । নম্বৰ ১০ ।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1850.

NO. 10.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

পঞ্জাব দেশত যেনে যেনে দৌহ আচৰা দেখি, গবৰ্নমেণ্টে সেই দেশৰ সকলো অস্ত্ৰ সত্ত্ৰ সোধাই দিবলৈ আগা কৰিলে । সেই হুকুমেৰে চপাই লৈ, বৰ টোপ ৫৫; হিলৈ ৩৭,৩৫০; ডবোআল ৪৭,৪০০; আন আন অস্ত্ৰেৰে সৈতে মুঠে ১,৪০,৭২৪ বনুআই অস্ত্ৰ পালে ।

২১ জুন তাৰিখত বান্দা নগৰত লেণ্ডেনস্ত্ৰ লিচফৰ্দ আৰু হুকচাম, এই দুজন ডেকা চাহাবৰ দন্দ লাগি লিচফৰ্দ চাহাবে হিলৈব দৌআৰাই অস্ত্ৰ জুখ কৰিবলৈ খোজাত আন দুজন চাহাবক সহাইকৈ ললে । সিবিলাকৰ সেনাপতিএ এই কথা সুনি নিবাবন কৰিলে, তথাপি পলাই গৈ দুয়ো গুলিয়া গুলি কৰিলে, হুকচাম চাহাবৰ গাত গুলি লাগিল । পাচে স্বস্ত্ৰ হলত সেনাপতিএ চাৰিও জনক ধৰি বনুআ লোকৰ সোধ কৰালত সকলো সুনি পৰিল । পাচে পুখান সেনাপতি জী-জুত চেৰ চাৰ্লচ নেপিৰ চাহাবে বিবেচনা কৰি হুকচাম চাহাবক খেমা দিলে, সেই তিনিও জনৰ বাৰ গুচাই বাজ ফোজৰ পৰা খেদাই দিলে ।

৭ জুলাই তাৰিখে চিমলা নগৰৰ ওচৰত থকা পল্টনৰ দুজন চহিচৰ তিবোতাৰ কাৰ-নে দন্দ লাগি গোচৰ কৰিলন্ত্ৰ জিটো ঘা-টিল, সি কলে, তিবোতাই সৈতে সেই মানু-হক গ্ৰহি ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটিম । পাচে বাতিৰ দুপৰ গলন্ত্ৰ সেই ঘৰৰ চুবুৰিয়াই

এৰাও সুনি ভাতে সোমাই চোআতে, সি ডে-নে কৈচিল, ডেনে ঘটিল, পৈপএক ঘৈনিএক দুইকো কাটি মাৰি ধোআ দেখিলে । বধ কৰাটো পলাল ।

কঁহিনুৰ নামে অৰ্থাত্ পুকাশৰ পৰ্বত থি-য়াত হোআ বঞ্চিত চিঙ্গৰ জি বহু মুলান ডা-ঙ্গৰ হিৰা, তাক ইঙ্গলওলৈ নি কল্পানিএ মহা বানিক ভেঁটিলে ।

৫ অক্টোবৰ তাৰিখে কলিকতা নগৰৰ সোডা বজাৰত এজনি তিবোতাৰ দুই লৰা এক চোআলি উপজিল, তিনিওটা ভালে জিয়াই আচে ।

জুন মাহত হিন্দু নাগৰত বৰ বৰ তুফান ধুমুহা হোআত অনেক জাহাজ ভাগিল । কেপ গুড হোপৰ ওচৰত ইঙ্গৰাজি, ফাঞ্জি, আৰু আমেৰিকাৰ জাহাজ ডোখৰ ডোখৰ হৈ বোজাই বহুৰে সৈতে নাগৰে বামত তুলি পেলালে । কিমান মানুহ মৰিল, তাৰ লেখ পোআ নাই ।

জুলাইৰ মেনৰ দিন চাৰেকত খেহ দেশৰ ওচৰ নাগৰত অনেক ধুমুহা তুফান হোআত ভালেমান জাহাজ ভাগিল ।

কোআংচি নামে খেহ দেশৰ এভাগত ২০০০ মান মানুহে বাজ দৌহ পাতি কান্তন নদীৰ কাষৰত এক নগৰ জুখ কৰি ললে; আৰু কান্তন নগৰৰ ওচৰ পালেহি ।

চিৰিত্য নামে এখান পাল জাহাজ লণ্ডন নগৰৰ পৰা গৈ ১৮ দিনত খেহৰ স্যাং হাই নগৰ পালেগৈ । আগেয়ে এইমান বেগে কোনো জাহাজ সেই বাট ন গল ।

বয়স ৩০ বছৰ মান হৈছে, কোনো কোনো মহন্ত কৰম কৰা জেন দেখাই। বাদল্যাই এই কথা সুনি পৰিয়ালে সৈতে তাক আক সিন্যাকো ধৰি, তাৰ পৰিয়াল ৪ জন, আক ভকত ৩০ জনৰ মূৰ কটাই বধ কৰিলে। সেই মহন্তকো কাটিবলৈ আগ্যা কৰিলে, কিন্তু তাৰ গিয়াতিবিলাকে তাক বলিয়া বুলি বাদল্যাত নিবেদন কৰি জনালত তাক মুকলি কৰি দিলে।

মোৰিচ মাজুলিৰ এক সন্ধান পত্ৰত লিখিছে, মাদাগাস্কাৰ উপদ্বীপৰ এটা সুকান জানন্ত কেতবিলাক অতি ভয়ানক চৰাইৰ কনি পোতা গৈছে। অনেক কালৰে পৰা তাতে থকাত সিলৰ দৰে টান হৈ গল; আগৰ জুগৰ কনি বুলি বুজিছে; এতিয়া প্ৰিথিবিৰ থকা এইমান ডাঙ্গৰ চৰাই নাই। সেই কনিৰ বেৰ ২ ফুট, অৰ্ধাংগ প্ৰায়ে তিনি বেগত, উট চৰাইৰ কনিভকৈ ৬ গুন ডাঙ্গৰ।

কাঞ্চ দেসৰ লেভোআল গাঁৱত এটা কটিকা খোআ মানুহে মিতিৰইতে সৈতে চাৰাপ খাই থাকোঁতে, এই জলি থকা ময় বাতি মই খাম বুলি আৰি বন্ধা কৰি মুখে খালে। ভেতিয়াই এঁটাই পাৰি কৈকই মাটিত পৰিল; সিহঁতে ধৰি চাই তাৰ ভিতৰে পুৰি জোআ বুজিলে; মুখতো জুইৰ সিখা দেখিলে। তাতে একো উপকাৰ কৰিব নোঅৰাত আধা ঘণ্টা মান পুৰি থাকি তাৰ বুকুৰ ওপৰ তোখৰ মূৰে সৈতে একাৰৰ নিচিনা হৈ গল। চাৰাপ খোআ অনেক মানুহৰ এনে গতি; কটিকাত জুই লাগিলে খাৰৰ নিচিনাকৈ পুৰি জাই।

কাঞ্চ দেসৰ জাঁজি নগৰত লোহাৰ সিকলিৰে বন্ধা দলঙ্গৰ ওপৰে এমখা সেনাই পাৰ হৈ জাঁওতে দলঙ্গ ভাগি ৪০০ মান মানুহ নদিত পৰিল। তাতে বধ্য কৰিবলৈ অনেক লক নাও গৈছিল, কিন্তু বতাহ বৰখুৰ আক চৌ হোআত প্ৰাই আদ খনি মাধোন বধ্য পৰিল; দু সতকৈ অধিক মৰিল।

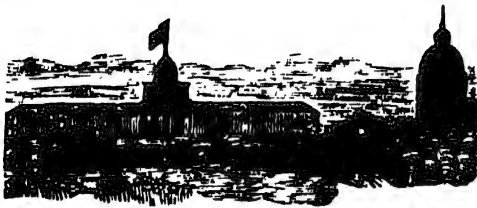
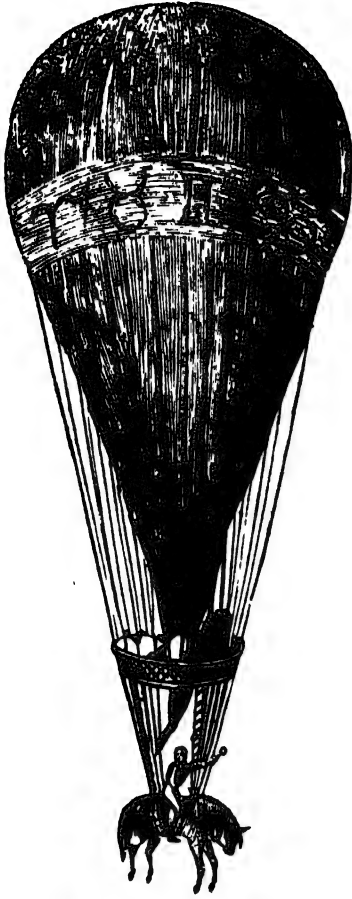
শ্ৰীজুত কাঞ্চিচ ওআৰ্দ্দেন নামে কক্ষানিৰ এজন ভিৰেক্তৰ চাহাৰে আপোনাৰ বিসই এৰি

দিলত তেঁওৰ পদন্ত শ্ৰীজুত হেনবি চৌৰি প্ৰিঞ্চিপ একোআইৰ চাহাবক গুটি বুলাই বাচি লৈ ভিৰেক্তৰ বাৰ দি পাতিলে।

লিৰপুল নগৰত এজনি ভিৰোভাই বাহিৰে গৈ জাৰবনিত নাগ মাটি বিচাৰি লোআত অকন্মিতে কোনো লৰাৰ ভৰিৰ আঙ্গুলি জাৰবত ওলোআ দেখি তই পাই মানুহক মাতি দেখুআই খনি এজনি কেঁচুআ চোআলি জিয়াই থকা পালে। তাতে জানিচে, সেই দিনাই কোনো দুই লোকে মাৰিবৰ মনেৰে তাক জাৰব দি পুতিলে।

২৪ জুলাইত দেম্বাৰ্কৰ কোঁজে স্বেম্বিক প্ৰদেসৰ সেনাবোৰে সৈতে জুখ কৰিবলৈ ধৰি দুখন এখন কোঁঠ ললে। পাচ দিনা মহা জুখ হল; ১০ বজা সময়ত স্বেম্বিকৰ উইলিচন নামে প্ৰধান সেনাপতিএ সকলো সেনা সেনাপতিএ সৈতে জি ইষ্টেদ নগৰত আছিল, তাক দেম্বাৰ্কৰ সেনাই বেৰি ধৰি ক্ৰমে জিকে হাৰে, এই ৰূপে দিনটো জুখ কৰি সেসন্ত দেম্বাৰ্কৰ জই হলত উইলিচনে হুকি গল। মৰা আক খুন হোআ মুঠে ৬,০০০ মান হৈছিল। দেম্বাৰ্কৰ ৭৩ জন সেনাপতি আক ২৩০০ সেনা খুন হৈছিল; ১০৪ সেনা মৰিল। জুখৰ খোলাত স্বেম্বিকৰ ২০০০ মান খুন হোআ সেনা পালে। তাৰ পাচ দিনা উইলিচন সেনাপতিএ স্যেট্টেদ নগৰলৈ গৈ তাতে আপোনাৰ ২৬,০০০ সেনা গোট খুআই আক জুখলৈ বাট চাই আছে।

লগুন নগৰৰ শ্ৰীমন্তি গ্ৰেয়ম নামে এজন মেম চাহাৰে ৭ আগষ্ট তাৰিখে গধূলি বেলা ওপৰলৈ উৰা জন্ত্ৰেৰে উঠি গল। পাচে অনেক দুবলৈ গৈ বাতি এটা গৰাৰ ওচৰত নামি তাতে হাঁকুটি লগাই ধৰি বল। তাতে বতাহ বৰখুৰ টান হোআত বৰ দুখত পৰিল; আধা ঘণ্টা মান বিজিয়াই থকাত কোনো মানুহে সুনি চাকি লৈ তাৰ ওচৰলৈ গল; পাচে জন্ত্ৰৰ পৰা ওলোআ বায়ুত চাকিৰ জুই লাগি জন্তু ফুটি মেম চাহাৰৰ কাপৰ আক মুখ হাত পুৰি বৰ দুখ পালে।

Monsieur Poiteven's Ascent from Paris.

৭ জুলাই তাৰিখে পাৰি নগৰৰ পৈত্তেবন নামে এজন গিয়ানিএ বলুনেৰে উটিম বুলি বাজা কোআ কুই কৰাত ১০,০০০ মান মানুহ দৰ্শন পাবলৈ ধন দি বাৰিৰ ভিতৰত গোট খালেহি; বাহিৰতো ১,৫০,০০০ মান চাই আছিল। দেশাধিকাৰো চাবলৈ আহিল। সেই বলুনৰ ওখই ৪৩ হাত, বহলে ৩৩ হাত; এইমান ডাঙৰ হোআতো তাৰ গধুৰ ৩৥ আচাৰি মোন মাধোন। ঘোঁৰাই

সৈতে উটিম বুলি বলুনৰ তলত কাপৰ মোলাই কৰি ঘোঁৰা বান্ধিলে। পাচে পাভল বায়ুৰে জন্তু ভৰোআ হলত উঁও আপোনাৰ ঘোঁৰাত উটি মাটিত বন্ধা লেজু কাটি উৰি গল। মাটিৰ পৰা ঘোঁৰা দাঙ্গ খাব ধোজাত বৰকৈ চেন্ন জোকাৰিছিল, কিন্তু মাটি এবালত চেন্ন ওলমি নিবলে থাকিল। আকাললৈ বেগেৰে উৰি জোআত বতাহে ইকাল সিকালকৈ লৈ ফুৰালে; ৩ মাইল অৰ্ধাত ৩৫২০ হাতৰ ওখলৈকে উঠিল; তাতে ঘোঁৰাৰ মুখৰ পৰা বৰকৈ তেন্ন ওলাল, বৰ জাৰো হৈছিল, আৰু মেঘত অতি সুন্দৰ খেদু দেখিলে। এঘণ্টা মানৰ পাচে নামিবলৈ ধৰিলে; মাটিৰ ওচৰ পাই লগ্নৰ পেলাই ন ধৰাত খেতিৰ মাজত টুচৰি ফুৰোতে গচৰ পাত আৰু ধান ঘোঁৰাই ঢুকি পাই মুখেৰে চিঞ্জি খালে। পাচে এজোপা গচত হাতেৰে ধৰি বলত ৪০ মান মানুহে লেজুত ধৰি বলুন বান্ধি বান্ধিলে। সেই চাই বিয়া গাঁও; পাৰি নগৰৰ পৰা ২০ ডাঁৰৰ বাট। পাচে ঘোঁৰাত উটি গৈ গ্ৰিচি নামে এক নগৰ পালত তাৰ মানুহে বজা ঘৰত ধেমালি কৰোঁতে এই কথা সুনি তাক মতাত সি ঘোঁৰাই সৈতে সেই ঘৰৰ ভিতৰ সোমাল। জুলাইৰ ১৪ তাৰিখে আকও সেই ৰূপে উটি সেইমান দূৰৈ বাট গল।

জুলাই মাহত গেল নামে এজন ইলুৰাজি লোকে বলুন জন্তেৰে উটি সাগৰৰ ফাললৈ বৰ বতাহ হোআত বেগাই দখিনলৈ গৈ সাগৰৰ মূৰ্তি পাৰ হৈ ফুৰা দেলৰ সাগৰৰ দাঁতিত জুই দেখি বাতিৰ ১০ বজা সময়ত তললৈ নামিল। তাতে গৰা পাই সিলৰ দাঁতিএ দাঁতিএ ওৰে বাতি বগাই ফুৰি বাতি পুআত দিএপি নগৰৰ ১৬ মাইলৰ আঁতৰত গাঁৱত ওলাল। নিবাসি লোকে তাৰ কথাত বিশ্বাস ন কৰি কোনোবা লক্ৰৰ চৰাজ চোআ বুলি ভাবি কইদত ধলে; বহুত সুমেৰে এজন ইলুৰাজি বিলয়াই তাৰ কথা বুজাই একআলে।

পাদুৰি বাকৰ চাহাবৰ বিৱৰন।

Obituary Notice of Rev. C. Barker.—Concluded.

তাৰ আগেয়ে এদিন গধূলি মেম চাহাবক আপোনাৰ বিচনাৰ ওচৰলৈ মাতি, অতি প্ৰতিবে কলে, মোৰ প্ৰিয়া জেইন, প্ৰভু মোৰ প্ৰেম আৰু বিশ্বাস জেন বাৰ্চে, আৰু প্ৰভু জেন মোৰ ওচৰত থাকিব, এই নিমিত্ত তুমি প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকা। তেতিয়াৰে পৰা মৰিবৰ কাললৈকে তেঁওৰ মনত কেতিয়াবা কেতিয়াবা ভ্ৰম হৈছিল। ২১ দিনৰ গধূলি আন কালৰ দৰে বিচনালৈ উঠি সুলে; পাচে পুৱা ৪-বাজিৰৰ সময় নিৰুদ্বেষ হৈ বিচনাৰ পৰা নামি, তাতে আউজি থকা মেম চাহাবে সুনি সাৰ পাই, তেঁওক তুলি ধৰি চকিত বহুআলে। পাচে উখাহ লৈ অলপ স্বস্ত হৈ তেঁও কলে, মোৰ বল নাই কিয়া, মোক খাবলৈ কিছু আৰুঁত দিয়া, ইয়াকে বোলাত মেম চাহাবে তাক নিজাবলৈ ল'বলৈ দি উক্তৰ চাহাবক মাতিবলৈ গল। তেতিয়া উক্তৰ চাহাবে আহি চাই মেম চাহাবত কলে, তোমাৰ স্বামী জিৰ নোআবে, অলপতে মৰিব। মেম চাহাবে সেই কথা সুনি বৰ অসন্তোষ লাগিল, আগেয়ে মৰিব জেন বুজা নাই। পাচে উক্তৰ চাহাব আদি লোকে বিচনাত তুলি সুআই ধলে; তাৰ পৰা সেনলৈকে উঠি নোআবিলে। তাতে আগতকৈ মন অধিৰ হৈ মাজে মাজে বাতুল জেন হই, আৰু তেঁও গুআহাটিত জেন আছে, আগৰ চিমন উক্তৰ চাহাবৰ লগত কথা হৈ থাকে। পাচে পাদুৰি বৰ্ণি চাহাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আহিলত তেঁওৰ প্ৰাৰ্থনা মনে বুজাৰ দৰে সুনিলে, তেতিয়া অন্ত হল, তেতিয়া তেঁও বুলিলে, আমেন, ইশ্বৰৰ ইচ্ছা পূৰ হওক। আৰু জি নতুন মিল্যনেৰি চাহাব অচম সেনলৈ আহিচে, মিৰিলাক বেগাই নিৰ্বিধিনিএ আহিব লৈ বৰ ইচ্ছা কৰি তেঁও অনেক কথা কবলৈ ধৰিলে। গধূলি বেলি পাদুৰি বৰ্ণি চাহাব আৰুও প্ৰাৰ্থনা কৰি এটাই তেঁওত সুধিলে, তোমালৈ থিয় প্ৰিয় হৈছে নে, আৰু

অকল তেঁওত তোমাৰ বিশ্বাস আছে নে? তেঁও বুলিলে, হই, মোৰ বিশ্বাস অকল তেঁওতে আছে; কিন্তু আন কালৰ দৰে প্ৰভু মোৰ ওচৰ হোআ জেন নে পাও। এই প্ৰথমতে তাহাজত উঠিব দিনা তোমাত কৈছিলোঁ, মোৰ প্ৰিয় প্ৰভুৰ ওচৰত থাকিবলৈ বৰ বাঞ্ছা হই; আৰু মোৰ সৰিল আত্মা সকলোকে তেঁওত লোখাই দিবলৈ ভৱন কৰিলোঁ, কিন্তু তেঁওৰ আগত একোৰো ভোগ্য ন হৈও; তেঁও উঠানো জিৰনো, জি জেনে তেঁওত বিশ্বাস কৰে, সি কেতিয়াও ন মৰে।

তেতিয়া বাপেক মৰাৰ আসিৰ্বাদ পাবলৈ ল'বাতকৈ মাতিলে। পাচে ওচৰলৈ আহিলত দেখি সিহঁতৰ গাই পতি নাম কাৰ্ছি, এদি, কথি, চাইৰচ, মেৰি, তোমোলাকক ইশ্বৰে আসিৰ্বাদ কৰোক বোলাত মিৰিলাকে গাই গাই বাপেকক চুমা দিলে, আৰু বাপেকেও গাই পতি মূৰত হাত দি আসিৰ্বাদ দিলে। বৰ পুত্ৰক এদিৰ ওপৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। সেই সুমতে সনিপাত হৈ গা ঘামি আসন হৈ গল। তেতিয়া পাদুৰি বৰ্ণি চাহাব, মেম চাহাব, আৰু তাহাজত থকা আন মিত্ৰ সকলো তেঁওৰ ওচৰলৈ আহিল, কিন্তু জগতৰ লোকে কালত উপকাৰ কৰিবলৈ কাৰো সক্তি নাই। পাচে তেঁওৰ গা চাটি ফুটি কৰি প্ৰায়ে মৰনৰ দুখেৰে ঘাম বৈ বৈ আছিল। কিন্তু তেঁওৰ মন ঠাৱৰ কৰি সৰিল নমু ভাৱে ইশ্বৰক লোখাই দি আছিল। ৰাতি মাজে মাজে মেম চাহাবে সুধিলে, মোক চিনিচা নে? তেতিয়া চাহাবে মৰমেৰে মিটকিয়াই উত্তৰ দি কলে, হই, তুমি মোৰ প্ৰিয়া জেইন। আৰু এবেলি ক্লান্ত হৈ আন আন কথা লাহে লাহে কৈছিল, প্ৰায়ে সুনিলে নে পাই। কিছু কালৰ পাচে মন বাতুল জেন হৈ, অচম মতে কথা কৈ গুআহাটিৰ ইন্ধুল আৰু মণ্ডলিৰ সিয়া, খোৰা, আপিত্তা, পতি আদি কৰি নাম কাৰ্ছি অনেক কথা কলে। আপিত্তাত সুধিলে, তুমি নিতৌ প্ৰাৰ্থনা কৰি লাহ পাই থাকা নে? তে-

হৈয়া মেম চাহাবে কলে, তুমি কিয় ভুম হৈচা! আমি গুআহাটিত থকা নাই, সাগৰৰ ওপৰত জাহাজতে আচোঁ; কিন্তু গুআহা-টিত থকা মিতিৰ মানুহলৈ জেতিয়া চিচি নি থোঁ, তেতিয়া তোমাৰ কথা কি পচাম! তাতে চাহাবে সমিধান দি কলে, মই আদিৰে পৰা এতিয়ালৈকে সিবিলাকক প্ৰতি কৰিচোঁ, আৰু সিবিলাকে জেন যিচুৰ চৰনত প্ৰেম আৰু ভক্তি ৰূপে থাকে, মোৰ এনে বৰ ইচা। আৰু আমাৰ আমেৰিকা দেশৰ মিতিবিলাকলৈ কি পঢ়িয়াবা বোলাত, চাহাবে কলে, মোৰ মাতিবলৈ বল নাই, আতশৰিয়া হৈচোঁ, দেও পুজুৰ মন পালটি ইশ্বৰক ভজা এই সুভাগ্য কালত মৰিবৰ ইচা নাই, তথাপি ইশ্বৰে মাতিলে, কেনেকৈ থাকিব পাৰিম? মোৰ জিৱন ইশ্বৰৰ হাতত থৈচোঁ। ইয়াৰ পাচে অলপ আৰুৱত খুআলে, তেতিয়া কিছু স্বস্তি হ'লত মেম চাহাবে কলে, মই তোমাত জি জি অপৰাধ কৰিছিলোঁ। তাৰ দাই খেমা কৰা। চাহাবে কলে, তোমাৰ একো দাই নাই, কিন্তু মোৰেহে অপৰাধ খেমিব লাগে।

পাচে ডক্টৰ চাহাবে কথা ন কৈ সুই থা-কিবলৈ হুকুম দিলে; কিন্তু দুখৰ কাৰনে টোপনি নাহে, আৰু বৰ বতাহেৰে সমুদ্ৰৰ খলকত জাহাজ চলন্ত পলন্ত কৰি থকাত চাহাবে কিছু সুখিল নে পালে। ৰাতি পুআৰে পৰা ধুমুহা বাহিলত জাহাজৰ আটাই-বিলাকে দুখ আৰু বৰ ভয় পালে, কিন্তু চাহাবৰ দুখ বা সুখ একোৰো চিন্তা নাই কিয়া হ'ল। পাচে ১১ বজা মানত চকুত জাল মাৰি থবাত ঘনে ঘনে মচিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া মেম চাহাবলৈ ঘূৰি চাই কলে, তোমাৰ ৰূপ কেনেবা আচৰিত জেন দেখোঁ। তাৰ অলপৰ পাচে হাত চোঁচা পৰিল, নখ কল্লা পৰি গল, উখাহোঁ দিখলকৈ ৩।৪ বাৰ লৈ পাচে উখাহ নাই কিয়া হ'ল। এই ৰূপে জি প্ৰিয় স্বামি, লৰাইতৰ মৰমিয়াল বোপাই, মণ্ডলবিলাকৰ ৰথাক, আৰু দেও পুজুৰ মিতিব, জি জনে বাপ মাও, ডাই ককাই,

মিতিৰ কুটুম দেশ এৰি, নতুন নিয়মৰ সূত বাত্ৰা দেও পুজুৰিলাকৰ আগত সিকাৰলৈ আহিল, সেই জনৰ জিৱাআ স্বৰগৰ পবিত্ৰ থানৰ দূত আৰু সাধুবিলাকৰ সন্তত থাকি ব্ৰতি গিত গান কৰিবলৈ গল।

পাচে মেম চাহাব আৰু লৰাইতে অসন্তোষ কৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। সিবিলাকৰ সান্তনাৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টা সৰিল মাখন থাকিল, তথাচ মৰা জনৰ মুখো হৰিড জেন, দেখিবলৈকো অতি সুন্দৰ হৈ আছিল; কিন্তু কন্দাবিলাকক একো সমিধান দিব নোআৰে। গধূলি নৌ ইওতে জাহাজৰ কাপ্তান, আন চাহাব, আৰু লক্ষৰ সকলোএ আহি চাই, চাহাবৰ মৰা স পেৰাত সুমাই জাহাজত থকা দিখল নাও খনত তুলি থলে। বৰ ধুমুহাত নাও চলন্ত পলন্ত কৰি থকাত সেই দিনাৰ নিশাও ধুমুহাৰ ভয়তে আটাই মানুহৰ গা কঁপি আছিল। আৰু চাহাবক পেৰাত থবৰ পৰা লৰাইত আৰু মেম চাহাবেও পুনৰ সিবিলাকৰ অতি প্ৰিয়ক দেখিবলৈ নে পালে। পাচ দিনা দুপৰ মান বেলেত বতাহ কিছু সান্ত হ'লত সুভ কাল পাই চাহাব লোক আৰু সকলো মানুহ গোট খাই, মিতকৰ পেৰা নাৱৰ পৰা আনি জাহাজৰ চাপৰত থলত কাপ্তান চাহাবে কিতাপত সান্ত্বনাৰ কথা আৰু প্ৰাৰ্থনা পাইলে। পাচে পেৰা সাগৰত নমাই পুতি থলে। সেসৰ মহা দিনত আমাৰ পুত্ৰ মেঘৰ ওপৰত দূতবিলাকে সৈতে ভেঁৰি বতাই আহি মৰা লোকৰ উঠানলৈকে চাহাব ভাঙে থাকিব।

সাগৰৰ মাজত চাহাবৰ সৰিল জি ঠাইত পুতিলে, তাৰ ওচৰত এটা বৰ সিল আছে, সেই সিলৰ নাও বাকৰ সিল। তেঁওৰ সৰিল খোআ ঠাই দেখাবৰ নিমিত্তে আন একো চিন নাই, কিন্তু তেঁওৰ সৰিল হেৰাল, পাৰ নো-আৰে, ইয়াক ভৰাৰ একো কাৰন নাই; কি-য়নো ইশ্বৰে জি সক্তিএৰে প্ৰথমতে মানুহক সৃজিলে, সেই সক্তিএৰে সকলো মৰা লোকৰ সৰিল পোতা বা পোৰা হওক, বা ভাঙ হৈ উৰি জাওক, তেও সেসৰ মহা লোধৰ দিনত আটাইকে চপাই তুলিব। ই. হ. ব.

Amakosa Fingoo Man.

আফ্রিকাৰ দক্ষিণ কালৰ বিৱৰণ ।

Geography of Southern Africa.

গুড হোপ নামে আফ্রিকাৰ দক্ষিণ টেকত জি দেশ আছে, সেই সুন্দৰ ঠাই, অনেক সলোৱে সন্মূৰ্ণ; জাৰ স্বাম নিয়ম ৰূপে আছে, থাকিবলৈ সুবিধ। পুৰ্বমতে পৰ্তুগিজ জাহাজৰ লোকে ১৪৯৩ সঁকত সেই টেক দেখা পালে। পাচে ১৬৫০ সঁকত জৰ্মানি লোকে ডাটল গৈ দেশ দখল কৰি তাতে নিবাসি হৈ থাকিল। ক্ৰমে ইজৰাজিএ জৰ্মানিক জিকি সেই দেশ ললে, এতিয়া তাৰ আদি বাসি সকলোএ ৱসবৰ্তি হৈ মহা বা-নিৰ হুকুমত চলা হৈছে।

ইজৰাজিৰ নিবাসি ঠাইৰ পূব কালে কাকিৰ লোক আছে; সিবিলাক আৱৰি, জুধাক আক ডকাইড। সিহঁতৰ চাৰিও কালে ইটন্তত আক কিংগো লোকৰ জি আঠ খন ৰাজ্য আছিল, সেইবোৰক বনত জিকি খেদালে আক বন্দিক ললে। ইজৰাজিএ কাকিৰে সৈতে বন কৰোঁতে সেই কিংগোৰ অনেক অনেক লোকক উপকাৰ কৰি সৰুৰ হাড়ৰ

পৰা একজালে। এনে কিংগোৰ তিনি পুৰস দুজন ওপৰত লিখা হৈছে। তিবোতাই সুবত এখন গামোচা বাহে; গাভ মেৰৰ চাল লই, নোম ভিত্তৰ লুটিএ বাহে। লৰাক নিবলৈ পিটি ফালে এটা চালৰ ছোৰা থাকে। মুনিহু তিবোত। দুয়ো কানত বৰৈ, ভিজিত মনি পিন্ধে, মন্ত্ৰ ভৰোআ বিৰিও বাহে; কাপৰ কেতিয়াও নো ধোএ।

কাফিৰ উত্তৰ কালে জুলা নামে এজাতি মানুহ আছে। সিহঁতো বনত বৰ চালি; আন জাতিএ সৈতে সদাই জুধ কৰি থাকে।

পৰ্বতত বন্দান নামে এজাতি আছে; সি-ইত আটাইতকৈ অসভ্য; গা সৰু, এলাগি; কোনো অধিকাৰৰ আগ্য পালন ন কৰে, পৰিয়ালৰো বন্ধন ন হই, দম্প লাগিলে কটা কটি কৰে, জাৰ বল, সেয়ে আনৰ বন্ধ ডকা হি লই, তিবোতাকো আনে। খেতি ন কৰে,

চাগ আদি নো পোহে, চিকাৰ কৰি পহু মাৰি খাই; আহাৰ নে পালে গচৰ পাত সিপা, সাপ, জেটি আদি কৰি আটাই বিক-চিনা লগা জন্তুকে খাই। নাকত একোৰো গন্ধ বেয়া নে পাই; পহুৰ নিচিনাকৈ মাটিৰ গাঁতত বাতি সোমাই সুই থাকে।

ইটন্তত লোকে মেচি ঘৰ সাজে, তাকে ঢাকিবলৈ তিবোতাবোৰে চাৰি বৈ দিএ। এখন গাঁও পাতিব খুজিলে, এনে ১১।২০ ঘৰ মণ্ডল আকাৰ কৰি সাজে, ঘৰে পতি এখন দুআৰ ভিত্তৰ ফালে থাকে।

আগৰ কালত সেই দক্ষিণ আফ্রিকাৰ মা-নুহে প্ৰায়ে একো ধৰ্মৰ কথা নে জানে; এতিয়া বহু সুমেৰে পানুৰি লোকে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম সিকাৰি বুজাই দিয়াত ঠায়ে ঠায়ে কো-নো কোনোবিলাকে লৈছে; আখৰ লিখি পহিৰলৈকো সিকাইছে।

এই দেশত জিবু, আক হাতি, নদ্যৰ, গঁৰ, সিংহ, জিৰাক, উট চৰাই, এই সকলো জা-ন্তৰ জন্তু থাকে, আক অনেক ডাইল সাপো আছে। লতা পনিয়ালৰ খেতি বহুতকৈ আজি, তাৰ বস জাহাজত পঠাই আন দেশত ৰেচে।

Fingee Woman.

যেঁহু আৰু গোম খান, সুমখিৰা টেজা, ডিম্ব, বাদাম, খেৰেজু, এইবিলাক গুটি আছে। লোনা বিল অনেক ধৰাত তাৰ পানি বহত সুকালে লোন পোআ জাই। সেসৰ ভিতৰত পুৰা পচিমাকৈ পৰ্বতৰ দুই তিনি সানি আছে; টেবল নামে সিলৰ এটা পৰ্বত ২৩২০ হাত ওখ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি।

Assamese History.—No. 3.

লগত অহা ডাকবিয়াবোৰৰ লেখা, মুখ্য বাজৰ বাজ খোআ ভাখুলাক ১, খুন্ডাই ১, মুখ্য মুখ্য বাজৰ বাজ খোআ কালুখুন্ড ১, মৰিৰ ১, মুখ্য বাজৰ বাজ খোআ কামুখু ১, আইতনি ১, মুখ্য বাজৰ বাজ খোআ কালু ১, খুন্ডাই

ডাইক ১, খাওমুখুকেওখু ১, চিবিজ ১, খাওমুখুকেওখু ১, লাপেত খাওমুখু ১, ভিচু বাখাম ১, বুৰা গোষ্ঠি ১, এই ডাকবিয়া কেইটা চুকাফা বজা দেৱৰ লগত আছিল।

লাক্সি খুতমিত (২৮) সঁকত, কংকেও, তাওভোওত (২৯, ৩০) চুকাফা বজাৰ লগত বাটত লগ ধৰি অহা খুন্ডাইও ১, ভাতত অহা। লাক্সি কাপ্পাও, কাপ্পি (৩১, ৩২) সঁকত কাওকংমুখ্যান পালেহি। লাক্সি ডাপমাও, বাইচি (৩৩, ৩৪) সঁকত মুখ্যলা মুখ্যতি পালেহি। লাক্সি মুখ্যচেও, প্লেচিচি (৩৫, ৩৬) সঁকত মাতি খতিয়া নগাৰ গাঁও পালেহি। লাক্সি কাতমুত, খুতচান (৩৭, ৩৮) সঁকত নামকিউৰ পাৰ হৈ ওপৰ চকুআ নগাৰ গাঁও পালেহি। লাক্সি কংবাও, তাওমিত (৩৯, ৪০) সঁকত ত্যাকংত্যাখুই পালেহি। লাক্সি কাকোও (৪১) সঁকত মুখ্যকেওত বলহি। সেই চাই থাকি চুকাফা বজা দেৱে ভাখুন্লাক চৰন, খুন্ডাই, উলিয়া, খুন্ডাই, কামুখু, খামুখু, কানজান বুৰাগো, খাওমুখুকেওখু, খাওমুখুগাঁও, খেৰল, খাওমুখুমাখাম, এই সকলক পঠাই মুজকক জুজিৰ দিলেগৈ; তাকো জিনি আহিল। পাচে তাৰো পৰা লক্ষ্মিতোকাওলৈ আহিল, তাৰো পৰা মলাখু পালেহি। তাৰো পৰা মুখ্যখাম মুখ্যপান পালেহি। তাৰ পৰা কাকোওতোওন পালেহি। তাৰ পৰা ভইখাম পৰ্বতৰ বৰ মুখ্যৰ পালেহি। তাৰ পৰা বিন্‌পন মুখ্যভোৱ পালেহি। তাৰো পৰা নামভিলিক কামুতাই পালেহি। তাৰ পৰা লাক্সি কাপ্পোও (৪২) সঁকত খামজাজ পালেহি। তাৰ পৰা নামজাজ পাৰ হৈ আহি, চুকাফা বজা দেৱে নামজাজ বিলৰ কাসৰত বলহি। তাৰে পৰা নগা গাঁও মাৰিবলৈ ডাকবিয়াবিলাকক পঠাই দিলে। গাঁৱৰ লেখা, খাকখু ১, পুখুকা ১, ভিখা ১, বিখাও ১, নাভোমা ১, লাক্সনপকে ১, তাক ১, এই সাত গাঁৱৰ নগা আপুনি বহিলে।

উপা, তপু, এই দুই নগা গাঁৱক ধৰিব দিলে; তাৰ লগতে লুক্‌নাম ১, লুক্‌না ১, এই দুই নগা গাঁৱক মাৰিলে। পাচে চুকাফা বজা দেৱে কাম্‌জমুজক খাম্‌জাজত থৈ আছিল। পাচে নামজাজ পাৰ হৈ ডইকাওৰ জত বলহি। তাৰ পৰা ডাক্‌ৰিয়া সকলক পঠাই উজনি ভাটি দূয়ো ফালে জি নগাৰ গাঁও আছিলে, সদৌকো মাৰিব দিলে। গাঁৱৰ লেখা, পাপুকিয়া ১, খম্‌তেজিয়া ১, খুন্‌খ তিয়া ১, খুন্‌জুজিয়া ১, তম্‌তিজিয়া ১, জা-খুজিয়া ১, এই চই গাঁৱে ধুধ দিলে; বলে নোআৰি বিস্তৰ নগা পলাল। আমাৰ মানুহে অনেক নগা কাটিলে, বিস্তৰ নগা ধৰিও আনিলে। নগাৰ জুখাবোৰক আনি কাটি কাটি মজ্‌জক নিজাই, ককায়েকৰ মজ্‌জ ভায়েকক পুতেকৰ মজ্‌জ বাপেকক, এই ক্ৰমেৰে খুঁজাই, ডইকাওৰ পৰা নামপুজ নদিৰ কাসৰে আহি নামকক পালেহি। তাৰো পৰা জুঁৰ বান্ধি ঘোৰাই সৈতে মানুহ ভটিয়াই আহিল। লাক্‌লি ডাপ্পাও (৪৩) সঁকত তাতে খুন্তক থৈ চুকাফা বজা দিহিলে ভটিয়াই তিপাম পালেহি। লাক্‌লি মুংমাও, প্লেকটি, কাত চেও, (৪৫, ৪৬, ৪৭,) এই তিনি লাক্‌লি তিপামতে আছিলে। পাচে তিপামৰ গাতি তল জোআ দেখি বোলে, আত থাকিবলৈ ভাল ন হই, এই বুলি তাতে কালজক থৈ চুকাফা বজা দিহিলে ভটিয়াই আহি, দিহিল কাসৰত সলগুৰিত বলহি। লাক্‌লি খুন্তজিয়া, (৪৮,) কাম্‌মুত, ডাওচান, কাৰাও, কাপমিত, এই পাঁচ লাক্‌লি তাতে থাকি বোলে, আত মানুহৰ লখ নাই, সুন্য ঠাইত থাকিবলৈ ভাল ন হই; এই বুলি চুকাফা বজা লুইতে ভটিয়াই হাবুজত বলগৈ। লাক্‌লি ডাপ্পাও (৫৩) বাইভোও, মুংপ্লাও, এই তিনি লাক্‌লি থাকি তাতে তিনি হালি খেতি কৰি খাই আছিলে। পাচে সকলোৰে আলচ কৰি বোলে, পানিত তল জোআ মাটি, আত থাকিবলৈ ভাল ন হই; এই বুলি চুকাফা বজা লুইতে ভটিয়াই আহি দিখৌ মুখ পালেহি; দিখৌ মুখে উজাই

আৰি দিলিহৰ মুখ পালেহি। দিলিহৰ পানিত হাত দি চাই। এই পানি তিপামৰ পৰা আহিচে, এই জানি দিখৌএ দি উজাই আহি চুন্তক পালেহি; চুন্তকৰ পানি জুখি চাই ঘো ডোলা চাৰ পাই, তাতে থাকি চুকাফা বজা দেৱে চুখানফা বজাৰ ঠাইলৈ কটকি পচালে, বোলে, আমি ই ঠাইত আচৌ, তাকে জনাইগৈ; সন্দেল কপৰ ভাউকিন ২ টা, কলহ ১, বেলা ১ খন, ডাও কাপৰ ১০, বচোআল ১০। পাচে চুখানফা বজাই আমাৰ বজা দেৱলৈ দিলে, জিম বন্ধা ঘোঁৰা ১, কাৰফাই ধনু ১, বৰই দিয়া চোলা ১, সোনোআলি পইজাৰ তিনি জোৰ, সোনোআলি টুপি দুটা, বাঁহৰ কাপৰেৰে চোআ ডিনটা, আনো বস্ত বস্ত দি পচালে; এই ৰূপে দুই বজাৰ চেনেহ পুতিএ গল।

তাতে লাক্‌লি প্লেকজি, কাতমাও, এই দুই লাক্‌লি থাকি তাতে তাখুনলাকক থৈ, চুকাফা বজা দেৱে ভটিয়াই সিমলুগুৰি পালেগৈ। লাক্‌লি খুন্তি (৫৮,) কাম্‌চেও, ডাওচিয়া, কাম্‌মুত, কাপচান, ডাপ্পাও, এই চই লাক্‌লি তাতে থাকি মানুহ পঠাই চোআলত নামজাজত তিনি হেজাৰ পানি খোআ ঘাট দেখিলে। চাৰিজতো তিনি হেজাৰ ঘাট দেখি, কিসু-মান ভই সৎসই কৰি ডিমাতে আছিলগৈ। তাকো পানি তল জোআ দেখি, ডিমাকে উজাই গৈ, লাক্‌লি বাইমিত (৪) নগৰ কৰিলে; তাকো পানি তল জোআ দেখি এৰিলে। লাক্‌লি মুংকেও (৫) সঁকত লাক্‌কুৰি দেৱৰ পৰ্বতৰ কাসৰৰ সৰু পৰ্বতটিত নগৰ কৰি দেও সকলক পূজা সেৱা কৰি থাকিল। পাচে লাক্‌লি ডাওজি (২০) সঁকত ডাওলুং চুকাফা বজা দেও মিত্ৰ হ'ল, এঁৱে ভোগ কৰিলে ৩১ বছৰ।

THE OBRUNDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং, সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ১১ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1850. NO. 11.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

নৱেম্বৰ মাহৰ ১২ তাৰিখে সিবসাগৰ জিলাত ৰাতি দিন সন্মে ধাৰা সাৰ বতাহ বৰধুন হোআত সিবসাগৰ মৌজাৰ ভিতৰত আমাৰ লোকে বুজ পোআ এসতকৈ অধিক গৰু মৰিল; কোনো ঘৰত এটা দুটা আৰু পাঁচোটাকৈও মৰিছে; বিসেসকৈ জাৰৰ কা-ৰনে মৰিল । আলিৰ দাঁতিত থকা মৰা সৰু দূৰ গন্ধত প্ৰায়ে মানুহ জাৰ নোআৰা হল ।

লাহোৰ নগৰত বহু মানুহ নৰিয়া পৰি আৰু মৰিও আছে । গোৰা চিপাহি ৭০০ সাত স মান নৰিয়া হোআৰ কাৰনে হস্তি-টালত আছে; আৰু আন চিপাহিও ৪।৫ স মান নৰিয়া পৰি আছে ।

ঢাকা নগৰৰ অধিকাৰ কলেক্তৰ চাহাবে শ্ৰী শ্ৰীকৃত পুথি আলবৰ্তৰ মহা দৰ্শনলৈ পঠাবৰ নিমিত্তে ঢাকাৰ তাঁতি লোকক এক বৰ মিহি কাপৰ বনাবলৈ হুকুম দিছে । সেই কাপৰ দিছে ৪০ হাত, বহলে ডেৰ হাত, এইমান ডাকৰ হৈচোভেও তাৰ গধুৰ ১৫ টকাতকৈ অধিক ন হব, সিহঁতে এনে কথা বাস্তি লৈছে ।

জগনাথলৈ জাতিক লোক বাটত জাঁওতে মেদিনীপুৰ নগৰৰ ওচৰত ঘাটৰ নাও খনত পাব হোআ সময়ত সেই নৱত মাটি হাঁহে-বে মৰা এটা বিহু আছিল । তাতে বিহু মুকলি হৈ পানি সোমাল, আৰু নাও তল

হোআত ৩০ বা ৪০ জন মানুহ পানিত পৰি মৰিল ।

জোআ বচৰত হিন্দুস্থান দেশত কল্যানিৰ কৰ আদি জিমান টকা উত্পন্ন আৰু ভগন হই, তাক তলত লিখা হৈছে ।

	উত্পন্ন	ভগন
বঙ্গাল প্ৰদেশ	১০,০৪,৩৬,৭৭৬	১২,২৮,৪২,১২১
ওপৰ হিন্দুস্থান	৪,৮৩,৩২,৪০০	১,২৪,৪৬,৪০০
মাদ্ৰাজ	৪,১৫,১৪,৪৩৭	৪,৬৭,৫২,১৮০
বম্বাই	৩,২৪,১৪,২৮০	৪,৬২,২৪,৮৪২
ইঙ্গলণ্ড খৰচ		৩,০১,২২,০০০
মুঠে	২৪,২৭,০৫,০২৩	২৭,২৪,২৩,৫২৩

খৰচ বাৰ্ছিল ২,২৭,৮৮,৫০০ দুই কোটি আটাইচ লাখ টকা । সেই উত্পন্ন টকাৰ ভিতৰত মাটিৰ খাজনা ১৪,১৬,৪৫,০০৫; লোনাৰ সুত ২,৫০,১৮,৩২৭; কাৰিকৰ লাভ ৩,৫৩,৮৬,০০৬ ।

এই হিন্দুস্থান দেশত সকলো সৈন্যৰ অধি-কাৰ পুধান সেনাপতি হবলৈ চেৰ উলিয়ম গম চাহাবক নিয়োজন কৰিলে । ইঙ্গ-লণ্ডৰ পৰা তেঁও আহি পোআতে এন্টি-য়াৰ পুধান সেনাপতি শ্ৰীকৃত চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ চাহাব ইঙ্গলণ্ডলৈ উলটি জাব ।

কৰ্নল কিঙ্গ নামে এজন সৈনাপতিএ বনত আপোনাৰ সেনাবিলাকক ভাল কপে চলাই নি নিয়াত পুধান সেনাপতি চেৰ চাৰ্লচ নে-পিয়ৰ চাহাবে তেঁওক দাই ধৰি লোকৰ আগত তেঁওৰ গাত বোল দিয়াত কৰ্নল কিঙ্গ চাহাবৰ 'অতি চিন্তাকুল হৈ আপোন ঘাতি হৈ মৰিল ।

মনিপুৰৰ ৰজা কাঁইটিয়া সিদ্ধৰ সন্মানেক
দুত্ৰিয়া সিদ্ধ আগৰ বাৰৰ পৰা গুহুআ
হলত সি দুই পাতি ২০০ সেনা গোটাই
বন কৰিব ধৰিলে; তাতে ঠেওক ধৰিবৰ
নিমিত্তে এজন সেনাপতি আৰু চিপাহি পঠা-
লে; সিহঁতে লগ পাই হিলৈয়ে গুলিয়াই
১১ মানুহক মাৰিলে; দুত্ৰিয়া সিদ্ধৰ গাভা
গুলি লাগিল। তাৰ পাচে কান্তান বেকৰ
চাহাৰে বগা সেনাই সৈতে সেই দুহিয়ারক
বিচাৰিবলৈ গল, কিন্তু নে পালে।

মলমাইন নগৰৰ এখান সন্মাদ পত্ৰত লি-
খিছে, ইল্লি নামে এজন ইজৰাজি চাহাৰে
মান ৰজাৰ পৰা সেনাপতি বাৰ পাই মানব
সেনা গোট খুআই চিয়াম অৰ্থাত জিউতৰ।
ঘেস আক্রমণ কৰিবলৈ উপাই কৰিছে।

চিপাহল অৰ্থাত লুকা দিগৰ কলম্বো নগ-
ৰত এলিয়ট নামে জি এজন চাহাৰে এক
সন্মাদ পত্ৰ চলাইছে, ঠেও গাল নগৰৰ
পৰা বিলাইতি ডাক অতি বেগে পাৰৰ
নিমিত্তে এবিধ পাৰ চৰাই পুহি ডাক নিব
লৈ বাবে মাহ মান সিকাই এতিয়া নিবলৈ
ধৰিছে। সেই বিধ পাৰ আপুনি ধকা
ঘৰত বৰ আসক্ত; আন ঠাইলৈ নি মুকলি
কৰিলে সি একে বাবে তাৰ গৰাকিলৈ উভ-
তি জাই। এলিয়ট চাহাৰে আপোনাৰ এনে
এক ডাকুআল পাৰ গাল নগৰলৈ পঠাই
দিয়াত, ঠেওৰ মিত্তিৰে তাক দু দিন মান
বাখি আগষ্ট মাহৰ ইজৰাজি ডাক পাই
তাৰ পুখান কথা সৰু চিঠিত লিখি চৰাইৰ
ঠেকত বান্ধি মেলিলত সি পোনাই উৰি গৈ
২।। আই হুণ্টাত গৰাকিৰ ঘৰ পালেগৈ,

তাতে সেই সকলো কথা পত্ৰত চাপি ঘেসত
চলাইছে। ডাকৰ মানুহে দুই তিনি দিনে
পাই; সেই দুই নগৰ ৭৫ মাইলৰ আঁতৰ।
মাহে মাহে চৰাইৰে ডাক আনিম বুলি
খিব কৰিছে।

ইউৰোপৰ ঘেসবিলাকত ঠায়ে ঠায়ে মাউ-
ৰে ধৰি ভালমান মানুহক মাৰিছে। আ-
ফ্ৰিকা বৰিসৰ আলজেৰি ঘেসতো লাগিছে,
তাতে কেৱল মানুহ ন হৈ, কুকুৰ, কুকুৰা
আদি জন্তুৰ মাজতো লাগি বহু মৰিছে।

আলজেৰি ঘেসৰ ভিত্তিৰি জিলাত লাখ
লাখ কবিত্ত ওলাই সকলো ঘেস নষ্ট কৰি-
ছে। তাত নিৱাসি সকলো জাতি লোকে
একে লগে গোট খাই বেৰি ধৰি মাজ ঠাই-
লৈ খেদি চাৰিও ফালে বনত জুই লগাই বহু
পুৰি মাৰে, পাচে আন ঠাইলৈ গৈও সেই
ধৰে কৰি মাৰি মাৰি থাকে।

ফুফ্ৰিৰ আগৰ ৰজা লুই ফিলিপ ৭৬ বছৰ
বয়স হৈ ২৬ আগষ্টত ইংলণ্ডৰ ক্লেমন্ত নগ-
ৰত মৃত্যু হল।

খ্ৰীষ্ট জুফ্ৰিচ ওঅৰ্দেন নামে কল্পানিৰ
এজন ভিৰেক্তৰ চাহাৰে আপোনাৰ বাৰ এৰি
দিলত ঠেওৰ সলনি হবলৈ খ্ৰীষ্ট হেনৰি
ধোৰি প্ৰিফ্ৰেপ একোআইৰ চাহাৰক সেই
বাৰ দি ভিৰেক্তৰ পাতি ধলে।

সুইডিকৰ সেনাবিলাকে কৌঠৰ পৰা ওলাই
দেৱাৰ্ক সেনাপতিৰ কৌঠত জুধ ধৰিলে, কিন্তু
৩০০ মানুহৰ হানি হলত বলে নোআৰি
হুকি গল।

হেচিয়া ঘেসৰ অধিকাৰে কানোন মতে
ৰাজ্য ন চলোআৰ কাৰনে, পুজাবোৰে সোধ
কৰ্তাবিলাকৰ আগত গোচৰ কৰিলে; পাচে
ঘেসাধিকাৰে সোধত ঘাটি ঘেসান্তৰ
হৈ গল।

ধৰম আৰু বিদ্যা নিকোআ কৰম
চলোআ গ্ৰিক ঘেসৰ ককিয়তাকি নামে
এজন পুখান বিদয়া আপোনাৰ ভি-
বোতাই সৈতে বহুত হেৰা ধাবলৈ
গৈ গধূলি বেৰি উলটি ঘৰ পাই

সোম্ভাওতেই কোনো দ্বোহিহা মানুহে ধাপ দি তেঁওক গুলিয়াই মাৰিলে; বধ কৰাটো পলাল।

ইজলও আৰু ফ্ৰান্সৰ মাজে দি ডোবৰ নামে সাগৰৰ এটা সঁতি আছে; তাৰ বহল ২০।২৫ মাইল হৈছে। পানিৰ তলে দি বিদুলি ডাক চলাম বুলি ৬ মাহ মান সুম কৰি লোহাৰ গুনা সাগৰৰ তলে ই বায়ৰ পৰা সি বামলৈ নিবলৈ উপাই কৰিছিল। পাচে সকলো ভৈয়াৰি হলত ২৮ আগষ্টত গুনাৰ ই মূৰ ডোবৰ নগৰৰ এটা খুঁটাৰ লগাই ৰাখি এক ভাপ জাহাজে ফ্ৰান্সৰ দেশলৈ সি মূৰ নি লগালেগৈ। সেই গুনা ধানৰ নৰা ভা লৰ সমান ডাঙৰ, তাক লোনা পানিএ জেন নো চোএ, গটাপৰ্চ্যু এঁচাৰ নলিৰ ভিতৰে দিয়া হৈছে। এঁচাৰ নলিৰে সৈতে গুনা ১৩৬ মোন গধুৰ হৈছিল। জাহাজৰ মাজত এটা ঘূৰনিয়া বৰ কাঠত মেৰাই ধোআ হৈছিল; পাচে জাহাজ জাঁওতে কাঠ ঘূৰাই গুনা সাগৰত পাৰি জোআ হল। গুনা মাটিলৈকে তল কাবৰ নিমিতে তাত ৫৫।৫৫ হাতৰ জাঁত-ৰত ১০ সেৰ মান গধুৰ সিহ একো ডোখৰ লগাই লগাই দিলে। পানি চায়ে চায়ে তৰাঙ্গ, চায়ে চায়ে ধ, গুনা তলে তলে বেঁকা হৈ থকাত ৩০ মাইল জুৰিলে। মাজ চাইত ২০ হাত ধ হৈছে। ৰাতি পুআ পাৰি দি-বলৈ ধৰিলে, ১২ ঘঁটাই গুনা পাতি পাতি গৈ ফ্ৰান্স দেশৰ কেপ গ্ৰিনি গাঁও গধূলিতে পালেগৈ। তাত বৰ গৰা আছে, গৰাৰ ওপ-ৰে গুনা তুলি লগালত ইলেক্ট্ৰিক জন্তু আনি পুনাৰ বিদুলি ভৰাই দি একে নি-মিসতে ইজলও দেশলৈকে বাক্স চলি গল। পাচে ই দেশৰ সি দেশৰ অনেক কথা বাক্স কৈ কৈ আছিল। কিছু দিনৰ পাচে সেই গৰাৰ সিলত গুনা ঘঁহনি ধাই চিগি গল; এতিয়া তাক তুলি ভগা চিগা ৰাতি পেলাই সিল ন থকা সজ চাইত লগাবলৈ উপাই কৰিছে।

মিনৰ্বা নামে এখান ভাপ জাহাজে আগষ্ট

১২ ডাৰিখে লিৰবপুল নগৰ এৰি গৈ মেক-চিকো দেশৰ ভাল কাঠ বোজাই এখান জাহাজত ৰাতি খুন্দা খালত কাঠৰ জাহাজ একে বাৰে ভাগি ডল গল। ডাৰ ১১ জাহাজেৰে মানুহৰ মাজত ৪ জন মাথোৰ উপহি, ভাপ জাহাজৰ সৰু বায়ে খেদি থৰাত উঠি বখা পৰিল। ভাপ জাহাজৰো আগ কাল ভগাত পানি সোমোআৰ কাবৰে ডই পাই ওচৰত বোম্বাৰি নগৰলৈ বেগাই গৈ উঠিল-গৈ।

শ্ৰীমতি জেনি লিও নামে চুইদন দেশৰ এজনি তিৰোতা অতি সুন্দৰ উভয় গায়ন হোআ দেখি, তেঁও গিত গোআ সুনিবলৈ সকলো মানুহে বৰকৈ খেদি জাই, এবাৰ সুনিবলৈ গাইপতি চুটকা এটকা এই কপে ধন দিএ। আমেৰিকা দেশত গান কৰিবলৈ এজন মানুহে মাতি, দিনে দিনে ২০০০ টকা দিম বুলি কথা ৰাখিলে। পাচে নুয়ৰ্ক নগৰ পালত তাৰ মানুহবিলাকে তেঁও গান কৰা ঘৰত সোমোআৰ বহু চিটি কিনি লোআত কোনো দিনা কুৰি, ডেৰ কুৰি হেজাৰ ধন উঠে।

কালিকৰ্নিয়া দেশৰ চানকুফ্ৰিকো নগৰত আকও জুই লাগি নগৰৰ ত্ৰিভিন্ন ভাগ মান পুৰিলে; হানি হল ১,০০,০০,০০০। চোৰে লগোআ জেন জানি তাক কোনোএ জদি ধৰে, তাক ১০,০০০ টকা দিম বুলি জনাইছে। সেই দেশত আগতকৈ বহুত সোন ওলাইছে; সিলৰ এটা পৰ্বত সোনেৰে পূৰ হৈ আছে বুলি কই; হাড়ুৰি বটালিৰে সিল কালি ৰূপ সোন মিহলি হৈ থকা চুইকো পাই।

কোনো সম্ভাদ পত্ৰত লিখিছে, ৰোলো, পৰ্ব-তৰ কালত থকা শ্ৰী জুত মিউৰোৱকনাছাগে-নিক্বেৱেগ্নাৰিভুনিগেৰ্ভেৰেন সাহাৰে জখ-লাৰ পৰা পৰি তাৰ নাম তিনি ডোখৰ হৈ ভাগিল; কুৰি ডোখৰকৈ ভগা হলে ভেহে কি জানি আমি মুখে গাব পাৰিলোঁহে-ভেন।

Gigantic Tortoise from the Cape of Good Hope presented to the Queen.

কাচৰ বিৱৰণ ।

The Tortoise

গাইচৰ নামে ভাপ জাহাজ, গুড হোপৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ জাবুৰ কালত স্নীকৃত ডকুৰ গিয়া চাহাবে মহা বানিক ভেঁটি দিবৰ নিমিত্তে এটা বৰ কাচ সেই জাহাজত তুলি দি পঠালে। সেই কাচ আগেয়ে গালিপাগো মাজুলিত ধৰি জাহাজত আনি বচৰ চাৰেক পোহ পাল কৰি আছে। তাৰ বয়স ১৮০ বছৰ মান হ'ল। তাৰ দিঘলে প্ৰায় ৪ হাত, ওখ দু হাত, গৰুৰে ৬ মেন। তাৰ বন্ধিয়াই পিঠিত উঠি গলে সি অপুয়াসে লৈ জাই; ৩।৪ মানুহকো নিব পাৰে। তাৰ আঁহাৰ ঘাঁহ, আলু, আৰু লাউ কোমোৰা। জাহাজত জাঁওতে প্ৰায়ে লাউ কোমোৰাৰে পুহিলে।

কাচটৰ গাভ দুখন চলঙ্গ আছে; পিঠি ফালৰ ফুঁজা, বৰ সৰুত, ভাত কিবা পৰিলে একো দুখ নে পাই। বুকৰ চলঙ্গ ভাতকৈ অলপ কোমল, চেপেটা, মাটিত হুঁচৰি জাই। সেই দুখন চলঙ্গৰ ভিতৰত মুখ, ভৰি চপাই সুমাই ৰাখে; তাৰ কোনো সৰু এ ধৰিলে সি মৰা জেন হৈ থাকে, চলঙ্গৰ বাহিৰে একো দেখা নে পাই। তাৰ কান্ধি হাৰেই ওপৰ চলঙ্গ হ'ই; বুকৰ হাৰেই তলৰ চলঙ্গ; বাজ হাৰ ডিহি আৰু বেজৰ ফালে লৰাব

পাৰে মাথোন। তাৰ দাঁত নাই, ধাৰ থকা ঘূৰনিয়া হাৰ দাঁতৰ ঠাইত থাকে। মূৰ কাটিলেও অনেক দিন জিয়াই থাকে; কটা মূৰেৰেও কামুৰিব পাৰে। মাহ চাৰেকলৈ একো বে খাই জিব পাৰে, মৰা বৰ টান। কাচ অনেক বিধ আছে; কেতবিলক মাটিত থাকে, পানিত পেলালে মৰে; কিন্তু প্ৰায়ে সকলো বিধ বামতে পানিতে থাকিব পাৰে। কোনো কোনো বিধৰ মজ্জা খাবলৈ ভাল, লাগৰবিলক আটাইতকৈ ডাঙ্গৰ। কনিৰ পৰা ওপজ্জ; একে ঠাইতে একুৰি, বা দু কুৰি একে বাৰে গাঁত খানি পাৰি বালিৰে পুতি জাই; তাৰ একুৰি মান দিনৰ পাচে পোআলি জগি ওলাই আপুনি পানিত পৰেগৈ। মানুহে খোজৰ চিন ধৰি কনি বিচাৰি আনে, কোনো লোকে খাই। লাগৰ কলপতিয়া বৰনিয়া কাচ আটাইতকৈ ভাল; আমেৰিকাৰ মাজুলিত পাই, মজ্জা খাবলৈ বৰ সোআদ; ধৰি জাহাজত পঠাই দি অনেক দেশত বেচে। চকৰ থকা এবিধৰ হাৰ বৰ সুঅনি; কনি আদি তাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে বৰ দামলৈ বেচে, সেই হাৰ ভপ-তাই সুমেৰে বঁহিলেহে তাৰ সুন্দৰ বৰন ওলাই।

ৰামগতিৰ বিবৰন ।

Account of Bangoli, by Rev. J. C. Page.

বাংগালী জিলাৰ উত্তৰৰে পশ্চিমৰে চুকে বৰিচালৰ পৰা প্ৰায়ে আঠেই দিনৰ বাট দূৰত মান্দা নামেৰে এখন গাঁও আছে; সেই ঠাইতে কঙ্কালি নামেৰে এজন তিৰি বচৰ মানৱ আগেয়ে খ্ৰিষ্টৰ সূত বাত্ৰা প্ৰকাশ কৰিছিল; তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান মত লোআৰ আগৈএ, এজন বৰ লোক হৈ চণ্ডালৰ এক সমূহৰ মাজত মহন্ত হৈছিল। এই জিলাৰ মাজত কুৰোঁতে তেঁও জে স্বৰূপকৈ সূত বাত্ৰা প্ৰকাশ কৰিছিল, তাত কোনো সন্দেহ নাই; নই নই মানুহে তেঁওৰ কথা সুনিলে, আৰু ভেতিয়াই মান্দা গাঁৱৰ বহুত মানুহে পৰিয়ালে সৈতে একে মন হৈ জাতি কুল এৰিলে; আৰু অনেকে ত্ৰান কৰ্তা যিচুৰ নামত বিশ্বাস কৰি মণ্ডলিৰ ভিতৰ সোমাল।

সেই বিশ্বাসিবিলাকৰ মাজত ৰামগতি নামে এজন ল'ৰাও আছিল; সি আপোনাক চেনেহৰ পাত্ৰ জেন দেখাবৰ আগেয়ে ঘিন বগা, আকামিলা, কুচিত আকাৰ আছিল। দৰিদ্ৰ হৈ দুখিলা গিয়াতি কুটুমৰ উপকাৰ কৰা অসমৰ্থ হই; সেই ডেকা মানুহৰ এই ৰূপ অৱস্থা হোআত তাৰ জিৱন কালত সন্দেহ বিসয়ত বহু আনন্দ নাই কিছিল, কিয়নো তাৰ বাঁৰি মাক, বাঁৰি ভনিএক, আৰু সেই ভনিএকৰ ল'ৰাবিলাকক প্ৰতিপাল কৰিব লাগে, আৰু আপুনিও ৰুগিয়া আছিল। মণ্ডলিত সোমাৰৰ সময়ত মন পাল-টনৰ ভালকৈ প্ৰমান দিব পাৰিলে নে নো-আৰিলে, মই তাক কব নোআৱোঁ; কিন্তু জি সময় মই তাক প্ৰথমে দেখি তাৰ আচাৰ বেহাৱৰ কথা বুজিলোঁ, সেই কথা অলপ লিখিম।

জোআ তাৰ মাহত আন আন গাঁৱত জি-বোৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি আছে, সেই ঠাই আৰু মান্দা গাঁৱতো গৈ আমাৰ খ্ৰিষ্টিয়ান প্ৰতি মণ্ডলিৰ লোকৰ আচাৰ বেহাৱৰ বুজিবৰ নিমিত্তে বিচাৰ কৰিলোঁ। তাতে মোৰ দ্বিষ্টি

সেই ল'ৰাত পৰি তাক একলিয়াটক নি, তাৰে সৈতে কিছু কথা বাত্ৰা হলোঁ। আৰু জোতি বাৰ আমি ইহবলৈ লেৱা কৰা হৈছিল, তেতিয়া বাৰ সি উপদেশলৈ বৰকৈ মন দি আছিল। সিবিলাকৰ মাজৰ অনেকে সন্দেহ বিসয়ত বহু দুখ আৰু কেলস পাই থকাত, আৰু ভাবনা হোআত, মই এদিন যোহানৰ ১৪ আধ্যায় ১, ২ পদ পঢ়ি, সিবিলাকক কিছু সান্তনা কৰিবৰ মনেৰে কথা কলোঁ। উপদেশৰ পাচে ৰামগতি আমাৰে সৈতে কথা বাত্ৰা হবলৈ নাৱলৈ আহিলত মই তাৰ দুখৰ কথা সুধিলোঁ; কিয়নো সি বৰ পিৰিত আছিল। সি বুলিলে, যদি যিচু খ্ৰিষ্টৰ ইচ্ছা হই, তেন্তে মোক স্বস্ত কৰিব পাৰে; কিন্তু যদি সান্তিহে দিএ, তেও বিৰ-কতি ন হও। তাতে মই কলোঁ, এই ৰোগতে তোমাৰ মৰন হ'ব পাৰে, ইয়াকে মই ভাবিচোঁ; পাচে সুধিলোঁ, জি কথাৰে ইয়াত সান্তনা পাব পাৰা, তুমি ধৰম সাত্ৰৰ এনে কোনো বাক্য জানা নে? পাচে তাৰ চকুৰ লো বৈ থাকি বুলিলে, ভোমোলাকে মনত দুখ ন কৰিবা; মোৰ পিত্ৰৰ ঘৰত অনেক থকা ঠাই আছে। সি কোনো ইচ্ছুলত উত্তৰ দিবলৈ নিকিছিল, এনে ন হই; পবিত্ৰ আত্মাৰ অনুগ্ৰহত তাৰ মনত জি কথা পৰিল, তাৰ বাহিৰে আন সকলো কথাত অগিয়ানি আছিল। আহিন মাহত মই জে-তিয়া ঘৰলৈ উভতি আহিলোঁ, তেতিয়া তাকো স্বস্ত কৰিবৰ নিমিত্তে লগত ললোঁ; আৰু ভেতিয়াৰে পৰা ডেৰ মাহলৈকে সি মোৰ চকুৰ আগত আছিল; তাতে সি এজন স্বৰূপ খ্ৰিষ্টিয়ান হই, ইয়াৰ নিচই প্ৰমান পালোঁ। সেই ডেকা মানুহ সুভিলা, নাইবা এলেছা, নাইবা চেল চেলিয়া, ভেৰে ন হই; সকলো খ্ৰিষ্টিয়ানে তাক বৰ প্ৰীতি কৰে, আৰু কোনো কালে কেৱে দুটালি কথা কবৰ, বা কোনো বেয়া কৰম কৰিবৰ দেখা নাই।

ই. হ. ব.

To be continued.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি।

Assamese History.—No. 4.

এওঁৰে পুত্ৰ ত্যাওলুং চুভেওকা বজা হল, ১২৬৪ (১১১০) সঁকত। এঁৰে ভোগ কৰিলে ১৬ বছৰ। ১২৭৭ সঁকত এওঁৰে পুত্ৰ চুৰিনকা বজা হল; লাক্ষি মূন্মাও (৪৫) সঁকত হ'বাল, এঁৰে ভোগ কৰিলে ১২ বছৰ। এওঁৰে পুত্ৰ ত্যাওলুংতাও চুখাংকা বজা হল, ১২৮২ সঁকত। পাচে আমাৰ বজা দেৱেৰে কমভেহৰেৰে জুখ বিস্তৰ হল, তাৰো আমাৰো বিস্তৰ সেনা পৰিল। পাচে কমভেহকে জুখে বলে নোআৰি আমাৰ চাইলৈ প্ৰিতিক দৰ্শাই লছকৰ এটাক পঠালে। লছকৰে আহি কলেহি, তোমাৰ আমাৰ কন্দল গোট কোনো বছৰ কোনো মাহ জুখ গুচা নাই, অনেক লোক জন ধই; এভেকে লোক জনক বখা কৰি প্ৰিতিতে বহক, আশিও প্ৰিতিতে বহো; ৰাজনি নামে মোৰ ভৱিটি আছে, তাকে স্বৰ্গি ৰজালৈ দিচোঁ। কি বোলে! এই কথা সুনি চুখাংকা বজা দেৱে ভাল মানুহ পঠাই কুঁঅৰিকৈ আনিব দিলে। পাচে কমভেহৰে কন্যা দি পঠালে, তাৰে পৰা প্ৰিতি হল। লাক্ষি বাইচিহ্না (২৪) সঁকত ত্যাওলুং চুখাংকা বজা হ'বাল। ৰাজ ভোগ কৰিলে ৩৮ বছৰ।

১৩২৬ সঁকত তাৰে পুত্ৰ ত্যাওলুংতাও চুখামকাৰে বজা কমভেহৰৰ জিয়ৰি ৰাজনি কুঁঅৰিৰ পুত্ৰ ত্যাপুলাইক চাৰিহ্ন বজা পাতিলে। পাচে খাওমূন্লুং তিকুখিনে ত্যাপুলাইৰ চাইলৈ কথা দি গল; পাচে ত্যাপুলাই, খাওমূন্তামেও, এই দুৱে বজাললৈ উটিয়াই গল; পাচে বজাল উজাই আহিল। ত্যাপুলাই খাওমূন্তামেও বজালৰ লগতে আহিল, আঠাগাঁও বানকাহ্নত বহিলহি। পাচে তাৰ পৰা আহি নামডাৰ চাৰিহ্নত কোঁঠ বাহ্নি বহিলহি। পাচে এই কথা ত্যাও চুখাম বজা দেৱে সুনি মানুহ পঠাই সুখিৰ দিলে, বোলে, মই জে নে জানোঁ, কমভেহৰে নো কি কথা ৰাজ্যৰে চাৰিহ্ন নামডাৰলৈ আ-

হিচে! আক ত্যাও চুখাম মহা বজাই বোলে, মই সুনিচোঁ, তিকুখিৰ ত্যাপুলাই, সেই দুই সেই চাইতে আছে; সেই দুইক আমাৰ চাইলৈ পঠাই দিওক। পাচে ত্যাপুলায়ে এই কথা সুনি বোলে, মই জুখকো ন কৰোঁ, জাবলৈ অৰলৈকো নে জাঁও; গলে মোক অৱসো মাৰিব। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি খাওমূন্ তিকুখিনক ধৰি আনি মাৰিলে; কমভেহৰো আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ গল। লাক্ষি প্লেহক্কা (৫৬) সঁকত ত্যাওলুংতাও চুখামকা মৰিল; ভোগ কৰিলে ৩২ বছৰ

আত পাচে বজা নাই কিয়াকৈ পাঁচ বছৰ ডাঙ্গৰিয়া সকলে ৰাজ্য প্ৰতিপাল কৰিছিল। পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে আলচ কৰি লাহন-জিৎ গাঁৱৰ পৰা চুতুকাৰ আনি বজা পাতিলে। ১৩৪৩ (১২৮৫) সঁকত চুতুকাৰ আনি বজা পাতিলে, চম্পাগুৰি নগৰত ধলে। পাচে চুতুকা মহা বজা দেৱে চুটিয়া বজাই লৈতে লাজি শধি বজাই, কভো দিন অন্তৰে এক দিনা পুতি নাও খেলাই, বজা কৰোঁ বুলি চুটিয়া বজাই চকুৰি চাকুই নৈৰ পৰা নাৰত ভুলি ধৰি নিলে। পাচে চুতুকাৰ নিহোঁহল কৰি পঞ্চডক কৰালে। লাক্ষি খুতজি (৮) সঁকত চুতুকা বজা দেও মৰিল, এঁৰে ভোগ কৰিলে ১২ বছৰ।

এওঁৰে পাচত ১৩৫৬ (১৩০১) সঁকত ত্যাও খামখি বজা হল। পাচে সমন্তো লোকে আলচ কৰি খুন কৰি, লাক্ষি কামাও (১১) সঁকত, ত্যাও খামখি বজাক মাৰিলে। এঁৰে ভোগ কৰিলে ১০ বছৰ। বজা নাই কিয়াকৈ ন বছৰ আছিলে, ডাঙ্গৰিয়া সকলে ৰাজ চৰ্যাকৈ আছিলে।

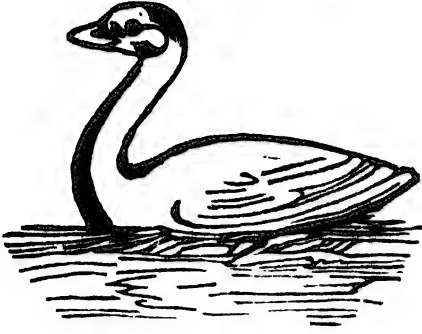
১৩৬৩ সঁকত খাওখুনচেজ বুলি বৰ আহোমৰ লৰা এটা লুইত সিপাৰে গক ফিনিবলৈ গৈ, চুডাৰ কুমৰক দেখি গক ফিনি উলটি আহি, ডাঙ্গৰিয়া সকলত জনালেহি। ডাঙ্গৰিয়া সকলে আলচ কৰি চুডাৰক অনাই চিনি পাই, আমাৰ বজাৰ গোষ্ঠি হেন জানি বজা পাতি ললে; লাক্ষি হুংকোও (১২)

সঁকত, হিন্দু মতে সঁক ১৩৭৫ (১৩১১) । পাচে চুডাক বজা দেৱে ধলা বহিএ উজাই আহি, চবগুআন্ত নগৰ কৰি থাকিল । পাচে সেই দিনতে ভাই তিপামে দ্বোহ কৰিলে, আৰু ভাই বন্ধুচেজ পলাই গৈ, নৰা বজা চুককাত জমালেগৈ । পাচে লান্ধিলিপৰ জিএক ভাই তিপামৰ বৈনিএক আহি চুডাক কা বজা দেৱত জনালেহি, বোলে, ভাই তিপামে আলচ কৰিচে তোমাক ধৰিবলৈ । চুডাককা বজা দেৱে এই কথা সুনি, মহ গৰু মাৰি পোহোঁ বুলি, ভাই তিপামৰ ভাল ভাল মানুহ ধৰি মাৰিলে, কোনোবোৰ কাটি তিপামৰ বৰ সিলত মুণ্ড মালা বান্ধি ধলে । আৰু খুনভাইৰ জিয়ৰি লাক্চেজ নামে কুঁঅ-বি এজনা চুডাককা বজা দেৱত পৰিলে । এক দিনা বজা দেৱে মেল পাতি ভাত খাঁওতে, লাক্চেজ কুঁঅবিএ ভাবুলাইৰ মুখলৈ চাইচিলে ; পাচে ভাবুলায়ে লিগিৰিৰ হাতত লাক্চেজ কুঁঅবিলৈ বাধৰ পতা আঙ্গটি এটা দি পঠালে ; এই কথা লোকে দেখি বজা দেৱত জনালে । এই কথা বজা দেৱে সুনি, ভাবুলাইক চৌধাম কৰি সোধাই দণ্ড ন কৰি পেটতে থাকিল । পাচে সপসই কৰি ভাবুলায়ে, ভাই তিপামে, ভামাৰাৱে, এই তিনিএ দ্বোহ কৰি নৰা ৰাজ্যলৈ পলাই গৈ, সকলো কথা চুকজকা বজাত কলেগৈ । পাচে নৰা বজাই এই কথা সুনি, ভক্কেপাওক লগত মানুহ দি ৰাজ্য লবলৈ পঠাই দিলে । ভাবুলাই, ভাই তিপাম, ভামাৰাও, এই তিনিও আহি, তিপামৰ কুঁহিয়াৰ বাৰিত নৰাই সৈতে বহ-হি । পাচে জ্যাওকা বুৰা বজা দেৱে এই কথা সুনি, লাউৰি হাতিত উঠি খেদি গৈ, তিপামৰ কুঁহিয়াৰ বাৰিত জুখ ধৰিলেগৈ । খাওমুখে জ্যাভানবিনে ঘোঁৰাত উঠি গৈছিল, বজা দেৱৰ গাত অলপ মান ঘা লাগিল । ভক্কেপাৱে জুখে নোআৰি আপোনাৰ ঘেনলৈ গুচি গল । ভাবুলাই, ভাই তিপাম, ভামাৰাও, এই তিনিএ নৰাৰ লগ এৰি ভট্ট-য়াই কমতেহৰ ৰজাৰ লগ ললেগৈ । পাচে

ৰাজনি কুঁঅবিএ এই কথা সুনি, কমতেহৰ-লৈ বুলি পঠালে, বোলে, পূৰ্বত বুৰো বনৰ দক্ষ কন্দল হিন্দু সৰ্বদায়ে আছিল । জেএক মোক দিলে, তাৰে পৰা অনেক দিন কন্দল নাই, বুৰো ৰাজ্য ভালে কৈল্যানে আছিল । পাচে কপাই লক্ষৰক পঠালে, বোলে, ভাই জা, ককাইৰ আগত মোৰ কথা কহিলেগৈ মহি জে মাকৰ ঘৰতে আচোঁ, এখন কন্দল কৰিবলৈ ভাল ন হই ; আৰু পূৰ্বতো মোক দিচে, এতিয়াৰো জিয়ৰি এটি দিয়ক, অন্যো দিনলৈকে প্ৰিতি বহোক । পাচে চুডাককা বজা দেৱে ৰাজনি কুঁঅবিৰ এই বচন সুনি, জ্যাভানবিনক পঠালে, বোলে, কমতেহৰে জে বজালক জুজিবলৈ সৈন্য খুজি আহিচে, ভাই জাহ্ন কৰগৈ, আৰু জদি কন্যা দিএ, ভয়ে লৈ আহিবি । পাচে জ্যাভানবিনে গৈ এই কথা কমতেহৰত কলেগৈ ; কমতেহৰেও সকলোৰে আলচ কৰি, জিএক ৰাজনি কুঁঅ-বি পাতি দি পঠালে । কমতেহৰ বাপেক পুখাৱকৰ নাও, ৰাজনি কুঁঅবিৰ বাপেকৰ নাম চেখজ ; ৰাজনি কুঁঅবিৰ বাপেকৰ নাম মানিক ; কন্যাৰ লগত দিয়া জৌতকৰ লেখা, হঁতাল হাতি এটা, মাখুন্দি হাতি এজ-নি, কপৰ জিম বন্ধা ঘোঁৰা এটা, ই ঘোঁৰা ১২ টা, বেটি ২০ জনি, মানুহ ৪৭ ঘৰ, সোন কপ অনেক, জোআহি, কাপৰ মহ, গৰু, অনেক খনি দিলে ।

এই বুৰঞ্জিত জি সঁক অসুখ হো-আ দেখিচোঁ, তাৰ পাচত () এনে আক-ৰে সুখ সঁক সুমুআই লিখোঁ ।

সোণৰ কনি পৰা হাঁহৰ পটন্তৰ।

The Farmer and his Goose.

এগৰাকি গিৰিহি মানুহে ৰাজ হাঁহ এটা পুহিছিল। সেই হাঁহৰ বৰন বগা, ডেউকা নকত, ফান্দ চুটি, চৈঙ্গ পতা থকা হালধিয়া, চোঁটে হালধিয়া। এনেকুৱা দেখিবলৈ ভাল হাঁহক, তাৰ পৰা উপকাৰ পাম বুলি, গিৰিহিতে নিভৌ ধান পানি ভাত সামুক খুআই দিবলৈ হলে পানিত নমাই দি গা ধুআই চৰাই, গধূলি চপাই আনি ৰাতি ভাল চাইৰ গঁৰালৰ ভিতৰত থৈ; পুআ হলে উলিয়াই ৰাজত সজাৰ তলত ৰাখে। পাচে চৰাই এই ৰূপে আন্তিকৰে ৰখাত ক্ৰমে সেই হাঁহ ডাঙ্গৰ হৈ, গিৰিহিতে পাবলৈ নিভৌ নিভৌ সোণৰ কনি এটা এটা ৰাতি পাৰি দিএ; পুআ হলে সেই কনি গিৰিহিতে পাই সুমাই থৈ। এই ৰূপে অনেক দিন সোণৰ কনি পোআত সি ভাবিলে, এই হাঁহৰ পেটত অনেক অনেক সোণৰ কনি আছে, ইয়াক মাৰি পেট কালিলে একে বেলেগে সবহকৈ সোণৰ কনি পাম; এই ৰূপে কুবুখি হৈ সেই সুন্দৰ হাঁহ মাৰি তাৰ পেট ৰখলিয়াই চাই, সোণৰ কনি এটাও নে পালে, অকল নাৰি কুক পালে, হাঁহ মাধোন মৰিল, আগলৈ নিভৌ এটাকৈও কনি নো পোআ হল।

এয়েৰে জি মানুহে একে বেলেগে সবহকৈ ধন পাবৰ ইচ্ছা কৰি অনিয়্যাই ৰূপে ধনৰ থলত দুখ দিএ, সি নিচে ধন নে পাই, আগলৈ অলপকৈ ধন পাবলৈকো আশা গুচে,

ধনৰ থল মাধোন নষ্ট হই। জি মানুহে অলপ অলপকৈ অনেক দিনলৈ ধন পাম বুলি, ক্ৰমে ক্ৰমে নিয়ায়েৰে থলত দুখ নি দিয়াটকৈ ধন লই, সি ক্ৰমে অনেক ধন পাই, আৰু আগলৈ পাবলৈকো থল থাকে।

বজপুৰ নগৰৰ ভিতৰত সোন আদি পাবলৈ মাটি খানি, জি এটা পিতলৰ সিংহ কোনো হিংসামনৰ তলত লাগি আছিল, তাক পাই এজন মানুহে আমাৰ হাতত দিচে; তাৰ নকচা এই।

Bronze Lion dug up at Rongpur.

সেই নগৰৰ তলাতল ঘৰৰ ওচৰত দুই তিনি বছৰৰ পৰা গাঁৱলিয়াবিলাকে কিবা পাবৰ এলাত অভিযাতলৈকে খানি আছে; মাজে মাজে কেতিয়াবা অলপ পাই, কিন্তু প্ৰায়ে সুখা সুখ মাধোন কৰি থাকে। ॥

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ১২ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1850. NO. 12.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

আক্ৰামি নগাই সেই বেলা ভোগচন্দ দা-
ৰোগাক মাৰিবৰ কাৰনে গত নৱেম্বৰ মাহত
শ্ৰীজুত মেজৰ ককেট চাহাব আদি অনেক
সেনা সেনাপতিএ সিহঁতৰ কোঁঠ লৰলৈ
গোলাঘাটত গোট খাই ডিমাপুৰে দি পৰ্বত-
লৈ গৈছিল ; শ্ৰীজুত কমিস্যনৰ বৰ চাহাবো
পাচত গৈচে । এতিয়া বাত্ৰা আহিচে, সেনা-
বিলাকে খানামা গাঁৱৰ কোঁঠ পাই, ১০ । ১১
ডিচেম্বৰ তাৰিখে বৰ তৌপেৰে গুলিয়াই
গুলিয়াই জুধ কৰি মেসত কোঁঠ ললে ।
সেই কোঁঠ থিয় গৰা পৰ্বতৰ ওপৰত আ-
ছিল, জুধ কৰিবলৈ দুৰ্গম; সিহঁতৰ লগত
মনিপুৰিয়া কেতবিলাক থাকি হিলৈৰে গুলি-
য়াইছিল ; পৰাজই বো ইওতে চিপাহি দুটা
গুলিয়াই মাৰিলে, ২৮ টা খুন কৰিলে ।

ডিমাপুৰৰ ওচৰত দুটা কুলিএ সৈতে
এটা টেকেলাই ডাক লৈ জাঁওতে পাঁচোটা
নগাই ভেঁটি ধৰি এটা কুলিক মাৰি মূৰ
কাটিলে, নিটো কুলি পলাই আহিল, টেকে-
লাৰ একো বাত্ৰা নোলাল ।

আমাৰ পণ্ডিত শ্ৰী খেটকেশৱে এই কথা
লিখি পঠাইচে, জোৰহাটৰ ওচৰৰ পথাৰত
মৰা আৰু মাখুন্দী হাতি কেতবিলাকে আহি
ধান খাই মানুহৰ বাৰি সোমাই কলা চোআ
গচ আদি কৰি ভাজি খাই, জুই দেখালেও
নে জাই, খেদিবলৈ জোআ মানুহকো মাৰিব
ধোজে । এই বাৰৰ দৰে ইয়াত বনৰিয়া হাতিৰ
অপদুও কেতিয়াও হোআ নাই । আন্দাজে

পথাৰৰ ধান ঢুকালে মানুহৰ ঘৰ ভাজি
উৰালৰ ধানকে খাব । খেতিয়কবোৰ মানুহৰ
বৰ প্ৰমাণ হৈচে; এই আৰত বাতি পথা-
ৰত ধান ৰাখি থাকে ।

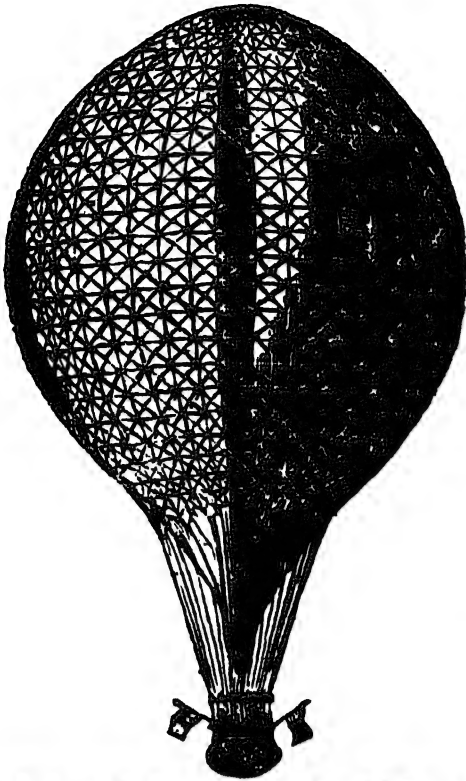
বালি গাঁও মৌজাত বনৰিয়া গাহৰিএ
পথাৰৰ ধানত চলে চলে পৰি ধান খাই
খচি, অনেক ধান নষ্ট কৰিচে, আৰু উৰালো
ভাজি অনেক মানুহৰ ধান খাইচে; প্ৰাই
মানুহে বাতি ধান ৰাখি পথাৰতেহে থাকে ।
জি এলেহুআ মানুহে ধান বখা সুম মানি
ঘৰত আছে, তাৰ আটাইবোৰ ধান নষ্ট
হৈচে ।

উজান দেশ চাৰৰ মনে চক্ৰকান্ত সিংহ
মহা বজাৰ পুত্ৰ শ্ৰীশ্ৰী হেমকান্ত সিংহ
জুৰ বাজে গত নৱেম্বৰ মাহত গুআহাটৰ
পৰা উজাই আহি জোৰহাট পালেহি, কিছু
দিন জোৰহাটত থাকি বচাত খাত চাবলৈ
গৈচে ।

এই বাৰ মালৌ পথাৰৰ খুঁটিৰ মহাবোৰ
অনেক মৰিচে, পোআলি প্ৰাই উচাই নাই ।
গাখিৰৰ এই বাৰৰ দৰে জোৰহাটত আটক
কেতিয়াও হোআ নাই ।

ডিচেম্বৰ ৬ তাৰিখে হিন্দুস্থান দেশৰ পুখান
সেনাপতি বাবে চেৰ উলিয়ম গম চাহাবে
জাহাজত আহি কলিকতা নগৰ পালেহি ।

কলিকতা নগৰত কাইট নামে এজন চাহা-
বে বলুন জন্তু লাজি ও নৱেম্বৰ তাৰিখেত ৰাজা
বৈদ্যনাথ ৰাইৰ বাৰিৰ পৰা ২ বজাৰ সময়ত
আকাললৈ উঠি গল । পাচে ১০ বজা মানত
দমদম নগৰৰ মানুহে তেঁওক ওপৰে উৰি

জোআ দেখিলে। অতি ওখলৈ উঠিলত বৰ জাৰ পাইছিল, তাতে বৰ চোলা পিন্ধিলে; কুঁঅলি সবহ হোআত প্ৰিথিবিক নে দেখিলে। পাচে বায়ুএ নি ফাললৈ ঘূৰাই নিয়াত ১২ বজাত বৰ পানি এডোখৰ দেখি, তালৈ গৈ সাগৰত পৰিম বুলি ভাই কৰি নামিবৰ নিমিত্তে বলুনৰ বায়ু উলিয়াবলৈ তাৰ দুআৰৰ বচি টনাত সি চিগিল; পাচে হাতত জি এডাল জাঠি আছিল, তাৰে বলুন বিস্তি দিয়াত প্ৰিথিবীৰ ওচৰলৈ নামিল। পাচে পথাৰৰ ধান আদি গচৰ ওপৰে উৰি গৈ এখণ্ডা মানৰ মূৰত কোনো গাঁও দেখিলে, তাতে বৰলৈ লগৰ পেলাই দিলত সি মাটিত ধৰিলে। পাচে গাঁৱলিয়াই দেখিবলৈ আহিলত বচি ধৰি বলুন নমাই বাধিবলৈ সিহঁত কলে; কিন্তু ২৫ কপ বহুচিঁ বি দিলে আশি ন ধৰোঁ, ইয়াকে বোলাত চাহাৰে তাকে দিলে। পাচে সিহঁতে বলুনৰ দুগাৰ কাপৰ কাটি নিবলৈ ধৰিলে; চাহাৰে

সিহঁতক মৰিয়াই বৰ সুমেৰে জন্তু বাধিলে। তাৰ পৰা বামে দি ৬ তাঁৰ মানৰ বাট গৈ বাবেচত নগৰৰ স্তু বাধাবলত বিদ্বান নামে এজন বাবুৰ ঘৰ পাই তাতে সোমাই বাতি থাকিল। সেই বলুন ৩০ হাত ওখ, বেৰে ৫০ হাত; ৭ মোন গধুৰ বন্ত দ্বাদ্ধি ব্ৰিৰ পাৰে।

তাৰ পাচে নৱেম্বৰ ২৫ তাৰিখে সেই কাইট চাহাৰে আকও উঠিম বুলি জনালত মানুহে গোট খাই ৫ টকা ৫ টকাকৈ ধন দি চাবলৈ বাৰিত সোমাল। ১ বজাত এটা সক কুকুৰ লৈ উঠি লেজু কাটি বৰ বেগেৰে উৰি গল। ক্ৰমেৰে গৈ গৈ বৰ ওখ হলত তাৰ বলুন অকস্মিতে কাটি ভিতৰৰ বায়ু আটাই-খিনি ওলাল; তাৰ চাৰিও ফালে ধুঁআৰ নিচিনা মেঘ জেন তলৰ মানুহে দেখিলে; আক বলুন গধুৰ হোআত বৰ বেগেৰে তললৈ পৰি টলজ তলজ কৰিব ধৰিলে। চাহাৰে বচিত বৰকৈ ধৰি থাকি তাৰে সৈতে নামি আহিল, কিন্তু বেগ হোআৰ কাৰনে মাটিত পৰোঁতে বৰ খুন্দা খাই মৰাৰ নিচিনা হল; দিন চাৰেকলৈ বিগিয়ান হৈ আছিল। লোকে ভুলি দমদম নগৰলৈ নি ডকুৰ চাহাৰৰ হাতত দিলে। এতিয়া বখা পাই আকও উঠিম বুলি উজাৱল হৈছে, কিন্তু কলিকতাৰ মানুহে জোগায়ালাৰে ধন নি দিয়াত ইয়াত নুটি আন ঠাইত উঠিম বুলি কৈছে।

গেল নামে জি এজন চাহাৰে বলুনত উঠি উঠি আছিল, তেঁও সেমত ফাঞ্চ দেসলৈ গৈ, পৈতেবন চাহাৰৰ দৰে ঘোঁৰাই সৈতে উঠিল। পাচে নামিলত ঘোঁৰা নোলোকাই দিয়াত বলুন পাতল হৈ আকও উৰি গল; তেতিয়া চাহাৰে লেজুৰে সৈতে ধৰি আছিল; কিছু কাল এই কপে ধৰি থাকি বৰ নোআহাত হাত এৰি দিলত তললৈ মাটিত পৰি মৰিল। এনেকৈ মানুহ মাজে মাজে মৰি থকাতে আন মানুহে উঠি উঠি থাকে।

আক ফাঞ্চ দেসৰ পৈতেবন চাহাৰে অনেক জন্তুএ সৈতে বলুনত উঠিছে; এদিক

যোঁৰাত, এদিন উট চৰাইৰ পিঠিত উঠি গল। পাচে তিনি জনি চোআলি ধনৰ এসা দেখাই কাপৰ পিন্ধাই ডেউকাৰ নিচিনা পাখি লগাই দিঘল লেজুৰে বলুৱত লগাই ওপৰলৈ বান্ধি উৰাই নিলে। পাচে ওখ হোআত উলৰ মানুহে লেজু নে দেখি সুনাত চোআলি উৰি ফুৰা জেন দেখে। এনে অনু-চিভ ভামচা দেখিবলৈ অগিয়ানি লোকে খেদি জাই; তাত বৰ বৰ পাই।

আগষ্ট মাহৰ ৪ তাৰিখে দেও বাবে ইজলও দেশৰ মেনাই সুঁতিৰ ওপৰত ন হুল্ল চাবলৈ কেতবিলাক সপ্তাহিক লোকে এখন নক জাহাজ পাই ১২। ১৩ মাইল গলত জাহাজৰ জোৰা মুকলি হোআত বৰকৈ পা-নি সোমাল। তাতে আটাইবিলাকে পানি সিঁচিবলৈ ধৰিলে, আৰু ভয়ত লিৰৰপুল নগৰৰ ফাললৈ উভতি জাবলৈ সুৰালে; কিন্তু পানি সবহ হ'লত আৰু জাব নোআৰি বামলৈ পোনাই দিয়াত মাটিত লাগি ভাগি অলপতে ডোখৰ ডোখৰ হ'ল। মানুহ প্ৰায়ে আটাই কেইটাই বাম পালে, দুটা মাথোন পানিত মৰিল।

বন্ধন নগৰত ওএব্দুৰ নামে এজন ডক্তৰ চাহাবে বৰ বিদ্যালয়ত অনেক বছৰ শিক্ষক হৈ আছিল। জোআ বছৰত এজন লোকৰ ধৰুআ হৈ ধাৰ সুজিব নোআৰিলে, আৰু ধনৰ গৰাকিএ তাক খোজাত বৰ লাজ আৰু খজ হৈ তাক মাৰিবৰ মনেৰে ধন দিম বুলি আপোনাৰ চাইলৈ মাতি অকস্মিতে ধৰি মৰিয়াই মাৰিলে। পাচে গাঁৱি ডোখৰ লুকা-বৰ নিমিত্তে তাক ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটি কেতখনি জুইৰে পুৰি, কেতখনি চক্ষুকত ভৰাই আৰু পানিত পেলাই দিছিল; কিন্তু অলপ দিনৰ পাচে লোকে তাৰ কিছু গম পাই বিচাৰি ন ডোখৰ চাবেক পালে। পাচে সোধ কৰ্ডাই ধৰি সোধ কৰি সেলত তাৰ দোঙ্গৰ প্ৰমান পাই ম্ৰিডু মণ্ডৰ আগ্যা দিলে। সেই আগ্যাৰে ও চেপ্তেম্বৰত তাক কাঁচি দিয়া হ'ল।

দিঘল সিদ্ধ ধকা পহুৰ ত্ৰিষ্ঠান।

The Stag and the Hunter.

কোনো এদিনত এটা দিঘল সিদ্ধিয়া হৰি-না পহু পিয়াহেৰে আডুৰ হৈ এখন বিললৈ গৈ পানি খালে। পাচে জলতে আপোনাৰ চৈত্ৰ ভৰি নক দেখি অসন্তোষ কৰিলে; কিন্তু সিদ্ধ ডাক্তৰ হোআৰ কাৰনে আনন্দে আছিল। ইতি মধ্যে পহু মৰিয়াবিলাক আহি সেই চাই পাঁওতেই হৰিনা পলাই উঠৰি গল, তাতে পহু মৰিয়া নকলে তাক বধ কৰিব নোআৰিলে। পাচে জেতিয়া সি পৰ্বতলৈ গৈ ডাঠ হাবিৰ মাজত সোমাল, তেতিয়া গচৰ ঠাল আৰু লতাতে দিঘল সিদ্ধ লাগি বন্দি হোআতে পহু মৰিয়াইতে সেই চাইতে গৈ তাক মাৰি পেলালে। হৰিনা মৰন কালতে অসন্তোষ কৰি বুলিলে, হাই হাই, মই জি চৈত্ৰ ভৰিকে অনাস্তিক কৰি-চিলোঁ, সেয়ে মোক ৰাখিলে, কিন্তু জি সিদ্ধক ভাৰসা কৰি আচিলোঁ, সিএ মোক বধ কৰালে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, বন্ধন সুন্দৰলৈ নে চাই, তাৰ গুনলৈ চাই, তাৰ মূল্যৰ বিচাৰ কৰা উচিত।

১ ইজলত মাটিৰ পৰা খানি উলিওআ পুৰনি পাৱ।

সমুদ্ৰৰ সাপ ওলোআৰ কথা।

The Sea Serpent.

আয়বলগু দেশৰ ওচৰত থকা সাগৰত অনেক মানুহে এটা বৰ সাপ দেখা পালে। ট্ৰাৰ্চ নামে এক চাহাবে ও চেপ্তেম্বৰত সেই সাপ দেখি তাৰ কথা লিখি সমাচাৰ পত্ৰত চাপিবলৈ পঠালে। সেই দিনত ট্ৰাৰ্চ চাহাবে নৱত সেই সাপ বিচাৰি গৈ দেখা পোআ সময়ত সি কুঁচিয়া আদি সাগৰৰ সৰু সৰু মাচ ধৰি খাই আছিল; আন্দাজে ১০০ হাত দিঘল, মেৰে ১৪ হাত মান হৈছিল। সিহঁতে নাৱেৰে চাপি গৈ একে বেলিএ চাৰি হিলৈৰে সৈতে তাৰ চকুত গুলিয়ালে, তাতে সি দুখ পোআ হৈ তললৈ মূৰ কৰি পানিত সোমাই গৈ আৰু নে দেখা হল। পাচৰ সোম বাৰত কিল্কেল নামে এক চাইৰ ওচৰত কোনো লোকে আৰুও সেই সমুদ্ৰৰ সাপ দেখিলে। ডেভিয়া সি সৰু মাচ খাই আছিল; কিন্তু সিহঁতে তাক দেখিবৰ অলপৰ পাচে সি বৰ বেগেৰে পানিৰ ওপৰে চলি গৈ নে দেখা হল। তাৰ বেগুৰ দিঘল, জোকা, আৰু পাক চাবেক মেৰ খাই আছিল।

এনে সমুদ্ৰৰ সাপ অনেক বেলি অনেক চাইত দেখা গৈছে। নৰোৱেই দেশৰ মানুহে তাক ক্ৰাফিন বোলে; ইয়াক দেখা সাধি অনেক আছে। ১৭৪৬ সঁকৰ আগষ্ট মাহত কেৰি নামে এজন জাহাজৰ কাপ্তানে নাটবিয়াবিলাকৰ মাজত হৰা মূৰা সুনি কাৰন সোধাত সমুদ্ৰৰ সাপ আগত আছে বুলি কলে। পাচে ওচৰলৈ আহি কাপ্তানে হিলৈৰে গুলিয়ালত সি একে বাৰে তললৈ গল। তাৰ মূৰ প্ৰায়ে ঘোঁৰাৰ নিচিনা; কোআৰি কলা, বৰ ডাঙ্গৰ; তাৰ দিগ্ৰি

ঘোঁৰাৰ দৰে দিঘল বগা নোম; চকু ডাঙ্গৰ আৰু কলা হৈছিল।

গ্ৰিনলণ্ড দেশলৈ জোআ এগেদি নামে এজন মিস্যনেৰি চাহাবে এই ৰূপে লিখিছে, ১৭৩৪ সঁকৰ ৬ জুলাই তাৰিখত অতি ভয়ঙ্কৰ জন্তু এটাই দেখা দি আমাৰ জাহাজৰ মন্তুলৰ সমান ওখকৈ আপোনাৰ মূৰ তুলি ভিমি মাচৰ দৰে নিশ্বাসত বৰ ধাৰে পানি সিঁচি দিলে। তাৰ মুখ নেউলৰ দৰে জোকা, হাঁহৰ পতাৰ নিচিনা দুটা হাত আছিল; নেগুৰ সাপৰ দৰে। এই জন্তুৰ চকু বজ্জা; সি জাহাজৰ সমান দিঘল। ওপৰৰ লিখা সমুদ্ৰৰ সাপতকৈ সি প্ৰিথক এবিধ।

১৮০৮ সঁকৰ জুন মাহত কুটলগু দেশৰ ওচৰৰ কল নামে এটা মাজুলিৰ দাঁতিত মাক্লিন নামেৰে পাদুৰি চাহাব এজন নাৱত জাঁওতে কিছু দুৰৈত সিলৰ নিচিনা কিবা কলা বৰনিয়া বস্তু দেখিলে, কিন্তু সেই চাইত আগৈএ সিল নাই কয় দেখি বিশ্বই মানিলে। অলপৰ পাচে চাই থাকোঁতে সেই কলা বস্তু পানিৰ ওপৰে উঠিল, তাতে বৰ সৰ্পৰ মূৰ জেন বুজিলে, তাৰ চকুটো দেখিলে। ডেভিয়া বৰ ভই পাই নাৱেৰে বামলৈ বেগাই জাবলৈ ধৰাত সাপে পানিৰ তললৈ মূৰ নমাই বৰ বেগেৰে খেদিলে; মিৰিলাকে বামলৈ জাপ মাৰি উঠিবৰ পাচে সাপো আহি ভৰাজ পানি পাই আহিব নোআৰি ঘূৰি সাগৰৰ মাজলৈ উভতি গল। সেই পাদুৰি চাহাবৰ আন্দাজে তাৰ দিঘল ৬০ হাততকৈ অধিক হৈছিল। তাৰ ওচৰত থকা আন মাজুলিৰ মাচ মৰিয়াৰ ১৩ ধন নাৱৰ মানুহবিলাকে সেই সমুদ্ৰৰ সাপ দেখিলে, আৰু বৰ ভই পাই বখা পাবৰ নিমিত্তে পলাই সৰু জানৰ মুখত সোমাল।

১৮৪৮ সঁকত দেলচ নামে এখন জাহাজ হিন্দুস্থানৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে, ৬ আগষ্ট তাৰিখে কাপ্তান মাকোআই আৰু জাহাজৰ সকলোবিলাকে সমুদ্ৰৰ সাপ জাহাজৰ অতি ওচৰে জোআ দেখিলে। তাৰ মূৰ পানিৰ ওপৰে তিনি হাত মান দালি আছিল; জাহাজৰ দাঁতিএ পোনে পোনে গৈছিল; তাৰ ডিক্ৰিড ঘোঁৰাৰ বিচিনা নোম আছিল, ডিক্ৰি মেৰে ৩ হাত মান ডাল্লৰ। এঘণ্টাৰ ভিতৰত ১২।১৩ মাইলৰ বাট এইমান বেগেৰে গৈ আছিল।

আমেৰিকাৰ দাঁতিত থকা সাগৰতো এনে সমুদ্ৰৰ সাপ বাবে বাবে বেধা গৈছে।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি।

Assam History.—No. ১.

আৰু আমাৰো নবাবো কটকি আঠ বছৰ অহা জোআ নাই, আৰু মুজ খামজাঙ্গ, মুজ আইতন, মুজ তিপাম, এই তিনি আঠ বছৰ আমাৰ ঠাইতো নবা বজাৰ ঠাই গা কৰ সুত দিয়া নাই, এই নিমিত্তে আমাৰ চুডালকা বজা দেৱে লাক্ষি মূজচেও (৩৫) সঁকত তাপমাও কটকিৰ হাতত জাটি নালত কাকত ভৰাই দি, চুককা নবা বজাত কৰ দিলেগৈ, বোলে, খামজাঙ্গ, আইতন, তিপাম, এই তিনি জন মোৰেহে ৰাজ, ইহঁতে জে মোৰ ঠাইতো সি ঠাইতো সুত নি দি আছে, মই গৈ তিনিও জন ৰাজ মানিব কৰোঁ; এই কপে কাকতো দিলে, কটকিও মুখে কলে। পাচে চুককা নবা বজাই এই কথা সুনি, মুখুৰান নামে কটকিক পঠাই, ভাই তিপামৰ আগত কৰ দিলে, বোলে, ভাই তিপামে অচম বজাক কৰ সুত নি দি কিয় আছে! মোৰ ভাই ককাই সুত দিব নে নি দিব! এই বুলি আমাৰ কটকি তাপমাওক বিদাই দি, নবা বজাই নন্দেন পত্ৰ দি ভাওলুৱানক পঠালে। নন্দেনৰ লেখা, মুকিলা ঘোঁৰা এটা, ভাওকাক পিৰা এখন, নবা পিৰা এখন, ঘোঁৰাৰ জোতি

কৰা মুখ চাউনি জৰি ১ গচ, জোতি কৰা তলচা ১ ধন। পাচে তালুৱান, তাপমাও, এই দুই কটকি বাটত আহোঁতে, লাক্ষি কমাও (৩২) সঁকত ভাওকা চুডাল বজা দেও মুতু হ'ল। এওৰ ভোগ ১০ বছৰ। হিন্দু মতে সঁক ১৩৮৫ (১৩২২)।

এওৰে পুত্ৰ চুডাল বজা হ'ল, লাক্ষি বাই-ভাও (৫৪) সঁকত মুতু হ'ল। এওৰে ভোগ ১৫ বছৰ।

হিন্দু মতে সঁক ১৪০০ (১৩৪৪) ভাওকা চুকক বজা হ'ল। লাক্ষি কাচেও (১১) সঁকত চুকক বজা দেও মুতু হ'ল। এওৰে ভোগ ১৮ বছৰ।

হিন্দু মতে সঁক ১৪১৮ (১৩৬০) ভাওকা চুচেন বজা হ'ল। এওৰে দিনত লাক্ষি কমাও সঁকত আহাৰৰ দিনত দিনতে এন্ধাৰ হৈছিল। পাচে আধমপায়ত নগা পানিত হাত জুবুৰিয়াই সপতকৈ, নাকৈ দা তিনি ধন দি বহিলোঁ বুলি, আমাৰ ভিতৰ সোমালহি। বহুত নগা জাটি, কৰ, দা হাত উদিয়াই হাবিত লুকাই থৈছিল। পাচে সেই নগা ওলাই আহি, চুচেন বজা দেৱক নগাই কুকলি মাৰি জুধ ধৰিলেহি। লোক জন অসৱধানে আছিলে, এই নিমিত্তে আমাৰ বিস্তৰ মানুহ পৰিল। লাক্ষি ভাওচিহা (৬০) সঁকত জেঠৰ দিনত ভাওকা চুচেন বজা দেও মুতু হ'ল। হিন্দু মতে সঁক ১৪৪৫ (১৪০২)। এৱে ভোগ কৰিলে (৪২) বছৰ।

এওৰে পুত্ৰ চুহানকা বজা হ'ল। লাক্ষি কামুত (১) সঁকত, ভাওচুত গৰ বাস্তিৰলৈ এও মুতুজক পঠালে। লাক্ষি কাপচান (২) সঁকত চতত কচাৰিএ বন কৰিবলৈ আহিল। পাচে ভাওকা চুহান বজা দেৱে এই কথা সুনি, কলুখামপেঙ্গক সেনাপতি পাতি বনলৈ পঠালে। প্লাইবিন হাতিত উঠি বন কৰিবলৈ গ'ল। খুনাচেঙ্গকো বনুআ নেওগ পাতি পঠালে। পাচে আমাৰ লোক জনে গৈ, দিখৌ পাৰ হৈ বামতে বনগৈ; কচাৰিএ

খেদি ধৰিলেহি। পাচে থুলাংচেহে হুহকি
পলাই গুচি আহিলে। কঁচাৰিএ নোঁ হাতে
বোঁ হাতে মাৰি ধৰি খেদি আহিলে।
পাচে ফুলুংখামপেহে জুধে নোআৰি হাতি-
বে পলাই আহিলে। আমাৰ লোক চ কুৰি
পৰিল। পাচে কচাৰিএ পাচে পাচে খেদি
আহিলে, শুংচু পালেহি। পাচে সেই
ঠাইতে জুধত এওলং পৰিলে। পাচে
ত্যাওকা চুহানে আহি দিখোৰ পাৰ হৈ
বহিলহি। সেই ঠাইতে থাকি কচাৰিলে
লাংজি নামে কৰা এটি দিলে, দঁতাল হা-
তি ১ টা, মাখুম্বি হাতি ১ জনি, বন্দি ২ টা;
আকে পাই কচাৰিএ হুহকি গল।

আৰু পূৰ্বে থাওমুংলুংকাংতাও নাম
আছিলে, তাৰ পো নাভিক ফুলুংখামপেহ
বোলে। আৰু থাওমুংনাংকং নাম আ-
ছিলে, তাৰ পো নাভিক ত্যাওকাংবাৰক
বোলে। লাক্সি ডাংহাও (৩) নকত থাও-
মুংলুং নাম দিলে; ফুলুংখামপেহক ফুলুং
নাম দিলে। পাচে তাইতুকংবানে এক দিনা
ধান চুৰ কৰিলে। পাচে চুহানে চোৰ পাই
বন্দি কৰি থৈ এস কপ ললে। পাচে কতো
দিন থাকি ত্যাওকা চুহানে তুকংবানক মি-
চাক আওতাৰ দিলে। পাচে তুকংবানৰ
কৈদে মিচাক আওতাবলৈ বাঁহ আনোঁতে
লুকুআই বাঁহৰ ভিতৰত জাটি আনি থৈচি-
লে। চুহানে টপত বহিছিলে, পাচে তুকং-
বানৰ কৈদে চুহাৰ পৰা জাটি উলিয়াই
বজাক ধুঁচিলে। লাক্সি মুংকেও (৫) নকত
ত্যাওকা চুহান বজা দেও মৰিল। এঁৱে
ভোগ কৰিলে ৪ বছৰ। হিন্দু মতে নক
১৪৪২ (১৪১৪)।

ৰামগতিৰ বিৱৰণ।

আৰু আমাৰ নক সভালৈ আহি কেতিয়া-
বা কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনা কৰে; তাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ
নিচিনা অৰুপট আৰু মন আকৰ্ষন কৰোঁতা
প্ৰাৰ্থনা মই প্ৰায়ে কাৰো সূনা নাই। পাপৰ
গিয়ান, আৰু আপোনাৰ অধম স্বভাও, আৰু
ঘিচুৰ চৰনত সৰনাপন হোআ, এই সকলো
কথা তাৰ প্ৰাৰ্থনাতে প্ৰকাশ হল; তাতে সৰল
আচৰনৰ বাহিৰে তাৰ আন একো নাই,
ইয়াকে জনা হৈছে। এদিন ৰাতি পুআ
বেলি ওলোআৰ সময়ত থ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকে ৰি-
তিৰ মতেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ একে ঠাই হলত
কেতিয়া ৰামগতিএ প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল, তে-
তিয়া মই নিবিলাকৰ মাজত ওলাই দেখিলোঁ,
সি নক জুমৰ মাজত থিয় হৈ বৰকৈ মন
আকৰ্ষন কৰা প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। তাৰ অৰু-
পট আৰু বিয়াকুলেৰে প্ৰাৰ্থনাৰ সৰদ সূনি
মোৰ মন মজি গল।

পাচে সি ৰোগৰ পৰা স্বস্ত হবলৈ উপাই
কৰিবৰ নিমিত্তে মই তাক আৰু কিছু দিন
বহিচালত থাকিবলৈ কলোঁ; কিন্তু সি মাক,
ভনিএকৰ কাৰনে চিন্তা কৰি, থাকিব নু খুজি-
লে। চাহাব, নিবেদন কৰিচোঁ, মোক জাব-
লৈ আগ্যা দিয়া, কিয়নো মই ন গলে মোৰ
আইৰ লুং সুখৰ বুজ বিচাৰ কোনে লব? মই
আৰুও উভতি আহিবলৈ জতন কৰিম
ইয়াকে বুলি সি গল; মই তাক আৰু দেখি-
বলৈ নে পালোঁ। তাৰ ওচৰ চুবুৰিয়া আৰু
ভায়েকবিলাকৰ প্ৰমানেৰে নিচই কপে বুজ
পালোঁ, তাৰ আচাৰ বেহাৱৰ কথাত একে
ভ্ৰম বিলম্ব নাই কিছিল। সি আপোনাৰ
স্বস্ত অকলেই নিভোঁ তিনি বাৰ ইহুৱৰ
লগত আলাপ আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰে; আঁগএ
অলপকৈএ ইহুৱৰ পৰা উপকাৰ পাবৰ নি-
মিত্তে প্ৰাৰ্থনা ন কৰিলে, কোনো কামলৈ
কেতিয়াও নে জাই। তেনে হলে প্ৰভু যি-
চুৰ কথাত সি গিয়ান আৰু অনুগ্ৰহ পো-
আৰ অধিক কি প্ৰমান দিব পাৰি! প্ৰভুএ

সিকোআৰ দৰেবে প্ৰাৰ্থনা ন কৰিলে সি কো-
নো খোজা বন্ধ ভোজন ন কৰে। সি ব্ৰহ্ম
হলেও তাৰ নক ভাৱেৰে কৈচে, মই জে-
ভিয়া দায়ালু পৰম ইহৰক পাহৰি কোনো
বন্ধ খাঁও, ভেতিয়া সি কিমান ভিৰহকাৰ
কৰে!

মন মজা আৰু দুই এক কথা আছে, সি
সক হলেও নি নিধি ধাতিৰ নোআৰি।
জোআ কাগুন মাহৰ সোম বাবৰ দিনা বজা-
বৰ পৰা উভতি অহাৰ বেনিত তাৰ বৰ জব
হল। ঘণ্টা চাৰেকৰ পাচত জব বৰকৈ
বাৰ্হিল, আৰু ত্ৰিভুঞ তাৰ দুআবত চপৰি-
য়ালেহি। তাৰ মাক আৰু ভনিএকে আ-
পোনাৰ ভাবনাৰ জি একেটি বন্ধু প্ৰিধিবিভ
আছিল, সেয়ে জগত এৰি জাবলৈ ধৰা দেখি
বৰকৈ কঁপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু সেই
ভেকা ধৰমি জনে সিবিলাকক সান্তনা কৰি
বুলিলে, নে কান্দিবাইক, মই যিচু খ্ৰিষ্টৰ
ওচৰলৈ জাঁও; তেঁও মোক মাতিচে, কিন্তু
ভোমোলাকে সোক আৰু ক্ৰন্দন কৰি মই
জোআৰ বিধিনি কৰিচা। মই চাহাবক
দেখিবলৈ ইচা কৰিছিলোঁ; আৰু নপোনত
তেঁওক ইয়ালৈ অহা দেখিলোঁ। জেইবা ন
হওক, মই গলে পাচত তেঁও ভোমোলাকৰ
নিমিত্তে বিবেচনা কৰিব; মই সুখৰ চাইলৈ
জাম। কিছু মানব পাচতে আপোনাৰ মা-
কক মাতি বুলিলে, ভেতিয়া মই বুৰিচালত
আছিলোঁ, ভেতিয়া চৰকাৰৰ পুত্ৰক মোক
এটা মৈলায় দিছিল, সেয়ে সৌ ধিনিতে আ-
চে, ওভোভাই দিবা, কিয়নো সূনিটো, বাপে-
কত ন কৈ মোক সেইটো দিয়াত সি মাৰ
ধাইছিল; তাক লৈ মই বিসম কৰিলোঁ।
কিন্তু মই দোম গাত লৈ থোমা প্ৰাৰ্থনা কৰি-
টো। অনেক দিনৰ পৰা তাক ওভোভাই
দিবলৈ মন কৰিছিলোঁ, কিন্তু কোনো মানুহ
তালৈ জোআ নাই। আই ভুমি ওভোভাই
দিবা, নে পাহৰিবা। এই কপে ভৱেৰে
লহাই কলে। চটা পইচাৰ বন্ধ জিটোঁ,
সেয়ে লোকৰ বুলি জানিলত তাক ওভোভাই

নি দিলে, সি সুখ আৰু সান্তনাৰে মৰিব নো-
আৰে।

মাকক এই কপে কোআৰ পাচে সি জানি-
লে, অন্তৰ সৰু আহিচে, এই কাৰন তাৰে
সৈতে দেখা দেখি হবলৈ জুগুত হৈ বুলিলে,
আহা, আমি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। সেই চাইত

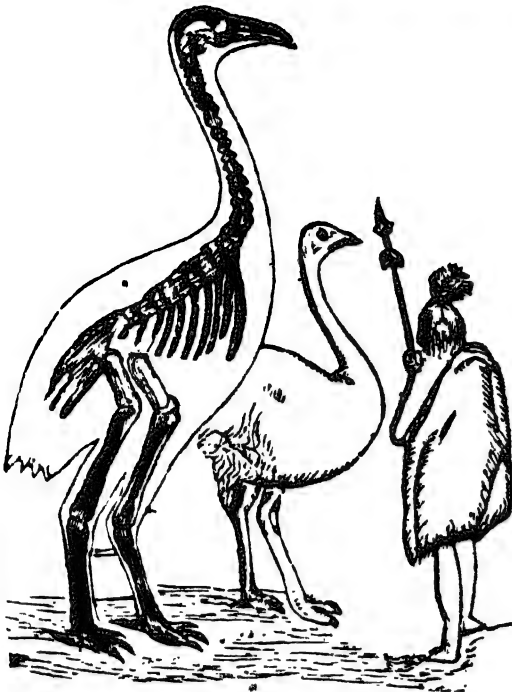

তাৰ মাক আৰু ভনিএকৰ বাহিৰে আন
কোনো নাই কিছিল; কিয়নো সি এইমান
বেগতে মৰিব বুলি কোনেও জনা নাই।
ভেতিয়া সেই দুই জনিএ প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ দৰে
জাঁঠু পাৰিলত সিও ভেনে কৰিবলৈ কাৰ্য্য
কৰিলে; কিন্তু নিচেই দুৰ্বল হোআত লৰিব
নোআবিলে; পাচে বুলিলে, আই, মোক
ভুলি ধৰা, সুই ধাকি প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত ন
হই। সিহঁতে ধৰিলত সি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ
ধৰিলে। তাৰ সৰু মাত ক্ৰমেৰে আৰু সৰু
হৈ জোআত অকস্মিতে মাত মৰি মূৰ ওল-
মোটা ধাই পৰিল। পাচে সেই দুই অনাধ
বাৰিএ প্ৰাৰ্থনাত কেবলৈ মাত বন, ইয়াকে
জানিবলৈ চিন্তাকুল হৈ চাই দেখিলে, তেঁও
আপোনাৰ পুত্ৰৰ অৱলৈ গল। ই. হ. ব.

ধৰ্ম্মৰ জাত।

ইহকালে ধাৰ্ম্মিক লোক
চইডান কান্দে সদাই সোক;
কিন্তু ভেতিয়া মৰি আই,
পুত্ৰৰ চৰনত চাই পাই।

তাতে অনেক দুতৰ সৰু
সদাই কৰে মনত বন্ধ;
পুত্ৰৰ চৰন ধৰি কই,
থনা পুত্ৰ দায়ামই।

দিনৰিচ চৰাইৰ হাৰ পোআ :

Bones of Dinornis, found in New Zealand.

মুজিলঙ উপদিপত অনেক ডাক্তৰ চৰাইৰ
হাৰ মাটিত আৰু বালিত পোআ গৈচে ।
মাষ্টেল চাহাবে এক নদীৰ মুখৰ ওচৰত
এনে হাৰবিলাক পাই জোৰাই, সেইবোৰ
হাৰ জি চৰাইৰ হই, সেই চৰাই ১০।১২
হাত মান ওখ হৈছিল, ইয়াক বুজিচে । এনে
ডাক্তৰ চৰাই এতিয়া প্ৰিৰিৰিত নাই ; আন্দা-
জে বহু কালৰ আগৈয়ে সেই বিধ চৰাই
ভাতে আছিল । দিননিচ, অৰ্থাত তাক ভয়-
নক পখি নাম দিচে । মানুহতকৈ দুগুন ওখ
হৈছিল ; তাৰ কিমান ওখ ডাক্তৰ বুজাবৰ
নিমিত্তে তাৰ হাৰৰ নকচা ওপৰত লিখা
আচে । বাঁও কালে দিননিচ, সোঁ কালে
মুজিলঙৰ এজন আদি বাসি মানুহ, মাজতে
জি উট চৰাই আটাই জিয়া চৰাইতকৈ
ডাক্তৰ, তাৰ নকচাও লিখা আচে । মুজিলঙ
ঘেসত এতিয়া প্ৰাই তিনি কুৰি বিধ চৰাই
পোআ জাই, কিন্তু আদি বাসিএ চাৰি ভৰিয়া
জন্তু এবিধ মাধোন পালে ; সেই জন্তু এন্দ্ৰ-
বৰ নিচিনা হৈচে ।

জানুআৰি পুহ বাঘৰ পৰিষ্কাৰ ।

Almanac for January, 1864.

[illegible]

ଆସା ୧୭୧୧ ୧୧୨ ମୁଆ । ମୁ ୨୧ ୭୧ ୧୧ । ୦ ଡା଼ି ।

জানুআৰিৰ ১৭ দিনৰ বাতি ১০ বজাৰ
পৰা ১৪ বজালৈকে চক্ৰৰ অৰ্ধ গ্ৰাহ হ'ব।

THE ORUNODOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

ANCIENT CHRONICLE OF THE CHUTIAS.

Furnished by W. Robinson, Esq., Inspector of Go Schools

অনেক দেশৰ লোকে আপোনাৰ বজা দেৱতাৰ বংশ বুলি সিবিলাকৰ অৰ্থে জি কপে অনেক উপ-
কথা গণ কৰি সাজি বুৰাণ্ডত সুমুআই লিখে, সেই কপে চুটিয়াবিলাকেও আপোনাৰ বজাৰ বংশসহলি
বনালে। সিহঁতৰ এক পুৰনি বংশসহলি পাই উলভ লিখিছে।

চুটিয়া বজাৰ বংশসহলি।

সহিয়া কোৰ্জাকো দেশঃ চুটিকা বংশ ভিক্ষোকাঃ
খাতু দ্ব্যো ত্বং লোভেন হৃদ্যজন পদা হয়ঃ।

পূৰ্বে ১১১১ সঁকত ভিক্ষোঁক বজাৰ বংশৰ
বিৰপাল নামে এক জন আছিল, তাহাৰ
ভাৰ্জাৰ নাম কপৱতি। দৈবদোষত থাকি
সোনাগিৰি পৰ্বতৰ আগাৰিত পুৱেন হৈ
তাতে ৬০ বছৰ চুটিয়া আছিল; তাৰ বজা
বাই, তাৰে মাজত পুৱেন হৈ কিছু দিন থাকি
বিৰপালে গায়পাল নাম ললে। তাৰে
আগাৰে এই ৬০ বছৰ চুটিয়া পুৱতি আ-
ছিল; তাৰ ভাৰ্জা কপৱতিএ কুৰেবক উপ-
সা কৰিছিল, পুত্ৰ কামনাই; এক দিন কপ-
ৱতি মাকৰ ঘৰৰ পৰা আহোঁতে কুৰেবে
বিৰবৰৰ বেস ধৰি তায়ে সৈতে সঙ্গ হল।
পাচে কুৰেবে বিৰবৰক বাতি বধ দেখালে;
মোৰ বিৰ্জো কপৱতিৰ গৰ্ভত সূত খানে পুত্ৰ
উপজিব, সেয়ে ৰাজ্যত বজা হব। তাৰ
সমস্তো সন্ততি হব, কপৱতিকো ভই ন সপি-
বি, সটমে ৰাখিবি, ভয়ো সটমে বৰি। নতুন
হৰ কৰি কপৱতিক ধৰি, জি গচৰ ভলভ
কাগুনৰ ক্ৰিয়া চতুৰ দলিত দেও কৈ মোক
উপসা কৰ। কাইলৈ প্ৰাতঃ কালে সেই
গচৰ ভললৈ জাৰি, জি বন্ত পাৰ, তাকে
সেৱা কৰি থাকিবি; জি কালত অনাদৰ
পৰহন্ত হই, সেই কালত তাৰ পুত্ৰৰ চত্ৰ
ভৰ হব, ৰাজ্যকো পৰে লব, দেশান্তৰি হব;
গচৰ ভলভ পোআ বুৰোহে মোৰ পুত্ৰে অনে-
কক জুখ কৰি মাৰি বজা হব; এই বুলি
কুৰেব অন্তধান হল। পাচে বিৰবৰে চেতন
পাই অৰহুত হেন জাৰি প্ৰাতঃতে সেই গচৰ
ভললৈ গল। তাতে চাল ধৰ্গ এজোৰা, সেই
চালৰ ভলভে সুবৰ্ণৰ বিৰালি এটি পালে।

সমস্তকে আনি বিৰবৰে জতন কৰি থলে, সেই
বুৰোহে বিৰবৰে পূজা কৰি আছিল; দৈবনিএ-
ককো নিয়ম পূৰ্বকৈ জতন কৰি থলে। দহ
মাহৰ অন্তে সূত খানে পুত্ৰ জন্মিল, নাম
থলে গোঁৰি নাৰায়ন। পঞ্চম বছৰৰ পৰা
বল পৰাক্ৰম বাৰ্হি গল, সমস্তকে বস-
ৱতি কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই ৬০ বছৰ চুটিয়া
সহিতে ৰাজলগুৰি পৰ্বতত জি চুটিয়া আ-
ছিল, তাকে জুখ কৰি ললে। কালগিৰি
পৰ্বতত জি চুটিয়া আছিল, তাকে দমিলে;
নিলগুৰি পৰ্বতত জি চুটিয়া আছিল, খৰল-
গিৰি পৰ্বতত জি এনি আছিল, চন্দ্ৰগিৰি
পৰ্বতত জি চুটিয়া আছিল, তাকে বস কৰি-
লে; কুৰেবৰ অত্ৰ লৈ জি দিলে সমুখ হই,
অনাৰুখে মিলেহি। এই দৰে সমস্ত পৰ্বতৰ
চুটিয়াকে বস কৰি, পাচে বজ্জৰ পাল নাম
ললে। কুৰেবৰ পুসাদ সমস্ত সম্পূৰ্ণ হল;
চত্ৰ ধৰি ৰজা নাম ললে। ১১৪৬ সঁকত
সোনাগিৰি পৰ্বতত ৬০ বছৰ চুটিয়াক পাচ
মন্ত্ৰি পাতি সকলো সহিতে জুগুতি হৈ, ভদ্ৰ-
সেন নামে জি এক ৰজা আছিল, তাৰ দেশ
লবলৈ গল। ভদ্ৰসেন ৰজাৰ ঘেঁতগিৰি পৰ্বতত
নগৰ, তাক মাৰি অনেক বুৰা পালে; দৈ-
বগা, তাঁতি, সোনাৰি, ব্ৰাহ্মন, সুতাৰ কমাৰ,
অনেক বিদ্যাৱন্ত পালে, ৰাজ জোগ্য বন্তকে
অনেক পালে। ভদ্ৰসেনৰ পুত্ৰক কৰন্তলিয়া-
কৈ ৰাখিলে; বজ্জৰ পালে নগৰ কৰি বজ্জ-
পুৰ নাম দিলে, ৰাজ পুত্ৰটিকো পুত্ৰৰতে
প্ৰতিপাল কৰি ৰাখিলে। পাচে ন্যাই পাল
ৰজাৰ দেশ মাৰিবলৈ গল; ৰজা সুনি জুখক
হমুখ হল। এতেকে কুৰেবে বধ কৰালে,
বোলে, মোক জৰি জুখ কৰি জিৰিব পাৰ,
এতেকে বজ্জৰ পালৰ সমুখ হৰি। বজ্জৰ
পালক মোৰ পুত্ৰ হৈৰ জানিবি, সমস্তকে

কুসলক সাধিব। পাচে বজা চেতন পাই, পাত্ৰ মন্ত্ৰিৰে আলচ কৰি, চুটিয়া দেসৰ বজা সুদা লোক ন হই, অনেক অনেক দেস মাৰি ললে, বজা সকলকো বস কৰি ললে; এই বুলি বোল মাত কৰি থকাত, বত্তুধ্বজ পালে নাই পালৰ ঠাইলৈ সুধি পচালে, জুখকে ইচা কি প্ৰিতিকে ইচা? বজাৰ প্ৰিতি এই সাধন, আক্ৰে চাই জি বোলে তাকে কৰিম। বত্তুধ্বজ পালে বোলে, আমালৈ কন্যা দি মিত্ৰ কৰক। নাই পালে বোলে, বজাৰ কন্যা বজাহে জোগ্য, ভাল কন্যা দিম। কন্যা দি মিত্ৰ কৰিলে, কন্যাৰ লগত অনেক জৌতক, দেসৰ অনেক কাৰিকৰ বিদ্যায়ত্ত দিলে; জৌতক সমনিতে সালংক্ৰিতা বিবাহ দিলে। পাচে কতো দিনৰ অন্তৰে বত্তুধ্বজ মহিনিৰ হস্তে বিজয়াধ্বজ নামে পুত্ৰ জন্মিল। বিজই মন্ত্ৰিত কৈ কমতেস্বৰ মন্ত্ৰিৰ কন্যা খুজি পচালে; কমতেস্বৰে বোলে, তইতক কন্যা দিব নো-আৰোঁ; যদি বজা আহি নিএ, তেহে দিব পাৰোঁ। বত্তুধ্বজ পালে এই কথা সুনি মন্ত্ৰি-ৰে আলচি, আমি আনিব নোআৰোঁ বুলিহে এই কথা বুলিচে, নিয়াই পাল বজাত কৰি কমতেস্বৰ বজা ডাকৰ নি কিন? এই বুলি বিজয়াসেন মন্ত্ৰিক বজা পাতিলে। ই ঠাইৰ পৰা কমতেস্বৰ বজাৰ তলৈ আলি বান্ধি এক দিনৰ অন্তৰ কৰি তাহাতে বহা বান্ধি নগৰ কৰিব দিলে। পাত্ৰ মন্ত্ৰি অনেক লগত লৈ হাবি পৰ্বত কাটি আলি বান্ধিলে। আ-লি বান্ধি বজাৰ ৰাজ্য পালেগৈ, কুৰেবৰ পুসাদত সমন্তৰে সাজ পাৰ হল, নগৰ ৰাখি মন্ত্ৰি থাকিল, মানুহ পঠাই বজাত জনালে। বজা বত্তুধ্বজে জয়ধ্বজ মন্ত্ৰিক নগৰত ধৈ জাত্ৰা কৰি কমতেস্বৰ বজাৰ দেসলৈ গল। পাচে কমতেস্বৰ বজা বোলে, পৰ্বত হাবি ভান্ধি ই ঠাইলৈ আহিব নোআৰিব, এই বুলিহে এই কথা বুলিলোঁ; জানিলোঁ, এই কবম সামান্য সক্তি ন হই; এই বুলি বিশ্বই হৈ মন্ত্ৰি সহিতে আলচি কন্যা জৌতক সহিত লৈ বজাৰ নগৰ জত কৰিচে, সেই

নগৰলৈকে গল, কন্যা সমৰ্পন বত্তুধ্বজ বজা-কে কৰিলে।

তাত পাচে বত্তুধ্বজ পাল বজা গোৰৰ সমুখ হৈ দুই দিনৰ পথত বহিলে। পাচে বজা বত্তুধ্বজ জাবৰ সুনি মন্ত্ৰি বৰ উজি-ৰক পচালে, ৰাজ জোগ্য বস্ত্ৰ দিলে, বত্তু-ধ্বজ পালক সুধিব দিলে, পূৰ্বৰ বজা সক-লে বিজয়কে ৰাঞ্চা কৰি ফুৰিচিল, মিত্ৰতা-কো বাঞ্চে; এতিয়া বজা কোন খানি বাঞ্চে? এই কথা সুনি বজা বোলে, কমতেস্বৰ বজা জি মিত্ৰ ভাও কৰিচে, তাতো অধিক মিত্ৰ ভাও ৰাঞ্চা কৰোঁ, এই বুলি মন্ত্ৰি বৰ উজি-ৰত কৈ পচালে। বত্তুধ্বজ পালেও গো-ৰৰ পালৰ এই বাক্য সুনি বিজয়াসেন মন্ত্ৰিত সুধি, কমতেস্বৰ বজাত কৰিও মিত্ৰতা ৰাঞ্চা কৰিচোঁ, কি কৰিলে নো তাত অধিক মিত্ৰ-তা ঘটব? বিজয়াসেন মন্ত্ৰি বোলে, সখিও কৰিলে ভাল। পাচে বত্তুধ্বজ বজা বিজয়া-সেন মন্ত্ৰিক ৰাজ জোগ্য দুব্য দি গোৰৰ বজাৰ ঠাইলৈ পচালে। বিজয়াসেন মন্ত্ৰিক বঁটা দি সন্তোষ কৰি, বজা বত্তুধ্বজৰ ঠাই-লৈ মন্ত্ৰি বৰ উজিৰ সহিত ৰাজ জোগ্য দুব্য বস্ত্ৰ দি সম্মেন পত্ৰ পঠাই দিলে, বো-লে, বত্তুধ্বজ পাল বজা সহিতে সখিও কৰি-লোঁ; তেঁওৰ বাত্ৰা আমি লম, আমাৰ বাত্ৰা লব, আৰু সখি স্নান কৰিবলৈ ৰোজ সাত ঘণ্টি গজা জল দি থাকিম; আৰু ইত্যাদি চল কৰ সৰ্বত্ৰে হব, আমালৈ পৰসু কুঠাৰৰ জল দিব; এই নিৰ্বন্ধ কৰি বিজয়াসেন মন্ত্ৰিক পচালে। বিজয়াসেন মন্ত্ৰি সহিতে মন্ত্ৰি বৰ উজিৰ আহিল, বত্তুধ্বজ বজাৰ ঠাইলৈ। বজা সুনি পৰম সন্তোষ হৈ, মন্ত্ৰি বৰ উজি-ৰক বঁটা পুসাদ দি বিদাই দিলে। বত্তুধ্বজ পালে এই নিৰ্বন্ধ কৰি আপোন দেসলৈ আ-হিল; পাচে কতো দিনৰ অন্তৰে সিদ্ধ খে-ত্ৰত মঠ কৰিবলৈ গল বজা বত্তুধ্বজ। সেই বেলা গোৰচেৰ বেটা বত্তুধ্বজে বজাৰ ঠাই-লৈ পচালে; বজাও গোৰ দেসৰ জি অপূৰ্ব বস্ত্ৰ, তাকো দি পচালে। কত দিনৰ অন্ত-

ৰে বহুধৰ্ম পালেও বহু দুৰ্য্য দি পঠালে। ক্ৰিয়া তেওঁ কৰিব, এই নিচই কৰি দুৰ্য্য বহু পাচে পৰম সন্তোষে সন্ধি পুত্ৰক পৰম তে লগত দি চুটিয়া দেসৰ পৰা পঠালে; বজা নেহ কৰি আপোন পুত্ৰ হেন কৰি ৰাখিলে। সিহু খেত্ৰত ঘৰ লবলৈ গৈছিল। সেই বে-দৈব্যাদোমত থাকি ৰাজ পুত্ৰ ঘিডু হ'ল। লা ৰাজ, পুত্ৰৰ স লৈ পালেগৈ; এতেকে পাচে মহা অসন্তোষ কৰি বোলে, কৰম নাম থাকিল সদিয়া পাট। বহুধৰ্ম পালৰ ক্ৰিয়া এখেতে কৰিব পাৰোঁ; সন্ধি বজা পুত্ৰ বিজয়ধৰ্ম পালক বজা পাতি সিহু কোন খানি বোলে! দেসৰ নিৰ্বন্ধে কৰম খেত্ৰত প্ৰান এৰিলে।

চুটিয়া বজাৰিলাকৰ নাম।

	বাজৰ	ভোগ	ঘিডু
পূৰ্বৰ বজা গোৰি নাৰায়ন, তাৰ নাম বহুধৰ্ম পাল,	১১৪৬	৮০	১২২৬
পুত্ৰ সির নাৰায়ন, তাহাকে বিজয়ধৰ্ম পাল বোলে,	১২২৬	৬১	১২৮৭
পুত্ৰ জগত নাৰায়ন তাহাকে বিজয়ধৰ্ম পাল বোলে,	১২৮৭	৩৪	১৩২১
পুত্ৰ প্ৰমত নাৰায়ন, তাহাকে গৰুডধৰ্ম পাল বোলে,	১৩২১	৪৫	১৩৬৬
পুত্ৰ হৰি নাৰায়ন, তাহাকে সখধৰ্ম পাল বোলে,	১৩৬৬	৪৪	১৪১০
পুত্ৰ গোলোক নাৰায়ন, তাহাকে মউধৰ্ম পাল বোলে,	১৪১০	৪১	১৪৫১
পুত্ৰ ব্ৰজ নাৰায়ন, তাহাকে জয়ধৰ্ম পাল বোলে,	১৪৫১	৪৮	১৪৯২
পুত্ৰ সত্য নাৰায়ন, তাহাকে কৰ্মধৰ্ম পাল বোলে,	১৪৯২	৫৪	১৫৫৩
পুত্ৰ দিৰ নাৰায়ন, তাহাকে ধৰ্মধৰ্ম পাল বোলে,	১৫৫৩	৪৩	১৫৯৫
মানস পুত্ৰ অৰ্হাত জামাতা নিত্যপাল বোলে, ও সাধক নাৰায়ন	১৫৯৫	২	১৫৯৮

দিৰ নাৰায়ন বজা অপুত্ৰক আছিল। পুত্ৰ কামনাই দেৱতাক আৰাধন কৰাতো কিছু দিন থাকি এটি কন্যা জন্মিল, কন্যাৰ নাম খলে সাধনি ॥ পুনৰ দেৱতাক আৰাধন কৰা তে পৰে পুত্ৰ জন্মিল, তাহাৰ নাম খলে সাধক নাৰায়ন। পৰে কন্যাৰ জোগ্য জামাতা নো পোৱাত বজা প্ৰতিগ্যা কৰিলে, কালি প্ৰাতলৈ মোৰ মুখে জি বাক্য হই, সেই বাক্যক জি জনে পালিব পাৰে, সত্য কৰি সাধনি কন্যাক বিবাহ দিম। তাৰ পৰ দিন প্ৰাতলৈ বজা বালোআত বহাতে, সেই বা-লোআৰ আগতে এক গচত কেৰকেতুআ দেখি সকলো লোককে কাঁৰেৰে মাৰিব দিলে: কোনোএ কাঁৰ লগাৰ নোআৰিলে। বজাই বোলে, কেৰকেতুআত জি কাঁৰ লগাব পাৰে, সত্য সাধনি কন্যাক তাকে দিম। পাচে সা-মান্য চুটিয়াৰ লৰা এটিএ কাঁৰ লগালে। সত্য অজিকাৰ ৰাখি ৰাজ কন্যা দিবৰ ইচ্চা কৰিলে। কন্যাই সুনি বোলে, মই সামান্যত কিয় বিবাহ সোমাম? পাচে বজা বোলে,

মোৰ প্ৰতিগ্যা ৰখা কৰ। কন্যা বোলে, মই জি খোজোঁ, তাকে সত্য কৰি দিম বোলা। বজা বোলে, সত্য কৰি দিম, জেই খোজা। এই খানি নিচই কৰি সেই চুটিয়াৰ লৰাটিকে প্ৰাচিত কৰাই সাধনি কন্যাক বিবাহ দিলে। তাত পাচে সাধনি কন্যাই বোলে, মই তো-মাৰ অজিকাৰ ৰাখি সামান্যতে বিবাহ সো-মালোঁ; মোক জি দিবলৈ অজিকাৰ কৰি চিলা, তাকে দি অজিকাৰ ৰাখা। বজা বো-লে, মোৰ পুত্ৰ দুহিত্ৰি দুইত কৰি কোন আছে? তইতকেই সকলো ভাল দিম। কন্যা বোলে, জদিবা তোমাৰ পুত্ৰ কৰা সোমৰ পেৰাটিত জি আছে, তাকে দিয়া মোক। বজা বোলে, মই বচনতে ঘাটিলোঁ, তোৰ ভা-য়েবলৈ কিছু নে থাকিল, তয়ো সেই দুৰ্য্য নি বহুত দিন খাবলৈ নে পাৰি; নি দিবই পাৰোঁ, নি দিলে সত্য ভুট জাই; দিলে সকলো ৰাজ্য তাৰ জাই; পৰে জি হওক, সত্যকেহে ৰাখিব লাগে।

নিজ সত্যে ভৱিষ্যতি পছাৎ সন্ধি কৰিবতিঃ ॥

বিশ্বনেত্র বসেচক্সে হেমন্ত কাল আগতে।
তাল জম্বা মহা স্নেহা অবাধ্য~ ঘৰা পদ~।

এই বুলি বজা সোনৰ পেৰাটি সহিতে বজা
ক্ৰন্দন কৰি পূজা ঘৰৰ পৰা পেৰা সহিতে
সুৰনৰ বিৰালিটি দিলে। বজাৰ জিএ জেভি-
য়া পেৰাটি হাতত লৈ মেলি চালে, ভেতিয়া
সোনৰ বিৰালি অদ্বিলা হল; দেখা নে পাই
বজাৰ জি কান্দিব ধৰিলে, সোনৰ বিৰালি
পৰহন্ত হোআতে বজাৰ স্নিনট হল: চুটি-
য়াৰ লৰাটিতে বাজ লখ্মি লগ ললে। পাচে
বজাৰ জিএ সোনৰ বিৰালি নে পাই অস-
ন্তোষ ক্ৰন্দন কৰাতে গিৰিএকে বোলে, তুমি
দুখ ন কৰিবা, মই সোনৰ বিৰালি গৰাই
দিম। এই বুলি সোনৰ বিৰালি গৰোআই
সেই পেৰাতে জতন কৰি ধলে। তাত পাচে
ধিৰ নাৰায়ন বজা বুজা ভাৰ এৰি জামা-
তাক জুৰ বাজ পাতি আপোন পুত্ৰ ও বচ-
বৰ সিসু সাধক নাৰায়নক তাৰ হাতে সমৰ্প-
না কৰি, বাজ মহিলা সহিতে অৰন্যক গল।
সিদ্ধু খেতত বিষ্টো উপাসি প্ৰান তিয়াগ
কৰিলে। জুৰ বাজ বিচাৰ কৰি নে পাই,
বজা হৈ নিভা পাল বজা নাম ললে। পূৰ্বৰ
পাত্ৰ মন্ত্ৰিক গুচাই সামান্যৰ পাত্ৰ মন্ত্ৰি পা-
তি ললে। দেলৰ দোস গুন বিচাৰ ন কৰি
পূজা লোকক দণ্ড বহু কৰিব ধৰিলে; পূৰ্বৰ
নিভিক এৰি পুৰবে; এতেকে সকলোএ অনিভা
পাল বুলিব ধৰিলে। বাজ চৰ্চা এৰি মাচ
পহ মাৰি কৰে, আলি বাস্তি পুখুৰি ধানি
কৰে। জি সময়ত চুটিয়া বজা আলি বাস্তি
পুখুৰি ধানিছিল, সেই বেলা স্বৰ্গি বজাৰ
ফুচেঙ্গমুন বৰ গোহাঁয়ে নক দিহিঙ্গিয়া বজাত
জ্বালে। চুটিয়াৰ বেদ মাৰিলে অনেক ত্ৰি-
তি পাই, এই বুলি জনোআত পাত্ৰ মন্ত্ৰিৰে
আলচ কৰি সৈন্য লেনা জুখাক লৈ সদিয়াৰ
চুটিয়াৰ বজাকে জুখ দিলেগৈ। চুটিয়াৰ
নিভা পাল বজায়ে আপোন দেলৰ পাত্ৰ মন্ত্ৰি
ৰে আলচ কৰি জুখৰ সমুখ হল। চক্ৰগি-
ৰি পৰ্বতৰ নিকট জুখ পাতিলে; কুৰেবৰ

দত্ত অস্ত্ৰ লৈ জুখত পুবেস হল; নুৰি দ্বিত ই
পুনৰ দ্বিলা হৈ স্বৰ্গি বজাৰ সৈন্য মাৰে;
সেই কাৰনে তাহাকে চক্ৰ নাৰায়ন বোলে।
সেই চুটিয়া বজা চক্ৰগিৰি সিখৰত উঠিল,
বাজু পাতি জুখ দিলে। স্বৰ্গি বজাই খেদি
ভৈয়ামত সৈন্য মাৰি পৰ্বতত পুনলেগৈ, চু-
টিয়া বজাৰ সৈন্য ভাগিল। বজাৰ ১২০ জুঁঅ-
ৰিএহে সিল। কোঁচাই বজাৰ হাতত দিএ, বজা
অবিচেদে মাৰে, স্বৰ্গি বজাৰ সৈন্যত পৰি
পৰি মৰে। ফুচেঙ্গমুন বৰ গোহাঁই মন্ত্ৰনাকৈ
ঘিলা গচত বগোআই পৰ্বতৰ ওপৰত চুলি-
আক ঢোল বজাব দিলেগৈ; স্বৰ্গি বজাৰ
আগায়ে পৰ্বতত উঠি ঢোল বজালেগৈ।
বজাই বোলে, মোকে পাচ ভেঁটি সৈন্য পালে-
হি; অদভুত ক্ৰতি হত হৈ সাধনি মহিনিক
হাতত ধৰি পৰ্বতৰ সিদ্ধৰ পৰা ডে মাৰি
জুৰিত পৰি মৰিল। ফুচেঙ্গমুন বৰ গোহাঁয়ে
বজাৰ হাৰ মূৰ বিচৰাই নে পালে। বজা
বোলে, বৰ গোহাঁই বিচাৰ কৰ। ত্যাও-
হজ নেওগে বজাত জনাইচেগৈ, জুখ জই;
ঈ ঈ স্বৰ্গি বজাৰ সদিয়া প্ৰাপ্ত। ১৫৯৮
সঁকে পুহ মাহে হস্তি প্ৰাপ্ত ২৭, ঘোৰা ১০০,
হিটেল ১০০০, নৌকা ৭০০, পূজা খন ধান্য
অপৰ্জন্ত লেখা নাই। মহ ২০০, দৈব-
গো, বুজ্জন, উত্তি, সোনাৰি, কম্বাৰ, চম্বাৰ,
ধোৰা, নাপিত, ধনিকৰ, দণ্ডচক্ৰ, কৈকোৰা দো-
লা, চৰা নাও, বৰচা, ইত্যাদি আহিলা নক-
লোকে আক্ৰমণ কৰি লৈ, ৫ বচবৰ সাধক
নাৰায়ন বাজ পুত্ৰকে সিসু বধ ন কৰি সদি-
য়াৰ সেই চুটিয়া দেলৰ ১২ ঘৰ মানুহ দি,
কলিঙ্গাবৰৰ কামাখ্যা পৰ্বতৰ বাহিৰ কৰি
কোঁচাৰ পচিম পাৰ, ধনসিৰিৰ পূব পাৰ,
কৰিব আলিৰ দধিন বুজ্জপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰে
চৌহদ কৰি ঝুঁটা মাৰি ভাঙ্গু পত্ৰ কৰি দি-
লে; মানুহ বাকে ঘৰেৰে সহিতে পুৰৰ্তি,
বজা চাক্তত বচৰে বচৰে ঘোহৰ কপ ৮০
টকা, খৰা ৪০ ধন লোখাই পুৰৰ্তি থাকি-
বি। ইতি।

অৰক্ষনোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জানুৱাৰি, ১৮৫১।

নম্বৰ ১।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1851.

NO. 1.

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ বিবৰন।

Geography of Australia.

দখিন পাচিফিক সাগৰত অষ্ট্ৰেলিয়া নামে এখন বৰ উপদ্বীপ আছে, পূৰ্ব পাচিমা দিশে ২৪০০ মাইল, বহলে ২০০০ মাইল; মা-টীৰ জোখ প্ৰায়ে ত্ৰিচ লাখ বৰ্গমাইল।

১৬০৫ সঁকত হলণ্ড দেশৰ জাহাজৰ দৌ-আবাই সেই বৰ দ্বীপ দেখা পোৱা হল:

সিহঁতে তাক নুহলণ্ড অৰ্থাত নতুন হলণ্ড নাম দিলে। পাচে ১৭৭০ সঁকত ক্যাপ্তান কুক চাহাবে তাৰ পূৰ্ব কালে উঠি ইজলণ্ড মহা ৰজাৰ নামেৰে দেশ লৈ তাৰ নিউ চৌত ও-এলচ নাম ধলে। ১৭৭৮ সঁকত ইজলণ্ডৰ লোকে তাত চিম্ব্ৰি নামে এখন নগৰ স্থাপন কৰিলে; আৰু তাত ইজৰাজিৰ পুজা হবৰ নিমিত্তে দেশান্তৰ কৰা কইদিহিলাকক তালৈ

অষ্ট্ৰেলিয়া দ্বীপৰ আদি বাসি দুনিহ ভিৰোভাৰ নক্স।
Young Man and Woman of Australia.—From the Illustrated London News.

পটাই পটাই দিএ। এতিয়া সেই চিদিনি নগৰৰ ৫০,০০০ মান মানুহ হৈছে। আন চাইতো অনেক অনেক চাহাব আদি লোক গৈ গাঁও আদি নগৰ পাতি থৈছে। মেল-বৰ্ন নামে এখন নগৰত প্ৰায় ২০,০০০ মানুহ আছে। কইদি লোক আৰু নিবিলাকৰ সন্তান ক্ৰমে ক্ৰমে ভাল হৈ গৈছে। সিহঁতে ভাত খেতি কৰি, গৰু চাগ চৰাবলৈ চাই ভাল দেখি সবহকৈ জাক বাখি মেৰব নোম বিলাইতলৈ বেচি পটাই।

সেই দিগৰ চাৰিও ফালে সাগৰৰ দাঁতিত মাটি জল; ভিতৰে গলে সুদা বালি ভাতে মানুহ নে থাকে; আৰু দিগৰ মাজত বিল বগাব বা পৰ্বত কি আছে, তাক নে জানে, মহলা লোআ ন হল। দখিন পশ্চিম দাঁতিএ নিল পৰ্বত এসাৰি আছে। তাৰ বতৰ ভাল; কিন্তু জেতিয়া ইয়াত জাব, তাত ঘাম; ইয়াত ঘাম হলে তাত জাব হই। নৈ কেইবা খনো আছে; কেতবোৰ সাগৰত পৰে, কেতবোৰ ভিতৰ ফালে বৈ আন্দাজে সৰোবৰত পৰেগৈ। সেইবোৰৰ মাজত লোনা পানি দালিঙ্গ নামে এখন আছে; কিন্তু আটাইৰে মাজত মৰি নামে নৈ এখন দিঘল; তাৰ দিঘে ১০০০ মাইল, বখিনে সাগৰত পৰেগৈ। পশ্চিম ফালে চোআন নদিৰ দুই পাৰে এতিয়া এখন দেশ পাতিছে। কোনো চাইত ভাগ আৰু সোনা ওলাই।

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ আদি বাসি লোক অসভ্য; জান মানুহতকৈ কিছু লক, লোকৰ দৰে লব খাবৰ নে জানে, আমাৰ নগাতকৈও জেগেলা; এতিয়ালৈকে মতা মাইকিএ নান্দটে নগৰত সোমাই ফুৰি একো লাভ নে পাই। কেতবিলাকৈ ঘৰ ন সজাকৈ সিলৰ খো-বোজত বা গুচৰ তলত সুই থাকে। তাঁৰ খেবু নাই, কিন্তু দা, জাটি, টোঙ্গোন, এইবিলাক আছে। সিহঁতৰ বৰন লকতে বহা, বৰ হলে আফ্ৰিকাৰ নিচিনা কলা হৈ জাই। নাক চেপেটা, ফোঁপ বহল, চেলাউৰি ডাঙ্গৰ চকু নোমোআ, ওঁচ লেকআ, মুখ বহল।

দাঁত বগা, খই নে জাই। নাকত সলা মা-বি দিএ। মছে নে খাবলৈ তেল ঘঁহি ঘঁহি চাল টান কৰে।

মাচ মাৰিবলৈ মাইকিবোৰে নান্দত সো-মাই বৰখি বাই; মতাই হলে পানিৰ দাঁতিএ গৈ মুখত সামুক চোবাই পানিত ধুত কুৰিয়াই, তাক মাচে খাবলৈ অহাত সি জুপি চাই জাটিএৰে থুঁচি মাৰে।

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ আদি বাসি পছ বৰ আচ-ৰিত; আন দেশৰ নিচিনা প্ৰায়ে এটাও ন হই। কান্নাক পছতকৈ ডাঙ্গৰ জন্তু তাত নাই, সি হৰিনা পছৰ সমান। মাইকি কান্নাকৰ পেটত দুজাপ চাল; ওপৰৰ জাপ জো-লোঙ্গাৰ নিচিনা, তাৰ ভিতৰত পোআলি সুমাই লৈ ফুৰে। নেগুৰেৰে বৰকৈ কোবাই, তাৰ কোৰেৰে মানুহৰ ঠেঙ্গ ডাঙ্গৰ পাৰে। জঁপিয়াই জঁপিয়াই ফুৰে; জাপত ১৫ হাত জাই। তাৰ মজ্জা খাবলৈ ভাল।

আৰু কুকুৰৰ নিচিনা এক জন্তু আছে; সি বৰ চোকা, কিন্তু বু ফুকে।

হাৰ্টট্ৰিয়া নামে আন এবিধ বৰ আ-চৰিত জন্তু আছে; সি মেকুৰিৰ সমান ডাঙ্গৰ; হাৰৰ দৰে চোঁট আৰু ডৰিৰ পতা; উদৰ নিচিনা লক নোম, আৰু প্ৰায়ে পানিতে থাকে। কনি পাৰি পোআলি জগাই, তথাপি উদৰ দৰে পোআলি পি-য়াই। কুকুৰাৰ দৰে মতাৰ আল আছে; তাৰ ভিতৰত সাপৰ দৰে বিল থাকে।

তাত বৰ এবিধ দ্বিত বাজ আছে; সি কলা বৰনিয়া। ইমু নামে উট চৰাই এবিধো আ-চে, তাৰ ওখই প্ৰাই ৫ হাত। তাত বাজে ডাটো, ককাটু আদি কৰি অনেক অনেক সূন্দৰ বৰনিয়া চৰাই আছে। ককাটুৰ নক্চা এই।

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ১ আধা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter I.

এই জগতৰ অৱস্থাৰ মাজত মই কুৰি
জাঁওতে জি এখন চাইত এটা গাঁত আছিল,
এনে চাই পালোঁহি । তাতে পৰি সুই ধা-
কোঁতে এক সমাজিক দেখিলোঁ । সেই সমা-
জিকত গাত কটা চটা কাপৰ পিঠি, আপো-
নাৰ ঘৰৰ ফাললৈ পিঠি দি, হাতত এখন
পুৰি ধৰি, পিঠিত বৰ গধুৰ বোকাচা বন্ধা
ধিৱ হৈ থকা এটা মানুহক দেখিলোঁ । তাক
চাই থাকোঁতে পুৰি মেলি পৰিহৰ দেখিলোঁ,
আৰু পাৰ্হি চাই সি কঁপি কঁপি কান্দিবলৈ
ধৰিলে । পাচে আৰু নিজস্ব দি থাকিব নো-
অৰাত সি বৰ অসন্তোষ মাত্বেৰে এঁটাহ পাৰি
বুলিলে, মই কি মৰিম?

এনে অৱস্থা হলত সেই মানুহ ঘৰলৈ গৈ
আপোন লৰা তিবোতাই নু বুজিবলৈ জিমান
লৈকে পাৰিছিল, আপোনাৰ পেটত দুখ
ঘমনকৈ ৰাখি থৈছিল; কিন্তু অসন্তোষ বাৰ্হি
গলত সৰহ কাল ৰাখিব নোআৰিলে; এই
হেতুকে ক্ৰমে তিবোতা আৰু লৰাৰ আগত
পেট ভাঙ্গি এই কপে কবলৈ ধৰিলে, বোলে,
অ মোৰ প্ৰিয়া, আৰু মোৰ পেটৰ লৰাটিহঁত,
ভোমোলাকৰ অতি বেধাৰ মিভিৰ জি মই,
মই সৰ্বনাস হৈচোঁ; কিয়নো মোৰ ওপৰত
এটা বোজাই হৈচি ধৰি আছে; আৰু মই
বাতৰা পাই স্বৰূপকৈ জানিচোঁ, আমাৰ এই
নগৰ স্বৰূপৰ জুইৰে পুৰি জাৰ; সাৰিবলৈ
জদি কোনো উপাই নোলাই, সেই ভয়ঙ্কৰ
বিনাসৰ কালত ভূমি মোৰ ঘৈনি, আৰু মোৰ
প্ৰিয় লৰাটিহঁত, ভোমোলাকো মোৰে সৈতে
বৰ দুখেৰে সৰ্বনাস হবা; এতিয়া হলে
একো উপাই নে দেখোঁ । এই কথা সুনি
তাৰ পৰিয়ালৰ বৰ উকমি লাগিল; তাৰ
কথা স্বৰূপ বুলি পতিয়ালে, এনে ন হই;
তাৰ মূৰত পাগল বাহু সোমাই বলিয়া কৰা
জানিলে । তাতে গধূলি বেলি হোআত
টোপনিভ মূৰৰ বাহু সাত হৰ বুলি আশা

কৰি, বেগাই খাটত সুআই থলে । কিন্তু দিনত
জেনে দুখ, ৰাতিও ভেনে; এই কাৰনে টো-
পনিএ ন ধৰি দিছিল নিশ্বাস, চকুৰ লোএৰে
নিসা নিয়ালে । পাচে ৰাতি পুআলত ভো-
মাৰ কেনে হৈচে বুলি নিহঁতে সুধিলে । সি
কলে, বোলে, কেৱল বেয়া হৈছে গৈচোঁ । পা-
চে সিহঁতক আগৰ কথা কবলৈ ধৰাত সিহঁতৰ
চান মন হৈ আও কান কৰিলে; আৰু চোকা
কটন বেৰহাৰেৰে ইয়াৰ ৰোগ গচাম বুলি
মনেৰে পান্ধিলে; কেতিয়াবা তাক নিন্দা কৰে,
কেতিয়াবা ডাবি দিএ, কেতিয়াবা এৰি তাৰে
সৈতে একো ন কই । এই হেতুকে সিহঁতলৈ
মৰম লাগি, সিহঁতৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি-
বলৈ আৰু আপোন দুখৰ সোঁক কৰিবৰ
নিমিত্তে সি আপোনাৰ ধোঁটালি সোমাই
সোমাই থাকিবলৈ ধৰিলে । আৰু কেতিয়াবা
পুৰি পাৰ্হি, কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনা কৰি, খেতি
পথাৰত অকল সৰে ফুৰি ফুৰি থাকে । এই
কপে কেতখনি দিন কাল নিয়ালে ।

পাচে এদিনা পধাৰত ফুৰি আপোন আ-
চাৰৰ ঘৰে পুখি পৰ্হি মনে বৰ অসন্তোষ
হোআ তাক দেখিলোঁ; আৰু পৰ্হি চাঁওতে
আগৰ ঘৰে ফুটাই এঁটাই পাৰি বুলিলে,
পৰিত্ৰান পাৰলৈ মই কি কৰিম! আৰু ইকা-
লে সিকালে চাই লৰ মাৰি জাৰ খোজা
জেন তাক দেখিলোঁ; কিন্তু কোন বাটে জাম,
ইয়াক বুজিব নোআৰি বৈ আছিল। তে-
তিয়া উপদেশক নামে এখন মানুহক তাৰ
ওচৰলৈ জাৰ দেখিলোঁ; সি তাক সুখিলে,
বোলে, তুমি কিয় কান্দিচা? সি কলে, হে
আতা, মোৰ হাতত জি পুখি আছে, তাৰে
বুজিচোঁ, মই মৰিবলৈ বগুৰ আগ্যা আছে,
তাৰ পাচে সোধলৈ আহিব লগা; তাক
কৰিবলৈ মোৰ ইচা নাই, ইয়াকো কৰিবলৈ
নক্তি নাই, মই, বিবেচনা কৰি ইয়াকে
জানোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, জিয়াই থাকোঁতে
কত কত দুখ আছে, ইয়াকে দেখি, কিয় মৰি-
বলৈ ইচা নাই? তাতে সেই মানুহে উত্তৰ
কৰিলে, কাৰন এই, মোৰ পিঠিত জি ভাৰ
আছে, সি মোক মৈদামতলৈ তললৈ নিব, আৰু
মই পাতালত পৰিম, ইয়ালৈ মোৰ ভই।
হে আতা মই জদি বশি সালত সোমাবলৈ
জুগুত ন ঈও। তেতিয়া সোধলৈ আৰু তাৰ
পৰা বগুলাকো জাবলৈ কোনো মতে সমৰ্থ
ন ঈও; এইবিলাক কথা ভাবিএই কান্দি।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, তোমাৰ জদি
এনে অৱস্থা হই, কি কাৰনে থিয় হৈ বৈ
আচা? সি উত্তৰ কৰিলে, কোন পোনে জাৰ
লাগে, তাক মই নে জানোঁ। তেতিয়া উপ-
দেশকে তাক এখন বুৰিওআ চাল দিলে;
তাৰ ভিতৰ ফালে এনে লিখা আছিল,
“আগলৈ হব লগা জোখৰ পৰা পলাই
জাৰ।” সি তাক পৰ্হি উপদেশকলৈ একে
ঠাৰে চাই সুখিলে, কোন কাললৈ পলাব
লাগে? তাতে উপদেশকে এখন বহল পধা-
ৰৰ সি কাললৈ আহুলিয়ে পোনাই দেখুআই
বুলিলে, সো এখন নক দুআৰ দেখিচা নে?

সি কলে, নে দেখোঁ। তেতিয়া আৰুও সুখি-
লে, সো খিন্তে জলি থকা দিগ্ধি; তাক দেখি-
চা নে? সি বুলিলে, চই দেখোঁ জেন
কৰে। তেতিয়া উপদেশকে কলে, সেই
দিগ্ধি তোমাৰ চকুত লগাই ৰাখি তালৈ
পোনাই গৈ থাকিয়া, তেহে দুআৰ দেখিয়া;
তাক চপৰিয়ালে তুমি কি কৰিব লাগে,
তাক তোমাত কোআ জাৰ।

সেই ৰূপে মই সমাজিকত দেখোঁতে সেই
মানুহে লৰিবলৈ ধৰিলে। আপোনাৰ ঘৰৰ
পৰা বৰ জাঁতৰ নো ইওতে লৰা ডিবোতাই
তাক জোআ দেখি, বিজিয়াই বিজিয়াই উভতি
আহিবলৈ মাতিলে; কিন্তু সি কানত সোপা
নি, পৰম আনুস, পৰম আনুস, অনন্ত পৰম
আনুস বুলি লৰি গৈ, পাচলৈ নে চাই পধা-
ৰৰ মাজলৈ পলাই গল।

আৰু সেই মানুহৰ চুবুৰিয়া চিনাকিবোৰে
তাক চাবলৈ ওলাই, এই ৰূপে লৰিবৰ দেখি,
কোনো কোনোএ ইতিকিৰ কৰিলে,
কেতবোৰে ভই দেখাই ধমকাৰ ধৰিলে,
কেতবোৰে বিজ মাৰি উভতি জাঁহ। বুলি
মাতিলে। সিহঁতৰ মাজত দুজনে বলয়ে
সৈতে তাক ধৰি আনিবলৈ চাৰৰ কৰিলে;
সিবিলাকৰ এটাৰ নাম মইমতালি, এটাৰ
নাম ভবল। তেতিয়া সেই মানুহ তাৰ পৰা
বৰ দূৰ হল; কিন্তু সেই দুজনে ধেমিবলৈ
মন থিব হৈ তাৰ পাচে পাচে লৰি গৈ অলপ
কালত তাৰ ওচৰ পালেগৈ। তেতিয়া সেই
মানুহে সিবিলাকত সুখিলে, বোলে, হেৰ
চুবুৰিয়া লোক, কি কাৰনে আহিচাইক?
তাতে সিহঁতে কলে, আমাৰ লগত উভতি
জাবলৈ তোমাক মিনতি কৰিবৰ নিমিত্তে
আহিচোঁ। কিন্তু সি বুলিলে, সেই কথা কে-
তিয়াও হব নোআৰে; কিয়নো জি নগৰত
ময়ো জনম পালোঁ, সেই বিনাস নগৰত তো-
মোলাক থাকা; সি বউ হব লগা, ইয়াক
মই এতিয়া নিচয়ে জানোঁ। তোমোলাকে
তাত থাকি কাল ক্ৰমে মৰিলেই, মৈদামত-
লৈও তল হোআ গছক আৰু অগ্নি থকা

ঠাইত পৰিবাইগৈ। এই কাৰণে এই পুৰুষ চুবুৰিয়াবিলক, এই কথাত মনজুৰ হৈ মোৰ লগত চলি আহাইক।

তাতে মইমতালিএ বুলিলে, কি! আমাৰ মিতিব, কুটুম, সুখ ভোগ আটাইকে এৰি তোমাৰ লগত জাম নে? তেতিয়া সেই মানুহ, (জাৰ নাম খ্ৰিষ্টিয়ান,) সি এই উত্তৰ কৰিলে, হই, ভাই, এৰিব লাগে; কিয়নো মই জি সুখ ভোগ বিচাৰিচোঁ, তাৰ একন মানেৰেও তোমোলাকে এতিয়া ভোগ কৰা সকলো বস্তু ভুলা কৰিবলৈ জোগা ন হই। তোমোলাক মোৰ লগত যদি জোআ, আক এই পথতে থাক, তেন্তে মোৰে সৈতে সেই সুখ ভোগৰ সমান ভাগি হবা; কিয়নো জি ঠাইলৈ জাঁও, তাতে সকলোলৈ জাঁও বস্তু আক তাতকৈও অধিক আছে। জাঁহা, মোৰ কথা মিচা নে সঁচা, তাৰ প্ৰমাণ দেখি-বাইক।

মইমতালিএ বোলে, বাক, তুমি জি বস্তু পাবৰ নিমিত্তে সকলোকে এৰিচা, সেই সেই বস্তু কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান! মই জি বিচাৰি গৈচোঁ, সেয়ে অখই, আক নিৰ্মল, আক অমৰ অধিকাৰ বাৰ; তাক স্বৰগত সীচি ধোআ হৈচে; জি-বিলাকে বিচাৰে, সিবিলাকক নিজেজন কৰা সমস্ত তাক দিয়া হবৰ নিমিত্তে নিৰ্বিঘিনি কপে বখা হৈচে। জদি দেখিব ধোআ, তেন্তে মোৰ পুৰি পৰ্হি চোআ।

তাতে মইমতালিএ বুলিলে, ধুচ, তোৰ পুৰি ধন পেলাই দে; আমাৰ লগত উত্ত-তি আহিবি নে বাহিবি, তাকে ক।

সি উত্তৰ দিলে, মই জাৰ নোআবোঁ, কিয়নো নাজলত মোৰ হাত দিয়া হল।

মইমতালি। তেন্তে জাঁহা, তবল ভাই, ইয়াক এৰি গুচি জাঁও; এনে এবিধ বাতুল জাঁবি ধোআ মানুহ আছে; সিহঁতে তেতিয়া মনত কোনো কথা ধৰে, তেতিয়া কাৰ্জৰ কা-বৰ দেখুআৰ পৰা সাতো জনতকৈ সিহঁত আপোনাৰ দ্বিগুণে গিৰানি হই।

তাতে তবলে কলে, নিন্দা ন কৰিবা, ভাই; এই উত্তম লোক খ্ৰিষ্টিয়ানে কোআ কথা জদি সঁচা হই, তেন্তে সি জি বস্তু বিচাৰিচে, সেয়ে আমাৰ বস্তুতকৈ উত্তম; চুবুৰিয়াৰ লগত জাবলৈ মোৰো মন গৈচে।

মইমতালি। কি! আক এনে বলিয়া মা-নুহ আছে নে? মোৰ কথা সুৰি উত্ততি জাঁ-হা। এনে পাগল মানুহে তোমাক কলৈ নিব, কোনে কব পাৰে? দূৰি জাঁহা, দূৰি জাঁহা, ঘিৱান কপে কৰা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ন হই, ন হই, তবল বন্ধু, মোৰ লগত জাঁহা; মই জি জি কথা কৈ-চিলোঁ, তাৰ বাহিৰেও অনেক অনেক ঐবৰ্জ আছে। মোৰ কথাত জদি বিশ্বাস ন কৰা, তেন্তে এই পুৰি পৰ্হি চোআ; আক তাৰ ভিতৰত জি জি লিখা আছে, সি সত্য হো-আৰ প্ৰমাণৰ নিমিত্তে চোআ, জি জনে তাক বচনা কৰিলে, তেঁও আপোনাৰ ভেজৰে তাক নিচই কৰিলে।

তেতিয়া তবলে বুলিলে, হেৰা মইমতালি ভাই, মোৰ মন প্ৰায়ে ধিৰ হল; এই সাধু লোকৰ লগত জাবলৈ মোৰ ইচা হৈচে; তেঁওৰ জি দলা, মোৰো সেই দলা হব। কিন্তু হে লগৰ সখি, সেই ব্যক্তি ঠাইলৈ তুমি বাট জানা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। উপদেশক নামে একজন মানুহে আমাৰ আগত থকা জি এখন নক দুআৰ, তালৈ মোক বেগাই জাবলৈ দিলে, তাতে আমি বাটৰ কথা লিখিবলৈ পাম।

তবল। তেনে হলে জাঁহা ভাই, আমি জাঁও। তাতে দূৰো একে লগে জাবলৈ ধৰি-লে; কিন্তু মইমতালিএ কলে, ময়ো আপো-নাৰ ঠাইলৈ গুচি জাম; এনে অগিৱান মা-নুহৰ লগ হবলৈ মোৰ ইচা নাই।

পাচে মই সেই সমাজিকত চাই দেখিলোঁ, মইমতালি উত্ততি লগত খ্ৰিষ্টিয়ান আক তব-লে পথাবে দি জাঁওতে জাঁওতে কথোপকথন কৰি ইজনে নিজনে কথা কবলৈ ধৰিলে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। হেৰা ভাই তবল, এতিয়া

ভূমি কেনে হৈ আচা! ভূমি মোৰ লগত গমন কৰিবলৈ ধৰাত মোৰ বৰ আনন্দ। পৰলোকৰ জি কথা এতিয়া অদিস্য হই, তাৰ পুতাপ আৰু ভই মই জি ৰূপে মনত গম পালোঁ, সেই ৰূপে মই মতালিএও গম পোৱা হলে, সি এইমান বেগতে আমালৈ পিঠি দি গুচি ন গলহেঁতেন।

তৰল। হেৰা প্ৰিয় সখি খ্ৰিষ্টিয়ান, আমি দুইৰো বাহিৰে ইয়াত আন কেও নাই দেখি, আমি জি চাইলৈ গৈচোঁ, তাৰ কি বস্তু আৰু কি প্ৰকাৰে তাক ভোগ কৰিম, এই সকলোকে কিছু বহুল ৰূপে মোক বুজাই দিয়া।

খ্ৰিষ্টিয়ান। সেই সকলো কথা মুখেৰে কোৱাতকৈ মনেৰে মই ভালকৈ বুজিব পৰোঁ; তথাপি ভূমি সুনিবলৈ ইচা কৰা দেখি, মোৰ পুথিৰ পৰা তাৰ কিছুমান কথা পৰি সুনাম।

তৰল। কিন্তু তোমাৰ পুথিত জি লিখা আছে, সেই কথাবিলাক নিচয়ে স্বৰূপ বুলি জানিচা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, তাক মই নিচয়ে জানোঁ; কিয়নো জি জনে মিচা কৰ নোআৰে, তেঁওৰ দোআৰাই এই পুথি কৰা হৈছে।

তৰল। ভাল কৈচা; তেনে হলে সেই ভোগ কৰিব লগা কি কি বস্তু আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। বসতি কৰিবলৈ অনন্ত ৰাজ্য আছে; আৰু আমাক দান কৰিবৰ নিমিত্তে অনন্ত পৰম আয়ুস আছে; সেই ৰাজ্যত আমি সৰ্বকালে নিবাস কৰি থাকিম।

তৰল। ভাল কৈচা; আৰু কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান। আৰু আমাক পিন্ধাই দিবলৈ ভেজৰি কিৰিটি, আৰু জি বস্ত্ৰে আকাশত থকা সূৰ্জৰ নিচিনাকৈ আমাক কাণ্ডিমন্ত কৰিব, এনে বস্ত্ৰও আছে।

তৰল। এই সকলো অতি উত্তম; তাত ৰাজ্য আৰু কি কি আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। তাত ক্ৰন্দন বা কোনো দুখৰ লেনু ন হব; কিয়নো সেই ঠাইৰ জি জন

গৰাকি, তেঁও আমাৰ সকলো চকুৰ লো মচি গুচাব।

তৰল। আৰু তাত আমাৰ লগৰ নিবাসি কোন কোন হব?

খ্ৰিষ্টিয়ান। জিবিলাকক চাবলৈ তোমাৰ চকুত জলক ধৰে, এনে চিনাকি আৰু কিৰুৰ দূত সকল আছে; আৰু আমাৰ আগেয়ে তালৈ জোআ হেজাৰ হেজাৰ, অনন্ত অনন্ত লোকে সৈতে দেখা দেখি ইয়; সিবিলাকৰ মাজত কোনো হিংসক নাই, সকলোএ মৰম বৈখা কৰোঁতা আৰু পবিত্ৰ; ইন্দ্ৰৰ সাখ্যাতে অহা জোআ কৰে, আৰু অনুগ্ৰহৰ পাত্ৰ হৈ তেঁওৰ আগত সৰ্বদাই থাকে। তাত বাজে সোনৰ কিৰিটি পিন্ধা বৃদ্ধ লোক, আৰু সোনৰ বিন বোআ পবিত্ৰ কন্যাবিলাককো দেখিবলৈ পাম; আৰু সেই ধানৰ প্ৰভুলৈ প্ৰেম কৰাৰ কাৰনে জি মানুহবিলাক জগতৰ লোকৰ দোআৰাই ডোখৰ ডোখৰকৈ কটা গৈছিল, জুইত পোৰা, বা জন্তুএ খোআ, বা নাগৰত পেলোআ হৈ মৰিল, সেই সকলোবিলাক সুখি হৈ বস্ত্ৰ পিন্ধা দি অমৰনক পিন্ধি থকা দেখিম।

তৰল। অস, এনে কথা সূনা মাত্ৰকে আনন্দেৰে মন পুলকিত হল। কিন্তু ভাই, সেই সুখ ভোগ কৰিবলৈ পাম নে? আমি তাৰ ভাগি কি উপায়েৰে হব পাৰিম?

খ্ৰিষ্টিয়ান। সেই দেশাধিকাৰ প্ৰভুএ এই পুথিত তাক লিখাই দিছে; তাৰ পৰমার্থ এই, সেই সুখ পাবলৈ আমি যদি স্বৰূপকৈ ইচা হে কৰোঁ, তেন্তে তেঁও তাক বিনামোলে দিব।

তৰল। বাক, প্ৰিয় সখি, এই কথা সুনাত মোৰ বৰ আনন্দ; আঁহা, বেগাই জাঁওইক।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভাই, মোৰ পিঠিত থকা বৰ গধুৰ বোকাচাৰ নিমিত্তে ইচাৰ দৰে বেগাই জাব নোআৰোঁ।

তেতিয়া মোৰ সেই সমাজিকত দেখিলোঁ, দেখোঁ, সিহঁতে কথোপকথন কৈ এটালতে পৰামৰ মাজৰ বৰ দলদলনি এডোখৰ ওচৰ পাই মন ন কৰাকৈ অকস্মিতে সেই

উহত পৰি বোকাভ লাগি থাকিল। সেই দলদলনিৰ নাম নিৰ্ভাৰসা; তাত্তে সিহঁতে কেতখনি কাল ধপ ধপাই বগাই জোআত গোটেই গা বোকা হ'ল; আৰু খৃষ্টিয়ানৰ পিঠিত গৰুৰ বোকাচা থকা কাৰনে ক্ৰমে ধৰ্তৈ সোমাবলৈ ধৰিলে।

ভেতিয়া ততালৈ সুধিলে, বোলে, হেৰা নথি খৃষ্টিয়ান, এতিয়া হলে কত আচা?

খৃষ্টিয়ান। হই ভাই, কত পৰিলোঁ, মই কব নোআহোঁ।

তাত্তে তবলে বেজাৰ পাই নথিএকক খন কৰি বুলিলে, জি সুখৰ কথা এইমান বেলি কৈ আছিল, সেইটো হই নে? পুৰুষে আত্মা কৰিবলৈ ধৰাত্তেই জদি এনে দুখৰ কথা হই, তেহে সেস ন হই মানে কিমান দুৰ্গতি নহিব লাগিব? এই বেলি জদি প্ৰান বখা পাই ওলাব পাৰিম, মই ভাগি নো হোআ-কৈ তুমি অকলেই সেই সুন্দৰ ৰাজ্য ভোগ কৰিব পাৰিবা। এই কথা কৈ সি বলৈৰে দুই এক বাৰ জঁপিয়াই দলদলনিৰ জিটো পাৰে তাৰ ঘৰ আছিল, সেই পাৰলৈ ওলাই গুচি গল; পাচে খৃষ্টিয়ানে আৰু তাক নে দেখিলে।

এই ৰূপে খৃষ্টিয়ান এৰা হ'লত, অকলে সেই নিৰ্ভাৰসা দলদলনিত বাগৰি ফুৰি আছিল; তেওঁ সি আপোনাৰ ঘৰৰ পৰা দূৰ হোআ জি পাৰত সৰু দুআৰ আছিলে, সেই পাৰেহে উঠিবলৈ সুম কৰিলে। ক্ৰমে বা-মৰ ওচৰ পালেগৈ; কিন্তু বোকোচাৰ কাৰ-নে উঠিব নোআছিলে। ভেতিয়া মই সমা-জিকত চাই দেখিলোঁ, উপকাৰক নামে এজন মানুহ তাৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, ইয়াত তুমি কি কৰিচা?

তাত্তে খৃষ্টিয়ানে উত্তৰ কৰিলে, হেৰা দেও, আগলৈ হ'ব লগা ক্ৰোধৰ পৰা পলাই আৰব নিমিত্তে উপদেশক নামেৰে এজন লোকে সোঁ থিহুে থকা সৰু দুআৰলৈ জা-দিলে; তালৈ জাঁওড় এই বোকা খনত পৰিলোঁ।

উপকাৰক। পাৰি দিয়া গৰ নি বিচাৰি-লা কিয়?

খৃষ্টিয়ান। ভয়েৰে পলাই, পোনে জি বাট পালোঁ, সেই বাটে আহি বহু পৰিলোঁ।

উপকাৰক। তেনে হলে মোক হাত দিয়া। তাত্তে সি হাত দিলত উপকাৰকে ধৰি সুকান মাটিত তুলি ধৈ, তুমি আপো-নাৰ বাটে জোআ বুলি কলে।

ভেতিয়া তাক ভোলা জনৰ ওচৰলৈ গুই গৈ সুধিলোঁ, হে আপ, বিনাস নগৰৰ পৰা নো সৰু দুআৰলৈ জোআ বাট এই পোনে আহিচে দেখি, দুখিয়া জাতিকে নিৰ্ভাৰনিএ জাৰৰ নিমিত্তে এই ডোখৰ মাটি কি কাৰনে ভাল কৰা ন হ'ল?

ভেতিয়া তেঁও কলে, এই বোকা চাই ভাল কৰিবলৈ অসাধ্য; মাটি কি কাৰনে এইমান বেয়া, তাক কেঁও, নুনা। পাপ চিন্তা-কুলৰ পৰা জি মলি কেন আহি কৰি ওলাই, অৰ্থাত্ত কোনো পাপিএ চেতনা পাই আপো-নাৰ অপৰাধ আৰু নৰকৰ জোগ্য হোম জানিলত তাৰ মনত জি গুই, নিৰসা, আৰু অকুল হোআ সঙ্গই জনমে, সেই সকলো গৰিও ফালৰ পৰা বৈ, সদাই এই চাপৰ চাইত গোট খাই পৰেগৈ; তাৰ কাৰনে নিৰ্ভাৰসা দলদলনি বোলে।

এই ডোখৰ মাটি এই ৰূপে বেয়া হৈ থাকিবলৈ ৰজাৰ ইচা নাই; আৰু ৰাজ বৰ-বৰাৰ আগ্যাব দোআৰাই তেঁওৰ বনুআৰি-লাকে তাক কিছু ভাল কৰিব পাৰে কি চাবে, এই নিমিত্তে সোলে স বছৰতকৈ অধিক কাল এই সৰু ডোখৰ মাটিত বন কৰি আ-চে; ইয়াত খোআ বস্তু একুৰি হেজাৰ গাঁৰিৰ বোজাতকৈ কম ন হই, তাক মই নিচয়ে জানোঁ; হই, তাক নিৰহ কৰিবৰ নিমিত্তে ৰজাৰ অধিন হোআ সকলো চাইবে পৰা লাখ লাখ উত্তম উপদেশকে আনি ইয়াত বৰ্চকালে দিয়া হৈচে; আৰু ঠান মাটি কৰি-লৈ তাতকৈ ভাল বস্তু নাই বুলি জনা লোকে কই; কিন্তু এতিয়ালৈকে নিৰ্ভাৰশু

হলহলনি হৈ আছে; আৰু নিইতে জি জি
ৰ কৰোক, তেও এই দৰ হৈ থাকিব ।

বিধান কৰ্তাৰ আগ্যাবে এই হলহলনিৰ
মাজে দিও কেতবিলাক ভাল সৰুত গৰ পাৰি
ধোআ হৈচে হই; কিন্তু বতন বেয়া হোআ
কালত এই টাইতে মলি ফেৰ অধিককৈ বাৰ্হি
জোআত প্ৰায়ে গৰ দেখা নে জাই; শুধাচ
বেধিবলৈ পালেও মূৰ ফুৰনি ধৰাত মানুহে
জাতবতে ভৰি দি তলত পৰে; এই কপে
গৰ থাকিলেও বোকাভ মগ্ন হৈ জাই । কিন্তু
চুআৰৰ ভিতৰত সোমাৰ পাৰিলে মাধোন
ভাৰ পৰা মাটি ভাল ।

এই কপে সমাজিকত চাই থাকোঁতে সেই
সময়ত ভৰলে আপোনাৰ ঘৰ আকও পো-
আ দেখিলোঁ; তাতে ভাৰ চুবুৰিয়াবিলাকে
বেধিবলৈ গোটে খাই কেতবোৰে তাক উত-
তি অহা বেধি বুধিমন্ত মানুহ বুলি কলে;
খিৰ্চিয়ানৰ লগ লৈ প্ৰান সঙ্কটত পোলে-
আৰ কাৰনে কেতবোৰে তাক অজলা বুলি-
লে; আন কোৱোঁএ ভাৰ একো সাহ নাই
বেধি নিন্দা কৰিব ধৰিলে, বোলে, জাত্ৰাৰ
আবহুতন কৰিবলৈ ভূমি সাহিয়াল হৈ আচি-
লা; মই সেই দৰে কৰা হলে অলপমান
দুখ পোআৰ কাৰনে হুহকি আহিবলৈ এই-
মান অধম ন হ'লোঁহেঁতেন । এনে কথা সূনি
ভৰলে লাজ পাই তল মূৰ কৰি নিইতৰ
মাস্তত বহি থাকিল; কিন্তু পাচে সি অলপ-
মান সাহ পালত নিইতে ভাৰ কথা এৰি,
সাধ্যাত বো হোআ জি খিৰ্চিয়ান, তেওঁক
নিন্দা কৰিবলৈ ধৰিলে । ভৰলৰ বিবৰনত
এই কথা মাধোন ।

বনুআ গামৰ বিবৰন ।

'The Warrior Chief.'

মাৰ্হিএ লিখা সাত্ৰৰ ১১ আধ্যাৰ ২১
পদত আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে এই কপে
কলে, মই নম্বু আৰু কোমল মন হৈচোঁ, এই
হেতুকে তোমোলাকে মোৰ মুখে লিখা
পোআহি; তাতে তোমোলাকে মনত জিৰনি
পাৰা । প্ৰভুক জি লোকে প্ৰিতি কৰে, সেই-
বিলাক তেঁওৰ নিচিনা নম্বু হবলৈ, আৰু
তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই মেৰ পোআলিৰ
দৰে সাত্ত হবলৈ চন কৰি থাকে । দেও
পুত্ৰকবিলাকৰ মা ৰা কেতবিলাকে সাত্ৰৰ
কথা সূনাৰ পাচে সেই কপে নম্বু হৈ জাই;
চোকা চালি বনুআবিলাকেও সাত্ৰৰ দোআ-
ৰাই পুৰনি শুভাও এৰি, সাত্ত, মৰমিয়াল,
আৰু মিল কৰোঁতা হল । আৰু জিবিলাকে
বনত লোকক বধ কৰি ভাল পাইছিল, সিবি-
লাকেও মিস্যনেৰি পাদুৰি চাহাৰৰ পৰা
উপদেশ পাই নতুন মন হলত, চায়ে চায়ে
ইকুলত লিখা পোআ বা লিখাক হৈ আছে ।

দখিন সাগৰৰ এটা মাজুলিত মাহিনা না-
মে এজন বনুআ গাম আছিল, তেঁওলৈ আ-
পোনাৰ মাজুলিৰ মানুহেহে ভই কৰে, এনে
ন হই, ভাৰ চাৰিও কালৰ আন আন মা-
জুলিত থকা মানুহেও তেঁওক মহা ভয়ানক
সক্ৰ মানি ভই কৰি আছিল । আৰু চায়ে

ঠায়ে জি বন ওলাই, তালৈকে। তেঁওক সহাই
হবলৈ মাতি নিএ। তাতে সেই চাইব ডেকা
বুৰা অনেক অনেক মানুহক তেঁওৰ জাতিএৰে
খুঁটি বিন্ধি মাৰিলে। আৰু তেঁও জাব জাব
তেজ উলিয়ালে, তাৰেই তেঁওৰ দেৱতাবিলাক
সঙ্কট হোআ বুলি বুজি, মানুহক মাৰিবলৈ
মন বৰকৈ উঠাই হই।

পাচে মাহিনা গায় থকা মাজুলিত মিস্য-
নেৰি চাহাৰ লোকে কিৰ্তন কৰিবলৈ জো-
আত, সেই মাহিনায়ে সুভ বাজাৰ কিৰ্তন
সুনিলেহি; আৰু সাত্ৰৰ অৰ্থ মনত সোমাই,
পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই তেঁও মন পাল-
টাই নতুন মানুহ হ'ল। পাচে তেঁওৰ দেহ-
তাৰ অসোতা মুৰ্তিবোৰ তাকি চিত্ৰি পেলালে;
আৰু তেঁওৰ মন সৰু লৰাৰ নিচিনা অতি নম্ৰ
হ'ল। তেঁও খৃষ্টিয়ান ধৰ্ম লবৰ পৰা বুৰা
হৈ ২০ বছৰ মান জিয়াই আছিল।

সূৰ্জ উদই হৈ ওখ পৰ্বতৰ টিঙ্গত প্ৰকাশ
পৰাতে, জি ইন্ধুল পৰ্বতৰ দাঁতিত আছিল,
তালৈকে মাহিনা নিভৌ নিভৌ গৈ, ধৰম

সাত্ৰৰ অৰ্থ নিকে; আৰু তাৰ পৰা আহি
সৰু লৰাৰ ইন্ধুলত সোমাই, সেই ধৰ্মৰ
কথা লৰাবিলাককো বুজাই দিএহি। আৰু
কেতিয়াবা ই খবৰ সি খবৰতো সোমাই বৰ
চেনেহ প্ৰতিএৰে নিকাৰ কৰে। পাচে এখান
সৰু জাহাজ সাজি, এজন মিস্যনেৰি চাহাৰে
সৈতে তাতে উঠি মাজুলিবোৰত ই পাৰ সি
পাৰ হৈ সুভ বাজা কিৰ্তন কৰি কুৰিছিল।
আগেয়ে হলে তেঁও বনুআ নাৱত গৈ মানু-
হক কুখ কৰি ঘৰত কুই দিছিল, আৰু লৰা,
বুৰা, আটাইকে মাৰিছিল; কিন্তু এতিয়া সৰু

জাহাজত উঠি চাহাৰে সৈতে অতি দায়াৰে
পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টৰ মৰমৰ কথা সিবিলাকক
আৰু লৰাইতক নিকাৰ কৰাত সিহঁতে দেখি
অতি বিস্ময় মানিলে।

পাচে কেতিয়া তেঁও নৰিয়া পৰিল, ডে-
তিয়া আপোনাৰ ঘৰৰ আৰু গঁয়াবিলাকক
মাতি বিদাই লৈ, বিসেসকৈ কিবা কিবি
আগ্যা দিলে। আৰু এজন মিস্যনেৰি চাহা-
ৰে তেঁওক চাবলৈ গৈ সুনিলে, এতিয়া ডো-
মাৰ মৰম ওচৰ হ'ল, ডোমাৰ মন কেনে হৈ-
চে! তেঁও বুলিলে, মোৰ ভই নাই, পুত্ৰ যি-
চু খ্ৰিষ্টৰ বন্ত চাই আছে; মোৰ আন আসুই
নাই, পুথৰিৰ আটাই বন্ত আৰু সকলোকে
বিদাই দিলোঁ, এতিয়া পুত্ৰ এ মোক নিবৰ
নিমিতে মই বাট চাই প্ৰাৰ্থনা কৰি আচোঁ;
এই ঘৰে কৈ প্ৰান চাৰি গল। সেই ৰূপে
মহা বনুআ মাহিনা মৰিল; আগেয়ে দেও
পুজকবিলাকৰ মাজত অতি প্ৰধান, আৰু মা-
জুলিত থকা মানুহ সকলক ভই দিওঁতা হৈ-
ছিল; কিন্তু খৃষ্টিয়ান ধৰ্ম লোআৰ পাচে
তেঁও পুত্ৰৰ সিবিলাকৰ মাজত তাতকৈও
প্ৰধান, বৰ বিশ্বাসি, মৰমিয়াল, নম্ৰ আৰু
প্ৰেমময় হ'ল।

সাত্ৰত এই ৰূপে লিখা হৈছে, নম্ৰ হোআ-
বিলাক ধন্য; পুত্ৰ এ নম্ৰ হোআবিলাকক
পৰিত্ৰানেৰে ভূষিত কৰিব। ক্ৰোধ আৰু
অহঙ্কাৰ কৰা মন ইহুৰৰ আগত ঘিন লগা;
কিন্তু নম্ৰ ভাও আৰু সৰু মন তেঁওৰ দৃষ্টিতে
বহু মূল্য। এনে মন আমাৰ হিত হই,
আৰু তাৰে লোকৰ খেজ হিংসা সহি থাকি
সিবিলাকৰো হিত কৰিবলৈ আমাৰ সক্তি
হই। আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে এই ৰূপে
কৈছে, ডোমোলাকৰ সত্ৰকু প্ৰতি কৰা; জি
লোকে ডোমোলাকক সাও দিএ, সিবিলাকক
আগিৰাৰ কৰা; জিবিলাকে ডোমোলাকক
ঘিনাই, সিবিলাকৰ হিত কৰা; জিবিলাকক
ডোমোলাকক নিন্দা আৰু তাৰনা কৰে, সিবি-
লাকৰ নিমিতে প্ৰাৰ্থনা কৰা; তাতে ডো-
মোলাকৰ বৰগত থকা পিত্ৰিৰ সন্তান হ'ব।

হে মোৰ প্ৰিয়বিলাক, এই সৰু কিতাপ
পৰ্হা জি ভোমোলাক, ভোমোলাক সকলো
মাহিনা গায়ৰ দৰে সৰু বস্তু হৈ সাত্ৰৰ কথা
সূনা; প্ৰভু যিহু খ্ৰীষ্টৰ বিবাস কৰা, পাপ
পৰা মন পালটাই, তেঁওৰ তেজৰ প্ৰাচি-
তে খেমা পাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা মাহিনাৰ নি-
তিনাকৈ লোকক সিকাৱলৈ কাৰ্য্যবি হোআ
ভেনে কৰিলে, ভোমোলাকৰ স্বৰগত থক
পিত্ৰিৰ পুত্ৰ হবা; আৰু মাহিনাৰ নিচিনা
মৰনত ভই গুচিব, মৰিলেও তেঁওৰ আৰু
নাধুবিলাকৰ আৰু ধৰম সূতৰ লগত, পিত্ৰি
আৰু পুত্ৰৰ সিংহাসনৰ আগত ধন্য গিত
গাই স্তুতি কৰিবলৈ স্বৰগত গ্ৰহন কৰা হব।

ৰাতিৰ বিৱৰন !

Description of Night.—From Young Amm.

মহিমাৱন্ত সূৰ্য পূৰ্বে অস্ত হৈ চ, ৰাতিৰ
নিয়ৰ পৰিচে, আৰু বায়ুৰ উপত গুচি সিতল
হৈচে।

কুলবোৰ মূদ গৈ চাৰিত ওলমি আছে;
কুকুৰা পোআলিবোৰ মাইকিৰ পাখিৰ তলত
একে লগে সুইচে, আৰু মাইকিও সুইচে।

সৰু সৰু চৰাইটিহঁতে মাতিবলৈ এৰি, পিচ
কালে পাখিত মূৰ দি গচৰ ঠালত সুইচে।
মৌৰ বাহতো মৌৰ গুন গুনি নু সূনি; সি-
ইতে বন কৰি মমৰ বাহত সুইচে।

মেৰ চাগবোৰে গাৰ নোম পাৰি সুই আছে,
আৰু নিইতৰ মাত পথাৰত নু সূনি। কাৰো
সৰদ নাই; লৰাই খেমাৰি কৰা, মানুহে
খোজ কৰা, বা ইকালৰ পৰা সিকাললৈ অহা
জোআ কৰা, একোকে নু সূনি।

কমাৰৰ নিয়াদিত ইঁড়ুৰিৰ কোৰ নু সূনি
আৰু সূতাৰৰ কৰতৰো সৰদ নাই। সকলো
মানুহ বিচনাৰ নিভম দি পৰি আছে, আৰু
লৰাও মাকৰ বুকত সুই আছে।

আকাশ প্ৰিথিবি সকলো এতাব, আটাই-
বোৰ চকুও মুৰ গৈচে, আৰু সকলো হাতেই
মনে মনে আছে।

জ্যেতিয়া সকলোএ নিদ্রাত থাকি আপোনা
জাপুনি বখ্যা কৰিব নোআবে, আৰু বিপদ
হৈচে নে নাই, ডাকো নে দেখে, তেতিয়া
সিইতক কোনে বখ্যা কৰে?

জি কেতিয়াও নো সোএ, এনে এটি চকু
আছে; জেনেকৈ দিনৰ পহৰতো, তেনেকৈ
এতাব ৰাতিতো জি দেখে, এনে এটি চকু
আছে। সূৰ্যৰ বা চন্দ্ৰৰ পহৰ ন হলে, যবৰ
ভিতৰত ঢাকি নে থাকিলে, আৰু আকাশতো
এটি ডবাও ন হলে, সেই চকুও সকলো চাই-
তে দেখে, আৰু প্ৰিথিবিৰ সকলোকে ৰাখে।

জি চকুও কেতিয়াও নো সোএ, সেই
চকুৱেই ইহবৰ। আমাক ৰাখিবলৈ আমাৰ
ওপৰত তেঁওৰ হাত সধাই মেলি আছে।
আমাৰ ভাগৰ লাগিলে, জিৰাবৰ নিমিত্তে
ইহবে টোপনি সৃষ্টিচে, আৰু আমি সুবলৈ
বাতি কৰিচে।

বনুআই ভাগৰ পাই, আৰু সৰু লৰা আৰু
কিট পতঙ্গ ইত্যাদি সকলোএ নিৰ্ভয়ে সোএ,
কিয়নো ইহবে সকলোকে ৰাখে।

ভুমিও সোআ, কিয়নো তেঁও কেতিয়াও নো
সোএ। ভুমি নিৰ্বিঘনিএ চকু মুদা, কিয়নো
তোমাক বখ্যা কৰিবলৈ তেঁও সধাই চকু
মেলি আছে।

জ্যেতিয়া এতাব গুচি ৰাতি পূজা সূৰ্যৰ
মিণ্ডি তোমাৰ চকুত পৰে, তেতিয়া ইহবৰ
মুসাসাৰে দিনটো আৰম্ভ কৰিব। ভুমি
জ্যেতিয়া সোআ, তেতিয়া তোমাৰ চিত্তে ইহ-
বৰ ধন্যবাদ কৰোক, আৰু জ্যেতিয়া উঠা,
তেতিয়াও তোমাৰ মূখে তেঁওৰ গুন গাওক।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৬ ।

Dibinga Raja—Chutia War.

এওঁৰে পুত্ৰ চুহুংকা গোহাঁই দেও বজা হল; এওঁকেহে দিহিঞ্জিয়া বজা দেও বোলে। বজা দেৱৰ বৰ পিতেক চুহুংকা গোহাঁইক তিপাম বজা পাতিলে। বৰ মাজু পিতেক চুলেন গোহাঁইক চাৰিঙ্গ বজা পাতিলে। এওঁকে দেও বজাও বুলিছিলে। সৰু মাজু পিতেক চুভেন গোহাঁইক নামকপিয়া বজা পাতিচে। সৰু পুতেক চুথেনক মেল নি দিয়াতৈ ধলে। পাচে বজা দেৱে লাকনি প্লেৰ গ্ৰিড (১৬) সঁকত খাওমুংনাৰা নইকে ভ্যাও চুলুংখামপেঙ্গ, এই দুইকে আইভনক জুৰিওলৈ পঠালে। আইভনেও জুখ ন কৰি হাতিত উঠি ওলাই আহি বহিলহি। কনা এটা, প্লাইনই নামে হাতি এটা ভেঁটিলে। লাকনি কাপচি (১২) সঁকত বজা দেৱে ৰাজ্যক লেখি মহলা কৰিলে। লাকনি বাইচি (১৪) সঁকত বজা দেও হাবুঙ্গৰ পান বাৰিলৈ গল। লাকনি মুংমুড (১৫) সঁকত চুটিয়া বজা ধিৰনাৰায়নে আহি, দিখৌ মুখত কল গচেৰে গৰ বান্ধি বলহি। পাচে চুহুংকা দিহিঞ্জিয়া বজা দেৱে পাচত থাকি, চুথুঙ্গ, চুচুঙ্গ, এৰকথাওমুং, বাইলুং, এই চাৰিক মুখ্য কৰি সকলোকে আগ কৰি পঠালে। ইবোৰেও গৈ নাৱে ভৰে বেৰি ধৰিলেগৈ। নংকমুঙ্গ বিলৰ কাষৰত চুটিয়াৰ লোক জন বিস্তৰ পৰিল বিস্তৰ ভাগি পলাই গল। পাচে চুহুংকা বজা দেৱে বন জিকি উজাই নগৰলৈ আহিল। লাকনি কাপজি (৩১) সঁকত চুটিয়াই পুনৰ বাৰ জুখলৈ আহি মুংথুঙ্গত কৌঠ দি বলহি। আমাৰো খেনমুঙ্গে মুংথুঙ্গত কৌঠ দি বলগৈ। পাচে চুটিয়াই কৌঠত ধৰিলন্ত, আমাৰ খেনমুঙ্গে কৌঠৰ পৰ ওলাই বন ধৰিলে। তাতে খেনমুঙ্গ পৰিল ইবোৰ মামুহ হুহকি আহিল। লাকনি বাইচি (৩৪) সঁকত চুহুংকা বজা দেও গৈ নংকমুঙ্গত বৈ সমস্তকে জাব দিলে, বো

নে, দিহিঞ্জৰ মুখত বাটত ডাক ধৰগৈ। পাচে নেচাই ভাইজিনে চুটিয়াৰ বৰ নাও এখন পাই আনি, নংকমুঙ্গত বজা দেৱক দিলেহি। আৰু বাট নে চাই ভাইজিনক লুইতে উজাই গৈ দিবুৰ মুখত বেৰিব দিলে। আৰু কাচেনপুন বৰ গোহাঁই, ধাওচুলুঙ্গ, কিংলুঙ্গ, এই তিনিক মুখ্য কৰি সকলো ডাকৰিয়াক দিবুৰ মুখত গৰ বান্ধিব দিলেগৈ। পাচে কাতিৰ দিনত চুহুংকা বজা দেৱে নগৰলৈ আহি দেও দুগ কৰিলেহি। লাকনি মুংচেও (অৰ্থাত ১৪৪৪) সঁকত আখোনৰ দিনত চুহুংকা বজা দেৱে নগৰৰ পৰা চেনা মুখত বলগৈ। চুটিয়া বজাও নাকপাৰত আছিল। তাৰে পৰা চুটিয়া বজা খাওবানক পঠাই দিবুৰ মুখৰ কৌঠত জুখ ধৰিব দিলেগৈ। পাচে কাচেংমুং বৰ গোহাঁই, ভ্যাওচুলুঙ্গ, কিংলুঙ্গ, তিনিক মুখ্য কৰি সকলো গৈ জুখ কৰিলেগৈ। চুটিয়াৰ বৰা বুককৰ লেখা। ভকতক ১, কতক ১, সুলুকি চেটিয়া ১, বৰ পাত্ৰ ১। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, বাতিএ গৈ পুখা বেলা নাকপাৰ পালেগৈ। তাৰ পৰা বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে নাৱে ভৰে খেদি গৈ কংখাম পালেগৈ। পাচে দুপৰ বেলা হলত চুটিয়া বজাই কটকি পঠালে। বজা দেৱলৈ সন্দেস দি আহিছিলে, সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, সোনোআলি কাপৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ২ খন; খাওমুং লাচেঙ্গলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ খন, চুলুং কিংলুঙ্গলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ জোৰ; কাচেংমুং বৰ গোহাঁইলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ খন; চুটিয়া বজা এই বুলি পঠালে, বোলে, মোক কৰ কাটলিয়া কৰি ৰখা কৰক; মই ৰচৰি কৰ সুত দি থাকিম। এই কপে আহি চুটিয়াৰ কটকিএ কলেহি। পাচে বজা দেৱে এই বুলি কোআলে, বোলে, সুনিয়া কপিয়া ভাও যদি পঠাওক; সুনিয়া কপিয়া খাটী দুখান দি পঠাওক; সোনৰ কপৰ য়েহুৰি

দি পঠাওক; বৰ হাতি দহোটা দি পঠাওক; অলকাৰে সৈতে মাখুন্দ্রি হাতি দি পঠাওক; আৰু জিএককো সোন ৰূপো দি আহক; এই ৰূপে ঠেক চুটিয়াৰ কটকিক বিবাই দিলে । পাচে চুটিয়াৰ কটকিএ বজাত সকলো কথা কলেগৈ । পাচে চুটিয়া বজা এই কথা সুনি, বোলে, ভাল, জি পাৰেঁ দিব লাগে । সোনৰ টুপি ১ টা, সোনৰ পাত বন্ধা জাপি ১ টা, সোনৰ খাৰু ১ জোৰ, সোনৰ গচা ১ টা, দস্তাল হাতি ১ টা, পানি কামলি ৪ খন, এই বস্তু খনি চুটিয়া বজা মানুহৰ হাতত চুহুংকা বজা দেৱলৈ দি আহিল । খাওমুং লাংচুচেজলৈ দিলে সোনৰ খাৰু ১ জোৰ, পানি কামলি ১ খন, ঘোঁৰা ১ টা; ত্যাওচুলুং কিংলুজলৈ দিলে সোনৰ খাৰু ১ জোৰ, পানি কামলি ১ খন, ঘোঁৰা ১ টা; কিংলুজলৈ পানি কামলিৰ ভিতৰত চুৰি এখন দি আহিছিলে; পাচে কিংলুজে এই কথা বজা দেৱত কলে । খাওমুং লাংচেজ, চুলুজ, কিংলুং, খাউমুং চেনও, কেওখুন, ত্যাওচুলুজ, কুংবিন, এই সকলৰে বজা দেৱে আলচ কৰি, বোলে, চুটিয়াই আমাৰ কথা নে ৰাখিলে, জুধ কৰিবলৈ ইচা কৰিচে । এই বুলি বজা দেৱে ডাক্ৰিয়া সকলৰে আলচ কৰি খেদি গৈ চুটিয়াক কোঁঠতে ধৰিলেগৈ । জুধে নোআৰি চুটিয়া বজা ভাগিল; বজা দেৱে চুটিয়া বজাৰ নগৰতে থাকি ডাক্ৰিয়া সকলক লোক জন সহিতে পাচে পাচে খেদি জাব দিলে । ত্যাওচুলুজ, কুংবিন, এই দুয়ে খেদি নি, চুটিয়া বজা কাইটোক পৰ্বতত তুলিলেনি; পাচে সকলো চুটিয়াই চন্দনগিৰি পৰ্বতৰ পৰা নিলেৰে দলিয়ালে; আমাৰ লোক হুকি আহিল । পাচে আমাৰ সমস্ত লোকে আলচ কৰি, খাওমুং লাংচেজ, কিংখাম, এই দুয়ে সমুখে গল; খাওমুং চেজ বাঁও হাতে গল; খাওমুং বানলু দখিন হাতে গল । চেওচজ সইকিয়াই আইখিংখুনে, এই দুয়ে বৰ গুৰিএ গল

পাচে আমাৰ ইবোৰ মানুহে পৰ্বত উঠি মানুহ নে দেখিলে; চেওচজ সইকিয়াই জুপি চাই দু কুৰি মান মানুহ দেখিলে; চুটিয়া বজাকো বৰ দুআৰতে দেখিলে । পাচে আমাৰ লোকে চুটিয়া বজাক দেখি ধৰিলেগৈ । চুটিয়া বজা আমাৰ লোকক খেদি জাবৰ দেখি, জাংমুংখেনলৈ কাঁৰ মাৰি পঠালে; পাচে জাংমুংখেনে চুটিয়া বজাক জাটিএৰে খুঁচি মাৰিলে; সটো জুৰিলে বগৰাই পেলালে । পাচে জাংমুংখেনে চুটিয়া বজা বাপেক পুতকৰ মূৰ কাটি আনি ডাক্ৰিয়া সকলৰ ঠাইত দিলেহি । আৰু চুটিয়া বজাৰ বৰ কুঁঅৰিৰ মূৰ কাটি আনি আইখিংখুনে দিলেহি; আৰু আমাৰ লোকে পৰ্বত উঠি বিচাৰ কৰি, তাৰ লৰা তিৰোতা সকলোকে পাই ধৰি আনি, লে । সোনৰ ৰূপৰ ডাণ্ড, সোন ৰূপৰ খাট, সোন ৰূপৰ মেকুৰি, এই বস্তু সকল আনি বজা দেৱক দিলেহি । ১৩২০ সঁকত,* চতৰ ভিন দিন জোআত চজ্ঞ নাৰায়ন চুটিয়া বজা খিডুা হল । চুটিয়া বজাৰ সদিয়া নগৰত আমাৰ বজা দেও থাকোঁতে, ত্যাওচুলুং, কুংবিন, কংচেন, এই তিনিএ খাওকাং পৰ্বতৰ পৰা চুটিয়া বজাৰ মূৰ কাটি আনি বজা দেৱক দিলেহি; পাচে বজা দেৱে চুখুং গোঁইই দেও, খাওমুং লাংচেজ, ত্যাওচুলুং কিংলুং, এই সকলোৰে আলচি বুলিলে, বোলে, লোকৰ ৰাজ্য মাৰিলোঁ, আমাৰ ভাল মানুহ ইয়াত থৰ লাগে । এই বুলি বজা দেৱে খাওমুং কাচেমুজ বৰ গোঁইইক সদিয়াত ধলে; গোঁইইৰ লগত মানুহ ধলে তিনি হেজাৰ; হাতি ধলে ভিনটো । পাচে বজা দেৱে সদিয়াৰ পৰা ৰাজ্যে সমনিতে আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ আহিল । চুটিয়া বজাৰ মূৰটো নচুআই পৰ্বতত মুণ্ড মালা বান্ধি ধলে ।

*চুটিয়া বজাৰ বংসাবলিত লিখিচে, চুটিয়া বজা ১৫২৮ সঁকত মৰিল ।

His Excellency Jong Bahadur, Ambassador from Nepal to England — From the Illustrated London News.

অনেক দেশৰ সন্ধান।

Journal of Events.

নেপাল দেশৰ পৰা সীজুত জৰ বাহাদুৰ নামে জি জন বৰ কটকি ইংলণ্ডলৈ গৈছিল, তেঁও উভতি আহি বম্বাই নগৰ পালত ২৩ নৱেম্বৰ তাৰিখে আটলান্ডা ভাপ জাহাজত উঠি আহি ১১ ডিচেম্বৰত কলিকতা নগৰ পালেহি। তেঁওৰ মজতাব নিমিতে দেশাধিকাৰৰ আগাৰে ১১ টা বৰ টোপ মাৰি জনালে। ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্স দেশত জি জি দেখিবলৈ আচৰিত, তেঁও সকলোকে ফুৰি

চাই দেখিলে। ৰাজ অলঙ্কাৰেৰে নৈতে তেঁওৰ মুখৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে। মানুহে কোআ ফুই কৰিচে, তেঁও ফুৰ্গ দেশৰ ৰজাৰ সীসী ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ জিএকক বিয়া কৰিব; আৰু ৰাজেশ্বৰ সিংহো ইংলণ্ডলৈ জাবলৈ উপাই কৰিচে।

১৮ জানোআৰিত কালু গাঁও মৌজাৰ মগৰা হাট চাকিনত থকা কতৰা আমোল-দাৰ নামেৰে এজন মচলমান মানুহে হাৰিত আপোনাৰ ঘৰটিয়া মহ চৰাই থকা দুজন নক পুত্ৰকক মাতিবলৈ জাঁওতে আহ খিনি

বাট গলত অকনোৱাই বনবিয়া মহ ওলাই বেগতে সেই আমোলদাৰৰ নৌ কালে কঁকা-লৰ পোনে পেটত ধোঁচ ঘৰাত পেটেই সিহঁত গৈ বাও কালে কামি হাৰৰ মাজে ফুটি ওলাল। পাচে মহ গলত সি তাতে পৰি থাকি কিছুমান বেলিৰ মূৰত বহুত পাই উঠি আপোনাৰ পিন্ধা চুৰিয়াৰে কঁকাল টানকৈ বাতি ঘৰলৈ উভতি জাঁওতে পেটৰ নাৰি এহাত মান ওলাই ওলমি পৰিল, তেতিয়া সি ধোঁজ কাৰ্হিৰ নোআৰি তাতে পুনৰাই পৰি থাকিল। সেই সময়তে ঘৰৰ মানুহে বুজ পাই বেগাই কোৱাকৈ ঘৰলৈ আনিবলৈগৈ, আৰু বন্ধপুৰলৈ বহুত দিয়াত তেতিয়াই জিলাৰ ডক্টৰে গৈ নাৰিবোৰ ভিতৰলৈ সুমুআই বেজিৰে সিলে; তাৰ পাচ দিনা ঘৰৰ দিবৰ নিমিত্তে হস্পিটাললৈ আ-নোঁতে চাৰি বজা মানত বাটেতেই মৰিল।

গুআহাটি নগৰত ২৫ আগষ্ট তাৰিখত ভিল্ডা নামেৰে এক কলিতা মানুহৰ বৈম-একে বচৰেকিয়া মান লৰা জনিক মাটিত সুআই ধৈ পানি আনিবলৈ বৈলৈ গল। সেই সময়ত ৰাপেক ভিল্ডাই ঘৰত সুই আ-চে; লৰাক কান্দিবৰ সুনি উঠি ধৰি কালি-বলৈ ধৰিলে; পাচে লৰা কান্দি কান্দি থকাত তাক নিচুকাৰ নোআৰাত ধৰি উঠি কুঠাৰেৰে তাৰ ভিত্তিত একোৰ মাৰিলে। তেতিয়াও কান্দি থকাত সি মাৰিবৰ মনেৰে আৰু একোৰ মাৰি আপোনাৰ জিকক বধ কৰিলে। সেই দোসৰ কথাত তাক ধৰি সীজুত বাওলেট মাজিষ্ট্ৰেট চাহাবৰ আগলৈ আনিবলৈ পাঁচ জন পঞ্চায়তৰ দোআৰাই লোধ হলত সিবিলাকে তাক বধ কৰা বুলি মৰন দণ্ড জোগ্য হোআ লিখিলে। পাচে সীজুত মাজিষ্ট্ৰেট চাহাবে নিজামত আদালত বিবেচনালৈ সেই কথা সোধাই দি বধ কৰা-টক কঁচি নি দি, জনম ফাটক বা দোস্তৰ হবলৈ জেন আগ্যা দিব, এই নিবেদন কৰি-লে। কিন্তু নিজামত আদালতৰ তিনি জন সোধাক চাহাবে এই কথা সুনি, সিবিলাকৰ

অকল এম্নে সেই কথাত মান্তি হৈ, অচমিয়া লোক অসত্য হৈচে বুলি জনম ফাটক মা-ধোন দিবলৈ কলে; আন দু জন সোধাক এ-তাক উচিত নে দেখি সেই দুই মানুহক কঁচি দিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

১৭ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মলমাইন নগৰত ৫০ কইদি লোক কামৰ পৰা উভতি আ-হোঁতে সিহঁতৰ মাজৰ পাঁচ জনে বলতকাৰ কৰি বৰকান্দাজ ৪ জনক মাৰি, পৰ্বতলৈ পলাই গল। পাচে ধৰা পৰিলত দুটাক কঁচি দিবলৈ, তিনটাক দুডলিয়া লোআ দি ৫ বছৰ ফাটকলৈ আগ্যা হল।

খেহ দেসৰ দাঁতিত মাকাও নগৰত বনা মাৰিয়া নামে এখান জাহাজ আছিল; তাত বহু খানা হবৰ নিমিত্তে অনেক জাহাজ আৰু নগৰৰ চাহাব লোকক নিমন্ত্ৰন কৰা হৈছিল। কেতবিলাক গোটে খালত অকনোৱাই খাৰৰ পিপা ফুটি জাহাজ আদি আটাইবিলাকক উ-কআই নিলে। জাহাজৰ মানুহে সৈতে প্ৰায়ে দু স মৰিল। ৩০০ হাতৰ আঁতৰত থকা আ-মেৰিকাৰ এখান বনুআই জাহাজৰ ওপৰে দি সেই জাহাজৰ এটা বৰ টোপ উৰি গৈ নাগৰত পৰিল। আন্দাজে কোনো খেহ লোকে সোমাই ধাৰত জুই লগালে।

আফ্ৰিকাৰ পূব কালৰ গাৰ্দাফুই টেকৰ ওচৰত মেৰি কলবিঞ্চ নামে এখান জাহাজ জাঁওতে ৩ জুন তাৰিখত চটত লাগি বল। পাচ দিনা তাত নিবাসি লোকে জাহাজত উঠি আহি জাহাজৰ মানুহক বামলৈ উঠিবলৈ জ্বালচ দিলে। তেতিয়া কান্দিবৰ মেম আৰু মানুহ গোটা চাৰেকৈ সৰু নায়েৰে বামলৈ গল, পাচে নিবাসিএ সিবিলাকক আৰুও জা-হাজলৈ উভতি জাৰ নি দিলে, আৰু সিবিলা-কৰ বন্ধ, অলঙ্কাৰ, আৰু মেমৰ আঙ্গটিকে লো-লোকাই নিবলৈ ধৰিলে। পাচে বাতি সৰ নায়েৰে জাহাজলৈ জাবলৈ ধৰাত বহু চৈ হোআৰ কাৰনে নাও উৰুৰি ধোআত মো-আৰু দুটা মানুহ পানিত মৰিল। পাচ দি-

বা কান্ধানে বৰ খন নাও বমাই জাহাজ এৰি গল । এদিক মানব বাট গলত খাবলৈ পানি নাই কিয়ত বামত নাও লগাই মাৰিনন নামে এটা মানুহক পানি বিচাৰিবলৈ পঠালে । সি বিচাৰি ফাঁওতে টোপনিয়াই পৰিল, পাচে পলম হলত কান্ধানে তাক এৰি নাও মেলি গল । সি উভতি আহি নাও নে পাই ৫ দিন ফুৰি ফুৰি পিয়াহ আৰু ভো-কতে অচেতন হৈ পৰি মৰিবলৈ ধৰিলে ।

এনে সময়ত চুমালি গাঁৱৰ এজনি গাভৰু তিবোতাই সেই বাটে অহাত সি দেখি মূৰ দাজি পানি পাবৰ নিমিত্তে সন্ধেতেৰে মুখত হাত দি দেখালে । তাক দেখি ভই কৰি সেই তিবোতাই পলাল, পাচে সাহ পাই মৰম লাগি উভতি আহি পানি আনি মুখত দিলে, আৰু সি সুবৰ নিমিত্তে বালিত গাত খানি দি গল । তাতে সি সুই ধাকি পাচে টোপনি ভাগিলত মূৰ দাজি চাই, তাৰ কো-নত কটি আৰু পানিকো দেখিলে । তাই এই কপে তিন দিন সূক্ষ্মা কৰিলত সি খোজ কাৰ্হিব পৰা হল । তেতিয়া তাক এভাল লাখুটি দি আপোনাৰ অৰলৈ নিলত গাঁৱৰ সকলো তিবোতাই আহি বৰ মৰম কৰি, সি ভাল ন হই মানে পুতি পালন কৰি ৰাখি লে । পাচে উল্লা নামে এখন গাঁৱত তাৰ লগৰ জাহাজিক মানুহ কেডবিলাক আছে বুলি বাজা পাই, তালৈ গল । পাচে ক্ৰমে এখন বেপাৰি জাহাজ তালৈ গৈ সকলোকে ভুলি আনিলে ।

ওৰায়ন নামে এখন ভাপ জাহাজে ২৫০ মান মানুহ লৈ ১৮ জনত লিৰপুল নগৰ এৰি গিলাচগো নগৰৰ ওচৰ পাই সিলত থুন্দা খাই ভাগি হল । জোআৰ উঠিলত তাৰ পৰা ওপোন্ধাই পাচ কাললৈ হুহকাই নিলত ৪ পানিত ডল গল । সৰু নাও চাৰি খন আছিল; তাত উঠিলত দুখন তৰা হৈ মূনিহ তিবোতা লৰাই সৈতে ডল গল, সি দুখনত ৩।৪ কুৰি মাধোন ৰখা পৰিল ।

১১ অক্টোবৰ তাৰিখত লুইচা মাৰিয়া নামে বেলজিয়ম দেশৰ মহা ৰাৰি স্কুডু হল । তেওঁ ক্ৰান্তৰ আগৰ বজা লুই কিনি-পৰ দুহিজি হৈছিল; স্ত্রী স্ত্রী মতি বিক্ৰি-য়া মহা ৰান্ধিৰো গিৱাতি আৰু মিত্ৰ হৈছিল ।

হেচিয়া দেশাধিকাৰে পুৰাণবিলাকক দম্বিৰ নোয়ৰাত অস্ত্ৰিয়াৰ বজাত উপকাৰ খুজিচে; তাতে অস্ত্ৰিয়া আৰু কচিয়া দুইৰো বজাবিলাকে হেচিয়া পুৰাণ অহিতে সেনা গোট খুআইচে; কিন্তু কচিয়া দেশৰ লোক হে-চিয়াৰ কলিয়া হৈ নিবিলাকৰ নিমিত্তে জুধ কৰিব খুজিচে ।

পাপা বজাই ইংলণ্ড দেশত আপোনাৰ ধৰ্ম চলাবৰ নিমিত্তে দেশ খন ভাগ কৰি ভাগে ভাগে গুৰু গোৰ্ণাই পাতি ধৈচে; আৰু আটাইৰে ওপৰত ওআইজ্‌মান নামে-ৰে এজন পুধান গুৰু ধৈচে । এই কাৰনে ৰাজ ধৰ্মৰ গুৰু আৰু পাদুবিবিলাকে ৰাজ মন্ত্ৰিএ সৈতে অমাত্তি হৈ সেই অমুচি কথো নিৰাবন কৰিবলৈ আলচ কৰিচে । সকলো লোকৰ মাজতো হৰা মূৰা লাগি পাপা আৰু তাৰ ধৰ্মৰ গুৰুৰ অহিতে বৰ বে-জাৰ কৰে ।

১৬০৪ সঁকত গাই ককচ নামে এজন কমিয়া ধৰ্মলৈ উচাহ হোআ মানুহে ইং-লণ্ডৰ ৰাজ ধৰ্ম লুটিয়াবলৈ আৰু মহা ৰজা আহি কৰি সকলো ৰাজ মেনুআই একে বেলিএ বকি কৰিবৰ নিমিত্তে ৮০ আলি জন মান লোকে সৈতে আলচ কৰি ৰাজ সভা গোট খোআ বৰ অৰৰ তলত খাবেৰে ভৰোআ ৩৬ পিপা লুকাই ধলে । কিন্তু ৰাজ মেন হৰৰ আগৈএ সেই কথাৰ গম পাই বিচাৰি বিচাৰি ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত সেই লুকাই খাৰ আৰু তাৰ ওচৰত লুকাই থকা সেই গাই ককচক দেখা পালে । পাচে তাক সাক্ষি কৰাত সি আপোনাৰ সকলো দেশৰ কথা, আৰু তাৰ লগৰ ৰাজ ক্ৰহিৱাৰ নামবোৰ লৈ কাহিলে; তাতে ৰাজ আগাৰ

দোআৰাই আটাইবোৰক জিহ্বা দণ্ড কৰিলে। আৰু সেই বয় আপৰ্মৰ পৰা ইববে ইজলগু দেলক বধা কথা সঁজুৱিব নিমিত্তে তেতিয়াৰে পৰা সেই ৫ নৱেম্বৰ দিন এক বয় দিন বিহু পাতি থৈচে। এই বছৰত ৫ নৱেম্বৰত গাই কৰুৱাৰ মূৰ্তি অমৰ্জতা কৰিবলৈ সাজি বাহু নগৰৰ আলিত কুৰাই নিলে; আৰু তাৰ লগত নতুন প্ৰধান কমিয়ার গুৰু, মূৰ্তিকো সাজি দম্বৰ মতে তাৰ মূৰত বন্ধা টপি পিন্ধাই অনেক বজা তামোচা অমৰ্জতা কৰে কৰিলে।

আয়বলুও দেলৰ কোত্চ নামে এজন বৰ টান পকিয়া মানুহে ৫০০ মাইলৰ বাট পূব ন হই মানে দিনে বাতিএ আধা ঘণ্টাই পতি আধা মাইলৰ বাট খোজ কাৰ্হি জাম বুলি আৰি বাস্তি সেই কপে দহ দিন গৈ সিধি কৰি আৰিব ধৰ ললে। ১০ দিনত ৫০০ মাইল জাবলৈ অতি টান ন হই, কিন্তু সেই কপে দিনে বাতিএ তাঁৰে পতি অলপ অলপকৈ জাবলৈ আন মানুহৰ অসাধ্য।

আয়বলুও দেলৰ গালোৱে নগৰৰ মেৰি দনৌ নামে এজন দৰিদ্ৰ তিবোতাই বাৰিত বিলাতি আলু চিকোনাই দিওতে কিবা পোৰা বান্ধুএ মাটিৰ পৰা ওলাই তাইৰ মুখ হাত সকলো পূৰি এধা মৰা কৰিলে। আলুৰ গচো ডেই পূৰি গল।

খ্ৰীষ্ট ব্ৰহ্ম চাহাৰকে আদি কৰি জি মিস্যনেৰি লোক অচম দেসলৈ আহিচে, সিবিলাক ২১ নৱেম্বৰত কেপ গুড হোপ পাই, তাত ১০ দিন মান থাকিব, এই বাজা চিঠিৰ দোআৰাই পালোঁ।

কাজাক পছৰ নহু।

ফেব্ৰুৱাৰি, ফাগুন মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for February, 1851.

ফেব্ৰুৱাৰি	মাহ	বাহ	দিন	চন্দ্ৰ	ফেব্ৰুৱাৰি	মাহ	বাহ	দিন	চন্দ্ৰ
১	২০	৭	১০/৪৮	০৥	১৫	৪	৭	১১/৭	১৪
২	২১	১	১০/৪৯	১৥	১৬	৫	১	১১/৮	১৫
৩	২২	২	১০/৫০	২৥	১৭	৬	২	১১/৯	১৬
৪	২৩	৩	১০/৫১	৩৥	১৮	৭	৩	১১/১০	১৭
৫	২৪	৪	১০/৫২	৪৥	১৯	৮	৪	১১/১১	১৮
৬	২৫	৫	১০/৫৩	৫৥	২০	৯	৫	১১/১২	১৯
৭	২৬	৬	১০/৫৪	৬৥	২১	১০	৬	১১/১৩	২০
৮	২৭	৭	১০/৫৫	৭৥	২২	১১	৭	১১/১৪	২১
৯	২৮	৮	১০/৫৬	৮৥	২৩	১২	৮	১১/১৫	২২
১০	২৯	৯	১০/৫৭	৯৥	২৪	১৩	৯	১১/১৬	২৩
১১	৩০	১০	১১/৫৮	১০৥	২৫	১৪	১০	১১/১৭	২৪
১২	১	১১	১১/৫৯	১১৥	২৬	১৫	১১	১১/১৮	২৫
১৩	২	১২	১১/৬০	১২৥	২৭	১৬	১২	১১/১৯	২৬
১৪	৩	১৩	১১/৬১	১৩৥	২৮	১৭	১৩	১১/২০	২৭

SCHOOL BOOKS

FOR SALE AT THE

SIBSAGOR MISSION PRESS

JUVENILE TRACTS, neatly illustrated with cuts, and particularly adapted for distribution as *Reward Books* in Native Schools. In assorted packages of one dozen numbers, at eight annas per package.

BARE MOTOHA, or ASAMESE PRIMER, Introductory to the First Reading Book, at one anna per copy.

FIRST READING BOOK, in Asamese, illustrated with cuts. Price, 3 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, in Asamese First Part, illustrated. Price, 2 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, Second Part. Price, 8 as.

The ORUNDOOI MAGAZINE, from 1846 to 1849, four volumes, of 100 pages each, at one Rupee per volume.

SUBSCRIBERS to the *Orunndoi Newspaper*, wishing to receive the same in the *Magazine* form, will be supplied with the successive numbers at the rate of 100 pages for the Rupee; each number to contain from 8 to 16 pages.

THE ORUNDOOI,

Printed and published by O. T. CUTTEN, at the Sibsagor Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰণ্যমোদৰ

৬ বচৰ।

ষোণ সিবসাগৰ, কেবৰুৱাৰি, ১৮৫১।

নম্বৰ ২।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1851.

NO. 2.

নিস্তাৰৰ উপাই।

The Way of Salvation.

সংসাৰ জুৰিয়া প্ৰানি আছে জন্ত জন্ত,
কৰোঁ একে বাৰে প্ৰনাম্ সৰ্বাৰ চৰনত;
মই নিবেদন কৰোঁ ক্ৰিষ্টাঞ্জলি কৰি,
অম্লিত সমান বাক্য সূনা কৰ্ন ভৰি।
দেখিওক বন্ধুগন ভাবিয়া মনতে
সমস্ত সংসাৰ প্ৰানি ডুবিচে পাপতে;
দুৰাচাৰ হৈয়া সবে কৰে মানা পাপ,
সেই হেতু পুত্ৰলিত ইশ্বৰৰ সাপ।
ইহাৰ প্ৰমাণ সবে জানোক নিচই,
বাগ, দুখ, ক্লেস সবিলত অতিসই।
মায়াৰ জালত বন্ধ নাহিকে চেতন,
নিতান্তে পাপত ডুবি আছে সৰ্ব জন।
এই ৰূপে জগতৰ মাজে জন্ত জন,
বিসয়ৰ চিন্তাই তাৰ মজি আছে মন;
কিন্তু পৰকালে গতি কি হব বিলাই,
নে ভাবিয়া থাকে সবে তাক সমুদাই।
অল্প দিন ভোগ হেতু তাৰ পুয়োজন,
ম্লিভু হলে সজে কাৰো নাহি ভাব ধন;
আজি কিবা, কালি কিবা, জি কোনো বচৰে
অৱস্যে মৰিব সৰ জানিবা অন্তৰে।
ইহলোকে অল্প কাল থাকে সৰ্ব জন,
পৰলোকে সৰ্বকাল ৰিতি নিবন্ধন।
নাহি পুনৰপি জন্ম, নাহিকে মৰন,
নিত্য স্বৰ্গ ভূঞে, কিবা নৰকে গমন।
সত্যাসুই বিনা কোনো স্বৰ্গে নাহি জাব,
অধোমুখ হৈয়া ঘোৰ নৰকে পৰিব।

কেনুআ জন্মনা আছে মাজত নকৰ,
কোনো নাহি জানে তাক অল্প মতি নৰ;
মু মুমুআ বহি আছে, নাহি আদি অন্ত,
প্ৰচণ্ড অগ্নিৰ সিধা তাহাতে জলন্ত।
তাহাতে পৰিলে ভাই, বখা নাহি আৰ,
কান্দিবা অনন্ত কাল কৰি ইহীকাৰ।
পলোআ, পলোআ বন্ধু, ন পৰিবা ভাত,
সত্য পথ বিচাৰিয়া সাৰিওক হাত।
বিচাৰ কৰিয়া দেখা সৰ্ব নৰগন,
আহিচিলে এই জগতে সত্য মহা জন;
নামে যিচু খ্ৰিষ্ট অধিকাৰ জিৱনৰ,
অৱতাৰ ভৈল দেখা ধৰি মনুসাৰ।
আমুই কৰাহে খ্ৰিষ্টত, কাল বেধা জাই,
খ্ৰিষ্টৰ চৰন বিনে নাহি অন্যোপাই।

হিন্দু লোকে মানি থাকে নানা অৱতাৰ,
অল্প কৰি কহে মই ত্ৰিতান্ত তাহাৰ।
মত্যা ৰূপে অৱতাৰ ভৈলা প্ৰথমতে,
উধাৰিলা চাৰি বেদ পুণ্য জলতে।
কুৰ্ম অৱতাৰ ভৈলা থিক দধি তিৰে,
ৰাখিল মন্দৰ গিৰি পিঠিৰ ওপৰে।
ত্ৰিতীয় বৰাহ ৰূপে ভূমি উধাৰিলে,
হিৰৈন্যাখ্য মহা বিৰ দৈত্যক বধিলে।
নৰসিংহ অৱতাৰ চতুৰ্থতে ভৈল,
হিৰৈন্য কলিপো নামে অসুৰ বধিল।
বামন ৰূপে অৱতাৰ ধৰে পঞ্চমতে,
পৰম ধৰ্ম্মীক ৰজা বলিক চলিতে।
সক্টতে পৰমুৰাম খেত্ৰি বংশ নাসে,
সপ্তমতে ৰামচন্দ্ৰ ৰাখ্যস বিনাসে।

আষ্টে অৱতাৰ জিহ্ব হৈয়া গকুলত,
কপস বজা মাডুলক বধিলে তাহাত ।
নৱমতে বৃধ দেৱ বেদ কৰি নান,
দিয়োদাস বজাৰ গুচাই সৰ্ব আন ।
এই কপে ধৰি আছে নৱ অৱতাৰ,
নাহি পাৰ তাৰ পৰা পাপৰ নিস্তাৰ ;
জি হেতুক তাৰা সবে ত্ৰান নে লাখিলে,
নিজ নিজ সুখ মাত্ৰ সদায়ে ডুখিলে ।
জি সবে সুনিয়া আত তাৰনা কৰিব,
নিচয়ে জানিবা সিতো নৰকে পৰিব ।

পাপৰ বিসয়ে আছে নানা মত গ্যান,
জগতৰ লোকে কহে কৰিয়া পুমান ।
পূৰ্বৰ ব্ৰিভান্ত সব কিছু নাহি জানে,
কিন্তু নানা প্ৰকাৰতে এই মাত্ৰ মানৈ ;
ইশ্বৰৰ লিলা সব কহে বিচাৰিয়া,
আৰু মায়া কৰ্ম কহে মনতে ভাৰিয়া ।
এবে কহোঁ কিছু কথা, তাতে দিয়া মন,
সুনিওক অতি স্বাৰ অস্তিত্ব বচন ।
প্ৰথমে প্ৰিথিবি স্বৰ্গ সুজিলে ইশ্বৰ,
পাচে আপোনাৰ আগ্যাই সুজিলে পহৰ ।
পহৰৰ পৰা পাচে অন্ধকাৰ ভিন
কৰি দিলে দিন ৰাতি প্ৰভু দুই চিন ।
দ্বিতীয় দিনতে প্ৰভু আকাশ সুজিয়া
সূন্য মধ্যে ৰাখিলন্ত দুভাগ কৰিয়া ।
ত্ৰিতীয় দিনতে দেখা প্ৰভুৰ আগ্যাতে
একত্ৰ কৰিলে জল, সিদ্ধ হইল তাতে ;
দেখা তাতে ধিতি হৈল সুক্ৰ ভূমি ধল,
তাহাতে জন্মিল ব্ৰিধ্য জিনাদি সকল ।
চতুৰ্থ দিনতে প্ৰভু আপোন বাক্যতে
সূৰ্য চন্দ্ৰ সৃষ্টি কৰি ৰাখিলে সূন্যতে ।
দিন অধিকাৰ সূৰ্য, চন্দ্ৰ নিসাপতি,
তাতে হৈল দিন, মাস, বচৰ প্ৰভৃতি ।
এই কপে জন্ত বন্ত দেখিচা জগতে,
সুজিলে সকলো প্ৰভু আপোন সন্তিতে ।
সৃষ্টি পুজনৰ পাচে ঠাৱৰ কৰিলে,
মনুষ্যক প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰে সুজিলে ;
তাৰ নাকে স্বাস দিয়া কৰিলে জিৱন্ত,
আদম নামতে খ্যাতি মহা বলৱন্ত ।

আদমৰ পৰা পাচে ললে কামি হাৰ,
নাৰি কপে সুজিলন্ত সৰিল হাৰাৰ ।
এই কপে সৃষ্টি প্ৰভু দুই নৰ নাৰি
পাতিলেক সৃষ্টিৰ দুয়োকে অধিকাৰি ।
সকলোকে সৃষ্টি পাচে ৮ দিনৰ মূৰতে
বিস্ৰাম কৰিলে প্ৰভু সপ্তম দিনতে ;
জানি জন্তে ইশ্বৰৰ আগ্যা নিৰে ধৰি
সপ্তম দিনক সবে থাকা মান্য কৰি ।
আৰু কহোঁ, সূন্য কথা আদি পুৰুষৰ,
সুজিলে ইশ্বৰে তাক নিম্পাপি অমৰ ;
কিন্তু চইডানৰ কান্দে পৰি নাৰি নৰে,
সুখতাৰ ভেজি পাচে অধৰ্ম আচৰে ;
এই হেতু জগতৰ জন্ত নৰগন
সকলোতে সধা কৰে মন্দ আচৰন ।
মিচা বাক্য, পুৰুষা, পৰ ধন হৰে,
বধ, হিংসা, বেয়া আদি সৰ্ব জনে কৰে ।
এই হেতু ইশ্বৰৰ কোধে পুজলিত
আঠ জন বিনে সৰ মাৰিলে পানিত ।
সেই নৰ বংশে পাচে ভবিল ধৰনি,
পুনৰ্বাৰ পাপ কৰে সেই সব প্ৰানি ।
ধৰ্ম আগ্যা প্ৰভু পুৰাণিলে এই কাৰন,
জানি জন্তে সুনিয়োক ধিৰ কৰি মন ।

ইশ্বৰৰ দসম আগ্যা ।

মোৰ বিনে ইশ্বৰ বুলি কাকো নে মানিবা,
স্বৰ্গে মৰ্ত্যে কাৰো পুতলাক নু পূজিয়া ;
অকাৰনে ন লয়োক ইশ্বৰৰ নাম,
সপ্তম দিনক অৰি কৰিবা বিস্ৰাম ;
নিজ পিত্ৰি মাত্ৰি জানি কৰা সমাদৰ,
অকাৰনে ন বধিবা জিৱ মানুহৰ ;
পৰ তিৰি, পৰ ধন ন কৰা হৰন,
মিচা সাধি নি দিবাহে নৰৰ কাৰন ।
ইহাৰ বিৰোধে জন্ত মানুহ নিকপিত
জানিও অসত্য তাহা মিচাতে কল্পিত ।
আগ্যা পায়ো পাপ কৰে জদি কোনো জন,
ঘোৰ নৰকত দণ্ড দিব সনাতন ।
তথাপি ইশ্বৰ আগ্যা লভে সৰ্ব জন,
পাপে পূৰ্ব এজগত হৈছে সৰ্বধান ।

কেৱল ইহৰ আগা লভুন মোসতে
মটি আচে'সৰ লোক অভ্যন্ত পাপতে;
সাপ গ্ৰস্ত হৈয়া আচে মায়ার জালতে,
নিবন্তৰ পোৰে ঘন, সুখ নাহি ভাতে।
এই হেতু ক্ৰিপামই আপোন নন্দন
পাঁচি দিলে এই জগতে পাপিব কাৰন।
খ্ৰিষ্ট ৰূপে অৱতাৰ হৈয়া প্ৰিথিৱিতে
উধাৰিচ পাপিগন স্বপ্নান দানতে।

প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ অৱতাৰ বিবৰন।

যিচুৰ চৰিত্ৰ, অভ্যন্ত পবিত্ৰ,
গুনৱন্ত মনোহৰ;
সুনা মন দিয়া, ত্ৰিগু হৰ হিয়া,
অশ্লিত বাক্য সুন্দৰ।

সম্পূৰ্ণ হৈছিলে কাল জন্মৰ জেতিয়া,
পাঁচি দিলে নিজ সূত ইহৰে ভেতিয়া;
নামে যিচু খ্ৰিষ্ট অধিকাৰ জিৱনৰ,
নবক ভাগিও তৰে বিশ্বাসে জাহাৰ।
কুমাৰিৰ গৰ্ভে জন্ম ভৈলা যিচু খ্ৰিষ্ট,
নিষ্কাপি, নিকাম পুত্ৰ জগতৰ ইষ্ট।
সিমু কালে তেঁওৰ নানা বিৰোধ ঘটিল,
সুনা পুত্ৰ জৌৱনতে জি কৰ্ম কৰিল।
সূত সন্মাদৰ বাক্য উপদেশ দিয়া
ভুমিচিলে বহু ক্লেসে হৈতৈসি হইয়া।
আপোনাৰ পাপি ঘন পালটন কৰা,
বিশ্বাস কৰিয়া মোতে মুক্তি পধাধৰা;
এই বাক্য জনাইয়া দিলেক ইহৰ
সকলোৰে মুক্তি হেতু পুত্ৰ দয়াডুৰ;
জেন কোনো পাপি নব নবকে নে জাই,
বিশ্বাস কৰিয়া তেঁওতে স্বৰ্গ ৰাজ্য পাই।
জত দিন ত্ৰান কৰ্তা আছিলে জগতে,
কৰিলে পবিত্ৰ কৰ্ম আচৰ্জ সজিতে;
ধোৱাকো দিছিলে ভৰি, অন্ধকো নয়ন,
হস্ত হিনে দিলে হস্ত, ভ্ৰিডুৱাকো জিৱন;
ভুতে পোজা, কুষ্ঠ ৰুগি আৰু জত জত,
অকগি কৰিলে পুত্ৰ আপোন বাক্যত;

বিবিধ ৰাক্ৰিত কল দিছিলে লোকক,
তথাপিভো নি চিনিলে সৎসাৰ ভাৱক।
গোটা পাঁচ সাত পিঠা হাতে ভুলি লৈয়া
সহস্ৰ লোকক পুত্ৰ দিছিলে বাঁটিয়া;
ত্ৰিগু হৈল ভক্তগন ভুঞ্জিয়া সকলে,
এনে চমত্কাৰ কৰ্ম নাহি ভুলগলে।
এই ৰূপে নানা কৰ্ম আচই তাহাৰ,
কোনে কহিবাক পাৰে জাৰ বাহি পাৰ।
ধন হিন হৈয়া পুত্ৰ সৰ্বদা আছিলে,
নিবাসৰ ঘৰ দাৰ কতো ন কৰিলে;
কিন্তু ভক্তৰ আগে কৰিলে প্ৰকাশ,
দেখা জত বন পহু আচে ভাৰো বাস;
পথি সকলৰো বাস আচে থাকিবৰ,
কিন্তু ধান নাহি মোৰ ঘূৰ বাখিবৰ।
আৰু তেঁওক দুই লোকে বহু পিৰা দিলে,
দুৰ্বাক্য বুলিলে নানা, তথাপি সহিলে।
সেস কালে জেনে দুখ দিলে দুই লোকে,
মৰ্জ্য লোকে বুজিবাৰ নোআৰে তলোকে;
কাঠৰ ওপৰে বহিলেক পেমাধাৰ,
ভেতিয়াৰে ভৈল সূৰ্জ অতি অন্ধকাৰ;
দুই প্ৰহৰৰ পাচে ভেজি পুত্ৰ প্ৰান,
তাক দেখি সক্রগনে ভৱে কল্পমান।

অনন্তৰে ত্ৰিভিৱ দিনতে শ্ৰিত্ব জিৱি
দেখা দিলে ভক্তক চমত্কাৰ সুনি;
সিলাৰ সহিতে থাকি বিন দুই কুৰি
ধৰ্ম বাক্য সিখা দিলে সজে কুৰি কুৰি।
কলে পুত্ৰ ভক্তক, সুনা প্ৰিয়গন,
দায়ামই দিন বহু গতিৰ বচন;
জগতৰ মাজে জত আচে নাহি নব,
সূত সন্মাদৰ বাক্য কৰিবা প্ৰচাৰ;
ইহাতে অশ্লিৰ জাৰ বিশ্বাস নিচই,
অনন্ত জিৱন পাব, নাহি ভাৰ খাই;
কিন্তু মোত জি সৰে বিশ্বাস ন কৰিব,
ঘোৰ নবকত পৰি জাতনা ভুঞ্জিব।
এই বুলি ভক্তক দিলে আনিৰাদ,
স্বৰ্গে গৈল স্বৰ্গ নাথ কহিয়া সন্মাদ।
স্বৰ্গ পুৰি ৰাজ্য মধ্য জৌতি সিংহাসনে
বসতি কৰিচে পুত্ৰ সদা সৰ্বদানে।

এই সব বিবৰনে জানিবা নিচই,
 ইশ্বৰৰ পুত্ৰ যিচু নাহিকে নসই;
 তেঁওহে আৰু মুক্তি দাতা জগতৰ পতি,
 জ্ঞান অৰ্থে দিলে প্ৰান অগতিৰ গতি;
 মনুষ্যৰ পাপ দেখা পৰ্যন্ত সমান,
 জাৰ প্ৰাচিভৰ হেতু দিলে নিজ প্ৰান ।
 এই হেতু সূনা ভাই মোৰ নিবেদন,
 যিচুত আসুই ললে পাইবা জিৱন;
 কৰিবা বিশ্বাস বন্ধু, চাৰি পাপ মতি,
 বিশ্বাসে পাইবা জ্ঞান, জানেই সম্ভৱিতি ।
 ইহাতে পাপৰ খেমা হইবেক ভাই,
 এবাইব সৰ্ব দুখ, আৰু ক্লেশ নাই ।
 কৰজোৰ কৰি মই কৰোঁ নিবেদন,
 সবে মানা মোৰ সত্য সুনীয়া বচন ।
 সূনা সৰ্ব বন্ধুগন, কৰিয়া প্ৰত্যই,
 খ্ৰিষ্টক ভজিলে মুক্তি পাইবা নিচই;
 সকল নৰক ভই আৰু নে পাইবা,
 স্বৰ্গত আনন্দে মহা বসতি কৰিবা ।

নৰকৰ বিবৰন ।

পাপতে নৰকে জাই, অনন্ত জাতনা পাই,
 সেই দুখে মজে সৰ্বকাল;
 পাপ কৰ্মে মহা ভাব, বিবেচনা কৰা ভাব,
 পাপ কৰ্মে নৰকৰ জাল ।
 কৰি আচা নানা পাপ, সেয়ে হব মনে ভাপ,
 বু বুজা কি জাতনা ঘটব;
 কুকৰ্মৰ পৰা ঘন নে পালটাই জেই জন,
 ইশ্বৰৰ কোপে সি পৰিব ।
 নাহি ভাত জ্ঞান উপাই, প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ চাই,
 নৰক জাতনা ঘটে জাব;
 নৰক জাতনা ধন বহু ভাৱে অপমান,
 ঘোৰ অন্ধকাৰ আচে ভাব ।
 বুজা তুমি মনে মনে, তেনে কপ দাকন ধানে,
 কি মতে সেই জাতনা ভুঞ্জিব?
 চইভানৰ ভুতগন সান্ধি দিব অনুধ্যান,
 ইহীকাৰ সৰ্বদা উঠিব ।

প্ৰচণ্ড অগ্নিৰ দিখা আৰু গন্ধকৰ তিখা
 নু মুমাৰ, নাহি আৰু জ্ঞান;
 ক্ৰন্দন কোমলাল হাই, দাঁত কৰচনি চাই,
 হাই হাই, কি দাকন ধান!
 তুমি যদি পাপি হবা, সেই নৰকতে ভাবা,
 মনে মনে দেখাহা বুজিয়া;
 এতিয়া সময় আছে, লোআ খ্ৰিষ্টে জ্ঞান জাচে,
 পাপ কৰ্ম সকলো চাৰিয়া ।
 মোৰ নিবেদন ধৰা, খ্ৰিষ্টে আসুই কৰা,
 ন হয়োক বাক্যে অবিদ্বানি;
 জতে নাই কোনো দুখ, কেৱল অনন্ত সুখ,
 এনে চাইতে হবা স্বৰ্গ বাসি ।

স্বৰ্গৰ বিবৰন ।

স্বৰ্গৰ বিসই সূনা মহাসই,
 বিবেচনা কৰা চিতে,
 স্বৰ্গ ধান পূন্য জি পাব সি ধন্য,
 স্বৰ্গিগন থাকে ভাতে ।

স্বৰ্গ অতি প্ৰেমময়ী সুপবিত্ৰ ধান,
 ইশ্বৰৰ ভিত্ত্য লোকে ভুঞ্জে পূন্য দান;
 কেৱল সুখৰ ভোগ আচে সেহি চাই,
 জ্ঞান প্ৰতিফল পাই, দুখ মাজ নাই ।
 দুখ, ৰোগ, ভ্ৰিত্য, সোক, পিৰা, ভাপ জত,
 ন হয় প্ৰবেশ ভাতে কাহাবো মনত;
 অমঙ্গল কিছু নাহি মঙ্গলৰ ঘৰ,
 ভাৰ্য্যাকাৰ সদা বজা পৰম ইশ্বৰ ।
 সাধু লোকহে তেঁওৰ পুজা আনন্দ অন্তৰে
 সকলোৰে হিতকাৰি দুভগন কৰে ।
 স্বৰ্গ প্ৰবেশৰ নাম হৈছে পৰিত্ৰান,
 যিচু খ্ৰিষ্ট দ্বাৰ তাৰ সোমাই পূন্যবান ।
 বিনয় কৰিয়া কলোঁ তোমাকে উচ্চিভ,
 ইয়াতে বুজিয়া দেখা জি কৰ্ম বিহিত ।
 খ্ৰিষ্টৰ সৰন লোআ, তেহে স্বৰ্গে জাবা,
 নতুবা অনন্ত নৰক অৱলো পৰিবা ।
 তেঁৱেহে স্বৰ্গৰ দ্বাৰ, তেঁৱেই দ্বাৰি ভাব,
 তেঁওৰ হাতে সঁচা কাটি, পথ নাহি আৰ ।
 প্ৰেম ভাৱে কহোঁ, সূনা বিনয় বচন,
 হেলাতে এৰিচা কিয় এনে মুক্তি ধন ।

বিনই বচন ।

সূনা মৈদ জন অশ্লিত বচন,
বিনয়ে দিওক বাস;
পাপ ভরিবু যিহু পদ সাব,
নাহি অন্য আক আস।
ঠেও ধায়াজুব আপুনি ইহব,
পূৰ্ন বুদ্ধ সনাতন,
যিহু বিনে আর সকলো অসাব,
ভাবি দেখা সৰ্ব জন।
ঠেওব প্ৰেম অতি পাতকিব প্ৰতি,
ভক্তি স্তুতি কৰে জেই,
মনে বিদ্বাসিলে, খেদ জুত হলে,
মুক্তি পৰ পাব সেই।
জদিহে বে মানা, ভুক্তিবা জাতনা,
নবক সান্তি অনন্ত;
ভেতিয়া ভোমাব ন হব নিস্তাব,
দহিব অগ্নি প্ৰচণ্ড।
সদা সৰ্বধান দণ্ড হব মন,
নে পাব কোনো সান্তনা;
ইজি আদি জন্ত সব হব নষ্ট,
আত্মাহে পাব জাতনা।
তাই বহুগন, ভিবি পুত্ৰ ধন,
ভাসে কিছু নাহি হব;
সকলো অসাব, কোনো ন হই কাব,
ভেতিয়া সন্তে ন বব।
জন্ত দিন বেহে আত্মা বিতি বহে,
বোলে সবে আপোনাৰ,
নয়ন মুদিলে, অচেতন হলে,
কোনো ন হই সজি কাব।
এই হেতু সুন, হৈওক চেতন,
কৰা যিহু পদ সাব;
ভাবি দেখা জন্ত সকলো অনিত্য
প্ৰভুহে জানাধিকাৰ।
জেন বিখ্য ডালে পশি গৈ সকলে
দণ্ডক দুৰণ্ড থাকে;
সেই কপে জান, বেহেতে জিহন,
নিচয়ে বোন্দো সবাকৈ।
ধৰ্ম পৰ ধৰা, ভেজি পাপ হেবা,
ভক্তিও থিষ্ট সৰন;
পাপ অন্ধকাৰে কিয়-খুৰি মৰে
মুৰিহা দুটি নয়ন।

দ্বিষ্টিতে সঘন কৰিলে গমন,
অপমান নাহি হব;
অন্ধকাৰে ভাই, চলিলে সদাই,
পথতে উজুটি ধাব।
এই হেতু সুন, মোৰ নিবেদন,
থিষ্টিত কৰা আসুই;
যিহু বিনে আর নাহিকে উধাব,
জানিবা নিচয়ে ভাই। ন. ল.

জাতিকৰ জাতী, ২ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 2.

পাচে থিষ্টিয়ান অকলেই কুৰি জোআৰ
নময়ত এটা মানুহক দুইবো পৰা পধাৰ
পাৰ হৈ আহিবৰ দেখিলে। পাচে ওচৰ
চাপোতে দুইবো বাট জোৰা খোজা ঠাইতে
দৈবজোনে একে কালে সমুখা সমুখি হল।
সেই মানুহৰ নাম শ্ৰীকৃত সন্দাৰ-গিয়ানি;
ঠেও সাৰিবিহু-বুধি গাঁৱত থাকে; সেয়ে
বৰ গাঁও, থিষ্টিয়ান আগেয়ে বকা ঠাইৰ
ওচৰ। সেই জনে থিষ্টিয়ানক দেখি তাৰ
কথাত কিছু উমান ধৰিলে; কিয়নো বিনাল
নগৰৰ পৰা থিষ্টিয়ান ওলাই জোআৰ কথা
কোজা কুই কথাত বৰকৈ শিৱান্তি হল;
অকল আপোনা নগৰত ন হই, আন ঠাই-
লৈকো বিয়াপিব ধৰিলে। সেই নিমিত্তে
সন্দাৰ-গিয়ানিএ তাক ইমান সুমেৰে জোজা
আক তাৰ হুমুনিয়াহ তেঁকনি দেখি, তাৰ
কিছু ছু ধৰি কথোপকথন হবলৈ এই কপে
আবন্তন কৰিলে।

হেবা তকত, ভাবেৰে ইমান দুখিত হৈ
কলৈ জোজা!

থিষ্টিয়ান। ভাবেৰে অতি দুখিত হৈচোঁ
হই বাপু; মই ভাবিচোঁ মোতকৈ দুখিত
প্ৰাৰি কেতিয়াও নাই কিচিল। আক কলৈ
জোজা বুলি জুৰি জে সুখিতা, তাকো কঁও,
বাপু সূনা; নোৱা জি নক দুজাৰ মোৰ
আগন্ত আছে, তালৈকে আহিচোঁ; কিয়নো
সেই ঠাইতে মোৰ এই গধুৰ বোজা গুচাব
উপাই সুনিস, ইয়াকে মোক বুজাইচে।

সংসার-গিয়ানি। তোমার লবা ভিৰো-
তা আছে নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। আছে হই, কিন্তু এই ভাৰেৰে
দুখিত হোআৰ কাৰনে আগৰ চিচিনাকৈ
এতিয়া সিবিলাকত সন্তোষ নে পোও; মনে-
ৰে সেইবিলাক ন ধকা ছেন হৈছে।

সংসার-গিয়ানি। মই যদি তোমাক কিছু
বুধি দিও, তাক তুমি লবা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। যদি ভাল হই, লম; কিয়-
নো ভাল বুধিত মোৰ পুয়োজন আছে।

সংসার-গিয়ানি। তেনে হলে মই এই
বুধি দিচোঁ, তোমার ভাৰ অতি বেগেৰে
গুচাবলৈ উপাই কৰা; তাক ন কৰা মানে
তোমার মন কেতিয়াও ধিৰ ন হ'ব, আৰু
ইহৰে তোমাক অনুগ্রহ কৰি জি জি ব'হ
ভোগ কৰিবলৈ দিছে, সেই সকলোকে তুমি
সুখেৰে ভোগ কৰিব নোআবিবা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। এহা, সেই ভাৰ গুচুআ
উপাইহে মই বিচাৰিচোঁ; কিন্তু মই আপু-
নি গুচাব নোআবোঁ, আৰু আমাৰ দেসৰ
ভিতৰত মোৰ কানৰ পৰা তাক গুচাব পৰা
কোনো মানুহ নাই; এই কাৰনে ভাৰ পৰা
মুকুত হ'বৰ নিমিত্তে মই তোমাত পূৰ্বে কো-
আৰ দৰে এই বাটে দি আহিচোঁ।

সংসার-গিয়ানি। তোমার ভাৰৰ পৰা
মুকুত হ'বলৈ কোনে তোমাক এই বাটে জাব
দিছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। জি জনক অতি উত্তম তদু-
লোক জেন দেখোঁ, এনে জনাই ভাৰ দিলে,
ভেঁওৰ নাম উপদেশক, মোৰ মনত পৰিছে।

সংসার-গিয়ানি। অস, এনে আলচ দি-
য়াৰ কাৰনে সি সাও পোআ হওক! সি জি
বাটে জাবলৈ দিছে, তাতকৈ সৰুট বিধিনি
হোআ বাট প্ৰিহিৰিত আক নাই; ভাৰ আ-
লচেৰে যদি চলা, মোৰ কথা স্বৰূপ বুলি
জানিবা। এতিয়াও ভাৰ কিছু প্ৰমান পাইচা,
মই বুজিচোঁ; তোমার গাত নিৰ্ভাবলা দলদল-
নিৰ বোকা দেখিচোঁ; কিন্তু সেই বাটে জো-
আ মানুহৰ দুখবোৰৰ মাজত, সেই দলদল-

নি আৰম্ভন মাখোন। মোৰ কথা সূনা, মই
তোমাতকৈ বয়সিয়া; জি বাটে তুমি গৈচা,
তাতে ভাগৰ, আৰু দুশ, ভোক পিয়াহ,
নকট, নাকট। হোআ, ভৰোআল, সিংহ
আৰু নাগবোৰ, এন্ধাৰ, মৰনকো, আৰু ইয়াত
বাচেও কি কি দুখ পৰা, তাক কব নোআ-
বি। এই সকলো কথা নিচেই স্বৰূপ, অনেক
নাথিএ ধিৰ কৰিছে। আৰু কি কাৰনে অচি-
নাকি মানুহৰ কথা সূনি বিবেচনা ন কৰাকৈ
এই দৰে আপোনাক নষ্ট কৰা?

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিয়! তুমি জি জি দুখ বে-
খালা, সেই আটাইতকৈও মোৰ পিঠিত এই
জি বোজা, সি বৰ ভয়ঙ্কৰ; সেই বোজাৰ
পৰাহে মই মুকুত হ'ব পাৰিলে, বাটত জি
দুখ ন হওক, তালৈ মোৰ একো চিন্তা ন
হই ছেন বুজোঁ।

সংসার-গিয়ানি। আগেয়ে কেনেকৈ এই
ভাৰ পালো?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ হাতত এই জি পুৰি,
তাক পৰিহে পালোঁ।

সংসার-গিয়ানি। এহা, মই তাকে ভা-
বিচোঁ; লোকত জেনেকৈ ঘটিলে, সেই দৰে
তোমাতো ঘটিল; সিহঁতৰ সজিব বাহিৰে
জি ওখ পুৰ কথা, তাক পৰিৰি ধোজাত
তোমার বে চিন্তাকুলত পৰে; পাচে সেই
চিন্তাকুলেই মানুহক অমানুহ কৰে, জেনেকৈ
তোমাকো কৰা দেখিচোঁ; আৰু তাত বাহি-
ৰে জিহকে নে জানে, তাক পাবৰ নিমিত্তে
সকলো বিধ সৰুটৰ নিয়াসুইলৈ ধেদাইছে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মই জিহকে পাব ধোজোঁ,
তাক জানোঁ; এই গধুৰ বোজাৰ পৰা জিব-
নিহে বিচাৰোঁ।

সংসার-গিয়ানি। কিন্তু এই জি বাটত
এইমান সৰুট আছে, তাতেই কিয় জিবনি
বিচাৰা? কিয়নো মোৰ কথা সূনিবলৈ তুমি
সহিব পৰা হলে, তেন্তে জিহকে ইচা কৰা,
এই বাটৰ সৰুটত ন পৰাকৈ তাক পাবলৈ
মই উপাই বুজাব পাৰিলোঁহেউন। অকল
এইটেই ন হই, তোমার ওচৰতে উপাই

আচে; তাৰেই সেই আটাই আপদৰ হাত সাৰি, ভূমি অতি কুলল, মিতিবৰ চেনেহ, আৰু সান্তনা পোআ হ'ব।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মিনতি কৰিচোঁ, আভা, সেই গোপনীয় কথা মোক বুজাই দিওক।

সংসাৰ-গিয়ানি। তেনে হলে নৌ খিন্তে নিতি নামে জি গাঁও আচে, তাত বিধান-সিধ্যাক নামেৰে এক মহাজন থাকে; তেঁও গিয়ানবন্ত, জসলা পোআ, আৰু তোমাৰ ভা-বৰ নিচিনা জি বোজা, তাক মানুহৰ কা-নৰ পৰা গুচাবলৈ তেঁও সমৰ্থ; ময়ো দেখি-লোঁ, তেঁও এই ৰূপে লোকক ভালেমান হিত কৰে। তাত বাজে ভাৰত জিৰোবৰ মন বিগিয়ান হৈ গৈচে, সিহঁতকো স্বস্ত কৰিবলৈ তেঁও নিপুন। মই কোআৰ দৰে তেঁওৰ ওচৰলৈ গৈ এতিয়াও উপকাৰ পাব পাৰা। তেঁওৰ ঘৰ এওঁৰতকৈ দূৰ ন হ'ই; তেঁওক জদি ঘৰত নো পোআ, তেন্তে সুঅলা নামে তেঁওৰ এজন সুঅনি ডেকা পুতেক আচে, তেঁও বাপেকেৰে প্ৰায়ে সমান কৰিব পাৰে। মই কৈচোঁ, সেই ঠাইতে ভাৰৰ পৰা মুকলি হ'ব; পাচে জদি ভূমি আগৰ নিবানি ঠাই-লৈ জাবলৈ ভাল নে দেখা, আৰু ময়ো তালৈ পাঁচিবলৈ মন ন কৰোঁ, তেন্তে এই গাঁৱলৈ আহিবৰ নিমিত্তে ভূমি ল'ব। তিৰোতালৈ বাদ্ৰা দিবা; সুদা ঘৰ অনেক আচে, তাৰ এটা সান্তা ৰূপে ভেৰন দি ল'ব পাৰিবা। সেই ধন গাঁৱত ধোআ বোআৰো সান্তা আৰু উত্তম; আৰু তাওঁকৈও জিহেৰে তোমাৰ দিনৰ সুখ সাধ্য হ'ব, তোমাৰ সকলো চুব-বিয়াবিলাক ভদ্ৰ লোক, সুখিয়াতি আৰু নদ আচাৰ পূৰ্বতা মানুহ হ'ব।

এই কথা সুনি খ্ৰিষ্টিয়ান সংসয়ত পৰি কিছু কাল বৈ থাকি, পাচে ঘিৰ কৰি মনতে বুলিলে, এই জন মহন্ত লোকে জি কৈচে, সেয়ে জদি স্বৰূপ হ'ই, তেন্তে তেঁওৰ বুদ্ধি লোআ মোৰ ভাল। ইয়াকে ভাবি আকও তেঁওত এই ৰূপে সুখিলে, বোলে, আভা, সেই উত্তম লোকৰ ঘৰলৈ কোৱা পোনে বাট।

সংসাৰ-গিয়ানি। নোআ কিছু ওখ ঢোকা পৰত দেখিচা নে!

খ্ৰিষ্টিয়ান। হ'ই, ভালকৈ দেখিচোঁ।

সংসাৰ-গিয়ানি। বাক, সেই পৰ্বতৰ দাঁ-তিএই জাব লাগে; পুখমতে জি ঘৰ পাই, সেয়ে।

এতেকে খ্ৰিষ্টিয়ান আপোনাৰ পথৰ পৰা একলিয়া হৈ, উপকাৰ বৰ নিমিত্তে স্তি-ভূত বিধান-সিধ্যাকৰ ঘৰলৈ জাবলৈ ধৰিলে; কিন্তু দেখা, তেতিয়া পৰ্বতৰ ওচৰ পালে, তেতিয়া তাক বৰ ওখ জেন দেখে, আৰু গাটৰ ওচৰে জি ফাল আছিল, সি অতি আহুনিয়া গৰা, আৰু তাৰ মূৰত পৰে বুলি ভই লাগি, খ্ৰিষ্টিয়ানে আৰু জাবলৈ সাহ নে পাই, কি কৰিম বুলি নে জানি ধোহ মোহ-কৈ থিয় হৈ থাকিল। আৰু তেতিয়া তাৰ বোজা আগতকৈও গধুৰ জেন বুজ্জ; আৰু পৰ্বতৰ পৰা জুইৰ সিধা ওলোআত, সি পোৰে বুলি বৰ ভই কৰিলে; তাতে খ্ৰিষ্টি-য়ানৰ গাৰ ছান ওলাবলৈ ধৰি সি কঁপি

কপি আছিল। তেতিয়া সন্সাৰ-গিয়ানিৰ আলচ লোআৰ কাৰনে তাৰ মনত বৰ খেদ হৈছিল। এনে সময়ত উপদেসকক ডালৈ পোনাই ওচৰলৈ আহিবৰ দেখিলে, তেঁওক দেখি থিকিয়ানৰ মুখ লাজেৰে ভেজ জেন নজা হৈ গল। পাচে উপদেসক ক্ৰমেৰে চাপি চাপি তাৰ ওচৰ পালত গন্তিৰ আৰু ভয়ানক বন্ধনেৰে ডালৈ চাই, তাৰ দোস বুজাবলৈ ধৰি বুলিলে, এই ঠাইত কি কৰা, থিকিয়ান।

সেই কথা সূনি থিকিয়ানে কি উত্তৰ দিম, তাক নে জানি বোবা হৈ থাকিল। তেতিয়া উপদেসকে আৰু বুলিলে, মই জি মানুহ বিনাস নগৰৰ গৰৰ বাহিৰে কান্দি থকা দেখিলোঁ, তুমি সেইটো নো হোআ নে?

থিকিয়ান। হই, প্ৰিয় আতা, সেই মানুহ ইও।

উপদেসক। সেই সৰু দুআৰলৈ মই তো মাক বাট দেখুউআ নাই নে?

থিকিয়ানে বোলে, হই, প্ৰিয় আতা।

উপদেসক। ভেস্তে কি কাৰনে এইমান বেগতে বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ গৈচা? কিয় নো এইটো ডোনাৰ বাট ন হই।

থিকিয়ান। নিৰ্ভাৰসা দলদলনি পাৰ হলত এজন মহন্ত লোকৰ লগ পালোঁ। সমুখে থকা গাঁৱত মোৰ বোজা গুচাব পৰা এজন লোক পোআ জাব বুলি, মোক এই কথা বুজাই পতিওআলে।

উপদেসক। সেই জন কেনে মানুহ?

থিকিয়ান। এজন মহন্ত লোক জেন দেখোঁ; মোক সবহ কথা কৈ, সেসত তাৰ বৃদ্ধি লবলৈ মোৰ বিশ্বাস কৰালে, এই হেতু এখেতলৈ আহিচোঁ; কিন্তু এই পৰ্বত পাই, বাটৰ ওপৰত গৰাৰ সিল এই দৰে ওলমি থকা দেখি, মোৰ মূৰত পৰিব জেন বুদ্ধি একে বেলিএ ধমকি ধলোঁ।

উপদেসক। সেই মহন্তে তোমাত কি কলে?

থিকিয়ান। তই কলৈ জা, এই কথা মোত সুধিলে, ময়ো তাকে কলোঁ।

উপদেসক। আৰু তাত বাজে সি কি কলে? থিকিয়ান। পাচে তাৰ লৰা চোআলি মাচে নে নাই, ইয়াক লোমাত মই তাকো কলোঁ; কিন্তু মোৰ পিঠিত থকা ডাৰৰ কাবনে আগৰ নিচিনাকৈ সিবিলাকত সন্তোস নে পাও বুলি কৈচোঁ।

উপদেসক। পাচে আৰু কি কলে?

থিকিয়ান। মোৰ ডাৰৰ পৰা মুক্তি পাবলৈ বেগতে উপাই কৰিব দিচে, তাতে মই কলোঁ, তাৰ পৰা জিৰনি পাবলৈ মোৰ ইচ্ছা; আৰু মুক্তিৰ ঠাইলৈ কি কপে জাব পাৰিম, এনে সিখ্যা পাবৰ নিমিত্তেই মই সো খন সৰু দুআৰলৈ জাবলৈ ধৰিচোঁ, ইয়াকে মই তাক বুলিলোঁ। তেতিয়া আপুনি মোক জি বাটত জাব দিলে, সেই বাটত কৈ উত্তম, চমু, আৰু এইমান আপদ ন থকা এটা বাট দেখুআম বুলি মোত কলে; আৰু জি মহাকনে এনে ডাৰ গুচাব জানে, তেঁওৰ ঘৰলৈ এই বাট পোনাইচে বুলি কলে। তাতে তাৰ কথা পতিয়াই বেগতে ডাৰৰ পৰা জিৰনি পাও কি চাঁও, এই আশাৰে সেই বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ এই বাটত সোমালোঁ, কিন্তু ঠাই পোআত ইয়াৰ কথা জি কপ হৈচে, তাক সত্য কপে জানি, মই আগেয়ে কোআৰ দৰে আপদৰ ভয়ত ধমকি ধলোঁ; কিন্তু এতিয়া মই কি কৰিব লাগে, তাক নে জানোঁ।

তেতিয়া উপদেসকে কলে, তুমি কিছু কাল বৰা, মই তোমাত ইহবৰ কথা বুজাম। তাতে থিকিয়ান ধিয় হৈ কঁপি কঁপি হৈ থাকিল। পাচে উপদেসকে কলে, সাৱধান হোআ, তোমোলাকে উপদেস দিয়া জনৰ কথা সুনিবলৈ বিমুখ ন হৰা; কিয়নো প্ৰিথিবিৰ থকা উপদেসকৰ কথা সুনিবলৈ বিমুখ হোআ-বিলাকে যদি নে সাৰিলে, ভেস্তে স্বৰ্গৰ উপদেসকৰ পৰা বিমুখ হলে, আমি নিহঁততকৈ কিমান নিচয়েৰে নে সাৰিম! আৰু ইয়াকে কলে, পুনৰন্ত জন আপোনাৰ বিশ্বাসৰ দোআৰাই জিৰ; কিন্তু যবমৰ পৰা যদি উল-

টে, ভেঙে সেই জনত মোৰ আত্মাই সন্তোষ
ন হব । আৰু সেই কথাৰ অৰ্থ তাৰ গাত
পেলাই এই কপে বুজালে; জি মানুহে
এনে দুৰাৱস্থালৈ খেদি গৈচে, সেই জন ভূমি-
এই; সৰ্বোপৰি জনৰ আদেশ হেলা কৰিবলৈ
আৰম্ভন কৰিলে; আৰু কুললৰ পথৰ পৰা
তোমাৰ ভৰি হোহোকাই নিয়াত ভূমি পু-
য়ে আপোনাৰ বিনাসৰ সঙ্কটত পৰিলে ।

তেতিয়া শ্ৰিষ্টিয়ান মৰাৰ দৰে ঠেঁওৰ
ভৰিত পৰি কান্দি কান্দি বুলিলে, হাই হাই
সোণ পোজা জি মই, মই সৰ্বনাশ হলোঁ!
ইয়াকে দেখি উপদেশকে তাৰ সোঁ হাতত ধৰি
ভুলি তাক বুলিলে, মানুহবিলাকৰ সকলো
বিধ পাপ আৰু নিন্দা সিহঁতলৈ খেয়া হব,
অবিশ্বাসি ন হৈ বিশ্বাসি হোআ । তেতিয়া
শ্ৰিষ্টিয়ানে একেৰিমান পুণ্ডৰ উসাহ লৈ উঠি,
আগৰ দৰে উপদেশকৰ ওচৰত থিয় হৈ
কঁপি আছিল ।

তেতিয়া উপদেশকে আৰু বৰ্হাই কলে, জি
কথা মই তোমাত কৈও, তালৈ অতি সাদ-
ৰানে মন দি সূনা । জি মানুহে তোমাক
ভুলালে, সি কোন, আৰু জি মানুহলৈ তো-
মাক পঠালে, সেই জনো কোন, ইয়াকে
তোমাত বুজাম । জি জনে তোমাক লগ
পালে, সি সৎসাৰ-গিয়ানি । তাৰ এই নাম
স্বৰূপ; কিয়নো সৎসাৰৰ ভাৱে জি উপ-
দেশ, সি তালৈহে মন দিএ, সেই কাৰনে
গিৰ্জা কৰিবৰ নিমিত্তে সদাই নিতি গাঁৱলৈ
জাই । আৰু সেই সৎসাৰিক উপদেশে পে-
ৰেজনি অৰ্ধাৎ পুতুৰ প্ৰাচিতৰ কথাৰ পৰা
মানুহক একতাই দেখি, তাক ভাল পাই;
এই হেতুকে তাৰ সৎসাৰিক মন হোআত
মোৰ স্বৰূপ ধৰম পঞ্চক লুটিয়াবলৈ জতন
কৰে । সেই মানুহৰ আলচত ভূমি অতি
খিন কৰিব লগা ভিনটা কথা আছে; ১, বা-
টৰ পৰা তোমাক আঁতৰোআ; ২, পেৰেজ-
নিলৈ তোমাৰ মন অনিচা কৰাবলৈ জি জতন;
৩, মৰন জনমোআ নিয়মলৈ পোনোআ বা-
টত তোমাৰ ভৰি বুৰাই চলোআ ।

প্ৰথমতে । সি বাটৰ পৰা তোমাক জে
আঁতৰালে, তাৰ এনে কৰম খিন কৰিব লগা;
অকল সেয়ে ন হই, ভূমি জে সন্ধ্যাত হৈচি-
লা, তাকো খিন কৰিব লাগে; কিয়নো সেই
কৰম কৰাত ভূমি সৎসাৰ-গিয়ানি মানুহৰ
কথাৰ নিমিত্তে ইহৰৰ কথা ভিয়াগ কৰিলে ।
পুতুএ কৈচে, চেক দুআৰে দি তোমাৰলৈ
জতন কৰা; মই জি সৰু দুআৰ দেখালোঁ,
সেইটো; কিয়নো জি দুআৰ আৰু বাটে
দি পৰম আনুসলৈ জাই, সেই দুআৰ দুৰ্গম,
বাটো চেক, আৰু তাক পোজা মানুহ জা-
কৰ । সেই সৰু চেক দুআৰ, আৰু তালৈ
জোআ বাট, দুইৰো পৰা সেই দুটো মানুহে
তোমাক আঁতৰাই সৰ্বনাশৰ কাললৈ আনি-
লে; এডেকে তাৰ আঁতৰোআ কৰম খিন
কৰা, আৰু ভূমি তাৰ কথা সুনাত আপো-
নাকে খিন কৰা ।

দুতিয়তে । তোমাৰ মন পেৰেজনিৰ
অনিচা কৰাবলৈ তাৰ জি জতন, তাকো খিন
কৰিব লগা; কিয়নো মিচৰ দেশৰ সকলো
সম্পত্তিভকৈও তাক প্ৰিতি কৰা আৱশ্যক ।
তাত ৰাজে সকলো ঐশ্বৰ্য্যৰ বজাই তোমাত
কৈচে, জি কোনোএ আপোনাৰ প্ৰান বা-
খিব খোজে, সি তাক হেৰুআৰ; আৰু কো-
নোএ যদি মোৰ ওচৰলৈ আহি আপোনাৰ
ৰাপেক, মাক, ভিৰোভা, লৰা, ভাই ভনি-
বিলাক, আৰু আপোনাৰ প্ৰানকো অপ্ৰিয়
বুলি ৰে মানে, সি মোৰ দিয়া হব বোজা-
ৰে । এই হেতুকে সত্য জনাই জিহৰ অৰ্থে
কৈচে, তাৰ বাহিৰে ভূমি পৰম আনুস বো
পোজা, তাৰেই তোমাৰ মৰন হব, এনে উপ-
দেশ যদি কোনো জনে তোমাক লোআৰ
খোজে, ভেঙে ভূমি সেই উপদেশ আৱল্য
খিন কৰিব লগা, ইয়াকে মই কৈচোঁ ।

ত্ৰিতিয়তে । মৰন জনমোআ নিয়মলৈ জি
বাট পোনাইচে, সেই বাটত তোমাৰ ভৰি
বুৰাই নিয়াকো খিন কৰিব লাগে । এই
কথা বুজিবৰ নিমিত্তে সি জি জনৰ ওচৰলৈ
তোমাক পাঁচিলে, সেই জন কোন, আৰু

ভোমায় ভাৰ গুচাবলৈ সি কেনে অসমৰ্থ,
তাক বিবেচনা কৰা।

জিৱনি পাৰৰ নিমিত্তে জি জনলৈ ভো-
মাক পাঁচিলে, সি বেটিৰ গৰ্ভত ওপজা জন;
সেই বেটি এতিয়ালৈকে আপোনাৰ লৰাইতে
নৈতে বন্দি হৈ আছে; উপমাৰ দোআৰাই
সেই ভিৰিৰ অৰ্থ, এই জি চিনই পৰ্বত ভো-
মায় মূৰত পৰে বুলি ভই কৰিলা, তাক
বুজাই। তাই আৰু লৰাইতো যদি বন্দি হৈ
থাকে, তেন্তে সিহঁতৰ দোআৰাই ভূমি মুকুত
হব পাৰিম বুলি কেনেকৈ আশা কৰিচা?
এই হেতুকে ভাৰৰ পৰা মুকলি কৰিবলৈ
এই বিধান-নিধাৰক সাধ্য নাই। এতিয়া-
লৈকে কোনো মানুহ তেঁওৰ দোআৰাই কে-
তিয়াও মুকলি হোৱা নাই, আৰু আগলৈ-
কো হবলৈ অসম্ভাৱ। বিধানৰ কৰমেৰে
পাপৰ ভাৰ গুচাব নোআৰা; কিয়নো বিধা-
নৰ কৰমৰ দোআৰাই কোনো প্ৰাণি পুনা-
ৱন্ত লিখা হব নোআৰে। এই হেতুকে
সেই সৎসাৰ-গিয়ানি মহন্ত এটা পৰ দেসি
লোক, আৰু বিধান-নিধাৰক মহাজন হলে সি
ভাঁৰি কোঁআ, ভাৰ পূতক সূঅলাও ৰূপ-
টিয়া, ভোমাক উপকাৰ কৰিব নোআৰে।
মোৰ কথা পতিয়াবা; সেই অগিয়ানি মানুহ-
বিলাকৰ জি জি ডাল্লৰ কথা সুনিলা, সেই
সকলো কথা একো ন হই; মই দেখুউআ
পথৰ পৰা ভোমাক ওলটাই, পৰিত্ৰান হেৰু-
আবলৈ ভোমাক ভুলাবৰ উপাই মাধোন কৰি-
চে। এই ৰূপে কৈ এঁটালত তেঁওৰ কথাত
প্ৰমাৰ হবৰ নিমিত্তে আকাসলৈ বৰ মাতেৰে
বিজিয়াই জায়া কৰিলে; তেতিয়া ওপ-
ৰে থকা পৰ্বতৰ পৰা জিহেৰে থ্ৰিষ্টিয়ানৰ
গোটাই গাৰ ৰোম লিয়বিলে, এনে অগ্নি আৰু
আকাসি বানি ওলাল। জি মাত সূনা গৈছিল,
ভাৰ বচন এই; জিবিলাক বিধানৰ কৰমৰ
অধিন, সেইবিলাক নাও পোজা হই; কিয়নো
এনে লিখা আছে, বিধানৰ পুথিত-লিখা জি
কৰম, সেই সকলো কৰম জি জনে নিচিন্ত
ৰূপে পালন ন কৰে, সি নাও পোজা হই।

এই সকলো কথা সুনি মৰনৰ বাহিৰে
আন একোটা এনা ন থকাত থ্ৰিষ্টিয়ানে বৰ
সোকেৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে; আৰু জি কা-
লত সৎসাৰ-গিয়ানিৰ লগ পাইছিল, সেই
কালকে নাও দি ভাৰ কথা সূনাৰ কাৰনে
আপোনাক বলিয়াতকৈ এহেজাৰ গুন অগি-
য়ানি বুলিলে; আৰু সেই মহন্তৰ জি কথা
কেৱল সৎসাৰিক স্বভাৱৰ পৰা কলে, সেই
কথাই জে তাক সত্য পথৰ পৰা ওলোটোআৰ
পাৰিছিল, ইয়াকে মনত ভাৰি অতি লাজ
পোজা হল। ভাৰ পাচে সি আকও উপ-
দেসকত মাত লগাই এই ৰূপে সুধিলে।

থ্ৰিষ্টিয়ান। হে আতা, আপোনাৰ মনে
কি ধৰে? মই এনা কৰিবৰ টাই আছে নে?
আৰু এতিয়া উলটি গৈ সেই সৰু দুআৰত
সোমাব পাৰিম নে; নাইবা মোৰ এই অপ-
ৰাধৰ কাৰনে মোক ডিয়াগ কৰি, লাজ দি
ভাৰ পৰা ওভোতাই খেদাব? এই মানুহৰ
আলচ সূনাত মই মনত বৰ খেদ কৰি-
চোঁ;— কিন্তু মোৰ পাপ খেমা হব পাৰিব
নে?

তেতিয়া উপদেসকে কলে, 'ভোমায় অপ-
ৰাধ বৰ ডাল্লৰ হই; কিয়নো ভূমি দুই পাপ
কৰিলা; ভূমি উত্তম পথ এৰিলা, আৰু
তাত বাজে নিসেধ হোআ পথত গমন কৰি-
লা; তথাপি দুআৰৰ গৰাকিএ ভোমাক গ্ৰহন
কৰিব; কিয়নো মানুহবিলাকলৈ তেঁওৰ অতি
অনুগ্ৰহ আছে। এই কথা মাধোন নোআ-
ৰা, আকও জেন একলিয়া নো হোআ, এই
নিমিত্তে সাৱধান কৰা; কি জানি তেঁওৰ ক্ৰোধ
অলপ মাধোন জলিলে, ভূমি পথৰ পৰা
নষ্ট হবা। তেতিয়া থ্ৰিষ্টিয়ান ঘূৰি উভতি
জাবলৈ ধৰিলে; আৰু উপদেসকে তাক চুমা
দি এবাৰ মিচিকাই, ইহেৰে ভোমাক আনিবাৰ
কৰোক বুলি বিদাই দিলে। তেতিয়া সি
বেগেৰে নৈতে জাবলৈ ধৰিলে; বাটত থকা
কোনো মানুহত কথা ন কলে, আৰু কোনেও
জদি তাত কিবা সোধে, তেও সি উত্তৰ
কৰিবলৈ মন নি দিএ। নিসেধ হোআ টাইতে

জোআ এজনৰ নিচিনাকৈ গল; আৰু সপ্ত-
সাহ-গিয়ানিৰ বৃদ্ধিৰে চলিবলৈ জি বাট এৰি
গৈছিল, সেই বাট আৰুও নে পাই মানে মোৰ
বখ্যা পৰিল বুলি ভাবিব নোআবিলে ।

ধৰ্ম্মি চহৰিয়া এজনৰ বিবৰন ।

The Pious Villager.

এটা মানুহে বিৰভূম জিলাৰ দখিন ফালে
অজই নৈৰ পাৰৰ কোনো এখান সৰু গাঁৱত
আছিল । হিন্দু কুলৰ খেতিয়ক ডোমৰ ঘৰত
জনম পোআ হৈ, হিন্দু মন্ত্ৰৰ দৰে দেও পূজা
আদি কৰম অনেক দিনৰে পৰা কৰি আ-
ছিল । সেই সকলো হিন্দুৰ কৰমত জেতিয়া
সি অতি পাৰ্গত হৈ গল, তেতিয়া পৰম ইশ্ব-
ৰে আপোনাৰ পূৰ্বৰ গিয়ানৰ দৰে তাৰ বুৰি
মাকৰ খৃষ্টিয়ান পথলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে ।

তেতিয়া পুথমেই সেই ভিৰোতা মানুহৰ
কথা অলপ লিখিম, তাৰ পাচতে সেই জনৰ
কথা লিখা জাব । এই জগতলৈ পাপি
লোকৰ ত্ৰান কৰ্ত্তা এজন আহিছিল, সেই
ভিৰোতা মানুহে এই কথা আপোনাৰ দেসৰ
কোনো এটা মানুহৰ মুখে সুনি, সেই ত্ৰান
কৰ্ত্তাত বিশ্বাস কৰি পুত্ৰক, জিএক, আৰু
মিতিৰ কুটুম সকলোকে এৰিলে । আৰু কি
খাম, কি পিক্ৰিম, মই বুৰি বাঁৰি ভিৰোতা
মানুহ, মোক কোনে আৰ্জি দিব, এইবিলাক
একো চিন্তা ন কৰিলে । আৰু তেতিয়া সেই
বিৰভূম জিলাত কোনো পাদুৰি চাহাবো নাই,
পৰ্ৱতিবৰ কাৰনে কোনোবাই কিবা উপকাৰ
কৰিব, এনে আশাও নাই কিছিল । এই সব-
লো চিন্তাৰ কাৰন থকাতে তাই সেই প্ৰভুত
দ্বিষ্ট বিশ্বাস কৰি তেঁওৰ পাচত জোআ হ'ল ।

সেই চহৰিয়া মানুহৰ বুৰি মাকে সেই
ৰূপে খৃষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম গ্ৰহণ কৰিবলৈ ধৰিলত
কিছু দিনৰ পাচে সি আৰু তাৰ বাপেক
মাকেও হিন্দু ধৰ্ম্ম এৰিলে; বুৰি মাকৰ
কাৰনেই হওক, বা ধৰ্ম্ম ভাবিএই হওক,
তেও এই পথত জোআ হ'ল । পাচে আপোন
বেহাৰৰ মতে খেতি কৰি, আপোনাৰ

পৰিয়ালক পুৰি পালি আছিল । এই ৰূপে
থাকোঁতে, ক্ৰীৰামপুৰৰ পৰা এজন পাদুৰি চা-
হাব গৈ সেই গাঁও পালেগৈ; তাতে কোনো
কোনো লোকে কলে, চাহাব, তোমোলাকৰ
মন্ত্ৰ মানুহ গোটা চাৰেক এই গাঁৱতো আছে ।
তেতিয়া সেই পাদুৰি চাহাবে বিচাৰি সিহঁ-
তক দেখা পাই, সকলোএ বৰ আনন্দিত
হ'ল; আৰু দুই তিন দিন সিহঁতে সৈতে
থাকি, ইশ্বৰৰ ভজন আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে ।
তাতে সিহঁতে ধৰ্ম্মৰ অনেক কথা শুনি
পৰা পোআ হ'ল । তেতিয়া সেই মানুহে
সক পুৰি এখন পালে, তাৰ নাম পুথম
চৌত্ৰিলা, সেই পুৰি তাৰ মন পালটনৰ
কাৰন হ'ল । সেই সময়ত সি ভালকৈ পৰ্হিব
নোআৰিছিল, তথাপি সিকিবলৈ বৰ সুম
কৰিলে, অৰ্থাত সুমেৰে দিনত খেতি পথাৰ
কৰে, ৰাতি পৰ্হি থাকে; সেসতে পৰ্হিবলৈ
তাৰ ইচা বৰকৈ বাহি জোআত, সি তেতিয়া
পথাৰলৈ নাজল লৈ জাই, তালৈকে সেই
সক পুৰিও লগত লই; পাচে তেতিয়া আন
মানুহবিলাকে নাজল এৰি ধঁপাত খাবলৈ
বহে, তেতিয়া সি পুৰি পৰ্হে । এই ৰূপে
ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহতে তাৰ পৰ্হিবলৈ অলপ
অলপ সক্তি হোআত, মনত সাহ পাই কেৱল
ধৰ্ম্ম সাত্ৰ পৰ্হিবলৈ ধৰিলে, আৰু তাকে
জিৱন দিয়া আহাৰ বুলি ভাবিলে ।

খেতি কৰাৰ নিমিত্তে প্ৰাই অনেক দিনলৈ-
কে খৃষ্টিয়ান লোক নো হোআকৈ সি অক-
লেই আপোনাৰ ভিৰোতাই সৈতে পলি
গাঁৱত আছিল । সেই ঠাইত থাকোঁতে জেনে
আচাৰ বেৱহাৰ কৰিছিল, তাক অলপ লি-
খিম ।

সি বৰ উদাৰ মানুহ, ৰূপট বা চল কৰা
কথা একো নে জানে; সকলোএ সৈতে
অৰূপট ভাৱে বেৱহাৰ কৰে । আৰু তাৰ
চাৰিও ফালে থকা দেও পূজক মিতিৰবিলাকে
বোলে, এও বৰ হোজা মানুহ, কাকো একো
ভাবি ন কই । গাঁৱৰ মাজত জেতিয়া বহু
খেমালি, নাইবা নচা, গিত গোআ, বা ৰাজবা

বজাআ হই, সি ভাটল জাবৰ নিমিত্তে মানুহ-
দিলাকে বৰকৈ মাতেহি; তথাপি ভাটল
জাওক চাৰি, সেইবিলাক কৰম জে নিচয়ে
ইশ্বৰৰ আগত ঘিন লগা হই, ইয়াক জনাই,
খেদ চিভেৰে সিহঁতৰ সেই কৰম জেন নষ্ট
হই, এই কাৰনে স্বৰগত থকা পিত্ৰিৰ আগত
প্ৰাৰ্থনা কৰে। আৰু উপজিবৰে পৰা মৰনৰ
দিনলৈকে সি কোনো বাগি ধৰা বস্তু খোআ
নাই।

বিসু্যাম বাৰৰ দিন জেনেকৈ মান্য কৰা
উচিত হই, সেই ৰূপে মান্য কৰে; আৰু
সেই দিনা খেতিভ চাহ কৰিবলৈ, নাইবা
নাঙ্গলৰ ফাল খুআবলৈ, জুঁঅলি সজাবলৈ,
কোৰ ধৰিবলৈ, নাইবা কাচি কুটাৰৰ কাৰনে
কমাৰৰ ঘৰলৈকে বা আন কিবা সৰু কৰম
কৰিবলৈ কলৈকো নে জাই; অকল খ্ৰিষ্টিয়ান
ভাইবিলাকে সৈতে ইশ্বৰক ডজিবলৈ এপৰ
মাম বেলিৰ বাট গৈ, আৰুও সেই বাটেই
আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি আহে। জদি সেই
দিনা খেতিৰ মাটি বেয়া হই, নাইবা আন
কিবা হানিএই হই, তেও ইশ্বৰৰ আগত
উলংঘা ন কৰি ইশ্বৰক সাখ্যাতকৈ মানি
তেঁওৰ সকলো কৰম কৰে। লোকক দেখু-
আবলৈ কিবা কপাটেৰে কৰম কৰে, তেনে
ন হই; কিয়নো সেই ৰূপে ভাল বেৰহাৰ
ন কৰি, বা বিসু্যাম বাৰক পালন ন কৰিলে,
তাক বেয়া বুলিবলৈ কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান লোক
তাৰ ওচৰত নাই কিলি; এই কাৰনে সি
এজন ইশ্বৰলৈ ভই কৰোঁতা লোক আছিল,
ইয়াক নিচয়ে জনা হ'ল। আৰু তাৰ মুখৰ
পৰা এনেহে প্ৰাৰ্থনা ওলাই, লোকে সুনী
মাত্ৰকে ই একান্ত ভক্তিৰে সত্য প্ৰাৰ্থনা হই
বুলি বুজিব পাৰে।

অনুমাণে তাৰ বয়স ৩৫ বা ৩৬ বছৰৰ
সময়ত মহিলৰ ভিতৰত তাৰ কিবা ৰোগ
এটা হৈছিল, তাক কোমো বেজে টিক কৰিব
নোআৰিলে; কিন্তু সেই ৰোগতো তিনি
চাৰি বছৰলৈকে সকলো কৰম কৰিব পৰা
হৈ আছিল। পাচে লাহে লাহে বল হানি

হ'লত মনৰ ভিতৰত চইতানে আছি এটা বৰ
পৰিখা এই ৰূপে কৰিছিল, তুমি জাক ভজি-
চা, তেঁওক ভিয়াগ কৰা, কিয়নো এতে দিন
হ'ল, তেঁওৰ নামে একান্ত প্ৰাৰ্থনা কৰি থকা-
তো তেঁও তোমাক ভাল কৰিব নোআৰি-
লে। বৰ আচৰিত! সেই পমইতে তাৰ
লগৰ এটা লোক আছি কলে, কিয় তুমি
এই ৰোগত মৰিবলৈ ধৰিচা! অমুক ঠাইতে
এটা ভুতৰ বেজ আছে, তেঁওৰ ওচৰলৈ
জোআ, জি ৰূপে হেজাৰ হেজাৰ লোকৰ
ৰোগ ভাল কৰিচে, তোমাবো ৰোগ ভাল
কৰিব। সি বুলিলে, তাক মই কোনো ৰূপে
কৰিব নোআৰোঁ; জদি মোৰ এই ৰোগতে
মৰন হই, তেও ভই ন কৰোঁ; কিয়নো
মই জি জনক আসুই কৰিচোঁ, তেঁও প্ৰধান
বেজ; তেঁওৰ জঙ্কি ইচা হই, এতিয়াই ভাল
কৰিব পাৰে, জদি ইচ্ছা ন কৰেহে, তেন্তে
মাৰি স্বৰগত আপোনাৰ ওচৰলৈ নিব।
ভুতবিলাক ইশ্বৰ ন হই, অকল চইতানৰ
বন্দি; মই জানিচোঁ, অকল যিচু খ্ৰিষ্টে মোৰ
পাপৰ পৰা মোক বখা কৰিচে; তেঁওৰ
বাহিৰে কাৰো ওচৰলৈ মই নে জাঁও, তেঁওক
মই পাইচোঁ, অকল তেঁওৰ ওচৰতে থাকিম
জেতিয়া নৰিয়া টান হ'ল, তেজিৰী সি আ-
পোনাৰ বৰ পুত্ৰকক ধৰম সাথী পৰিবলৈ
আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আগ্ৰা কৰিলে। আৰু
মৰনৰ দুই তিনি দিনৰ আগত আপোনাৰ
তিৰোতাক মাতি বুলিলে, তুমি মোৰ এলা
এৰা, মোৰ কাৰনে মনত দুখ ন কৰিবা।
সকলোকে ইশ্বৰত সোধাই দিয়া; মোৰ একে
ভই নাই, মনত সান্তনা পাই আচোঁ; ভো
মাৰ আৰু লৰাবিলাকৰ পুতিপাল ইশ্বৰে
কৰিব। এনে অনেক কথা আপোনাৰ মৰনৰ
কালত কলে; তাৰ সবহকৈ মনত পৰা নাই।
আৰু জি পত্ৰত তাৰ মৰনৰ কথা লিখিছিল
সেয়ে হেৰাল।

সেই জনে প্ৰভুৰ পৰত অন্তলৈকে ধি-
ধাকি, ইশ্বৰাজি ১৮৪৬ সঁকৰ ১১ আগষ্ট
প্ৰভুত মহা ময়ন কৰিলে। ই. হ. ব.

কিৰ্পিনৰ পটভূমি ।

The Miser.

এটা কিৰ্পিন ধনবান্ধু মানুহে বাপেকৰ কালৰ অনেক ধন পাই, সেই ধনৰ লগত যাক সবহকৈ ধন গোটেই বুলি, খেতি কৰি তাক উত্পন্ন ধান, মাছ, আৰু সদিয়হ, কুহিয়াৰ, তামোল, পান, এই সকল বেচি, কনিয়ায়েৰে বেপাৰ কৰিও অনেক ধন পালে। আৰু মন বাৰ্হি জোআত ক্ৰমেৰে খেতিও সবহকৈ কৰিলে। তাৰ উত্পন্নো সবহ হলত সি আগতকৈও কিৰ্পিন হল; খেতিৰ বস্তু খুজিলে কাকো একো নি দিও, আৰু আপুনিও সবিলত খোআত দুখ দিব ধৰিলে; দিন মুৰি এমাজ মাধোন খাই, এই ৰূপে কষ্ট কৰি অনেক ধন সঁচিলে। পাচে বুৰা হৈ ধন আৰ্জিব নোআৰা হলত সেই আগৰ থকা সকলো সবহ ধন পাট নাম এটা কৰি তাতে সুমাই পুতি থলে। পাচে সি নিভৌ নিভৌ সেই ধন পোতা চাই চাই চাই, মোৰ এতেক ধন আচে বুলি অহঙ্কাৰ কৰি মন ভুট্ট হৈ থাকে। পৰে এক দুট্ট চোৰে তাত ধন থকা গম পাই, লগৰ চোৰ মাতি লগ লৈ আহি, বাতি সেই ধন আটাই-বোৰ খানি নিলে। পাচ দিনা পুআ গৰাকিএ সেই ধনৰ চাই চাই ধন নিয়া দেখি মনত বৰ দুখ পাই টাঁচ কৰে, মাটিত পহি কান্দি কান্দি বৰ লোকেৰে বলিয়া জেন হৈ থকাত তাৰ মিতিৰ মানুহ আহি বুজনি দি অলপ স্বস্ত কৰি থলে। তেওঁ সি আৰুও সেই ধনৰ লোকেৰে নে খাই কান্দি কান্দি থকাত মৰিব লগা হল। পাচে গাঁৱৰ গিয়ানি ব্ৰিধ লোক এজন আহি কলেহি, বোলে, ভূমি কিয় লোক কৰি কৰি কান্দি থাকি? সেই ধনেৰে নো ভূমি কি কৰিচিলা? পোতা ধনৰ ওপৰৰ চাইত, ইয়াতে ধন আচে বুলি চাই মাধোন আচিলা; এয়েৰে এতিয়াও ইয়াতে ধন আচে বুলি, এই ডোখৰ চাইকে আগৰ দৰে চাই মন ভুট্ট কৰি থাকিবা।

জি মানুহ এই ৰূপে অনিয়ায়েৰে ধন যাজে, আৰু কিৰ্পিনালৈকে ধন খৰচ ন কৰি পুতি থৈ, সেই মানুহৰে আৰু ধন নাই কিয়া দৰিদ্ৰৰে একো ভিন নাই।

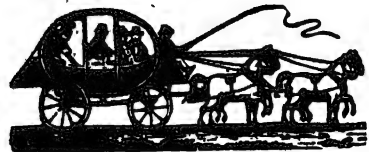
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৭ ।

Dihingia Raja—War with the Kacharis.

লাক্ৰনি প্লেঞ্চিচা (৩৫) সঁকত ফুৰুইমুং নৰা বজা আহি বৰ দেৱলিয়াৰ গাঁৱত আমাৰ লোকক বন ধৰিলেহি; দেও ঘৰৰ তিনটা মানুহ মাৰিলে, প্লাইলুম নামে হাতি এটা লৈ গল। পাচে ফাচেনমুন বৰ গোহাঁয়ে এই কথা বজা দেৱলৈ জনাই পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, খাওমুং চেনবুং, ত্যাওচুংলুং কুংবিন কুংচেঙ্গ, এই তিনিক এহেজাৰ মানুহ দি পঠালে, বজা দেৱে পাচত গৈ কৰুমত একে চাই হলগৈ; ফুৰুইমুং হাতিএৰে আহি বন ধৰিলেহি। খাওমুং খামজাং, কাতক পাকচুংখাম, এই দুয়ে ফুৰুইমুংৰ লগত ধেম কৰিলেহি। আমাৰ লাহচুং আগ বাৰ্হি গৈ, ফুৰুইমুংলৈ জাচি মাৰিলে, তাৰ পিঠিত লাগি জাচি পৰিল; আমাৰ লাহচুংক কাটিলে। ত্যাজিচু, লাচামৰাক, লাচামজই, এই তিনি বাপেক পুতেকে ডেঁটি ধৰি ঘোঁৰা খুঁচি মাৰিলে! এই মানে ফুৰুইমুং নৰা বজা জুখ এৰি আমাৰ চুহুংকা দিহিজিয়া বজা দেৱলৈ ফুচেনতো কটকিত পঠাই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, বোলে, মোৰ ভনি নাংখামডেঙ্গকো দিম, ঘোঁৰা দুটাও দিম। এই বুলি নৰা কটকিত পঠালে; পাচে নৰা আহি এই ৰূপে জনালতহি বজা দেৱে চৌখাম কৰি সোধাই নৰাক বিদাই দিলে। নৰা গৈ তাৰ বজাত কলতগৈ, পাচে নৰা বজা ভনিএক নাংখামডেঙ্গক, ঘোঁৰা দুটাই সৈতে চুহুংকা দিহিজিয়া বজা দেৱলৈ ফুচেনতো, ফুনমুং, এই দুইক কটকিৰ হাতত দি পঠালে। লাক্ৰনি কাতমুত সঁকত ফুনমুং, ফুচেনতো, এই দুই কটকি আহি কন্যাকে ঘোঁৰাকে দি বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি।

পাচে বজা দেৱে দিলে ফুৰুইমুং নৰা বজা-
লৈ নাংখামপট নামে কন্যা এজন, দস্তাল
হাতি ২ টা, ৰূপৰ চুলাৰে জাপি ২ টা ।
পাচে বজা দেৱে আহাৰৰ দিনত দিহিজলৈ
আহি লাক্ৰি খুতচান (৩৮) সঁকত ত্যাও-
চুংলুং কুংবিন, কংচেজক থাওমুংমুংতাই
নাম দি সকলোৰে আগত বহিব দিলে; জাতত
এই ঘৰ মিৰি । থাওমুং বানমুজক কেওখুন
থাওমুংক্কাং নাম দি দিহিজিয়া বৰ গোহাঁই
পাতি দিহিজতে ধলে । চেংপিমক, চুং-
কংবিনক, এই দুইক সন্মে দিলে, ভ্যাপেড
খামপিনক কানলুং নাম দিলে । আঘোনৰ
সেন পখত বজা দেও বাপেক পুতেক দুয়ে
কচাৰিক জুখ কৰিবলৈ গল । থাওমুংচেন-
বং, থাওমুং ক্ৰিংখাম, এই দুইক আগ
কৰি পঠালে; পাচে নামতি নদিএ উজাই
গৈ কচাৰিৰ বৰ দুআৰ পালেগৈ । থাওমুং
মুংভাও, থাওমুং মুংক্কাং, এই দুইক পা-
নি ঘাটে গৈ বেৰিব দিলে; কচাৰিৰ ইটাৰ
গৰৰ কাধৰত গৰ বান্ধিব দিলে । পাচে
সমস্তে গৈ গৰ বান্ধি এটাই বজা দেও বা-
পেক পুতেকক আগ বাৰ্হি নিলেহি । পাচে
বজা দেৱে গৈ মৰজিত বলগৈ । চুলেং
চাৰিজিয়া গোহাঁই দেৱে, চুংলুং সৰু জনা
গোহাঁয়ে, চুংমুং, কিংলুং, এই চাৰিএ
দেৱৰ গাঁও পালেহি । বজা দেৱে মৰজিৰ
পৰা ধনসিৰিএ ভটিয়াই বৰ নদিএ উজাই
সকলোএ দেৱৰ গাঁৱতে এটাই হল । চুলেং
চাৰিং বজাও, চুংলুং সৰু গোহাঁয়ে, এওৰে
পুতেক ত্যাওচাওবায়ো, এই তিনিএ নাৱে
উজাই আহি এটাই হল । পাচে বজা দেৱে
সেই ঠাইতে নাও এৰি কচাৰিক জুখ কৰিব-
লৈ গল । থাওমুংক্কাং প্লাইখুং হাতিত
উঠি আগ হল; থাওমুংচেনবং মাধুদি
হাতিত উঠি পানি কাধেৰে গল; থাওমুং-
ধেনভো প্লাইলিক হাতিত উঠি গল; ত্যাও-
চুংলুং, কিংলুং, এই দুয়ে হাতিত উঠি
পানি কাধেৰে গল । বজা দেৱৰ দুই পুতেক
পানি বাটে বজাৰ লগতে গৈ টেমাবাৰি

পাইগৈ অন্ধৰাজ পালেগৈ । বাতি পুআ
আগৰ কাঠকটিয়া গাঁও পালেগৈ; কচাৰিএ
আহি বাটেতে ধেদি ধৰিলেহি । তাতে আ-
মাৰ খুনতাইৰ পুতেক ঠাৰিল, মানুহো দু
কুৰি মান পৰিল; থাওমুং ক্ৰিংখামৰ গাত
কাঁৰ লাগি হুহকি আহিল । পাচে কচাৰিএ
জুখ কৰি আহি আগৰ কাঠকটিয়া গাঁও
পালেহি; থাওমুং মুংক্কাং, থাওমুং চেন-
বং, থাওমুং ক্ৰিংখাম, এই তিনিএ জুখ
ধৰিলেগৈ । কচাৰিএ জুখত বিস্তৰ কাঁৰ মাৰি-
লে, আমাৰ প্লাইখাং হাতিৰ চৈজত কাঁৰ
বিস্তৰ লাগিল । থাওমুং মুংভায়ে বাঁও
কালে বেৰি ধৰিলে, পাচে সকলো কচাৰি
ভাগি গল, কিচু কচাৰি পৰিল । জুখৰ
ঠাইতে ভাৰবিয়া সকলক ধৈ বজা দেও প্লাই-
বিন হাতিত উঠি দেৱৰ গাঁৱলৈ আহিল ।
গোহাঁই দেও সকলে নাৱে উজাই বজা দেৱৰ
লগ ললেহি । পাচে বজা দেও গোহাঁই দেও
সকলে দেৱৰ গাঁৱত এৰাতি থাকি নাৱে ভটি-
য়াই গল । ত্যাওচুংলুং কিংলুংৰ গৰৰ
কাধৰত কচাৰিএ আহি গৰ দি বলহি ।
পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি থাওমুংতাই,
থাওমুং চেনক, এই দুইক সোঁ কালে পাঁচি-
লে; থাওমুং ক্ৰিংখাম, থাওমুং মুংক্কাং,
এই দুইক বাঁও কালে পাঁচিলে । পাচে সম-
স্তো লোকে দুই বাটে গৈ মৰজিৰ দেও ঘৰত
বেৰি ধৰিলেগৈ । ত্যাওচুংলুংকিংলুং নাও
এৰি তৰে ধৰিলেগৈ । এনেতে কচাৰিৰ ডেকা
বজাই ঘোঁৰাত উঠি ভাগি পলাই গল;
কচাৰিৰ মানুহ পৰিল এহেজাৰ লাভ স ।
পাচে অসমাৰ লোক জন সহিতে বজা দেও
বাপেক পুতেক দুই উজাই আহি নগৰ পা-
লেহি । পাচে বজা দেৱে সকলোকো বঁটা
বাহন দিলে ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

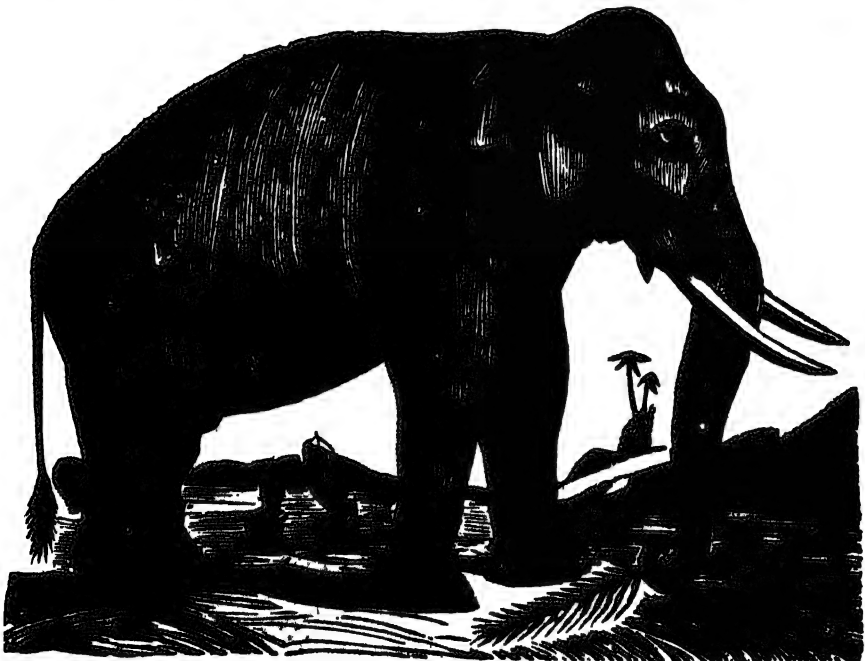
নামডাক নৈৰ ওচৰত থকা ন পুখুৰিৰ চুকত কেতবোৰ ডাকৰ সাপে প্ৰাই দুই বছৰৰ পৰা দামুৰি আৰু গাহৰি পোআলি আদি খাই থকাত তাকে গাঁৱলিয়াবোৰে বুকু পাই ধৰি মাৰিবৰ নিমিত্তে অনেক দিন জতন কৰি থকাত তাৰে বৰ পানি মৰলি সাপ এটা গাঁতৰ ভিতৰত পাই এম্বা মৰাকৈ ধৰি বান্ধি চাৰি মানুহে সান্ধিকৈ ২৩ জানুআৰিত ছিলালৈ আনিলে । সাপটো দিঘলে ১০ হাত, বেৰে এহাত চই আঙ্গুল আছে ।

আক্ৰামি নগাৰ বন কৰি এঁটালত সেনা সেনাপতি সকলো ডিমাপুৰলৈ উভতি আহিল । সেনা জুখত আক্ৰামিএ সাহ পাই, আমি বন কৰিবলৈ এম্বা কৰি বাট চাই আচোঁ, কল্লানি আৰু মনিপুৰিয়াই অনেক বেলি আমাৰ গাঁৱলৈ আহিছে, কিন্তু জুখ ন কৰে, এতিয়া জুখ কৰোক, ইয়াকে বুলি বাত্ৰা পঠালত ক্ৰীজুত সেনাপতিএ বৰ টোপেৰে গৈ সিহঁতক গুলিয়ালে । এডাৰ দুডাৰ বেলি সিহঁতে সাহ ৰূপে জুখ কৰি সিহঁতৰ

১০০ মান মানুহ পৰিলত আটাইবিলাক ভাগি গল । কল্লানিৰ মিতিৰ হোআ দুজন নগা মৰিল, আৰু কুলিএ সৈতে ৬ টা মান মানুহ খুন হল; চিপাহিবিলাকৰ কোনো ন মৰিল ।

এই বছৰত বঙ্গপুৰ নগৰৰ মাটি বহু মানুহে খানি আগন্তকৈ ৰূপ, সোন, অলঙ্কাৰ, কাঁহ, পিতল, লো, এইবিলাক বস্তু সহকৈ ওলাইচে । পুৰুষমতে খানোঁতে সোণৰ অলঙ্কাৰ একলহ পাইচে, আৰু ১০০০ মান ৰূপ থকা একলহ । জি মানুহে ৰূপ কলহ পালে, আনবিলাকে ডালৈ লৰি গৈ ওপৰত পৰি ডিঙ্গিত গচক মাৰি কলহ ভান্ধি জোঁটা পুটি কৰি সকলকো কাৰ্হি নিলে । পাচে গাঁৱলিয়াবিলাকে এই বাত্ৰা পাই চাৰিও ফালৰ পৰা আহি এহেজাৰ মান মানুহে খানিচে । এই দৰে গৰগাঁৱতো এম্বাখাই গৈ খানি কুৰি কাঁহি দুটাৰ বাহিৰে একো নে পাই উভতি আহিল ।

আমেৰিকা দেশলৈ নিবৰ নিমিত্তে এজন চহকি মানুহে লক্ষা দিপত ফুৰি অনেক হাতি

কিনি জাহাজত ভুলি জানুআৰি ১৮ তাৰিখত গাল নগৰৰ পৰা জাহাজ মেলি গল।

ইন্দুপুৰ জিলাত ফেব্ৰুৱাৰি ২৩ তাৰিখত ১১৥ বজাত ভূঁইকঁপ গল।

কলিকতা নগৰত ২ জানুআৰি তাৰিখত বৰফ অৰ্ধাৰ্ধ পানি সিল বেচা স্বৰত নকচ নামে এজন ডেকা আমেৰিকান মানুহ আপোনাৰ সোআ খাটত মাৰি ধোআ পালে। তাৰ গাত ১৫।১৬ দাৰ খোচৰ চিন আছিল। কাল ক্ৰমে ৪ জন আমেৰিকান জাহাজিক মানুহে ধনৰ চক্ষুৰ চুৰকৈ নিবলৈ বিচাৰি, সেই মানুহে এটাই পাৰে বুলি বধ কৰিলে, এই কথা নগৰত কোআ কুই কৰিলে। পাচে সেই ৪ জন মানুহ ধৰা হৈ বিচাৰ কৰ্তাৰ আগলৈ অনা হৈছিল; তাতে সোধ পোচ কৰাত বেৰি নামে দিবিলাকৰ মাজত জি জন ডেকা মানুহে নকচ চাহাবক বধ কৰিলে, তাক কাঁচি দিবলৈ আগা কৰিলে। তাক খেমা কৰি জনম কাটক দিবলৈ পাদুৰি ৰোআজ চাহাব আদি ১৭০০ ইজৰাজি আৰু হিন্দু লোকে আৰ্জি লিখি নিবেদন কৰিলে। কিন্তু বিচাৰ কৰ্তাবিলাকে তাক কৰিবলৈ উচিত নে দেখিলে। পাচে ৩০ জানুআৰি তাৰিখত হেজাৰ হেজাৰ লোক গোট খাই চাই থাকোঁতে সেই বধ কৰাটক পুন দণ্ড কৰা হল।

বানানচ নগৰত ২৩ নৱেম্বৰত হস্তৰ নামে এজন চাহাবক জোদ্ধা কটাৰিৰে গোঁচাত এখা মৰা পালে। দিন চাৰেকলৈ জিয়াই থাকি কিছু স্বস্ত হৈ পাচে মৰিল; বধ কৰাৰোৰ ধৰা ন পৰিল।

মেহিনিপুৰ নগৰত থকা এজন বুদ্ধনে সি পুৰুষা নিভিৰ দৰে কালি দেবিৰ আগত নৰবলি দিলে। পাচে লোকে সেই কথা ভূ পোআত সি ধৰা পৰিল, আৰু তাক বিচাৰ কৰ্তাৰ আগলৈ নিলত তাক সোধ পোচ কৰি মানুহ বধিৰ প্ৰমান পাই, পুন দণ্ড আগা দিলে।

ইন্দুপুৰ দেসত থকা ক্ৰীষ্ণ উইল্চন নামে নক্ষিতৰ বৰ পণ্ডিত এজনে বিগ্ৰ বেদ ভাঙ্গি ইজৰাজি ভালাৰে চাপি দেসত চলাইচে।

বৰ্ণিও দিগৰ চাৰোআক দেসাধিকাৰ চেৰ জেমচ ক্ৰুক চাহাবে মহা বানিৰ আগা পাই চিয়াম অৰ্ধাৰ্ধ জিউতৰা দেসৰ বজাই নৈতে বেহা বেপাৰ কৰা জাহাজৰ নিৰুদ্ধ কৰিবৰ নিমিত্তে বান্ধক ৰাজ নগৰলৈ গল। কিন্তু চিয়াম দেসৰ ৰজা ৰাজ মন্ত্ৰি আদি কৰি মান্তি ন হৈ নিৰুদ্ধ ন কৰিলে। পাচে চাৰোআক দেসাধিকাৰ গলত চিয়ামৰ ৰজাই নক্ষই কৰি, ইজৰাজি জাহাজ আহি বন কৰে বুলি, ত্ৰিসূলি জোদ্ধা লোহাৰ অনেক অস্ত্ৰবিলাক জাহাজৰ বাট ভেঁটিবলৈ নদিৰ ভিতৰত পেলাই দিচে।

মাৰ্চ, অৰ্থাত চতৰ পঞ্জিকা।

Almanac for March, 1851.

মাৰ্চ	জানু	বাহ	দিনমান	চন্দ্ৰ	মাৰ্চ	চ	বাহ	দিনমান	চন্দ্ৰ
১	১৮	৭	১১১২৮	২৮	১৬	৮	১	১১১৪৪	১৩৫
২	১৯	১	১১১৩২	২৯	১৭	৮	২	১১১৪৫	১৪৫
৩	২০	২	১১১৩৪	৩০	১৮	৯	৩	১১১৪৭	১৫৫
৪	২১	৩	১১১৩৫	১	১৯	৯	৪	১১১৪৯	১৬৫
৫	২২	৪	১১১৩৭	২	২০	১০	৫	১১১৫০	১৭৫
৬	২৩	৫	১১১৩৮	৩	২১	১০	৬	১১১৫১	১৮৫
৭	২৪	৬	১১১৪০	৪	২২	১১	৭	১১১৫২	১৯৫
৮	২৫	৭	১১১৪১	৫	২৩	১১	৮	১১১৫৩	২০৫
৯	২৬	৮	১১১৪৩	৬	২৪	১২	৯	১১১৫৪	২১৫
১০	২৭	৯	১১১৪৪	৭	২৫	১২	১০	১১১৫৫	২২৫
১১	২৮	১০	১১১৪৬	৮	২৬	১৩	১১	১১১৫৬	২৩৫
১২	২৯	১১	১১১৪৭	৯	২৭	১৩	১২	১১১৫৭	২৪৫
১৩	৩০	১২	১১১৪৮	১০	২৮	১৪	১৩	১১১৫৮	২৫৫
১৪	৩১	১৩	১১১৫০	১১	২৯	১৪	১৪	১১১৫৯	২৬৫
১৫	১	১৪	১১১৫২	১২	৩০	১৫	১৫	১১১৬০	২৭৫
					৩১	১৬	১৬	১১১৬১	২৮৫

আমাবাস্যা ৩ তাৰিখৰ ৭।৩৩ পূজা বেলা। তাৰ মানিলা ৰাতি চন্দ্ৰাৰ প্ৰায়ে ০৫ চ পৰ হই।

পুৰ্ণিমা ১৭ তাৰিখ ৭।৩৭ ভাটি।

THE ORIENTAL,

Printed and published by O. T. CORREY, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

শোণ সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫১।

নম্বৰ ৩।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1851.

NO. 3.

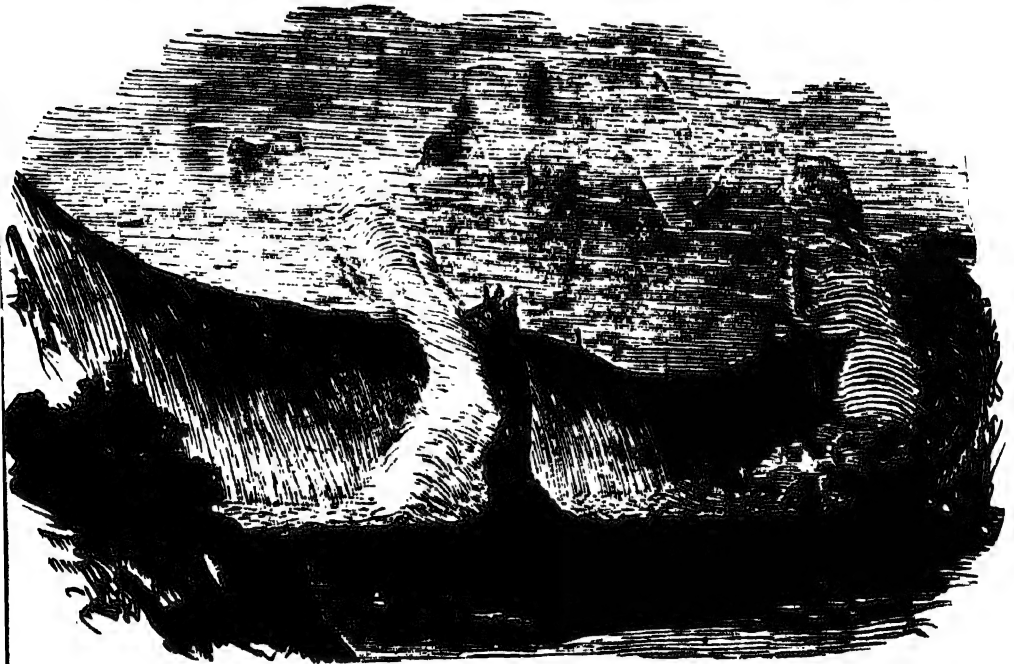
নায়াগৰা আদি নদী পতন।

(Account of celebrated Cataracts.)

পৃথিৱীৰ ওপৰত জি ওখ পৰ্বত আছে, প্ৰাই আটাইবিলাক অতি পুৰনি টান সিলৰ হৈ। কোনো ঠাইত মাটিৰ তলে পুৰনি সিল থাকে, কোনো মাটিৰ সিল নয়া; এই কপে ভূমি বিধ বিধ আছে।; পৰ্বতত থকা জি পুৰনি সিল ওখ হৈছে, তাৰ পৰা জান আদি নদীবিলাক বৈ জাঁওতে থিয় গৰা পালে একে বেলিএ বৰ সবদেৰে হৰ হৰাই পৰে; আৰু 'বৰ' বেগেৰে জোআত উলৰ

মাটি খানি কুই পাতে। এই কপে নদী থিয় গৰাৰ পৰা একে বেলিএ পৰাক নদী পতন বোলে। এনে পতন অনেক ঠাইত আছে; কিন্তু আটাইৰে মাজত নায়াগৰা পতন প্ৰধান।

সেই মহা উয়ানক নদী পতন উত্তৰ আমেৰিকা দেশত আছে। চুপিৰিয়ৰ, মিনিগান, হৰন, ইৰি, অন্টেরিও, এই ৫ খন মহা সৰোবৰৰ মাজে দি জোআ জি নদীএ সেইবোৰৰ সকলো পানি সাগৰলৈ নিএ, সেই নদী বৈ গৈ ইৰি আৰু অন্টেরিওৰ মাজত

View of Niagara Falls from the American side.

১১০ হাত ওখ হোআ গৰা পাই, জঁপিও-
আ দি গোটেই খন নদি একে বাবে বৰ
সৰমেৰে কুইত পৰি জাই। মানুহে জেতিয়া
তাৰ ওচৰলৈ গৈ প্ৰথমতে দেখে, ইৰবৰ মহা
পৰাক্ৰম জেন বুজি কঁপি কঁপি থাকে। মে-
ঘৰ গৰ্জনৰ দৰে তাৰ মহা তম্বুল উঠি
এপৰ বেলিৰ বাটলৈ সূনা জাই, আৰু তাৰ
ওচৰৰ প্ৰিথিবি ঘৰ আদি সকলোএ সৈতে
দিনে হাতিএ সদাই কম্পন হৈ লৰি থাকে।
বৰ বেগেৰে পৰা হেডুকে ওপৰৰ পৰা
তললৈকে গোটেই খন পানি বতাহত লৰা
মাগৰৰ দৰে কেনেৰে বগা । আৰু তাৰ
ওপৰত কুঁঅলি সদাই সূৰ্যৰ বস্মি
তাত পৰিলে দুখন বা তিনি খন সূৰ্যু ওলাই,
দেখিবলৈকো উপমা নাই।

সেই নদি খন ২৫০০ হাত প্ৰাই
এটাৰ বাট বহল। জি কুওত পৰিচে, সি
কিমান দ, তাক জুখিব নোআৰি, অতি
অগাধ। ওপৰে গৰাৰ মাজ ঠাইতে ঞ্জো-
খৰ সিলৰ মাজুলি আছে, তাৰ দোআৰাই
নদি দু ধাৰা হল। সেই মাজুলিৰ নাও
গোটাইলও, অৰ্থাত চাগলিৰ মাজুলি পূব
পাৰে আমেৰিকাৰ মিল দেশ, পশ্চিম কালে
কানাডা দেশ। আমেৰিকা পাৰৰ সুঁতি ৭৬০
হাত বহল, কানাডা পাৰৰ ১৪০০ বহল;
সেই পাৰে গৰা কিছু চাপৰ, ১০০ হাত
মাখোন ওখ। গিয়ানি লোকে গননা কৰি,
সেই পাৰে প্ৰাই ২,৭২,০০,০০,০০০ মোন
পানি খটাই পতি পৰি গৈচে, ইয়াকে কই।

সেই নদি উত্তৰ দিশলৈ জাই। গৰা খেদু
ভিৰিয়া হৈচে; বদ নো হোআত ভিতৰ কা-
লে দেখিবলৈ কলা আৰু বৰ ভয়ঙ্কৰ। গৰা
বৰ আহুনিয়া হোআ হেডুকে গৰাৰ গুৰিত
পানি ন পৰে, ওচৰত আঁতৰতে পৰে;
তাৰে দি বাট হৈ আছে, বৰ সাহিয়াল মানুহ
তাৰ ভিতৰ সোমাই জাই; কিন্তু পানিৰ
সবদ অতি ভয়ঙ্কৰ, আৰু পানিৰ চিটিকনিৰে
গাৰ কাপৰ খটাই খনি ভিত্তি জাই।

গৰাৰ তল কালে লোহাৰ গুনাৰে নৈৰ

ওপৰত দলদ সাঙি দিচে; তাতে মানুহ,
ঘোঁৰা, বধ সকলো পাৰ হৈ গৈ আছে। দুয়ো
কালে গাঁও, আৰু আলহি ঘৰ অনেক আ-
চে; প্ৰিথিবিৰ চাৰিও সিমার পৰা তাক
চাবলৈ বৰ লোক আৰু চহকি মানুহ আহি,
দেখি বৰ বহু পাই। তামোচা হবৰ নিম্নি-
তে কেতিয়াবা লক জাহাজত বান্দৰ বা পাহ-
ৰি ভুলি গৰাৰ ওপৰ কালে পানিত মেলি
দিএ, পাচে তাৰ কি হই, তাক দেখিবলৈ
চাই থাকে। কিন্তু মানুহ বা পহু, জি প্ৰানি
তাৰ কুইত পৰে, সি কেতিয়াও জিয়াই নো-
লাই। কোনো কালে সেই নদিত নাৱেৰে
জোআ মানুহ আশাৱধানে গৰাৰ ওপৰে
গৈ ওচৰলৈ চাপি, প্ৰথমতে অলপ নৌত
পাই, ক্ৰমে বৰ বেগত পৰি কাসবলৈ নাও
নিৰ দোআৰি কাঁৰ মৰা দি পৰি গৈ তললৈ
সোমাই মৰি জাই, আৰু নাও খন হেজাৰ
ভোখৰ হৈ জাই।

জাৰ কালি সেই নদি বৰকেৰে ঢকা হৈ
জাই; কিন্তু পতনৰ ওচৰত বেগে জোআৰ
কাৰনে সদাই মুকলি, পানি সিল হৈ গোটে
খাব নোআৰে। এনে জাৰ সময়ত হেজাৰ
হেজাৰ বনৰিয়া পাতি ইহ তাতে গোটে
খাই গৰাৰ ওপৰে পানিত পৰে, পাচে
নৌতত ভটিয়াই গৰাৰ ওচৰ পালে উৰা
মাৰি আগৰ ঠাইলৈ উভতি গৈ আৰুও পা-
নিত পৰে এই কপে দিনটো অহা জোআ
কৰি থাকে।

অন্তেৰিও সৰোবৰৰ পৰা গৰা ১৪ মাইল
আঁতৰ; পানিএ খহাই গ'ত ক্ৰমে উজাই
গৈচে; আৰু ২১ মাইল খহাই নিলে, ইৰি
মহা সৰোবৰ পোঅকত তাৰ সকলো পানি
গৰা ভাগি বৈ জাব। অন্তেৰিও সৰোবৰতকৈ
ইৰি সৰোবৰ ২২২ হাত ওখ হৈচে।

আন দেশৰ নদিৰ ইয়াতকৈও ওখ গৰা
আচে, কিন্তু এইমান সৰহ পানি নে জাই।
কুইবেক নগৰৰ ওচৰত মন্তমৰেজি নদি পতন
১৪৬ হাত ওখ হই, দেখিবলৈ সুন্দৰ;
তাৰ নকচা নৌ কালে ওপৰত লিখা আছে।

ইংলিছ আমেৰি-

কাত ভেকোএন্ডামা
নামে ৪০০ হাত ওখ
এখান নদি পতন আ-
চে। সেই নদিৰ নাম
কণ্ডা; সাগৰতকৈ ৬-
০০০ হাত ওখ হো-
আ বগটা নামে এখান
বৰ ভৈয়ামৰ মাজে
দি জাই। তাৰ কিছু

কানাৰা দেশৰ মন্তমবেক্ষি নদি পতন।

আভৰত চমাপাজ
নদিৰ ওপৰে ইক-
নগ্গো নামে দুখন
সিলৰ সাকো আছে;
মানুহে লজা ন হই,
সুখিৰে পৰা ভেনে
আচে। ওপৰৰ সঁ-
কোটো ২১৬ হাত
ওখ, বহল ২৭ হাত
দুন্দৰ ৰূপে খেনু ভি-

দেশ বিদেশে নদি পতন, আৰু গৰাৰ ওখ
বহল কিমান হাত, তাৰ লিখা।

দেশ	নদিৰ নাম	বহল	গৰাৰ উন্নিত
আমেৰিকা	নায়াগৰা	২,২০০	১১০
কানাৰা	মন্তমবেক্ষি	৩৩	১৪৬
"	চৌদিএৰ		৬৬
ইলিনই	মিচিচিপি	৪৬৬	২৭
নিব্ৰাঙ্কা	মিচুৰি-	৬৬৬	৫৮
মুজৰ্চি	পাচেইক	৮০	৪৭
মুয়ৰ্ক	মৌহক		৪০
জৰ্জিয়া	টকৌ	১৪	১২৫
কলম্বিয়া	বোগোটা		৪০০
লাপ্লাণ্ড	বিবিত্লামতিন	১৭০০	২৬৬
চাকচেন	বাইন	৩০৭	৪৭
ইতালি	অৰ্কৌ		১৬০০
"	এবাক্সন		৮০০
"	এবেলিনো		২০০
"	আনিও		৬৬
মিচৰ	নাইল		২৭

ৰিয়া আকাৰ হৈচে। তাৰ ওচৰত আন সঁ-
কো আছে, সি অলপ চাপৰ। সেই সঁকোৰ
তলত বৰ অগাধ একাৰ মুখাৰ খাল আছে;
ফেচা আদি কৰি একাৰত ফুৰা এনে হেজাৰ
হেজাৰ চৰাই তাতে উৰি থাকে; সেই অগাধ
খালত নদি পৰে, পাচে সবকি ভাটি ফালে
ওলাইগৈ। তাৰ নকচা তলত লিখা আছে।

আমেৰিকা দেশৰ সৰোবৰৰ জোখ।

সৰোবৰৰ নাম	বৰ্গ মাইল কিমান ডাঙৰ	কিমান হাত দ	সাগৰতকৈ কিমান ওখ
চুপিবিল্লৰ	২২,০০০	৬০০	৪১৬
মিসিয়ান	২৪,০০০	৭২৭	৩২০
হুবন	২০,০০০	৭২৮	৩২০
ইৰি	২,৬০০	৫৬	৩৭৭
অন্তেৰিও	৫,৩০০	৩৩৩	১৫৫

সৰোবৰৰ খলা বমা জমা কৰাত মজলিয়া
দ ইয়াত লিখা হৈচে। হুবন সৰোবৰৰ
এক টাইত ১২০০ হাত দ হৈচে।

চুপিবিল্লৰ সৰোবৰত জি অনেক বিধ মাচ
আচে, হুবন সৰোবৰত তাতকৈ আটাই জা-
তৰ মাচ বেলেগ, সেই অতি আচৰিত।

কলিকতাৰ স্থিতি।

Description of Calcutta.

কোনো কোনো ভদু লোকৰ অভিলাস জানি
কল্কতাৰ গুনা গুন পৱাৰ বখানি;
চহৰৰ গুন জন অন্ত কেবা কৰে,
পুচাৰ কৰিতে গুন মাসেকে না পাৰে।
জন্মপি কৰিলোঁ পৱাৰ বাহুল্যক ভৰি
অল্প বোধে বচি আটোঁ মোট মোট কৰি
সক বৰ গঙ্গা মध्ये চহৰ পুকাশে,
ভাগিৰথি গঙ্গা মাঠ বহে জাৰ কালে;
পৰম্পৰ সুনি আটোঁ সদ্য চহৰৰ,
পুবেন হইয়া তাত পালোঁ বৰ ভৰ।
দিৰ্ঘে পুস্তে চহৰৰ চাৰি ক্রোশ পুাই,
তথাকাৰ লোকে মাত্ৰ তাৰ অন্ত পাই,
মেলা নগৰ ইটা খোলাই বান্ধিচে পুবেকে,
স্বৰ্গ বোধ হই তাহা পুবেন হইতে।
স্বৰ্গৰ আকৃতি হেতু চহৰ নাম বুজি,
সেই ধানে লোক হেৰাই বাস্তা নে পাই খুজি
পথ বিচাৰিয়া নে পাই খেদ কৰে বৰ,
কোনো লোকে মাৰে বুলি মনে কৰে ভৰ
জাহা খেদ কৰি ফুৰে, সুন্য সৰ্ব জন,
কিনাৰাম সজিয়া বচে পদ বিচখান।

পথ হেৰোআ লোকৰ খেদ।

হাই হাই, কিনো কঁপাল মোৰে,
পৰিলোঁ বিপদ ঘোৰে,

কোন বিধি পথ উপদেহে?

অন্ধকাৰে জাম মৰি,
গাৰিৰ তলত পৰি,

বিপতি মিলিব বৰ সেহে।

ইটি ইটি আধা বাস্তা,
নে পাও কোনো ফালে দিসা,

কোন বিধি চিনাইবেক মোকে?

পথ যদি সোধোঁ মই,
মুৰে মাৰে টান্জোন চই,

মুষ্টি গোট মাৰে মোৰ বুকৈ।

নে পাও নিবাসৰ পথ,

মূৰ্জ ভৈল অনাগত,

কোন বিধি দিবেক উপাই?

হাতে থকা হলে পইচা,

সুধি চালোঁইতেন বাস্তা,

কৰি বিনা গালি গালাজ খাই।

এই ৰূপে কোনো লোক হইয়া কাতৰ,
কাৰো কালে বঞ্চে বাতি মনে কৰি ন্ডৰ;
পুহাইলে বজনি জদি দিসা দিসে জাই,
বাট পথ সুধি জাই গালা গালি খাই;
কত কত সুধি পাচে বাসস্থান পাই,
বিধি দিলে স্বৰ্গ জেন হাততে পেলাই।

আত পৰে কহোঁ সুন্য চহৰ বেৱস্থা,
হেঙ্গলিয়া ইটা বান্ধি আচে সৰ্ব বাস্তা;
গাৰিৰ গফালে তাহা ধূলা পুাই হই,
হিমালয়ৰ হিমে জেন অন্ধকাৰমই;
সেই ধূলা অনুমানে জোজন উৰ্ধে জাই,
তক ব্ৰিখ দেখি জেন অধি দাহ পুাই।
সপ্তাহ দিন অন্তে ধূলা গো গাঁৰিতে তুলি,
গবৰ্ণমেণ্টে হুকুম দিএ পকি বান্ধা বুলি;
হেন সিখ্যা মনে ধৰি নকৰ লোকে জাই,
পুৰস্ক কৰিয়া সব ইটা বদলাই।

পুন পুন সেই ৰূপে পথ জুগুত হই,
দুই কিনাৰে কলৰ জন্তে গঙ্গা জল বই
জেন শিম্ভুৰৰ আলি তৈলেৰে লিপই,
ব্ৰিষ্টি জল পৰি আলি সেই ৰূপে হই।
টকা সাস্তা, বস্তু মৰ্গ, চহৰ বিচখান,
বিচাৰিলে সকল দুব্য পাই ভেতিখান।
অনেক বিচিত্ৰ দুব্য তাতে পোআ হই,
বলতি কৰিচে লক্ষ্মি আপুনি নিচই।
সৰ্ব দেশৰ লোক মাত্ৰ তাতে পোআ জাই,
নদি নদৰ জল জেন সুমুদু বহই;
গুম গুম কৰে জেন গৰ্জন মেঘৰ,
সেই ৰূপে দিবা ৰাত্ৰি সদ্য মনুষ্যৰ।

অদ্ভুত ভামোচা অনেক আচে সেই চহৰে,
কল্কতাক নিন্দা কৰে কে চেলা পামৰে।
দিনে দিনে দুই সত লোক ব্ৰিভু হই,
গনিবাৰ সাধ্য নাহি কত জন্ম পাই।
জন্মত কৰিয়া ব্ৰিধি হই দস সত,
দিনে দিনে আমদানি লিখিতৰ মত।
চলিওক লোক সব কল্কতা চহৰে,
পৱাৰ মিচা হই জদি নিদ্দিবা আমাৰে।

চিলিয়া হৈতে দুই দণ্ডে পটলভাঙ্গা পাই,
তাৰোতৰে মৈদিকাল কলেজ দেখা জাই;
যবৰ নকচা দেখি জেন দেৱৰ দেৱপুৰি,
মিত্ৰ সৰ দেখি জেন জমৰ নগৰি।
পুথিবিৰ জত জন্তু ভাতে দেখা জাই,
বিধিৰ নিৰ্বন্ধ অজ খণ্ডে খণ্ডে পাই।
ইহাৰ ভাটি মথিনতে ইংৰাজি কলেজ,
বিবি চলিয়া পৰেই ভাতে কৰিয়া সমাজ;
অপেশ্বৰি গান কৰে ইন্দু পুৰে জেন,
তৰুপ পৰিচে তাত বিবি চলিগন;
সৰ্ব অজ্ঞ পৰিষ্কাৰ দেৱৰ ভকনি,
সেই ৰূপে কন্যা সৰ নবিন জৌবনি।
হাই হাই, ইংৰাজি কৰে কন্যা কৰ্ম বিচখাম,
কোন বিপি কৰি আছে চহৰ নিৰূপন।
এই সৰ কথা মাজে লম্বা নাহি দিয়া,
অল্প বোধে পৱাৰ বচো কিনাৰাম সজিয়া।

কৌললৰ অক্ষিৰ বৰন।

অতি পৰে কহে মই কৌললৰ কথা,
নাই পটন্তৰ ৰূপ তাহাৰ বেৱস্থা।
অতি দীৰ্ঘাকাৰ ঘৰ পুত্ৰ আছে বৰ,
চৌতলা মহল সিহঁত নিৰ্মান ইটাৰ;
জেন গিৰি বৰ স্ত্ৰিৰ তাহাৰ উস্তিত,
পৰম সুন্দৰ দেখি অতি সোভাৱিত।
উক্ত ঘৰে সৰ্ব দেৱৰ ভাল মন্দ হই,
কিন্তু দেৱানিৰ কৰ্ম হস্তে ন পৰাই।
ইংৰাজিৰ বিনা আন ভাষা ন চাই,
জিচ চলিচ্ লোক ভাত চকিতে থাকেই;
ইংৰাজি সমাজ ভাৰ বিচাৰ কৰ্তা হই,
নিম্নসৰ মধ্যো ভাত বিচাৰ কৰেই।
আৰু কহি কিবা আমি কত পাব পাব,
গবৰ্ণমেণ্টৰ ঘৰৰ কহেই বেৱহাৰ।
নৱ বল পূৰ্বা ভূমি চৌগৰ ভিতৰ,
চতুৰ্দ্দিশে চাৰি দ্বাৰ দেখিতে সুন্দৰ;
পকি গবৰ ওপৰে দ্বাৰ দুই কোনো,
দুই দুই সিংহ ভাতে কৰিচে নিৰ্মাণ;
দুই দুই দ্বাৰ পাল থাকে দ্বাৰে দ্বাৰে,
তাহাৰ পুতাপে কোনো সোমাৰ নোআৰে।
অতি সুসোভন পকা গ্ৰিহ ভৱকৰ,

কিচু দূৰে দেখি জেন কৈলাস লিখৰ;
ইটাৰ বাহিৰে তাক দেখিতে সুন্দৰ,
কঁহাৰৰ পুত্ৰ জেন গৰেই সিহঁত ঘৰ।
দ্বন্দ্ব তন্ত্ৰে জানি জেন নিজে বিশ্বকৰ্মে
কত দিনে সিহঁত ঘৰ কৰিচে জতনে।
তাত উঠি জনা জাই মনে অনুমানি,
পক্ক বিলাসে হেৰা আহি আছে। আমি;
ইহঁত গ্ৰিহপতি গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰ,
নৱেশ্বৰ নৰোত্তম হৈ আছে পুত্ৰ।

ধাচ কমিল্যান অক্ষি বৰন।

তাত থাকি দেখি পাচে পশ্চিম দিশতে
সৰ্ব দেৱানি ধাচ কমিল্যান ভাতে;
ত্ৰেতলা মহল পকা ঘৰ জে উত্তম,
ধাচ কমিল্যান নিজামত নৰোত্তম;
ইচি কাহ আদি কৰি তাত কিছু নাহি,
গোঁজা মাৰে জিতো লোকে ভাত কৰে হাই।
ওখ ঘৰ দেখি অতি পৰম সুন্দৰ,
অনুমানে বুজি জেন বৈকুণ্ঠ নগৰ।
কাৰ্চি বিনা অন্যাখাৰ ভাত ন চলই,
তাহাতে বাহালা মাজ জানিবা নিচই।
সেই ঘৰৰ পশ্চিমে বাজি সৰ আছে
আত পৰে কিনাৰাম সজিয়া বচিচে।

অখ বাজি ঘৰৰ বৰন।

দুতলা মহলে এক বাজি ঘৰ আছে;
সপ্তাহৰ মধ্যো ভাত বজ মিলে পাচে;
ধন নুভি জত লোক পুখান আচই,
বেহিয়া বহিয়া সৰে বাজিকে মেলই।
জোঁ চাহাবৰ হই গুটি পৰাজই,
নিৰ্বন্ধৰ জত টকা তেতিয়ানে দেই।
আত পৰে কহেই আমি চুপ্ৰিম কাচাৰি
গ্ৰিহৰ খোলাচা আমি কি কৰ বিচাৰি।

অখ চুপ্ৰিম কোৰ্ট বৰন।

জতনেৰে ভিন তলা সুসোভন অতি,
অনুমানে বুজি জেন ইন্দু অম্বাৱন্তি;
ভাতে থাকি অষ্ট চাহাব কাচাৰি কৰই,
ধৰ্মৰাজা জেন মন্ত পাপ বিচাৰই।
চহৰৰ বিনা আফিল্ কদাচ ন কৰে,

মহা বানিৰ অক্ষি ভাত থাকে বৰোবৰে ;
লোক অনুমতি পাই বচিলোঁ পৱাৰ,
সংগ্ৰহ কৰিয়া আমি লিখি আচোঁ তাৰ ।
ক্ৰম দিখ কৰি যদি সুজানে পাইই,
এই কবিত্তে কদাচিত্তে নিন্দা নাই হই ।
পৱাৰ পাইয়া লোকে চহৰ দেখা হই,
প্ৰবন্ধেৰে কিনাৰাম সজিয়া বচই ।

অথ কিলিৰ বৰ্নন ।

কৌঞ্চল পচিমে আছে গঙ্গা সন্নিপতে
কিলা নামে এক কোঁঠ কটন চুকিতে ;
প্ৰিথিবিৰ স্তম দেখি ওপৰ ত্ৰিন আছে,
দূৰে থাকি নু বুজই তলে কিবা আছে ;
প্ৰবন্ধেৰে যদি ভাতে চুকিবাৰে পাই,
এনুআ ঘৰৰ বন্ধ কতো দেখা নাই ।
দুই পাশে দুই ঘৰ মধ্য বৰ ৰাস্তা,
এক পাশে দেখি টোপ বৰ বৰ মোস্তা ।
একো একো ঘৰ দেখি পৰ্বত আকাৰ,
জত ঘৰ আছে ভাত গনে সজি কাৰ ?
চাৰি গোট বৰ টোপ ৰাজ্য দ্বাৰে থাকে,
ৰাতি চাৰি পুহৰতে চাৰি গোট ফুটে ।
কিলা মধ্য গোঁৰা আছে চাৰি সত মান,
বগা বন দেখি জেন ইংৰাজৰ ঠান ।
সংগ্ৰামৰ জত জন্ত ভাতে ৰাখি আছে,
কাৰাজ কবিত্তে পুতি সূক্ৰ বাৰ দিচে ;
গোঁৰাৰ কাৰাজ যদি দেখিবাৰে পাই,
সংগ্ৰাম দেখিত্তে বাৰা পুয়োজন নাই ।

অথ টাকচাল বৰ্নন ।

সুন সুন বুদ্ধিমন্ত, সবে কৰ এক চিত্ত,
টাকচাল ঘৰৰ বেবহু ।
সিতো ঘৰ দিখি বৰ, উসিত আছে ভয়ঙ্কৰ,
সুনি অতি আচম্বিত্ত কথা ।
চৌহদে মোহৰি গৰ, পহৰাতে বৰোবৰ,
অষ্ট জন চিপাহি থাকই ।
কদাচিত্তে কোনো লোকে চকিৰ নোআৰে ভাতে,
বিদুৰেতে লোক হেঁচাবই ।
সেই ঘৰৰ টাকচালে টকা মাৰে জন্ত কলে,
দেখি অতি বৰ অদভুত ;

কৰি আছে বহু জন্ম দেখা জাই কলা বন,
ৰূপ মোহৰ মাৰিতে বহুত ।
লোহাৰ নিকলি জৰি কলে আছে ধৰি ধৰি,
অন্ত নে পাই দেখোঁতে দেখোঁতে ।
কোথা ৰূপ দিয়া থাকে, কোথা মোহৰ মাৰি আছে,
দেখা নেপাই জন্তৰ মধ্যতে ।
জেন বহু ৰূপৰ ভোৱা কাটি দিলে তাহাৰ ভলা
সকল টকা গেৰি গেৰি পৰে ।
হস্তি জেন ৰূপে ভৰ্চে, মেখে জেন ধাৰে বৰে,
সেই মতে কলে ৰূপ গিৰে ।
সুধিৰ চাহাৰ জনে অধিপতি সেই থানে,
টকা মোহৰ কৰে ৰাতি দিন ।
দিবা ৰাতি সন্ম কৰি বাজে জন জন কৰি
কলৰ নাহিকে খতি খুন ।
সেই কলে টকা জত দিনে ৰাতি হই কত,
তাৰ সংখ্যা মনে ন ধৰই ।
কিন্তু মনে অনুমানি ঘণ্টা বেলাই টকা খনি
দস হেজাৰ মাৰিতে পাৰই ।
এ কলৰ মধ্য হৈতে সৰ্ব টকা হই,
জেন গিৰি সিঙ্গপৰা জল ধাৰা বই,
গিৰ গিৰ গিৰ গিৰ সৰুক কৰিচে,
অনুমান বিপি নিজে নিৰ্মান কৰিচে ।
কল জন্তে অগ্নি ধুঁআ জত উপজই
সেই ঘৰৰ ভিতৰতে কিঞ্চিত্তো ন বই ।
কলমধ্যে মধ্য জাই ঘৰৰ উপৰ ।
জন্ত বলে উঠে ধুঁআ গগন মণ্ডল ।
সত্য বিনা এ পৱাৰে অন্য কিছু নাই ।
অসত্য ৰচিলে কিবা লাভ পোআ জাই
ইহাতে কৰিয়া আমি কি কব বিস্তৰ ?
কিনাৰাম সজিয়া কৰি টাকচাল জন্তৰ ।

গাঁও আৰু বজাৰৰ বৰ্নন ।

কালি ঘাটৰ পচিম দিগে গ্ৰাম থিদিপুৰ,
লিখিলে বাহুল্য হই, কি কব বিস্তৰ ?
ধন্য ধন্য থান সিতো লক্ষি নিজে বসে,
তাৰ মধ্য চাপন থানা ৰাজ্যৰ প্ৰকাশে ।
ভাতো কৰি প্ৰধান আছে চিল্লিয়া ৰাজ্যৰ,
তাহাৰ পচিমে পটলজা নাম জাৰ ;
চাপাতলা হাট আছে তাহাৰ বন্ধিনে,

বাঘ ৰাজ্যৰ এক আচে উত্তৰ পঢ়িয়ে ।
 ভতোধিক ৰূপে আচে বৰ জে বজাৰ,
 সমন নগৰ দেখি পুতাপ তাহাৰ ।
 সে বজাৰে দেখি অতি পুজা লোকাৰন্য,
 কোন বেটা গনিবেক তাতে কত সৈন্য ?
 সব বজাৰত কৰি দ্ৰব্য সান্তা আচে,
 কিন্তু সিধা লোক গেলে ঠগ হই পাচে ;
 কদৰ বুজিয়া ভাত কধা টানি নেই,
 ঠগি লোকে সোধে তাক হাই ডাবি দেই ।
 কোন বেটা কোন লোকৰ মাথা কাটি লই,
 ভত্ৰাচ তাহাৰ কিছু সন্ধান ন হই ।

চহৰ বৰ্নন ।

চহৰ চহৰ বৰ অতি বাঁহাদুৰ,
 দেৱৰ ভুবন জেন কৰিচে পুচুৰ ।
 বজাৰে নু ফুৰে জদি কৰিয়া বৰাই,
 মাথাই কৰি সব দ্ৰব্য দিএ কৰি পাই ।
 চহৰতে জত লোক থাকে জেই ঠাই,
 নিবাসৰ চাৰি দিলে চাৰি বজাৰ পাই ।
 উত্তম অধমে কৰে বৰ জে পোচাক,
 জোঁতা মাজ নাহি পদে কুতা আৰু কাক ।
 কোনো জদি পন হেতু সমৰ্থ ন হই,
 ধাৰ কৰি সেই বেটা পকিতে চৰই ।

অথ পুখুৰিৰ বৰ্নন ।

আৰু আমি কহোঁ সুন পুৰুনিৰ কথা,
 কহিতে বিপুল লাগে তাহাৰ বেহু ।
 দিৰ্ঘ পুস্ত অতি বৰ পুখুৰি বিস্তৰ,
 পুৰস্কৰে ইটে বন্ধা দেখিতে সুন্দৰ ।
 চৌ দিলে লোহাৰে বেৰা চুকে সক্তি কাৰে,
 ডবাৰ নি দিএ ভৰি ভাগু চাৰি পাৰে ;
 চতুৰ্কোনে দিপ জলে বাতি সমুদাই,
 দিৰ্ঘ দিৰ্ঘ ৰাস্তা জেন দিপ সেই পাই ;
 সৰ্ব জন দেখি জেন জমুনাৰ নই,
 তাতে মজ্জা পুত্ৰ মেলি কত পুসিচই ।
 ৰাস্তাই পুৰুনিৰ দিপ বহু বহু জলে,
 বাত্ৰি হৈলে সেই পুদিপ পুৰুষ ৰূপে ফুলে ;
 জল হৈলে সেই পুদিপ ন হই নিৰ্বান,
 জি জি ঠাইতে জেই জাই পাবই সন্ধান ।

অথ চহৰ সুখিয়াতি ।

ধন্য ধন্য চহৰ বাবা কল্কতা নগৰ,
 লোনা জল বিনা হেৰা থাকিতে সুন্দৰ ।
 গুম গুম বাজে জেন গাঁৱিৰ অঞ্চাল,
 কোনো সদ ভেদ নাই সদা কোলাহাল ।
 দুম দুম দাম দাম গিৰ গিৰ কৰে,
 চৈলা চৈলি লোক পৰে দেখি ৰজ চৰে ।
 কিনো চিত্ৰ, কিনো ৰূপে, কিনো কাৰিকৰ,
 জত জত নিৰ্মান কৰে কল্কতা চহৰ ।
 চল চল চল ভাই, কল্কতা চহৰ,
 তাহা দেখি চকুবিৰ্তি সৰে অন্তৰ ।
 কল্কতা নগৰ জেই জন দেখা নাই,
 শ্ৰিতিকাৰ কলচিতে আচই লুকাই ;
 জেই জন দেখি আচে কল্কতা ভুবন
 চকু ঘাৰা কৰিলেক অম্মিত ভোজন ।
 অন্য পথে গলে জদি ঠগ হানি হই,
 মাথা ভাঙাই গলে বাবা কিছু নাহি ভই ।
 লক্ষি লক্ষিপতি কৰে চহৰে বসতি,
 সেই হেতু কোনো কাৰ্জ নাহি অসজতি ।
 সংখ্যেপ পাৱাৰ কৰি এসৰ ভাবিয়া,
 মতি অনুসাৰে ৰচে কিনাৰাম সত্ৰিয়া ।

ইদলত বাট খনি উজিউজা কৰিয়াৰ জল পাত্ৰ ।

জাতিকৰ জাতি, ২ আখ্যা।

The Pilgrim's Progress, Chapter 2.

কাল ক্ৰমে থ্ৰিষ্টিয়ানে সেই সৰু দুআৰৰ ওচৰ পাই, তাৰ ওপৰলৈ চাই এই কথা লিখা দেখিলে, চপৰিওআ, তেহে তোমালৈ দুআৰ মুকলি কৰা হব। তাতে সি দুআৰত বাৰে বাৰে চপৰিয়াই, এই কথা গাবলৈ ধৰিলে,

ডিভৰতে জি জন আছে,
মেলিব নে তেঁও দুআৰ?
বন্দি বৰ অজোগ্য পাত্ৰ
দৰ্শন পাম নে অধিকাৰ?
তেন্তে প্ৰভুৰ গুন প্ৰসংসা
গানকৈ তুতি নেৰিম আৰ।

এই ৰূপে চপৰিয়াই থকাত সেলে হিত-বাঞ্চক নামে এজন গম্ভিৰ মানুহ দুআৰলৈ আহি সুধিলে, দুআৰত মৰিয়াইছে কোনে? কৰ পৰা আহিছে? আৰু কি লাগে?

থ্ৰিষ্টিয়ান। হে আভা, ইয়াত ডাৰ পো-আ এটা মুখিত পাপি মানুহ আছে। বি-

নাস নগৰৰ পৰা আহি, আগলৈ হব লগা ক্ৰোধৰ পৰা উদ্ধাৰ জেন পাঁও, চিওন পৰ-ডলৈ জাবলৈ ধৰিচোঁ; আৰু তালৈ বাট এই দুআৰে গলেহে হই, ইয়াকে সুনিচোঁ: মো-লৈ দুআৰ মেলিবলৈ আপোনাৰ জদি ইচা আছে, তাক জানিবলৈ মোৰ নিবেদন।

হিত-বাঞ্চকে বোলে, সকলো মনে মোৰ এই ইচা, ইয়াকে কৈ দুআৰ মেলিলে।

থ্ৰিষ্টিয়ান সোমোঁওতেই হিত-বাঞ্চকে ডাক হাত দি টানি নিলে; তাতে থ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ কাৰন কি? তেতিয়া তেঁও কলে, এই দুআৰৰ কিছু আঁতৰতে বেদজি-বুৰ নামে এজন সেনাপতি থকা এটা সৰুত কাৰেজ ঘৰ আছে; সি আৰু লগৰবিলাকে এই দুআৰলৈ মানুহক আহিবৰ দেখিলে, সিবিলাক নো সোমোঁওতেই জেন মৰিব, এই নিমিত্তে সেই কাৰেজৰ পৰা বান মাৰি ধা-কে। ডেভিয়া থ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, মই আনন্দিত হৈওঁ কৈ আচোঁ। এই ৰূপে সোমালত দুআৰৰ গৰাকি এ ডাঙ সুধিলে, ইয়ালৈ আহিবলৈ তোমাক কোনে পাঁচিলে?

থ্ৰিষ্টিয়ান। ইয়ালৈ আহি দুআৰত চপ-ৰিয়াবলৈ উপদেশ নামে এজনে মোক পাঁচা-তে তাক কৰিলোঁ, আৰু মই কি কৰিব লগা, আপুনি জে তাক কব, ইয়াকে তেঁও কৈচে।

হিত-বাঞ্চক। তোমাৰ আগত এখান দুআৰ মুকলি কৰা হৈছে, তাক কোনেও বন্ধ কৰিব নোআৰে।

থ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ জি আপদৰ সঙ্কট পা-লোঁ, এতিয়াহে তাৰ লাভৰ আৰম্ভন পোআ হৈচোঁ।

হিত-বাঞ্চক। কিন্তু তুমি জে অকলেই আহিচা, ইয়াৰ কি কাৰন?

থ্ৰিষ্টিয়ান। কাৰন, মই জেনে আপদৰ ডই দেখিলোঁ, মোৰ চুবুৰিয়াবিলাকৰ কেৱে আপোনাৰ ভেৰে আপদৰ ডই নে দেখিলে।

হিত-বাঞ্চক। তুমি আহিবৰ কথা চুবু-ৰিয়াবিলাকে বুজ পাইছিল নে?

খৃষ্টিয়ান । হই, বৃজিলে; মোৰ লৰা তিৰোভাও পুথমতে মোক দেখি, উভতি জাবলৈ মাতিলে; পাচে চুবুৰিয়াৰ কোনো কোনো লোকে ধিয় হৈ চাই কান্দি কান্দি উভতি আহা বুলি কলে; কিন্তু মই কানত সোপা দি মোৰ বাটে আহিলোঁ ।

হিত-বান্ধক । তোমাৰ মন ওভোভাবলৈ নিবিলাকৰ কোনোএ তোমাৰ পাচত গৈছিল নে?

খৃষ্টিয়ান । দুজন গৈছিল, মইমতালি আৰু তৰল; কিন্তু মোক ওভোভাব নোআৰে দেখি, মইমতালিএ নিন্দা কৰি গুচি গল; তৰল হলে কিছুমান আহিল ।

হিত-বান্ধক । সি কি কাৰনে অন্তলৈকে নাহিল?

খৃষ্টিয়ান । নিৰ্ভাৰসা দলদলনিলৈকে আমি দুয়ো একে লগে আহিলোঁ হই, আৰু অকস্মিতে ভাঙে পৰিলোঁ । ভেতিয়া তৰল চুবুৰিয়াই নিৰসা হৈ পৰি আৰু বাট আহিবলৈ সাহ নে পালে । পাচে দলদলনিৰ পৰা আপোনাৰ ঘৰৰ কালে ওলাই সি মোত কলে, মই ভাগি নো হো'আকৈ তুমি সেই সুন্দৰ ৰাজ পাবা; ইয়াকে কৈ সি আপোনাৰ বাটে মইমতালিৰ পাচলৈ গৈচে, ময়ো আপোনাৰ বাটে এই দুআৰলৈ আহিচোঁ ।

তাতে হিত-বান্ধকে কলে, হাই হাই, কেনে অগিয়ানি! স্বৰগৰ ঐশ্বৰ্য পাবৰ নিমিত্তে সি জে অলপ দুখ সঙ্কট সহিবলৈ স্তাক জোগ্য নে দেখে, সেই অভুলা ঐশ্বৰ্য্য তাৰ মনত এইমান অপিয় হৈচে নে?

খৃষ্টিয়ানে বোলে, হই, তৰলৰ কথাত মই জি কলো স্বৰূপ; আৰু মোৰ আপোনাৰ সকলো কথা সত্য ৰূপে জহি দৈ কাহৌ, ভেস্তে তৰলৰো মোৰো কৰম বেলেগ ন হই, ইয়াকে দেখা জাব; সি আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি গৈছিল হই, কিন্তু ময়ো সপ্তসাহ-গিয়ানি নামে এজন লোকৰ কথাৰে ভুল হৈ, মৰনৰ পথত জাবলৈ বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ গলোঁ ।

হিত-বান্ধক । অৱাই, সেই জনক লগ পাল নে! জিবনি বিচাৰিবলৈ সি তোমাক বিধান লিখাক মহাজনৰ ওচৰলৈ পাঁচিৰ খোজে, হব লাগে; সিহঁত দুয়ো নিচেই ভাৰি কোআ; কিন্তু তুমি তাৰ আলচ ললা নে?

খৃষ্টিয়ান । হই, জিমানলৈ সাহ থাকিল, সেই মানলৈকে তাৰ বৃদ্ধিত চলি বিধান-লিখাক মহাজনক বিচাৰি বিচাৰি তাৰ ওচৰত থকা জি পৰ্বত, সি মোৰ মূৰত পৰে কেনে দেখিলোঁ; এই হেতুকে আৰু তাৰ নোআৰি ভাঙে বনোঁ ।

হিত-বান্ধক । সেই পৰ্বত অনেক লোকৰ স্মিত্যৰ কাৰন হল, আৰু পাঁচলৈকো হব; তুমি জে তাৰ তলত গুৰি নো হো'আকৈ সা-বিলা, এয়ে তোমাৰ সুভাগ্য ।

খৃষ্টিয়ান । স্বৰূপ, আভা; কিন্তু মই তাতে সপ্তসাহেৰে চিন্তাকুল হৈ থাকোঁতে উপদেসকে দৈবাত আৰুও মোক লগ নো পো-আ হলে, মোৰ কি গতি হলহেঁতেন, নে জানোঁ; তেঁও ঐশ্বৰৰ অনুগ্রহতহে মোৰ ওচৰলৈ আহিল; সেয়ে নো হো'আ হলে, মই এই ঠাই কেতিয়াও নে পালোঁহেঁতেন । তেও আহিলোঁ, এনে অধম মানুহ জি মই, মই আপোনাৰ আগত ধিয় হৈ এই দৰে কথা কবৰ জোগ্য ন হও, সেই পৰ্বতৰ তলত মৰাৰে জোগ্য; ইয়াতে জে সোমাবলৈ পালোঁ, অস, মোটল কেনে অনুগ্রহ!

হিত-বান্ধক । ইয়ালৈ অহাৰ আটাইএ জি কি কৰা ন হওক, তাৰ কাৰনে আমি কাকো সোমাবলৈ বাধা ন কৰোঁ, সিহঁতক কোনো মতে বাহিৰ কৰা ন হই; এই হেতুকে প্ৰিয় খৃষ্টিয়ান, মোৰ লগত একেবিমান আহা, তুমি জাব লগা বাটৰ কিছু কথা লি-কাম । আগ কাললৈ চোআ; সেইটো ঠেক পথ দেখিচা নে? সেই বাটে জাব লাগে । ওপৰ পিজি আৰু ডবিস্যভবিলাক, খ্ৰিষ্ট আৰু তেঁওৰ পাঁচনিবিলাকৰ দোআৰাই স্তাক কৰা হৈচে; তাঁৰ জেনে পোন, ভেনে পোন কৰি বন্ধা হৈচে: সেই বাটে তুমি জাব লগা ।

তেতিয়া থিষ্টিয়ানে বোলে, আভুআ মানুহে
১২হেৰে পথ হেৰুআই, এনে আও বাট সোঁ
বাট বেঁকা বেকি নাই নে?

হিত-বাঞ্চক। আচে, ইয়াৰ পৰা অনেক
বাট এফলিয়া হৈ গৈচে, কিন্তু সেইবোৰ হলে
বেঁকা, আৰু বহল; ইটো নিচেই পোন
আৰু ঠেক, এই চিনেৰেহে স্বৰূপ পথ জা-
নিবা।

তাৰ পাচে মই সমাজিকত এনে দেখিলোঁ,
থিষ্টিয়ানে আৰু সুধিলে, বোলে, মোৰ পিঠিত
জি বোজা, তাক বা আপুনি গুচাব পাৰে
নে? কিয়নো তেতিয়াও তাৰ পৰা মুকলি
হোআ নাই, আৰু লোকৰ উপকাৰৰ বা-
হিৰে তাক কোনো ৰূপে গুচাবলৈ থিষ্টিয়ানৰ
একো সক্তি নাই কিচিল।

তেতিয়া তেঁও কলে, তোমাৰ বোজা হলে,
তুমি মুক্তি হোআৰ চাই নো পোআ মানে,
তাক বৈ ধিৰ মনে সহি থাক; কিয়নো
সেই চাই পালে সি আপুনি তোমাৰ পিঠিৰ
পৰা থহি পৰিব।

তেতিয়া থিষ্টিয়ানে কমৰ বান্ধি জাত্ৰালৈ
আপোনাক জুগুত কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে
হিত-বাঞ্চকে কলে, বোলে, দুআৰৰ পৰা
অলপ দূৰ হৈ গলে তুমি অৰ্থ-দায়কৰ ঘৰ
পাৰা; তেঁও তোমাক অতি উত্তম কথা
দেখুআব। তেতিয়া থিষ্টিয়ানে আপোনাৰ
মিতিৰ হিত-বাঞ্চকত বিদাই লোআত ইহুৰে
তোমাৰ মঙ্গল কৰোক বুলি, তেঁও পঠাই
দিলে।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৮।

Dihingia Raja—War with the Chutias.

পাচে সদিয়াদ-ফাচেনমুং বৰ গোহাঁইক
চুটিয়াই বন ধৰিলেহি, বজা দেৱে এই কথা
সুনি থাওমুং ক্কাঙ্গক বৰ গোহাঁইৰ লগত ডৰ
দিবলৈ পঠালে। পাচে চুটিয়ায়ে থাওমুং-
ক্কাঙ্গক কোঁচতে বেৰি ধৰি কাটিলে; এই
কথা ফাগুনৰ দিনত। বৰ গোহাঁইৰ প্লাইপন
হাতিটো মাৰিলে। পাচে আমাৰ লোকে
চুটিয়াক ধৰি মাৰি বন জিকিলে। পাচে
বজা দেৱে জেঠৰ দিনত ত্যাওমুং চুংলুঙ্গক
পঠাই দিবুৰ ৰাজ্য খাব দিলে। লাক্‌নি
কুংমাও সঁকত ত্যাওচুংলুং কিংলুঙ্গক
থাওমুং লুংবঙ্গন নাম দি, কাংখাম ৰাজৰ
পৰা লুইতৰ আগাৰিত সিমা কৰি ৰাজ দি-
লে। কাংনৰ থাওমুংলুং নাম গুচাই
ত্যাওলুং নাম দিলে। আত পাচে ভাটিৰ
পৰা বৰ উজিৰ উজাই আহিল। পাচে
বজা দেৱে এই কথা সুনি চেংলুঙ্গক মাজে
পঠালে, হনন্‌চেনবকক সোঁ ফালে পঠালে,
কুংবিনক চেনপিমক এই দুইক বায় ফালে
পঠালে। পাচে আমাৰ সমন্তে গৈ উজিৰক
জুখ ধৰিলেগৈ; উজিৰে জুখে নোআৰি হুহ-
কি দুৰৈলৈ গল। তাতে আমাৰ পালে
ঘোঁৰা ২ কুৰি, মাৰিলে ১ কুৰি, বৰ হিলৈ
পালে ১ কুৰি। পাচে সকলো সেই চাইতে
খাকি চুংমুংহনন, কুংবিন, এই দুইক
পঠাই সকলো বস্ত ৰজা দেৱলৈ দি পঠালে।
পাচে ৰজা দেৱে বুলিলে, বোলে, ভইতক
ডাঙ্গৰিয়া পাতিবৰ সাকল হল; আৰু থাও-
মুং কাক্কনক থাওমুং কতক নাম দি, কুল
বাৰিত থাকিব দিলে। ৰজা দেও বিশ্বনাথ-
লৈ গৈ, থাওচুংলুং কংচেং, থাওমুংচেনক,
এই দুইক বেটাইটামনিত থাকিব দিলে-
গৈ। পাচে থাওমুং কতকক উজিৰক ধৰি-
লৈ পঠালে। উজিৰে এই কথা জানি ভাগি
পলাল; থাওমুং কতকে উজিৰৰ ঘোঁৰা পাই
আনি ৰজা দেৱক দিলেহি। পাচে ৰজা দেও
উজাই আহি বুৰৈ গৰ বান্ধিলে, থাওমুং

চাৰিজনক বৃহৎ গৰভ থাকিব দিলে, থাওমু কতকক ফুৰাবাৰি গৰভ থাকিব দিলে । পাচে বজা দেৱে ৰাজ্যে সমনিত্তে নগৰলৈ উজাই আহিল । লাকুনি কামুত সঁকত বজা দেও বাপেক পুতেক ৰাজ্যে সমনিত্তে বিশ্বনাথলৈ গৈ কলজে দি মানুহ পঠাই, বেটাইটামনিৰ পৰা ত্যাওচুংলুং কচেজক লোক জন সহিতে আহিব দিলে । পাচে বজা দেৱে থাওমু কতকক, থাওমু মুংক্কাং, এই দুইক ভৰলিএ উজাই পঠালে, বোলে, তহিতে ভৰলি পাৰ হৈ গৈ, জি মানুহ পা, ধৰি আনগৈ । পাচে ইবিলাক দুয়ো গৈ জি মানুহ পালে, আনি বজা দেৱৰ চাইত দিলেহি । পাচে থাওমু কতকক নাৰানপুৰতে থাকিব দিলে । পাচে বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে উজাই আহি দিহিজ নগৰ ললেহি । চুপ্পনকা তিপাম বজা, ত্যাওচুংলুং কচেজ এই দুয়ে দিখোএ উজাই নগৰলৈ আহিল । পুহৰ দিনত চুটিয়া বজা আহি ফাচেনমুং বৰ গোহাঁইকে থাওমু বজানকে জুখ ধৰিলেহি । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুপ্পনকা তিপাম বজাকে ফাচেনমুং বৰ গোহাঁইৰ লগত থাকিব দিলেগৈ; চুলেং চাৰিজ বজাক থাওমু বজানৰ লগত থাকিব দিলেগৈ । পাচে ফাচেনমুং বৰ গোহাঁয়ে চন্দনগিৰি পৰ্বতত জুখ কৰিবলৈ বুলি নাৱৰ মাৰ বাক্তি বৈ, থাওমু বজানলৈ কৈ পঠালে, বোলে, নিযুে নিবোৰো খেদি জাহক । পাচে থাওমু বজানে জুখলৈ গৈ দুই কইনে সদিয়া নগৰত বলগৈ । চুপ্পনকা তিপাম বজা সদিয়ালৈ গৈ কাংখাম পালেগৈ । পাচে বজা দেৱে থাওচুংলুং কচেজ আনবোৰ ভাজৰিয়া সহিতে চুটিয়া ৰাজলৈ গৈ কাংখাম পালেগৈ । পাচে বজা দেৱে ত্যাওচুংলুং, চুপ্পনকা তিপাম বজা, ফাচেনমুং বৰ গোহাঁই, থাওমু চেনবং, থাওমু ক্লিংখাম, এই পাঁচক থাওকা পৰ্বতত জুখ কৰিব দিলেগৈ । চুলেং চাৰিজ বজাক কুণ্ডিলৰ দেও ঘৰত থাকিব দিলেগৈ । পা-

চে থাওকা পৰ্বতৰ পৰা সকলোও চুটিয়াক জুখে জিনি বজা দেৱৰ লগ ললেহি । পুনৰ বজা দেৱে চুলেং চাৰিজ বজাক ভৰ দিব দিলেগৈ, সকলোকে বেৰি ধৰিব দিলেগৈ । পাচে বজা দেৱে দিখাৰিএ দি বৰ গোহাঁইক পঠাই চন্দনগিৰি পৰ্বতত জুখ কৰিব দিলেগৈ, বৰ গোহাঁয়েও গৈ জুখ ধৰিলেগৈ । পাচে চুটিয়াই বিস্তৰ সিল বগবাই পঠালে; আমাৰ লোকে অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ পেলাই বৰ নোআৰি হুকি আহিল । পাচে সকলোএ আলচ কৰি কুকুৰা চেজ চোআই ভাল পাই, থাওমু ক্লিংখামক পঠাই চন্দনগিৰি পৰ্বত উঠি বেৰিব দিলেগৈ । ইবোৰেও গৈ উঠি নোআৰি উলটি আহোঁতে পৰ্বতৰ নামি-ৰাত থকা চুটিয়াৰ লৰা বুৰা মানুহ কিছু পাই আনিলে । চুলেং চাৰিজ বজা দেও ঘৰতে থাকিল; চুপ্পনকা তিপাম বজা, ফাচেনমুং বৰ গোহাঁই, থাওমু চেনবং, থাওমু ক্লিংখাম, এই চাৰিএ বজা দেৱৰ লগ ললেহি । পাচে বজা দেৱে সদিয়া নগৰ এৰি কাংখামত বলহি; তাৰো পৰা বজা দেৱে লুইতে উজাই গৈ, চুটিয়াৰ গৰ দেখি দিকালু মুখ পালেগৈ । চুলেং চাৰিজ বজা দেও ঘৰৰ পৰা বজা দেৱৰ এখেঁল আগ বাৰ্ছি আহোঁতে, লুইতৰ কোখত বেৰি ধৰি চুটিয়াৰে কটা কটি লগালে । বজা দেও ভটিয়াই আহি কাংখামত বলহি । থাওমু বজান, ত্যাওচুংলুং, কাংখাম চুহন, এই তিনিক দিবাঞ্জে ভটিয়াই আহি, চুলেং চাৰিজ বজাক একআলে । পাচে চুটিয়াক কাটি মাৰি জি পালে ধৰি আনি, বজা দেৱৰ চাইত দিলেহি; পাচে বজা দেৱে কাচেংমুং বৰ গোহাঁইকে, থাওমু বজানকে, এই দুইক লিকাই বুজাই সদিয়াত বৈ আহিল; বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে নগৰলৈ আহিল ।

লাকুনি কাপাঙোও (৪২) সঁকত বজা দেৱে চুপ্পনকা তিপাম বজাকে, চুলেং চাৰিজ বজা, ফাচেনমুং, চুহনকে, এই তিনিক পঠালে, বোলে-

কাচেনমুখ বৰ গোহাঁই জে সদিয়াৰ পৰা না-
হে, ভইত তিনিএ আনগৈ। পাচে ইৰিলাকে
গৈ লুইতৰ এই পাৰেই কাখাম পালেগৈ;
সেই ঠাইতে ধাওমুখ বজনে আহি, গোহাঁই
দেও দুজনৰ লগ ললেহি। পাচে চাৰিও,
গৈ চুটিয়াৰ বৰ দুজাৰ পালেগৈ; তাৰে
পৰা বাজা জনাই পঠালে; পাচে বৰ গোহাঁই-
য়ে এই কথা সুনি, চুৰুকা গোহাঁই দেওক,
চুলে গোহাঁই দেওক আহি সেৱা কৰি-
লে। পাচে চুহনে বজা দেৱৰ আগ্যা কলে,
বোলে, তুমি ভটিয়াই বজা দেৱৰ ঠাইলৈ
জাব লাগে; তোমাৰ লিক্চো ঘৰ বন্দিএ
অহা জোআ কৰে, তেও তুমি নো জোআ;
জদি বজা দেৱে খজ উঠি তোমাক ঘৰতে
কাটি জাব দিএ, তেতিয়া তুমি ন মৰিবা
নে! পাচে কাচেমুন বৰ গোহাঁয়ে বোলে,
বজা দেৱৰ আগ্যাবেহে আত আচৌ; এতি-
য়া আগ্যা কৰিচে জাম, পাচে কাচেনমুখ বৰ
গোহাঁইকো, ধাওমুখ বজনকো আনি সক-
লো আহি বজা দেওক সেৱা কৰিলেহি।

দায়া।

Fity.—From "Young Asam."

বসন্ত কালৰ হাতে জেনেকৈ প্ৰিথিবিক
নানা বিধৰ ফুল আৰু কলিৰে ঢাকে, আৰু
গ্ৰীষ্ম কালৰ দায়াত জেনেকৈ অনেক সস্যা
উতপন হই, তেনেকৈ দায়াৰ হাস্যে দুখৰ
সন্তান সকলৰ ওপৰত দান চালে।

জি মানুহে আনক দায়া কৰে, তাকে
আনে দায়া কৰিব, কিন্তু জাৰ দায়া নাই,
তাক কেৱে দায়া ন কৰে।

কসোয়ে জেনেকৈ চাগলি পোআলিৰ কান্দ-
নত মৰম ন কৰি বধহে কৰে, তেনেকৈ
নিষ্ঠুৰ মানুহৰ বিদয়তো মানুহৰ দুখ দেখি
মৰম নে লাগে।

গোলাপ ফুলৰ পৰা নিয়ৰৰ টোপা মাটিত
পৰিলে, জেনে দেখিবলৈ সুন্দৰ, মৰমিয়াল
মানুহৰ চকুৰ পানি তাতকৈও সুন্দৰ।

দুখিয়াৰ কান্দনলৈ কলা ন হ'ব, আৰু
নিষ্ঠুৰিৰ পাখলৈ তোমাৰ চিত টান ন
কৰিবা।

জেতিয়া মাউৰা লৰা তোমাৰ ওচৰলৈ
আহে, বা অনাথ বিধৱাই চকুৰ লোএৰে
তোমাৰ সহাই জায়া কৰে, তেতিয়া হে দা-
য়ালু মানুহ, তাৰ দুখ দেখি ক্লিপা কৰিবা,
আৰু জাৰ সহাই নাই, তাক বখ্যা কৰিবলৈ
তোমাৰ বাহু মেলিবা।

জেতিয়া তুমি কোনো মানুহক বস্ত্ৰ হিন
আৰু ঘৰ নাই কিয়। হে জাৰত ঝুপি বাটে
জোআ দেখা, তেতিয়া তোমাৰ চিত্তক দান-
নিল কৰা, আৰু দাননিলতাৰ পাখিৰে তাক
মুড়ুৱাৰ পৰা বখ্যা কৰা, তাৰে পৰা তোমাৰ
অজ্ঞাও জেন জিএ।

নুজিলঙ দেদি লোকৰ ঘৰৰ নকশা।

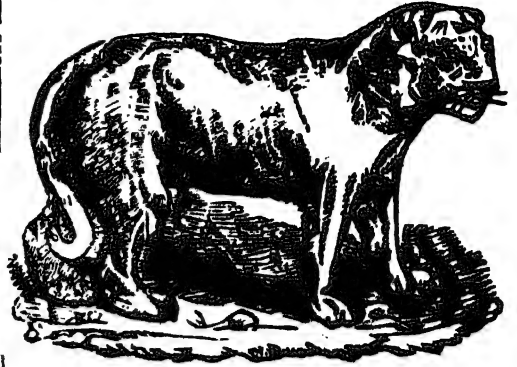
অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

অচম দেশত বগা বাঘ প্ৰায়ে আগেয়ে কোনেও দেখা নাই; কিন্তু এই মাৰ্চ মাহত জিলা ডিব্ৰুগড়ত কোনো বাঘ মৰিয়াই শ্ৰীজুত ডক্টৰ সালক চাহাবলৈ এনে এটা বগা বাঘৰ মূৰ আৰু চাল আনিলে। তাৰ নোম অতি দীঘল, ভালুকৰ নিচিনা, গোটেই গা বগা, আন বৰনৰ ফুটকা নাই কিয়া। তাক চাবলৈ চাৰিও ফালৰ পৰা বহু মানুহ আহি দেখি অতি আচৰিত মানে।

কোনো মানুহে কই, কমলেশ্বৰ বজাৰ দিনত সদিয়াত এটা বগা বাঘ ধৰি জিয়াই বজাক ভেঁটিবলৈ আনিছিল।

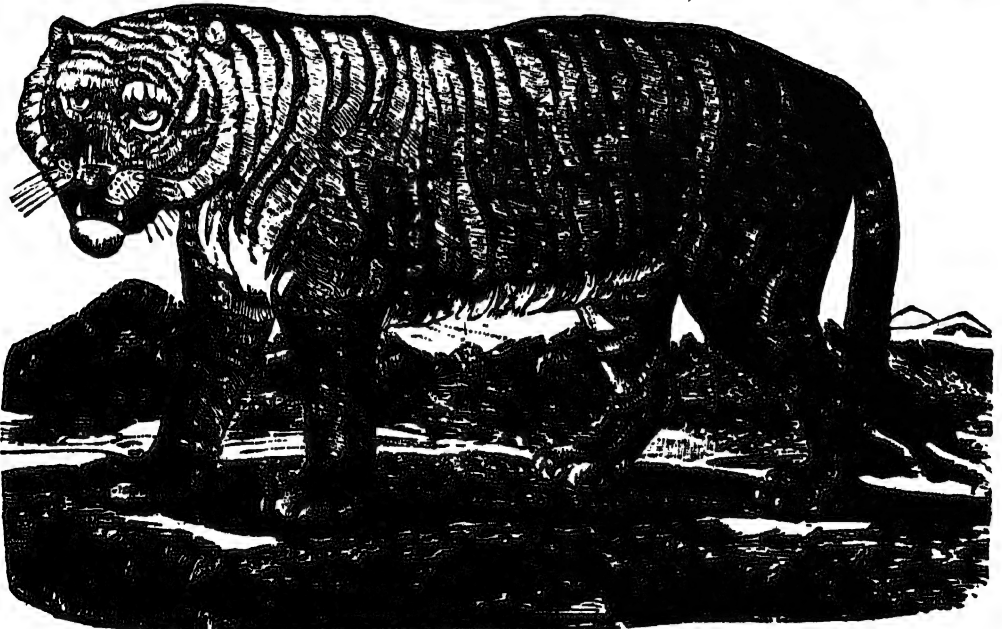
১১ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখে সুন্দৰ বনত থকা প্ৰিন্সল নামেৰে এজন চাহাবে মাটি জোখোঁতে এটা মানুহে আহি বুলিলে, মোৰ বলদ গৰু এটা এতিয়াই বাঘে নিচে। এই কথা সুনি চাহাবে গৈ সেই মৰা গৰু পাই, দুই নলিয়া হিলৈ লৈ খাপ দি থকাত গধূলি বেলাত বাঘ আহিলত চাহাবে একে বেলি- এই দুইটা গুলি মাৰি দিলে। তেতিয়া বৰকৈ গোজৰনি মাৰি বাঘ পৰিল, কিন্তু এক্সাৰ

White Tiger killed in Upper.

হোআত ডাৰ ওচৰলৈ জাবলৈ সাহ ন কৰিলে, পাচ দিনা পুআই গৈ বাঘ মৰি থকা দেখিলে। গুলি দুটা বুলে সোমাই পিটিএ লৰকি গল।

ফাগুন মাহৰ ২৬ তাৰিখে জোৰহাটৰ অঞ্চলে টেকটাৰ ওচৰত ৰূপচিঙ্গ চিপাদাৰৰ পুতেক বলোৰাম চিঙ্গ হেয়ালদাৰৰ ঘৰত ৰাতি দুআৰ মেলি ১৬।২০ জন ডকাইত আহি তাৰ ঘৰত সোমোআত সি গম পাই ওলাই আহিবলৈ ধৰোঁতে তাক চুলিত ধৰি হাঁত বান্ধি তাক অনেক মাৰি ধৰি থাকি, তাৰ বৰ ঘৰ আৰু সোমাই ঘৰ সোমাই আটাই ধন বস্তু, খাক মনি, গহনা, ডাম পিতল

ঐশ্বর্য থকা আফিদি লোকৰ নকচা।

কাপৰ আদি কৰি সকলোকে নিলে। আৰু তাৰ মাকৰ মূৰত টাঙ্গোন মাৰি বৰ ঘা লগালে, চাকৰ এটাৰো মূৰ ফালিলে, আৰু তাৰ আন আন পৰিয়ালকো মাৰ কিল কৰিলে। পাচে বহু লৈ ডাক এৰি জোআত সি গাঁৱলৈ বিজিয়াই মানুহ মাতিলত খোলা নামে এজন আহি দূয়ো খেদি গৈ এটা ডকাইতক ধৰি বাখিলে। পাচে সেই ডকাই-তে মোক বাখিলে বুলি তাৰ লগৰ ডকাই-তক মভাত পুনৰ আহি ডাক একআই নি-লেহি। তেতিয়া বলোৰাম হেয়ালদাৰে কম-লা নামেৰে এটা ডকাইত চিনি পালে, তাৰ মাকে ঘিনলগা নামেৰে এটাক চিনি পালে, পাচ দিনা এই দলবন্দী ডকাইতৰ কথা জোৰ-হাটৰ ধানাত কোআত ধানৰ পৰা দাবো-গাই এই ধৰৰ হকুৰ বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ টাইলৈ জনাইচে।

১১ কেবলআৰি গধুনি বেলিকা পেলোৱা নগৰৰ ওচৰত জীৰুত ব্ৰাহ্মণ নামে এজন কাপ্তান চাহাবে আন এজন সেনাপতিৰ জিঞ-ক লৈকে ঘোঁৰা মেদি জাঁওতে অকলিঙে ৫।৬ জন ঐশ্বর্য নিবাসি আফিদি মানুহে আগচি ধৰি কাপ্তান চাহাবক ঘোঁৰাৰ পৰা পেলাই দাৰে বৈয়াই এখা মৰা কৰিলে;

মেম চাহাবকো পেলাই দুইটা ঘোঁৰা কাৰ্হি নি পৰ্বতৰ ফাললৈ গল। তাতে মেম চাহা-বে পেলাই নগৰলৈ গৈ বাজা কলত সেনা-পতিবিলাকে ওলাই বিচাৰি গৈ কাপ্তান চা-হাবক পাই বাতি ১১ বজাত পল্টনলৈ আ-নিলে। তেঁওৰ মূৰত ডালেমান ঘা পৰিল, হাতৰ গাঁটি ঘুগুলা হৈ ভগাত ডক্তৰে কাটি পেলালে আৰু মৰা জিয়াতো সপ্নসই আছে। আৰু ডকাইতক ধৰি দিলে ১০০০ ৰূপ বঁটা দিম বুলি সকলোতে জনাইচে।

কলিকতাৰ বৰক ঘৰত বধ কৰোঁতা বে-বিৰ লগত জি আন তিনি জন জাহাজিক মানুহ সোমাল, সিহঁতক দেসান্তৰ কৰি জনম কাটক দিলে।

বৰ্ধমান সন্থাদ পত্ৰত লিখিচে, জাহানাবাদ নগৰৰ ওচৰত থকা এজন মানুহৰ জোঁআয়ে-কে বাতি থাকিবলৈ সন্ধেৰে ঘৰলৈ আ-হিল। তাৰ গাত অনেক সোন আদি অলঙ্কাৰ থকা দেখি সন্ধেৰে ডাক মাৰিবলৈ আলচ কৰি পুতেকক ডুমি তাৰ লগত সুই থাকিবা, বাতি নিলাত ওলাই আহি দুআৰ মুকলি কৰিবা, এই আগা দিলে। কিন্তু জোঁআয়েকৰ ঐশ-নিএকে বুজ পাই পৈএকত এই কথা কলে।

পাচে বাতি জোঁআয়েক ওলাই গল, পুতেক
খাকিল, এবে সময়ত বাপেক সোমাই জোঁ-
আই সুই আচে বুলি বুজি, আপোনাৰ পুতে-
কক বধ কৰিলে । পাচে ডাক ধৰি লোধ
কৰ্তাৰ হাতত দণ্ডৰ নিমিত্তে দিয়া হৈছিল ।

জঙ্গ বাহাদুৰৰ লগত ইজলগুটলৈ জোঁআ
কুৰ্জি কৰান খেতি নামে ঠেওৰ সখীএকে
খিয়াল কৰি, জঙ্গ বাহাদুৰে ইজলগুট সুৰা
পান কৰিলে, বুলি, ইয়াকে মিচাকৈ কলে ।
পাচে সেই কথা বাহাদুৰৰ কানত পৰিলত
ঠেও কৰান খেত্ৰিক কোনো সাক্ষি দিলে ।
পাচে তাৰ খব্ৰ উঠি কোনো কোনো বৰ
লোকে নৈতে আলচ পাতি চিকাৰ কৰোঁতে
জঙ্গ বাহাদুৰক মাৰিবলৈ চাৰুৰ কৰিলে ।
সেই কথা বাহাদুৰে আপোনাৰ ককায়েকৰ
মুখে সুনি আলচা সকলোকে ধৰালে । পাচে
মহা বজাই আৰু মজ্জিবিলাকে সিহঁতৰ প্ৰান
দণ্ড বা চকু কাৰ্হিবলৈ জোগ্য দেখিলে, কিন্তু
বাহাদুৰে জিৰা কৰি সিহঁতক এই দণ্ডৰ
পৰা বখ্যা কৰিলে ।

নৱেম্বৰৰ সেন পসত ইজলগুটৰ দখিন
কালে থকা সাগৰত বৰ চুমুহা বতাহ হো-
আত অনেক জাহাজ ভাগি নষ্ট হ'ল । লাল
কক নামে এখন জাহাজ লাগি বলত গাঁৱ-
বিলাকে তাকে দেখি ১১ জন মানুহে এখন
নাৱত উঠি জাহাজৰ মানুহক বাধিবলৈ জাও-
তে চৌএ সিবিলাকৰ নাও বৰকৈ আকাল
মহাত নাও একে ৰেলিএ তল গল, আৰু
তাৰ সকলোবোৰ পানিত মৰিল ।

প্ৰথম নৱেম্বৰ তাৰিখত কালিকৰ্ণিয়া দে
সৰ পৰা পানামা ভাপ জাহাজ আহি ৪০,-
০০,০০০ টকাৰ দৰৰ সোন আনিলে । বচ-
ৰি বচৰি সেই দেশত প্ৰাই ১০,০০,০০,-
০০০ টকাৰ দাম সোন পাই । সেই কাৰনে
সোন সাত্তা হৈ গৈচে, ৰূপ কিছু মৰগ হৈ-
চে । জোঁআ বচৰত সকলো দেশত ৮,০০,-
০০,০০০ টকা মাধোন ৰূপ ওলাল; সোন
প্ৰাকৈ ১৪,০০,০০,০০০ ।

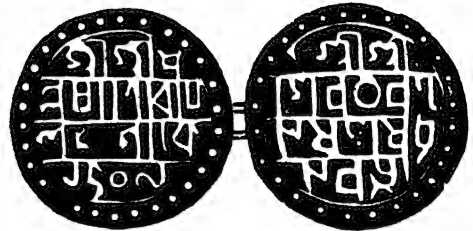
চেপ্তেম্বৰ মাহত ৬ খান জাহাজে কালি-
কৰ্ণিয়াৰ পৰা ১,৫০,০০,০০০ টকাৰ দৰৰ
সোন আনি কুয়ৰ্ক নগৰ পালেহি । প্ৰথম
অক্টোবৰত নাৱাগৰা জাহাজত ৫,০০,০০০
টকা সোন আনিলে । এজন মানুহে বুৰা
নদৰ ওচৰত সোন খানোঁতে আদ মোন
গধুৰ এডোখৰ সোন পালে ।

দুই বছৰৰ আগেয়ে কালিকৰ্ণিয়া দেশত
প্ৰাই ১৫,০০০ মানুহ আছিল; এতিয়া ৪,-
০০,০০০ মান হৈচে । ২৭ জুলাই তাৰি-
খত চান ক্ৰাফ্ৰিকোৰ সুলিত ৫৩০ খান জা-
হাজ আছিল । এক নগাহৰ ভিতৰত ১২৬
খান আহি লেই নগৰ পালেহি ।

বঙ্গপুৰত ৰূপ খানি উলিওআ ।

Coins dug up near the old Palace at Rangpur.

বঙ্গপুৰ নগৰৰ ৰাজ কাৰেজৰ ওচৰত
এতিয়ালৈকে অনেক মানুহ গোটে খাই মাটি
খানি আচে । ভাতে কোচ, কচাৰি, জয়ন্তিয়া,
ভোটীয়া, আৰু আহোম ৰজাবিলাকৰ অনেক
পুৰনি মোহৰ ৰূপ পালে । তাৰ মাজত
কোচ দেশৰ লখ্মি নাৰায়নৰ এক ৰূপৰ
নকচা তলত লিখিচোঁ ।

Rupae of Lohmi Narayan, struck in 1502, A. D. 1007.

মোহৰৰ ই কালে এই কথা আচে, শ্ৰী শ্ৰী
মল্লখী নাৰায়নৰা খাকে ১৫০২; অৰ্থাত
শ্ৰীশ্ৰীমত লখ্মি নাৰায়নৰ, হিন্দু সঁক ১৫০২ ।
সি কালে লিখা আচে, শ্ৰী শ্ৰী শিৱ চৰন
কমল মধুকৰণ্য; অৰ্থাত, শ্ৰী শ্ৰী শিৱৰ চৰন
পদ্মত মধু চূপা ভোমোৰা ।

আৰু কেঁচা ৰূপৰ আখনি অনেক ওলাল;
টকিৰা মোহৰ সঁচত. মহা হেতুকে আখৰৰ
আদ খনি মাধোন বই । ৰজাৰ নামৰ প্ৰথম

Noraini Half Rupee, without date.

আখৰ চ, বা জ, বা প হব পাৰে; সেই কালত
নামে হৈওৰ নাম চন্দ্র নাৰায়ন, বা বাজেন্দ্র,
বা উপেন্দ্র নাৰায়ন বুজা জাই। অনুমানে
এই ৰূপে পাই; শ্রী শ্রীমত চন্দ্র নাৰায়নস্য
শাকে; আৰু সি ফালে, শ্রী শ্রী শিৱ চৰন
কমল মধুকৰস্য।

আৰু ১৭১৬ সঁকৰ গাৰো কঁতৰা বা
জয়ন্তিয়া এটা ৰূপ ওলাল, তাৰ আখৰ কিছু
ভগা হোআত আন এটা জয়ন্তিয়া ৰূপ
তলত লিখিচোঁ।

Caro Kotera, or Jaintia Rupee, 1663, A. D. 1731.

ইফালে লিখিচোঁ, শ্রী শ্রী জয়ন্তীপুৰ পুৰন্দ-
ৰস্য শাকে ১৬৫৩। সি ফালে লিখিচোঁ,
শ্রী শ্রী শিৱ চৰন কমল মধুকৰস্য। আৰু
ও কুনিয়া ভৰা, গাৰো কঁতৰা দা, বাঁও
ফালে বগা দা, আৰু ওপৰত কিবা ফুল এই
সকলো নকচা লিখা আছে।

এপ্রিল, অৰ্থাত বহাগব পঞ্জিকা।

Almanac for April, 1851.

এপ্রিল	চত	বাহ	তিথি	দিনমান	এপ্রিল	বাহাগ	বাহ	তিথি	দিনমান
১	২০	৩	০	১২ ১৮	১৬	৪	৪	১৬	১২ ৪০
২	২১	৪	১	১২ ২০	১৭	৫	৫	১৭	১২ ৪৪
৩	২২	৫	২	১২ ২২	১৮	৬	৬	১৮	১২ ৪৬
৪	২৩	৬	৩	১২ ২৩	১৯	৭	৭	১৯	১২ ৪৭
৫	২৪	৭	৪	১২ ২৫					
					২০	৮	৮	২০	১২ ৪৮
৬	২৫	৮	৫	১২ ২৬	২১	৯	৯	২১	১২ ৫০
৭	২৬	৯	৬	১২ ২৮	২২	১০	১০	২২	১২ ৫২
৮	২৭	১০	৭	১২ ৩০	২৩	১১	১১	২৩	১২ ৫৩
৯	২৮	১১	৮	১২ ৩২	২৪	১২	১২	২৪	১২ ৫৫
১০	২৯	১২	৯	১২ ৩৪	২৫	১৩	১৩	২৫	১২ ৫৬
১১	৩০	১৩	১০	১২ ৩৬	২৬	১৪	১৪	২৬	১২ ৫৭
১২	৩১	১৪	১১	১২ ৩৭					
					২৭	১৫	১৫	২৭	১২ ৫৭
১৩	১	১৫	১২	১২ ৩৯	২৮	১৬	১৬	২৮	১২ ৫৮
১৪	২	১৬	১৩	১২ ৪০	২৯	১৭	১৭	২৯	১২ ৫৯
১৫	৩	১৭	১৪	১২ ৪২	৩০	১৮	১৮	৩০	১২ ৬০

আমাবাস্যা ২ ডাং ০।৫০ পুআ বেলা। পুনিষা
১৬ ডাং ৪।৫০ পুআ।

SCHOOL BOOKS

FOR SALE AT THE

SIBSAGOR MISSION PRESS.

JUVENILE TRACTS, neatly illustrated with cuts, and particularly adapted for distribution as *Reward Books* in Native Schools. In assorted packages of one dozen numbers, at eight annas per package.

BARE MOTORA, or ASAMESE PRIMER. Introductory to the First Reading Book, at one anna per copy.

FIRST READING BOOK, in Asamese, illustrated with cuts. Price, 3 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, in Asamese. First Part, illustrated. Price, 2 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, Second Part. Price, 8 as.

THE ORUNUDOI MAGAZINE, from 1846 to 1849, four volumes, of 100 pages each, at one Rupee per volume.

SUBSCRIBERS to the ORUNUDOI, who prefer to receive their copies in the *Magazine* form, will be supplied with the successive numbers at the rate of 100 pages for the Rupee; each number to contain from 8 to 16 pages.

THE ORUNUDOI,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the Sibsagor Mission Press.—N. BROWN, Editor.

আৰু নোদৰ

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, এপ্রিল, ১৮৫১।

নম্বৰ ৪।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1851.

NO. 4.

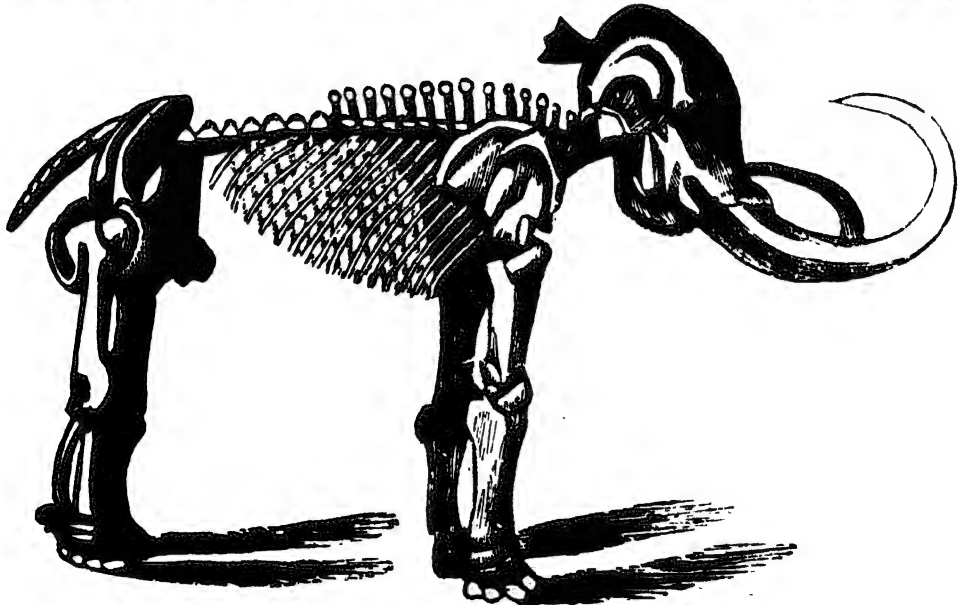
আচিয়াৰ উত্তৰ দেশ কচিয়াৰ বিবৰন।

Geography of Russia in Asia

আচিয়া আৰু ইউৰোপৰ উত্তৰ ফালে থকা কচিয়া নামে এখন বৰ দেশ আছে। ইউৰোপৰ ভিতৰত জি ভাগ, সি আচিয়াৰ ভাগতকৈ ঠাই ডাকৰ, কিন্তু প্ৰজা সৰহ। আচিয়াৰ জি ভাখৰ কচিয়াৰ তল হৈ থাকে, তাৰ দৈৰ্ঘ ৫,৪০০ মাইল; প্ৰস্থ ১০।১২ ম মাইল; মাটিৰ জোখ প্ৰায়ে ৫৫,০০,০০০ বৰ্গ মাইল। তাৰ উত্তৰ ফালে উত্তৰ হিমসাগৰ থাকে, দক্ষিণ ফালে খেহ, ভাভাৰ, পাৰ্চি, আৰু তুৰ্কি, এইবিলাক দেশ আছে।

হিমালই পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে কচিয়াৰ সমান আৰু ডাকৰ দেশ নাই। প্ৰজাৰ সংখ্যা অনুমানে ১,২০,০০,০০০।

কচিয়াৰ ভিতৰত বৰ দিঘল ডাকৰ দুলাৰি পৰ্বত আছে; পশ্চিমৰটো উৰাল বোলে, পূবৰটো আলটাই। উৰাল সাৰি পৰ্বত ১২০০ মাইল দিঘল, কিন্তু ওখই ৩৩৩ হাড মাথোন। তাৰ ওচৰৰ মানুহে সেই পৰ্বতবোৰক প্ৰিথিবিৰ কটি সূত্ৰ বোলে। আলটাই পৰ্বতবিলাক পূবা পশ্চিমা হৈ আছে, ওখ ৬৬০ মান হাড, আৰু সদাই হিমচৈ, ওখ ৬৬০ মান হাড, আৰু সদাই হিমচৈ ঢাকি থাকে। সেই পৰ্বতৰ পৰা অনেক

Skeleton of a Mammoth found in Siberia.

নদি আছে; তাৰ মাজত ওৰি, এনিচি, লিনা, এই তিনি খন ডাক্তৰ নৈ, বুদ্ধপুত্ৰৰ সমান; উত্তৰ ফাললৈ বৈ হিম সাগৰত পৰেগৈ। সেই নদীবোৰ সাগৰৰ ওচৰ পাঁওতে চায়ে চায়ে জাৰৰ কাৰনে পানি নিলেৰে ঢকা হৈছে; তাৰ ওপৰে জোআ মা-নুহে নদিৰ জল নে দেখে।

সেই দেশৰ উত্তৰ ফালক চিৰিবিয়া বোলে; এবিধ সব পহুৰ বাহিৰে ঘাঁহ পাভ খোআ প্ৰায়ে আন জন্তু থাকিব নোআৰে; আগৰ কালত আন জন্তু আছিল, আৰু ইমান জাৰ নাই কিচিল জেন মনে ধৰে। কিয়নো সেই দেশত হাতি গৰ আদি অনেক ডাক্তৰ জন্তুৰ হাৰ পোআ গৈছে। সেই হাৰ পানি সিলৰ পৰা খানি উলিয়াই, আৰু হাতিৰ দাঁত বেচি বহু ধনু পাই। নৈয়েও গৰা এইওতে চায়ে চায়ে বহু ডাক্তৰ হাৰ ওলাই। লিনা নদি মুখৰ ওচৰত ১৭২২ সঁকত চালে মজ্জহে সৈতে হাতি এডোখৰ গৰাত ওলোআ দেখিলে। ক্ৰমেৰে থাই নিয়াত গোটেইটো ওলাই ১৮০৩ সঁকত গৰাৰ পৰা তললৈ পৰিল। তাতে দুবচৰ মান থকাত ৰাজ কুকুৰ আৰু ভালুকে তাৰ মজ্জহ প্ৰাইবোৰ খালে। দেশত আদমত নামে এজন চাহাবে হাৰবোৰ গোটাই পিতৰ্চৰ্গ ৰাজ নগৰলৈ পঠাই দিলে; পাচে সেই হাৰবোৰ জোৰা খুআলত হাতিৰ আকাৰ হল। কিন্তু এতিয়া জিয়াই থকা আটাই বিধ হাতিতকৈ বেলেগ। তাৰ নক্চা সি কালে লিখা আছে। মূৰত নোমেৰে সৈতে এডোখৰ চাল এতিয়ালৈকে আছে। দাঁত নো হোআকৈ মূৰৰ হাৰ ৫ মোনতকৈ গধুৰ, দাঁত হলে ৪ মোন ১৫ সেৰ; আৰু তাক খোআ ঠাইত ১৮ সেৰ কলা নোম পালে।

কচিয়া দেশৰ জি ফ্ৰি বা ৰাজ সৰু পাই, উগ্ৰ সন্তি দি চিৰিবিয়ালৈ থেদাই। সেই দেশত কোনো কোনো ঠাই ওখ, আৰু ডাঙৰ খেৰনি; কোনো ঠাইত গচনি। সব, ভালুক, ৰাজ কুকুৰৰ বাহিৰে উমেৰে নোম থকা

অনেক বিধ জন্তু আছে; নৈবোৰত অনেক মাচ। দধিন কালে ঘাঁহ কাণি হলে সহ খেতিও কৰিব পাৰে। ৰাইকাল নামে ৩৭০ মাইল দিঘল এখন নৈবোৰৰ আছে; তাৰ ওচৰত মাটি অতি ভাল; বৰ জাৰো নহই। তাৰ পশ্চিম পাৰে ইকুত্ৰু প্ৰধান নগৰ আছে; ১২,০০০ মান মানুহ ডাঙৰ নিবাসি। থেহ লোকে সৈতে বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ কচিয়াবিলাকে অহা জোআ কৰে; পশ্চিমে থকাবোৰে প্ৰায়ে ইউৰোপিয়াই সৈতে চল কৰ কৰে। মাজে দি হিমালই পৰ্বত ভেঁটা থকা কাৰন হিন্দুস্থানলৈ নাহে। পশ্চিম ফালৰ প্ৰধান নগৰ তবলুক; ডাঙৰ নিবাসি মানুহ ১৫,০০০। পূব কালে সাগৰৰ দাঁতিত অকত্ৰু নামে ১৫,০০০ মানুহ থকা এখন নগৰ আছে; তালৈ অনেক ঠাইৰ ডালেমান বেপাৰি জাহাজ আহে।

কচিয়া দেশত লো, সিহ, তাম, আৰু কো-নো ঠাইত সোন কপো উত্পন্ন হই। উৰাল পৰ্বতত ৰাজ আগাৰে খানি বচৰি বচৰি বহু সোন মুকুতাৰি উলিয়াই।

সেই দেশত ৫০ মান জাতিৰ মানুহ আছে; ভাল, ধৰম, আচাৰ, জাতিএ জাতিএ লৰ লৰ আছে। চিৰিবিয়া লোকৰ সবহ ভাগে ভিত্ত দেশৰ বুধ ধৰম আছে; কোনোএ মচল-মান ধৰমেৰে পুৰ্বৰ্তে; কিন্তু ৰাজ ধৰম গ্ৰিকৰ দৰে খ্ৰিষ্টিয়ান। প্ৰায়ে সকলোবোৰে চে-ৰাপ কটিকা খাই। ১৪৫০ সঁকলৈকে সেই দেশ কচিয়াৰ ভল নহই; পাচে ক্ৰমে কচিয়া ৰজাই আক্ৰমণ কৰি ১৭০০ মান সঁকত সকলোকে দখল কৰা হল।

পূব ফালে সাগৰলৈ আগনিকা হোআ ডোখৰক কামকাত্ৰকা বোলে; তাৰ তিনি কালে সমুদ্ৰেৰে বেৰা হৈছে। কামকাত্ৰকিয়া মানুহ চাপৰ, চকু, সৰু, প্ৰায়ে তাঁৰি নাই কিয়া; এলেহুআ, কদালি, আৰু দুট। সি-ইতৰ অহা জোআ কৰিবলৈ কুকুৰে টনা চা-নি নামেৰে দিলা নো হোআ জন্তু আছে। হিমত পিচলি বৰ বেগেৰে জাই।

সত্য ধৰ্ম্মৰ সংক্ষোপ কথা ।

Epitome of the True Religion.—From the Bengali.

সুনা সুনা, বন্ধু সকল,
কৰা ঘনজোগ,
সত্য ধৰ্ম্মে মতি হৈলৈ
গুণে পাপৰ ভোগ ।
দিনে দিনে বহু লোকে
জন্মে আৰু মৰে,
হেজাৰ হেজাৰ বছৰ মধ্যে
পৰি থাকে নৰে ।
আজি, নাইবা কালি, নাইবা
জি কোনো বছৰে,
মৰিব অৱশ্যে মৰে,
জানিবা অন্তৰে ।
ইহলোকত অলপ কালৈ
থাকে সৰ্ব জন,
পৰলোকত কাল অনন্ত
স্থিতি নিবন্ধন ।
নাহি পুনৰ বাবে জন্ম,
আৰু নাই মৰন,
নিত্য স্বৰ্গ ভূঞে, মাইবা
নৰকে গমন ।
দেখা পাপৰ জোগ্য নৰক,
কেও ন হ'ব পাৰ,
ভাতে মজি গলে আৰু
কতো নাই নিস্তাৰ ।
নৰকত ন হ'ব কোনো
বন্ধু আপোনাৰ,
পুৰি থাকে পাপৰ অধি,
উঠে দুমাকাৰ ।
এই হেতুকে বৃজি মনে
কৰা সাৱধান,
জডন ৰূপে বিচাৰ কৰা
আত্মাৰ পৰিত্ৰান ।
পাপময়ী এই সৎসাৰ সাগৰ
মজি আছে নৰ,
সৰ্ব প্ৰাণি অধিৰ আচে
ক্ৰোধত ইষ্টৰৰ ।
কোনে সুজে, কোনে পালে,
কোনে সৎসাৰ কৰে,
ভাক নে ভাবি কৰে হেলা,
পাপত দিন আচৰে ।

আপোন আপোন ত্ৰানৰ অৰ্থে

ইতো প্ৰয়োজন,
জগত খনৰ ভাৰক প্ৰভুত
ভজিবা সৰন ।
তৌণ্ডকে ভজা মন অকপট
ভক্তি কৰা সাৰ,
তেহে পাবা পাপৰ পৰা
অনন্ত নিস্তাৰ ।

সৰিল আত্মাৰ বিনয়ন ।

এই হেতুকে সুনা বন্ধু,
কথাত দিয়া মন,
তোমাৰ সৰিল কেনে বন্ধু,
কৰা বিবেচন ।
কি ৰূপ নিৰ্মিত, কেনে শোভিত,
বৃথিৰে অগম,
ভাতো থাকে উত্তম আত্মা,
তাৰ কি আচে সম?
সেই আত্মাৰে সৰিল জিএ,
অমৰ অনুসাৰ,
গলে দেহক মৰা বোলে,
কেনে চমডকাৰ!
তাৰ বিসয়ে ধৰম সাত্ৰে
এনে কথা কই,
আত্মা নিত্যস্থায়ি বন্ধু
জাৰ ন হ'ব থই ।
তাক নিৰ্মল পবিত্ৰ ভাৱে
সুজিলে ইষ্টৰ,
গিয়ানে জি অগম্য আত্মা
সৰ্বদাই অমৰ ।
এনে ৰূপে সুচি আত্মা
আছিল আদমৰ,
জি জন আদি পুৰুষ হৈছিল
সকলো নৰৰ ।
তাৰ বিদয়ত প্ৰভু দিলে
প্ৰেমো ভক্তি মন,
সৰ্ব গিয়ানে সৰ্ব চিতে
কৰে জেন ভজন ।
কিন্তু এতিয়া তোমাৰ আত্মা
কৰা ভাই চিন্তন,
ভাঙ্গি সি নিচুৰি নাহি
নানা পাপ ঘটন ।

অগিয়ান কুচিন্তা আদি,
 কামৰ অভিনাস,
 তাতে মজি আছে মানুহ,
 পাপে কৰে গ্ৰাস
 এই ৰূপ আছে সৰ্ব লোকৰ
 মনতে বিকাৰ,
 পাসণ্ড হ'লত ধৰম বুজাত
 সক্তি নাই আৰ।
 মানুহ জন্মৰ এই কল মাত্ৰ
 ইশ্বৰৰ ভজন;
 মনৰ পৰা তাক দূৰ কৰি
 ভুমে সৰ্ব জন।
 পৰকালৰ উপাই আদি
 তাক নে ভাবে নৰে,
 সেয়ে ইহ কেনে গতি
 চিন্তা কেও ন কৰে।
 নৰকৰ অনলৰ ভয়ত
 কিছু সঙ্কা নাই;
 হাই হাই, কেনে মনৰ ভ্ৰান্তি,
 ভাবা কি নো ভাই?
 ভাই, কত আচা, ভাবা কলৈ?
 পোআ কত আসুই'
 পাপক ভুগি জাতনাৰে
 মৰিবা নিচই।
 ইশ্বৰৰ আৰাধনাত
 ভক্তি কৰিবৰ
 সবিল আয়া মুক্তা হ'লেও
 কৰা নাই আদৰ।
 এই কথা সুমৰা উচিত
 মনতে সৰাৰ,
 দেসৰ দিনা সৰ্ব লোকৰ
 ঘটন বিচাৰ।
 কায়ে বাক্যে মনে কৰম
 জাক জেই কি ন কৰে,
 সেই সকলৰ সুখম বিচাৰ
 কৰিব ইশ্বৰে।
 ভেড়িয়া জাৰ জি দুই কৰম
 তাতে হই প্ৰকাশ,
 ভুত চইতানৰ পথত চলা
 ভাৰ জি কোনো দাস,
 সেই জন লোকৰ দশা হ'ব
 অনন্ত নৰক,

জেনে কৰম, ভেনে দণ্ড
 দিব কল দায়ক।
 কিন্তু জি কোনো আচৰে
 মন দি সুকৰম,
 ভাগি হ'ব স্বৰ্গ আলয়ত
 ইশ্বৰৰ মৰম।

ধৰমৰ কথাৰ সম্বাদ।

Religious Intelligence.

চিয়াম দেসৰ বাক্ক নগৰত ১৪ জানুআ-
 ৰি তাৰিখে মিস্যনেৰিৰ চাপা খানাৰ ওচৰত
 থকা এটা উদঙ্গ ঘৰত মানিসা সময়ী জুই
 লাগি সেই ঘৰ আৰু চাপা খানা, পুথি, সি-
 হৰ আখৰ আদি সকলো পুৰিলে। মিস্য-
 নেৰিবিলাকে কাপৰ মাখোন উলিয়াই সৰু-
 আলৈ; হানি প্ৰায়ে ৪০,০০০ টকা হৈছে।

আফিকাৰ দামাৰা দেসত থকা হান নামে
 এজন মিস্যনেৰি চাহাবে লিখিছে, ২৩ আ-
 গষ্ট তাৰিখত জঙ্কৰ নামে এটা আফিকান
 গামে বনুআই সৈতে আহি, তাত থকা ওৰা-
 হেৰেৰো গাঁৱৰ লোকক জুধ কৰি ল'ব। তি-
 ৰোতাৰ হাত ভৰি কাটি, চকু কাৰ্ছি, পেট কা-
 লি, সৰু ডাঙ্গৰ জাক পালে আটাইকে মাৰি-
 লে। তাত থকা কলবি নামে এজন মিস্যনেৰি
 লোকে অলপ মানুহে সৈতে পলাই সাৰিল।

এতিয়াৰ পৰা ১৫০ বছৰৰ আগৈয়ে খেই
 দেসত যিহুদি লোক আছিল, এই কথা
 ইঙ্গলণ্ডৰ বুৰি মেম চাহাব এজনিয়ে সুনি
 বুলিলে, যদি কোনো মানুহে সিবিলাকক
 বিচাৰি জাৰ, তাৰ খৰচৰ নিমিত্তে ৫০০০
 ৰূপ দিয়। পাচে ১৮৫০ সঁকৰ বছৰত
 ম্যাংহাই নগৰত থকা ডক্কৰ অখ চাহাবে
 দ্জন খেই লোক পঠাই ইনান জিলাৰ
 কৈফুং নগৰত সিবিলাকক পালে। কিন্তু
 এতিয়া অতি তাকৰ হৈ গল, ২০০ মানুহ
 মাখোন আছে; প্ৰায়ে তিৰোতাহে, আৰু বৰ
 দুখিয়া হৈছে। সিবিলাকৰ পৰা ইবি ভাসাৰ
 আঠ খন পুথি পাই কিনি আনিলে; সিবি-
 লাকে এতিয়া সেই পুথি পৰ্হিব নোআৰে।
 ৫০ বছৰৰ পৰা সিহঁতৰ পোৰোহিত নাই
 কিয়া হৈ আছিল। সেই ঠাইত প্ৰায়ে ২০০০
 বছৰৰ পৰা নিবাস কৰি আছিল।

খ্ৰিষ্টা, মহা বিচাৰৰ দিন, আৰু অনন্ত কাল ।

Sermon I—On Death, Judgment, and Eternity.

অস, কেনে ভয়ানক কথা! হে পৰ্হী
সূনা লোক সকল, ইবিলাক কেনে বন্ধু, ভো-
মোলাকে ভাৰ্জী জানিচা নে! কি জানি অনেক
বাৰ তাক পৰ্হীলা আৰু সুনিলাও, কিন্তু
তাক ভাল মতে বিবেচনা কৰিচা নে! আৰু
তাকে জতন কৰে আপোন আপোন মনত
দাঙ্গি পাৰি চাইচা নে! নতুবা আপোনাৰ
মনত সেই কথা ঘোৰ ভয়ানক চিন্তা দেখি
দূৰ কৰিহে খেদাইচা? কিন্তু কি কাৰনে
তাক আপোন মনৰ পৰা দূৰ কৰিচা! কিয়-
নো তাৰ দোআৰাই ভোমোলাকৰ মনক ধৰ-
মলৈ আকৰ্ষন কৰে। তেন্তে জিহেৰ মানুহৰ
মনক পাপৰ পৰা আঁতৰ কৰি পৰিত্ৰাণৰ
কথাত চিন্তা সুমাই, এনে সক্ৰিয়তা বাক্যৰ
চিন্তনিকে মানুহে দূৰ কৰে নে! ইই, প্ৰাই
সকলোএ পৰমাৰ্থিক চিন্তনিত ভাল নে পাই;
কিয়নো পাপৰ নিমিত্তে মানুহৰ মন একান্ত
হোআত পহৰৰ ওচৰলৈ নাহে।

খ্ৰিষ্টা! চিন্তা কৰা, হে বন্ধু, চিন্তা কৰা।
মহন নো কাক বোলে! জাৰ আগত সকলো
ৰাজ্যৰ লোক অত্যন্ত ভয়েৰে উবুৰি হৈ
পৰি আছে, সেয়ে মহা ভয়ানক বজা খ্ৰিষ্টা!
মিষ্টাএ সবিল আত্মা দুয়োকে বিজোগ কৰি,
সবিলক ঘোৰ একান্তৰ মাটিত গেলি পচি
লিন জাৰ দিএ, আৰু জিহাআক অনন্ত
অস্থি জগতলৈ নিএ। মহনেই সম্প্ৰসাৰ
সকলো দুখ, সুখ, ঐশ্বৰ্য, বিভূতি, বিসয়ৰ
কৰ্ম, আৰু প্ৰান ভূলা মিতিৰ কুটুম, পিত্ৰি,
মাত্ৰি, ভাই বন্ধুৰ পৰা আমাক চেষ্টা কৰে;
আৰু অনন্ত কালৰ অৱস্থা পাবলৈ আমাৰ
ওপৰত অলৰ মোহৰ মাৰে। তেন্তে স্বক-
পেই মহনলৈ অতি দুখৰ কথা হই। আৰু
জদি তুমি সোধা, স্বৰূপকৈএ মহি আৰু জগত
খনো মহনৰ অধিন হৈচোঁ নে! ইই, আগ্যা
কৰা হল, আৰু সেই আগ্যা কেতিয়াও লৰ
চৰ হব নোআৰে, কিয়নো জি জনে মিচ।

কব নোআৰে, তেঁৱেই আগ্যা কৰিলে। সেই
বচনেই স্মৃতিৰ কালৰে পৰা পূৰ হৈ আহি-
চে, আৰু অন্তলৈকে তাৰ একো হানি নো
হোআকৈ সিধি হব। মহনে আমাৰ অহিত
কৰিবলৈ অবিলাসি আৰু অলৰ হোআ জনৰ
মুখে আদেস পালে; আৰু সি কেতিয়াও
ভই পাই আপোন কৰ্মৰ পৰা ইকাল সি-
ফাল ন কৰে। বুৰা বা ডেকা, বা জি কো-
নোএই ন ইওক, ভেও তাৰ একো চেনেহ
বেখা পাব নোআৰে; আৰু তাৰ পুত্ৰও পুত্ৰ-
ৰকো গুচাব নোআৰে; দুখি বা সুখি, বজা
পুজা, সি কাৰো মুখ নে ৰাখে। কপে, গুনে,
ঐশ্বৰ্য বিভূতিএও তাক বাধা কৰিবলৈ অসাধ্য;
বজা বা ৰাজ্য দণ্ডেই কোনো কপে তাক ভয়ো
দেখাব নোআৰে; আৰু বেজ, কৈকনি, চকুৰ
লোডক বা জাতনা, এইবোৰেও তাৰ কোনো
মৰম পাবলৈ সক্তি নাই। তাৰ আগত সক-
লো জগত খন তিনৰ ফুলৰ নিচিনা, ফুল জঁই
পৰে, আৰু তাৰ সুন্দৰ ৰূপ গুচে। সেই
কপে মানুহ আৰু তাৰ সবিলো ৰূপে ততে
মিষ্টাৰ জালৰ দোআৰাই নষ্ট কৰে।

দেখা, কি নো মানুহ কাই,
বান্ধু বেগে ঢকাই জাই,
যেখে জেনে সুন্দৰ ফুল,
ধাকে মানে জিহৰ ফুল।

পাতে বৰত পৰি জঁই,
ফুলৰ পাতো সুকাই বই,
ভেনে কপে মিষ্টা বান
আছে, নিবৰ হেতু প্ৰান।

হাই বিনাসি মাটিৰ দাস,
ভোমাত কিছু নাহি আস,
খেনেক পেলাই মিষ্টা জাল
নিব ভোমাক পৰকাল।

চেতন হোআ বন্ধুগন,
কিয় হৈচা অচেতন!
পৰকালত কাল অলেন
সুখ ভুঞ্জিবা, নতু ফ্লেস।

খ্ৰিষ্টা স্বৰূপেই আছে, তথাপি ঠিকনা
নাই; কিয়নো আমি মৰিয়ম বুলি নিচয়ে

জানি আচোঁ, কিন্তু কেতিয়া, কত মৰিম, এয়ে নিচই ৰূপে ঘোৰ অন্ধকাৰৰ মাজত গোপনীয় হৈ আছে। হে পৰ্হা আৰু সুন্য লোক, এক স্বৰিৰ বা এক নিম্লিৰ পাচেই মৰনে ভোমোলাকক পাব, ইয়াকে ভোমোলাকে নে জানা। চকুৰ পুচাৰতে ভোমোলাকক চন কৰিবলৈ ইশ্বৰক একো জন্তু নে লাগে। ভোমোলাকৰ চাৰিও ফালে জি জি বন্তু আছে, সেইবোৰেই মৰন; আৰু সকলো ঠাইৰ চুকে চুকে সি আপোনাৰ কৰম সাধিবলৈ বিচাৰি ফুৰি আছে; কি জানি এই ঋন্তুকতে সি তোমাৰ দুআৰ মুখত, খোঁটালিত, নতুবা তোমাৰ বিদয়তে আছে। বায়ুত জি তুমি নিশ্বাস লৈচা, কি জানি সেয়ে তোমাৰ অহিত হই; কি জানি আহাৰ লোআত বা পান কৰোঁতে তোমাৰ নাস কাল আহে: মাউৰ, ঐকাল, জৰ, গ্ৰহনি বা আন কোনো অহিতৰ দোআৰাই তোমাৰ অন্ত কাল হই। নতুবা সন্ধা, মিত্তিৰ, বা আপোন হাতৰ দোআৰাই তোমাক অনন্ত কাললৈ নিয়া হব। ৰাতিত বা দিনত, শৰত বা পৰত, নগৰত বা গাঁৱত, পথাৰত বা বাটত, উঠোঁতে বা বহোঁতে, নিদ্রাত বা সাৰ পোআত, কিনাত বা বেচাত, বিয়া কৰোঁআত বা বিয়া দিয়াতে মৰনে তোমাক পাব। কি জানি কোনো কুকৰম কৰোঁতেই বা কুচিৎ ধনৰ লোভতে মৰনে তোমাক বিচুৰ্তি খুআই পৰকাললৈ নিব। হাই হাই, মানুহৰ সৰিল কি! সি কেৱল বতাহত উৰি জোআ ভাপৰ নিচিনা; এক ঋন্তুক মান থাকে, পাচে আৰু পোআ নে জাই। কিন্তু অস, জিৱাত্মাৰ দৰ কেনে বহুমূল্য হই! ভেস্তে হে বন্ধু সকল, এনে বহুমূল্য জিৱাত্মা ৰাখিবৰ নিমিত্তে ভোমোলাকৰ কি উপাই আছে! মৰনৰ দোআৰাই সৰিল জেতিয়া গেলি পচি মাটিৰ বন্তু মাটি হই, তেতিয়া আত্মাৰ নিবাস ঠাই নো কত ৰাখিচা! জতে বোগ, দুখ, বেদনা, দোক, মৰন নাই, এনে অনন্ত অখ্যাই কাল দিষ্টিমন্ত বস্ত্ৰেৰে ভূসিত হৈ ইশ্বৰৰ গুন

কিৰ্তন কৰা পৰম লাধু লোকৰ ধানত ভোমোলাকৰ জিৱাত্মাৰ ভাগ আছে নে! নতুবা জতে হাঁহীকাৰ সদৰ, ঘোৰ অন্ধকাৰ, আৰু পুচও অগ্নিৰ জলি থকা লিখা পাপি লোকক নাস কৰিবৰ নিমিত্তে অনন্ত কাললৈকে ৰাখি থোআ হৈছে, সেই ঠাইতেহে জিৱাত্মাৰ বাস ৰাখি থৈচা! হে বন্ধু, ইয়াক নিচয়ে জানিবা, তুমি জগতত থাকোঁতে পাপ পুণ্য জিহকে আৰ্জন কৰিচা, তাকে অনন্ত পৰলোকতে অৱসো ভোগ কৰিবলৈ পাবা। এই হেতুকে চেতন হোআ; আৰু বাৰ বিনই বচনেৰে কঁও, চেতন হোআ। আৰু ইশ্বৰৰ দায়া, পাপৰ খেমা, ইয়াক সিঘে বিচাৰ কৰা; কিয়নো মৰন আৰু পৰলোক দুআৰ মুখতে তোমাক ধৰিবলৈ বাট চাই আছে। জি কালতে তুমি সুখ আৰু নিৰ্বিঘিনি হৈ আচোঁ বুলিবা, সেই কালতে গৰ্ভিনিৰ পুসৰৰ বেদনাৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ ওপৰলৈ মৰন আহিব।

মৰনৰ বিবৰনতকৈ মানুহৰ আৰু যেন অৱস্থা নো হোআ হলে, তেন্তে মই মনে মনে থাকিলোঁহেঁতেন; কিন্তু হাই হাই, তাতকৈও কেনে দুৰ্ঘটনাৰ অৱস্থা আছে! যদি তুমি সোধা হেনে মৰনতকৈ নো আৰু কি দুৰ্ঘটনা আছে! অনন্ত নিৰ্বান আৰু অনন্ত নিদ্রা আছে নে! অস, যদি এয়ে কোটি কোটি কল্পলৈকে হৈ থকা হলে তেও ভাল আছিল, কিন্তু সিও ন হই; মৰনৰ পাচে মহা বিচাৰৰ দিন আছে। মহা বিচাৰৰ দিন নো কেনে! জি দিনত ইশ্বৰে নিজোজন কৰা যিচু খ্ৰিষ্টৰ দোআৰাই ধৰম ৰূপে মানুহবিলাকৰ মনৰ গুপুত কথাৰ সোধ কৰিব, সেয়ে মহা বিচাৰৰ দিন।

হে বন্ধু সকল, জি দিনত ওপৰে লিখা কথাৰ দোআৰাই মহা বিচাৰৰ দিন উপস্থিত হব, সেই ভয়ঙ্কৰ দিনত পাপি লোকৰ নো আসুই কত আছে! জগতৰ মাজত মানুহৰ নানা ৰূপ আসুই আৰু ভাৰসা আছে হই, তেও তাৰ দোআৰাই পৰিত্ৰান হব পাৰে নে! মানুহে আপোন নিৰ্বলি হাতেৰে নিৰ্মান

কৰি জি সোন, ৰূপ, পিত্তল, কঁহ, নিল, কাঠৰ বিনাসি মূৰ্ত্তিৰ আগত পৰি ইহৰ ৰূপ ভাব কৰে, সেই বিনাসি বস্তুএ অবিদ্যাসি ইহ-
ৰ আগত মানুহৰ পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে কিবা আ-
নুই হ'ব পাৰে নে? আৰু জেতিয়া ইহৰে আ-
পুনি নিচই কৰা দিনত জগত খনৰ মহা বিচাৰ
কৰি পুতি জন লোকৰ কৰ্মৰ ফল দিব, তে-
তিয়া ইহৰ পুতিফল বাধা কৰি আপোনাক
সেৱা কৰা লোকৰ পৰিত্ৰাণ দিবলৈ সোন,
ৰূপ, কাঠ, নিলৰ কিবা সক্তি হ'ব নে?

দেখা, সামান্য ৰূপে প্ৰিথিবিৰ বজাৰি-
লাকে আপোনাৰ পুজাবোৰক জেনেইক সোধ
কৰি, দুনি লোকক দণ্ড আগা কৰে, সেই
ৰূপে ইহৰেও আপোনাৰ পুজাবোৰক অৰ্ঘ্যত
জগতৰ সকলো মৰা জিৱা লোকক ধৰ্ম
ৰূপে সোধ কৰি পুতি জনৰ কৰ্মৰ ফল
দিব। কিন্তু জগতৰ অগিয়ানি আৰু অধি-
মন হোআবিলাকে ইহৰ সেই অৰ্ঘ্যনিয়
পুতিফলক হেলা কৰি কই, মানুহৰ পাপৰ
পুতিফল এই জগততে দিএ, সেই নিমিত্তে
সকলোৰে সৰিলত বোগ, বিয়াধি, দুখ, কে-
লেন, এইবোৰে পিৰিত হৈ থাকে, আৰু
কোনো কোনো দুখিয়া দৰিদ্ৰ হৈ অনাহাৰে
মৰি জাই। আন আন লোকে বোলে, মা-
নুহ মৰিলেই পাপ পুনাৰ সোধ কৰা হৈ,
স্বৰ্গে বা নৰকে ধান পাই আপোন কৰ্মৰ
পুতিফল ভুঞ্জে; আৰু জেতিয়া তাৰ পাপ
পুনাৰ ভোগ গুচে, তেতিয়া পহুত বা মানু-
হতেই পুনৰাই জন্ম ধৰি জগতলৈ আহে;
পাচে মহা পুলয়ৰ কাল হলে সকলো জি-
ৱাত্মা ইহৰ সৰিলত লিন গৈ আৰু পাচত
দুখ সুখ ন জনা হই।

তথাপি জি জনে জগতৰ গিয়ানিক অগি-
য়ানি বুলি জানে, আৰু প্ৰিথিবিৰ পৰা স্বৰ-
গলৈ জিমান অন্তৰ, মানুহৰ পৰাও জি জনৰ
ভাবনা ইমান অন্তৰ হই, তেঁৱে এই ৰূপে
মানুহৰ পৰকালৰ গতি ঠাৱৰ কৰা নাই;
কিন্তু ইহলোকত থাকোঁতে মানুহে জি সৰিল
আৰু আত্মাৰে ইহৰ অৰ্থিত পাপ কৰে,

সেই দুয়োৰো জোগ ন কৰিলে কোনো ৰূপেও
পাপি বা পুনাৰন্তকে কৰ্মৰ পুতিফল নি
দিএ। জদি মানুহ মৰোঁতেই তাৰ কৰ্ম
ফল ভুক্তিবলৈ দিএ, তেও আত্মাৰে সৈতে
সম্পূৰ্ণ ৰূপে সুখ বা দুখ ভোগ কৰিব নো-
আৰে। ভাত বাহিৰে আৰু এক পুখান
কাৰন আছে; দেখা, সপ্তাহিক লোকে
বোলে, জেতিয়া মানুহ মৰে, তেতিয়া তাৰ
পাপ পুনাৰ কৰ্ম পূৰ হই; তাৰ পৰা পা-
পো কৰিব নোআৰে, আৰু পুন্যকো আৰ্জি
নোআৰে। কিন্তু ইহৰ আগত সেয়ে কো-
নো ৰূপেও ন হই, কিয়নো স্মৃতি খন থাকে
মানে মানুহৰ পাপ পুনাও থাকি বাৰ্হি বাৰ্হি
জাই; জেতিয়া জগতৰ অন্তকাল হই, তে-
তিয়াহে সেই কৰ্মৰো সমাপ্ত হ'ব। জদি
কোনোএ সোধা হেনে কি ৰূপে এই কথা
হ'ব পাৰে? তেঁতে কঁও সুৰা, এই জগতত
থাকোঁতে মানহে পাপ পুনা জি কি ন
কৰোক, তাৰ সেই কৰ্ম এই দৰে বাৰ্হি
বাৰ্হি গৈচে, দেখা, ৰাপেকে জি কৰ্ম কৰে,
পুতেকেও ৰাপেকৰ আৰ্থিকে চাই সেই সেই
কৰ্মকে কৰে। এই ৰূপে এজন মানুহৰ
দোআৰাই অনেক অনেক পুৰুষলৈকে অৰ্ঘ্যত
জগতৰ সেনালৈকে পাপ কৰি থাকে; আৰু
একে জনৰ দোআৰায়ো অনেকে ভাল কৰ্ম
কৰি ইহৰ আগত পুনাৰন্ত লিখা হই।
এই হেতুকে জেতিয়ালৈকে ইহৰে জগতৰ
পৰা মানুহক উৰাৰ ন কৰে, সেই দিনলৈকে
পুতি জন মানুহৰ ভাল বেয়া কৰ্মো সম্পূৰ্ণ
ন হই; আৰু পাপি লোককো ইহৰে সম্পূৰ্ণ
ৰূপে সান্তি নু ভুঞ্জাই। কিন্তু জেতিয়া জগ-
তৰ অন্তকাল হ'ব, তেতিয়া মানুহৰো সকল
কৰ্ম পূৰ হ'ব। তাৰ পাচে ইহৰে জি দিন
ঠাৱৰ কৰি থৈচে, সেই দিনতে আপুনি নি-
জোজন কৰা পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্টৰ দোআৰাই
সকলো লোকৰ পাপ পুনাৰ বিচাৰ কৰিবৰ
নিমিত্তে সেই কাল প্ৰকাশ হ'ব।

কিন্তু হে বন্ধু সকল, দেখা, সেই দিন সা-
মান্য ৰূপে আহিব, এনে ন হই; কিন্তু অতি

প্ৰচণ্ড ৰূপে পাপি লোকক নাস কৰা অগ্নিমই
ক্ৰোধেৰে চোৰৰ নিচিনা প্ৰভুৰ দিন আহিব,
সেই কালত মহা সবদেৰে আকাশ মণ্ডল
গুচিব, আৰু অতি ভাপেৰে মূল বস্তু সকল
পমি জাব, আৰু প্ৰিথিবি ভাৰ সকলো বস্তু
নৈতে পোৰা জাব। পৰ্বত, উপদিপ, সুৰ্জ,
চন্দ্ৰ, গ্ৰহ আদি সকলো নষ্ট হব। তেতিয়া
আকাশৰ মেঘৰ ওপৰত ইশ্বৰৰ মহিমা প্ৰকাশ
হোআ দেখি সকলো জগতৰ লোকে ক্ৰন্দন
কৰিব; কিয়নো অজুত গুণ অজুত, আৰু
হেজাৰ গুণ হেজাৰ দুৰ্ভাৱিলোকে প্ৰভুৰ আ-
বৃত্তি কৰি আহিব; আৰু স্বৰ্গীয় মহা ভেঁৰি
বান্ধাৰ ঘোঁৰাবাই জগতৰ সকলো মৰা মানুহ-
বিলাক চকুৰ প্ৰচাৰতে মৰনৰ পৰা উঠি আ-
পোন আপোন সৰিল আত্মাৰে সন্মোহিত
হব। তাৰ পাচেক সোধ আসনৰ আগত
দুখি কি সুখি, বজা কি পুজা, সকলোবিলাক
গোট ধাৰ লাগিব। সেই মহা কালত হে
পাপি বন্ধু, ভূমি সাৰিব পাৰিবা নে? নতুবা
মৰনে ভোমাক ৰাখি ধৰ নে? হাই হাই,
কেতিয়াও ভূমি সাৰিব নোআৰা; মৈদামে
ভোমাক ঢাকি ন ধৰ, আৰু পৰ্বত সিলবো-
ৰেও ভোমাক লুকাবলৈ সক্তি নাই; কিয়নো
সাগৰে আপোনাৰ মৰাবিলাকক, আৰু মৰন
আৰু পৰলোকেও সিবিলাকৰ মাজত থকা
মৰাবোৰক সোধ কৰ্ত্তাৰ হাতত সোধাই
দিব। তেতিয়া ভূমি মহা ভয়েৰে পৰ্বতক
জদি বোলা, হে পৰ্বত, মোক ঢাকি ধৰা,
আৰু সাগৰকো জদি কোআ, হে সাগৰ,
মোক লুকাই ৰাখা, তথাপি অগাধ জলৰ
মাজতো সোধ কৰ্ত্তাৰ চকুৰে ভোমাক দেখি
ধাকিব। সেই দিনত মানুহে জি কি আনুই
ন লওক, তেওঁ সকলো মহা বান্ধুৰ আগত
উৰি জোআ জিনৰ নিচিনা হব।

তেতিয়া মৰা জিয়া সকলোকে আপোনাৰ
আগত প্ৰভুএ চপাই লব, তেতিয়া তেঁও
সকলোৰে সোধ কৰি প্ৰতিফল দিব। কিন্তু
কি ৰূপে তেঁও মানুহৰ বিচাৰ কৰিব? তেঁও
মানুহৰ মনৰ গুপ্ত কথাৰ সোধ কৰিব;

সকলো মনৰ গুপ্ত ভাবনা, বেয়া হওক বা
ভাল হওক, সেই মহা দিনত ইশ্বৰৰ আৰু
মানুহৰ আগতে প্ৰকাশ কৰা হব। কিন্তু
কি ভাৱেৰে সোধ কৰা হব? পৰমাৰ্থিক
আৰু অনন্ত সত্যেৰে জগতৰ বিচাৰ কৰা
হব। সেই দিনা জিবিলাকে বিধান নে পাই
পাপ কৰে, সিবিলাক বিধান নো হোআকৈ
বিনাস হব; আৰু জিবিলাকে বিধান পায়ো
পাপ কৰে, বিধানৰ দৰেই সিবিলাকৰ সোধ
হব। এই সন্মোহিত ৰূপে পাপৰ বলত
সকলোএ ইশ্বৰৰ বাক্যত নিন্দা, আৰু অহ-
ঙ্কাৰ কৰে; কিন্তু সেই মহা দিনত অতি
ভয়েৰে মানিবলৈ ইচা কৰিব। কিন্তু হে ভাই,
তোমাৰ মনৰ আৰু গুপ্ত কথাৰ সোধ কো-
নে কৰিব, তাক জানিচা নে? জি জনক ইশ্ব-
ৰে সৃষ্টিৰ আহিৰে পৰা নিয়োজন কৰি
ধলে, আৰু জি জনক সন্মোহিত লোকে,
কি জানি ভূমিও নিন্দা আৰু ঘিন কৰিচা,
সেই প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টেই তোমাৰ আৰু জগ-
তৰো সোধ কৰিব। হাই, মোৰ প্ৰিয় সকল,
জি জনে সত্ৰৰ নিমিত্তে আপোনাৰ প্ৰান
পেৰেজনিৰ ওপৰত ভগন কৰিছিল, জি জনক
জগতৰ পাপি আন দুই লোকে বধ কৰিলে,
সেই প্ৰভু যিচু এই সকলোৰে মহা সোধাক
হব। তথাপি পূৰ্বে তেনেকৈ জগতৰ পাপ
ভূঞ্জিবৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল ভগন
কৰিবলৈ নতু হৈ প্ৰিথিবিৰে আহিল, তে-
তিয়া তেনেকৈ নাহিব; কিন্তু মহা ভয়ানক
আৰু সত্যেৰে ভূমিত হৈ অবিনাসি মহিমাৰে
কিৰিটি পিন্ধি সোধৰ আসনত বহিব। তে-
তিয়া জিৱনৰ গ্ৰন্থ মেলি জাৰ জাৰ নাম তাৰ
ভিতৰত পোআ নে জাই, সেই সকলোকে
গন্তকৰে মিহলি হোআ সৰোবৰত পেলাব।
সেই ভয়ানক কালত পিতৃ মাত্ৰি, তাই
ককাই, ভিৰি স্বামি, সকলো বেলেগ বেলেগ
হব; আৰু তাৰ পৰা কোনো জুগেও লগ
পোআ ন হব। হে পৰ্ৱা আৰু এই কথা সূৰা
লোক, তেতিয়া ভোমোলাক কোন চাইত ৰান
পাবা! কি উপায়েৰে বা আপোন পাপৰ

পৰা হাত সাৰিব পাৰিবা? কিয়নো ইহুদৰ আগত কোজা মানুহৰ মুখ বন্ধা নহই। হে এতিয়া ধৰ্ম্মক নিষা আৰু তাৰনা কৰা লোক, তোমোলাকে সেই দিনত সোধ কৰ্ত্তাৰ আগত নো কি সক্তিএৰে থিয় হব পাৰিবা? জি জনক এতিয়া তোমোলাকে সৰু ভাৱেৰে হেলা আৰু থিয়াল কৰিচা, আৰু জি জনক অহিভেই সকলো পাপকো কৰি আচা, এনে জনক মুখলৈ নো কি সাধ্যেৰে চাব পাৰিবা? কিয়নো প্ৰচণ্ড প্ৰভাপি সূৰ্য্যতকৈও তেঁওৰ মুখ প্ৰকাশ হব। আৰু তুমি যদি তেঁওৰ সৰু হোআ, তেন্তে কি উপায়েৰে নো তেঁওৰ পৰা পলাব পাৰা? জিবিলাকে ইহলোকত থাকোঁতে তেঁওত পৰিত্ৰানৰ আশুই লৈ তেঁওৰ প্ৰাচিৰ যোআবাই আপোনাৰ পাপৰ পৰা নিকা কৰা হল, সেইবিলাকলৈ তেঁও চাই কব, হে মোৰ পিতৃবি আ সিৰাধ পোআ লোক, তোমোলাকৰ নিমিত্তে জগতৰ আদিৰে পৰা জি ৰাজ্য জুগুত কৰা হৈছে, তাৰে ভাগি হোআছি। কিন্তু অপৰমাৰ্গিকবিলাকলৈ এই বণ্ড আগ্যা দিব, হে কুৰম কৰা আৰু সাও পোআবিলাক, চইডান আৰু ভাব ভুতবোৰৰ নিমিত্তে জি অনন্ত জুই সূজন কৰা হৈছে, তইতে মোৰ ওচৰৰ পৰা ভালৈকে গুচি জাইক। হে ভাই, সেই মহা সোধ কৰা সামান্য কথা বুলি তুমি ভাবিচা নে? আৰু জি জনে মনৰ অধ্যা কৰাকো বিচাৰ কৰি উলিয়াই এনে মহা সোধাকৰ আগত থিয় হবলৈ তুমি আপোনাকে জুগুত কৰিচা নে? আৰু জি জনে তোমাক সোধ কৰিব, তেঁওৰ পৰা তুমি পাপৰ খেমা পলা নো? যদি এয়ে নহই, তেন্তে তুমি সাৰিব নোআবা। এই হেতুকে নিচই কৰি মই তোমাকে বোলোঁ, সেই ব্ৰহ্মা! দিনত তুমি তেঁওৰ আগত থিয় হবলৈ আপোনাকে জুগুত কৰা।

এতিয়া দেনতে আৰু এক কথালৈ মন লগি চোআ, অনন্ত কাল কাক বোলে? গত জামাত উপাট হেবাল। মনৰ

ভাবনিৰেও তাক গুনিবলৈ নোআবে, কাৰনো নোলাই। এয়ে তলি নো হোআ মহা অপাৰ সমুদ্ৰ, আগ গুৰি নো হোআতো সৰ্বদাই থিছে থাকে। আকাশৰ তৰাবিলাককো জোতিনিয়া লোকে লিখিব পাৰে, সমুদ্ৰৰ বালি নতুবা প্ৰিথিবিৰ সকলো ধূলিকো কি জানি কোনোএ গনি এটাৰ পাৰে; কিন্তু অনন্ত কালৰ কথা কোনেও বুজিব নোআবে। এয়ে মনৰ অগোচৰ কথা। কোটি কোটি কল্প গৈ চুকালেও তেও অনন্ত কালৰ এক নিমিত্তে সৈতেও তুল্য কৰিব নোআবে। সেই অনন্ত কাল তোমাৰ হই নে নহই, তাক সুধিচা নে? হই, প্ৰিয় বন্ধু, অনন্ত কাল তোমাৰহে হব। ভালৈকে তুমি অতি বেগে গৈ আচা; আৰু তাক পোআৰ পাচে সৰ্বদাই তোমাৰ ভাঙহে বসতি হব। কিন্তু কেনেকৈ সেই অনন্ত কাল নিয়াম, ইয়াক যদি তুমি সুধিচা, তেন্তে কান পাভা, এই জগতৰ অলপ কালত তুমি থাকোঁতে জি জি কৰম কৰি আচা, সেই সেই কৰমৰ যোআবাই সাধু আৰু পৰম ভুতবিলাকৰ লগত বৰগৰ অখই সুখ ভুঞ্জিবা; নতুবা সেই কৰমৰ যোআবাই, বণ্ড আগ্যা পোআবিলাকৰ লগত অনন্ত নৰকৰ অখগুনিয় খোৰ সান্তিকে ভুঞ্জিবা; এই দুয়েই তোমাৰ অনন্ত নিবাসৰ ধান হব।

কিন্তু হে ভাই, মন কৰি চোআ, যদি তুমি পাপৰ যোআবাই সেই নৰকৰ মাজত পৰিবলৈ ভাগ পোআ, তেন্তে কি কপে নো তাৰ সান্তি ভুঞ্জিবা! দেখা, সেই চাইত মানুহে দুখ পাই মৰনক বিচাৰিব; কিন্তু কোনো কালেও তাত আৰু মৰন নো লোমাব। তাত আৰু পুনৰ্বাৰ উদ্ধাৰ পাবলৈ সক্তি নাই; অকুত অকুত জুগ গৈ চুকুআৰ পাচতো যদি পাপি লোকৰ উদ্ধাৰৰ কাল থকা হলে, তেও অতি আনন্দৰ কাৰন হল- ইতেন। কিন্তু হাই হাই, নৰকৰ জাডনা, নু দুমুআ অগ্নি, আৰু পাপি লোকৰ ক্ৰন্দন, দাঁত কৰচনি, বিলাপ, অনন্ত কালৰ পৰা

আৰু অনন্ত কাললৈকে ভেনেই থাকিব! ইহৰ জেনে অবিদ্যাসি হই, তেঁওৰ নক্সা দি পাপি মানুহ, নিইতৰো সেই কপ সান্ত্বিএ সৰ্বদাই অবিদ্যাসি হৈ, সান্ত্বি দি থাকিব।

ভেত্তে হে এতিয়াৰ কালত পাপক ভাল পোআ লোক, ভোমোলাকে ওপৰে লিখা কথালৈ চাই অতিসই ভয়েৰে কঁপি নে থাকে নে? নতুবা ভাল একো বিবেচনা নকৰাকৈহে কাল নিয়াৰ খুজিচা? ভেত্তে সেই অবিদ্যাসি নবকৰ জাভনাত অৱলো পৰিবা। কিন্তু জদি সোধা, হেনে আমি নো কি উপায়েৰে ব্ৰহ্মকৰ জাভনা সাৰিম? ভেনে হলে প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰা; জি জনক এতিয়া ভুমি হেলা কৰিচা, আৰু জি জনক বাক্যকো ভুমি আপোনাৰ পৰা দূৰ কৰিচা, সেই জনক ওচৰলৈ আহি, আসুই লোআ; তেঁওত বাহিৰে কাৰো পৰা মানুহৰ পৰিত্ৰাণ নাই। তেঁৱে জগতক উদ্ধাৰিবৰ নিমিত্তে স্বপ্নান ভগন কৰিলে; জগতৰ পাপ খুই নিকা কৰিবৰ হেতুকে আপোনাৰ ভেজ দিলে। তেঁওৰ সমান প্ৰেম পাপি লোকলৈ আৰু কাৰো নাই; কিয়নো তেঁৱে বজাৰো বজা হোআতো আপোনাৰ দুই পুত্ৰাবিলাকক ইহৰৰ মহা কোধৰ পৰা বাধিবলৈ নিইতৰ জি দণ্ড, তেঁও তাক আপোনাৰ সৰ্বিলত ভোগ কৰিলে। তেঁৱে অন্ত কালত সোধাক হৈও, দুসি লোকৰ সলনি পেৰেৰ কাঠৰ ওপৰত সান্ত্বি ভুগি প্ৰাণ চাৰি দিলে; তাক বাহিৰেও মৰনৰ পৰা উঠি, এতিয়া আৰু অনন্ত কাললৈকে জিৱাই থাকিচে। আৰু অন্ত কালতো জগতৰ মহা সোধাক হৈ সকলো মানুহৰ পাপ পুন্যৰ সোধ কৰি, পুতি মানুহৰ কৰ্মৰ আৰু মনৰ গুপ্ত কথাৰ পুতিফল দিব। ভেনে হলে এনে দাৱাদু প্ৰভুৰ অনুগ্ৰহ বি বিচাৰি, হে নিবুধি মানুহ, কাৰ নো অনুগ্ৰহ বিচাৰিচা? তেঁওৰ অভুল্য প্ৰাচিঙত ভাবনা ন লৈ, আৰু কাৰ প্ৰাচিঙৰ দোআৰাই নো পৰিত্ৰাণ পাবলৈ ভাবনা কৰিচা? যিহু খ্ৰিষ্টত বাহিৰে আৰু কোনো

আপোনাৰ প্ৰাণেৰে ভোমোলাকৰ প্ৰাচিঙ কৰিলে! তেঁওত বাজ হে পাপি বন্ধু, ভোমোলাকৰ প্ৰাচিঙ কৰা স্বৰ্গে মৰ্ত্যে আৰু কো-নো নাই। ভোমোলাকৰ গুৰু সকলে সোন ধনেৰে আৰু সপ্তাহিক দুবোৰে ভোমোলাকৰ জাতি ফুলৰ প্ৰাচিঙ কৰি আপোনাৰ গিয়াতি বন্ধুৰ সন্ত দিএ হই; কিন্তু খ্ৰিষ্টে ভোমোলাকৰ জি অন্তৰৰ পাপ, তাৰ পৰা মুচি পৰিত্ৰ কৰি পৰম সাধু সকলৰ আৰু ইহৰৰ অনন্ত সুখৰ ভাগি হবৰ নিমিত্তে আপোনাৰ ভে-জোৰে স্বৰূপ প্ৰাচিঙ কৰিলে। এই নিমিত্তে আই, তেঁওৰ প্ৰাচিঙত বিশ্বাস কৰি অনন্ত সুখৰ ভাগি হোআহি। হে ভাই, এই সপ্তাহত ভোমাৰ অলপ কালৰ নিমিত্তে জাতি বুৰ নে, অনন্ত পৰম আয়ুস বৰ? মানুহে গোটেই ধন জগত পায়ো জদি আপোনাৰ জিৱাত্মা হেৰুআই, ভেত্তে তাৰ ভাত কি লাভ? আৰু আপোনাৰ জিৱৰ সলনি নো কি দিব পাৰে? হে ভাই, ভেতিয়া ভুমি ইহৰৰ সোধ আলনৰ আগত থিয় হবা, ভেতিয়া ইহৰে ভোমাৰ জাতি ফুলৰ সোধ কৰিব নে? ন হই, কিন্তু ভোমাৰ মনৰ, আৰু সকলো গুপ্ত কথাৰহে সোধ কৰিব। এই হেতুকে জি জনে ভোমাৰ অন্তৰ পাপৰ প্ৰাচিঙ কৰিলে, তেঁওৰ দাৱা বিচাৰ কৰা, তেঁৱে ভোমাক বিনা মূল্যে পৰিত্ৰাণ দিবলৈ সুগুত হৈ আছে।

অন্ততে হে সকলো সূৰা আৰু পৰ্বা লোক, ওপৰে লিখা জি খ্ৰিষ্টা, মহা বিচাৰৰ দিন, আৰু অনন্ত কালৰ কথা সুনিলা, সেই কথা জদি ভোমোলাকৰ মনে স্বৰূপ বুলি জানিচা, আৰু তাৰ দোআৰাই জদি ভোমোলাকৰ মনত অতি ভই পাইচা, ভেত্তে খ্ৰিষ্ট প্ৰভুৰ চৰনত প্ৰাৰ্থনা কৰি পাপৰ নিমিত্তে ক্ষেমা কৰা; তেঁৱে ভোমোলাকৰ মনৰ সকলো ভই দূৰ কৰি অনন্ত সুখ দিব; কিয়নো তেঁৱেইহে স্বৰূপ দূআৰ, আৰু তাৰ দূআৰি, তেঁওত বাহিৰে মানুহক পৰিত্ৰাণ দিবলৈ কাৰো নক্তি নাই।

ন. ল.

এজন খ্ৰিষ্টিয়ান তিৰোতাৰ বিৱৰণ।

Obituary Notice of Abby Thauke Farwell.

এপ্ৰিল মাহৰ ২ তাৰিখে বৃদ্ধ বাৰৰ গধু-
লি ৯ বজা মানত স্নীজুত কটৰ চাহাবৰ হা-
তাত থকা স্নীমতি ধুকু নামে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান
তিৰোতা মাকে কোআৰ দৰে ১৭ বছৰ বয়-
সিয়া হৈ মৃত্যু হল; তাইৰে কিছুমান বিব-
ৰন তলত লিখা হৈছে।

তাই জেতিয়া সৰু আছিল, তেতিয়া মাকে
স্নীজুতা কটৰ মেম চাহাবৰ লগত লিখা পৰ্ছা
সিকিবৰ নিমিত্তে দিলে। তাতে মেম চাহা-
ৰে তাইক আপোন জিকৰ নিচিনা বৰ মৰম
কৰি লিখা পৰ্ছা সিকালে; আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান
ধৰ্মৰ কথাও সদাই তাইৰ আগত কৈ কৈ
ধাকে, অৰ্থাত্‌ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে এই জগতলৈ
আহি মানুহৰ পৰিভ্ৰমণৰ অৰ্থে জনৈকৈ আ-
পোন সৰিলেৰে জগতৰ পাপৰ প্ৰাচিৰ্ত্ত কৰি-
লে, সেই কথাকে বিসেস ৰূপে সিকালে; আৰু
হাতি পুআ গধুলি ইহুৰ আগত প্ৰাৰ্থনা
কৰিবলৈকো সিকাই দিলে। এই ৰূপে প্ৰাই
দুই বছৰতকৈ অধিক দিন মেম চাহাবৰ
লগত থাকি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মৰ কথা ভাল
ৰূপে সিকিবলৈ পালে। পাচে ইহুৰ অতি
অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ১৮৪৬ সঁকৰ ২২ নৱে-
ম্বৰ তাৰিখে জিলা নগাঁৱত তাই পুত্ৰ যিচুত
বিশ্বাস কৰি বুব পাই মণ্ডলিত সোমাল।
তাৰ পাচে ১৮৪৭ সঁকৰ ২২ কেবৰুআৰিত
এই দেসত প্ৰথমে হোআ খ্ৰিষ্টৰ সিন্য স্নীনি-
ধি লিবাৰিৰ লগত খ্ৰিষ্টিয়ান বিধি মতে বি-
বাহ কৰোআ হল।

তেতিয়াৰে পৰা তাই পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টত
আসুই লৈ পাঁচ বছৰ দুকুৰি দিন আপোন
স্বামিৰ লগত কুসলে গ্ৰিহ বাস কৰিলে।
বিয়া হোআৰ পাচ বছৰত তাইৰ এটি চো-
আলি উপজিল; সেই বছৰে পৰা গৰ্ভত
কোনো ৰোগ হোআত ভাল মতে ঘৰৰ কাম
কৰিব নোআৰিছিল। কিন্তু ৰোগ গুচিবৰ
নিমিত্তে অনেক দিন ঘৰৰ খুউআ হল, শুধা-
পি সৰিল ভাল ন হল।

গত মাৰ্চ মাহত প্ৰথমে বৰিয়া পৰোঁতে
তাইৰ মনৰ কথা সোধা হৈছিল, তেতিয়া
তাই কলে, বোলে, মোৰ মনত বৰ একাৰ
জেন পাইচোঁ। এই নিমিত্তে পানুৰি মেম
চাহাবক আৰু লগৰ কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান বাই
ভনিক মাতি আপোনাৰ মনৰ কথা কলে,
আৰু নিবিলাকক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈকো নি-
বেদন কৰিলে। পাচে সেই দিনৰে পৰা
তাইৰ মন আগতকৈ আনন্দ হৈ গল; আৰু
জেতিয়া মনৰ কথা সোধোঁ, তেতিয়া বোলে,
মোঁল একো ভই ন কৰিবা, মই ইহুৰ
হাততে মোৰ সৰিল আত্মা সমৰ্পন কৰি
দিলোঁ, তেঁও মোক কেতিয়াও ত্যাগ ন
কৰিব। আৰু এদিন সৰিলত দুখ পাওতে
আপোনাৰ স্বামিত কলে, মই পুত্ৰৰ চাই-
লৈ জাবলৈ অতি ইচ্ছা আছে, কিয়নো ইয়াত
মই বৰ দুখ পাইচোঁ; শুধাপি যদি ইহুৰে
কিছু দিন সান্ত্বি দিবলৈ ইচ্ছা আছে, তেন্তে
তেঁওৰ ইচ্ছা পূৰ হওক; কিয়নো মোঁল জি
ভাল, তেঁও তাকে কৰিব। সেই ৰূপে দিনে
দিনে ৰোগ টান হোআত মনৰ চাৰি পাঁচ
দিনৰ আগৈয়ে তাই আপোনাৰ স্বামিত এই
কথা কলে, তুমি মোঁল আৰু আলা ন কৰি-
বা, আৰু একো ভয়ো ন কৰিবা, মই আ-
পোনাকে পুত্ৰ যিচুত সোধাই দিলোঁ, তেঁৱে
মোক সুখি থানলৈ নিব। কিন্তু অচম দেসৰ
মাজত জিমান খ্ৰিষ্টিয়ান বাই ভনি আছে,
সকলোতে মোৰ প্ৰেমৰ নমস্কাৰ জনাই কৰা,
হেনে মই নিবিলাকৰ কাকো পাহৰা নাই,
সকলোকে মৰম ৰূপে সুঁআৰি আচোঁ। পাচে
ওচৰতে মাকক দেখি, মাকতো এই কথা
কলে, তুমি পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টৰ সিন্য হোআ
বুলি মই দেখিবলৈ বৰ ইচ্ছা আছিল; শুধা-
পি এতিয়া আৰু তুমি দেও পুত্ৰক হৈ নে
থাকিবা। তাৰ পাচৰ দিনা কিছু সৰিলত
হস্ত পাই আনন্দ মনেৰে আপোনাৰ স্বামিক
মাতি এই কথা কলে, হে মোৰ প্ৰিয়, তোমাৰ
লগত ইহুৰে জিমান দিন থাকিবলৈ দিলে,
সিমান দিন থাকিলোঁ, কিন্তু এতিয়া মই আ-

নিচোঁ, পুতুএ মোক মাতিচে; এই হেতুক তুমি মোৰ কাৰনে একো ক্ৰন্দন আৰু অসন্তোষ ন কৰিবা, কিয়নো ইমানতে পুতুএ মোক নিবলৈ আপোন পবিত্ৰ ইচাতে উচিত দেখিচে, সেই কাৰন হে মোৰ প্ৰিয়, তুমিও পুতুৰ ইচাতে আপোনাক বস কৰি ৰাখা। কিন্তু জিমান দিন মই তোমাৰ লগত থাকিলোঁ, তাৰ মাজত মই তোমাৰ আগত বহু দোষ কৰিলোঁ, তথাপি সেই নকল মোৰ অহিতে মনত নে ৰাখি ধেম্বা কৰা।

এই ৰূপে মৰিবলৈ এদিন থকাটোকে তাই আপোনাৰ মনৰ কথা কৈ কৈ আছিল; আৰু সময়েই সময়ে তাইৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰু তাইৰ জিহত প্ৰতি, এনে এটি গিত গান কৰিবলৈকো জাকে আগত পাই, তাকে মিনতি কৰে। সেই গিত তলত লিখা আছে। কিন্তু মৰনৰ দিনত হলে অতি দুখ পোআত আপোনাৰ মনৰ একো কথা কব নোআহিলে, তথাপি জেতিয়া মৰনৰ নিচেই ওচৰ হ'ল, তেতিয়া জিমান দুখ তাইৰ সৰিলত আছিল কব নোআবোঁ, তেওঁ হাত বা ডৰি একেৰিও ন বনোআকৈ আছিল; আৰু মৰোঁতে কেৱল দুই তিনি বাৰ দিখল নিশ্বাস লৈ, জি জনক নে দেখাকৈএ বিশ্বাস কৰিলে, সেই পুতুৰ চৰনত সৰিলেৰে মহা নিদ্ৰা গল। কিন্তু আত্মা হলে আপোনাৰ পুতুৰ সুখৰ ধানত অনন্ত বিস্ৰাম পালে; তাতে আৰু দুখ, কেলেন, ৰোগ বিয়াখি কোনোএ চুব নোআবে। এই দুখমই জগতত থাকোঁতে মৰ্ত্য সৰিলত নানা দুখ পালে; কিন্তু এতিয়া আৰু নকলো দুখৰ পৰিখাৰ হাত সাৰি, অম্বৰ অম্বৰ হৈ ইহৰৰ গুন কিৰ্ত্তন কৰিচে।

প্ৰিথিবিৰ জিয়াই থাকোঁতে জেতিয়া ৰাতি সজাত পৰি সুবলৈ জাই, তেতিয়া প্ৰাই সদাই মনৰ কথা আপোনাৰ স্বামিৰ আগত কই। আৰু দিনৰ ভিতৰত দুয়োৰো মাজত জদি কোনো অমিল থাকে, তেওঁ টোপনিএ নৌ ধৰোঁতে আপোন অপৰাধৰ ধেম্বা ধোজে। পাচে ৰাতিএই স্বামিৰ লগত ইহৰলৈ

গান কৰে, আৰু কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনাও কৰে। জেতিয়া এছাৰ নিলা বৰ ধুমুহা বতাহ বৰ-খুন আৰু মেঘৰ গৰ্জন হই, তেতিয়া মনত বৰকৈ আনন্দ কৰি স্বামিৰ আগত কই, দেখা! প্ৰিয়, আমি জি জনত আনুই লৈচোঁ, সেই পুতুৰ মহিমা আৰু নক্তি কেনে! তেঁওৰ ইচাতে আকাশ মণ্ডল খন সূন্যতে গৰ্জন কৰি আছে; পুতু নিৰাকাৰ হোআতো বায়ু ত্ৰি-ফিৰ নোআৰাই আপোনাৰ ভয়ানক সবদ প্ৰকাশ কৰিচে। জদি এতিয়া তেঁও এৰে নক্তিৰে আপোনাৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিচে, তেঁতে জেতিয়া সেমৰ কালত আপোনাৰ নক্ৰবোৰক প্ৰতিফল দিবৰ নিমিত্তে মেঘৰ ওপৰত দূতৰিলাকক লগত লৈ আহিব, তেতিয়া ইয়াতকৈও কেনে গৰ্জন হ'ব, ন হই নে?

মৰনৰ এবচৰৰ আগৰে পৰা তাই স্বামি-একৰ আগত এই কথা কলে; হে প্ৰিয়, আমাৰ মণ্ডলিৰ ৰথাকে কোআৰ দৰে মণ্ডলিৰ দুখিয়া লোকক উপকাৰ কৰিবলৈ আমি কি কৰিম? তুমি হলে চাকৰি কৰা ধনেৰে কিছু দিব পাৰিবা, কিন্তু মই কি দিম? জদি তোমাৰ ধনকে পিও, তেওঁ তাতে মই একো উপকাৰ কৰা ন হ'ল; এই নিমিত্তে মই ইয়াকে কৰোঁ, কিছুমান এৰি পলু, আৰু হাঁহ কুকুৰা পুহি, তাকে বেচি জি পাও তাকে দিম। এই বুলি কিছু দিন সেই ৰূপে কৰিলে। কিন্তু ইহৰে তাইৰ বিবেচনাতকৈ আপোনাৰ পবিত্ৰ ইচাবে জিহক ভাল দেখিলে, তাকে পূৰ কৰিলে।

তাইৰ নৰিয়াত অনেক খ্ৰিষ্টিয়ান তাই ভনিবিলাকে কিবা উপকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে দিনে ৰাতি তাইৰ লগত থাকেহি; আৰু মণ্ডলিৰ ৰথাক ক্ৰীড়ত বাওন চাহাৰ মেম চাহাবেও তাইৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে স্নম কৰে; কিন্তু ইহৰে তাতকৈও মহা উপকাৰি হৈ এই দুই সপ্তাহৰ পৰা তাইক আপোনাৰ পবিত্ৰ ধানলৈ নি অনন্ত জিৰনি দিলে; এই নিমিত্তে সেই ইহৰৰ নামত ধন্যবাদ আৰু গুন কিৰ্ত্তন হওক।

ওপৰে লিখা থকুৱা মৰনৰ বিৱৰনত আমি দেখিচোঁ, জিবিলাক মানুহে পৰিত্ৰান পাবৰ নিমিত্তে পুত্ৰ যিচুত ভাৰসা ৰাখে, এনে মানুহক পুত্ৰএ কোনো মতেও বাজ ন কৰে। বুলি প্ৰতিগ্যা কৰিছে। এই হেতুকে হে প্ৰিয় লোক, আহা, মৰনৰ নিমিত্তে জদি ভই কৰা, তেন্তে পুত্ৰ যিচুত জিয়াই থাকোঁতেই ভাৰসা লোআ, তেহে তোমোলাকৰ মৰনলৈ আক ভই ন হব, কিয়নো পিত্ৰিএ পুত্ৰক জে নেকৈ মৰম কৰে, তাকৈও জিবিলাকে পুত্ৰক চৰনত ভাৰসা কৰে, সেইবিলাকক পুত্ৰএ অতি মৰম কৰে, আৰু মৰনৰ সময়তো আ-পোনাৰ কোলাত তুলি অনন্ত বিসু্য দিএ।

জিয়াই থাকোঁতে থকুৱা জি গিতত অতি প্ৰিতি আছিল, তাকে তলত দিয়া হৈছে।

আকাশৰ ওপৰত আচে
এক মহা দিগ্ৰিৰ ধান,
সুকুলা বস্ত্ৰ পিন্ধা লোক
জত গাই সুললিত গান।
সেই ঠাইত নাই একো দুখৰ লেন,
নাই অসন্তোষ মৰন;
নাই সুৰ্জ চন্দ্ৰৰ কোনো তাপ,
নাই প্ৰতিৰো হৰন।
অনাদি কালৰ সুখ সোনাৰ
এক জোতিমই নগৰ,
তাত নিৰ্মান বগা সিংহাসন,
দেখোঁতে মনোহৰ।
ফটিক ৰূপ নিৰ্মল অস্ত্ৰিত বৈ
ওলাই সিংহাসনৰ,
তাৰ মাজত বাবে বিধ গুটি
লাগে গচ জিৱনৰ।
তাত দৰ্শন পাই পোআলি মেৰ,
পিত্তিৰো প্ৰফুল্ল মুখ;
অনন্ত কালৰ বিসু্য পাই,
নু গুচে মনৰ সুখ।
অহ, কেনে বহুলা সুখৰ ধান,
বৰপেই প্ৰেমৰ সাৰ;
অকৃত গুন অকৃত কাল চুকাই,
ভেও আগ নে পাব তাৰ। ন. ল.

পুৰানি অসম বুৰঞ্জি, নং ৯।

Dihingia Raja—War with the Kacharis.

লাকনি ডাপৰাও সঁকত বজা দেৱে চুৰু-
ফা তিপাম বজাক, চুলে- চাৰি বজাক,
চুতে- নামককিয়া বজাক, চুগ্ৰে- সৰু জনা
গোহাঁইক, ফাতে- মুন বৰ গোহাঁইক, এই
পাঁচক মুখ্য কৰি, অনেক লোক জন দি
মৰজিত গৰ বাস্তিৰ দিলেগৈ; পাচে সকলেও
গৈ গৰ বাস্তি বনগৈ। আহাৰৰ দিনত
কচাৰি বজা ভায়েক লোআচকক পঠাই
মৰজিৰ কোঁঠত ধৰিব দিলেহি; পাচে লো-
আচকে আহি গৰত জুখ ধৰিলেহি। চুৰু-
ফা তিপাম বজা, চুলে- চাৰি বজা, এই
দুইক মুখ্য কৰি ডাঙ্গৰিয়া সকলে কোঁঠৰ পৰা
ওলাই জুখ ধৰি কচাৰি বজাৰ ভায়েকক
ভজালে। চুলে- চাৰি বজায়ে কচাৰি
বজাৰ ভায়েক লোআচক কাটি, তাতে আঠ
ধান হেজতান পাই আনি, পাচে বজা দেৱে
জুখ লাগিবৰ সুনি খেদি উটিয়াই গৈ, ধাও-
মুজ কতকক মৰজিৰ কোঁঠলৈ পাঁচিলে; বজা
দেৱৰ দুই বাপেক পুতেক ধন সিৰিএ উজাই
গৈ, দৈয়াজ্জৰ মুখত সকলো এঠাই হল।
পাচে ৰাজ্যে বোল, আমি না-জাপত কোঁঠ
দিওঁগৈ; এই বুলি পানিএ উজাই গৈ বালিত
বলগৈ। বালি কোঁঠো এৰি বাতি দুপৰত
কচাৰি গৰ বেৰি ঘৰত জুই দিলেগৈ, কচা-
ৰি ভই খাই ভাগি পলাল। বাতি পুজা
বজা দেৱে পাচত থাকি চুৰু-ফা তিপাম
বজা, চুলে- চাৰি বজা, চুতে- নামককিয়া
বজা, চুগ্ৰে- সৰু জনা গোহাঁই, এই চা-
ৰিক মুখ্য কৰি অন্যো ডাঙ্গৰিয়া সকল-
কো জুখ কৰিবলৈ পঠালে। ধাওমু-
খাম, চুহন, নব- কু-বিন, এই সকলক সোঁ
হাতে ধনসিৰিৰ কাধৰে ধৰিব দিলেগৈ।
পাচে লোক গৈ খেদি কচাৰিৰ বৰ মজিদ্দা-
ৰক পালেগৈ। ডেকা বজাটো ঘোঁৰাত উঠি
পলাল; আমাৰ লোকে খেদি গৈ ইটোৰ
গৰ পালেগৈ। পাচে কচাৰিৰ খুনখাৰা
বজায়ে ভায়েক ডেকা বজা পলাই মানতৰা

সোমালগৈ। পাচে বজা দেৱে ইটাৰ গৰ এৰি আহিল, বালিত জি আছিলে সিও বোৰ আহিল। সকলো আহি চম্পাগুৰিত বহলি; তাৰ পৰা বজা দেৱে লেঙ্গুৰিয়া কৌণ্ডত বহলি।

পাচে সেই ঠাইতে কচাৰিৰ নেওচু বজাই ভায়েকক পঠাই কোআলে, বোলে, মোৰ বুপা ককাৰ ৰাজ খুনখোৰায়ে বল কৰিছে খাইছিলে। বজা দেৱলৈ কপ দু স দি ৰাজ্য মাগি আহিল, বোলে, ময়ো সৰ্গ দেৱক সেৱা কৰিমগৈ, ভায়েকে আহি এই কপে কলেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি ভায়েকৰ লগত আমাৰ কটকি পঠালে, বোলে, ভাল, তাৰ ভনিএককো, হাতি দুটা, কপ তিনি সেৰ দি পঠাব। পাচে ভায়েকে আমাৰ কটকিএ কলেগৈ, ভনিএককো, হাতিএকো, কপএকো, নাকৈ দা এস, তাও কাপোৰ এস, পানি কামলি এখন, এই দুব্য আনি কচাৰিৰ নেওচু বজায়ে ভায়েকে আহি, সৰ্গ দেৱৰ চৰনত সেৱা কৰিচোঁ মই বন্দীএ, এই বুলি, উঠি উঠি সাত সেৱা কৰিলেহি; পাচে চাপি আহি পাও চুই সেৱা কৰিলেহি। বজা দেৱেও দুই চৰন দাঙ্গি দিলে, সিও তাৰ মাখাত ভুলি ললে। বজা দেৱে সোমৰ আঙ্গটিটো সোলোকাই তাক দিলে, আৰু বজা দেও উঠা প্লাইকন হাতিটো দিলে, সুনিয়া হেঙ্গদান এখন দিলে, জিম বস্তা ঘোঁৰা এটা দিলে। পাচে বজা দেৱে এই বস্তা দি কচাৰিৰ নেওচু বজাকে ভায়েককে নিকালে, বোলে ভইত ভাঙ্গৰ বজাৰ সন্তান, অলপতে পানি জেনে কপে ভপত হই, সেই কপে ন হৰি; চিতভো জুৰ ন হৰি; আৰু কচাৰি বজা খুনখোৰাৰ সোমৰ দণ্ড, সোমৰ খাট, সোমৰ বেলা, সোমৰ কাঁহি, সোমৰ কলহ, এই দুব্য দি আহিব; আৰু নাকোচ কুঁঅৰি ভিন জনি দি আহিব, তাৰ বৰ কুঁঅৰি ভনি ভোলে বাখিৰি; এই বুলি বজা দেৱে কচাৰিৰ নেওচু বজাকে ভায়েককে বিদাই দিলে; আমাৰ

মানুহ দু কুৰি তাৰ লগত থাকিব দিলে। সি জাঁওতে এই খনি বুলি গল, খুনখোৰাও হনু বজালত সোমাইচেগৈ, যদি মই তাক পাও, বজা দেৱৰ ঠাইলৈ দি আহিম। পাচে বজা দেৱে ইটাৰ গৰত নেওচু বজা বজাই কাইখন মুখখন কৰি আহিল।

পাচে সেই সময়তে লুপুত নামে বজাল এটা আঠ কুৰি নাৱেৰে মাঘত তেঁওৰে লুইত ওলালহি। বজা দেৱে এই কথা সুনি ত্যাওচু লুপুত কচে, খাওমুচেচনক, এই দুইক খুনখোৰাওক বেৰিব দিলেগৈ। ইবোলাক দুয়ে চুহনক পঠাই দিলে, চুহনেও গৈ লাহৰ বস্তা জাত পালে, আৰু খাওমু কতকক বুৰৈলৈ পঠালে; সিবোৰ চাৰিও ভটিয়াই গল। পাচে বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে নগৰলৈ উজাই আহিল। ত্যাওচু লুপুত কচে, খাওমুচেচন, এই দুয়ে উজিৰক টেমনিভ লগ পালেগৈ, তাতে বৰ জুখ লাগিল, উজিৰে জুখে নোআৰি নাও এৰি ঘোঁৰাত উঠি তৰে পলাল। বৰ পাত্ৰ উলটি আহি কুঁঅৰি পোতাত গৰ দি বহলি। খাওমুচেচনৰ উলটি ৰাজ্যলৈ আহিল, চুহনে দেও ঘনৰ সোমৰ দণ্ড, কপৰ কলপ, দেৱৰ সোম কপৰ অলকাৰ, চাৰি সমান টকাৰ কোচ বজা দিয়া মাধুন্দি হাতি এজন, এই বস্তা আনি দিহিঙত বজা দেৱক দিলেহি। পাচে বজা দেৱে খাওমু ক্লিখামক সলাত থাকিব দিলে, খাওমু কতকক বৰ পাত্ৰৰ লগত নিহৰিত থাকিব দিলে, চুহনক ভৰলিত থাকিব দিলে; বোলে, ত্যাওচু লুপুত কচে, পোনে বন আহিলে হননে, ক্লিখামে থেম কৰিব, খাওমু কতকক পোনে বন হলেও থেম কৰিব। পাচে বজাল আহিলত দুয়ো থেম কৰিলেগৈ, বজালৰ নেবাৰ বিৰমানিএ বৰ উজিৰে সৈন্যে সহিতে ধৰিলেহি। ঘোঁৰা আহিছিলে ১০০০, মানুহ আহিছিলে ১,৫০,০০০; পাচে আমাৰ লোকেও জুখ ধৰিলে। বিৰমানিএ, উজিৰে ঘোঁৰাৰে আহিছিলে। বৰ পাত্ৰ গোহাঁই

প্লাইবিন হাতিত উঠি ওলাই ধৰিলে । পাচে বজালে বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ হাতিৰ নেজ কাটিলে, ভৰিৰ কাঁদনিও কাটিলে, তেওঁ হাতি ন পৰিল । ধাওমুখ ক্লিখাম প্লাই-অৰক হাতিত উঠি গল, ধাওমুখ বিখ চাপ্লাই-কাই হাতিত উঠি গল; এই দুয়ে গৈ বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ লগত ভৰ দিলেগৈ । কখ-চেখ বৰ পাত্ৰ গোহাঁয়ে বজালৰ বিৰমানি নেবাবক কাটিলে । ইবোৰ বজাল ভাগি পেলাল, পাচে আমাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি নি খাগৰি জান পালেগৈ । স্বা লগা হাতি জাব নোআবে দেখি তাৰে পৰা ওলো-টাই পচালে, বজালৰ পালে ঘোঁৰা ১ স, কাটিলে বিস্তৰ, হিলেও বিস্তৰ পালে । বজা দেৱে বন জিকিৰৰ সুনি তাৰ পৰা ডাকৰিয়া সকলক অনালে, সিবোৰেও আহি বজালৰ জি বস্ত্ৰ পালে, বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি । বজা দেৱেও বৰ পাত্ৰ প্ৰমুখো সকলো বি-নয়াক জোগ্যাননাৰে বঁটা প্ৰসাদ দিলে । পাচে বজা দেৱে চুহনক দাই পৰি বুলিলে, বজালৰ বস্ত্ৰ বিস্তৰ পালি বুলি সুনিলা, মোক কিয় নি দিলি; এই দাই পৰি চুহ-নৰ ঘৰ লুৰি মানুহ গুচাই ঘৰলৈ খেদিলে ।

কহিয়া পাদুৰিএ বাটত নলা লোজা ।

অনেক দেসৰ সন্ধান ।

Journal of Events.

আমি সুনিচোঁ, চাইটা মানুহ বুদ্ধপুত্ৰ নদিএ উজাই আহোঁতে আউনিয়াটিৰ ওচৰ-পালতহি; গৰাত এটা টেকেলিৰ একাল ওলাই থাকিবৰ দেখি, নাৱৰিয়া এটাই বচা-ৰে খোচ মাৰিলত ১০১০ টকা ৰূপ, আৰু ১৫।১৬ টকা সোন মাটিত সিসুতি হৈ পৰিল । পাচে আটাই কেইটাই বুটলি চপাই বাঁটি লৈ গোঁসাইক ভেঁটি দিবৰ নি-মিতে ২০।২০ টকা ৰাখি, আন আটাইবোৰ পুতি ধলে । এই কথাৰ বুজ পাই আউ-নিয়াটিৰ ভকতবোৰে সেই মানুহ কেইটাক ধৰি ধন উলিয়াবৰ নিমিতে লাগি কৰা জন্তু দেখাই ভই লগোআত সিহঁতে ৰূপ পোতা চাই দেখুআলে; কিন্তু আটাইবোৰ ধন নাই দেখুআ বুলি ভাবি মানুহক এৰি নি দিলে । পাচে বিচাৰ কৰ্তা ক্ৰীজুত ব্ৰোডি চাহাৰ মং-গৰত আচে বুলি সুনি সেই কথা জনালে; তাতে বৰ চাহাৰ গৈ সত্ৰ পালত সিহঁতে বে-গাই সেই মানুহক এৰি দি সেই কথাৰ একো লৈ নে কাহিলে । পাচে সেই চাইটা মানু-হক মাতি সপত দি সোধাত সকলোএ একে কথা কুলে । ইয়াৰ বিচাৰ পাচে হব ।

১৮ মাৰ্চত কলিকতাৰ নিমন্তলা ঘাটৰ ওচ-ৰত ঘাটৰে নাও মানুহে লৈতে ভৰা হৈ পাৰ হওঁতে তল গল; তাৰ মাজত ৪ টা মাধোন ৰখা পৰিল, আন আটাইবিলাক মৰিল ।

ডিচেম্বৰ ২৮ তাৰিখত ছাংগুন নগৰত থকা এজন মানুহে জুইৰ ওপৰত তেলৰ চক ৰাখি থাকোঁতে মানৰ এখন ভাপ জাহাজ আহিচে বুলি সুনি, তাক চাবলৈ তেল এৰি জোআত ঘৰত জুই লাগিল; পাচে ঘৰে ঘৰে জুই লাগি গৈ প্ৰাই সকলো নগৰ নো পোৰে মানে বাৰ্হি গৈছিল । ২০০০ ঘৰ পুৰিলে, হানি হল ৩০,০০,০০০ টকা । হাটে বাটে দূখিত লৰা তিৰোতা আৰু এখা পোৰা কুকুৰ গাহৰি আদি চাৰিও পোনে দেখা জাই ।

অৰক্ষনোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫১।

নম্বৰ ৫।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1851.

NO. 5.

আৰ্চিয়াত থকা ভাগ তুৰ্ককৰ বিবৰন।

Geography of Turkey in Asia.

ইউৰপ আৰু আৰ্চিয়া বৰিসৰ উত্তৰ ভো-
খৰত কচিয়া মহা দেশ আছে। তাৰে দক্ষিণ
পশ্চিম চুকে তুৰ্কি নামে আন এখন বৰ দেশ
আছে। তাৰ দু ভাগ আৰ্চিয়াত, এভাগ ইউ-
ৰপত থাকে। আৰ্চিয়াৰ ভিতৰত জি ভাগ
থাকে, তাৰ দৈৰ্ঘ্য ১০০০, প্ৰস্থানি ৪৫০
মাইল। মানুহৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ১,২০,০০,০০০।

তুৰ্ক দেশৰ ভিতৰত এই এই প্ৰদেশ আ-
ছে; সৰু আৰ্চিয়া, আৰ্মেনিয়া, কুৰ্দিষ্টান,
খাছদি, মেচপটামিয়া, চুৰিয়া, আৰু পালে-
ষ্টাইন, অৰ্থাত্ যিহুদা দেশ। এই সকলোকে
তুৰ্কিইতে দখল কৰিলে। সেই ঠাইতে
আগৰ কালত আৰ্চিয়া, পন্তু, লুদিয়া আদি
কৰি অনেক বৰ ৰাজ্য আছিল; তাতে
অনেক পুৰনি নগৰৰ ভগা দেশ গৰ, পৰ্কি,
মূৰ্তি আদি চিন আছে। সেইবিলা-
কৰ মাজত বাবেল আৰু নিনিবি অতি
পুৰান নগৰ; নিনিবি নগৰত এতিয়াও
মাটি খানি সিলৰ অনেক বৰ বৰ
মূৰ্তি উলিয়াই।

সেই দেশত ভৌৰচ আৰু আৰা-
বাত নামে ওখ পৰ্বত আছে। জল
আশ্বৰ্য্যৰ কালত নোহাৰ জাহাজ সেই
আৰাবাতৰ টিকতে বল। পুৰান নদীৰ
নাম ফিৰাট আৰু তিগৰ; এই দুয়ো

পাৰ্চি সমুদ্ৰত পৰেগৈ। সেই দেশত বহুত
সৰোবৰ নাই; জি সৰু সৰু আছে, তাৰ
পানি লোনা।

বাগদাদ নামে আগৰ কালত তুৰ্কি ৰাজ্য
নগৰ তিগৰ নদীৰ ওচৰত আছে। সি আ-
গেয়ে অতি সুন্দৰ নগৰ আছিল; কিন্তু
কনষ্টান্টিনপলক ৰাজ্য নগৰ কৰিবৰে পৰা
বাগদাদ সৰু হৈ হৈ গল। এতিয়া তাত ১০।
১২,০০০ মান নিবাসি লোক মাথোন আছে।
সেই নগৰৰ দক্ষিণ ফালে ফিৰাটৰ পশ্চিম
পাৰে পুৰনি বাবেল নগৰৰ ঠাই আছে; নষ্ট
হোআ ডাঙৰ পৰ্কিৰ অনেক চিন আছে।
তাৰ মাজত তিনটা পুৰান ভগা পৰ্কি;
প্ৰথমটোৰ দৈৰ্ঘ্য ২২০০ হাত, প্ৰস্থানি ১৬০০;
দ্বিতীয়টোৰ দৈৰ্ঘ্য প্ৰস্থানি ১৪০০ হাত; ত্ৰি-
তীয়টোৰ মেৰ ১৫২৪ হাত, ওখ ৩১৬ হাত।
সাগৰৰ ওচৰত তিগৰ আৰু ফিৰাট গোটে
খোআ চাইত জাহাজেৰে বেহা বেপাৰ কৰ

তুৰ্কি আৰু আৰবি মানুহৰ নকশা।

৮৮৮ নামে এখন ভাল নগৰ আছে; তাৰ নিবাসি মানুহ ৬০,০০০। ডিগবৰ পশ্চিম পাৰে মচল নগৰ আছে, তাৰ মানুহ ৩৫,০০০। সেই নগৰৰ ওচৰত পুৰনি নিনিবি নগৰ আছিল। ফিৰাট নদীৰ আগলিত এজেক্ৰম নগৰ আছে; মানুহ ৮০,০০০। সেই নগৰ নোহাৰ দিনত পতা হৈছিল, তাত থকা মানুহে কই। তাত বাজে দিয়াবিকৰ আৰু বিলাক সমুদ্ৰ পাৰত ত্ৰেবিজন, এই দুই প্ৰধান নগৰ আছে। সৰু আচিয়াত ক্ৰুচা, তকাত, স্মূৰ্ণা, পৰ্গাম, এবিলাক নগৰ ভাঙৰ হৈছে।

কনস্তাভিনপল নগৰৰ ২০০ মাইলৰ পূব দিশে থকা আঙ্কোৰা নগৰ আছে, তাত নিবাসি মানুহ ৪০,০০০ মান। সেই ঠাইত অনেক মিহি বহু মূল্য কাপৰ চাগলি নোমেৰে বনাই। তাত জি বিধ চাগলি থাকে, সি আন কোনো ঠাইত নাই; নোম অতি বগা, মিহি, আদ হাত মান দিখল। সিক পকোআ, বৰ সুন্দৰ। সেই আঙ্কোৰা চাগলিৰ নকচা ইয়াত দিয়া হৈছে।

আঙ্কোৰা নগৰৰ মানুহে পোলা চাগলি এবিধ।
The Angora Goat.

আগৰ কালত ভূকক বাক্য অতি পৰাক্ৰমি; এতিয়া হলে ক্ৰমে ক্ৰমে নৰম হৈছে; আৰু আগেয়ে জি কপেৰে আন দেশত আক্ৰমণ কৰিছিল, এতিয়া কৰিব নোআবে। সেই দেশত বহু ডকাইত আছে; জাতিকে অহা জোআ কৰিবলৈ টান। ভূককি মানুহ দেখিবলৈ ভাল আৰু সৰু, কিন্তু সৰুপা; তিবোভাবোৰো ডেকা কালত সুন্দৰ, কিন্তু

৩০।৩৫ বছৰ বয়সিয়া হলে, বুৰি জেৰ দেখা জাই। সিহঁতৰ মচলমান ধৰ্মৰ মতে এটা মানুহে চাৰি জনি তিবোভা লব পাৰে; কিন্তু বৰ লোকে জিমান পালিব পাৰে, সেই মানুহে বাখে; তাত্তে বৰ দুষ্টালি কথা জনমা হই। চুলতান অৰ্থাত বাদশ্যৰ চিৰালিও বা হাৰম, অৰ্থাত তিবোভা থকা ঘৰত ৫।৬০০ ম, এইমান তিবোভা চপাই বাখে। সিবিলাকক বখাক মানুহ নপুসকহে পাতে।

ভূককি লোকৰ বহু গিয়ান বিদ্যা নাই; কোৰান নামে মহমদৰ সাত্ৰ পৰ্হিব পাৰে, কিন্তু তাত বাজে অনেক পুথি নাই। আন মচলমানৰ দৰে দিনত পাঁচ বেলি নেমাজ কৰে; সুৰ্জ ওলোআত প্ৰথম, ২ বজাত দুতিয়, দুপৰত ত্ৰিতিয়, ৪ বজাত চতুৰ্থ, আৰু সুৰ্জ মাৰ জোআত পঞ্চম, এইমান নেমাজ প্ৰাৰ্থনা নিভো কৰে। নেমাজ নো কৰোঁতেই হাত, ভৰি, মুখ ধোএ। দুতিয় প্ৰাৰ্থনাৰ পাচে প্ৰথম সাজ ভাত খাই; আৰু সি সাজ গধূলি বাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ পাচেই খাই।

সিবিলাকে জাত্ৰিক লোকৰ হিতৰ নিমিত্তে অনেক নাম ঘৰ সাজে, অৰু সেই দেশত পানি পাবলৈ দুৰ্গম হোআত জাত্ৰিকৰ নিমিত্তে নাহ খানি থই। কোৰানৰ মতে সুৰা চেৰাপ খাবলৈ নিষেধ, সেই নিমিত্তে ভাল মানুহে অকল পানিহে খাই; তথাপি কোনোএ চেৰাপ কানি আদি বাগি বস্তু খাবলৈ ধৰি বেগাই দুষ্ট হৈ জাই। অধিক ভাগে ধঁপাত আৰু কাকি খাই, তাত, কাটি, পনিৰ, জলকাই, পনক, তেল, আৰু পহৰ মজ্জহ, এইবিলাক খাই।

সেই দেশৰ আম খিনি মান মানুহ ভূককি হৈছে; সিবিলাকৰ বাহিৰে গ্ৰিক, আৰ্মেনি, আৰবি, য়িহুদি, কুৰ্দি, আৰু তুৰ্কমান লোক আছে। গ্ৰিক আৰু আৰ্মেনিএ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম পুৰতে; আৰবি আৰু কুৰ্দিবিলাকে কোৰানৰ দৰে পুৰতে, কিন্তু কুৰ্দিৰ ধৰ্ম আন মচলমানৰ পৰা কিছু লব, আৰু কাৰো বস হবলৈ সিহঁতৰ ইচ্ছা নাই। সিহঁত নগাৰ

জর্জিয়া দেশের লোক ।

A Georgian Gentleman.

জর্জিয়া দেশের ডিবোডা লোক

A Georgian Lady.

দেহে পর্বতত থাকে; তুরুকির দেহে কাপের নি পিন্ধে, কলা চাগলির চাঁল পিন্ধে, আক মূবত দিঘল বজা টুপি লই। সিইত বর ডকাইত; কিন্তু কোনো মানুষ দুখত পরা দেখিলে, অরসো উপকার করিব লাগে, সিইতর সদাই এনে দস্তুর। বচরি বচরি ২০,০০,০০০ একুবি লাখ চাগ আক মেব চাগ বেচিব নিমিতে কনস্তান্তিনপল নগরলৈ খেদাই নিএ। তুরুমান লোক তুরুকর নিচিনা, একে বজ্জহর মানুষ; তুরুকর পূব ফালে কাল্লিয়ান আক আবাল সমুদুর ওচরত সিইতর নিজ; দেশ তাক ভাতার স্বতন্ত্র দেশ বোলে।

তুরুক লোক ভাতার বজ্জহ ইই; কিন্তু সিইতর ভাষা আরবি আক পার্চি ভাষাবে সৈতে ক্রমে মিহলি হৈ জোআত ভাতাবে সৈতে এতিয়া নি মিলে। সিইতে আগর কালর পরা বনুআ আক ডকাইত আছিল। খ্রিষ্টর পাচে প্রাই ৬৫০ সঁকত খেহ লোকে ভাতার পূব ভাগ, চাৰাচেন আক পার্চি লোকে পচিম ভাগক দখল করিলে; ভাতে পচিম ভাগে মচলমান ধৰম গ্রহন

করিলে। পাচে তুরুকস্থানত তগুকল বেগ আদি অনেক বর বনুআ ওলাই আচিয়াব সকলো পচিম ভাগক দখল করি, সেসত ওআন নামে সিইতর এক অধিপতিএ ১৩০০ সঁকত ওআন বা ওতমান রাজ্য পাতি, চুলতান, অর্থাৎ মহা বজা নাম ললে। তেঁওর পুতক অর্থানে বাদল্যা নাম ললে। অর্থানের পুতক চুলিয়ানে ইউবপক আক্রমণ করিলে। পাচে বাজাচেত নামে এটা বর চোকা আক নির্দয়া বাদল্যা আছিল; খ্রিষ্টিয়ান দেশিবোবেবে জুধ করিলে, আক অনেক বন্দিয়ার পাই, সিবিলাকর ১০,০০০ লোক বধ করালে। পাচে মঘল বজা তিমুরলেনে সৈতে বন করিবলৈ উলটি আহি ১৪০২ সঁকত আন্দোরা নগরর জুধত পরাজই হৈ ধরা পড়িল। পাচে তিমুরলেন বজাই বাজাচেতর পুতক মহমদক তুরুকি বাদল্যা পাতিলে। তার নাতিএক দুতিয় মহমদ বাদল্যাই কনস্তান্তিনপল নগরক জুধ করি ১৪৫৩ সঁকর ২২ মেই তারিখত ললে; তারে পরা কনস্তান্তিনপল তুরুকি রাজ্য নগর হল। তার পাচে সকলো ইউবপ বস করিবলৈ তুরুকি বজাবিলাকে

অনেক বেদি জতন কৰিছিল; কিন্তু তাক কৰিব নোঅৰাত আগেয়ে জি জি দেস দখল কৰিছিল, তাৰ কেতবিলাককো এৰি দিলে।

ভুৰুক আৰু কচিয়াৰ মাজত কোকাচ পৰ্বতবিলাক আছে; তাৰ উত্তৰ ভাগত চৰ্কাচিয়া লোক, দক্ষিণ ভাগে জৰ্জিয়া লোক থাকে। চৰ্কাচিয়াই সৈতে কচিয়াই জুখ কৰি ক্ৰমেৰে ভৈয়ামবোৰ দখল কৰিচে। বছৰ চাৰেকৰ আগেয়ে আকুল্কা গাঁৱৰ কোঁঠ ল'ওতে কচিয়াৰ ১২,০০০ সেনা মৰিল। সিহঁতে নগাৰ নিচিনাকৈ আপোনাৰ মাজতো লগতে জুখ কৰে। আৰু কোনো এক মানুহে যদি আনক বধ কৰে, তেন্তে মৰা মানুহৰ গিয়াতিএ সেই মানুহকো মাৰি অৱলো সুটাই; আৰু নু সুটাই মানে পুতেক নাতি-একৰ দিনলৈকে মহা সত্ৰু হৈ থাকে। অচিনাকি কোনো মানুহ ঘৰলৈ অহাত নিহঁতে যদি মিতিৰ কৰি ৰাখিব খোজে, তেন্তে সেই ঘৰৰ বৈশিএ লৰাক খুউআ দি পিয়াহ এটুপি দিএ, পাচে তাক পুতেকৰ নিচিনা মানি সদাই ৰাখে, প্ৰান দিয়ালৈকে কোনো সত্ৰুৰ হাতত এৰি নি দিএ। সিহঁতৰ গামবোৰ বজাৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ; তাৰ তলৰ প্ৰজাক বন্দিব দৰে ৰাখে। আৰু সিহঁতৰ লৰা চোআলিবোৰ আন দেশলৈ বেচে। সিহঁতৰ সখ্যা প্ৰায়ে ৫,৫০,০০০।

চৰ্কাচিয়াতকৈ জৰ্জিয়াবোৰ ভাল মানুহ; সিহঁতৰ সখ্যা ৩,২০,০০০। প্ৰধান নগৰ তেকলিচ, তাৰ নিৰাসি ১৫,০০০। তাত কচিয়াই কোঁঠ সাজি দেস বসকৈ ৰাখিবলৈ সেনা সেনাপতি থই। সেই দেশৰ অধিক ভাগ মানুহ নামেৰে মাখোন খ্ৰিষ্টিয়ান, কেতবিলাক মচলমানৰ ধৰ্ম প্ৰবৰ্ত্তে; কিন্তু সিহঁতৰ গিয়ান আৰু বিদ্যা নাই। জৰ্জিয়া মূনিহঁ ভিৰোতাৰ নকচা ওপৰত লিখা হৈছে।

আটাই প্ৰিথিবিৰ মানুহতকৈ চৰ্কাচিয়া আৰু জৰ্জিয়া লোক দেখিবলৈ সুন্দৰ। সিহঁতৰ ভিৰোতা মানুহ আন দেশলৈ বেচি অনেক খন লই; প্ৰায়ে নিলাম কৰি বেচে। ভুৰুক

দেশলৈ বছৰি বছৰি ১২,০০০ হেজাৰ মান লৰা চোআলি এই ৰূপেৰে বেচে। ভুৰুকি বজাৰ ভিৰোতাৰ প্ৰাই আটাইবোৰ জৰ্জিয়াৰ জিয়াৰি। পাৰ্চি বজাৰো সেই ৰূপে আনে।

জৈতিয়া জৰ্জিয়া মানুহ এটা মৰে, তেতিয়া পৰিয়ালবোৰে তাৰ গুৰুক ২০০ ৰূপ দিলেহে সি স্বৰগৰ দুআৰিলৈ তাক সোমাবৰ নিমিত্তে চিঠি লিখি দিএ; পাচে সেই চিঠি মৰাটৰ বুকত দি পোতে; তাৰ নোআৰাই সি স্বৰগত সোমাব পাৰে, সকলোএ ভাবে; ইমান অগিয়ানি হৈ আছে।

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ৩ আখ্যা।

The Pilgrim's Progress, Chapter ৪.

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে গৈ গৈ অৰ্থ-দায়কৰ ঘৰ পাই বাৰে বাৰে দুআৰ চপৰিয়াল; পাচে এজনে দুআৰলৈ আহি, ইয়াত কোন আছে বুলি সুধিলে।

তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে উত্তৰ দিলে, এখেত মই এজন বাটৰুআ আচোঁ, দেও; এই ঘৰৰ ঘৰাকিৰ এজন চিনাকি মানুহে মোৰ লাভৰ নিমিত্তে ইয়ালৈ আহিবলৈ দিচে; এতেকে গিৰিহতে সৈতে কথা বাত্ৰা হব খোজোঁ।

তাতে সি ঘৰৰ গিৰিহতক মাতিলত একে-বিমান পলমে তেঁও আহি খ্ৰিষ্টিয়ানত সুধিলে, তোমাৰ কি ইচ্ছা হৈছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হে আতা, মই বিনাস নগৰৰ পৰা আহিচোঁ, চিওন পৰ্বতলৈ জাব খোজোঁ; জিহেৰে মোৰ বৰ উপকাৰ হই, ইয়াত সোমালে আপুনি এনে কেতবিলাক সদা কথা মোক দেখাব, ইয়াকে এই বাটৰ মুখৰ দুআৰত থকা মানুহ জনে মোত কলে।

অৰ্থ দায়ক। ভিতৰলৈ আহা; জি কথা তোমালৈ হিত হব, তাক মই দেখাম। তেতিয়া আপোনাৰ লগুআক চাকি লগাবলৈ দি, মোৰ পাচে পাচে আহা বুলি খ্ৰিষ্টিয়ানত কলে। তেতিয়া গৈ এটা গুপুত খোঁটালি সোমাই লগুআক এখন দুআৰ মেলিবলৈ দিলে। দুআৰ মেলিলত খ্ৰিষ্টিয়ানে

বাৰত আৰি ধোআ কোনো গতিৰ জনৰ পুতলা দেখিলে । পুতলাৰ এই আকাৰ চকুএ স্বৰগলৈ চোআ হৈছিল ; হাতত সকলো পুৰিভকৈ উত্তম পুৰি ; তেঁওৰ ওঁঠতে সত্য ধৰ্ম্মৰ বিধান লিখা আছিল ; জগতলৈ গিটি দিয়া হৈছিল ; মানুহবিলাকক বিনই কৰাৰ নিচিনাকৈ ধিয় হৈ থাকিল, আৰু তেঁওৰ মূৰৰ ওপৰত ঐহৰ্জৰ কিৰিটি ওলমি আছিল ।

তেতিয়া থিকিয়ানে কলে, ইয়াৰ কি অৰ্থ ?

অৰ্থ-দায়ক । জি মানুহৰ এই পুতলা, হে-জাৰৰ ভিতৰতো এনে মানুহ নে পাই ; সি লৰা জনমাৰও পাবে, পুনও কৰিব পাবে, উপজিলে পিয়াহো দিব পাবে । আৰু ভুমি জে তাক স্বৰগলৈ চাই থকা, হাতত আটাইতকৈ উত্তম পুৰি লোআ, আৰু সত্য ধৰ্ম্মৰ বিধান তাৰ ওঁঠত লিখা দেখিলা, সেয়েবেই ভুমি ইয়াকে বুজিবা ; জেনেকৈ ভুমি তাক মানুহবিলাকক বিনই কপে ধিয় হৈ থকা দেখিলা, সেই দৰে গোপনীয় কথা বুজি পাপি লোকক দেখাই দিয়া, এয়ে তাৰ কৰ্ম্ম । আৰু ভুমি জে তাঁৰ গিটি জগতলৈ দিয়া, আৰু তাৰ মূৰৰ ওপৰত কিৰিটি ওলমি থকা দেখিলা, তাৰ এই অৰ্থ ; সি আপোনাৰ গৰাকিৰ কৰ্ম্মত প্ৰতি কৰা হেতুকে বৰ্ত্তমান হোআ কথা অৱমান হেলা কৰি, সি পুৰি জগতত ঐহৰ্জ পুতিবল অৱলো পাৰ । আৰু মই জে পুৰুষতেই ভোমাক এই পুতলা দেখা-লোঁ, তাৰ কাৰন এই ; ভুমি বাটত জাঁওতে জি দুৰ্গম চাই পাবা, তাত ভোমাক সুপৰ্ব্ব বুজাবৰ নিমিত্তে ভুমি জোআ ধানৰ অধিকাৰে অকল সেই মানুহক বাট দেখাওতা পাতিলে । এয়েবে ভোমাক জি বুজালোঁ, তালৈ সাৱধান হোআ, আৰু জি দেখিলা, তাক মনত ভুমি বাখিবা ; জি লোকে সজ পৰ দেখাম বুলি মনলৈ জোআ পথে ভোমাক বিব, কি জানি বাটত জাঁওতে এনে কোনো মানুহ লগ পাবা ।

পাচে অৰ্থ দায়কে থিকিয়ানৰ হাতত ধৰি,

কেতিয়াও ন লৰা ধূলিএৰে পুৰ হোআ এটা বৰ খোঁটালিৰ ভিতৰলৈ নিলে ; তাক ভালপ বেলি চালত নাৰিবৰ নিমিত্তে এটা মানুহ মাতিলে । সি নাৰিবলৈ ধৰাত ধূলি উৰি উৰি থিকিয়ানৰ নাকে মুখে পৰি প্ৰায়ে উলাহ লব নোআৰা কৰিলে । তেতিয়া ওচৰত থকা এজনি চোআলিত অৰ্থ-দায়কে কলে, পানি আনি চটুওআ ; তাক কৰিলত দুখ নো হোআকৈ সেই খোঁটালি নাৰি আওতোআ হল ।

তেতিয়া থিকিয়ানে বোলে, ইয়াৰ কি অৰ্থ ?

অৰ্থ-দায়ক । জি মানুহৰ মন ধৰ্ম্মৰ সূত বাজাৰ লোআদ লগা অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই কোনো কালে সূচি কৰা ন হল, এই খোঁটালিএ সেই । তাৰ মূল পাপ স্বভাও, আৰু জি ভিতৰৰ কুচিৎ ৰোগে গোটেইটো গা অসুচি কৰিলে, সেইবোৰক ধূলিএ বুজাই ; পুৰুষে জিটোএ নাৰিলে, সি বিধান ; জি জনিএ পানি আনি নিচিলে, তাই সূত বাজা । আৰু বিধান পুৰুষতে নাৰিবলৈ ধৰাত ধূলি লৰহকৈ উৰা হেতুকে খোঁটালি আওতাৰ নোআবিলে, আৰু তাৰ দোআৰাই ভুমি প্ৰায়ে উলাহ লব নোআৰা হল, ভুমি জে এই কথা দেখিলা, তাৰে ইয়াকে বুজিবা, বিধান পাপৰ পৰা মন সূচি কৰোক চাৰি, পাপক জিয়াই, বলৱন্ত কৰে, আৰু মানুহৰ বিদ্যুত বহীয়া ; সি পাপ দেখাই, আৰু নিষেধ মাধোন কৰে, কিন্তু পাপ দমিবলৈ সক্তি নদৰ নোআবে ।

আৰু সেই চোআলিএ খোঁটালিত পানি নিচিলত, ভুমি জে তাক স্তম নো হোআকৈ আওতোআ দেখিলা, তাৰ অৰ্থ এই বুজিবা, তেতিয়া সূত বাজাই আপোনাৰ উত্তম লোআৰ গুনেৰে নৈতে মনত লোমাই, তেতিয়া জি কলে চোআলিএ পানি চটুওআত ধূলি লৰা দেখিলা, সেই কপে পাপ পৰাজই আৰু দমন কৰা হই, আৰু তাত বিদ্যালৰ দোআ-বাই আত্মা সূচি কৰা হোআত ঐহৰ্জৰত্ব থকা লোমাই তাত নিবাস কৰাৰ জোগ্য ।

তাৰ পাচে মই সেই সমাজিকত দেখিলোঁ,

অৰ্ধ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানক হাতত ধৰি, এটা সৰু খোঁটালিলৈ নিলে । তাতে দুখন চকিত দুটা সৰু লৰা বহি আছিল; বৰটোৰ নাম বাগ, সৰুটোৰ নাম সহন । বাগক হলে অসন্তোষিয়া জেন দেখে, কিন্তু সহন সাদু হৈ আছিল । তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে, বাগ অসন্তোষ কৰি থকাৰ কি কাৰন' অৰ্ধ দায়কে বোলে, আৰু বচন ন হই মানে সি উত্তম বস্তুলৈ বাট চাই থাকক, গৰাকিৰ এনে মন; কিন্তু সি সৰু লোকে এতিয়াই লব খোজে । সহনে হলে বাট চাই থাকিবলৈ মান্তি হই ।

পাচে এজন মানুহে ধন এমোনা হাতত লৈ বাগৰ ওচৰলৈ আহি তাৰ ভৰিত বাকি দিয়া দেখিলোঁ; তাতে সি ভুলি লৈ বৰ বজা কৰিলে, আৰু সহনক ইতিকিছ কৰি হাঁহিলে । মই একেৰি চাই থকাতে আটাইবোৰ ভগন কৰা দেখিলোঁ; ফটা কাপৰৰ বাহিৰে তাৰ একো নাই কিয়া হল ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে অৰ্ধ-দায়কত কলে, এই কথা কিছু প্ৰকাশ ৰূপেৰে মোক বুজাই দিয়া ।

তাতে অৰ্ধ দায়কে কলে, এই দুই লৰা উপমাছে হৈছে; বাগ হলে এই জগতৰ লোক, আৰু সহন সি জগতৰ সন্তানবিলাকৰ উপমা । বাগে জেনেকৈ এই বচৰতে সৰু লোকে পাব খোজে, সেই ৰূপে জগতৰ লোকে ইচা কৰে; আন বচৰলৈ অৰ্হাত পৰ লোকলৈকে বাট চাই থাকিব নোআৰে; সিহঁতৰ সুখৰ জি ভাগ, তাক এতিয়াই অৱসো লাগে । গতত থকা দুই চৰাইতকৈ হাতত থকা এটাই ভাল, এই উপকথা ইম্বৰে বিয়া পৰকালৰ সুখৰ আটাই প্ৰমানতকৈ নিঙৈতে বৰকৈ মানে । কিন্তু জেনেকৈ সেই এৰাই বেগতে সকলোকে অকাৰ্জতে ডাঙলিত ফটা কাপৰ মাথোন থকা দেখিলা, জগতৰ সেন্স এনে মানুহবিলাকৰ অৱস্থা সেই ৰূপে হব ।

খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, এতিয়া মই বুজিচোঁ, অনেক কাৰনে সহনৰ বুধি ভাল । প্ৰথমক-

ৰন, সি উত্তম বস্তুলৈহে বাট চাইচে । দুভিন্ন, জি কালত সেই জনৰ ফটা কাপৰ মাথোন থাকিব, তেতিয়া ই জনে আপোনাৰ ঐৰ্হজ ভোগ পাব ।

অৰ্ধ দায়ক । আৰু এটা কাৰন বৰ্হাই দিব পাৰা; এই কালৰ সক্ষাতি বেগতে গুচে, কিন্তু পৰকালৰ ঐৰ্হজ কেতিয়াও ন চুকাই । এই হেতুকে বাগে আপোনাৰ বস্তু প্ৰথমে পোআত সহনক ইহাৰ জিমান চিন্তা পালে, তাতকৈ সহনে পাচে আপোনাৰ ভাগ পোআত সেন্সতে বাগক হাঁহিবলৈ চাই পাব । কিয়নো সেন্সটোলৈ প্ৰথমতে অৱসো চাই দিব লাগে; কিন্তু সেন্সটোৰ ভাগ সদাই আগ হৈ থাকে, আৰু সি কাকো চাই দিব লগা নাই; জি হেতু তাৰ পাচতে কেও নাহে । এতেকে জি জনে প্ৰথমতে আপোনাৰ ভাগ পাই, তাক বই কৰিবৰো তাৰ অৱসো কাল হই; কিন্তু জি জনে সেন্স ভাগ পাই, তাৰ ভাগ চিৰকাল থকা হই । এই ৰূপে ধনবন্তৰ অৰ্হে লিখা আছে, ভূমি জিৱাই থকা কালত আপোনাৰ সুখ পাইছিল, লাজাৰে দুখ পাইছিল; এতিয়া হলে সি সুখ পাইচে, ভূমিও জাতনা পাইচা ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তেতিয়া মই বুজিচোঁ, বৰ্তমান কথাত লোভ কৰাতকৈ পৰকালৰ কথাৰ নিমিত্তে বাট চাই থকা ভাল ।

অৰ্ধ-দায়ক । স্বৰূপে কৈচা, কিয়নো জি বস্তু দেখা জাই, সেয়ে অলপ কালৰ; কিন্তু জি বস্তু অদৃশ্য, সেয়ে অনন্ত কালৰ । এনে হলেও তথাপি বৰ্তমান কথা আৰু আমাৰ সঙ্গসাহিত্য ইচা, এই দুয়ো চুবুৰিয়া হোআ দেখি, সিহঁতে বেগতে মিতিৰ পাতে; কিন্তু পৰকালৰ কথা আৰু আমাৰ সঙ্গসাহিত্য মন অচিনাকি বেলেগ হোআ দেখি, সদাই আঁতৰি থাকে ।

তেতিয়া সেই সমাজিকত দেখিলোঁ, অৰ্ধ-দায়কে আৰুও খ্ৰিষ্টিয়ানক হাতত ধৰি আন চাইলৈ নিলেগৈ । তাতে এখন বেৰৰ ওচৰত একুৰা জলি থকা জুই আছিল; আৰু সদাই

ভাব কোমতে মানুহ এজন বিহ্ন হৈ, তাক
নুমাৰলৈ বহু পানি ঢালি থাকে; শুধাপি
সেই জুই অধিককৈ জলি ওখ হৈ হৈ উঠে ।

ভাতে থিষ্টিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ অৰ্থ কি?

অৰ্থ-দায়কে উত্তৰ দি কলে, জুই কুৰা
মনৰ ভিতৰত ইহঁতৰ অনুগ্রহে কৰা কৰম;
জুই নুমাই নষ্ট কৰিবলৈ পানি ঢলা মানুহ
হলে, চইতান; আৰু পানি ঢলাতো হৈ জুই
বাৰ্হি বাৰ্হি জলিচে, তাৰ কাৰণো দেখিবা ।
ভেতিয়া থিষ্টিয়ানক বেৰৰ সি লুটিলে নিলত,
ভাতে ডেলৰ পাত্ৰ হাতত লৈ এটা মানুহে
গুপুতে জুইত ডেল বাকি বাকি থকা দেখি-
লে ।

ভেতিয়া থিষ্টিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ নো
কি অৰ্থ!

অৰ্থ-দায়কে কলে, এই জন থিষ্ট; মনৰ
ভিতৰ জি কৰমৰ আৰম্ভন হৈচে, তাক অনু-
গ্রহৰ ডেলৰ দোআৰাই ব্ৰিধি কৰে, এই
কাৰনে চইতানে জিমান পাৰে নিবাবন কৰি-
লেও, তেঁওৰ লোকবিলাকৰ মন অনুগ্রহকৈ
হৈ থাকে । আৰু সেই জুই বাধিবলৈ বেৰৰ
পিচি ফালে হৈ সেই মানুহ লুকাই থকা দে-
খিলা, তাৰে ইয়াকে বুজিবা, মনৰ ভিতৰত
অনুগ্রহ কি উপায়েৰে বন্ধা কৰা হৈচে,
পৰিবা পোআ লোকে তাক বুজিবলৈ বৰ
টান ।

পাচে মই দেখিলোঁ, অৰ্থ-দায়কে আকও
থিষ্টিয়ানক হাতত ধৰি এডোখৰ সুন্দৰ চাই-
লৈ নিলে; সেই চাইলত অতি উত্তম ওখ
ৰাজ ঘৰ এটা আছিল; তাক দেখিবলৈ মনো-
হাৰি । এনেকুৱা দেখি থিষ্টিয়ানে বৰ ৰজ
কৰিলে; আৰু ঘৰৰ ওপৰ চোতালত সো-
নৰ কাপৰ পিন্ধা কোনো লোক অহা জোআ
কৰা দেখিলে । ভাতে থিষ্টিয়ানে সুধিলে,
আমি ইয়াৰ ভিতৰলৈ জাব পাৰিম নে?
ভেতিয়া অৰ্থ দায়কে তাক ধৰি ৰাজ ঘৰৰ
দুআৰৰ ওচৰলৈ নিলত তাৰ চাৰিও ফালে
অনেক লোক সমূহ বিহ্ন হৈ আছিল; সোমা-
বলৈ ইচা কৰা জন দেখি, কিন্তু তলত

সোমাব বোআৰে । আৰু জিবিলাক সোমাব
লগা, সেইবিলাকৰ নাম লিখিবৰ নিমিত্তে
দুআৰৰ কিচু আঁতৰতে কিডাপ আৰু সিন্ধৰ
মৈলময় একা এজন মেজৰ কানৰত বহি আ-
ছিল । ভাত বাজে দুআৰ মুখৰ বাটত জাখৰ
পিন্ধা অনেক পৰিয়া লোক থকা দেখিলে,
জিটো সোমাব খোজে, তাক সাধ্য মানে বি-
ধিনি আৰু তাৰনা কৰিবৰ/সিঁউতৰ মন, এই
সকলোকে দেখি থিষ্টিয়ান বিম্বই হল; কিন্তু
আটাইবিলাকে ভই খাই হুকি গলত থিষ্টি-
য়ানে এটা টান মুখিয়া মানুহক সেই লিখি
থকা জনৰ ওচৰলৈ জাবৰ দেখিলে । পাচে
সি বুলিলে, হেৰা দেও, মোৰ নাও লিখি
থৰা; ইয়াকে কৈ সি মূৰত লোৰ টুপি এটা
পিন্ধি হাতত তৰোআল উলিয়াই লৈ সেই
সজোআ পৰিয়ালবোৰক আক্ৰমণ কৰি দহ-
ৰৰ ফাললৈ লনি জোআ দেখিলে । তাতে সি
ইতে তাক বলতকাৰ কৰি থৈয়াবলৈ ধৰিলে,
কিন্তু সি একেদিও সাহঁ নেৰি সিঁউত সকলো-
কে কাটিব চিন্ধিবলৈ ধৰি অনেক তৰনাসি
কৰি, মেসত তালেমান যা পায়ো নিবাবন
কৰাবিলাককো দি বাট মুকলি কৰি ৰাজ ঘৰৰ
ভিতৰলৈ সোমাল । এনে সময়ত ভিতৰত
থকা লোক, অৰ্থাত ওপৰ চোতালত অহা
জোআ কৰাবিলাকৰ পৰা এনে এক মুন্দৰ
বানি সূনা গল;

আঁহা প্ৰিয়, ভিতৰ ফাল,
ভূগি মুখ অনন্ত কাল ।

এই ৰূপে সি সোমালত দিবিলাকৰ জেনে
বস্ত্ৰ, তেনে বস্ত্ৰেৰে ভূসিত হল । ভেতিয়া
থিষ্টিয়ানে মিটকিয়াই অৰ্থ-দায়কে বুলিলে,
ইয়াৰ অৰ্থ অৱশ্য জানিচৌ বুলি মই ভাবি
চৌ ।

পূৰ্বনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১০।

Dihingia Raja—War with the Bengalis.

পাচে লাকনি ৰাইজি (৪৫) মঁকত বজা দেৱে কণ্ঠেৰে বৰ পাত্ৰক মুখ্য কৰি আনে। ডাঙ্গৰিয়াবোৰক টিমনিত গৰ বান্ধিবলৈ পঁ-চিলে। পাচে ইবোৰে গৈ গৰ বান্ধোঁতে বহাগৰ দিনত বজালৰ গৌৰেশ্বৰ বজাই ডুবকক পঠালে। হাতি ডেৰ কুৰি, ঘোঁৰা তিনি স, অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ বিস্তৰ আনি গৰ দি বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুলে চাৰি বজা, থাওমু চেনবক, থাওমু বন্ধ-চেনক, এই তিনিক বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ লগত ডব দিব দিলেগৈ। চুৰুংমু তিপাম বজা, চুতে নামককিয়া বজা, চুথে সৰু জন গোহাঁই দেও, কাচেমু বৰ গোহাঁই, এই চাৰিকো পাচত পাঁচিলে। পাচে আমাৰ সমস্ত লোকে আলচ কৰি চুহন ফৈদিয়া মৰাউলা দেওধাইক কুকুৰা চৈঙ্গ চাব দিলে। পাচে দেওধাইএ চৈঙ্গ মাৰি কলে, বোলে, লোকে জদি পানি পাৰ হৈ ধৰেহি, আমি জিকিম; আমি জদি ধৰোঁগৈ হাৰিম। পাচে এই কথা সুনি আমাৰ লোকে দিনা ঘাৰি এক গৰতে আছিল। পাচে বজালে হিলৈ কঁাৰ মাৰি ঘোঁৰা মেলি কোঁঠত দুই চাৰি মানুহক চোৰাজ কৰি খালি জাৰৰ দেখি, চুৰুংমু তিপাম বজা কোঁঠৰ পৰা ওলাই পানি পাৰ হৈ খেদি গৈ কচোআত জুধ ধৰিলেগৈ। পাচে চুৰুংমু পৰা ওলাই হাতি ঘোঁৰা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ জৰ জুধ জিনিলে। পাচে আমাৰ লোকে ভজ খাই কপিলি গজাত পৰিলহি; চুৰুংমু তিপাম বজা যা খাই এবাই আছিল। ভাতে কাচেনমু বৰ গোহাঁয়ো পৰিল, থাওমু ক্লিখামো পৰিল, চুৰুংমু বিনো পৰিল, থাওমু ৰিচা, থাওমু কাতখাম, ভাওৰি চৈঙ্গো পৰিল, হননো পৰিল, ডাওৰি ক্কাংমুচু পৰিল। মুঠে সুনিয়া লেজদান আঠ খন পৰিল; পাচে আমাৰ লোকে হুকি আহি সনাত বজা দেৱৰ লগ ল'লহি। চুৰুংমু তিপমিয়া গোহাঁই গা চোআবলৈ উজাই আহিল। পা-

চে বজা দেৱে থাওমু কতককে, হননকে, দিঙ্গৰিৰ পৰা সনালৈ অনালে। পাচে বজা দেৱে ডাও চুলু কণ্ঠেৰে সেনাপতি কৰি গৰ প্ৰাঞ্জি জঁতাৰ দিলে। চুলে চাৰি বজাকে, চুতে নামককিয়া বজাকে দুইক কলিয়া পানিৰ মুখত ধলে; পাচে বজা দেৱে দিহিঙ্গলৈ উজাই আহিল। এনে-তে আকৌ বজাল উজাই আহি কলিয়াবৰত বলহি। আহাৰৰ দিনত আমাৰ লোকে বামৰ নাও টানি লুইতত পেলাই মাৰ বান্ধিলে। কাতিৰ দিনত বজাল ঘিলাধাৰিত বলগৈ। লাকনি মুংমাও মঁকত, আঘোনৰ দিনত, চুৰুংমু তিপমিয়া গোহাঁই যা সুকু-আই পুনৰ বাৰ উটিয়াই সনালৈ গল। পাচে বজা দেৱে চুৰুংমু তিপাম বজাকে চুতে নামককিয়া বজাকে, চুথে সৰু গোহাঁইকে, এই তিনিক বুঠে মুখত থাকিব দিলে। এনে-তে বজালে আমাৰ সনাব গৰ বেৰি গৰত জুই লগাই তিনি পালি পুৰিলে। পাচে আমাৰ লোকে উপত পানি ঢালিলে; বজালৰ গাত পৰি পানি কোঁহোৰা বান্ধি চাল গল। বজাল লৰ মাৰি পানিত পৰিলগৈ। পাচে বজালে বৰ হিলৈ মাৰিলে, আমাৰ লোক কোঁঠত বলহি।

মাঘৰ দিনত থাওমু কতক, হনন, দুয়ে কোঁঠৰ পৰা ওলাই বালিত খেদি ধৰিলে। বজালেও ঘোঁৰাৰে বেৰি ধৰিলে, আমাৰ লোকে হাতিএৰে ধৰিলে। বজালে বৰ হিলৈ চৈঙ্গা হিলৈ মাৰিলে, আমাৰ লোক বৰ নোআৰি ভাগিল। থাওমু কতকক ঘোঁৰাৰে খেদি নি পানিত পেলালে, কিচুতেহে থাওমু কতক এবাল। ভাল মানুহ দুই চাৰি পৰিল, লেতেৰা বৰাও পৰিল; আক বজালে খেদি আহোঁতে আমাৰ মানুহ এটা হনন হাজৰকিয়া পলাই আহি উলটি কঁাৰ মাৰিলে; বজাল চিপাহি এটাৰ মূৰত কঁাৰ লগাই এবাই আহিল। পাচে বজাল খেদি আহি আগ ভেঁটা দি ধৰিলেহি। আমাৰ মানুহ বৰ নোআৰি হুকি আহিল, সনাত বলহি।

অনেক দেশৰ সন্ধান ।

Journal of Events.

২১ কেবল আৰি ভাৰিখত স্ত্রীমতি মহা-
বানিৰ পুধান ৰাজ মন্ত্ৰি লৰ্ড জন ৰচেল চা-
হাৰে সানৰ কথাত ৰাজ মেলুআইবিলাকৰ
লগত মন ন বহি আপোনাৰ বাব সোধাই
দিলত মহা বানিএ লৰ্ড স্তান্‌লি চাহাবক সেই
বিলই দিবলৈ মাতিলে । কিন্তু
ঠেওৰ সহাই হবলৈ আন
উপকৃত মন্ত্ৰিবিলাক বিচাৰি
নো পোআত সেই বাব লব
নোআবিল । সেসত মহা বা-
নিএ পুধান সেনাপতি ডিউক
অক ওএলিংষ্টন চাহাবক
মাতি ঠেওৰ আলচৰ দো-
আৰাই পুনৰ বাব লৰ্ড জন
ৰচেল চাহাবকে মাতি আকও
সেই কাম দিলে । পাপা
ৰজাই ইংলণ্ডত গুৰু পতাত
ৰাজ মেলে জেন নিলেধ ক-
বিব, এই নিমিত্তে লৰ্ড জন
ৰচেল চাহাবে আলচ দি নি-
কালে । ঠেও ৰাজ মেলৰ
আগত সেই কথা কোআৰ
নকচা ইয়াত লিখা আছে ।

৩০ মাৰ্চত পাটনা ভাপ
জাহাজ বলিয়া গাঁৱৰ ওচৰত
লংগৰত লাগি ধাক্কোতে
বতাহে নিয়াত তল ভোখৰ
লংগৰৰ কোৰত লাগি জা-
হাজ ফুটিল । সেই পোনে
পানি সোমাই নাও ভৰিল ।
মানুহ আটাইবোৰ বখা
পৰিল ; বোজাই মাধোন
নষ্ট হল ।

গুআহাটি নগৰত মাউৰ লাগি দিনে পতি
২০। ৩০ মানুহ জ্বৰিচে বুলি আমি চিঠি পত্ৰ
দোআৰাই বাজা পাইচোঁ ।

এপ্ৰিল মাহৰ সেস পলত জমুনা ভাপ

জাহাজ বুদ্ধপুত্ৰে দি উজাই আহোতে গো-
আলপাৰৰ ওচৰত ধকা সিলত লাগি ভাগি
পানিৰে ভৰিল ; তাতে কাপ্তানে জাহাজ
বাখিৰৰ নিমিত্তে এটা চটলৈ পোনাই তুলি-
লে । পাচে বহু বায়লৈ তুলি আটাইবোৰ
ভিতা পালে, অনেক লোকচন হল ।

দায়মণ্ড হাৰৰ আক কলিকতাৰ মাজত

Lord John Russell in Parliament.—From the Illustrated London News.

এটা ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ পাতি, এতিয়া
ভিলেকতে ই চাইৰ পৰা সি চাইলৈ বাজা
দি থাকে । তাৰ গুনা মাটিৰ তলত বাখিৰৰ
নিমিত্তে বালি মিহলোআ খুন্না এঠাৰে বালি
লাজি তাৰ ভিতৰত সেই গুনা ভাল দিলে ।

সেই গুনাভ বিপুলি পটিয়াই বাজা অন্য বিয়া করে। ৩ এপিলি ডাৰিখত বাজা দিবলৈ ধৰিলে। এবচৰৰ মূহলৈকে সেই ইলেকট্রিক টেলিগ্রাফ নিৰূপণৰে থাকিলে ওপৰ হিন্দু স্থানলৈকে দিহল গুনা পাতিয় বুলি গবৰ্নমন্তে থিব কৰিচে।

কৰমানি জাহাজ ৪৫০ মানুহে মৈতে কলিকতা নগৰ এৰি হুগলি মুখ পালত জাহাজত জুই লাগি পুৰিলে। মানুহ পানিত জাপ মাৰি পৰি পৰি ২৫০ মৰিল। লক্ষ্য অৰ্থাত জাহাজৰ বনুআই আপুনি জুই লগালে, ইয়াৰ প্ৰমান লোকে বুজিচে। নিইতে মাহ চাৰেকৰ দৰমহা আগেয়ে পালে। এই জাহাজ পোৰাৰ বাজা সুনি গবৰ্নমন্তে ডাৰ হেৰোজা মানুহ বিচাৰিবলৈ জমুনা ডাপ জাহাজ পঠাই দিলত, নিইতে গৈ চায়ে চায়ে গৰাভ বগাই কুৰি থকা দহোটা মানুহ পালে।

আৰাধুন নামে এজন আৰ্মেনি লোক বহু ধৰুজা হোজাত ধাৰৰ গৰাকিৰ কাৰনে কলিকতাত থাকিৰ নোআৰি কাকিৰ ভলৰ চক্ৰ-নগৰলৈ পলাই গল। আন বজাৰ নগৰত বিনদায়েকে ডাক খেদি ধৰিব নে পাই; তথাপি সোলি আৰু ধৰ্ত্তনক নামে দুজন চাহাবে গুপুতে গৈ ডাক ধৰি বলতকাৰ কৰি কলিকতালৈ নিলে। সেই অপৰাধৰ নিমিত্তে কল্লানিৰ বিচাৰ কৰ্ত্তাই সেই দুজনক ধৰি লোধ কৰি জগবিয়া জানি, ধৰ্ত্তনক ৮ মাহ কাটক, সোলিক চাৰি মাহ কাটক আৰু এহেজাৰ টকা জৰিয়না দণ্ড দিলে।

১৮৪৭ সঁকৰ জুন মাহৰ পৰা এবচৰৰ ভিতৰত আমেৰিকাৰ জাহাজ ৫৮৫ খন ভাগি নষ্ট হৈচে। তাৰ লগত ৪৭৭ মানুহ মৰি। সেই আটাই জাহাজৰ দাম প্ৰাই ৪০,০০,০০০ কপ টকা; নষ্ট হোআ জাহাজৰ বোজাইৰ দাম ৫০,০০,০০০ টকা।

লুইচিয়ানা প্ৰদেশত তিনি জন মানুহে ষঁৰিয়াল মাৰিবলৈ গৈ একে দিনাই ৫৩ টা

ষঁৰিয়াল হিলেৰে গুলিয়াই মাৰিলে। সেই দেশত ষঁৰিয়ালৰ ভেল বেচি বহু ধন পাই।

আমেৰিকাৰ ইন্দিয়ানা প্ৰদেশৰ কাৰিমন গাঁৱত মাটিৰ ভলত ধোঁধৰ নিচিনা এটা বৰ গাঁত পাইচে। তাৰ ভিতৰত অনেক ডাঙ্গৰ ধোঁটালি আছে; ভিতৰলৈ ৫ ডাঁবৰ বাট গৈচে, তেও অন্ধ নে পালে।

কালিকৰিয়া দেশৰ পৰা বগা ডালুকৰ পোআলি দুটা লণ্ডনলৈ নি বনৰিয়া জন্তুৰ গৰালত ধলে; পাচে তাৰে এটা কৰা হৈ গলত ডক্তৰবিলাকে কলৌৰকৰ্ম দৰৰ খুআই মুৰ্চিভ কৰি চকুৰ জাল কাটি ভাল কৰিলে।

ওআইজ নামে আমেৰিকাৰ এজন গিয়ানি মানুহে বলুনেৰে ইঙ্গলণ্ডলৈ মহা লাগৰ পাৰ হৈ জাৰ পাৰিষ বুলি আমেৰিকান বাজ মেলত একুৰি বা তেৰ কুৰি হেজান কপ পাৰৰ আসাৰে পূৰ্বৰ ৮ বছৰৰে পৰা নিবেদন কৰিছিল; পাচে নিবিলাকৰ পৰা উপকাৰ নে পাই আপোনাৰ ধনেৰেই জাৰলৈ উপাই কৰিচে। সেই মানুহে বুলিচে, ওপৰ চাইত বাবু এধাৰা সদাই পূৰ কাললৈ গৈ গৈ আছে। তাৰ বেগ এক ঘণ্টাতে একুৰিৰ পৰা তিনি কুৰি মাইল পৰ্যন্ত জাৰ পাৰে; ৩০ বা ৪০ দিনতে প্ৰিথিৰি গোটেই খন ঘূৰিব পাৰে, ইয়াৰ প্ৰমান পাইচো বুলি কৈচে।

জোআ বছৰত আমেৰিকা দেশৰ পিয়ল কৰাত ২,৩০,০০,০০০ মানুহতকৈ অধিক পালে। নিবিলাকৰ মাজত ৩০,০০,০০০০ আফ্ৰিকা কলা মানুহ বন্দি হৈচে।

আমেৰিকা দেশৰ নুঅৰ্লিজ নগৰৰ এক ডাপ জাহাজত মানুহে এটা ষঁৰিয়াল ভুলি গঁৰালত ডবাই অন্য নগৰলৈ নিবলৈ উপাই কৰিলে, কিন্তু একেৰিমান গলত ষঁৰিয়ালে অকস্মিতে খৰ মৰাই সেই বৰ সৰুত গঁৰাল একে বেলেৰে ডাকি পেলাই জাহাজৰ এক দাঁতিলৈ বগাই গৈ অলপমান চাই চিতি পানিত পৰি গল। তাৰ দিহলে ১৭ হাত আছিল।

কলিকতা আদি বঙ্গদেশে চলোয়া বঙ্গ-
লি ভাষার সমাচার পত্রবিলাকর নাম ।

Periodical Publications in Bengali.

দিনে পড়ি চাপা করা পত্র ।

নাম	ঠাই	বৎসরকত দর
১। প্রভাকর	সিমলা	১২\
২। পূর্ণচন্দ্রোদই	আম্রাভলা	১২\

সপ্তাহত তিনি বেলি চাপা ।

১। ভাকর	সোভা বাজার	১২\
২। বঙ্গসাগর	চৌবাগান	৬\

সপ্তাহত দুইবার চাপা ।

১। চন্দ্রিকা	আবপুলি	১২\
২। বঙ্গবাজ	সোভা বাজার	৬\
৩। সঙ্গরঞ্জন	সিমলা	৩\
৪। গ্যানপ্রদানি	বর্ধমান	৩\

সপ্তাহত এয়েলি চাপা ।

১। সাধুবঞ্জন	সিমলা	৩\
২। সুধাংশু	কলিকতা	
৩। গবর্নমন্ট গেজেট	সিবামপুর	১২\
৪। সত্য প্রদীপ	সিবামপুর	৬\
৫। সন্বাদ বর্ধমান	বর্ধমান	৬\
৬। চন্দ্রোদই	বর্ধমান	৬\
৭। বার্তাবহ	বঙ্গপুর	৬\

মাসত দুবেলি চাপা ।

১। নিত্য ধর্মাসুত্রিকা	পাতবিল্লা ঘাট	৩\
------------------------	---------------	----

মাসে মাসে চাপা ।

১। তত্ত্ববোধিনি পত্রিকা	জোবাসাঙ্ক	১২\
২। কৌতুভকিরন	সোভা বাজার	১২\
৩। উপদেশক	চেল্লুর বোদ	১১\
৪। সত্যানন্দ	মির্জাপুর	১৩\
৫। সর্বসুভকারি	বৌ বাজার	৩\

সবার নিমিত্তে সাধব দিয়া ।

Kiddies,

১। সাধব দিও বুজ,
গাঙে আছে কুঁজ ।

২। আমার ঘরতে বুরি বাই এটি আছে,
নিভৌ টকনিয়াই ।
ইয়ার অর্থ কি!

৩। পেট আছে, পেটু বাই,
মুখ আছে, জিবা বাই ।
ইয়ার অর্থ কি!

৪। আমার ঘরতে বুরি বাই এটি আছে,
জাওতে এগোর, আঁইতে এগোর ।

৫। আমার ঘরতে বুরি বাই এটি আছে,
ডাইব এহেজাব চকু ।

৬। আমার ঘরতে বুরি বাই এটি আছে,
নিভৌ টোটাঁবাই ।

৭। ধরেকতে দেখা,
লুটি ডল জাই কটপ ।

৮। কহু পাভর টুপলি,
পানি পালে মুকলি ।

৯। এহ খরিবলৈ বাই চেক,

১০। বাসালি কাই, কবিতো পারিচে,
পানিত ডল বে জাই ।

১১। এই খিরিতে মাঝিলৌ টিপা,
গবর্নাও পালেগৈ লিপা ।

১২। জন্ত নি মিটিলে, বোজাও বাই,
ভাত দাই থাকৌ, মরা পাই ।

এইবিলাকর অর্থ ।

১, কুঁজরি । ২, খাবনি সঁভা । ৩, কলহ ।
৪, দুআর ডলি । ৫, চালনি । ৬, বোজা
খোজা । ৭, ভাঁত ধন । ৮, জাল । ৯,
হাঁহ করি । ১০, ডেল টোপা । ১১, কুঁই-
কপ । ১২, খুব ।

বঙ্গপুৰত খানি উলিওআ কপ।

Old Coins dug up at Rongpur.

এই কপৰ দাঁতিত কেতবিলাক আখৰ খই গল, সেই কাৰনে ভালকৈ পৰ্হিব নোআৰে; আন্দাজেৰে এই দৰে পৰ্হিব পাৰে: আক-
বাৰ আলা জেল জেলালে, অৰ্থাত পৰম
ইস্বৰৰ দিগ্ভিতে দিগ্ভিমন্ত। আক সি কালে,

Ahmedabad Rupee, supposed to have been struck in the 43d year of the Emperor Akhar, A. D. 1596.

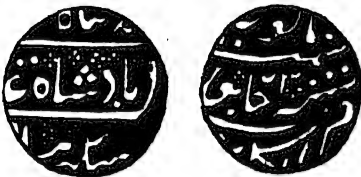
মুহৰ বা সহৰ গুজৰাট ৪৩ আহমদাবাদ,
অৰ্থাত গুজৰাট দেশৰ আহমদাবাদ নগৰত
আকবাৰ বাদশাহৰ ভোগৰ ৪৩ বছৰত মোহৰ
মৰা কপ।

Silver Coin with unknown Characters.

এই কপৰ আখৰ পৰ্হিব পৰা পণ্ডিত নে
পালোঁ।

এই আকট কপৰো কোনো আখৰ নাই
কিয়া হৈছে। এই দৰে পৰ্হোঁ; চিকা মুবাবক
বাদশাহ গাজি মহমদ শাহ, অৰ্থাত মহা

Agkot Rupee — Recent.

ৰজা মহমদ শাহ, ঠেওৰ সুমজল কপ চিকা।
আক সি কালে, জৰে আকট সনে ৩ জলুচ
মইমনত মানুচ বা মানুল, অৰ্থাত সুভাগ্য
ভোগ কৰা ৩ বছৰত আকট নগৰত মোহৰ
মৰা কপ।

Supposed Coin of Ghelaa Uddin, in Arabic Characters.

এই কপ টকাৰ আৰবি আখৰ ভালকৈ
পৰ্হিব পৰা নাই; ঘিয়াচ উদ্দিন নামে জি
মচলমান ৪৩ ১৪৬২ ইং সঁকৰ পৰা ১৫০১
সঁকলৈকে মালৱা দেশত ৰাজ ভোগ কৰিলে,
তাৰ কপ হোআ জেন বুজি।

জুন, অথাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, 1851.

কন	চি	বাৰ	তিথি	দিনমান	কন	চি	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১২	১	২	১০৩৬	১৬	০	২	১৮	১০৪১
২	২০	২	৩	১০৩৭	১৭	৪	৩	১৯	১০৪১
৩	২১	৩	৪	১০৩৭	১৮	৪	৪	২০	১০৪১
৪	২২	৪	৫	১০৩৮	১৯	৬	৫	২১	১০৪২
৫	২৩	৫	৬	১০৩৮	২০	৭	৬	২২	১০৪২
৬	২৪	৬	৭	১০৩৮	২১	৮	৭	২২	১০৪২
৭	২৫	৭	৮	১০৩৯					
৮	২৬	৮	৯	১০৩৯	২২	৯	৮	২৩	১০৪২
৯	২৭	৯	১০	১০৩৯	২৩	১০	৯	২৪	১০৪২
১০	২৮	১০	১১	১০৪০	২৪	১১	১০	২৫	১০৪১
১১	২৯	১১	১২	১০৪০	২৫	১২	১১	২৬	১০৪১
১২	৩০	১২	১৩	১০৪০	২৬	১৩	১২	২৭	১০৪১
১৩	৩১	১৩	১৪	১০৪০	২৭	১৪	১৩	২৮	১০৪১
১৪	১	১৪	১৫	১০৪১	২৮	১৫	১৪	২৯	১০৪১
১৫	২	১৫	১৬	১০৪১					
১৬	৩	১৬	১৭	১০৪১	২৯	১৬	১৫	৩০	১০৪১
১৭	৪	১৭	১৮	১০৪১	৩০	১৭	১৬	৩১	১০৪০

পুনিষা ১৪ দিনৰ ১।২ পুজ। আয়াবাল্যা ২৯
দিনৰ ২।৪০ পুজ।

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagor Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee
per annum, in advance, or one and a half at the
end of the year.

আৰু নোদৰ

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫১।

নম্বৰ ৬।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1851.

NO. 6.

চুৰিয়া আৰু যিহুদা দেশৰ বিবৰন।

Syria and Palestine.

চুৰিয়া আৰু যিহুদা দেশ অনেক বছৰৰ পৰা তুৰকৰ তল হৈছিল, কিন্তু এতিয়া স্ৰিচৰ দেশৰ বাদ্ৰুয়া তাৰ গৰাকি হ'ল। সেই দেশত অনেক অনেক ডাক্তৰ কথাত হৈ গ'ল। আগৰ কালত তাৰ নগৰ চোৰ, চিছোন, দামেচক, আন্তিয়খিয়া, এইবিলাক অতি পুখুয়াত হোআ নগৰ আছিল। তাৰ দখিন পশ্চিম চুকে যিহুদা দেশত ইস্তাএল লোকে আগৰ দেও পুৰুষবিলাকক খেদাই তাতে নিবাস কৰিলে। সেই যিহুদা দেশত খ্ৰিষ্ট অৱতাৰ হৈছিল, আৰু তাতে যিকচালম নামে পুৰান মহা ৰাজ নগৰ আছিল। যিহুদাৰিলাকে খ্ৰিষ্টক মৰাৰ কাৰণে ইস্ৰায়েল সাও পাই, লোকৰ তল আৰু খেদোআ হৈ গোটেই ধন প্ৰিথিৱিত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ গোটে গোটে হ'ল, আৰু সিহঁতৰ দেশ মচলমানে খোআ হৈছে।

চুৰিয়া দেশৰ দিঘে ৪৪০ মাইল, বহলে ১৫০ মাইল; বৰ্গমাইল ৫০,০০০; পুজাৰ সখ্যা ২০,০০,০০০। পৰ্য্যটক দুই তিনিবাৰি আচে; লিবাণোন পৰ্ব-

তত কেত ধনি আৰু জাতি লোক থাকে। সিহঁত পুৰাণে মচলমান হৈছে; মাৰনি নামে একোটা খ্ৰিষ্টিয়ানো আছে। ভয়ামত ধৰ্ম্ম মানুহ আৰু, তুৰক আৰু গ্ৰিক, অধিক ভাগে আৰু কথাত কই।

চুৰিয়া দেশৰ মাটিবোৰ ডাল, সাকআ; জতে পানি আছে, তাতে বহু সস্য হই। ধান, ঘেঁহু, গোম ধান, কপাহ, কুঁহিয়াৰ, ধপাত, নিল আদি উতপন্ন হই; লতা পনিয়ালৰ খেতি চিকন, আৰু বহু বস ওলাই।

চুৰিয়া দেশৰ দামেচক নগৰেই পুৰান; তাৰ নিবাসি ১,৪০,০০০; তাতে অনেক বেহা বেপাৰ কৰে; আগৈএ বৰ সৰুত তৰোআল সাজে, এতিয়া মুগা আৰু কপাহি কাপ্তৰ সুন্দৰকৈ বই। তাৰ ঘৰবিলাক ইটাৰ পকি, ডাক্তৰ আৰু উতম; কিন্তু আলিবাৰ চেক।

যিকচালম নগৰৰ নকচা।

৫৭২

সেই নগৰ অতি পুৰনি, আবুহামৰ দিনৰে পৰা আছে। তাৰ ৪০ মাইলৰ উত্তৰ পোনে আগৰ কালতে বেজবক অৰ্ধাৎ সুৰ্জৰ নগৰ আছিল। সিও বৰ নগৰ; এতিয়া ভগা চিগা নিল মাধোন থাকে, কেতবিলাক

১১তম বৰ সিলৰ খুঁটা ৪০ হাত দিসল, দে-
খিলে তাক মানুহৰ কৰম জেন হ'ব বুলে।

আৰু দামচকৰ পূৰ্ব ফালে ১৩০ মাইলৰ
আঁতৰত, পাল্মিৰা বা তাদমোৰ নামে চিলো-
মোন বজাই সজা মহা নগৰ আছিল; এতিয়া
ভাগি নিৰ্জন হ'ল। তাৰো বৰ বৰ ডাক্তৰ
সিল পৰি আছে।

আপেপো নামে চুৰিয়াৰ এখন সুন্দৰ নগৰ
আছিল, কিন্তু ১৮২২ সঁকত বৰ ভুঁইকঁপৰ
দোআৰাই ঘৰ পৰি পৰি গোটেই এখন নগৰ
নষ্ট হ'ল। সেই ভুঁইকঁপে ২০,০০০ মা-
নুহক মাৰিলে; পাচে ঘৰ আৰু খোআ
বস্তু নষ্ট কিয়াত অৱশেষ থকাৰো এইমান
মৰিল।

সেই দেশত দিঘল কনিয়া এবিধ চাগ
আছে, তাৰ কান এহাত মান দিঘল, ডিক্ৰিত
ওলমি পৰি থাকে; মাটিত লাগিলে কো-
নো লোকে চুটিকৈ অলপ কাটি দিও। তাৰ
নকচা এই।

The Syrian long eared Goat.

চুৰিয়া দেশৰ ভিতৰত যিহুদা প্ৰদেশ আ-
ছে। তাৰ আদি বাসি অতি দুকুঁ হোআৰ
কাৰনে ইহুদে আপোনাৰ দেৱক আব্রাহামৰ
বজ্জহবিলাকক সেই দেশ দি আদিবাসিক বন
কৰি খেদাবলৈ দিলে। তেতিয়া সেই দেশৰ
কিনান নাম আছিল, এতিয়া তাক পালিষ্টান
বোলে। যিহোচুআৰ দোআৰাই ইস্রাএলৰ
বাৰে কৈদৰ মাজত সেই দেশ বাৰে ভোখৰ-
কৈ বাঁটি দিলে।

পালিষ্টান দেশ খন্দা বজা, পৰ্বত ভৈয়া-
মেৰে কুক আৰু মানুহেৰে পূৰ হৈ অতি
সুন্দৰ আছিল। পৰ্বতবিলাকৰ মাজত লিবা-
নোন নামেৰে জি মাৰি, সি ডাক্তৰ; তাত
এৰজ নামে এবিধ সুকাটি সঁকত গচ আছে।
তাত বাজে মোচাই জি পৰ্বতৰ পৰা কিনান
দেশ দেখিলে, সেই পিচুগা পৰ্বত, আৰু তা-
বোৰ, কামেল, হৰ্মোন, গিলিয়াদ, বাস্যান,
এই সকলোবোৰ পৰ্বত আছে।

সেই দেশত য়ৰ্দান প্ৰধান নদি উত্তৰ কা-
লৰ হৰ্মোন পৰ্বতৰ পৰা আহি, তিবেৰিয়া
সৰোবৰত পৰি, তাৰ পৰা দখিনলৈ গৈ মৰা
সাগৰত পৰি তাতে লই গৈছে। আগৰ কা-
লত সেই ঠাইত চিদোম আগমোৰা আদি
পাঁচ খন ডাক্তৰ নগৰ আছিল; কিন্তু তাত
থকা মানুহ বেয়া আৰু অতি দুকুঁ হোআত
ইহুদে জুয়েৰে সেই নগৰ পুৰি পেলালে,
আৰু তাৰ মাটি তল গৈ পানিএৰে আশ্ৰা-
বিত হ'ল। সেই পানি বৰ লোনা আৰু
তিতাও, তাত মাচ আদি কোনো জন্তু নে
থাকে; ওপৰে কেতিয়াবা ইহুদেৰ চৰে।
পানি গধুৰ; তাত সাঁতৰিবলৈ সুলভ, মা-
নুহ বৰকৈ ওপজে। তিবেৰিয়া সাগৰৰ
পৰা মৰা সাগৰলৈ পোন বাটে দি গলে.
৬০ মাইলৰ বাট হৈ; নৈএ দি গলে, ২০০
মাইল; য়ৰ্দানৰ ইমান বেঁকা পাক হৈছে।
তিবেৰিয়া সাগৰতকৈ মৰা সাগৰ ৭৭৭ হাত
চাপৰ। আৰু বৰ দ; উত্তৰ ভাগত ৭৫২
হাত দ, তাৰ তল মাটি প্ৰাই সমান হৈ।
কিন্তু দখিন ভাগে অতে চিদোম আগমোৰা
আছিল, তাৰ দ বাৰে হাত মাখোন। সেই
সৰোবৰৰ ওচৰত গচ আদি একো নাই,
কেৱল দমে দমে লোন মাখোন আছে।
য়িকচালাম নগৰ পৰ্বতিয়া ঠাইত পতা
হৈছে। তাত ইহুদৰ বৰ উত্তম মন্দিৰ চি-
লোমোন বজাই কৰিলে। সেই মন্দিৰৰ
ভেঁটিত মচলমানে ওমৰৰ মচিদ মাজিছে;
ওপৰে যুৰিয়া দলৰ মনিৰ নিচিনা নকচাত
দেখা জাই। প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টক মৰাৰ ৪৭

বচৰ পাচত কমিয়া লোকে সেই নগৰ খন
নষ্ট কৰিলে। তাৰ পৰা অনেক বাবে
অনেক অনেক বজাই সেই কোঁঠত জুখ
কৰি ১৭।১৮ বেলি নগৰ কাৰ্হি ললত
সেসতে মচলমানৰ হাড়ত পৰিল। সেই
নগৰ আৰু দেলৰ পৰা মচলমানক খেদাবলৈ
ইউৰপৰ বজাবিল্লাকে বিস্তৰ বন কৰিলে,
তেও লৰ নোআবিলে। এতিয়া তাত ১২,
২০ হেজাৰ মান মানুহ আছে।

য়িকচালমৰ পৰা ৬ মাইলৰ দখিনে বৈত-
লেহেম নগৰ আছে, তাৰ ৩০০০ নিবাসি
মাখোন। নাচৰেতৰো সেইমান মানুহ,
সেই নগৰ য়িকচালমৰ পৰা ৭৫ মাইলৰ
উতৰ। গাভা, যাকো, আকৰ, সেইবিলাক
নগৰ ভুমাৰ সমুদুৰ তিৰত আছে।

য়িকচালমৰ দখিনে ২০ মাইলৰ আঁতৰত
হিব্বোন নামে দাৱিদ বজাৰ পুখম বজা
নগৰ আছে; আৰবি ডকাইত কেতবিলাক
ডাতে থাকে; সবহ মানুহ নাই। তাৰ
ওচৰত চিলোমোনে খন। তিনটা পুখুৰি এতি-
য়াও আছে।

কলি জুগত ভোগ কৰা বজাবিলাকৰ নাম।

List of the early Kings of Hindustan

হিন্দুস্থানৰ তিৰত জিবিলাক বজাই ভোগ কৰিলে,
সিবিলাকৰ নাম আৰু ভোগৰ সংখ্যা জিহুত দুৰ্গা
প্ৰলাদ দহ দাবোলাই পুৰানৰ পৰা লিখি চাপিবৰ নি-
যিতে আৱাক দিচে।

বজাবিলাকৰ নাম	বচৰ	মাহ	দিন
১ জুধিষ্ঠিৰ	৩৩	২	২০
২ পৰিখিত	৪০	১	২২
৩ জম্বিজই	৮২	৫	২৭
৪ অৰুম্বেধ	৮০	৪	২৪
৫ উত্তম	৮১	৪	২৪
৬ মইজলিপ	৭২	৭	১৩
৭ চিত্ৰ সেন	৭৫	৫	৫
৮ দণ্ড পাল	৬১	২	১২
৯ উগ্ৰ সেন	৭২	৬	১৪
১০ ভূপতি	৫৪	৪	৪
১১ বজ্জিত	৫০	৪	৬

১২ বহুদ পাল	৫১	৩	৪
১৩ সুকুমৰ	৪৬	০	৫
১৪ নৰহৰ দেব	৫২	২	২
১৫ সুস্মিত প্ৰভু	৫৪	৫	৫
১৬ সুৰ সেন	৪৫	০	২
১৭ ভূসন	৫৪	৪	৮
১৮ নৰপতি	৪০	৭	৫
১৯ আলামি	৪০	৩	২
২০ ডেবমৰ	৩৮	৫	২৮
২১ ভিষ্মন	৩৭	১	২৫
২২ নৰহৰ দত্ত	৩৬	৪	২১
২৩ দণ্ডবান	৩৩	২	১১
২৪ স্বৰহংস	৩২	৩	১৫
২৫ কপ	৩০	৬	১৮
২৬ অম্ববৰন	২৯	২	১৩
২৭ দৈত্যপাল	২৮	০	২১
২৮ ভিম	২৬	৮	২
২৯ লখমৰ	২৪	২	১৬

মোট ১৪১২ ০ ২১

নন্দ বংশৰ বজা।

১ নন্দ	৭৩	৫	১৫
২ দহপাল	৫৮	৪	২
৩ লহ সেন	৫৮	৫	১৫
৪ বিৰ বাহু	৪৪	৭	১১
৫ ভিম সেন	৫২	২	১৩
৬ সুৰ পতি	৪৬	৬	১৩
৭ অজুন সেন	৩২	৮	১৩
৮ ক্ৰীপতি	৩৫	৪	১৭
৯ হৰদেব	৪৭	৩	২১
১০ পিধুমৰ	৩৬	৪	২১

মোট ৪২২ ১১ ২৭

গৌতম বজাৰ বংশ।

১ গৌতম	২২	৬	১১
২ বিৰবাহু	২৮	১	১৪
৩ নাৰায়ন	২৬	২	২৩
৪ হয়াত সিংহ	২১	৮	১৭
৫ ধনপতি সিংহ	৩১	৫	১৪
৬ সভাচন্দ	৩০	৭	১৭
৭ সুৰ সেন	২৫	৮	১

চিত্র সেন	১১	৩	৭
২ উচ কান	১৪	২	১৩
১০ ডস মতি	১৫	৪	০
১১ বলবাহু	২৬	৫	৬
১২ কামপান	৩৮	১	৭
১৩ ভুবন সিংহ	১৫	৩	২
১৪ জিবন সিংহ	২১	২	২২
১৫ হরি কুল্য	৩৩	৩	১০
১৬ সুবগত	১১	২	০
১৭ কামদত্ত সিংহ	২০	০	২
মোট	৪০০	৩	০

ময়ূর বংশি বঙ্গ

১ ময়ূর সেন	৪১	৬	৭
২ শিবহর সিংহ	৩৮	৬	১
৩ বলুন সিংহ	৪১	১১	১১
৪ সুব সেন সিংহ	৩৫	৪	৭
৫ মহাপ্রজ সিংহ	২৮	৫	১
৬ হরিনাথ সিংহ	২২	৩	২১
৭ জিবন সিংহ	৩৮	৭	১০
৮ উদই সিংহ	৩৭	২	২
৯ ইন্দ্রজই	৪৪	১	০
১০ সালু	২২	১	০

মোট ৩৬০ ১০ ০

সোমপাল বজার বংশ।

১ সোমপাল	৪৪	১১	১৩
২ সমপাদ পাল	৩৩	৭	২১
৩ চন্দ্রপাল	২২	২	১৩
৪ নিকু পাল	৩১	১০	১১
৫ বহন পাল	৩২	৮	১৭
৬ বরসিংহ পাল	২৫	২	১৩
৭ সদর পাল	৩৮	৬	১৪
৮ বাম পাল	২৭	৫	১৪
৯ ধর্ম পাল	৩৮	৭	১৪
১০ অশ্রিত পাল	২২	২	১৫
১১ সন্ত পাল	৩১	৪	১৩
১২ ব্রিহত চন্দ্রপাল	১২	৪	১৬
১৩ মোহ পাল	১৮	১১	১১
১৪ ভিম পাল	২২	১০	১১
১৫ ধর্ম পাল	২৭	১	১৮

১৬ বিক্রম পাল	২৫	৬	২
১৭ কর্ম পাল	২৮	৩	১৮
মোট	৫০৬	৮	

সকায়া সঁকর ১ সঁকে।

১ সকাদিয়া	১৪	০	০
২ বিক্রমদিয়া	৫২	০	০
৩ ভোজদেব	৫২	০	০
৪ মলুক চন্দ	৫	৪	২০
৫ বিক্রম চন্দ	৩২	৩	১২
৬ কমনি চন্দ	৫	৩	২২
৭ বামচন্দ	১৮	১১	২
৮ ইন্দ্রচন্দ	১২	২	২
৯ কৈল্যান চন্দ	১২	৮	৫
১০ ভিম চন্দ	১২	৭	১১
১১ নন্দ সেন	১৮	৬	২১
১২ গোবিন্দ চন্দ	১৬	১০	১১
১৩ মোহন মতি	১	৩	৭

মোট ২৬৩ ৮ ০

আরু পুথিত এই কপে লিখিত। কলে-
বাদৌ ভবেত্ বাজা ধর্মপূত্রো জুধিতিঃ চতুর্দশ
সতং বর্ষং জুতং দ্বাদশ বর্ষসং। ১৪১২।
নন্দ পঞ্চ সতং জেয়ং। ৫০০। গৌতমন্ত
চতুঃ সতং। ৪০০। ময়ূরচক্রবেত্ বাজ্যং
সত্যাধিক সত ত্রয়ং। ৩৬০। সন্তাধিক সতং
পঞ্চ। ৫০৭। সোম বাজা মকারয়েত্।

ইয়াকে গোটালে ৩১৭২ হই; তার পরা
বাজ সঁক ১৭৭৩; মুঠে হিন্দু মতে কলি
জুগর ৪২৫২ বছর গৈচে।

কিন্তু আন পণ্ডিত জোতিনিয়াই জুধিতি-
বর পরা এইমান বছর নি লিখে; বেস্তলি
চাহাব নামে সাত্তত পার্গতি এজন বর পণ্ডি-
তে গননা কবার দরে জুধিতির বজা হববে
পর। এতিয়া ২৪২৬ বছর মাখোন হৈচে;
আর বাম চন্দ্রর পরা ২৮১২ বছর হৈচে;
আর স্রীকৃষ্ণর জন্ম পত্রর দোআবাই গন-
না কবি ঠেওর জন্ম ইং সঁকর ৬০০
বছর ৭ আগষ্ট তারিখত হোআ বুজিলে।

খ্রিষ্টৰ কথাত তোমোলাকৰ মনে কি ধৰে?

Sermon II.—What think ye of Christ?

মাথি লিখা ২২ আধ্যা, ৪২ পদ ।

এতিয়া প্ৰাই অঠেৰে স বচৰ হৈ গল, সেই দিনৰে পৰা এতিয়ালৈকে প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে কৰা সকলো দুখ ভোগৰ বিবৰন বহু মানুহৰ কানত দিনে বাতিএ কিৰ্তন কৰা গল; কিন্তু হাই হাই, কিমান ভাৰ মানুহ এহে সেই কথাৰ বিসেস সাৰ বুজি প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰি পৰিত্ৰান পাইচে।

জেতিয়া প্ৰভুৰ সিন্যবিলাকে সান্ত্বিত আদেশ কৰাৰ দোআৰাই তেঁওৰ কথা সকলো জাতি লোকৰ আগত কিৰ্তন কৰি সুনাই, তেতিয়া অনেকে বোলে, যিচু খ্ৰিষ্টৰ প্ৰথম লবলৈ আমাৰ কি কাৰ্য আছে? সেই প্ৰথম দোআৰাই আমাৰ জদি কোনো উপকাৰো হই, তেও ভাক গ্ৰাহ্য কৰিবলৈ আমাৰ কাৰ্য নাই। আৰু আন আন লোকে বোলে, যিচু খ্ৰিষ্টে জি প্ৰাচিঁত কৰিলে, তাৰে আমাৰ কি পৰিত্ৰান হব পাৰে? আপোন আপোন পাপৰ প্ৰাচিঁত আমি আপুনি জানোঁ কৰিব নোআৰোঁ! এই বুলি সকলোএ একে বাৰে অহঙ্কাৰ কৰি কই; কিন্তু তাৰ বিসেস কথা কি, ভাক কোনোএ নে চাই। তাতে জি জনৰ কথা ওপৰে লিখা হৈছে, তেঁৱেই জি কথা সপ্তাৰৰ আৰ্হ কলে, বোলে, জি দুআৰে আৰু বাটে দি সৰ্বনাশলৈ জাই, সেই দুআৰ বহল, বাটো চিকন, আৰু অনেকে সেই পোনে লোমাই। কিন্তু জি দুআৰে আৰু বহুটো দি পৰম আয়ুসলৈ জাই, সেই দুআৰ কেনে জুগুৰ্ম, বাটো কেনে চেক, আৰু ভাক পোয়া মানুহ ভাৰ! সেই বচনেই এতিয়াৰ কালৰ মানুহত বৰপেই ষ্টটি আছে। তথাপি জি-বিলাকৰ মনে ওপৰে লিখা জনৰ কথাত বিবেচনা কৰে, কেইবিলাকে তিনটা প্ৰধান প্ৰমানেৰে এই কথাৰ আৰ্হ বুজিব পাৰে।

প্ৰথম প্ৰমান। খ্ৰিষ্ট নো কোন?

দ্বিতীয় প্ৰমান। তেঁওৰ কথাত আমাৰ মনে

ধৰিবলৈ তেঁও আমাৰ নিমিত্তে কি কৰম কৰিছিলে?

ত্ৰিতীয় প্ৰমান। তেঁওৰ কথাত বিবেচনা কৰিলে, তাতে আমাৰ কি লাভ আছে?

প্ৰথমে খ্ৰিষ্ট নো কোন? খ্ৰিষ্টৰ দিনৰে পৰা তেঁওৰ কথাত অনেকে বিবেচনা কৰি তেঁওকে জিৱনৰ বন্ধু বুলি জানিলে। কিন্তু তেঁওক অৱহেলা কৰা জিবিলাক, সেইবিলাকে বিবেচনা কৰি কই, তেঁও বাৰ্হৈৰ পুত্ৰক ন হই নে? তথাপি মৰ্ত্য লোকৰ দৰে তেজ মজ্জ নো হোতা নিৰাকাৰ জনে তেঁওলৈ এই কথা কলে, তুমি মোৰ পুত্ৰ, আজি মই তোমাক জনমালোঁ; আৰু বাৰ কলে, হে ইস্ৰায়েল, তোমাৰ সিংহাসন চিৰকাল সৰ্বদাই থাকে, তোমাৰ ৰাজ দণ্ডেই পৰমাৰ্থিক দণ্ড। তুমি পুন্যকে প্ৰিতি কৰি, পাপক ঘিন কৰিচা; হে প্ৰভু, তুমি আদিত প্ৰিথিবিৰ মূল ধাপন কৰিলা; আকাশ মণ্ডলো তোমাৰ হাতে কৰা হই; দুয়ো নষ্ট হব, কিন্তু তুমি নিত্য; সেই সকল কাপৰৰ নিচিনা পুৰনি হৈ জাব; আৰু বস্ত্ৰৰ দৰে তুমি নুৰিয়ালত সিবিলাকৰ ৰূপ গুচিব; কিন্তু তুমি সদাই একে ৰূপ, আৰু তোমাৰ বচৰৰ কেতিয়াও খই নাই। আৰু বাৰ কৈছে, আদিত বাক্য আছিল, আৰু সেই বাক্যেই আপুনি ইস্ৰায়েল। তেঁৱেই সকলোকে সৃজিলে, আৰু আটাই সৃজা বস্ত্ৰৰ মাজত তেঁও ন সৃজা কোনো বস্তু নাই। জিৱন তেঁওতহে, সেই জিৱনেই মানুহৰ পহৰ।

হে পৰ্বা আৰু সূৰা লোক সকল, তোমোলাকে জদি বুজি চোআ, তেন্তে এই সান্ত্বিত বচনৰ দোআৰাই ওপৰে লিখা জন নো কোন হই, ভাক ভাল মতে জানিব পাৰিবা। দেখা, সান্ত্বিত মাজত এই সকল জন মানুহৰ নিমিত্তে বিদিত হৈছে নে? আৰু নিৰ্বলি নিৰ্বুধি মানুহৰ মাজত কোনো লোকে এই প্ৰিথিবি খনৰ মূল ধাপন কৰিলে নে? নতুবা কোনো সপ্তাৰিক ৰজাৰ সিংহাসন চিৰকাল থাকে নে? ন হই, এয়ে কোনো ৰূপে হব

নোআৰে; কিন্তু জি জন সৰ্বসক্ৰিয়মান, আৰু
অবিনাসি পৰম ইশ্বৰ, তেঁওৰ বিসয়েহে এই
কথা সাক্ষ্যত লিখা হৈছে, ইয়াকে নৰ নামে
খিয়ালি হোআ সকলোএ নিচই কণে জানিব
পাৰে, ইয়াত একো সন্দেহ নাই। তেঁতে
আৰু খ্ৰিষ্ট বোলে, তেঁওৰ নিমিত্তে এই কপ
বচন সাক্ষ্যত লিখা হৈছে নে? আৰু তেঁতেই
জ্ঞে সত্য পৰম ইশ্বৰ হই, ইয়াক আমাৰ
মনে ধৰিব নে? হই, এই কথাৰ দোআৰাই
তেঁওক জগতৰ ইশ্বৰ বুলিবলৈ আমাৰ একো
সন্দেহ কাৰন নাই। তেঁও স্বৰূপেই সুজন
পালন সন্দেহ কৰ্তাৰ অধিকাৰি; তেঁওৰ
বাহিৰে ইশ্বৰ আৰু পুত্ৰ স্বৰূপত বা প্ৰিথিবি
আন কোনো ঠাইতে নাই। বিসেসকৈ জি
জনে জগতক জান কৰে, এনে ইশ্বৰৰ অনাদি
আৰু অনন্ত পুত্ৰ তেঁও। এই কথাতো লিখা
আছে, তেঁও অদ্বিতীয় ইশ্বৰৰ প্ৰতি মূৰ্তি, আৰু
সকলো সৃষ্টিৰ মাজত আদি পুত্ৰ। সি-
হাসন বা ৰাজ্য সাসন, অধিপতি বা পৰাক্ৰম,
দ্বিতীয় বা অদ্বিতীয় হওক, স্বৰূপতো প্ৰিথিবি
থকা সকলোকে তেঁতে সৃষ্টিলে; তেঁওৰ দো-
আৰাই আৰু তেঁওৰ নিমিত্তেই সকলোকে
সুজন কৰা হৈছে। তেঁতে সকলো বস্তু
আদি আৰু সকলোকে প্ৰতি কৰ্তা। সেই পুত্ৰ
ইশ্বৰৰ মহিমাৰ প্ৰতাপ আৰু সাৰৰ মূৰ্তি
হৈ, আপোনাৰ সক্ৰিয়ন্ত বাক্যেৰে সকলোকে
পালন কৰি আছে। এই সকল প্ৰমাণৰ দো-
আৰাই তেঁতেই জ্ঞে সত্য অবিনাসি পৰম
ইশ্বৰ, ইয়াৰ এটা স্বৰূপ আৰু অলৰ প্ৰমাণ
কৰা হৈছে।

তেঁতে হৈ পৰ্হা আৰু সূৰ্য্য লোক সকল,
ওপৰে জি জনৰ বিসয়ে নানা কপ সাক্ষ্যত
দ্বিত প্ৰমাণেৰে লিখা গুল, সেই জন ইশ্বৰ ন
হই বুলি তোমোলাকে ভাবিব পাৰা নে?
আৰু যদি স্বৰূপকৈ তেঁওকে ইশ্বৰ বুলি সাক্ষ্যত
আৰু বিবেচনাৰ প্ৰমাণৰ দোআৰায়ে জনা
জাই, তেঁতে এনে জনৰ কথাত আমি সক-
লোএ বিবেচনা কৰিবলৈ অতি আবশ্যক ন
হই নে? যদি কোনোএ বোলে, আমি নো

খ্ৰিষ্টৰ কথাত কি বিবেচনা কৰিম? তেঁতে
হৈ ভাই, তাক কৈও সূৰ্য্য; দেখা, জি জন
সৰ্বসক্ৰিয়ন্ত পুত্ৰ, তেঁও হলে সকলো জগত
খনৰ অধিকাৰ, আৰু আমাৰো পুত্ৰ আৰু
ইশ্বৰ হই; তেঁতে এনে জনক আমি ভই
কৰিব নে পাঁও নে? আৰু ভই কল্পনেৰে
তেঁওৰ সকলো আগ্য মানিব নে পাঁও নে?
জদি বোলা, আমি তেঁওক ভই কৰোঁ, তেনে
হলে ভই জ্ঞে কৰিচা, তাৰ প্ৰমাণ কি? জদি
তুমি ইশ্বৰক ভই কৰিচা, তেঁতে তেঁওৰ আগ্য
মানিচা নে? আৰু জদি আগ্য মানিচা,
তেঁতে সকলো পাপ কৰমৰ পৰা আঁতৰ হৈ
তালৈ ঘিন কৰিচা নে? আৰু জদি পাপ
কৰম এৰিচা, তেঁতে তেঁওৰ বাক্যত তোমাৰ
আনন্দ হই নে? এই সকলো জদি তোমাৰ
নাই, তাতে নিচয়ে জানিবা তুমি ইশ্বৰক ভই
কৰা নাই, কিন্তু আপোন সুখৰ অভিলাসহে
পূৰ কৰি এই জগতত কাল নিয়াইচা।

অনেকে বোলে, আমি ইশ্বৰৰ কথা কি
কপে ভাবিম? কিন্তু হৈ পৰ্হা আৰু সূৰ্য্য
লোক, তোমোলাকে ইশ্বৰৰ কথা জ্ঞে চিন্তিব
নোআৰা, ইয়াৰ হেতু কি? জি জনে মাত্ৰি
গৰ্ভত থিত হোআ দিনৰ পৰা আমাৰ সক-
লোকে অন বস্তু আদিৰে পালন কৰি আছে,
আৰু সকলো দুখ আপদৰ মাজত আপোন
অনুগ্ৰহেৰে ৰখা কৰি আছে, এনে জনৰ
দ্বাৰা আৰু অনুগ্ৰহক আমি চিন্তা কৰিব নে
পাঁও নে? আৰু সেই আটাইৰে নিমিত্তে
তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ উপকাৰ জানি, তেঁওৰ সেৱা
কৰিবলৈ আমাৰ কেনে উচিত কৰম হই?
কিন্তু হাই হাই, মৰ্ত্য লোকৰ মাজত ইশ্বৰৰ
অনুগ্ৰহ আৰু দ্বাৰা বিচাৰ কৰা লোক অতি
টান, সকলো মানুহে কেৱলে জগতৰ চিন্তা
আৰু ধনৰ লোভ ইয়াতহে মোহ গৈ আছে।
সুজন, পালন, সন্দেহ কৰ্তা পুত্ৰৰ আগ্য
মানি তেঁওৰ ইষ্ট কৰম কৰিবলৈ কাৰো ইচা
নাই।

দ্বিতীয় প্ৰমাণ। খ্ৰিষ্টৰ কথাত আমাৰ

মনে ধৰিবলৈ তেঁও আমাৰ নিমিত্তে কি কৰম
কৰিছিলে!

তেন্তে নিবেদন কৰোঁ, সূনা কৰ্ম পাতি,
বুদ্ধন আৰু সুদু আদি আচৈ জ্ঞত জ্ঞাতি;
জি কৰিলে যিচু খ্ৰিষ্টে জগত তাৰন,
সূনা তাক বন্ধু, সূনা মধুৰ বচন।
প্ৰভুৰ চৰিত্ৰ সুনি মন ত্ৰিগু হব,
বিশ্বাস কৰিলে তাতে নিচয়ে তৰিব।
অন্ত কালে নে থাকিব আৰু পাপ তাৰ,
ইশ্বৰৰ পুত্ৰ নামে খ্যাতি হব তাৰ।
অতি বিতোপন কথা ধৰ্ম অৱতাৰ,
জাহাৰ বিশ্বাসে তৰে জগত সলোৱাৰ।
আৰু বাৰ বিনয় পূৰ্বক কহোঁ সূনা,
খ্ৰিষ্টত আসুই ললে এৰাবা জাতনা।

প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিবিৰ অৱতাৰ ধৰি
জগত তাৰনৰ নিমিত্তে জি কৰম কৰিলে,
তাৰ কথা কৈ কোনে অন্ত পেলোৱা পাৰে?
তথাপি তেঁওৰ বিবৰন অলপিয়াকৈ কও;
এই কথাত জি কোনোএ মন দিএ, সেয়ে ইশ্ব-
ৰৰ অনন্ত ক্ৰোধৰ পৰা বৰ্খা পাব পাৰে;
কিয়নো জগতৰ লোকে পৰিত্ৰান পাবৰ নি-
মিত্তে জি কৰম আৰু জি পুণ্য কোনোএ
কেতিয়াও কৰিব নোআবিলে, আৰু কৰিব-
লৈকো কাৰো সাধ্য নাই, এনে মহা কৰম
সেই প্ৰভুএ জগতৰ পাপিষ্ট লোকলৈ মাধি-
লে। সেই কথাই এই; জেতিয়া আমাৰ
আদি পিত্ৰি মাত্ৰিএ ইশ্বৰৰ আগ্যা ডাক্তি
পাপিষ্ট হ'ল, সেই কালতে ইশ্বৰে প্ৰভু যিচু
খ্ৰিষ্টক মানুহৰ পাপ নাস কৰিবৰ নিমিত্তে
নিজোজন কৰি ধলে। পাচে জেতিয়া তেঁওৰ
কাল সম্পূৰ্ণ হ'ল, তেতিয়া ইশ্বৰে পাপি সৰি-
লৰ মূৰ্ত্তিৰে আপোনাৰ পুত্ৰক জগতলৈ পা-
চিলে। তাতে তেঁও জগতত অৱতাৰ ধৰি
মানুহে জেনেকৈ পাপৰ পৰা নিস্তাৰ পাব,
এনে কৰম প্ৰকাশ কৰিলে; অৰ্থাত তেঁওৰ
জিৱনৰ সকলো কালতে অতি সুখে গৈয়ে
গৈয়ে ফুৰি পৰিত্ৰানৰ কথা প্ৰকাশ কৰিলে;

আৰু কগিয়াবিলাকৰ বোগ গুচালে, অৰ্থাত
কৰাক চকু, ধোৱাক ভৰি, কলাক কান আৰু
মিডুক জিৱ দান দিলে। কিন্তু হে পৰ্বা
আৰু সূনা লোক; এই সকলো আচৰিত
কৰমতকৈ তেঁও সিদ্ধি ধনৰ নিমিত্তে জি কৰম
কৰিছিল, সেই কৰমেই অতি অদ্ভুত। দেখা,
মাকে আপোন সন্তানৰ নিমিত্তে প্ৰান দিয়া
কত সুনিচা? আৰু বজাই দুবাচাৰ পুজাৰ
নিমিত্তে বা প্ৰান দিয়া সুনিচা কত? কিন্তু
হে মৰ্ত্ত্যৰ পাপি লোক সকল, ভোমোলা-
কৰ নিমিত্তে জগতৰ ইশ্বৰে প্ৰান দিলে, ভো-
মোলাকৰ নিমিত্তেই তেঁওৰ সবিলত অতি
জাভনা পাই বলি ৰূপে আপোন প্ৰানক
পেৰেহ কাঠৰ ওপৰত ভগন কৰিলে। আৰু
ভোমোলাকৰ পাপৰ দণ্ড গুচিবৰ হেতুকে
তেঁও আপোন পবিত্ৰ তেজৰে ভোমোলাকৰ
আৰু আমাৰো মহা প্ৰাচিত কৰিলে। জি
বোলা হেনে, ইশ্বৰে আমাৰ নিমিত্তে নো
প্ৰান ভগন কৰিবলৈ কি কাৰন আছিল?
তেন্তে কওঁ সূনা, সিদ্ধি সন্ধানৰে পৰা আ-
মাৰ সকলো পুৰুষবিলাকে ইশ্বৰৰ আগ্যা
ডাক্তি তেঁওৰ আগত নিচেই অসুচি আৰু
কুকৰম কৰোঁতা হ'ল; আৰু নিবিলাকৰ
সন্তান জি আমি, আমিও একে পাপ কৰম-
তে পতিত হৈ জিৱনৰ সকলো কালত পাপ
বিনে আন একো পুণ্য কৰম কৰিব পৰা নাই।
তেন্তে পাপি মানুহ জি আমি, আমি কো-
নো পুণ্য কৰম কৰি ইশ্বৰৰ দ্বাৰা পাব পা-
ৰিম নে? জি মানুহৰ মনত এবেলি পাপে
প্ৰবেশ হ'ল, তাৰ পৰা কোনো মতেও ভাল
কৰম ওলাব নোআৰে। তথাপি মানুহে
পৰিত্ৰান পাবলৈ দান দখিনা, বলি হোম,
ৰূপ ভপ, গন্ধা স্নান, তিৰ্থ দৰ্শন আদি কৰি
নানা ৰূপ পুণ্য কৰম আৰ্কে, আৰু কোনোএ
হাম নাম লৈ গুৰু ভকত ভোজন কৰাই।
কিন্তু হে এই ৰূপ স্তম কৰা লোক, ভোমো-
লাকে এনে কৰম কৰাতে অগনন পাপৰ
পৰা উদ্ধাৰ পাবা নে? আৰু ভোমোলাকৰ
ধন সোৱ দি ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ কিনিব পাৰিম

বুলি ভাবিচা নে! পুৰিবিভ জিহোৰ বহু
মূল্য বস্তু আছে, সেই সকলোবোৰ ইহুৰ
হাতত নাই নে! আৰু জেভিয়া ঠেওৰ
প্ৰয়োজন হই, ভেভিয়া ঠেও লবৰ সক্তি নাই
নে! তাত বাহিৰে তোমোলাকৰ সবিল পান
জি আছে, ভাবো ইহুৰ অধিকাৰ ন হই নে!
আৰু জেভিয়া ঠেওৰে সবিলৰ পৰা জিৱ বাজ
কৰি নিব খোজে, ভেভিয়া তুমি বাধা কৰিব
পাৰা নে! ইয়াতে জানিবা, ইহুৰে মানুহ
হাততৰে কিবা সুক্সা পাই, এনে ন হই;
কিন্তু আমাৰ সকলোতে উপকাৰ কৰোঁতা
কেৱল ঠেৱেইহে; ঠেওৰ নোআৰাই আমি
জিচোঁ, লবিচোঁ, আৰু জিৱনৰ নিম্মালো
ঠেওতেহে লৈচোঁ। এই হেতুক আমি আ-
পোন পাপ অপৰাধৰ নিম্মিতে ধন সোন
আদি সৎসাৰিক বস্তু দি ইহুৰক ভূট কৰিব
নোআৰোঁ, আৰু তাৰে সৈতে আমাৰ পাপৰ
লেমুকো ঠেও খেমা ন কৰে। আৰু জদি
বোলা, ন হই, আমি গুৰু ভকতক দান দখিনা
কৰি ইহুৰৰ নাম লয়, তাত আমাৰ পাপৰ
খণ্ডন হব; কিন্তু হে ভাই, গমি নো চোআ
নে! দেখা, জগতত জি জি মানুহ জনম
পাইচে, সেই সকলোৰে মাজত পাপ ন কৰা
কোৱোৰা লোক আছে নে! আৰু বেয়া
গচত ভাল গুটি লাগিব পাৰে নে! জদি
আমাৰ আদি পিত্ৰি মাত্ৰি এবলি পাপত
পৰিল, ভেভিয়া সিবিলাক পাপি হোআও
আমিও সিবিলাকৰ পুলি পোলা হোআত
পাপি ন হলোঁ নে! অৱলো হলোঁ; কিয়-
নো জেনেকৈ বেয়া গচে ভাল হব নোআৰে,
ভেনেকৈ আমিও এবলি পাপ কৰাত পাচে
আৰু সুচি মন আমাৰ ভিতৰত থাকিব নো-
আৰে; আৰু জেভিয়ালৈ অসুচি পাপি মন
আমাৰ মাজত থাকে, ভেভিয়ালৈকে আমি
জি কৰম কৰোঁ, সকলো কৰম অসুচি হব।
জেনেকৈ অশ্লিত্ত বিহ চালিলে অশ্লিত্ত গুচি
বিহ হই, সেই ৰূপে আমাৰ মনত পাপ
ৰূপ বিহ সোমোআত কেৱল পাপি মন,
আৰু পাপি বৰ্তাও হল। তেন্তে জদি আ-

মাৰ পাপ গুচিবলৈ ভকতক ভোজন কৰাও,
নতুবা গুৰু ঘৰলৈ দিও, তাত খণ্ডন হব পা-
ৰে নে! কোনো মতেও হব নোআৰে, কেৱল
মিচা সুমহে কৰা হই; কিয়নো তুমি জেনে
পাপি, সেই সকলো একে পাপতে পতিত ন
হই নে! তুমি জেনেকৈ লোভ, মোহ, কাম,
ক্ৰোধ, হিংসা, বঞ্চিত কৰা, সিবিলাকেও
ন কৰে নে! অৱলো সিবিলাকেও কৰে।
তেনে হলে এক পাপিএ আন পাপিক কি
ৰূপে উধাৰ কৰিবৰ সক্তি আছে! জদি
জগতৰ মাজত কোনো নিম্মপাপি লোক থা-
কিলেও সিবিলাকে আপোনাৰ নিম্মিতে পুন্য
কৰম আৰ্জিব পাৰে, তোমাৰ নিম্মিতে কিবা
পুন্য আৰ্জিব নে! লোকে ভোজন পান
কৰাতে তোমাৰ ত্ৰিপি পলাই নে! জদি
এই জগততে লোকে ভোজন কৰাত আমাৰ
ত্ৰিপি পলাবলৈ অতি অসাধ্য কৰম হই,
তেন্তে পাচৰ জগতত লোকৰ পুন্যৰ দোআ-
ৰাই আমাৰ জিৱনৰ আহাৰ কি ৰূপে হব
পাৰে?

কিন্তু কোনোএ জদি বোলে, কলি কালত
কেৱল নাম ধৰমতহে সাৰ, এই নিম্মিতে নাম
লৈ ভৱিম, সিও সুম বিফল। কিয়নো জে-
নেকৈ কোনো বৰ ধৰ্ম্মআই লোকৰ ধাৰ
সুজিবলৈ এটা ফুটা কৰিও ন ধকাত ধাৰৰ
গৰাকিৰ নাম ললে, তাৰ ধাৰ সুজা ন হই,
আৰু গৰাকিএও সন্তোষ নে পাই, সেই
ৰূপে পাপি মানুহে ইহুৰৰ আগ্য নে মানি
ঠেওৰ নাম লোআত পাপ খেমা কৰোক
চাৰি, ইহুৰৰ মহা ক্ৰোধহে পুজলিত হই।
তেনে হলে কি ৰূপে পাপি লোকৰ নিস্তাৰ
হব? সামান্য ৰূপে জেনেকৈ কোনো অপ-
ৰাধি আপোন অপৰাধৰ প্ৰতিকল নু ভুঙাই
মানে বজাই এৰিব নে পাই, তেনেকৈ পাপি
লোককো পৰম ইহুৰে উচিত দণ্ড নু ভুঙালে
নিস্তাৰ পাৰ নোআৰে। কিন্তু হে বন্ধু সকল,
আমি আপোন পাপৰ দণ্ড নো কেনেকৈ
ভুঞ্জিব পাৰিম! কিয়নো জগতত থাকোঁতে
মানুহৰ জেনে অসিমা পাপ, আৰু অসিমা

কপে ইস্বৰৰ সহন, তেনেকৈ জি লোকক
ইস্বৰে নৰকৰ সান্তি ভুঞ্জাই, সিও অসিম
সাসি, সেই জাতনাৰ অন্ত আৰু ন হ'ব,
কোটি কোটি কল্প ওৰ পৰিলেও পাপি
লোকৰ নৰক সান্তি ওৰ ন পৰে। তেহে
হে নিৰ্ভই পাপি বন্ধু, আমি সকলোএ নৰ-
কৰ অখণ্ডনীয় সান্তি ভুঞ্জিবলৈ কি সক্তি
আছে, কিয়নো মেয়ে অনন্ত কাললৈকে ধা-
কিব। যদি নিচয়ে পাপি লোকৰ এনে
অৱস্থা হ'ল, তেনে হলে আমাৰ আৰু কি-
হত পৰিত্ৰান আছে? আমাৰ পৰিত্ৰানৰ
আমা নিচয়ে গুচিল; তথাপি জি জনে সক-
লো জগত খনৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে নৰকৰ
অত্যন্ত দণ্ড ভুগিব পাবে, এনে এজন আমাৰ
আসুই হ'বলৈ অতি প্ৰয়োজন আছে। কিন্তু
এনে জন নিৰ্বলি মানুহৰ মাজত কোন হ'ব
পাবে? কোনে আমাৰ প্ৰতি জনৰ পাপৰ
নিমিত্তে নৰকৰ অসহনীয় দণ্ড ভুগিব? স্বৰ-
গত বা প্ৰিথিবিৰ আন কোনো ঠাইতো এনে
জন ঘূহা আসুই নাই।

এই হেতুকে ওপৰে জি জনৰ বিষয়ে বিবে-
চনা কৰা হৈছে, সেই প্ৰভু যিচ্ থিয়ে অনাথ
পাপি লোকৰ গতি দেখি, আপোন ভোৰ্তি-
মই খান এৰি, এই তলৰ পাপমই জগতলৈ
আহিল, আৰু জগতৰ পৰিত্ৰানৰ হেতুকে
কন্যাৰ গৰ্ভত জনম ধৰি, ওপৰে কোআৰ
মতে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত অনেক বচৰ থাকি
ইস্বৰৰ পৰিত্ৰান সকলোৰে আগত প্ৰকাশ
কৰি সুনালে। পাচে তেঁও জি কৰম কৰি-
বৰ নিমিত্তে জগতত পাপি মনুষ্যৰ আক্ৰি-
তি লৈছিল, সেই কৰম সিধি কৰাৰ কাল
সম্পূৰ্ণ হ'লত তেঁও আপোন সবিলক পাপি
লোকৰ হাতত সমৰ্পন কৰি দিলে; আৰু
দুই লোকে তেঁওৰ উপকাৰ নে জানি, পে-
ৰেক কাঠৰ ওপৰত তেঁওৰ প্ৰান বধ কৰি-
লে। তাতে তেঁওৰ জি জাতনা হ'ল, তাক
কোনে চিন্তা কৰিব পাৰে? তেঁওৰ হাতত
আৰু ভৰিতো গজালেৰে বিদ্ধ হৈছিল।
আৰু জেতিয়া প্ৰভুএ জগতৰ পাপৰ দণ্ড

ভুগিছিল, তেতিয়া তেঁওৰ ঘাম তেজৰ বৰ
বৰ টোপাৰ দৰে মাটিলৈ পৰিল। মানুহৰ
পাপ খণ্ডাবলৈ তেঁও জি জাতনা পালে,
সেই জাতনা দেখি সুৰ্জ আপোন মুখ ঢা-
কিলে, প্ৰিথিবি খনো কঁপিবলৈ ধৰিছিল,
আৰু সিলবোৰো ফাটিল। আৰু জগত
মুছন হোআৰ পৰা জি জাতনা কোনো মৰ্ত্য
লোকৰ মাজত পোআ নাই, আৰু কোনোএ
ভাৰিও নোআৰে, এনে জাতনা তেঁও আ-
মাৰ আটাইৰে পাপ খণ্ডনৰ হেতু পালে।
সেই দুখৰ কালত তেঁও অতি জাতনা পাই
বিজিয়াই কলে, হে ইস্বৰ, হে ইস্বৰ, মোক
কিয় এৰিলা! এই কপে প্ৰভুএ জগতৰ
পাপত দুখ পাই আপোন সবিল ভগন
কৰি, সেই মৰনৰ দোআৰাই ইস্বৰলৈ পাপি
লোকৰ মহা প্ৰাচিত কৰিলে। তাৰ পাচে
তেঁওক মৈদামত খোআ হ'ল, তাতে তিন
দিন থাকি পুনৰাই আপুনি জিয়াই থাকোঁতে
জেনেকৈ কৈছিল, সেই দৰে মৰনক আৰু
সকলো পাপৰ পৰাক্ৰমক জিনি জিয়াই
উঠিল। তাতে সৎসাৰৰ জি অখণ্ডনীয় পাপ,
তাৰ সান্তি ভুঞ্জি পাপি লোকলৈ পৰিত্ৰান
প্ৰকাশ কৰি তেঁওৰ সিন্যাবিলাকক এই আ-
দেশ দি কলে, তোমোলাকে জগতৰ সকলো
প্ৰানিৰ আগত মই জি আপোন প্ৰান ভগন
কৰি পাপৰ মহা প্ৰাচিত কৰিলোঁ, ইয়াৰ সুভ
বাদা কিতন কৰি দিয়া; তাতে জিবিলাকে
মোৰ প্ৰাচিতত বিশ্বাস কৰে, সি পৰিত্ৰান
পাব; কিন্তু জিবিলাকে বিশ্বাস ন কৰে, সি
দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব। এই বাক্য জনাই তেঁও আ-
পোন পৰিত্ৰ খানলৈ সিন্যাবিলাকে দেখি থা-
কোঁতেই উঠি গ'ল। তাতে এতিয়া আৰু অনন্ত
কাললৈকে সৰ্বদাই জিয়াই থাকিব। পাচে
জেতিয়া প্ৰিথিবিৰ অন্তকাল হ'ই, তেতিয়া
আৰুও তেঁও আপোনাৰ অজুত গুন অজুত,
আৰু হেজাৰ গুন হেজাৰ দূতবিলাকক লগত
লৈ পাপি লোকৰ লোধ কৰিবৰ নিমিত্তে
মেঘত উঠি আহিব; তাতে তেঁওৰ প্ৰতাপৰ
দোআৰাই স্বৰগ প্ৰিথিবি নষ্ট হ'ব, আৰু আ-

দিব পৰা অমূল্যকে জি জি মানুহ মৰি আছে, সেই সকলো মিডু লোক মৰনৰ পৰা উঠিব। তেতিয়া তেঁওৰ সকলোৰে মনন আৰু কৰ্মৰ সোধ কৰি পুতি জনৰ কৰ্মৰ ফল দিব।

ত্ৰিভিখ পুমান। তেঁওৰ কথাত জদি আমি বিবেচনা কৰোঁ, তাত আমাৰ কি লাভ হ'ব?

হে বন্ধু লোক, ওপৰে জি জনৰ কথা লিখা হল, সেই জনৰ কথাত বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ একো প্ৰয়োজন নাই নে? দেখা, তেঁও সকলোৰে ইয়ৰ হৈও তেতিয়া আমাৰ পাপৰ নিমিত্তে আপোন প্ৰানক বলি ৰূপে উচৰগি তেঁওৰ পবিত্ৰ ভেজৰে আমাৰ প্ৰাচিৰ্ত্ত কৰিলে, ভেজ্ঞ এনে পুণ্ড জনৰ কথাত, ও তেঁওৰ অনুগ্ৰহত আমি বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ অতি উচিত কৰ্ম ন হই নে? তেঁওৰ কথাত জদি আমাৰ প্ৰিতি ন হই, ভেজ্ঞ কাৰ কথাত নো আমি চিন্তা কৰিম? কোনে আপোনাৰ প্ৰান দি মানুহৰ প্ৰাচিৰ্ত্ত কৰিলে? জি জি ধৰ্ম আৰু পৰিত্ৰা-নৰ পথ জগতৰ মাজত আছে, সেইবোৰৰ ভিতৰত এনে প্ৰেমৰ বানি কোনে কত সুনি-চা! গমি চোআ হে বন্ধু, নানা সাত্ত্বৰ মাজত জি জিবিলাক অৱতাৰৰ কথা লিখা আছে, সেইবিলাকে পাপিৰ নিমিত্তে কি প্ৰাচিৰ্ত্ত কৰিলে? কিন্তু প্ৰভু যিচু আপোনাৰ প্ৰা-নেৰে জগতৰ প্ৰাচিৰ্ত্ত কৰিলে। আন অৱ-তাৰবিলাকে দুটক সৰ্ব্বাৰ কৰিবলৈ জগতত অৱতাৰ হৈছিল; কিন্তু প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে দুটক নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল ভগন কৰি, মহা পাপ জাভনাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে। আন আন আসুইবিলাকে জগতৰ লোকৰ দৰে সুখ ভোগ বিচাৰিলে, কিন্তু প্ৰভু আপোনাৰ সুখলৈ কাৰ্য্য ন কৰি পাপিবিলা-কৰ হিত চিন্তা কৰিলে। চৰাইবোৰৰ বাঁহ আৰু নিয়ালৰ গাঁতো আছিল; কিন্তু প্ৰভু আপোনাৰ মূৰ সূমাবলৈ কতো ঠাই নাছিল। আন আন অৱতাৰে বজা হৈ বজা সানি কৰিলে, কিন্তু খ্ৰিষ্টে সামান্য মানুহৰ মাজত

অৱতাৰ হৈ নমু ৰূপে জগতৰ পাপ ভঞ্-লে। সিবিলাকে মানুহৰ দৰে দুৰাচাৰ কৰ্ম আচৰি ইন্দ্ৰিয় ভোগ কৰিলে। কিন্তু প্ৰভু যিচুএ সকলো পাপ আৰু পাপিৰ পৰাও জাতৰ হৈ নিৰূপি হোআতো জগতৰ অপ-ৰাধৰ হেতুকে আপোনাৰ সৰিলত জাত-না পালে; তেঁওৰে কোনো পাপ কৰা নাই, তথাপি পাপিৰ ত্ৰানৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল দিলে। মানুহে আপোনাৰ পাপ গুচিবলৈ জন্তুৰ ভেজৰে প্ৰাচিৰ্ত্ত কৰে, কিন্তু তেঁও আপোনাৰ ভেজ দি জগতক ত্ৰান দিচে। দেৱতাবিলাকে মানুহৰ পৰা পূজা বলি খো-জ্ঞে; কিন্তু খ্ৰিষ্টে পাপি লোকক এই ৰূপে নিমন্ত্ৰন কৰি কৈচে,

চাগ আদি নো খোজোঁ বলি,
নো খোজোঁ একো সোন ধন,
কেৱল পাপৰ খেদ চিত্তেৰে
খুজিচোঁ মানুহৰ মন।
তোমাৰ বলি হোম আদিতকৈ
হৈচে উত্তম প্ৰাচিৰ্ত্ত মোৰ;
মোক চাই পাপি নিস্তাৰ পোআ,
কিয় পৰা নৰক ঘোৰ?

এই ৰূপে তেঁও পাপি লোকক পুনৰাই নিমন্ত্ৰন কৰি কৈচে, হে সুম কৰা আৰু ভা-ৰত দুখ পোআ লোক সকল, মোৰ ওচৰলৈ আহাঁ, মই তোমোলাকক জিহনি দিম। মই নমু আৰু কোমল মন হৈচোঁ, এই হেতুকে তোমোলাকে আপোনাৰ ওপৰত মোৰ ঈ-অলি লোআ, আৰু মোৰ মুখে লিখা পোআ; তাত তোমোলাকে মনত জিহনি পাব। কিয়নো মোৰ ঈ-অলি ছিল, আৰু তাৰো লম্বু। জিবিলাকে পৰিত্ৰাণ পাবৰ নিমিত্তে মোৰ ওচৰলৈ আহে, মই তাক কোনো মতেও বাহিৰ ন কৰোঁ, আৰু কোনোএ মোৰ হা-তৰ পৰা কাৰ্হি নিব নোআবে। আৰু জি-বিলাকে সৰ্ব্বাৰ পাপ জই কৰে, সেই-বিলাকক মই আপোনাৰ সিংহাসনত বহি-বলৈ দিম; তাত্তে তাৰ জন্মৰ বা লোক, বিয়াকুল বা মৰন কেতিয়াও ন হ'ব।

ভেদে হে পাঠক জন, জি জনে ইমান দা-
খাবে মানুহৰ পৰিত্ৰাণ সিধি কৰিচে, ইয়াত
বাহিৰে আৰু কোনো পৰিত্ৰাণ হ'ব পাৰে
বে? গম্মি চোআ, ইব্বৰে যদি পানিৰ জানব
নিমিতে আপোনাৰ সৰিল ভগন কৰি পৰি-
ত্ৰাণৰ উপাই দিএ, তাতকৈ আৰু কি উত্তম
প্ৰাচিত আচে? কিন্তু হে ভাই, এনে অতি
দায়ানু প্ৰভুত বিশ্বাস ন কৰিলে, আৰু ঠেওৰ
প্ৰাচিতৰ দোআৰাই পাপৰ খেমা ন হলে,
আমাৰ সকলোৰে পাপ গুচাবলৈ আন কোনো
উপাই নাই। ঠেওক যদি হেলা কৰি আ-
পোনাৰ আত্মাৰ কাল নিওআ, তেন্তে নিচৰে
ছোৰ নবকত পৰি আপোনাৰ জিহা আত্মা
হেৰুআবা। এই হেতুকে বিনই কৰোঁ, প্ৰভু
য়িচুৰ চৰনত আত্মাই লোআ, তাতে ঠেওৰ
প্ৰাচিতৰ দোআৰাইহে অনন্ত পৰম আত্মা
পাৰ পাৰিবা। দেখা, মানুহে যদি গোটেই
খন জগত পায়ো তাৰ আপোনাৰ প্ৰাণ হেৰু-
আই, তেন্তে তাত কি লাভ? কিন্তু জিবি-
লাকে প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত আত্মাই লই, সি এনে
কোটি কোটি জগত পোআতকৈও অতি লাভ
হই; কিয়নো অনন্ত নবকৰ মাজৰ পৰা হাত
লাবি সি পৰম আত্মসন্ত সোমাব। ন.ল.ক.

অষ্ট্ৰেলিয়া দেশৰ হাঁহ খুঁজিৰ বক্স।

The Australian Emu-bird.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১১।

Dibhagh Raja—War with the Bengalis.

পাচে কংগুনৰ দিনত বজা দেৱে চুলে-
চাৰিহ বজাক পঠালে, চাৰিও ভায়েক বুৰৈ-
তে একে ঠাই হল। চতুৰ দিনত বজালে
তিনি দিন তিনি বাতি নাৱে ভৰে সনাৰ
কৌঠ বেৰি আছিলে; পানি আনিব নোআ-
ৰি তাত খাবলৈ ন হ'ল। চুলে- চাৰিহ
বজাক বুৰৈতে ধৈ, চুলে-কা ডিপাম বজা,
চুলে- নামককিৰা বজা, চুলে- সৰু গো-
হাঁহ, তিনিও ভায়েকে একুৰি দুখন নাৱৰ
মাৰ বাতি লুইতে ভটিয়াই গৈ জুখ ধৰিলে-
গৈ। বজালে কঁাৰ গুলি মাৰিব নোআৰি
হুকি গল; আমাৰ লোকে বজালৰ বৰ
নাও এখন, মানুহ বাবেটো বাখিলে। পাচে
মুৰ্তাজা নামে বজাল এটা নাও একেদেৰে
উজাই আহিল, সনাত তিনি জনা কৌঅবক
জুখ ধৰিলেহি। পাচে চুলে- চাৰিহ বজা,
বৰ পাড গোহাঁহ, অন্যা ডাকৰিয়া পঠাই
নাও নমাই পানিএ দি তিনি জনা কৌঅবক
লগত ভৰ দিব দিলেগৈ। পাচে সকলো
এটাই হৈ দুইমুনি সিনাত গৈ বজালৰ জুখ
কৰি, পালে বৰ নাও এখন, বৰ হিলৈ এটা,
অন্যা বহু বিত্তৰ পালে। তাতে বজালৰ
চামনাথ নামে সৰদাৰ এটা পৰিল; বজাল
পৰিল দু হেজাৰ পাঁচ স। পাচে চুলে-কা
ডিপমিয়া গোহাঁহ দেৱে বৰ পাড গোহাঁহ
১, খাওমু-চেনৰ ১, খাওমু-কতক ১, চুহন
১, এই চাৰিক লোক জন সহিতে নাৱে
পঠাই বজালৰ নাও বেৰি ধৰিব দিলেগৈ।
ইবোলাকেও বাতি ধৰিলতগৈ বজাল ভাগিল;
তাতে বজালৰ বহু পালে সৰু নাও একুৰি,
ছোৰা পালে এটা, এই কথা বাতি জুখৰ।
পাচে বাতি পুআ হলত বজালৰ সুচন নামে
নেবাৰ এটা পালেহি, তাৰ লগত আহিছিলে
হাতি এটা, ছোৰা এস, মানুহ এহেজাৰ,
এই সকলোৰে সুচন আহি ভুৰকৰ লগত ভৰ
দিলেহি। পাচে জেঠৰ দিনত ভুৰক ভটিয়াই
দিকৰাই মুখত বহগৈ; পাচে আমাৰ লো-

কে পাচে পাচে খেদি গৈ সেই ঠাইতে বেৰি
ধৰিলেগৈ। পাচে বজা দেৱে দুই মূৰি সি-
লাত বৈ চুহনক বনলৈ পঠালে। পাচে আ-
হাৰৰ এমাহ সাওনৰ এপল ভাতে থাকি,
সকলো উজাই আহি সনাত্তে বজা দেৱক
সেৱা কৰি বাতি পূজাতে সকলো ভটিয়াই
দিকৰঙ্গৰ মুখত কৌঁঠ কৰি বৈ, তাৰো পৰা
গৰ বহাই দিবলৈ গল; ডাঙ্গৰিয়া সকলো
পাচেত গল। পাচে বজালে আমাৰ লোকক
দেখি ঘোঁৰাৰে খেদি আহি বৰ হিলৈ মা-
ৰিব ধৰিলে; আমাৰ লোকে বৰ নোআৰি
ভাঙি আহিল। ত্যাওচুলু প্লাইখা হা-
তিত, খাওমুচেনৰ প্লাইলিক হাতিত, ত্যাও-
বিমুনলাই প্লাইচু হাতিত, এই তিনিএ হা-
তিএৰে হুকি আহিল। চুৰুকা ভিপাম
বজা, চুলে চাৰি বজা, ত্যাওচুতোও,
এই তিনিএ সসনোৰে গৰৰ বাজ ওলাই
পুনৰ উলটি গৰৰ ভিতৰ সোমাই থাকিল।
ভাৰখ লিহ নামে বজাল এটা, কোচৰ
কোঁটোআল এটা, এই দুয়ে মাধুন্দি হাতিত
উঠি খেদি আহিল। পাচে আন বজাল খে-
দি নাহিবৰ দেখি, আমাৰ ভিনটা হাজৰ-
কিয়াই হাতিত উঠি হেজদান উলিয়াই বা-
টত বহি ৰাজ্যক ন পলা বুলি ৰাখি, বজা-
লক বেৰি ধৰিলেগৈ। খাওমুচকতক, খাও-
মুচুকা, এই দুয়ে সোঁ কালে বেৰি ধৰি-
লেগৈ। পাচে বজাল লৰ মাৰি পলাল;
আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি নি, মাৰি
ধৰি বজালক দিকৰাইত পেলালেগৈ। পাচে
দিকৰাই পাৰ হৈ বজালক জাবৰ দেখি আ-
মাৰ চুহন, খাওমুচ, ত্যাওকিমজই, পতিহা-
জৰকিয়া, পতিৰাম, এই পাঁচেই বজালক
কাটি খুঁচি খেদি নি দিকৰাইত পেলালে।
পাচে চুৰুকা ভিপমিয়া গোঁহায়ে ৰাজ্য
সমনিতে ভাতে ৰাতিএ কৌঁঠ ৰাতি বল।
পাচে ৰাতি পূজা হলত চুৰুকা ভিপমিয়া
গোঁহাই দেৱে ভাইমুজক পঠাই নাম ফালে
বেৰিব দিলে, ভাইমুচুকা উজনি ফালে
বেৰিব দিলে। পাচে বেৰিবৰ দেখি বজালে

কৌঁঠ এৰি পলাল; পাচে আমাৰ লোকে
পাচে পাচে মাৰি ধৰি খেদি নিবৰ দেখি
মোপনি কাখৰত বজাল হলগৈ। পাচে
আমাৰ ত্যাওবিমুননে প্লাইচু হাতিএৰে
খেদি জাবৰ দেখি, বজালে হাতিএৰে ভাঙি
গৈ মোপনিত পৰিল, ইবোৰ বজাল এবাই
গল। পাচে আমাৰ মানুহে বিলৰ কাখৰত
পখাৰ পালেগৈ; বিলত পৰি থকা হাতি
দুটা মাৰিলে, মাউতকো খুঁচি মাৰিলে।
পাচে চুলে চাৰি বজা, জাটি ধৰা নই-
কিয়া, আৰিএ কৌঅৰ, এই চাৰিএ হাতিএ-
ৰে বেৰিলেগৈ। পাচে ভুৰকৰ দাচু নামে
নেৰাৰ এটা ঘোঁৰা একেদৰে আগ বাৰ্ছি খে-
দি আহিল। পাচে আমাৰ লোকে কাটি খুঁচি
কঁৰিয়াই বিস্তৰ ঘোঁৰা মাৰিলে, ভাতে ভুৰ-
কৰ সূচন খাঁ বজাক পাই কাটিলে। ভাতে
হাতি পালে ২৮ টা, ঘোঁৰা পালে ৮২০,
বৰ হিলৈ খোঁকা হিলৈ বিস্তৰ পালে।
সোন পালে এপুৰা, পেৰাৰ জোখা দিহ-
লে এহাত, পখালিএ এবগত দুই আঙ্গুল;
ৰূপ পালে ৪০ চলা। চুৰুকা ভিপাম
বজাও, চুলে চাৰি বজাও; সকলো
ডাঙ্গৰিয়া সৈতে বজাই আহি, বিস্তাৰ
সিলনিত এই দুবা ভেঁটি বজা দেৱক সেৱা
কৰিলেহি; ভাতে থাকি সকলকো জুগা-
মুসাৰে বঁটা পুলাম দিলে, ঘোঁৰাও দিলে।
পাচে বজা দেৱে ভাল ভিধি বাৰ চাই উজাই
দিহি নগৰ পালেহি, ভাতে বিখন মু-
খন কৰিলে। পাচে কাতিৰ দিনত বজা
দেৱে গৰগাঁৱলৈ আহি, সুভাস স্বেচ্ছ কৰি-
লেহি। পাচে পৰ্বতৰ ওপৰত ভুৰকৰ সূচন
খাঁ বজাৰ মূৰটো মঠ ৰাতি থলে।

অনেক দেশের সম্বাদ।

Journal of Events.

চাওখাত মৌজার দিহা কাথরত জেট মা-
হর ২১ তারিখে গধূলি সময়ে মঁহ বিচারি-
বল জাঁওতে পথারহ মাজত স্বরগ পরাত
এজন বামুন, এজন সুদু, এই দুই জন মানুষ
মবিল।

গুআহাটি নগরত প্রায়ে এক হাজার মা-
নুহ মাউরে ধরি মবিল। নিবিলাকর মাজত
ক্রিস্তবাম ভঁবালি বকআ ফৌজদারি চিবস্তা-
দার ৩১ মেইর মানিসা বাতি মাউরে ধরি
বাতি পুআ ১০ বজাত মিডু হল।

নগরত এসডক অধিক মানুষ এই পিরা-
তে মরা সুনিচোঁ।

কলিকতাত দিনে পতি প্রাই ১০০ মানুষ
মাউরর দোআবাই মবিচে বুলি পত্রত নি-
বিচে।

কলিকতার পরা জোআ অনেক জাহাজ
পোরা হেডুকে গবরনমেন্টে জন চাবেক চাহাব
লোকক তাক বিচার পর কবিরর নিমিতে নি-
জোজন করিলে। জাহাজর লোকচন দিবর
নিমিতে মাচুল লোআ জি বিয়া কল্পানি
নিবন্ত করিচে, নিবিলাকে বোলে, লঙ্কর-
বোর জি জাহাজত থাকে, সেই জাহাজর
হানি পুবাবলৈ আমি গাত ন লম, ইয়াকে
ধিব করিচে। সেই কারনে জাহাজর কাপ্তান-
ঘিলাকে জাহাজত লঙ্কর, অর্থাৎ মালই দে-
সর লোকক ন লই।

২৫ মেইর দেও দারত কলিকতা নগরত
৩০০ মান বাবু হিন্দু লোকে মিল্যানেবি পা-
দুবিবিলাকর কবর নিবাবর কবিবলৈ গোট
খাই, খ্রিষ্টিয়ান ধর্ম লোআ হিন্দু লোকে
জদি আকও হিন্দু ধর্মলৈ মন পালটাই
ভেঙে তার প্রাণিত হব পারে নে বোআবে,
ইয়াকে বাব বিচার কবি, প্রাণিত হলে আ-
কও গ্রাভ হব পারে, ইয়াকে ধিব করিচে।
সেই কথাব দোআবাই খ্রিষ্টিয়ান ধর্ম লো-
আ কোনো হিন্দু লোকে আগর ধর্মলৈ
উলটবি বুলি ভাবে।

লখনৌ নগরত ২০ চেই তারিখত দুই
টিপাহির দন্দ লাগি তবোআলোরে খুধ কবি
ই জনে নি জনক বুকু কালি মাবিলে, প
চে মরা লক বৈবাই থকাত কোরো কোরো।
তাক বাধা কবির খুজিলে, কিন্তু জি মো-
থবে, মই তাক কাটিম, ইয়াকে বুলি খেদ
লে। সেসত আপোনার জিজ্ঞাসিত তবোআ-
দি আপোন ঘাতি হল।

লাহোর নগরত ১৮ মেই তারিখত লখ-
নর নামে এজন মাজিষ্টর চাহাবর জব হো-
আর কারনে বিগিয়ার হৈ আপোন ঘাতি হল।

২১ মেই বাতিব ১ বজাত ঢাকা নগরত
ধুমকেডুর নিচিনা এটা বর প্রকাশ ওলাই,
নগরর পূব কালর পরা পচিমলৈ গৈ মার
গল। তার পহর আতি প্রকুলিত, বিদুলি
নিচিনা হৈছিল; অনেক মানুষে দেখি বর
ভই পালে।

লঙ্কা দিপর কলহো নগরত প্রথম মেই
বাতি বর ধুমুহা বতাহ হোআত দুই ভিবি
ধন জাহাজ ভাগিল আক মানুষ গোটা
চাবেকো পানিত পবি মবিল।

৬ মেই তারিখত ককলও নামে এখান অতি
উত্তম নতুন ডাপ জাহাজ বতাহর চৌরবে
একালি একালি থাকি সেসত নোঁ মাজে দি
ভাগি একে বেলিএ ডল গৈ নে দেখা হল।
সেই জাহাজর লক নাও ওপজি থকাত জা-
হাজিকবোর উটি বখা পবিল।

খেহ সেসত কাকিল বেচিবলৈ এবিএল না-
মে এখান জাহাজ ছগলি মুখ পালত লঙ্কর
হকুআই ১৩ মেই তারিখত কুইবে পোরা
হল।

বম্বাই নগরত ধনর এটা গোলাব পরা
এক লাখ টকাব কবুলতিবোর চুর করা
হৈছিল। চোর খবিবলৈ গোলাব গবাকিএ
১০,০০০ রূপ দিম বুলি বাত্না চলাইচে।
পাচে আলি আকবর খাঁ নামে এক মুনসিয়এ
এটা মানুষর হাতত কবুলতি পত্র আচে
বুলি সুনি, তাক বিচারি ৩৮,৩০০ রূপ
কবুলতি পালে।

মাস্ত্রাজ নগৰৰ লেণ্ডেন্ড ভনভুন নামে এখন চাহাব মেয়ে সৈতে য়েজন্ত বহি ভোজন কৰোঁতে কোনো মানুহ নোমাই চাহাবৰ পাচ কালে নি আহি সৰু হিলৈৰে গুলিয়াই মাৰিলে। কিছু বেগিৰ পাচে চাহাব মৰিল; বধ কৰাটো পলাল।

ডুকক দেশৰ চুলতান বাহন্যাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ হিত কৰাত মচলমান মন্ত্ৰিবিলাকে বেজাৰ পাই বাহন্যাব ভায়েকক বজা পাতি-বৰ নিমিত্তে বাহন্যাব বেজে দৰৰ খুআই মাৰিবলৈ এক লাখ টকা দিম বুলি কথা বাস্ত্বে; পাচে বেজে কাকত পত্ৰ খোজাত নিইতে নিবন্ত্ৰ লিখি চহি দিলে; বেজে সেই পত্ৰকে লৈ বাহন্যাব আগন্ত দেখালে। সেই কালৰে পৰা জহিয়া মন্ত্ৰিবিলাকক কেৰে দেখিবলৈ নে পালে।

গাল নগৰত কৰ্ণ নামে মৈদাম বজা মানু-হে বহু দিনৰে পৰা কটকা খাই বলিয়া হলত আপোনাৰ খাটৰ খুঁটাৰ গামোচাবে ডিম্বি বাস্তি ভললৈ মূৰ কৰি ধোবোচা হেঁচি আপোন বাস্তি হল।

অবেগন নামে কুজকৰ্ত্ত নগৰৰ পৰা এখন জাহাজ গৈ হাবানা নগৰৰ ওচৰ পোআত কান্ধাৰ চাহাবে কোনো আচৰিত সব্দ সুনি লাগবন্ত কিবা আচে বুলি চাই চাই আধা মাইললৈকে একো নে দেখিলে। পাচে সৰু নাও এখন পঠাই বিচাৰিলত এটা মানুহ ওপৰি থকা পালে। তাৰ নাম জেমচ ভমচন; তাৰ পূৰ্ব দিবা গধূলিত সি আন জাহাজৰ পৰা পৰিল; ৫ ঘণ্টা মান সঁতৰি থকাত জৰিৰ লগা হোআভেই ২ হাত দিহল, ১ হাত বহল, এবে সৰু পাভ এচলা পাই ভাতে ধৰি কথমপি পান থকা পৰি আছিল।

কালিভৰ্ণিৰা দেশৰ পৰা বগা ভালুকৰ পোআনি বুটা লগুনলৈ নি বনবিয়া জন্তৰ গঁৰালত থলে; পাচে তাৰে এটা কৰা হৈ গলত ভক্তবিলাক কলৌকৰ্ক দৰৰ খুআই মূৰ্চিত কৰি চকুৰ ৪-৪ কণী ভাল কৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ দুঅৰ্ণিফ নগৰৰ এক ডাপ জাহাজত মানুহে এটা বঁৰিয়াল ভুলি গঁৰালত ভৰাই অন্য নগৰলৈ নিবলৈ উপাই কৰিলে, কিন্তু একেবিমান গলত বঁৰিয়ালে অকস্মিতে খৰ মৰাই সেই বৰ সৰুত গঁৰাল একে বেলিএ ভাঙ্গি পেলাই জাহাজৰ এক গাঁতিলৈ বগাই গৈ অলপমান চাই চিতি পানিত পৰি গল। তাৰ দিহলে ১০ হাত আছিল।

তিমি মাচ মৰাৰ বিবৰন।

Dangers of the Whale Fishery.

দুই এক স বছৰৰ পৰা তিমি মাচ মাৰি-বলৈ লাগবৰ মাজত ইঙ্গৰাজি আৰু আমে-ৰিকাৰ অনেক জাহাজ ফুৰি ফুৰি আচে। সেই মাচৰ তেল বেচি বহু ধন পাই। ১৬৮০ সঁকত জৰ্মানিৰ ২৬০ জাহাজ আৰু ১৪,০০০ মানুহ এই কামত পুৰ্বৰ্তিলে, কিন্তু এতিয়া নিইতে প্ৰায়ে এৰিলে। ইঙ্গলণ্ডৰ ৮০।১০০ এইমান জাহাজ, আৰু আমেৰিকাৰ জাহাজ ৬০০ চ স, ৭০,০০০ মানুহে সৈতে এই কামত চলে। বছৰি বছৰি বহু মৰাৰ কাৰ-নে সেই বিধ মাচ চুকাৰ বুলি জানিচে। নিইতৰ চৰা অনেক চাই আচে, সেই সেই চাই জাহাজিকবোৰে বিচাৰি ধৰে। এক চাইৰ পৰা পলাই আন চাইলৈ গলে, তেও মানুহে বুধিএবে বিচাৰি ধৰি থকাত নিইতে কতো থকা নে পাই। আন্দাজেৰে ২।৩ কুৰি বছৰৰ মূৰত প্ৰায়ে আটাইবোৰ নষ্ট হব।

তিমি মাচৰ তিনি বিধ আচে, তাৰ নাম সামান্য বৰ সুৰিরা, আৰু দিহল পখিরা ডি-মি। সামান্য তিমি প্ৰায়ে চকালত এতিয়া বৰ সুৰিরা সবহকৈ পাই, দিহল পখিৰাক বেগে জোআৰ কাৰনে ধৰিবলৈ টান।

এটা বৰ সুৰিরা ডিম্বি মৰাৰ নকচা নি পিঠিত লিখা আচে। সেই মাচক অনেক বেলি আঁঠিৰে ধোচাত নি কান্ধেৰে মাৰি নাও এখাৰ কাহিলে, পাচে দেল বাবে পানিব

পৰা ওলাই, আন নারবিয়াবোৰে আকও মাৰিবলৈ জুগুত হোআ দেখি, নিইতৰ হাত মাৰিবলৈ ঘূৰি লুটি খোআত নারবিয়া এটাই বৰ দলৈকে তাৰ পেটত ত্ৰিসূলি কাটি ভৰাই দিলে। তেতিয়া মৰনৰ আভাৱে বলিয়া জেন হৈ নাগৰৰ মূলবিলাক লৰোআৰ দৰে খলক লগালে, আৰু গোটেই খন নাগৰ তে- জেৰে বন্ধা হ'ল। জি জাহাজ নকচাত মাচৰ সি ফালে লিখা হৈছে, তাতে মাচৰ মজ্জা কাটি পগাই তেল উলিয়াই পিপাত ভৰাই দিএ। কোনো মাচৰ পৰা ৮০ পিপা তেল পাই।

সকলোৱে তিমিক খেদি দিঘল বচি লগোআ ওভোভা কোলেৰে সৈতে মাৰি তাৰ গাত খোচ লগাই, পাচে সি বৰ বেগেৰে তললৈ সোমাই দুইবলৈ সেই নাও টানি নিএ; উল্লাহ লবলৈ ওলালেই নারবিয়াই আকও খোচ মাৰে।

১৮১১ সঁকত এচেকুচ নামে আমেৰিকান জাহাজ এখন দখিন পাৰ্চিক সাগৰলৈ গৈ এমখা বৰ ঘূৰিয়া তিমি দেখা পাই, তিনি খন নাও খেদি ধৰিবলৈ পঠাই দিলে; তাৰ মা জৰ এখন তিমিএ চাটি মাৰি ভজাত জাহাজ- লৈ উলটি গৈ ভগা খন বাডিবলৈ ধৰিলে। এনে সময়ত ৫০ হাতভকৈ দিঘল এটা তি- মি আহি জাহাজৰ আগ কালত ধুন্দা খা- লে। এনে ভাৱৰ বন্ত দুটাই ধুন্দা খোআত বৰ চাভকৈ লব্দ উঠিল; বভাহত গচৰ পাত লৰাৰ দৰে জাহাজ কঁপি কঁপি আছিল। তে- তিৱাতিমিএ জাহাজৰ তলে দি গৈ কিছু আ- ভৰত ওলাই, দুখ পোআৰ দৰে কান্দ পা- খিএৰে খলকনি লগাই বলিয়াৰ নিচিনা হ'ল। জাহাজৰ ভগা ভোখৰে পানি সোমাবলৈ ধৰাত জন্তেৰে সিঁচিবলৈ ধৰিলে; এনে কালত সেই মাচ কিছু বন্ত হৈ মৰা খেজৰে ঘূৰি আকও জাহাজলৈ পোবাই আহিবৰ দেখি- লে। তেতিয়া মানুহে বৰ ভয় পাই, ইহৰে আমাক বখা কৰোক বুলি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু তিমিএ কলৈকো নে চাই পো-

নাই আহি বৰ বলকৈ একে বেলিএ মূৰেৰে ধুন্দা মাৰি জাহাজ খন ভাঙি পেলালে; দহ মিনিটৰ পাচে গোটেই খন জাহাজ তল গ'ল। জিবিলাক মানুহ লক নারত উঠি মাৰিল, সি- বিলাকে দুখেৰে গৈ গৈ ২০ ডিচেম্বৰত দুনিা নামে এটা বালি চাপৰি পাই উঠিল। তাতে তিনি মানুহ আৰু দুখ কৰিবলৈ নে জাও বুলি সেই ঠাইতে থাকিল। আনবিলাকে তিনি নাৱেৰে গৈ, ১১ ফেব্ৰুৱাৰিত লণ্ডন নামে জাহাজক এখন নাৱে পালে, তেতিয়া তাৰ তিনি জন মাখোন জিয়াই আছিল। আৰু কান্তান চাহাব উঠা খন নাৱৰ মানুহ দুখ পাই মৰি মৰি, জিয়া কেইটাই মৰাক খাই, দুটাৰ বাহিৰে আটাইবোৰ মৰিলত ২৩ ফেব্ৰুৱাৰিত এখন জাহাজৰ লগ পাই বখা পৰিল।

নক্ট হোআ জাহাজৰ ২৫ মানুহৰ মাজত সেই পাচোটা মাখোন জিলে।

জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for July, 1851.

জুলাই	জাহাজ	দায়	তিথি	দিন	জুলাই	জাহাজ	দায়	তিথি	দিন
১	১৮	০	২	১০৪০	১৭	২	৪	১২	১০৪১
২	১৯	০	৩	১০৪১	১৮	০	৫	২০	১০৪২
৩	২০	০	৪	১০৪২	১৯	০	৬	২১	১০৪৩
৪	২১	০	৫	১০৪৩	২০	০	৭	২২	১০৪৪
৫	২২	০	৬	১০৪৪	২১	০	৮	২৩	১০৪৫
৬	২৩	০	৭	১০৪৫	২২	০	৯	২৪	১০৪৬
৭	২৪	০	৮	১০৪৬	২৩	০	১০	২৫	১০৪৭
৮	২৫	০	৯	১০৪৭	২৪	০	১১	২৬	১০৪৮
৯	২৬	০	১০	১০৪৮	২৫	০	১২	২৭	১০৪৯
১০	২৭	০	১১	১০৪৯	২৬	০	১৩	২৮	১০৫০
১১	২৮	০	১২	১০৫০	২৭	০	১৪	২৯	১০৫১
১২	২৯	০	১৩	১০৫১	২৮	০	১৫	৩০	১০৫২
১৩	৩০	০	১৪	১০৫২	২৯	০	১৬	৩১	১০৫৩
১৪	৩১	০	১৫	১০৫৩	৩০	০	১৭	৩২	১০৫৪
১৫	৩২	০	১৬	১০৫৪	৩১	০	১৮	৩৩	১০৫৫
১৬	৩৩	০	১৭	১০৫৫					

পূৰ্ণিমা ৩০ দিনৰ ১১৩২ ভাটি। আশাৰাখ্যা

২৮ দিনৰ ৮১৫৮ ভাটি।

THE ORIENTAL,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

আৰৱ নোদৰ

৬ বছৰ।

মোং নিৰসাগৰ, জুলাই, ১৮৫১।

নম্বৰ ৭।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1851.

NO. 7.

আৰব দেশৰ বিবৰন।

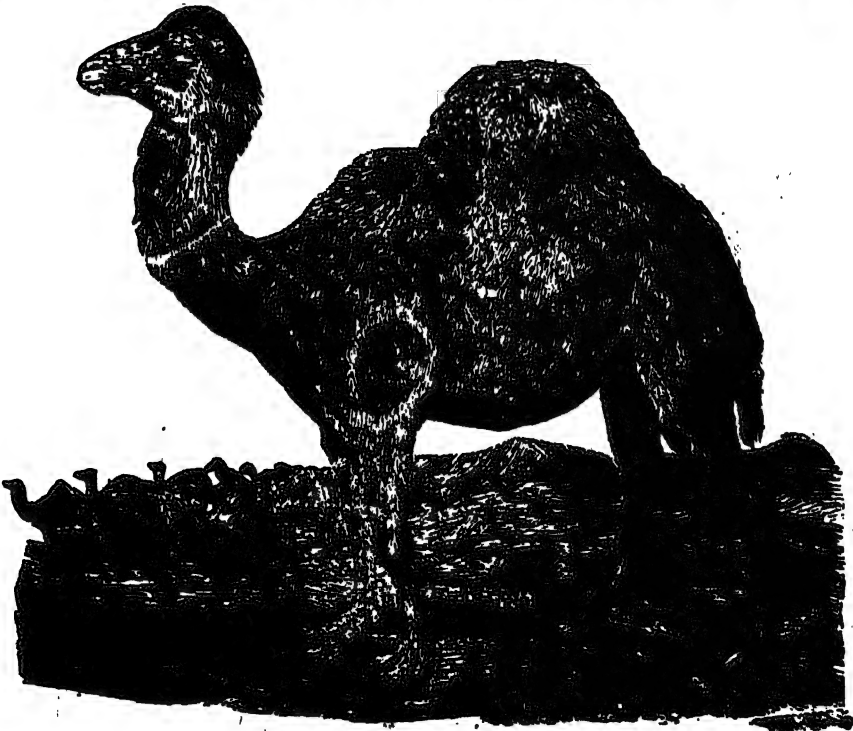
Geography of Arabia.

আচিয়াৰ দখিন পশ্চিম চুকৈ আৰব নামে এখান ডাঙ্গৰ দেশ আছে। তাৰ দখিন ফালে হিন্দু সাগৰ, পশ্চিমে চুক মগৰ, উত্তৰে তুৰ্ক দেশ, পূব ফালে পাৰ্চি দেশ আছে। আৰব দেশৰ দিঘে ১৫০০ মাইল, পথালি এ ১৩০০ মাইল, মুঠ ১০,০০,০০০ বৰ্গমাইল; তাৰ পুৰা ১,২০,০০,০০০ চই কুৰি লাখ।

আৰব দেশৰ ঠাইবোৰ প্ৰায়ে বালি; মাজে

মাজে পৰ্বতবোৰ আছে, কিন্তু ওখ ন হই। তাত ডাঙ্গৰ নদিও নাই, আক সৰহ ভাগত পানি পাবলৈ টান। পৰ্বতৰ মাজত জি ধাল থাকে, তাত খেতি কৰিবলৈ ভাল। চুক সাগৰৰ দাঁতিত মাটি চাপৰ, কেৱল বালি; তাত গাঁও বাৰি বিস্তৰ নাই। সেই দেশত ডকাইত আদিৰ ভয়েৰে মানুহ অকলে জাতী কৰিব নোহোৱে, একুৰি দুকুৰি গোট থাইহে জাই।

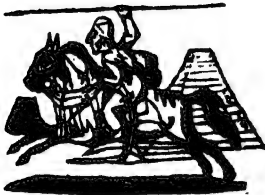
সৰহিয়া বালিৰ ওপৰত অকল উটেৰেহে

আৰব দেশৰ এক চুঙিয়া উটেৰ নকচা।

জাব পাৰে; কিন্তুো সি ৭।৮ দিনলৈকে
পানি নো খোআকৈ থাকিলেও ন মৰে;
তাৰ পেটত পানি বখা বেলেগ ভুঁক আছে,
জৈভিয়া পানি পাই তাক ভৰাই ধাই, সেয়েহে
আটাই কেই দিন থাকে। তাৰ বোজা ৮ মো-
নৰ পৰা ১২।১৫ মোনলৈকে বৰ সৰু বুজি
দিএ। বোজা লবলৈ হাতিৰ দৰে বইট
পেলাই, পাচে বোজা দিলে যদি নিব নো-
আবে, সি মুঠে, কান্দিবলৈ ধৰে। জাঁওতে
বধিয়াই খুঁচি মাৰি চুখ নি দিএ, খেদিবৰ
নিমিত্তে গিভহে গাই। ৩০ বা ৩৫ মাইলৰ
বাট দিনটোতে জাই; বোজা নি দি খোজ সি
কোআবোৰ হলে দিনটোতে ৮০ মাইল মান
জাব পাৰে। উটে কাঁইট আৰু বেয়া বেয়া
গচৰ পাত আদি খাঁহে ধাই। মাইকি উটে
গাভিনি হলে ১২ মাহৰ মূৰত পোআলি
এটা মাখোন ওপজাই। ডাইব গাখিৰ ঘন
আৰু সবহ, কিন্তু খাবলৈ অলপ চোকা।
পানি মিহলাই তাক খাবলৈ ভাল। পোআ-
লি ৪।৫ বছৰেহে ডাক্তৰ হই; তাৰ আয়ুস
দুই কুৰি বা আঠেই কুৰি বছৰ। উটেৰ দুবিধ
আছে; এবিধৰ পিঠিত দুটা ডাক্তৰ হুঁট,
এবিধৰ এটাহে। দুই হুঁটিয়া উটে হিমালয়ৰ
সি পাৰে পাৰ্চি দেশৰ পৰা খেহ দেশলৈকে
পোআ জাই; আৰব আৰু আফ্ৰিকাত এক
হুঁটিয়াহে থাকে।

আৰব দেশৰ ঘোঁৰাও সকলোতকৈ সুন্দৰ
বেগিও। আন দেশলৈকো অনেক নামত

Arabian Horseman.

ভালেমান বেচে। এই দেশৰ গাধাও আন
দেশতকৈ ডাক্তৰ চিকন।

আৰবি মানুহ প্ৰায়ে দুবিধ; এবিধ হলে
গাঁও নগৰত থাকে। আৰু বেদুইন নামে

এবিধ আছে; নিইতে উট চাগৰ আৰু পুহি,
জি টাইত চাব পাই তাক বিচাৰি বিচাৰি
টাই সলাই কাপকৰ ঘৰ ভৰি থাকে, আন
ঘৰ নাই। আবুহাম, ইচাক, আৰু যাকোবে
জি ৰূপে জাক বাখি টাই সলাই সলাই
আছিল, নিইতেও এতিয়ালৈকে সেই ৰূপে
কুৰে।

বেদুইন লোকৰ সবহ ভাগ চোৱা আৰু
ডকাইত; নিইতে খেতি ন কৰে, বন গুটি
আৰু উট চাগৰ গাখিৰ ধাই থাকে। আন-
বোৰ আৰব লোকে খেতি কৰে। নিইতৰ
মুখ আৰু হাতত বেজিৰে সৈতে কলা বৰন
লগাই ফুল আদি বকচা লিখে; বগাব দৰে
সেই বকচা গাত সদাই থাকে। মাইকিবো-
ৰৰ নাকত ৪ আঙ্গুলমান বহল সোনৰ আৰু
ৰূপৰ নত পিন্ধে; নিইত প্ৰায়ে মতাৰ
সমান ওখ। নিইতৰ আকৃতি সুন্দৰ, কিন্তু
সদাই বদত থকা হেতুকে বৰ কলা।

আৰব লোকৰ ধৰ্ম বৰ্হী; আৰু কোনোএ
জদি নিইতক বিৰোধ কৰে, নিইতে অৱশ্যে
তাৰ প্ৰতিকূল দিএ। দা জাটি বা হিলৈ হা-
তত সদাই লৈহে কুৰে। জাত্ৰিক লোকে
জদি নিইতক ভেঁটি দিএ, নিইতে মৰম ৰূপে
তাক বাখে, আৰু বাট দেখাবলৈ তাৰ লগত
মানুহ পঠাই দিএ। ভোজন কৰোঁতে চামুচ
কাঁইট আদি ন লই, হাতেৰে, ধাই। সুৰা,
পনিৰালৰ বন, গাহৰি মজ্জহ, এইবিলাক
খোআ নিলেহ। খাজুৰ আৰু কাকি ভাত
সবহকৈ আৰ্জ।

আৰবি লোক আবুহামৰ পুতেক ইআ-
এলৰ বজ্জহ বুজি কই, আৰু সি অবাধিত
মানুহ হৈ আটাই লোকে সৈতে বিৰোধা
বিকৰি হব, নান্ধত এই জি কথা ইআএলৰ
অৰ্থে লিখা হৈছিল, সেই কথা তাৰ বজ্জহত
এতিয়ালৈকে সিধি হৈছে।

আৰবি লোক প্ৰায়ে বজ্জহ জবন; আ-
দিবৰে পৰা বজ্জা নাই কিয়া হৈ চৌক অৰ্থাত
গামৰিলকিৰ ডলে থাকে। সেই চৌকবি-
লাক পূৰ্বৰ বজ্জহৰ প্ৰাচীন লোক হোআত

বৰ অহঙ্কাৰি হৈ বাদশ্যাতকৈ আপোনাৰ বাব ভাঙ্গৰ মানে।

আবৰি লোকে মহম্মদৰ ধৰ্মমত প্ৰবৰ্ত্তে মহম্মদৰ জন্ম ভূমি সেই দেশেই। খ্ৰিষ্টৰ ৫৬৯ বছৰৰ পাচে মহম্মদ উৎপত্তি। তেঁওৰ লৰা কালত বাপেক মৰাত, দ্বায়েকে তেঁওক লৈ তুলি বিদ্যা নিকালে। পাচে খাদিজা নামে এজন ধনবন্ত বাঁৰি তিবোতা বিয়া কৰি চহকি হৈ অনেক বছৰলৈকে সদাগৰি কাম কৰিছিল। বয়স্কান মাহত বছৰি বছৰি বোজা কৰে; আৰু সেই দেশত অনেক দেও পূজক আছিল দেখি, অকল এক পৰম ইশ্বৰক আৰাধনা কৰোআবৰ নিমিত্তে ৪০ বছৰ বয়সত লোকক ধৰ্ম সিকাৱলৈ ধৰিলে। প্ৰথমতে ইশ্বৰৰ দূত গাব্ৰিএলক দেখা পাই ইশ্বৰৰ পাইকদ্বৰ অৰ্থাত পাঁচনিৰ বাৰ পাইচোঁ বুলি আপোনাৰ ভাৰ্জাক বুজাই তাইৰ বিশ্বাস কৰালে। পাচে ওআৰাক নামে সেই তিবোতাৰ দ্বায়েকে তাইৰ কথাৰ দোআৰাই বিশ্বাস কৰিলে; সি খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু যিহুদিৰ সাত্ৰ পৰ্হা মানুহ হৈছিল। ক্ৰমে মহম্মদৰ ভতিজা আলি, আৰু আবু-বিকৰ নামে এজন ভদ্ৰ লোক, আনো কেত-বিলাকে লৈতে তেঁওৰ কথা গ্ৰাহ্য কৰিলে। তাৰ পাচে ভাৰ্জা মৰিলত মহম্মদে বলেৰে আপোনাৰ সত্ৰক দমন কৰিব ধৰিলে; কিন্তু তেঁওৰ মানুহ ডাকৰ হেতুকে জুখ কৰিব নোআৰি, সত্ৰক ভয়েৰে অকল আবু-বিকৰে লৈতে বাতি পলাই গৈ, ভিন ভিন সিলৰ গাঁ-তত থাকি পাচে ওলাই মেদিনা নগৰলৈ গল। সেই হিজিৰা অৰ্থাত পলায়ন কৰা কালেই মচলমানৰ আদি সঁক; খ্ৰিষ্টৰ পাচে ৬২২ বছৰ। মেদিনা নগৰত মানুহ কেতবিলাক চপাই মহম্মদে বেলি দেক সত্ৰক আক্ৰমণ কৰি ভিনিলে; কিন্তু হিজিৰাৰ ৩ সঁকত আবুচোফ্ৰিয়ান নামে এক সেনাপতিএ ৩০০০ বনুআ আৰি মহম্মদৰ সত্ৰক পৰাজই কৰিলে। কাল ক্ৰমে মহম্মদৰ সক্তি বাৰ্হি অনেক দেশ আৰু ৰাজ্যক জিনি তেঁওৰ ধৰ্ম প্ৰবৰ্ত্তা-

লে। মাজে মাজে গাব্ৰিএলৰ পৰা জি কথা পালোঁ বুলি কৈছিল, তাক অনেক বেলিএ লিখি আখ্যাই আখ্যাই পুকাৰ কৰিলে। পুৰ হলত সেই সাত্ৰক কোৱান বোলে; খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু যিহুদি সাত্ৰৰ অনেক কথা সেই কোৱানত সুমাইচে; কিন্তু জগতৰ পৰিত্ৰানৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টে জি প্ৰাচিত কৰিলে, সেই কথা কোৱানত নাই। হিজিৰাৰ ১১ সঁকত মেদিনা নগৰত তেঁও মৃত্যু হল। তেঁওৰ জি তিবোতাৱিলাক আছিল, সেই সকলোৰে মাজত আবু-বিকৰৰ জিএক আয়-স্যাৰ গৰ্ভত কাটিয়া নামে জি জিএক, তাইৰ বাহিৰে তেঁওৰ মৰনৰ পাচত সন্তান নাছিল। সেই কাটিয়াক পুধান ভকত আলিএ বিবাহ কৰিলে।

মহম্মদৰ জন্ম ভূমি মেকা নগৰেই মচল-মানৰ তিৰ্থ। তালৈ অনেক দেশৰ অনেক জাতি গৈ থাকে। তাত থকা মচিদৰ ভিত-ৰত কাবা নামে এটা কলা সিল আছে; মচলমানে বোলে, গাব্ৰিএলে স্বৰগৰ পৰা তাক আনিলে। জি জাতিক লোকে তাত সেৱা কৰে, সিবিলাকে সেই সিলক সাত বেলি পুদ-থিন কৰি বেলিএ পতি চুমা দি জাই।

মেকাৰ উত্তৰ কালে ১৭৬ মাইলৰ আঁত-ৰত মেদিনা নগৰত বৰ ডাঙ্গৰ সুন্দৰ মচিদ আছে; সেই মচিদত ৪০০ কলা মৰৰ সিলৰ বৰ ডাঙ্গৰ খুঁটা আছে; ভিতৰত মহম্মদৰ কবৰ আছে, আৰু তাৰ চাৰিও কালে ৩০০ চাকি সদাই জলাই থই।

আবৰ দেশৰ উত্তৰ পশ্চিম চুকে হোৰৰ আৰু চিনই পৰ্বত আছে। সেই চিনইৰ ওপ-ৰত মোচাই ইশ্বৰৰ ১০ আগ্যা লিখা সিল পালে, আৰু সেই দেশৰ অৱন্যত ইস্ৰাএল লোকবিলাক অনেক বছৰ কুৰিছিল।

আবৰ দেশৰ দখিন ভোখৰৰ নাম ইএমেন; তাৰ ২০,০০,০০০ পুজাৰ ওপৰত ইমাম নামে এজন অধিকাৰ আছে। তাৰ ৰাজ্য নগৰ হানাত ২০,০০০ মান নিবাসি লোক। তাৰ ওচৰত সাগৰৰ দাঁতিত আদেল নগৰো

আচে, সেই নগৰ ইম্ৰাজিৰ কৰতলিয়া।

সেই দেশৰ পূৰ ভাগক মস্কাট বোলে; তাৰো এক ইমাম আচে, পুজাৰ মধ্য প্রায়ে ইএমেনৰ সমান।

আৰবৰ উত্তৰ কালে পূৰনি ইমোম দেশ আচে, এতিয়া প্রায়ে নিৰ্জান অৰণ্য। ভাত পেজা নামে এটা বৰ নগৰ আছিল, কিন্তু এহেজাৰ বছৰ মান তাৰ ঠাই কেৱে ন বুজে, হাবিৰ মাজত এতিয়াহে তাৰ চিন ওলাইচে। তাৰ চাৰিও পোনে ৪০০ হাত মান ওখ সিলৰ পৰ্বতে বেৰি আচে; আৰু সেই সিলত বহু ঘৰ, মঠ, মূৰ্তি, মৈদাম আদি কটা আচে।

ধৰ্ম কথার সম্বাদ।

Religious Intelligence.

৬ জুলাই তাৰিখত সীমতি জগৰি, সীমতি কুস্তি, আৰু সীমতি বুধি, এই তিনি জনি তিব্বোতা মানুহে খ্ৰিষ্টত আসুই লৈ সিবসাগৰ জিলাত বুৰ পালত, খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

আগৰা নগৰত ৪ মেই তাৰিখত পাদুৰি উলিয়ম চাহাবৰ দোআৰাই ৫ জন গোঁৰা চিপাহিএ বুৰ পালে; আৰু ১ জুন তাৰিখত আন চাৰি জন মানুহো বুৰ দিয়া হৈ মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

চিভৌৰা নগৰত জুনৰ প্ৰথম দেও বাবত ৪ জন মানুহে মণ্ডলিত সোমাল।

পাৰ্চি দেশত বৰ্জিচ নামে এজন মিস্যানেৰি পাদুৰিএ সমাচাৰ পত্ৰ চাপি চলাবৰ নিমিত্তে বাদল্যাব হুকুম পালে। তাৰ দোআৰাই সেই দেশত ধৰ্ম আৰু গিয়ানৰ কথা বহুল ৰূপে প্ৰকাশ হ'ব, আমি এনে আশা কৰিটো।

চিলন অৰ্ধাত লক্ষা দিপৰ নিবাসি জ্বিনবচ নামে এজন ডেকা মানুহে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লোআত তাৰ সহৰেকে পৰিয়ালে সৈতে সেই খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বৈশিষ্ট্যক চলকৈ মান্তি নি বাখিলে। পাচে জ্বিনবচে মান্দবাজৰ সোধা-

কৰ আগত গোচৰ কৰাত চেৰ উলিয়ম বৰ্জ-
তন চাহাবে সেই তিব্বোতাক অৱাই পৈএকক দিবলৈ হুকুম দিলে। ভাতে সেই তিব্বোতাই অমান্তি হৈ মাক বাপেকে সৈতে হাই মাৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে, আৰু কচাৰি ঘৰত অনেক বামুন লোকে সোমাই জাত মৰে বুলি বৰকৈ এৰাও কৰিলে; তথাপি হুকুম হোআত তিব্বোতাক পৈএকৰ হাতত সোধাই দিলে; কিন্তু স্বামিৰ লগত ভাত খুআই বা আন ৰূপে জাত মাৰিবলৈ নিলেধৰ হুকুম দিচে। পাচে মাকে ঘৰৰ বাহিৰ হৈ ওলাই নাগৰত পৰি মৰোঁকৈ বুলি আপোনাৰ পৈএকক মাতি একাঠুমান দ পানিত নামিল, কিন্তু পৈএক ন গল দেখি উভতি আহিল। জ্বিন-
বচৰ তিব্বোতাই তাৰ ঘৰলৈ গৈ কিছু দিনৰ পাচে মান্তি হৈ ক্ৰমে মন ভাল হল।

জুলাই ১০ তাৰিখত দ্বাৰিকানাথ ঠাকুৰৰ ভতিজা বাবু গিয়ানেস্তনাথ ঠাকুৰ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লৈ ইম্ৰাজি গিজাত পাদুৰি ক্ৰিস্ত মোহন বানৰ্জিৰ হতুআই মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

কলিকতা নগৰৰ ভৱানিপুৰত খ্ৰিষ্টিয়ান বিদ্যালয় স্থাপন কৰিবৰ নিমিত্তে পাকি ঘৰ সাজিবলৈ লগুন মিস্যানেৰি সমাজে চান্দাৰ দোআৰাই ৬১,০০০ টকা ৰূপ পালে, এতিয়া সেই পাকি ঘৰ সাজিবলৈ ধৰিচে। আৰু দুই মাহৰ ভিতৰত সেই বিদ্যালয়ত সিকা ৫ জন চাতৰে আগৰ ধৰ্ম এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম ললে।

আমেৰিকা দেশত ইম্ৰাৰ আত্মাই অনেক মানুহক নিমন্ত্ৰণ কৰিচে। নুয়ৰ্ক বিকৰ্ণৰ নামে ২ এপ্ৰিল তাৰিখৰ এটা সমাচাৰ পত্ৰত এই এই নগৰত বুৰ পোআ সিনাৰিলাকৰ কথা পাইটো। দিত্ৰইত নগৰত ১৮০; মন্ত-
বেন্তল ১০৫; নিৱাৰ্ক ২১; নুহেবন ২৩; জেস্তন ৪৫; নেস্তমিল পেঞ্চিলবেনিয়া ৬৩; ফিলাদেলফিয়া ৫৭; লেক্টিংতন মিচুৰি ৩৫; আৰু আন দহোটা গাঁও নগৰত ১৩১।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৩ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 3.

খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, এতিয়া মোক জাহ্নলৈ
দিয়া; কিন্তু অৰ্ধ-দায়কে বুলিলে, ন হই,
আৰু কিছু নে দেখাও মানে বৈ থাকে; পাচে
ভূমি আপোনাৰ বাটে দি জাহ্ন। তাতে
ঠেও আৰুও তাৰ হাতত ধৰি, জি অতি
এন্ধাৰ এখোঁটালিত লোৰ গঁৰালৰ ভিতৰত
এটা মানুহ বহি আছিল, তালৈ নিলে।
সেই মানুহ দেখিবলৈ বৰ সুগিয়া; হাত
লাবতি তললৈ মুঠে চাই বিদ্বই ভগাৰ দৰে
বিচ্ছল নিহান কাৰ্ছি কাৰ্ছি আছিল। ভেতিয়া
খ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ কি অৰ্ধ? তাতে
অৰ্ধ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানক তাৰে সৈতে কথা
হবলৈ বুলিলে।

ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে সেই মানুহত সুধিলে,
ভূমি কোন? সি উত্তৰ কৰিলে, মই আগেয়ে
জি নাচিলোঁ, সেয়ে হৈচোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। আগেয়ে কেনে আছিল?

মানুহ। আগেয়ে মই আপোনাৰ আৰু
লোকৰ দৃষ্টিতো সুন্দৰ ফলন্ত খ্ৰিষ্টিয়ান
আছিলোঁ; ভেতিয়া স্বৰগৰ নগৰলৈ জোআ
ৰাতিত আচোঁ বুলি ভাবিলোঁ, আৰু তাত
সোমাবলৈ পাম, এনে আসাৰে মোৰ অতি-
সই আনন্দ আছিল।

খ্ৰিষ্টিয়ান। আৰু এতিয়া নো কেনে আচা?

মানুহ। এতিয়া নিবসা মানুহ এটা হৈচোঁ;
এই লোৰ গঁৰালত জেনেকৈ মোক বন্ধন
হোআ দেখিচা, সেই ৰূপে নিবসাত বন্ধন
হৈ মুকলি হব নোআবোঁ; হাই হাই, আৰু
মুকলি হবলৈ অসাধ্য।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভূমি এনে দুৰাৱস্থাত কেনে-
কৈ পৰিল?

মানুহ। পৰ দি থাকি ইন্দ্ৰিয়ক দমন
কৰিবলৈ এহিলোঁ; যোঁৱাত লাগাম পে-
লাই দি মেলাৰ দৰে কাম আদিএ মোক
নিবলৈ লাগাম পেলাই দিলোঁ; দাত্তৰ বি-
বোধে আৰু ইহবৰ দাৱাৰ অহিতে পাপ
কৰিলোঁ; মই পবিত্ৰ আত্মাৰ অসন্তোষ

কৰোআত ঠেও মোক এৰি গল; চইভানক
উচটালত সি মোৰ লগ ললেহি; ইহবৰ
ধৰ্ম ভুলিলত ঠেও মোক ভিয়াগ কৰিলে;
আৰু মোৰ মন আপুনি টান কৰাত তাক
এতিয়া পালটাৰ নোআবোঁ।

ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে অৰ্ধ-দায়কত সুধিলে,
এনে মানুহৰ পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে একো আশা
নাই নে? অৰ্ধ-দায়কে কলে, ভূমি তাত
সোম?

ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে তাত সুধিলে, ভূমি
সহাই এই নিবাসৰ লোৰ গঁৰালত জেন নে
থাকে, এনে একেৰিও আশা নাই নে?

মানুহ। একেৰিও আশা নাই।

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিয়? ধন্যবাদ ইহবৰ পুত্ৰ
অতি ক্লিপাৱন্ত হৈচে।

মানুহ। মই ঠেওক অৱমান কৰি বঠক
পেৰেজ্জনিত বধ কৰিলোঁ; ঠেওৰ ধৰ্মমকো
হেলা কৰি ঠেওৰ ভেজ অপবিত্ৰ বস্ত্ৰৰ দৰে
মানিলোঁ, আৰু অনুগ্ৰহেৰে দিয়া আত্মাকো
অৱহেলা কৰিলোঁ। এই হেতুকে মই আ-
পোনাক ইহবৰ অন্ধিকাৰবিলাকৰ পৰা ৰাজ
কৰিলোঁ; এতিয়াৰ পৰা ভৱন্তৰ দণ্ড আগ্যা,
আৰু মই সত্ৰক নাম কৰা অগ্নিমই ক্ৰোধলৈ
ভয়েৰে অপেখ্যা, মোলৈ এইবিলাক মাখোন
থাকে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভূমি কিহৰ নিমিত্তে আপো-
নাক এনে দুৰাৱস্থাত পেললা?

মানুহ। এই জগতৰ জি কাম অভিলাস,
সুখ আৰু লাভত মই বৰ জিষ্টিভোগ কৰিম
বুলি ভাবিলোঁ, সেইবিলাকৰ নিমিত্তে মই
এনে অৱস্থাত পৰিলোঁ; কিন্তু এতিয়া সেই
প্ৰতি সুখে মোক কামুৰি অগ্নিমই পোকৰ
দৰে খাই থাকে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিন্তু ভূমি এতিয়াও উলটি
মন পালটাৰ নোআৰি নে?

মানুহ। ইহবেহে পালটন কৰিবলৈ
নিষেধ কৰিলে; বিশ্বাস কৰিবলৈ ঠেওৰ
বাক্যত একেৰিও আশা দিয়া নাই, ঠেও
আপুনিএ মোক এই লোৰ গঁৰালত বন্ধন

কবিলে, আৰু ভগতৰ লোক আটাইবোৰেও মোক মুকলি কৰিব নোআৰে। অস, অস, অনন্ত কাল! অনন্ত কাল! মই অনন্ত কালত কি সান্ত্বনা লগ পাম, তাৰে সৈতে কেনেকৈ জুৰ কৰিম! তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানত কলে, এই মানুহৰ দুখ তোমাৰ মনত থাকি তোমাক সাৱধান কৰাওতা হওক।

খ্ৰিষ্টিয়ান। স্বৰূপ, আতা, এই কথা বৰ ভয়ঙ্কৰ; এই মানুহৰ দুখ জনমোআ কৰমৰ দুৰৈত জেন থাকোঁ, এই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ, আৰু পৰ দি সাৱধানে থাকিবলৈ ইয়াৰ মোৰ সহাই হওক। এতিয়া মোৰ বাটে জাবলৈ বেলি ন হ'ল নে?

অৰ্ধ-দায়ক। তোমাক আৰু এটা কথা দেখাবৰ নিমিত্তে একেৰিমান বৰা; পাচে ভূমি বাটে দি জাব।

তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে আৰুও খ্ৰিষ্টিয়ানৰ হাতত ধৰি আন এক খোঁটালিলৈ নিলে; তাতে সুই থকা খাটৰ পৰা এজন মানুহ উঠি আপোনাৰ কাপৰ পিন্ধি থাকোঁতে কঁপি কঁপি আছিল। তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে, ই নো কিয় এনেকৈ কঁপিচে! তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে তাৰ কঁপাৰ কাৰন খ্ৰিষ্টিয়ানত কবলৈ তাক আগা কৰাত সি কবলৈ ধৰি বুলিলে, এই বাতি টোপনিত থাকোঁতে মই এটা সমাজিক দেখিলোঁ; তাতে দেখা, আকাশ মণ্ডল বোৰ এন্ধাৰ হৈ গ'ল, আৰু অতি ভয়ঙ্কৰ মেঘৰ গৰ্জন আৰু বিদুলি হোআত মোৰ মনত বৰ বিয়াকুল লাগিল। এই ৰূপে সমাজিকত ওপৰলৈ চাই থাকোঁতে মেঘবোৰ আচৰিত ৰূপে লকআই নিয়া দেখিলোঁ। তেতিয়া তেঁৱৰ মহা সবধ সুনিশোঁ, আৰু স্বৰগৰ হেজাৰ হেজাৰ লোকেৰে আবৃত্তি হোআ এজন মানুহকো মেঘৰ ওপৰত বহি থকা দেখিলোঁ; সেই সকলোবিলাক অগ্নিমই বস্ত্ৰেৰে ভূষিত, আৰু আকাশ মণ্ডলো জলন্ত অগ্নিৰে পুৰি আছিল। এনে সময়ত, হে মহা লোক সকল, উঠা, মহা সোধলৈ আহাঁইক, এই বচন শুন গলত

সিলবোৰ কাটিল, মৈদামবোৰ মুকলি হ'ল, আৰু তাত জি জি থিতু লোক আছিল, আটাইবিলাক ওলাল; তাৰে কেতবিলাকে বৰ আনন্দিত হৈ ওপৰলৈ চাই থাকিল; আনবোৰে পৰ্বতৰ ওলত আপোনাক লুকাবলৈ উপাই বিচাৰিলে। তেতিয়া মই চাই দেখিলোঁ, মেঘত বহি থকা জনে এখান পুৰি মেলি ভগত খনৰ লোকক আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিলে। কিন্তু সোধকৰ্তা আৰু অপৰাধত পৰাবিলাকে জি ৰূপে আঁতৰা আঁতৰি হৈ থাকে, সেই ৰূপে তেঁওৰ ওচৰৰ পৰা ওলাই অহা অগ্নিমই সিখাৰ দোআৰাই সিহঁতকো তেঁওৰ কিছু আঁতৰতে থকা হৈছিল। আৰু মেঘত বহা জনক আৱৰি থকা পাৰিসদবিলাকত এই আগা দিয়া সুনিশোঁ, বন আৰু ঘূলা আৰু নৰা গোটাই জুয়েৰে পুৰি থকা সৰোবৰত পেলোআগৈ। তেতিয়া মই থকা ঠাইৰ ওচৰতে পুখিৰি ফাটি তলি নো হোআ কুণ্ড ওলাল; তাৰ মুখৰ বহু ধূঁআ, জুইৰ আঁজ-ঠা, আৰু হোঁ হোঁকৈ ভয়ানক সৰদো ওলাবলৈ ধৰিলে। সেই পাৰিসদবিলাকত আৰু এক আগা দিয়া হ'ল, তঁৰালত মোৰ ধান চপাই থোআ। তাকে সুনিশোঁ অনেক লোকক ধৰি মেঘৰ ওপৰলৈ লৈ জোআ দেখিলোঁ; কিন্তু মোক হ'লে এৰা হ'ল। আৰু মই আপোনাক লুকাবলৈ ইচ্ছা কৰিও উপাই নে পালোঁ; কিয়নো মেঘত থকা জনৰ চকুৰ দৃষ্টি সদাই মোৰ গাত পৰি আছিল; আৰু মোৰ পাপবিলাকো অৰন হোআত মোৰ মনেই সকলো ভাৱে মোক দুশি কৰিলে। এনে সময়ত মই টোপনি ভাগি সাব পালোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভূমি ইয়াক দেখি কিয় এই-মান ভয়াজুৰ হল!

মানুহ। আতা, মই ইয়াকে ভাবিলোঁ, মহা সোধৰ দিন অৱলো আছিল, কিন্তু তালৈ মই জুগুত ন'ইও; আৰু দুতবিলাকে অনেক গোটাই নি মোক এৰিলে, তাৰ কাৰণেহে বৰ ভয় পালোঁ; তাত বাজে বৰকৰ

কুণ্ডৰ মুখ মোৰ অতি ওচৰতে মুকলি হ'ল; মোৰ ভিতৰেও মনে মোক বৰ দুখ দিলে, আৰু সোধ কৰ্তাই খৰ দুখ হৈ মোৰ কাল-লৈ চকুৰ একে দিকিৰে সৰাই চোআ জেন দখিলোঁ।

তাতে অৰ্ধ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানত সুধিলে, তুমি এই সকলো কথা মনত বিবেচনা কৰিলানে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, আতা, কৰিলোঁ, আৰু এইবিলাক কথাও মোৰ আশা আৰু ভয়ে লগা হৈছে।

অৰ্ধ-দায়ক। তেহে তুমি জাৰ লগা বা-টত তোমাৰ কোমত খুঁচি চেলিবলৈ এইবিলাক কথা ঠাঁটিৰ নিচিনাকৈ মনত বাধি ধৰা। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কঁকাল বাহিৰে জাজাইল আপোনাৰ জুগুত কৰিব ধৰিলে। তাতে অৰ্ধ-দায়কে তাক আনিবাৰ কৰি কলে, হে প্ৰিয় খ্ৰিষ্টিয়ান, তোমাক ৰাজ নগৰলৈ জোআ বাট দেখাই নিবলৈ সান্তনা কৰোঁতা সৰাই তোমাৰ সৰাই হওক।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে আপোনাৰ বাটে এই বচন গাই গাই গল।

জাজাত মোৰ জি কাম আৰম্ভন,
তাতে জেন ঠাৱৰ হব মন,
কথা চমক্কাৰ আচৰিত
ইয়াত পালোঁ দৰমন;
কেতবোৰ অতি ঘোৰ ভয়ানক,
আৰু কেতবোৰ মনোহৰ,
অৰ্ধ-দায়ক উপকাৰি
দেখাই দিলে পাপি নব;
সৰাই মন জেন মজি থাকে,
মোৰ এই প্ৰাৰ্থনা ইহব।

লুইচা নামেৰে একবি চোআলিৰ বিবৰন—

The Story of Louisa—From Abbott's Young Christian.

আমোৰকা দেশত থকা আৰম্ভ নামেৰে এজন ধৰ্ম পুৰুষকে এই কথা লিখিছে। মই ধৰ্ম পুৰুষক কামত মোহোআৰ আল-পৰ পাচত লুইচা নামেৰে একবি গাভৰু চোআলি সত্যৰ মাজত দেখিলোঁ। তাইৰ কপ সুঅনি, আৰু মুখ আনন্দ হৈ বিকসি আছিল; কিন্তু মই তাইক পৰমার্থিক কথাত অভিভূত আৰু হেলা কৰোঁতা জেন জানিলোঁ। লুইচাক মই ধৰ্ম নিশা কৰা দেখা নাই; কিন্তু সন্মাহিক মুখ আৰু আনন্দত কাল নিয়াই যবনৰ আটগৈ ধৰ্ম লৈ সুখেৰে সৰিয় মুনি, এনে ইচ্ছা কৰিলে।

এদিনা গধূলি বেলা মই সত্যৰ মাজৰ পৰা কেতবিলাক চোআলিক মোৰ ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলোঁ। লুইচাও লগবিয়াবিলাকে সৈতে আহিল। ধৰ্ম কথাত সকলো মন দি গ্ৰাহ্য কৰা উচিত, এই কথা টানকৈ কবলৈ মই নিবিলাকক নিমন্ত্ৰণ কৰিলোঁ। বোঁটালিৰ মাজত থকা সকলোৰো মনত মোৰ কথা লাগিল; আৰু মই দেখিলোঁ, লুইচাও ধৰ্ম কথাত ভাবিত হ'ল; কিন্তু তাক লুকাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। পাচৰ বেলেত গোটে ধোঁতে মই সকলোৰে লগত বেলেগে বেলেগে কথা বাজা হালোঁ। প্ৰাই সকলোএ অনন্ত আনন্দ কৰনে চেষ্টা কৰাৰ মন দেখুআলে; কিন্তু লুইচাৰ মন সকলোতকৈ বেলেগ দেখা হ'ল। তাই সকলো ভাৰত আপোনাৰ মনৰ কথা লুকাব নোআবিলে, তেওঁ জনাবলৈ লাজ কৰিলে।

মই কলোঁ, লুইচা, তুমি আগতকৈ ধৰ্মৰ বিসই এতিয়া অধিক প্ৰয়োজনীয় বুলি ভাবিচা নে?

লুইচা। মই নে জানোঁ, মহাশয়; খ্ৰিষ্টিয়ান হবলৈ মোৰ ইচ্ছা আছে, ইয়াকে ভাবিচোঁ।

পুৰুষক। লুইচা, তুমি আপোনাৰ পাপি বুলি জানিচা নে?

লুইচা। মই পাপি বুলি জানোঁ, কিন্তু

ভেনেইক সাহেবকে; কিন্তু মোক মনত পাপ
পৰ মিলিতে হব খেদ পোজা নাই।

প্ৰচাৰক। হেঁদাৰ মন এনে হলে, ইহবে
গ্ৰাহ্য কৰিব বুলি ভাৱিচা নে? তেঁও ভো-
মাক সুজন কৰিলে, আৰু প্ৰতিপালন কৰি
ভোমাহ জি জি নানা আনিৰান আৰু সুখ
আচে, সেই সকলো তেঁৱেই দিচে; তুমি
ভালেমান দিন তেঁওৰ উপকাৰ নু সূঁঅৰি
জিৱাই থাকি, সদাই ইহবৰ আগা ভাৱি
আচা; আৰু এতিয়া যদি তুমি সকলো
মনেৰে আৰু নহু ভাৱেৰে ভোমাহ পাপ
খেমা হবলৈ অন্তন ন কৰিবা, তেন্তে পাপ
সাগৰত ডুবি মৰিবা।

ভেনেইক আৰু পাচৰ সপ্তাহৰ সেই সম-
য়ত গোটে ধাবলৈ মই ধিব কৰিলোঁ। সেই
সপ্তাহত লুইচা আগেয়ে অহা চোআলিবি-
লাক আৰু নৈক কেতবিলাকে সৈতে দেখা
হল। তাইৰ মন ধৰমৰ কথাত অধিকতৈ
লগা জেন জানিলোঁ। মই কলোঁ, লুইচা, তুমি
আজি গধূলি নাহা বুলি ভই কৰিচিলোঁ।

লুইচা। মই এতিয়া জানিচোঁ, অনন্ত আয়ুস
বিচাৰিবৰ সময়ই হল, কিয়নো মই ভালেমান
দিন হেলা কৰিলোঁ।

প্ৰচাৰক। লুইচা, তুমি আপোনাকে পাপি
বুলি মনত লাগিচে নে?

লুইচা। হই মহাচই, মোৰ মনত লাগি-
চে।

প্ৰচাৰক। লুইচা, ভোমাহ পাপ খেমা
কৰিবলৈ ইহবৰ ওপৰত গোচৰ কৰিব পা-
ৰা নে?

লুইচা। বোআৰোঁ; যদি ইহবে মোক বি-
বাস কৰে, তেও তেঁওক স্বৰূপ বোলা জাব।

প্ৰচাৰক। বাক, লুইচা, তুমি খ্ৰিষ্টৰ নি-
মিত্তে সপ্তাহিক লগৰিয়াবিলাক, আৰু সুখ
আদি সকলোকে এৰি ত্ৰান কৰ্ত্তাক মানুহৰ
আগত সৈ কাৰ্হি ভোমাহ আগৰ বন্ধুবিল-
কৰ পৰা লাভ পোআন্তো সদ আচৰন আৰু
সদ কৰমত কাল নিয়াবলৈ ভোমাহ ইচা
আচে নে?

লুইচাই অলপমান বৈ, পাচে উত্তৰ দি-
কলে, সকলোকে এৰিবলৈ মোৰ কিছু সপ-
নাই ধকাৰ ভই আচে।

পাচৰ সপ্তাহত আগৰ দৰে গোটে খাইছিল,
কিন্তু লুইচা অলপমান জাৰ হোআৰ কাৰনে
সিবিলাকৰ লগত নাছিল। আৰু এক সপ্তাহ
গলত তাই আৰুও আপুনি দেখা দিলে,
কিন্তু তাইৰ ধৰমৰ উচাহ কম হোআ বুলি
মোৰ মনত বৰ দুখ লাগিল; কিয়নো ধৰম
আত্মাই ভাইক এৰিলে। সেই দিনৰ পৰা মই
লুইচাক মোৰ ঘৰত আৰুও দেখিবলৈ নে
পালোঁ; কিন্তু এনেকুআ গোটে খোআ ভা-
লেমান দিন ধকাত লুইচাৰ মিতিৰ কেতবি-
লাক প্ৰভু যিচুৰ নিম্য হল বুলি মোৰ আ-
মাৰ কাৰন আচে।

দুই তিনি মাহৰ পাচত লুইচা নৰিয়া হো-
আত মোক দেখিবলৈ ইচা কৰি বাত্ৰা পঠা-
লে। এই কথা সুনিবৰ অলপৰ পাচত মই
তাইৰ খোঁটালিত সোমালোঁ। লুইচাৰ বৰ-
কৈ পানি লাগি জৰ হল। মই খোঁটালিত
সোমাই তাইৰ মন উদ্দিগ হোআ দেখি তাইত
সুধিলোঁ; লুইচা, তুমি কেনে আচা? তাই
আপোনাৰ মুখ হাতেৰে চাকি বহুতৈ কান্দি-
বলৈ ধৰিলে। তাইৰ মনত এনে দুখ দেখি
মই সান্তনা দিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। কিন্তু
লুইচাই কলে, মহাচই, মই নৰিয়া হৈচোঁ,
কি জানি মৰিম, ধৰমিয়া ন হলোঁ জেন জা-
নোঁ; হাই হাই, এনে মন হোআত মই
জদি মৰোঁ, মোৰ কি গতি হব? মোৰ কি
হব? এনেকৈ কৈতে তাইৰ চকুৰ লো বৈ
গল।

মই কি কম, তাক নে জানিলোঁ। লুইচাই
জি জি কলে, সেই সকলো স্বৰূপ; তাই বৰ
বেমাৰ আছিলে হই, আৰু লগতেই বাতুল
হব পাৰে, কি জানি মৰনো ওচৰ হল, লুই-
চাৰ মনত এইবিলাক ভাবনা লাগিল। ভবে
পুৰি পুৰি আছিল, কিন্তু ওচৰ হোআ ইহ-
বৰ সোধক সূঁঅৰি তাই নৰিয়াৰ সপ-
নাই পাহৰিলে।

মই তান কৰ্তাৰ প্ৰেমৰ কথা কৈ, মন পালটোআৰ কাৰনে বহু : য়া অঙ্গিকাৰৰ কথা বুজালোঁ; ধোৰ্জোৰ ভাইৰ আত্মা তান কৰ্তাৰ হাতত লোপাই দিবলৈ মই অনেক উপাই দেখুআলোঁ; কিন্তু মোৰ সকলো কাৰ্য্যৰ নিষ্ফল হল।

তাইক এনেকুআ দেখাতে মনত বৰ দুখ পালোঁ। সৰিলৰ টান জৰ, আৰু উগূল ধ্বংস হোআ মনৰ বেদনাৰ কাৰনে তাই নি জিৰোআকৈ কৈকালে।

পাচৰ দিনা মই লুইচাক আৰুও দেখিবলৈ গলোঁ। খোঁটালিত সোমাই মই প্ৰথম দৰ্শনত নিৰসৰ আকৃতি মুখত দেখি, মনতে ভাবিলোঁ, হাই হাই, দুৰ্ভগিয়া চোআলি! সাত্ৰ মেলি তাইলৈ মই ধন বই কৰাওতা পুতেকৰ কথা পৰিহালোঁ।

লুইচাই কলে, হাই হাই, মহাচই, এই অঙ্গিকাৰৰ কথা মোৰ নিমিত্তে কোআ ন হই, এনে মই ভাবিচোঁ। মোৰ দুখ পোআ আত্মাৰ নিমিত্তে কোনো সান্তনা নে দেখোঁ। মোৰ পাপ খেমা হোআ হলে, মই কিমান আনন্দ পালোঁহেঁতেন, কিন্তু এতিয়া হাই হাই! এই কথা কৈওতেই তাইৰ মাত জিকাৰ মাৰি বল। তাই এতিয়া মৰিৰ বুলি বিচনাৰ চাৰিও ফালে থকাবিলাকৰ ভই হল। পাচ দিনা ৰাতি পূআ মই লুইচাৰ খোঁটালিলৈ গৈ তাইৰ মুখত অতি নিৰসৰ চিন দেখিলোঁ। মিত্ৰা ওচৰ বুলি জানিলোঁ। তাইৰ লগৰিয়া মিতিৰবিলাক বিচনাৰ চাৰিও ফালে আছিল। সৰিল ভাল থাকোঁতেই মৰনলৈ জুগুত হবলৈ লুইচাই সিবিলাকক চেতনা কৰিবৰ নিমিত্তে বৰ চেনেহেৰে কলে, বোলে, মই জানোঁ, জি কোনোএ অকপট মনেৰে পাপৰ নিমিত্তে খেদ কৰে, সিবিলাকক ইহৰে পাপৰ খেমা কৰিবলৈ জুগুত আছে; কিন্তু মোৰ খেদ পাপৰ নিমিত্তে ন হই, অকল পাপৰ সান্ত্বিৰ নিমিত্তেহে আছে।

আবেলি বেলা মই আৰুও গলোঁ। তাই বসিয়াৰ দৰে গিয়ান হেৰুআ দেখিলোঁ।

সকলৰো চকুৰে ১৫ ৰৈ পৰিলতো লুইচাই সিবিলাকৰ সোক আৰু কন্দন বে দেখিলে, আৰু নু সুনিলে।

পাচ দিনা ৰাতি পূআ মই লুইচাৰ কথা সুধিবলৈ গৈছিলোঁ, আৰু তাই মৰিল, এনে উত্তৰ সুনিলোঁ।

মই সুধিলোঁ, মৰনৰ আগেয়ে লুইচাই আৰুও গিয়ান পোআ নাই নে? সিহঁতে কলে, তাইৰ উমাহ জোআ অলপৰ আগেয়ে গিয়ান পোআ জেন দেখা হল; কিন্তু ভেতিয়া মৰাৰ নিচিনা হোআত তাই জি কলে, আমি বুজিব নোআছিলোঁ।

লুইচাৰ সৰিল এতিয়া মাটিত লিন হৈ গৈচে; আৰু তাইৰ আত্মা জি চাইত আছে, ভাল হওক বা বেয়া হওক কেতিয়াও সেই চাই সলাব নোআবে।

G. D.

দেশ বিদেশৰ বস্ত্ৰৰ মহা দৰ্শন।

Opening of the Great Exhibition.

সম্রাটৰ দৰ্শনত লিখিচে, মেই মাহৰ সম্বাদ পত্ৰ বিলাইতৰ পৰা আহি, মহা ৰা-নিৰ পতি প্ৰিন্স আলবৰ্টে জি মহা দৰ্শন পা-তিচে, তাৰ বাহিৰে প্ৰাই একো বাত্ৰা ন কই। প্ৰিণ্সিৰ স্নিকি হোআৰে পৰা কোনো সময়ত কোনো দেশত এনেকুআ অতি অপূৰ্ব সন্মতি জুৰু, ঐশ্বৰ্যৰ প্ৰকাশ, আৰু মনক মোহা কৰম কেতিয়াও মাহুহে দেখিবলৈ পোআ নাই।

ইজলও দেশত থকা শুধু ডাক্তৰ লোক, আৰু জগতৰ বিদ্যারত্ন, জসমা পোআ সকলো পুৰানবিলাকে অম্বাৱতিৰ তুল্য সেই আচৰিত দ্বিগ্ৰিহিত আৰু সোভিত বেলোলৰ তলাতল ঘৰত সেই মাহৰ প্ৰথম দিনত গোটে খাই অনেক ৰাজ্যৰ অধিপতি মহা ৰানি বিক্ৰিয়াৰ ওচৰলৈ গৈ আপোন ৰিতি অনুসৰি সন্মুখে বিনই ৰূপে সজ্জা কৰিলে। সেই মহা দৰ্শনৰ জি সন্মতি, তাৰ প্ৰভাপ, ঐৰজ, আৰু সোভা কথাবে মানুহে বৰ্ণনা পাবে, তথাপি সেই লোকবিলাকৰ মাজৰ কোনোৰ জি অহঙ্কাৰ, কোনোৰ জি নম্ৰ ভাবনা, কোনোৰ জি ধৰম কথা, স্বদেশলৈ কোনোৰ জি প্ৰতি, এই সকলো কথা বৰ্ণনালৈ বাক্যপতিবো অসাধ্য। সেই ঘৰৰ ভিতৰত অনেক দেশি ডেৰ ফুৰি হেজাৰ মুনিহ ভিৰোভাবিলাকে অনেক অলঙ্কাৰ ভাল বস্ত্ৰ পিন্ধি আৱশ্য মনেৰে ফুৰি পুৰিবিৰ অপূৰ চমৎকাৰ বজাৰ দেখি, সকলো চকু ত্ৰিগ্ৰি কৰা হল। ঘৰৰ বাহিৰে পুৰি পাঁচ লাখ মানুহে মহা ৰানিক জয়ধ্বনি কৰাৰ সবদে পুৰিবি আৰু আকাশ জ্বলিলে। কিন্তু সেই কথা লিখিবলৈ আমাৰ প্ৰয়োজন নাই, কিয়নো মহা ভাৰতত তাৰ বিবৰন সুন্দৰ ৰূপে লিখা আছে; দুই এক কথা মাথোন তাৰ উল্লেখ কৰা হল।

সেই ধানে গৈ আমি সব নৰ নাৰি, দেখিলো অদ্ভুত কম কহিতে না পাৰি; তাৰ অন্ত নাহিক, নাহিক পৰিমাণ, মনোনিভ সেই সভা ৰানিৰ নিৰ্মাণ। চক্ৰ সূৰ্য জিনি সিভো সভা প্ৰকাশিতে, সভা দেখি চকু নে জাই, লগুনে সোভিতে; সিন্ধু ভৱ দুব্য সব দৰ্শকে দেখাই, সুখে প্ৰজাগানে থাকে দেখিয়া শুধাই।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।

Dihingia Raja—War with the Kacharis.

লাকনি প্লেকচি (৪৬) সঁকত আশ্বিনৰ দিনত বজা দেৱে চুলেং চাৰিজ বজাকে, ধাওমু-চেনব, বক্ৰচেনব, এই তিনিক নামৰূপত ধাকিৰ দিলে। লাকনি কাতচেও সঁকত খামজাজৰ পৰা নবাই আহি বজা দেৱৰ আগত গোচৰ দিলেহি; বোলে, নগাৰ নিম্নিত্তে সি চাইত বৰ নোআৰোঁ, বৰ জোঁট কৰিচে, পাচে বজা দেৱে সুনি থাকিল। নগা গাঁৱৰ লেখা, মলোন ১, নজু ১, লুকনা ১, ডাক ১, এই সকল ডাটৰ গাঁও; পাপুক ১, খামতেন ১, চিভু ১, চিক ১, এই কেই খম উজনিৰ গাঁও। দুই চাইব নগা এচাই হৈ জুখ ধৰিব ধোজে, বোল বচনোন কৰে; বজা দেৱে এই কথা সুনি, ত্যাওচুতোও, ধাওমু-মু-মু, খুচ-তা, চুকু-বিন, এই সকলক পঠাই নগাক ধৰিব দিলে। আৰু ত্যাও-চুলজক পঠাই ক্ৰুকাই ১, তাইচিত ১, চিৰি ১, এই তিনি নগা গাঁও বৰিব দিলেগৈ; পাচে আগে পঁচাবোৰে নামৰূপ পাই গৰ দি জাখু-নগাক জুখ ধৰি পালে। পাচ ত্যাওচুতোও নৰিয়া পৰি ওলাই আহিল, চুলেংচাৰিজ বজা ডাকবিয়া সকলে সৈতে নগাক জুখ জিনিলে। চুকাকা বজা দেৱে থৈ অহা হাতি টঞ্জি খন খামজজিয়া নবাই চুলেংচাৰিজ বজাৰ হাতত দিলেনি। পাকু-নামে গাঁৱত এই কথা।

তাৰ পৰা আমাৰ সকলো খামজাজলৈ আহিল। পাচে খামজজিয়া নবাই ঘোঁৰা আচোটা, খেহ কাপৰ আঠ খন, এই দুব্য বজা দেৱলৈ দি পঠালে। পাচে চুলেংচাৰিজ বজা মু-জাজলৈ আহিল, তাৰো পৰা মু-খুজলৈ আহিল, তাৰো পৰা কাম-ভোওলৈ আহিল, তাৰ পৰা কাকেওলৈ আহিল। পাচে কাকেও বজাৰ চাইলৈ চুলেংচাৰিজ বজা লাওজামাক ববাই আনিবলৈ আমাৰ কটকি পঠালে। আমাৰ কটকিএ সিহঁতক ববাই খামজাজলৈ আনিলে। চুলেং

চাৰিজন বজা খামজাৰৰ পৰা মেঠোন এল
আনি পৰ্বতত সেৱা কৰিলেহি বজা দেৱক ।
লাকুনি খুতচিহ্না সঁকত বজা দেৱে চুৰুংকা
তিপাম বজাকে, চুতেং নামকপিয়া বজাকে,
বৰ গোঁহাঁই ত্যাওচুলুং চেনবক, এই সক-
লক জাকতুৰলৈ পাঁচিলে; পাচে বজা দেৱে
খাওমুংকতকেৰে গৈ জাকতুৰত বলগৈ ।
পাচে চুলেজ চাৰিং বজাকে চুথেং সক-
গোঁহাঁইকে নামচজিয়া নগা গাঁৱত থাকিব
দিলেগৈ । নগা গাঁৱৰ লেখা, জাকতুৰ ১
চান্ধান ১, জুনফান ১, চান্ধাই ১, এই কেই
গাঁৱৰ নগা জাকতুৰিয়াৰে এটাই হৈ তাৰ
লজিয়াত সোমালগৈ । পাচে সকলো নগা
ভাগি গৈ বৰকনাড সোমাৰৰ দেখি, চুৰুংকা
তিপাম বজা সৈন্যে সহিতে ৰাতিএ তাৰ
পৰা উলটি আহি তাতে আমাৰ বৰ হিলৈ
চাইটো এৰি আহিল । পাচে চুহুম্কা বজা
দেৱে সৈন্যে সহিতে তাৰ পৰা উলটি আহি
গৰগাঁৱত থাকিলহি; পাচে নগাই বৰ হিলৈ
এটা ভেঁটি পঠালে ।

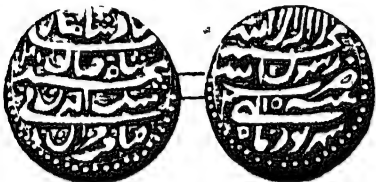
বজা দেৱে গৰগাঁৱৰ পৰা দিহিহলৈ গল;
আত পাচে বজা দেৱে ত্যাওচুভেজক জুখৰ
সেনাপতি পাতিলে । ত্যাওচুলেং চাৰিজন
বজা, খাওমুংকতক, চুহনক, চুডাং, জুং
বিং, তাইমুংলুং, এই সকলক কচাৰি
নেওচুং বজাক জুখ কৰিবলৈ পঠালে, ইবো-
ৰেও গৈ মৰজিত বলগৈ । চুৰুংকা তি-
পাম বজা, ত্যাংখাম বৰ গোঁহাঁই, তাইমুংলুং,
এই তিনিএ বজা দেৱৰ লগ ললেগৈ ।
পাচে বৰ পাত্ৰ গোঁহাঁই নগা জুখৰ পৰা
আহি বজা দেৱৰ লগ ধৰিলেহি । পাচে বৰ
পাত্ৰ গোঁহাঁইকো, বৰ গোঁহাঁইকো, ত্যাওচু-
ভেজকো, চুলেং চাৰিজন বজাৰ লগত ভৰ দিব
দিলেগৈ । পাচে বানফু গাঁৱত চুতেং নাম
ককিয়া বজা, চুলেং চাৰিজন বজা, বৰ পাত্ৰ
গোঁহাঁই, এই তিনিএ গৈ কৌঠতে ধৰিলেগৈ ।
ত্যাংখাম বৰ গোঁহাঁই, খাওমুংকতক, চুভেজ,
মুংলুং, মুংলুং, এই সকলক বৈয়াজিৰ বা-
টে বাহ কালে পঠালে । চুহনৰ জইপতি

কুমৰ, লেচাই তামুলি, ত্যাওচাংবাই, এই সক-
লক নৌ কালে পঠালে; এই দৰে দুয়ো কা-
লে নাৱে উজাই গল । পাচে খাওমুং নাম-
লাই, জইপতি কৌঅব, এই দুয়ো নাৱেৰে খে-
দি গৈ গৱত ধৰিলেগৈ । পাচে কচাৰিএ ভিন্নটো
ঘোঁৰাৰে বালিলৈ খেদি আহি আমাৰ লোকক
বোলে, ঘোঁৰা ৰূপ আনিটো, ভইঙে নাও
চপাই ল'হি আহ, এই বুলি কচাৰিএ আহি
বৰ হিলৈ মাতিব ধৰিলে । পাচে আমাৰ লো-
কে পান্ধৰ মাজৰ পৰা দেখি ভৰ দি ধৰি-
লেগৈ । পাচে কচাৰি বজা খমকি এক চুকে
এল । পূৰ্বৰ হিলৈ মৰা গুলি লাগি আমাৰ
মানুহ এটা মাৰিলে । ত্যাংখাম বৰ গোঁহাঁই
১, খাওমুংকতক ১, এই দুজনাই জুখ কৰি-
লেগৈ, পাচে বানফু গাঁৱত বলগৈ । আমাৰ
মানুহ দুই চাৰি ঘা খাই আহি, গোঁহাঁই দেও
দুজনাতো বৰ পাত্ৰৰ আগতে কলেহি । পাচে
সিবোলাকে এই কথা সুনি চুলেং চাৰিজন
বজাক সিৰোৱৰ লগত ভৰ দিব দিলেগৈ;
চুলেং গোঁহাঁই দেৱো পালভগৈ কচাৰি ভা-
গি পলাল । পাচে আমাৰ মানুহে খেদি
গৈ কচাৰিক কাটি নংলাপলৈ উলটি আ-
হোতে ভিৰভাপাই নামে কচাৰি এটা জিয়াই
ধৰি আনি ভাত সুধিলে, বোলে, ভোৰ বজা
কত আচেগৈ! সি বোলে, হৈলগিৰি পৰ্ব-
তত আচেগৈ গৰ কৰি, নাৱৰ মাৰ নান্ধি
জতন হৈ আচে পায় হৰলৈ বুলি । পাচে
আমাৰ লোকে নামডিমা জানে উজাই গৈ
পালেগৈ । পাচে ভাৰো পৰা কচাৰি বজা
গৰ এৰি পলাই লেজুৱিয়াত বলগৈ । ভাৰো
পৰা নগবলৈ গল, আমাৰ লোকে পাচে পাচে
খেদি গৈ ইটোৱ নগৰ পালেগৈ । পাচে নেও-
চুং কচাৰি বজা নগৰ এৰি পলাই ডেম্বেৰা
পালেগৈ; ডেম্বেৰা নগৰকো এৰি পলাল ।
চুৰুংমুং তিপাম বজা ডাডাৰিয়াই সৈতে
সুৰা নগৰহে পালেগৈ; দুজনো কৌঅৰো
ৰাজ্যে সমনিতে পাচত পালেগৈ । পাচে সমন্ত
লোকে সুৰা নগৰত কচাৰি বজাৰ তিনি জনি
কুঁজৰি পালে, বজাৰ মাককো পালে । নেও-

চুৎকচাৰি বজাৰ পুতক মাতাম্বৰৰ মূৰ কাটি আনি মাকক দেখালেহি, বোলে, তোৰ পুত-
ৰৰ মূৰ হই ন হই! মাকে বোলে হই; এই
বুলি কলক মাককো খুঁচি মাৰিলে। পাচে
ডাকবিয়া সকলে নেওচুৎ কচাৰি বজাৰ সোন
ৰূপৰ ডণ্ড, সোন ৰূপৰ খাট, সোন ৰূপো
বিলুৰ পাই আনি, কুঁহিয়াৰ বাৰিত বজা
দেৱক দিলেহি। পাচে বজা দেৱে সৈন্যে
সৈতে আপোনাৰ ৰাজ্যতৈ আহি, স্নেহ
স্নেহাম কৰিলেহি। পাচে নেওচুৎ কচাৰি
বজাৰ মূৰ আনি পৰ্বতত মুণ্ড মালা বান্ধি-
লেহি।

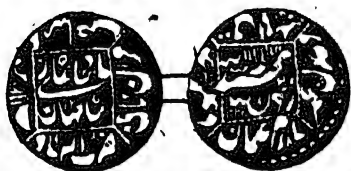
নাটিত খানি উলিওআ ৰূপ।

Coin dug up at Rongpur and Gorgaug.

Rupae of the Mogul Emperor Shah Jehan, struck at Patna, A. D. 1631.

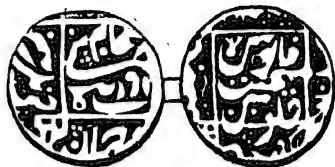
পণ্ডিতবিলাকে এই ৰূপে ইয়াক পহে, বাদ
স্যা গাজি স্যা জেহান শোহাৰ উদিন মহমদ
চাহেব কেৰান চানি, ১০৪১; অৰ্থাত মহা
ৰজা স্যা জেহান শোহাৰ উদিন মহমদ
দুতিয় দৈবাধিকাৰ, মচলমানৰ সঁক ১০৪১।
ইং সঁক ১৬৩১। সি ফালে, লা এলাহ
এলালাহ মহমদ ৰচুলালা, অৰ্থাত পৰম ইছব
এজনাৰ বাহিৰে আন ইছব নাই; আৰু মহ-
মদ ইছবৰ পাইকদ্বৰ। জৰে পাটনা এলাহি
চহৰ সুবাহ! ৪; অৰ্থাত ভোগৰ ৪ বছৰত
পাটনা চক্ৰমই এবৰিক নগৰত মৰা ৰূপ।

Char-yati Rupee of Shah Jehan, struck at Agra, A. D. 1608.

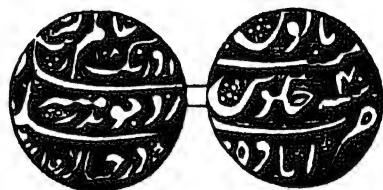
বাদস্যা গাজি স্যা জেহান শোহাৰ উদিন
চাহেব কেৰান চানি, জৰে আকবাবাদ ১২;

অৰ্থাত মহা ৰজা স্যা জেহান শোহাৰ উদিন
দুতিয় দৈবাধিকাৰ, ভোগৰ ১২ বছৰত আ-
গবা নগৰত মৰা ৰূপ। সি লুটিৰ ভি-
তৰে, লাং এলাহ এলালাহ মহমদ ৰচুলা-
লা; ১০৪৮, অৰ্থাত ইং সঁক ১৬৩৯। আৰু
বাহিৰ ফালে মহমদৰ চাৰি য়াৰ, অৰ্থাত
চাৰি মিতিৰৰ নাম; চাদেক আবুৰিকব, ও
আদল ওমৰ, নাদব মিৰ ওয়ান, ও অলিম
আলি; অৰ্থাত পৰমাৰ্থিক আবুৰিকব, নিয়াব-
বন্ত ওমৰ, শ্বেফ্ট অধিকাৰ ওয়ান, আৰু
বিদ্যাবন্ত আলি; এই কেইটা নাম লিখা
আচে।

Rupae of the Emperor Aurangzeb, dug up at Gorgaug. Struck A. D. 1664.

আলমগিৰ আওৰংজেব স্যা দৰ জেহান
জো বদে মনিৰ; অৰ্থাত ভগতৰ অধিকাৰ
আওৰংজেব স্যা, প্ৰিথিবিৰ মাজত চক্ৰ
তুল্য। সি লুটিএ, মানুচ মইমানত জলুচ সন,
অৰ্থাত সুভাগ্য ভোগৰ অমুক বছৰ। ভোগৰ
বছৰ ৭ জেন দেখি আনবোৰ সঁক এই
গল।

Rupae of the Emperor Aurangzeb, struck A. D. 1667.

আলমগিৰ আওৰংজেব স্যা, জদ জো
বদে মনিৰ চিকা দৰ জেহান ১১০৮;
অৰ্থাত ভগতৰ ৰজা আওৰংজেব স্যা, প্ৰি-
থিবিৰ মাজত চক্ৰৰ নিচিনা ঠেওৰ মোহৰ;
ইং সঁক ১৬৯৭। সি লুটিএ, মানুচ মই-
মানত জলুচ সন ৪০ জৰে আভাৱা; অৰ্থাত
সুভাগ্য ভোগৰ ৪০ বছৰত আভাৱা নগৰত
মৰা ৰূপ।

স্যা জেহানৰ অৰ্থ, প্ৰিথিবিৰ ৰজা; আওৰং-
জেবৰ অৰ্থ, সিংহাসন লোভিত কৰোতা।

কুট অঙ্কৰ গননা।

Arithmetical Questions.

১। চাইটো নলা ধকা এটা সুকান পুখুৰিৰ
ভিনটো নলা মাৰি ষৈ পুৰবটো মেলিলে এদি
নে পুখুৰি পূৰ হই; আন ভিনটো মাৰি
দখিনবটো মেলিলে দিনৰ আধাৰে পূৰ হই;
এই কপে পচিমবটো মেলিলে দিনৰ তিনি
ভাগৰ এভাগে পূৰ হই; উত্তৰবটো মেলি-
লে দিনৰ চভাগৰ এভাগে পূৰ হই; চাৰি-
ওটা একে বাবে মেলিলে দিনৰ কিমান
পূৰ হই?

উত্তৰ।

পূৰৰ নলাই পানি সোমাই এদিনত ১
পুখুৰি পূৰ হব; দখিনবটেৰে ২ পুখুৰি পূৰ
হব; পচিমবটেৰে ৩ পুখুৰি, আৰু উত্তৰবটো
নলাৰে ৬ পুখুৰি পূৰ হব; মুঠ আটাই
নলাৰে এনে ১২ টা পুখুৰিৰ পানি এদিনত
সোমাই; তেন্তে দিনটোৰ ১২ ভাগৰ এভাগে
আটাই নলাৰে এক পুখুৰি পূৰ হব।

২। দুজন বেপাৰি বেহালৈ গৈ এটা মা-
নিকৰ উত্তম আঙ্গটি দেখি দুইটাৰ লবৰ বাকা
হোআত তাৰ দাম ১১০০ আখৰৰ স টকা
হই; তাতে সমূৰ্ন কপে এজনৰো ন ধকাত
এজনে কলে, তোমাৰ মোট টকাৰ ২৩ ভা-
গৰ ১১ ভাগ দিয়া, তেহে মোৰ ধনে সৈতে
১১০০ টকা হব, মই আঙ্গটি লয়। আন-
টোএ বোলে, তোমাৰ মোট টকাৰ ১১ ভা-
গৰ তিনি ভাগ দিয়া, তেহে মোৰে সৈতে
১১০০ টকা হব, আঙ্গটি কিনি লয়। নি-
বিলাকৰ কাৰ কিমান টকা আছিল, ডাক
কৰ লাগে।

উত্তৰ।

এটাৰ হাতত ৬৬০ টকা আছিল; নিটৰ
হাতত ২২০ টকা।

৩। এটা সধাগৰে এখন নাও লৈ, ১৩৭-
২৫৭ টকা সঙ্গে নি বেহালৈ গৈ, পুথমে এক
জিলাত বেপাৰ কৰি ৭ গুন লাভ পাই, তাৰ
মাজৰ কিছু টকা আপোন ঘৰলৈ পঠাই;

যাকি টকা লৈ পুনৰ এক জিলাত বেপাৰ
কৰি পূৰ্বৰ দৰে ৭ গুন লাভ পাই, তাৰে
পূৰ্বে পঠোআ সন্মানে টকা ঘৰলৈ পঠাই;
সেন টকাৰে আকও আন জিলাত বেপাৰ
কৰি পূৰ্বৰ সন্মান লাভ পাই পূৰ্বৰ দৰে ঘৰে
পঠাই; এই ক্রমে লাভ জিলাত বেপাৰ কৰি
৭।৭ গুন লাভ পাই, ৭ বাৰ সন্মানে ঘৰলৈ
হস্তি কৰি সেনত সধাগৰৰ হাতত কিছু বে
ধাকিল; সুদা নায়েবে ঘৰলৈ গল। কত
টকা হস্তি কৰিলে! মোটে বা কত টকা
লাভ হল! ইয়াৰ সন্ধ্যা দিব লাগে।

উত্তৰ।

লাভক লাভেৰে লাভ বেজিলৈকে পুৰিব
লাগে, $9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 = 43046721$,
ইয়াক বেজিএ বেজিএ ঘৰলৈ পঠোআ ধনৰ
সন্ধ্যা বুজিবা।

৪। এজন গিৰিহতে ২০ টকা কপ দি
২০ পুৰা মাটি কিনিলে; কেতখনি বাম,
কেতখনি কপিত। অপুৰা বাম আৰু অপুৰা
কপিত মাটি, এনে দুই পুৰাৰ মোট দাম
২০ টকা। সেই গিৰিহতে কিমান বাম আৰু
কিমান কপিত মাটি কিনিলে, আৰু বিধে
বিধে কি ভাৱে ললে?

উত্তৰ।

নি বাম মাটি ১ হালচা ৩ কঠা, আৰু
কপিত ১২ পুৰা ২ হালচা ২ কঠা কিনিলে;
বাম মাটিৰ দৰ পুৰাত ১২ টকা ১৮ অৰা,
কপিতৰ দৰ পুৰাত ১৮ অৰা; সেই বাম
মাটি ১ হালচা ৩ কঠাত ৭ টকা ৬ মহা
দিলে, কপিতত ১২ টকা ১ মহা, মোটে ২০
টকা দিলে। বুজা জাই, ঘৰৰ ভেঁটলৈ বাম
মাটি একেৰি মৰগটৈ ললে।

বগাঁওত মাউৰ লগাব কথা।

Chalers at Newpong.

জুন মাহত জিলা বগাঁওত মাউৰে ধৰাত অনেক মানুহ মৰিছে। মৰাই মানুহ মৰা দেখি মানুহবিলাকৰ মনত সুখ নাহি। কেৱল অধিৰ হৈ মনত বৰ ভয় লাগি মানুহবিলাকে বোলে, আমিও নো এই বেলি জিম নে! মৰাৰো মৰিছেই হই, কিন্তু আমাৰো এই বাৰ জিয়াৰ আগন্তুক নাই, এনে পৰাটত জিম জেন বুলি কৈ আলা ন কৰিবাইক, কি জানি এই বাৰতোই ইয়াৰে সৰুকোকে সন্দেহ কৰে, সকলোএ গোট খাই ইয়াৰ নামকে সঁওইক। এই বুলি মানুহবোৰে গোট খাই লৰা ভিৰোতা ডেকা বুৰা সকলোএ সভা পাতি গাঁৱে গাঁৱে বুয়ো বেলা নাম লৈছে। আৰু বজালিবোৰেও গোট খাই ভাল শ্ৰদ্ধা লৈ ও বজাৰ পৰা বাতি ৮।৯ বজালৈকে নগৰৰ আলি বাটে বাটে কিৰ্তন কৰি কৰি সেসত গাঁৱলৈ জাই। পাচে চোতালতে বা পদূলি মূৰতে আটাইবোৰে ভাল খোল বজাই হাত দান্ধি ঘূৰি ঘূৰি কিৰ্তন কৰি থাকোঁতেই ঘৰৰ পৰা গিৰিহঁতে আনি চেনি, বা বাতাচা, বা আন ভাল উপহাৰ বস্তু হদিৰ লুট বুলি সকলোৰে মূৰৰ ওপৰত সিঁচি সিঁচি দিএ; পাচে মানুহবোৰে বুটলি বুটলি খাই। আৰু পল্টনিয়াবোৰে হলে পাৰ, চাগলি, হাঁহ, আৰু নৈৰেদ্যে সৈতে গোটাই লৈ কলঙ্গ নদিলৈ নিপানিৰ ওচৰতে পূজা দি প্ৰাৰ্থনা কৰি তাতে এৰি আহে। এই মতে জেয়ে জিহকে হই, তাকে কৰিছে, কিন্তু এইবোৰ কৰাত উপনাম হোআ নাই, মৰিহে আছে, অচমিয়া উপাইৰ পৰা এটিও বখা পোআ নাই; কিন্তু পানুৰ চাহাবৰ পৰা কিছু মানুহ জিচে। সেয়ে নো কেনেকৈ জিচে, স্নিকৃত বুনচন চাহাবে আমেৰিকাৰ পৰা আহোঁতে, তেওঁ নতুন ভাল দৰৰ কিছু লৈ আহিছিল; সেই দৰবকে সি জি জি খুআইচেনি, সেয়ে বখা পৰিছে, আৰু ওচৰৰ চাৰিও কালে জি

জি পৰিছে, তাক হলে স্নিকৃত ইন্তৰ্দ পানুৰি চাহাবেও দেৱাই দিএ, দেৱাই খুআই ঘনে ঘনে বাজা লৈ থাকে; তেওঁ যদি পেট জাই, বা বাঁতি হই, আৰুও আন বকমৰ দেৱাই খুআই, বেলিএ বেলিএ চাহাবে নিজেই গৈ হাত ভৰি পিটিকি চাই ডকাৰক কৰি থাকে। আৰু ইন্তুলৰ লৰা গোটা চাৰেক পৰিছিল, সেই দৰে চাহাবে মেমে দুয়ো দেৱাই দি ডকাৰক কৰি ভাল কৰিলে। আৰু সকলোতে কৈছে, জাৰ জাৰ বেমাৰ হই, মোৰ এখেৰ দেৱাই নি খুআবাগৈ। এই দৰে আমাৰ চাহাবে মেমে বুনচন চাহাবেও সকলোৰে বখাৰ উপাই চিন্তিছে। মা

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

এপ্ৰিল মাহৰ অকনোদইত বুদ্ধপুত্ৰৰ গৰাভ ঘন পোআ কথা লিখা হৈছিল। সেই কথা বিচাৰ কৰ্তাৰ আগত সোধ পোচ কৰাত আউনিয়াটিৰ চাউল ভঁৰালিএ সেই ঘন কাৰ্হি লোআৰ অপৰাধ পালত ও বচৰ, আৰু লগৰ ডকত জন চাৰেকক ১ বছৰকৈ কাটক দিলে।

গুআহাটিত থকা কৈয়া লোকে ভাপ জাহাজৰ দৈআৰাই চন্দুকত ঘন ভৰাই কলিকতালৈ পঠালত তত লোআ গৰাকিএ চন্দুক মেলি ইটা ডোখৰ চাৰেক ভৰোআ মাখোন পালে। পাচে গুআহাটিত ভাপ জাহাজৰ বস্তু বখা জি কেৰানি চাহাব, তাৰ গাত চোতা পাই সোধ কৰ্তাৰ আগলৈ নিলে। এতিয়া আমি সুনিচোঁ, তাক পঞ্চায়ত লোকে অপৰাধৰ বাই দিৱাত সোধ কৰ্তাই ৭ বছৰ কাটকৰ জোগ্য বুলি ধিৰ কৰিলে।

ভাটি কালে কাণ্ডান বৰিফন নামে এজন চাহাবে হাৰিত চিকাৰ কৰোঁতে এটা বৰা গাহৰি বেগেৰে আহিবৰ দেখি চিটা গুলি ভৰোআ হিলৈ মাৰিলত গাহৰিৰ আৰু থল হৈ খেদি আহি চাহাবক কামুৰি পেট কালি মৰিৰ লগাটক এৰি গল।

লক্ষিমপুৰৰ পৰা এই কথা পত্ৰত লিখি-
চে, এই ক্ষতৰ জেঠ মাহত বাৰ্ণী গাঁৱৰ এটা
মানুহে আহু আৰু আন নিবাবলৈ জাঁওতে বাটত
এটা কৰিৱা মৰে কৰিৱাৰে খোঁচ মাৰি ভগি-
লালৈকে মৰুহ ডোৱৰ ওভোভাই পেলালে;
আৰু নিটো ভৰিৰ গোৰোআই দি নিজ
সুৰাই জাঁটুলৈকে মৰুহ ডোৱৰ নিজতে নি-
লে। মূৰৰ পোনে ২।৩ খোঁচ মাৰিলে,
গালে দি নিজ মাৰি মুখে উলিয়ালে; পা-
চে দু দিবৰ মূৰত মৰিল। সেই মহাটো
জিলাৰ ক্ৰীকৃত হলুৱই চাহাৰে গুলিয়াই
মাৰিলে।

আৰু গৰমূৰৰ ওচৰত এটা মানুহক গঁৰ
এটাই ধৰগেৰে পিঠি ফালে মাৰি, তল
পেটে উলিয়ালে। সেইটো মানুহক লক্ষিম-
পুৰ জিলাৰ ডক্তৰ চাহাৰে দৰ দি এমাহ-
লৈকে বাধিচে।

জেঠ মাহতে আৰু এটা মানুহৰ পাচ
ফালে দি গুলি লাগি ভগিলাই দি ওলাই
বাজ হৈ গল; তাকো ডক্তৰ চাহাৰে দৰ দি
ভাল কৰিলে, এতিয়া সি আগৰ নিচি-
নাকৈ বন বাৰি কৰি ফুৰিচে।

ডিব্ৰুগড় জিলাৰ ওচৰত এটা বৰ মৰলি
সাপে পহু ধৰি এডোখৰ গিলি থাকোঁতে
মানুহে দেখা পাই বাত্ৰা কলত ক্ৰীকৃত ইদন

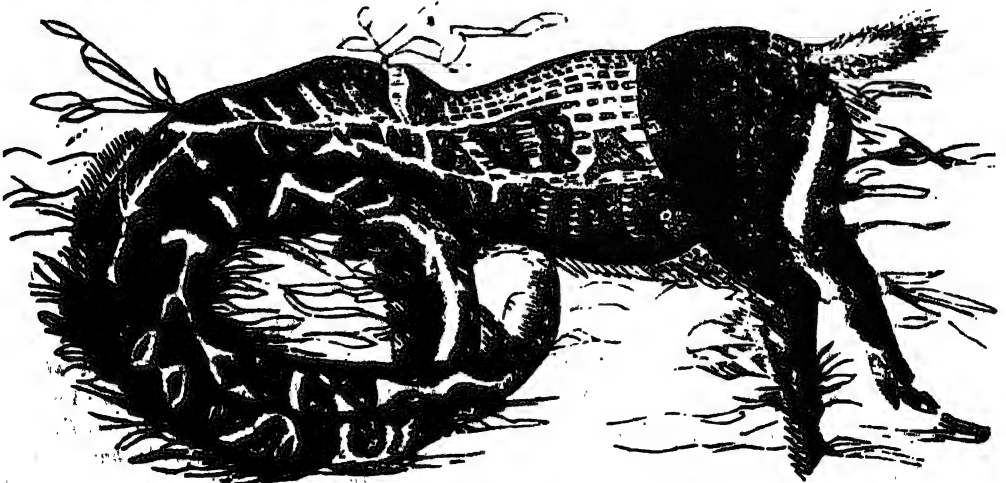
নামে কাছান চাহাৰে গৈ বেছি ডাঙৰ জোখ
পোত কৰি চিকট বকটা লিখিলে।

৮ জুনত বহুই নগৰত থকা এটা পাৰ্চি
মানুহে পেট বোজা দৰৰ বেজ ঘৰৰ পৰা
কিনিবলৈ চাকৰ পঠোআত দৰৰ গৰাকিএ
তুল হৈ কাফিৰ জোল দি পঠালে, তাকে
খালত এঘণ্টাৰ পাচে সেই মানুহ মৰিল।
জিমান কাফিৰ আনিছিল, সি ভিনটোক ভা-
ৰিহলৈকে জুৰিলেহেঁতেন।

জুন মাহত বিৰভূম নগৰৰ পৰা হাজাৰি-
বাগ গাঁৱলৈ ৭০ জন কইদি লোকক নিওতে,
এক বাতিতে গোবিন্দপুৰ নগৰত কাপৰৰ
ঘৰত বহু হৈ সুই থাকোঁতে সেই ঘৰত জুই
লাগি একে বেলিএ ২৪ টা মানুহ পুৰি মাৰি-
লে, আন সাতোটাৰো বৰকৈ পুৰিলে; আৰু
১২ টাক অলপ অলপ পুৰিলে। বখিয়া-
বোৰে সুম কৰা হলে, প্ৰাই আটাইবিলাক
ন মৰাকৈ বাধিব পাৰিলেহেঁতেন।

চমলপুৰত এজন নিল কুঁঠৰ চাহাৰৰ বহু
লুট কৰিবলৈ এমলা ডকাইত আহিলত চা-
হাৰে সিহঁতক ১৪ বেলি গুলি দিয়ালৈকে
সাহ কৰি থাকিল, পাচে হুইকি গল।

জৈৱানচিহ্ন নামে এজন চিকৰ সেনাপ-
তিএ এটা জগৰিয়া গোৰা চিপাহিক ধৰি-
বৰ নিমিতে ডাব ওচৰলৈ গলত সি ফটিদাৰে

Python, killed near Dibrugar while swallowing a Deer.

বলিয়া হৈ একে বেলিএ সেই সেনাপতিক
মাবিলে। পাচে হাওত ভৰোআল লৈ লব
মাবি বাটত এটা গাখ পাই ডাকো কাটি
পেলালে; পাচে গৈ মানুহ কঁচি দিবলৈ
পোতা চতিৰ খুঁটাক কাটিব ধৰিলে; সেলে
তাক বৰ দুমেৰেহে খৰা হল।

এবিএল নামে এখান জাহাজ ১৪ মেই
তাৰিখত হুগলি নদীৰ মুখে ওলোওতে লক্ষ-
ৰে জুই লগালত পুৰি পুৰি পাচে জুয়ে
জখৰ পাই ডাক লাগি একে বেলিএ কুটি
জাহাজ তল গল। তাক কাকিছৰ ৮০০
চক্ষুৰ আছিল। পাচে সোধ পোচ কৰি
কৰিম বকচ নামে এটা লক্ষৰ দুসি জেন
বুজি দেশান্তৰ কৰি জন্ম ভৰ কাটকত দিলে।

নৱেম্বৰ ১১ তাৰিখৰ পৰা ৬ দিনলৈ
ইন্দলগুত ভয়ানক ধুমুহা বতাহ হোআত,
অনেক জাহাজ ভাগিল। এখন জাহাজত
২১৬ মানুহ আছিল; জাহাজ বায়লৈ নিয়া
হৈ ভাগিলত ১৬ মানুহ মৰিল। আন এখন
জাহাজত ৫০০ মান মৰিল।

অক্টোবৰ ২৩ তাৰিখত ২০ বৰ টোপ
নিয়া ভুককি বনুআ জাহাজৰ ভিতৰত খাবত
জুই লাগি কুটি জাহাজ আদি সকলোকে
ডোখৰ ডোখৰকৈ উৰুআই পেলালে। তাত
৫০০ মান মানুহো মৰিল।

১৪ এপ্ৰিলৰ পৰা ৬। ৭ দিনলৈকে আ-
মেৰিকাৰ দাঁতিত বৰ ভুকান হৈছিল, সাগৰৰ
টো বতাহে ভোলাত ভালেমান নগৰ আৰু
গাঁৱৰ আলি বাট তল গলত ঘৰ আদি অনেক
বহু লোকেচন হল। বহুত নগৰৰ বখনি কা-
লে এটা প্ৰদীপ দল ভাগি পৰিল, আৰু ডাক
খকা দুজন বখিয়াও মৰিল, নিবিলাকৰ সও
পোআ ন গল।

খেহ দেশৰ কান্তন নগৰৰ পৰা ওবিএন্তল
নামে এখান আমেৰিকান জাহাজে ২৭,০০০
মোত চাহ আদি বহু নি ১৮ দিনত লগুন
নগৰ পালে। ইমান বেগেৰে আগেয়ে কেও
জাহাজ নাই।

পাচিকিক নামে আমেৰিকাৰ এখন ডাপ
জাহাজ এপ্ৰিলৰ ১ তাৰিখত লিবৰপুল নগৰ
এৰি ১ দিন ২০ ঘণ্টাৰ ভিতৰত ৩০০০
মাইলৰ বহল আটলাণ্টিক সাগৰ পাৰ হৈ
নুয়ৰ্ক নগৰ পালে। তাৰ সমান বেগে আন
কোনো জাহাজ জোআ নাই।

ওআলিয়ন্তন নামে এখান আমেৰিকান
জাহাজত ১০১০ মানুহ উঠি লিবৰপুল নগৰ
এৰি ৩০ মেই তাৰিখত নুয়ৰ্ক নগৰ পালে-
গৈ। এইমান লবহ মানুহ একে খান জাহা-
জত আগেয়ে জোআ নাই; বাটতো নিবি-
লাকৰ এটাও ন মৰিল।

আগৰ্কে, অৰ্থাত ভাহ মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for August, 1851.

আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট	সেপ্টেম্বর	অক্টোবর	নভেম্বর	ডিসেম্বর	জানুয়ারি	ফেব্রুয়ারি	মার্চ	এপ্রিল	মে	জুন	জুলাই	আগস্ট
-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------	------------	---------	---------	----------	-----------	-------------	-------	--------	----	-----	-------	-------

পুৰিমা ১২ দিনৰ ৪। ১ পুআ। আঘাঘাঘা।

২৭ দিনৰ ৪। ৩৮ পুআ।

THE ORUNDOT,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CURTIS, for the Ameri-
can Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee
per annum, in advance, or one and a half at the
end of the year.

অক্ষনোদয়

৬ বছৰ।

ষোণ সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫১।

নম্বৰ ৮।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1851.

NO. 8.

মিচৰ দেশৰ বিবৰন।

Geography of Africa—Account of Egypt.

মিচৰ দেশ অতি পূবনি, আৰু ভাঙে থকা আগৰ কালৰ বজাবিলাক পৰাক্ৰমি আৰু ধ্বংসাত্মক। মহা জলপ্লাবনৰ আঠেই স বছৰৰ পাচত মাথোন সেই খন ভাঙৰ দেশ হল। এতিয়া ইলে প্ৰজা আৰু পৰাক্ৰম ধ্বংস হৈ গল; নিবাসি মানুহ ৩০,০০,০০০ মান আছে। আদি বাসি মিচৰিয়াৰ বহুতৰ লোক ভাঙৰ; সিবিলাক খৃষ্টিয়ান ধৰ্মমত খ্ৰীক মতে প্ৰবৰ্ত্তে। নৰহ ভাগ মানুহ আৰ-বি আৰু ভূককি, সেইবিলাক মচলমান। মিচৰৰ বাহন্যা ভূককৰ তল।

মিচৰ দেশৰ পূব কালে চুক সাগৰ; দখি-নে নুবিয়া দেশ; পশ্চিমে নুবিয়া দেশ; উত্ত-বে ভূমাজৰ সমুদ্ৰ। তাৰ দিৰে ৬০০ মাইল, পশ্চালি ১৫০ মাইল; আৰু তাৰ মাজত নিল নামেৰে নদি বৈ সেই দেশৰ মাটিবোৰ বুৰাই নকল কৰে। আৰু সেই দেশ ওপৰ, মধ্যম, তল, এই ৰূপে তিনি ভোখবকৈ ভাগ বঁটা আছে।

পূৰ্বে ভূবিৰ ওচৰত থকা প্ৰথম ভাগত অনেক সুন্দৰ নগৰ আছিল; সেই নগৰত বৰ ঘোড়ালি আৰু বজা থকা ঘৰ, পকি মৈদাম, আৰু সিলৰ খুঁটাৰে ভূসিত আছিল। বিনেসকৈ ভিৰেচ নগৰ বহু প্ৰজা আৰু সন্-তি, আৰু উত্তম ঘৰ আদিৰে ভূগুত হৈ ধ্বংসাত্মক আছিল। সেই নগৰৰ এম দুআৰ,

আৰু প্ৰতি দুআৰে নগৰ নিবাসি লোকে মূল বহু এহেজাৰ সেনা বনলৈ পোঁচিলে। আজি-লৈকে এই মহা নগৰৰ জি অৱশেষ আছে, তাৰ দোআৰাই বুজা জাই, ওপৰে কোআ কৰা নকল মত।

সেই দেশৰ মাজৰ ভাগত মেম্ফিচ নগৰ। সি ভিৰেচ নগৰৰ সমান ন হৈ, তথাপি তাৰ জি দেশ বহু আছে, তাক বাটকৰা লোকৰ দেখোতে মন মোহ কৰোঁতা হই। তাৰ ওচৰত অতি ওখ খুঁটা আছে; আৰু তাত মৈৰিচ বজাই কৰোঁতা বৰ পুখুৰিৰ চিন আছে।

তল ভাগ নিল নদিৰ সোঁতাবে পূব হো-আ কাৰনে, সি সকলো খেতি হোআ লা-আ মাটি। ইয়াতে কাইবো নামেৰে এখন নগৰৰ বাহিৰে এটা আচৰিত পকি কাৰেজ আছে। তাক পৰ্বতৰ ওপৰত সজা হৈছে; সি বৰ ওখ আৰু অতি নকত গৰেৰে চাৰিও কালে বেৰা আছে। সেই কাৰেজত উঠিবলৈ বাট পৰ্বতৰ নিলত কটা আছে; সেই পো-নেই হাতি ঘোঁৰা সকলো উঠিব পাৰে। আৰু সেই পকিৰ মাজত যোচেফৰ নাম না-মেৰে এটা নাম আছে; সি পৰ্বতৰ তল পৰ্বতত দ; আৰু প্ৰতি দিন সেই নামৰ পৰা কলেৰে গৰু হাড়ুআই পানি ভোলা হৈ নলা-বে গৈ সেই পকিৰ চাৰিও কালে বৈ থাকে। নিল নদিৰ আগানি ইথিয়পিয়া আদি কৰি ভিত্তৰ আফ্ৰিকাৰ দেশ। সেই নদি বহাগ

জেট মহিরা বৰধুনৰ পানি হলে বাহি পৰ-
তৰ মাঙাটা কুৰি কুটি মিচৰ দেশত পৰে-
গৈ । বাটৰুয়া লোক সকলে তাৰ ওচৰ
পাই হৰ হৰ সবদ সুনি বৰ ডই পাই;
ভাত থকা মানুহে নদাই দেখি থকা কাৰনে
ডই ন কৰি বাটৰুয়াক সেই আচৰিত কৌ-
তুক দেখুআই । সিবিলাকে নারত উঠি ওখ
মৌতৰ পৰা নামি নারেৰে তললৈ পৰে; বহু
ফেনেৰে থকা বৰ পাকত নাও সোমাই;
তাতে লোকে দেখে জেন সিবিলাক নষ্ট
হল; কিন্তু এফেৰি মানব পাচে অতি দূৰত
নদিৰ থিৰ পানিৰ ওপৰত ওপজি থকা দে-
খি । নিল নদিৰ জল আটাই মিচৰ দেশত
মৌতা মৌতা হৈ লাহে লাহে বৈ দেশ গো-
টেই খন বিয়াপি ভুৰি থাকে । সেই জল
প্ৰাই চাৰি মাহলৈকে থিৰে থাকে; মাটিত
পল বোকা ন পৰে মানে সেই পানি জেন
বেগাই বৈ নে জাব, এই নিমিত্তে সাগৰৰ
পৰা সেই চাৰি মাহ বতাহ বলাই পানি
আটকি থই ।

এই নদি আশ্বাবনৰ সময়ত যদি কোনো
লোকে ওখ ঠাইৰ পৰা চাই, তাক সাগৰ
জেন দেখে । তাৰ মাজত ওখ ওখ আলি
বাটে সৈতে অনেক নগৰ উপদ্বীপৰ নিচিনা
দেখা জাই; আৰু নিবাসি মানুহৰ উপকা-
ৰৰ নিমিত্তে সেই নগৰৰ ওচৰত মাজে মাজে
গচনিও আছে । জি জি ঠাইত কাতি মহিরা
সকলো নাও চলে, সেই সেই ঠাই পানি
সুকালে ফুলেৰে ভূসিত আৰু সুগন্ধি হই ।
এনে উত্তম ফল ফুলেৰে জুগুত হোআ পৰা-
বত পুহ মাঘ মাহত জাকে জাকে অনেক
বিধৰ পহু কুৰি কুৰি চৰি থেমালি কৰি
থাকে । আৰু খেতিয়ক মানুহে ভাত খেতি
কৰিবলৈ অতি চিল; পানি সুকাই মাটি
টান হলে নিইতে হাল বাই নালদেখে মা-
টিত ধলি মিহলি কৰে, ভাত বাহিৰে আন
একো পৰিসুন্ন নাই ।

সবহু সহ উত্পন্ন হৰৰ নিমিত্তে নিল নদিৰ
কুৰি হাত ওখ পানি হলে ভাল; ভাতকৈ

ভাতকৈ বৰ সবহু হলে সহ বহু টৈ কানো
হই । এই কাৰনে সেই দেশৰ মানুহে কৰিয়
পানি বাহিৰৰ কৰাত বৰ চিন্তা কৰে, বৰা
টুটা ন হবলৈ অনেক উপায়ে কৰিচে ।
পূৰ্বে এই বদি ভুট্ট ধাকিৰৰ নিমিত্তে এজন
ডেকা ভিৰোডাক পানিত পেলাই দিএ;
এতিয়া এজনৰ পুত্ৰিয়া নাজি ভাক মাধোন
জলত দিএ । মিচৰ দেশত নিল নদিৰ বৰা
টুটাৰ বিসন্নত নিতৌ নিতৌ কথোপকথন
কৰে; মানুহবোৰৰ সেই কথোতে দুখ বা
সুখ জনমে ।

কুৰিৰ ওচৰতে বৰ বৰ ঘৰৰ চিন আছে,
সেই কাৰনে বুজোঁ, ভাত পূৰ্বে বজাৰ নগৰ
আছিল । আৰু সিলৰ খুঁটা, উগা পুত্ৰিয়া,
সুন্দৰ কপে কটা বগা সিলেৰে সেই ঠাই
পূৰ হৈচে; আৰু খুঁটাৰে হোআ বাটে দি
সেই ঠাইলৈ জাব পাৰি । আৰু বাটৰুয়া-
বোৰে বোলে, সেই বাটেতে আজিলৈকে চ
হেজাৰ মান খুঁটা থিয় হৈ আৰু পৰিও
আছে । এই খুঁটাবোৰ ৪৬ হাত ওখ, আৰু
একেটা গুৰিতে তিনটা তিনটা খুঁটা, তাৰ
ওপৰে নবসিহৰ মূৰ্তি কটা আছে । এই-
বোৰ কথা বৰ আচৰিত হই, কিন্তু জিটো
মন্দিৰ মিচৰৰ প্ৰথম ভাগত দেশেৰা নগৰৰ
ওচৰত আছে, তাৰ সন্মান ন হই; কিয়নো
তাৰ খুঁটা আটোটা মানুহেও আকোআলে
প্ৰায়ে নে পাই, আৰু সেই খুঁটাৰ ওপৰত
আবৰ লোকে ঘৰ সাজি থাকে, তাক আ-
জিলৈকে দেখিবলৈ পোৱা জাই ।

মিচৰৰ ওপৰ ভাগত চায়েন নামেৰে গুহাত
বাটৰুয়াবোৰে আৰু অনেক অনেক জাগৰিত
দেখিবলৈ পাই । পৰ্বতৰ মাজত পৰ্বতিয়া
সিহৰ চাৰি লিহিয়া আৰু দুখলিহিয়া খুঁটাৰে
ভূসিত এহেজাৰখোকও অধিক গুহা ধন
আছে । সেই গুহাৰ মাজত কোৱা কোৱোটে
ইমান বহল; ভাত চান ৰোৱাত উল্লমসুহ
থিয় হৈ থাকিব পাৰে । সেই গুহাৰ মাজত
এস ডেৰ কুৰি হাত ওখ ন ভাৰা সিলক বৰ
খুঁটা আছে; তাক দেখোতেই লোক সকলে

বৰ আচৰিত মানে । এই গুহাত কেত এনি কোঙে থকা খুঁটা এতিয়াও পোজা জাই ।

মিচৰ দেশত সকলো লোকৰ আচৰিত জন-মোজা আৰু জগত ধনৰে চমত্কাৰ বস্ত্ৰৰ মা-জত লেখিব লগা, এনে এনে চাৰি চুকিয়া দল আছে । জত আগৈয়ে মেম্ফিচ আৰু আন প্ৰধান নগৰ আছিল, তাত থকা দলবোৰ ভি-নি হেজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে সজা হৈছিল । সেই দলবোৰ সজাৰ কাৰন আমি কিছু জানোঁ : আমাৰে বুজোঁ, মিৰিলাকৰ মৰা ন ধৰলৈ মৈদামৰ নিমিত্তে সাজিছিল ; কাৰন, মিচৰ দেশৰ লোকৰ বিবেচনাত এয়ে অতি উত্তম কৰম, আৰু মিৰিলাকে আপোনাৰ গিৰাতিৰ মৰা ন ভালকৈ বখাত বৰ ধৰম মানে । জি মৈদাম সকলোতকৈ ওখ আৰু অতি সুন্দৰ, সি পথাৰৰ মাজত থকা এক পৰ্বতৰ ওপৰত সজা হৈছে । এই মৈদাম চাৰি মিৰিলা, গুৰিত বেৰে চাৰি ন সতৰি হাত, আৰু তাৰ ওখ তিনি ন চলিচ হাত ; জি ক্ৰমে ক্ৰমে ওপ-বলৈ সৰু হৈ জাই, আৰু তাৰ ওপৰে সমান চাৰিও কালে ১১ হাত মাখোন । নিলে মি-বগাই গৈ বৰ সুমেৰে তাৰ ওপৰলৈ উঠি-তাৰ পাৰি, কিয়নো নিলৰ ধাক ধাক জখ-লাৰ নিচিনা হই । কিন্তু দুহাতৰ অন্তৰ হো-জা দেখি ভাত গ্ৰাহুহে উঠিবলৈ টান । আ-মি পৰ ধৰি ভিতৰলৈ গলে বাবেণ্ডা আৰু জখলা তাতো আছে । সেই দুয়ো অতি সুন্দৰ সিনেৰে কৰা, কিন্তু দুৰ্ভৰ বজি ভাত কে-তিয়াও ন পৰে । এই ৰূপে কোজা মৈচে, তিনি লাখ সাতি হেজাৰ মানুহে কৰিলন্ত কুৰি বছৰে নাচলেনে জাক সজা হল ।

শ্ৰেষ্ঠ পুখুৰিৰ ওচৰত সকলো পুকাৰে অসংখ্য চুকুৰিয়া খববোৰ নিৰ্মান আছে । তাৰ জাক কাল অতি চিকন, ভিতৰে বৰ আৰু সৰু খোঁজিনি তিনি হেজাৰ মান আছে ; এইখোজৰ মাজতে এটা ওখ হাত ওখ । আৰু এই সকলোখোজৰ আন তাৰ সাতৰি লমান, আৰু আন আন সাতৰি জনক সজা হৈছে । সেই খুবুৰিয়া খবৰ ওপৰ জোখবত জাক

নিৰ্মান কৰা বজাবিলাকৰ ; আৰু মিৰিলাকৰ পুজা খুবুৰিয়ালবোৰৰ মৰা বেহু তাৰ ভলৰ খোঁটালিত বখা হৈছে ।

এই সকলো চমত্কাৰ বস্ত্ৰৰ বাহিৰেও মি-চৰ দেশৰ অনেক অনেক ঠাইত চাৰি চুকিয়া ডেঁটাৰ সোতাৰ নিমিত্তে চিত্ৰ বিচিত্ৰ আ-কামলৈকে উঠা, এনে ওখ নিলৰ খুঁটাবিলাক আছে । হিনিয়পলি নামেৰে এখন নগৰত চিত্ৰচিত্ৰ বজাই এই ৰূপ খুঁটা খুঁটা ধাপন কৰিলে, এই দুয়ো মিচৰৰ অন্ত সিমাত থকা চায়েনৰ পৰা বৰ সৰুত নিলেৰে নিমিত্ত, আৰু চকুৰি হাত ওখ । ইয়াত বাজে বা-মিচেচ বজাৰ কালত সকলোতকৈ ভালৰ আৰু এটা খুঁটা ধাপন কৰিছিল ; কোজা গৈচে, তাৰ নিমিত্তে নিল কাটিবলৈ কুৰি হে-জাৰ লোক লগাইছিল । এইটো আৰু ওপ-ৰে কোজা খুঁটা বোম নগৰলৈ নিলে ; সেই সুন্দৰ ওখ খুঁটা আজিলৈকে সেই নগৰৰ প্ৰধান ভুলন হৈ আছে ।

মিচৰ দেশত হিপপতমচ, অৰ্থাত পাৰি যোঁৱা, আৰু খুবুৰিয়াল, নেউল আদি প্ৰধান জন্ত আছে । পাৰি যোঁৱা বৰ খজাল, কো-নেও দমিৰ নোঅৰা হিম্মতক । খুবুৰিয়াল পানিত বামত দুইজো খাকে, নবহ বন্ত খাই ; কোমোটেটা ২০ হাত দিকল । নেউল এন্দু-বৰ নিচিনা ; সি পানিএ ভল জোআৰ পাচে বোকাত থকা আটাই পোক পতঙ্গা খাই । সি খুবুৰিয়ালৰ প্ৰধান স্ক্ৰ ; জদি কোনো ঠাইত তাৰ কনি পাই, তেতিয়াই তাক ভান্দি পেলাই ; আৰু কোজা হৈছে খুবুৰিয়াল দুই খাবোঁতে, নেউলে পালে সি জাৰ গাতে সো-মাই পেটৰ ভিতৰৰ নাৰি কুক সকলোবোৰ খাই মাৰে । আৰু গজ, চাগ, মেৰ মজ আদি গীৰৰ পৰ তাক অতি পুঠ হই ; সিহঁতৰ সৰুৰ খাবলৈ বৰ লোআৰ । আৰু তাত গুই, বান্দৰ, উট, এই সকলো থাকে ।

সেই দেশৰ আকামত উৰি কুক বাজ নামেৰে এবিধ বজাই আছে । আৰু তাৰ সকলো মানুহে কুকুৰা বজাই নবহকৈ পো-

হে । তাৰ নৈ কোলবত ছিল। হাঁহ, বগলি, বন কুকুৰা, আৰু অনেক বিধ পানিত কুৰা চৰাই পোআ জাই । আৰু তাত মাচ অনেক পাই । ওপৰ মিচৰ চাৰিও কালে বালিৰ ভয়ামত উট চৰাই থাকে । আগৰ কালৰ মিচৰিবিলাকৰ মাননিৰ আৰু সেৱা কৰা ইৰিচ নামে এজাতি চৰাই আছে; নি হাবিৰ হাঁতিত বখিয়া হৈ থাকি লুবিয়া দেশৰ পৰা অহা সাপবোৰ ধৰি খাই ।

তাত গুটি লগা গচৰ বাহিৰে আন গচ সবহ নাই । গুটি লগা গচৰ মাজত খাজুৰ গচ সবহ, পুখানো । তাল, আৰজ গচ, আৰু নাও সাজিবলৈ ভাল এবিধ কাঁইট গচ আছে । তাত অনেক বন ন থকাতো কেত-বিলাক সুন্দৰ বিধৰ বন, আৰু সকলো কৰম কৰিব পৰা সনৰ গচ আছে । তাৰ মানুহে পাণিবচ নামে এবিধ নলেৰে তুলাপাত, কাপৰ, আৰু কোনো কোনো পাত্ৰ, ওসধ, এই সকল কৰে । আৰু সেই দেশৰ পুখুৰি পদ্ম ফুলেৰে সৈতে ভূষিত হৈছে । আৰু তাত

চৰা নামে এবিধ বগলি গচ আছে, তাৰে ভি-বোতাবোৰে আপোনাৰ বগলি বুঝ কৰে ।

মিচৰৰ দখিনে লুবিয়া আৰিচিনিয়া আৰু ইথিয়পিয়া দেশ আফ্ৰিকাৰ ভিতৰে আছে । লুবিয়া আৰু আৰিচিনিয়া সন্য থকা ভাল দেশ; কিন্তু ইথিয়পিয়া প্ৰায়ে অবিধিত, তালৈ জাজিকে নে জাই । লুবিয়াত জিৰাক নামে এটা সুন্দৰ জন্তু থাকে; আৰু পাক খোআ নিজেৰে এক পহ আছে; তাৰ বকচা জিচেহ-বৰ অকনোদইত লিখা আছিল । আৰু সেই দেশত কঁপালৰ মাজত এটা সিহ থকা ঘো-ৰাৰ নিচিনা এবিধ জন্তু আছে, ইয়াকে তাৰ নিবাসিএ কই ।

ইথিয়পিয়া আৰু আফ্ৰিকাৰ দখিন ভা-গত জিব্ৰা নামে অতি সুন্দৰ চেফিয়া পতিয়া নৌবা এবিধ আছে । মাইকিৰ গাত কলা বগা আঁচ থাকে; মতাৰ হলে, আঁচ কলা আৰু হালধিয়া । চাই চেফিয়া জন্তুৰ মাজত ইয়াতকৈ সুন্দৰ নাই, আৰু বৰ বেগি । ঘো-ৰাতকৈ অলপ চাপৰ ।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৪ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 4.

পাচে সেই সমাজিকত চাই দেখিলোঁ, খ্ৰিষ্টিয়ান জোআ চাৰলিয়া ওখ বাটৰ দুই ফালে পৰিজান নামে গৰেবে বেধা হৈছিল। সেই পথে খ্ৰিষ্টিয়ানে তাৰ বঁওতা হৈ উঠি উঠি লৰি গল; কিন্তু পিটিৰ বোজাৰ কাৰনে বৰ স্তম্বেৰেহে গল।

সেই কপে লৰি ক্ৰমেৰে এখান ওখ চাই পালেগৈ; তাতে এডাল পেৰেজনি পোতা আছিল, আৰু সেই চাইৰ কিছু তল ফালে এটা মুখ মুকলি মৈদামো আছিল। তেতিয়া সমাজিকত দেখিলোঁ, খ্ৰিষ্টিয়ানে পেৰেজনিৰ

ওচৰ পোআতেই তাৰ কানৰ পৰা বোজাৰ বাহু সুলকি পিটিৰ পৰা ধৰি পৰিল; আৰু বাগৰি বাগৰি মৈদামৰ মুখ পাই, তাত সোজাগৈ; পাচে মই আৰু তাক নে দেখিলোঁ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানৰ উচো আৰু আনন্দ

লাগি, বহু মনেৰে বুলিলে, উঠে আপোনাৰ দুখেৰে মোক জিহনি, আৰু আপোনাৰ মৰনেৰে মোক জিহন দিলে। পাচে সি আচৰিত মাৰি কিছু কাল তাক চাবলৈ বৈ থাকিল; কিয়নো পেৰেজনিৰ দৰ্শনে তাৰ বোজাৰ পৰা এই কপে মুকুত কৰাত সি বৰ বিশ্বাসী মানিলে। এতেকে তাৰ মূৰত থকা ভুমুকৰ পৰা চকুৰ লো ওলাই গালে দি বৈ জোআলৈকে সি পেৰেজনিকে চাই চাই থাকিল। এই কপে লোতক বৈ চাই থকা সময়ত দেখা, তিনি জন তেজস্বী লোক তাৰ ওচৰলৈ আহি, তোমাৰ কুসল হওক বুলি সন্মিলন কৰিলে। পাচে প্ৰথম জনাই কলে, তোমাৰ পাপ খেমা কৰা হ'ল। দূৰ্ভাগ্য জনাই তাৰ ফটা কাপৰ গুচাই, নতুন বস্ত্ৰ পিন্ধালে। দ্বিতীয় জনাই তাৰ কঁপালত এটা চিন দিলে। আৰু মোহৰৰ চাব থকা এটা পুথিৰ মূৰা তাৰ হাতত দি বুলিলে, ভূমি লৰি জাঁওতে ইয়াকে চাবা, পাচে স্বৰ্গিয় নগৰৰ দুআৰ পাই তাতে দিহাগৈ। ইয়াকে কৈ সিবিলাক আপোনাৰ বাটে দি গল। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বৰ বহু পাই ভিনটো ভেঙে মাৰি এই বচনেৰে গান কৰি কৰি গল।

পাপৰ বোজাত অতি দুখিত
দণ্ডৰ আচিলোঁ অধিন,
কোনো চাইত উপাই নে দেখি
ফুৰিছিলোঁ অনেক দিন;
সেগত কি সুভাগ্য ধানত
পৰি আচোঁ সুখিমই!
এখেত পিটিৰ বোজা পৰিল,
বহুত সকল হৈছে ধই।
ধন্য ধন্য পেৰেজনি,
ধন্য এই মৈদামৰ ধান,
মহা ধন্য জি জন পালে
তাক মোৰ হেতু অপমান।

পাচে মই সমাজিকত দেখোঁতে খ্ৰিষ্টিয়ানে গৈ গৈ সেই ওখৰ তলতে এখন চাপৰ চাই পালে। তাতে বাটৰ পৰা কিছু জাঁতবতে

লোব নিকলিবে ডবি বহা তিনি জন মাসুহ
টোপনিতে সুই থকা দেখিলে। নিবিলাক
এটাৰ নাম অবিবেচক, এটাৰ নাম এলেহুজা,
আৰু সিটোৰ নাম কুসাহিৰান।

থিকিৱানে সিহঁতক এনে অৱস্থাত পৰি
থকা দেখি, জগাৰ পাৰ্বোঁ কি চাৰোঁ বুলি,
সিহঁতৰ ওচৰলৈ গৈ বিজিয়াই কলে, হেবা
ডকড লোক, ভোমোলাক জাহাজৰ মন্তলৰ
ওপৰত সুই থকা মাসুহৰ নিচিনা; ভোমো-
লাকৰ ডলত মৰন লাগিব, আৰু তলি নো
হোআ অগাধ খালে আছে; টোপনিৰ পৰা
জনি আঁহা, আৰু ভোমোলাকৰ ইচ্ছা হলে
মই ভোমোলাকৰ নিকলি গুচাবলৈ কাৰ্য্য
কৰিম। থিকিৱানে আৰু বুলিলে, গুঁম্বি
হৰ দৰে অহা জোআ কৰা জি জন,
ওচৰলৈ আহিলে, ভোমোলাক অৱসো
ডাৰ হাঁডৰে কৰা আহাৰ হ'ব। ডাঙে
সিহঁতে থিকিৱানক চকু মেলি চাই উত্তৰ
কৰিবলৈ ধৰিলে। অবিবেচকে কলে, মই
থকা ডই নে দেখোঁ; এলেহুজাই বুলিলে,
না, আৰু একেৰি নোও অধন; কুসাহিৰা-
ন বুলিলে, আটাই চৰিৱাৰোৰ আপোন
আপোন ডলিতে ডব দি থাকিব লাগে, মই
ভোমাক আৰু কি উত্তৰ দিম? এই কথা
বুলি সিহঁতে আৰুও টোপনিয়ালে, আৰু
থিকিৱানো আপোনাৰ বাটে দি চলি গল।

কিন্তু এনে সঙ্কটত থকা মাসুহক জগাই
সম্ম আলচ দি নিকলি গুচাবৰ মনেৰে সিহঁ-
তক উপকাৰ কৰিব ধোৱা জি জন, ডাৰ
মৰম এনে হেলা কৰাত থিকিৱানৰ মনত বৰ
অসন্তোষ লাগিল। এই ৰূপে অসন্তোষ কৰি
বাৰ্ত্তাতে সেই ঠেক বাটৰ বাঁও কালে থকা
জি গৰ, থিকিৱানে ডাৰ ওপৰে দি দুটা
মাসুহক বগাই উঠি পাৰ হৈ আপোনাৰ
ফাললৈ বেগাই আহিবৰ দেখিলে; সিহঁতৰ
নাম কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিৱা। সিহঁতে ওচৰ
লালত থিকিৱানে এই ৰূপে সিহঁতে সৈতে
কথা হবলৈ ধৰিলে।

থিকিৱান। হেবা বাপু লোক, ভোমোলাক
কৰ পৰা আহিলা! জোআ কলৈ!

নিবিলাকে কলে, আমাৰ জনম চাই নিম-
মুসামা বগৰ, আৰু মুসামাৰ নিমিত্তে চিওব
পৰ্বতলৈ জাঁও।

থিকিৱান। ভেঙে বাটৰ মূৰত জি দুআৰ
আছে, সেই পোনে দি কিয় নাহিলা! জি
মৰে দুআৰে দি নো সোমাই আন কোনো
পোনে উঠি সোমাই, সি চোৰ আৰু ডকাইত,
এই জি কথা লিখা আছে, ডাক ভোমোলাকে
নে জানা নে! কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিৱাই
কলে, সেই দুআৰে দি সোমাবলৈ বাট অতি
দুৰন জেৰ মানি, আমাৰ দেশৰ পুৰাই অটাই
লোকে পোমাই আহি আমাৰ দৰে গৰ
ডেই সোমোআৰ দত্তৰ আছে।

থিকিৱান। ভেঙে আমি জাৰ লখা বগৰৰ
অধিকাৰৰ প্ৰকাশিত আগা ভাঙিলে, ডাক
আমাৰ অহিতে জগৰ বুলি মি লিখিব নে?
ডাঙে কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিৱাই থিকিৱা-
নত কলে, এই কথাও হলে, জুমি ইমান
চিন্তাবুল হোআৰ একো পুৱোজন নাই;
কিয়নো আমাৰ কালে দত্তৰ আছে, আৰু
নাথি যদি লাগে, এহেজাৰতকৈ অধিক বচ-
বৰে পৰাও সেই দত্তৰৰ প্ৰমাণ দিব পাৰোঁ।

থিকিৱান। কিন্তু গোচৰ হলে কানন মতে
ভোমোলাকৰ বেহাৰ নিচুনি হ'ব নে?

সিহঁতে বুলিলে, এহেজাৰ বছৰতকৈও
অধিক কাল থকা জি পুৰনি দত্তৰ, নিৱাৰত
সোমাকও ডাক ৱিলাৰৰ ফুলটক মানিব,
ইয়াত একো নাই নাই; আৰু ডাক বাটে
জি আমি বাটভেঁহে আৱোঁ, ভেঙে কেনি
সোমালোঁ, ডাক সোমাব কি কাম? যদি বাটৰ
ভিতৰ সোমালোঁ, সোমালোঁ এই; জুমি দুআ-
ৰে দি অহা আমি বুজিলোঁ, ভেঙে জুমি বাট-
তে মাধোন আচা; আমি গৰ ডেই আহিও
সেই বাটতে অৱোঁ; আমাতকৈ সো ভোমাব
অৱহা কি ভাল হৈছে?

থিকিৱান। ভোমোলাকে মৰম আদৰ্শ-
বেহে আচৰন কৰা; মই হলে, মোৰ পুত্ৰ
লিখাৰ দৰে আচৰন কৰোঁ। বাটৰ অধি-
কাৰৰ নোআবাই ভোমোলাক এতিয়াও চোৰ

বুলিহে লিখা হৈচা ; বাটৰ অন্তত কেনেকৈ স্বৰূপ মানুহ বোলা হ'ব, ইয়াক মই নে জানোঁ। অধিকাৰৰ আগা নো হোআকৈ ভোমোলাক অকলেই সোমোলা, আৰু তেঁওৰ অনুগ্ৰহ নো পোআকৈও অকলেই বাহিৰ কৰা হ'ব।

এই কথা সূনি নিইতে বাহুলা ৰূপে উত্তৰ নি দি, খ্ৰিষ্টিয়ানক আপোনাৰ কাম চাই থাকিবলৈ দিলে। তেতিয়া সিহঁত খ্ৰিষ্টিয়ানৰ পৰা কিছু আঁতৰা আঁতৰি হৈ আপোনাৰ বাটে চলি গৈ কথা বাজা হবলৈ প্ৰায়ে এৰিলে। তথাপি সিহঁতে তাত এটি কথা কলে, বিধান আৰু বিত্তি হলে ভোমাৰ সমানেই নিদুৰ্গি ৰূপে আমি পালন কৰিম, আমাৰ ইয়াত সন্দেহ নাই; আৰু ভোমাৰ পিঠিত জি চোলা, তাৰ বাহিৰে ভোমাৰে আমাৰে মাজত আৰু একো ভিন নে দেখোঁ; ভোমাক নাজটো দেখি লাজ চাকিবহ নিমিত্ত কোনো চুবুৰিয়াই তাক ভোমাক দিলে, ইয়াকে বুজোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভোমোলাক দুআৰে দি নো সোমোআত কোনো বিধান বা বিত্তিৰ দোআৰাই পৰিত্ৰান পাব নোআৰিব। মোৰ পিঠিত জি চোলা, তাক হলে মই জাৰ লগা নগৰৰ অধিকাৰে মোক দিচ; ভোমোলাকে কোআৰ বহেই মোৰ নাজটো চাকিবহ নিমিত্তেহে দিয়া হই; আৰু ইয়াক তেঁওৰ মোলৈ অতি মৰমৰ চিন জেন মানি লৈচোঁ, কিয়নো আগেয়ে কটা কাপৰৰ বাহিৰে মোৰ একো নাই কিতিল। আৰু বাটত জাঁওতে এই কথাও সন্তুনা পাই মনেৰে ভাবোঁ, প্ৰভুএ মোৰ কটা কাপৰ গুহুআ দিনত জি চোলা মোক অনুগ্ৰহ কৰি দিলে, সেই চোলা মোৰ পিঠিত থকাৰ কাৰনে মই বাজ নগৰৰ দুআৰ জেতিয়া পাঁও, তেতিয়া তাৰ অধিকাৰে দিয়া ৰূপে মোক চিনিব। তাত বাজে জি চিন ভোমোলাকে কি জানি নে দেখিলা, মোৰ ঈপালত এনে এটা চিন আচে; জি দিনত কানৰ পৰা বোজা পৰিল, সেই

দিনতে মোৰ প্ৰভুৰ প্ৰিয় বন্ধু এজনে এই চিন দিলে। আৰু কঁও সূনা, মই বাটত জাঁওতে পাঠ কৰি সন্তুনা পাবৰ নিমিত্তে মোহৰ মৰা এটা পুথিৰ মূৰাও তেতিয়া মোৰ হাতত দি এই আগা কৰিলে, স্বৰ্গিৰ দুআৰ পালে তাত ইয়াক দিৰি; তাৰ পাচে তয়ো সোমোআৰ সেয়ে স্বৰূপ চিন হ'ব। মই জানিচোঁ, এই সকলো বস্তুত ভোমোলাকৰ প্ৰয়োজন আচে; কিন্তু দুআৰে দি নহা হেতুকেহে পোআ নাই।

এইবিলাক কথা সূনি নিইতে খ্ৰিষ্টিয়ানক একো উত্তৰ নি দি ইজনে সি জনে চোআ চুই কৰি হাঁহিৰ ধৰিলে। এই ৰূপে সকলোএ বাটত জাঁওতে খ্ৰিষ্টিয়ান কিছু আগ হৈছিল; আৰু আপোনাৰ বাহিৰে কাৰোএ লৈতে কথা ন হৈ, কেতিয়াবা হুমুনিয়াহ কাৰ্হি, কেতিয়াবা সন্তুনা পাই গল; আৰু জি মূৰা সেই ভেজৰিবিলাকৰ এজনে তাক দিলে, সেই মূৰা অনেক বেদি পাঠ কৰি কৰি মনত জিৰনি পালে।

এই ৰূপে সকলোএ গৈ গৈ, কাল ক্ৰমে কটিন নামে এটা ঢোকা পৰ্বতৰ ওচৰ পোআ দেখিলোঁ। সেই পৰ্বতৰ নখত এটা ভুমুক আছিল; আৰু জিটো বাট সৰু দুআৰৰ পৰা পোনাই আছিল, তাত বাজে জান দুটা বাট সেই ঠাইতে আছিল; এটাই বাঁও কাললৈ জাই, সিটোএ পৰ্বতৰ গুৰিৰ পৰা সোঁ কালে পোনাই গৈচে; কিন্তু তোক বাট হলে সেই পৰ্বতৰ মাজে দি পোনেই ওপৰলৈ জাই; আৰু ওপৰলৈ জোআ বাট অতি টান দেখি তাক কটিন নামেৰে বোলে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে ভুমুকৰ ওচৰলৈ গৈ আপোনাৰ প্ৰান সুবাবলৈ তাৰ পাৰি থাই পৰ্বতৰ ওপৰলৈ জাবলৈ আৰম্ভন কৰি এই কথা গাহলৈ ধৰিলে।

পৰ্বত ইমান ওখ হলেও

ইচা কৰোঁ উঠিব;

কটিন বাটত নে পাঁও বেজাৰ,

দেখি এই পথ জিৰনৰ;

নকল ভাগব ভয়ে ভিন্নাগি
উঠা, হে মন, কবি সাহ;
সুখে সৈতে মিচা পথে
গলে পাচে সর্বনাম,
ভাতকৈ দুখে সৈতেও স্বরূপ
পথত লাভ পাই পৰম আন।

পাচে সি দু জনে সেই পৰ্বতৰ গুৰি পাই
তাক ওখ আৰু গৰা হোআ দেখি, আৰু
ভাৰব নিমিতে আন দুটা বাটো হোআত
খ্ৰিষ্টিয়ান জোআ বাটে সৈতে সেই দুটাও
পৰ্বতৰ সি ফালে মিল হব জেন ভাবি, তাতে
জাবলৈ মন ধিৰ কৰিলে। সেই বাট এটাৰ
নাম আপদ, আনটোৰ নাম সৰ্বনাম। তাতে
সিহঁতৰ এজনে আপদে দি গৈ বৰ অৱস্থাৰ
সম্বন্ধত সোমাই হেৰাল; সি জনে সৰ্বনামে
দি গৈ অনেক অন্ধকাৰময় পৰ্বত থকা এডো-
খৰ বহল ঠাই পাই, তাতে উজুটি এই
পৰি, পাচে আৰু সূচা হল।

পাচে মই খ্ৰিষ্টিয়ানলৈ চাই তাক পৰ্বতৰ
ওপৰলৈ গৈ গৈ থকা দেখিলোঁ। পুথমতে
লৰি গৈছিল, পাচে ধিৰে ধিৰে গৈ, সেমত
গৰা বাট হেতুকে হাতে ভৰিএ বগুআ বাইহে
জাব পাৰিলে। সেই ৰূপে পৰ্বতৰ মূৰ
পাৰৰ আধা বাট গলত তাতে ভাগব পোআ
জাতিক লোক জিৰাবৰ নিমিতে পৰ্বতৰ অধি-
কাৰে কৰা এটা অতি সুন্দৰ গছৰ ঝোপ
মৰা ঘৰ আছিল। তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে সোমাই
বহি জিৰাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া বুকৰ
পৰা পুথিৰ নুৰা উলিয়াই পৰি মনত সান্তনা
পালে; আৰু পেরেজনিৰ ওচৰত থাকোঁতে
জি চোলা পাইছিল, তাকো চাই চাই সন্তোষ
হৈ ক্ৰমে টোপনিএ ধৰি ধৰি বৰ নিদ্ৰা হল।
এই ৰূপে প্ৰায়ে গধূলিলৈকে সুই থাকোঁতে
ভাৰ হাতৰ পৰা নুৰা এহি পৰিল। পাচে
এজন লোকে ভাৰ ওচৰলৈ আহি জগাই
বুলিলে, হেৰা এলেহুআ, তুমি পৰুআৰ ওচৰ-
লৈ গৈ ভাৰ পথ গমি চোআ, তেহে তুমি
গিৱানত হবা। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে উঠাৰ

এই উটি লৰি গৈ পৰ্বতৰ মূৰ নে পাই
মানে বেগাই চলি গল।

পৰ্বতৰ মূৰ পোআতেই দুজন মানুহ ভাৰ
কাললৈ সমুখ হৈ লৰি আহিল; এটাৰ
নাও ডগ্ৰাডুৰ, সিটোৰ নাও সঙ্কাকুল। খ্ৰিষ্টি-
য়ানে সিহঁতক মাতি লগাই মুখিলে হেৰা
ডকড, ভোমোলাকে কি কাৰনে ওভোতা বা-
টে লৰি আহিচাইক!

ডগ্ৰাডুৰে কলে, আমি চিওন পৰ্বতলৈ
গমন কৰি এই কঠিন ঠাই পাৰ হলোঁএই,
কিন্তু জিমানলৈকে জাঁও, সিমান অধিক সঙ্কট
পাঁও, এই হেতুকে ঘূৰি আহিলোঁ, উভতি
জাম।

তাতে সঙ্কাকুলে বোলে হই, আমাৰ আগ
কালে নিচেই ওচৰতে দুটা সিংহ সুই আ-
ছিল, টোপনি নে মাৰে আচে, তাক কব
নোআৰোঁ; তেওঁ ইত্যোৰাৰে পোআলৈকে
আমি জোআ হলে, আমাক ভোখৰ ভোখৰ-
কৈ চিকিলেহেঁতেন, ইয়াক আমি জানিচোঁ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, ভোমোলাকে
মোৰ বৰ ভই লগালা; কিন্তু নিৰ্বিঘিনিএ
ধাকিবলৈ কত পলায়? মোৰ আপোন দেল
লৈ জদি জাঁও, সি গন্ধকৰ জুয়েৰে পোৰা
হবলৈ জুগুত হৈচে, তাত অৱশ্যে বিনাস
হম। স্বৰ্গিৰ নগৰ জদি পাৰ পাৰোঁ, তাতে
নিৰ্বিঘিনি হৈ কুললৈ থাকিম, এই নিচই।
এই হেতুকে মইচোন জাঁও; উভতি জোআই
কেৱল মৰন; সমুখে জোআ মৰনৰ ভই হই,
কিন্তু আগলৈ অনন্ত পৰম আনুস; মই
আগ কাললৈহে গৈ থাকিম। তেতিয়া সঙ্কা-
কুল আৰু ডগ্ৰাডুৰ পৰ্বতৰ নাম কাললৈ লৰি
গল, আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান আপোন বাটে দি গল।
কিন্তু সেই দু জনৰ মুখৰ পৰা সূৰা কথা মনত
পৰি বিবেচনা কৰি থাকোঁতে, পুথিৰ নুৰা
চাই সান্তনা পাবৰ নিমিতে তাক আনিবলৈ
বুকত হাত দি ধপিয়াই ধপিয়াই নে পালে।
তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ বিয়াকুল হৈ, কি
কৰিম, তাক নে জানিলে; কিয়নো সি জি-
হেৰে সান্তনা পাই পাই আছিল, আৰু স্বৰ্গিৰ

নগৰত সোমাবলৈ জি বুৰা ভাব চিন পত্ৰ
হলহেঁতেন, তাক হেৰুৱালে । এঘেৰেই বৰ
চিন্তাকুল হৈ, কি বো কৰিব লগা, তাক ধিৰ
কৰিব নোআৰি, সেমত পৰ্বতৰ তালত থকা
ঘোপ ঘৰত জ্বিৰাওতে টোপনিওআৰ কথা
ভাব মনত পৰিল । তেতিয়া সি আঁঠু কাৰ্হি
মাটিত পৰি সেই অগিয়ারি কৰমৰ কথাত
ধেম্মা পাৰৰ নিমিত্তে ইহুৱলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি-
লে; পাচে উঠি বুৰা বিচাৰিবলৈ উলটি
গল ।

কিন্তু উভতি জাঁওতে গোটেইটো বাটত
খুঁজিয়াব মনত কিমান খেদ হৈছিল, তাক
কেৱে কব নোআৰে । মাজে মাজে হুমু-
নিয়াই পেলাই, মাজে মাজে কান্দে; আৰু
জি ঠাই ভাগৰুআ পথক অলপকৈ জ্বিৰা-
বলৈ মাধোন লজা হৈছিল, তাত্তে বনিয়াৰ
দৰে টোপনিয়াই থকা হেতুকে আপোনা-
কে ঘৰে ঘৰে গৰিহনা কৰে । এই ৰূপে
সি উলটি গৈ, জি বুৰাই জাজাত তাক এইমান
বেলি সান্তনা কৰিছিল, তাক সুভ দৈৱেৰে
পোআ হই কি চই, এই মনেৰে গোটেই
বাটত ই ফালে সি ফালে নেৰি ভালকৈ চাই
গৈছিল । পূৰ্বে টোপনিওআ ঘোপ ঘৰ দে-
ধিৰ পৰা ওচৰ পালতগৈ, তাৰ টোপনিও-
আৰ ঘোন আৰুও মনত পৰি সেই দৰ্শনেই
তাৰ খেদ আগতকৈও বৰকৈ বৰ্হালে । তে-
তিয়া সি আপোনাৰ পাপমই নিদ্ৰাত বি-
লাপ কৰিবলৈ ধৰি বুলিলে, হাই হাই,
জুৰ্জগিয়া মানুহ জে মই, মই কেনেকৈ বিন-
ভেই টোপনিয়ালোঁ । কটন ঠাইতে কেনেকৈ
নিদ্ৰাত পৰিলোঁ ! পৰ্বতৰ গৰাকিএ জি বিদ্ৰুয়
ঘৰ কেৱল জাজিকে জিৰাই প্ৰান বুৰাবলৈহে
লাজিলে, তাক মৰিলৰ সুখৰ নিমিত্তে সন্ম
ঘৰ জে কৰোঁ, হাই হাই, মই কিয় এনেকৈ
ইজিৱৰ জিভি বিচাৰিলোঁ । বিৱৰ্ধ ৰূপে কি-
মান ধোজ কাৰ্হি আহিলোঁ । চুক সাগৰৰ
বাটে ইন্দুএল লোকক পঠিওআত নিৰিলা-
কৰো এই ৰূপ বাসনা হৈছিল । সেই পাপি
নিদ্ৰাই বো হোআ হলে মই জি বাট আন-

শ্বেৰে গলোহেঁতেন, সেই বাট কিমান দুখেৰে
জাব লগা হল । আৰু এতে বেলি আগলৈ
কিমান দূৰ বাট গলোহেঁতেন । জি বাট
এবেলিহে জাব লাগিছিল, তাক ভিৰি বেলি
জাবৰ প্ৰয়োজন হল । আৰু এতিয়া প্ৰাই
দিনটো চুকাল; কি জানি বাতিএ পোআ
হম । হাই হাই, মই বো লোআ হলে,
মোৰ ভাল হলহেঁতেন । এই ৰূপে বিলাপ
কৰোঁতে ঘোপ ঘৰ পাই তাত্তে বহি কান্দি
কান্দি ক্ৰমে ইহুৱৰ ইচাৰে বহা পাটৰ ভললৈ
চাই বুৰাটো দেখা পালে; তেতিয়া ঠপি
ঠপি বেগাই হাত্তেৰে ধৰি আনি বুকত সুমাই
ললে । তাক পুনৰ পোআ হলত সেই মানু-
হৰ কিমান বহু হল, তাক কোৱে কব পাৰে?
কিয়নো সেই বুৰাই তাৰ জিৱন আৰু ইট
ঠাইত গ্ৰাস্য হবলৈ প্ৰমান আছিল; এই
হেতুকে তাক বুকৰ চোলাত সুমাই ধৈ,
ইহুৱে জে বুৰালৈ তাৰ চকু পোনালে, সেই
নিমিত্তে ঠেঁওক বিনই ৰূপে স্তুতি কৰিলে ।
পাচে আনন্দ মনেৰে আৰু চকুৰ লো বৈ বৈ
আৰুও আপোনাৰ জাজা কৰিবলৈ ধৰিলে ।
অস, সেম ভোখৰ পৰ্বত কিমান বেগেৰে
লৰি গল ! তথাপি তাৰ মূৰ নো পাঁওতেই
বেলি মাৰ গল; তেতিয়া খুঁজিয়াব পূৰ্বে
টোপনিওআ অপৰাধৰ কথা সুঁআৰি আৰুও
বিলাপ কৰি কৰি বুলিলে, হাই হাই, পাপি
নিদ্ৰা ! ভোৰ কাহনেহু জাজাত বাতিএ মোক
পোআ হল । মোৰ চুক টোপনিৰ কাৰনে
এতিয়া বেলিৰ পহৰ বো হোআকৈ জাব
লাগে; মোৰ ভৰিৰ পথ এতাবে চাকিব,
আৰু বাতি বুৰা ভয়ানক জন্তুৰ মাত সুনিব
লগা হব ! তেতিয়া লজাকুল আৰু ভয়ভূৰে
সিহুক দৰ্শন পাই ভই ধোআ কথাও তাৰ
মনত পৰিলত সি আপোনাকে বুলিলে, এবে
সিহুক জন্তুবোৰে বাতি আপোনাৰ আহাৰ
বিচাৰি কৰে; সিহেঁতে এতাবে মুছাবে মোক
জৰি পাই, মই কেনেকৈ পলায় ! মোক
ভোখৰ ভোখৰ কৰি নি চিহ্নকৈ নিহুৱ
পৰা কি উপায়েৰে সাৰিব পাৰিম?

পূর্ব কালৰ ইতিহাস, প্ৰথম আখ্যা ।

সিদ্ধি কৰা বিবৰণ ।

The Creation.—From "Line upon Line."

মোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, ইহঁতে জগতক সৃজিলে, তাৰ বিসই ভোমোলাকে সূজিলা, মই তাক জানোঁ । কোনোবা মানুহে জগত ধন সৃজিব পাৰিলেইহেঁতেন নে? নোআৰে; মানুহে এই ধন জগতৰ নিচিনা আন জগতক সৃজিব নোআৰে ।

চন্দ্ৰক আৰু ধৰাহি এনে অনেক বস্তু মানুহবিলাকে সাজিব পাৰে । চন্দ্ৰক সাজিব পৰা মানুহকৈ কি জানি ভোমোলাকে জানা । এনে মানুহ এটাক জদি ভূমি এটা সূদা একো ন ধকা ধোঁটালিত সূমাই ধৈ দুআৰ মাৰি তাক কৰা, হেনে, ভূমি এটা চন্দ্ৰক নে সাজা মানে ভেতিয়ালৈকে জাৰ পৰা ওলাই নাহি-বা; সেই মানুহ কেতিয়াবা ওলাই আহিব নে? ন হই, কেতিয়াও নোআৰে । একো বস্তু নো হোআকৈ মানুহে চন্দ্ৰক সাজিব নো-আৰে । তাক অৱশ্যে অলপ কাঠ, বা বগি ভাম, বা ডাঠ ভূলাপাত, নাইবা আন কোনো বেহানি দিব লাগে । কিন্তু জিহৰ পৰা সিদ্ধি কৰিব পাৰে, ইহঁতৰ এনে একো বস্তু নাই কিছিল; তেঁও কেৱল হওক বুলিলতে ভেতিয়াই হল ।

আনাবস্তুৰ পৰা বস্তু কৰা, তাকে সিদ্ধি কৰা বোলে । ইহঁতৰ বাজে কোনেও একো বস্তু সৃজিব নোআৰে ।

ইহঁতক কি কাৰনে সিদ্ধি কৰ্তা বোলে, তাক ভোমোলাকে জানা নে? তেঁও সকলোকে সৃজিলে । এই কাৰনে কেৱল এজন সিদ্ধি কৰ্তা আছে; পৰম দুতৰিলাকে নাইবা মানুহেও একো বস্তু সৃজিব নোআৰে । সিহঁতে এটোপা পানি নাইবা এটি সৰু মাৰিও সৃজিব নোআৰে ।

ইহঁতে চই দিনত জগতক সৃজিলে, তাক ভোমোলাকে জানা । প্ৰত্যেক দিনত তেঁও কি কি কৰিলে, তাক মই ভোমোলাকক কওঁ ।

প্ৰথম দিনা ইহঁতে বুলিলে, পহৰ হওক, আৰু পহৰ হল ।

দ্বিতীয় দিনা ইহঁতৰ আগাতো বৰ ওখ পানি হৈছিল; সেই পানিকে ডাঙৰ বোলে । আৰু চাপৰ পানিও হৈছিল; পানিত বাহিৰে আৰু একো দেখিবলৈ নাই কিছিল । আৰু ইহঁতে সকলো ঠাই বায়ুৰে মৈতে পৰিপূৰ্ণ কৰিলে । কিন্তু বায়ু অদ্ৰিয়া, তাক ভোমোলাকে জানা ।

ত্ৰিতীয় দিনত ইহঁতৰ আগাত পানি গুটি তাৰ তলত থকা সুকান মাটি দেখা হল । জি দ ঠাই ইহঁতে জুগুত কৰিলে, তালৈকে পানি বৈ গল । সুকান ঠাইক ইহঁতে প্ৰিথিবি নাম ধলে; আৰু পানিক সমুদ্ৰ বুলিলে । আমি হলে মাটিৰ ওপৰত খোজ কাহোঁ, কিন্তু সমুদ্ৰৰ ওপৰত খোজ কাৰ্হিব নোআ-ৰোঁ । সমুদ্ৰ সদাই হেঁচুলি থাকে । জি দ ঠাইত ইহঁতে সমুদ্ৰক সিম্মা কৰি ধলে, তাৰে পৰা কেতিয়াও আহিব নোআৰে । ইহঁতে বাক্য বুলিলতে আৰু বস্তুবিলাক প্ৰিথিবিৰ পৰা গঢ়িল । কি কি বেহানি মাটিৰ পৰা ওলাল, তাকে ভোমোলাকে সোত কৰ পাৰা নে? ঘাঁহ, গোম ধান, গচ, আৰু ফুলবিলাক উতপন হল ।

চতুৰ্থ দিনত ইহঁতৰ বাক্যত সূজ, চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাক সূজা হল । সূৰ্যক প্ৰত্যেক ৰাতি পূজা ওলাবলৈ, আৰু গধূলি মৰ জাহলৈ তিথান দিলে; কিয়নো দিনে ৰাতিএ সদাই পহৰ জেন নে থাকে, তাকে ইহঁতে ভাল দেখিলে । ৰাতিতে জি আমাৰ সূই থকা লমই, ভেতিয়া এন্ধাৰ হোআ ভাল । কিন্তু ৰাতিত পহৰ দিবৰ কাৰনে ইহঁতে চন্দ্ৰক আৰু তৰাবিলাকো দিচে; সেই কাৰনে জি ৰাতি আমি ফুৰোঁ, ভেতিয়া আমি অলপ পহৰ দেখোঁ । আকালৰ তৰাবিলাক অগমন ।

পঞ্চম দিনত ইহঁতে জিহৰ থকা জাহকে সৃজিবলৈ ধৰিলে । তেঁও আখ্যা দিলে পানিত মাচেৰে পূৰ হল । আৰু প্ৰিথিবিলাক পানিৰ পৰা উৰি ওলাই গঢ়বিলাকত পৰিল ।

সকল দিনত ইহবে আগ্যা দিলে, আক নিহ, মেৰ চাগলি, যোঁৰা আদি কৰি সকলো বিধৰ পহুবিলাক প্ৰিথিবিৰ পৰা ওলাই আহিল। সেই দৰে মাথি, মো, উলিঙ্গ আৰু পৰুয়াবিলাক আদি কৰি সকলো বিধৰ বগাই ফুৰা জন্তু প্ৰিথিবিৰ পৰা ওলাল।

পাচে ইহবে মানুহ এজনক সৃজিলে। ইহবে বুলিলে, আঠা, আমাৰ আপোনাৰ মূৰ্ত্তিৰে মানুহক সৃজাইক। এই কথা ইহবে কালৈ কলে? তেঁওৰ পুত্ৰ পুত্ৰ যিচু যিচু লৈ কলে; কিয়নো জেতিয়া তেঁও জগতক সৃজিলে, তেতিয়া তেঁওৰ পুত্ৰ লগত আছিলে। ইহবে মানুহৰ সবিল প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰ পৰা কৰিলে; পাচে তাৰ নাকত নিশ্বাস কৰ্ম্মালত জিৱাত্মা হল। সেই মানুহৰ সবিল আক মনো আছিল; সেই কাৰনে মানুহে ইহবক চিন্তিৰ পাৰে। জেনেটক ভোমোলা কে সুনিচা, সেই দৰে ইহবে পাচে মানুহৰ কোষৰ পৰা অলপ মান মনুহ আক হাব লৈ তিৰোতা এজন সৃজিলে।

ইহবে আন সকলো জন্তুবিলাকক আদম আক হৱাক দিলে; আক তেঁও নিইতক আৰ্শ্ববাদ কৰি এদেন নামেৰে এখান বাৰিত ধৰিলে, আক তাক ভালকৈ ৰাখিবলৈ আগ্যা দিলে।

ইহবে সেই সকলোকে সৃজি এটাই, তেতিয়া তেঁও দেখিলে দেখে, সকলো উত্তম হৈছে। তেঁওৰ সৃজন বস্তুতে তেঁও বৰ সন্তোষ হল; কিয়নো সেই সকলো বৰ সুন্দৰ। পহৰ বৰ জেতৰি হল, বতাহ সুশিঙল, প্ৰিথিবি কলাপতিয়া বহনেৰে লোভা কৰা হল, সূৰ্য চন্দ্ৰই আকাশত বৰ উজল ৰূপে প্ৰকাশ কৰিলে। চৰাই, পহু, আক জিৱাই থকা জন্তুবিলাক ভাল আক সুখিয়া আছিল; কিন্তু আটাইতকৈ আদম হৱাহে উত্তম আছিল; কাৰন সিহঁতে ইহবৰ লহ গুনৰ নিমিত্তে ভাবিব পাৰে, আক তেঁওৰ নামত ভক্তি ধন্যবাদ কৰিব পাৰে।

লগত লগত দিন আচে, তাক ভোমোলা

কে জানা। সাত দিনৰ দিনা ইহবে একো ন কৰিলে, কিন্তু সকলো কৰমৰ পৰা জিৰালে, আক সেই দিনকে তেঁও আপোনাৰ বুলি কলে; কিয়নো তেঁও সেই দিনকে পবিত্ৰ কৰিলে। সেই কাৰনেহে মানুহবিলাকে সেই দিনত সকলো কাম এৰি জিৰাই; আক সেই দিন ইহবৰ বুলি কই। সেয়ে বিস্ময় দিন, ইহবক ধন্যবাদ কৰিবলৈ বৰ দিন।

চই দিনৰ মাজত ইহবে জিবিলাক জন্তু সৃজিলে, সেই সকলোৰে মাজত আদম আক হৱাত বাজে আন কোনেও জিৰাৰে ইহবক ধন্যবাদ কৰিব নোআৰে।

হৰগত দুভবিলাকে, আক প্ৰিথিবিৰ মানুহবিলাকে ইহবক ধন্যবাদ কৰিব পাৰে।

যোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, ভোমোলাকে কে-তিয়াবা ইহবক ধন্যবাদ কৰা নে?

তেঁওক ভক্তি কৰা গিত্ত কি জানি ভোমোলাকে জানা।

ভোমোলাকে তেঁওক ধন্যবাদ কৰালৈ ইহবে সন্তোষ আচে নে? হই, যদি ভোমোলাকৰ চিন্তন আক প্ৰেম তেঁওলৈ থাকে, তেন্তে ভোমোলাকৰ ভক্তি তেঁও গ্ৰহণ কৰিব।

পহৰ দুভবিলাকে প্ৰেম ভক্তি কৰি তেঁওক ধন্যবাদ সদাই কৰে, আক সেই দৰে আমিও কৰিব লাগে।

ইহবে প্ৰত্যেক দিনত কি কি কৰিলে, এতিয়া তাকে গনা।

প্ৰথম দিনা, পহৰ।

দুতিয় দিনা, বায়ু আক মেঘ।

ত্ৰিতীয় দিনা, প্ৰিথিবি, মসুদ, আক প্ৰিথিবিৰ পৰা বহী বন্তুবিলাক।

চতুৰ্থ দিনা, সূৰ্য, চন্দ্ৰ, আক ভৰাবিলাক।

পঞ্চম দিনা, মাচ, আক চৰাইবিলাক।

সকল দিনত, পহুবিলাক, বগাই ফুৰা জন্তু, আক মানুহ।

সপ্তম দিনা, একো ন কৰিলে, ইহবে জি-
ব

পূৰ্বনি অসম বুৰঞ্জি, বং. ১৩।

Shikangfu succeeds the Shikangfu Raja—War with the Kachins.

পাচে জেঠৰ দিনত গোবৰ্হৰে তুৰ্কক মাৰিবৰ বাজা পালে। লাকনি কংমুত (৪২) সঁকত আঘোৰৰ দিনত চিকলাই পৰ্বতত নি বাহিনি সাক্শিয়া মৰলৰ পুতক সিসু বিসু এই দুই ভায়েকে বজা দেৱৰ চাইলৈ মানুহ পঠালে; সন্দেশ দিলে, ঘোঁৰা ২ টা, এটা সুকুলা, এটা পৰলা; ডাল্লৰ মুকুতা এধাৰ, পোআল এধাৰ, সোঁৰৰ টকালি এগচ, সুকুলা চাময় একুৰি, গৰ্ভ চাময় ১ টা। এই সকল দি সিসু বিসুএ প্ৰাৰ্থনা কৰি আহিল, বোলে, মই বন্দিক আপদে সন্দেশে বখা কৰিলে মই বচৰি সেৱা জনাই থাকিম। পাচে বজা দেৱে তাৰ মানুহ বিদাই দিলে আঘাৰো কটকি পঠালে, সন্দেশ দি সুকুলা মই, সুকুলা গক। পাচে আমাৰ মানুহ সন্দেশ দি উলটি আহিল। আত পাচে বজা দেৱে বৰ পাত্ৰ গোহাঁইক কচাৰিৰ বাজ খাৱলৈ পঠালে। খাওমুংকতক, খাওমুংখ, খাওমুংচেনব, চুলেং চাৰিঙ্গ বজা, চুলেংমুং ভিপাম বজা, এই সকলক বৰ পাত্ৰৰ লগলৈ পঠালে। পাচে বজা দেৱে মগলো বজাৰ জিএকক খুজি পঠালে; পাচে মগলৰ ভ্যাওমন বজাই ওংপলোম, কুলুং, এই দুইক পঠালে, বোলে, মই নাংমাক কুঁঅৰিকৈ দি পঠাম। এই কথা সুনি বজা দেৱে বোলে, পূৰ্বে ধনধাৰাক জিনি কুঁঅৰি তিনটা পাইচোঁ, ই কথা পূৰনি হল, এখন কুঁঅৰি দিও বুলিচে, ভাল দিব, পূৰ্ব প্ৰিতি গোটি চলোক; এই বুলি বজা দেৱে আমাৰ বিংবাই কটকিৰ হাতত সোৱ কপৰ চিৰি দুগচ তাৰ কটকিৰ লগত পঠাই দিলে। পাচে মগলৰ ভ্যাওমন বজাই পুনৰ্বাৰ কিবাই পঠালে, সেই কটকিৰ হাতত ঘোঁৰা পোন্ধৰেটা, হাতি ১ টা; সেখা পত্ৰ দি আহিল, কৰতিয়া গজাও হল বজা পুখুৰি ধনা সঁক, ১৪৪৮।

পাচে চুহুংকা দিহিজিয়া বজা দেৱে পু-

তেক চুহুংকা ভিপাম বজা বহাগৰ দিনত বৰ কুকুৰা জুজাইছিল। জেঠৰ দিনত বাপেক পুতেকে বোলা বুলি কৰি পুতেক গৰগাঁৱলৈ আহিল। লাকনি ভাওচান সঁকত বজা দেৱে চুলেং চাৰিঙ্গ বজাকে, চুহুংকক গোহাঁইকে, এই দুই পুতেকক মাতি আনি আলচ কৰিলে, বোলে, উইত দুই ভায়েকে গৈ গৰগাঁৱা বপাইক মাতি আনগৈ; বৰ গোহাঁইকো আনিবি। পাচে দুই কৌঅৰে গৈ মাতিলেগৈ। চুহুংকা ভিপাম বজা বোলে, বপাই, উইত কি কাৰনে আহিলি? ত্যাওভাঙ্গে আহি মোক নিয়কহি। পাচে বজা দেৱে ত্যাওভাঙ্গক বাখি চুলেং চাৰিঙ্গ বজাক পঠাই দিলে। মংটিপৰ পৰা আনিবলৈ বৰ গোহাঁই সহিতে কথা বাজা হৈ বিধাৰন হেন জানি নানি উলটি গল। পাচে বজা দেৱে মাঘৰ দিনত দিহিজিয়াৰ পৰা বকতালৈ আহি সম্কা দেওধাইক পঠাই চুহুংকা গৰগাঁৱা বজাৰ মাকক পাৱিত হাত জোবোৱাই সপত কৰাই বজা দেও দিহিজিলৈ উলটি গল; গৰগাঁৱা বজাৰ মাক পৰ্বতলৈ উলটি গল। পাচে চতৰ দিনত পৰ্বতৰ দেও ঘৰলৈ বজাৰ চোলা দি পঠালে, মেচেন্ৰৰ পেৰাকো ঘোঁৰা এটাত তুলি দি পঠালে; নগৰ নৌ পাওতেইগৈ চুহুংকা ভিপাম বজা বাতমাল নামে কচাৰি লেহেতিয়াক ভিৰি বেল ধৰাই পঠাই দি, বাপেক বজা দেৱক দুপৰ বাতি চুৰিৰে খুচি মৰালে।

লাকনি কাৰাও (৫১) সঁকত মাঘৰ দিনত চুহুংকা দিহিজিয়া বজা দেও মুংবাই চিমুং কৰিলে। ভোগ কৰিলে ৪৩ বছৰ, হিন্দু মতে সঁক ১৪২২, (১৪৬১)। দিহিজিয়া বজা দেৱৰ কথা সমাপত।

এওৰে পুতেক চুহুংকা ভিপাম বজা লাকনি কাৰাও সঁকত বজা হল। লাকনি ভাপকেও সঁকত বজা দেৱৰ ভায়েক চুলেং চাৰিঙ্গিয়া গোহাঁইক ভিপাম বজা পাতিলে। চুহুং নামককিয়া গোহাঁইক চাৰিঙ্গিয়া গোহাঁই পাতিলে। চুহুংকক গোহাঁইক নাম-

ককিয়া বজা পুতিলে । এই সঁকতে বজা দেৱে কচাৰি বাজালৈ গৈ ডাউকা নামে ঠাই পালেগৈ । তাৰে পৰা বাজ মাও দেও মৰিবৰ সুনি উলটি আহিল । বজা দেও চুলেং তিপায় বজাক কচাৰি বাজালৈ পঠালে । পাচে চুলেং তিপমিয়া গোহাঁই দেৱে কচাৰি বাজালৈ গৈ লুইতৰ কাখৰত কৌঁঠ কৰি বনলৈ গৈ । পৰে কাতিৰ দিনত চুলেং তিপমিয়া গোহাঁয়ে কচাৰি বাজৰ পৰা আহি ডেঁটি ডাৰ সহিতে বজা দেৱক লেৱা কৰিলেহি । পাচে সেই বছৰত কচাৰি বজা জুখলৈ আগ বাহিঁ আহিল, চুৰুংকা বজা দেৱে এই কথা সুনি সৈন্যে লহিঙে কচাৰি বনলৈ আগ বাহিঁ আহি চাৰিং পালেহি ; চোম ঘৰত বহিবৰ সুনি তাৰে পৰা উলটি গৰগাঁৱলৈ আহিল । পাচে বহাগৰ দিনত চুটিয়া আহি চুহনক মাৰি লৰা তিবোতা ধৰি দিচাৰুৰ পৰা লৈ গল । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি লাকনি প্লেকজি (৫৬) সঁকত খাওমুং তিপায়ক কচাৰি বাজৰ পৰা আনি দিচাৰুত চুলেং তিপমিয়া গোহাঁইৰ হতুআই ধোআলে ।

লাকনি খুতচি সঁকত কোচে জুখলৈ আহিল । বৰ গোহাঁয়ে জুখ ন কৰিবলৈ বাধিলে ; খাওমুং বানলুং, ডাওপিম, এই দুয়ে বৰ গোহাঁইৰ কথা ন লৈ ফুকন সকলেৰে দিকৰাই পাৰ হৈ কোচেৰে দুবাৰ জুখ কৰিলে । পাচৰ বাৰ জুখত কোচে বিস্তৰ কাঁৰ মাৰিলে ; আমাৰ খাওমুংনাংলাইৰ হাতত কাঁৰ লগালে । পাচে হাতিএ আঘাত কৰি পেলালে ; এনেতে ককায়েক ধেনতে হাতিএৰে আহি ডায়েকক ভুলি লৈ আহিল । পাচে কোচে খেদি আহিল ; এনেতে আমাৰ মানুহ ভাগি পলাল । খাওমুং, বানলুং, হাতিএ সৈতে পৰিল ; কুংবিনো হাতিএ সৈতে পৰিল ; লোকলাহনো ঘোঁৰাত উঠি জুখ কৰি পৰিল ; পৰ্বতিয়া গোহাঁই গৰ এবি হাতিএৰে পলাল ; খাভুসন্ধিকৈ গৰ এবি হাবি সোমাই ভইধুনে দি গৈ ঘোঁৰা এবি

পলাল ; বাজো খৰজিলৈ ভাগি আহিল । গুঁইমেলৰ খাওমুংলাজ বাজ নেওগ ১, খাওমুংবানলুং ১, কুংবিনৰ ভাই নাকিং বাজ নেওগ ১, এই তিনিএ হাতি কোচক কঁৰিয়াইছিলে । পাচে তাৰে পৰা ভাগি আহি পুআ লৰা পালেহি ; কোচেও খেদি আহিল ; আমাৰ লোকেও জুখ ধৰিলে । আমাৰ বাজ খোআ হাজৰকিয়া দুয়ো পৰিল । খাওমুংধেনচ, খাওমুংচেনৰ, খাওমুংকচেন, খাওমুংনাংলা, খাওমুংনাৰিম, খাওমুংচাৰিজ, চাওচামথুং, ডাওবিন প্লাইনা, ডাওবিন, ডাওকুকুং, এই সকলক বজা দেৱে পাচত গলে ; আৰু ডাওলুংলানক নাৱৰ অধিকাৰ কৰিলে । বজা দেৱে এই সকলেৰে পিচলাৰ গৰ পাৰ হৈ জাঁওতে কোচে আহি জুখ ধৰিলেহি ; জুখে নোআৰি কোচ ভাগি গল । পাচে আমাৰ চুলেং তিপমিয়া বজা ১, চুতেং চাৰিজ বজা ১, কংচেং বৰ পাজ ১, এই তিনিএ সমস্ত লোকেৰে কোচক খেদি পানিত পেলাই কাটিলে, তাতে ঘোঁৰা পালে দুটা । পাচে বজা দেৱে বন জিনি সৈন্যেৰে উজাই আহি বিংখন মুংখন কৰিলেহি ।

পাচে লাকনি ডাওচিহা সঁকত ডাৱৰ ভূমি কম্প গল, মাটি কাটি নিল বালি ওলাল । লাকনি কামুত (১) সঁকত বজা দেও ভোপনত আছিলে ; সেই সময়ত বানচাৰু নগাই বানকা নগাৰে কন্দল লগালে । পাচে বানকা নগাই বলে বোআৰি মহ, মেচোন, পহু, ঘৰা, কুকুৰ আনি বজা দেৱৰ ঠাইত সবদাগত হৈ বৰ মাগিলেহি ; বোলে, বানচাৰু নগাৰ নিমিতে বৰ বোআৰোঁ, সৰ্গদেৱে জেনে ৰূপে হই বখা কৰোক । পাচে বজা দেৱে বানচাৰু নগাক জুখ কৰিবলৈ সৈন্য দি বুৰা গোহাঁইক পঠালে ; আৰু লানতাজক মহজত থাকিব দিলে । বজা দেও সিলা গ্ৰামতে আছিলে, সেই ঠাইকে বানবিন বোলে । পাচে বুৰা গোহাঁয়ে বানচাৰু নগাক জিনি, কিংপুং নামে ডাৰ বজাটোক ধৰি আনিলে ।

তাৰ পালে মহা ১ কুৰি, মেচোন ২ টা।
টেঞ্জাৰ মান পোআল ১ টা; এই দুবোকে
কিংপুং চালি নগা বজাক আনি, বজা দে
বক দেৱা কৰালেহি। লাকনি কাপচান (১)
সঁকত পুহৰ দিনত ত্যাওলাং ত্যাং মৰিল
ভাদৰ দিনত ত্যাওচতেং, ত্যাওলুং ভায়ম
ত্যাওচিইমহ, এই তিনিও মৰিল। পাচে
বজা দেও এবচৰ নৰিয়া পৰি আছিল।
লাকনি ৰাইমিত সঁকত চুকুংফা বজা দেও
মিডু হল। এৱে ভোগ কৰিলে ১৪ বছৰ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

সকলো দেশৰ বস্ত্ৰৰ মহা দৰ্শনৰ নিমিত্তে
লণ্ডন নগৰত জি চাহাবে আৰ্চিৰ বৰ স্বৰ
সাজিবলৈ আৰ্হি দেখালে, তেঁওৰ নাম স্ৰীজুত
জচেফ পাক্ষন। তেঁওৰ নকচা ইয়াওঁ লি-

Joseph Paxton, Esq., Architect of the Crystal Palace.

খা আছে। সেই মহা দৰ্শন চাবৰ নিমিত্তে
সকলো দেশৰ লোক গৈচে; সিবিলাকৰ মা-
জত ডুকক দেশৰ মুস্তাফা বাদশ্যা নামে এজন
ৰাজ মন্ত্ৰি, আৰু খেহ দেশৰ মান্দৰিন বিসই
থকা পুৰান লোক এজনো গৈচে। সিবিলা-
কৰ নকচাও ওপৰত লিখা আছে।

সোঁ ফালে থকা ভাঙ্গৰ নকচাত স্ৰী স্ৰীমতি
মহা ৰানি আৰু তেঁওৰ স্বামি পুত্ৰ দুহিৰিএ
সৈতে সেই মহা দৰ্শনৰ স্বৰত সোমোআৰ

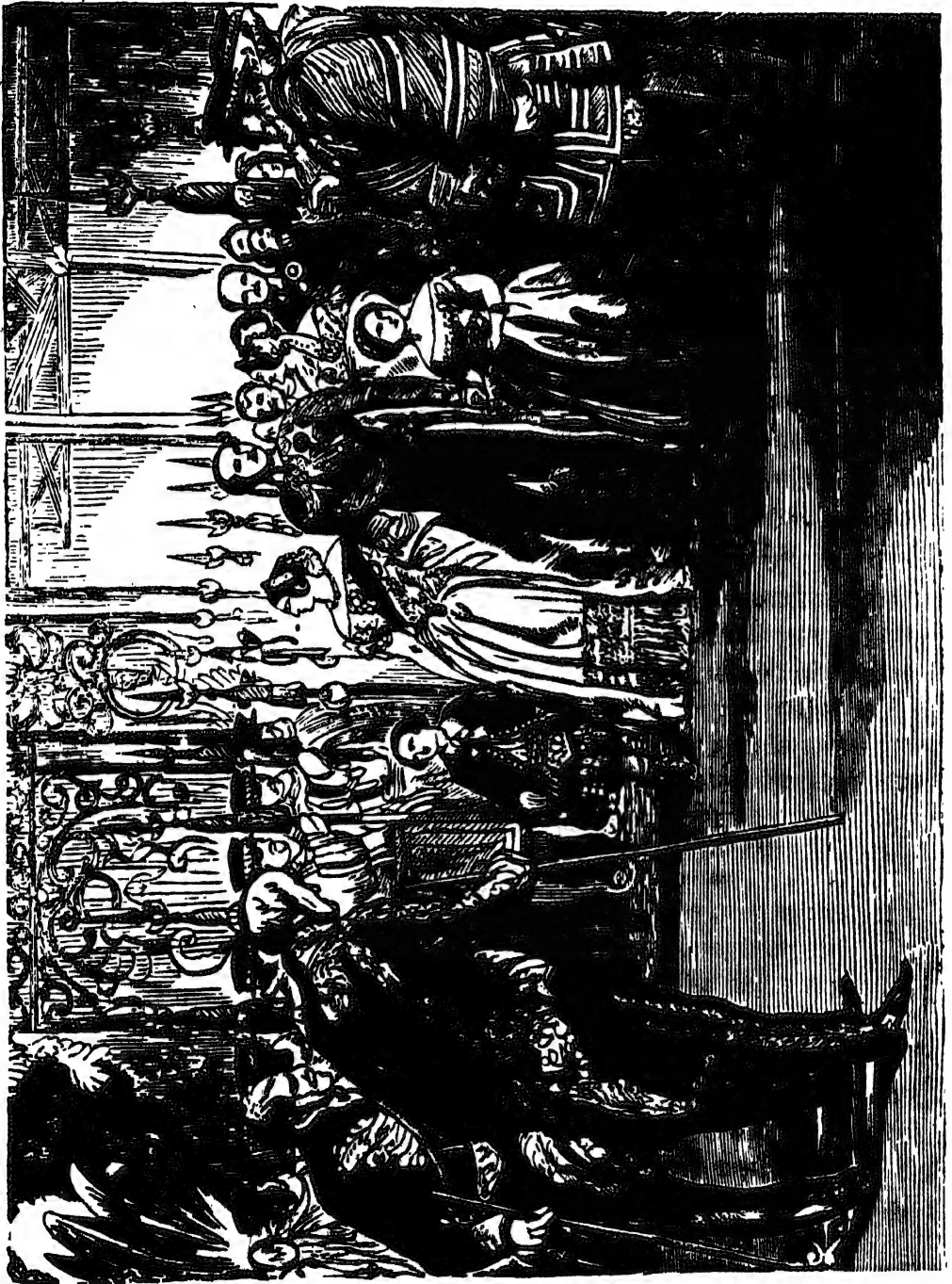

Moustapha Pasha, and the Chinese Mandarin.

পুতলা লিখা আছে। তাৰ মাজত থকা জনা
মহা ৰানিৰ স্বামি পুৰুষ আলবৰ্ত; তেঁও সোঁ
হাতে মহা ৰানিক, বাঁও হাতে দুহিৰিক
ধৰি লৈ গৈচে; মহা ৰানিএ সোঁ হাতে বৰ
কোঁঅৰ জুবাজক ধৰিচে। তেঁওবিলাকৰ
পাচ ফালে জাটি বৰচা ধৰি পালি লোআ
লোক আছে; আগ ফালে সোনোআলি চো-
লা পিছি ডঙ থকা বৰ লোক দুজন লিখা
আছে।

মান দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে খেহৰ এখাৰ
জোঙ্গ নাও ২ মেই তাৰিখত পিনাজ নগৰ
এৰি গলত মাকাও নিবাসি জি ৪৫ জাতি
জাহাজত আছিল, সিহঁতে উটি জাহাজৰ আ-
টাই বনুআবোৰ মাৰিলে। তেতিয়া জাহা-
জৰ পিচ ফালে থকা ৮১২ খেহ লোকে
ভোজনৰ পাচে ধুঁআ খাই আছিল, সিবিলা-
কে হাই সুনি আপোনাৰ খোঁটালিৰ দুআৰ
মাৰি সিহঁতক সোমাবলৈ বাধা কৰিলত সিহঁ-
তে দুআৰ ভাঙ্গিৰ খুজিলে। এনে সময়ত
খেহবিলাকে খাৰ ভৰোআ এটা পিপা লৈ,
সোমালে জুই লগাম বুলিলত ভোমোলাকক
একো দুখ নি দিয় বুলি সিহঁতে সপত কৰি
মিতিৰ পাতিলে। কাল ক্ৰমে মালাকা নগৰ

INAUGURATION OF THE CRYSTAL PALACE.

২-১ এ পুণ্যে মহা দর্শন আর্জি যত প্রবস হে।

The Great Exhibition opened by the Queen — From the Illustrated London News.

পাই মাকাও নিবাসিবোৰে জাহাজৰ আটাই বস্তুৰ ভাগ বাটী ললে, কিন্তু বেইবিলাকে নগৰৰ ভিতৰলৈ গৈ এই কথা কলে; তাত অধিকাৰে সেই বস্তু কৰা সকলোকে ধৰাই নিয়ালে।

ফৰিদপুৰ জিলাত ১ এপ্ৰিলত বাধানাথ গোপি নামে এজন মানুহে ৭ বছৰিয়া লৰা এটা জন্মলৈ নি তাৰ গাৰ অলঙ্কাৰ পাবৰ নিমিত্তে তাৰ ভিত্তিত ডোল লগাই চেপি মাৰিলে। তাৰ পাচে সি আপোন ঘৰলৈ গৈ ডাঙ খাই ৪ টকা ৰূপৰ বস্তু বজাৰত বেচি দুখন-চুৰিয়া কিনি লৈ যাকি জি অলঙ্কাৰ থাকিল, সেইবোৰ মাটিত পুতিলে। তাৰ কিছু দিনৰ পাচে নিয়ালে খাই এৰা হাৰ মুৰ হাবিত পাই তাৰ লৰা দাঁতত চিন পাই তাক সেই লৰা বুলি আনিলে। পাচে সেই মানুহ খৰা পৰিলত কলিকতাৰ সদৰ নিজামতৰ সোধাক এ ডাক কাঁচি দিবলৈ আগ্যা কৰিলে, আৰু এই দেশৰ লোকে লৰাক অলঙ্কাৰ নি পিন্ধাবৰ নিমিত্তে সেই কথা প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগ্যা দিচে। এই ৰূপে ঠায়ে ঠায়ে অলঙ্কাৰৰ কাৰনে অনেক লৰা বচৰি ৰুচৰি মাৰি আছে।

সাঁথৰ দিয়া।

Riddles.

- ১। গচ কুড় কৰন, লাগে পাঁচ বৰন,
পকোঁতে জাকে জাকে পকে,
সৰোঁতে এটি এটি সৰে।
- ২। ওপৰৰ পৰা পৰিল চিলা,
মুৰ নাই কিয়া গোটেই গিলা।
- ৩। লাৰ ওপৰত সি,
টাঁচি লগালে কাটি কামি,
নে টাঁচি লগালে কি?
- ৪। চাৰি কালে চাৰি বান,
দুকালা দুখন কান,
গোটে গোটে মানুহ গিলে,
তেও নে জাই প্ৰান।
- ৫। বজাৰ জপা একুৰি একলপা।
- ৬। বজাৰ জি লৰি জাই,
সদৌ ফুল সৰি জাই।

৭। ই কালে বা বাঁহ, সি কালে বা বাঁহ,
ভাগো ভাগো কৰে বাঁহ।

তেও বুৰে বাজ ইহ।

৮। গচৰ ওপৰত গুটি, গুটিৰ ওপৰত গচ,
ই নো কি গচৰ গঁচ?

৯। জঁপাৰ ওপৰত কুপা,

কুপাৰ ওপৰত ভেল,

জৰ পূবকৈ বাস্তি ধৈচোঁ,

কোনে পাৰ মেল।

১০। আম গুম গুম, চাম গুম গুম,
পৰ্বতে গুম গুমাই বাসালিকাই,
কনিটো পাৰিচে পানিত তল নে জাই,
ইয়াৰ অৰ্থ এই।

১, কুমাৰৰ পাগ সানি। ২, চোলা। ৩, এলাধু। ৪, ঘৰ। ৫, কলাডিল। ৬, নি-
য়ৰ। ৭, দোলা। ৮, কেতেই কঁচাল। ৯,
বাঁহ গাচি। ১০, ভেল টোপা।

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for September, 1851.

চেপ্তেম্বৰ	ভাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান	চেপ্তেম্বৰ	আহিন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	২	৬	১২।০৪	১৬	১	০	২১	১২।১০
২	১৮	০	৭	১২।০২	১৭	২	৪	২২	১২।৮
৩	১৯	৪	৮	১২।০০	১৮	০	৫	২৩	১২।৬
৪	২০	৫	৯	১২।২৮	১৯	৪	৬	২৪	১২।৫
৫	২১	৬	১০	১২।২৬	২০	৫	৭	২৫	১২।৪
৬	২২	৭	১১	১২।২৫	২১	৬	১	২৬	১২।১১
৭	২৩	১	১২	১২।২০	২২	৭	২	২৭	১২।০
৮	২৪	২	১৩	১২।২২	২৩	৮	৩	২৮	১১।৫৯
৯	২৫	৩	১৪	১২।২০	২৪	৯	৪	২৯	১১।৫৭
১০	২৬	৪	১৫	১২।১৯	২৫	১০	৫	৩০	১১।৫৬
১১	২৭	৫	১৬	১২।১৭	২৬	১১	৬	১	১১।৫৪
১২	২৮	৬	১৭	১২।১৬	২৭	১২	৭	২	১১।৫৩
১৩	২৯	৭	১৮	১২।১৪	২৮	১৩	৮	৩	১১।৫২
১৪	৩০	১	১৯	১২।১০	২৯	১৪	৯	৪	১১।৫০
১৫	৩১	২	২০	১২।১১	৩০	১৫	০	৫	১১।৪৯

পূৰ্ণিমা ১০ দিনৰ ৮।২ ভাটি। আশ্বাষাঢ়া

২৫ দিনৰ ০।৩০ ভাটি।

THE ORIENTAL,

Printed and Published by O. T. CURRIE, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

আৰম্ভণোদয়

৬ বছৰ।

শোণ নিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ২।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1851.

NO. 9.

পাৰ্চি দেশৰ বিৱৰণ।

Description of Persia.

পূৰ্ব কালত পাৰ্চি দেশ অতি পুৰণ আৰু সন্ধিমন্ত। খ্ৰিষ্টৰ আগতে কোৰচ আৰু চূৰ, আৰ্তশাস্তা বা আৰ্চিৰ, দাৰিয়, চৰ্চিচ, তাৰ এইবিলাক বজা জুখত বৰ পৰাক্ৰমি আছিল। আগৰ কালত আফগান, বিলুচ, আৰু আন আন সৰু দেশো পাৰ্চিৰ ভিতৰ আছিল, এতিয়া প্ৰাচক হল। আৰু এস বছৰ মানৰ পৰা অনেক বন হোআত, সেই দেশ সৰু হৈ গল। তাৰ দিঘে ২০০ মাইল, পথাৰ লিখ ৮৫০। পুজা ১,১০,০০,০০০ মান আছে।

পাৰ্চিৰ উত্তৰ কালে কুৰ নদী, কাম্পিয়ান সমুদ্ৰ, আৰু খিৱা দেশ আছে; দখিন কালে পাৰ্চি সমুদ্ৰ; পূব কালে এটা বৰ ডাঙৰ বালি ডৈয়াৰ; পশ্চিম কালে কিৰাট আৰু ভিগৰ নদী আৰু আৰ্মেনিয়াৰ পৰ্বত। দেশৰ মাজ ভোখৰ খৰ খৰিয়া নিলত, আৰু দানা বিল থকা চাপৰি। জি সৰু সৰু নদীবোৰ আছে, তাৰ দোআৰাই কেতবিলাক মাটি বসিক জিপাল।

কাম্পিয়ান সমুদ্ৰৰ দাঁতিত মাটি সৰুআ, কিন্তু নিয়ৰ অধিক পৰে, আৰু বায়ু বিলম্ব। সাত অনেক সুন্দৰ বাৰি পাতে; শিৰাজ নগৰৰ পনিয়ালৰ বস অতি চকন সোআদ। তাতে আৰ্জ নুৰি গচ, পাট পলু, ধান, বঁহ, কপাহ, ধঁপাত, বিল, আকু, হিজ, িৰাল, কুঁহিয়াৰ, সুমৰিবা, ভিমক, ডালিম, বাদাম, আৰু নৰা বগৰি। ইয়াৰ বাজে

লো, তাম, কপ, মুকুতা আছে; আৰু অনেক সুন্দৰ কাপৰ কৰি বেচে।

পাৰ্চি দেশত ঘোঁৰা, গাধ, উট, সিংহ, বাঘ, ভালুক, বৰা, আৰু মেৰ চাগ আছে। ঘোঁৰা বৰ সুন্দৰ, কিন্তু আৰবিৰ ঘোঁৰাৰ সমান বেগি আৰু টান পকিয়া ন হই। নিইতৰ এবিধ মেৰ চাগৰ নেজ বৰ ডাঙৰ ডিম্বল, আৰু জোখতো ১০।১৫ সেৰ গধুৰ হই।

পাৰ্চিৰ বাদশ্যই আপোনাৰ লোকবিলাকক কঠিন ৰূপে দমন কৰে; সিইতৰ প্ৰান বা সম্পত্তি ইচাৰ দৰে মাৰিব নিব পাৰে। তথাপি সেই দেশত তকাইত চোৰ নহয়। সিবিলাকৰ আলাপ অতি চকন মিত্ৰ ভাও, আৰু পেটত খিয়াল ৰাখিলেও মিতিবৰ দৰে মুখে কথা কই।

পাৰ্চি লোক প্ৰায়ে মচলমান, কিন্তু সিবিলাকৰ বেলেগ মত, আলিৰ সিখাৰ দৰে পুৰৰ্তে; সেই নিমিত্তে আন মচলমানে সৈতে নি মিলে। তাত বাজে চুৰি নামে সৰুলো মানুহৰ অপচৰি গিয়ানিৰ এক মন্তো আছে; আৰু আদি পাৰ্চি অগ্নি সেৱক আছিল, এতিয়াও কেতবিলাক আছে।

আদি পাৰ্চিৰ বজহ সৰুত আৰু সুন্দৰ মানুহ, কিন্তু আন আন জাতিৰে মিহলি হোআত আগভকৈ কিছু হিন হল। সোন, কপ আদি বহুমূল্য অনেক অলঙ্কাৰ পিন্ধে; ডাৰিতো মুকুতা লগাই। তদু লোকৰ ভিতৰোৰ ওঁৰনি নো লোআকৈ কেতিয়াও বাহিৰত দেখা নে জাই; মূৰত দিম্বল কা-

পৰ একুচিয়াকৈ মেৰাই, আৰু দিঘল মিহি পাট কাপহ পিন্ধে। বৰ লোকে কেইবা জনিও তিৰোতা লই; সিহঁতে চাকৰৰ দৰে স্বামিৰ আল ধৰে; সেই দস্তৰ উচিত নহই।

সিবিলাকৰ পুথি অনেক; সিবিলাকৰ কবি হাফিচ, চাদি, ফৰুচিএ অতি সুন্দৰ ৰূপে পদ বৰ্ণনা কৰিছিল। সিবিলাকৰ ভাষা আৰু আখৰ আৰবিৰ নিচিনা; সোঁ ফালৰ পৰা বাঁও ফাললৈ কথা লিখে; আমাৰ পুথিৰ অন্ত জত থাকে, সিহঁতৰ পুথিৰ আগ থাকে; ইতি আৰু আৰবি পুথিও সেই ৰূপে লিখা আছে।

পাৰ্চিৰ ৰাজ নগৰ তেহেৰানৰ নিবাসি ৫০,০০০ মান হৈছে। সেই নগৰ এল্বৰ্জ পৰ্বতৰ গুৰিত; ঘাম কালত তাপৰ কাৰনে প্ৰায়ে সকলোএ তাক এৰি জাই। ইস্পাহান নামে পুৰনি ৰাজ নগৰ আছে; এতিয়াও ডাক্তৰ নগৰ, নিবাসি লোক ২ লাখ মান প্ৰথমতে মগল বাদশ্য। তিমুৰৰ দোআৰাই নষ্ট কৰা হৈছিল; পাচে ১৭২২ নকচ আফঘান লোকে আকও ডাক্তি নষ্ট কৰিলে।

২০০ বছৰৰ আগেয়ে তাব্ৰিজ নামে এক প্ৰধান নগৰ আছিল, তাৰ পুজা ৫ লাখ হৈছিল, কিন্তু অনেক ভুঁইকৈপে তাক নষ্ট কৰিলে। এতিয়া ৮০,০০০ মানুহ আছে। এই নগৰত জুবাজ থাকে, আৰু ডাঙ দুটা চাপা খানা অস্ত্ৰত অনেক কিতাপ চাপিছে। মেসদ নগৰত ইমাম বেচা নামে এটা

মচলমানৰ বৰ ভকতৰ মন্দিৰ আছে; তালৈ ২০,০০০ মান জাত্ৰিক লোকে বছৰে বছৰে জাই।

কিন্তু জি অতি সুন্দৰ নগৰত পাৰ্চিৰ কবি আৰু বিদ্যাবন্ত লোক নিবাস হৈছিল, তাৰ নাম শিৰাজ। শাহ এদিনৰ বাট উত্তৰতে পৰ্চেপলি নামে এটা পুৰনি নগৰৰ ভগা চিগা অৱসেল বহু আছে। তাতো ভালে-

মান আখৰ আৰু মূৰ্তিৰ নক্সা সিলৰ ওপৰত কটা আৰু লিখা আছে; কেৱে ভালকৈ পৰ্হিব নোআৰে। মহা চিকন্দৰে জেতিয়া পাৰ্চি ৰজা দাৰিয়ক জিনিলে, তেতিয়া ঋক্সেৰে সেই উত্তম নগৰ নষ্ট কৰিলে।

লণ্ডন নগৰৰ নিবাসিৰ সংখ্যা।

Population of London.

কলিকতা অতি মহা নগৰ হই। আচিয়া অৰ্থাত ভাৰত বৰ্ষৰ মাজত জেতক নগৰ আছে, সেই সকলোৰে কলিকতা মুকুট; কিন্তু লণ্ডন মহা নগৰৰ অপেক্ষাৰে কলিকতা এখন গাঁৱৰ নিচিনা। সেমৰ বাৰ মানুহ পিয়ল কৰোঁতে কলিকতা নগৰত ৫ লাখ ১৩ হেজাৰ মানুহ আছিল। লণ্ডনৰ লোকৰ সংখ্যা ২৩,৬৩,১৪১; ইয়াৰ বাজে লণ্ডনৰ ওচৰ চহৰত লাখ লাখ মানুহৰ বসতি। দেম্বাৰ্ক ৰাজ্যত জত লোক আছে, সেইমান লোক লণ্ডন নগৰত আছে। হানোৱৰ ৰাজ্যত কৈ লণ্ডন নিবাসি দুগুন; গ্ৰীক ৰাজ্যতকৈ চাৰি গুন। কলিকতা, মাস্ৰাজ, বম্বাই, দিলি, আগৰা, পাটনা, লাহোৰ, এই সকলতো জিমান লোক আছে, তাৰ ডেৰ গুন লণ্ডনত। গোটেই খন অচম দেমৰ সমান মানুহ সেই নগৰত আছে। লণ্ডন নগৰত মানুহ থকা ঘৰ বাৰিৰ সংখ্যা, ৩,২৪,৬১১। আন আন প্ৰকাৰ ঘৰ ৪,৮১৭। কলিকতাৰ মানুহে থকা ঘৰ ৬২,০০০। আন আন ডাক্তৰ ঘৰ ৪০০।

ধৰ্ম কথাত সম্বাদ ।

Missionary and Religious Intelligence.

নগাঁও জিলাত ২৩ জুলাই তাৰিখত ক্রী-
জুত পাদুৰি বৃদ্ধন চাহাবৰ দোআৰাই ক্রীজুত
পাদুৰি গভলৰ দৈবলি চাহাব আৰু ক্রী মতি
মেৰি এছ সিয় মেম চাহাব, দুইৰো খ্রিষ্টি-
য়ান মতে সুড বিবাহ কৰোআ হৈছিল ।

সিৱসাগৰ জিলাত চেপ্তেম্বৰ ৭ তাৰিখত
ক্রীজুত হুআইতিজ চাহাবৰ দোআৰাই ক্রী
ডুদাম অচমিয়া, আৰু ক্রী লুচাম নামে নগা
এজন, এই দুয়ো বুব পাই খ্রিষ্টিয়ান মণ্ড-
লিত গ্ৰহন কৰা হল ।

গুআহাটিত চেপ্তেম্বৰ ৭ তাৰিখে ক্রী মতি
জাপৰি নামে ইকুলৰ চোআলি, আৰু আন
এজনি তিবোতা মানুহ গুআহাটিৰ মণ্ডলিত
গ্ৰাজ্য কৰা হল ।

কানপুৰ নগৰত জুলাই ৩১ তাৰিখত ৭
জন গোৰা সেনা আৰু দুজন তিবোতা ক্রী-
জুত উলিয়ম চাহাবৰ দোআৰাই বুব পালে ।

১৬ আগষ্টত বৰিলাল নগৰত গাভৰু তি-
বোতা তিনি জনি মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰিলে ।

ইস্বৰৰ ধৰ্ম প্ৰবৰ্তাবৰ নিমিত্তে জি ধৰ্মৰ
সমাজ মেই মাহত লগুনত সভা কৰিছে, সিবি-
লাকৰ নাম আৰু বচৰি দিয়া ধনৰ লেখ এই ।

ধৰ্ম সাত্ৰ বিলোআৰ সমাজ ৫,৩৭,২৫০
ত্ৰেকু কিতাপ বিলোআৰ সমাজ ৬,২১,৬২৫
বাপ্টিষ্ট মিস্যনেৰি সমাজ ১,২০,৬৪২
চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ১১,২২,৫২০
ওএলিয়ান মিস্যনেৰি সমাজ ১০,৪৬,৬১০
লগুন মিস্যনেৰি সমাজ ৬,৮০,২৮০
কুটলগুৰ চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ৭,২৪,৭০০
কুটলগুৰ ক্রি চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ৫,২৬,০২০

মাদগাৰুৰ উপদ্বিপত ৪ জন ডাঙ্গৰিয়া
লোকে খ্রিষ্টিয়ান ধৰ্ম লোআত সিবিলাকক
জুইত পুৰি মাৰিলে; আৰু আন ১৪ জন
খিয় গৰাৰ পৰা গঁতা মাৰি পেলালে ।
তথাপি ধৰ্ম বাহি, গৈচে; এদিন চাউডাঙ্গ
এজনে সিবিলাকক বিচাৰোতে অকস্মিতে

১০০০ খ্রিষ্টিয়ান লোক গোট খোআ পাই
ধৰিলে ।

ইতালি দেশৰ কলৰঞ্চ নগৰত ৭ মেই
তাৰিখে কঁওত গুইচিৰিনি নামে এজন বৰ
লোক আপোনাৰ কোনো মতিৰে নৈতে
মেজত বহি যোহানে লিখা সাত্ৰ পৰ্ছি ধা-
কাতে কমিয়া বিলয়াই সোমাই ধৰি লক-
নোকে বিচাৰ কৰ্তাটল নিলে; পাচে সেই
সাত্ৰ পৰ্ছাৰ জগৰত সিইতক এডোখৰ খৰাঙ্গ
চাইত চ মাহলৈকে কইদ কৰি ৰাখিবলৈ
হুকুম দিলে ।

এক কোঁঠত ধকা দুজন বনুআ মানুহ
সংসাৰিক মন হৈ ইজনে সিজনে খিয়ল।
খিয়লি কৰি আমি একে লগে গুলিয়াই জুঁজ
কৰিম বুলি নিৰ্বন্ধ কৰিলত ৰাতি এখন
পঁধাৰলৈ গৈছিল । তাতে সেই কোঁঠৰ আন
এজন খ্রিষ্টিয়ান মানুহে সেই চাইত প্ৰাৰ্থনা
কৰি আছিল । সেই দুজন তাৰ ওচৰ পাই
প্ৰাৰ্থনাৰ মাত সুনি বৰ আচৰিত মানিলে;
আৰু ইস্বৰে আমাক এই দুষ্ট কৰম কৰিব-
লৈ নিষেধ কৰিছে, ইয়াকে ভাবি দুইৰো
একে বেলিএ খঙ্গ গুচি মনত প্ৰিতি সোমাই
ইএ সিএ হাতত ধৰা ধৰিতৈ খেমা খুজি
আলাপৰ কথা বান্ধিলে । ধৰ্মিৰ প্ৰাৰ্থনাত
এনে সক্তি ।

দখিন সাগৰৰ মাজুলিৰ দেও মূৰ্তি ।

কালে সৰ্বদাস কৰা কথা ।

The Ravages of Time.

দূৰৈত থকা ঠৈয়ায়ত মানুহৰ হাতে সজা ওখ কলচিবোৰে সৈতে এটা মন্দিৰ দেখিলোঁ। তাৰ গুৰিত জলৰ সঁতি বৈ গল, আৰু বিধতাৰ ধুমুহা বজুপাত তাৰ ওপৰত পৰিল, তথাপি অধাই হিৰাৰ নিচিনা সেই মন্দিৰ অলৰ হৈ থাকিল।

মই উভতি আহি চাই দেখিলোঁ, মন্দিৰ নাই। তাৰ ওখ প্ৰাক্তি ভগা চিগা হৈ পৰি থকা ঠাইত চুবুৰি চৰিয়া ঢেকিয়া আৰু বন ঘাঁহ ডাঠ হৈ গঢ়ি বাহি আছিল। মা-বিনা বাতিত হৃদয় দিঘল মাত সেই নিজান ঠাই ভয়ঙ্কৰ কৰিলে। তাত ছি জুৰা আন দ্ৰুত লোকে বজ ধেমালি কৰিছিল, সিবিলাক সকলো আঁতৰি গল।

এটা লৰা দেখিলোঁ। সি মাকৰ চেনেহৰ পাত্ৰ, বাপেকৰ প্ৰভাসা, জোৱন কালত বৰ হৰ্ষিত আছিল। মই উভতি আহি দেখিলোঁ, সেই লৰা বুৰা হল। আপোন পুৰুষ কালৰ সকলো মানুহ বিনাস হলত তেওঁ চাৰিও কালে অচিনাকিৰ মাজত অকলেই থাকি বয়সৰ ডায়েৰে কৈপি আছিল।

ভেটিয়া মোৰ বখ্যাক দূতত সুধিলোঁ, এই সকলোৰে বিনাসক কোন!

তেওঁ বুলিলে, কাল। ভূমণ্ডল নতুনকৈ সৃষ্টিৰ সময়তে ভেটিয়া প্ৰভাতৰ তৰাবিলাকে আনন্দেৰে গান কৰিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া তেওঁৰ ভাত্ৰাৰ আৰম্ভণ হ'ল। আৰু ভেটিয়া তেওঁ সন্তানৰ সুন্দৰ ভাও গুচাব, দিনমণিক তাৰ মণ্ডলৰ পৰা কাৰ্ছি নিব, চক্ৰকো ভেঙ-মই কৰিব, ভেটিয়া অংকাল মণ্ডল আৰু প্ৰি-বিবি পুৰিৰ বুৰাৰ দৰে বুৰিয়াই ধৰ, তেতিয়া সৰ্বসক্তিমন্ত্ৰৰ সিংহাসনৰ পৰা এজন দূত ওলাই, জলে থলে তৰি দি স্বৰ্গৰ কাললৈ হাত তুলি, অনাদি অনন্ত জৱৰ নামে নপত কৰি কব, প্ৰিবিবিৰ কাল বৰ্তমান আৰু দূত, কিন্তু ভবিষ্যত ন হ'ব।

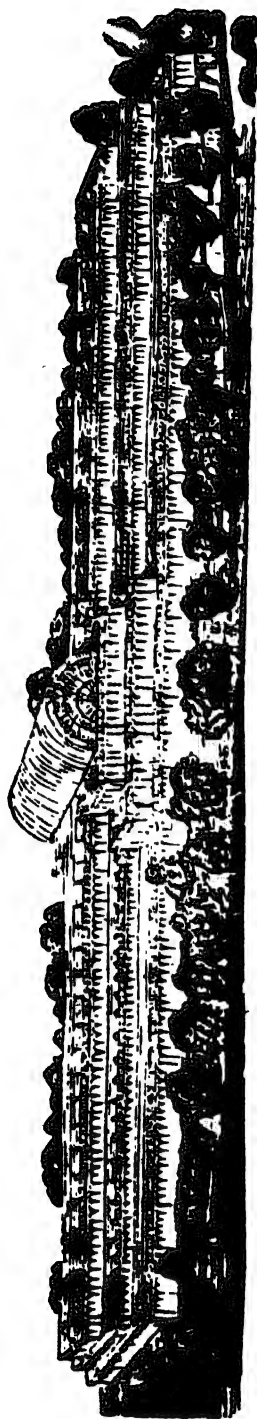
মই সুধিলোঁ, কাল বিনাসক ন হৈ মজল দা-ৰক জো হই, এনে কোনো উপাই নাই নে?

দূতে উত্তৰ কৰিলে, আছে, কঁও, সূতা। তেওঁ - ভোম্বাৰ ওচৰে দি জাঁওতে তেওঁৰ হাতত ধৰিলে, ভোম্বাক অতি বেগে অম্বৰন সুখলৈ নিব; কিন্তু ভূমি বাট চাই তেওঁ জোআ সময় অৱহেলা কৰিলে, ভোম্বাক হুখৰ চৌৰ মাজে দি নি, অলপ দিনত অধাধ লোকত মৰ কৰি পেলাব। তেওঁৰ চক্ৰ অতি বেগেৰে সুৰি জাই; তেওঁৰ উপ-কাৰ জনাবিলাকক কৰম কল দিব। ভূমি যদি সুখিয়া হ'ব খোজা, তেন্তে সোৱ কপত-কৈও কালক অনন্ত গুন বহুমূল্য মানিবা। উৰি জোআ প্ৰতি ধন্তুককো ধৰি সদ কৰ-মতে তাক নিয়াবা।

মহা দসনৰ আৰ্চি ঘৰ ।

Dimensions of the Crystal Palace.

মহা দসনৰ আৰ্চি ঘৰ দিঘে ১২৩২ হাত; পথালি ২৭২ হাত। ওখই ৪৪ হাত, মাজৰ টুপটো ওখই ৭২ হাত; তাৰ তলত ডাঙৰ বৰ বৰ গচ আছে। সেই ঘৰত ৩২৩০ লোহাৰ খুঁটা, আৰু ১১২৪ লোহাৰ চতি, আৰু তাত বাজে সৰুত কৰিবলৈ ২২৪৪ লোহাৰ ডাঙো আটে। খাপ খাপ-কৈ তিনি খাপ আছে, সকলোকে আৰ্চিৰে ঢকা হোআত বাহিৰত দিনৰ পহৰ জেনে, ডিউৰডো ভেনে। এহাত দিঘল বহল এনে চঁটাৰে ৪,০০,০০০ আৰ্চি খাই। ঘৰৰ ডি-উৰত মাটি ১৪ পুৰাতকৈ অধিক সোমাই-চে। সেই ঘৰ সজাত ১৩,০০,০০০ টকা খৰচ হৈছে। তাৰ বস্তু দেখিবলৈ বহু মানু-হে গাই পতি আখলি আখলি দি দিনে দিনে সোমাই চাই; কোনো দিনত ৭০,০০০ মানুহে সেই দৰে ধন দি সোমাই। পাচে তাৰ পৰা সকলোবস্তু নিলে, তাত জাৰ কালি সুন্দৰ বাৰি কৰিবলৈ ঘৰ বাখিম বুলি ধিৰ কৰিচে। কিয়নো বিলাইতত বৰ টান জাৰ হোআত জাৰ কালত কোমল আৰু সুন্দৰ গচনি জিএ; ৪৪৫ মাহ কুল পাৰ নোআৰে; কিন্তু এনে আৰ্চিৰ ঘৰ হলে তাত বাৰেও কাল ফুলনি বাৰি কৰিব পাৰে।

উত্তর কালে ক্রিষ্ট যুগের পাত্র। চাইল যাত্র। বসন্তের সব এই কণ (দেখা) কাই ।

The Crystal Palace, distant View - From the Illustrated London News.

যাত্র। বসন্তের সব পূর্ব ফালিস পাত্র। চাইল যাত্র। বসন্তের সব এই কণ (দেখা) কাই ।

The Crystal Palace, Moonlight View from the Serpentine - From the Illustrated London News

কলিকতাত থকা জীৱন্ত ৰাজ্যত আলিএ লিখা পত্ৰ ।

Comparison of the Crystal Palace and the Colonial City.

হে প্ৰিয় ভাই সকল, বিলাইড দেশত
আৰ্চিৰ ঘৰ এটা সাজিছে, তাক ভোমোলাকে
সূনিচা। এই জগতৰ মাজত তাৰ নিচিনা
ঘৰ আন কোনো দেশত নাই। আৰু অনেক
দেশৰ বহু মূল্যবান বস্তুবিলাক লগাই দি সেই
ঘৰ সোভা কৰিছে। সেই ঘৰ দেখাবিলাকৰ
চকু এ আচৰিত, আৰু মনোৰঞ্জনক হৈছে,
আৰু সেই ঘৰ চাবলৈ নানা দেশৰ লোকৰ
গমন হোৱাত অধিকতৰ সেই ঘৰ আৰু
সোভিত হ'ল। জি হেতুকে আমাৰ ঐশ্বৰ্য্যৱন্ত
মহা ৰানি এ তাত সোভিত হৈ দিগ্ভি কৰি
ছিল। কিন্তু এয়েই স্বৰূপ হ'ল, সেই ঘৰ অতি
মন সন্তোষ; সুখিস্তিৰ জোগ্য। তথাপি হে
প্ৰিয় ভাইবিলাক, মই জি ঘৰৰ কথা ক'ব
খোজোঁ, তাৰে সৈতে তুলনা কৰিলে অনেক
ল'ব দেখোঁ। এতিয়া সেই ঘৰৰ বৰ্ণনা কৰোঁ,
আপোনা সকলে মন দি সুনুক; ধৰম
পৃথিৱী প্ৰকাশিত ২১ আ ১০ পদৰ পৰা।
তাতে তেঁও মোক আশ্বাৰে এটা ওখ ব'ৰ
পৰ্বতলৈ নি, ইশ্বৰৰ পৰা স্বৰ্গৰ বাহিৰ
হৈ নামি অহা সেই পবিত্ৰ ষ্টিকচালয় নগৰক
দেখুআলৈ। সেই নগৰ ইশ্বৰৰ পুত্ৰাৱে
জুগুপ্ত আছিল; তাৰ কাঙ্ক্ষা বহুমূল্য বস্তু
অৰ্থাত সূৰ্য্যকান্ত মনিৰে নিচিনা, আৰু ফটিকৰ
দৰে নিৰ্মল। আৰু সেই নগৰৰ গৰ অতি
ওখ ভাঙ্গৰ, তাৰ পূব ফালে তিনি দুআৰ,
উত্তৰ ফালে তিনি দুআৰ, দক্ষিণ ফালে তিনি
দুআৰ, পশ্চিম ফালে তিনি দুআৰ, আটোৱে
মূলি বাবে খন দুআৰ আছিল। সেই বাবে
খন দুআৰত-বাৰে তন দুড খাকে, আৰু
দুআৰৰ ওপৰত ইস্ৰাএলৰ ৰজ্জৰ বাবে
কৈদৰ নাম লিখা আছিল। আৰু নগৰৰ
পৰি গাঁথা বাৰেটা মূল; তাতে মেৰ পোআ-
লিৰ বাবে জন পাঁচনি আটাইৰে নাম আ-
ছিল। আৰু মোৰে সৈতে কথা হোআ দুতৰ
হাতত নগৰ, আৰু সেই দুআৰ, আৰু গৰ

জুখিৰ নিমিত্তে সোনৰ নল টাৰ এদাল
আছিল। সেই নগৰ চাৰি চুকীয়া, তাৰ দিশে
পথালিএ সমান। পাচে দুতে নগৰ খন টাৰ
ডালেৰে জুখিলত বাবে হেজাৰ বেঁও ঠিক
হ'ল; দিশে পথালিএ ওখই একে সমান।
পাচে গৰ জুখিলত মানুহৰ অৰ্থাত সেই
দুতৰ হাতৰ এন চৌচলিচ হাত পৰিমান
হ'ল। আৰু গৰ সূৰ্য্যকান্ত মনিৰে বন্ধা হৈ-
ছিল; আৰু নগৰ নিৰ্মল ফটিকৰ নিচিনা সুখ
সোনেৰে কৰিলে। নগৰৰ মূলবিলাক হলে
অনেক বিধ বহু মূল্য মনিৰে বন্ধা ভূসিত
আছিল; প্ৰথম মূল সূৰ্য্যকান্তৰ, দুতিয় নিল-
কান্তৰ, ত্ৰিতিয় লালৈক, চতুৰ্থ পানাব, পঞ্চম
বৈদূৰ্জৰ, সষ্ঠ চুজি বাখৰৰ, সপ্তম চন্দ্ৰকান্তৰ,
অষ্টম গোদন্তৰ, নৱম পদ্মবাগৰ, দশম কপু-
ৰানিৰ; একাদশ পেৰোজৰ; দ্বাদশ মৰকতৰ
আছিল। এটা এটা মুকুতাৰে কৰা এখন
এখন দুআৰ; এই ৰূপে বাৰেটা মুকুতাৰে
বাৰে খন দুআৰ; আৰু নগৰৰ আলিবোৰ
সুখ সোনেৰে নিৰ্মল ফটিকৰ স্তম্ভৰ নিচিনা আ-
ছিল। সেই নগৰৰ মাজত মই একো মন্দিৰ
নে দেখিলোঁ; কিয়নো সৰ্বসংক্ৰিয়ন্ত পুত্ৰ পৰম
ইশ্বৰ আৰু মেৰ পোআলিএই তাৰ মন্দিৰ
ৰূপ হ'ল। আৰু পহৰ কৰিবৰ নিমিত্তে সেই
নগৰত সূৰ্য্যৰ বা চন্দ্ৰৰ সন্ধ্যা নাই, কিয়নো
তাত ইশ্বৰৰ ৰম্যিএই প্ৰকাশ কৰিছে, আৰু
মেৰ পোআলিএও পহৰ কৰে। আৰু দেশ-
বিলাকৰ লোকে সেই পহৰতে অহা জোআ
কৰিব; আৰু পৃথিৱীৰ ৰজাবিলাকে আপো-
নাৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু মৰ্জতা জাৰ ভিত্তলৈ আ-
নিব। সেই নগৰৰ দুআৰ দিবন্ত কেতিয়াও
বন্ধন কৰা ন হ'ব, আৰু সেই ঠাইতে ৰাতিও
ন হ'ল। আৰু লোকবিলাকে সেই নগৰলৈ
দেশবিলাকৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু মৰ্জতা আনিব।
আৰু জাৰ ভিত্তত অসুচি বা ঘিন লগা
কৰম কৰে, বা মিচা কথা কয়, এনেবিলাক
কেতিয়াও সোমাবলৈ নে পাই; কিন্তু জিবি-
লাকৰ নাম মেৰ পোআলিৰ জিৱন পৃথিত
লিখা আছে, সকল নিবিলাকেহে সোমাব।

হে পুত্ৰ ভাই সকল, মই আগৈএ কৈছিলোঁ, আৰ্চিৰ জি ঘৰ সজা হৈছিল, আৰু মই জি ঘৰৰ কথা কৰ খোৱাওঁ, সেই ঘৰ দুইবোৰ সাজত লৰ আছে; তাকে এতিয়া আপোনা সকলে বুজ বিচাৰ কৰি চাওক, কিমান বেলেগ । 'জি ঘৰ অলপ দিনৰ কাৰনে সজা হৈছে, তাৰ সুস্থলৈ মানুহৰ কিমান কাৰ্য্য : কিন্তু জি ঘৰ সদা সৰ্বদাই থাকিব, তাৰ সুস্থলৈ একে-বিও কাৰ্য্য নাই কিয়া । হাই হাই, ই কেনে দুখৰ কথা ! জি ঘৰ আৰ্চিৰ সজা হৈছিল, তাত কেইবা জাতি, আৰু কেইবা ভাষাও, আৰু কেইবা দেশৰ মজাদি লোক সকল আছিল কিন্তু মই জি দেশৰ কথা কলোঁ, তাত সৰুলো দেশৰ আৰু সকলো জাতৰ আৰু সকলো ভাষাৰ লোকবিলাক গোট ধাৰ; কিন্তু এতিয়া জি জি ঘৰ সজা হৈছে তাত চাই নে পাৰ । জেনে প্ৰকাশিত ৭।১, ইয়াৰ পাচে মই চাই চাই দেখিলোঁ, কোৱেও গৰিৰ নোআৰা সকলো দেশৰ বহুতৰ জাতিৰ আৰু ভাষাৰ লোকবিলাকে সুকুলা বত্ৰ নিশি আৰু ভাল পাত হাতত লৈ, সিংহাসনৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ আগত থিয় হৈ পৰিত্ৰান কৰিবলৈ সিংহাসনত বহি বক আমাৰ ইশ্বৰক আৰু মেৰ পোআলিক জই জই বুলি বৰ সান্তবে জয়ধনি কৰিবলৈ খবিলে । আৰ্চিৰে সজা জি ঘৰ, তাত আন দেশৰ দুখিয়া লোকবিলাকৰ একো লাভ নাই । পুথমেই সেই ঘৰত সিউতক কোৱে সোমাবলৈ সান্তিৰ, কিন্তু দুখিয়াবিলাকে ভেতক খন কৰ পাৰ, ভাতো সেই ঘৰ চাবলৈ জাব পাৰে, গলেও অনেক পলম হই, আৰু ভোআতো অনেক দিন খতি হোআ মনে ধৰে । কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, দুখিয়া কল্লাল চোৰ এইবিলাকেও যদি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে অতি নিম্বে নিমজ্জন হৈ তালৈ জাবলৈ পাৰ । জেনে লুকে লিখা সুত বাত্ৰাৰ ১৬ আ ২২ পদে, কেতখনি কালৰ পাচে সেই কল্লাল মৰিলত দুতবিলাকে তাক নি আব্ৰাহামৰ হিৱাত বহুআল-

গৈ, আৰু লুকে ২৩ আ ২২ পদে, পাচে সি যিচুক কলে, হে পুত্ৰ, আপুৰি ভোমাব বাত্ৰালৈ ভোআ কালত মোক জ্বৰ কৰিও । তেতিয়া যিচুক কলে, ভোমাত মই বহুপকৈ কৈও, আন্তিএই ভুমি মোৰে লৈতে পৰকালৰ সুখৰ ধান পাবাগৈ । আৰ্চিৰ ঘৰত সোমালে আৰুও ওলাব লাগে; কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, তাত সোমোআ মানুহ কেতিয়াও নোলাই, সৰ্বদাই থাকিব; জি হেতুকে ঘৰৰ গৰাকিএ এনে নপত কৰিচে, জেনে যোৱানে লিখা সুত বাত্ৰাৰ ১৪ আ ৩ পদ, আৰু মই গৈ ভোমোলাকলৈ যদি চাই জুগুত কৰোঁ, তেন্তে আৰুও আহি মোৰ ওচৰলৈ ভোমোলাকলৈ লৈ জাম; তাত মই জি চাইত থাকোঁ, ভোমোলাকো সেই চাইতে থাকিবাগৈ । হে পুত্ৰ ভাইবিলাক; সেই আৰ্চিৰ ঘৰ আৰু জি ঘৰৰ কথা মই কৈচোঁ, এই দুইবোৰ মাৰত জি ভেদ আছে, তাক আপোনা সকলে বিচাৰ কৰোক । আৰ্চিৰে সজা ঘৰত মন বে পালটোআ আৰু অনেক কুকৰম কৰাবিলাকো অপুৱানে সোমাব পাৰে কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কলোঁ, তাত হলে কোনো পাপি লোক সোমাব নোআবে; বডাৰত মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, তাত সোমোআবিলাকৰ নিমিত্তে ঘৰৰ গৰাকিএ সুকুলা বত্ৰ আৰু সোনৰ কিৰিটি জুগুত চৰি ধৈচে । সিউত আপোন গৰাকিৰ লগত জাব, আৰু ঠেওৰ সিংহাসনৰ আগত ধন্যবাদ আৰু ভূতি গান কৰিব । হে পুত্ৰ ভাই সকল, ভোমোলাকে মনত বে ভাবিবাইক, জে মই আৰ্চিৰ ঘৰৰ বিতিক্ৰম কৈ এই কথা কৈচোঁ, এনে ন হই; কোনো ৰূপেও ন হই, কিন্তু পাচে সেই ঘৰৰ উপমা দি জি ঘৰ পুৰাতনিয়া আৰু অতি উত্তম তালৈ মন দিয়াবলৈ আৰু জুগুত হবলৈ মই বৰনা কৰিলোঁ । আৰু এইবোৰ মনত বে ভাবিবাইক, জে আমাৰ জী মতি মহা বানিৰ দুখিয়াতিত অনন্তোদ পাইচোঁ, জেনে ন হই, বহুপত বে বাজ থিৱাত কৰিবলৈ আমাৰ

শ্রী যন্তি মহা বাহিৰ ঘন আছে; কিন্তু জি জনাই আপোনাৰ পান আটাইবোৰে নিমিত্তে দিলে, অৰ্থাত আমাৰ পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্টে ঠেঙেৰে সুধিৱাতি কবিবলৈ সকলোএ জনে কাৰ্য্য কৰি জুগুত হোআ, আৰু মোৰ বাঞ্চা এই, জনে প্ৰকাশিত ধৰ্ম পুথিৰ ৭ আ ১ পদ লৈকে লিখা আছে, পাচে টাওতে টাওতে দেখিলোঁ, সকলো দেশৰ সকলো বহুহৰ সকলো ৰাজ্যৰ সকলো ভাসাৰ অগনন লোকে সুকুলা বহু পিত্তি আৰু ভাল পাত হাতত লৈ, সিংহাসনৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ আগত ধিঁৱ হৈ পৰিত্ৰানৰ অৰ্থে সিংহাসনত থকা আমাৰ ইহুৰক আৰু মেৰ পোআলিক জই জই বুলি একে বাবে বহু মৃত্তেৰে অৱ ধৰি কবিবলৈ ধৰিলে । ম.

কুট অঙ্কৰ গননা ।

Arithmetical Questions.

১ । তিনি জন সেনাপতিৰ দিছে পঞ্চালিএ সমানকৈ সাৰি পতা, এনে তিনি জুম সেনা আছে । ত্ৰিভয় সেনাপতিএ দুভয়টক বোলে, ভোমাৰে আমাৰে সেনা গোটে খালে, দিছে পঞ্চালিএ সাৰিএ পতি ৩২ মানুহ হব; প্ৰথমটোএ দুভয়টক বোলে, ভোমাৰে আমাৰে সেনা গোটে খালে, দিছে পঞ্চালিএ ৬০৭৬০ হব; তেন্তে সেই তিনি জুমত কিমান কিমান মানুহ আছিল!

২ । এখন গাঁৱত জুনি, বুলি, পুনি, এই তিনি জনি পোহাৰিএ কুকুৰা পুহি কৰি উমনি দি পোআলি জগালে । জুনিৰ জিমান কুকুৰা, কুকুৰাটে পতি সেইমান পোআলি জগে; বুলিৰ জিমান কুকুৰা, কুকুৰাটে পতি সেইমান; আৰু পুনিবো জিমান কুকুৰা, তাইৰ কুকুৰাটে পতিও সেইমান পোআলি হই । জুনি আৰু বুলিৰ মুঠে জিমান কুকুৰা, জুনিৰ পোআলিভটক বুলিৰ পোআলি সেইমান অধিক; বুলি আৰু পুনিৰ জিমান কুকুৰা, বুলিৰ পোআলিভটকও পুনিৰ পোআলি সেইমান অধিক । পাচে জুনিএ বজাৰত ডাকৰ

কুকুৰা ১ টা, পোআলি ৮১ টা, মুঠে ১০ কুকুৰা বেচিলে; বুলি আৰু পুনিএও সেইৰূপে ডাকৰ সৰু মুঠে ১০।১০ বেচিলে; পাচে তিনিও জনিৰ হাতত ডাকৰে সৰুএ মুঠে ২০০ কুকুৰা সেস থাকিল । সেই তিনি জনি পোহাৰিৰ গাই পতি কিমান কুকুৰা, আৰু কিমান পোআলি আছিল, ডাক কৰ লাগে ।

৩ । চাইটা সঁক আছে, সঁকে পতি দুই দুই আৰু । প্ৰথমটোৰ আঁক লুটি খালে দুভয় সঁক হই । ত্ৰিভয়টোৰ আঁক লুটি খালে চতুৰ্থ সঁক হই । প্ৰথমটোতকৈ দুভয়টো ৩৬ অধিক । ত্ৰিভয়টোতকৈ চতুৰ্থটো ৩৬ অধিক । প্ৰথম আৰু চতুৰ্থ সঁক গোটালে ১১ হই । দুভয় আৰু ত্ৰিভয় সঁক গোটালে ১১ হই । সেই চাইটা সঁক নো কি?

উত্তৰ ।

১ । সেনাৰ সখ্যা ২৩০৪, ১২১৬, ২২৫১

২ । কুকুৰাৰ সখ্যা ১১, ১২, ১৩ ।

৩ । সেই চাৰি সঁক ২৬, ৬২, ৩৭, ৭৩; বড়ুবা ১৫, ৫১, ৪৮, ৮৪ ।

ঘূৰনিয়া মাটিৰ হিচাব ।

Area of a circular Field.

ঘূৰনিয়া মাটি জোখ সূনা লৰাইত, জেতি টাঁৰ পাৰা জোখ কৰিয়া মাজত; তিনি কাণ্ডৰ পিচে দুই পোন দিবা, পাঁচ গণ্ডা আৰু এক কৰাক গোটাৰা; মাজক পুৰিলে কল জিমান ওলাব, মেৰ খনিৰ জোখ ইতো নিচই জানিব । তাৰ পৰে পঞ্চালিক চাৰি ভাগ কৰি, এক অংশে মেৰৰ জোখক লব পুৰি; জিমান ওলাব কল হৰিব কুৰিৰে, কঠা লঙ্ঘ হল বোলে বুদ্ধিমন্ত নৰে । তাহাকে পাঁচৰে হৰি হালচা কৰিব, চাৰিৰে হৰিলে ডাক পুৰা লঙ্ঘ হব । উত্তম লঙ্ঘত এই মাটিৰ হিচাব, লিখালে আমাক শ্রীশ্রী পাদুৰি চাহাব । শ্রী হৰ গোবিন্দ দত্তে বুদ্ধি অমূল্যৰে, কৰিলে তাহাক পদ অলম ভাসাবে ।

অচম দেশ সক্রম আক্রমণ কৰা কথা ।

Invasions of Assam—From "Young Assam."

অতি পূৰ্বে গোটেই অচম দেশকে কাম-
ৰূপ বুলিছিল, আৰু তাক চাৰি পিঠ কৰি ভাগ
কৰা হৈছিল, অৰ্থাত কাম পিঠ, বজু পিঠ, বৰ্ন
পিঠ, আৰু সোমৰ পিঠ । এই কামৰূপত
পূৰ্বে পৰা অনেক ৰাজ বংশে ৰাজ সাসন
কৰি আহিছে । সকলোৰে আদিতে মহিৰ-
দানৰ ৰজা আছিল, তেঁওৰ পাচত তেঁওৰ
বংশৰে চাৰি জনা ৰজা হ'ল নৰকাসুৰ ভগ-
দত্ত পুত্ৰিষ্ঠি ৰজা হৈ থাকে, আৰু নৰকৰ
বংশৰে অনেক ৰজা হৈ কামৰূপ ক্ৰমে সা-
সন কৰে । নৰক বংশৰ পাচত খেজিৰ বংশ
তাৰ পাচত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বংশ, তাৰ পাচত
বাৰে কুঁয়া, তাৰ পাচে মলয়ান বংশ ক্ৰমে
ৰাজ সাসন কৰে । সেসত সির বংশিয় বিষ্ণু-
সিংহ আৰু নৰনাৰায়ন ক্ৰমে ৰজা হ'ল । নৰ-
নাৰায়ন ৰজা অপুত্ৰক আছিল, সেই নিমিত্তে
জুবৰাজ চিলাৰাইৰ পুত্ৰক বসুদেৱক ভোল-
নিয়া পুত্ৰ কৰি ৰাখিলে, কিন্তু এনেতে তেঁও-
ৰো লখমি নাৰায়ন নামে পুত্ৰ
জনমিলত তেঁওৰ ৰাজ্য দুই-
কো ভগাই দিলে । পাচে
তেঁও মৰিলত দুয়ো ৰজাই
দম্ব কৰিব ধৰিলে, পাচে বসু-
দেৱৰ পুত্ৰক পৰিখিত না-
ৰায়নেও সেই ৰূপে বিবাদ
কৰাত লখমি নাৰায়নে আও-
বজ্জৈৰ বাদস্যাৰ আসুই লো-
আত তেঁও সেনা পঠাই পৰি-
খিতক ধৰোআত তেঁওৰ ভা-
য়েক বলিত নাৰায়নে ইন্দ্ৰ
বংশিয় স্বৰ্গদেও সকলৰ সৰ-
নাগতহোআত তেতিয়াৰে পৰা
কামৰূপ ইন্দ্ৰবংশিয় অচম
ৰজাৰ অধিকাৰ হ'ল । উজ-
নিভো বাৰে কুঁয়াৰ অধিকাৰৰ
পৰা নানা মণ্ডলে ভাগ হৈ
আছিল । ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পা-

ৰে উত্তৰ পূব কোনৰ সদিয়াৰ পোনে চুটিয়া
ৰজাৰ অধিন আছিল, তাৰ ওচৰতে খামতি
চিহ্নকো ইত্যাদি পৰ্বতিয়া জাতিৰ অধিকাৰ
আছিল । আৰু ভূৰুক নামে গৌৰ বাদস্যাৰ
পুত্ৰকে বটী নদিৰে পৰা চাই দুআৰলৈকে
আক্রমণ কৰিছিল । ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দধিন পাৰে,
উত্তৰ পূব ফালে বৰাহি মৰান, তাৰ পশ্চিমৰ
পৰা কচাৰি ৰজা, আৰু তাৰ বাহিৰে নগা
ইত্যাদিৰ অধিকাৰ আছিল ; এই সকলো-
বোৰ চাই ক্ৰমে ইন্দ্ৰবংশিয় অচম ৰজা
সকলৰ অধিকাৰ হ'ল । এতেকে এতিয়া জি
ৰজা সকলে গোটেই অচম দেশকে হস্তগত
কৰি লৈ ১১৫১ হিন্দু সঁকৰ পৰা ৰাজ্য
ভোগ কৰিলে, তাৰ পুৰাও লিখিম ।

অচম ৰজাবিলাকৰ গুৰিৰ কথা নানা
লোকে নানা দৰে কই । ইন্দ্ৰ বংশি বুলি
হ'ব গৌৰি সম্বাদ নামে এখন পুথিত লিখি-
ছে । ইন্দ্ৰৰ মূৰ্তি তলত লিখা আছে । আ-
দিতে ১১৫১ সঁক আৰু ১২২২ ইন্দ্ৰৰাজি
সঁকত চুকাফা নামে ৰজা প্ৰথমতে সোমৰলৈ

আহি ঘটক আদি কৰি নানা পৰ্ৱতিয়া জা-
তিক অধিন কৰিলে। তেঁও খ্ৰিষ্টা হলত
তেঁওৰ সন্তান সন্ততিএই ক্ৰমে নানা ঠাই
অধিকাৰ কৰি, উনচলিচ জনা বজা হৈ গৈ-
চে। এই উনচলিচ জনা বজাৰ দিনত অচম
দেসক তিনি পুধান জাতিএ আক্ৰমণ কৰি-
লে; পুধম মচলমান, দুতিয় মোআমবিয়া
বা মটক, ত্ৰিতিয় মান।

চুকাকা বজাৰ পৰা ১২ জনা বজা হৈ গৈ
বিস্তি জনা অৰ্ধাণ্ড চুভুমলা হিন্দু মণ্ডে
জয়ধ্বজ সিংহ বজাৰ দিনত ১৬৬২ ইং সঁকত
আওবংজৰ বাদল্যাব আগ্যাবে বজাল দে-
সৰ নেবাৰ মিবজুমলাই অনেক সৈন্যে সৈতে
আহি অচম দেস ললেহি। আমাৰ বজা
দেও চাৰবিব নোআৰি নামকপৰ চৰাই-
খোৰোজলৈ ডাগি গল। পাচে বাৰিখা হলত
বজালইতৰ খাবলৈ নাই কিয়া হোআন্ত, আক
মাউৰ লাগি অনেক সৈন্য মৰিলত, নেবাৰে
সক্তি কৰিবলৈ ইচা কৰাত সৰ্গদেৱে বন্দি
১০০, বেটি ১০০, হাতি ৩০ টা, সোন
দুহেজাৰ, ৰূপ বাৰে হেজাৰ, এই খনি জৌ-
তক দি সালংক্ৰিতাকৈ ৰমনি গাভৰুক আও-
বংজৰ বাদল্যালৈ দিলে, তাতে নেবাৰে
দেস এৰি দি উটিয়াই গল।

মোআমবিয়াৰ উপদুৱৰ বিৱৰণ এই।
চুকাকা বজাৰ পৰা ৩০ জনা বজা হৈ
১৭১৪ সঁকত সিরসিংহ বজা হল; কিছু
কালৰ মূৰত তেঁওৰ চত্ৰ ভজ জোগ হৈচে
বুলি, ফুলৰবি আই কুঁঅৰি দেৱক বৰ বজা
বাম দি চত্ৰ দিলে। এনেতে তেঁও সুদু
মহাজন কেতবোৰে গোলানিক বে মানে বুলি
সুনি, দুৰ্গোন্তচও পুজাত মোআমবাৰ মহন্তকে
আদি কৰি কেই জন মানক অনাই বৰ বজাই
গোমাৰি সেৱা কৰাই সিন্দুৰ বজা চন্দন,
বলিৰ বস্ত্ৰ ইত্যাদিৰে কোট দি নিৰ্মালা
পুসাব লোআই কিছু দুৰ্গতি কৰাত মোআ-
মবা মহন্তে সকলোতকৈ পেটে মৰন ডুলা
মানি ললে। এয়েই মোআমবিয়া উপদুৱৰ
খাই হেচু।

এই দুৰ্গতিৰ প্ৰতিকাৰ কৰিবলৈ ৰাজেশ্বৰ
সিংহ সৰ্গদেৱৰ দিনত পুৰস্কাৰ কৰিছিল,
কিন্তু নোআৰিলে। সেসত লখমি সিংহ
সৰ্গদেৱৰ দিনত ১৭৬৭ সঁকৰ আশ্বোনত
মোআমবিয়াৰ খোৰা আক বাঘ মৰান দুয়েই
মুখ্য হৈ খোৰা মৰানৰ বৈনিএকক বাধা
ককুনি নাম দি ভায়ে সৈতে বৰ জনা গো-
হাই দেৱক আগন্ত লৈ সকলো মোআম-
বিয়াই গোটে খাই সৰ্গদেৱক বজা ভাঙ্গি বন্দি
কৰি থৈ সিহঁতৰে খোৰাৰ পুতেক ৰমা-
কান্তক বজা পাতিলে। পাচে সৰ্গদেৱে সৰু-
লোৰে আনচি সেই সঁকৰে চতৰ বিহুত বাঘ
খোৰা আক ৰমাকান্তক মাৰি নগৰ ললে।

লখমি সিংহ সৰ্গদেও খ্ৰিষ্টা হলত তেঁওৰ
পুত্ৰ গোৱিনাথ সিংহ বজা হল। এওৰ দি-
নতে পূৰ্ব সৰু মোআমবিয়াই আকও ১৭০২
সঁকৰ মাঘ মাহত বন কৰি বজপুৰ নগৰত
ভৰথি মৰানক বজা পাতিলে। তাতে সৰ্গদেও
নগাও গুআহাটিলৈকে ডাগি আহি ক্ৰীকৃত
কম্পানি বাহাদুৰত সহাই খোজাত কান্তাব
ওআলিচ চাহাবে সৈন্য লৈ আহি মোআ-
মবিয়াক জিনি সৰ্গদেৱক ৰাজ খানিত থৈ
গল। এই মোআমবিয়াৰ উপদুৱত এই দে-
সৰ অসংখ্য মানুহ নষ্ট হল, আক তে-
তিয়াৰে পৰা অচম দেস জন সুন্য অৰন্যৰ
নিচিনা, আক বজাও দুৰ্বলি আক নিৰ্বন
হল। কিন্তু মোআমবিয়াৰ উপদুৱত দেস গো-
টেই নষ্ট শোআ নাছিল কিয়নো পূৰ্বানন্দ
বুৰা গোহাঁই ডাকবিয়াই ভগা দেস ভাল
কৰিবলৈ অনেক জতন কৰি পুজাক সুখ
কৰিলে। পাচে মানৰ বিগ্ৰহতহে একে বে-
লিএই নষ্ট হল, আক বজা পুজা উপান্ত হৈ
অৱলোকিত অচম বজাৰ ৰাজ সাসন ডুষ্ট হল।

গোৱিনাথ সিংহ বজা পৰলোক হলত
কমলেশ্বৰ সিংহ বজা হল। তেঁও খ্ৰিষ্টা
হলত চত্ৰকান্ত সিংহ ১৮১০ সঁকত ৬
মাঘত ৰাজ্য পালে। কুৰুৰাগোআ বৰা ভূতৰ
পুতেক সতৰাম সৰ্গদেৱৰ পুধান বলত হৈ
নানা কুমন্ত্ৰনা দি কেতবোৰ মানুহে সৈতে

ঘোট খাই ১৮১৪ সঁকত বাজ মন্ত্ৰি পূৰ্ণবন্দ
বুৰা গোহাঁইক মাৰিবলৈ মন্ত্ৰনা কৰিলত ডা-
জবিয়া বুৰ পাই, কুমন্ত্ৰনা কৰাবিলাকক কা-
টি, চকু কাৰ্ছি, কান কাটি, দণ্ড বন্ধ কৰিলে ।

ভেতিয়াৰে পৰা বজা আৰু মন্ত্ৰি দুইৰো
পেটে বিৰোধ হৈ বজাৰ কলিয়া মানুহক
মন্ত্ৰিএ, আৰু মন্ত্ৰিৰ কলিয়াক বজাই নষ্ট
কৰিবলৈ ধৰিলে । পাচে গুআহাটিৰ বন্দ-
চক্ৰ বৰ ফুকনো বজাৰ কলিয়া বুলি সঙ্ক
কৰি, বুৰা গোহাঁয়ে তেঁওক ধৰিবলৈ পৰ-
ডিয়া ফুকনক পঠোআত বৰ ফুকনে আগেই
বুজ পাই, ১৮১৫ সঁকত আহিব মাহত
গুআহাটিৰ পৰা পলাই, বুৰা গোহাঁইক
প্ৰতিকাৰ দিবৰ নিমিত্তে মানব দেশলৈ গৈ
মান বজাৰ ভব পৰা ১৪,০০০ সৈন্যেৰে
উজনিএ ওলালহি ।

এনেতে বুৰা গোহাঁই ডাঙ্গৰিয়া মৰিলত
কচিনাথ বুৰা গোহাঁই হল; পাচে বৰ ফুকন
সৈন্যেৰে জোৰহাট পাৰ লগা হলত বুৰা
গোহাঁই গুআহাটলৈ ভাগি গল । বৰ ফুকন
সৰ্গদেৱে সৈতে সাখ্যাত কৰি মন্ত্ৰি ফুকন
হৈ বুৰা গোহাঁইৰ কালৰ কেতবোৰ মানু-
হক দণ্ড কৰিলে । পাচে সৰ্গদেৱে মান বজা-
লৈ এক কন্যা দি সৈন্যক সন্তোষলৈক বিদাই
দিলে । পাচে বুৰা গোহাঁইক মাতি পঠো-
আত নহাত মন্ত্ৰি ফুকনলৈ সপসই কৰি
নাহে বুলি বাজ মাও ইত্যাদিএ পৰামৰ্শ
কৰি মন্ত্ৰি ফুকনক কপচিএ চুপাদাবৰ হতু
আই কটালে, কিন্তু তেও বুৰা গোহাঁই
নাহি বুজনাথ গোহাঁই দেৱে সৈতে সৈন্যে
উজাই গৈ চক্ৰকান্ত সৰ্গদেৱক ভাঙ্গি পূবদ্বাৰ
সিহঁত সৰ্গদেৱক বজা পাতি দেৱা কৰিলে-
এই কথা মানব বজাই সুনি ৩০০০০ সৈন্যে-
ৰে আনুং মিহি বৰ গোহাঁইক পঠিয়াই
চক্ৰকান্ত সৰ্গদেৱক আকও বজা পাতিলে ।
পূবদ্বাৰ সিহঁত সৰ্গদেও চিলমাৰিলৈ ভাগি
গল । পাচে খেৰেমিৰাল কচাৰিৰ পতাল
বৰ বকআই জইপূবত কোঁঠ পাতি মানেৰে
বন কৰিবৰ মনহু থকাত মান বজাই চক্ৰ-

কান্ত সিহঁত সৰ্গদেৱলৈ বাক জোগা অলঙ্কাৰ
দি সঁজাতি ফুকনে সৈতে মিহি মহা ভিলো-
আক পঠোআত নিহেত বৰ বকআৰ প্ৰাবল
বেধি ডাক চলকৈ মাৰিলে । ডাঙে সৰ্গদেৱে
মান অগ্নিল কপে আহিচে বুলি বুৰা গো-
হাঁইক বন কৰিবলৈ আগা দি গুআহাটলৈ
ডটিয়াই গল । উজনিত মানে বন জিকি
বুৰা গোহাঁইক বন্ধি কৰি গ্নিল কপে সৰ্গ-
দেৱলৈ কটকি পঠালে, বহাত বন হল; বনত
চাহবিৰ বোআৰি গুআহাটিৰ পৰা ভাগি
গল ।

পাচে মিহি মহা ভিলোআই সৰ্গদেৱত
নিৰাল হৈ মান বজালৈ দিয়া কঁআৰিৰ ভা-
য়েক চোপেদ্বাৰ সিহঁত লোক দলক কপে
বজা বাজ দি, ১৮২১ সঁকত পৰা নিজে বাজ
দামন কৰিব ধৰিলে । সেসত চক্ৰকান্ত সিহঁত
সৰ্গদেৱে সৈন্য লৈ হাদিবা চকিৰ পৰা গু-
আহাটি আক্ৰমণ কৰি ক্ৰমে উজাই মানক
জিকি মহগৰ পালে; মানবো দেশৰ পৰা
অনেক সৈন্যেৰে মিহি মহা বাজুলা বৰ
গোহাঁই পালেহি ।

ডাঙে বন লগাত মহগৰত সৰ্গদেও ঘাটি
১৮২২ সঁকত ডটিয়াই পৰ দেশলৈ গল ।
এনেতে মানব সেনাপতিএ কল্পানিৰ বাজ্যৰ
গুআলপাৰাত থকা ভেৰিচন চাহাবলৈ চক্ৰ-
কান্ত বজাক আনুই লোআ সুনি, বলকৈ তেঁও
থাকে ভাবে পৰা আনিবৰ আগা পাইচোঁ
বুলি, কাকত লিখাত চাকাত থকা কল্পানিৰ
চিপাহিৰ অধিপতিলৈ মানে কাকত লিখাব
হবে লিখাত জোকালে । লিখতক খেদি পঠা-
বৰ আগা হল, আৰু ছুট চাহাবকো লগে
মানে সৈন্য দিবৰ আগা হল ।

ইয়াকে সুনি মানে অচমৰ পোৱৰ সিদ্ধ
লক্ষন ন কৰিলে হই, কিন্তু কাচাবৰ পো-
ৱে কল্পানিৰ লিখাত জোকালত মান বজাই
সৈতে কল্পানিৰ বন কৰা ১৮২৪ ইলবাজি
সঁকত ৫ মাৰ্চত নিচই হল । আৰু গুআল-
পাৰাত থকা সৈন্য অচম দেশলৈ ক্ৰমে উজাই
আহি গুআহাটি কলিয়াবৰ আদি কৰি চায়ে

চায়ে মানইতক বনত ঘটুআলে; ১৭৪৬
হিন্দু সঁকৰ ২১ মাঘত আৰু ইজৰাজি ১৮২৫
সঁকত ২ ফেব্ৰুৱাৰিত বঙ্গপুৰ নগৰ ললে-
হি। তাৰে পৰা অচম দেশত মানব অধি-
কাৰ গুটি কল্লানিৰ অধিকাৰ হল।

সেনত ইজৰাজি ১৮২৭ সঁকৰ ২৪ ফেব্ৰু-
আৰিত মান বজাই কল্লানিএ সৈতে সন্ধি
কৰি অচম দেশ একে বেলিএ এৰি দিলে।

গলায়া আৰাতু ভাটৌ।

The Goliath Aratoo of New Guinea.

ভাটৌ চৰাইৰ অনেক অনেক বিধ আছে।
বৰ জাৰৰ চাইত নে থাকে, কিন্তু কেতিয়াবা
কেতিয়াবা জাহাজৰ কাপ্তান লোকে ইজলণ্ড-
লৈ নিএ। কেউবিলাক কুকুৰাৰ সমান ডাঙ্গৰ,
কিন্তু প্ৰায়ে সালিকা বা কুপৌতকৈ ডাঙ্গৰ
ন হই।

ইয়াত জি চৰাইৰ নকচা লিখা আছে,
তাক গলায়া আৰাতু বোলে, সি আটাইতকৈ

ডাঙ্গৰ বিধ। তাক পাপুআ উপদ্বীপৰ পৰা
খেহ লোকে আনি এক জাহাজৰ কাপ্তানৰ
হাতত দিলত তেঁও বিলাইতলৈ নিলেগৈ।
তাৰ সকলো পাখি কলা, কিন্তু পাখি জিলি-
কে; তাৰ মূৰত বৰ সুন্দৰ জ আচে, সি
তাক ইচা মতে তুলিব নমাব পাৰে; চকু
আৰু চোঁট বজা। চোঁট বৰ সৰুত, তাৰেই
গচৰ বৰ টান গুটি ডাঙ্গি পাৰে; কিন্তু
গুটিৰ সাহ জেতিয়া পাই তাক ডাঙ্গি ডোখৰ
ডোখৰকৈ নে খাই, চোঁটৰ তল ডোখৰেৰে
তাক চাঁচি চাঁচি অতি মিহি কৰি খাই।
তাৰ জিবা বৰ আচৰিত, হাতৰ সুঁহৰ নিচি-
না। এই চৰাই জাতি আৰু কোমল স্বভাও;
জেতিয়া অচিনাকিএ তাৰ ওচৰলৈ ডাই, তে-
তিয়া ভই পাই কাউৰিৰ নিচিনা মাত কৰে।
ভৰিৰে খোজ কাৰ্ছি জাব পাৰে, কিন্তু গচত
নখ আৰু চোঁটেৰে ধৰি বৰ বেগেৰে বগাই
জাই। সকলো ভাটৌৰ নিচিনা তাৰ নেজত
বেচ কম নো হোআকৈ ১২ টা দিঘল
পাখি থাকে।

সেন হদ্দ নামে ইজলণ্ডৰ এটা সুন্দৰ
চৰাইৰ নকচা তলত লিখিটো। সেই হদ্দ
দিনতো ৰাতিতো ভালকৈ দেখিব পাৰে;
অকস্মিতে কোনো ; দেখিলে পাখি আৰু
চকু বৰকৈ মেলে।

মাটিত টক্ৰনিয়াই চোৰ ধৰা কথা ।

Detection of a Thief.

সমাচাৰ দপৰ্নত লিখিচে, কলিকতা চহৰৰ হুগলি ঘাটে এটা বাটকআ মানুহে গা ধুবলৈ ধৰি, ১৫০ এস পঞ্চাশ টকা ৰূপ বন্ধা কাপৰ ঘাটৰ ওচৰতে বৈ পানিত নামিছিল । সেই সময়তে এটা ঘাটৰ চোৰে সেই মানুহক কাপৰলৈ চাবৰ দেখি সেই কাপৰত কিবা বহু মূল্য দ্ৰব্য আছে বুলি ভাবি, তাক চুৰ কৰিবৰ মনেৰে সেই বাটকআই পানিত বুৰ মৰালৈ বাট চাই থাকিল । পাচে কাপৰৰ গৰাকিএ পানিত বুৰ মাৰিলেই সেই চোৰে কাপৰ লৈ পলাল । পাচে বাটকআই পানিৰ পৰা ওলাই চকুৰ পানি মচি কাপৰলৈ চাই নে দেখি, বৰকৈ কান্দিব ধৰিলে । সেই সময়ত ক্ৰীড়ন্ত শ্মিথ চাহাব গাঁৱিত উঠি সেই ঘাটৰ ওচৰৰ বাটে দি গৈছিল; চাহাবে দেখি সেই কান্দি থকা বাটকআত ভোমৰাৰ কি হৈছে বুলি সোধাত, সি কলে, চাহাব, মোৰ কাপৰত ১৫০ টকা ৰূপ বান্ধি ঘাটেতে বৈ গা ধুবলৈ বুৰ মাৰোঁতেই কোনোবাই নিলে, কোনে নিলে মই কব নোআবোঁ । চাহাবে এই কথা সুনি ভাত কলে, তুমি এটা চকিদাৰ লগত লৈ জত ভোমৰাৰ কাপৰ ধৈছিলি, সেই চাইব মাটিতে টক্ৰনিয়াই থকা; তাতে জি মানুহে ইয়াত মৰিওআৰ কাৰন বেলিএ বেলিএ নোধে, তাক ধৰি মোৰ ওচৰলৈ আনিবা । এই আগ্যাৰ দৰেই সি মাটিত মৰিয়াই থকাতে সেই ঘাট চোৰে বৰ ভই কৰি গৈ সিহঁতত সুধিলে, ভোমোলাকে কিয় বলিয়াৰ নিচিৰা কহয় কৰিচা! সিহঁতে কলে, আমাৰ ইচা, তোৰ ইয়াত কি হৈছে? পাচ দিনাও ই ৰূপে সোধাতে তাকে কলে, তিন দিনৰ দিনাও চোৰে বৰ বেজাৰেৰে সিহঁতক গালি দি কলে, তইত কি নিমিতে ইয়াত বৈ আচ! তেতিয়া সিহঁতে তাক ধৰি মাজেক্টৰ চাহাবৰ ওচৰলৈ লৈ জোআতে চাহাবে কলে, তোক এইদ কৰিম । তাতে চোৰে একে বাবেই কলে,

মই ইয়াৰ কিছু টকা কাপৰ চুৰ কৰা নাই । তাৰ নিজ মুখতেই প্ৰমাণ হল, সেই মানুহেই চুৰ কৰিলে ।

সাধৰ দিয়া ।

Riddles.

- ১ । বজাৰ লেজু গচ মেলিব পাৰে,
চপাৰ নোআৰে ।
- ২ । হাবিত কাহে, ওলাই নাহে ।
- ৩ । মাক জুটুলি মুটুলি,
পুতেক ঢোকা টেকেলা ।
- ৪ । ঘৰৰ ভিতৰ লোমাল বাঘিনি,
চাৰি চৈয় মেলি হল গাভিনি ।
- ৫ । হাবিৰ পৰা ওলাল বুৰি,
তাইৰ চকু বাবে কুৰি ।
- ৬ । সুফুল ফুলিচে, পিন্ধোঁতা নাই,
সুপাটি পাৰিচে, সোঁণ্ডা নাই ।
- ৭ । এক গোটে জন্তু আছে, গাৱে ত্ৰিভংগুৰ,
মাখে এক মূল আছে, ত্ৰিভই লেজুৰ ।
- ৮ । ব্ৰিখা হই, গুটি নাই,
ঘৰৰ কৰ্মে সততে পাই,
সক কালে কাপৰ লই,
বৰ হলে নাজুট হই ।
- ৯ । মূৰত চৰে, চোৰ চোৰ কৰে,
খাই হাতৰ পানি, থাকে ধোৰ খানি ।
- ১০ । ন মৰা নি জিয়া জুই ভাই,
জন্তু ন হই চলি জাই;
যোঁবা ন হই টাৰ চাৰি,
বজা ন হই চজ ধাৰি ।
- ১১ । একে হাত কাঠ, বাবে হাত ডাঠ,
তাৰে লাজিলে ভিম কাঁতৰি,
তিনি ন তিনি কুৰি জঁতৰ জঁতৰি ।
- ১২ । ন মৰে, নি জিএ, একেটি ভাই,
মানুহৰ ঘৰে বিচাৰিলে পাই,
পহু পখি তাৰ মাখে
চুলে মাজ সততে কান্দে ।
- ১৩ । নৰ্ন গাই জাবৰ, মাজে কিছু খাল,
খালে মুখত গোন্ধাই সিতো,
খাবলৈকো ভাল ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

আগষ্ট মাহৰ ২২ তাৰিখে বঙ্গপুৰ নগৰৰ ভিতৰত কচাৰি কুলিএ ইকৰা কাটিবলৈ গৈ। ইকৰা কাটোতে তাৰ ভৱিৰ কোনত মেৰ মেৰাই হাবি লৰাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া সি চাই বৰ এটা সাপ পৰি থকা দেখি ডই খাই উভতি আহি, সিরসাগৰৰ পৰা জাতি পাঁচা টোঙ্গান এইবোৰে সৈতে মানুহ মাতি নি, সেই সাপ কেইবা গচো জাতিএৰে খুঁচি বখাই টেঙ্গনিয়াই মাৰি বল দি সিরসাগৰলৈ আনিলে। তাৰ দিঘল জোখ ২ হাত এবোগত; গাঁৰ বেৰো এহাত এবোগত মান, তাৰ বৰন কলা, গাঁত বগা পাক খোজা জী চো আছে; মূৰটো এবোগত মান হব। তাৰ নাও সোখাত কোনোএ ইচ্ছাজিত বুলি কই।

৫ চেপ্তেম্বৰত জীজুত লখিমিনাথ গজপুৰিয়া বকআ কলেক্তৰি চিৰভাদাৰৰ মাত্ৰিক সিরসাগৰ জিলাত খিডু হুল; বয়স তিনি কুৰিৰ ওপৰ হৈছিল।

গোলাঘাটৰ ওচৰৰ মকৰজ মৌজাৰ নোমল চুটিয়া বুলি এটা মানুহৰ বৈশ্বনিক সুপেশ্বৰিক ভাইৰ ককায়েক ধনিএ বুৰি দি নি পেলাই, গোলাঘাটত থকা বিচাৰ পতিৰ ভত খালচা কৰোআত, সেই ঠায়েৰে থাকি ১১ আইৰত ২১ বজা বেলিকা গোলাঘাটৰ কাঁচাৰিৰ ওচৰতেই সেই নোমলে ধনিক জাতিএৰে ২ টা খোঁচ মাৰিলত সি মৰিল। পাচে বিচাৰ কৰ্তাই সোধ কৰাত সি মাৰিলে বুলি সৈ কাৰ্হিলে গুনে ভৰিত লোআই সৈতে বন কৰি ন মৰে যানে কাটকত থাকিবৰ কইদ কৰি জীজুত কমিয়ানৰ চাহাৰৰ দোআৰাই সম্বলৈ জনাইচে।

গোলাঘাটৰ গুৰিৰ মকৰজ মৌজাত মাগুৰ কচাৰি বুলি এটা মানুহে ২৪ লাওনত ৰাতি পাটিত সুই থাকোঁতে কিবা কথাত ভাৰ বৈশ্বনিক লেম্বুৰিক দাৰে কাটি পুডেক গেধাৰামকো কাটি পেলাই, সেই বেজাৰতে হবলা আপুনিও মৰিবৰ মনে তাকো আপোনাৰ

ভিজিত কাঁচৰে খুঁচিলে; পাচে ভাৰ বৈশ্বনিক এক তেতিয়াই মৰিল। তাকে তাৰ লৰাটোকে গোলাঘাটৰ বিচাৰ কৰ্তাই নিয়াই ইন্সপিটালত থোআত ১০ ভাদ ১১ বজাত মৰিল, লৰাটো মৰে নে জিএ, চিন নাই।

জোৰহাটৰ গুৰিৰ খজিয়া মৌজাৰ জী উমেশ্বৰ সৰ্মা বৰ কটকিৰ ঘৰত ভাদৰ চাই দিন জাঁওতে ৰাতি ১১ পৰ সময়ত কটকিএ ভাত খাই গোলাই ঘৰৰ টপত বহি তামোল খুন্দি খাঁওতে ১০।১২ জন ডকাইত লোক সোমাই তাৰে জাতি নামেৰে এটাই কটকিক সাৰটি ধৰাত সি কেইটাই ভিতৰ সোমাই সোন খতা ৰূপৰ থাককে আদি কৰি ৮৫১১ টকাৰ ন বিধ বস্তু নিলে। পাচে গাঁৱৰ মানুহে সুনি, দাসি, জাতি, এই দুজনক চিনি থানাত কোআত থানাব পৰা তহকিক কৰি সেই জাতি, দাসি, আৰু দয়াৰাম বৰিয়া, ঘিনলগা, এই চাৰি জনক দাৰোগাই এখেলৈ পঠাইচে। আৰু ডকাইতে নিয়া বস্তুৰ ভিতৰৰ কাঁহৰ চৰিয়া এটা, ঘিন লগাৰ ঘৰত ওলোআত তাক দয়াৰামে দাসিএ দিচে বুলি কৈচে; আৰু দয়াৰাম, জাতি, এই দুজনে সৈতে চুৰ কৰি আনি সেই চৰিয়াটো ঘিন লগাক দিচোঁ বুলি দাসিএও সৈ কাৰ্হিচে। পাচে মোকৰ্দমা হলত দয়া, জাতি, দাসি, এই তিনিটাক তিনি তিনি বচৰ, আৰু চৰিয়া কিনি লোআ ঘিন লগাক ১ এবচৰ মাতি কাটি লোআৰে কাটকত থকাৰ হুকুম হল।

হিৰাট নগৰৰ বজা ৱাৰ মহম্মদ খাঁ ৪ জুন তাৰিখত খিডু হুল। তেঁওৰ পুত্ৰ চয়দ মহম্মদ খাঁই এতিয়া বাপেকৰ সিংহাসন পাওলে, কিন্তু কাবুলৰ বজা দোস্ত মহম্মদ খাঁই তাৰে সৈতে বন কৰি হিৰাট বেল লবলৈ লেনাই সৈতে আপোনাৰ পুত্ৰকক পঠালে।

মুলতান বজা মুলবাজ কলিকতাৰ কৌঠত থাকি বৰিয়া পৰা হেডুকে ওপৰ হিম্মতানলৈ তেঁওক নিবলৈ গবৰ্নমেণ্টে আগ্যা দিলে; কিন্তু গজা মজিত উজাই জাঁওতে যোগ টান

হোআত ১১ আগষ্টত গাজিপুৰৰ ওচৰত
মৃত্যু হ'ল ।

উজ্জ্বায়াদ নগৰত ১৮ আগষ্ট তাৰিখে
ক্লেই নামে এজন কান্তান চাহাবৰ ঘৰৰ চতি
ঘূৰে খোআত ভাগি গোটেই ঘৰ পৰিল,
তাতে তেঁওৰ মেম চাহাবৰ ঘৰৰ ভিতৰত
ধকাত আটাই বস্তু ওপৰত পৰি হেঁচা খাই
মৰিল ।

চিক্কাপুৰ নগৰলৈ
ইবিন ভাপ জাহাজ
জাঁওতে ২১ জুলা-
ইৰ মাজৰাতিত পা-
ল্যা ভাপ জাহাজৰ
লগ পালে, তাতে
পাসাৰ মানুহে দস্তৰ
মতে সোঁ ফাললৈ
জাহাজ নো পো-
নাই, বাও ফালে
নিৰ খুইছিল, পাচে
দুই জাহাজ ওচৰ
পাই একআৰ নো-
আৰি বৰ বেগে খুন্দা
খোআত পাল্যা জা-
হাজ ভাগি একে
বেলিএ তল গল ।
তাৰ ভিতৰত ২০
মানুহ মৰিল, আৰু
১৫ লাখ কপ পা-

নিও তল গল । ইবিন জাহাজৰো আগতে
এৰ ভাগি পানি সোমাল; বৰ সুমেৰে সি-
চি সিচি চিক্কাপুৰ নগৰ পাই বগা পৰিল ।

খেহ দেশত কোনো কোনো লোকে বাত
দোহ পাতি অনেক সেনা গোটাট বন কৰি
দুই এক নগৰ ললে; পাচে সিঙতে বজাৰ
কোৱক জিৰিৰ বুলি বজাৰ কলিগাবিলাকে
বৰ ভই কৰিছে ।

দক্ষিণ আমেৰিকাৰ বলিবিয়া দেশৰ লেপাড
গৰৰ পৰা ৭ দিনৰ বাট দূৰৈত গুৰু
বাৰায়া নামে এক ঠাইত সেনা গুৰা পৰ্বত
পাইছে ।

অব্ৰেলিয়া দিপত দুটোভোএলচ দেশৰ ভি-
তৰত সেনা পাই সেই দেশৰ লোকে বলি-
গাৰ নিচিনা ডালৈ খেদি জাই ।

চিক্কাপুৰ নগৰৰ পৰা উৱাৰ উভান জাহাজ
বন মানুহ মজা মাটিকি এহাল জাহাজৰ
কান্তান চাহাব এজনে টক্সলগৈল লৈ জাঁওতে
বাটত মাটিকটো মৰিল, মজাটো ডালে
আছে । বন মানুহ এটাৰ বকচা তলত দিবা

আছে, সি এবিধ বান্দৰ হ'ল, কিন্তু আৰ
বান্দৰতকৈ মানুহৰ নিচিনা ভেন দেখে ।

মেকা নগৰত মহম্মদৰ জন্ম হোৱালৈ ভো-
আ ৩৫০ ভাৰি লোকে আভিএত বহোমান
নামে এক জাহাজত গুটি অ'হি বহুাই নগৰ
ওচৰ পালত কেৰেবি মাছলিৰ সিলত ভা-
হাজ খুন্দা খাই মজলৰাৰ ১০ জুৰৰ বাতিত
ভাগি তল গল । ১৭০ মানুহে বাত পাই
উঠিল, সেনা আটাইবিলাক মৰিল । পাচ
লৰিবাৰত বহুাই নগৰত এই বাত্ৰা পাই
গৰনমেতে ভাপ জাহাজ পঠাই লিইতক ভুলি
আনিলে ।

পৰাহুত নামে এজন ভাৰতীয় সাগৰ।
 তিনি ঘণ্টা বিচাৰোঁতে ১২ ডিচেম্বৰত এ-
 বৰ ঘূৰিঃ তিনি ঘণ্টা খেদি ঘাৰিঃ
 নিমিত্তে ঘাৰে সৈতে সৰু নাও পঠালে।
 তেতিয়া এটা বৰ সৰুত তিনিএ নাও খন
 মুখত লৈ কামুৰি হেজাৰ ডোখৰ মান গুৰি-
 কৈ ভাঙ্গি পেলালে, মানহৰোৰ নাঁতৰি ভা-
 হাজত উঠি নাছিল। পাচে সেই তিনিএ
 জাহাজৰ কালে মূৰ পোৱাই ওচৰ পাই বৰ
 বলৰে ধুন্দা ঘাৰি জাহাজৰ দুই তিনি ডাল
 কাঠ ভাঙিলে। তেতিয়া সেই পোৱে পাৰি
 বৰকৈ সোমালত তই পাই নিচি নিচি ভা-
 হাজ বামলৈ পোৱাই বিঙ ভাবেইবো নগৰ
 পালেগৈ। তাতে জাহাজ বাতি সেই কাণ্ড-
 ৰে সৰুএ সৈতে আক বাব ষ্টিম বুলি ১০
 জাহাজবি ভাৰিখত আকও জাহাজ মেলি
 গল।

ইজলও দেশৰ জি পিয়ল ৩১ ঘণ্টা কৰা
 হৈছিল, তাৰ দৰে গ্ৰেট ব্ৰিটন বাজাত এই
 মান পুজা আছে।

ইজলও আৰু কটলওত ১,০২,২৮,৫৮১
 আৱলওত ৬৫,১৫,৭২৫
 মোট ১,৭৪,৪৪,৩৭৬

আমেৰিকাৰ মিল দেশৰ পিয়ল কৰাত
 ১,৩৬,৭৪,৭০৬ মানুহ পালে।

বাগেৰতাইপ বকচা অৰ্থাত সূৰ্যৰ বন্ধিএবে
 লিখা বকচা কৰিবলৈ জি জনে পুৰুষতে গিয়ান
 পালে, বাগেৰ নামে সেই জন চাহাবে পাবি
 নগৰৰ ওচৰত থিকু হল। সেই বিদ্যানে
 সৈতে বৰৰ লগোআ খাছু এচলাৰ ওচৰত
 এখন্তেক মাৰোৰ বস্তু হলে, তাৰ বকচা আ-
 পুৰি লিখা জাই। কোনো মানুহে আপোনাৰ
 মুখৰ বকচা পাব খোজে জদি, ইজলও আৰু
 আমেৰিকাত ৪।৫ টকা মিলে পাই; কলি-
 কডাত হলে ১০।১২ টকা দিব লাগে।
 জীৰুত বুকৰ চাহাবে এবে এক তন্ত্ৰ আমে-
 বিকা দেশৰ পৰা অচমলৈ আনিচে বুলি
 সুনিটো; ভালকৈ লিখিব পাৰে নোআবে
 ইজাক আৰি সুৰা নাই।

চাই ইজলওত ধৰম গুৰু থাপন
 ক'বলৈ ইজৰাজি দুই পুখান মেলে নিসেধ
 কৰি কানন নিবন্ধ কৰিলে।

ধৰ্মৰ আমেৰিকাৰ বলপেৰেভো নগৰত
 ১ এপ্ৰিল ভাৰিখত বৰ কুইকপ গল। তা-
 তে ঘৰবিলাক সাগৰৰ জাহাজৰ বিচিনাকৈ
 চলন্ত পলন্ত কৰি আছিল; ২৬০ ঘৰ পৰি
 নষ্ট হল; হানি হল ২০,০০,০০০ টকা।
 ১৮২২ নকত সেই কপে কুইকপ হৈ প্ৰায়ে
 গোটেই খন নগৰ নষ্ট কৰিছিল।

চান ক্ৰাফিকো নগৰত আকও কুই লাগি
 ডালেমান ঘৰ পুৰিলে, হানি হল ৩,০০,-
 ০০,০০০ টকা।

অক্টোবৰ, অখাত কাতৰ পাঞ্জকা।

Almanac for October, 1851

অক্টোবৰ	জাৰ্মান	হাৰ	ডিবি	দিনমান	অক্টোবৰ	জাৰ্মান	হাৰ	ডিবি	দিনমান
১	১১	৪	৭	১১৪৮	১৭	১	৬	২২	১১২১
২	১৭	৫	৮	১১৪৯	১৮	২	৭	২৩	১১২০
৩	১৮	৬	৯	১১৪৯	১৯	৩	৮	২৪	১১১৯
৪	১৯	৭	১০	১১৪২	২০	৪	৯	২৫	১১১৮
৫	২০	৮	১১	১১৪১	২১	৫	১০	২৬	১১১৭
৬	২১	৯	১২	১১৪০	২২	৬	১১	২৭	১১১৬
৭	২২	১০	১৩	১১৩৭	২৩	৭	১২	২৮	১১১৫
৮	২৩	১১	১৪	১১৩৬	২৪	৮	১৩	২৯	১১১৪
৯	২৪	১২	১৫	১১৩৫	২৫	৯	১৪	৩০	১১১৩
১০	২৫	১৩	১৬	১১৩৪	২৬	১০	১৫	১	১১১২
১১	২৬	১৪	১৭	১১৩৩	২৭	১১	১৬	২	১১১১
১২	২৭	১৫	১৮	১১৩২	২৮	১২	১৭	৩	১১১০
১৩	২৮	১৬	১৯	১১৩১	২৯	১৩	১৮	৪	১১০৯
১৪	২৯	১৭	২০	১১৩০	৩০	১৪	১৯	৫	১১০৮
১৫	৩০	১৮	২১	১১২৯	৩১	১৫	২০	৬	১১০৭
১৬	৩১	১৯	২২	১১২৮					

পুৰিমা ১০ দিনৰ ২।৫ পুজা। আৰাধন্যা
 ২৪ দিনৰ ১।২৮ ভাটি।

THE OBITUARY

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
 SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
 sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
 can Baptist Mission in Assam.

অক্ষনোদর

৬ বছৰ।

ষোণ্ সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১০।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1851.

NO. 10.

আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগৰ বিবৰন।

The Valley of the Mississippi.

আমেৰিকা মিল দেশৰ সোঁ মাজত মিচিচিপি নামে এক বৰ নদী আছে। প্ৰিঞ্চিবিৰ আটাই নদীৰ মাজত সি দিখল। মিচুৰি নামে ভাৰ ওপৰ ডোখৰে সৈতে সেই নদীৰ দিঘ ৪৪০০ মাইল। সেই মিচিচিপি নদী

হবলৈ অনেক নদী গোট খাই; উত্তৰ কালৰ পৰা অহা মিচিচিপি নামে ১৭০০ মাইল দিঘলৈ এখন, আৰু পশ্চিমৰ পৰা মিচুৰি নামে ৩১০০ মাইল দিঘল হোআ এখন আহি দুয়ো গোট খাই, মিচিচিপি নামেৰে আৰু ১৩০০ মাইল বৈ গৈ সাগৰত পৰিছে।

আমেৰিকা দেশত থকা বাটৰ অৰ্থাত এৰিছ মহৰ নকচ।

আমেৰিকা মিল দেশৰ পূব, পশ্চিম, মধ্যম। এই তিনি ভাগৰ মাজত মধ্যম ভাগ ডাক্তৰ। পূব আৰু মধ্যম ভাগ আলিগেনি পৰ্বত সন্নিবিষ্ট বেলগ কৰিছে; মধ্যম আৰু পশ্চিম ভাগ হলে বাকি পৰ্বত সন্নিবিষ্ট প্ৰিঞ্চক কৰে। সেই পৰ্বত কোনো কোনো ঠাইত ৮০০০ ফুটতকৈ ওখ, আৰু তাৰ চিহ্নবিলাক সৰ্ব্বাঙ্গ হিম্মে ঢাকি থাকে। সেই পৰ্বতৰ পৰা সৰু সৰু নদী বৈ, মিচিচিপি বৰ নদিত পৰেগৈ। সেই সকলোৰে মাজত মিচিবি ডাক্তৰ। মিচি পোনে পৰ্বতৰ পৰা ওলাই, তাতে ১০০ ফুট মাথোৰ বহল; আৰু তাৰ দুই কালৈ মিলৰ থিয় গৰা ৮০০ ফুট ওখ হৈছে। পাচে ১১০ মাইল বৈ গলত বৰ সুন্দৰ নদী পতন দুই তিনি খাপ হৈছে; মুঠ ১৩৮ ফুটৰ তলে পৰিছে। তাৰ মাজত ডাক্তৰ খাপ পতন হলে ৫৮ ফুট। সেই নদী পতনৰ বাহিৰে উত্তৰি আৰু ভাটি কালৈও একো বাধা নো হোৱাকৈ ডাক্তৰ নাৱে তাৰ পাৰে। সেই টাইৰে পৰা ৩০০০ মাইল মান গৈ চেম্পলুট নামে এখান নগৰৰ ওচৰত ওপৰ মিচিচিপি নদীৰ লগ লৈ একে নোত হৈ গৈছে। লগ হোৱা ঠাইত মিচিবি বহলো আৰু মাইলতকৈ বৰা; নোতাকৈ বৰ বেগ আৰু ব।

ওপৰ মিচিচিপির মূৰ চুপিবিল্লৰ সৰোবৰৰ ওচৰ; সি পোনে পোনে দধিনলৈ গৈছে; ৭০০ মাইল গলত চেম্পলুট নামে ১০।১২ ফুট ওখ গৰাৰ পৰা এক পতন হৈছে। মিচিবিএ নৈতে ভোগ হোৱা টাইৰ পৰা ১৬০ মাইলৰ দধিৰে ওহায়ো নদী পূব কালৰ পৰা ভাঙ পৰিচেগৈ। তাৰ পাচে পশ্চিমৰ পৰা আৰ্কাণ্স আৰু বেব, এই দুই বৰ নৈও ভাঙ পৰি সকলোৰে এখান মহা নদী হল।

মধ্যম ভাগত জি বৰধূৰৰ পানি পৰে, সেই সকলো মিচিচিপির দোআৰাই সাগৰলৈ বৈ গৈছে। সেই নদীৰ একে মূখ ন হই, গছাৰ দৰে অনেক খাৰা হৈ পৰিছে। তাৰ

মুঠাই পতি ৪।৪ মাইলৰ বেগ। ব হলে এস, তেৰ ন হাত। তাৰ বহল প্ৰাই এক মাইল মাথোৰ; কিন্তু বাৰিধাত পানি ১৫।২০ ফুট বাৰ্হি ৩০।৪০ মাইললৈ দেশ আত্মবিস্ত কৰে। তাৰ পানি গধূৰ, ছোলা। ধাহায়েৰে, তালৈ গৈ দেশ নৌ দেখোভেই তাৰ ছোলা পানি সাগৰত আগৈয়ে দেখা যায়। মূখৰ ওচৰ ভোখৰত চাপৰি টাই, তাপ অধিক, মানুহৰ জ্বৰ বৰিহা, কেবল আক্ৰিকৰ কলা মানুহে তাত কাম কৰিব পাৰে। কপাহ, গোম ধান তাত অধিককৈ আৰে। নদীৰ ভিতৰত ডালেমান ইন্দিয়াল আছে।

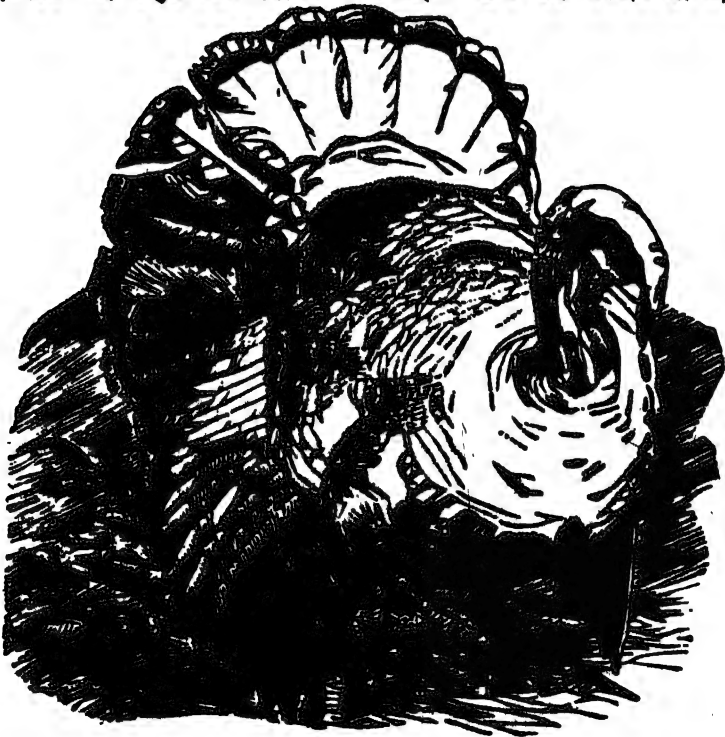
ওপৰ মিচিচিপি, মিচিবি, ওহায়ো, এই তিনি নদী থকা উত্তৰ ভোখৰ অতি চিকন। টাই বৰ গৰম ন হই, জ্বৰ তাপ কমি, আৰু সকলো সন্ধ্যা উত্পন্ন হই। ৫০ বছৰৰ আগেয়ে তাত প্ৰায়ে সন্ধ্যা মানুহ নাই; আদি বাসি আৰব লোক চায়ে চায়ে অলপ মাথোৰ আছিল। সিহঁতে খেতি ন কৰিছিল; বিজ্ঞানৰ কৰম কৰি পহু মাচ মাৰি খাই, আৰু ই কৈদে সি কৈদে বন কৰি আছিল। এতিয়া সিহঁতক মিচিবির দধিন পাৰে ভাল এভোখৰ টাই দেশাধিকাৰে দিলে; তাত গোটে খাই সিহঁতে নিকি পৰ্হি ক্ৰমেৰে সন্ধ্যা হৈ গৈছে। সিহঁতৰ মাজলৈ অনেক মিল্য-বোৰি লোকে গৈ নিকায়ে।

সেই দেশত গছ নো হোৱা জিন গছা বৰ বৰ তৈয়াৰ আছে। পথাৰৰ নিচিনা মাটি সন্ধান, বৰ দুইটালৈকে দেখিব পাৰে। সেই তৈয়ামবোৰত এতিয়া খেতি কৰিবলৈ ধৰিছে। বছৰে বছৰে তৈতিয়া বন সুকাই, তৈতিয়া জুই লাগি বতাহেৰে হব হবাই ধনকে পোৰে। তৈতিয়া বনবিহা মহ, পহু, চৰাই, মানুহ আদি কৰি জুইৰ পৰা পলাই বৰ সন্ধ্যাৰে সাৰিব পাৰে; তৈতিয়াৰা জুয়ে বৰকৈ খেদি অনেক জন্তু পুৰি মাৰে। জন্তু পলাই জোআ বাটত মানুহ বৈ থাকিলে, মহ আদি একে বেজিএ তাৰ ওপৰে সৰি গৈ গচকি মাৰে।

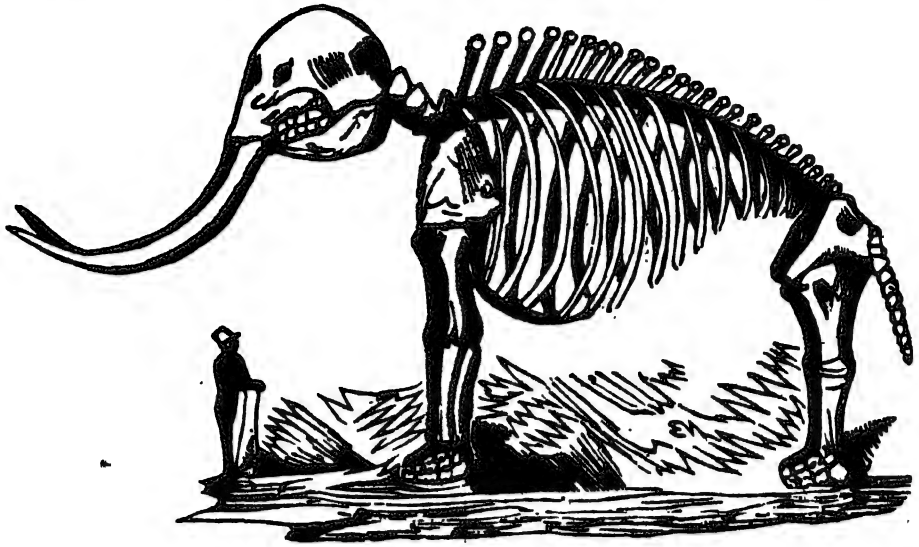
সেই দেশের মহা আশ্রয় মহা নিচিনা ন
হই, বেলেগ জাত; ডাক বাইচন বোলে ।
ডাক গলধন ওখ, ডিক্রি নোম লিখিব
দবে দিখল; লিখ চুটি । মাদুহে ডাক মাঝি
বোম্বেবে নৈতে চাল সুকাট ডাক বেচে :
এবে চালত বর উম, ডাক কালিত বহত
জোআ মাদুহে নদাই গাত নই । জাকে পতি
হেজার হেজার বাইচন একে লগে থাকে;
নকলোএ গোজবাত মেঘর গজরন নিচিনা
হই । মডাবোবে কেতিয়াবা জুজো করে ।
নিইতে জাকেবে জাই; গবাব পদা বা বহিত
আগ হৈ জোআবোব জদি পবে, ডাক পাচত
আটাইবোবে খেদি জাই । আদি বাসি লো-
কে মাঝিবই নিমিত্তে নিইতলৈ বর গাঁত
খামি, ডালৈ খেবে, নাইবা বিয় গবালৈ চল
চাই হাই মাঝি খেদি বিয়ত নিইতে বেগ
খরি ডাক পদা পবি মবে । বচবি বচবি
হেজার হেজার মাঝে, তেও চুখা নাই ।
ওপবে সি পিঠিত সেই জন্তু বকচা দেখিল ।

সেই দেশত সব আদি অনেক জাত পহ,
বগা আক কলা ডালুক, লতা মাঝি, নাইব
কুটুকি, চাগ, উম, সিয়াল, বাজ কুখু, কেব
কেটুআ আদি আছে । কুবর পখি, সগুন,
বাজ হাঁহ, কুপৌ, টেকর, আক নক নক চবাই
অনেক বিধ হাবিত থাকি বর সুললিত যাও
কবে । আক পেক নামে জি বর চবাই ডা-
বত বসন্ত আগোয়ে নাই কিচিল, সেই চবাই
আমেবিকা দেশত পোআ গৈছিল । পাচে
ডাক খরি পোহবিয়া কবি ইদলও আদি
অনেক দেশলৈ বি পুহিতে । এই দেশলৈকো
আদিতে; ডাক মদুহ বাজ হাঁহতকও সো-
আদ, খারলৈ চিকর । পেক চবাইব বকচা
কুলত লিখা আছে ।

আক অনেক বিধ নক নক মৌপিয়া আ-
চে, বরন সুন্দর, গা জতি নক । এবিধ বন-
বিয়া পার আছে; লাখ লাখ দম খাই আক
পাতি বচবে বচবে ঠাই সলাই পোআলি
জগাই । জত বর কাঠনি থাকে, ডাতে ৫।

আমেবিকা দেশত প্রথমে দেখা পোআ পেক চবাই ।

ফিলাদেলফিয়া নগর দর্শন ঘরত বান্ধি থোআ মাস্তদনৰ হাড় ।

Skeleton of a Mastodon preserved in the Philadelphia Museum

৬ মাইল দিঘল বহুল এইমান ডাঙৰ হা-
বিত্ত কুৰি গচে পতি দু কুৰি তিনি কুৰিটৈ
বাহ সাজি থাকে । তেতিয়া জাকেৰে উৰি
জাই, তেতিয়া আকাশ খন কলা পৰি জাই;
সবদ গৰ্জনৰ দৰ ।

ওহায়ে প্রদেশত আৰু আন ঠাইতো লো-
নৰ পুত্ৰ থাকে; তাৰ লোন মাটি ধাবলৈ
অনেক পুত্ৰৰ পৰা জন্মবিলাক গৈ গৈ ডাঙে
ঘৰাত সিহঁতৰ ডালেমান হাব দম ধাই আ-
চে। সেই হাবৰ মাজত হাতিতকৈও ডাঙৰ
এটা জন্তুৰ হাব আছে; ডাক মাস্তদন বো-
লে । সি হাতিৰ নিচিনা হৈছিল; কিন্তু সেই
বিধ জন্তু এতিয়া নাই, সঁচ চুকাল । এনে
এক জন্তুৰ হাব জোবাই ফিলাদেলফিয়া নগ-
ৰৰ দর্শন ঘৰত থোআ আছে; তাৰ দিঘে
১২ হাত, ওখই ৮ হাত; দাঁত ৭ হাত
দিঘল । সেই বিধ জন্তু কোন কালত জিৰাই
আছিল, আদি বাসিএও কৰ নোআবে ।

সাপৰ মাজত কুম্ভাকৰ দৰে নেগুৰ বজোআ
এবিধ আছে । সি আটাইতকৈ ডাইল সাপ;
কামুৰিৰ খুজিলে সি নেগুৰ বজাই । মানুহক
খালে জি ডোখৰ মল্লহত তাৰ দাঁত সোমালে,
ডাক বেগাই কাটি দু গুতালে নিচৰে মৰে ।

আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগত মানুহ প্ৰায়ে

ইন্ডিয়াজি বহুহ; আটলাণ্টিক সাগৰৰ দাঁতিত
থকা ইন্ডিয়াজি বহুহে পশ্চিমলৈ গৈ থৈ থাকে ।
আৰু ইন্ডলণ্ড, আয়ৰলণ্ড, আৰু জৰ্মানি লো-
কে ডাঙ ডাল দেশ আচে বুলি সুনি ডালৈ-
কে জাহাজৰে লাখ লাখ গৈ আছে ।

মিচিচিপি নদীৰ মুখত প্ৰথম কাফি মানুহ-
বিলাকে ১৬৭৮ সঁকত সোমাই, কাফি বজাৰ
নামেৰে তাৰ ওচৰত থকা দেশ খন ললে ।
ক্ৰমেৰে কাফিএ দুজনিৰ নগৰ পাতিলে,
আৰু দুই বজাৰ নাম দি দেশ খনক দুইচিয়ানা
বুলিলে । ১৮০৩ সঁকত আমেৰিকাৰ লোকে
সেই গোটেই দেশ কাফিবিলাকক ৩,০০,০০-
০০০ তিনি কোটি টকা খন দি কিনি ললে ।
তাৰে পৰা পুজা বহকৈ বাহিচে । ১৮০০ সঁকত
মধ্যম আমেৰিকাৰ ৪,৫০,০০০ পুজাতকৈ
অধিক নাই; ১৮৫০ সঁকত ১৫,০০,০০০
হৈছিল; অৰ্থাত ৫০ বছৰত ১০ গুনকৈ
বাহিল । ১৮০০ সঁকত ওহায়ে প্রদেশৰ
৪৫,৩৬৫ মানুহ আছিল, এতিয়া প্ৰায় ২০
লাখ হৈছে; মিসিচিপি প্রদেশৰ ৫৫১ মানুহ
আছিল, এতিয়া ৪ লাখ মান হ'ল; ইন্ডিয়ানা
৪,৩৫১ আছিল, এতিয়া প্ৰায়ে ১০
লাখ; ইলিনই প্রদেশৰ ২১৫ আছিল, এতিয়া
৮ লাখতকৈ অধিক হৈছে ।

পৌল পাঁচনিৰ বিবৰণ ।

Account of Paul the Apostle.

এই অতি উত্তম আৰু প্ৰভুৱৈ প্ৰিয় হো-
আ 'মানুহ জনৰ চৰিত্ৰ বুজিবলৈ বিবেচনা
কৰা আমাৰ অতি প্ৰয়োজন আছে । তেঁও
কি কপে ইহুৱৰ প্ৰকাশিত বাৰ্য্য পাই মন-
নৰ সেনালৈকে দূৰ, জাভনা, ভাবনা আৰু মনৰ
সন্তোষৰেও সেই সুভ বাজা কিৰ্ত্তন কৰাত
মন দি থাকিল; আৰু জেনেটক ইহুৱৰ ধৰ-
মত সম্পূৰ্ণ হৈ, তেঁওৰ পাচত হোআ ইহুৱৰ
লোকলৈ আহি হ'ল; লগৰ ভাইবিলাকক
ধৰমত সজ আচৰন কৰিবলৈ জেনেটক সি-
কাইছিল; খ্ৰিষ্টৰ নিমিত্তে জেনেটক স-
মৰ আটাই সুখ আৰু লাভক বিটী জেন
মাৰিলে; এই সকলো কথা মন কৰি চালে
আৰু মনত বাৰিধে আমালৈ অতি লাভ
হ'ব । আমি জানিচোঁ, এই প্ৰিয় পাঁচনিৰ
সমান প্ৰভুৰ ধৰমত উচাহ, বিদ্যালত বসন্ত
আৰু প্ৰভুৱৈ সম্পূৰ্ণ প্ৰেম হোআ আৰু কো-
নো মানুহ এই কালত বা আন কালতো হো-
আ নাই । বাবে জন পাঁচনিটক পাচে
হলেও, সিবিলাকতকৈ একেবিও সৰু হোআ
নাই । তেঁও ওপৰ পিত্ৰবিলাকৰ মন্তেৰে
ইহুৱৰ বিধান গম্মিলিএল বিধান পণ্ডিতৰ
লগত সম্পূৰ্ণ ভাৱে সিকিলেও খ্ৰিষ্টৰ ধৰম
কোনো মানুহৰ পৰা সিকা নাই । গলাভিৱা
১:১১, ১২ । আৰু কি ভাৱে খ্ৰিষ্টক কিৰ্ত্তন
কৰিব, তাৰ কথা কোনো ভেজ মন্তৰ হোআ
মানুহৰ লগত আলচো ন কৰিলে । ১৬, ১৭
পদ । কিন্তু জেনেটক প্ৰকাশিত বাৰ্য্যৰ দো-
আবাই পালে, তেনেটক তেঁও খ্ৰিষ্টক কিৰ্ত্তন
কৰিলে । সেই খ্ৰিষ্টক কিৰ্ত্তন নিৰাবৰ কৰি-
বৰ নিমিত্তে তেঁওৰ অহিত কিমান মানুহ
উঠিল, শুধাপি কোনো কপেও তাক নিৰাবৰ
কৰিব নোআবিলে; বন্দিনাল, সান্তি, লখোন
বা ভাবনা এইবোৰেও নোআবিলে: কিন্তু
তাৰ দোআবাই হানি কৰিবৰ চাৰি ধৰম
খ্ৰিষ্টে কৰিলে । সেই কথাতে পাঁচনিএ
আপুৰিত্ত কৰিয়া ভাইবিলাকলৈ লিখিচে ।

জি জনক মই কিৰ্ত্তন কৰিচোঁ, আৰু জি জনৰ
বাৰ্য্য মোৰ বিদ্যন্ত আচে, সেই খ্ৰিষ্টক
অগম্য প্ৰেমৰ পৰা মনৰ বা জিৱন, স্বৰ্গৰ
মুখ বা প্ৰধান মুখ, বৰ্ত্তমান বা ভবিষ্যত
কাৰ্য্য, ওপৰ বা তল, আন কোনো সুভা বস্তু-
এও আমাক বিজ্ঞাপ কৰিব নোআবে, মোৰ
এনে বিদ্যাল আছে । এই কথা পাঁচনিএ তে-
নেটক কলে, তেনেটক অষ্টলৈকে আপোনাৰ
খিৰ বিদ্যালতে বৈ থাকিল; কোনোএ তেঁওক
সেই বিদ্যালৰ পৰা এক ধোআ লব চৰ কৰাব
নোআবিলে । জেতিয়া সগন্তৰ লোকে তেঁও-
লৈ হি-লাবে বিন্দা ভাবনা কৰিছিল, তে-
তিয়া সেই ভাবনাৰ দোআবাই প্ৰভুৰ কৰ-
মত আৰু বলৱন্ত হৈ; জলা কুইৰ ওপ-
ৰত তেল বাকি দিলে জেনেটক দুখাওক চা-
ৰি জলিহে উঠে, সেই কপে জেতিয়া তেঁও
সগন্তৰ নিৰ্ভা লোকৰ পৰা বিন্দা আৰু ভা-
বনা পাই, তেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ ধৰমলৈ অধিক
কপে জলি উঠে । এই কথাৰ প্ৰমাণ তেঁও
আপুৰিএই কৈচে, আমি সকলো পোৱে দূৰ
ভোগ পোআ হৈও বিৱাকুল ন হৈও; উপাই
নাই কিয়া হৈও নিৰলা ন হৈও; ভাবনা পা-
লেও জৱাহ ন হৈও, তললৈ পেলোআ
হলেও বিনাল ন হৈও; খ্ৰিষ্টৰ জিৱন আ-
মাৰ সবিলত জেন প্ৰকাশ কৰা জাই, এই
নিমিত্তে আমি সদাই সবিলত প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ
খ্ৰিষ্টাব ভোগ কৰি কুৰিচোঁ । সেই কপে
তেঁওৰ বেহত খ্ৰিষ্টাব ভোগ কৰিলেও কো-
নো কপে বিনাল ন হ'ল; কিয়নো জি জনৰ
নিমিত্তে এই সকলো দূৰ, ভাবনা, বিন্দা
আৰু সান্তি ভোগ কৰিলে, সেই জনেই নানা
ঠাইত, নানা সময়ত স্বৰ্গিৰ মনৰ দোআবাই
আপোনাৰ প্ৰিয় জনক সান্তনা কৰিলে । এই
কপে স্বৰ্গিৰ মনৰ আৰু সন্তোষ দোআ-
বাই বিজ্ঞাপন কৰা লোক এই প্ৰিথিবিৰ
মাজত আৰু জেতিয়াও কতো ন হ'ব বুলি
জানিচোঁ ।

এই প্ৰিয় আৰু মাৰ্য্যন্ত পাঁচনি জন ৩০
বচৰ মান বয়সিহু হোআত স্বৰ্গিৰ মনৰ

দোআবাই ঘন পালটন করা হৈ, ঠেওব
বয়স ৬০ বছর বয়সিয়া হোআলৈকে থ্রিউব
সুত বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি কবিলে। সেসঙ ছে-
তিয়া ঠেও চইডান ভুতৰ লগত ঘন কৰি
এটাই জাত্ৰা করা পথৰ ওৰ পেলালে, আক
আপোনাৰ অমূল্য বিশ্বাস ধাৰন কৰি সক্ষম
কবিলে, তেতিয়া নিৰো নামে কমিয়া বজাৰ
দোআবাই ভবোআলৰ মুখত পৰি আনন্দে
প্ৰান চাৰি দি অনন্ত জিবনিৰ ধানত সোমান।
আক তাতে ছি অবিবাসি, পুৰাৰ ক্রিটি
পৰমার্থিক বিচাৰ কৰ্তা পুত্ৰএ বাধি বৈছিল,
তাকে পালে। সেই ঠাইত চাবুকৰ কোব,
সগডৰ অডাত্ত ভাবনা আক চইডানৰ পৰি-
ধাই আক পাৰ নোআবে, আক কোনো
কালেও ঠেওব চকুৰ লো নোলাব, কিন্তু
বাতি দিবে তিনি বছৰলৈকে ছি চকুৰ লোতক
ওলাই আছিল, সেই সকলোকে ইহবে আ-
পোনাৰ হাতত গাঘোচা লৈ মচিছে পেলা-
লে, সেই কাৰনে ডাঙ আক কেতিয়াও
ক্ষম্ভ ন হব।

এম্ব।

এতিয়া আমি কোন মানুহৰ বিবৰন
কৈচোঁ!

সেই জন কোন দেশৰ মানুহ!

সেই মানুহৰ কথা বুজাত কি লাভ!

পৌলে কান কথা কিৰ্তন কবিলে!

পৌলৰ আচৰন কেনে আছিল!

পৌল থ্রিউব বাবে জন পাঁচনিৰ মানুহ
এজন বে, নাইবা পাচে হোআ!

থ্রিউক কিৰ্তন কৰিবলৈ ঠেও কোনো মা-
নুহৰ পৰা বিদ্যা লিকিলে বে নাই!

পৌলক কিহৰ নিমিত্তে ভাবনা কৰিছিল!

ঠেও ছি জনক বিশ্বাস কবিলে, সেই
বিশ্বাসৰ পৰা ধৰি পৰিল বে!

সকল ভাবনা মুখত, ঠেওক কোৱে বা-
ধিলে!

পৌলৰ সন্ধান মৰ্জতাবে নিজোজন কৰা
পাঁচনি আক আচে বে!

পৌলে কিমান বছৰৰ মুখত থ্রিউব সিলা
হল! আক তাৰ পাচে কিমান বছৰ বয়স
হৈ আছিল!

পৌল এতিয়া কেনে ঠাইত আচে, তাতে
দুখ পাইচে বে!

পৌল পাঁচনিৰ জৌহন কালৰ বিবৰন।

Paul's Early Life.

পৌলৰ জনম কিলিকিয়া দেশৰ তাৰ্চ নগ-
ৰত হৈছিল, পাঁ ২২:৩। ঠেওব পিজি
মাত্রি বুয়ো সিহদি। কিলিপি ৩:৩। আক
ঠেও আব্রাহামৰ বজ্জৰ বেনিয়ামিনৰ কৈমত
জনম হৈছিল; বিধানৰ কথাও কিকচি। ক
১১:১। ঠেওব পূৰ্বৰ নাম চৌল; পাঁ ৮:
৫৮—৬০; ৯:১—৮। চৌলৰ অৰ্থ ধো-
জাটো। কোনো লোকে বোলে, ঠেওব জন-
মৰ পূৰ্বে মাক বাপেকে এক সন্তান পাবৰ
আসয়েবে ইহবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, পাচে
ইহবে সিহতৰ প্ৰাৰ্থনা সুনি, সেই সন্তান দি-
লে; তাৰ কাৰনে মাক বাপেকে লৰাৰ নাম
চৌল ধলে। কিন্তু পৌল নাম কেতিয়া পা-
লে, আক কি কাৰনে দিয়া হল, তাক আমি
স্বকপকৈ নে জানোঁ; তথাপি কোনো পণ্ডি-
তে ইয়াকে কই, বোলে, তেতিয়া কুপু মা-
জুলিৰ পাক নগৰৰ স্বৰ্গিয় পৌল নামে
অধিকাৰে পাঁচনিৰ মুখে থ্রিউব কথা সুনি
বিশ্বাস কবিলে, তেতিয়া সেই অধিকাৰে আ-
পোনাৰ পৌল নাম চৌলক মৰ্জতা কপে দি-
লে। আক আমিও প্ৰথমে সেই ঠাইতহে চৌ-
লৰ নাম পৌল বোলা সুনিচোঁ; পাঁ ১৩:২।

থ্রিউব মক ৬ বছৰৰ পাচে পৌল জন-
মিল। তেতিয়া ঠেও ১৩। ১৪ বছৰ বয়সিয়া
হল, তেতিয়া মাক বাপেকে গিকচালম নগ-
ৰত ইহবৰ বিধান লিকিবৰ নিমিত্তে পঠা-
লে। সেই কালত সিহদি লোকৰ এনে দম্ভৰ
আছিল, আপোনাৰ লৰাক প্ৰধান কৰম
তিনটা কৰে; প্ৰথমে চৰ্মচেনন, দুতিয় ইহ-
বৰ বিধান, তিতিয় কোনো সন্মাজিক বিদ্যা

সিকাই । সেই কপে চৌলকো ইহবৰ বিধান
সিকিৰলৈ যিকচালয় নগৰলৈ পঠালে । পৌ-
লৰ সিধ্যক গমিলিএল নামে এজন বিধানৰ
অধ্যাপক হৈছিল । পাঁ ৫:৩৪; ১২:৩;
২২:৩ । সেই সময়ত যিহুদি লোক দুই
বিধ আছিল, এভাগ ফিৰচি, এভাগ চিদুকি ।
পৌল হলে পুথান ভাণৰ ফিৰচি হৈছিল ।
ফিলিপি ৩:৫ । তেঁৱে মণ্ডলিক ভাৰনা কৰোঁ-
ভাৰ মাজৰ এজন পুথান আছিল; ফি ৩:
৫; পাঁ ১২:৪ । জেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ পুথম
সেৱক ত্তিকানক যিহুদিবোৰে সিল পেলাই
মাৰিলে, তেতিয়া চৌলেও তাতে মাৰিবোৰৰ
কাপৰ বাখিলে, আৰু ত্তিকানক মাৰোঁতে
পৌলবো মন্থত আছিল । পাঁ ৭:৫৮—৬০;
৮:৩ । তেঁৱে সময়ত পৌলক বাধ বা
সিহু বুলিব পাৰিছিল; কিন্তু অলপতে
অতি বহু মেৰ পোআলি হল । পাঁ ২:১৪ ।

প্ৰশ্ন ।

পৌলৰ জন্ম কোন দেশৰ? কোন নগৰত
হৈছিল?

কাৰ বন্ধু আৰু কোন কৈমত জন্ম হৈছিল?

তেঁও ভহু লোক নে সামান্য লোক আছিল?

তেঁওৰ নাম পুথমে কি আছিল, আৰু সেই
নামৰ অৰ্থ কি?

খ্ৰিষ্টৰ কিমান বছৰ পাচে পৌলৰ জন্ম
হৈছিল?

তেঁও কত আৰু কাৰ লগত বিদ্যা সিকিছিল?

যিহুদি লোকৰ কেই বিধ আছে?

পৌল কোন বিধৰ মানুহ, উত্তম বিধৰ
হৈ নে?

পৌলৰ মন পালটাব বিসই ।

Paul's Conversion.

জি কালত প্ৰভুৰ বিদ্যানি সাধি ত্তিকানক
বধ কৰা হল, সেই কালত মণ্ডলিৰ মাজত
অতি হৰা মূৰা হৈছিল; কিয়নো ত্তিকানক
মৰা ৰেখি সকলো সিন্যবিলাক পাঁচনিবি-
লাকত বাহিৰে চায়ে চায়ে গোট গোট

হৈ গল । আৰু ত্তিকানক মৰাতে মণ্ডলিৰ
সকলোৰে আগতকৈ বৰ সাহ পালে; তাতে
চৌলেও মনত সাহ কৰি, খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম
লুটিয়াবৰ কাৰনে অতি জতনেৰে দিনে ৰাতিএ
সেই কথাতে মন দিলে । পাচে ঘৰে ঘৰে
ফুৰি মুনিহ তিবোতা জাকে জাকে পালে,
সেইবোৰক ধৰি বন্দিসালত সুমাই ধলে । পাঁ
৮: ৩ । আৰু জিমান পাৰে, সিন্যনকৈ প্ৰভুৰ
লোকক দুখ দিবলৈ ধৰিলে । সেই কপে
যিকচালয় নগৰত জিবোৰক পালে, সেইবো-
ৰক ধৰি সান্তি কৰাই, বন্দিসালত পেলাই
ৰাখিলে; কিন্তু জেতিয়া সেইবোৰক সান্তি
আৰু ভাৰনা কৰাত মন জুৰ ন হল, আৰু
যিকচালয় নগৰত আন সিন্যক ভাৰনা কৰি-
বলৈকো নাই কিয়া হল, তেতিয়া আন কোন
ঠাইত মানুহে খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম গ্ৰাভ্য কৰিচে,
তাক বিচাৰিবলৈ সুধি সুধি থাকিল । পাচে
দামেচক নগৰত খ্ৰিষ্টিয়ান লোক ওলাইচে,
এই কথাৰ বুজ পাই, যিহুদিবিলাকৰ বৰ
পোৰোহিতৰ ওচৰলৈ গল; তাতে জি কপে
দামেচক নগৰলৈ গৈ মণ্ডলিৰ লোকক ধৰি
আনিব পাৰে, এনে এখন পত্ৰ, পোৰোহিতৰ
পৰা মাগব কৰি ললে; সেই পত্ৰ পাই মানে
চৌলৰ মন অধিৰ নিচিনাকৈ সিন্যবিলাকৰ
অহিতে জলি জলি আছিল; কেতিয়া ভাৰনা
আৰু সান্তি কৰিবলৈ পাম, কেৱল এনে কথা-
ৰে উত্পাত হল । তাতে সেই কৰ্ম ন কৰালৈ-
কে তাৰ মনত একো জিহনি নে পালে । তাৰ
পাচত পোৰোহিতৰ পৰা এখন সক্তি পত্ৰ,
আৰু কেতবিলাক মানুহকো পাই, সেই ঠাইত
মনেৰে একেৰিও কাল নি জিবোআকৈ দামে-
চক নগৰলৈ গল । আৰু বাটত জাঁওতে পৌ-
লৰ মনত সিন্যবিলাকৰ অহিতে কি জানি কি-
মান হিঁসাৰ ভাৰনা আছিল, আৰু লগৰ মা-
নুহে নৈতে কিমান কথা আলচি গৈছিল, তাক
কোনে জানিব পাৰে । ওখাপি আমি ইয়াকে
বুজিচোঁ, সিন্যবিলাকক ভাৰনা কৰাৰ কথাত
বাহিৰে পৌলৰ মনত আন একো কথা নাছিল;
আৰু সেই হিঁসাৰ কথাই তাৰ মনত জুই

দেব জলি ধকাত আন একো কথাও ভাবিব নোআবিলে। তেতিয়ালৈকে চৌলৰ মনত ইহুৰ মণ্ডলিৰ অহিতে হিন্দা আৰু তাৰ নাৰে পূব হৈ আছিল, সেই সময়লৈকে পৌলে আপোনাৰ মনত ইয়াকে ভাবি থাকিল, মই এতিয়া জি কৰম কৰিচোঁ, ইয়াতে ইহুৰে মোলৈ ডুট হৈ আছে; কিয়নো ওপৰ পিত্ৰি-বিলাকৰ দোআৰাই ইহুৰে জি ধৰম অৰ্থাত বিধান আমালৈ দিলে, এই মানুহবিলাকে নাচৰিয়া যিচুৰ মত লোআত আমাৰ এই ধৰম গুচাব খুজিছে; এই কাৰনে মই এনে-বিলাকক দ্ৰষ্ট কৰি কৰোঁ, তেতিয়া ইহুৰে দিয়া আমাৰ বিধানৰ একো হানি নহব, আৰু তাতে ইহুৰেও মোলৈ অৰ্থাত মোৰ কৰমত নিচইকৈ সন্তোষ হব।

এই কপে ভাবনা আৰু চিন্তাৰে চৌলৰ মন উগল খুগল হৈ ধকাত অতি বেগে যিকচালমৰ পৰা দামেচক নগৰলৈ গৈ গৈ আছিল। পাচে জি দিনত নগৰৰ ওচৰ পালে, আৰু জি সময়ত খেজুৰে আৰু পুতুৰ লিয়াবিলাকৰ অহিতে চিন্তা কৰা ভাবনাৰে চৌলৰ মন পূব হৈ আছিল, এনে সময়তে ইহুৰ হাত তালৈ স্বৰগৰ পৰা বিদিত হল। তেতিয়া দুপৰ মান বেলিত সুৰ্জৰ প্ৰকাশতকৈ অতি প্ৰভাপি পহৰ তেঁওৰ আৰু তেঁওৰ লগত জোআ মানুহবোৰৰ চাৰিও কালে প্ৰকাশ হল। সেই প্ৰভাপৰ কাৰনে তেঁও একো বখা নে পাই একে বেলিএ ঘোঁৰাৰ পৰা মাটিত পৰিল; তেতিয়া আকাশৰ পৰা হোআ এক বানি সুবিলে, হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় ভাবনা কৰিচা? পাঁ ১:৪। এনে বানি সূনাত চৌলে অতি ভই আৰু মৰ্জভাবে কোমল মাত লগাই সুবিলে; হে পুতু, আপুনি কোন? তেতিয়া পুতুএ কলে, জি যিচু তুমি ভাবনা কৰি আচা, তেঁৱেই মই। এই কথা সূনাত চৌলৰ মন কি জানি কিমান ভয়েৰে পূব হল, আৰু জি জনৰ প্ৰভাপি বাহুৰ পুহাৰ পালে, এনে সন্ধিমত পুতুকে ভাবনা কৰাত কেনে ভয়ৰ ভাবনা লো-

মাই তেঁওৰ মন ভগন কৰিলে, তাক কোনে সহিব পাৰে? সিহুৰ মুখত মানুহ পৰিলে জেনেকৈ একে বেলিএই হাৰ হুৰ ভাগি গুৰি হৈ জাই, সেই কপে সেই ভয়ৰ ভাবনা চৌলৰ মনত পৰাত তেঁওৰ মনৰ সকলো হাৰবোৰ গুৰি হৈ ভাগি গল; আৰু মনৰ অনুমানৰে জানোঁ, সেই সময়ত পৌলৰ সবিলত একো সন্ধি নে থাকিল। কিন্তু দেখা, এই কপে ভাবনা কৰি থাকোঁতে, জি জনে চেপেটা নল নে ভালে, আৰু ধুআৰে সলিতাও দু মূমাই, আৰু জি জনে ভগন হোআ হাৰবোৰকো বাটৰ পাৰে, এনে দায়া-মই জনে পূনৰ মাত লগাই কলে, কিন্তু উঠা, নগৰলৈ জোআ; তেতিয়া তুমি জিহকে কৰিব লাগিব তাকে ভোমাত কোআ জাব। ২; ৬। এই কথাৰ বাহিৰেও আন আন অনেক কথাও তেঁওত কোআ হল। পাঁ ২২: ২, ১০; ২৬: ১৪—১৮। পুতুএ এই কপে আহেদে কৰাৰ পাচে চৌল মাটিৰ পৰা উঠিল, কিন্তু এনে প্ৰভাপি পহৰৰ দোআৰাই চকুৰে কাকো দেখিব নোআবিলে; সেই কাৰনে তেঁওৰ লগৰ মানুহে হাতত ধৰি দামেচক নগৰলৈ আনিলে; তাতে যিহুদা নামেৰে এজনৰ স্বৰত লোমাই তিনি দিনলৈকে নোখোআ নো বোআকৈ থাকিল। নো খোআ নো বোআকৈ জে আছিল, ইয়াৰ হেতু এই, তেঁও সেই মৰ্মনত ভই পোআত বা আপোনাৰ চকু কৰা হোআৰ নিমিত্তে লম্বোনে থাকিল, এনে নহই, কিন্তু জি জনৰ অহিতে এনে কৰম কৰিলে, তাৰ কাৰনেহে অতি খেদ পোআত একো আহাৰ লবলৈ ইচা নহল। তাৰ বাহিৰেও তেঁও আগৰে পৰা জি জি পাপ দায়াপু পুতুৰ বিৰোধে কৰিলে, সেই আটাই পাপ তেতিয়া তেঁওৰ মনৰ আগত বৈ থাকিল; আৰু তাকে চিন্তা কৰোঁতে মনত অতিসই লোক আৰু বিয়াকুল বাৰ্হি জোআত তেঁওৰ মন নিচই কপে ভগন হল; সেই কাৰনেহে আন কোনো কথাৰে নি চিন্তাকৈ কেৱল পাপৰ কথাতে চিন্তি আ-

চিল, আৰু সেই পাপৰ চিন্তা আৰু খেদ এনে গধুৰ পৰ্বতৰ দৰে তেঁওৰ মনত ভাৰ হোআত সবিলৰ কথালৈ কি চিন্তা কৰিব পাৰে!

এই ৰূপে তিনি দিনলৈকে নো ধোআ নো বোআতৈ পাপৰ নিমিত্তে চিন্তা আৰু খেদ পাই থাকোঁতে সেই খেদত জ্বল তেঁওৰ মন নিবলাৰে বিয়াকুল আৰু বলিয়া হৈ নে জাই, এই নিমিত্তে তিনি দিনৰ মূৰত সন্তোষ কৰোঁতা দায়ালু পুত্ৰ এ হনানিয়াৰ বিসয়ে তেঁওক এক দৰ্শন দেখালে। সেই দৰ্শন পোআতে পৌলৰ মনত চাইগৈ কিছু আসাৰে আনন্দ পায়। কিন্তু সেই দৰ্শনৰ পাচত পুত্ৰ এ হনানিয়াকো দৰ্শন দি কলে, তুমি উঠি পোন নামেৰে বোলাটো আলি এ গৈ যিহূদাৰ ঘৰত চাৰ্চ নগৰৰ চৌল নামে এজনৰ বাত্ৰা সোধা গৈ; দেখা, সি পুৰ্ণা কৰি আছে, আৰু তুমি তাৰ ওচৰলৈ জোআ এনে এক দৰ্শনো পালে। তাতে হনানিয়াই চৌলৰ বিৰোধে উত্তৰ দিয়াত, তেতিয়া পুত্ৰ এ পুনৰ বাৰ কলে, তুমি আন একো কথা ন কৈ পোনে পোনে বাট বুলি জোআ, কিয়নো বিদেশি লোক আৰু বজাবিলাক আৰু ইসাএলৰ সন্ততি-বিলাকৰ আগত মোৰ নাম পুচাৰ কৰিবলৈ সেই জন মোৰ মনোনিৱ্ত পাত্ৰ হই। পাঁ ১: ১৫। সেই ৰূপে কোআত হনানিয়া গৈ পৌলক পালে; পাচে তেঁওৰ আগত কিছু কথা বাত্ৰা হৈ পুত্ৰৰ নামেৰে বুৰ দিয়ালে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৩৬, আৰু পৌলে ৩০ বছৰ বয়সিয়া হৈছিল।

এই কৰমৰ পাচত পৌলে মনে মনে বে থাকি যিহূ জে খ্ৰিষ্ট হই, ইয়াৰ কথা দামেচক নগৰৰ মাজত কিৰ্তন কৰিলে; সেই ৰূপে কিছু দিন সেই ঠাইতে থাকি, পাচে আৰব দেশলৈ গল; গলা ১: ১৭। কোনো পণ্ডিতে ভাবে, বোলে, পৌলে তাত কিৰ্তন কৰিবৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টৰ কথা সিকিছিল; কিন্তু অধিক লোকে ভাবে বোলে, তেঁও আৰব দেশত কেৱল কিৰ্তন কৰিবলৈহে গৈছিল; কিয়নো তাত অনেক খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি থাপ-

না কৰা হৈছিল, আৰু সিবিলাকৰ মাজত কিৰ্তন কৰা লোক কোন আছিল, তাক কেৱে কব নোআৰে। এই হেতুকে জানিচোঁ, কেৱল পৌলেহে তাত কিৰ্তন কৰি আছিল। তেঁও জে তাত কিৰ্তন কৰিবৰ নিমিত্তে কেৱল গৈছিল, তাৰ পুমান তেঁওৰ এক পত্ৰ দোআ-বাই বুজিচোঁ। গল ১: ১১, ১২, ১৬, ১৭। তেঁৱে কৈচে, হে ডাইবিলাক, জি সুভ বাত্ৰা মোৰ দোআবাই কিৰ্তন কৰা হৈছিল, সেয়ে মানুহৰ মতে ন হই, ইয়াক তোমোলাকত বুজাইচোঁ। মই মানুহৰ পৰা তাক পোআও নাই, সিকাও নাই, কিন্তু যিহূ খ্ৰিষ্টৰ পুকা-সিত বাক্যৰ দোআবাইহে তাক পালোঁ। তেতিয়াই মই ভেজ মজ্জ হোআ মানুহে সৈতে আলচো ন কৰিলোঁ। ইয়াতে পৌলে কোনো মানুহৰ পৰা জে কিৰ্তন কৰিবলৈ সিকা নাই, তাক ভাল ৰূপে পুকাৰ কৰা গল; কিয়নো তেঁও আপুনি কৈচে, মই জি কিৰ্তন কৰাৰ ভাৰ পালোঁ, সেয়ে মানুহৰ পৰা ন হই, আৰু মানুহৰ দোআবায়ো তাক কৰিবলৈ সিকা নাই; কিন্তু পুত্ৰৰ পৰাহে পাই কিৰ্তন কৰিবলৈ সিকিলোঁ।

পাচে আৰব দেশৰ পৰা তেঁও পুনৰাই দামেচক নগৰলৈ উলটি আহিল। গলা-তিয়া ১: ১৭। কিন্তু তাত কিছু কাল থাকিলত যিহূদিবিলাকে মাৰিবলৈ থাপ দিব ধৰিলে; পাচে ভায়েকবিলাকে ৰাতিএই এটা পাচিড ভৰাই পৌলক গৰ পাৰ কৰি দিলে। জি ঘৰত পৌল আছিল, সেই ঘৰ নগৰৰ গৰতে লগাই সজা হৈছিল, সেই কাৰনে ৰাতি পাচিড ভৰাই গৰৰ এক সুকজাই দি পাৰ কৰি দিব পাৰিলে। পাঁ ১: ১৩—১১; ২ কৰ ১১: ৩২।

শ্ৰৱণ ।

স্তিকানক বহু কথাত মণ্ডলিৰ লোকৰ কি হৈছিল?

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মমক কোৱে সূচিয়াৰ বুজিলে! পৌলে যিকচালমৰ পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহক ডাৰনা কৰিবলৈ কোন নগৰলৈ গৈছিল!

পৌলে জাজা কৰাভ ঠেওৰ মনত কি কথ
ভাৰিছিল !

হামেচক নগৰৰ ওচৰ পোআত পৌলৰ
কি ঘটিল !

ঠেও কাৰ বিৰোধে বন কৰিছিল !

হেতিয়া পৌলে প্ৰভুকে ভাবনা কৰিচো
বুলি জানিলে, তেতিয়া মনত কি ভাবনা
আছিল !

দুইট লোকক সন্ত কৰিবলৈ কাৰ সক্তি
আছে !

মানুহৰ দুখিত মন কোনে সান্তনা কৰিব
পারে !

মাটিৰ পৰা উঠিলত পৌলৰ চকুত কি হল !

ভাৰ পাচে ঠেও কাৰ ঘৰলৈ গল !

কেই দিনলৈ পৌলে নে দেখা হৈ আছিল !

কি কাৰনে ভোজন পান ন কৰিলে !

তিনি দিনৰ মূৰত পৌলৰ ওচৰলৈ প্ৰভু
কাক পাঁচিলে !

হনানিয়া গৈ পৌলক কি কৰিলে !

ইয়াৰ পাচে পৌলে হামেচক নগৰত কি
কৰিলে !

হামেচকৰ পৰা কলৈ গৈছিল !

আৰৰ দেশত পৌলে কি কৰিলে !

পুনৰাই হামেচক নগৰলৈ অহাৰ পাচে
ঠেওৰ কি ঘটিল !

লাজবত ওপৰি ভাসেবে পান ভৰি জোআ নভিলচ
মায়ে এবিধ সাধুক বকচা ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৪ ।

Bukhaogin Khura Raja—War with the Koches.

১৪৭৪ সঁকত ঈওৰে পুত্ৰ চুখাংকা কুমৰ

বজা হল, ঈওকে ধোবা বজাও বোলৈ ।

লাকনি সুংকেও (৫) সঁকত ভ্যাওচুপন ১,

ভ্যাওচামচু ১, ভ্যাওলুংকতাই ১, ভ্যাও-

ভ্যাপ ১, ভ্যাওচামকেও ১, ভ্যাওভিংপম ১,

ভ্যাওউ ১, এই কোঁঅৰ সাতোটা, বৰ পাত্ৰৰ

পুত্ৰক লাপেত ১, চেনবৰৰ পুত্ৰক লাচাম

পম ১, এই সকলে বজা দেৱক দোহ কৰিব-

লৈ আলচিলে । পাচে এই কথা বজা দেৱে

মুনি সিহঁতক ধৰি আনি মাৰিব কৰিলে ;

পাচে ভংখাম বৰ গোহীয়ে মাতিলত বজা

দেৱে দাই এৰি সিহঁতক নে মাৰি এৰিলে ।

লাকনি কাভপাও সঁকত বজা দেৱে ভেও

বাক জুখ কৰিবলৈ চাৰিঙ্গ বজাকে, বৰ গো-

হীইকে, বুৰা গোহীইকে, সৈন্য সেনা দি

পঠালে । পাচে ইবোলাক তিনিএ গৈ নাম-

কপত বলগৈ ; তাৰ পৰা চাৰিঙ্গ বজাই বৰ

গোহীয়ে নামভুতত বগলৈ ; বুৰা গোহীয়ে

নমাইৰ বাটে গল ; তাৰো পৰা চাৰিঙ্গ বজা

বৰ গোহীয়ে আইতনিয়া দিলে দি গল ।

পাচে সিহঁতে খেদি জাবৰ দেখি লৰা তি-

ৰোভা এৰি ভাগি লুইতে গল ; আইতনিয়া

ভাগি গৈ পাপুকিয়া নগাত সোমালগৈ ।

পাচে চাৰিঙ্গ বজা বৰ গোহীয়ে খেদি গৈ

পাপুকিয়াৰ গাঁও পালেগৈ ; পাচে পাপু-

কিয়াও ভাগি গৈ খামতেজিয়াত সোমালগৈ ।

পাচে আমাৰ লোকে খেদি গৈ খামতেজ

পালেগৈ, পাচে খামতেজ ভাগিল ; খামতে-

জিয়াৰ পালে মেচোন ১ স । সেই ঠাইতে

বৰ গোহীই নৰিয়া পৰিল । বৰ গোহীইক

ওলটাই আনোঁতে বাটত আইতনিয়া, পা-

পুকিয়া, খামতেজিয়া, এই তিনি গঁয়া নগা

এটাই হৈ ডইমুং পৰ্বতত বেৰি ধৰি বৰ

গোহীইক লৈ অহা মানুহক কাটিলে । পা-

চে ভ্যাওচুপন, ভ্যাওচু, এই দুই কুমৰে

খেদি গৈ ডইমুং পৰ্বতত জুখ ধৰিলে ; তি-

নিও কৈব নগা জুখে বোআৰি ভাগিল ।

দুই কৌমবে বব গোহাইক একআই আনি-
লে। লাকনি কংমাও (১) নকত বব পাঁজ
গোহাই মবিল, বুবা গোহায়ে মবিল।

লাকনি ভাওচি নকত ভরাইথেকক ভ্যাও-
চাংবাই নাম দি বুবা গোহাই পাতিলে।
লাকনি কাপচিলা (১২) নকত পুতাপ বাইব
নাতিএক আহিল। পাচে আলুআ বুৱা ভটি-
বাই গৈ পুতাপ বাইব নাতিএকৰ লগ
ললেগৈ। পাচে দুৱো উজাই আহি দিখৌ
মুখ ললেহি। বজা দেৱে এই কথা সুনি
তংখাম বব গোহাইকে, বুবা গোহাইকে,
বব পাঁজ গোহাইকে বনলৈ পাঁচিলে।
ইবোলাক তিনিও গৈ দিখৌ মুখত বন
ধৰিলেগৈ। এনেতে জোহানৰ পুতেক বং-
বংকংপৰ ভায়েক, জকা বেঁওখাইক চোলা
পেলাবৰ নিমিত্তে মাৰিলে। পাচে আহিবৰ
দিনত বজা দেৱে মনখাম কুমবকে, চুম-
ভাককে, এই দুইক বহুত মানুহ দি বোকাভ
গৰ বাস্তিৰ দিলেগৈ।

লাকনি ডাপমুত (১৩) নকত বুবা গোহাইক
বোকাৰ গৰত থাকিবলৈ পঠালে। এই নক-
তে আগৰ বোকাৰ গৰত থকাবোৰক সনালৈ
পঠালে; নামনি কলিয়া মুংখুজিয়া হাতি
মুৰিয়া ১, মৰিবতেল ১, এই দুইক ভ্যাও-
ডুকৰ লগলৈ সনালৈ পঠালে। ভ্যাওডুকলৈ
বঁটা দিলে হাতি ১, ডগ ১, হেঙ্গদান ১,
হিলৈ ১, কপৰ জবা ১, বেলা ১। আক
ভ্যাওচাংবাই বুবা গোহাইক সৰাৰে গুৰ
কৰি দি সনালৈ পঠালে। বকতিয়াল হাতি
মুৰিয়া মতিয়ানত ১, উজনি কলিয়া হাতি
মুৰিয়া ১, এই দুইকো লগত দিলে।

লাকনি বাইচান নকত চুহুচুডুমুএ, টেপুএ,
এই দুৱে উজাই আহি সনা পালেহি।
আমাৰ লোকেও গৈ সনাত থাকিলগৈ।
পাচে নিইত দুৱে লুইতে উজাই দিখৌ
মুখ পালেহি। পাচে এই কথা সুনি বজা
দেৱে চাৰিঙ্গ বজা, তংখাম বব গোহায়ে,
কংজং বব পাঁজ গোহায়ে, ভরাইথেক বুবা
গোহায়ে আলচি, নাৱে ভটিয়াই লুইতে পা-

লেগৈ। নিইত দুৱে গধূলি বেলা লুইতে
উজাই পুনৰ দুপৰ বাতি ভটিয়াই আহি,
আমাৰ মানুহলৈ হিলৈ মাৰিলে; দুই চাৰি
গুলি লগিলত আমাৰ মানুহ ভাগিল।
পাচে নিইত দুই ভটিয়াই গৈ, নাৰ্ছি মুখৰ
চাপৰিত বলহি। আমাৰ লোকে খেদি গৈ
নাৰ্ছি মুখত কুখ ধৰিলেগৈ; তাতে আমাৰ
ভ্যাওমুংচং পৰিল।

লাকনি মুংবাও নকত মাঘৰ দিনত, কৌচ
বজা লুইতে উজাই আহি, দিখৌ মুখৰ
পোনে লুইতৰ উতৰে বলহি। পাচে বজা
দেৱে চাৰিঙ্গ বজা, ভরাইথেক বুবা গোহাই,
ভ্যাও উত, ভ্যাওচুং, কংজং বব পাঁজ,
চুতাং খামচেন, এই সকলেৰে গৈ, ইপাৰে
কৌচ দি বলগৈ। ভ্যাওৰিং আইথুং মুজক
কুখৰ অধিকাৰ কৰি, তিপাম বজাক লগত
দি দিহিঙ্গৰ গৰত থাকিব দিলে গৈ। সেই
সময়ত বহাগৰ দিনত মৰাঙ্গি ৰাজ্য ভাগি
আহিল। পাচে চাৰিঙ্গ বজা ভাঙ্গৰিয়া নক-
লেবে আলচ কৰি বজা দেৱলৈ জনাই,
কুংখামৰ পুতেক লাজিতাম ১, লাচাইলুং
১, লাজিখুন ১, এই তিনিও কৌচ বজান
চাইলৈ প্ৰিতিৰ কাৰনে পঠাই দিলে; কৌচ
বজাও মিত্ৰ কৰিবৰ নিমিত্তে বতিকাৰা নামে
ভাল মানুহ এটা পঠাই দিলে। কৌচ বজা
এই বুলি কৈ পঠালে; আমিও এতিয়ান
ন ইও, নিবোলাকো এতিয়াৰ ন ইই। বি-
সেনত বৰ্গি বজা ইন্দ্ৰৰ সন্তান, আমি
সদা নিৱৰ সন্তান। এতেকে তোমাৰ আমাৰ
বন্দ কন্দল কৰিবৰ উচিত ন ইই; পূৰ্বতে
তোমাৰ আমাৰ অধিকাধিক প্ৰিতি গোটে চলি
গৈছে। এই জানি তোমাৰ আমাৰ দুষ্ট
ৰাজ্য কুসলে জেনে কপে ৰহিব, সেই কপে
আপুনি নিবন্ত কৰি ৰাজ্য লওক, আমাকে
দিওক; এই কথা সুনি জে মনে সৰ্ব জনে
পুলংলা কৰে, তাকে আচৰিব। সন্দেল দি-
ছিল, হাতি এটা, ঘোঁৰা চাইটা, আক এটা
লোৱৰ জিম বজা ঘোঁৰা। পাচে বজা দেৱে
এই কথা সুনি পাঁজ মজিৰে আলচ কৰি

কৌচ বজালৈ দিলে, হাতি ২ টা, আৰু এটা
কপৰ টাঙ্গি বজা। পাচে কৌচ বজাও প্ৰি
তি হৈ আপোনাৰ ঘেসলৈ ভটিয়াই গল।
আমাৰো সৈবো বনৰ ঠাইৰ পলি উলটি
আছিল।

পাচে আৰুও ঘেঠৰ দিনত কৌচ বজা
টেপুক পঠাই দিলে। টেপুএ আহি দি-
হিহুত কৌচ দি বলহি। কৌচ বজাও পা-
চতে আহি বলহি; আমাৰ দিহিহিয়া কী-
বিএ জানি গৰ এৰি ভাগি দধিন পাৰলৈ
আছিল। কৌচ বজা ভবে নাৱে খেদি আ-
ছিল। আমাৰ চাৰিহু বজা, ভৰাইখেক বুৰা
গোহাঁই, কৰুৱা বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, চুতা-
খাচন, এই সকলো আলটি হাতি ১ টা,
সুৰিয়া হেৰুৱান ১ খন, হিলৈ ১ টা, এই
বস্তু দি লেচাই ১ ক, খিলা- মুখুৰ
পুতেক ১, এই দুইক কৌচ বজাৰ ঠাইলৈ
পঠাই দিলে; ইহঁত দুয়োও কৌচ বজাক
এই সন্দেশ দিলেগৈ। আমাৰ ঘোঁৰা চোআই
কৰলৈ নো পাওতেই, ভোখা সকল ভাগিৰ
খুইচিলে, এনেতে ঘোঁৰা চোআই পাট আগ্য।
কৈ উলটি আছিল। পাচে আমাৰ মানুহ
বৰ নোআৰি; ৭মাজ বাতি গৰ এৰি পলাই
আছিল। সিবোৰলৈ বাট নে চাই বজা ঘেৰে
উইখামন্ত নবাকৈ গোট খুয়াই, তাৰে পৰা
বগা পৰ্বত উঠি চৰাই খোৰোৱন্ত থাকিলগৈ।
কৰুতই পৰ্বতত ভিৰি মাহ আছিল, কৌচ
বজাও আহি পাইমানি বিলৰ কাষৰত
থাকিলহি।

পাচে বজা ঘেৰে প্ৰতিব কাৰনে ভৰাই-
খেক বুৰা গোহাঁইক, কৌচ বজাৰ ঠাইলৈ
পঠাই দিলে। সন্দেশ দিচিলে, সোনৰ কলহ
২ টা, কপৰ কলহ ৪ টা, কপৰ বেলা ১
খন, কপৰ সৰা ১ টা। বুৰা গোহাঁই আ-
হি কৌচ বজাক পাইমানি বিলৰ কাষৰত
সন্দেশ দি প্ৰতিব কাৰনে কলেগৈ। পাচে
কৌচ বজা বুলিলে, ভৰাইখেক বুৰা গো-
হাঁই, জুমি উৰিগিৰি বজাত এই কথা কৰা
জাই, ভিৰি জনা গোহাঁইৰ পুতেকক দিব,

চুতাৰ পুতেকক দিব, খামচেনৰ পুতেকক
দিব; মই সকলো বৰ্গি বজাৰ বাজাতে থৈ
ডাম; এই বুলি বুৰা গোহাঁইক বিদাই দি-
লে। বুৰা গোহাঁয়ো আহি সকলোকে বজা
ঘেৰন্ত জনালেহি। কৌচ বজাও লুইতৰ মাজা-
লিত থাকিলগৈ। সাওনৰ দিনত বজা ঘেৰে
লপলাওৰ পুতেক আকৃত্যাম ১, বুৰা গো-
হাঁইৰ পুতেক ড্যাওতিত ১, বৰ গোহাঁইৰ
পুতেক ড্যাওপেত ১, খিমৰতৰ পুতেক লাকে
১, খামচেনৰ পুতেক ১, চুতাৰ পুতেক ১,
এই সকলক কৌচৰ ঠাইলৈ বুৰা গোহাঁইৰ
হাতত দিলে।

পাচে দিহিহিয়া বজা ঘেৰৰ জিএক, খোৰা
বজা ঘেৰৰ পেহিয়েক, বৰ গোহাঁইৰ ঘে-
নি নাংবল্ল গাভৰু পুতেকৰ লগতে আহি
বুলিলে, মোৰ পোক ভাটি বাজালৈ কলেই
'দিম' কৌচত জে বন হাবিলি, বজা নো কি'
ভাৰিয়া নো কি' গিৰিএকক বোলে, তই
নো কিহন বৰ গোহাঁই' ভাল, তইতে জে
বন হাবিলি, মই জুম কৰি চাঁও, তইতৰ
টুপি চলা কুনবিন কুনখা পিকি কৌচক জুম
কৰোঁ; ভিৰোতা নে পুতাপু এতেকে মোক
জানিব। তইতে মো সাজ পিকিৰি, এই বুলি
গাভৰু পুতেক ড্যাওপেতক কাহি নিলে
পাচে বৰ গোহাঁয়ে বজা ঘেৰত কলে, বাজাৰ
নিমিতে মোৰ পোকে দিলোঁ, জক। পুনৰ
গাভৰু বোলে, মোৰ লৰাক কোনে দিব
পাৰে? দিখো নৈক বান্ধি ওভোতাই বোআৰ
পাৰিলোহে মোৰ লৰা দিব পাৰে। পাচে বজা
ঘেৰে খজ কৰি বুলিলে, বৰ গোহাঁইৰ পুতেক
জাৰ নে লাগে, মোৰ ভাই চুগাম কৌচৰ
জক, এই বুলি ড্যাওচুগামক কৌচৰ ঠাইলৈ
বুৰা গোহাঁইৰ হাতত দিলে। সাওনৰ দিনত
বুৰা গোহাঁয়ে গৈ কৌচ বজাৰ ঠাইত সকলো
ওল সোধালেগৈ। খামচেনৰ পুতেকক সৰু
লৰা বুলি ওলোটাই দি, কৌচৰক ভাল
কপে বৰিয়া দিলে; কৌচ বজা আপোনাৰ
বাজালৈ ভটিয়াই গল।

পাচে চাৰিহু বজা, ভৰাইখেক বুৰা গো-

হাঁই, এই দুয়ে কৌচক ওলক লোখাই উজাই আহি বজা দেৱক সপুপাঞ্জে কলেহি। উজিৰ বামুন ১, তপসি লক্ষৰ ১, মালামূল্য লক্ষৰ ১, এই তিনিক কৌচ বজাই উত্তৰকোলত ৰাজ খোআ পাতি থৈ গল।

লাকনি প্লেকমিত (১৬) সঁকত আঘোনত চৰাই খোৰোজৰ পৰা বজা দেও নগৰলৈ আহি, পান্ধৰুআ কৌঅৰক মাৰিলে। সেই বচৰতে আমাৰ ওল দিয়া চুগাম কৌঅৰক মুখ্য কৰি সকলো মানুহক কৌচ বজা আমাৰ ৰাজ্যলৈ পঠাই দিলে। পঠোআৰ কাৰন কঁও। এক দিনা প্ৰতি কৌচ বজাৰ আগত বাত্ৰা কলেহি; পাচে বজা দেৱে ত্যাওকন-খামক, ত্যাওতক, এই দুইক পঠাই লাচান-গা কচাৰিক ধৰি আনিব দিলে। পাচে দুয়ে গৈ তাক ধৰি আনিলেগৈ। পাচে ইবোৰ জাবৰ সুনি ত্যাওজাইখাম, ত্যাও-তিপু, এই দুয়ে বজা দেৱক দোহ কৰি, ঘাই লুইতৰ পাৰ হৈ বামুন উজিৰৰ চাইত সোমালগৈ। এই তিনি কথা একে বচৰতে। পাচে বজা দেৱে ত্যাওকনখামক উজনি কলিয়া ৰাজ্য দিলে। ৰূপ সন্দিকৈ কনখামৰ লগত ডিবুৰ মুখত থাকিব দিলে-গৈ। পাচে কনখামক দিবুৰ মুখৰ পৰা আ-ৰি বুৰা গোহাঁই পাতিলে, ডৱাইথেকক বুৰা গোহাঁই ডাঙিলে।

লাকনি কাতকেওত (১৭) সঁকত কাতিৰ দিনত মালামূল্য লক্ষৰে বজা দেৱক দোহ কৰি বটলৈ আলচিলে। পাচে কৌচ বজা বোলে ভাই চুগাম, পাসা খেলোঁ আহ, এই বুলি পাসা খেলিলে। পাচে চুগাম কৌঅৰে কুৰি ঢাল পাসা জিকিল, এঢালত জোৰ দহ লাগি আছে। এনেতে কৌচ বজা বোলে, ভাই চুগাম, যদি জোৰ দহ মাৰিব পাৰ, সত্যো সত্যো জেই খোজা, তাকে দিম। পাচে চুগাম কৌঅৰে বিমুখে ঢালি জোৰ দহ পে-লালে। পাচে কৌচ বজাই বোলে; মই বচ-নে ঘাটিলোঁ; মই দিওঁ বুলিচোঁ, তই জি খোজ খোজ। পাচে চুগাম কৌঅৰে বোলে,

ভাল; যদি দিবা, মোৰ লগত অহা মানুহে সৈতে মোক আমাৰ ৰাজ্যলৈ পঠাই দিয়া। কৌচ বজাই বোলে, ভাল, বিদাই নিলোঁ; তোমাৰ মানুহে সৈতে জোআ, আৰু মোৰ মানুহ জি জাব কৰিচে, তোমাৰ লগত জক। পাচে চুগাম কৌঅৰ মানুহে সৈতে উজাই আহি বজা দেৱক লেৱা কৰি সপুপাঞ্জে বাত্ৰা কলেহি।

পাচে বজা দেৱে উজিৰ বামুনকে তপসি লক্ষৰকে, এই দুইক মাতি আনি, ই চাইতে বাখি থৈ, ত্যাওতাইৰ পুতক লাইচুকক পঠাই মালামূল্য লক্ষৰক ধৰি আনিব দিলে; তাৰ লগতে লৰা ভিৰোতা ধৰি আ-নিব দিলে। পাচে নিবোৰেও গৈ লৰা ভি-ৰোতা সহিতে লিইতক ধৰি আনিলে। পাচে উজিৰকে তপসি লক্ষৰকে লোআ মেলিলে; মালামূল্য লক্ষৰক কাটিলে। পাচে বজা দেৱে আঘোনৰ দিনত তিনি জনা ডাঙ-ৰিয়াক পঠাই চিনাতলিত গৰ বান্ধিব দিলে। আৰু বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাণ্গুনমনাক ৰাজ নেওগ পাতিলে। এনেতে আঘোনৰ দিনত চুটিয়া আহি আমাৰ খেৰেম, নামৰূপ, দুই ৰাজ্য ডাঙিলেহি। পাচে বজা দেৱৰ দদা-য়েক চুলেতিপাম ৰজা গৈ চুটিয়াৰে জুখ ধৰিলেগৈ; তিপাম ৰজাৰ উঠা হাতিত চুটিয়াই তিনি পাট কাঁৰ লগালত বলে নো-আৰে হেন দেখি, তিপাম ৰজা দিহিৰ পাৰ হৈ হুহকি আহিল।

পাচে সেই সময়ত মাঘৰ দিনত পৱন নামে ঢেকেৰি ৰজা জুখ কৰিবলৈ পালেহি। পাচে ৰজা দেৱে এই কথা সুনি চুলেতি-পাম ৰজাকে, অনখাম বৰ গোহাঁইকে, এই দুইক দিখোঁ মুখত থাকিব দিলেগৈ। পাচে বুৰা গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, ৰূপ সন্দিকৈ আনো ডা ডাঙৰিয়া সমন্তে লুইত পাৰ হৈ গৈ ঢেকেৰিৰে মুণ্ড ভগাড জুখ ধৰিলেগৈ। তা-তে ঢেকেৰি বিস্তৰ পৰিল, বিস্তৰ লোক ভা-গি গল। ঢেকেৰি ৰজা হাতিত উঠি কৌচ এৰি জাঁওতে গুলি লাগি হাতি এৰি এবাই

গল। পিতলিয়া হাতি টলি ১, সুনিয়া তও
সুনিয়া হেঙ্গদান ২, সোনৰ ফাক মুঠিৰে
চুৰি ২, কপৰ বাত ১, কপৰ টেমা ১, এই
বস্তু ঢেকেৰিৰ হাতিৰ ওপৰত আমাৰ পালে।
পাচে ঢেলা বজাই গুলি খাই ঘোঁৰাত উঠি
পলাই গল, আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি
গল। পাচে ঢেকেৰি বজাই এবাৰ নোআৰে
হেন দেখি, ঘোঁৰা এৰি বাতি এখনি নাৱত উঠি
পলাই গল। পাচে আমাৰ মানুহে কোঁচৰ
হাতি ঘোঁৰা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ বিস্তৰ পালে; পাচে
বজা দেৱে কাগুনৰ দিনত বৰ গোহাঁইকে, বৰ
পাত্ৰ গোহাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, কপ সন্দি-
কৈকে, ঢেকেৰিৰ ঢেলা বজাক ধৰিৰ দিলে
গৈ। পাচে চাৰিও গৈ ঢেলা বজাক ধৰি
আনি বজা দেৱৰ চাইত দিলেহি। পুনৰ
কোঁচৰ টেপু নামে বৰ বৰুআ এটা সাওনৰ
দিনত লুইতে উজাই আহি ভাদ্ৰ আহিন
দুমাহ লুইতৰ কোসত আছিলে। লাকনি
খুতভোও (১৭) সঁকত কাতিৰ দিনত বজা
দেৱে ডাঙ্গৰিয়া সকলেৰে গৈ লুইতৰ কোসত
টেপুক জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে তাৰ লোক
জন বহুত পৰিল, কেতবোৰ ভাগি পলাল,
টেপুও পলাল; তাৰ লগৰ মোহন লক্ষৰক
ধৰি আনিলে; তাৰ বৰ নাও অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ
অন্যো বস্তু বিস্তৰ পালে।

চেপ্তেম্বৰৰ অকনোদইত লিখা সাঁথৰৰ উত্তৰ।

১, আলি বাট। ২, কুঠাৰ। ৩, ভোট
মৰিচ। ৪, আঁঠুআ। ৫, চালনি। ৬, সুৰ্জ
আৰু পানি। ৭, মিচা মাচ। ৮, বাঁহ। ৯,
খুৰ। ১০, খৰম। ১১, বচৰ। ১২, ঘণ্টা।
১৩, জোৰ ভামোল।

অনেক দেশৰ সন্ধ্যাদ।

Journal of Events.

এই সিতলাগৰৰ দিখৌ নদিৰ সি পাৰে
হাতিখোকৰ চাদৰৰ নামেৰে গৰিয়াৰ ঘৰত
কেও নথকাত ১৪ অক্টোবৰৰ দিনা দিনতে
২ বজা মান বেলিকা ঘৰত চোৰ সোমাই
বটালিৰে তাৰ পেৰা ফালি কাপৰ কানি
একো নি নি মুঠে ১৫৩৪। টকাৰ সোনৰ কপৰ
অলঙ্কাৰ নিলে। পাচে গধূলি গিৰিহঁত গৈ
এই দুৰ্দল দেখি থানাত কোআত থানাৰ
আমোলাই বিচাৰ কৰি তাৰ নিচেই ওচৰে
ফিৰদাস বুলি এটাক অনেক সোভাতে ধৰি
বিচাৰ কৰ্তাৰ গুৰিলৈ পঠাইচে। আৰু ৪ দিন
মানৰ মূৰত তাৰ ঘৰৰ ভেটি খনাত ১৬
টকা দামৰ কপৰ চম্ভাৰ এডালো ওলাইচে।
আৰু চুৰ কৰিবৰ দিনা গধূলি ফিৰদাস অপ-
বাদি জি খন হাৰিৰ পৰা গধূলি ওলাই
আহিছিল, সেই দিগ ধৰি হাৰিএ হাৰিএ বি-
চৰাত চায়ে চায়ে কপ সোন আৰু খাক
মনি ৮০০। ২০০ টকাৰ মাল পাইচে।

চেপ্তেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত লিখা গৈছিল,
গোলাঘাটৰ কাচাৰিৰ গুৰিত ধনি চুটিয়াক
খুঁচি মৰাৰ বাবে সদৰৰ হুকুম অনুসৰি নো-
মল চুটিয়াক ২১ নৱেম্বৰ তাৰিখে ৮ বজাৰ
সময়ত কাঁচিৰ দোআৰাই এই সিতলাগৰতে
প্ৰান দণ্ড কৰিব।

কোনো কালে নে দেখা নু সুন্য বস্তু ১৭-
৭৩ সঁকৰ চাৰি কাৰ্তিক ১২ অক্টোবৰত দেখা
হল। মচলমানৰ মৰিয়া হাজৰকিয়াই খুঁচিৰ
পৰা এটা মহ পোআলিৰ নাক চকু জিৰা
ধকা মূৰ এটা, কিন্তু কান চাৰি খন, দু খন
মাজ মূৰত, কঁকালৰ পৰা দুটা, নেজ দু গচ,
ভৰি ৮ টা, এইটো মহ আনি সিতলাগৰৰ
কাচাৰি ঘৰত চাহাৰ লোকক দেখালত অনে-
কে চাইছিল।

২৩ অক্টোবৰ বিৰচতি বাৰত কলিকতাৰ
ওচৰৰ দেশ আৰু সাগৰতো অভিসই বৰ
ধুমুহা বতাহ মাৰি ভালেমান জাহাজ চৌৱেৰে

ভাঙিলে । বহালি নামে এখন জাহাজ নিচেই নট হ'ল, কিন্তু তাৰ মানুহবোৰ আন জাহাজত উঠি বহা পৰিল । আন আন ঠাইতো বহু জাহাজ ভগাব কথা কৈচে ।

বহাই নগৰত দুজন পাৰ্চি লোকে মচলমান ধৰম লোআত, এখন পাৰ্চি সল্লাদকে মচলমানৰ অহিতে অনেক কথা লিখিলে ; তাতে সিঁতৰ হেজাৰ হেজাৰ মানুহ গোটে খাই পাৰ্চি-বিলাকৰ ঘৰ দুআৰ লুটে কৰি ভাঙিবলৈ ধৰিলে । এই ঘৰে বৰ হ'ব। মুৰা হ'লত মাজেটৰ চাহাবে পুলিচৰ বৰকন্দায়ে সৈতে গৈ ৮৫ জন মানুহক ধৰিলে । আৰু সেই ঊজত ১৬ জন মানুহ খুন হ'ল ।

মলমাইন নগৰত ২০ জন কইদি লোকে ভাপ জাহাজত নাগ মাটি লক নাৱেৰে ভাই থাকোঁতে অকস্মিতে সেই নাও লৈ নদি পাৰ হৈ মান দেশলৈ জাবলৈ ধৰিলে । এনে সময়ত দাবোগাই সিঁতৰ এটা গুলিয়াই মাৰি পাচে পিয়দাবোৰে সৈতে আন নাৱত উঠি, সিঁতক খেদি গ'ল । পাচে কইদিৰ নাৱৰ ওচৰ পাই পিয়দাবোৰে দাবোগাৰ হুকুম নো পোআতৈ গুলিয়াবলৈ ধৰিলে, আৰু বামলৈ আহিলত পুলিচৰ লোকেও সিঁতক আক্ৰমণ কৰিলে । মুঠে ১৪।১৫ জন কইদি মাৰিলে ।

চুক সমুদ্ৰৰ দাঁতিত আবেন নগৰত থকা ইজৰাজি সেনাৰে সৈতে আৰব আদি বাসি লোকে বাৰে বাৰে ঠাঁজিয়া কৰি দেশত কাপ্তান মিলন চাহাবক বধ কৰিলে । সেই কথা সুনি পুতিকা দিবৰ নিমিত্তে গবৰ্ণমেন্টে বহাই নগৰৰ পৰা দুই ভাপ জাহাজ আৰু ২০০০ সেনা ভালে পঠাই দিচে ।

সিৰামপুৰত থকা বামবড় গোসাঁই জামিনদাৰক কোনো মানুহে গাঁৱত এটা বুদ্ধ হৈচে বুলি মাতিলত জামিনদাৰে গৈ তাক মিচা বুলি বাতি সেই গাঁৱত থাকিল । তাতে নিসাত কোনো লোকে ঘৰত সোমাই জামিনদাৰক মাৰি উলিয়াই এখান পথাৰত পুতিলে ।

ক্ৰমে ক্ৰমে সেই কথা সুনি ঠেওৰ এখন মিতিয়ে বিচাৰি স পালে, আৰু দেশত বধ কৰাবোৰক ধৰি বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ হাতত সোমাই দিলে ।

কলিকতাৰ কৌঠৰ ভিতৰলৈ চাপা প আনিবলৈ নিমেষ হোআত কটিকা খোআ গোৱা লোকে গুপুতকৈ নানিলে বে পাট । কৌঠৰ দুআৰত থকা চতুৰিএ এজনি তিরোতা মানুহে কোসত লৰা লৈ ঘনে ঘনে অহা জোআ কৰিবৰ দেখিলে ; তাইৰ লৰা দিহল বিহা মেখেলা আদিৰে পিন্ধা হৈছিল, কিন্তু ন কন্দা ন মতাও চতুৰি বিয়াই মানি চাব খুজিলে ; তাতে মাকে চাবলৈ নি দিলে । পাচে চতুৰিএ তাইক এৰি নি দি বলেনে চাই, হাত ভৰি সকলোএ সৈতে এটা বগি ডামৰ লৰা পালে ; আৰু তাৰ গাত এটা বিস্কা দেখা পাই তাক মুকলি কৰি চাই চাবাপেৰে ডৰা হোআ দেখিলে ; এই কথা কলিকতাৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখা আছে ।

মহা বৰ্ণনত যি খেহ লোকে আপোনাৰ কন্দাৰিন বিসয়া বুলিলে, সি একো বিসয়া ন হই, সামান্য মানুহ বুলি খেহৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখিচে ।

ঈজুত বিটন নামে যি জন দুআলিয়া বৰ চাহাবে কলিকতাত চোআলিৰ পৰ্হা সালি এখন ধন দি পাতিলে, ঠেও খিডু হ'ল । ঠেও মৰাৰ কাৰনে গবৰ্ণৰ ছেনবল লৰ্ড চাহাবে সেই পৰ্হা সালি ধন দি পালন কৰিম বুলি কৈচে । আৰু খিডু হোআ বজা কিত-নাথৰ ডাৰ্জা ঈমতি বৰ্ণমই বানিএ চোআলিক লিকাৰৰ নিমিত্তে এহেজাৰ কপ দিচে ।

বহাল দেশৰ কল্লানিৰ কোজত গোৱা চিপাহি ২৭,৮২৩, হিম্মুদাৰি চিপাহি ১,০১,৪০৬, আৰু বৰ টোপ ২২৫ টা আছে ।

খেহ দেশৰ স্যাংহাই নগৰৰ মানুহে ইজ-ৰাজিএ সৈতে বিৰোধ হৈ, নগৰৰ ঠায়ে ঠায়ে এই কথা ভূলাপাতত লিখি ঘৰৰ বাৰত লগাই লগাই ধলে । ছেৰ ঘিন লগা

মেলচ! ছেৰ খিন লগা মেলচ! তইতে আৰ্চিঙ জাপোনাৰ মুখ চা। মুখে কথা কব পাৰ, পহুত চাই তইতৰ এইমান ভেদ আচে, সি দিকিলৈ একো ভেদ নাই। এই দেশৰ লোকে তইতত কুস্তিৰ কথা, নিতি, কান্দৰ মতে কই, কিন্তু তইতে তাক নে জান; তইতৰ আটাইৰে মূৰ কাটি নষ্ট কৰিবৰ উপাইহে আচে আক।

সমাচাৰ দৰ্পনে খেহৰ এই উপমা দিচে। সৰুত ভতৰা পুখুৰি পাৰত চৰি আচে; সৰু কুকুৰলৈ চোআচোন, ভৰিৰে জঁপিয়াই কেবোকে ভেঙে ম্ৰিএ, ভৌ ভৌ কৰি ভতৰাক ঘেৰি ধৰি খেদে, কিন্তু ভতৰাই নে মানি চৰি থাকে। সেলত কুকুৰে সাহ পাই বৰকৈ জঁপিয়াই ভতৰাৰ নাকত ধৰাত সিহ পোটে সুমাই পুখুৰিলৈ পেলাই অন্ত কৰে।

খেহ দেশৰ পৰা বাত্ৰা আহিচে, ডিএন্তেহ নামে ৰাজ দুই কৰা সেনাপতিএ কোআপ-চি পুৱেস ললে, আক আপোন নামেৰে ৰূপ মোহৰ মাৰিচে।

ইংলণ্ডৰ মহা ৰানিৰ ৬৭১ বনুআ জাহাজ আচে; তাৰ মাজত ১৭৮ ভাপ জাহাজ হৈচে। কেতবিলকৰ ১২০।১২০ বৰ টোপ আচে। জাহাজৰ কাম কৰা প্ৰাই ৫০,০০০ মানুহ আচে, আক জাহাজৰ বনুআ ১৩,০০০।

আমেৰিকা মিল দেশৰ ভিতৰত নাও জাবলৈ খনো নদিবিলাক আচে, মুঠে সৰলোবোৰ ৫০০০ মাইল দিঘল। খানিবলৈ খৰচ হল ৩২,০০,০০,০০০ টকা। আক ভাপ বধ জাবলৈ ১০,২৮২ মাইল ৰেল ডাঙ্গ পাতি আচে; তাৰ খৰচ ১৩,৩৪,০০,০০০। আন আন টাইত ৫,৭৬২ মাইলৰ ৰেল পাতিবলৈ আৰম্ভন কৰিচে। ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ ১৫,০০০ মাইল। ৰাজ কৰ খাজনা মুঠে ২,৫১,৬০,০০০ টকা; জাহাজেৰে অনা বস্তৰ দাম ৩৮,৭২,৩৫,৪৫০ টকা; আন দেশত চিৰলৈ জাহাজে নিয়া বস্তৰ দাম

৩২,৩৬,৭০,০০০। আমেৰিকা মিল দেশৰ মানুহৰ সখ্যা ২,৪২,৬৭ ৮৮।

চান কাকিক্কা ৭ৰৰ নিৰাসিলোক ৩৫,০০০ হচে। ১৮৫০ সঁকৰ বছৰত তালৈ জোআ জাহাজ ১,৭৪৩, ওলাই জোআ জাহাজ ১,৪৬১ হৈছিল। সেই বছৰত তাৰ পৰা জাহাজত নিয়া সোণৰ দাম ৮,৪০,০০,০০০ টকা। সেই দেশৰ সাগৰৰ দাঁতিত ফুৰা ভাপ জাহাজ ১৬ খন অহা জোআ কৰিচে; আক নদিতৈ ফুৰা ভাপ জাহাজ ৪৭ খন আচে।

লোপেজ নামে কুৰা দিপৰ এক সেনাপতিএ অধিকাৰলৈ দুই পাতি আমেৰিকালৈ গৈ কোনো কোনো সেনা ভুলাই আনি বন কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু পাচে ধৰা পৰাত তাক জন্তেৰে ডিঙ্গি চেপি মাৰিলে, আক তাৰ লগৰ পঞ্চাস মান আমেৰিকাৰ মানুহকো গুলিয়াই মাৰিলে।

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for November, 1851.

নৱেম্বৰ	কাতি	বাহ	তিথি	দিনমান	নৱেম্বৰ	আঘোন	বাহ	তিথি	দিনমান
১	১৬	৭	৮	১১।০	১৬	১	১	২৩	১০।৮০
২	১৭	১	৯	১০।৫২	১৭	২	২	২৪	১০।৩২
৩	১৮	২	১০	১০।০৪	১৮	৩	৩	২৫	১০।০৪
৪	১৯	৩	১১	১০।৫৬	১৯	৪	৪	২৬	১০।৩৬
৫	২০	৪	১২	১০।৫০	২০	৫	৫	২৭	১০।৩৫
৬	২১	৫	১৩	১০।৫৪	২১	৬	৬	২৮	১০।৩৪
৭	২২	৬	১৪	১০।৫২	২২	৭	৭	২৯	১০।৩৩
৮	২৩	৭	১৫	১০।৫০	২৩	৮	৮	৩০	১০।৩২
৯	২৪	৮	১৬	১০।৪৮	২৪	৯	৯	১	১০।৩১
১০	২৫	৯	১৭	১০।৪৭	২৫	১০	১০	২	১০।৩০
১১	২৬	১০	১৮	১০।৪৬	২৬	১১	১১	৩	১০।২৯
১২	২৭	১১	১৯	১০।৪৪	২৭	১২	১২	৪	১০।২৮
১৩	২৮	১২	২০	১০।৪০	২৮	১৩	১৩	৫	১০।২৭
১৪	২৯	১৩	২১	১০।৪২	২৯	১৪	১৪	৬	১০।২৬
১৫	৩০	১৪	২২	১০।৪১	৩০	১৫	১৫	৭	১০।২৫

পুনৰ ১ দিনৰ ৫।৩২ পূআ। সন্ধ্যাৰ সন্ধ্যা

১৩ দিনৰ ৮।১৪ পূআ।

THE ORUNDOO,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰণ্যবাসী

৬ বছৰ।

শোণ সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১১।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1851.

NO. 11.

আমেৰিকা মিল দেশৰ পূব ভাগৰ বিৱৰণ।

Geography of the Atlantic States

আমেৰিকা মিল দেশত উত্তৰে দখিনে জোআ বৰ্জি, আলিগেনি, এই দু সানি পৰ্বত আছে, সেই পৰ্বতৰ দোআৰাই দেশ তিনি ভাগ কৰা হৈছে। পূব ফালে আলিগেনি পৰ্বত সানি ২০০ মাইলৰ দিঘলে আছে; কোনো কোনো ঠাইতে প্ৰাই ৪০০০ হাত ওখ। সেই পৰ্বতৰ পূব ফালে জি প্ৰদেশ আছে, সেইবিলাক মিল দেশৰ প্ৰথম ভাগ, আটলাণ্টিক সাগৰৰ দাঁতিত থাকে। ২০০ বছৰৰ আগেয়ে সেই সকলো ঠাই হাবি, আৰু মাজে মাজে আদি বাসি আৰম্ভ লোকে গচ-নিত ফুৰি চিকাৰ কৰি মাচ আৰু পহুৰ মজ্জা খাই আছিল। সেই জাতি লোক ডাম বৰনিয়া; চুলি দিঘল, কলা, গালৰ হনু ওখ, চকু খাল; ডাঁৰি উখালি থকাত প্ৰায়ে নাই কিয়া হৈছে। সিহঁতৰ কাই পোন, কুঁজা আৰু নিৰলি মানুহ প্ৰায়ে নাই, সবিল টান, কিন্তু ডিহাল ন হই। সিহঁতৰ গা টান কৰিবৰ নিমিত্তে ডেকা কালত মতাবোৰে আপোনাৰ বৰ দুখ দিএ; আৰু সিহঁতে একো দুখ নে মানে। বন কৰিবলৈ সহজ কৰে; নগাই জেনেকৈ মূৰ কাটি ৰাখে, তেনেকৈ সিহঁতেও সৰুৰ মূৰৰ চাল চুলিএ সৈতে কাটি সুকাই ৰাখি তাক বৰ মজ্জা মানে। বনত বৰ নিৰ্দয়া; কোনো সৰুৰু জিয়াই ধৰিলে,

তাক অনেক ভাৱে সান্ত্বি কৰি কৰি মাৰে। আৰু জিটোএ সান্ত্বি খাই, সিও তাক নে মানি সাহ দি সিহঁতক বোলে, তইতে সান্ত্বি কৰিব নে জান, মোৰ নখ বল দি উডাল, বা চালত সলা মাৰি ভাঁত জুই লগা, নাইবা চকু কাৰ্ছি ল, তেহে কিছু দুখ দিব পাৰ কি চাৰ, এই ৰূপে সিহঁতক হাঁহি সান্ত্বি কৰিবলৈ সিকাৰ। সিহঁতে সৰুৰু কেতিয়াবা জুই-ৰে পোৰে, কেতিয়াবা হেজাৰ কাঁৰেৰে কৰি-য়াই, কেতিয়াবা নাৰি এডোখৰ উলিয়াই জৰিৰে গচত বান্ধি, পাচে সেই গচত ঘূৰি নাৰি মেৰাবলৈ তাক চাবুকেৰে কোৱাই খেদি থাকে। বন কৰোঁতে সিহঁতে লৰা তিৰোঁতা-কো মাৰে। সিহঁতৰ তিৰোঁতাইহে সকলো কাম কৰে, মতাই ন কৰে। গোম খানৰ বাহিৰে প্ৰায়ে একো খেতি ন কৰে। সিহঁতে কোনো অধিকাৰৰ বল ন হই; কৈদে কৈদে গাম আছে, সেইবিলাকে বন কৰিবলৈ আলচ

Aborigines of North America.

দিব পাৰে মাথোন । কোনোএ জদি লোকক বধ কৰে, তেন্তে মৰাটৰ গিয়াতিএ বধ কৰোঁ-তাক নে মাৰে মানে চল চাই থাকিব । সিহঁতৰ ঘাই দুজাত আছে, আলগঙ্কুইন আৰু দাকটা । দাকটাবোৰ মিচিচিপি নদিৰ ওচৰত থাকে ; আলগঙ্কুইনবোৰ আগেয়ে আটলন্তিকৰ দাঁতিত ফৈদে ফৈদে অনেক আছিল ; এতিয়া তাত নাই, বগা লোকে সৈতে বন কৰি প্ৰায়ে ঢুকাল, সেস জি থাকিল, সেইবোৰেও পশ্চিম হাবিলৈ গল ।

আমেৰিকাৰ আদি বাসি লোক সকলোএ এজন ইন্দ্ৰৰ আচে বুলি জানে, আৰু জিৱাত্মাৰ অনন্ত আয়ুৰ্ম আচে, ইয়াকো বিশ্বাস কৰে । ইন্দ্ৰৰে জি ভাল দেখে, তাকে তেঁও অৱসো কৰিব, এনেকৈ ভাবি সিহঁতে প্ৰাৰ্থনা ন কৰে । আৰু ইন্দ্ৰৰ বাহিৰে আন দেৱতা আছে, বিসেসকৈ সুজ আৰু চন্দ্ৰ মণ্ডলত দুজন প্ৰধান দেৱতা থাকে বুলি মানে । সকলো সাপত বিসেসকৈ জুনুকা বজোআ ডাইল সাপত দেৱতাৰ গুন সক্তি থকা জেন বুজি কোনো সাপ নে মাৰে । মায়াপি কৰমো কৰে । সিহঁতৰ বেজে ঔসধৰ জোলোজা লৈ তাৰ ভিতৰত মৰাৰ হাৰ, চৰাইৰ পাখি, এনে জেজ জাবৰ ডৰাই নিএ । দেৱতাৰ নিমিতে ধঁপাত, ফটা কানি আৰু আন আন বস্তু সিলৰ ওপৰত দি থই ।

কলম্বচৰ দোআৰাই পশ্চিম দিপ ১৪১২ সঁকত দৰ্শন পালে, আৰু তাৰ পাচে ইন্দ্ৰা-নিয়াৰ অনেক সেনাপতি আৰু বনুআ লোকে মেক্‌চিকো আৰু পিকু দেশলৈ গল ; কিন্তু উত্তৰ ফালে ১৬০০ সঁকৰ আগেয়ে ইউৰপৰ কোনো লোকেও নিবাস কৰিবলৈ ন হ'ল । ১৪১৩ সঁকত কমিয়া বজাই উত্তৰ আমেৰিকা গোটেই খনক ইন্দ্ৰানিয়াৰ তল কৰিলে । পাচে ইন্দ্ৰাজিএ পাৰ্ণাৰ ধৰম ন পুৰ্বৰ্তাৰ কাৰনে সিবিলাকৰ তাত থাকিবলৈ নিবাৰন কৰিব খুজিলে । কমিয়া ধৰম থাপন কৰিবলৈ চাৰি বেলি সেনা সেনাপতি পাদুৰিবিলাকে সৈতে আমেৰিকালৈ পঠালে, কিন্তু সিবিলাকৰ সন্ম

বিফল । ১৫৩১ সঁকত হৰ্নান্দো দিচোতো নামে এজন বৰ লোকে ২০০ মানুহে সৈতে গৈ কলবিদা দেশত সোমাই মিচিচিপি নদিলৈকে গল ; পাচে সেই নদি তাৰ মৈদাম হ'ল, তাৰ লগৰ মানুহে নৰিয়া আৰু বনত মৰি একো কাৰ্জ সাধিব নোআবিলে ।

১৬০৭ সঁকত ইন্দ্ৰলগুৰ পৰা পুৰাসি এস জন লোক গৈ বৰ্জিনিয়া নামে এক দেশ পাত্তিৰ ধৰিলে । এঁকাল আৰু দুখৰ দোআৰাই এবচৰৰ ভিতৰত সিবিলাকৰ ৬২ জন মৰিল । দুই বছৰৰ পাচে নতুনকৈ অহাবিলাকেৰে সৈতে সিবিলাকৰ ৫০০ মানুহ হ'ল ; কিন্তু তাৰ পাচে এঁকাল হোআত ৬ মাহৰ মূৰত সকলোৰে মাজত কেৱল ৬০ তিনি কুৰি মানুহ জিয়াই আছিল । পাচে আন মানুহ গৈ থকাত ক্ৰমেৰে সিহঁতৰ সংখ্যা বাৰ্হিল । প্ৰায়ে মতাবিলাকেহে গৈছিল, তিবোতা মানুহ তাকৰ ; সেই কাৰনে ১৬২০ সঁকত ২০ জনি গাভৰু চোআলিক ইন্দ্ৰলগুৰ পৰা আনি গ্ৰিহস্ত লোকক চোআলিএ পতি ৫০ সেৰৰ পৰা ৭৫ সেৰ ধঁপাতলৈকে দাম কৰি বেছিলে ।

বৰ্জিনিয়া দেশত পুৰাস কৰিবৰ পাচত ইন্দ্ৰলগুৰ কোনো কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে ৰাজ ধৰম ন পুৰ্বৰ্তাত অধিকাৰবিলাকৰ পৰা বহু দুখ পোআৰ কাৰনে জাহাজত উঠি প্ৰথমতে জৰ্মানি দেশলৈ পলাই গল । তাতে চাই ভাল নো পোআত ইন্দ্ৰলগুৰলৈ উভতি আহিল । পাচে আমেৰিকালৈ জাবৰ নিমিত্তে ৰজাৰ হুকুম প্ৰাৰ্থনা কৰি পাই, ১০২ জন জাতিকে জাহাজত উঠি হৃদচন নদিত সোমাবৰ ইচাবে পাৰ হৈ গল, কিন্তু তাৰ উত্তৰ পোনে মাচাতুচিৎ দেশত বাম পালে । তেতিয়া জাৰ কালি হই, আৰু খোআ বস্তু নে পাই দুখ নৰিয়া হোআৰ কাৰনে এবচৰৰ ভিতৰত সেই মানুহৰ আধা ভাগ মান মৰিল । পাচে সিবিলাকৰ চাইলৈ আন আন মানুহে ধৰমৰ কাৰনে জোআত সেই মাচাতুচিৎ নামে এখন ভাল দেশ পাতিলে ।

View of the City Hall, New York.

ন্যূৰ্ক দেশত ১৬১৪ সঁকত জৰ্মানি লোকে প্ৰথমে নিবাস কৰিলে; পাচে ১৬৬৪ সঁকত ইংৰাজিও তালৈ গৈ নগৰ আৰু দেশ পাতিলে। সেই ন্যূৰ্ক নগৰ হুদচন নদীৰ মুখত থকা এক মাজুলিত পতা হৈছে। সেই নগৰৰ নিবাসি এতিয়া ৬,০০,০০০ হৈছে। নগৰৰ মানুহে সপ্তাহিক কৰমত গোট খাবলৈ জি পক্ষি ঘৰ নগৰৰ মাজত আছে, তাৰ নকচা ওপৰত দিখিলোঁ।

১৬৬৩ সঁকত কেতবিলক ৰোমান কাথলিক লোক গৈ মেৰিলণ্ড নামে এখন দেশ পাতিলে। আৰু উলিয়ম পেন নামে এজন বৰ লোকে পেঞ্চিলবেনিয়া নামে আন এখন দেশ স্থাপন কৰিলে; তাৰ ৰাজ নগৰ ফিলাদেল্ফিয়া। সেই চাহাব আৰু লগৰ মানুহ ধৰ্ম্মি হোআত আদি বাসিএ সৈতে সদাই মিল হৈ আছিল; সিহঁতৰ মাটি ধন দি কিনিলে, আৰু বন কেতিয়াও ন কৰে।

সেই প্ৰদেশবিলক বাৰ্ছি গলত সিবিলাকৰ আপোন আপোন ৰাজ মেল হৈছিল, কিন্তু ঘাই অধিকাৰবিলকক হলে ইংলণ্ডৰ ৰজাই-হে পাতে। পাচে প্ৰদেশৰ ৰাজ মেল সৰু-লোএ মান্তি নো হোআতো ইংলণ্ডৰ ৰাজ মেলে কৰ ভুলিবলৈ ধৰাত কাঁজিয়া লাগি অনেক বন বিগ্ৰহ হই। পাচে নুহেম্‌সিাৰ, মাচাভুচিভ, বদাইলণ্ড, কনেভিকত, ন্যূৰ্ক, বুজৰ্চি, পেঞ্চিলবেনিয়া, দেলোএব, মেৰিলণ্ড, বৰ্জিনিয়া, নৰ্থ কেৰলাইনা, চাওত কেৰলাই-

নী, জৰ্জিয়া, এই ১৩ খন প্ৰদেশৰ পাঁচনিবিলাকে গোট খাই মেল কৰি ১৭৭৬ সঁকৰ ৪ জুলাই তাৰিখত আমেৰিকা নামে এখন মিল দেশ পাতিলে; আৰু ইংলণ্ডৰ ফৌজে সৈতে বন কৰিবলৈ জৰ্জ ওয়াশ্বিংটন নামে এজন চাহাবক প্ৰধান সেনাপতি পাতিলে। এই ৰূপে ৬।৭ বছৰলৈকে অনেক জুধ বগাব হোআত দুই ফালে বহু মানুহ মৰিল। ১৭৮২ সঁকত ইংলণ্ডৰ মহা ৰজাই সিবিলাকে-

ৰে মিল কৰি বেলেগ দেশ পাতিবলৈ এৰি দিছে। সেই বনত আমেৰিকাৰ খৰচ প্ৰায়ে ৩০,০০,০০,০০০ ত্ৰিচ কোটি টকা।

আমেৰিকা লোকে ৰজা নে পাতে, কিন্তু প্ৰেছিদন্ত নামে ৪।৪ বছৰলৈ নটক দেশাধিকাৰ বাচি লই; ৰায়ত লোকে অতি ভাল পালে কোনো কোনো অধিকাৰক আৰু চাৰি বছৰলৈকে ৰাখে। ১৭৮৯ সঁকত প্ৰথমতে দেশাধিকাৰ পাতিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পৰা এতিয়ালৈকে এই এই দেশাধিকাৰৰ নাম।

দেশাধিকাৰ	ৰাজ প্ৰাপ্ত সঁক	ভোগ
জৰ্জ ওয়াশ্বিংটন	১৭৮৯	৮
জন এডম্‌চ	১৭৯৭	৪
ডম্‌চ জেকৰ্চন	১৮০১	৮
জেম্‌চ মেডিচন	১৮০৯	৮
জেম্‌চ মন্‌ৰো	১৮১৭	৮
জন কুইঞ্চি এডম্‌চ	১৮২৫	৪
এন্দ্ৰু জেক্‌চন	১৮২৯	৮
মার্ভিন বেন ৰিউৰেন	১৮৩৭	৪
উলিয়ম হেনৰি হেৰিচন	১৮৪১	মৰিল
জন টাইলৰ	১৮৪১	৪
জেম্‌চ নক্স পোল্ক	১৮৪৫	৪
জেক্‌ৰি টেইলৰ	১৮৪৯	মৰিল
মিলৰ্দ ফিল্মোৰ	১৮৫০	

আমেৰিকা দেশত একো ৰাজ ধৰ্ম্ম স্থাপন কৰা নাই, কিন্তু আপোন আপোন মনে জি ধৰ্ম্ম স্বৰূপ জানে, সেই ধৰ্ম্মৰ দৰে ইয়াক

সেৱা কৰে । পুৰী সকলো
মানুহ খৃষ্টিয়ান; মেথডিষ্ট,
বাপ্টিষ্ট, প্ৰেচবিভিৰিয়ান, ই-
পিস্কপেলিয়ান, ৰোমান কা-
থলিক, এই কেই বিধ মতৰ
মানুহ মৰহ ।

আটলাণ্টিক সাগৰত পৰা
নদি অনেক আছে । কনেতি-
কত নৈ হিম পৰ্বতৰ পৰা
ওলাই বৰ্ষন্ত আৰু নুহেম্‌সি-
বৰ বেলেগ কৰি মাচাভুচি
আৰু কনেতিকত দেশৰ মাজে
দি সাগৰলৈ বৈ জাই । সেই
নদি ৪৯৯ মাইলৰ দিঘল ।
নুয়ৰ্ক প্ৰদেশত হুদ'ন নদি,
তাৰ দিঘ ৩০০ মাইল; ইয়াৰ
দখিনে দেলোএৰ, চকুইহেনা,
পতোমক, ক্ৰেমচ, ৰোনোক,
ইয়াদকিন, চান্তি, চাবানা,
আল্‌তমহা, এই সকলো নদি
দখিন পূবলৈ গৈ সাগৰত
পৰে । পতোমক নদিত ও-
আসিয়ন্তন নামে গোটেই
খন দেশৰ ৰাজ নগৰ আছে,
সকলো প্ৰদেশৰ পৰা মেলু-
আইক বাচি লৈ তালৈ পঠাই ।
সেই নগৰ অতি ডাঙৰ নহ'ই,
কিন্তু নুয়ৰ্ক, বস্তুন, ফিলাদেল্-
ফিয়া, বল্‌তিমোৰ, চাৰ্লষ্টন চা-
বানা, এইবিলাক নগৰ প্ৰধান ।

Scenery on the North American Lakes.

বৰ্জিনিয়া, জৰ্জিয়া আদি দখিন প্ৰদেশত বৰ
গৰম; তাতে কুহিয়াৰ, গোম ধান, ধঁপাত,
কপাহ, এইবিলাক আজিৰলৈ কলা আফ্ৰি-
কান মানুহ বন্দী কৰি ৰাখে; কিন্তু উত্তৰ
প্ৰদেশবিলাকত বন্দী ৰখা অনুচিত দেখি বগা
মানুহে আপুনি খেতি কাম কৰে । মিৰিলা-
কৰ দেশ ভাল, চোঁচা, কোনো চাইত পৰ্বত
আৰু বৰ জাৰ থাকে । উত্তৰ সিয়াত বৰ

বৰ সৰোবৰ আছে, তাত ৰাজে চেম্প্লেন আৰু
জৰ্জ নামে দুখন অতি সুন্দৰ সৰোবৰ নুয়ৰ্ক
প্ৰদেশৰ পূব ফালে থাকে, আৰু মাজ চাই-
তো ৬।৭ খন মনোহৰ সৰু সৰোবৰো আছে;
তাৰ দাঁতিত হাবি কাটি নগৰ গাঁও আলি
চিকন ৰূপেৰে পাতে । নৈক কৰা এনে গাঁৱৰ
নকচা ওপৰত লিখা আছে । তাতে নৈক
আৰু বৰ জাৰ থাকে । উত্তৰ সিয়াত বৰ সৰু ঘৰ আৰু অনেক জাহাজ দেখা জাই ।

য়িকচালমলৈ পৌলৰ প্ৰথম জাত্ৰা ।

Paul's First Visit to Jerusalem.

তেতিয়া তেঁও প্ৰথম বেলি য়িকচালম নগৰত পিতৰক দেখা পাবৰ নিমিত্তে গল; কিন্তু তাত পিতৰ আৰু প্ৰভুৰ ভাই য়াকোবৰ বাহিৰে আন কোনো পাঁচনিক লগ নে পালে। গলা ১: ১২। সেই য়াকোব প্ৰভুৰ মাহি-একৰ পুত্ৰক হোআত তেঁওৰ ভাই হল; আৰু পত্ৰ লিখা য়াকোবো তেঁৱে। তেঁৱে তেতিয়া য়িকচালম মণ্ডলিৰ বখ্যক আছিল। সেই ঠাইত পৌলে কেৱল পোন্ধৰে দিন মাধোন থাকিবলৈ পালে, কিয়নো তেঁও তাত নিৰ্ভয়ে যিচুৰ কথা কিতন কৰিলে। যিহুদিবিলাকে মাৰিবলৈ উপাই কৰিলে। তাত্তে ভায়েকবিলাকে সেই কথাৰ বুজ পাই, কৈচৰিয়ালৈ নি তার্চ নগৰলৈ পঠাই দিলে। পৌলে য়িকচালমলৈ জোআত থ্ৰিষ্টৰ সঁক ৩২, আৰু তেঁওৰ বয়স ৩৩ বছৰ হৈছিল। তাত্তে তেঁও মন্দিৰত থাকোঁতে মুৰ্চিৎ হৈ প্ৰভুৰ পৰা দৰ্শন পালে। পাঁ ২২: ১৭—২১। সেই তার্চ নগৰতে য়িকচালমৰ পৰা বৰ্নাবাই বিচাৰি নো জোআলৈকে তিনি কি চাৰি বছৰ মান কিতন কৰি থাকিল। পাঁ ২: ২২, ৩০। তাৰ পাচে তার্চ নগৰৰ পৰা বৰ্নাবাৰ লগত চুৰিয়া দেশৰ আন্তিয়খিয়া নগৰলৈ আহি; সেই ঠাইতে এবচৰ মান থাকি সুত বাত্ৰা কিতন কৰিলে। পাঁ ১১: ২৫।

য়িকচালমলৈ পৌলৰ দ্বিতীয় জাত্ৰা ।

Paul's Second Visit to Jerusalem.

তাৰ পাচে আন্তিয়খিয়া নগৰৰ পৰা পবিত্ৰ লোকলৈ দান দিবৰ কাৰনে বৰ্নাবাৰ লগত পুনৰ বাৰ য়িকচালমলৈ গল; কিয়নো আগৰ ডবিলত বক্তাই কোআৰ দৰে সেই কালত সকলো দেশতে বৰ এঁকাল হৈছিল। সেয়ে থ্ৰিষ্টৰ ৪৪ সঁক। এই কথা বুৰঞ্জিৰ দোআবাই বুজিছে; কিয়নো বুৰঞ্জিৰ মতে সেই ৪৪ সঁকতে ক্লোদিয় কৈচৰ বজা

হৈছিল, আৰু তেতিয়াই এঁকালৰ কথাও ঘটিল। তেতিয়া য়িকচালমত থকা পবিত্ৰ লোকক দান দিয়া হল, তেতিয়া বৰ্নাবা, পৌল, আৰু মাৰ্ক নামে পুখ্যাত জি য়োহান, এই তিনিও জন পুনৰাই আন্তিয়খিয়া নগৰলৈ উলটি আহিল। সেই মাৰ্কই বৰ্নাবাৰ ভাগিন, তেঁৱেই সুত বাত্ৰাও লিখিলে।

প্ৰশ্ন ।

পৌলে প্ৰথম বাৰ য়িকচালমলৈ গৈ কোন পাঁচনিক লগ পালে? তেঁও য়িকচালম নগৰত কিমান দিন থাকিল?

তাৰ পৰা তার্চ নগৰলৈ কি কাৰনে গল? তার্চ নগৰত কিমান বছৰ কিতন কৰিলে? তাৰ পৰা পৌলক কোনে আনিবলৈ গল? তার্চ নগৰৰ পৰা আহি কোন নগৰলৈ আহিল?

পৌল দ্বিতীয় বাৰ য়িকচালমলৈ জোআৰ কি কাৰন আছিল?

থ্ৰিষ্টৰ কিমান সঁকত সেই এঁকাল হৈছিল? পৌলৰ লগত আন্তিয়খিয়ালৈ কোন কোন লিয় আছিল?

মাৰ্ক কি পুখি লিখিলে?

পৌলৰ প্ৰথম মিস্যনেৰি জাত্ৰা ।

Paul's First Missionary Journey.

জি কালত আন্তিয়খিয়া নগৰত থকা মণ্ডলিৰ লোকে লছোন আৰু প্ৰাৰ্থনাৰে ইশ্বৰৰ সেৱা কৰিছিল, সেই কালত পবিত্ৰ আত্মাই কলে, জি কৰমত মই বৰ্নাবা আৰু চৌলক নিজোজন কৰিচোঁ, মোলৈ সেই কৰম কৰিবলৈ সিবিলাকক প্ৰিথক কৰি দিয়া। তেতিয়া সিবিলাকে লছোন আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰি পৌল, বৰ্নাবা আৰু মাৰ্কৰ গাত হাত দি বিদাই দিলে। পাঁ ১৩: ৩। সেই ৰূপে আত্মাই পঁচাত সিবিলাকে চেলুকিয়া দেশলৈ গৈ, পাচে জাহাজে কুপু মাৰুলিলৈ গল। তাৰ পাচে চালামি নগৰ পাই, যিহুদিৰ নাম ঘৰত লোমাই, কিতন কৰিলে। পা ১৩: ৫। এই ৰূপে সিবিলাকে সেই মাৰুলিৰ পাক নগৰ-

লৈকে সকলো খানে ফুৰি বৃষ্টিমন্ত চৰ্গিয় পৌল নামেৰে সেই দেশৰ অধিকাৰে সৈতে ভাৰি কোআ ভৰিস্যত বস্তা বৰিচু বা এলুমা, (ভালাৰে মায়াপি) এনে এটা যিহুদি মানুহক লগ পালে। সেই মায়াপিএ অধিকাৰক পৌলে কোআ কথাৰ পৰা ওলোটাবলৈ জন্তন কৰাত, তেতিয়া চৌল, জাৰ নাম পৌল, তেঁও পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ হৈ একে ঠাৰে মায়াপিলৈ চাই কলে, হেৰ চইভানৰ পুত্ৰক, সকলো ধৰমৰ সত্ৰ! কপটতে আৰু দুট কৰমতে পূৰ হৈ প্ৰভুৰ স্বৰূপ ধৰম পথক লুটিয়াবলৈ নেৰ নে? আৰু চাবি, এতিয়া প্ৰভুৰ হাতে তোক ধৰি আছে, আৰু তই কৰা হৈ কেতখনি দিন বেলিকো নে দেখি বি; তেতিয়াই চকু মলিন হৈ তাৰ ওপৰত একাৰ পৰিল; তাতে সি হাতত ধৰিবলৈ মানুহ বিচাৰি ফুৰিলে। এনে ঘটনাৰ দেখি সেই অধিকাৰে প্ৰভুৰ উপদেশত বিশ্বাসই মানি বিশ্বাস কৰিলে। সেই অধিকাৰ কমিয়া মানুহ। পাঁ ১৩: ৬—১২।

পাচে পৌল আৰু তেঁওৰ লগৰবিলাকে কুপু মাজুলিৰ পাক নগৰৰ পৰা পামফুলিয়া দেশৰ পৰ্গা নগৰলৈ আহিল; কিন্তু মাৰ্ক জাৰ নাম যোহান, সেয়ে সিবিলাকক তাতে এৰি থিৰচালমলৈ উভতি গল। তাৰ পাচে সিবিলাকে পৰ্গাৰ পৰা পিচিদিয়া দেশৰ আন্তিয়খিয়া নগৰলৈ গল। তাতে দুই বি-সুাম বাৰে নাম ঘৰত সোমাই যিহুদি আদি বিদ্বেষি লোকবিলাকৰ আগতো কথা কিত্তন কৰিলে; তাতে বহু যিহুদি আৰু যিহুদি ধৰম লোআ বিদ্বেষি মানুহেও বিশ্বাস কৰি পৌল আৰু চিলাৰ লগ ললে। কিন্তু যিহুদি-বিলাকে পৌল আৰু বৰ্নাবাই অহিতে নিন্দাৰে তাৰনা কৰি অধিপানৰ সিমাব পৰা খেদাই দিলত, পাঁচনিবিলাকে সিহঁতৰ অহিতে আ-পোনাৰ ভৰিৰ ধূলি জোকাৰি তাৰ পৰা ইকনিয় নগৰলৈ গল। সেই ঠাইতে সিবিলাক বহু দিন থাকি যিহুদি আৰু গ্ৰিক মানু-হৰ আগত কিত্তন কৰিলত, তাতে সিবিলাকক

বিশ্বাস ন কৰা যিহুদি লোকে তাৰনা কৰিলে। সেই কাৰনে সিবিলাকে তাৰ পৰাও লুকো-নিয়া, লুক্সা আৰু দৰ্বি নগৰলৈ গল। সেই লুক্সা নগৰতো এটা খোৰাক স্বস্ত কৰাত জুপিতবৰ পোৰোহিতে পৌল আৰু চিলাক দেৱতা বুলি সিবিলাকৰ আগত বলি আদি উচৰ্গিবলৈ আহিছিল। সেই ঠাইতে পৌলৰ নাম মকুৰি আৰু চিলাৰ নাম জুপিতব থলে। পৌল আৰু চিলাই সিহঁতৰ এনে কৰম দেখি বহু সুমেৰেহে সেই কৰম নি-বাৰন কৰিব পাৰিলে।

সেই কৰমৰ পাচে আন্তিয়খিয়া আৰু ইকনিয় নগৰৰ পৰা অহা কেতবোৰ যিহুদি মানুহে সেই ঠাইৰ লোকবিলাকক কুমতি দি পৌলক সিলেৰে মাৰিলে। পাচে তেঁও মৰিল বুলি জানি নগৰৰ বাহিৰলৈ টানি নি পেলাই দিলে। কিন্তু সিস্যবিলাকে চাৰিও কালে চাই থকাত পৌলে উঠি নগৰৰ ভিতৰ সোমাল; পাচ দিনা বৰ্নাবাই সৈতে দৰ্বি নগ-ৰলৈ গল; সেই ঠাইতে সুড বাত্ৰা কিত্তন কৰি বহু সিস্য কৰাই পাচে লুক্সা আৰু ইকনিয় আৰু পিচিদিয়া দেশৰ আন্তিয়খিয়া নগৰলৈ গৈ ভায়েকবিলাকক ধিৰ কৰি, আৰু প্ৰতি মণ্ডলিতে ব্ৰিথ লোকক নিজোজন কৰি থলে। পাচে তাৰ পৰা সেই দেশৰ মাজে দি পামফুলিয়া দেশলৈ গৈ পৰ্গা নগৰত কথা কিত্তন কৰিলত আতালিয়া নগৰলৈ গল। পাচে তাৰ পৰা জাহাজ মেলি সিবিলাকক জি নগৰত ইহুদৰ সুড বাত্ৰা কিত্তন কৰিবলৈ নিজোজন কৰি দিলে, সেই চুৰিয়া দেশৰ আন্তিয়খিয়া নগৰলৈ উভতি আহিল। তাকে পাই মণ্ডলিৰ আগত সিবিলাকৰ সকলো সম্বাদ জনালে। সেই আন্তিয়খিয়া নগৰতে তিনি বছৰতকৈ অধিক দিন থাকিল।

প্ৰশ্ন ।

পৌল আৰু বৰ্নাবাক প্ৰিথক কৰি দিবলৈ কাৰ দোআৰাই বুজিলে?

পবিত্ৰ আত্মাই পাঁচত সিবিলাকে কোন দেশলৈ গল?

কুপ্ত মাজুলিৰ পাক নগৰত পৌলে কেনে
মানুহক লগ পালে?

সেই মানুহে অধিকাৰক বিদ্ৰোহৰ পৰা
কিয় ওলোটাৰ খুজিছিল?

পাচে পৌলে তাক কি কৰিলে?

মানুহৰ সন্ধিৰে এনে আচৰিত কৰম
কৰিব পাৰে নে?

কুপ্ত মাজুলিৰ পৰা পৌল আৰু তেঁওৰ
লগৰবিলাকে কলৈ গল?

সেই ঠাইতে পৌলক কোনে এৰি গল?

সিবিলাক পৰ্গাৰ পৰা কোন কোন ঠাইত
ফুৰি সুভ বাজা কিৰ্তন কৰিলে?

সেই সেই ঠাইৰ মানুহে পৌলৰ কথাত
বিশ্বাস কৰিলে নে?

লুত্ৰা নগৰত পৌলৰ কি ঘটিল?

তাৰ পাচে সিবিলাক কোন কোন নগৰলৈ
গৈ ভায়েকবিলাকক থিৰ কৰিলে?

তাৰ পৰা সিবিলাক কলৈ উভতি আহিল?

আন্তিয়খিয়া নগৰত কিমান বছৰ থাকিল?

এই ৰূপে গৈ গৈ যিকচালম নগৰ পাই,
তাতে সেই সকলো কথা বাত্ৰাৰ বিবেচনা
কৰি সকলো বিদেশি ভায়েকবিলাকলৈ পত্ৰ
লিখি পঠালে। প্ৰথমে সেই কথাৰ বিচাৰ
পৰ কৰাত বিশ্বাস কৰা ফিৰচিৰ কেতবিলা-
কে মোচাৰ বিধান পালন কৰিবলৈ অনুমতি
কৰিছিল, কিন্তু পাচে পিতৰ আৰু যাকোৰে
জি কথা কলে, তাতে সকলো লোকে মন
চাৰু কৰিলে। এই ৰূপে সেই বিচাৰৰ
কথা থিৰ কৰা হ'লত যিকচালম মণ্ডলিৰ
দুজন প্ৰধান লোক যিহুদা, জাৰ আৰু নাম
বৰ্চাবা, আৰু চিলা, এই দুজনক মনোনিত
কৰি পৌল আৰু বৰ্ণাবাৰ লগত পঠাই দি-
লে। পাঁ ১৫:১২। এই কথাৰ বিষয়ে
পৌলে গলাতিয়াৰ মণ্ডলিলৈকে লিখিছিল।
গলা ২:১—৬। এই দ্বিতীয় বাৰ পৌ-
লে যিকচালমলৈ জাত্ৰা কৰাত তেঁওৰ বয়স
৪৪, আৰু খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৫০। গলা ২:১।

প্ৰশ্ন।

পৌলে দ্বিতীয় বাৰ যিকচালমলৈ কি
সকামে গৈছিল?

চৰ্মচেদন কৰাত কিবা ধৰম হই নে?

যিকচালমত থকা পাঁচনি আৰু ব্ৰিধ লো-
কে সেই কথাৰ নিমিত্তে কি কৰিলে?

পৌলৰ লগত সিবিলাকে থিৰ কৰা কথা
মণ্ডলি লোকত বুজাবলৈ কাক কাক পঠালে?

এই দ্বিতীয় বাৰ যিকচালমলৈ জোআত
পৌলৰ কিমান বছৰ হৈছিল?

পৌলৰ দ্বিতীয় মিস্যনেৰি জাত্ৰা।

Paul's Second Missionary Journey.

যিকচালম নগৰৰ পৰা উভতি আহি
চুৰিয়া দেশৰ আন্তিয়খিয়া নগৰত পৌল বহু
দিন থাকিল। পাচে পৌলে এক সময়ত
বৰ্ণাবাত কলে, আমি জি জি নগৰত ইহুদৰ
কথা কিৰ্তন কৰিলোঁ, সেই সেই নগৰৰ
মণ্ডলিৰ ভাইবিলাক কেনে আছে, তাকে
চাবলৈ জাঁও। তাতে বৰ্ণাবায়ে সেই কথাত

যিকচালমলৈ পৌলৰ দ্বিতীয় জাত্ৰা।

Paul's Third Visit to Jerusalem.

জ্যেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম সকলো বিদেশি
লোকৰ মাজত বাৰ্হি গল, আৰু অনেক
অনেকে খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰিলে; তেতিয়া
বিশ্বাস কৰা যিহুদিৰ কেতবিলাকে ফুৰি বি-
দেশি ভাইবিলাকৰ মাজত এনে লিখা দিব-
লৈ ধৰিলে, বোলে, ভোমোলাকে মোচাৰ
বিধিৰ দৰে চৰ্মচেদন ন হ'লে, কেতিয়াও
পৰিত্ৰাণ পাব নোআৰিবা। সেই কথাৰ
নিমিত্তে পৌল আৰু বৰ্ণাবাই সৈতে নিইতে
বহু বাৰ বিচাৰ কৰিলে, কিন্তু তাক চাৰু
কৰিবৰ হেতুকে আন্তিয়খিয়া মণ্ডলিৰ লো-
কে যিকচালমত থকা পাঁচনি আৰু ব্ৰিধ লো-
কৰ তলৈ পৌল, বৰ্ণাবা আৰু তিতক পঠাই
দিলে। তেতিয়া সিবিলাক ফৈনিকিয়া আৰু
চোমিৰোনৰ মাজে দি গৈ মণ্ডলি লোকৰ
আগত বিদেশি মানুহৰ মন পালটনৰ বাজা
কৈ ভায়েকবিলাকৰ বহু আনন্দ জনমালে।

সম্মত হৈ জাৰ খুজিলে। তথাপি বৰ্নাবাই মাৰ্কক লগত লবলৈ ধিৰ কৰিলত পোলে ঠেঁওক পোআ অজোগ্য মানিলে; কিয়নো প্ৰথম বাৰ মাকে সিবিলাকৰ লগত সেই কৰম কৰিবলৈ ন গৈ আধা বাটৰ পৰা উভতি আহিল। পাচে সেই কথাটো সিবিলাকৰ মাজত বিবাদ হোআত বৰ্নাবাই মাৰ্কক লৈ জাহাজেৰে কুপ্ৰ মাজুলিলৈ গল। কিন্তু পোলে চিলাক মনোনিত কৰি, ভায়েকবিলাকৰ পৰা বিদাই হৈ, চুৰিয়া আৰু কিলিয়া দেশে দি ভায়েকবিলাকক ধিৰ কৰি কৰি গল।

তাৰ পাচে সিবিলাকে দ্বিৰি আৰু লুভা নগৰলৈ গৈ তাতে তিমথি নামে ভায়েকবিলাকৰ মাজত সুজসন্মতা পোআ এজন নিস্যক পালে। পোলে প্ৰথম বাৰ জাহাজত কিৰ্তন কৰাৰ দোআৰাই সিয়া হোআ এই তিমথি হ'ব পাই। পাচে ঠেঁওক আপোনাৰ লগত ল'ব নিমিত্তে যিহুদিবিলাকৰ কাৰনে পোলে চৰ্ম-চেদন কৰিলে। তেতিয়া সিবিলাকে তাৰ পৰা গৈ জি জি নগৰত মণ্ডলি ধাপন কৰা হৈছিল, সেই সেই নগৰত ফুৰি যিকচালমত থকা পাঁচনি আৰু ব্ৰিধ লোকে নিচই কৰা জি আগ্যা, সেই সকলোকে পালিবৰ নিমিত্তে মানুহবিলাকক আদেস কৰিলে। সেই আগ্যা পাই মণ্ডলিৰ লোক ধিৰ হৈ দিনে দিনে লেখত বাহিঁ গল।

তাৰ পাচত সিবিলাক ফিকগিয়া আৰু গলাতিয়া দেশে দি জোআত পবিত্ৰ আত্মাই আচিয়া দেশত কথা কিৰ্তন কৰিবলৈ বাধা কৰিলে; আৰু মুচিয়া দেশ পোআত বিখু-নিয়ালৈ জাৰৰ মন কৰাত তালৈকো জাৰ নি দিলে, সেই কাৰনে মুচিয়াৰ পৰা জোআ নগৰলৈ আহিল। তাতে মাকেদনিয়া দেশৰ মানুহৰ আগত সুত ৰাজ্য কিৰ্তন কৰিবৰ কাৰনে ৰাতি পৌলক পুড়ুএ দৰ্শন দেখালে। এই হেতুকে তেতিয়াই তালৈ জাবলৈ ধিৰ কৰিলে। সেই জোআ নগৰতে লুক নামে প্ৰিয় বেজক লগ পালে; কিয়নো এই ঠাইৰ

পৰা পাঁচনিৰ কৰম লিখোঁতে লুকে আমি বুলি কৈচে।

পাচে জোআৰ পৰা পানিএ জাৰ লগা হলত জাহাজ মেলি পোন বাটে চামধাকি আৰু নিয়াপলি নগৰ পালে; তাৰ পৰা ন কৈ নিবাস কৰা মাকেদনিয়াৰ এভাগৰ ফিলিপি নগৰ পাই, তাতে কিছু দিন থাকিল। সেই ঠাইতে লুদিয়া নামে বেজেনা বৰনিয়া কাপৰ বেহেকআ এজনি মাইকি আৰু তাইৰ ঘৰৰ সকলোএ লৈতে পৌলৰ কথা সুনি পুড়ুত বিশ্বাস কৰি বুৰ পালে। এয়ে ঘৰৰ সকলোএ লৈতে বিশ্বাস কৰা প্ৰথম পৰিয়াল। পাচে সিবিলাকে প্ৰাৰ্থনা কৰা ঘৰলৈ জাঁওতে এজনি ভুতে পোআ চোআলিএ পৌলক আৰু চিলাক দেখি অনেক দিন এই ৰূপে কলে, এই মানুহবিলাক সৰ্বোপৰি ইশ্বৰৰ সেৱক হৈ আমাৰ আগত পৰিত্ৰানৰ পথ দেখাইচে। তাতে পোলে অসন্তোষ পাই, যিচু খ্ৰিষ্টৰ নামে তাইৰ পৰা বাহিৰ ওলাবলৈ ভুতক আগ্যা কৰিলে, তেতিয়া সেই চোআলিৰ পৰা ভুত ওলাল। কিন্তু তাইৰ অধিকাৰে এই কথা দেখি, মনেৰে অতি খজ হল; কিয়নো চোআলিৰ ভিতৰত জিমান দিনলৈ ভুত আছিল, সেইমান দিন তাই মজল চাই আপোনাৰ অধিকাৰক সৰহ ধন আৰ্জি দিছিল; পাচে তেতিয়া ভুত তাইৰ পৰা ওলাল, তেতিয়া মজল চাব নোআৰাত লাভৰ আসা গুচিল। তাতে পৌলকে আৰু চিলাকে ধৰি সোধৰ অধিকাৰৰ আগত সোধাই দিয়াত, অধিকাৰবিলাকে পাঁচনিলোকক বহু লাভি কৰাই বন্দি সালত সুমাই ধৰ দিলে। তেতিয়া বন্দি সালৰ ৰখিয়াই এনে আগ্যা পাই, সিবিলাকৰ ভৱিত কুন্দা সুমাই ভিতৰ বন্দি সালত ৰাখি ধলে। তাতে সিবিলাক বন্দিয়াৰ হৈ থাকিল; কিন্তু ৰাতি মানিলা সিবিলাক দুয়ো প্ৰাৰ্থনা কৰি ইশ্বৰলৈ গিভ গালে; তেতিয়া বন্দি সালৰ ভিতৰত ঝুঁইকৈ প গল, আৰু সকলোৰে বান্ধ মুকলি হল। তাৰে বন্দি সালৰ ৰখিয়াই দেখি সকলো

বন্দীয়াবোৰৰ পলাল বুলি, চান্দ মাগি আপোনাক আপুনি বধ কৰিবলৈ ধৰিলে । কিন্তু পোলে ক'ল, তুমি আপোৱাক একো হিংসা নকৰিবা, কিয়নো আমি আটাইবোৰ ইয়াতে আচোঁ । তেতিয়া সি চাকি লগাই কঁপি কঁপি পাঁচনিৰ ভৰিত পৰি সুধিলে, হে আতা নকল, পৰিত্ৰান পাবলৈ মই কি কৰিম? এই ৰূপে হোআত সেই বন্দী সালৰ বখিয়াই বাতিৰ সেই ডাঙতে পাঁচনিবিলাকক নি সিবিলাকৰ কোৱৰ যা ধুআলে; পাচে আপোনাৰ ঘৰৰ সকলোএ সৈতে বিশ্বাস কৰি বাতিতে বুৰ পালে । ইয়াৰে সুভ বাত্ৰাৰ মহিমা সুন্দৰ ৰূপে প্ৰকাশ হৈছে; দেখা, জি মানুহে আগৈএ পাঁচনিবিলাকে এনে লাভি পোৱাতো একো দায়া নো হোআকৈ ভৰিত কুন্দা মাৰি ভিতৰ বন্দী সালত সুমাই ৰাখিলে, সেই মানুহে সুভ বাত্ৰা গ্ৰাজ্য কৰাত আগৰ স্বভাৱৰ পৰা কিমান বেলেগ হল । আগৈএ হলে দুখ পোআ পাঁচনি লোকলৈ একো চিন্তা নকৰিলে; কিন্তু পাচে তেতিয়াই সিবিলাকক আপোনাৰ ঘৰলৈ নিলে, আৰু চাবুকৰ কোৱত পিঠিত জি চা লাগিছিল, সেইবোৰক ধুআই সিবিলাকৰ আগত আহাৰ দিলে । এই ৰূপে প্ৰভুএ সিবিলাকৰ দোআৰাই আপোন মহিমা প্ৰকাশ কৰালে । পাচ দিনা বন্দী সালৰ পৰা পাঁচনিবিলাকক উলিয়াই দিয়াত সিবিলাক গৈ নুদিয়াৰ ঘৰত সোমাই তাতে ভায়েকবিলাকক সান্তনা কৰালে ।

তাৰ পাচে সিবিলাক আমকিপলি আৰু আপলোনিয়া নগৰে দি গৈ খেচালনিকি নগৰ পালে । তাতে যিহুদিবিলাকৰ নাম ঘৰ থকাত পোলে আপোনাৰ আচাৰৰ দৰে তিনি বিস্ময় বাৰত সিবিলাকে সৈতে যিচু জে অভিলেক খ্ৰিষ্ট হই, তাৰ প্ৰমাণ দিলে । সেই ঠাইতো যিহুদি আৰু গ্ৰিক মুনিহু ভি-বোভায়ে বিদ্ভাস কৰি লিয় হল । কিন্তু অবিদ্ভাসি যিহুদিবোৰে পৌলক ধৰিবৰ কাৰনে য়াচোনক ধৰি কিছু দুখ দিলে । সেই কথাৰ নিমিত্তে ভায়েকবিলাকে ৰাতিএই পৌলক

বেৰয়া নগৰলৈ পঠাই দিলে । তাতে পোলে খেচালনিকিৰ পৰা হিংসক যিহুদিবিলাক গৈ তেঁওক তাৰনা ন কৰালৈকে ইস্তবৰ কথা কিৰ্ত্তন কৰিলে । সেই ঠাইৰ মানুহ খেচালনিকিৰ মানুহতকৈ সুমতি হোআত পৌলে কোআ কথা হই কি ন হই, তাক নিতে নিতে ধৰম লাভত বিচাৰ কৰিছিল । তাতো মুনিহু ভিৰোতা বহু মানুহে বিশ্বাস কৰিলে । পাচে যিহুদিবিলাকৰ নিমিত্তে ভায়েকবিলাকে পৌলক লাগবৰ কাললৈ পঠাই দিলে । কিন্তু চিলা আৰু ভিমথিক সেই ঠাইতে থৈ আহিল । তাৰ পাচে পোলে আধিনি নগৰ পাই, চিলা আৰু ভিমথি অহাটলৈকে মনে মনে থাকি কিছু জিৰনি লব ধুজিলে; কিন্তু সেই আধিনি নগৰ ইমান মুৰ্ত্তিৰে ভৰি থকা দেখি তেঁওৰ মনত অতি খেদ পালে; সেই নিমিত্তে আৰু মনে মনে থাকিব নোআৰি হাতে বাটে জাকে পালে, তাৰে সৈতে বাহ বিচাৰ কৰিলে । তেনেকৈ বাহ বিচাৰ কৰি থাকোঁতে ত্ৰয়িকি আৰু এপিকুৰি মন্তত চলা কেতবোৰ গিয়ানিএ পৌলক পাই বাহ অনু-বাহ কৰিলে । সেই এপিকুৰিৰ মন্ত এই, সিহঁতে স্বৰগৰ দূত আৰু আত্মা নাই বোলে, আৰু জগতত জি সুখ ভোগ কৰে, তাৰ বা-হিৰে আৰু পৰলোকত একো সুখ দুখ নাই বোলে । ত্ৰয়িকিএ হলে লম্বাই সকলো কথাত বাহ বিচাৰ কৰি থাকে । সেই সকলো কথাৰ পাচত পৌলক সিহঁতে আৰিয়পাগ নামে এক মেল কৰা ধানলৈ নিয়া হল; তাতে পোলে সিহঁতৰ দেৱতা জে একো ন হই, ইয়াৰ প্ৰমাণ বুজাবৰ নিমিত্তে বহু কথা কিৰ্ত্তন কৰিলে । কিয়নো সেই আধিনি নগ-ৰত সকলো দেসৰ হেজাৰ হেজাৰ মুৰ্ত্তি সাজি পূজা কৰে । সিহঁতে জিমান দেৱতাৰ নাম আৰু জিমানৰ কথা মনেৰে ডাৰিব পাৰে, সেই আটাইৰে মুৰ্ত্তি কৰি সিহঁতৰ আগত সেৱা পূজা কৰে । কিন্তু সেইবোৰ দেৱতাৰ বাজেও সিহঁতে কেতিয়াও নু সুন। আৰু ন জনা দেৱতা এজন থাকিব পাই বুলি ভাবি,

“অবিদিত ইহুৰলৈ” এনে এটা হোমৰ ভেঁটি সাজি থৈছিল। তাকে পৌলে দেখি সেই কথাৰে সৈতে নিৰাকার নে দেখা ইহুৰৰ কথা সিহঁতৰ আগত কিতৰন কৰিলে। আৰু জি দিনত ইহুৰে মানুহৰ সোধ কৰিব, এনে দিনৰ কথাও সিবিলাকৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে। তাতে তেঁওৰ কথাত কেতবোৰে ভাল পাই বিশ্বাস কৰিলে, কেতবোৰে অবিস্থানি হৈ নিন্দা কৰিলে।

সেই আধিনি নগৰতে চিলাই আৰু তিমথিও খেচালনিকি নগৰৰ পৰা আহি পৌলক লগ ললেহি। কিন্তু খেচালনিকিৰ ভায়েক-বিলাক বিশ্বাসত বাৰ্হি জোআৰ কথা সুনি সিবিলাকক অকলেই এৰিবৰ মন ন কৰি পুনৰাই চিলাক আৰু তিমথিক তালৈ পঠাই দিলে। ১ থে ৩: ১—৩। তাৰ পাচে পৌলে আধিনিৰ পৰা গৈ কৰিন্থ নগৰ পালে। তাতে প্ৰিক্সিলা আৰু আকুলা নামে দুজন সিল্যক লগ পাই, সিবিলাকে সৈতে পৌলে আপোনাৰ প্ৰতিপালন হবৰ নিমিত্তে তাহাৰ শহ সাজিলে; কিন্তু বিসুয়াম বাৰে বাৰে সকলো মানুহৰ আগত সুড বাত্ৰা কিতৰন কৰি থাকিল।

পাচে জেতিয়া মাকেদনিয়া দেশৰ খেচালনিকি নগৰৰ পৰা চিলা আৰু তিমথি আহিল, তেতিয়া পৌলে তাহাৰ শহ নে সাজি কেৱল কথা কিতৰনত মন দিলে; কিয়নো তেঁওৰ প্ৰতিপালনৰ নিমিত্তে খেচালনিকিৰ ভায়েকবিলাকে দান পঠাব পাই। ২ ক ৮: ১—৫। এই ঠাইতে প্ৰভুও পৌলক দৰ্শন দি কলে, তুমি নিভই হৈ নিজম দি নে থাকি কথা কোআ, কিয়নো এই নগৰত মোৰ অনেক মানুহ আছে। সেই কথাতে পৌলে সাহ কৰি, সুড বাত্ৰা কিতৰন কৰি ডেৰ বছৰলৈকে তাতে থাকিল। সেই ঠাইতে নাম হবৰ প্ৰধান গৰাকি ক্ৰিপ্পে আপোনাৰ শহৰ সকলোও সৈতে বিশ্বাস কৰি বুৰ দিওআ হল। এয়ে ত্ৰিভিগ শহ; কিন্তু এই তি-নি শহৰ মাজতো কোনো বিশ্বাস কৰিব নো-

অৰা এনে কেঁচুআ লৰা চোআলিক বুৰ দিওআৰ কথা কতো লিখা নাই। এই কৰিন্থ নগৰৰ পৰা খেচালনিকি মণ্ডলিলৈ দুয়ো জন পত্ৰ লিখিলে; সেয়ে খ্ৰিষ্টৰ নংক ৫২ ৰ পৰা ৫৪ লৈকে হব পাই। পৌলে কৰিন্থ নগৰত কিতৰন কৰাৰ পাচে য়িকচালমত জি পৰ্ব হবৰ ওচৰ হৈছিল, তালৈ জাবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে। সেই কাৰনে তেঁও তাৰ পৰা একেটলৈ গল; তাতে প্ৰিক্সিলা আৰু আকুলাক এৰিলে। তাৰ পৰা জাহাজ মেসি কৈচৰিয়া পাই, পাচে চতুৰ্থ বাৰ য়িকচালমলৈ গৈ তাতে মণ্ডলিক ময়ফ্ৰাৰ কৰিলে। তাতে কিছু দিন থাকি আকও আন্তিয়খিয়া নগৰলৈ আহিল। পৌলৰ এই দুতিয় মিস্যনেৰি জাত্ৰাত চাৰি বছৰ, অৰ্থাত খ্ৰিষ্টৰ নংক ৫৫ হল।

প্ৰশ্ন ।

দুতিয় বাৰ মিস্যনেৰি জাত্ৰা কৰাত পৌলৰ লগত কোন গল? বৰ্নাবাই কাক মনো-নিত কৰি ললে?

পৌলে কোন দেশে দি ভায়েকবিলাকক থিৰ কৰি গল?

লুভা নগৰত পৌলে কাক লগ পালে?

ত্ৰোআ নগৰত পৌলে ৰাতি কি দৰ্শন পালে?

সেই নগৰত পৌলে কোন মানুহক লগ পালে? ত্ৰোআৰ পৰা সিবিলাকে কোন ঘে-সলৈ গল?

ফিলিপি নগৰত পৌলৰ কথা সুনি কোনে বিশ্বাস কৰিলে?

সেই ঠাইত সিবিলাকৰ কি ঘটিল?

বন্দি সালত থাকোঁতে সিবিলাকে ৰাতি কি কৰিছিল?

বন্দি সালৰ কোন মানুহে সিবিলাকৰ কথা সুনি প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিলে?

সকলোও সৈতে বিশ্বাস কৰা এয়ে কেই শহ? প্ৰভুলৈ মন পালটাৰ পাচত মানুহৰ মন কেনে হই?

পৌলে তাৰ পৰা গৈ খেচালনিকি নগৰত কেই বিসুয়াম বাৰ কিতৰন কৰিলে?

খেচালনিকি আৰু বেৰয়া নগৰত কোনো-
বাই প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিলে নে?

ভাৰ পাচে পোল কোন নগৰলৈ গল?

সেই আধিনি নগৰ কিহেৰে পূৰ হৈ
আছিল! পোলে সেই নগৰ দেখি মনত কেনে
লাগিল!

দেও দেবিত কিবা ইশ্বৰৰ শক্তি আছে নে?

আধিনি নগৰৰ পৰা পোলে কলৈ গল?

কৰিস্ত নগৰত কিমান দিন কিৰ্তন কৰিলে?

সেই নগৰত পোলে কিবা দৰ্শন পাইছিল
নে? পোলে প্ৰক্ষিলা আৰু আকুলাক কোন
ঠাইত এৰিলে?

পোলৰ ত্ৰিভুজ মিস্যনেৰি জাত্ৰা ।

Paul's Third Missionary Journey.

তাতে দিন চাৰেক থাকি সেই নগৰৰ পৰা
পুনৰুই আপোনাৰ মিস্যনেৰি জাত্ৰা কৰিলে।
ভাৰ পৰা তেঁও গলাতিয়া আৰু ফিৰগিয়া
দেশ খনতে ফুৰি সিল্যবিলাকক ধৰ্মমত থিৰ
কৰিলে, অৰ্থাত সিবিলাক নতুন হোআত জি
জি কথা আৰু আগ্য নে জানি আছিল, সেই
সকলোকে সম্পূৰ্ণকৈ সিকাই দিলে। সেই
ৰূপে গলাতিয়া আৰু ফিৰগিয়াৰ পৰা ওপৰ
দেশে দি গৈ একেচ নগৰ পালে। সেই
নগৰতে পোলে যোহানৰ নামেৰে বুৰ পো-
আ বাবে জন মান সিল্যক লগ পাই সুখি-
লে, তোমোলাকে পবিত্ৰ আত্মা পালো নে?
তাতে সিহঁতে কলে, পবিত্ৰ আত্মা জে আছে
তাক আমি সুনাই নাই। প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্ট
জদি সেই জগতত অৱতাৰ ন ধৰা হলে আ-
মিও পবিত্ৰ আত্মাৰ কথা কেতিয়াও বুজ নে
পালোঁইভেন। তেঁৱে আহি জি জনক কো-
নোএ কেতিয়াও দেখা নাই, এনে জনক আ-
মাৰ আগত পিত্ৰি, পুত্ৰ, পবিত্ৰ আত্মা এই
ভিনি ভাৱে প্ৰকাশ কৰি দেখালে। ভাৰ
পাচত পোলে সিবিলাকক প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ
নামত বুৰ দিওআত ভেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ
দ্বাৰ সিবিলাকলৈ আহিল। পাচে পোলে
যিহুদিবিলাকে সৈতে ভিনি গ্ৰাহ মানলৈকে

কিৰ্তন কৰিলে, কিন্তু কেতিয়া। অবিদ্বানি
লোকবোৰৰ মন কাচিন হৈ গল, ভেতিয়া
তেঁও ডুবান নামে এজনৰ পৰা সালিত দুই
বচৰলৈকে কিৰ্তন কৰিলে। এই ৰূপে দুই
বচৰলৈকে তেঁও একেচ নগৰত সুভ বাজা
কিৰ্তন কৰিলত সকলো মানুহে প্ৰভুৰ কথা
সুনিবলৈ পালে। আৰু ইশ্বৰে পোলৰ হতু-
আই এনে আচৰিত কৰম কৰালে, তেঁওৰ
গাৰ গামোচাকো জদি নৰিয়া মানুহৰ ওচৰ-
লৈ নিএ, ভেতিয়াই সি বোগৰ পৰা মুক্তি
হই। পোলে এই ৰূপ বিশ্বাই কৰম কৰা
হলত, ফ্ৰেয়া নামে এজন পোৰোহিতৰ সাত
জন পুতেকেও সেই ৰূপে প্ৰভুৰ নাম লৈ
ভুতক খেদাৰ খোজাত ভুতে মাত লগাই
কলে, যিচুক ভানোঁ, পোলকো চিনোঁ, কিন্তু
তইত কোন, ইয়াকে বুলি ভুতে পোআ মা-
নুহটে সিহঁতৰ ওপৰত পৰি সিহঁতক ঘৰৰ
পৰা খেদালে। তাতে সকলো মানুহে এনে
কৰম দেখি, মনত অতি ভই পাই, আপো-
নাৰ মায়া কৰম কৰা পুৰিবোৰ আনি আ-
টাইহে আগত পুৰি পেলালে; আৰু সেই
পুৰিবোৰৰ মূল্য গনিলত আটাই কুৰি হেজাৰ
ৰূপ হল। সেই ৰূপে সেই দেশত প্ৰভুৰ
নামৰ জসন্যা বাৰ্হি গল।

এইবিলাক কৰম পূৰ হলত পোলে মাকে-
দনিয়া আৰু আখায়া দেশে দি ভাৰৰ মন
কৰি কলে, তালৈ জোআৰ পাচে মই বোম
নগৰকো দেখা পাৰ লাগিব। এই কথা
তেঁও পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই বুজিব
পাই। তাতে তেঁওৰ আগৈএ তালৈ এবাৰ
আৰু তিমথিক পাঁচিলে, কিন্তু তেঁও আ-
চিয়া অৰ্থাত একেচ নগৰতে কিছু দিন থা-
কিল। সেই কালত আৰ্তেমি মহা দেবিৰ
কাৰনে বৰ হুৰা মুৰা হৈছিল; কিয়নো পৌ-
লে সেই একেচ নগৰত দুই বচৰলৈকে ধা-
কি খ্ৰিষ্টৰ সুভ বাজা কিৰ্তন কৰাত অনেক
দেও পুজক লোকে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিলে।
আৰু মানুহে আপোনাৰ নিৰ্বলি আৰু নিৰু-
ধি হাতৰে সজা অচেতন মূৰ্তিক হেলা

কৰিলে । তাতে জিবিলাকে সেই আৰ্চেটমি দেবিৰ সৰু দল সাজি মানুহবোৰক বেচে, সিহঁতৰো সেই কৰম হেলা হোআত সেই কাৰিকৰবিলাকৰ মাজৰ প্ৰধান হোআ দিমিত্ৰিএ এই কথা দেখি মনত খজ হৈ, নগৰৰ মাজত এই কথাৰে বৰ হৰা মূৰা লগালে । কিন্তু ইহঁৰে আপোনাৰ সেৱক পৌলক সেই সকলো দুখৰ আৰু সিংহৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ সহাই হোআত কোনোএ ঠেওক একো দুখ দিব নোআবিলে ।

পৌল পাঁচনিএ সেই একেচ নগৰতে প্ৰাই তিনি বছৰ মান থাকোঁতে খ্ৰিষ্টৰ ৫৬ সঁকত গলাতিয়াৰ পত্ৰ লিখিলে । আৰু ৫৮ সঁকত কৰিন্থিৰ প্ৰথম দুতিয় দুয়ো খনি পত্ৰ লিখিলে । তাৰ পাচত কৰিন্থ নগৰত জি অলপ কাল আছিল, তেতিয়াই কমিয়ালৈ পত্ৰ লিখি কৈবি নামে একে ডিবিৰ হাতে পঠাই দিছিল; সেয়ে খ্ৰিষ্টৰ ৫৯ সঁক ।

সেই হৰা মূৰা গুচিলত পৌলে মাকে-দনিয়াই দি জাবলৈ ধৰিলে; পাচে সেই ঠাইৰ পৰা গৈ গ্ৰিক দেশ পালেগৈ । তাতে তিনি মাহ থাকি চুৰিয়া দেশলৈ জাবৰ ইচা কৰিলে; কিন্তু যিহুদিবোৰে ঠেওক মাৰিবলৈ খাপ দি থকাত ঠেও আৰুও মাকে-দনিয়াই দি উভতি জাব খুজি ত্ৰোআ নগৰলৈ আহিল । সেই ঠাইতে ভিতৰু পাবৰ আসাবে বাট চাই আছিল; কিয়নো ভিত্তে কৰিন্থিৰ প্ৰথম পত্ৰ লৈ গৈছিল, তাতে পৌলে সেই পত্ৰৰ উত্তৰ পাবৰ মনে ত্ৰোআ নগৰত ভিতলৈ বাট চালে । ২ ক ২: ১২, ১৩ । পাচে পৌলে ত্ৰোআৰ পৰা মাকে-দনিয়ালৈ জাব ধৰাত বেৰুয়া নগৰৰ চোপাত্ৰ, খেচালনিকিৰ আৰিষ্টাৰ্থ আৰু চেৰুণ্ড, দৰ্বি নগৰৰ গাই আৰু ভিমথি, আচিয়া দেশৰ ডুথিক আৰু ত্ৰাকিম, এই সকলো ঠেওৰ লগত গল । পাচে সেই ত্ৰোআ নগৰ পাই তাতে সাত দিন থাকি সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা প্ৰভুৰ ভোজ পাতিলে । তাতে পৌলে বাস্তিৰ বহুতলৈকে কিতৰন কৰি আছিল, কিয়নো তাৰ

পাচ দিনা ঠেও জাবৰ মন কৰিছিল । তাৰ পৰা সিবিলাকে আচ নগৰত পৌলক জাহাজত তুলি লবৰ আসয়েৰে আগ বাৰ্ছি আহিল; কিয়নো পৌলে কিছু কিতৰন কৰিবৰ মনেৰে খোজ কাৰ্ছি জাবৰ মন কৰিছিল । পাচে আচ নগৰত পৌলক তুলি লৈ থিয় মাজুলিৰ সমুখ হ'ল । তাৰ পাচ দিনা চাম মাজুলিলৈ গৈ ত্ৰোগোলিয়তে থাকি পাচ দিনা মিলিত নগৰ পালে । সেই মিলিতৰ পৰা মানুহ পঠাই একেচৰ ব্ৰিধ লোকক মতাই আনি সিবিলাকৰ আগত ইহঁৰৰ কথা কৈ সাৱধান ৰূপে থাকিবলৈ দিলে; কিয়নো ঠেও সিবিলাকক আৰু বাৰ দেখা পাব নোআবে বুলি জানিলে ।

প্ৰশ্ন ।

পৌলে ত্ৰিভিয় বাৰ মিস্যনেৰি জাত্ৰাত কোন ঠাইলৈ গল?

সেনে দেসবিলাকত ফুৰি ঠেও কি কৰিলে?

একেচ নগৰত পৌলে কাক লগ পালে?

সেই মিস্যবিলাকক পাচে কাৰ নামে বুৰ দিয়ালে?

একেচ নগৰত কিমান বছৰ কিতৰন কৰা হ'ল? তাতে প্ৰভু পৌলৰ দোআৰাই কি আচৰিত কৰম কৰিলে?

পোৰোহিতৰ পুতেকহঁতে পৌলৰ দৰে ভুতক খেদাব পাৰিলে নে?

সিহঁতক ভুতে কি উত্তৰ দিলে?

এনে কৰম কৰা হ'লত প্ৰভুৰ নামত কি হ'ল?

ইয়াৰ পাচত আৰ্চেটমি দেবিৰ কথাত কি হৰা মূৰা হ'ল? কোন দেশৰ মানুহে সেই দেৱিক সেৱা কৰিছিল?

পৌলে একেচত তিনি বছৰ মান থাকোঁতে কোন কোন মণ্ডলিলৈ পত্ৰ লিখিলে, আৰু তেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ কিমান সঁক হৈছিল?

একেচৰ পৰা পৌল কলৈ গল?

পৌলে যিকচালমলৈ জাব খোজাত মণ্ডলিৰ লোকে ঠেওক কি কৈছিল?

ন. ল.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৫ ।

Rhuts Raja—War with the Koches and Nohas.

লাকনি কামাও (১১) সঁকত বজা দেৱে বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, ত্যাওডু-কে, ৰূপ সন্দিকৈকে, এই চাৰিক পঠাই কুচেত্তা নৰাক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে চা-ৰিও গৈ জুধ ধৰিলেগৈ; তাতে আমাৰ লাডুকাই নামে মানুহ এটা পৰিল। পাচে কুচেত্তা নৰা জুধে নোআৰি বালুকিয়া নগাত সোমালগৈ; তাৰ লৰা তিবোতা সকল ধৰি আনিলে।

লাকনি ডাপচেও (১৩) সঁকত পুহত বজা দেৱে নামচাক্ত হাতি ধৰিলে। এনেতে কোঁচৰ ভিতৰজাল ১, টেপু ১, এই দুই লুইতে উজাই আহি নামতি মুখত বন ধৰিলেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, বজা দেও, চাৰিঙ্গ বজা, বৰ গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গো-হাঁই, বুৰা গোহাঁই, এই সকলেৰে গৈ নাম-তি মুখত জুধ ধৰিলেগৈ। কোঁচৰ মানুহ বিস্তৰ পৰিল। পাচে কোঁচে জুধে নোআৰি দুয়ো পলাল; কোঁচৰ বৰ নাও হিলৈ আনে। অৱ সত্ত্বে আমাৰ মানুহে বিস্তৰ পাই আনি-লে। আত পাচে বজা দেৱে ফাগুনৰ দিনত চাৰিঙ্গ বজাকে, বৰ গোহাঁইকে, বুৰা গো-হাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, এই চাৰিক পঠাই পুৰা, পুৰা, এই দুই নগাক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে চাৰিও গৈ দুই নগাক ধৰি আনি বজা দেৱৰ চাইত দিলেহি। লাকনি ৰাইচিঙ্গা (১৪) সঁকত বজা দেৱে দিবা নদিৰ মুখত হাতি ধৰিলে। তাৰ পৰা বজা দেৱে চাৰিঙ্গ বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, ৰূপ সন্দি-কৈকে, এই তিনিও চুটিয়াৰ সেনাপতিক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে তিনিও গৈ জুধ ধৰি-লেগৈ। পাচে চুটিয়াৰ সেনাপতিএ পলাই গৈ কান্ত্যা সোমালগৈ। আমাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি নি কান্ত্যা পুখুৰিখনা চাই পালেগৈ, তাতে চুটিয়াৰ সেনাপতিকো আনি মানুহকো পাই ধৰি আনি বজা দেৱৰ চাইত দিলেহি। লাকনি মূমুত (১৫) সঁকত

বজা দেৱে চাৰিঙ্গ বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, আইউনিয়া নগাক খুজিবলৈ পঠালে। পাচে নগা পলাল, নগাৰ লৰা তিবোতা সন্দোকে ধৰি আনিলে। তাৰ পৰা খেৰেমিয়া নগাক ধৰি আনিলেগৈ; তাৰ পৰা চাৰিঙ্গ বজা, বুৰা গোহাঁয়ে জননিক ধৰি আনিলেগৈ।

লাকনি প্লেচচান (১৬) সঁকত গুটি ওলাই আমাৰ মানুহ বিস্তৰ মৰিল। পাচে চাৰিঙ্গ বজা, বুৰা গোহাঁয়ে তাৰ পৰা আহি বজা দেৱক লেৱা কৰিলেহি। লাকনি খুতমিত সঁকত মাস্তৰা আহি নৰা বজাৰ গাঁও ভাঙি-লেহি; পাচে চুকন নৰা বজা ভাগি আহি খামজাজত বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি তখাম বৰ গোহাঁইকে, বলিয়া বৰ পাত্ৰকে, কনখাম বুৰা গোহাঁইকে, এই তিনিও পেজ্জোত গৰ বান্ধিব দিলেগৈ। পাচে বজা দেৱে খাওমুখ খুককেৰি ১, বামুজিয়া পিকতুনৰিন ১, তিৰিণ্ডা ১, লাচামটো ১, এই চাৰিৰ হাতত তাইখন খামক হাতিত জোৰাই অনেক খনি সন্দেল নৰা বজালৈ দি পঠালে; আত বাজে হাতি সাতোটা দি পঠালে। আত কন্যা খুজিবৰ নিমিত্তে চিৰিঙ্গ সকলৰ হাতত জোৰন দিলে। সোনিৰ খাক ১ জোৰ, কৰ্ণবালা ১ জোৰ, বাখৰ পতা বিৰি দুখাৰ, তিঞ্জিৰ চেও দুখাৰ, হাতৰ চেও দুখাৰ, বাখৰাম আকটি ১০, উজটি ১০, ভৰিৰ চেও ২, কাপৰ দুলাজ, এই বস্তু সকল আমাৰ মানুহে নি নৰা বজাক খামজাজত দিলেগৈ।

পাচে আহাৰৰ দিনত নৰা বজা জৌতক সহিতে ডাল মানুহ লগত দি তিনিওক আ-মাৰ চিৰিঙ্গ সকলৰ হাতত বজা দেৱলৈ দি পঠিয়ালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বৰ গোহাঁই পৰিয়া ত্যাওলুককম ৰাজ নেওগ ১, তিৰিণ্ডে ১, এই দুইক অনেক সৈন্যেৰে কন্যা আগ বাহি আনিব দিলেগৈ; কন্যা চুজিৰা মানুহ আহিছিল। চুপুৰা ১, কচাৱনবা ১, খাওমুখ ১, ৰিণ্ডনিক ১, ত্যাওলুতাওফলু ১

এই পাঁচৰ লগত সইকিয়া, বৰা, পাইক, বিস্তৰ আহিছিল। জোতকিয়া বহু হাতি ১, ঘোঁৰা ১, বেটি ২ কুৰি, বন্দি ১২০, আন দুবোৰ বহুত দিছিল; তাৰে এটা ভাল মানুহক সইকিয়া পাতি দিলে, সেইটোকে হাতি এটা দিলে। পকা নামে দেওধাই এটা দিলে। কাতিৰ দিনত নৰা বজা খাম-জান্নৰ পৰা আইতনত বহিহি।

লাকনি কংকেও (১১) সঁকত বজা দেৱে লাচামচেৰাইলুজকে ১, তিৰিচেজকে ১, চিৰিচেজকে ১, এই তিনিৰ পঠাই দিলে, নৰা বজাৰ জিএকক কথা হৈ পলুআই আনিবলৈ। পাচে তিনি চিৰিচেজ গৈ বজাৰ জিৰে কথা ইওতে নৰা বজাৰ কুঁঅৰিএ জানি বজাত জনালে, বোলে, তোমাৰ জিএকক পলুআই নিবলৈ অচম কটকি তিনটা আহিচে। পাচে নৰা বজা তিনি কটকি মাতি নি বুলিলে, পুলিম পুখাওৰ দিনত এনে কথা নহ'ল, এতিয়া নি কি এনে কথা হ'ব, হাতিৰ দত্ত ওলালে নি কি সোমাই! ডাঙ্গৰ লোকৰ বচন এনে হ'ব নে লাগে; পূৰ্বতো আপোনাৰ ভনিক দিচোঁ; আকও জে জিক পলুআই নিবলৈ আহিচ, তোৰ বজা অজোগো কথা নিকাই পঠাব পাই নে! এই দাই ধৰি আমাৰ লাচাম চেওৰাইলুজকে, চিৰিচেজকে, এই দুইৰ কুঠাৰেৰে বুকু চিৰি আগ মজ্জ কোআ লগুনক দিলে। তিৰিচেজ পলাই আহি সকলো কথা বজা দেৱত জনালেহি; পাচে নৰা বজা আহি আমাৰ ককম, খেৰেম, নামকক তিনিৰো ডাঙ্গিলেহি; ককমৰ পুত্ৰক ভ্যাওলুকক মাৰিলে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি ভিপাম বজাকে, চাৰিঙ্গ বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, বৰ গোহাঁইকে, এই পাঁচক মুখ্য কৰি ফুকন বকজা ৰাজ খোআ এই সকলোকে ককমলৈ পঠালে। পাচে ইবোৰে গৈ আলচ কৰি মানুহ ভাগ কৰি লৈ বৰ গোহাঁই ১, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই ১, ভিপাম বজা ১, ভ্যাও-ককম ১, এই চাৰিএ দিহিঙ্গৰ সোঁ ফালে

গল, বুৰা গোহাঁইয়ে বাম ফালে গল, চাৰিঙ্গ বজা মাজে পাছৰি গাঁৱে গল। পাচে নৰা বজাই কোঁঠৰ পৰা ওলাই চাৰিঙ্গ বজাক জুখ ধৰিলে। চাৰিঙ্গ বজা বৰ বোআৰি দিহিঙ্গত পৰিলহি, এনেতে আমাৰ লাপু সন্দিকৈ খেদি গৈ কটা কটি লগাই চাৰিঙ্গ বজাক একআলে। ভয়াইখেক বুৰা গোহাঁইয়ে প্লাইত্যাং হাতিত উঠি জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে নৰা বজা ভয়াইখেক বুৰা গোহাঁইক হাতি কাচিৰে কাটিলে, লাইনাম কামাওত প্লাই-ত্যাং হাতিএ সৈতে পৰিল। পাচে ভয়া-খাম বৰ গোহাঁইয়ে দিহিঙ্গৰ কাধৰত জুখ ধৰিলেগৈ। নৰা বজাৰ মানুহ বিস্তৰ পৰিল, নৰা বজাও ভাগি পৰ্বত উঠিল। পাচে আমাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি গৈ পালে হাতি এটা, ঘোঁৰা তিনটা; তাৰে এটা ঘোঁৰা সোনোআলি জিম বন্ধা, সুনিয়া কৰ ১। ভয়াইখেক বুৰা গোহাঁইৰ মূৰে ভায়েকক বুৰা গোহাঁই পাতিলে।

লাকনি ভাওতোও (৩০) সঁকত বজা দেৱে দিবাং মুখত হাতি ধৰিলে; হাতি ধৰা ঠাইৰ পৰা চাৰিঙ্গ বজাকে, বৰ গোহাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, এই চাৰিক পেদেৰাৰ গৰত ধাক্কা দিলে। এনেতে নৈ-ৰিতি দিলত নেজ লগা ভৰা এটা ওলাইচিলে, বাৰে হাত মান নেজ হ'ব।

লাকনি কাপজি (৩১) সঁকত বজা দেও সি-ঙ্গৰি ঘৰত উঠি সিংহালনত বহিল। লাকনি প্লেকচিঙ্গা সঁকত ঢেকেৰি বজা ভোবন গুৰুকে, সি সুল লকুৰকে, এই দুইক পঠাই বজা দেৱত কোআলে, মোৰ ভনি চান্দকলাক প্ৰি-তি কাৰনে মই বজা দেৱলৈ দিম। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি হাতি ২ টা, ঘোঁৰা দুটা দি আমাৰ নিমতাৰ পুত্ৰক লাচাম ১, বগেৰামুন ১, এই দুইক পঠাই চান্দ-কলাক খোজালে; কুঁঅৰি খুজি আমাৰ মানুহে লৈতে তাৰ কটকি দুটা আছিল। এনেতে নৰা বজা নকিং, নাংখাম, এই দুই হাতি, ঘোঁৰা তিনটা আন বহু খুজি

পঠালে। আমাৰ বজা দেৱে এই কথা সুনী বুলিলে, সি নৰা বজাৰ ভাই পো নি কি? তাকে মই ধন দিম! এই বুলি নি দি নৰাক পঠাই দিলে।

লাকনি কাকেও (৪১) সঁকত পৰ্বতিয়া আই কুঁঅৰি দেও মৰিল। লাকনি ৰাইজি (৪৪) সঁকত বৰ জনা আই কুঁঅৰি দেও মৰিল। লাকনি খুতচিঞা (৪৮) সঁকত বৰ কুঁইকপ গল। তাতে মাটি ফাটি বালি, লো, পানি ওলাল, বজা দেৱৰ হোলোদ্ধত সোঁতে মা নুহ এটা মৰিছিল। লাকনি মুপ্পাও (৫৫) সঁকত বজা দেও স্বৰ্গি হ'ল। এওঁৰ ভোগ ৫২ বছৰ। এই মানে খোৰা বজা দেৱৰ কথা সমাপত।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

গুআহাটি নগৰত ২৪ নৱেম্বৰ তাৰিখত শ্রীজুত দেবকুৰ্ত চাহাবৰ দোআৰাই শ্রী জেমচ নিৰবাম ত্ৰিপ আৰু শ্রীমতি পতি, এই দুজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহৰ বিবাহ কৰোআ হৈছিল।

কাপ্তান লুইচ নামে এজন জাহাজৰ অধি কাৰে ৰাংগুন নগৰলৈ গৈ বোজাই ললত নগৰৰ মান অধিকাৰে তেঁওক মাতি মাতি অনাই ধন চলকৈ লবৰ নিমিতে ২০ দিন-লৈকে বৰ দুখ আৰু অমৰ্জতা কৰিলে; সে-নত তেঁও ৬০০ টকা ৰূপ দি তাৰ হাত সাৰি আহিল। পাচে এই সকলো কথা গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবত বুজাই দিলত, লৰ্ড চাহাবে কৰ্মপানিৰ চাৰি খান বনুআ জাহাজ তাৰ কাৰন সুধিবলৈ পঠাইচে।

ফন নামে এখান জাহাজ চিঙ্গাপুৰৰ পৰা কলিকতালৈ আহোঁতে জাহাজৰ মলট আৰু জাৰা দেসি বনুআই কোনো কাজত বেজাৰ পাই কাপ্তান বৰ্জ আৰু তেঁওৰ সহাই দুজন চাহাবকো মাৰি পেলালে। জাহাজত কাপ্তান মেম চাহাব, আৰু আগৈ গুআহাটিত থকা বিচৰ মেম চাহাব লৰাই সৈতে গৈছিল। জাহাজিকোৱাৰে সিবিলাকক ধৰি সৰু নাৱত

ভুলি সাগৰত পঠাই দিম, ইয়াকে বুলি নাৱত সুমাই তললৈ নমাওতে গুৰিৰ বাত বে মেলি আগ কালৰ বাত বেগাই মেলিলত নাও লুটি খাই সিবিলাক পানিত পৰি মৰিল। পাচে জাহাজত জুই দি বামতৈ পোনাই ৰা-লিত লগালে; ডেভিয়া জি দুজন বঙ্গালি মানুহ জাহাজত আছিল, সিবিলাকে পলাই এই সকলো বাত জানালেগৈ।

এতিয়া পুৰি ৬ বছৰ হ'ল, চেৰ জন ফ্ৰাঙ্ক-লিন চাহাবে উত্তৰ হিম সাগৰত ফুৰি বাটৰ মহলা লবলৈ তিনি খন জাহাজ আৰু চাৰি বছৰলৈ খোআ বনু লৈ জাহাজ মেলি গল।

Sir John Franklin.

পাচে সিবিলাকৰ একো বাত নে পাই খন চাহাবে ইঙ্গৰাজি আৰু আমেৰিকান জাহাজে তিনি বছৰ মান বিচাৰি ফুৰিচে। কিন্তু সেই সাগৰৰ সকলো চাইতে পানি সিল থকাত জাবলৈ দুৰ্গম আৰু অতি ভয়। ১৮৫০ সঁকৰ ২৭ আগষ্ট তাৰিখত ওএলিণ্টন সঁতিৰ দাঁতিত ইঙ্গৰাজি দুখন, আমেৰিকাৰ দুখন জাহাজ বামত লগালত জাহাজিকো-বে বামত ফুৰি থাকোঁতে তিনি মৈদাম পা-

লে; আৰু তাৰ ওপৰে কাঠত লিখা ক্লক-
লিন চাহাবৰ লগত জোআ তিনি মানুহৰ
নাম পালে; পাচৰটো মৰা তাৰিখ ৩ এপ্ৰিল,
১৮৪৬। সিবিলাকে আন একো বাত্ৰা নে
পালে; চেৰ জন ক্লকলিন আৰু ঠেওৰ
লগৰ সকলো লোক কতোবাত মৰিল বুলি
জানে। ঠেওৰ নকচা সি লুটিএ লিখা আছে।
আমেৰিকাৰ জাহাজ এখন উভতি আহোঁতে
১৮৫০ নংকত পানি সিলে বেৰি ধৰি কোনো
কালে জাব নোঅহাকৈ বহু হোআত পানি
সিলে ১০০০ মাইলতকৈ দূৰ বাট নি ১৮৫১
নংকৰ ১০ জুনত সাগৰৰ মুকলি ঠাইত পে-
লালে।

তাৰ পাচে চেৰ জন বচ চাহাবে আন
জাহাজে সৈতে হিম সাগৰৰ পৰা উভতি
আহি এই বাত্ৰা আনিচে। আদম বিলাক
নামে এজন গ্ৰিনলণ্ডৰ আদি বাসি মানুহে
প্ৰায় দি ১৮৪৬ নংকৰ বচৰৰ সৈত
ক্লকলিন চাহাবৰ দুখন জাহাজ কেপ নৰ্তৰ
উত্তৰ ফালে বামত লাগি ভাগিল; কেতবি-
লাক মানুহ বামত উঠি বখা পৰিল, কিন্তু
সেই জাব কালি ফুৰি ফুৰি জাব আৰু
লগোনৰ দোআৰাই নাইবা আদি বাসি সন্ধৰ
দোআৰাই আটাই মৰিল। এতিয়া ক্লকলিন
চাহাব আৰু ঠেওৰ লগৰ কোনোবিলাক জি-
য়াই ধকাৰ সকলোৰে আশা গুচিল।

অক্টোবৰ ২০ তাৰিখত মাস্ৰাজ নগৰত
কাইট চাহাবে বলুনত উঠি ওখ হলত এখাৰা
বায়ুএ তাক বেগাই নি সাগৰৰ ফাললৈ উঠ-
আলে; তাতে কাইট চাহাবে ভই পাই
বেগাই বলুন নমালে, তথাপি বামৰ পৰা
২।৩ মাইলৰ আঁতৰত সাগৰত পৰিল,
পাচে এক জাহাজ তাৰ ওচৰলৈ গৈ চাহাবক
তুলি বখা কৰিলে।

মাকাই নামে এজন চাহাবে ইজলণ্ডৰ পৰা
আহি ভিলুপুৰ নগৰত ইজল পাতিলে।
ঠেওৰ দুই জিএক হৈছিল, ক্ৰমে ঠেওৰ
দুইজনক মৰিল। পাচে ৬ বছৰলৈকে সেই
দুজন চোআলি ভাল কপে পোহন পালন

কৰি ৰাখিলে; কিন্তু এই বছৰত ঠেওৰ
তনিএক ইজলণ্ডৰ পৰা আহিলত ডাইব
হাতত চোআলিবোৰক দিলে। সেই তনিএকে
চোআলি দুইটো হোআ দেখি নিৰ্ভয়া কপে
মাৰিবলৈ আৰু আন আন সান্তি দিবলৈ
ধৰিলে। পাচে ৬ অক্টোবৰত পাহে মানে
মাৰিলত চোআলি এজন মৰিল; সি জনিও
এখা মৰা হ'ল। সেই কপে বধ কৰা কথা সুনি
বিচাৰ কৰ্তাৰ আগ্যাবে তনিএক আৰু চাহা-
বকো ধৰা পৰি কইমত ৰাখি ধোআ হৈচে।

বলতিক নামে এখান আমেৰিকান ডাপ
জাহাজ আগষ্টৰ ৬ তাৰিখে লিবৰপুল নগৰ
এৰি ১ দিন ২০ ঘণ্টাত সাগৰ পাৰ হৈ
নুয়ৰ্ক পালেগৈ। আগেয়ে ১০ দিনতকৈ
তাকৰে সেই জাহাজে কৰে কৰা নাই। তাৰ
মধ্যম কপ গতি ঘণ্টাই পতি ১৫ মাইল।

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for December, 1851.

ডিচেম্বৰ	জায়েন	বাৰ	তিথি	দিনমান	ডিচেম্বৰ	মুহূৰ্ত্ত	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৬	২	৮	১০।২৫	১৭	৩	৮	২৪	১০।১২
২	১৭	৩	৯	১০।২৪	১৮	৪	৯	২৬	১০।১৮
৩	১৮	৪	১০	১০।২০	১৯	৫	১০	২৭	১০।১৮
৪	১৯	৫	১১	১০।২০	২০	৬	১১	২৮	১০।১৮
৫	২০	৬	১২	১০।২২					
৬	২১	৭	১৩	১০।২২	২১	৭	১২	২৯	১০।১৮
					২২	৮	২	৩০	১০।১৮
৭	২২	৮	১৪	১০।২১	২৩	৯	৩	১০।১৮	
৮	২৩	৯	১৫	১০।২১	২৪	১০	৪	২	১০।১৮
৯	২৪	১০	১৬	১০।২১	২৫	১১	৫	৩	১০।১২
১০	২৫	১১	১৭	১০।২০	২৬	১২	৬	৪	১০।১২
১১	২৬	১২	১৮	১০।২০	২৭	১৩	৭	৫	১০।১২
১২	২৭	১৩	১৯	১০।২০					
১৩	২৮	১৪	২০	১০।১৯	২৮	১৪	৮	৬	১০।১২
					২৯	১৫	৯	৭	১০।১২
১৪	২৯	১৫	২১	১০।১৯	৩০	১৬	১০	৮	১০।১২
১৫	৩০	১৬	২২	১০।১৯					
১৬	৩১	১৭	২৩	১০।১৯					

পূৰ্ণিমা ২ দিনৰ ২।৪৫ টাট। আশ্বাষা
২২ দিনৰ ২।৫২ টাট।

THE ORIENTAL,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰক্ষনোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১২।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1851.

NO. 12.

আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম ভাগ।

The Western States of North America.

উত্তৰ আমেৰিকাৰ পশ্চিম ফালে বৰকি নামে এগৰি পৰ্বত উত্তৰা দখিনাকৈ আছে। সাগৰৰ পৰা ৫।৬০০ মাইল আঁতৰ হৈছে। তাৰ কোনো কোনো ওখ টিঙ্গ জাৰ আৰু ঘাম কালিও হিমে ঢকা হৈ থাকে। কেত-বিলাক টিঙ্গ ৭।৮০০০ হাত ওখ হৈছে। সেই পৰ্বত সাৰিৰ পশ্চিম ফালে আমেৰিকা মিল দেশৰ পশ্চিম ভাগ আছে; পৰ্বতৰ পৰা সাগৰলৈকে মাটি ক্ৰমে ক্ৰমে চাপৰ হৈ থাপ থাপকৈ ভৈয়াম হৈ আছে। আৰু সাগৰৰ পৰা ১০০ মাইল মান আঁতৰ হৈ থকা আন এক সাৰি পৰ্বতো আছে; সেই পৰ্বতত সোন পোআ জাই।

আমেৰিকাৰ এই পশ্চিম ভাগত অৰেগন, কালিফৰ্নিয়া, ইউতা, আৰু নুমেঞ্চিকো, এই চাৰি দেশ আছে। উত্তৰ ফালে অৰেগন দেশ; তাৰ মাজে দি অৰেগন নামে এখন বৰ নদি বৈ গৈ পাচিফিক সাগৰত পৰিছে। ১৭২১ সঁকত গ্ৰেই নামে বস্তন নগৰৰ এক জাহাজৰ কাপ্তানে সেই নদি দেখা পাই উজাই গৈছিল। পাচে সেই নদিৰ মহলা লবলৈ ১৮০১ সঁকত লুইচ আৰু কিলার্ক নামে দু জন আমেৰিকাৰ লোক বৰকি পৰ্বত পাৰ হৈ অৰেগন নদিত পৰা দু খন নৈ পালে। তাৰ সেই উত্তৰ খন নদিৰ নাম কিলার্ক, দখিন খনৰ নাম লুইচ। সেই দুই নদি

জোগ হোআ ঠাইত অলপ ভাটি কালে ওআলোআলা নামে এখন নগৰ পাতিছে। সেই জোগ হোআ ঠাইৰ পৰা নদিৰ মুখলৈ ৪১৩ মাইল।

বাৰিখাত অৰেগন নদি অতি ডাঙ্গৰ, চাপৰ ভৈয়ামবোৰক তল কৰে, আৰু পৰ্বতৰ বহু কাঠ জাঁজি উঠি আছে। খেতি কৰিবলৈ মাটি বৰ উৰ্বৰা ন হৈ। উইলামেত নামে দখিনৰ পৰা অহা এখন নৈ অৰেগন নদিত পৰিছে। তাৰ দ্বাতিত মাটি লাকআ; আৰু অৰেগন নামে এখন নগৰ পাতিছে।

অৰেগন নদিৰ মুখত জাহাজ সোমাবলৈ কঠিন; কিয়নো অনেক চটৰ মাজত নুঁতি পাক হৈ গৈছে, দ পানিএ দি নো জো-আত কেতিয়াবা জাহাজ চটত লাগি ভাগে। মুখৰ পৰা নদি পতনলৈ ১৮৩ মাইল হৈছে; তালৈকে বৰ জাহাজ জাব পাৰে। পতনৰ উজনি ফালে আৰু ৭০ মাইল মান বৰ নাও অহা জোআ কৰিবলৈ বাধা নাই; কিন্তু সেই ঠাইত ১৫ হাত ওখ গৰা হো-আত আৰু বৰ পতন হৈছে। তাৰ পৰা লুইচ আৰু কিলার্ক নদি জোগ হোআ ঠাইলৈকে নাও চলাবলৈ সুগম। সেই জোগ হোআ ঠাইৰ ওচৰতে নদি প্ৰাই ২০০০ হাত বহল।

অৰেগন নদিৰ উত্তৰ ফালে বেনি নামে ৮,২২০ হাত ওখ হোআ এটা বন্ধেনো অৰ্থাত জুই ওলোআ পৰত আছে। নদিৰ

দখিন ফালে হুদ নামে বৰ ওখ টিঙ্গ আছে ।

অৰেগন দেশত চায়ে চায়ে ইজৰাজি আৰু আমেৰিকান লোকে নিবাস কৰিবলৈ ধৰি-
চে । অনেক মিসানেৰি লোকে গৈচে; কিন্তু
সকলৰ কাৰনে আবৰ লোকৰ মাজত বহু
মিস্য কৰিবলৈ নে পাৰে । সেই দেশৰ নি-
বাসি বগা লোক ১৫,০০০ মান হৈচে ।

অৰেগন নদিত বচৰি বহু মাচ ধৰে, সেই
মাচৰ নাম চামন, খাবলৈ অতি ভাল । অৰে-
গন নদি চায়ে চায়ে বৰ ওখ গৰাৰ পৰা পৰাত
মাচবিলাক সেই গৰাত উজাই জাঁওতে বৰ
দুখ পাই; নদিৰ উজনি ফালে জি মাচ
ধৰে, সেইবোৰ খিন কঁটিয়া আৰু সিলত খা
লগা হৈচে । কিন্তু নদিৰ মুখত জিবোৰ মাচ
পাই, সেইবোৰ ভেলাল সোআদ । ঘাম
কালি হলে আদি বাসি লোকে মাচ ধৰে,
আন কেই মাহত এলাই কৰি থাকে । জাৰ
কালি দুই তিনি মাহ মাটিত হিম থাকে;
পাচে বসন্ত কাল হলে গচৰ সিপা আৰু বন
কচু বিচাৰি বিচাৰি আৰু চিকাৰ কৰি খাই ।

অৰেগনৰ মাজ চাইত চেপেটা মুৰিয়া আ-
বৰ থাকে । সকতে মাক বাপেকে মূৰ চে-
পেটা কৰিবলৈ কঁপালত পাট এচটা আৰু
পিচ ফালে এচটা বান্ধি বখাত মূৰ সেই দৰে
বাৰ্হি জাই । আগ ফালৰ পৰা চালে মূৰ
বহল দেখে, কোলৰ পৰা চালে চেপেটা আৰু
ওখ । সিহঁতে পহুৰ চাল আৰু মনি আদি
অলঙ্কাৰ পিন্ধে; জাৰ কালিত চালৰ জোঁতা
আৰু গাত মহৰ সুকান চাল লই । সিহঁতৰ
অধিকাৰে দণ্ড কৰিবলৈ সক্তি নাই, কোনোএ
জদি জগৰ কৰে, সকলোএ আলচ কৰি তাক
দণ্ড দিএ, বা সিহঁতৰ মাজৰ পৰা খেদে ।
এক ইষৰ আছে বুলি জানে, কিন্তু দেৱতা-
বোৰক অনেক অনেক আচৰিত ভাৱে পূজা
কৰে । পহু, মাচ, গুটি, এইবিলাক সবহ
হবৰ নিমিত্তে সিহঁতে ভপত সিল পানিত
পেলাই হাতেৰে উলিয়াই নিএ । কিন্তু লম্বোন
ন কৰাকৈ এই কৰম ন কৰে । জিয়াই
খাকোঁতে সিহঁতৰ জিৱাত্ম কেতিয়াবা সৰিলৰ

পৰা ওলাই আঁতৰি জাই বুলি জানে; এনে
অৱস্থা হলে সিহঁতে বেজক মাত্ৰে, ভাতে সি
আহি কিবা মন্ত্ৰেৰে আৰুও তাক সুমাই দিএ ।

দিফুকা সুঁতিৰ ওচৰত থকা আবৰ লোক
চুটি, সৰুত আৰু টান পকিয়া । সিহঁতৰো
মূৰ চেপেটা, গালৰ হনু ওখ, চকু আঁতৰ,
নাকত ৰূপৰ সলা মাৰে । সিহঁতৰ মাত
চৰাইৰ দৰে কিলিক কালিক কৰে । সেই
জাতিৰ নাম কালালাম । মতা মাইকিএ একে
বেস ধৰে; চুলি আউল জাউল, আৰু বৰ
মলিন । সৰু লৰাক গচৰ চালেৰে মেৰাই
গচৰ ডালত আৰি থই; কান্দিলে মাকে
ভৰিৰ আকুলিত লগোআ ভৰিৰে টানি লৰাই
দিএ । আন আবৰতকৈ সিহঁত বগা । সি-
হঁতে মৰা স নো পোতে; পাটিৰে নুৰিয়াই
আওজাই থই; পাচে গোজ পুতি বেৰি
ওপৰত পাট দিএ । আন কোনো চাইত
চাৰি জোপা গচৰ মাজত নাও খন বান্ধি
আৰি তাৰ ভিতৰতে মৰা স পচিবলৈ থই ।
গাম মৰিলে তাৰ পিন্ধা ওৰা খোআ লো-
আ আৰু চিকাৰ কৰা বস্তু মৰাৰ লগত নাৱ-
তে থই ।

পূব ফালে চাপ্তিন বা নেম্পাৰ্চি আবৰ থা-
কে; সিহঁত বৰ টান মানুহ । ভাগৰ লগাক
এক দেৱতা বুলি মানে; তাক দমন কৰিবৰ
নিমিত্তে ১৮ বছৰ বয়সিয়া সকলো ডেকা
লোকে ৩।৫ বা ৭ দিনলৈ আপোনাৰ গাত
এই ৰূপে দুখ দিএ । এহাত দিঘল তিনি
চাৰি ডাল আচাৰি লৈ একে বেলি মুখে দি
পেটলৈকে সুমাই উলিয়াই থাকে, ভাতে
উগাৰি সকলো বস্তু বঁতিয়াই । পাচে বহি-
বৰ নিমিত্তে পানিৰ ওচৰত এটা গাঁত খানি
থই । দুতিয় দিনত লম্বোনে থাকি আৰুও
আচাৰিবোৰ লৈ মুখৰ পৰা নাইলৈকে জো-
খেৰে কাটি সুমাবলৈ ধৰি তল পেট নো
পোৰে মানে খুঁচি খুঁচি থাকে । কেতিয়া
ভিজিত খা লাগে, তেতিয়া এডাল এডাল
কমকৈ আচাৰিবোৰ সুমাই । এই ৰূপে দুপ-
বলৈকে কৰি পাচে চোঁচ পানিত সোমাই গধু-

লিলৈকে ভাঙে থাকে। এই ৰূপে ত্ৰিভিৰ দিনতো কৰি, অলপ মাৰৰ বাহিৰে একো নে খাই। চতুৰ্থ দিনত কেতখনি সিল তপ-
ডাই পানিৰে গাঁত পূৰ কৰি তাত সোমাই সেই তপত সিলেৰে সহিব পৰালৈকে পানি তপডাই; পাচে ওলাই বেগতে চোঁচা পানিত সোমাই। সেই ৰূপে তপতৰ পৰা চোঁচালৈ দিনটো সলনি কৰি থাকে। তাৰ পৰা আৰু ২।৩ দিন সেই ৰূপে কৰি, আগি সকলো দুখ ভাগৰ দমন কৰিব পাৰে। বুলি জানে। বচৰি বচৰি এই ৰূপে কৰে। সেই জাতি আৰেৰে এদিনত ১০০ মাইলৰ বাট জাব পাৰে।

কলা ভৰিয়া আৰৰ বকি পৰ্বতৰ ওপৰত থাকে; সিহঁতৰ সংখ্যা আন্দাজে ২০,০০০ মান হৈছে। সিহঁতে বন কৰি সকলোৰে বিৰোধ হৈ থাকে।

আৰু লুইচ নদীৰ ওপৰ ভাগত স্যামোন বা সৰ্প আৰৰ নামে ১৫,৫০০ মান সংখ্যাৰে পুখান এজাক আছে। তাত বাজে বনাক, চাফ্লিচ, কাউৰি আদি অনেক জাত আছে। মক্কি নামে বৰ্গা আৰু সভ্য এক জাত ইউতা নদীৰ ওচৰত আছে বুলি কই।

কিলামেড আৰু স্যাস্তি আৰৰ অভিনয় দুষ্ট; সিবিলাকৰ মাজত সভ্য লোকে ফুৰিব নোআৰে। স্যাস্তি আৰেৰে ধেনু কাঁৰ মাৰিবলৈ বৰতৈ জানে। ২০০ হাতৰ আঁতৰত লোকে হিলেৰে জিমান ঠিককৈ গুলিয়াব পাৰে, সিহঁতেও কাঁৰেৰে সেই মানত মানুহ মাৰিব পাৰে। স্যাস্তি পৰ্বত প্ৰায়ে ২,৫০০ হাত ওখ হৈছে।

অৰেগনৰ দখিন ফালে সাগৰৰ দাঁতিত কালিফৰ্নিয়া দেশ আছে। তাৰ উত্তৰ ভাগত চাক্ৰামেন্তো নদী দখিনলৈ বৈ গৈছে। চাক্ৰামেন্তো নামে এজাক আদি বাসি লোক থাকে, সিবিলাকৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ৪০,০০০। সেই জাতি এজন মানুহৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে। অৰেগনৰ আৰৰতকৈ সিহঁত স্বৰ সাজিবলৈ গোঁজ পুতি আগ একে চাই কলা; ওঁচ ডাঙ্গৰ, নাকো বহল চেপেটা, কৰি বান্ধি চাৰিও পোনে বেঁতৰে বাৰ বৈ

Californian Indian.

চুলি দিহল পোন, বাখিলে কৰঙ্গনত পৰে; কিন্তু প্ৰায়ে তাক কাটি এবগত মান ৰাখে, সি চাৰিও ফালে বিচাৰ নোমৰ দৰে থিয় হৈ থাকে। কঁপাল চেক, ডাঁৰি উডলা। মতাতকৈ তিৰোতা মানুহৰ গাত সবহ আঁক দিএ; তিৰোতাৰ গাত লাঙ্গলি থাকে, মতাৰ একো নাই। জাৰ কালিত পহুৰ চাল গাত লই; জি মানুহৰ নাই, তাৰ গাত ডাঠকৈ মাটি লিপি, তাৰে উম পাই বুলি কই। স্বৰ সাজিবলৈ গোঁজ পুতি আগ একে চাই কৰি বান্ধি চাৰিও পোনে বেঁতৰে বাৰ বৈ

ওপৰত খেৰ দিএ; ভিতৰে ঠাই ৭।৮ হাত মাখোন বহল। তাতে মজা মাইকি ১০।১২ জন নাজট আৰু উৰহ ওকনিৰে পূৰ হৈ থাকে, অতি অসভ্য ঘিন লগা মানুহ। কাঠ, সামুক আৰু চৰাই পাখিৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধে, সকলো বস্ত্ৰ খাই। বিয়া কৰোঁতে পৰিয়ালৰ অৰ্থে একো বাধা নাই, এটা মানুহে মাক আৰু জিএকবিলাককো লই। মাইকিবোৰে আটাই কাম কৰে, মতাৰোৰে এলাই কৰি কাল নিয়াই, কাঁৰত বৰ টল। চান ফাঞ্চিকোৰ উত্তৰ ফালে মৰাৰোৰক পোৰে, দক্ষিণ ফালৰবোৰক পোতে। তিনি চাৰি দিনলৈকে পৰিয়ালে মৈদামৰ ওচৰত বিলাপকৈ কান্দে। সাহিয়াল সজ্জক মাৰিলে ডাক মৰ্জতা কৰিবৰ নিমিত্তে ডাৰ এডোখৰ মজ্জা খাই। আৰু ডাৰ চকু উলিয়াই আনে জেনেকৈ মূৰৰ খোলা ৰাখে, সেই ৰূপে চকু কিবা দৰবেৰে নে গেলাকৈ ৰাখে। নৰিয়া পৰিলে, দুই উপাই মাখোন আছে; প্ৰথম উপাই, ডিঙিলৈকে তপত বালিএৰে পুতি থৈ, খাম বহকৈ ওলালে নৰিয়াক উলিয়াই চোঁচা পানিত পেলাই। দ্বিতীয় উপাই, ঘঁৰাৰ নিচিনা সৰু ঘৰ বোকাৰে লিপি ডাৰ মুখত জুই ধৰাই। পাচে নৰিয়াবিলাক সোমাই ভাপে সহিব পৰালৈ সামুকৈৰে গা চাঁচি থাকে, পাচে ওলাই চোঁচা পানিত পৰে।

ইউতা মৰোবৰৰ পৰা জিলা নদিলৈকে ইউতা আৰব বহু ঠাই জুৰিচে। সিবিলাকৰ সংখ্যা ২০,০০০ মান হৈছে; কিন্তু সিহঁতৰ দুই তিনি জাত আছে। সিহঁতে নুমেকটিকো লোকৰ পৰা চুৰ কৰি নিয়া ডালমান জাক মেৰ চাগ আছে। মেৰৰ নোমেৰে সিহঁতে বৰ ডাঠ কাপৰ বই, সেই কাপৰত দিনটো পানি ৰাখিলে ভেও এটোপাও সবকি নে জাই।

ইউতা মৰোবৰৰ দক্ষিণ ফালে জি ডাঙ্গৰ বালি থাকে, ডাঙ পানুত নামে এবিধ বৰ নিচ মানুহ থাকে। কুম্ভেলুকা এটাও জতে খাবলৈ পাই, তাতে সিহঁতে নিবাস কৰে।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা ঘিন কঁটিয়া এটা হৰিনা পাই, ডাৰ গাটো ওকনিৰে পূৰ হই, সেইবোৰকো খাই, আৰু আপোনাৰ মূৰভো সবহকৈ ওকনি পুহি খাই থাকে; পৰুয়া পিপৰা, কৰিছ, আৰু জেঠিও খাই। হাতেৰে ধৰিব পাৰিলে মাখোন জিয়াই খাই থই। আন আৰবে আৰু নুমেকটিকো লোকে সিহঁতক ধৰি বন্দি কৰি বেচে।

ইম্পানিয়া লোকে প্ৰথমে কালিকনিয়া দেশ দমন পালে, আৰু ঠায়ে ঠায়ে কমিয়া পাদুৰিএ ২১ খন সত্ৰ স্থাপন কৰিলে। ১৬২৭ নকত পাদুৰি চাল্ভাভিএৰাই দ্বিধিৰ কালিকনিয়া দেশত ধৰম সিকাৰলৈ ধৰিলে। ১৭৬২ নকত চান্দিএগো নগৰৰ সত্ৰ, আৰু ১৭৭২ নকত চান ফাঞ্চিকোৰ সত্ৰ পাতিলে। সেই সকলো সত্ৰবোৰৰ ভকতবিলাকে খেতি কৰি, গৰু মাৰি, ডাৰ চাল আৰু তেল বেচি পঠাই বৰ চহকি হল। আৰু সত্ৰই সত্ৰই ১,০০,০০০ মান গৰু পুহিলে, ঘোঁৰাও অনেক আছিল।

কালিকনিয়া মেকটিকো দেশৰ তল হৈছিল; কিন্তু ১৮৪৭ নকত মেকটিকো আৰু আমেৰিকা মিল দেশৰ মাজত বন হোআত মিল দেশে জিনি কালিকনিয়া দেশ ললে। পাচে ১৮৪৮ নকত চান ফাঞ্চিকো ঘুলিৰ ওচৰতে বহু সোন পালে; সেই কালৰে পৰা সকলো দেশৰ মানুহে সোন বিচাৰিবলৈ খেদি গৈ, অনেক ডাঙ্গৰ নগৰ হৈছে। চান ফাঞ্চিকো নগৰৰ লোক প্ৰাই ৪০,০০০। চাক্ৰামেন্তো, বিনিচিয়া আদি আন নগৰকো চাক্ৰামেন্তো, চান জোআকিম, এই দুই নদিৰ দাঁতিত পাতিছে। চান ফাঞ্চিকোৰ পৰা অহা ৬৫ খন জাহাজ ১৮৫০ নকৰ ১ ডিচেম্বৰৰ পৰা এৰচ-বৰ ডিভৰত পোন বাটে দি পশ্চিম ফাললৈ আহি কলিকতা নগৰ পাইচেহি। পাল ভৰা জাহাজ কেতবিলাক ৭।৮০ দিনত সেই দূৰ জাহাজ কৰি আহিছে। আমেৰিকাৰ পৰা পূব ফাললৈ আহি কলিকতা পাবলৈ ৩ মাহতকৈ অধিক লাগিব।

য়িকচালমলৈ পৌলৰ সেন্স জাভা ।

Paul's Last Visit to Jerusalem.

তেতিয়া সিবিলাকৰ পৰা বিদাই হৈ, জাহাজ উঠি কো মাঝুলি পালে; তাৰ পাচ দিনা বৰা মাঝুলিও থাকিল। তাৰ পৰা পাত্ৰাটলৈ গৈ কৈনিকিয়ালৈ জোআ এখন জাহাজ পাই, তাতে উঠি চুৰিয়া দেশলৈ গৈ চোৰ নগৰ পালে। তাতে সিন্ধাবিলাকক পাই সিবিলাকে সৈতে সাত দিন থাকিল। তাত থকা ভায়েকবিলাকৰ মাজৰ কোনোএ আত্মাবে সৈতে জানি, পৌলক যিকচালমলৈ নে জাবলৈ বাধা কৰিলে। কিন্তু পৌলে সিবিলাকৰ কাৰো কথা নু সুনি, তাৰ পৰা জাহাজ মেলি তলমাই নগৰ পোআত পানিএ জোআ বাট ওৰ পৰিল। তাতে ভাই-বিলাকক পাই, সিবিলাকৰ লগত এৰাতি থাকি পাচ দিনা গৈ কৈচৰিয়া নগৰ পোআত সাত জন সেরকৰ মাজৰ ফিলিপৰ ঘৰ পাই তাতে ভালে দিন থাকিল। পাচে যিকচালমৰ পৰা আগাব নামেৰে এজন ভবিস্যত বক্তা আহি পৌলৰ কাৰনে ভবিস্যত বাক্য কলে, বোলে, এই টকালি জাৰ, সেই মানুহকে যিকচালম নগৰত এই কপে বান্ধি বিদেশি লোকৰ হাতত সোধাই দিব। তাকে সুনি পৌলৰ লগৰ আৰু সেই ঠাইৰ মানুহেও তেঁওক যিকচালমলৈ নে জাবৰ কাৰনে অনেক বাধা কৰিলে। কিন্তু পৌলে কাৰো কথা নু সুনি প্ৰভুৰ নামত কেৱল বান্ধ লবলৈ ন হই, মৰিবলৈকো ভুগুত হল। তেতিয়া সিবিলাকৰ পৰা যিকচালমলৈ গল; আৰু বাটত জাঁওতে কুপ্ৰ দেশি এজন বুৰা সিন্ধাৰ ঘৰত আলহি হৈ থাকিল। পাচে তাৰ পৰা গৈ যিকচালম নগৰ পালত ভায়েকবিলাকে আনন্দেৰে সিবিলাকক গ্ৰাজ্য কৰিলে। তাৰ পাচ দিনত সকলো পাঁচনি আৰু ত্ৰিধ লোক য়াকোবৰ ওচৰত গোট খাই পৌলৰ মোআৰাই বিদেশিৰ মাজত ইহুৰে সিবিলাকলৈ পৰিত্ৰানৰ দুআৰ মেলি জি জি কৰম কৰালে, তাকে সুনি আনন্দ

পালে। কিন্তু পৌলে বিদেশি যিহুদি ভায়েকবিলাকৰ আগত মোচাৰ বিধানৰ মতে চৰ্মচেমনৰ কথা সিকিবলৈ আৰু তাক পালন কৰিবলৈকো বাধা কৰাত তেঁওক সিবিলাকে দোষ ধৰিলে। কিন্তু আন যিহুদি ভায়েকবিলাকে তাক জেন স্বৰূপ নু বুলিব, তাৰ কাৰনে সিবিলাকৰ আচাৰৰ দৰে মূৰ খুৰাই আপোনাক মন্দিৰত সুচি কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে। পাচে সেই কপে সাত দিনলৈকে পৌলে মন্দিৰত আপোনাক সুচি কৰি থকাত আচিয়া দেশৰ কেতবোৰ যিহুদি মানুহে পৌলক মন্দিৰত দেখা পাই সমূহ লোকবোৰক উদগাই ধৰিলে। আৰু মন্দিৰৰ বাজ কৰি মাৰিবৰ উপাই কৰোঁতেই লুচিয়া হাজৰকিয়া আহি, সিঁতৰ হাতৰ পৰা পৌলক কাৰ্ছি আনিলে। তাতে পৌলে জখলাৰ ওপৰত থিয় হৈ আপোনাৰ কথা কলে; অৰ্থাত তেঁও তাৰ পূৰ্বে কেনে মানুহ আছিল, আৰু তাৰ পাচত প্ৰভুএ দৰ্শন দিয়াত কেনেকৈ কিৰ্তন কৰা বাৰ পালে, তাকে সিবিলাকৰ আগত পুকাৰ কপে কলে। তেঁওৰ সেই কথা কিছুমানলৈ সুনি মানুহবোৰে একে মতেৰে বিলিয়াই কলে, এই মানুহক ডুলোকৰ পৰা গুচুআ হওক, কিয়নো ই আৰু জিয়াই থাকিব নে পাই। তাতে হাজৰকিয়াই মানুহৰ এনে এৰাও সুনি পৌলে কি দোষ কৰিলে, তাকে জানিবৰ নিমিত্তে তেঁওক বান্ধি সান্ধি কৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে। কিন্তু পৌলে তাকে দেখি কলে, কমিয়া মানুহ জিমই, মোত একো দোষ নো পোআকৈ মাৰিব পাই নে? এই কথা সুনি হাজৰকিয়াই ভই পাই তেঁওৰ বান্ধ মেলিলে; কিয়নো জি জি কমিয়া মানুহ হই, আৰু জিবোৰ কমিয়া নগৰত জনম পাই, সেই সকলোবোৰ সেই কালত প্ৰধান লোক আছিল, আৰু তেনেবিলাকক কেতিয়াও চাবুকেৰে কোৰাব নে পাই, কমিয়া বজাৰ এনে আগ্যা আছিল।

পাচ দিনা সকলো মানুহ আৰু হনানিয়া নামেৰে বৰ পোৰোহিত মেলত বহি পৌলৰ

সোধ কৰিবৰ কাৰনে গোটে খালে; তাতে সিবিলাকৰ এভাগ ফিকচি আৰু এভাগ চিদ্দিকি দেখি পৌলে মেলৰ মাজত উঠি কলে যে ভাই সকল, মই ফিকচি মানুহ আৰু ফিকচিৰ পুতেক, মৰাবিলাক উঠিবৰ আসাবে আজি মই তোমোলাকৰ মেলত পৰিলোঁ। সেই কথা সুনি মানুহ দুই ভাগ হল; ফিকচিৰ ভাগে পৌলৰ কথাত ভাল পালে, কিন্তু চিদ্দিকিৰ ভাগে তেঁওৰ কথাত অতি খন্দ হল। তাকে দেখি হাজৰকিয়াই পৌলক ডোখৰ ডোখৰ কৰিব বুলি জানি যব কাৰেজত ধবলৈ আগুৱা কৰিলে।

সেই হুৱা মূৰাৰ কাৰনে পৌলক ঘৰ কাৰেজত সুমাই থোআত, সেই ৰাতিতে পুত্ৰ এ তেঁওক দৰ্শন দি কলে, তুমি নিৰ্ভই হোআ কিয়নো যিকচালমত জেনেটেক ৰোম নগৰতো ভেনেটেক মোৰ অৰ্থে তুমি প্ৰমান দিব লাগিব। পাঁ ২৩:১১। পাচে দিন হলত দু কুৰিতকৈ অধিক লোকে পৌলক মাৰিব নোআৰোঁ মানে আমি একো খোআ ৰোআ ন কৰিম বুলি সপত কৰিলে; আৰু সেই কথা নিধি কৰাবৰ নিমিতে অধ্যাপক আৰু পোৰোহিতবিলাকৰ আগত জনাই জি ৰূপে পৌলক মাৰিব পাৰিব, তাৰে আলচ দিলে। পাচে পৌলৰ ভাগিনে সেই কথাৰ বুজ পাই তেঁওত বুজালে। তাতে পৌলেও সেই কথাৰ বুজ পাই হাজৰকিয়াত জনাই দিয়ালে। তেতিয়া হাজৰকিয়াই এনে জানি ৰাতিএই পৌলক চাৰি স নৱৈ সেনাৰ লগত কৈচৰিয়া নগৰত থকা ফিলিক অধিকাৰৰ তলৈ এক পত্ৰ লিখি পঠাই দিলে। সিবিলাকে ৰাতিতে পৌলক নি আন্তিপাত্ৰি নামে এক নগৰ পোআই তাৰ পৰা আন চাৰি স সেনা উভতি আহিল; কিন্তু নৱৈ জন যোঁৱা চিপাহিএ তেঁওক নি কৈচৰিয়া নগৰত ফিলিক অধিকাৰৰ হাতত সোধাই দিলে। তাতে অধিকাৰে সেই পত্ৰ পৰ্হি পৌলক হেৰোদ বজাৰ কাৰেজত ৰাখি ধোআলে। এই ৰূপে ইয়ৰে আপোনাৰ লেৱকক মানু-

হৰ সকলো ৰাফাৰ পৰা ৰখা কৰিলে; আৰু জিবিলাকে সিহঁতৰ ঘৰে পৌলক বস্তু কৰিবৰ অপেক্ষাৰে গুঁজৰি আছিল, সেইবোৰ আপুনি আপোনাৰ কৰমতে লাজত পৰিল। তাতে এই লিখা ৰচন পূৰ হল; ইয়ৰে আপোনাৰ লোকক ৰাখিব জানে, কিন্তু অপৰ-মাখিকইত আপোনাৰ কৰমতে লাজত পৰে।

ইয়াৰ পাঁচ দিনৰ মূৰত বৰ পোৰোহিত হনানিয়া আৰু ততুল নামে এক কথকিএ সৈতে আহি ফিলিক অধিকাৰৰ আগত পৌলৰ অহিতে মিচা অপবাদ দি কলে; এইটো মানুহ বৰ দুষ্ট নাচৰিয়া কুমতৰ প্ৰধান হৈ সকলো ঠাইতে থকা যিহুদি লোকক ৰাজ দ্ৰোহলৈ অনুমতি দিচে, সেই কাৰনে আমি তাক ধৰি আমাৰ বিধানৰ মতে সোধ কৰিব খুজিছিলোঁ, কিন্তু লুচিয়া হাজৰকিয়াই আহি আমাৰ হাতৰ পৰা কাৰ্হি নিলে। এই ৰূপে নানা অপবাদেৰে কোআত অধিকাৰে পৌলক আপোনাৰ কাৰনে উত্তৰ কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে। তাতে পৌলে উত্তৰ কৰি কলে, সিহঁতে জি কথাৰে মোক অপবাদ দিচে, সেই কথা নিচয়ে মিচা; কিয়নো মই যিকচালমলৈ জোআ আজি বাবে দিন মাধোন হৈচে, আৰু তাত কেৱল পাঁচ দিন মানহৈ আছিলোঁ, তেন্তে কি ৰূপে সেই পাঁচ দিনত সকলো ঠাইৰ যিহুদিবোৰক ৰাজ দ্ৰোহলৈ অনুমতি দিব পাৰোঁ, ইয়াক আপুনি ভালকৈ জানিব পাৰে। তাত বাহিৰে সিহঁতে মোক কোনো নাম ঘৰত বা মানুহৰ মাজতো হুৱা মূৰা কৰা পোআ নাই; কিন্তু মন্দিৰৰ ভিতৰত ইয়ৰলৈ লেৱা কৰোঁতেহে পালে। এই সকলোতে সিহঁতে মোক একো অপবাদ দিব নোআৰে। সেই কথা সুনি পৌলত কোনো জগৰ নে পালে, তথাপি অনিয়াই কৰি যিহুদিবিলাকক সন্তোষ কৰাবৰ মনেৰে দুই ৰচবলৈকে বন্দিলালত পৌলক ৰাখি ধলে। কিন্তু মাজে মাজে ফিলিকে আৰু ফ্ৰটিলি নামে তেঁওৰ ভাৰ্জা এই দুয়ো পৌলক মাতি আনি তেঁওৰ মুখৰ পৰা থিষ্টৰ

কথা সুনিলে সেই কথাই আপোনাৰ মন
বিস্তাৰ কৰিবলৈ ধৰি কলে, এতিয়া তুমি
জোআ, পাচে আজৰি পালে মতাই আনিম।
এই কপ মানুহ জগতৰ ভিতৰত কিমান হে-
জাৰ হেজাৰ আছে। ইহুৱৰ কথা জেতিয়া
মুনে ভেঁওয়া আপোনাৰ মনত নিচেয়ে সত্য
বুলি জানি তাৰ কাৰনে অভিসয়ে ডই পাই;
কিন্তু এনে পবিত্ৰ আৰু সত্য নিয়াইব কথা
সহিব নোআবাত পাচে একে বাৰে বোলে,
এতিয়া জোআ পাচেহে মাতিম। হাই, হাই,
এই ৰূপ মন হোআ লোক, ভোমোলাকৰ
সেসত অনন্ত সন্তাপ হব; কিয়নো জেতিয়া
ভোমোলাকলৈ ইহুৱৰ পৰিত্ৰান দিয়া হল,
তেতিয়া তাক সহিব নোআৰি আপোনাৰ
পৰা খেদাই দূৰ কৰিলা। এনেকৈ কিমান
মানুহৰ মনত ইহুৱৰ পবিত্ৰ আত্মা সোমাই
সিঁইতক ধৰমলৈ উদগাই, কিন্তু মানুহে আ-
পোন আপোন কুৰবম, আৰু মনৰ কুঅভি-
লাস এৰিব নুখুজি ইহুৱৰ আত্মাক অপমান
কৰাই, তাৰ পাচে সেই মানুহৰ পৰিত্ৰানৰ
উপকাৰ কৰিবলৈ কি জানি আৰু কেতিয়াও
নাহিব। তেন্তে হাই হাই সেই মানুহৰ
কেনে গতি! জেতিয়া এনে মানুহে খ্ৰিষ্টৰ
সিংহাসনৰ আগত থিয় হব, তেতিয়া উত্তৰ
দিবলৈ কি সক্তি পাব!

তাৰ পাচে পৰ্কিয় কিষ্টে ফিলিকৰ বিসই
পালত ডালৈ আহিল, পাচে কৈচৰিয়াৰ
পৰা য়িকচালমলৈ তেঁও জোআত য়িহুদি-
বিলাকে পুনৰাই কিষ্টৰ আগত পৌলৰ কথা
কলে, আৰু কৈচৰিয়াৰ পৰা য়িকচালমলৈ
জেন পৌলক অনাব, ইয়ালৈকো সিঁইতে
তেঁওত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; কিয়নো বাটত
আহোঁতে নিহঁতে তেঁওক ধাপ দি মাৰি-
বলৈ উপাই কৰিছিল। কিন্তু ইহুৱে সিঁ-
উৰ সেই আলচকো নষ্ট কৰিলে। কিষ্টে
য়িকচালম নগৰত আঠ দহ দিন মান থাকি
পাচে কৈচৰিয়ালৈ গল। তাৰ পাচ দিনা
তেঁও সোধৰ আসনত বহি এই পৌলক আ-
নিবলৈ আগ্য কৰিলে। তেতিয়া য়িহুদিবি-

লাকে তেঁওৰ অহিতে নানা অপবাদ দিলে,
তথাপি সেইবোৰ জে স্বৰূপ হই, তাৰ কো-
নো প্ৰমাণ দিব নোআৰিলে। পাচে পৌল
পাঁচনিএ আপোনাৰ কাৰনে উত্তৰ দিয়াত
তেঁওৰ গাত কোনো দোসৰ অপৰাধ নে
পালে; কিন্তু কিষ্টে য়িহুদিবোৰক সন্তোষ
কৰিবৰ ইচাৰে পৌলত কলে, তুমি য়িকচা-
লমলৈ গৈ ভাতে মোৰ আগত সোধ পোচ
কৰাৰা নে! তেতিয়া পৌলে মনত ইয়াক
জানিলে, যদি মোক য়িকচালমলৈ নিয়া হব
লাগে, তেন্তে এই হিংসক জন্তুবোৰে নিচেয়ে
মই সেই ঠাই পোআৰ আগৈএ নষ্ট কৰিব;
এই হেতুকে তেঁও উত্তৰ কৰি কলে, জন্তে
মোৰ স্বৰূপ সোধ কৰিব পাৰে, এনে আ-
পোনাৰ সোধ আসনৰ আগতে আচোঁ; তথা-
পি যদি মোক নিৰপৰাধি বুলি জানিও মোৰ
স্বৰূপ সোধ ইয়াত কৰিব নোআৰে, তেন্তে
কৈচৰ মহা ৰজাৰ আগত মোৰ সোধ হওক।
কিয়নো মই মৰিবৰ কোনো জুগ্য কৰম কৰা
নাই; এই কাৰনে য়িহুদিবিলাকে মাৰিবলৈ
মোক কোনোএ সিঁইতৰ হাতত সোধাই দি-
বলৈ সক্তি নাই। এই কথা পৌলে অতি
সাহেৰে কলে; কিয়নো ইহুৱৰ প্ৰতিগ্যাত
বিস্বাস কৰি কালৈকো ডই ন কৰি অধিকা-
ৰৰ আগতো সিঁহৰ দৰে সাহ কৰিলে।

সেই সময়ত উত্তৰ দেশৰ ৰজা আগ্ৰিপা
আৰু তেঁওৰ বানি বৰ্নিকিএ ফিষ্ট অধিকাৰে
সৈতে দেখা দেখি হবৰ নিমিত্তে আহিলত
কিষ্টে পৌলৰ কথা ৰজাত জনালে। তাতে
ৰজাই তেঁওৰ কথা সুনিবলৈ ইচা কৰাত তাৰ
পাচ দিনত কিষ্টৰ আগ্যাবে পৌলক সোধৰ
আসনলৈ অনা হল। তেতিয়া পৌলে জে
মৰনৰ জুগ্য এনে কোনো কৰম কৰা নাই,
তাকে কিষ্টে আগ্ৰিপা ৰজাৰ আগত কলে।
১৫:১—১৭।

তাৰ পাচে পৌলক আপোনাৰ কথা কৰ-
লৈ অনুমতি কৰাত, পাঁচনিএ আগ্ৰিপা ৰজাৰ
আগত সাহ পাই উত্তৰ কৰিলে তেঁও ইমান
সাহেৰে আপোনাৰ উত্তৰ কৰাত কিষ্টে বৰ

মাত্ৰে কলে, হে পৌল, তুমি বলিয়া হৈচা, সবহ বিদ্যাই তোমাক বাতুল কৰিচে; কিন্তু পৌলে কলে, মই বলিয়া নইও, কেৱল মতা আৰু গিয়ান মনৰ কথাহে কৈচা। এই কপে আগ্ৰিপা বজাই তেঁওৰ উত্তৰ সুনি পৌলত কলে, তুমি মোকো প্ৰায়ে খ্ৰিষ্টিয়ান হবলৈ বিশ্বাস কৰা। তাতে পৌলে কলে, কেৱল তুমি ন হই, জিবিলাকে আজি মোৰ কথা সুনিচে, সেই সকলোএ প্ৰায়ে ন হই, কিন্তু এই নিকলিত বাজে মোৰ দৰে জেন খ্ৰিষ্টিয়ান হই, এয়েহে মোৰ ইচা আৰু ইহবলৈকো প্ৰাৰ্থনা। তেঁওৰ এই সকলো কথা সুনাও বজাৰ পৰা সকলো মেলত বহা লোকৰ মাজৰ কোনোএ পৌলৰ একো জগৰ দেখা নে পাই কলে, এও যদি কৈচৰৰ আগত সোধ হবলৈ প্ৰাৰ্থনা ন কৰা হলে, নিচয়ে মুকলি হব পাৰিলেইতেন।

প্ৰশ্ন ।

পৌল যিকচালমলৈ জোআত তেঁওৰ নিমিত্তে মণ্ডলিৰ লোকে আত্মাৰ দোআৰাই কি হব বুলি বুজিলে?

তেঁও সাত দিনলৈকে মন্দিৰত সেৱা কৰোঁতে কোন দুফৈ লোকে তেঁওক পালে?

পৌলক সত্ৰৰ হাতৰ পৰা কোনে বাধিলে? জখলাৰ ওপৰৰ পৰা তেঁও কি কথা কলে? কমিয়া মানুহক চাবুকেৰে মাৰিব পাই নে? ধৰম মেলৰ আগত পৌলে কি কলে? বাতি প্ৰভুএ পৌলক কি দৰ্শন দিলে?

যিহুদি মানুহে পৌলৰ অহিতে কি সপত্ত কৰিছিল?

জাহাজকিয়াই পৌলক বাতিএই কলৈ পঠালে? কৈচৰিয়াত কোন অধিকাৰে পৌলৰ সোধ কৰিলে?

জেতিয়া পৌলৰ কোনো জগৰ নে পালে, তেতিয়া তেঁও মুকলি কৰিলে নে?

কিলিক আৰু জটলাই পৌলৰ উপদেশ সুনি কি কলে? ইয়াৰ পাচত দুভিয় বাৰ কাৰ আগত পৌলৰ সোধ হল?

পৌলে উত্তৰ কৰোঁতে অধিকাৰলৈ উই

কৰিলে নে? সেই সময়ত উত্তৰ দেসৰ পৰা কোন বজা আহিছিল?

সিবিলাকৰ আগত পৌলে কি উত্তৰ দিলে? বজাই তাক সুনি কি বুলিলে? পৌলে কাৰ আগত সোধ হবলৈ নিবেদন কৰিছিল?

ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ প্ৰথম জাত্ৰা।

Paul's First Journey to Rome.

এই কপে জেতিয়া তিনি বাৰলৈকে পৌলৰ সোধ কৰা হল, তেতিয়া তেঁওৰ ইচাৰ মতে ৰোম নগৰলৈ অধিকাৰে পঠাবলৈ চাৱৰ কৰিলে। কিন্তু পঠাবলৈ জুগুত হই মানে পৌল সেই ঠাইত বন্দিয়াৰ হৈ কিমান দিন আচিলে, তাৰ একো ঠিক নাই। পাচে জেতিয়া চাৱৰ কৰা দিন হল, তেতিয়া আন ডালেমান বন্দিয়াৰৰ লগত পৌলক মহা বজাৰ সেনাৰ হজৰ জুনিয় নামেৰে এক সহকিয়াৰ হাতত গভাই দিলে। সেই ঠাইতে সিবিলাকে আদুা মুভিয়ৰ এখান জাহাজত উঠি ৰোম নগৰলৈ পানিএ দি জাত্ৰা কৰিলে। সেই জাত্ৰাত পৌলৰ লগত লুক নামে প্ৰিয় বেজ আৰু খেচলনিকি নগৰৰ আৰিষ্টেখ এজন সিল্যো গৈছিল। পাচ দিনা চিদ্দোন নগৰত জাহাজ লগাত সহকিয়াই পৌলক ডাই বন্ধু চাবলৈ বিদাই দিলে। তাৰ পৰা জাহাজ মেলি বতাহ সমুখ হোআত কুপু মাছুলিৰ কোলে দি গৈ কিলিকিয়া আৰু পামফুলিয়া সাগৰ পাৰ হৈ, লুকিয়া দেসৰ মুৰা নগৰ পালেগৈ। সেই ঠাইতে ইটালি দেসলৈ জোআ চিকন্দৰিয়া নগৰৰ এখান জাহাজ পাই সহকিয়াই তাতে আগৰ জাহাজৰ পৰা সিবিলাকক উলিয়াই সেই জাহাজত সুমাই দিলে। সেই মুৰা নগৰৰ পৰা জাহাজ মেলি লাহে লাহে গৈ অতি সুমে নিদৰ সমুখে বতাহ বলোআত ক্ৰিতি মাছুলিৰ কোলে দি গৈ চালমুনিৰ সমুখ পালে; তাৰ পৰা গৈ লাচায়া নগৰৰ ওচৰত থকা সুন্দৰ থুলি নামে এক ঠাই পালেগৈ। তাতে পানিএ দি জোআত সন্ধা হোআ জেন বুজি পৌলে মানুহবিলাকক

কলে, কিন্তু নইকিয়াই আৰু জাহাজৰ অধিকাৰেও সেই কথা নু সূনি ক্ৰিতিৰ কৈনিকি চুলিলে গৈ তাতে থাকিবৰ মন কৰিলে; কিয়নো সেই সুন্দৰ ঘুলিত জাৰ কালি থাকিবলৈ ভাল ন হই। পাচে নিইতৰ আলচেৰে সেই ঘুলিলৈ জাহাজ মেলি জোআত বৰ ধুমুহা বতাহ আহিলত জাহাজ বাধিবলৈ অতি টান হল; আৰু অতি সঙ্কটত পৰিল দেখি মানুহৰ প্ৰান বখ্যা হোআবো আশা গুচিল। কিয়নো বহু দিনলৈকে সিবিলাকৰ ওপৰত ঢেলা ডাৱৰ আছিল, আৰু সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ চলক পলক কৰি কোন কালে উঠি গৈচে, তাৰ একো উমান ধৰিব নোআবিলে।

এই ৰূপে বহু দিন মৰনৰ সঙ্কটত পৰি ভয়েৰে আৰু প্ৰানৰ নিৰসাবে নো খোআ নো বোআকৈ থাকিলত পৌলে ইশ্বৰৰ দূতৰ দোআৰাই জি দৰ্শন পালে, তাৰে কথা সিবিলাকৰ আগত কৈ কিছু লাভনা কৰি অলপ আহাৰ লবলৈ মিনতি কৰিলে। তেতিয়া সিবিলাকে পৌলৰ মিনতি সূনি তেঁওৰ হাতে চোধ্য দিনৰ পুআত অলপ আহাৰ ললে। কিন্তু জাহাজ আকিয়া সমুদ্ৰৰ ওপৰত চলক পলক কৰি গৈ থকাত মেলিভা মাজুলিৰ ওচৰ পোআত দুই ধাৰৰ মাজত থকা এটা বালি চটত জাহাজ লাগিল। সেই ঠাইৰ পৰা জাহাজ লৰ চৰ কৰিব নোআহাত নষ্ট হল; কিন্তু পৌলে কোআৰ দৰে সকলো লোকৰ প্ৰান বখ্যা পৰি সেই মাজুলি পালেগৈ।

তাতে থকা মুৰ্খবিলাকে, অৰ্ধাৎ অলভ্য লোকে জাৰৰ নিমিতে জুই জলাই দি সিবিলাকক কিছু অনুগ্ৰহ দেখালে। তেতিয়া পৌলেও এমুঠা ধৰি আনি জুইত পেলাই দিয়াত, তাৰ পৰা এটা ডাইল সাপ ওলাই তেঁওৰ হাতত কামুৰি ধৰিলে; তাকে দেখি মুৰ্খবিলাকে কোআ কুই কৰিলে, বোলে, এইটো মানুহ নিচয়ে মানুহ বধি হই, এই কাৰে সি সাগৰৰ সঙ্কটত বখ্যা পালভো প্ৰভিকল দিয়া জনে তাক জিব নি দি সাপৰ দোআৰাই খুআলে; তাতে সি এতিয়া মৰিব।

পাচে চাই চাই থকাত পৌলৰ একো ন হল দেখি মন পালটাই কলে, ঐও দেৱতা।

সেই ঠাইতে পব্জিয় নামে এজন অধিকাৰে সিবিলাক আটাইকে আপোনাৰ ঘৰলৈ যি তিনি দিনলৈকে আলহি পুহিলে; আৰু পব্জিয়ৰ বাপেক জৰ পৰি থকাত পৌলে ভিতৰলৈ সোমাই গৈ তাক বহু কৰিলে। এনে কথাৰ বুজ পাই সেই ঠাইৰ সকলো বৰিয়াবোৰক আনি বহু কৰিবলৈ পৌলক নিবেদন কৰাত সেই আটাইকে তেঁও বহু কৰিলে।

সেই মেলিভা মাজুলিতে সিবিলাক তিনি মাহ থাকি চিকন্দৰিয়া নগৰৰ দিয়কুৰি জঁজাৰ চিন থকা এখন জাহাজ পালে। দিয়কুৰি জঁজাৰ চিনৰ অৰ্থ এই; কাষ্টৰ আৰু পলক নামে দুটা দেৱতাৰ মূৰ্তি আছিল। সেই জাহাজতে ঊঠি প্ৰথম দিনা তাৰ পৰা গৈ চুৰাকুচ নগৰ পাই তাতে থাকিল। তাৰ দুদিনৰ মুৰত পুতিয়লি নগৰ পালে; তাতে থকা মণ্ডলিৰ ভায়েকবিলাকে মিনতি কৰাত পৌলক সাত দিন থাকিবলৈ দিলে। এই ৰূপে ৰোম নগৰৰ ওচৰ হোআত তাত থকা মণ্ডলিৰ লোকে আলহি পোহ। তিনি ঘৰলৈকে পৌলৰ বাত্ৰা পাই আগ বহাঁবলৈ আহিল; তেতিয়া সিবিলাকক দেখা পালত পৌলে ইশ্বৰক ভূতি কৰি অতি সাহ পালে। পাচে গৈ ৰোম নগৰ পোআত নইকিয়াই বন্দিয়াবোৰক হজৰ অধিকাৰত সোধাই দিলে; কিন্তু পৌলে আপোনাক বখা সেনাই সৈতে সুকিয়াকৈ থাকিবলৈ অনুমতি পালে।

সেই ৰোম নগৰতে পৌলে দুই বছৰলৈকে বন্দিয়াৰ হৈ আপুনি ভেৰনকৈ লোআ ঘৰত থাকি জি জি মানুহক পাই, সেই সকলোৰে আগত নিৰ্বিধি ৰূপে ইশ্বৰৰ সুভ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি আছিল। তাতে তেঁওৰ কথা সূনি বহু লোকে ইশ্বৰৰ পৰি-জান দেখা পালে।

জি সময়ত কৈচৰিয়া নগৰৰ পৰা ইটালি দেশলৈ পৌল বন্দিয়াৰ হৈ গৈছিল, সেই

সময়ত খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৬১, আৰু জেভিয়া ঠেও
ৰোম নগৰ পালে, ডেভিয়া ৬২ হ'ব পাই;
কিয়নো পঞ্চম জাত্ৰা কৰাত অনেক আপদ
হল যেখি বহু দিন হল। মেলিভা নগৰ নৌ
পাঁওতে চাৰি পাঁচ মাহ হ'ব পাই, আৰু
মেলিভা নগৰ পোআত ডাঙে তিনি মাহ
ধাকিল। এই ৰূপে জাত্ৰা কৰা দিনৰে পৰা
ৰোম নগৰ পোআলৈকে অৱস্যে ৬১ বছৰ
সেন হ'ব পাই।

পৌল পাঁচনি জেভিয়া ৰোম নগৰ পালে,
ডেভিয়া ঠেওক নিচই ৰূপে বন্দিলালত ধো-
আ নাই, কিন্তু নগৰৰ পৰা জেন কোনো
ঠাইলৈ বাহিৰ হৈ নে জাই, এই নিমিত্তে
দুই বছৰলৈকে এটা এটা চিপাহি ঠেওৰ
লগত থাকি ৰাখি আছিল; তথাপি ঠেওক
বন্দিলালত ধোআ নাই, আপুনি জি ঘৰ ভে-
ৰন দি লৈছিল ভাঙত থাকিল। ফিলিপি ১ :
১৩। ইয়াত কৈচে, ঠেও সেই ৬৩ সঁকলৈ-
কে বন্দিয়াৰ হৈ এই আছিল। ২ : ২৪ পদত
কৈচে, মই অলপতে ভোমোলাকৰ ঠাইলৈ
জাম। ইয়াতে আমি বুজিচোঁ, ঠেও ৬৪
সঁকত বন্দিয়াৰৰ পৰা মুকলি হল।

প্ৰশ্ন ।

পৌলক কোন ঠাইলৈ পঠালে?

সিবিলাকৰ জাত্ৰাত কুসল হৈছিল নে? এই
জাত্ৰাৰ বিষয়ে পৌলে কি হ'ব বুলি কৈছিল?

পৌলৰ কথা নু সুনাত সিবিলাকৰ কি হল?

সিবিলাকে কোন মাৰ্জুলিত উঠি ৰখা
পালে? মেলিভা মাৰ্জুলি পালত পৌলৰ
কিবা আচৰিত কৰম হৈছিল নে?

সেই মাৰ্জুলিত ঠেও কাক বন্ধ কৰিলে?

মেলিভাত সিবিলাক কেই মাহ ধাকিল?

ভাৰ পৰা সিবিলাক কলৈ গল?

ৰোম নগৰৰ ভায়েকবিলাকক দেখা পালত
পৌলৰ মন কেনে হল? ৰোম নগৰত পৌল
কেই বছৰ বন্দিয়াৰ হৈ থাকিল?

ঠেও বন্দি হৈ থাকোঁতে কি কৰিছিল?

সেই সময়ত খ্ৰিষ্টৰ সঁক কিমান?

পৌলক কেনে ভাৱে বন্দিয়াৰ কৰি থৈছিল?

পৌল বন্দিলালৰ পৰা মুকলি হোআ।

Paul's Release from Prison.

পাচে ৬৪ সঁক হলত পৌল বন্দি লালৰ
পৰা মুকলি হল। সেই কালৰ সময়তে
পাঁচনিৰ কৰম লুক নামে প্ৰিয় বেজে লিখি
এটালে। সেই কালৰ পৰা বাহিৰ নে পাই,
আৰু ভাৰ পূৰ্বেও লিখা হোআ নাই; কি-
য়নো পৌলৰ বিবৰন কেৱল ৬৪ সঁকলৈহে
কৈচে। ভাৰ পাচত পৌলে বন্দি লালৰ পৰা
মুকলি হৈ জি জি ঠাইত ফুৰিলে, জি জি কৰম
কৰিলে, আৰু পাচে ঠেও দুতিয় বাৰ ৰোম
নগৰলৈ জোআত জেনেকৈ বিৰো ৰজাই ধৰি
বন্দি লালত থলে, পাচে মূৰ কাটি ঠেওক বধ
কৰিলে, এনে একো কথা পাঁচনি কৰমত লি-
খা নাই। ইয়াতে বুজিচোঁ, যদি ৬৪ বছৰ
পাচত পাঁচনিৰ কৰম লিখা হোআ হলে,
ডেভিয়া পৌলৰ পাচত বিবৰনো অৱস্যে
লিখিলেহেঁতেন; কিয়নো লুকে পাঁচনিৰ কৰম
লিখাত আন পাঁচনিবিলাকৰ বিবৰন লিখা
নাই, কিন্তু বিসেসকৈ পৌল পাঁচনিৰ বিব-
ৰনহে লিখিলে।

পৌল পাঁচনি ৰোম নগৰত বন্দি হৈ ধা-
কোঁতে ঠেও খ্ৰিষ্টক ভাল মতে কিৰ্তন কৰিব
নোআবিলে; তথাপি কিৰ্তন কৰাতকৈ অতি
উত্তম কৰম কৰিলে। বিসেসকৈ খ্ৰিষ্ট ৬২
সঁকত একেটি লোকলৈ পত্ৰ লিখি ভূখিকৰ
দোআবাই পঠালে; আৰু ৬৩ সঁকত ফি-
লিপি, কলচি আৰু ফিলিমোন, এই তিনি
ধনি পত্ৰও লিখি ভূখিক আৰু ফিলিমোনৰ
বন্দি অনেচিমৰ হাতত পঠালে। কল ৪ :
৭—৯। ফিলিমোন ১২ পদ। আৰু ইব্ৰি
লোকৰ পত্ৰও খ্ৰিষ্টৰ ৬৪ সঁকত ৰোম নগ-
ৰৰ পৰা লিখিব পাই।

পৌল জে খ্ৰিষ্টৰ ৬৪ সঁকত বন্দিয়াৰৰ
পৰা মুকলি হৈছিল, তাক আমি ওপৰে
কোআ এই কথাৰ দোআবাই জানিচোঁ, ফি-
লিপি ২ : ২৪। ডাঙে ঠেও লিখিছিল,
মই অলপতে ভোমোলাকৰ ঠাইলৈ জাম,
তাক প্ৰভুৰ দোআবাই বিদান কৰিচোঁ।

পাচে তেঁও জেতিয়া বন্দি সালৰ পৰা মুকলি
হল, তেতিয়া জাহাজেৰে ফিলিপি নগৰলৈ
ক্ৰিতি মাজুলিএ দি গল; আৰু সেই ঠাইতে
তিতক এৰি আহিল। তাৰ প্ৰমান তিত ১:
৫ পদ। ক্ৰিতিৰ পৰা জাহাজেৰে আৰুও
আচিয়া দেশলৈ আহি কলচ নগৰ পালেহি;
ইয়াকে ফিলিমোনলৈ লিখা পত্ৰৰ দোআৰাই
জনা হৈছে। তাত কৈছে, ভোমোলাকৰ পুৰা-
নাৰ দোআৰাই মোক ভোমোলাকলৈ দান
কৰা হব, মোৰ এনে বিশ্বাস আছে; এই হে-
তুকে মোলৈ এক ধকা ঠাই জুগুত কৰা। কি-
য়নো পৌলে ৰোমৰ পৰা কলচ নগৰলৈ আ-
হিবৰ মন কৰি ফিলিমোনলৈ এই কথা লি-
খিছিল, আৰু ফিলিয়োনো সেই কলচ নগৰতে
আছিল। কলচ নগৰৰ পৰা তেঁও একেচলৈ
গল। ২ তি ১:১৮। একেচৰ পৰা ত্ৰো-
আ নগৰলৈ গৈ, তাতে কাৰ্পৰ হাতত তেঁওৰ
বৰ চোলা আৰু চালৰ পুৰিও এৰি আহি-
ছিল। ২ তি ৪:১৩। পাচে ত্ৰোআৰ পৰা
মাকেদনিয়া দেশলৈ গল, কি জানি ফিলিপি
নগৰলৈকো জাব পাই। তাৰ পৰা গৈ জাব
কালিত নিৰুপলিত থাকিল। তিত ৩:১২।
সেই সময়ত থ্ৰিষ্টৰ সঁক ৬৫ হৈছিল; আৰু
সেই সঁকতে তিমথিৰ আৰু তিতৰ পত্ৰও
লিখিলে। কোনো লোকে ভাবে, বোলে,
সেই কালত পৌল ইন্সপানিয়া দেশলৈ গৈ
তাতে থ্ৰিষ্টৰ কথা কিৰ্তন কৰিলে; কিয়নো
কমিয়াৰ পত্ৰৰ ১৫:২৪ পদত তেঁও কৈ-
ছিল, মই ইন্সপানিয়া দেশলৈকো জাম। কিন্তু
আমি জানিচোঁ, তেঁও তালৈ জাবৰ নিমিত্তে
একো চল নে পালে। কিয়নো প্ৰথম বেলি
ৰোম নগৰলৈ বন্দিয়াৰ হৈ জোআৰ আগৈএ
তেঁও নিচইকৈ জোআ নাই; আৰু পাচে
জোআৰো কোনো বিলৈ প্ৰমান আমি পো-
আ নাই। তথাপি ফিলিমেন নামে পৌলৰ
এজন সিল্যে কৈছে, বোলে, পৌলে পচিমৰ
সিমাটলৈকৈ কিৰ্তন কৰি ফুৰিছিল; পচিমৰ
সিমা হলে ইন্সপানিয়া দেশ।

প্ৰশ্ন।

পৌল থ্ৰিষ্টৰ কোন সঁকত বন্দিয়াৰ পৰা
মুকলি হল?

পাঁচনিৰ কৰম কোনে আৰু কোন সময়ত
লিখিলে?

পৌলে প্ৰথম বাৰ ৰোম নগৰত বন্দিয়াৰ
হৈ ধকাত কি কি পত্ৰ লিখিলে?

তাক আমি কিহৰ দোআৰাই বুজিচোঁ?

পৌল মুকলি হলে কোন কোন ঠাইত
ফুৰিলে? থ্ৰিষ্টৰ ৬৫ সঁকত তেঁও কি কি
পত্ৰ লিখিলে?

পৌলে ইন্সপানিয়া দেশলৈ গৈছিল নে?

ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ দ্বিতীয় জাত্ৰা।

Paul's Second Visit to Rome.

পৌল পাঁচনিএ প্ৰথম বেলি বন্দি সালৰ
পৰা ওলাই প্ৰাই সকলো মণ্ডলিএ মণ্ডলিএ
ফুৰি ভায়েকবিলাকক ধৰমত সজ ৰূপে ধিৰ
কৰি কৰি গল; আৰু জি জি মণ্ডলিৰ ওচ-
ৰলৈ জাবৰ চল নে পালে, সেইবিলাকলৈ
পত্ৰ লিখি ধিৰ কৰিলে। এই ৰূপে সকলো
কৰম পূৰ কৰি পাচে পুনৰাই ৰোম নগৰ-
লৈ গৈ ভায়েকবিলাকক ধিৰ কৰিবলৈ মন
কৰিলে। আৰু ইয়াত বাহিৰে তেঁওৰ আৰু
কি ইচ্ছা আছিল, তাক আমি কব নোআৰোঁ।
কিন্তু জেতিয়া তেঁও পুনৰাই ৰোম নগৰলৈ
গল, তেতিয়া কাৰো দোআৰাই বন্দিয়াৰকৈ
নিয়া হোআ নাই; কেৱল আপোন ইচা
মতেহে গৈছিল। তেঁও ৰোম নগৰলৈ জো-
আত মিলিত নগৰত ত্ৰক্ষিমক ধৈ আছিল।
২ তি ৪:২০। এই কথাত জানিচোঁ, তেঁও
মিলিতে দি জাহাজেৰে ৰোম নগৰলৈ গল;
কিয়নো তেঁও তিমথিৰ দ্বিতীয় পত্ৰ ৰোম
নগৰত দ্বিতীয় বাৰ বন্দি সালত থাকোঁতে লি-
খিলে।

তেঁও সেই দ্বিতীয় বাৰ ৰোমলৈ জোআত
নিৰো নামে ৰোমৰ ৰজাই থ্ৰিষ্টিয়ান লোকক
অতি ধিয়াল কৰে দেখি, পৌলক জেতিয়া
দেখিলে বা তেঁও তাত আছে বুলি সুনিলে,

ভেতিয়াই ধৰি আনি বন্দি নালভ ধলে; পা-
চে কিছু দিনৰ মূৰত ভৰোআলৰ দোআৰাই
ঠেওৰ মূৰ কাটি বধ কৰালে। পৌল ভে-
তিয়া বন্দি নালভ থাকোঁতে আপোনাৰ ধৰ্ম্মৰ
অতি প্ৰিয় পুত্ৰ ভিমথিলৈ দূতীয় পত্ৰ লিখি
ভাতে আপোনাৰ সকলো বাত্ৰা বুজালে।
২ তি ২:১। ৪:৬—৮, ১৬। ভাতে ঠেও
লিখিচে, এতিয়া মোৰ প্ৰানৰ বিজোগ কাল
ওচৰ হৈচে, ভাতে প্ৰান উচৰিবলৈ মই জুগুত
হৈ আচোঁ; মই উত্তম জুধ কৰিলোঁ, মোৰ
জাত্ৰা কৰি এটালোঁ, বিশ্বাস ৰাখিলোঁ; এতি-
য়াৰ পৰা মোৰ নিমিত্তে পুন্যৰ কিৰিটি ৰাখি
ধোআ হৈচে, তাক লোধৰ দিনত পুন্যৰস্ত
বিচাৰ কৰ্ত্তা প্ৰভুএ মোক দিব। ইয়াতে
পৌল পাঁচনিৰ বিবৰন সমাপত হল। এয়ে
খ্ৰিষ্টৰ ৬৬ সঁক, আৰু পৌলৰো ৬০ বছৰ
বয়স, আৰু ঠেও ঘন পালটনৰ দিনৰে পৰা
মৰনৰ কাললৈকে ৩০ বছৰ প্ৰভু য়িচুক কিৰ্ত্তন
কৰিলে। কিন্তু আন মানুহে কিৰ্ত্তন কৰাৰ
ভাৰ পাই জেনেটকৈ প্ৰভুক কিৰ্ত্তন কৰে,
ঠেও তেনেটকৈ কৰা নাই। তেঁৱে এই ৩০
বছৰলৈকে নি জিৰোআটকৈ আৰু আপোনাৰ
সম্প্ৰসাৰিক কোনো কৰম নো চোআটকৈ ইস্ব-
ৰৰ পৰম আয়ুস মানুহৰ মাজত প্ৰকাশ কৰি-
লে। তেঁৱে প্ৰভুক কিৰ্ত্তন কৰা কালত আ-
পোনাৰ সুখ নি বিচাৰিলে; কেৱল প্ৰভুৰ
ইচা কি, তাক মাখোন সন্তোষ মনেৰে পূৰ
কৰিলে। এনে সুন্দৰ আৰু প্ৰভুত বিশ্বাসে-
ৰে বলৱন্ত, প্ৰেমেৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু ইস্বৰৰ
কৰমত উদ্যুগি প্ৰচাৰক আৰু এই ডুমগুলৰ
মাজত কেতিয়াও হৰ নোআৰে। ঠেওৰ
দোআৰাই প্ৰিথিবিৰ সকলো বিদেশি লোকে
ইস্বৰৰ পৰিত্ৰান দেখিবলৈ আৰু সুনিবলৈ
পাইচে। ঠেও স্বৰূপ মতে এই কথা কলে,
মই উত্তম জুধ কৰিলোঁ, মোৰ জাত্ৰা কৰি
এটালোঁ, বিশ্বাস ৰাখিলোঁ। ইই, স্বৰূপেই
ঠেও আপোনাৰ অধিকাৰৰ সকলো কৰম
পূৰ কৰিলে। এই হেতুকে পুন্যৰস্ত বিচাৰ
কৰ্ত্তাই ভেতিয়া আপোনাৰ বন্দিবোৰে সৈতে

লেন্থ জোখ কৰিব, ভেতিয়া সেই প্ৰভুএ
ঠেওত কব, ভাল উত্তম বিশ্বাসি বন্দি, তুমি
অলপতে বিশ্বাস ৰাখিলা, এই কাৰনে ভো-
মাক অনেক যিলয়ৰ অধিকাৰ পাতিম; তুমি
আপোনাৰ অধিকাৰৰ সুখৰ ভাগি হোআ।

হে অতি প্ৰিয়তম দাস ইস্বৰৰ,
স্বৰূপে জিনিলা তুমি চইতান সমৰ;
জাত্ৰাবো কৰিলা অন্ত, নাহি আৰু ভই,
পুন্য দান ভূক্তিও প্ৰভুৰ সুখালই।

অনন্ত কিৰিটি ৰূপ পাবা প্ৰতিকল,
জি হেতুক ৰাখিলাহা বিশ্বাস নিৰ্মল;
ভাহাতে ন হৰ আৰু ভোমাব ক্ৰন্দন,
লোভক মচিয়া দিব ইস্বৰ নন্দন।

ন হৈবেক পাপ মতি চইতান প্ৰবেস,
কেৱল পবিত্ৰ ধান অনন্ত অসেস;
জিৰনি লয়োক বাপু কাল নিৰূপিত,
মধু স্বৰে ধৰি গান দূতৰ সহিত।

প্ৰশ্ন।

পৌলে দূতীয় বাৰ ৰোম নগৰত কেনেটকৈ
বন্দিয়াৰ হল?

কোন ৰজাই ঠেওক মাৰিলে?

সেই ৰজা সাধু মানুহ হৈছিল নে, কি?

পৌলক ভেতিয়া মাৰিলে বুলি কি প্ৰমাণ
আছে?

পৌলে উত্তম জুধ কৰি বিশ্বাস ৰাখিলে নে?

ঠেওৰ নিমিত্তে কোনে পুন্যৰ কিৰিটি
ৰাখি থৈচে?

তাক কেতিয়া দিব?

পৌলৰ নিচিনা প্ৰচাৰক আৰু কোনো
আছে নে?

খ্ৰিষ্টক কিৰ্ত্তন কৰোঁতে ঠেও কিবা সুখ
বিচাৰিলে নে?

কাৰ দোআৰাই প্ৰিথিবিৰ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম
বিসেসটকৈ বাহিল?

সেসৰ কালত পৌলক প্ৰভুএ কেনে বন্দি
বুলিব?

ইস্বৰৰ সকলো ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰকবিলাক পৌলৰ
দৰে হৰ লাগে নে?

ন. ল. ক.

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা ।

Religious Intelligence.

হিন্দুৱান আৰু লক্ষ্য দিপত মিস্যানেৰিবি-
লাকে প্ৰায়ে ৫০ বছৰ ধৰম পুচাৰ কৰিচে ।
এতিয়া এই দেশত থকা মিস্যানেৰি পাদুৰি
আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ সংখ্যা এই !

খন দিয়া বিদেশি লোকৰ সমাজ . . .	২২
বিদেশি মিস্যানেৰি পাদুৰি . . .	৩৮১
এই দেশত জনমা মিস্যানেৰি পাদুৰি . . .	২২
এই দেশত জনমা উপদেশক . . .	৫৫১
মিস্যানেৰি থকা ঠাই . . .	২৬০
এই দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি . . .	৩০২
মণ্ডলিৰ লোক . . .	১৭,৩৫৬
লৰাই বুৰাই মুঠ খ্ৰিষ্টিয়ান . . .	১,০৩,০০০
দিনৰ ইকুল . . .	১,৩৪৫
ডাঙৰ পৰ্হা চাতৰ . . .	৮৩,৭০০
লৰাক পোহা ইকুল . . .	৭৩
ডাঙৰ পৰ্হা চাতৰ . . .	১,২২২
ইল্লৱাজি সিকোআ ইকুল . . .	১২৮
ডাঙৰ পৰ্হা চাতৰ . . .	১৪,০০০
চোআলিক সিকোআ ইকুল . . .	৩৫৪
ডাঙৰ পৰ্হা চোআলিৰ সংখ্যা . . .	১১,৫০০
চোআলিক পোহা ইকুল . . .	২১
ডাঙৰ পৰ্হা চোআলি . . .	২,৪৫০
চাপা খানা . . .	২৫

এই বছৰৰ ৫ জানুৱাৰিত মলকাই মাজু-
লিত ৮০ জন আদি বাসি মণ্ডলিত গ্ৰাভ্য
কৰা হল । জোআ বছৰৰ মাহৰ প্ৰথম প্ৰথম
সোম বাৰে ধৰম বৰ্হাবৰ নিমিত্তে সেই মণ্ড-
লিএ ১৫০০ টকা ভুলি দিলে । আগৰ সি-
ইভো বাখাস আছিল ।

পঞ্চাৰ দেশত ধৰমৰ কথা সিকাৰলৈ কল্যা-
নিৰ পুধান সেনাপতি চেব উলিয়ম গম চা-
হাৰে ডাৰ্জাই সৈতে ৩০০০ ৰূপ দিলে ।

১৫৫০ নকত ক্ৰিষ্টাপ চাপিৰৰ বিদ্যা
ওলাল । ধৰম পুৰি প্ৰথমে চালিছিলে;
১৫৫৫ ডাক বেচিবলৈ ধৰিলে; সেই প্ৰথ-
মে চাপা হোআ পুৰি ১৮ খন ৰাখি আছে ।

বাখাস থকা কিজি মাজুলিৰ ভালাৰে এতি-

জা নকুন নিয়ম সাত্ৰ চাপা হল, আৰু কি-
জিৰ বজাই আপুনি বিদ্যাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান
মণ্ডলিত সোমাল ।

লেকাৰ্ছ চাহাৰে আচুৰিয়াৰ পুৰনি নগৰত
জি সিল ধানি উলিয়ালে, ডাঙৰ লিখা আখৰ
বলিখন চাহাৰে পৰ্হি অৰ্হ দেখালে । ডাঙে
চনহেৰিৰ আদি কৰি আচুৰিয়াৰ বজাবিলা-
কে জি ৰূপে যিহুদি দেশলৈ গৈ ইজিকিয়া
বজাৰ দিনত বন কৰি ইস্ৰাএল লোকক কাৰ্হি
নিলে, সেই কথা লিখা পোআ হৈচে ।

হিৰা আদি যুক্তাৰ বিবৰন ।

Diamonds in the Great Exhibition.

সকলো বস্তুৰ মাজত হিৰা টান; আৰু
কোনো বস্তুৰে ডাক কাটিব নোআৰে । সুন্দৰ
আক্ৰিতি ৰূপে হিৰা কাটিবলৈ ইচা হলে
আন হিৰাৰ গুৰি সৰু লো এডালত লগাই
ডাঙে ঘঁহি ঘঁহি বহু সুমেৰে কাটিব পাৰে ।
হিৰাই একাৰে একে বস্তু, একাৰৰ পৰা
কলা বৰন আৰু মলিন সকলোকে গুচাব
পাৰিলে হিৰা কৰিব পাৰিলেইভেন । হি-
ৰাৰ অনেক বৰন আছে, বজ্জা, হালখিৰা,
কাম বৰনিয়া, কিন্তু নিৰ্মল বগা হিৰা আটাইত-
কৈ বহুমূল্য । হিৰা প্ৰায়ে ১০।১২ ৰাতি
গধুৰ এইমান ডাঙৰ হই; এমহা গধুৰ হো-
আ ডাকৰ, বহুমূল্য, অতি মিহি আৰু উত্তম
প্ৰকাশ হোআ হিৰাৰ দাম এই ৰূপে লিখে ।
এক অনা গধুৰ হলে, দাম ১,০০০ টকা;
৭/ অনা হলে ৪,০০০; ৮/ অনা হলে
২,০০০; এমহা হলে ১৬,০০০; ১৭/ অনা
হলে ২৫,০০০; ১৮/ অনা হলে ৩৬,০০০
টকা । ৬ অনাডকৈ গধুৰ হোআ হিৰা
পাৰলৈ টান, আৰু সেইবোৰৰ দৰৰ ঠিক
নাই । হিন্দুৱান আৰু ব্ৰাজিল দেশত হিৰা
ওলাই । এই দেশৰ গলখণ্ড পৰ্বতত আগেয়ে
ভালেমান পালে ।

মহা দৰ্শনৰ যঁহত অনেক বহুমূল্য হিৰা
দেখিবলৈ ধলে । বৰ্দ্ধিত চিহ্নৰ কহিনুৰ
অৰ্ঘ্যত প্ৰকাশৰ পৰ্বত নামে জি ডাঙৰ হিৰা

The great Mogul Diamond, Koh-i-Nur, or Mountain of Light.

পদ্মাবতী বনত পালে, তাক মহা বানিএ
দৰ্শন কৰালে। আগেয়ে সেই হিৰা দিল্লীৰ
মগল মহা বজাৰ আছিল। কাটোতে প্ৰাই
আধা মান এই গলভে ৪১৮ গধুৰ আছে।
তাৰ দাম আন্দাজে ৬৬,০০,০০০ টকা।
তাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

আৰু সি কালে দেবাইনুৰ, অৰ্ধাত পুকা-
নৰ লগৰ নামে কল্লানি বাহাদুৰে মহা
দৰ্শনত ধোআ আন এখান বৰ হিৰা আছে।
তাকো পদ্মাবতী বনত পাই আন।

আটাই হিৰাৰ মাজত জিটো ডাঙ্গৰ, সেই
হিৰা বৰ্ণিও দিপৰ মাতান দেশৰ বজাৰ
ঠাইত আছে। তাৰ গধুৰ ৬৬ টকা হৈছে।
তাৰ আকৃতি কুকুৰাৰ কনিৰ দৰ।

কচিয়া মহা বজাৰ ৩১৮ গধুৰ এখান হিৰা
আছে। চিৰিজান নগৰত থকা বুজাৰ এটা
মুৰ্তিত সেই হিৰা চকুৰ মনি কৰি ধোআ
হৈছিল; পাচে কাক্ৰিৰ এজন সেনাই তাক
চুৰ কৰি মাল্জাজলৈ গৈ ২০,০০০ টকালৈ
জাহাজৰ এজন কাপ্তান চাহাবত বেচিলে;
কাপ্তানে এক যিহুদি সদাগৰত ১,২০,০০০
টকালৈ বেচিলে; আৰু সেই যিহুদিএ কচি-
য়াৰ মহা বানি কাতবিনটলৈ বেচিলে। সেই
হিৰা পাৰ কনিটৰ সমান ডাঙ্গৰ।

অক্ৰিয়াৰ বজাৰ এখান হিৰা ২১১ গধুৰ হৈ-
ছে, তাৰ বৰন কিছু হালধিয়া, তাৰ দাম
আন্দাজে ১০,০০,০০০ হৈছে।

কাক্ৰিৰ বাজ অলকাবৰ মাজত ২১৮ গধুৰ
হোআ এখান হিৰা আছে, তাৰ দাম ১৬,-
০০,০০০ টকা মান।

হিৰাৰ বাহিৰে আন আন বহুখুলা মুকুতা

আছে। কৰি অৰ্ধাত পদ্মাবতী প্ৰাই হিৰাৰ
নিচিনা, অলপ নৰম। সি ইটা মাটিৰে হই,
তথাপি মানুহে কৰিব নোআৰে। ডাঙৰে
সমান হলে হিৰাতকৈ পদ্মাবতী গধুৰ। তাৰ
বৰন প্ৰায়ে বজা, পিক দেশত ওলাই। চা-
কৰ অৰ্ধাত নিল মনি পদ্মাবতীৰ নিচিনা হই,
কিন্তু বেলেগ বৰনিয়া মাখোন। লক্ষা দিপত
নিল মনি পোআ জাই। এমবল অৰ্ধাত পা-
না চাম বৰনিয়া হই, সিও বহুখুলা। মা-
নিক হলে হিৰা নিচিনা বগা, সি সামুকৰ
ভিতৰত থাকে।

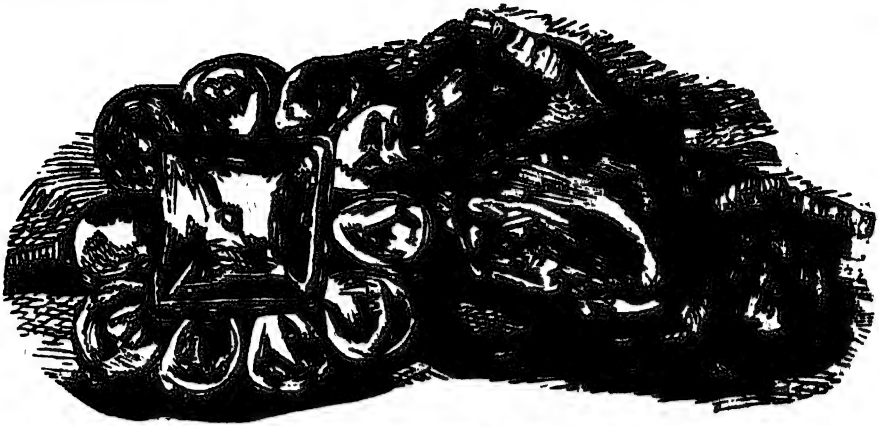
লক্ষা দিপৰ বজুপুৰ নগৰৰ এটা মানুহে
প্ৰাই এসেৰ গধুৰ নিল মনি পাইচে বুলি
সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে। সমুদাই একে বকম
ভগা চিগা নে থাকিলে, তাৰ অনৰ্ছ দাম হব;
কিন্তু সি ১৪০০ টকালৈ বেচি পেলালে।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

বৰ্তমান ডিচেম্বৰ মাহৰ ১৫ তাৰিখত
খ্ৰীষ্ট কাপ্তান ব্ৰোডি চাহাব ওপৰ আচাম
সিৱসাগৰ জিলা এৰি আপোন দেশলৈ জো-
আত সকলো লোকে আহি দৰ্শন দি লোকা-
কুল হৈ অতিসই মনত দুখেৰেহে বিদাই
দিলে। তেঁও বৰ চাহাব হৈ ১৮৩৮ সঁকৰ
পৰা ১৩ বছৰ দায়্য কৰে এই জিলা সাসন
কৰিলে।

ডিচেম্বৰ ২৫ তাৰিখে জিলা সিৱসাগৰৰ
খ্ৰী বামচিৰ আৰু খ্ৰীমতি কুন্তি কেবলাইন
চাইমন, এই দুজন খ্ৰীষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ লোকৰ
খ্ৰীষ্টিয়ান মতে বিবাহ কৰা হল।

The Dorr-i-Nur, or Sea of Light, belonging to the East India Company.

মহা দৰ্শন ১২ অক্টোবৰ তাৰিখত বহু কৰা হ'ল। পাচে জি সকলো বহু ভাঙ আছিল, ধোআ লোকে উলিয়াই নিলে। যবেবে কি কৰিব, তাৰ খিৰ হোআ নাই। দেখিবলৈ সোমোআ মাহুৰ পৰা মুঠে ৰূপ ৫০,০০,০০০ লাখ পালে। সকলো ধৰণৰ বাজে অধিকাৰবিলাকৰ হাতত ১৫,০০,০০০ থাকিল। তাৰেই কি কৰিম, মহা বানিৰ আগত এই নিবেদন কৰিচে।

মাকাই নামে জি চাহাবৰ ডনিএ ভিলুপু-বত তাৰ জিএকক মাৰি বধিলে, সেই ডনি আৰু চাহাবকো জনমভৰ কাটকত দি বান্দি-মন মাৰুনিটৈ পঠাবৰ হুকুম হ'ল।

ইজৰাজি জাহাজৰ কাপ্তানক মানে বলড্-কাৰ কৰা হেডুকে গবৰ্নৰ জেনৰেল লৰ্ড চাহাবে ৪ ধন জাহাজে নৈতে কম্বোৰ লাফুৰ্ট চাহাব আদি অনেক সেনা সেনাপতিক পঠো-আত ২৭ নৱেম্বৰত বাংগুন নগৰ পালে। সিবিলাকে তাতে লংগৰ পেলোআত নগৰৰ অধিকাৰে সেই ঠাইত পেলাবলৈ হুকুম দি আন ঠাইত জাহাজ বাধিবলৈ হুকুম কৰিলে। তাতে জাহাজৰ কাপ্তানে উত্তৰ দি পঠালে, মহা বানিৰ বন জাহাজ জতে লংগৰ পেলাবলৈ ইচা কৰে, তাতে পেলাই। পাচে ককচ নামে এখান জাহাজৰ কাপ্তানে নগৰৰ অধিকাৰে নৈতে লাখ্যাত হব ধো-জাত তাৰ নিমিত্তে এক দিন খিৰ কৰিলে।

সেই দিহত জাহাজে ওলাই বোঁবাত উঠি গ'ল। দু তাঁৰ মানৰ বাটৰ দুই কালে মানৰ সেনা মাৰি হৈ ভগা চিগা বন্ধুক ধৰি থিয় হৈ আছিল। পাচে ঘৰ পাই অধিকাৰে নৈতে কম্বোৰ চাহাবৰ পত্ন ইজৰাজি আৰু মান ভালাৰে পৰ্ছি সুনাই বজাৰ ঠাইলৈ ডাক পঠাবলৈ নিলে। ৩৫ দিনৰ মুহুৰ্ত্ত জ্বাৰ নে পালে বন হ'ব বুলি বুজালে। সেই পত্নত লিখিচে, ইজৰাজিটৈ মানৰ সকলো বলড্-কাৰ কৰাত জি হানি হ'ল, সেই সকলো ধন পাম, আৰু এনে কৰম জেন পাচে ন হ'ব, এই স্বিকাৰ কৰিলে আমাৰে নৈতে মিল হ'ব পাৰিবা। আৰু সেই কথা সিখি কৰিবলৈ কম্পানিৰ অনেক সেনা তাতে গোট ধাই-চেগৈ।

ৰেপ গুত হোপত কাকিৰ লোকে এতিয়া-নৈকে ইজৰাজি বিবানিএ নৈতে বন পাতি কৰি আচে। ইজৰাজিৰ সেনা এমখা পৰ্ব-তৰ মাজত ঠেক বাটে জাঁওতে সিহঁতে অকথিতে কুখ ধৰি সেনা ১০০ মান খুন কৰিলত অনেক মৰিল। পাচে অক্টোবৰৰ ১২ তাৰিখত মাকোমো নামে প্ৰধান জহিলা জি কোঁঠত আছিল, ডাক ভিন দিন কুখ কৰি ললে, মাকোমো পলাল। সিহঁতৰ ৫০ মান মৰিল; ইজৰাজিৰ ১১ জন মৰিল, ৩৪ খুন হ'ল।

অক্টোবৰ ১৮ত নি নগৰৰ পৰা অহা

এক জাহাজত এসেৰ তিনি পোজা গধুৰ এডোখৰ সোৱ কলিকতালৈ আনিচে। চি-ৱনিৰ সকলো লোকে ধানিবলৈ গৈ বগৰ বিজ্ঞান কৰিলে। আৰু কেৰ মানে এজন ডক্টৰ চাহাৰে পত্ৰৰ দোআবাই কৈচে, মোৰ ভেতৰালে এক সোৱেৰে সিল পাই তাক ভা-জি ৫৩ নেৰ সোৱ তাৰ পৰা ওলাল। ভা-জিলত তাৰ এডোখৰত সুদা সোৱ ৩০ নেৰ আছিল; তাৰ দাম ৪২,০০০ মান টকা হ'ব। আৰু মানুহে সেই পৰ্বতৰ পাই সক-লো সিলৰ মাজত সোৱ থাকে।

মুজিলগু মাৰুলিৰ আহি বালি গাম এটাই খৃষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ কথা সুনি পাদুৰি চাহাৰৰ ওচৰলৈ গৈ মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰিবলৈ জনালে। কিন্তু তাৰ দু জনি বৈনি এক হোআ দেখি পাদুৰি চাহাৰে কলে, তুমি এনেকৈ খৃষ্টিয়ান হ'ব নোআবা; তিৰোতা এজনিহে বাখিব পাৰা, সেই জনিক আন ঠাইতে ধৈ পোহন পালম কৰিব লাগে। কিছু দিনৰ পাচত সি আৰুও পাদুৰি চাহাৰৰ ঠাইলৈ আহি বুলি-লে, এতিয়া হলে এটা এৰিলোঁ, মোৰ এজন মাখোন হৈচে, এতিয়া মোক গ্ৰহন কৰি লওক। পাচে সি জনি কত বৈচা, পাদুৰিএ সোধাত সি আপুৰি ব'ব ধৰ্ম্মি হলোঁ বুলি জনি লাহেৰে কলে, মই ধাই থলোঁ। সেই মাৰুলিৰ লোক এইমান অগিয়ানি হৈছিল; এই প্ৰথিৱিত সিহঁতকৈ ব'ব বাধ্য নাই।

বহাই নগৰৰ ওচৰত বেল পাতিবৰ নিমি-তে মাটি ধানোঁতে কিছু মোহৰ পাই কোনো লোকে গননা কৰি, আৰু অলপ ধানিলে সোৱেৰে পূৰ হোআ দুই গাগৰি ওলাব, কিন্তু তাৰ কাৰনে দেৱতাক ভুট কৰিবৰ নিমিত্তে ২৫ ল'ৰা বলিকৈ দিব লাগে, ইয়াকে বাধ্যত কোআ কুই কৰে।

বানাবচ নগৰত এটা মানুহে স্নান কৰি দুৰ্গাৰ মূৰ্তিৰ আগত ডবোআলেৰে আপোন-তিজি কাটি আপোনাৰ বলি দিলে।

ফুলপুৰ নগৰত এটা ৰাজপুত মানুহৰ গোটা চাবেক পুত্ৰক মৰাৰ পাচে সিও

নৰিয়া পৰাত, মোত বামুনৰ সাও লাগিল বুলি জানিলে, তাতে তাৰ মানুহবোৰে নৰ-বলি দিবৰ নিমিত্তে এটা ল'ৰা চুব কৰি তাৰ ডিঙ্গি কাটি নৰিয়াৰ গাত ভেজৰে লাভি কৰিলে। পাচ দিনা সি মৰিল, আৰু ল'ৰাৰ স এখা খোআ কৰা ওচৰৰ কুঁহিয়াৰ-বিত চুবুৰিয়াবিলকে পালে।

বহাল দেশৰ কল্যানিৰ কৌজত গোৱা চিপাহি ২৭,৮১৩, হিন্দুৱাৰি চিপাহি ১,৩১,৪০৬, আৰু বৰ টোপ ২২৫ টা আছে।

এতিয়া নিকবাগোআ মৰোবৰ আৰু সক-সক নদিএ দি গৈ আমেৰিকাৰ পূব ফালৰ পৰা দিপ পাৰ হৈ কালিকনিয়া দেশ অলপ দিনতে পাইগৈ।

জানুআৰি, অৰ্থাত্‌ বাঘৰ পঞ্জিকা।

Almanac for January, 1852.

জানুআৰি	শু	ব	তি	দিন	জানুআৰি	শু	ব	তি	দিন
১	১৮	৫	১	১০২০	১৭	৫	৭	২৬	১০১১
২	১৯	৬	২	১০২০					
৩	২০	৭	৩	১০২১	১৮	৬	১	২৭	১০১২
৪	২১	৮	৪	১০২১	১৯	৭	২	২৮	১০১৩
৫	২২	৯	৫	১০২২	২০	৮	৩	২৯	১০১৪
৬	২৩	১০	৬	১০২২	২১	৯	৪	৩০	১০১৫
৭	২৪	১১	৭	১০২৩	২২	১০	৫	১	১০১৬
৮	২৫	১২	৮	১০২৩	২৩	১১	৬	২	১০১৭
৯	২৬	১৩	৯	১০২৪	২৪	১২	৭	৩	১০১৮
১০	২৭	১৪	১০	১০২৪	২৫	১৩	৮	৪	১০১৯
১১	২৮	১৫	১১	১০২৫	২৬	১৪	৯	৫	১০২০
১২	২৯	১৬	১২	১০২৫	২৭	১৫	১০	৬	১০২১
১৩	৩০	১৭	১৩	১০২৬	২৮	১৬	১১	৭	১০২২
১৪	৩১	১৮	১৪	১০২৬	২৯	১৭	১২	৮	১০২৩
১৫	৩২	১৯	১৫	১০২৭	৩০	১৮	১৩	৯	১০২৪
১৬	৩৩	২০	১৬	১০২৭	৩১	১৯	১৪	১০	১০২৫

জানুআৰি ৭ দিনৰ তাৰিখ ০। ৪৫ ঘণ্টা জোআত চন্দ্ৰৰ সম্পূৰ্ণ গ্ৰহন হ'ব; আমেৰিকাত দেখিব, এই দেশত নে দেখে।

THE ORIENTAL,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

गणपति बाबुके मंगुनि मोकद मोम आक ग्रहम कदा उाविथ ।

[illegible]

• बाप बाप नाथर उया निम्रा ऐलक, लोविकाक पिउा एम; क्रिजिनाक अघिय ह्ये, दा आन प्रथनिक लोपान, गिजिनाक नाथर जो मि १ दिना ऐधटा ।

নং	মতলি লোকৰ নাম	বুৰ পোতা ঠাই আৰু মহাই	বুৰ দিৰ্গীওতা	গ্ৰহণ কৰা তাৰিখ	অন্য বিশেষ কথা
১৫	মিচি হেলেন এন মৰ্ভিন	গুআহাটি, ৫ ডিচ ১৮৪৭	এম বুকন	৫ ডিচ ১৮৪৭	এতিয়া ইজলঙত আছে
১৬	মিচিচ ম্যাকল্ড কেম্প	গুআহাটি, ৫ ডিচ ১৮৪৭	এম বুকন	৫ ডিচ ১৮৪৭	কলিকতালৈ পৰা নিলে ১৮৫০
১৭	মি এত্ৰ গ্ৰোচ চাহাব	গুআহাটি, ২ জান ১৮৪৮	চি বাকৰ	২ জান ১৮৪৮	কলিকতাত অন্য মতলৈ গল
১৮	এপলডন হাও দেনকৰ্ছ চাহাব	হেলিকেক্ক বমত্ৰ, ফেব ১৮৫৫	এচ ফিস্য	৭ মেই ১৮৪৮	
১৯	মিচি ক্লাঞ্চিট এই এচ দেনকৰ্ছ	ওচেস্ভৰ, ৪ মেই ১৮৪২	এচ বি চোৱেইম	৭ মেই ১৮৪৮	
২০	মিচি ম্যাকবেত্ৰ চি কেল	গুআহাটি, ৭ মেই ১৮৪৮	চি বাকৰ	৭ মেই ১৮৪৮	
২১	মিচি বেল কেম্বুইক, বিধৱা	গুআহাটি, ২ ফেব ১৮৫১	এই এত্ৰ দেনকৰ্ছ	২ ফেব ১৮৫১	
২২	উনিয়ম ওআৰ্ছ চাহাব	নোকিলন্ ওহায়ে, ১ মা ৪৩	ই বিত্ৰুঙ	৬ জুল ১৮৫১	
২৩	মিচি কৰ্ভিলিয়া এচ এত্ৰ ওআৰ্ছ	ইবিবিল নুয়ক, অক ১৮৩২	চি এম এক্সোআৰ্ছ	৬ জুল ১৮৫১	
২৪	পৰ্বানি, বিধৱা	গুআহাটি, ৭ চেপ ১৮৫১	এই এত্ৰ দেনকৰ্ছ	৭ চেপ ১৮৫১	
২৫	জাপৰি	গুআহাটি, ৭ চেপ ১৮৫১	এই এত্ৰ দেনকৰ্ছ	৭ চেপ ১৮৫১	
২৬	খনি লুচিএন হেইডন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুকন	৭ ডিচ ১৮৫১	ইগাঁও মণ্ডলিৰ পৰা
২৭	বিপহু কচ্চন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুকন	৭ ডিচ ১৮৫১	সিৱসাগৰ মণ্ডলিৰ পৰা
২৮	পূৰ্ণি মাৰ্গা জচ্চন	সিৱসাগৰ, ২ ডিচ ১৮৪২	এন ব্ৰাওন	৭ ডিচ ১৮৫১	সিৱসাগৰ মণ্ডলিৰ পৰা

নগাঁও জিলাৰ বাণ্টিক মণ্ডলি লোকৰ নাম আৰু গ্ৰহণ কৰা তাৰিখ।

১	মাইলচ্ বুকন-চাহাব	হোআইতচবৰো, ৩০ মেই ৩০	ই গালুগা	২৫ জান ১৮৪৫	
২	ফ্ৰাঙ্ক হত এল এল বুকন	যেতিচন নুয়ক	আৰ কিলাক	২৫ জান ১৮৪৫	
৩	কসিডৰ সহদাৰ	কলিকতা	জি পিয়ৰ্চ	২৫ জান ১৮৪৫	খিত্তা হল ১৮৪৭
৪	প্ৰিমিলি, পিতৰবা ভাৰ্জা	নগাঁও, ১৭ নৱ ১৮৪৪	এম বুকন	২৫ জান ১৮৪৫	বজাল দেসলৈ গল
৫	আনা, পিতৰবা গিয়াতি	নগাঁও, ১৭ নৱ ১৮৪৪	এম বুকন	২৫ জান ১৮৪৫	বজাল দেসলৈ গল
৬	কসিচ কেভেকি ব্ৰন	নগাঁও, ১৭ নৱ ১৮৪৪	এম বুকন	২৫ জান ১৮৪৫	খিত্তা হল ১৮৪৬
৭	মিচ মোৰি আৰু বুকন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুকন	২২ নৱ ১৮৪৬	আমেৰিকালৈ পত্ৰ নিলে ১৮৪২
৮	জোচেচক কিলু	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুকন	২২ নৱ ১৮৪৬	সিৱসাগৰলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৪৮
৯	খনি লুচিএন হেইডন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুকন	২২ নৱ ১৮৪৬	গুআহাটিলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৫১
১০	সিবৰাম জেমচ ত্ৰিপ	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুকন	২২ নৱ ১৮৪৬	

নং	মণ্ডলি লোকৰ নাম	দুৰ পোআ ঠাই আৰু কৰাই	দুৰ দিৰ্ঘাওতা	গ্ৰহণ কৰা তাৰিখ	আৰু বিবেচন কৰা
১১	মোনিবায় চানচ ভূমচ	নগাঁও, ১২ নৱ ১৮৪৬	এম বুদ্ধন	১২ নৱ ১৮৪৬	সিৱলাগৰতৈ পত্ৰ নিলে ১৮৪১ বজাল ঘেসোঁল গল
১২	কম্বায় এবেনিজয় কাৰো	নগাঁও, ১২ নৱ ১৮৪৬	এম বুদ্ধন	১২ নৱ ১৮৪৬	
১৩	আলিম চমুএল ঠালুদোএল	নগাঁও, ১২ নৱ ১৮৪৬	এম বুদ্ধন	১২ নৱ ১৮৪৬	
১৪	চান্দ, কেলবৰ ডাকী	নগাঁও, ৬ ডিচ ১৮৪৬	এম বুদ্ধন	৬ ডিচ ১৮৪৬	
১৫	শিমাই লাইনচ পেক	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	৭ নৱ ১৮৪৭	বাহিৰ কৰা হল ১৮৪২ সিৱলাগৰতৈ পত্ৰ নিলে ১৮৪৮
১৬	ভেংআই মনবো উইয়	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	৭ নৱ ১৮৪৭	
১৭	জিন ভূমচ ভৌলড	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	৭ নৱ ১৮৪৭	
১৮	শিমু ল চাকৰ্	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৪৭	এম বুদ্ধন	১১ নৱ ১৮৪৭	
১৯	বুৰমন	গুআহাটি, ১১ নৱ ১৮৪৭	এম বুদ্ধন	১১ নৱ ১৮৪৭	বাহিৰ কৰা হল ১৮৫০
২০	মোহিহান আলফৰ্ বেনেট	গুআহাটি, ১১ নৱ ১৮৪৭	এম বুদ্ধন	১১ নৱ ১৮৪৭	
২১	ইপজা	গুআহাটি, ১১ নৱ ১৮৪৭	এম বুদ্ধন	১১ নৱ ১৮৪৭	
২২	আইবা জই হুদৰ্ চাহাব	বঙাই বুকৰ্, ৩ জুন ১৮৩৬	আই চি হুদৰ্	১০ মেই ১৮৪৮	
২৩	মিচিট জাচিলা চি এই হুদৰ্	বকলো, ৬ ডিচ ১৮৪৬	ই উ কিলার্ক	১০ মেই ১৮৪৮	ইহলঙলৈ পত্ৰ নিলে মুখৰন মিয়ানবহি ইহচিচ
২৪	কাজুৱা বনিন স্মিথ	নগাঁও, ১০ জুন ১৮৪২	আই জেই হুদৰ্	১০ জুন ১৮৪২	
২৫	ফকৰ্মোদো পৌ, আফিকান	নগাঁও, ৬ জান ১৮৫০	আই জেই হুদৰ্	৬ জান ১৮৫০	
২৬	গভলৰ চি দৈবলি চাহাব	ভেঙ্গপুৰ, ১৪ ফেব ১৮৫০	এন ব্ৰাণ্ডন	১৪ ফেব ১৮৫০	
২৭	মিচিট মেৰি এচ দৈবলি	বক্তন, ৪ জান ১৮৪৭	এন কল্‌বৰ	১৮ মেই ১৮৫১	সিৱলাগৰৰ পৰা সিৱলাগৰৰ পৰা
২৮	বক্ৰি জৰ্জ কসিঞ্জ	সিৱলাগৰ, ১২ জুন ১৮৪৬	এন ব্ৰাণ্ডন	২ নৱ ১৮৫১	
২৯	পানু চেইবা কমিজ	নগাঁও, ১২ নৱ ১৮৪৬	এন ব্ৰাণ্ডন	২ নৱ ১৮৫১	

সিৱলাগৰ জিলাৰ বাণ্ডিট মণ্ডলি লোকৰ নাম আৰু গ্ৰহণ কৰা তাৰিখ।

১	নেখন ব্ৰাণ্ডন চাহাব	হোআইতিং হেম, ৫ আগ ১৬	জেই উইলচন	১৫ জান ১৮৪৫
২	মিচিট ইলাইচা হুইট্ৰি ব্ৰাণ্ডন	বেনিংডন, ৫ ডিচ ১৮৩০	উ মি জফ্‌ন	১৫ জান ১৮৪৫
৩	অনিবৰ টি কটৰ চাহাব	কেম্‌ব্ৰিজপৰ্চ, ১৮২৮	বি বেকব্ৰ	১৫ জান ১৮৪৫
৪	মিচিট হেৰিএড বি এল'ফটৰ	কেম্‌ব্ৰিজপৰ্চ, ১৮২৮	বি বেকব্ৰ	১৫ জান ১৮৪৫
৫	নিমি লিৰাই কাৰবেল	জইপুৰ, ১৩ জুন ১৮৪১	এম বুদ্ধন	১৫ জান ১৮৪৫

নং	মতলি কোতৰ নাম	নুৰ পোআ ঠাই আৰু জমি	নুৰ দিৱাংগা	গ্ৰন্থৰ কৰা জাৰিৎ	অৱ্য বিশেষ কথা
৬	বাতিৰাম বাস পেক	সিৱসাগৰ, ২ মাৰ্চ ১৮৪৫	এন ব্ৰাণ্ডন	২ মাৰ্চ ১৮৪৫	
৭	কলিৰাম চাকৰ	সিৱসাগৰ, ১৩ জুন ১৮৪৫	এন ব্ৰাণ্ডন	১৩ জুন ১৮৪৫	
৮	বামচিদ্ধ চাইমন	সিৱসাগৰ, ২১ ডিচ ১৮৪৫	এম ব্ৰুজেন	২১ ডিচ ১৮৪৫	
৯	থিৰুচি জৰ্জ কামিন	সিৱসাগৰ ১২ জুন ১৮৪৬	এন ব্ৰাণ্ডন	১২ জুন ১৮৪৬	নগাঁৱলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৫১
১০	পানু চেইবা কামিন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এন ব্ৰাণ্ডন	২২ নৱ ১৮৪৬	নগাঁৱলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৫১
১১	গুৰু আৰি কাৰৱেল	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এন ব্ৰাণ্ডন	২২ নৱ ১৮৪৬	খ্ৰীষ্টা হল ২ এপ ১৮৫১
১২	পৰিপাৰ জঙ্কন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম ব্ৰুজেন	২২ নৱ ১৮৪৬	গুআহাটিলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৫১
১৩	স্কোচক নিম্বু	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম ব্ৰুজেন	২০ মেই ১৮৪৭	বাহিৰ কৰা হল ১৮৪৮
১৪	মনটোনে	সিৱসাগৰ, ১২ ডিচ ১৮৪১	এন ব্ৰাণ্ডন	৩ জুন ১৮৪৭	বাহিৰে খোজা হৈছে
১৫	গুহৰে, নগা	সিৱসাগৰ, ১২ চেপ ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	১২ চেপ ১৮৪৭	খ্ৰীষ্টা হল ১০ অক ১৮৪৭
১৬	ঘিনাই দাস	সিৱসাগৰ, ২৪ অক ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	২৪ অক ১৮৪৭	
১৭	সকৰাম এৰুৰ	সিৱসাগৰ, ২৪ অক ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	২৪ অক ১৮৪৭	
১৮	চলিট এলেক্সান্দৰ বুকক চাহাব	গোআলগাৱা, ২৮ নৱ ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	২৮ নৱ ১৮৪৭	
১৯	মিচিট ইলিচবেথ মাত্ৰচ বুকক	গোআলগাৱা, ২৮ নৱ ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	২৮ নৱ ১৮৪৭	
২০	বুৰ্মিন জৰ্জ	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৪৭	এন ব্ৰাণ্ডন	৮ নৱ ১৮৪৮	নগাঁও মণ্ডলিৰ পৰা
২১	মটুনা পেক	গুআহাটি, ১৩ ডিচ ১৮৪৬	চি বাকৰ	১৮৪২	গুআহাটি মণ্ডলিৰ পৰা
২২	চকু বাকৰ	সিৱসাগৰ, ২ ডিচ ১৮৪২	এন ব্ৰাণ্ডন	২ ডিচ ১৮৪২	
২৩	পপুচি-সৰ্বা জৰ্জ	সিৱসাগৰ, ২ ডিচ ১৮৪২	এন ব্ৰাণ্ডন	৩ জুন ১৮৫১	গুআহাটিলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৫১
২৪	চামুএল এম জোআইতিম চাহাব	হাৰ্ডকৰ্ণ, ৭ কেব ১৮৪১	জেই এচ ইটন	৩ জুন ১৮৫১	
২৫	মিচিমেগি ইলিচবেথ জোআইতিম	হাৰ্ডকৰ্ণ, মাৰ্চ ১৮৪৮	এণ্ড্ৰে জেক্সন	৩ জুন ১৮৫১	
২৬	ফুটি-কেৰলাইন চাইমন	সিৱসাগৰ, ৬ জুন ১৮৫১	এন ব্ৰাণ্ডন	৬ জুন ১৮৫১	
২৭	জগৰি	সিৱসাগৰ, ৬ জুন ১৮৫১	এন ব্ৰাণ্ডন	৬ জুন ১৮৫১	
২৮	বুধি দিমি	সিৱসাগৰ, ৬ জুন ১৮৫১	এন ব্ৰাণ্ডন	৭ চেপ ১৮৫১	
২৯	ডাৱাম হেনৰি এক্ৰেচন	সিৱসাগৰ, ৭ চেপ ১৮৫১	এচএম জোআইতিম	৭ চেপ ১৮৫১	
৩০	লুচাৰু জুজিচ ওএলদ, নগা	সিৱসাগৰ, ৭ চেপ ১৮৫১	এচএম জোআইতিম	৭ চেপ ১৮৫১	
৩১	জালিম চামুএল কালদোএল	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম ব্ৰুজেন	১ ডিচ ১৮৫১	নগাঁও মণ্ডলিৰ পৰা

অক্ষনোদয়

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জানুআৰি, ১৮৫২।

নম্বৰ ১।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1852. NO. 1.

কাশ্মিৰ দেশৰ বিবৰন।

Account of Kashmir

পঞ্জাব দেশৰ উত্তৰ ভাগত কাশ্মিৰ দেশ আছে। সেই দেশ অতি সুন্দৰ ভয়াম; তাৰিও কালে সদাই হিম ধকা বৰ ওখ পৰ্গতে বেৰি আছে, মাজে দি জিলম নদি বৈ গৈছে। তাই ওখ হোআ হেতুকে কিছু জাব, কিন্তু সকলো ভাল গুটি ফুল সবহকৈ ধৰা দেখি সেই ভৈয়ামক হিন্দুস্থানৰ এদৈৰ বাৰি বোলে। নদিৰ ধাঁতিত প্ৰায়ে সকলো গায়ে কপিত মাটি; গায়ে গায়ে গৌম ধান, আপল গচ, নৰা বগৰি, মুগা পোহা মুনি গচ, আৰু ভাল জাতৰ লতা পনিয়াল। 'সুৰধিবা, আম, কল আদি দক্ষিণ দেশৰ গুটিবোৰ তাত লিভৰ কাবনে ন পকে। গোলাপ ফুল, উলু কুঁআৰি, কনাৰি আদি অনেক বিধ ফিকন ফুলেৰে প্ৰি-বিধি ভূসিত হৈছে।

জিলম নদি ৪০০।৫০০ মান হাত বহল; কিন্তু গায়ে গায়ে তাৰ ওপৰত দলম্ব সজা হৈছে। সিনগৰ নামে তাৰ বাক ধানি জিলম নৈৰ কানত আৰু তাৰ ওপৰতো সজা হৈছে; ই ঘৰৰ পৰা সি ঘৰলৈ নাটোৰে জাই; নদি বাসি ৬০,০০০। একবৰ বাদসাই আ-লিৰ ধাঁতিত হোআ গচ আইই স বছৰৰ বুৰা হৈও অতি সুন্দৰ ৰূপে জুৰ দিএ। নগৰৰ অলপ আঁতৰত চল নামে এক সুবোৰৰ আ-চে; তাৰ দূৰত ১০।১২ মাইল। তাৰ তাটি কালে ২৪ মাইলৰ আঁতৰত ওলৰ সৰোবৰো আছে; তাৰ মেৰ ৫০ মাইল মান; বাতি

Moha Raja Gulab Singh.

তাত মহ সবহ। সৰোবৰৰ কানৰত লিঙ্গৰি, আৰু পদ্ম ফুল অনেক আছে।

মানুহবিলাক প্ৰায়ে মচলমান। সিবিলাকে তাত, কটি, মেৰ আৰু চাগৰ মঙ্গহ, মাচ আদি খাই; পনিয়ালৰ এবিধ বৰ সৰুত সুৰা কৰে।

মেৰ চাগৰ নোম বহু সুমেৰে ধুই নিকা কৰি, তাৰে সুন্দৰ কাপৰ বই। চাগৰ নো-মেৰে কাশ্মিৰৰ চাল কাপৰ সকলো দেশত বে-চে, দাম সবহ লই। বছৰে বছৰে ৮০,০০০ মান চাল কাপৰ কৰে। তাঁত লাল ১৬,০০০।

কাশ্মিৰৰ মহা বজা গোলাব চিঙ্গ নৰিয়া হোআত ঠেও বেজলৈ ভই কৰি লিইতৰ দৰব নে খাই গবৰ্ণমেণ্টলৈ পত্ৰ লিখি এজন ডক্টৰ চাহাবক খুজি পঠালে। গোলাব চিঙ্গ মহা বজাৰ নকচা ওপৰে লিখা হৈছে। ঠেওৰ বাজ ধানিত বেচিমন্ত বাবে ধাৰ্কিবলৈ গবৰ্ণ-মেণ্ট বাহাদুৰে সীকৃত মেজৰ মেগ্ৰেগৰ চাহা-বক পঠালে।

ধৰ্ম কথাব সন্ধান।

Religious Intelligence.

জানুআৰি মাহৰ ৪ তাৰিখ বেণ্ড বাবে নগাঁও মিস্যনেৰি ইকুলৰ সীমতি নেকি সাহককি, সীমতি বাচিমনি ইলাইচা ওআৰ্ণ, সীমতি ডুটকুৰি চুচন কোলবি, আৰু সীমতি বাতিবৰি মাৰ্গবেত দৰ্চ, এই চাৰি জনি সীমত দৈব-লি চাহাবৰ দোআৰাই বুৰ পাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

মান দেশৰ বাণ্গুন নগৰত থকা এজন হিন্দু মানুহে মিস্যনেৰি পাদুৰি সীমত কিল্লেদ চাহাবক চাই দিয়াত নগৰৰ অধিকাৰে সেই হিন্দু লোকক ধৰি মৰালৈকে সান্তি দি দি থাকিল। সেই সকলো কথা কিল্লেদ চাহাবে আপোনাৰ আমেৰিকা দেশৰ অধিকাৰলৈ নিবেদন লিখি পঠালে।

ফিচৰ্চ মিস্যনেৰি ইকুলত থকা চাভৰৰ সখ্য। মাস্তাজ ২৩০০; কলিকতা ১২০০; চুচুৰা ৭০০, বহুই ১২০০।

ডিচেম্বৰ মাহত মাস্তাজ নগৰত ফিচৰ্চ মিস্যনেৰি পাদুৰিবিলাকে এই দেশি তিনি জন মিস্যক মণ্ডলিৰ বখ্যক বাবে নিজোজন কৰিলে।

অচমিয়া বাপ্টিষ্ট সমাজ পতাৰ কথা।

First Meeting of the Assam Baptist Association.

১৮৫১ সঁকৰ ৩০ অক্টোবৰ তাৰিখত অচম দেশৰ বাপ্টিষ্ট মণ্ডলিৰ পৰা কেতবিলাক পাঁচনি আহি এক ধৰ্ম সমাজ ধাপন কৰিলে। সভাপতি সীমত পাদুৰি ব্ৰাণ্ডন চাহাব, আৰু সীমত কটৰ চাহাব, সী বাতিৰাম দাস পেক, এই দুজন লিখক নিজোজন কৰিলে।

পাচে সমাজৰ এই এই নিৰ্দ্ধ কথা থিব কৰিলে।

১। এই সমাজৰ নাম, অচমিয়া বাপ্টিষ্ট মণ্ডলিবিলাকৰ সমাজ।

২। এই সমাজৰ সভা পতা কালত এক সভাপতি, আৰু ইন্দ্ৰাজি অচমিয়া ভাসাবে সভাৰ কথা লিখিবলৈ দুজন লিখক, আৰু এজন ভঁৰালি, এই চাইটা বিসয়া নিজোজন কৰিব;

আৰু পাচৰ বছৰত মিহিলাকৰ সলনি ৰ কৰে মানে, সেই বাৰ থাকিব।

৩। বছৰে বছৰে সমাজে পূৰ্বে থিব কৰা চাই আৰু সময়ত সভা পাতি মেল কাৰিব। সেই সভালৈ প্ৰতি মণ্ডলিএ চই জনলৈকে পাঁচনি পঠোআ উচিত।

৪। প্ৰতি মণ্ডলিএ পাঁচনিবিলাকৰ সগত সমাজলৈ পত্ৰ লিখি মণ্ডলিৰ অৱস্থা, দুখ আৰু দুখ ভোগ, সেই সকলোকে বুজাই দিয়া উচিত।

৫। আমাৰ পুত্ৰু যিচু খ্ৰিষ্টৰ ৰাজ্য বৰ্হা-বৰ নিমিত্তে আৰু সকলোৰে হিত চিন্তি আলচ আৰু উপকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে এই সমাজ ধাপন কৰা হৈছে।

৬। প্ৰতি মণ্ডলি স্বতন্ত্ৰ হৈ আপোন আপোন কৰম চলোআত সেই কৰমৰ ওপৰত অধিকাৰ হবলৈ এই সমাজৰ একো সক্তি নাই।

৭। আমাৰে সৈতে একে বিশ্বাস আৰু আচৰন পুৰ্বতা কোনো মণ্ডলিৰ যদি এই সমাজত সোমাবৰ ইচা হই, তেন্তে পত্ৰ লিখি দিলে, সমাজে গোট ধোআ সময়ত গ্ৰাজ্য কৰিব পাৰে।

৮। বছৰি বছৰি সভা নৌ ভাগোঁতেই পাচ বছৰৰ সভাত ইন্দ্ৰাজি আৰু অচম ভাসাবে সাত্ৰ কিতৰন কৰিবলৈ দুজন ভায়েকক নিজোজন কৰিব।

৯। এই নিৰ্দ্ধৰ কোনো কোনো কথা সলনি কৰিবৰ উচিত দেখিলে, বছৰৰ সভাত তাক গুচাই আন আন কথা থিব কৰিবৰ সক্তি আছে।

পাচে নগাঁও, গুআহাটি, মিৰসাগৰ, এই তিনি জিলাৰ মণ্ডলিৰ পৰা অহা পত্ৰ পাৰ্হি সুনাই ইন্দ্ৰৰ কথা কিতৰন কৰি দু দিন নিয়া-লে। সীমত পাদুৰি ব্ৰুফন চাহাবক সমাজৰ ভঁৰালি বাবে নিজোজন কৰিলে। আৰু মিস্যনেৰি কৰম চলাবৰ নিমিত্তে সকলোৰে ইচা মতে ধন দি ৩৫৫০/০০/০০ গোটালে।

পাচৰ বছৰত ডিচেম্বৰ মাহৰ সেস বিৰচতি বাবে নগাঁও জিলাত আৰুও গোট ধাবলৈ থিব কৰিলে।

অকনোদই, জামুআবি, ১৮৫২ ।

কাপবত তুলিবৰ নিমিত্তে ১ স্থিত্বা আখৰৰ ঠগ ।

Letters of the Assamese Alphabet, for marking on Canvas.

ক খ গ ঘ ঙ চ ছ জ বা ঐ
ট ঠ ড ঢ ণ ত থ দ ধ ন
ল ফ ব ভ ম য র ন শ ষ
স হ ঞ ঞ ই উ ঐ ঐ ঐ
বা বি বু বৈ বো বৈ বৈ
ক ক খ গ ঘ ঙ চ ছ জ বা ঐ
ট ঠ ড ঢ ণ ত থ দ ধ ন
ল ফ ব ভ ম য র ন শ ষ
স হ ঞ ঞ ই উ ঐ ঐ ঐ
বা বি বু বৈ বো বৈ বৈ
ক ক খ গ ঘ ঙ চ ছ জ বা ঐ
ট ঠ ড ঢ ণ ত থ দ ধ ন
ল ফ ব ভ ম য র ন শ ষ
স হ ঞ ঞ ই উ ঐ ঐ ঐ
বা বি বু বৈ বো বৈ বৈ

গজনিব বজাবিলাকৰ নাম আৰু
ৰাজ্য পোজা সঁক।

Muhammedan Usquevers of India—Uthmanivids Dynasty.

নাম	হিজিৰি	ইং সন
নাচৰ উদিন চমুজগিন . . .	৩৬৬	১৭৬
গজনিব বাদশ্যা মহম্মদ গাজি	৩৮৭	১১৭
মুস্তফা মহম্মদ	৪২১	১০৩০
মচউদ বেন মহম্মদ গাজি . . .	৪২১	১০৩০
মদুদ বেন মচউদ	৪৩৩	১০৪১
মুস্তফা মচউদ	৪৪১	১০৪২
আবদুল হচেদ	৪৪১	১০৪২
আবদুল বাচেদ	৪৪৩	১০৪২
কেৰুখজাদ	৪৪৩	১০৪২
চুলতান ইব্রাহিম	৪৫০	১০৫৮
মচউদ বেন ইব্রাহিম	৪২২	১০২৮
আৰ্চিলা	৫০২	১১১৫
বহৰাম	৫১১	১১১৭
খোস্কা	৫৪৭	১১৫২
খোস্কা মলিক	৫৫৪	১১৫২

হিন্দুজানৰ পাঠান বা আফগান বজাব নাম।

Ghorl or Afghan Sultans of Hindustan.

সোহাব উদিন আবুল মুজ্জব		
মহম্মদ চাফি এল গোৰি . . .	৫৮৭	১১২১
কুতুব উদিন ইবেক	৬০২	১২০৬
আৰাম শ্যা বেন ইবেক	৬০৭	১২১০
শ্যামচ উদিন ইল্ভমশ্যা	৬০৭	১২১০
বকর উদিন কিৰোজ শ্যা	৬৩৩	১২৩৫
চুলতান বজিয়া	৬৩৪	১২৩৬
মোআজ উদিন বহৰাম শ্যা	৬৩৭	১২৩৯
আলা উদিন মচউদ শ্যা	৬৪০	১২৪২
নাচৰ উদিন মহম্মদ	৬৪৩	১২৪৫
গয়াচ উদিন বালিন বলবন	৬৬৪	১২৬৫
মোআজ উদিন কৈকোবাদ	৬৮৫	১২৮৬
জেলাল উদিন কিৰোজ শ্যা	৬৮৮	১২৮৯
আলা উদিন মহম্মদ শ্যা		
চিকন্দৰ চানি	৬২৫	১২২৫
সোহাব উদিন গুমৰ	৭১৬	১৩১৬
কুতুব উদিন সুবাবক শ্যা	৭১৭	১৩১৭
গয়াচ উদিন ভুগলক শ্যা	৭২১	১৩২১
মহম্মদ শ্যা বেন ভুগলক	৭২৫	১৩২৪
মোআজম কিৰোজ শ্যা	৭৫২	১৩৫১
গয়াচ উদিন ভুগলক শ্যা	৭২০	১৩৮৮
আবুবেক শ্যা	৭২১	১৩৮৯

নাচৰ উদিন মহম্মদ শ্যা	৭২৩	১৩২১
আলা উদিন চিকন্দৰ শ্যা	৭২৬	১৩২৩
নাচৰ উদিন মহম্মদ শ্যা	৭২৬	১৩২৩
বৌলভ ধা লোদি	৮১৬	১৪১৩
খিচৰ ধা, (তিমুৰৰ অধিন)	৮১৭	১৪১৪
মোআজ উদিন সুবাবক শ্যা	৮২৪	১৪২১
মহম্মদ শ্যা বেন কবিদ	৮৩৭	১৪৩৩
আলা উদিন বেন মহম্মদ শ্যা	৮৫০	১৪৪৬
বেজুলি লোদি	৮৫৪	১৪৫০
চিকন্দৰ বেন বেজুলি	৮২৪	১৪৮৮
ইব্রাহিম বেন চিকন্দৰ	২২৩	১৫১৭
কবিদ উদিন শোৰ শ্যা	২৪৭	১৫৪০
ইচলাম শ্যা বেন শোৰ শ্যা	২৫২	১৫৪৫
মহম্মদ আদল শ্যা	২৬০	১৫৫২
ইব্রাহিম চুৰ	২৬১	১৫৫৩
চিকন্দৰ শ্যা	২৬২	১৫৫৪

তিমুৰ আদি মগল বংশি বজাব নাম।

Emperors of the Mogul Dynasty.

অমির তিমুৰ চাহেব কেৰান	৭৭১	১৩৭০
মিৰান শ্যা জেলাল উদিন	৮০৭	১৪০৫
চুলতান মিৰ্জা মহম্মদ	৮১০	১৪০৮
চুলতান আবুচৰেদ	৮৫৫	১৪৫১
চুলতান গুমৰ শ্যেক মিৰ্জা	৮৭৩	১৪৬২
বাবৰ জহিৰ উদিন মহম্মদ	৮২২	১৪২৪
হুমায়ুন নাচৰ উদিন	২৩৭	১৫৩১
আকবৰ জেলাল উদিন মহম্মদ	২৬৩	১৫৫৬
জেহাঙ্গিৰ আবুল মুজ্জব		
মুৰুদিন মহম্মদ	১০১৪	১৬০৫
শ্যা জেহান সোহাব উদিন		
চাহেব কেৰান চানি	১০৩৭	১৬২৮
আওৰংজেব আলমগিৰ	১০৬৮	১৬৫৮
মহম্মদ আজম শ্যা	১১১৮	১৭০৭
শ্যা আলম বাহাদুৰ শ্যা	১১১৮	১৭০৭
জেহান্দাৰ শ্যা মোআজ উদিন	১১২৪	১৭১৩
কেৰুখচিৰ মহম্মদ শ্যাহি	১১২৪	১৭১৩
বকি উদিন	১১৩১	১৭১২
বকি উদৌলা	১১৩১	১৭১২
মহম্মদ শ্যা বৌচন আবুদ	১১৩১	১৭১২
আহম্মদ শ্যা আবুল নাচৰ	১১৬১	১৭৪২
আলমগিৰ চানি আজিজ উদিন	১১৬৭	১৭৪৪
শ্যা জেহান	১১৭৩	১৭৫২
শ্যা আলম জেলাল উদিন	১১৭৩	১৭৫২
মহম্মদ বদৰ বাধত	১২০১	১৭৮৬
আকবৰ চানি মোআজ উদিন	১২২১	১৮০৬

সেই লবাই একোকে জনা নাছিল; আৰু
খ্ৰীষ্টৰ নামকো সি বে জানিছিল। দাৱানু জাৱ
কৰ্ত্তা জি সৰু লবাৰ মিত্ৰ, জদি তেঁও সেই
লবাক মৰম ন কৰিলেহেঁতেন, সেই লবা সেই
অগিয়ানি অৱস্থাতেই থাকিলেহেঁতেন, ইয়াত
একো সৎসই নাই। ইহুৱক মানিবলৈ আৰু
ভই কৰিবলৈ নিখা পোআ বান্ধৰ লগৰ এজন
ওমলা লবা জাৰ নাম পিতৰ আছিল, সেই
লবাই সৈতে যানে বাটত কথা কোআ কুই
কৰি কোনো ওচৰ চুবুৰিয়া এঘৰৰ গাঁৱলৈ
জাওতে, যানে আপোনাৰ আগৰ সপত খোআ
বিভিৰ দৰে পুাই সকলো কথাতে সপত খো-
আত পিতৰে তাক অনুজোগ কৰি এই কথা
কলে।

পিতৰ। "চিহ, চিহ, য়ান, তুমি সপত নো
খোআকৈ কথা কব নোআৰা বে?

য়ান। ই। পিতৰ, মই নো কিয় সপত নে
ধাম?

পি। সেয়ে পাপ।

য়া। পাপ নো কি?

পি। সেয়ে কুকৰম, তাকে কৰিলে পাপ
হই; আৰু জি সকলে পাপ কৰে, সেই সক-
লোএ দণ্ড পোআ হব।

য়া। চিমোন নামেৰে জি জন মোৰ গৰা-
কি তেঁৱেই সপত নে খাবলৈ মোক বাধা ন
কৰে আৰু গাঁৱৰ অধিকাৰ জনে আপুনি
নিজে সপত খাই, তেন্তে কোনে মোক দণ্ড
দিব?

পি। ইহুৱে তোমাক দণ্ড দিব।

য়া। তুমি ইহুৱ বুলি জি কৈচা, এয়ে
মোৰ মনত পৰিচে হই, কিয়নো তুমি কো-
আৰ দৰেই তিৰোতা এজনীও এবেলি মোক
কৈছিলে; কিন্তু মই তালৈ ভই ন কৰোঁ; সেই
জন মানুহক মই কেতিয়াও দেখা নাই, আৰু
তেঁও মোকো বে জানে, এই কাৰনে তালৈ
একো ভই নাই। বাক পিতৰ, তুমি জাহা-
চোন, তেঁও নো কোন জন, আৰু কন্ত থাকে,
তাকে মোত কোআহি।

পি। অস অস, য়ান, তুমি ইমান অগিৱা-

নি বে! ইহুৱ মানুহ ন হই; জি জনে এই
প্ৰিথিবি আৰু আৰ্হি দেখা সকলো বস্তুকে সুজৰ
কৰিলে, ইহুৱ সেই জন; বেদি জোৱৰ ওপ-
ৰেও হৰগত তেঁও থাকে।

য়া। এইমান ওপৰে দুইভৰ থাকে জদি,
তেঁও মোক কেনেকৈ জানিব পাৰে?

পি। মোৰ বোপাই আচে মোত কই,
বোলে, ইহুৱে সকলোকে দেখে আৰু নুনে,
আৰু স্বৰূপকৈ সকলো দুৰাচাৰিকে তেঁও দণ্ড
দিব।

জেতিয়া এই কথাবিলাক য়ানৰ মনত ক্ৰমে
বৰকৈ লাগিল, তেতিয়াৰে পৰা যানে বিয়াকুল
হৈ পৰিজ্ঞানৰ পথ দিকি আৰু বাৰ সপত নে
খাবলৈ মনত ধিৰ কৰিলে; তথাপি সেই মন্দ
আচৰনৰ এইমান সক্তি আছিলে, জে সি সপত
নে খাবলৈ মনত ধিৰ কৰিও বাৰে বাৰে
সপত খোআত, পিতৰে জি কথা আগৈএ কৈ-
ছিলে, সেই কথাৰ গুনেই য়ানৰ মনত বৰ
ভই বৰোঁআৰ গুন হল।

জি এজনি ডাল তিৰোতাই আগৈএ য়ানৰ
মন্দ আচৰন দেখি তাক তাঁটি কৰিছিলে, সেই
তিৰোতাই য়ানক এদিনা ভাবনা কৰি মোককৈ
বহি থকা দেখি সুখিলে, প্ৰিয় য়ান, তোমাৰ
কি হৈচে? পাচে সি কলে, মই বৰ অধৰ্ম্মি
হৈচোঁ, আৰু মই সুনীচোঁ, অধৰ্ম্মি লোক সক-
লক দণ্ড দিব, ইয়াতে মোৰ মনত বৰ ভই
সোমাইচে। এই কথা সুনী সেই তিৰোতাই
আপুনি জিমান জানে, তিমান সিকালে; আৰু
তাক কলে, তুমি গিৰ্জা ঘৰলৈ গৈ ইহুৱৰ কথা
সুনা, তাতে তুমি কি কি কৰিব লাগে, আপু-
নি জানিবা। তেতিয়াৰে পৰা যানে সুভ বাজাৰ
কথা ধিৰ ৰূপে সুনোঁতা হল; তেও সেই
লবা এনে অগিয়ানি আছিলে, জে উপদেশৰ
কথা একো বুজিব নোআৰিছিল। পাচে সেই
তিৰোতাই আপুনি ন জনাৰ কাৰনে তাক আৰু
সিকাৰ নোআৰি আপোনাৰ প্ৰচাৰকৰ তালৈ
লৈ গৈ কলে, হে প্ৰিয় প্ৰচাৰক, আমাৰ চুবু-
ৰিয়াৰ ঘৰত থকা এই সৰু লবাটক তোমাৰ
এখেলৈ আনিচোঁ; ই আপোনাৰ পাপলৈ

মনত ধেন কৰি আৰু সাত্ত্বনা নে পাম বুলি ভাবনা কৰিচে; এই সৰু মাউৰা লৰাটক লওক, আৰু ধৰমৰ কথা সিকাওক । পাচে প্ৰচাৰকে লৰাটক ললে, আৰু মই ইয়াক ধৰ-মৰ কথা সিকাম বুলি সেই তিৰোভাত কলে; আৰু প্ৰচাৰকে যানকো এই বুলি কলে, ইহ-ৰৰ দায়াৰে তোমাৰ পাপ আৰু ভয়ৰ পৰা একে বেলিএ জেন বখ্যা পাব পাৰা, এনে এক উপাইৰ কথা মই তোমাক জনাব পাৰোঁ । পাচে আৰু নাৰ তাক কলে, বুধ আৰু সন্নি-বাৰৰ দিনা গধূলি পৰত ভূমি মোৰ ইয়ালৈ আহিবা, পিচে ভালকৈ তোমাক মই উপাইৰ কথা জনাম ।

সেই সময়ৰে পৰা প্ৰচাৰকে কোআৰ দৰে যানে গৈ থকাত, এদিনা প্ৰচাৰকে তাত কলে, হে মোৰ প্ৰিয় য়ান, সৰ্বদা ধন্য ইহৰ, জি জনে প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰে মানুহ নিৰ্মান কৰি, সৰিলেৰে সৈতে নষ্ট ন হৈ সৰ্বকালে জিয়াই থকা এক অমৰ আত্মা দিলে । প্ৰথম মানুহে যদি ইহৰৰ আগ্য উলংঘি পাপ ন কৰা হলে, মনুষ্য জাতিক কেতিয়াও ম্ৰিত্যুএ বস কৰিব নোআবিলেহেঁতেন । কিন্তু আগ্য উলংঘন কৰিলত সকলো মনুষ্য বংশৰ ওপৰত ম্ৰিত্যুএ সক্তি পোআত সকলোএ ম্ৰিত্যুৰ অধিন হ'ল । এই হেতুকে সকলোএ অৱস্য মৰিব লাগে; কিন্তু তাতকৈ এইহে এক মহা ভয়ঙ্কৰ, জে মানুহে আপোনাৰ পাপৰ কলে অমৰ আত্মাক অনন্ত দণ্ডৰ অধিন কৰিলে । হে মোৰ প্ৰিয় য়ান, এতিয়া তুমি বিবেচনা কৰা, পাপৰ স্বৰূপ কল এই; তুমি, মই, আৰু সকলো মনুষ্য জাতিএই অনন্ত দুখৰ অধিন হৈচোঁ । এই কথা যানে সুনি মনত ধেন পাই কান্দি কলে, ভেঙে সেই অনন্ত দুখ আৰু পাপৰ পৰা বখ্যা পাবৰ কোনো উপাই নাই নে? ন হই, প্ৰিয় য়ান, আমাৰ মাজত নাই, প্ৰচাৰকে বুলিলে; আমাৰ আপোনাৰ মাজত কোনো উপাই নাই; কিন্তু ক্ৰিপাৱন্ত ইহৰে আমালৈ মৰম কৰি এক ঠিক জোগা উপাই কৰি দিলে । ভেঙিয়া যানে বৰ ইচাবে সুখিলে, সেয়ে

নো কি উপাই, তাকে মোত কোআ । হাই হাই, প্ৰিয় য়ান, এই বুলি উপদেশকে উত্তৰ দি কলে, আমি সকলোএ পাপি, আৰু উচিত মতে বিনাসি আচোঁ । কিন্তু এই অৱস্থিৰ দায়া, আমাৰ স্বৰগৰ পিত্ৰিএ আপোনাৰ একে জনা প্ৰিয় পুত্ৰকে আমালৈ দিলে, আৰু মানু-হৰ পাপ তেঁওৰ ওপৰত লবলৈ তেঁওক আ-মাৰ এই প্ৰিথিবিৰ পঠালে; পাচে তেঁওৰ ডেৰ কুৰি বছৰ বয়স হ'লত মানুহে জেনেকৈ অনন্ত কাললৈকে সুখে থাকিব পাৰে, তেঁও তেনে বৰ কাৰ্য আৰম্ভিলে । কিন্তু তাতকৈও এয়ে কেনে এক আচৰিত, জে তেঁও আমাৰ সলনি হৈ দুখ ভোগ খাই পেৰেদ্বনিৰ ওপৰত ম্ৰিত্যু হ'ল । কোনো মতে জেন আমি অনন্ত ম্ৰিত্যুৰ পৰা বখ্যা পোআ হ'ব পাৰোঁ, তেঁও আমাৰ কাৰনে এক দুখৰ জিৱন সহিবৰ পা-চতো আমাৰ পাপৰ ধাৰ জি কেলস, তাক তেঁও সহিলে; আৰু কেৱল সেয়ে ন হই, আমাৰ অনন্ত দণ্ডৰ জোগাৰ ঠাইত তেঁও বিনা মূল্যে আমাক অনন্ত জিৱন আৰু সুখ দান দিবলৈ জাচি আছে; আৰু সকলো পাপি জি কোনোএ মন পালটাই খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি জ্ঞান কৰ্তা বুলি আনন্দেৰে গ্ৰহন কৰে, সেয়েই দণ্ডৰ পৰা মুক্তি পাব । আৰু মোৰ প্ৰিয় য়ান, তুমিও এই অমূল্য যিচুত বিশ্বাসৰ দো-আৰাই বখ্যা পাব পাৰা, আৰু মনত বখ্যা অকল তেঁওতহে বিশ্বাসৰ দোআৰাই তুমি আ-পোনাৰ পাপৰ খেমা আৰু অনন্ত সুখ পাব পাৰা । জদিও সিধ্যকে এনে মৰল আৰু পোন কথাৰে সেই লৰাই সৈতে কথাপকখন কৰিলে, তেও সেই কথাৰ মাজত কিছু কথা থাকিল, জি সেই লৰাই বুজিব নোআবিলে; ভেঙিয়া যানে চিন্তাৰ কৰি কলে, হে মোৰ প্ৰিয় সিধ্যক, সেই প্ৰিয় যিচুৰ ওচৰলৈ মোক লৈ জোআ, কিয়নো তেঁওক দেখিবলৈ আৰু তেঁওৰ মহত প্ৰেমৰ ধন্যবাদ কৰিবলৈ মোৰ বৰ ইচা হৈচে । পাচে সিধ্যকে বুলিলে, মোৰ প্ৰিয় য়ান, তোমাৰ এই স্বভাৱিক চকু-এৰে প্ৰভু যিচুক দেখিব নোআৰা; তেঁও

এতিয়া স্বৰগত ৰাজ্য লাভ কৰে, তেঁও সদা ইহুৰ, আৰু তেঁও সদাই আমাৰ চাৰিও কালে ওচৰতে আছে; তেঁও সকলো বস্তুকে দেখে আৰু সূনে। যান, জেনেকৈ তুমি আন কোনো মানুহে সৈতে সমুখা সমুখি হৈ কথা ৰাজ্য হোআ, তেনেকৈ এতিয়াও তেঁওৰে সৈতে তুমি কথা হব পাৰা; কিয়নো তেঁও সকলো ঠাইতে আছে। এই হেতুকে হে মোৰ প্ৰিয় যান, আঁহা, প্ৰভু যিচৰ আগত আমি আঁঠু পাৰি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, তেঁও জেন আমাক পবিত্ৰ আত্মাৰ দান দিএ, জাৰে আমি এতিয়াৰে পৰা পাপ এৰি তেঁওক সদাই প্ৰেম কৰিবলৈ আৰু ইহুৰৰ ইচাৰ মতে আচৰন কৰিবলৈ আমাৰ সক্ষম হই। পাচে সিবিলাকে দুয়ো আঁঠু পাৰিলত সিধ্যাকে বৰ ইচাৰে প্ৰভু যিচুত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, আৰু যানক প্ৰভু যিচুএ অনুগ্ৰহ কৰি জি দয়া দান দিলে, সেই মহত ক্ৰিপাৰ কাৰনেও সিধ্যাকে প্ৰভুক অনেক ধন্যবাদ কৰিলে। অস, যানে তেতিয়া কেনে হৰ্ষ মনেৰে গমিলে! আনন্দৰ আৰু ক্ৰিভগ্য-তাৰ চকুৰ লো আপোনাৰ গালে দি বৈ তললৈ পৰিল। আৰু আপুনি সকলো মহা সঙ্কাৰ ভুৱৰ পৰা ৰখা পাই আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি আহি সেই জি ভাল তিৰোতা তাৰ মিতিৰ আছিল, তাইৰ আগত লৰি গৈ কলে, এতিয়া হলে মোৰ মনত আনন্দ পাইচোঁ, কিয়নো মই জান কৰ্ত্তাক পালোঁ। পাচে যানৰ বেলেগ আচৰন সকলোৰে আগত প্ৰকাশ হল; আৰু যানে তেতিয়াৰে পৰা সপত ধোআ নাই, আৰু আপোনাৰ মুখৰ পৰাও অনুচিৎ কথা কেতিয়াও কোআ নাছিল। যানে ধৰম সান্ত্বিত এই এক কথা বুজি পালে, জে সকলো মিচা কথা চইতানৰ দোআৰাই হই, আৰু সেয়ে পাপ। তাকে বুজাত যানে আটাই পাপৰ পৰা ৰখা পাবৰ কাৰনে কোনো নিৰ্জান ঠাইত গৈ নিতৌ যিচুত প্ৰাৰ্থনা কৰি কৰি থাকিছিল।

পাচে যানৰ বাৰ বছৰ বয়স হলত, সিধ্যাকে তাক কোনো এক খেতিয়কৰ তত কাম লগাই

দিলে। পাচে সেই খেতিয়ক আৰু তাৰ ভি-ৰোভাই বৰ দায় আৰু ইচাৰে সেই লৰাক ৰাখিলে; আৰু সিবিলাকৰ দুইবো মন অতি নিম্নে সেই লৰাৰ ওপৰত আসক্ত হল; কিয়নো সিবিলাক দুজনেও প্ৰভু যিচুক প্ৰেম কৰিছিল। আৰু যানে আপোনাৰ দিনৰ কান কৰি এটাই গধূলি পৰত প্ৰভু যিচু খুউৰ কথা ধৰম পুথিত পাই সেই কথাকে পুনৰ আপোনাৰ চাৰিও কালে বহা। মানুহৰ আগত বুদ্ধ-আন্তকৈ আন একোভেৰে বৰ আনন্দ নে পাইছিল। পাচে জহ কাল পৰিলত যানে পথাৰত এদিন সুকান স্বাঁহ আনিবলৈ গলত, গাৰিৰ ওপৰত স্বাঁহ ভৰা দি ঘৰলৈ ওভতাই চলাই আনোঁতে গাৰিৰ ঘোঁৰা এটাই ভই পাই উচাৰ খাই লৰ মৰাত যান গাৰিৰ ওপৰৰ পৰা তললৈ পৰাত বুকত বৰকৈ ধুন্দা খালে। পাচে তাক ঘৰলৈ বোআই অনালত তাৰ ওচৰলৈ এজন ডক্কৰক বেগতে পঠিওআ হল। ডক্কৰে আহি দেখিলে, সি এনেহে দুখ পালে, জে আৰু স্বস্ত হব নোআৰে; তেও তাৰ সেই বেদনা গুচাবলৈ অনেক প্ৰকাৰ উপাই কৰা হৈছিল, কিন্তু নোআৰিলে। পাচে তাৰ প্ৰিয় সিধ্যাকেও তাক বেগতে দেখিবলৈ আহি এই বুলি কলে, মোৰ প্ৰিয় যান, মই দেখোঁ জে তুমি অলপ সময়ই মাখোন জিৰা। যানে তেতিয়া হাস্য মুখেৰে উত্তৰ দি কলে, অ, তেন্তে মোৰ প্ৰিয় জান কৰ্ত্তাক মই দেখিবলৈ পাম; জি জনে মোৰ প্ৰান ৰখা কৰিবৰ কাৰনে পোৰেহনিত প্ৰান চাৰিলে, সেই যিচুক দেখিবলৈ পালে মোৰ কি সুভাগ্য! আৰু পালি জি মই, মোলৈ তেঁও জি অনুগ্ৰহ কৰিলে, মই তাৰ কাৰনে কেনে ধন্যবাদ আৰু জ্ঞতি কৰিম!

পাচে তিন দিন তিনি ৰাতি সেই অতি দুখক ঘোঁৰেৰে সহিলে, পাচে চাৰি দিনৰ দিনা যানৰ স্নিডু ওচৰ চাপিলত, সেই দায়ালু মন হোআ খেতিয়কৰ আৰু তাৰ তিৰোতাৰ মৰম যানৰ ওপৰত হোআৰ কাৰনে যানে সিবিলাকক অনেক ধন্যবাদ কৰিলে, আৰু দি ঘৰিবৰ

অলপ নিমিসৰ আগেয়ে সৰু মাতেৰে ধৰম গিভৰ এই গিভ গান কৰিলে ।

উঠা হে মোৰ আত্মা, উঠন কৰা ওপৰ,
স্বৰ্গ ধানৰ পথে দি;

আৰু বোলা, কিছু নাহি তলে সুৰ্জৰ,
তোমাৰ পদৰ জোণ্য জি ।

এইবিলাক কথাৰে আপোনাৰ চকু মুদি খ্ৰিষ্টৰ ভেজৰ প্ৰাচিভৰ দোআবাই আত্মা মুক্ত হৈ সুখি গাইলৈ উঠি গল । জিবিলাকে যানক জানিছিল আৰু প্ৰেম কৰিছিল, নিবিলাকে তাৰ চাৰিও ফালে থিয় দি মনত সোক কৰি কান্দি কান্দি থাকিল । এই দৰে সেই মনোহৰ লৰা ম্ৰিডু হ'ল । জদিও সি এক অনাথ মাউৰা লৰা আছিল, তেওঁ তাক সকলোএ প্ৰেম কৰিছিল, আৰু জিবিলাকে তাক জানিছিল, নিবিলাকে তাৰ মৰা সৰ পাচে পাচে লগত জাঁওতে সিবিলাকৰ প্ৰেম জে তাত হৈছিল, তাক প্ৰকাশ কৰিবলৈ বৰ চিন্তা কৰিছিল । পাচে জেতিয়া মৰা সৰ চন্দুক মাটিৰ তলত ধোআ হ'ল, তেতিয়া প্ৰচাৰকে লগত জোআবিলাকত এই কথা কলে; য়ানে আপোনাৰ মন পালটনৰ আগেয়ে জেনে আছিল, তাৰ দৰে তোমোলাক দুই নো হোআ হ'ব পাৰে; কিন্তু হে মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল, ইয়াক তোমোলাকে সোঁঅ-ৰা, ইহৰে সকলো বিসয়কে দেখে আৰু সূনে; কিন্তু জদি তোমোলাকে মন পালটন ন কৰা, তেন্তে সৰু পাপৰ হৈও তোমোলাকে দণ্ড পাবা । জদিও তোমোলাকৰ মাজৰ কোনো কোনো য়ানতকৈ দুই নো হোআ, তেওঁ সৰ্ব-জান ইহৰৰ আগত সকলোএ দুসি আৰ্চে । এই কাৰনে জাৰ ভেজৰ প্ৰাচিভেৰ আৰু সুচি কৰা পবিত্ৰ আত্মাৰে আমি জেন পাপৰ পৰা সুচি কৰা হ'ব পাৰোঁ, এনে এজন ত্ৰান কৰ্ত্তাক আমাৰ প্ৰয়োজন আছে । তেন্তে হে 'মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল, আহা, জি জনা সৰু লৰা আৰু পাপিবিলাকৰো প্ৰিয় মিত্ৰ, আৰু জি জনে আত্মক অনন্ত ম্ৰিডুৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ পেৰেজনিৰ ওপৰত প্ৰান চাৰিলে, সেই পৰম পুৰণি ত্ৰান কৰ্ত্তাৰ ওচৰলৈ জাঁওক;

আৰু আমালৈ পবিত্ৰ আত্মাক দান দিবৰ কাৰনে প্ৰভু যিচুত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, কিয়নো তেঁও আমাৰ প্ৰাৰ্থনা স্বৰূপকৈ সূনিয় ।

হে মোৰ প্ৰিয় ডেকা পৰ্হী সকল, হ'লওত থকা এই দুখিয়া মাউৰা লৰাৰ জি বিবৰন তোমোলাকত জনোআ হৈছে, এয়ে স্বৰূপ, ইয়াকে তোমোলাকৰ প্ৰিয় আই বুপাইৰ আগত পৰ্হি য়ানৰ ম্ৰিডুৰ কথা মনত ৰাখিবলৈ অভ্যাস কৰা; আৰু জি জন ত্ৰান কৰ্ত্তাক সি প্ৰেম কৰিছিল, সেই জনক তোমোলাকেও প্ৰেম কৰা; আৰু তোমাৰ সকলো সক্তি আৰু মন তেঁওলৈ উচৰগ কৰা; তেহে মৰন কালত সৰু য়ানৰ নিচিনা জইখনি কৰিবলৈ পাবা; পাচে স্বৰগত তাক আৰু প্ৰভুক প্ৰেম কৰা লোকক দৰ্শন পাবা ।

C. H.

আদমে পাপ কৰা ।

The Sin of our First Parents.

ইহৰে আদম আৰু হাৱাক এখন উত্তম আৰু সুন্দৰ বাৰিতে থাপনা কৰি থলে, তাকে তোমোলাকে জানাইক । তাতে সিহঁতে বৰ সুখ সাধেৰে আছিল; জৰ নৰিয়াও ন হৈছিল আৰু সিহঁতৰ মাজত কেতিয়াও বন্দ বান্ধ নাই কিছিল । আদমে হলে সেই সুন্দৰ বাৰিত ভাগৰ ন লগাকৈ বন বাৰি কৰিছিল । তাৰ কৰম বৰ চিকন আছিল, কিয়নো তাত কেতিয়াও বৰ খাম বা জাৰ ন হই; মাটিৰ পৰা হোআ সিয়াল কাঁইট আদি বন গচ নাই ।

আদমে জিহকে খাব নে পাই, এনে এজোপা গচ তাতে আছিল, তাক তোমোলাকে জানা । সেই গচৰ নাম ভাল বেয়া গিয়ান দিওতা গচ ।

ইহৰে বুলিলে, জদি আদমে তাকে খাই সি মৰিব । আদম আৰু হাৱা বাৰিৰ আন সকলো গচৰ গুটি খাব পোআ আছিল ।

সেই ভাল বেয়া গিয়ান দিওতা গচৰ বাহিৰে সিহঁতে খাবলৈ আৰু অনেক গচ আছিল বুলি তোমোলাকে নে ভাবা নে? জেনেকৈ ইহৰে খাবলৈ হাক দিছিল, তেনেকৈ সিহঁতৰো

ধাৰব ইচা নাছিল; কিয়নো সিহঁতে ইশ্বৰক প্ৰেম আলাপ কৰিছিল, তেঁও সিহঁতক দায়া কৰি আছিল, আৰু সেই বাৰিত সিহঁতে সৈতে প্ৰেম আলাপ কৰিছিল। আদম আৰু হাৱা কেনে কৈ পাৰি হ'ল, তাক এতিয়া ভোমোলাকে সুনিবা।

অনেক অধৰমি দূত আচে বুলি ভোমোলাকে জানা। সিহঁতৰ মাজত এটা প্ৰধান দূত আচে, জাৰ নাম চইতান বোলে। অধৰমি দূতবিলাকৰ ওপৰত সি বজা। চইতানে মানুহক খিয়াল কৰি নষ্ট কৰিবলৈ মন কৰি বুলিলে, মই সিহঁতক পৰিখা কৰিম, জেন সিহঁতে ইশ্বৰৰ অগাৰ বাহিৰে এই গচৰ গুটি খাই।

এনে বুধি কৰি চইতানে সাপৰ বেস ধৰি বাৰিত সোমালগৈ। পাচে হাৱাক দেখি সি বৰ প্ৰেম লগাই কলে, হাৱা, তুমি সেই গচৰ গুটি কিয় নো খোৱা? তাই উত্তৰ দি কলে, ইশ্বৰে মোক খাবলৈ হুকু দি বুলিচে, তুমি সেই গচৰ গুটি জেতিয়া খোৱা, তেতিয়াই মৰিবা।

সাপে উত্তৰ দি বুলিলে, ন মৰিবা; সেই গচৰ গুটিএ ইশ্বৰৰ সমান ভোমাক গিয়ানি কৰিব।

গুটি খাবলৈ তাইৰ মনত ভই লাগিছিল। কিন্তু গুটি চাই বৰ সুন্দৰ দেখি তাইৰ অভি-মই লোভ লাগি ধাৰব ইচা হোৱা হেতুকে সেই গুটি পাৰি তাই খালে; আৰু আদমৰ হাততো দিলত সিও খালে। হাই হাই, সিহঁতৰ সেই সময়ই কেনে বিসম কালৰ গতি নিবিলাকৰ আনন্দৰ দিন গল। পাচে মনৰ স্বভাও বৰ দুষ্ট হৈ আহিল; সিহঁতৰ ঘোঁৰা হোৱাত ইশ্বৰক দৰ্শন কৰিবলৈ সিহঁতৰ মনত বৰ ভই লাগি, বাৰিত তেঁওৰ মাত সুনি গচ-নিৰ মাজত সোমাই লুকাই থাকিল। সিহঁতে তেতিয়া নাজটে আচোঁ বুলি পিঙিবলৈ কাপৰ বিচাৰিলে, কিন্তু কাপৰ নে পাই গচৰ পাতকে সিয়াই পিঙিলে। ইশ্বৰে মাতিলে, আদম, তুমি কত আচা! আদমে কলে, মই নাজটা হৈ বৰ ভই লাগি ইয়াতে লুকাই আচোঁ।

তেতিয়া ইশ্বৰে বুলিলে; তুমি নাজটে আচা বুলি কোনে ভোমাত কলে? সেই গচৰ গুটি খালা নে?

আদমে বুলিলে, আপুনি জি জনি তিৰিএ সৈতে মোক থাকিবলৈ আগ্য গিছিলে, সেই তিৰিএ গুটি পাৰি আনি দিলত মই খালোঁ। ইশ্বৰে তিৰিত কলে, তই কি কৰিলি?

তাই কলে, সাপে বুধি দিয়াত মই খালোঁ হই। সিহঁতৰ আটাইৰে ওপৰত ইশ্বৰৰ ঈৰ্ষা হ'ল, কিন্তু সাপৰ ওপৰত অধিক ক্ৰোধ হ'ল। ইশ্বৰে সাপক সাও দি বুলিলে, তই সদাই মাটিত বগাই বগাই ফুৰিবি, আৰু প্ৰিথিবিৰ ধূলি খাই থাকিবি।

আৰু তিৰিক বুলিলে, তই অনেক ৰোগত দুখ ভুগিবি, আৰু আদম তোৰ গৰাকি হ'ব, আৰু তই তাৰ সকলো আগ্য পালন কৰি থাকিবি।

আৰু ইশ্বৰে আদমক বুলিলে, তই মাটি খানি বৰ দুখেৰে বন কৰিব লাগিব, মাটিৰ পৰা সিয়াল কাঁইট আদি বন গচ বাহিৰ; তাৰে পৰা তোৰ খাবলৈ বস্তু হ'ব হই, কিন্তু বৰ দুখ; বন কৰোঁতে তোৰ মূৰৰ ঘাম টোপা টোপে বৈ পৰিব। জিয়াই ধাকোঁতে মনত অনেক দুখ অসন্তোষ বেজাৰ পাই সেসত মৰিবি। তোৰ মহিল ধূলিৰ পৰা সৃজন কৰা হৈছিল, সেসত আকও ধূলি হৈ জাব।

এই সান্ত্বি কিমান বৰ! আদম আৰু হাৱাই এই কথা সুনি কিমান অসন্তোষ পালে! কিন্তু আৰু অনেক সান্ত্বি আচে পাবলৈ। এই সুন্দৰ চাই এৰি আন চাইলৈ জাব লগা হ'ল। ইশ্বৰে সিহঁতক বাৰিৰ পৰা ধোৱাই আকও সোমাবলৈ নি দিলে। সেই বাৰিৰ দুআৰ বাধিবৰ নিমিত্তে এজন দূতৰ হাতত অগ্নিমই তৰো-আল দি দুআৰত ধলে। তথাপি ইশ্বৰে সিহঁতক দায়া কৰি পছ চালৰ কাপৰ পিঙিবলৈ দিলে; সিহঁতে গচৰ পাতৰ কাপৰ লবলৈ ধৰিছিলে, কিন্তু ইশ্বৰে তাতকৈ উত্তম কাপৰ সিহঁতক দিলে।

আদম হাৱা মৰিলে সিহঁতৰ আত্মা কলৈ

জাৰ, তাক ভোমোলকে কি ভাবিচা? চইভানলৈ জাৰ নে? সি এনে আসা কৰিছিল, ডাখানি আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে তেঁওৰ পিজিৰ আগত অধিকাৰ কৰি কৈছিলে, বোলে, মই স্বৰগৰ পৰা নামি গৈ আদম আৰু হাৱাক, নিইভৰ সন্তানবিলাককো উদ্ধাৰ কৰিম ।

কোনো এক কালে নবকৰ পৰা নিস্তাৰ কৰোঁতা এজন আহি প্ৰিধিবিহু জনমিৰহি, ইয়া-কে আদম হাৱাই জানি আছিল; এই হেতুকে জেডিয়া সিবিলাকক বাৰিৰ পৰা খেদালে, ভেঙ সিবিলাকে মনত সন্তুৰা পাইছিলে ।

সেই দিনৰে পৰা এই জগতলৈ আমাৰ পুত্ৰ অহা দিনলৈকে ডালেমান দিন হ'ল, কিন্তু সে-সত আছিল, আৰু মানুহৰ পাপৰ ভাৰ লৈ কাঠৰ পেৰেদনিৰ ওপৰত মৰিল ।

মোৰ প্ৰিয় লৰাটিহঁত, মই আহি ভোমোলাকৰ পাপৰ ভাৰ লৈ মৰিম, এনে কথা কোৱাত ইশ্বৰৰ আমালৈ অভিসই দায়া ন হ'ল নে? আৰু আমি তেঁওক অভিসই প্ৰেম কৰাৰ প্ৰয়োজন ন হ'ই নে? ক.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৬ ।

Protap Singh—War with the Kacharis.

১৫৩৩ সঁকত এওৰে পুত্ৰ ভাওকা চুচে-বজা হ'ল । এওকে পুচণ্ড সিংহো বোলে, পুতাপ সিংহো বোলে, এওকে ওপৰ বুৰা বজাও বোলে ।

লাকনি কাতমাও (৫৭) সঁকত বজা দেৱে লাইখাত্ত হাতি ধৰিলে । ১৫৩৮ সঁকত মমাই ভামুলি বৰ বৰুয়া উত্তৰকোল ভাঙ্গি অনিলে ।

লাকনি খুতচিড (৫৮) সঁকত চতুৰ জয়ন্তাৰ ধনমানিক বজাই কটকিৰ আগত বুলিলে, জদিদ্বৰ্গি বজাই মোৰ জিক সাতগাঁৱৰ বাটে নিএ, তেবেহে মই কন্যা দিব পাৰোঁ । এই কথা কটকিএ আহি বজা দেৱত জনালেহি । এই কথা বজা দেৱে সুনি সিতলিয়াল কটকিকে, দেবেবা কটকিকে, কচাৰি বজা পুতাপ নাৰায়নৰ চাইলৈ বাট খুজি পঠালে; পাচে

দুই কটকিএ গৈ কচাৰি বজাত সাতগাঁৱে দি বাট খুজিলেগৈ । পাচে কচাৰি বজাই বোলে, পূৰ্বৰ ধাৰন ন হ'ই, বাট দিব নো-আৰোঁ; এই কথা কটকিএ বজা দেৱলৈ জনাই আহিল । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি সকলোৰে কুজি হৈ খামচেন বৰ গো-হাইকে, সোধৰ নাওবৈচা কুকনকে, মদ নো-খোআ হাজৰকিয়াকে, লানবন্ধৰ ভাই পো-লোজা ৰাজ নেওগকে, এই চাৰিক জয়ন্তাৰ কুঁজৰিক আনিবলৈ পঠালে । পাচে চাৰিও কলছে ভটিয়াই গৈ কচাৰি বজাৰ তলপিয়া বাঁতিৰ বজাইতক ধৰি দি পঠালে, নিবোৰে ভাতে হল । পাচে জয়ন্তা বজা বোলে, জদি সাতগাঁৱৰ বাটে দিব পাৰে, তেহে মই কুঁজৰি দিব পাৰোঁ । পাচে আমাৰ মানুহে কচাৰিৰ সাতগাঁও মাৰিলে । আমাৰ মানুহে কচাৰিৰ হিলৈ, ৰাক, দা, জাটি, মানুহ, এই সকল পালে । তাত পাচে ধৰমপাল বজা ডাল মানুহ এটা পঠালে । পাচে আমাৰে কেনাই, চিলা, এই দুইক বাট ডাল কৰিব দিলেগৈ; পাচে দুয়ো গৈ মৰি দৈৱাজৰ পোনে কচাৰিৰ গৰত ওলালগৈ । এনেতে কচাৰিএ দুয়োকো ধৰি নি মাৰিলেগৈ । দুইৰ লগৰ মানুহ কেডেটি এবাই আহি খামচেন বৰ গোহাইতে, সোধৰ নাওবৈচা কুকনকে সকলো কথা কলেহি । পাচে খামচেন বৰ গোহায়ে, সোধৰ নাওবৈচা কুকনে সকলো-ৰে আলচি কপিলিএ উজাই গৈ দৈৱাজ, কপিলি, দুইবো মুখত কৌচ দি বলগৈ । পাচে কাতিৰ দিনত বজা দেৱে ভটিয়াই গৈ খেকেৰাত বলগৈ । বুৰা গোহাইকে, চাৰি বজাকে, কপ-লন্দিকেকে, বৰ হাজ-ৰকিয়াকে, আৰু ভিতৰআল মানুহ দি লা-কো বৰ পাত্ৰক সছোৰে সুৰ কৰি পঠালে । পাচে আমাৰ সকলোও গৈ কচাৰিৰ ইটাৰ গৰত কোণবত বৰ দুআবত কৌচ দি বলগৈ ।

পাচে আখোনৰ দিনত বৰ গোহায়ে, দাও বৈচা কুকনে, দৈৱাজৰ মুখৰ কৌচত আচো-তে জয়ন্তাৰ কন্যা লৈ পালেহি । পাচে বৰ

গোহাঁয়ে, নাওবৈচা ফুকনে মদ নো খো-
আক পঠাই জয়ন্তাৰ কন্যা বহালৈ অনাই
বজা দেৱলৈ জনাই পঠোআলে। পাচে বজা
দেৱে খেকেৰা বাহৰৰ পৰা লেচামপাম উঁবা-
লিক পঠাই বহাৰ পৰা জয়ন্তাৰ কন্যা অনো-
আলে। পাচে কচাৰিএ বৰিম বুলি কথা হৈ-
ছিল; খামচেন বৰ গোহাঁয়ে, সোদৰ নাও
বৈচা ফুকনে, এই কথা সুনি জুখলৈ অৱহে
লা কৰিলে। কচাৰিএ অহা জোআ কৰি চল
চন্দে কৰি চাইছিলে। এক দিনা পুতি আমাৰ
লোকে বাগ দি গিত গাই আনন্দ কৰি সুই
আছিলে। পাচে কচাৰিএ অহা জোআ কৰি
আমাৰ হিলৈত নিবন্তৰে পানি ডবালে;
এপৰ মান ৰাতি আচোঁতে কচাৰিএ আহি
আমাৰ কোঁঠ সোমাই কটা কটি লগালে।
তাতে খামচেন বৰ গোহাঁই পৰিল, সোদৰ
নাওবৈচা ফুকনো পৰিল, লাচামৰ পুতেক
থাওমুজো পৰিল, কণ্জাণ বৰ পাত্ৰৰ না-
তিএক লাহিণ পৰিল। ডাওকিৰ নাতিএক
লাই পৰিল, বাণ্খুজো পৰিল, প্লাইহ্ম হা-
তি আৰু প্লায়ন হাতিও পৰিল, লোক জনো
বিস্তৰ পৰিল।

পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি লাচাম
হাজৰকিয়াকে, খিজৰতৰ নাতিএককে, এই
দুইক পঠাই দিলে, ইটাৰ গৰত থকা সৰু-
লকো আনিবলৈ। পাচে ইহঁত দুয়ো গৈ
বুৰা গোহাঁইকে, চাৰিৰ বজাকে, ৰূপ সন্দি-
কৈকে, লাকো পাতৰকে, বৰ হাজৰকিয়াকে,
আন লাকো জি আছিলে সবাকে উজাই
আনিলে।

লাকনি ডাওচিলা (৬০) সঁকত বজা দেও
খেকেৰা বাহৰৰ পৰা গৰগাঁও নগৰলৈ আ-
হিল। এই লাকনিতে মকুন্দ ৰাপুক মাৰিলে
বজা দেৱে; তিনি দিন বৰ ভুইকৈপ গল।

পাচে বজা দেৱে সাগৰ কন্দলিকে, বৰ
বামুনৰ পুতেককে, এই দুইক পঠাই কোঁচ
বজাৰ জিৱাৰি খোজোআলে। পাচে কোঁচ
বজা আমাৰ দুই কটকিৰ লগত তাৰ বো-
ন্দোৰা কটকিক পঠাই কোআলে, বোলে

ডাল, মই কন্যা দিম। কোঁচ বজা দিলে
বজা দেৱলৈ জিৱা বজা ঘোঁৰা ২ টা, ডাও-
কাক পিৰা এখন, আনো সন্দেশ বোন্দোৰা-
ৰে আমাৰ দুই কটকিৰে হাতত দিলে।
পাচে কোঁচ বজা বোলে, সাগৰ কন্দলি, বৰ
বামুনৰ পুতেক, উইত দুয়ো গৈ বজা দেৱত
কৰি, মোলৈ হাতি ডেৰ কুৰি দিলেহে ভনিক
দি পঠাম। পাচে সিহঁতে আহি বজা দেৱত
এই কথা কলত পাচে বজা দেৱে লেচাই
মুন নেওগকে, ক্ৰিচিকে, সাগৰ কন্দলিকে,
বৰ বামুনৰ পুতেককে, এই চাৰিৰ হাতত
হাতি ডেৰ কুৰি, ঘোঁৰা পোন্ধৰেটা, পত্ৰে
সহিতে এই সন্দেশ দি পঠালে। পাচে ইহঁ-
তেও গৈ সন্দেশ পত্ৰ কোঁচ বজাক দিলেগৈ।
পাচে কোঁচ বজা বন্দি বেটি ২০ ঘৰ, পাঁ-
চনি বেটি ২০ জনি আনো অলঙ্কাৰে সৈতে
ইহঁতৰ হাতত কন্যা দি পঠালে। পাচে
বজা দেৱে লাচাম থাওমুজকে, উঁবালি চেটি-
য়াকে, এই দুইৰ হতোআই কোঁচৰ কন্যা
আগ বহাই অনোআলে।

লাকনি কাপচান (২) সঁকত চতত বজা দে-
ৱক উতৈএ দোহ কৰিব খুজিলে; পাচে বজা
দেৱে উতৈক ধৰি আনি মাৰিলে। কাতিৰ
দিনত বজা দেৱে গৈ সামুক জানত গৰ
বাঙিলে। পাচে বৰ গোহাঁই পৰিয়া আখে-
কে দোহ কৰি কোঁচৰ বাজালৈ গল। এই
তিনি কথা একে বচবতে।

লাকনি ৰাইমিত (৪) সঁকত বজা দেৱে খাম
চকাইত গৰ বাঙিলেগৈ; লাকনি কাতপ্লাও
(৭) সঁকত আঘোনৰ দিনত বজা দেৱে চিলা-
ভলিত গৰ উওতোআলেগৈ। চতত কোঁচ
বজাৰ ভায়েক বলি কুমৰে আপুনি আহি
বজা দেৱত সৰনাপন হলহি। জেঠৰ দিনত
বজালৰ সজাজিত নাৰাবে কলজে দি উজাই
আহি সৰা দেও ঘৰৰ তিনি জনি বটিনি
নিলে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চা-
ৰিৰ বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, বৰ গোহাঁই-
কে, ৰূপ সন্দিএককে পাঁচিলে। পাচে চাৰিও
গৈ দিখৌ মুখত কোঁচ দি থাকিলগৈ। ক-

গুনৰ দিনত বজা ঘেৰে লাকো বৰ পাত্ৰকে, ভঁৰালি গোহাঁইকে, সনাৰ পোনে পাঁচি মান ডকলাক ধৰিব দিলেগৈ । পাচে সৈমো সৈতে দুয়ো গৈ লুইতৰ কোথৰত বলগৈ । তাৰ পৰা ডকলা ধৰিবলৈ জাঁওতে ডকলাই বাট ভেঁটি আমাৰ বিহুৰ মানুহ কাটিলে । সেই সময়ত সদিৱাৰ বাবে চিৰি পৰিল, পাচে লাকো বৰ পাত্ৰে, ভঁৰালি গোহাঁয়ে, দুয়ো ডকলাক কুখে নোআৰি হহকি আহিল ।

লাকনি খুতনি (৮) সঁকত কাতিৰ দিনত বজাল আহিল । আধোনৰ দিনত বজা দেও ভটিয়াই গৈ পুহৰ দিনত আগিয়া বজাত বলগৈ । তাৰ পৰা ডাঙ্গৰিয়া সকলে ভটিয়াই গৈ ভঁৰালি কোথৰত গৰ বান্ধি বলগৈ । পুহৰ পাচ পসত বজাল আহি ভৰলি মুখত সি পাৰে কৌঠ দি বলহি । সেই ঠাইতে ধাকৌতে বজালেৰে আমাৰ জুখ লগা লগি হৈ আছিল । পাচে বজালে ঘোঁৰা নাৱত ডুলি বালি উঠি ঘোঁৰা মেলি আমাৰ মানুহ কিছু কাটিলে । বিচা পাত্ৰকো ধৰি নিলে, আমাৰ বালিত বৰ নোআৰি হহকি আহি চাম ধৰাত বলহি ।

পাচে বজা ঘেৰে এই কথা সুনি বলিয়া বৰ পাত্ৰৰ ভতিজাক ত্যাওচুলনক ভিতক আল মানুহ লগত দি জুখলৈ পঠালে । পাচে ত্যাওনামধু, লাচামভিৰে, তিৰিডাঙ্গ বকআ, লাচাম বকআ, এই সকলে বজা ঘেৰক সেৱা কৰি দিনে বাতিএ গৈ কৌঠ সোমাই ঘৰ পুষ্টি তৈয়াৰ কৰি তাতে ধাকিল; বজালো আমাৰো জুখ ন কৰি তাতে এমাহ আছিলে । পাচে বজা ঘেৰে এই কথা সুনি ভাওখনৰ পুতক, লাও বাইলুঙ্গৰ হাতত মজহ কুটা কুটনা, কোৰ, কুঠাৰ, ইয়াকে দি সকলতো কৰ দিলেগৈ । পাচে বাইলুঙেও গৈ সকলতো কলেগৈ, বোলে, বজা ঘেৰে তোমোলাকত কৰ দিচে, জুখত জি পাচ মুখ পাচ ভৰি কৰিব, সেই সকলক কুঠাৰেৰে বুকু কালি, কোৰেৰে পুৰি কুটনাত মজহ কুটি সকলোকে দেখাই কোআ চিলাক দিব দিচে ।

পাচে বজা ঘেৰে এই কথা সুনি সকলেও আলচ কৰি উজাই গৈ, ভৰলি বহিড বলজ ব্যক্তি জুখলৈ জতন কৰিলে । এই কথা বজা ঘেৰে সুনি, কাকো নে মাৰি পুনৰাৰ পঠাই দিলে । পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে জুখৰ মনে দেওখাইক কুকুৰা চেন চাব দিলে । দেওখায়ে মজল ভাল পালে । পাচে বাতি ভৰলিৰ বলজ পাৰ হৈ গৈ বজালক বেৰি ধৰিলে । লাচাম হাজৰকিয়া ১, পিকচাই হাজৰকিয়া ১, লাচু নেওগ ১, ভৰালি চেটিয়া ১, ভনচোপম ১, এই সকল নাৱে গল । পাচে সমন্তে গৈ নাৱেৰে বেৰি ধৰি বজালক কাটিলে । পাচে বজাল ভাগি গৈ ভৰলি কাথৰত বলগৈ । আমাৰ মানুহে গৈ ধাগৰিবে বেৰা দি, বজালক ভৰলিৰ কাথৰত বেৰি ধলে । ভৰ বাটত আমাৰ মানুহ পৰিল, হাতি বকআ ১, নাও বকআ ১, লেচাইখুন ১, পানিৰ বাটে পৰিল, লেচাম ধাওমু ১, তিৰিডাঙ্গৰ পুতক লাও ১, লাচামখুনত গুলি লাগি ন মৰিল ।

পাচে বজা ঘেৰে বজালক বেৰিবৰ সুনি বজা চাবলৈ বুলি ভটিয়াই গল । পাচে বজা দেও নৌ পাওতেই ঘোঁৰাত উঠি চিপাহিৰ বেহ ডাঙ্গি পলাই গল । পাচে চিপাহি পলাবৰ দেখি আমাৰ লোকে বজালক কাটিব ধৰিলে । তাৰ পৰা জিবোৰ সবৰিয়া হৈ ওলাই আহে, তাক নে মাৰি ভৰলিৰ পাৰ কৰি আনে । সেই বেলা বৰ গোহাঁইৰ আখেকক আনি ভাল কৰি ধলে । সেই বাতি বজালক বেৰি থৈ আনাকা দিনা এক পুহৰৰ ওপৰত বজালৰ বৰ নেবাৰৰ চৈয়দ বাবাকৰক কাটিলে ।

ভগৱান বজা ১, গকুল চান্দে বজা ১, জাহিৰ বেগ বজা ১, ভগৱান বৰ্চি বজা ১, এই চাৰিক মুখ্য কৰি আঠেৰে বজা দাঁতে জিন ধৰি কলে, আমি সৰ্গদেও বজাৰ বন্দি হলোঁ, আমাক নে কাটি নে মাৰি ৰাখক । পাচে বজালৰ বজা সকলক নে কাটি হেৰুলিয়া ডাঁকুৰ লগাই উজাই দি পঠালে । আক

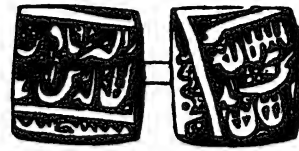
সম্ভাৰিতৰ পুত্ৰক কৰ্মচান্দ আৰু বচৰিয়া নবা ডাকো লোৱগিৰিৰ বাবত পাই আৱিলে, আনো বিত্তৰ পাই আৱিলে। পাচে বজা দেও চামখৰা পাইগৈ, বজালক কাটিবৰ সুনি দখায়েক চাৰিঙ্গ বজাক দাৰিলে, তিনি জনা ডাকবিয়াৰ নেওগ ভিনটো কাটিলে, ডাকবিয়া ভিন জনাকো দাই ধৰিলে; পাচে বজা দেৱে ধৰ্ম কৰি উজাই আহি বজাত বলহি। লা-চামপম ভৰালি ১, লাক্ষু নেওগ ১, পিকচাই হাজৰকিয়া ১, লাই সন্দিকৈ ১, এই চাৰিএ লোক জন সহিতে বজালক ধেদি নি লাও-তলি পালেগৈ। বৰ গোহাঁই, বুৰা গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, এই তিনি জনা বৰা বুকক সহিতে বজালৰ পালে, তৰত হাতি ১৩ টা, ঘোঁৰা ৭০০ স, হিলৈ, বাক, তৰোআল, বৰচা, আন আহিলাও বিত্তৰ পাই, আগিয়া বজাত বজা দেৱক দিলেহি।

পাচে বজা দেৱে বৰ গুৰুৰ পুত্ৰকক পঠাই, লাচামপাম ভগালিকে, লাক্ষু নেওগকে, পিকচাই হাজৰকিয়াকে, লাই সন্দিকৈকে, চাৰিকো লাওতলিৰ পৰা অনোআলে। চাৰিও বজালৰ নাও, অস্ত্ৰ, সস্ত্ৰ, জি কিছু পালে, সমস্তকে আনি আগিয়া বজাত বজা দেৱক দিলেহি। পাচে বজা দেৱে আগিয়া বজাত কাইখুন কৰি নাৱে উজাই নগৰলৈ আহিল। কাগুনৰ দিনত বজালৰ মুণ্ড মালা বাহিলেহি; আৰু বজা দেৱে লানবলিকক পঠাই, বৰ গোহাঁই পৰিয়া আ-ধেক গোহাঁইক দিখৌৰ বৰ ছাউত হাতিৰ হড়ুআই চাল চেলাই মাৰিলে। আধেক গোহাঁইৰ জিকৈ মোহন পুৰিয়াক, দিখৌৰ পাৰিত বাহি পেলালে।

শা শা

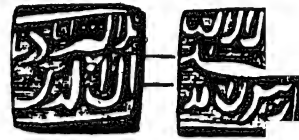
দিলিৰ মগল বাহসাবিলাকৰ ৰূপ।

Coins of the Mogal Emperors.

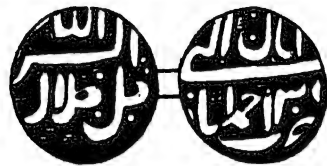
Char-yari Rupees of the Emperor Akbar, A. D. 1580.

জেলাল উদ্দিন মহম্মদ আকবৰ বাহস্যা গাজি ১৮৮; অৰ্থাত ধৰমৰ দিগ্ৰি মহা বজা আকবৰ বাহস্যা, হিজিৰি সৈক ১৮৮, ইং সৈক ১৫৮০।

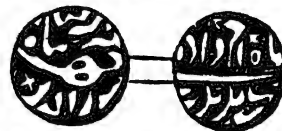
Rupree of the Emperor Akbar, struck A. D. 1592.

এই ৰূপতো সেই জন বজাৰ নাম লিখা আছে, সৈক ১০০০, অৰ্থাত ইং সৈক ১৫৯২। দুই-বো সোঁ কালে এই কথা লিখিচে, লা এলাহ এলালাহ মহম্মদ বুচুল আলা; অৰ্থাত ইব্বৰ বাহিৰে আন ইব্বৰ নাই, আৰু মহম্মদ ইব্বৰ পাঁচনি। চাৰি দাতিএ মহম্মদৰ চাৰি জন মিত্তিৰৰ জি নাম চাকলিত লিখা হৈছিল, সেই নাম প্ৰায়ে ৰূপৰ বাহিৰে পৰিল।

Struck in the 30th year of Akbar, A. D. 1566.

আলা আকবৰ জেল জেলালে; অৰ্থাত ইব্বৰ মহা মহিমা, তেঁওৰ দিগ্ৰি প্ৰকাশ হৈচে। সি কালে, জৰ্বে আহমদাবাদ আৱান ইলাহি ৩০; অৰ্থাত ভোগৰ ৩০ বছৰৰ আৱান মাহত আহমদাবাদ নগৰত মৰা হৈচে। ইং সৈক ১৫৮৫।

Rupree of the Emperor Jahangir, struck A. D. 1619.

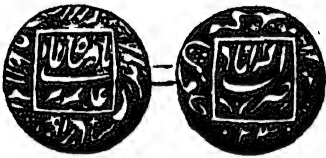
মুৰ উদ্দিন জেহাংগিৰ স্যাহ (বেন) আকবৰ স্যাহ, অৰ্থাত আকবৰ বাহস্যাৰ পুত্ৰক ধৰমৰ

দিশি জেহাংগিৰ স্যা। জেহাংগিৰৰ অৰ্ধ
প্ৰিথিবিৰ অধিকাৰ। সি কালে, জৰ্বে জেহাং-
গিৰ নগৰ মাহ মূৰ্দ্ধাৰ। ভোগৰ বছৰ ১৫ হব
পাই; অৰ্ধাৰ্থ ইং সৈক ১৬১২ ।

Clear-yari Rupee of Shah Jahan, struck A.D. 1632.

সোহাব উদ্দিন মহম্মদ স্যা জেহান বাদশ্যা
গাজি চাহাব কেবান চানি; অৰ্ধাৰ্থ ধৰ্ম্মৰ
প্ৰকাশ তথা মহা বজা স্যা জেহান দৈবামিকাৰ
দুতিয়। ঠাইৰ নাম প্ৰায়ে এই গল। সি
লুটিৰ ভিতৰে, লা এলাহ এলালাহ মহম্মদ
বচুল আলা; বাহিৰে, চাহাব আবুবেকৰ, ও
আদল ওমৰ, বা বজম ওআন, ও আলম
আলি, ১০৪১; অৰ্ধাৰ্থ পৰমাৰ্থিক আবুবেকৰ,
নিয়াদবদ্ধ ওমৰ, সদাগৰি ওআন, আৰু বিদ্যা-
বদ্ধ আলি। হিজিৰি সৈক ১০৪১, ইং সৈক
১৬৩২ ।

Rupee of Aurangzeb, struck at Agra, A.D. 1660.

বাদশ্যা গাজি আলমগিৰ আবুল মজব্বৰ মা-
হি উদ্দিন আওবদজ্জৰ স্যা দব জেহান ১০২১;
অৰ্ধাৰ্থ মহা বজা জগতৰ অধিকাৰ মাহি উদ্দিন
আওবদজ্জৰ স্যা প্ৰিথিবিৰ জয়ৰ বাপেক;
হিজিৰি ১০২১, ইং সৈক ১৬৮০ । সি কা-
লে, জৰ্বে আকবাবাদ মইমানত মানুচ ২৩
জলুচ; অৰ্ধাৰ্থ সূতাগা বাক ভোগৰ ২৩ বছৰ,
আগৰা নগৰত মৰা ৰূপ ।

মেই মাহৰ অকনোদইত লিখা প্ৰথম ৰূপৰ
নকচাৰ বাঁও কালে থকা আধৰ এই ৰূপে
পৰ্হিৰ লাগিছিল, জৰ্বে আহমদাবাদ ৪৩, চহ-
বিদ্যুৰ মাহ ইলাহি। জুলাই মাহত লিখা
প্ৰথম নকচাতো সেই আৰবি মাহৰ নাম আ-
চে, জৰ্বে পাটনা ৪, চহবিদ্যুৰ মাহ ইলাহি ।

অনেক দেশৰ সন্ধান ।

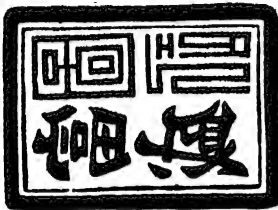
Journal of Straits.

কমদোৰ লাহুৰ্ট চাহাবৰ পৰা জি পদ্ম মানৰ
বজাৰে পঠাইছিল, তাৰ জবাব ১ জানুআৰি
ভাৰিখত বাংগুন নগৰ পালেগৈ। মানৰ বজাই
গবৰ্ণৰ সেনাবল লৰ্ড চাহাবলৈ এক চিঠি লিখি-
লে; আৰু বলভ্কাৰ কৰা বাংগুন অধিকাৰৰ
বিসই গুচাই আন এজনক সেই বাদ দি পঠা-
লে। পাচে সেই ন অধিকাৰে অনেক মানুহ
লগত লৈ বৰ পুতাপোৰে আহি নগৰ পালে।
কিছু কল্যানিৰ সেনাপতিএ সৈতে ভাল কথা
হোআ নাই, আৰু মান সেনাও ৮।১০,০০০
গোটাইচে, ইয়াকে পৰল্পৰ সূৰা গৈচে। আৰু
জাহাজেৰে সৈতে বামৰ মানুহ কোনেও কথা
হবলৈ বা তাৰ ওচৰলৈ জাবলৈ নিষেধ কৰিচে।
পাচে কমদোৰ চাহাবে সকলো ইমৰাজি আদি
বিদেশি লোকক বাংগুন নগৰ এৰি জাহাজে-
ৰে কল্যানিৰ মলমাইন নগৰলৈ জাবৰ হুকুম
দিচে। তাতে প্ৰায়ে ৪০০ মানুহ মলমাইন
নগৰলৈ গৈচে। আৰু সকলো জাহাজ সেই
ঠাই এৰি নদিৰ মুখলৈ জাবলৈ পাঁচি, সেই
নগৰে সৈতে কেৱে বেহা বেপাৰ ন কৰিবলৈ
নদি ভেঁটি আছে। ইয়াৰ পৰা বন হই ন
হই, লৰ্ড চাহাবৰ হুকুম প্ৰকাশ হলেহে তাক
মানুহে বুজিব।

পাচে ককচ নামে বহুআ জাহাজত মান
বজাৰ এখন জাহাজ লাহুৰি ভাটি কাললৈ টানি
নিয়াতে মানে বৰ টোপেৰে ককচ জাহাজক
গুলিয়ারলৈ ধৰিলে। তাতে সেই জাহাজৰ
সকলো টোপেৰে মানৰ মাজত উভতি গুলি-
য়াই ৩০০ মান মানুহ মাৰিলে। মীন জুখৰ
এই আৰম্ভন হৈচে। কলিকতাৰ পৰা আৰু
অনেক কোজ বনৰ সামগ্ৰীএ সৈতে গৈচে।

জুই নাপলিয়ন বোনাপাৰ্ণ নামেৰে কাকৰ জি
প্ৰেচিডেণ্ট অধিকাৰ ৪ বছৰলৈ নিজোজন কৰিছিল,
ষ্টেণ্ড আপুনি মহা বজা হবৰ মনেৰে ২ ডি-
চেম্বৰ ভাৰিখত আপোনাৰ কৌজত আগুই সৈ
বাক মেল গুচালে, আৰু সোধকৰ সভাও ভাঙি-
লে। তাৰ আগ বাতিএ গুপুতে চায়ে চায়ে সেনা

পঠাই প্ৰধান মেলুআই ২০। ৩০ জন মান ধৰি কইদত থৈছিল । সিবিলাকৰ মাজত কাৰেন্যাক, বেদৌ, স্যাংগাৰ্ণি, লামৰিচি, স্যাৰা, এই সকল প্ৰধান সেনাপতি আছিল; ধৰ্বোতে কাৰেন্যাক আৰু স্যাৰা ধুন হৈছিল । পাচে পুআ হলত স্বাক্ষ মেলুআইবিলাকে গোট খাই মেল কৰিব ধৰাত সেনাবিলাকে সেই ঠাইৰ পৰা খেদালে । লমাচাৰ পত্ৰ ৭। ৮ খন চালিবলৈ নিবাবন কৰিবলৈকো আগা দিলে, আৰু অকল আপোন কালৰ থকা বাকী পত্ৰ চলিব দিলে । নগৰ খনকে সেনাৰে পূৰ কৰি ধলে; আৰু জি ঘৰৰ পত্ৰা কোনো মানুহে চিপাহিক গুলিয়াই, সেই ঘৰ একে বেলিএ বৰ টোপেৰে গুলিয়াই উদ্ধাত কৰে । তেঁৱেৰে বন কৰিবলৈ প্ৰজাৰ সাধ্য নাই, ঠায়ে ঠায়ে জুখৰ আৰম্ভন কৰাত ৮। ২০০ মানুহ মৰিল; স্বাক্ষ মেলুআই জন চাৰেককো মাৰিলে ।

Face of a Stone Block, or Seal, found at Nowgong.

এই ৰূপ আখৰ লিখা এডোখৰ সিল নগাঁও জিলাৰ এক মানুহৰ হাতত চাহাবে পাই আ-মালৈ পঠালে । খেহৰ আখৰ গোটা চাৰেক তাত থকা দেখিচোঁ, কিন্তু পৰ্হিব নোআৰি ।

ফলায়িকলাওদ নামে বৰ বেগেৰে জোআ পাল ভৰা জাহাজ এখন বুয়ৰ্ক নগৰত সাজি কালিকনিয়ালৈ পঠালত, সি ৫০ দিনত কেপ হৰ্ন পালে, তাৰ পৰা ৩২ দিনত চান ক্ৰাফিকো নগৰ পাৰেগৈ । এদিনত জেতিয়া ভাল বতাহ হই, তেতিয়া ৩৭৪ মাইলৰ বাট ২৪ ঘণ্টাৰ ভিতৰত গল, আৰু তিনি দিনত ১১২ মাইল গল । সেই জাহাজৰ দিচ্ ১৫৭ হাড, বহল ২৭ হাড, গো ১৪ হাড । তাৰ বোজাই ৪২,০০০ মোন ধৰে; তাৰ সকলো পালত ১০,০০০ গজ কাপৰ খাই ।

ফটিকাৰ নিমিতে বহুবি বচৰি এইমান ৰূপ টকা খৰচ আছে ।

ফাৰ ৫২,০০,০০,০০০
ইংলণ্ড ৩২,০০,০০,০০০
চুইডন ১৩,০০,০০,০০০
আমেৰিকা মিল দেশ . ৮,০০,০০,০০০

১৪৮১ সঁকৰ পৰা ১৮২০ সঁকলৈকে ইন্দ্ৰা-নিয়া দেশত কমিয়া পাদুৰিবিলাকৰ আগায়ে ৩৪,৬৭০ মানুহক জুইৰে পুৰি বৰকত অনন্ত সান্তি ভুক্তিবলৈ সাও দিলে, আৰু ২৮৮, ২১৪ টা ফটিকত আৰু জাহাজত টান কাম কৰিবলৈ দণ্ড আগা দিলে ।

ফেবকআৰি, অৰ্থাত কাগুনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for February, 1852.

ফেবকআৰি	মাহ	বাৰ	তিথি	দিনমান	ফেবকআৰি	ফাগুন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	১	১১	১০৪৮	১৬	৫	২	২৭	১১১৮
২	২১	২	১২	১০৪৯	১৭	৬	৩	২৮	১১১৯
৩	২২	৩	১৩	১০৫০	১৮	৭	৪	২৯	১১২০
৪	২৩	৪	১৪	১০৫১	১৯	৮	৫	৩০	১১২১
৫	২৪	৫	১৫	১০৫২	২০	৯	৬	১	১১২২
৬	২৫	৬	১৬	১০৫৩	২১	১০	৭	২	১১২৩
৭	২৬	৭	১৭	১০৫৪	২২	১১	৮	৩	১১২৪
৮	২৭	৮	১৮	১০৫৫	২৩	১২	৯	৪	১১২৫
৯	২৮	৯	১৯	১০৫৬	২৪	১৩	১০	৫	১১২৬
১০	২৯	১০	২০	১০৫৭	২৫	১৪	১১	৬	১১২৭
১১	৩০	১১	২১	১০৫৮	২৬	১৫	১২	৭	১১২৮
১২	১	১২	২২	১০৫৯	২৭	১৬	১৩	৮	১১২৯
১৩	২	১৩	২৩	১০৬০	২৮	১৭	১৪	৯	১১৩০
১৪	৩	১৪	২৪	১০৬১	২৯	১৮	১৫	১০	১১৩১
১৫	৪	১৫	২৫	১০৬২	৩০	১৯	১৬	১১	১১৩২

THE ORUNDOO,
A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Assam.

অৰুণোদয়

৭ বছৰ।

ষোণ শিৱসাগৰ, কেবৰুআৰি, ১৮৫২।

নম্বৰ ২।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1852. NO. 2.

ব্ৰিটিশ আমেৰিকা দেশ।

Geography of British North America.

আমেৰিকা মিল দেশৰ উত্তৰ কালে ইংলণ্ডৰ তলপিন্ধা এখন বৰ দেশ আছে। তাৰ উত্তৰ সীমা হিম সাগৰ আৰু বাকিন সমুদ্ৰ, পূবে আটলাণ্টিক সাগৰ, দখিনে আমেৰিকা মিল দেশ, পচিমে পাচিফিক সাগৰ আৰু কচি-ৱাৰ তল হোআ আমেৰিকাৰ এভোখৰ। তাৰ দিঘ ৩০০০ মাইল, পখালি ২০০০। সেই দেশত বৰ জাৰ; তাৰ কাৰনে পুজা থাকিব-লৈ সুচল ন হই। দহ ভাগৰ এভাগত মা-খোন খেতি কৰা হৈছে; আন ঠাইত আদৰ আৰু বনবিয়া জন্তুত বাজে নিবাসি নাই। ৬ মাহতকৈ জাৰ কালি নহয়; সেই কেই মাহত মাটি নোলাই হিমৰে পোত খাই থাকে। তাৰ দখিন সীমাত চেন্ন নৰেক নদী পূব দিশলৈ বৈ গৈছে। জাৰ আগালি চুপিবিলৰ সৰসেবৰ; তাৰ পৰা হুৱন, ইবি, অত্তেবিও, এই কেই জন মহোদৰে দি গৈ আটলাণ্টিক মহা সাগৰত পৰি-চে। সেই নদীৰ মুখ ১০ মাইল বহল, আৰু ৪০০ মাইললৈকে বৰ বৰ জাহাজ উজাই জাই।

সেই নদীৰ দুই পাৰতে কানাৰা দেশ আছে। তাত খেতি নলা ভাল, প্ৰাই সকলো গুটি উতপন হই। তাত অনেক সুকাটি উতম কাঠ আছে; জাহাজ আদি কামৰ নিমিত্তে ইংলণ্ডলৈ নি বেচে। সেই দেশত খনা কপাহি নৈ খন দেক আছে। নায়াগৰা পতনত পানি ধিয় হেতুকে জাহাজ উঠি জাৰ নোআবাত তাৰ কো-নৰ আঁতৰৰ পৰা এখন বৰ নৈ খানি দিছে; সেই পোনে জাহাজ লোমাই আচল নৈত পৰে। সেই নদীৰ নাম ওএলগু খনা নৈ; তাৰ দিঘ ৪২ মাইল। সেই খনা নৈৰো ঠায়ে ঠায়ে

Picture of Esquimaux Man and Woman.

কানাডা লোকৰ ঘোঁৰাই চানি টনাৰ নকচা ।

ধিয় পানি আছে; তেনে ধিয় ঠাইত জাহাজ উঠিবৰ নিমিত্তে এই উপাই কৰিতে । নদীৰ দুই দাঁতিএ ওখ গৰা বান্ধি, ওখত পঞ্চালিকৈ এক দুআৰ, আৰু দত্ত-এক দুআৰ পানি ভেঁটা কৰিবলৈ দিএ । পাচে জাহাজ ভুলিৰ লাগিলে ওখৰ খন দুআৰ মাৰি পানি বাধি তলৰ দুআৰ মেলাত জাহাজ কেৱল ওখৰ দুআৰৰ গুৰি পাই । তেতিয়া তলৰ দুআৰ মাৰি ওখৰ দুআৰ মেলাত হ'লোঁও পানি সোমাই ফিক খাই, ওখই সৈতে পানি সমান হলে জাহাজ সোমাই জাই । সেই নদিত এনে জাহাজ ভোলা ভেঁটা ৩৫ আছে । এই বৃষিএৰে পৰ্বতৰ পৰা অহা নৈএ দি বৰ ওখ ঠাইলৈকো জাহাজ উঠিব পাৰে ।

পশ্চিম কানাডাৰ পুজাৰ সখ্যা ৫ লাখ মান; সিবিলাক ইজৰাজিৰ বজহ । পূব কানাডাৰ নিবাসি লোকবিলাক প্ৰায়ে কুষ্টিৰ বজহ; প্ৰথমতে সেই দেশ কুষ্টিৰ তল আছিল; ১৭৫২ সঁকত জুখৰ কালত ইজৰাজে ললে । এতিয়া লৈকে তাত কুষ্টিৰ ভাঙ্গা চলতি আছে । লবহ-ভাগে কমিয়া ধৰম প্ৰবৰ্তে । ৰাজ-খানি কুইবেক নগৰ; তাৰ নিবাসি মানুহ ৩০,০০০ মান । তাৰ কোঁঠ ওখ নিলত থকা হেতুকে সৰুএ বন কৰি লবলৈ টান; ইজলগৰ বনু-আই তাত জুখ কৰোঁতে জেৱেৰল ওলক নে-নাপতি আৰু ভালমান সেনাও পৰিল ।

কুইবেকৰ পশ্চিম ফালে মন্ট্ৰিয়াল নামে আন এখন প্ৰধান নগৰ আছে । তাৰ নিবাসি ৩৫,০০০ । পশ্চিম কানাডাৰ ৰাজ নগৰ তৰন্তো, তাৰ নিবাসিৰ সখ্যা ১২,০০০ ।

কানাডাৰ পূব ফালে নুব্ৰুক্ষিক, নবেঙ্কসিয়া, এই দুখন প্ৰদেশ আছে । নুব্ৰুক্ষিক দেশত প্ৰথম নিবাসি জৰ্মানি লোক । ১৮২৫ সঁকত বৰ হাবিত জুই লাগি ১০০ মাইললৈকে কাঠ আদি সকলোকে নষ্ট কৰিলে; দুখন বৰ গাঁও পুৰিলে, আৰু দুস মান মানুহকো পুৰি মা-ৰিলে । নুব্ৰুক্ষিকৰ প্ৰধান নগৰ চেম্বলন, তাৰ নিবাসি ১২,০০০ ।

নবেঙ্কসিয়া আগেয়ে কুষ্টিৰ তল হৈছিল । সি পানিৰ মাজত মাৰুলাৰ নিচিনা আগলিক হৈ আছে; নুব্ৰুক্ষিকৰ নিমাত একেৰি মাখোন পা-নিএৰে নে ভেঁটা আছে । ৰাজ নগৰ হেলি ফেকচ নাগৰৰ দাঁতিত থাকে, তালৈ বহু জাহাজ বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাই । তাৰ নি-বাসি মানুহ ২০,০০০ ।

কানাডাৰ পূব ফালে নুফগলণ্ড নামেৰে এখন বৰ মাৰুলা আছে । ১৪২৭ সঁকত চি-ক্সট্ৰিয়ান কাৰত চাহাবে প্ৰথমে ডাক দৰ্শন পালে । তাৰ আকাৰ জিকুনিয়া, তাৰ বহল ৩০০ মাইললৈকে অধিক, মেৰ ২০০ মাইল । নাগৰৰ দাঁতিত চাৰিও পোনে গৰা; মাজে-দোখৰ কেনে হৈছে, তাক নে জানে, অকল

আদি বাসিএ ডাক দেখিবলৈ পালে। মাজুলিৰ সোঁ মাজত কেতবিলাক পৰ্বত দুৱৈৰ পৰা দেখা জাই। এট মাজুলি পুখমতে দেখা পাওতে আদি বাসি এবিধ অসত্য লোক আছিল; সিহঁতে আপোনাৰ গৰু বজা বৰন লগোআ আছিল। ইউৰপিয়া লোকে সাগৰৰ দাঁতিত বাস কৰাৰ কাৰনে সিহঁতে ভয়েৰে ভিতৰ ডোখৰলৈ গল। কাল ক্ৰমে জাৰ আৰু খোআ বন্ধৰ দুখত সেই জাতি লোক ডাকৰ হৈ গল; লেনত সিহঁতৰ ৫।৬ জন মানুহ ইউৰপিয়া গাঁৱলৈ মাগিবৰ নিমিতে আহি কলে, বোলে, আমাৰ সকলো লোক মৰিল, অৱসেস অকল আমিহে আটো। পাচে সিহঁতে তাত বচৰ চাৰেক থাকি অপূজক হৈ মৰিল। আৰু সেই মানুহৰ সচ ঢুকাল বুলি তাত থকা লোকে ভাবে।

হিমে পানি সিলে ৬ মাহ মান মাটি ঢাকি থই; ঘাম কালিত জ খান আদি ভাল ভাল বস্তু উতপন হই। নিবাসিৰ সখ্যা ৮০,০০০। সি-বিলাকে প্ৰায়ে মাচ খৰি আনি বায়ত সুকুআই থাকে। নুকুলগুৰ পূব ফালে সাগৰৰ মাজত বৰ ডাঙ্গৰ এটা বালি চট আছে। সেই বালি চট পানিৰ তল হৈচে, কিন্তু পানি তৰাঙ্গ। সেই ঠাইতে বোৰ নিচিনা কদ নামে এবিধ ভাল মাচ দম খাই থাকে; আমেৰিকান আৰু ইজৰাজি জাহাজ ২।৩ হেজাৰ মান, ৪০,০০০ মানুহে সৈতে বচৰে বচৰে তাতে গোট খাই মাচ খৰি লোন। মানি বায়ত সুকুআই নি বেচৈগৈ। আৰু নুকুলগুৰ ২-৫,০০০ মান মানুহে সেই কামত কাল নিয়াই। এপ্ৰিল আৰু মেই মাহত কদমাচবোৰে কনি পাৰিবলৈ সেই বালি

চটলৈ জাই। এটা মাইকি মাচৰ পেটত ২০ লাখতকৈ অধিক কনি থাকে, এই নিমিতে অসখ্য ৰূপে পোআলি ওপজে। ৩০০ বছৰৰ পৰা সেই মাচ খৰি খৰি আছে, তেও নু ঢুকাই, আগোৱে জিমান সবহ, এতিয়াও সেইমান। মানুহৰ বাহিৰে সেই কদ মাচৰ আন আন সৰুও আছে, সাগৰৰ আন মাচে খাই থাকে, আৰু কদ মাচেও আপোনাৰ জাতৰ পোআলি খৰি খাই। কদ মাচ দু হাত মান দিখল; ১৫।২০ লেৰ মান গধুৰ।

কানাধাৰ উত্তৰ পোনে লাভ্ৰাদোৰ দেশ, তাত বৰ জাৰ। আদি বাসি লোকক এক্ৰিমো বোলে, সিহঁতৰ গা চুটি, দেখিবলৈ ভাল ন হই। গাল টেমুনা, নাক চেপেটা, চকু কলা বৰনিয়া, নক, ওঁঠ ডাঙ্গৰ। মগৰ আৰু উদৰ চাল পিন্ধে; সেই চালেৰে নাও আৰু তাম্বু ঘৰো সাজে। জাৰ কালিত হিম আৰু পানি সিলেৰে ঘৰ সাজে, তাৰ ভিতৰত থাকিবলৈ ভাল; জুই খৰিলেও জাৰ কালি কেই মাহ হিম পমি নে জাই। ঘৰৰ বাহিৰে ওলাবৰ ইচা হলে হাত মুখ আদি সৰ্বাঙ্গ গা নোম কাপৰেৰে ঢাকিহে ওলাই ফুৰিব পাৰে। এনে কাপৰ পিন্ধা মতা মাইকি এহালৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে। সিহঁতৰ খৰম আৰু ৰাজ সাসন একো নাই কিয়াৰ নিচিনা। বিধৱা আৰু মাউৰা লৰাক ৰাখিবলৈ সুম ন কৰি মাৰি পেলাই;

কাম কৰিব নোআৰ। বুৰা মানুহকো ধাৰ বব-
লৈ নি দি মৰিবৰ নিমিত্তে এৰে।

হুদচন নামে এক সমুদ্ৰ দেশৰ মাজতো
আছে; এটা সূঁতিএৰে সৈতে মাখোন মহা
সাগৰত লগা হৈছে। তাৰ দিঘ ৭৫০ মাইল,
পথালি ৬০০। ঘাম কালি কেৱল ৪ মাহ
মানহে তাত জাহাজ ফুৰিব পাৰে; এহেলৈ
পানি সিল হোআ কাৰনে জোআ বন্ধ হই।
সেই সমুদ্ৰ পৰা পশ্চিম মহা সাগৰলৈকে থকা
এখন বৰ দেশ আছে, তাত উদৰ চাল নোম
পাবৰ নিমিত্তে হুদচন বেই কম্পানি নামে
এজাক সদাগৰে অনেক হেজাৰ চিকাৰ কৰা
মানুহক পঠাই উদ মৰাই, আৰু আদি বাসিৰ
হাতৰ পৰাও উদৰ চাল কিনাই আনে।
কম্পানি বাহাদুৰ হিন্দুস্থানত জেনেকৈ অধি-
কাৰ হই, তেনে ৰূপে তাত সেই কম্পানিও
দেশৰ অধিকাৰ হৈছে।

হুদচন সমুদ্ৰৰ পশ্চিম ফালে গ্ৰেট বেয়ৰ,
আৰু চেলেব, আতাবেস্কা, উইনিপেগ, এই চাৰি
খন বৰ সৰোবৰ আছে। গ্ৰেট বেয়ৰ অৰ্ধাত
বৰ ডালুকৰ সৰোবৰ ১৫০ মাইল বহল
হৈছে; তাৰ পানি মেকেঞ্চি নদিএ দি ওলাই
হিম সাগৰত পৰেগৈ। তাৰ দখিনে থকা
চেলেব সৰোবৰৰ দিঘ ২৫০ মাইল, পথালি
৬০ মাইল। তাৰ আৰু আতাবেস্কাৰ পানিও
সেই নদিএ দি বৈ জাই। উইনিপেগ সৰো-
বৰৰ পৰা নেল্চন নদি ওলাই হুদচন সমুদ্ৰত
পৰেগৈ। উইনিপেগৰ দিঘ ২৮০ মাইল।

উদৰ বাহিৰে তাত আন কোনো কোনো মিহি
নোম থকা জন্তু আছে; বন মেকুৰি, নেউল, হেঁ-
পাৰ নিচিনা জন্তু। বগা ডালুক অনেক আছে,
সি বৰ সৰুত জন্তু, চল পালে মানুহক বৰ
পিৰা কৰি মাৰে। একোটা কেতিয়াবা ৫
মোন গধুৰ হই, বাইচন মহকে টানি নিব
পাৰে। সেই বিধ ডালুক হিম সাগৰলৈকে
গোআ জাই, পানি সিলৰ ওপৰত ফুৰি থাকে।

অৰু গননাৰ প্ৰশ্ন।

Arithmetical Questions.

১। আদমক সৃষ্টি কৰাৰ পাচ ৪।৪
বচৰৰ মূৰত পুত্ৰ ১২ জনলৈকে যদি ওপজাই,
আৰু সন্তানবিলাকেও যদি ২৪ বচৰৰ বয়সত
বিবাহ কৰি ৪।৪ বচৰত সেই ৰূপে এটিও ন
মৰাকৈ পুত্ৰ জনমাই থাকে, আৰু ভিৰি পুৰুষ
জদি সমানকৈ জনমে, তেন্তে ১২৮ বচৰৰ মূৰত
প্ৰিধিৰিত কিমান পুত্ৰ হব?

আদমৰ বচৰৰ স্ত	১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১ ১২ ১৩ ১৪ ১৫ ১৬ ১৭ ১৮ ১৯ ২০ ২১ ২২ ২৩ ২৪ ২৫ ২৬ ২৭ ২৮ ২৯ ৩০ ৩১ ৩২ ৩৩ ৩৪ ৩৫ ৩৬ ৩৭ ৩৮ ৩৯ ৪০ ৪১ ৪২ ৪৩ ৪৪ ৪৫ ৪৬ ৪৭ ৪৮ ৪৯ ৫০ ৫১ ৫২ ৫৩ ৫৪ ৫৫ ৫৬ ৫৭ ৫৮ ৫৯ ৬০ ৬১ ৬২ ৬৩ ৬৪ ৬৫ ৬৬ ৬৭ ৬৮ ৬৯ ৭০ ৭১ ৭২ ৭৩ ৭৪ ৭৫ ৭৬ ৭৭ ৭৮ ৭৯ ৮০ ৮১ ৮২ ৮৩ ৮৪ ৮৫ ৮৬ ৮৭ ৮৮ ৮৯ ৯০ ৯১ ৯২ ৯৩ ৯৪ ৯৫ ৯৬ ৯৭ ৯৮ ৯৯ ১০০	১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১ ১২ ১৩ ১৪ ১৫ ১৬ ১৭ ১৮ ১৯ ২০ ২১ ২২ ২৩ ২৪ ২৫ ২৬ ২৭ ২৮ ২৯ ৩০ ৩১ ৩২ ৩৩ ৩৪ ৩৫ ৩৬ ৩৭ ৩৮ ৩৯ ৪০ ৪১ ৪২ ৪৩ ৪৪ ৪৫ ৪৬ ৪৭ ৪৮ ৪৯ ৫০ ৫১ ৫২ ৫৩ ৫৪ ৫৫ ৫৬ ৫৭ ৫৮ ৫৯ ৬০ ৬১ ৬২ ৬৩ ৬৪ ৬৫ ৬৬ ৬৭ ৬৮ ৬৯ ৭০ ৭১ ৭২ ৭৩ ৭৪ ৭৫ ৭৬ ৭৭ ৭৮ ৭৯ ৮০ ৮১ ৮২ ৮৩ ৮৪ ৮৫ ৮৬ ৮৭ ৮৮ ৮৯ ৯০ ৯১ ৯২ ৯৩ ৯৪ ৯৫ ৯৬ ৯৭ ৯৮ ৯৯ ১০০	১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১ ১২ ১৩ ১৪ ১৫ ১৬ ১৭ ১৮ ১৯ ২০ ২১ ২২ ২৩ ২৪ ২৫ ২৬ ২৭ ২৮ ২৯ ৩০ ৩১ ৩২ ৩৩ ৩৪ ৩৫ ৩৬ ৩৭ ৩৮ ৩৯ ৪০ ৪১ ৪২ ৪৩ ৪৪ ৪৫ ৪৬ ৪৭ ৪৮ ৪৯ ৫০ ৫১ ৫২ ৫৩ ৫৪ ৫৫ ৫৬ ৫৭ ৫৮ ৫৯ ৬০ ৬১ ৬২ ৬৩ ৬৪ ৬৫ ৬৬ ৬৭ ৬৮ ৬৯ ৭০ ৭১ ৭২ ৭৩ ৭৪ ৭৫ ৭৬ ৭৭ ৭৮ ৭৯ ৮০ ৮১ ৮২ ৮৩ ৮৪ ৮৫ ৮৬ ৮৭ ৮৮ ৮৯ ৯০ ৯১ ৯২ ৯৩ ৯৪ ৯৫ ৯৬ ৯৭ ৯৮ ৯৯ ১০০	১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১ ১২ ১৩ ১৪ ১৫ ১৬ ১৭ ১৮ ১৯ ২০ ২১ ২২ ২৩ ২৪ ২৫ ২৬ ২৭ ২৮ ২৯ ৩০ ৩১ ৩২ ৩৩ ৩৪ ৩৫ ৩৬ ৩৭ ৩৮ ৩৯ ৪০ ৪১ ৪২ ৪৩ ৪৪ ৪৫ ৪৬ ৪৭ ৪৮ ৪৯ ৫০ ৫১ ৫২ ৫৩ ৫৪ ৫৫ ৫৬ ৫৭ ৫৮ ৫৯ ৬০ ৬১ ৬২ ৬৩ ৬৪ ৬৫ ৬৬ ৬৭ ৬৮ ৬৯ ৭০ ৭১ ৭২ ৭৩ ৭৪ ৭৫ ৭৬ ৭৭ ৭৮ ৭৯ ৮০ ৮১ ৮২ ৮৩ ৮৪ ৮৫ ৮৬ ৮৭ ৮৮ ৮৯ ৯০ ৯১ ৯২ ৯৩ ৯৪ ৯৫ ৯৬ ৯৭ ৯৮ ৯৯ ১০০	১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১ ১২ ১৩ ১৪ ১৫ ১৬ ১৭ ১৮ ১৯ ২০ ২১ ২২ ২৩ ২৪ ২৫ ২৬ ২৭ ২৮ ২৯ ৩০ ৩১ ৩২ ৩৩ ৩৪ ৩৫ ৩৬ ৩৭ ৩৮ ৩৯ ৪০ ৪১ ৪২ ৪৩ ৪৪ ৪৫ ৪৬ ৪৭ ৪৮ ৪৯ ৫০ ৫১ ৫২ ৫৩ ৫৪ ৫৫ ৫৬ ৫৭ ৫৮ ৫৯ ৬০ ৬১ ৬২ ৬৩ ৬৪ ৬৫ ৬৬ ৬৭ ৬৮ ৬৯ ৭০ ৭১ ৭২ ৭৩ ৭৪ ৭৫ ৭৬ ৭৭ ৭৮ ৭৯ ৮০ ৮১ ৮২ ৮৩ ৮৪ ৮৫ ৮৬ ৮৭ ৮৮ ৮৯ ৯০ ৯১ ৯২ ৯৩ ৯৪ ৯৫ ৯৬ ৯৭ ৯৮ ৯৯ ১০০	১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১ ১২ ১৩ ১৪ ১৫ ১৬ ১৭ ১৮ ১৯ ২০ ২১ ২২ ২৩ ২৪ ২৫ ২৬ ২৭ ২৮ ২৯ ৩০ ৩১ ৩২ ৩৩ ৩৪ ৩৫ ৩৬ ৩৭ ৩৮ ৩৯ ৪০ ৪১ ৪২ ৪৩ ৪৪ ৪৫ ৪৬ ৪৭ ৪৮ ৪৯ ৫০ ৫১ ৫২ ৫৩ ৫৪ ৫৫ ৫৬ ৫৭ ৫৮ ৫৯ ৬০ ৬১ ৬২ ৬৩ ৬৪ ৬৫ ৬৬ ৬৭ ৬৮ ৬৯ ৭০ ৭১ ৭২ ৭৩ ৭৪ ৭৫ ৭৬ ৭৭ ৭৮ ৭৯ ৮০ ৮১ ৮২ ৮৩ ৮৪ ৮৫ ৮৬ ৮৭ ৮৮ ৮৯ ৯০ ৯১ ৯২ ৯৩ ৯৪ ৯৫ ৯৬ ৯৭ ৯৮ ৯৯ ১০০
------------------	--	--	--	--	--	--

সৰ্ব মোটে আদমে সৈতে ৪৪২৬ পুৰুষ

ভিৰোতাৰ সমান সংখ্যা ৪৪২৬

সকলো পুত্ৰাৰ সংখ্যা ৮২২২

কইনে আপোনাৰ ভাই হেবেলক মৰা কা-
লত প্ৰিধিৰিত এইমান মানুহ হব পাৰে।

তিনি জন ভাইৰ মিসানৈৰি জাত্ৰা ।

Missionary Tour of Native Assistants.

আমি নিৰসাণৰ জিলাৰ পৰা ৬ ডিচেম্বৰত প্ৰথমে গৈ আউনিআটি সত্ৰৰ ডাটিএ ভেঁকেলি মুখত থকা মিৰি গাঁও পালোঁ। সেই মিৰি গাঁৱতে আমাৰ মিসান ইন্ধুল থকাৰ আশি ভাতে এদিন থাকি লৰাবোৰৰ লিখা পৰ্হাৰ মহলা ললোঁ। পাচে ইন্ধুল ঘৰত মিৰিবোৰক গোটায়ে, তাতে আমাৰ নিতি মতে সিবিলাকৰ লগত ইশ্বৰক সেৱা কৰিলোঁ; আৰু সিবিলাকৰ আগত আমি তিনিও ভায়ে ক্ৰমেৰে আমাৰ প্ৰভুৰ মহা প্ৰাচিৰ কথা বুজালোঁ। মিৰিবোৰ মাইকি মতা সকলোএ আমাৰ কথা সুনিবলৈ গোট খালে। পাচে আমি জি জি কথা, বিসেসকৈ প্ৰভুৰ জি প্ৰেমৰ কথা সিহঁতত বুজালোঁ, তাকে অলকৈ সকলোএ মন দি সুনিলে; কিন্তু ইন্ধুলৰ চাত্ৰবোৰৰ মাজৰ কোনো কোনোএ প্ৰভুৰ দুখ ভোগৰ কথা সুনি বৰকৈ মন দিলে। আমি সিহঁতৰ গাঁও পোআৰ গধূলিও আমাৰ নাৱলৈ আহি সিহঁতে বহু পৰলৈ ইশ্বৰৰ কথা সুনিলে।

এই মিৰি জাতি লোকলৈ আমি সদাই সুঁঅৰি থাকোঁ। সিহঁতৰ আগৰ কোনো ধৰম বা সাত্ৰ নাই, এতিয়াহে অচমিয়া গোঁসাইবিলাকে সিহঁতক ভকত কৰাই মিচা আসুই দেখাইছে। তথাপি আমি সিহঁতলৈ সদাই আসা কৰোঁ, আৰু অলপতে ইশ্বৰে সিবিলাকলৈ পৰিত্ৰান প্ৰকাশ কৰি দেখাব বুলি বিশ্বাস কৰিছোঁ। ইশ্বৰে জেন এই কুললৰ সময়ই অতি সিধে আনে, তাৰ কাৰনে আমাৰ সদাই প্ৰাৰ্থনা।

সেই মিৰি গাঁৱৰ পৰা গৈ ১৩ তাৰিখে কলম্পুৰ গাঁও পালোঁ। তাতে অহাই জোআই ৬ দিন মান থাকি চাৰিও কালৰ গাঁৱত কুৰি জি কৰম কৰিবলৈ আমাৰ প্ৰয়োজন আছিল, সেই আমাৰ জান কৰ্তা প্ৰভুৰ অমূল্য পৰিত্ৰানৰ বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলোঁ। আমাৰ কথা সুনিবলৈ অনেক সত্ৰৰ পৰা গোঁসাই মহাজন-বিলাকে আহি আমি কোআ কথাৰে সৈতে বাৰ

বিচাৰ কৰিলে। কিন্তু সিবিলাকৰ সাত্ৰৰ ভিতৰত জাত কুলৰ প্ৰাচিৰত বাজে অন্ধৰ পাপৰ কোনো প্ৰাচিৰ নোলাই; তাকে প্ৰমাণ কৰি বুজালত সিবিলাকেও সেই কথা হই বুলি সৈ কাৰ্হিলে। পাচে এই কথা কেনেকুআ, তাক বিচাৰ পৰ কৰি চাবৰ কাৰনে আমাৰ পৰা সাত্ৰ কিতাপ সিবিলাকে আপুনি খুজি ললে।

১৫ তাৰিখে সুতাৰ নামে এখন গাঁৱলৈ তিনিও ভাই গৈ দুই তিনি ঠাইত সোমাই কিছু কিছু মানুহ পাই, তাতে সিবিলাকৰ আগত অলপ বেলি প্ৰভুৰ দুখ ভোগৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিলে। আৰু জিবিলাকে পৰ্হিৰ পাৰে, সিবিলাকে সাত্ৰ কিতাপ ললে। তাত থকা এজন গোঁসায়ো আমি বিবেচনা কৰি চাম বুলি, আমাৰ পৰা এখন সাত্ৰ আৰু আন কিতাপ কিছু ললে। আৰু কলে, বোলে, তোমোলাকে আমুক ঠাইলৈ গৈ তাতে এই কথা প্ৰচাৰ কৰাগৈ; কিয়নো তাতে এজন ব্ৰিধ গোঁসাই মিত্ৰতা হোআত আজি তেঁওৰ দহ দিনিয়া দহা হৈছে। এই কাৰনে তাত অনেক ঠাইৰ পৰা বহু লোক আহি গোট খাইছে। সেই কথা সুনি আমি এজন মানুহৰ লগত গৈ সেই ঠাই পালোঁহক। তাতে বহু লোক গোট খোআ পাই আমি ক্ৰমেৰে আমাৰ জান কৰ্তা প্ৰভুৰ প্ৰাচিৰ কথা বুজাবলৈ ধৰিলোঁ। পাচে আমাৰ কথা সুনি ১০০ মান লোক ঘৰৰ চৌতালত গোট খালে, তাতে আমি দুই ভায়ে দুই ঘট মান সিবিলাকৰ আগত প্ৰভুক কিতৰন কৰিলোঁ। আৰু সিবিলাকে এতিয়া জি ধৰমত আসুই লৈ আছে, তাৰ দোআৰাই জে পৰিত্ৰান পাব নোআৰে, তাকো বহু প্ৰমাণেৰে বুজালোঁ। আমি কোআ এনে প্ৰমাণ সুনি সিবিলাকে আৰু বৰকৈ মন দিলে। পাচে কোনো কোনোএ সুধিলে, বোলে, তেন্তে আমি যিচু খ্ৰিষ্টক নো কোনেৰূপে চিন্তিলে পাৰ পাৰিম? তাতে আমি সন্তোষ মনেৰে সিবিলাকে প্ৰভুক জি কৰণে চিন্তিলে পাৰ পাৰে, তাৰে কথা বুজাই দিলোঁ। এই কৰণে আমি সিবিলাকৰ আগত কথাপ-

কখন কবি থাকোঁতে কোনো একজন মানুষে নাম ঘবৰ পৰা লোকবিলাকক বিক্ৰিয়াই কলে, এতিয়া তোমোলাকে দহালৈ জাঁহা, কিয়নো সকলো বস্তু কুসুত হৈ আছে । তেতিয়া মোৰ পাচৰ পৰা এটা মানুষে উত্তৰ দি কলে, তোমোলাকৰ ভাত নো কি বস্তু আছে? কেৱল মাহ আৰু চাউল মাখোন আছে, কিন্তু আমি ইয়াত অগ্নিও ৰূপ বাক্য সুনিবলৈ পাইচোঁ । এই হেতুকে আমি এনে কথা এৰি তালৈ জাব নোআবোঁ; কি জানি এই কথাৰ দোআৰাই ইয়ৰে আমাক কোনো ৰূপে মুক্তিৰ পথ দেখাই । এই ৰূপে সেই মনুহে বহু গোসাই আৰু ভদু লোকবিলাকৰ আগত মাহ দি কলে; তথাপি কোনোএ তাৰ কথাত একো উত্তৰ দিব নোআবিলে । আৰু মানুহবিলাকে আমাৰ কথা মনৰ ইচাবে সুনি থকাৰ কাৰনে আন একো কথালৈ মন নি দিলে । পাচে জেতিয়া আমি কথা কৈ এঁটালোঁ, তেতিয়া জিবিলাকে পৰ্হিব পাৰে, সেই' নাকক সাত্ত কিতাপ দি আন এক দুই ঠাইত সোমাই পাচে আমি থকা ঠাইলৈ আহিলোঁ ।

মানুহবিলাকে আমাৰ কথাত এই ৰূপে মন দি সুনাত আমি অতি আনন্দ পালোঁ । আৰু মনত এনে সান্তনা হোআত বাট বুলি আটাই-তেও নাচিম জেন লাগিছিল । এনে ৰূপে পুত্ৰু আৰু আপোনাৰ অনন্ত পৰিত্ৰাণৰ বাক্য লোকবিলাকৰ আগত আমাৰ দোআৰাই প্ৰকাশ কৰোআত আমি তেঁওৰ ধন্যবাদ কৰিবৰ অতি কাৰন হৈছে ।

এনেকৈ আমি কলম্পূৰত কুৰি এটাই ১১ তাৰিখে তাৰ পৰা এবেলাৰ উজনি হোআ গহ-পূৰ নামে মোৰ জনম ঠাইলৈ গলোঁ । তাতো মোৰ আগৰ চিনাকিবোৰৰ আগত ৬ দিন মান থাকি পুত্ৰু কৰ্ত্তন কৰিলোঁ । জিবিলাকে মোৰ সুখৰ পৰা কিছু খিটব প্ৰাচিভৰ বচন সুনি বহু বিক্ৰাই জেন পালে । আৰু মই জিবিলাকৰ গাঁৱৰ মানুহ হৈ এনে বহুতৰ ধৰমৰ কথা কোআত ভালকৈ মন দি সুমিলে ।

২২ তাৰিখে মোৰ নবিল অতি ভাল নো

হোআত ভাইবিলাকে সৈতে দুই গাঁৱলৈ জাব নোআবিলোঁ, তেও ওচৰৰ গাঁৱতে কুৰি ১০।১২ জন লোকৰ আগত অলপ বেছি ইয়ৰৰ কথা কবলৈ পালোঁ । ভাইবিলাকে সৈতে দুই গাঁৱলৈ জাব নোআবাত মনত বহু অসন্তোষ হৈছিল । তথাপি জেতিয়া ভাইইত গাঁও কুৰি আহিল, তেতিয়া জিবিলাকে অতি আনন্দৰ বাক্য মোত বুজালে, বোলে, আজি আমি এটাইত একজন বুৰা আৰু গোটা চাৰেক ডেকা মানুহকো লগ পালোঁ । তাতে জিবিলাকৰ আগত কিছু বেছি কথা কৈওতেই বুৰাই মাত লগালে, বোলে, গল বাতি মই এটা আচৰিত সপোন দেখিলোঁ, একজন চাহাব ঘোঁৰাত উঠি আমাৰ ঘৰৰ ফাললৈ পোনাই আহিছিল; তেঁওৰ বুকু বগা, মুখ বগা, পাচে তেঁও আহি মোৰ ঘৰৰ ওচৰ পোআতে কলে, মই জাবৰ কাৰনে তোমাৰ জেওৰা ভাঙ্গি দিয়া; কিয়নো চাহাবে কেন আমাৰ ঘৰলৈ না-হিব, তাৰ কাৰনে বহু ওখকৈ জেওৰা দিছিলোঁ । তেও চাহাবে বাট দে, বাট দে বুলি কলে । কিন্তু আমি তেঁও আহিবলৈ বাট নি দিয়া দেখি চাহাবে ঘোঁৰাই সৈতে জাঁপ মাৰি ইমান ওখ জেওৰা ধন পাৰ হৈ আহিল । পাচে আমাৰ ওচৰ পাই এই কথা কলে, তোমোলাক সকলোএ আগৰ মিচা ধৰম আৰু মিচা আসুই এৰি সত্য ধৰম লব লাগে; কিয়নো এতিয়া সত্য অৱতাৰৰ কথা ওলাইছে । তাতে তোমোলাকে ধৰিলে পৰিত্ৰাণ পাবা । এই ৰূপে কথা আমাত কৈ চাহাবে ঘোঁৰাই সৈতে উত্তৰ ফাললৈ গুচি গল । সেই বুৰাই আপোনাৰ সপোনৰ কথা কৈ ভাইবিলাকত কলে, ভেঙে তোমোলাকে জি জনৰ কথা আমাৰ আগত কৈচা, সেই জনেই আমি সপোনত দেখা সত্য অৱতাৰ হ'ব পাই ।

আমাৰ ভাইবিলাকে এনে ৰূপে গৈ জিবিলাকৰ আগত সত্য অৱতাৰ পুত্ৰু যিচু খ্ৰিষ্টৰ সূত বাক্য কৰ্ত্তন কৰাত জিবিলাকে সুনি বিক্ৰাই মানিলে ।

এই ৰূপে সেই মোৰ জনম ভূমিত অহাই কোআই সাত দিন মান থকা হল । আৰু সেই

পক্ষা দিনৰ ভিতৰত আমি দিনে দিনে তিনি কুৰি বা চাৰি কুৰি মান মানুহৰ আগত পুত্ৰ বাক্য কৰিলে পাইছিলোঁ। গাঁৱৰ পৰা উভতি আহিলেও ওচৰৰ গাঁৱলিয়াবোৰে বাতি জ্বমে জ্বমে আমাৰ ওচৰলৈ আহে। সিবিলাকে ধৰম কথা সুনিবৰ কাৰনে আছে, কেবল এনে ন হ'ই, কিন্তু মোৰ লগত একৰ্ছিয়ন নামে বিলাতি বাজনা জো-আত তাক সুনিবলৈহে আছে। তাতে আমি অলপ বেছি বাজনা দেখাই বাতি বহুতলৈকে সিবিলাকৰ আগত আমাৰ পুত্ৰৰ কথা বুজাও।

এদিন আমি গাটি গাঁও নামে এক ঠাইলৈ গলো, তাত উকলা কেতবোৰ আহি গাঁও পাতি আছে। পাচে আমি সেই উকলাৰ ঘৰলৈ গৈ এটা গামক পাই তাৰ আগত অলপ বেছি ইশ্বৰৰ কথা কলোঁ। সি এনে কথা কেতিয়াও আগে নু সুনাত বৰ বিম্বিত হ'ল। আৰু বুলিলে, মোক পুত্ৰ যিটো থিষ্টে ৰাখিছে নে? তেঁৱে মোক মাৰিব নে? পাচে আমি কলোঁ হ'ই, তোমাকে ৰাখিছে, আৰু মাৰিবও। কথা কৈ এটাই তাক মই সুপিলোঁ, তোমাৰ আগৰ বুপা ককা কৰ পৰা আহিল? সি কলে, আমি স্বৰগৰ পৰা আহিলোঁ; আহোম ৰজা সোনিৰ জখলাৰে আহিল, আমি বাঁহৰ জখলাৰে আহিলোঁ, সেই কাৰনে এতিয়া আমি চাৰি ঘৰ সাজি থাকোঁ। উকলা জাতি পাই মিৰিৰ দৰে হ'ই, ঘৰো মিৰিৰ ঘৰৰ দৰে, আৰু জেতিয়া অচমিয়া কথা কই, জেতিয়া মিৰিৰ দৰে হ' উচাবন কৰিব নোআৰে। মানুহবোৰ মিৰিতকৈ সৰুত আৰু দ্বিঃসক। সিহঁতে সদাই বনৰ সাজেৰে কৰে, তিখিত কাঁৰৰ টোন আৰু ধেনু, আৰু ডেৰ হাত মান দিখল এখন পছুআ অৰ্ধাত দা। এইবোৰ অস্ত্ৰ সদাই গাত লৈ কুৰাই, কোনোএ যদি সিহঁতক অপকাৰ কৰে, সিহঁতেও তাৰ প্ৰতিফল নি দিও মানে নেৰে। সিহঁত মানুহবোৰ প্ৰায়ে নগাতকৈ বগা, নগাৰ দৰে সৰু-লো বস্তু খাই। সিহঁতে চাৰি পাঁচ দেহতাক পূজে; সেই দেহতাবোৰৰ নাম এই। চৰক, অৰ্ধাত স্বৰগ দেও, মুঁ দেও, চিকি দেও, দুট

দেও, আৰু টাপম দেও। কিন্তু আটাইতকৈ পুৰান চৰক দেও। জেতিয়া সিহঁতে দেহতালৈ সোৱা কৰে, জেতিয়া আহোম দেওখাইৰ দৰে গাহৰি, কুকুৰা মাৰি মন্ত্ৰ গাই। উকলাৰ কেবল দুই জাতি মাধোন। এজাতিৰ নাম টাগি, সিহঁতৰ ভাষা আনতকৈ কিছু লৰ। আগৰ কালত উকলাবোৰে ৰায়তক বৰ দুখ দিছিল, কেতিয়াবা অলপ মান জগৰ লাগিলেই বাতি ঘৰ বেৰা দি কোনো কোনো ঘৰ ধৰি সিহঁতৰ চাকলৈ নিও। পাচে গাঁৱৰ পৰা বহুতলৈকে বহু ধন দিহে আনিব পাৰে। এতিয়া হলে সিহঁতৰ ইমান সক্তি নাই। উকলাৰ ভাষা প্ৰায়ে মিৰিৰ নিচিনা সুনি।

জি দিনত আমি গহপুৰৰ পৰা আহিলোঁ, জেতিয়া মই সেই মোৰ আপোন গাঁৱলৈ বাটৰ পৰা ঘূৰি ঘূৰি চাই মনত ডাৰিলোঁ, হাই হাই, ইশ্বৰে এই ঠাইলৈ আপোনাৰ কুসল পঠিয়ালে; মানুহবিলাকে যদি এই বাত্ৰা গ্ৰাভ্য কৰা হলে, তেন্তে সিবিলাকৰ কেনে আনন্দৰ কাৰন হলেইতেন। কিন্তু এতিয়া আমি আহিলোঁ, কি জানি এনে কথা সিবিলাকে আৰু কেতিয়াও সুনিবলৈ নেপাব। তথাপি জানিচোঁ, আমাৰ পুত্ৰৰ জি অধিকৰণ এই পাপমই অৰন্যত পৰিল, সেই অৰন্য সকলোকে পুৰি ডম্ব ন কৰে মানে তাৰ পৰা উলটি নাহিব। পোলে জেনেকৈ কলে, মই বন্ধনতে আচোঁ, তথাপি ইশ্বৰৰ বাক্য বন্ধন ন হ'ই। সেই ৰূপে আমি আহিলোঁও ইশ্বৰৰ সক্তিমন্ত্ৰ বাক্য তাৰ পৰা উলটি নাহিব, ইয়াকে মই বিশ্বাস কৰিচোঁ।

ন ল. ক.

কইন আৰু হেবেলৰ কথা ।

Lesson III.—Cain and Abel.

আদম আৰু হাবাৰ বাৰিৰ পৰা বাহিৰ
কৰাৰ পাচে নিবিলাকৰ দুটা সৰা উপজিল ।
সিহঁতৰ নাম কইন আৰু হেবেল ।

কইন হলে চহীতানৰ দৰে অধৰ্ম্মি আছিল,
কিন্তু হেবেল হলে ভাল আছিল । নি পাপি
হলেও ইহঁতে তাৰ মনত পৰিছ আছা দিলে,
এই কাৰনে সি তেঁওক প্ৰেম কৰিলে । হেবেলে
তাৰ পাপৰ নিমিত্তে মন পালটাই তাৰ পাপৰ
খোঁয়া খোজাত ইহঁতে তাক খোঁয়া কৰিলে ।

কইন আৰু হেবেলে সিহঁতৰ বাপেকৰ নি-
চিনা টান কাম কৰিব লাগে ।

কইন খেতিয়ক কাম কৰি, গচ কলে, সলা
বৈ দালে । কিন্তু হেবেল মেষ চাগ বধিবা আ-
ছিল ।

ইহঁতলৈ সিহঁতৰ কেনে আচৰন, তাকে মই
এতিয়া ভোমোলাকত কঁও, সূনা ।

বাৰিৰ মাজত জেনেকৈ ইহঁতে নিবিলাকৰ
লগত প্ৰেম আলাপ কৰিলে, সেই দৰে পাপ
কৰাৰ পাচে আৰু ন কলে; কিন্তু কেতিয়াবা
কেতিয়াবাহে কথা বাজা কৰিলে, আৰু তেঁও-
লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আগা দিলে । ভূমি জানা,
প্ৰভু যিচু আদমৰ আৰু তাৰ সন্ততিবিলাকৰ
কাৰনে মৰিবলৈ অগ্ৰিকাৰ কৰিলে; সেই কাৰনে
ইহঁতে সিহঁতলৈ ইমান দায়া আৰু প্ৰেম
কৰিলে ।

প্ৰভু যিচু সিহঁতৰ কাৰনে মৰিব, ইয়াকে
জেন সিহঁতে সদাই সূঁঅৰিব, ইহঁতৰ এই ইচ্ছা;
এই দৰে সিহঁতে জেন মনত বাধিব পাৰে,
তেঁৱে সিহঁতক এক বিত্তি দিলে ।

তেঁও সিহঁতক নিল দমাই ভেটি কৰিবলৈ
দিলে, আৰু তাৰ ওপৰত কাঠ দি, পাচে মেষ
বা পোখালি তাৰ ওপৰত বাহি কটাৰি লৈ
মাৰিব দিলে; পাচে কুইৰে পুৰিব। এই কৰম
কৰাকে বলি উচৰণ কৰা বোলে ।

কেতিয়া মানুহবিলাকে এই কৰম কৰে, ভে-
তিয়া জেন ভাবিব পাৰে, জে এই দৰে কোনো
এদিন তেঁও মানুহবিলাকৰ পাপৰ কাৰনে আ-

পোনাৰ পুত্ৰক মৰিবলৈ দিব, ইহঁতৰ এই
ইচ্ছা । জি সময়ত প্ৰভু যিচুক পেৰেধ কাঠত
গজালিলে, তেঁও ভেটিৰ ওপৰত বজা মেষ
পোখালিৰ নিচিনা হৈছিল ।

হেবেলে ইহঁতৰ অগ্ৰিকাৰ সূঁঅৰি মেষ
পোখালি আৰি তেঁওলৈ উচৰণ কৰিলে; কিন্তু
কইনে ইহঁতৰ আগা নে মানি মেষ পোখালিৰ
সলনি কেতখনি গচৰ গুটি আৰি উচৰণ কৰিলে ।
এই কাৰনে ইহঁতে কইনৰ ওপৰত ঈৰ্ষ কৰি
তাৰ উচৰণ গ্ৰাভা ন কৰিলে । তেতিয়া কই-
নৰ বৰ ঈৰ্ষ হল, আৰু হেবেলক ঘিন কৰিলে,
কিয়নো সি ভাল, আৰু ইহঁতে তাক প্ৰেম কৰি-
লে । হেবেললৈ কইনৰ ঘিনসা হল ।

তেতিয়া ইহঁতে কইনক মাতি কলে, বোলে,
ভই কেলেই ঈৰ্ষ কৰিচ? ভদি ভই মোক প্ৰেম
আৰু সেৱা কৰ, মই অৱশ্যে ভোত নহোৱা
হম; কিন্তু ভদি ন কৰ, মাতি পাৰি ।

তথাপি কইনে তাৰ অধৰম্ম কৰমত চলি
থাকিল; আৰু নেন্ত কি কৰিলে, সূনা । এদিনা
সি পথাৰত হেবেলৰ লগত কথা বাজা কৈ
থাকি, উঠি তাক মাৰিলে ।

হেবেলৰ ভেজ মাটিত বোজা হল । হেবেল
মৰা মানুহবিলাকৰ মাজত প্ৰথম আছিল । এই
দৰে কইনে হেবেলক ঘিন কৰিবলৈ ধৰি, নে-
সতে সি তাৰ ভাই হলেও তাক মাৰিলে ।

লগতেই কইনে ইহঁতৰ মাত সুবিলে । তেঁও
কলে, বোলে, ভোৰ ভাই হেবেল কত ?

দুই কইনে উতৰ দিলে, মই নে জানোঁ; মই
মোৰ ভাইৰ বধিবা নে? কিন্তু ইহঁতে কলে,
মই ভোৰ ভাইৰ ভেজ মাটিৰ ওপৰত দেখিলো;
ভই লাও পোখা হলি । ভই ভোৰ পিছি
মাখিৰ ঘৰ এৰি প্ৰিথিৰিত ফুৰি থকা হৰি ।

কইনে কলে, মোৰ মাতি লহিব পৰাতকৈ
ভাৰ । অস! লোকে মোক মাৰিব নি দিবা ।

ইহঁতে কলে, ভই বধ কৰা ন হৰি, কিন্তু
এক ঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ ফুৰি থকা হৰি ।

এই নিমিত্তে কইনে বহু দূৰলৈ গৈ থা-
কিল; আৰু তাৰ সন্ততিবিলাকৰ নিমিত্তে ঘৰ
লজিলে । সিহঁতে ইহঁতলৈ মন নি দি কু-

কৰমত থাকিলে । সিহঁত ভূত স্বৰ্গৰ সন্তান
হল ।

এই দৰে আদম আৰু হাৱাই একে দিনতে
সিহঁতৰ দুয়ো পুত্ৰক হেৰুৱালে ; কিয়নো
কইনে বহু দুৰলৈ গল, হেৰেল মৰিল ।

সিহঁতে কিমান লোক কৰিলে চাণৈ, জে-
তিয়া প্ৰিয় হেৰেলক মাটিৰ ভলত ধলে ! কিন্তু
কইন ইমান দুষ্ট বুলি ভাবি, আৰু কিমান
লোক কৰিলে চাণৈ !

জেতিয়া চহীতানে গুটি খাবলৈ দিলে, সিহঁ-
তে কেলেই ধালে ? সেই গুটি নো খোজা
হলে অসুখি ন হলাইতেন ; কইন দুষ্ট ন
হলাইতেন, হেৰেলো ন মৰিলহেঁতেন । তথা-
পি আদম আৰু হাৱাক ইহঁৰে দায়া কৰি
হেৰেলৰ সলনি আৰু এটা পুত্ৰ দিলে, জি
ইহঁৰৰ আত্মাৰ দোআৰাই ধৰমি কৰা হল ;
তাৰ নাম চেত ।

চেতৰ সন্তানবিলাকে ইহঁৰক ভই কৰিলে,
আৰু ইহঁৰে সিহঁতক প্ৰেম কৰি আপোনাৰ
সন্তান বুলিলে ।

ক.

এটা ভাইৰ উপদেশ ।

A Brother's Advice.

১ । অধিক প্ৰাৰ্থনা কৰা । প্ৰাৰ্থনাই
খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ নিৰ্মাণ । জ্ঞান কৰ্তা জেতিয়া
প্ৰিথিবিৰ আচিলে, জেতিয়া তেঁও অধিককৈ
প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে । দুৰ্বল হেতুকে আৰু মহা
সক্ৰৰ হিংসাৰ কাৰনে আমি নিতৌ ভয়তে পৰি
উপাই কৰি থকা উচিত । ভয়ত কৰি প্ৰাৰ্থনা ন
কৰিলে আমাৰ কোনো প্ৰকাৰে বিঘিনি নো হো-
আ হব নোআৰা । প্ৰিয় ভাইবিলাক, প্ৰাৰ্থনাৰ
দোআৰাই ধৰম পালন কৰি কাল নিয়াৰা ।
জি জনে নিতৌ পুত্ৰক বিচৰ কৰি তেঁওৰ ওচ-
ৰত থাকে, সি অতি সুখিয়া ।

২ । জ্ঞান কৰ্ত্তাক প্ৰেম কৰা । জিবিলা-
কে তেঁওৰ ওচৰত থাকে, আৰু তেঁওৰ গুন
উত্তম ৰূপে জানে, সিবিলাকে তেঁওক অতিসই
প্ৰেম কৰে । আমি তেঁওৰ সিয়া ন ইও নে?
তেঁওৰ আপোনাৰ স্তোত্ৰে আমাক কিনা নাই

নে? তেঁওক সকলো মনেৰে আমি প্ৰেম কৰা
উচিত হই, তাৰ বাহিৰে নেৱে অতি লাভৰ
কাৰন হই । হে পুত্ৰ, আপুনি সকলোকে
জানা, মই তোমাত প্ৰতি কৰিচোঁ, এই কথা
কব পাৰা নে?

৩ । ইহঁৰৰ বাক্য নিতৌ বিচাৰা ।
সেই বাক্য সত্যৰ সম্পূৰ্ণ ঠ'কাল, আৰু সিখাৰে
সন্তান বাক্যতে পৰিপূৰ্ণ । জিহঁৰে ইহঁৰৰ
বহু মুলিয়া বাক্য আমাক পথ দেখুআ হব
নোআৰে । কোনো দুখ বা আপদে আমাক
বাধা কৰিব নোআৰে; ধৰম পুথি বিনা কোন
থাকিব খোজে? এই হেতুকে আমি ধৰম পুথিক
অধিককৈ প্ৰেম কৰোঁহক, আৰু আমি দিনে
দিনে তাক অধিক জানোঁ, আৰু অধিককৈ
প্ৰেম কৰোঁ, এই কথা আমালৈ অতি সত্য
হওক । সেই পুথিএ আমাক বুধি দিএ,
আমাক দুখৰ মাজত বাট দেখুআই, একান্ত
আমাৰ পহৰ, আৰু স্বৰ্গলৈ জোআ পথত
সেই পুথিএ আমাৰ সিখ্যক । প্ৰিয় ভাইবি-
লাক, এতিয়া কোআৰ দৰে তোমোলাকে সেই
পুথিক গিয়ান কৰা নে?

৪ । প্ৰিয় ভাইবিলাকক প্ৰেম কৰা ।
জিহঁৰ পথত সিবিলাক আমাৰ সঙ্গি । সি-
বিলাকে একে পুত্ৰৰ দোআৰাই পৰিজ্ঞান পাই,
আৰু সিবিলাকে তেঁওৰ বহু মুলিয়া ভেজৰ
দোআৰাই কিনা হই । জিবিলাকক জ্ঞান কৰ্ত্তাই
প্ৰেম কৰে, সিহঁতক যদি আমি প্ৰেম ন
কৰোঁ, তেনে হলে আমাৰ মনত অতি বেয়া
চিন হল । ভাইবিলাকৰ চেনেহা চেনেহি ধা-
কোক । অলপ দিনৰ পাচে জিবিলাকক আমি
এতিয়া প্ৰেম কৰোঁ, সিবিলাক প্ৰেমমই স্বৰ্গত
সদাই আমাৰ বন্ধু হব ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৭।

Pratap Singh—War with the Bengalis.

লাক্ণি কল্পমাণ্ড (১) সঁকত কান্তিৰ বজা দেৱে
দেও পানিত গৰ বাস্তিলেগৈ। তাৰ পৰা গৈ,
মাঘৰ দিনত বজা দেৱে চামধৰাত গৰ বাস্তি-
লেগৈ। লাক্ণি ভাওটি (১০) সঁকত আঘোনত
বজা দেৱে জাত্ৰা কৰি থাকোঁতে কোঁচ বজাৰ পুত্ৰক
চক্ৰ নাৰায়ন ১, হেম নাৰায়ন ১, সৎগ্ৰামতিত
১, এই তিনিও বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি।
বজা দেৱে হাতি ১, ঘোঁৰা ১, সোন, ৰূপ,
সোনৰ চুলাৰে বঁটা দি কোঁচৰ তিনি কোঁঅৰক
বিদাই দিলে। বজালৰ মুণ্ডমালা বাস্তিৰ পাচত
সভাইৰ কথা লৈ মিচিৰ গোলাইক মাৰিলে, বহুত
উত্পাত হল। পাচে বজা দেৱে তাৰ পৰা
চিনাতলিত বলগৈ। আমাৰ আগে জোআ
মানুহ পাণ্ডু গৰ দি আছিলে, সেই সকলেই
শিকচাই হাজৰকিয়াকে, নানৰূপৰ লাজি
ডেকাকে, এই দুইক পঠাই বজা দেৱত জনো-
আলে। বজা দেৱে চিনাতলিৰ পৰা জোনাই
বস্তাত বলগৈ। সেই ঠাইতে ঢেকেৰিৰ ৰামদেও
১, জই নাৰায়ন ১, দুয়ো আহি বজা দেৱক
সেৱা কৰিলেহি। পাচে বজা দেৱে ঘোঁৰা
দুটা, সোন, ৰূপ, সোনৰ কেৰুৰে বঁটা দি
দুইকো বিদাই দিলে।

তাৰ পৰা বজা দেৱে লাক্ণুডাম বৰুআক সে-
নাপতি পাতি পঠালে; লাক্ণুডামেও গৈ পাণ্ডুৰ
কোঁঠত থাকিলগৈ। তাৰ পৰা বজা দেৱে ভটি-
য়াই বিষনাথত বলগৈ। তাৰো পৰা বজা দেৱে
চামধৰাৰ বালিত বলগৈ। লাক্ণুডাম বৰুআকে,
বৰুপৰ নাতিএককে, লেচাইতাইকে, তেখুৰু-
লাজিডামকে, এই সকলক আগৰ কোঁঠত ধা-
কিব দিলেগৈ।

এনেতে লুইতে দি বজাল আহি জুখ ধৰিলে-
হি, আমাৰো মানুহে তাঁৰ গুলি মাৰিব ধৰি-
লে। বজালে জুখে নোআৰি ছহকি চাপৰিত
বলহি লুইতৰ। পাচে আমাৰ মানুহে চাপৰিৰ
দুই কালৰ পৰা গুলিয়াৰ ধৰিলে, বজালো
সেই ঠাইত বৰ নোআৰি হাজোত বলগৈ।
পাচে লাক্ণুডাম বৰুআই এই কথা বজা দেৱলৈ

জনাই পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা
সুনি বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাচ গোহাঁইকে, বৰ
গোহাঁইকে, এই তিনি জনক হাজোত থাকিব
চিলেগৈ। পাচে ডাক্ৰিয়া সকলেও গৈ হাজোত
থাকি, বজালৰ বাজা বজা দেৱলৈ জনাই আ-
চিল। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি লা-
চামপাম ভণ্ডাৰিকে, লাই সন্নিৱৈৰ ৰাইডকিয়া
বৰুআকে পঠাই হাজোত ডাক্ৰিয়া সকলৰ
আগত কোঁআলে, মোৰ আগ্যো নে জাই মানে
ডাক্ৰিয়া সকলে বজালক আগ বাৰ্ছি ন ধৰিব।
ডাক্ৰিয়া সকলেও বজা দেৱৰ আগ্যো সুনি
ধাকিল।

এনেতে লাক্ণুডাম বৰুআ নৰিয়া পৰি উজাই
আছিল। পাচে সকলেও আলচ কৰি বজা
দেৱলৈ জনাই আছিল। পাচে বজা দেৱে
লাংখাতৰ নাতিএক বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাক্ণু-
ককে, লাচাম তিৰিককে, নেওগ পাতি ৰূপৰ
মুঠিৰে দা দুখন দি হাজোলৈ পঠাই দিলে।
দুই নেওগক থবলৈ মন নো খোআৰ পুত্ৰক
লালুকক পঠাই দিলে, বোলে, দুই নেওগৰ
কথাৰে ন চলিব জি, সেই মানুহক দুই নেও-
গে কাটিব। পাচে দুই নেওগে গৈ ৰাজ্যৰ লগ
নে পালেগৈ। ডাক্ৰিয়া সকলে আলচি লাওৰ
নাতিএক বৰ দেওধাইকে, সন্ধাওলাইৰ নাতি-
এক লাই দেওধাইকে কুৰুৰা চৈঙ্গ চোআলে;
আমি লুইত পাৰ হৈ আগিয়া চুটিলে গলে,
আমাৰ ঠাইলৈ ঢেকেৰিৰ মনি কোঁঅৰ আহিব
নে নাহে? দুই দেওধায়ে চৈঙ্গ মাৰি কলে, নিচই
মনি কোঁঅৰ আহিব। এনেতে তাইতেসয়ে মনি
কোঁআৰে, এই দুয়ে তনয়া পৰ্বতত বলগৈ।
তিনি জনা ডাক্ৰিয়াও গৈ চৈঙ্গ পালেগৈ; তাৰে
পৰা চৈঙ্গ পাৰ হবৰ সুনি ঢেকেৰি মনি কোঁ-
আৰে তনয়া পৰ্বতৰ পৰা উজাই আহি তিনি
জনা ডাক্ৰিয়াৰ লগ ললেহি। পাচে তিনি
জনা ডাক্ৰিয়া বোলে, মনি কোঁঅৰ, তই বজা
দেৱৰ কথা এৰি তনয়া পৰ্বতলৈ কিয় গলি!
এই ৰূপে দাই ধৰি থাকিল।

পাচে তিনি জনা ডাক্ৰিয়া বাতি পুআতে চৈঙ্গ
নদিৰ কোথত গৰ প্ৰাক্তি কৰি পুনৰীৰ দেও-

ধাইক কুকুৰা চেন চাব দিলে । আমি চোঁচত থাকিব পাৰিম নে নোআৰিম? দেওধায়ে কুকুৰা চেন্ত ভাল পাই কলে, আমি চোঁচত বৰ পাৰিম । পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে লৈতে চোঁচতে বৈ, বজা দেৱলৈ জনাই পঠালে । এই কথা চামধৰাত বজা দেৱে সুনি মডামকে, মোচাইকে, কুকুৰা চেন চাব দিলে । সিহঁত দুই চেন মাৰি ভাল বুলি কলত বজা দেৱে আনন্দ হৈ স্টিচ কৰি বল । ডাওনামধুকে, মন নোখোজাৰ পুত্ৰক লালুককে, এই দুইৰ হাতত লেখা দি পঠালে, বোলে, তইত দুয়ে লেখা দি মোৰ আগ্য তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াক মুখ্য কৰি সকলতো কৰি, মোৰ আগ্য নে জাই মানে চোঁচৰ পাৰ কেও হব নে লাগে । এই কথা দুয়ে গৈ চোঁচৰ গৰত সকলতো কলেগৈ । পাচে আমাৰ মানুহে চাৰি পাঁচ দিনা বজালক চৰিয়া ৰূপ জুপি চাই আহে, বজালেও একো প্ৰকাৰে ধৰিব নোআৰে ।

পাচে এক দিনা প্ৰতি আমাৰ মানুহে কিছু বজালে পাই ধৰি কাটিলে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ বানকজিয়া মানুহ দু কুৰি ধৰি লৈ গল । আৰু বজাল এস ঘোঁৰাৰে আহিছিলে, ইয়াকে দেখি আমাৰ মানুহে নেওগত জনালেগৈ । পাচে দুই নেওগে নাকৈ দাৰে গদিয়াই, আমাৰ মানুহক গৰৰ পৰা উলিয়াই বজালক ধৰিব দিলে । তেতিয়াই তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াই, লাচামপাম ভৰালিএ, এই সকলেও বাধিলে, বোলে, বজা দেৱৰ আগ্য ন কই মানে তইতে কিয় বন কৰিব খোজ? আৰ পৰা যাটি প্ৰমাদ যদি হ'ই, এই কথা তইত দুই নেওগেহে জান । এই কথা লাচাম ভিৰিজ নেওগে সুনি, তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াক বৰ কথা মাতিলে, বজা দেৱৰ কথাটোকো বাট নে চাই, ৰাজ্যক কোৱাই আগ বহঁাই দিলে । পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে বোলে, বন্দিৰ কি বৰ কথা সুনিৰ লাগে? আমিও ধৰিব লাগে; এই বুলি ডাঙ্গৰিয়া সকলে ওলাই জুখ ধৰিলেগৈ । পাচে বজালক আমাৰ লোকে খেদি গৈ, হাজো পৰ্বতত বেৰি ধৰিলেগৈ । লাচামপাম

ভৰালি দুইতৰ কাধৰে, বৰ গোহাঁই লাই সন্দিকৈৰ বাইডজিয়া বৰুআ, এই দুয়ে পৰ্বত উঠিলেগৈ । ইবোৰ উঠি জাঁওতে বজালে চাই আছিলে । উজনি বাটে বুৰা গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, মনি কৌঅৰ, তাইতেধু, এই চাৰিএ পৰ্বতৰ চেন্তত বেৰিলেগৈ । পাচে বজা লে দেখি ঘোঁৰা মেলি আমাৰ লোকক কাটিব ধৰিলে । আমাৰ ধৰ্মৰজা এক, চুটিয়া কৌঅৰৰ জুডু ডেকা ১, এই দুয়ে পৰ্বতৰ পৰা ওলাই হুকি আহিল; হুকি আহিবৰ দেখি বজালে ঘোঁৰা মেলি ধৰিলেহি । পাচে ইবোৰে বজালক উলটি জুখ ধৰিলে; পাচে দুই দলে কটা কটি কৰিলে । আমাৰ মনি কৌঅৰ পৰিল, হাজৰকিয়া এটাও পৰিল, মানুহ কিছুও পৰিল, বুৰা গোহাঁই কুনাম হাতিত উঠি পলাই আহিল, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই প্লাইতম হাতিত উঠি পলাই আহিল, লালু হাতি বৰুআ লুপ্তাই হাতিত উঠি পলাই আহিল । পাচে পলাই আহোঁতে ধকৰক বুৰা গোহাঁই হাতিৰ পৰা পৰি কঁকাল ভাগিল । বৰ গোহাঁয়ে, লালু নেওগে, জুখে নোআৰি পলাই আহিল । লাচামপাম ভৰালি নাৱে পলাই আহিল, আমাৰ নাও তেৰে খন পৰিল । পাচে আমাৰ সমস্ত লোক ভাগি আহিল; পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, চামধৰাৰ পৰা উঠিয়াই গল । পাচে তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াকে মুখ্য কৰি সমস্ত লোকে বজা দেৱক মাতিলত, সকলবোৰ বচন ৰাখি, পুনৰ বজা দেও উলটি চামধৰাত বলহি । পাচে কাগুনৰ দিনত বজা দেও তাৰ পৰা উজাই আহি চিনাতলিত বলহি । পেটা কাৰিকে, লাল্লিখেক নাকৈ ধৰাকে, লালু নেওগকে, এই তিনিক চামধৰাতে কাটিব দিলে । বজা দেৱৰ আগগাৰে জোআ মানুহে তিনিকো চাম ধৰাতে কাটি, চাৰিও বজাকে, বৰ গোহাঁইকে, এই দুইক মইনা সজাত ভৰাই আনিলে । বৰ গোহাঁই পৰিয়া লালুককে, লেচাম ভিৰিজকে, এই দুইক বন্দিকৈ আনি দিখৌ মুখত মাৰিলে । লাল্লি ফুকনকে, বৰ গোহাঁই পৰিয়া

লালুককে, এই দুইক খিৰ গঁৰাল দি খাবলৈ
নি দি সুকাই মাৰিলে । পাচে বজা ঘেৰে
চিনাভলিৰ পৰা নগৰলৈ আহি, স্নেহু স্নেহাম
কৰিলে । সেই বছৰতে বাজাৰ গৰু মহ বিত্তৰ
মৰিল ।

Rs. 10 of Swarnanath Protap Singh, struck A. D. 1848.

শ্রীমতী স্বর্ণনাথায়ন দেৱতা থাকে ১৫৭০ ।
শ্রীমতী হৰি হৰ চৰন পৰায়নম্য । অৰ্ধাত শ্রীমতী
স্বর্ণনাথায়ন প্ৰতাপ সিংহৰ ৰূপ । সঁক ১৫৭০ ।
বিদ্ৰো, সিং, দুইৰে চৰনত পৰি থাকোঁতা ।

মাত্ৰি কথ ।

Matricide.

কলিকতাৰ এটা আলি বাটৰ কোমৰত এজন
চাহাবে অনেক হিন্দুবিলাকৰ আগত ধৰ্ম কথ
প্ৰচাৰ কৰি আছিল । তাতে সুনাবিলাকৰ মা-
জৰ এটাই সুধিলে, বোলে, হে মহাচই, নিবে-
দন কৰি নোখোঁ, যদি কোনোবাই আপোনাৰ
মাত্ৰিক মাৰে, তেন্তে তাৰ পাপ হ'ব নে?

চাহাব । ন হই নো কি? বৰ পাপ হ'ব ।

হিন্দু । তেন্তে তুমি এনে বৰ পাপ কৰিলা ।

চাহাব । মোৰ এনে পাপ আছে বুলি, কি
প্ৰমাণ দিব পাৰ?

হিন্দু । কিয় চাহাব? গৰুৰ গাখিৰ খাই-
চা, তাতে ভাই তোমাৰ মাত্ৰি হৈছে; পাচে
ভাইক মাৰিচা ।

চাহাব । তোমাৰ কথাৰ একো প্ৰমাণ নাই,
কিয়নো গৰু মোৰ আই ন হই; যদিহে হই,
তেন্তে মোৰো চাৰি চৈল আৰু নেগুৰ হ'লহে-
তেন । মোৰ কথা সঁচা হই নে, ন হই, এই
সকলো মানুহে কওক । কিন্তু মই প্ৰতিবাদ
কৰি নোখোঁ, স্বৰূপত তোমোলাকে মাত্ৰি বধি
নো হোৱা নে? কিয়নো তোমোলাকৰ আচা-
আপোনাৰ মাকক চি-
তাত পুৰি মাৰে ।

জিয়াই থাকিবলৈ কেৱল পাচ খন্তেক
মাথোন ।

"Only five minutes to live"

জেতিয়া আমাৰ আনন্দৰ পাঁচ খন্তেক মা-
থোন থাকি থাকিব, এনে আমাৰ প্ৰতি জনৰ
কাল আহিছে । কোন খেঁত এই সময় কাল
আহিব, আমি ন জনা হ'ব পাৰোঁ, তথাপি প্ৰতি
জনলৈ অৱশ্যে আহিব । অৱশ্যে জেতিয়াৰ পাঁচ
খন্তেকৰ ভিতৰত আমি এই সন্সাৰৰ সিমা
পাৰ হৈ পৰলোকলৈ জাম । সেই সেন পাঁচ
খন্তেকৰ ভিতৰে প্ৰাই সকলো লোকে কেনে
অচিন্তন থাকে । বেগাই বা পলমকৈ আহে,
ভালৈ জুগুত হ'বলৈ সকলোৰে সুম কৰা
উচিত ।

জৌৱন কালত কঁচি দিয়া দণ্ড আগ্যা পো-
আ মানুহত এজন সোধাক এই কথা কৈছে,
বোলে, তোমাৰ কেৱল পাঁচ খন্তেক আছে; যদি
তোমাৰ কিবা কথা কবলৈ আছে, বেগাই কো-
আ; কিয়নো জিবলৈ তোমাৰ পাঁচ খন্তেক মা-
থোন আৰু আছে ।

সেই ডেকা মানুহৰ চকুৰ পানি বৈ বৈ
মোৰ ওপৰত পৰিল । মোৰ এটা মুখত সৰু
আঁঠু আছিল, জাক মই বৰ প্ৰেম কৰিলোঁ ।
কিন্তু এদিনা কটিকা প্ৰথম বেলি খোন্দাত মন্ত-
লিয়া হলো, আৰু ঘৰলৈ আহি মোৰ সৰু
ভাইটি বাহিৰ মাজত গুটি পৰা দেখি অকাৰ-
নতে ধ্বং কৰি জৰকা দাঙি একে কোৱতে মা-
বিলোঁ । মই জি কৰিলোঁ, জেতিয়া নে জানি-
লোঁ, কিন্তু পাচ দিনত টোপনিৰ পৰা সাৰ
পাই দেখোঁ, মোৰ হাত ভৰি বন্ধ কৰা হ'ল,
আৰু টেকেলাই মোক ৰাখি আছে । সিবিলা-
কে মোৰ সৰু ভাইটিক জেতিয়া পালে, তে-
তিয়া তেজ আৰু মূৰৰ খিঁট তাৰ চুলিত গোটি
খাই লাগিছিল, আৰু সি মৰিল, এনে কথা
মোক কলে ।

এই কথাম কটিকাই কৰিলে । কটিকাইহে
মোক বিনষ্ট কৰিলে । মই এবেলি মাথোন
ম. মন্তলিয়া হলোঁ । মই কেৱল আৰু এটা কথা

ঐও, কেতিয়া হলে মোৰ সোধ কৰ্তা পৰম ইহবৰ আগলৈ জাব লাগে । সেই কথা ডেকা লোক সকলোৱে ঐও, ডোমোলোকে কেতিয়াও! কেতিয়াও! কেতিয়াও! বাগি ধৰা বন্ধক হু চুৰা ।

এই কথা কৈ অকনোদাই কোঁচি গচত অৰা হৈ অনন্ত পৰলোকলৈ গল । মই এই দুখি মানুহৰ নহিল মৰনৰ জ্ঞানাত থকা দেখিলো । আকাশ প্ৰিথিবি দুইবোৰ মাজত অৰা হৈ আছিল, সি দুইডোৰে থাকিবলৈ অকুণ্ড জেন দেখা গল । এনে ভয়ানক দৰ্শন চাই থাকোঁতে সেই বিহু লগা কটিকা কেতিয়াও হু চুৰলৈ কথা বান্ধিলোঁ ।

সেই দিনৰ পৰা ভালেমান বচৰ গল, এতিয়া বুৰা হলোঁ, তথাপি সেই ডেকা মানুহৰ সেসৰ কথা মই পাহৰা নাই । মোৰ অন্ধিকাৰ কেতিয়াও নে ভাঙিলোঁ । কেতিয়া পৰিধাৰ কাৰনে কটিকাৰ বাটি পান কৰিবলৈ মোক দিএ, তেতিয়া সেই ডেকা মানুহৰ মাত মোৰ কানত পৰে, বোলে, কেতিয়াও! কেতিয়াও! কেতিয়াও! বাগি ধৰা বন্ধ হু চুৰা । ম.

ডাক্তৰ ডিঞ্জিৰে এটা মানুহৰ কথা ।

A capacious Throat.

পিজিৰ পৰা পোআ ধন, মাটি, বন্দি আদি কৰি সকলোকে বই কৰা এটা মানুহ আচে । সি এবচৰত কটিকা খোআ ১৬০০ টকা সোধালত তাৰ অলপৰ পাচে এদিনা আলি বাটত জাঁওতে এজন বেজক দেখি মাতি আনি কলে, হে বেজ, মোৰ ডিঞ্জিৰ নলিৰ ভিতৰলৈ চোআচোন । বেজ ভালকৈ চাই কলে, মহাচই, মই একো নে দেখোঁ । মানুহটে কলে, জুগি একো নে দেখা নে? এয়ে বৰ আচৰিত । জুগি অনুগ্ৰহ কৰি আৰু এবলি চোআচোন । বেজ ভালেমান বেলি দিঞ্জিৰ ভিতৰলৈ আকণ্ড চাই কলে, বন্ধপকৈ মহাচই মই একো নে দেখোঁ । মানুহটে কলে, একো নে দেখা নে? ই কি কথা? ২০,০০০ টকা দামৰ এধান খাত, ২০ বন্দি তাৰ ভিতৰলৈ

গল । আৰু সেই কথা সঁচা হই; সি বন্ধপকৈ মাটি বন্দি সকলো গিলিছিল ।

এতিয়া পৰ্হাৰিলাকে, বাগি ধৰা বন্ধৰ লাভ দেখিচা । সেই ডেকা মানুহৰ জি সন্মতি আছিল, তাৰে সি চহকি মানুহৰ দৰে ন মৰালৈকে থাকিব পাৰিলেইভেন, কিন্তু কটিকাই পাই সকলো খালে, আৰু তাকো নষ্ট কৰিলে । ম.

অনেক দেশৰ সন্মাদ ।

Journal of Events.

মান দেশৰ পৰা এই বাজা আহিচে । বাংগুন নগৰক ইজৰাজিএ জাহাজৰ বৰ টোপেৰে মাৰে বুলি নগৰৰ অধিকাৰে সকলো প্ৰজাক নৈ কোসৰৰ পৰা জাঁডৰি থাকিবলৈ, হুকুম দি নগৰত জুই লগাই দি পুৰিলে । আৰু নৈৰ দাঁতিত বনুআ কোঁঠ নাজি হিলৈ আদি জুগুত কৰিচে । জানুআৰি ৩১ তাৰিখত গবৰ্নৰৰ জেনেৰল লৰ্ড চাহাবৰ পত্ৰ লৈ এধান ভাপ জাহাজে বাংগুন পালেগৈ । পাচে সেই পত্ৰ অধিকাৰৰ হাতত দিলত তাৰ একো ভাল জবাব নি দিলে । কিন্তু গবৰ্নৰৰ জেনেৰল লৰ্ড চাহাব আমাৰ পৰা জি ধন পাৰ খোজে, মই তাৰ সন্মতি কৰিলেহে দিব পাৰোঁ, এনেকৈ হলে নোআৰোঁ, এই কথা লিখি পঠালে । পাচে ইজৰাজিৰ ভাপ আৰু বনুআ এই দুখন জাহাজ উভতি জাঁওতে কোঁঠৰ পৰা মানে গুলি-য়াই এজন মানুহক মাৰিলে । তাতে জাহাজেও বৰ টোপেৰে উভতি গুলিয়াই সিহঁতৰ কোঁঠবোৰ ভাঙি পেলালে ।

সিদ্ধ দেশ লোআ কালত আলি মৰাদ নামে ধৰ্মপুৰৰ অধিকাৰে কোৱান কিতাপত মাটি দিয়া বাজ পত্ৰ এধান দেখাই গবৰ্নমেণ্টে বাহাদুৰৰ পৰা দেশৰ এডোখৰ পালে । কিছু কালৰ পাচে গবৰ্নমেণ্টে বাজা পাইচে, সেই পত্ৰ বন্ধপ ন হই, কিন্তু সেই অধিকাৰে আগৰ পত্ৰ উলিয়াই কোৱানত এটা নতুন মিচা পত্ৰ সুমাই দিলে । পাচে সেই সকলো কথা সোধ পোচ কৰি তাৰ অনিয়াই কৰমৰ প্ৰমাণ হলত সেই দেশ ডোখৰ তাৰ হাতৰ পৰা নি তাৰ সেই অধিকাৰ বাৰ গুচালে ।

Portrait of Kossuth.—From the Illustrated London News.

কচুত নামে হুগারিৰ দেলাধিকাৰে আপো-
নাৰ দেশ স্বতন্ত্ৰ কৰিবৰ নিমিত্তে ১৮৪৮। ৪৯
সঁকত অষ্ট্ৰিয়া আৰু কচিয়াই সৈতে জুখ কৰি-
লে, কিন্তু জুখত পৰাস্ত হৈ সিহঁতক খেদাব
নোআছিলে। পাচে তুৰক দেশত আসুই লো-
খাত চলতান বাদল্যাই তেঁওক সঁকৰ পৰা
ৰখা কৰিলে; আৰু অষ্ট্ৰিয়া লোকত কলে,
মই এবচৰ মান এওক ভোমোলাকেবে জুখ
ন কৰাকৈ ৰাখিম, পাচে মুকলি কৰি দিম।
ভেতিয়া বচৰ পূৰ্ব হল, ভেতিয়া অষ্ট্ৰিয়াই
তেঁওক মাৰিবলৈ বা আৰু বন্দিকৈ ৰাখিবলৈ

বৰকৈ জনালে; কিন্তু ইজৰাজি আৰু আমে-
ৰিকাৰ আলচেবে বাদল্যাই নে ৰাখি বিদাই
দিলে। আৰু তেঁওক নিবলৈ আমেৰিকাৰ
অধিকাৰে এখন বনুআ ভাপ জাহাজ পঠাই
দিলে। পাচে তেঁও লৰা ভিৰোভাই সৈতে
গৈ বাটত ইজলগত লোমাই সকলো মানুহৰ
পৰা বৰ মৰ্জতা পালে। পাচে ২০ নৱেম্বৰ
তাৰিখত ইজলগত পৰা আমেৰিকালৈ গল।
নুয়ৰ্ক নগৰ পালত সকলো লোকে বৰ মৰ-
মেৰে বেৰি ধৰি টোপ মৰা আদি অনেক মৰ্জ-
তাৰে গ্ৰহন কৰিলে। কচিয়া আৰু অষ্ট্ৰিয়াই

জি কঠিন ভাৱেৰে প্ৰজাৰ মানন কৰে, তাক
নগৰে নগৰে ঠেঙ সকলোৱৰ আগত বুজাই।
কচুতৰ বকচা ওপৰত লিখা আছে।

জুই নাপলিয়ন বোনাপাৰ্ড কুক্ষৰ মহা বজা
হৰলৈ ইচা কৰি প্ৰথমতে কৌশল, পাচে সকলে
প্ৰজাৰো ঠেঙত বাজি বিৰাজিৰ গুটি বুজালে।

মাস্তি হল ৭,৪৩২,২১৬

অমাস্তি ৬৪০,৭৩৭

অসুখকৈ লিখা গুটি ৩৬,৮২০

পাচিম ইন্দিয়া মাছুলি সমূহলৈ আমাজন
নামে এখান ডাক্তৰ ভাল জাহাজ ইঙ্গলণ্ডৰ পৰা
জাঁওতে সাগৰৰ মাজত জাহাজত জুই লাগি
পুৰিলে। তাৰ ১৫০ জন মান মানুহ মৰিল।

আফ্ৰিকাৰ উত্তৰ ভাগে মৰকো দেশৰ লোকে
কোনো কুক্ষি জাহাজ সিহঁতৰ লিমাত লাগি
ভাগি থকা দেখি তাৰ বন্ধু লুটে কৰিলে। পাচে
কুক্ষি সেই বন্ধুৰ দাঁম সিহঁতৰ অধিকাৰৰ
পৰা খোজাত সিহঁতে নি দিলে; সেই নিমিত্তে
কুক্ষৰ বনুয়া জাহাজ ৬ খনে গৈ ২৬ নৱেম্ব-
ৰত বম গুলিএৰে সৈতে চালি আৰু বাৰাত এই
জুই নগৰ গুলিয়াই নষ্ট কৰিলে। তাত কুক্ষি
সেনা কেতবিলাক পৰিল, মৰকোৰ অনেক মা-
নুহ মৰিল।

টৰি নামে এখান ইঙ্গৰাজি জাহাজ পিনাজ
নগৰৰ ওচৰত জাঁওতে তাৰ কাপ্তানে কটিকা
খাই খাই বলিয়া হৈ গল। পাচে ৮ ডিচেম্ব-
ৰত সি আপোনাৰ খোটালিত থকা ১১ সেৰ
মান বাকদত জুই লগাই দিলে। তেতিয়া সি
জাহাজৰ ওপৰলৈ ওলাই এটাই পাৰিলে, মই
জাহাজ খন বাকদেৰে পুৰি পেলালোঁ, ইয়াকে
বুলি বলোৰে জাঁপ মাৰি সাঁত পৰিল। তে-
তিয়া কাপ্তানৰ তলৰ বিসয়াই সকলো মানুহে
সৈতে সুমেৰে জুই নুমালে, আৰু নাও পঠাই
কাপ্তান চাহাবক পানিৰ পৰা তুলিলত এখা
মৰা পালে, এপৰ মান বেলিৰ পাচে মৰিল।
এয়ে কটিকাৰ গুন।

ফন নামে জাহাজত জি মানুহে কাপ্তান চা-
হাবক বধ কৰিলে, সিহঁতৰ ৪ জনক কাঁচি
দিয়া হল।

২৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখত খেহ দেশৰ হক্কৰ
নগৰত জুই লাগি বহু ঘৰ পুৰিলে। জুই
বন্ধ কৰিবৰ নিমিত্তে কোনো চাহাব লোকে
কেতখনি বহত খাৰ দি ঘৰ উৰুআবলৈ য়াত
সিহিলাক আপুৰিও মৰিল, আৰু নগৰিলাবি-
লাকে কোনো উপায়েৰে সৈতে জুই নিবাৰন
কৰিব নোআবিলে। হানি হল ১৫ লাখ টকা।

৫৭ ওপৰ ২১ পিঠিত অন্ধৰ দৃষ্টিয় পুত্ৰ
গননা কৰাত ভুল হোআ হেতুকে সপ্তম পুত্ৰ-
সৰ ১৪০ সৈকৰ পৰা ৬ অঙ্ক ২০। ২০ কৈ
বাৰ্হিচে। সেই সপ্তম পুত্ৰসৰ সুখ সংখ্যা
২২৭১৫; অষ্টম পুত্ৰসৰ ১৭১৩৮, নৱম ৪২৫।
সৰ মোটে তিনি ভায়েকৰ বয়স ৩,৩২,২৪২।

মাৰ্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা।

Almanac for March, 1852

মি	ক	ব	চ	নি	মি	ক	ব	চ	নি
১	২২	২	১০	১১২৮	১৭	৫	৪	২৭	১১৫৫
২	২০	০	১১	১১৩২	১৮	৬	৫	২৮	১১৫৭
৩	১৯	৪	১২	১১৩৪	১৯	৭	৬	২৯	১১৫৯
৪	২২	৫	১৩	১১৩৫	২০	৮	৭	৩০	১১৬০
৫	২০	৬	১৪	১১৩৭					
৬	২৪	৭	১৫	১১৩৮	২১	৯	৮	৩১	১১৬১
৭	২৫	১	১৬	১১৪০	২২	১০	৯	৩২	১১৬২
৮	২৬	২	১৭	১১৪১	২৩	১১	১০	৩৩	১১৬৩
৯	২৭	০	১৮	১১৪৩	২৪	১২	১১	৩৪	১১৬৪
১০	২৮	৪	১৯	১১৪৪	২৫	১৩	১২	৩৫	১১৬৫
১১	২৯	৫	২০	১১৪৬	২৬	১৪	১৩	৩৬	১১৬৬
১২	৩০	৬	২১	১১৪৭	২৭	১৫	১৪	৩৭	১১৬৭
১৩	১	৭	২২	১১৪৮	২৮	১৬	১৫	৩৮	১১৬৮
১৪	২	৮	২৩	১১৪৯	২৯	১৭	১৬	৩৯	১১৬৯
১৫	৩	৯	২৪	১১৫০	৩০	১৮	১৭	৪০	১১৭০
১৬	৪	১০	২৫	১১৫১	৩১	১৯	১৮	৪১	১১৭১

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee
per annum, in advance, or one and a half at the
end of the year.

অক্ষনোদয়

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫২।

নম্বৰ ৩।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1852.

NO. 3.

মেকচিকো দেশৰ বিবৰন।

Geography of Mexico.

মেকচিকো দেশৰ পূব সীমা মেকচিকো সমুদ্ৰ, পশ্চিম ফালে পাচিফিক সাগৰ, উত্তৰ ফালে আমেৰিকা মিল দেশ, দক্ষিণ ফালে গুয়াটিমালা।

মেকচিকোৰ মাজে দি এনাৰি ওখ পৰ্বত গৈচে; আৰু দেশৰ অধিক ভাগে ৪।৫,০০০ হাত ওখ হৈ সমান ভৈয়াম ঠাই আছে। গোট গোট পৰ্বত সেই ভৈয়ামৰ মাজত থাকে, তাৰ চিঙ্গবোৰ সদাই হিম্বেৰে ঢকা হৈচে; ওৰিজাবা, পপকাতপেভল, উলুকা, এই তিনি বন্দুকো, অৰ্ধাৰ্ধ জুই ওলোআ পৰ্বত।

সেই দেশত দেলনৰ্ত, কলবাদো, জিলা, আদি নৈ কেতখনি আছে, কিন্তু ডাঙ্গৰ ন হই। দুই তিনি খন সৰোবৰ আছে, সেইবোৰৰ মাজত চাপলা সৰোবৰ ডাঙ্গৰ, তাৰ দিঘে ৩।৭ মাইল মান। মেকচিকো ৰাজ নগৰ পৰ্বতৰে চাৰিও ফালে মেৰোআ আছে; সেই ঠাইত আগৈএ এখন বিল আছিল, পাচে তাৰ ওপৰত পিটনি হোআত ওপজি থকা অনেক সুন্দৰ বাৰি কৰিছিল; ক্ৰমে সৰু মাটি হ'ল, কিন্তু নগৰৰ প্ৰায়ে চাৰিও পোনে এতিয়ালৈকে বিলৰ পানি আছে, তাক জম্মাংগো সৰোবৰ বোলে। বিলৰ পানি প্ৰায়ে নগৰে নৈতে সমান ওখ, আত্মাবিত কৰাৰ ভায়েৰে পানি জাবলৈ এটা বৰ নলা খানিচে। সেই নলা খনাত ১,০০,০০,০০০ একোটি টকা খৰচ হ'ল।

মেকচিকো দেশৰ অতি ওখ ঠাই হ'লে

হিম জাৰেৰে পূব, তাত কোনো ভাল সন্ধান উত্পন্ন ন হই। থলা বম্বা সকলো বিধ মাটি থকাত প্ৰিথিবিৰ প্ৰাই সকলো বস্তু মেকচিকো দেশত পোআ জাই। সাগৰৰ দাঁতিত মাটি চাপৰ হেতুকে তাত থকা মানুহ সদাই নৰিয়া পৰে। কল, মেহ, গোম ধান সবহকৈ আৰ্জ; কাফি, কপাহ, নিল, এইবিলাককো আৰ্জ। আৰু মাগৈ নামে এবিধ ফুল মেলা ডাঙ্গৰ কেঁয়া গচ বোএ। তাৰ গাত চিৰ দি বচৰি বচৰি প্ৰতি গচে ডেৰ স সেৰ মানকৈ বস লই। সেই বস খাজুৰৰ নিচিনা, তাক খাবলৈ সোআদ, সকলোএ বহুত খাই। আৰু মানিয়ক নামেৰে এজাতি আলু আছে। কচিনিলা নামে বঙ্গা ফুট থকা এজাত সনাহি পোক পোহে। তাৰ গা ডোখৰ মানুহৰ গাত লগাই পানি জোলা বন্ধোআ দৰবৰ নিমিতে বেহা বেপাৰ কৰে। আৰু সেই বঙ্গা ফুটেৰে কাপৰ বোলোআ এবিধ বঙ্গ তৈয়াৰ কৰে।

মেকচিকো দেশত সোন ৰূপ খন্য ৩০০০ হেজাৰতকৈ অধিক গাঁত আছে। আগেয়ে প্ৰতি বচৰে ৫,০০,০০,০০০ মান টকা উত্পন্ন হৈছিল; এতিয়া খন্য মানুহ তাকৰ, বচৰি ২।৩ কোটি মান পাই। মেকচিকো দেশৰ তিনি বিধ লোক আছে, আদি বাসি, ইন্দাণিয়া, আৰু ক্ৰিওল নামে দুইবোৰ মিহলি এজাত। আদিবাসি প্ৰাই ৪০,০০,০০০ হ'ব; ইন্দাণিয়া ১০।১২ লাখ; ক্ৰিওল ২৫ লাখ মান আমেৰিকা দিপত সকলো আদিবাসিৰ মাজত মেকচিকোৰ লোক সন্ধান আৰু ডাঙ্গৰ। সোন

কপ আদি অসংখ্য । ইন্দোনেশিয়াই পুৰুষে সেই দেশে সোমণ্ডে আদিবাসিএ সৈতে বন কৰিলে; সিহঁতৰ হিলৈৰ কেবান্ন নাই, হিলৈৰ মাত সুনি বৰ ভই কৰি পলাই জাই; সেই কপে ইন্দোনেশিয়াই সিহঁতক বন কৰি সিহঁতৰ দেশে ঐয়জ কাৰ্হি ললে ।

ইন্দোনেশিয়াৰ জি সেনাপতিএ পুৰুষে মেকচিকো পাণে, তাৰ নাম কৰ্ত্তেজ । মন্ত্ৰিভূমা নামে মেকচিকোৰ মহা বজাই বগা লোকক দেৱতা বুলি গ্ৰহন কৰিলে; কিন্তু পাচে গুপ্তে বন জুগুত কৰাত কৰ্ত্তেজে গৈ বজাক ধৰি ঠেওৰ মন্ত্ৰি সেনাপতিবিলাকক বজাৰ আগ চকুতে জিয়াই জিয়াই পুৰি মাৰিলে । পাচে মন্ত্ৰিভূমাই তাৰ বন দ্বিকাৰ কৰাত ঠেওৰ আপোনাৰ লোকে বজাৰ পাই বজাক মাৰি গতিমজিন নামে ঠেওৰ ভতিজাকক বাজ আসন দি আকও বন পাতিলে; তিনি মাহ মান বন কৰাৰ পাচে ১৫২১ সঁকত কৰ্ত্তেজে বজাক জিনিলে । পাচে পুতি খোজা বাজ অলঙ্কাৰ দেখুআই দিবৰ নিমিত্তে বজাক জুইৰ আগঠাৰ ওপৰত সুউআই লাভি কৰি ক্ৰমে মাৰিলে । বজা আৰু বাজ মন্ত্ৰিও আগঠাৰ ওপৰত থাকোঁতে বাজ মন্ত্ৰিৰ সাহ গুচি কান্দি কান্দি বজাত কলে, মই সহিব নোআবোঁ, বৰ দুখ পাই-চোঁ । তেতিয়া বজাই উত্তৰ দিলে, মই নো গোলাপ ফুলৰ খাটত সুইচোঁ নে?

মেকচিকো নগৰত জি পুৰনি দেও মূৰ্ত্তিৰ আগত আদিবাসিএ নবৰলি দিএ, সেই সকলোকে নষ্ট কৰি মন্দিৰঘোৰত মাৰিয়ামৰ মূৰ্ত্তি সাজি ধলে, আৰু হুমিয়া ধৰমেৰে পুৰতিৰলৈ সকলোকে আগ্যা দিলে । এডিয়ালৈকে মেকচিকো দেশত সেই ধৰম ধাপন কৰা আছে, কিন্তু বৰুপকৈ সিহঁতৰ কৰে ধৰম ন পুৰতে ।

চলুলা নগৰত থকা পকি দেলানত জি কপে ৩০,০০০ নবৰলি কাটিছিল, তাৰ কথা ১৮৪৭ সঁকৰ অকনোদই ৫৮ পিঠিত লিখা আছে । দেলানৰ ওখই ১১৮, বহলে ১১৮২ হাত ।

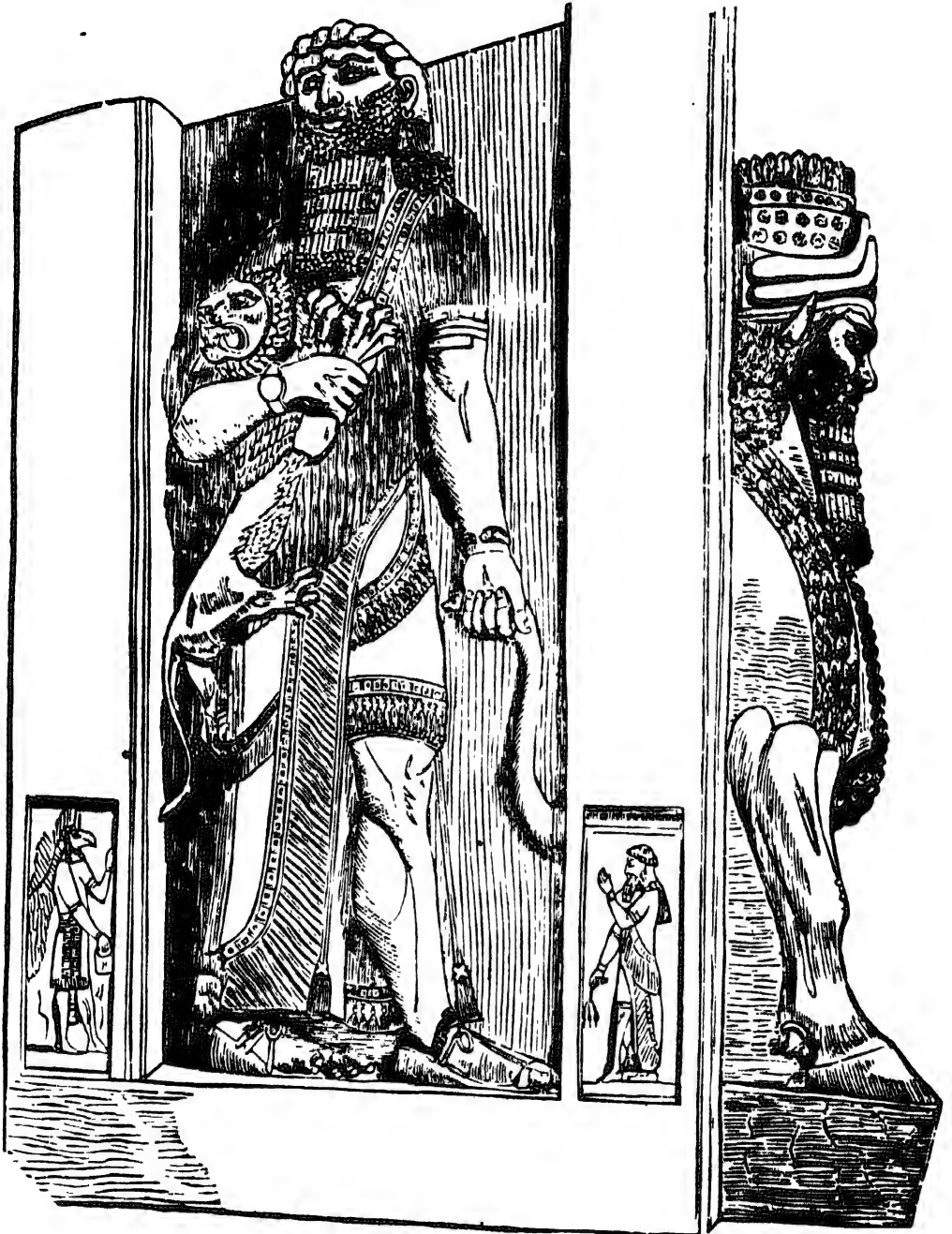
মেকচিকোৰ কিবা পুৰনি নকচা আৰু বুৰঞ্জি

আছিল; সিহঁতৰ মতেৰে পুৰুষে বাইকসৰ জুগ আছিল ৫২০৬ বছৰ, অগ্নিৰ জুগ ৪৮০৪; বায়ুৰ জুগ ৪০১০, জলৰ জুগ ৪০০৮ বছৰ । সেই সকলো কথা পুৰনি গণ, কিন্তু জি পণ্ডিতে সিহঁতৰ কথা বিচাৰ কৰে, সিবিলাকে বোলে, ৫৪৪ ইং সঁকত তলতকৈ জাতিএ উত্তৰ কালৰ পৰা আহি মেকচিকো দেশত ১০৫১ সঁকলৈকে বাজ ভোগ কৰিলে । পাচে ১১৭৮ সঁকত আজতকৈ জাতি আহি তেনচতিতলান অৰ্থাত মেকচিকো নগৰ পাতি ধলে । ইন্দোনেশিয়া অহা কাললৈকে সেই জাতিএ বাজ ভোগ কৰিলে । ১৫২১ সঁকত কৰ্ত্তেজ সেনাপতিএ সেই নগৰ জুখ কৰাত অসংখ্য মানুহ মৰিল । পাচে ৩০০ বছৰলৈকে সেই দেশ ইন্দোনেশিয়া বজাৰ তল হৈছিল; ১৮২৩ সঁকৰ পৰা মেকচিকো দেশ স্বতন্ত্ৰ হৈছে । দেশাধিকাৰ হবলৈ প্ৰতিদত্ত পাতি পাতি থাকে, কিন্তু বাজা ধৰ হোআ নাই । বাজ জহিয়া, ডকাইত, এনেকুআ অনেক আছে । পুজা অধিক ভাগৰ গিয়ান বিদ্যা নাই ।

মেকচিকো নগৰত থকা লোক প্ৰাই ১,৫০,০০০ । পাচিফিক সাগৰৰ দাঁতিত আকাপুল্কা নগৰ আছে; তাৰ ঘুলি জাহাজ থাকিবলৈ অতি সুন্দৰ; চাৰিও কালে নিলৰ পৰ্বতে বেৰি আছে । লাপোএবলা নগৰৰ ৪০,০০০ নিবাসি আছে । আটলান্টিকৰ দাঁতিত বেৰাক্ৰুচ, আলবেৰাদো, ভাম্পিকো, এইবিলাক নগৰ আছে । বেৰাক্ৰুচ আৰু মেকচিকোৰ মাজত ওখ ভূমিত জালাপা নগৰ আছে; বাৰিখাত অনেক মানুহে তালৈ গৈ কাল নিয়াই; তাত মানুহৰ জৰ নৰিয়া প্ৰায়ে নাই ।

নুৰুতলতৰ বালিত থকা কদ হাত ।

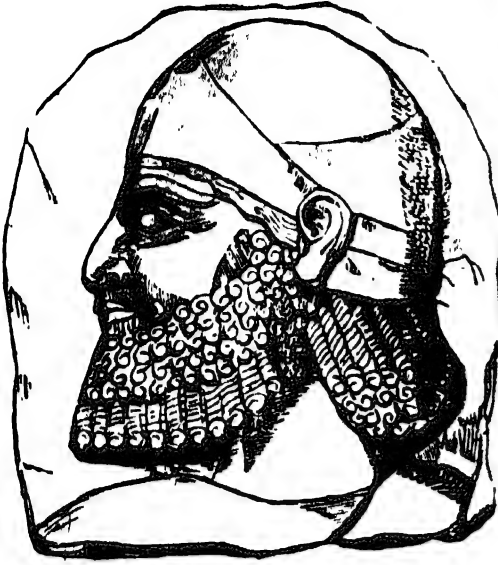
Assyrian Hercules and Human-headed Bull, from the Illustrated London News.

নিনিবি পুরনি নগরত পোআ মূর্তি ।

Discovery of Antiquities at Nimrud.

১৮৪০ সনকত বক্তা নামে এজন ফ্রাঙ্কি চা-
হাবে আচুরিয়া দেশত থাকি পুরনি নিনিবি
নগরব ওচরত ইটা নিল আদি আগর বস্ত্র

পাই মাটি খানিবলৈ ধরিলে । খানোতে বহু
সিলব মূর্তি ওলাল; ১৮৪৬ সনকত এনে বহু
বহু কেতখনি মূর্তি পাৰি নগরলৈ পঠালে ।
ভাৰ মাজত মানুষৰ দৰে মুখ আৰু ডেউকা
থকা সিংহ এটা, গৰু এটা পালে । আৰু

Turbaned Head, from the Nimroud Marbles

এহাতে সিংহ ধরা, এহাতে সাপ লোআ, এনে দিখল ডাঁবিএরে মানুহৰ মূৰ্তিও পালে। সেই মূৰ্তি সি পিঠিত লিখা আছে, তাক সিলৰ গৰ এডোখৰত সজা হৈছে। গৰৰ পাচ কালে মানুহ মূখিয়া গৰু আছে, নকচাত তাৰ আগ ভোখৰ মাথোন দেখা জাই; গৰৰ সি ফালৰ পৰা চালে গোটাইটো দেখে। সিংহ লোআ মানুহৰ ওচৰত চৰাই চোটেৰে এক দেৱতাৰ মূৰ্তি, আৰু আন এটা মূৰ্তিও আছে। আৰু পিতলৰ সিংহৰো মূৰ্তি পাইছে, তাৰ পিঠিত চকুৰ নিচিনা সজা আছে, তাৰে বুজা হই, সি কিহবাৰ জোখ। আৰু দুই মূৰে গৰুৰ মূখ লগোআ এডাল থাক পাইছে।

Bracelet of Bronze.

আৰু লেয়ৰ্দ নামে এজন ইষ্টৰাজি চাহাবে সেই ঠাইতে ৫।৬ বছৰ মান ধানি ইষ্টলগলৈ অনেক মূৰ্তি পঠাইছে। সেইবিলাকৰ মাজত সিলত কাটি ধোআ কোনোবা বজাৰ মূৰ পাইছে, তাকো ইয়াত লিখিচোঁ।

মানুহে বোলে, এই ঠাইৰ ওচৰত নিমৰোদ নামে এটা পুৰনি নগৰ আছিল; সাত্ৰত জি নিম্ৰোদৰ নাম ওলাই, আন্দাজে তেঁৱে সেই নগৰ পাতিলে। আচুৰিয়া আৰু বাবেল দেশৰ ৰাজ ধানি অনেক পুৰনলৈকে সেই ঠাইৰ ওচৰত আছিল; পুৰনি ইটা নকলৰ ওপৰত বজাবিলাকৰ নাম লিখা আছে।

Bronze Lion.

এই দেশত মধ্য মধ্য ৰাতি কোনো ঠাইত, বুপাণ্ড বুপাণ্ড সবদ কৰে, তাকে আমাৰ মানুহে পাঁও কৰা ওলাইছে বুলি, তাতে বৰ ভই কৰে। সেই পাঁও কৰাক পিনাচ বুলি প্ৰায়ে মা-

নুহে কই। কিন্তু মিচা, মই এদিন জোনাক ৰাতি আলহি হৈ লোকৰ গোঁসাই ঘৰৰ মুকলি টুপত সুই সাৰে থকাত গাৰ ওচৰতেই সেই পাঁও কৰা সবদ কৰিলে; পাচে মই চাই হৈ-পাৰ নিচিনা বগা এটা জন্তুহে দেখিলোঁ। পিনাচ ন হই, সেই দিনাৰ পৰা পাঁও কৰা হৈপাহে, এই কথা ঠিক জানি পিনাচৰ ভই গুলিল। থে.

জাতিকৰ জাহ্ন: ৫ আৱা: ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 5.

এই ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ানে পোনাৰ অকৰম চিন্তি বিলাপ কৰি গৈ গৈ, অকস্মিতে মূৰ দাঙ্গি চাই বাটৰ কাষৰত থকা সুন্দৰ নামে মনো- হৰ এটা বৰ ওখ বাজ মন্দিৰ দেখিলে ।

তেতিয়া মই সমাজিকত দেখিলো, সি ভাত বাতি থাকিবৰ আশাৰে তালৈ পোনাই বৰ বেগেৰে জাবলৈ ধৰিলে; কিন্তু অলপ মান গৈ দুঅৰিৰ পজাৰ পৰা দু কুৰি টাৰ মানৰ আঁতৰ হৈ বৰ ঠেক বাটত সোমাল । তাতে ভালকৈ চাই চাই গৈ বাটতে দুটা সিংহ থকা দেখি- লে । তেতিয়া সি মনতে বুলিলে, সঙ্কাকুল আৰু ভয়াভূৰে জি সঙ্কটত পৰি উলটি গল, তাক এতিয়াহে দেখিচোঁ । সেই সিংহ হলে নিকলিৰে বন্ধা আছিল, কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ানে নিক লি নে দেখিলে; এই হেতুকে আপোনাৰ আ- গত কেৱল স্মিত্ব থকা বুলি ভই পাই, সিং- তৰ পাচে ময়ো উলটি জাম বুলি ভাবিলে । কিন্তু পৰিয়া নামে পজাত থকা জি দুঅৰি, সি খ্ৰিষ্টিয়ানক পাচ হুকি জাবলৈ ধৰাৰ দৰে ধমকি ৰোআ দেখি, তাত বিজিয়াই কলে, হেৰা, বাটৰুআ, তোমাৰ সাহ এইমান নিৰ্বলি হৈছে নে? সিংহলৈ ভই ন কৰিবা; নিকলিৰে বন্ধা আছে । বিয়াসিৰ বিয়াস পৰিখা কৰি- বৰ নিমিতে, আৰু অবিয়াসিৰ অবিয়াসো প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিতে তাতে ৰোআ হৈছে । বাটৰ মাজে দি চলি জাহা, তেহে তোমাৰ একো আপদ ন হব ।

তাতে মই চাই দেখিলোঁ, খ্ৰিষ্টিয়ানে সিংহত ভয়েৰে কঁপি কঁপি দুঅৰিৰ কথাত মন দি সাৱ- ধানে জোআত সিংহৰ গোজৰনি মাখোন সুনি- লে, একো বিঘিনি নে পালে । তাতে সি আনন্দেৰে হাতত চাপৰ মাৰি গৈ, দুঅৰি থকা দুআৰ পাই তাৰ আগত থিয় হৈ দুঅৰিত সুধিলে, হে আতা, এই কি ঘৰ? আজি বাতি ইয়াত থাকিব পাৰিম নে? তাতে দুঅৰিএ কলে, এই ঘৰ পৰ্বতৰ অধিকাৰে সাজিলে; জাজিকৰ হিঁত উপকাৰৰ নিমিত্তেহে সজা হৈছে । আৰু ভুজি কৰ পৰা আহিলা, কলৈ বা জোআ, ইয়া- কে দুঅৰিএ সুধিলে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । মই বিনাস নগৰৰ পৰা আহি চিওন পৰ্বতলৈ জাহা কৰিচোঁ; কিন্তু বেলি মাৰ জোআ দেখি, চাই পালে বাতি ইয়াত থাকিব খোজোঁ ।

দুঅৰি । তোমাৰ নাম বা কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান । মোৰ নাম এতিয়া হলে খ্ৰি- ষ্টিয়ান; কিন্তু আগেয়ে অনুগ্ৰহ-হিন আছিল । জি যাকৈতৰ সন্তান ইয়াৰে সোমৰ তাম্বত নি- বাস কৰাৰ, সেই যাকৈতৰ বন্ধ হৈচোঁ ।

দুঅৰি । কিন্তু বেলি মাৰ জোআত দে আহিচা, এনে পলম কৰাৰ কাৰন কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হাই হাই, দুৰ্ভগিয়া মানুহ জি মই, পৰ্বতৰ চালত সৌ শ্বিন্তে থকা ঘোপ ঘৰত মই টোপনিয়াই ন থকা হলে, ভালৈ মানৰ আগেয়ে পালোঁহেঁতেন । তেও প্ৰমানৰ নুৰা নে হেৰোআ হলে টোপনিওআতো সোন কালে পালোঁহেঁতেন । তাক হেৰোআ নে জানি পৰ্বতৰ মুৰলৈকে আহিলোঁ, তেতিয়া তাক বিচাৰি নে পাই মৰুত বৰ অসন্তোষেৰে টোপনিওআ চাইলৈ উলটি জাব লাগিল; পাচে তাক পাই সেসত আহিলোঁ ।

দুঅৰি । বাক, এই চাইৰ এজনি কন্যা মাতি আনিম, তেঁও জদি তোমাৰ কথাত ভাল পাই, তেন্তে ঘৰৰ বেৱহাৰৰ দৰে আ- পোনাৰ পৰিয়ালক দেখাই দিব । তেতিয়া পৰিয়া দুঅৰিএ ঘণ্টা মাৰিলত তাৰ সবদ সুনি সুবিবেকি নামেৰে গহিন সুন্দৰ চোআলি এজনি ঘৰৰ দুআৰে ওলাই, মোক কলেই মাতিলা বুলি সুধিলে ।

দুঅৰিএ কলে, এই জন মানুহ বিনাস নগ- ৰৰ পৰা চিওন পৰ্বতলৈ জাহা কৰিছে, কিন্তু ভাগৰুআ আৰু বাতিএ পোআ হৈ ইয়াতে থাকিব খোজোঁ । এই হেতুকে তোমাকে মাতিম বুলি কলোঁ; তাৰে সৈতে ভূমি কথা বাদা হৈ ঘৰৰ দত্তৰ মতে জেনে উচিত দেখা, তাকে কৰিব পাৰা ।

পাচে চোআলিএ, ভূমি কৰ পৰা আহিচা কলৈ জোআ বুলি সোধাত, সি তাকে কলে । আৰু ভূমি এই পথত কেনেকৈ সোমাল বুলি

সোখাত তাকে কলে। ভেতিয়া তেঁও সুখিলে, বাটত কি কি দেখিলা, কাৰ লগ পাইছিল। সেনত তোমাৰ কি নাম বুলি সুখিলন্ত সি কলে, মোৰ নাও খ্ৰিষ্টিয়ান; আৰু জাভিকৰ হিত উপকাৰৰ নিমিত্তে পৰ্বতৰ অধিকাৰে এই ঘৰ লজা হোআ জানি, ইয়াত বাতিটো থাকিবলৈ মোৰ বৰ ইচা আছে। তাতে তেঁও মৰমত মিটকিয়ায়ো চকুৰ লো উলিয়াব খুজিলে। ভেতিয়া একেৰিমান বৈ তেঁও বুলিলে, পৰিয়ালৰ আৰু জনি দেউক মাতি আনোঁগৈ। পাচে তেঁও দুআৰ মুখে বেগে সোমাই, সুবুধি, ধৰ্মিষ্ঠা, প্ৰিতিকাৰি, এই তিনি জনি মাতি আনিলত সিবিলাকে খ্ৰিষ্টিয়ানে নৈতে অলপমান কথা হৈ ভিতৰৰ পৰিয়ালৰ মাজলৈ নিলে। দুআৰ জলিৰ কোলবলৈ ঘৰৰ সকলোএ আগ বাৰ্ছি আহি তাক বুলিলে, হেৰা পুত্ৰৰ আসিৰ্বাদ পোআ, তুমি ভিতৰলৈ আহা; এনে জাভিক আলহি পুহিবৰ নিমিত্তেহে পৰ্বতৰ অধিকাৰৰ আগ্যাৰে এই ঘৰ লজা হৈছে। তাতে সি মূৰ দোঁআই সিবিলাকৰ পাচে পাচে ঘৰৰ ভিতৰলৈ গল। এই ৰূপে ভিতৰ সোমাই বহিলত কন্যাবিলাকে তাক জল পান কৰাই, ভোজ জুগুত ন হই মানে আমাৰ দুই এক জনিএ খ্ৰিষ্টিয়ানৰ লগত হিত উপদেশেৰে কাল নিয়াবলৈ আলচ কৰি, ধৰ্মিষ্ঠা, সুবুধি, প্ৰিতিকাৰি, এই তিনি জনিক কথা হবলৈ ধলে। পাচে এই ৰূপে কথা আৰম্ভন কৰিলে।

ধৰ্মিষ্ঠা। আঁহা, প্ৰিয় খ্ৰিষ্টিয়ান, আমি আজি বাতি ভোমাক বৰ মৰমেৰে আমাৰ ঘৰত বাধিটো দেখি, আমাৰ হিত হবৰ নিমিত্তে জাজাত তোমাৰ জি সকলো কথা ঘটিল, তাক কোআ কুই কৰাচোন।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তাতে মোৰ বৰ ইচা; তোমাৰ এনে মতি হোআত মই বৰ ভাল পাঁও।

ধৰ্মিষ্ঠা। জাজাত আনুসৰ কাল নিয়াবলৈ প্ৰথমতে কিহে তোমাৰ এনে মন কৰিলে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ কানত পৰা এটা ভয়ঙ্কৰ সবদেই মোক জনম ভূমিৰ পৰা ধোলালে? সেই সবদে কলে, তই এই ঠাইত জদি থাক, তেন্তে অৱলো তোৰ সৰ্বনাশ হব।

ধৰ্মিষ্ঠা। কিন্তু সেই বেন এৰি কি বৈদেবেৰে এই পথলৈ আহিলা?

খ্ৰিষ্টিয়ান। ইয়বৰ ইচাৰেহে হই; খিনা-সৰ ভয়ত থাকোঁতে কলৈকো জাম বুলি বে জানিলোঁ; কিন্তু ঠপি ঠপি কান্ধি থকাত বৈদে-জোগে উপদেশক নামে এজন মোৰ ওচৰলৈ আহি নক দুআৰৰ পাখে জাব দিলে; তেঁও বে দেখুউআ হলে কেতিয়াও বে পালোঁহে-তেন; সেই পথ পাই এই ঘৰলৈ পোনাই আহিলোঁ।

ধৰ্মিষ্ঠা। তেনে হলে তুমি অৰ্থ-দায়কৰ ঘৰৰ ওচৰে দি নাহিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই আহিলোঁ, আৰু তাত জি কথা দেখিলোঁ, সেইবোৰ কথা মৰিবৰ দিনলৈকে মোৰ মনত লাগি থাকিব। সেই কথাৰ মাজত এই তিনিটা বিলৈল, চইডানে বিৰোধ কৰাতো খ্ৰিষ্টে কি ৰূপে মনৰ ভিতৰত আপোনাৰ অনুগ্ৰহৰ কৰম সিধি কৰিচে; এজন মানুহে ইয়বৰ অনুগ্ৰহলৈ আলা কৰিব নো-অবালৈকে কি ৰূপে পাল কৰিলে; আৰু জি জনে সপোনত ইয়বৰ মহা লোখৰ দিন আহিল বুলি জানিলে, এইবিলাক কথা মোৰ মনত বৰকৈ বল।

ধৰ্মিষ্ঠা। তেনে হলে সেই মানুহে কোআ সপোনৰ কথা সুনিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। এৰা, সুনিলা, সি বৰ ভয়ঙ্কৰ কথা। তাকে কোআত মোৰ বিদাই বিদাৰিলে, তেও তাক সুনাত মোৰ হিত বুলি জানি-টো।

ধৰ্মিষ্ঠা। অৰ্থ-দায়কৰ ঘৰত অকল ইয়াকে দেখিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। ন হই, তাত বাজে গৰাকিএ মোৰ হাতত ধৰি এটা বৰ সুন্দৰ ৰাজ ঘৰ দেখুআলে; তাৰ ভিতৰৰ লোক সোনোআলি বস্ত্ৰ পিন্ধা হৈছিল; ক্ৰমে চাই থাকোঁতে এজন সাহিৱাল মানুহ আহি দুআৰ ভেট থকা অস্ত্ৰ লোআ বখিৰাবোৰক আক্ৰমণ কৰি বৈয়াই কাটি সোমাই গল, আৰু ভিতৰত থকাবিলা-কেও আঁহা, আঁহা, অনন্ত সুখৰ ভাগি হবা,

বুলি তাত কলে । এইবিলাক কথা দেখা সুনাত মোৰ মন বৰকৈ মুহিলে, তাত মোৰ আৰু বাট জাব ন লগা হলে, বাবেও মাহ সেই উত্তম লোকৰ ঘৰত থাকিলোঁহেঁতেন ।

ধৰ্ম্মিষ্ঠা । তাৰ পাচে বাটত কিবা দেখিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । কি দেখিলোঁ তাক কঁও, সূনা । সেই ঠাইৰ পৰা অলপ গলত মনেৰে দেখাৰ দৰে গাৰ ভেজ বোআ এজনক গচত আৰি বোআ দেখিলো; তেঁওক দেখা মাত্ৰকে পিঠিৰ ওপৰৰ জি বোজাৰে কেঁকাই আছিলো, সেই বোজা একে বেলিএ খহি পৰিল । সেই কথা মোলৈ বৰ আচৰিত, আৰু আগেয়ে তাৰ নিচিনা কেতিয়াও নে দেখিলোঁ । এনে সময়ত ওপৰলৈ চাই আছিলোঁ, কিয়নো ওপৰলৈ চাই নে থাকি নোআৰিলোঁ; তেতিয়াই তিনি জন প্ৰকাশি লোক মোৰ ওচৰলৈ আহিল; সিবিলাকৰ এজনে মোত কলে, তোমাৰ পাপ খেমা হ'ল; এজনে মোৰ কটা ক্ৰাপৰ গুচাই এই জি বুটা দিয়া চোলা তুমি দেখিচা, তাক মোক দিলে; ত্ৰিতীয় জনে মোৰ কঁপালত জি চিন দেখা তাক লগাই, এই চাব মৰা পুখিৰ নুৰা হাতত দিলে; এই কথা কৈ খ্ৰিষ্টিয়ানে বুকুৰ পৰা নুৰাটো উলিয়াই দেখালে ।

ধৰ্ম্মিষ্ঠা । কিন্তু এইবিলাকত বাজে আৰু আন নে দেখিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । দেখা পোআবিলাকৰ মাজত জি কলোঁ, এয়ে প্ৰধান, কিন্তু আন আন কথাও কিছু দেখিলোঁ । অবিবেচক, এলেহুআ, কুসা-হিয়াল, এই তিনি জনক ভৰিত লোআৰে মই অহা বাটৰ কিছু আঁতৰতে টোপনিয়াই থকা দেখিলো; মই নিহঁতক জগাৰ পৰা সজি আচে, এনে ভাবিচা নে? নিহঁতৰ বাহিৰে কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়া, এই দুজনক গৰৰ ওপৰে দি বগাই উঠি আহিবৰ দেখিলোঁ; আমি চিওন পৰ্বতলৈ জাজা কৰিচোঁ বুলি কই, কিন্তু নিহঁতৰ বেগতে বিনাস হল; মই আপুনিও নিহঁতত তাক কলো, কিন্তু ন পতিয়ালে । আৰু মই জি জি কৰম কটিন পাৰোঁ, আটাই-

ৰে মাজত এই পৰ্বতত উঠা, আৰু সিহঁতৰ মুখৰ ওচৰে দি অহা, এই দুই কৰমহে টোৰ; দুজৰত থকা সেই উত্তম দুজৰি নো বোআ হলে, কি জানি সেনতেই উলটি গলোঁহেঁতেন; এতিয়া এই ঠাই পাৰোঁ দেখি ইহঁতক স্তুতি কৰোঁ; আৰু ইয়াত মোক গ্ৰহন কৰা হেতুকে তোমাৰো বৰ উপকাৰ আনিচোঁ ।

জলপাতন ।

Lesson IV.—The Deluge.

কইনৰ আৰু চেতৰ ভালেমান সতি সন্ততি আছিল ।

পাচে আদম আৰু হাৱা মৰিল, কইন মৰিল, চেতো মৰিল, তথাপি প্ৰিথিৰিত বহু মানুহ থাকিল । ভেতিয়াৰ মানুহবিলাক ভাল নে বেয়া?

প্ৰথমতে কেতবিলাক ভাল হৈছিল, কিন্তু সেনতে নিহঁত আটাই দুক্ট হৈ গল; জাব লগত ইহঁতৰ আত্মা আছিল । কেৱল এটা মানুহ থাকিল তাৰ নাম নোহা ।

পাপি মানুহবিলাকৰ ওপৰত ইহঁতৰ ক্ৰোধ অভিনয় বাহিৰলৈ, তেঁও নিহঁতক সন্তি দিবলৈ মন কৰিলে ।

নোহাক ইহঁতৰে কলে, বোলে, “মই ইমান বৰধুন অনাম, জেন তোমাক আৰু তোমাৰ ভিৰোতা আৰু তোমাৰ সন্তানবিলাকৰ বাহিৰে আন আটাই মানুহবিলাক পানিত ডুবাই নশ্ব-হাৰ কৰিম ।”

ভেতিয়া ইহঁতৰে নোহাক এখন ডাকৰ জাহাজ সাজিবলৈ দিলে ।

জাহাজ নো কি বোলে? এখান বৰ নাৱৰ নিচিনা । ভেতিয়া ইহঁতৰে দুক্ট মানুহবিলাকক ডুবাই মাৰিব, ভেতিয়া জি পানিৰ ওপৰত উঠি কুৰিব, এনে এখন বৰ জাহাজ নোহাই সাজিলে ।

নোহাই কাঠেৰে সেই বৰ জাহাজ সাজিলে । সি ভালেমান গচ কাটি পাট কালি পাচে জোৰা লগাই তাৰে জাহাজ সাজিলে । জাহাজত এখন দুজাৰ বাধিলে, আৰু ওপৰে দি এখন সৰু খিলিকিও সাজিলে ।

ইহাৰে অগন্তক পানিৰে ভল নিয়াব, ইয়াকে নোহাই মানুহবিলাকত কলে, আৰু নিহঁতৰ কুকুৰমৰ পৰা উলটিবলৈ বুদ্ধি দিলে ।

কিন্তু নিহঁতে ভালৈ মন নি দিলে, কেৱল খোআ পিৰা কৰাতে দিন নিয়াই ইহাৰক নি চিন্তিলে, আৰু তেঁওক সন্তোষ কৰিবলৈকে উপাই ন কৰিলে ।

সকলো পহু, চৰাই, পোকবিলাক পানিত মৰিবলৈ ইহাৰৰ ইচা নাছিল; এই কাৰনে সকলো জাতৰ পহু, চৰাই, পোক, এজোৰ এজোৰ জাহাজলৈ নিবলৈ তেঁও নোহাক আগ্য দিলে । এই সকলো জন্তুবিলাক আপোনা আপুনি জাহাজৰ ভিতৰলৈ জোআ ইহাৰে কৰাব পাৰে । নোহাই খান, গচৰ গুটি, ঘাঁহ আদি কৰি আহাৰ নিহঁতৰ কাৰনে জাহাজত থলৈনি । কূপৌ, কাউৰি, নগুন, ঘনচিৰিকা আদি কৰি সকলো বেলেগ বেলেগ জাতৰ চৰাই নোহাই ললে, আৰু নিহঁতে খিলিকি দুআৰে সি জাহাজৰ ভিতৰলৈ সোমাল । মেৰ চাগ, ঘোঁৰা, কুকুৰ আদি সকলো জাতৰ পহুবিলাকে আৰু পখিলা, মৌ মাখি, পৰুআ পিপৰা আদি সকলো জাতৰ পোকবিলাকে তেঁৱে ললে ।

এই সকলো জাহাজৰ ভিতৰ সোমাল, কিয়নো নিহঁতক ইহাৰে জাতি আৰু আগ্য মন্য কৰিলে । তেতিয়া নোহা, তেঁওৰ তিৰোতা, তিনি পুত্ৰ, আৰু নিহঁতৰ তিৰোতাবিলাক জাহাজৰ ভিতৰলৈ সোমাল । কিমান মানুহ জাহাজৰ ভিতৰ হল? আঠোটা । নোহাই দুআৰ নে মাৰিলে, কিন্তু ইহাৰে মাৰিলে; ইহাৰে আগ্য নি দিএ মানে দুআৰ নে মেলিবলৈ নোহাই জানিলে ।

তেতিয়া বৰধুন দিবলৈ ধৰিলে । দিনে বাতিএ বৰখিলে । এতিয়া দুই মানুহবিলাকে কি ভাবিচে? নিহঁতে নোহাৰ কথা মানিবলৈ কিমান ইচা কৰিছিলে! যদি নিহঁতে গচৰ ওপৰত উঠে, লগতে পানিএ গচৰ মূৰ পাইটগৈ । যদি মেঘৰ সমান ওখ পৰ্বতত উঠে, লগতে পানিএ তাৰ ওপৰ হই, কিয়নো দু কুৰি দিন দু কুৰি বাতি বৰখিলে । আৰু মহা সাগৰৰ

ভূমুকবিলাক ভাগি গল, আকাশৰ মেঘৰ দুআৰো সুকলি হল । জাহাজত থকাবিলাকৰ বাহিৰে সকলো জন্তু, চৰাই, মানুহ, লৰা মৰিল ।

সেসতে পানিৰ বাহিৰে একো দেখিবলৈ নাই কিয়া হল । কেৱল জাহাজ এন মাথোৰ পানিৰ ওপৰত উঠিচে । কিমান দিন নোহাই জাহাজত থাকিলে? প্ৰাই পুৰা এবচৰ ।

বৰধুন এবাৰ ভালেমান দিনৰ পাচে পানি সুকাল নে নাই সুকুআ, ইয়াকে নোহাই জানিবলৈ ইচা কৰিলে । তেঁও চৰাইবিলাকৰ মাজৰ পৰা কাউৰি এটা বাচি লৈ খিলিকি দুআৰে সি জাহাজৰ বাহিৰ কৰিলে; কাউৰি অজাতি হোআ হেডুকে জাহাজত থাকিবলৈ ভাল নে পাই; পানিৰ বাহিৰে একো গচ দেখিবলৈ নাই কিয়া হলাতো নোহাৰ ওচৰলৈ আকও উভতি ন গল, কিন্তু বাতিএ দিনে পানিৰ ওপৰত ফুৰি থাকিল ।

কাউৰি উভতি আহিবৰ নে দেখি নোহাই আকও চৰাইবিলাকৰ পৰা কূপৌক বাচি লৈ পঠাই দিলে, কূপৌ হলে বৰ জাতি । জেতিয়া নোহাই তাক বাহিৰ কৰিলে, সি পানিৰ বাহিৰে একো নে দেখি উভতি আহিল । জেতিয়া তাৰ চৰাই আহিল, নোহাই জানিলে আৰু তেঁও হাত লৈ তাক ভিতৰলৈ আনিলে ।

নোহাই আৰু সাত দিন থাকি আকও কূপৌক পঠাই দিলে । এই বেচি হলে কূপৌএ কেতবিলাক গচ ওলোআ দেখিলে; তেঁও নে থাকি গচৰ পাত লৈ নোহাৰ ওচৰলৈ উভতি আহিল । নোহাই তাৰ সৰু কূপৌটিক মৰম কৰিব পাই ।

নোহাই আৰু সাত দিন বাট চাই তাৰ কূপৌক পঠাই দিলে, এই বেচি হলে সি উভতি নাহিল । তেতিয়া প্ৰিথিবিৰ পানি সুকাল বুলি নোহাই জানিলে, কিন্তু ইহাৰৰ আগ্য নো পোআ মানে জাহাজৰ পৰা নোলাল ।

সেসত ইহাৰে কলে, ডুমি আৰু তোমাৰ তিৰোতা, তোমাৰ পুত্ৰ আৰু নিহঁতৰ তিৰোতাবিলাক, চৰাই, পহু আৰু পোক পৰুআবিলাক জাহাজৰ পৰা বাহিৰ ওলা ।

দুআৰ মুকলি কৰা হ'লত পহুবিলাক বাজলৈ ওলাল, মেৰ চাগবিলাকে আকও কোমল ঘাঁহৰ ওপৰত পৰি থাকিবলৈ আৰু চাগবিলাকে ওখ পৰ্বতত জঁপিয়াই কুৰিবলৈ কিমান ভাল পালে!

আৰু থিলিকি 'দুআৰ মুকলি কৰা হ'লত, চৰাইবিলাকে উৰি গৈ গচ গচনিৰ মাজত উৰি কুৰিবলৈ কিমান ভাল পাইছিল!

নোহাই আৰুও কৈচা বৰনিয়া পৰ্বত পথাৰ-বিলাক দেখিবলৈ পালে। কিন্তু দুই মানুহ-বিলাক কত! তেঁও সিহঁতৰ মুখ কেতিয়াও আৰু নে দেখে। জলপ্লাবনৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা জি ইহুৱৰ অনুগ্ৰহ, তাকে সুঅৰিলে।

তেঁও হোমৰ ভেঁটিৰ কাৰনে নিল এদম গো-টালে; আৰু চৰাই পহু আনি ইহুৱলৈ উচ-বগিলে, তাতে ইহুৱে সন্তোষ হ'ল।

ভেতিয়া ইহুৱে নোহালৈ বৰ দায়া হৈ অজি-কাৰ কৰিলে, বোলে, মই আৰু প্ৰিথিৱিক কে-তিয়াও তল নি নিয়াঁও। ভেতিয়া বৰখুন আনে, জলপ্লাবন হ'ব বুলি নে ভাবিবা। বৰখুন অনাৰ পাচে আকাশলৈ চোআ, ভূমি খেনু দেখিবা, মোৰ অজিকাৰ সোআৰাৰ চিন সেয়ে হ'ব।

প্ৰিয় লৰাইত, তোমোলাকে কাম বৰনিয়া খেনু দেখিলা নে! কেনে ডাঙ্গৰ, কেনে সুন্দৰ বৰন! আৰুও জলপ্লাবন ন কৰিবলৈ জি ইহুৱৰ অজি-কাৰ, তাক আমাৰ মনত সেয়ে সোআৰাই।

জি কাৰনে ইহুৱে এই অজিকাৰ কৰিলে, তাক ভূমি জানা। প্ৰভু যিচু পাপৰ কাৰনে মৰিব বুলি তেঁও লৈ অজিকাৰ কৰিলে। পা-চে প্ৰভু নামি আহিল আৰু মৰিল; এদিনা আৰুও আহিব, ভেতিয়া হলে প্ৰিথিৱি গোটেই-খন পুৰিব। ভেতিয়া নোহাৰ নিচিনাকৈ আ-মাকো উদ্ধাৰ কৰিব বুলি ইচা কৰিচোঁ; কিন্তু জি ইহুৱে দেখে, আমি ধোআ পিয়া গুম-লাত মন মাখোন দি তেঁওক সন্তোষ কৰিবলৈ চেষ্টা ন কৰোঁ, আমিও পোৰা হম। ক.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৮ ।

Feringi Singh—War with the Bengalis.

লাকনি কাচেও (১১) সৈকত, আহিনৰ দিনত বজা দেৱে লাবুন বৰুআকে, ভাইভোখুৰ লাজি দামকে, বাইভজিয়া বৰুআ কলিয়াকে, হ'লডামৰ নাতিয়েক লাজিভোওকে, হিলেদাৰি বৰুআ অমসানকে, এই সকলক পাঠালে। বজালৰ মিৰ্জা নাখুলা নেবাবক জুখ কৰিবলৈ ইবোৰেও গৈ কৌঠ কৰি আছিল। এনেতে এদিন মিৰ্জা নাখুলা নেবাব অনেক ধনি চিপাহিৰে কৌঠৰ পৰা ওলাই আহি আমাৰ কৌঠত জুখ ধৰি-লেহি; আমাৰ মানুহেও গুলিয়াই কঁৰিয়াৰ ধৰিলে। পাচে বজালে আমাৰ কৌঠ ভাজিৰ নো-আৰি আপোনাৰ কৌঠত বজাল সোমালগৈ। পাচে আমাৰ মানুহেও খেদি গৈ বজালৰ দুই কালৰ গৰ ভাজি সোমাবলৈ ধৰিলে; বজা-লেও উবুৰি খাই ধৰিলে। পাচে কৌঠ ভাজিৰ নোআৰি হুহকি আমাৰ মানুহ কৌঠ সো-মাই হলহি। পাচে এদিন বজালে হাতিএ খোঁৰাই কৌঠৰ পৰা ওলাই জুখ ধৰিলেহি। আমাৰ মানুহেও কঁৰি গুলি মাৰি কতোক কাটিলে, কতোক ঝুঁটিলে, এই ৰূপে বিস্তৰ বজাল মাৰিলে। জি কিছু বজাল থাকিল, সিও ধনি পলাই লুইতে ভটিয়াই হাজোত হলগৈ; এই জুখত আমাৰ মানুহে বজালৰ বস্তু পালে, পিতলিয়া হিলে ২ টা, বৰ হিলে ৮ টা, হাত নাল ২৭ টা, সৰু হিলে ২৩ টা, সোনৰ মল-মা কৰা মুঠিএৰে তৰোআল ৭ খন, ঘোঁৰা তিনি কুৰি, মহ একুৰি, বলখি দু কুৰি, লো-হোঁৰা, দৰা, আন বস্তু বিস্তৰ পালে। পাচে লাবুন বৰুআ, লাজিদাম হাজৰকিয়া, বাইভজি-য়া বৰুআ, লাজিভাই বৰুআ, হিলেদাৰি বৰু-আ, এই সকলে বজালৰ বস্তু পাই আনি বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি।

লাকনি কাপচিঙ্গা (১২) সৈকত আঘোনৰ দিনত ধৰ্মনাৰায়ন ১, বাঘদেও ১, জিউনাৰায়ন ১, কেহো নাৰায়ন ১, লংগ্ৰামস্থিত ১, চক্ৰ-নাৰায়ন ১, এই সকল চিপাহী সুলুখজৰ পে-নাতি। আৰু দাঁতিৰ বজাৰ লেখা, মুকুলা বজা

১, বাজুনা বজা ১, সজাই বজা ১, বৰ দুখ-
বিয়া বজা ১, সেজেবা ববিয়া বজা ১, এই
সকল বজা সোনৰ টুপি ১, সোনৰ চকাৰে বাক
১, পিতলৰ চকাৰে বাক ৩ খন, উকা বাক
১২ খন, তাও কাপৰ ৪ মুঠা, চোঁআৰ ৫৬০,
এই বস্তু সকল আনি বজা দেৱক হোলোজ-
তে সেৱা কৰিলেহি ।

পাচে আখোনৰ দিনত বজা দেৱে দিখৌ সু-
খৰ পোনে লুইত পাৰ হৈ চোৱাতলত বন-
গৈ । তাৰ পৰা মাখনোওআত বৈ বৰদৈচিলা
পৰ্বতৰ কাধৰত হাতি ধৰি, কাগুনত বজা দেও
নগৰলৈ উজাই আহিল । পাচে কোঁচৰ নৰ-
নাৰায়নৰ পুতেক লখ্মি নাৰায়নে বজালক বো-
লে, স্বৰ্গি মহা বজাৰে ভোমোলাকৰে সৰ্বকালে
দম্ব লগোআ জে বু গুচে, মই দুইকো দম্ব
কম্বল গুচাই দিম; মোৰ পিজি পিতামহৰ
ৰাজ্য খান দিবা । পাচে এই কথা সুনি বজালে
লখ্মি নাৰায়নক বোঁলে, ভাল, আগলৈকো জে-
মনে দুই ৰাজ্য কুলে বহিব, এই খান নি-
চই কৰি আহগৈ; তোৰ পিজি পিতামহৰ
ৰাজ্য পাৰি । পাচে লখ্মি নাৰায়নে আহি জে-
ঠৰ দিনত বজা দেৱৰ ঠাইলৈ বিৰকাজিক
পঠালে; পাচে বিৰকাজিএ আহি বজা দেৱৰ
আগত কলেহি, বজা লখ্মি নাৰায়নে কৈ আ-
হিচে, বজালে প্ৰতিভাৰ কাৰনে হাট বাট কৰোঁ
বুলিচে; এই ৰাজ্যকে জনাবলৈ মই বন্দিক
পঠাই দিচে । এই কথা বজা দেৱে সুনি বোলে,
ভাল, লখ্মি নাৰায়নে বজালকে মোকে প্ৰতি
কল্পৰ নোআৰে মানে, বিৰকাজি, তই মোৰ
ঠাইতে থাক, এই বুলি বিৰকাজিক ৰাখিলে ।

পাচে লাকনি ভাপমুত (১০) সঁকত মাঘৰ
দিনত বজা দেৱে সনাত গৰ বজোআলে । পা-
চে হজ নুটিবৰ দেখি দিহিজিয়াৰ দুই ৰাজ
খোআক নাকৈ দাৰে গদিয়াই মাৰিলে; পিক-
চাই ৰাজ খোআকে, বুৰা গোহাঁই পৰিয়া জব-
কিয়াল ৰাজ খোআকে গদিয়াই এৰিলে । পাচে
গৰ ৰাতি এটাই বজা দেৱে পিকচাইৰ লাজু-
কে, ফিমাৰ মমাই ভামুলিকে ৰাজ্য বাট দি-
লে । উত্তৰে পিকচাইক দিলে, দধিনে মমাই

ভামুলিক দিলে । পাচে বজা দেৱে নগৰলৈ
আহিল ।

পাচে লাকনি ৰাইচান (১৪) সঁকত মাঘৰ
দিনত বজা দেৱে জামিৰ গুৰিলৈ গৈ, ভিৰি জনা
ভাঙ্গবিয়াক মুখ্য কৰি কুন বকআ সমস্তকে
জামিৰ গুৰিত গৰ বজোআলে । পাচে বজা দেৱে
গৰগাঁৱলৈ উজাই গল । তাৰ পৰা বজা দেৱে
দিহিজলৈ গল; দিহিজৰ পৰা গৈ বকা নৰিৰ
কোখত হাতি ধৰি সলগুৰিলৈ গল । বজা
দেও সেই ঠাইতে থাকোঁতে গোম দেওৰ বাট
ঘৰত বজুপাত হল । পাচে বজা দেও সল-
গুৰিৰ পৰা নগৰলৈ আহিল ।

লাকনি প্লেকমিত (১৬) সঁকত আহিনৰ দি-
নত চেকেৰি বজা চক্স নাৰায়নে পোমৰালৈ গৈ,
আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ গল । পাচে বজা দেৱে
চক্স নাৰায়নৰ ভাল ভাল মানুহ আনি আ-
মাৰ ৰাজ্যত পঠোআলে ।

লাকনি কাতকেও (১৭) সঁকত মাঘৰ দিনত
বজা দেৱে লুইতৰ উত্তৰে হাতি সালত বিহুৰ
হাতি পালে; তাতে হাতি বকআক থৈ, নগ-
ৰলৈ আহিল ।

লাকনি খুতভোও (১৮) সঁকত মাঘৰ দিনত
বজা দেৱে লুইত পাৰ হৈ, বান্দৰ ভঁৰালি বা-
মুন গাঁৱৰ ওচৰত বাক কটা সূতিৰ কোখত
সোন ৰূপ, বস্ত্ৰ, অলঙ্কাৰ, কন্যা, মহ, গৰু, বিহুৰ
বামুনক দান কৰি । কাগুনৰ দিনত বজা দেৱে
জামিৰ গুৰিলৈ আহিল । সেই ঠাইতে বৰ
জনা গোহাঁই দেও নৰিয়া পৰিবৰ সুনি বজা
দেৱে চাবলৈ উজাই আহিল, পাচে বৰ জনা
গোহাঁই মৰিল ।

লাকনি কংপ্লাও (১৯) সঁকত চতুৰ দিনত
ধনিকৰৰ বাহৰ কংকপৰ ৰাতিএক, বৰলাদি
পানিসিয়া প্ৰতিভাৰ কাৰনে বজালৰ সজাজিতৰ
মাইক ভাল মানুহ পঠাই দিলে । পাচে
সজাজিতেও কথা ৰাজ্য হৈ ভাল বুলি অধৰ
কৰি পঠাই দিলে । পাচে লাকি পানিসিয়া
প্ৰমুখো সকলো কুন, বকআ, আলচ কৰি
১০৫ খন নাৱেৰে ভটিয়াই সজাজিতেৰে কথা
ৰাজ্য হবলৈ গল । সজাজিতেও পোহেৰেট।

ঘোৰাৰে বাৰে উজাই উমানন্দৰ বালিতৈ আ-
হিল। পাচে দুয়ো উমানন্দৰ বালিত একে ঠাই
হৈ, দুয়ো নাৰটী নাৰটী কৰি একে হলিচাতে
বহি কথা হল। পাচে লাজি পানিসিয়াই সজা-
জিতক দিলে, বচোআল ১০০, বগা ধন্য ডেৰ
কুৰি, কামলি ২ কুৰি, গৰু ৭ টা। সজা-
জিতে দিলে, লাজি পানিসিয়াক কুলাম হলিচা
২ কুৰি, পামৰু ৩ ধন, চিট ৫০, ডাঙ ৪
ধন, পোআল মনি ২০ খাব। পাচে সজাজি-
তো ভটিয়াই থকা ঠাইত বলগৈ; আমাৰ
লাজি কুকনো উজাই আহি থকা ঠাইত বলহি।
পাচে এই থকা বজা দেৱে সুনি আগ্যা কৰি-
লে, লাজিএ কথা বাজা ইও বুলি সজাজিতক
যৰি দিয়ক। পাচে কতো দিন থাকি কথা বাজা
হৰৰ নিমিতে লাজি কুকনো সজাজিতে বালিত
এঠাই হল। সেই দিনা সজাজিতে আয়ে লম্বে-
ৰে সাৱথানে গৈছিল; পাচে সজাজিতে লাজি
কুকনৰ নাৱত উঠি দুই এলাৰ মান কথা হৈ, ডা-
মোল এখন দি, লখি কুসলৈ বহি থাকা বুলি
তত কালে আপোনাৰ নাৱত উঠি ভটিয়াই
গল। পাচে আমাৰ লোকে খেদি নে পাই উলটি
আহিল। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি ব-
ৰুপৰ নাতিএক লাজি কুকনকে, লাডাউগিৰ
লাজিতাই কুকনকে, এই দুই বন্দিএ মোৰ
কথা নে বাখিলে, এই বুলি নাই খৰি দুই
কুকনক লোআ লগাই আনি, হাতি মালৰ গঁঠা-
লত ধৈ, ধাবলৈ নি দি সুকাই মাৰিলে। এই
কথা জেঠৰ দিনত।

পাচে লাকনি কাপটি (২২) নৈকত কান্তিত
বজা দেৱে ভটিয়াই গৈ, জামিৰ গুৰি পালেগৈ।
সেই ঠাইতে অমৃত দেখিলে, আকাশত বজা
বয়ন দেখিলে। পাচে তাৰ পৰা বজা দেৱে গৈ
খেৰেবা পালেগৈ; খেৰেবাতে থাকি মৰজিত
গৰ বজোআলে।

পাচে আছোনৰ দিনত সলগুৰিয়া, অভই-
পুৰিয়া, মিহিৰিয়া, নামডুৰিয়া, এই চাৰি ডা-
গিৰ ঘৰ কালি আনি, মৰজিত গাঁও পাতিলে।
সলগুৰিয়া ঘৰ পাতি গোহাঁইৰ নাতিএক আনেক
গোহাঁইক মৰজি ধোআ পাতিলে।

আত পাচে বজা পৰিখিতৰ পুত্ৰক ৰূপ
নাৰায়ন আহিল, খেৰেবাতে বজা দেৱক লেঠা
কৰিলেহি। পাচে খেৰেবাৰ পৰা বজা দেৱ
উজাই আহি চিনাকলিত থাকি, ভেলিৱা জে-
লাত পুৰি থানিলে। ৰূপ নাৰায়নে পুৰ
চৈধ্য দিন তাঁওতে বজা দেৱৰ চবনত থাকি
সিৰ দি সেৱা কৰিলেহি। পাচে বজা দেৱে
দু হেজাৰ ৰূপ দি, চিনাকলিৰ পৰা ৰূপ নাৰায়-
নক বিচাই দিলে। পাচে বজা দেৱে কামুৰ
দিনত জামিৰ গুৰিত হাতি ধৰিলেগৈ। ডাৰো
পৰা বজা দেৱে বিৰিনা কটকিক লম্বেন পজ
দি পঠালে। লখমি নাৰায়নৰ জিএকক খুজি-
বলৈ। পাচে লখমি নাৰায়নে কন্যা দিম বুলি
কটকিক বাখিলে। এনেতে লখমি নাৰায়ন বজা
মুখ্য হল।

পাচে ভাদৰ দিনত লখমি নাৰায়নৰ পুত্ৰক
বিৰ নাৰায়ন বজা হৈ ভনিএকক নি দি লম্বে-
নে সৈতে বিৰিনাক ওলোটাই পঠালে। পাচে
বজা দেৱেএই কথা এৰিলে।

লাকনি ডাপচেও (২৩) নৈকত আছোনৰ দি-
নত বজা দেৱে জামিৰ গুৰিত মাটিৰ গৰ বাতি
হাতি ধৰি সেই ঠাইতে জেঠ মেবাই মাটিৰ
গৰ বাতি বগৰ ললে। পাচে মাঘৰ দিনত
বিৰকাজিএ বজা দেৱৰ আগত বুলিলে, বিৰ
নাৰায়নে ভনিএকক নি দিলে, তেৰে দেৱতাৰ
কি হানি হল। মই বন্দিৰ জি এটি আচে,
তাকে দিম, সৰ্গদেৱৰ পুত্ৰ ত্যাগতি গোহাঁই
দেৱলৈ মই বন্দিৰ নাতিএক দিম। পাচে বজা
দেৱে লম্বেন সহিতে পজ দুখন বিৰকাজিৰ
হাতত দি পঠালে। সজাজিতৰে আৰম্ভুলি, ইচ-
লাম দুই বেৰাৰ হাতত দিব দিলেগৈ, কাজি-
য়েও লম্বেন পজ দিলেগৈ।

পাচে লাকনি ৰাইচি (২৪) নৈকত বজা দেৱে
মিচিৰ বাপুক মাৰিলে। পাচে মাঘৰ দিনত
বজা দেৱে জামিৰ গুৰিৰ পৰা গৰগাঁৱলৈ আ-
হিল। পাচে দুই বেৰাৰে আলচ কৰি কামু-
নৰ দিনত বিৰকাজিৰ জিএক লখমিপুৰিয়াকে,
নাতিএক হেমপুৰিয়াকে আনি, বজা দেৱলৈ
লখমিপুৰিয়াক দিলে, ত্যাগতি গোহাঁই দেৱ-

লৈ হেমপুৰিয়াৰ দিলে, লক্ষ্মিপুৰিয়াৰ ককা-
এক বামচন্দ্ৰ কাৰ্জিএ জৌতক দিলে; ঘোঁৰা
৫ টা; আনদুলি ইচলাম নাৰাৰে দিলে ঘোঁৰা
২ টা; সত্ৰাজিতে দিলে, ঘোঁৰা ২ টা, ভাও ৭
মুঠা, চিট ৭ খন, চকলা দোপাকি ৭ খন, বেটি
১২ জনি, কন্যা চুন্ধৰা । মাৰুহৰ লেখা, আ-
চাৰ্জে ১, বিবামখা ১, চকুৰতি ১, কন্যাৰ ভা-
য়েক অনিৰুদ্ধ ১, সত্ৰাজিতৰ মানুহ পতলি ওজা
১, বজা দেৱলৈ পত্ৰ সহিতে ঘোঁৰা দুটা দি-
লে । পাচে সকলোএ আহি কন্যাকো সন্দেহ
পত্ৰকো বজা দেৱক হোলোদ্ধত দিলেহি ।

এজনি ধৰ্ম্মি তিবোতাৰ কথা ।

A Virtuous Wife.

নিয়ৰ নামে এজন পুমান পণ্ডিতে দেও বা-
ৰে উপদেশ দিয়া খোঁটালিত বহি মানুহদ্বিলা-
কক সিকাই থাকোঁতে তাৰ দুটা লৰা মৰিল ।
সিহঁতক দেখিবলৈ বহু সুন্দৰ আৰু ইন্দুৰ
নিধান পৰিপূৰ্ণ ৰূপে জানিছিল । লৰা দুটাক
সিহঁতৰ মাকে ওপৰৰ খোঁটালিলৈ নি খাটত
সুআই থৈ সিহঁতৰ মৰা স কাপৰেৰে মেৰাই
ঢাকি থলে । পাচে গধূলি হলত সিহঁতৰ বা-
পেক ঘৰলৈ আহি সুশিলে, মোৰ লৰা দুটা
কত? মই সিহঁতক আশিৰ্বাদ দিব গৈছিল ।
তাই কলে, তুমি উপদেশ দিয়া খোঁটালিত
জাব ধৰিছিল । তেঁও কলে, মই চাৰিও ফালে
চাই নে দেখিলো । তাই লতা পনিয়ালৰ
বসেৰে পুৰ হোআ এটা বাটি তেঁওক দিলত
ডাকে তেঁও লৈ প্ৰভুৰ প্ৰাৰ্থনা কৰি পান কৰি-
লে । পাচে তেঁও আকণ্ড সুশিলে, মোৰ লৰা
দুটা কত? সিহঁতেও আশিৰ্বাদ কৰা লতা
পনিয়াল খাব লাগে । তাই কলে, সিহঁত ওচ-
ৰতে আছে, ইয়াকে কৈ তেঁওলৈ গধূলি বেলাৰ
ভোজন জুগুত কৰিলে ।

ভেতিয়া তেঁও বৰ আনন্দ কৰা দেখি তাই
কলে, মোৰ প্ৰভু, এটা কথা তোমাত সুধিবলৈ
দিয়া । তেঁও কলে, মোৰ পুত্ৰ, সোধা । তাই
কলে, অলপ দিনৰ আগেয়ে এটা বন্ধুএ ভা-
লকৈ ৰাখিবলৈ কেতখনি অলঙ্কাৰ দিলে, আৰু

এতিয়া ওভোতাই দিব দিচে, মই ওভো-
তাই দিম নে? পণ্ডিতে উত্তৰ দি কলে, এই
কথা সুধিবলৈ চাই নাই । লোকৰ বস্তু ওভো-
তাই দিবলৈ সৎসই কৰা নে? তাই কলে, ন
হই, তুমি ন জনাকৈ ওভোতাই দিবলৈ মোৰ
ইচ্চা নাই । তাৰ পাচে তাই ওপৰ খোঁটালি-
লৈ নি লৰাইতৰ মৰা মৰ কাপৰ তুলি দেখু-
আলে, তাতে বাপেকে কান্দি কলে, ই মোৰ
পুত্ৰবিলাক, ই মোৰ পুত্ৰবিলাক, ইয়াকে কৈ
একা লৈ গৈ কান্দিলে । পাচে তাই পণ্ডিতৰ হা-
তত ধৰি কলে, ত্ৰিহকে সাতধানে ৰাখিবৰ নি-
মিতে আমাৰ হাতত সোধাই দিয়া হৈচে, তা-
কে ওভোতাই দিবলৈ সৎসই কৰা উচিত ন
হই, তাকে তুমি মোক ন কলা নে? পণ্ডিতে
কলে, হই হই, আৰু দেখা, ইন্দুৰে দিলে, ইন্দু-
ৰে নিলে, তেঁওৰ নাম ধন্য । জি কোনোএ
ধৰ্ম্মি তিবোতা পালে, অতি মূল্যীয় মুকুতাভকৈ
তাৰ মৰহ ধন আছে । তাইৰ মুখত গিয়ান
ধাকে, তাইৰ মুখত সুন্দৰ উপদেশো । ম.

উচিত কথা ।

Good Maxims.

- ১ । ধন পোআৰ আগেয়ে তাক খৰচ ন
কৰিবা ।
- ২ । অলপ দাম হেতুকে ন লগা বস্তু নি
জিনিবা ।
- ৩ । আপুনি কৰিব পৰা কাম লোকক
কৰিবলৈ দুখ নি দিবা ।
- ৪ । আজি কৰিব লগা কাম কাইলৈ কৰি-
বলৈ ন থবা ।
- ৫ । ভোক পিয়াহ আৰু জাৰ, এই তিনি-
ৰো জিমান খৰচ, অহঙ্কাৰ অকলেই সেইমান
হই ।
- ৬ । আনন্দ মনেৰে কৰিলে, প্ৰাই কোনো
কৰম কটন ন হই ।
- ৭ । জি আপদ বিপদ কেতিয়াও ন ঘটে,
সেইবিলাক ঘটৰ বুলি ভবাত আমাৰ কিমান
দুখ জনমাই ।
- ৮ । এক উঠিলে দহ গনাকৈহে মাতিবা ।
- ৯ । নোআৰোঁ, পাৰোঁ; এই দুই সবদৰ
মাজত ই সবদে একো সিধি ন কৰিলে, সি সব-
দে মহত কৰম কৰিলে । ম.

Robert Hales, the Norfolk Giant — From the Illustrated London News

বৰ ডাক্তৰ বিব এজনাৰ বিবৰন ।

ইংলণ্ড দেশৰ নৰ্ক'ক জিলাৰ চমৰ্তন গাঁৱত ১৮২০ সঁকৰ ২ মেই তাৰিখত বৰত হেলচ নামে এটা লৰা উপজিল । তাৰ বাপেক ৪ হাত ৮ আঙুল ওখ হৈছিল, মাক ৪ হাত ওখ, গধুৰে ২ মৌন ১২ লেৰ । পুতেক ক্ৰমে বাৰ্হি এতিয়া পূৰে ৫ হাত ওখ হৈছে; গধুৰে ৫ মৌন ২৪ লেৰ । গাৰ মেৰ জোখ ৩ হাত এবগত, হিয়া চৰিৰ জোখ ঠিক ২ হাত, কবজ-নৰ মেৰ ২ হাত, কলাকুলৰ মেৰ এহাত ৪

আঙুল । সেই মানুহক নৰ্ক'ক বিব বুলি কই ।

১৮৪৮ সঁকত আমেৰিকা দেশলৈ গৈ দু বছৰ কুৰি কুৰি ধকাত সকলো মানুহে তাক বৰ আচৰিত মানিলে । এতিয়া আপোনাৰ ইজ-বাজি দেশলৈ আকও আহিল ।

আনম কিলার্ক নামে আয়বলগুড নিবাসি এজন পানুৰি চাহাবে লিখিছে, মোৰ জন্ম চাইত নাইট নামে ৫ হাত ওখ হোআ দুই-তাই আছিল; আৰু চাৰ্লচ বৰ্নচ নামে ৫ হাত এবগত ৪ ৪ আঙুল ওখ হোআ আন এজনো আছিল ।

আগৰ কালত এনে ডাঙৰ বিব পুৰুষ অনেক আছিল, কিন্তু এতিয়া হলে ডাকৰ । গিলিয়াড নামে জি জন বিব দাৰিমে কিয়া বলিএবে মাৰিলে, তাৰ ওখ ৬ হাত এবৎগত । বাস্যন দেশৰ ওগ নামে বজাৰ লোৱ খাট ১ হাত দিছিল, ডাক অনেক কাললৈ বধা হৈছিল ।

পিজি মাজি সমাদৰ কৰা ।

Honor thy Father and Mother.

জেনেৰল জৰ্জ ওয়াশিয়াণ্ডনে সৰু কালত জাহাজেৰে দুটৈ দেশত ফুৰিবলৈ ইচা কৰিলে । তেঁওৰ পিজিৰ ঘৰৰ ওচৰত জাহাজ তেঁওৰ কাৰ-নে টৈ আছিল, আৰু সেই জাহাজৰ সৰু নাও তেঁওক লৈ জাবলৈ পঠোজা হৈছিল । তেঁওৰ চক্ষুক কাপৰ কানি সকলো ভুগুত কৰি সেই সৰু নাৱলৈ পঠোজা হৈছিল । জাহ পাচে অসপো-নাৰ মাকক বিদাই লবলৈ তেঁও গৈছিল, কিন্তু তাইৰ চক্ষুৰ পানি বৈ বৈ জোজা দেখি জৰ্জ ওয়াশিয়াণ্ডনে ভাবিলে, মোৰ জোজাত আয়ে অসন্তোষ কৰিব, আৰু মোৰ আইক দুখ দিলে মই কেতিয়াও আৰু সুখি ন হম; ইয়াকে ভাবি তেঁওৰ চাকৰত কলে, বোলে, মোৰ চক্ষুক কাপৰ কানি ওভোতাই আনিবলৈ ক; মোৰ প্ৰিয় আইৰ মন বিদবাই নে জাঁও । তেঁওৰ মাকে তেঁওৰ উত্তম স্বভাও দেখি কলে, মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, জি লবাৰিলাকে আপোনাৰ পিজি মাজি সমাদৰ কৰে, সেইবিলাকক আশিৰ্বাদ কৰিবলৈ ইহৰে আজিকাৰ কৰিলে; আৰু তেঁও জে ভো-মাকো আশিৰ্বাদ কৰিব, মই বিদ্বান কৰিচো । আৰু এই দৰে হল । কিয়নো জৰ্জ ওয়াশিয়াণ্ডন আমেৰিকা দেশৰ প্ৰথম প্ৰেচিডন্ত আছিল । ম.

ধনৰ উত্তম ধৰচ ।

vestment.

ফ্ৰাঙ্কলিন চাহাবে বিদ্যা লাভৰ কথাত লি-খিচে, বোলে, যদি কোনোবাই তাৰ ধনৰ জো-লোজা তাৰ মুখৰ ভিতৰলৈ বাক, কোনো জনে সেই ধন কাৰ্হি নিব নোআবে; গিগানৰ মুখ লাভো সবহ ।

ম.

দুটা সৰু লবাৰ কথা বাজা ।

A Child's Argument.

এটা সৰু লবাই তাৰ মাকত সুধিলে, বোলে, আই, ইহৰ কেই জন আছে? তাৰ সৰু ককাইটি-একে সুনি উত্তৰ দি বুলিলে, ইহৰ এজনহে । ভায়েকে সুধিলে, ডাক কেনেকৈ জানা? সি উত্তৰ দিলে, বোলে, ইহৰ সৰ্ববিয়াপি, এই হে-তুকে যদি তেঁও সকলো ঠাই পূৰ কৰে, তেহে আন ইহৰ থাকিবলৈ ঠাই নাই । ম.

উসধ ।

Good Medicine.

মতলিয়া ন হবলৈ পানি খাবা । সৰিলক বহু থাকিবলৈ বিহানে উঠি হাবা খাবা । সুখি হব-লৈ ধৰম বাখা । সকলোকে সন্তোষ কৰিবলৈ লোকৰ বিনই এৰি, আপোনাৰ কাম কাৰ কৰি থাক ।

কালিৰ নিশিতে চিন্তা ন কৰিবা; কিয়নো কলিএ আপোনাৰ কথালৈ চিন্তা কৰিব । দিনৰ জি দুখ, দিনটলৈ সেয়ে আটব ।

আহাৰ আৰু শিন্তা বহু হলে, তাৰেই সন্তোষ হৈ থাকিবা ।

জিৰাফ পহৰ নকচা ।

অনেক দেশৰ সহায়।

Journal of Events.

গুৱাহাটীৰ পৰা এই অসন্তোষৰ বাজা পাই-চৌ, ২১ মাৰ্চ দেও বাৰ চক্ৰসেনৰ প্ৰধান সদৰ আমিন জব হৈ দ্বিত্ব হ'ল। ঠেও অতি নিয়ন্ত্ৰিত আৰু সকলোৰে প্ৰেম কৰোঁতা হো-জা। হেতুকে এই দেশৰ লোকে ঠেওৰ দ্বিত্বৰ কথা লোক কৰিচে।

বৰ্গাও জিলাত মাৰ্চ মাহৰ ৭ তাৰিখে শ্ৰী গধূলী জেমচ কৰান, শ্ৰী মনজুৰ মটিচ, শ্ৰী মগনা কেণ্ড ক্ৰেন, শ্ৰী ভদৰাম শিতৰ কেলনৰ, শ্ৰী জইবাম নেখানেল কৰোঁতাৰ্হ, ইজুলৰ এই পাঁচ জন চাৰ শ্ৰীকৃত ব্ৰহ্মন চাহাবৰ হতু-আই বুৰ পোআ হৈ মণ্ডলিত গ্ৰাণ্য কৰা হ'ল।

আগৰা নগৰৰ ওচৰত থকা চিকজ নামে এখন চহৰ আছে। তাতে আকবৰ বাদশ্যৰ আৰু পৰিয়ালৰ অনেক বৰ বৰ মৈদামৰ মঠ থাকে, এনে দুটা মঠ মিস্যনেৰি ইজুল কৰিব নিমিতে দিলে। তাতে অনেক মাউৰা লৰা চোআলি গোট খাই বাইৰ্, কুমাৰ, দৰ্জি, এইবিলাকৰ কৰম, আৰু কাপৰ বোআ, চাপা খানৰ কৰম লিকি থাকে। প্ৰাই চাপাৰ কৰ-মতহে ধন উঠে; ১৮৪৮ সঁকৰ বছৰত সিবিলা-কে ৩,৫০০ টকা উতপন পালে; তাৰে ২,০৪৮ টকাৰে আগৰা নগৰত এপুৰা মাটি কিনি ললে। চাপা খানত ৭০ জনে কাম কৰে। সিহঁতে নিহৰ আখৰ আপুনিও সাজি তাৰেই কিতাপ চাপা কৰি থাকে।

প্ৰথম এপ্ৰিল তাৰিখত ইজৰাজি বনুআ জাহাজ ১৩ ধন বাণ্গুনৰ ওচৰতে বনলৈ গোট খোআ হ'ব।

বিকৰাৰ মাৰ্জুলিটো জোআ কেতবিলাক জাহাজ বামত লাগি ভগাত তাৰ অসন্তা নিবালি লোকে জাহাজবোৰ লুট কৰিলে, জাহাজৰ মানুহকো কাটিলে, সেই কথা বিচাৰ কৰিবলৈ কমদোৰ লাভুৰ্ চাহাবে এখন ভাপ জাহাজ পঠোআত সেই মাৰ্জুলিৰ লোক বৰ ডকাইড হোআৰ অনেক প্ৰমাণ পালে।

অতি চেল্যম নামে এখন জাহাজে মাৰ্জুলি নগৰত ২৩৪ কুলি লোক জৌৰিচ মাৰ্জুলিটো নিবৰ নিমিতে কুলি সাগৰত জাঁওতে ২১ ডি চেহৰত বৰ বজাহ হোআত কুলিক ভলৰ ধোঁটালিত বন্ধ কৰিলে। পাচে সিহঁতে ডাঙ উলাহ নে পাই ৪০ মান মানুহ মৰিল।

কেবৰজাৰি ২৪ তাৰিখে বনুআই নগৰত বেলে আলি পাতি প্ৰথম ভাপ বৰ চলাবলৈ ধৰিলে। তাক চাবলৈ হেজাৰ হেজাৰ মানুহ গোট খাইছিল, প্ৰথমতে জাবলৈ ধৰাত লাহে লাহে গৈছিল, ক্ৰমেৰে ভাপৰ বল বৰ্হী হেতু-কে লৰি জোআ মানুহ সকলোকে পাচ পে-লাই, বৰ্কাই পতি ১৫ মাইল জাৰ পৰা এনে বেগ ধৰিলে। কলিকতাতো এনে বেলে পাতি-বলৈ আৰম্ভন কৰিচে।

বনুআই মাৰ্জুলিৰ ৭,৪৭৬ ইজৰাজি পুৰা মাটি আছে; তাত জি বিধ বিধ সহ, আৰু বচৰি বচৰি তাৰ জিমান দায় উতপন হ'ই, তাক উলত লিখা আছে।

	ইং পুৰা	সহৰ দায়
নাৰিকল	১,১২০	১,৩২,৬৫০
ধাকুৰ	৮৫০	২০,৬৫০
বৰাৰ	১২৫	৫,২৪৪
বাৰি	১,১২৫	১,৫০;৮০০
ধান	৩,২৮৫	৫৩,০০০
লোন পানি সুকুআ	২৮১	৪২,১৬৭

ইজলগৰ পৰা হিন্দুস্থানলৈ বাট কৰিবৰ নিমিতে মিচৰ দেশৰ মাজে দি এটা বেলে আ-লি পাতিবলৈ তুৰুৰ চুলতান বাদশ্যাই হুকুম দিলে।

হুগলিৰ মুখত থকা ধাকুৰি গাঁৱৰ পৰা কলি-কতালৈ ইলেক্ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ পাতি, এতিয়া তাৰেই এক নিমিলতে ১২০ মাইলৰ দূৰ বা-টবো বাজা পঠাইচে।

হেডিংতন নামে জি ভাপ জাহাজে জাহাজ-বি ২৪ তাৰিখৰ ইজৰাজি তাক লৈ আনিলে, সেই জাহাজৰ কল ভাঙি উভতি গ'ল; তাক পাচৰ মাইলৈকে ব'ল।

হাৰোবৰ বেলৰ মহা বজা ব্ৰিড্জা হল ।
ঐও ইললণ্ডৰ জিভিৰ জৰ্জ মহা বজাৰি পুত্ৰক
হৈছিল ।

জুজৰ বজা আপোৱ ঘৰৰ পৰা ওলাই
আহোঁতে, হাৰিচা চিপাহিবিলাকৰ মাজৰ এক-
য়ে চল চাই আপোৱাৰ বন্ধুকেৰে বজালৈ
গুলিটআত গুলিএ বজাৰ টুপিভ লাগি মূৰৰ
ওপৰে দি গল । সেই চিপাহিক ধৰি বাতি
সেই হাতিএই প্ৰাৱ দণ্ড কৰা হল । আৰু
সেই গুলিটআৰ কথা কোনো লমচাৰ পজত
ৰে চাপিবলৈ দ্ৰিচ আগ্যা কৰিলে ।

দুঅৰ্জিক নগৰৰ ব্ৰিগিৰত নামে এখন তাপ
জাহাজ কাৰ্টি ১০০ মান মানুহ মৰিল ।

কলহুচ নামে এটা ডাকৰ হাতি আমেৰিকা
বেলৰ মানুহক দেখাই ধন পাবৰ নিমিত্তে
অনেক বচৰ লৈ কুৰাইছিল । জোআ বচৰত
এদমচ নামে এখন গাঁৱত সেই হাতি দলজত
পাৰ হৈ কঁওতে, দলজ ভাগি হাতি বৰ দুখ
পাই অলপ দিনৰ পাচে মৰিল । সেই হা-
তিৰ ৩০,০০০ টকা দাম বুলি, গাঁৱলিবিলাক-
ৰ পৰা দলজ বেয়া হেতুকে সেই ধন পাবৰ
নিমিত্তে হাতিৰ গৰাকিএ সিহঁতৰ ওপৰত গোচৰ
কৰিচে ।

কিচিচেন নগৰত '৭ বচৰৰ পূৰ্বৰ পৰা
ডাকৰ পাগ ভোঁহবেৰে মাটিভ ১২৫২ হাত
দৈগেকে বিছা দিলত একে বেলিএ লোন পানিৰ
পুজ ওলাই, ৩৯ হাত ওখলৈকে তাৰ পানি
উৰি গৈ থাকে । তাৰ মূৰত কিছু বহুস হৈ
পানি বিন্দু বিন্দু হৈ চাৰিও কাললৈ পৰে;
দেখিবলৈ ওখ খাজুৰ গচৰ নিচিনা, বৰ সুন্দৰ ।
মিনিটে পতি ৮০।৮০ মোৰ পানি ওলাই;
চাৰ ৩০ সেৰ পানিৰ পৰা এলেৰ লোৱ উত-
পৰ হই । সেই পানি সুকুআই লোন বেচি
বিছা দিয়া ধৰুচ অলপ কালতে পালে ।

১৮৪১ সঁকত পাৰি নগৰত মনো চাহাবে
১০০০ হাত দলৈকে বিছা দিলত তাৰ পৰা
মটাই পতি ৮৪,০০০ মোৰ পানি ওলাৰ পৰা
বেগেৰে তুফুক ওলাল । তাৰ পানি গৰম;
তাপৰ জোখত ৮০ ডিগ্ৰী উৰ ।

বৰ্ণিত উপদিপৰ মাটিতে দলকিৰ নামে
এখন জাহাজৰ মানুহে বেহা বেপাৰ কৰোঁতে
ডকাইতৰ লাঙ জিৰি ধৰ চাপি আহি সিহ-
ঁতৰ কোৱোবিলাকে হিৰা বৰীওতে লগৰ মা-
নুহে কাপ্তান আৰু দুক্তিৰ কাপ্তান চাহাবক আৰু
জাহাজি ৩।৪ জনকো কাৰ্টি পেলালে । পাচে
পুৰ কালে দি জাহাজ পোনাই এখন গাঁৱত
সোমোআত তাৰ অধিকাৰে জাহাজক ধৰি ইন্-
হাজি একৰ কাপ্তান চাহাবৰ হাতত সোমাই
দিলে; কিন্তু ডকাইত পলাল, জাহাজ মাথোৱ
পালে ।

এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for April, A. D. 1852. Sol. Sec 1774.

ক্ৰম	চ	ব	তি	দিনমান	ক্ৰম	ব	তি	দিনমান
১	২০	৪	১২	১২।১৮	১৬	৪	২৭	১২।৪৩
২	২১	৬	১০	১২।২০	১৭	৬	২৮	১২।৪৪
৩	২২	৭	১৪	১২।২২				
৪	২৩	১	১৫	১২।২৩	১৮	৭	২৯	১২।৪৬
৫	২৪	২	১৬	১২।২৫	১৯	৮	৩০	১২।৪৭
৬	২৫	৩	১৭	১২।২৬	২০	৯	১	১২।৪৮
৭	২৬	৪	১৮	১২।২৮	২১	১০	২	১২।৪০
৮	২৭	৫	১৯	১২।৩০	২২	১১	৩	১২।৪২
৯	২৮	৬	২০	১২।৩২	২৩	১২	৪	১২।৪৩
১০	২৯	৭	২১	১২।৩৪	২৪	১৩	৫	১২।৪৪
১১	৩০	১	২২	১২।৩৬	২৫	১৪	৬	১২।৪৫
১২	১	২	২৩	১২।৩৭	২৬	১৫	৭	১২।৪৬
১৩	২	৩	২৪	১২।৩৯	২৭	১৬	৮	১২।৪৭
১৪	৩	৪	২৫	১২।৪০	২৮	১৭	৯	১২।৪৮
১৫	৪	৫	২৬	১২।৪২	২৯	১৮	১০	১২।৪৯

THE GROUNDOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in As

অক্ষনোদয়

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, এপ্রিল, ১৮৫২।

নম্বৰ ৪।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1852.

NO. 4.

গুয়াতিমালা দেশৰ বিৱৰণ।

Geography of Central America.

উত্তৰ আৰু দক্ষিণ আমেৰিকাৰ মাজত জি
ঠেক জোখৰ মাটি আছে, তাৰ নাম গুয়াতি-
মালা। তাৰ পূব ফালে কাৰিবি সমুদ্ৰ আৰু
দক্ষিণ আমেৰিকা, পশ্চিম আৰু দক্ষিণ ফালে
পাচিফিক সাগৰ, উত্তৰ ফালে মেকচিকো আৰু
কাৰিবি সমুদ্ৰ। তাৰ মাজত ৫ খন প্ৰদেশ
আছে; গুয়াতিমালা, চানচালবান্দোৰ, ইন্দুৰচ,
কষ্টৰিকা নিকৰাগুয়া। তাৰ পূব দাঁতি মস্কি-
টো দেশ বোলে। গুয়াতিমালা দেশৰ দৈৰ্ঘ্য
১০০০ মাইল; পথালি ১০০ মাইলৰ পৰা
৩৫০ মাইললৈকে হৈছে। তাৰ নিবাসি লোক
প্ৰায় ২০,০০,০০০ হৈছে।

মেকচিকো দেশৰ পৰা অগ্নি দিলৈলৈ জোআ
ডাঙ্গৰ এনাৰি পৰ্বত গুয়াতিমালাৰ মাজ ঠাইতে
আছে। তাৰ মাজত জুই ওলোআ টিঙ্গ ২১
টা আছে। তাৰ কাৰণে অনেক অনেক কুঁইকঁপ
গৈছে। ভাল ভাল নগৰ আৰু পকি ঘৰ সাজিলে
কুঁইকঁপত ভাগি পৰা জাই।

গুয়াতিমালা পুৱনি নগৰ ১৭৭৪ সঁকত কুঁই-
কঁপৰ দোআৰাই নষ্ট হ'ল। পাচে নতুনকৈ
সাজোতে সকলো ঘৰ চাপৰ কৰিলে। ১৮৩০
সঁকত নতুন নগৰবোৰো ভালোমান গিৰ্জা আৰু
আন আন সুন্দৰ ঘৰো পেলোআ হৈছিল। সেই
নগৰৰ দুই ফালে জুই ওলোআ পৰ্বত আছে;
এটাৰ নাম আগুয়া অৰ্বাত পানি পৰ্বত, এটাৰ
নাম কুইগো অৰ্বাত অগ্নি পৰ্বত।

১৮৩৪ সঁকত নিকৰাগুয়া প্ৰদেশৰ কচি-

গুইনা পৰ্বতৰ পৰা জুই আৰু উপত জোল
বৰ আচৰিত সবদেৰে ওলাল; সেই সবদ
১০০০ মাইলৰ আঁতৰত থকা বগটা নগৰৰ
লোকে মুনিলে; আৰু পৰ্বতৰ পৰা উৰি জো-
আ চাই ৮০০ মাইলৰ বাট গৈ জামেকা মা-
জুলিত পৰিল।

পৰ্বতৰ পৰা দুই ফালে পাচিফিক আৰু
আটলান্টিক সাগৰ বৰ দূৰ নো হোআত সেই
দেশত দিঘল ডাঙ্গৰ নদি নাই; সৰু সৰু নদি
অনেক আছে। নিকৰাগুয়া সৰোবৰ দিঘে
১২০ মাইল, পথালি ৫০ মাইল হৈছে; তাৰ
পশ্চিম ফালে লিওন নামে আন এখান আছে,
পাচিফিক সাগৰৰ পৰা লিওন সৰোবৰলৈকে
১৩ মাইল মাথোন। এতিয়া সেই দুই পানিৰ
লগ লগাবলৈ নৈ খানিছে; জেতিয়া সেই নৈ
খানি এটাৰ, তেতিয়া জাহাজেৰে আটলান্টিকৰ
পৰা পাচিফিকলৈকে পানি এ দি জাৰ পাৰিব।
লিওন আৰু নিকৰাগুয়া সৰোবৰৰ পৰা চান-
জোআন নদি পূব ফাললৈ বৈ গৈ কাৰিবি সমু-
দ্ৰত পৰিছে। নিকৰাগুয়া সৰোবৰৰ মাজত
অনেক সৰু সুন্দৰ মাছুলি থাকে, এটাৰ মাজত
জুই ওলোআ পৰ্বতৰ টিঙ্গ আছে। লিওন সৰো-
বৰৰ দাঁতিত লিওন নগৰ আছে; তাৰ নিবাসি
২০,০০০ হৈছে। মস্কিটো প্ৰদেশত কেৱল হা-
ৰি, আৰু আদিবাসি অসভ্য লোক থাকে। ইন্দ্ৰ-
বচ প্ৰদেশত একটিলো নগৰ সাগৰৰ ওচৰত
আছে; কিন্তু তাত জৰ নথিয়া বেগাই পৰে।

গুয়াতিমালা দেশত উত্পন্ন হোআ বস্তু
প্ৰায়ে মেকচিকোৰ নিচিনা। কোনো ঠাইত

সোন, আৰু অনেক গাইড কল ওলাই। বিন, কপাহ, চেনি, কচিনি, আৰু কেতবিলাক বহু বৰণেৰে কাপৰ বোলোআ কাঠ, আৰু মহগলি নামে এবিধ মিহি বৰ টান কাঠ আছে, তাৰে সুন্দৰ আলমারি চকুৰ সাজে। এপ্রিল মাহৰ পৰা ৫ মাহলৈকে সেই দেশত বাৰিষা হৈছে।

গুআভিমালাৰ প্ৰাই আৰু থিনি মনি মানুহ আদিবাসিৰ বহু, পাচ ভাগৰ এভাগ বগা লোক, অৱসেসবিলাক মোঅনিয়া জাতি। আদিত্তে তাৰ নিবাসি লোক মেকটিকোৰ পৰা আহিল, মেকটিকো ভাসাবে সিইতৰ ভাষা মিলিছে। সিইতৰ পুৰান নগৰৰ নাম উভাতলান; তাৰ ৰাজ ঘৰ, মন্দিৰ আদি কৰি প্ৰায়ে মেকটিকোৰ সমান হৈছিল। কৰ্ত্তব্যৰ দিনত ভিক্ৰম উমাম নামে সিইতৰ ৰজাই কৰ্ত্তব্যৰ সেনাপতি আলববাদোৰ লগত অনেক জুখ কৰিলে। জামালা নদিৰ ওচৰত বৰ জুখ চৰেলি হৈছিল; সেই নদি এতিয়ালৈকে ভেজৰ নৈ বোলে। উভাতলান নগৰত সোমাবলৈ দুই দুআৰ মাখোন আছিল; বনৰ কালত আদিবাসিৰ ৰজাই ইল্লানিয়া লোকক মানিবৰ মনেৰে সিইতক নগৰৰ ভিতৰলৈ লবনাগত হম বুলি মাতিলত আপোনাৰ নগৰ খনত জুই লগাই পুৰি পেলালে; কিন্তু আন কোনো আদিবাসি বিশ্বাস ছাতি হৈ ইল্লানিয়াত সেই কথা নুজালে, তাৰেই সিইতে ৰখা পৰিল। ১৫২৪ সঁকত ইল্লানিয়াই সকলোকে ভিকি গুআভিমালা নগৰৰ মূল স্থাপন কৰিলে। ইল্লানিয়াই সেই দেশ প্ৰায়ে ৩০০ বছৰলৈ ৰাজ সানন কৰিলে। ১৮২১ সঁকৰ পৰা সিবিলাক স্বতন্ত্ৰ হৈছে। সিইতে কমিয়া ধৰমত প্ৰবৰ্ত্তে।

গুআভিমালাৰ ভিতৰত অনেক পুৰনি নগৰৰ ভগা সিল আদি কৰি ছাচৰিত চিন আছে। মন্দিৰ, দল, আৰু দেৱতাৰ মূৰ্তি অনেক পোআ জাই। দেৱতাৰ মূৰ্তিৰ মিচৰ দেশৰ মূৰ্তিৰ দৰে হৈছে। সেই পুৰনি নগৰৰ নাম, পালেঙ্ক, গুকাটিজো, উভাতলান, পতিনামিজ, মিকো, হোএঙ্কহোএতলাপালন; আৰু পুৰনি বহু থকা আন আন ঠায়ে আছে।

Christopher Columbus, born 1435.

পশ্চিম দ্বীপ প্ৰথমে বিচাৰি পোআ
লোকৰ বিবৰন।

Discoverers of the Western Hemisphere.

খ্ৰীষ্টকৰ কলম্বচ নামে আমেৰিকা দ্বীপ প্ৰথম দৰ্শন পোআ জন ১৪৩৫ সঁকত জেনোআ নগৰত জনমিল। ১৪ বছৰ বয়সত উঁও ভূমাজৰ সমুদ্ৰত জাহাজেৰে ফুৰিব ধৰিলে।

Sebastian Cabot, born 1477.

পশ্চিম দিপক স্বনাম দিওআ আমেৰিকো বেচপুচিৰ নকচা ।

Americus Vesputius, born 1451.

১৪৯২ সঁকৰ ৩ আগষ্ট সুকুৰ বাবে পালচ
নগৰৰ পৰা জাহাজ মেলি ১১ অক্টোবৰ তা-
ৰিখত গুয়ানাহানি মাৰ্জুলি দেখা পালে; তাৰ
পৰা গৈ ২৮ অক্টোবৰত কুৰা মাৰ্জুলি, আৰু
৬ ডিচেম্বৰত হাইতি মাৰ্জুলি পালে । ৪ জা-
নুআৰি তাৰিখত ইল্লানিয়ালৈ উভতি জাবৰ
মনেৰে জাহাজ মেলি বাটত জাঁওতে বৰ চুমু-
হা বতাহ বৰধুন হোআত জাহাজ তল জাব
বুলি নডুন দিপ দেখা পালোঁ, আৰু সকলো
কথা চালত লিখি পিপাত ভৰাই দি সাগৰত
পেলালে । কিন্তু পাচে বতাহ সাম কাটিলত
লিবিলাক বখ্যা পৰিল । ১৫ মাৰ্চত আকও
পালচ নগৰ পালে । তাতে বজাই মজতা
কৰি কেঁওক বৰ লোক পাতিলে । আৰু দু
বেলিও পাল কৰি সাগৰ পাৰ হৈ বহুত দেশ
পালে । দেশত কেঁওৰ অনেক সৰু-এ আলচ
কৰি বজাৰ আগত কেঁওৰ কোনো কোনো দাই

পেলালত কেঁওক ঘৰি দোআ
দি বৰ অমৰ্জতা কৰিলে ।
১৫০০ সঁকৰ ২০ মেই তাৰি-
খত বালাহলিৰ নগৰত কেঁওৰ
মিডু হ'ল; পাচে কেঁওৰ ঘৰা
লব চমুক হাবাদা নগৰলৈ
নিবৰ গিৰ্জা ঘৰত পুতি থৈ-
ছিল । কেঁওৰ নকচা দি কালে
ওপৰত লিখা আছে ।

আমেৰিকো বেচপুচি কল-
বেক নগৰত ২ মাৰ্চ ১৪৫১
সঁকত উপজিল । কলম্বচৰ
জাহাজ অনেক দেশ পোআ
সুনি তাৰ উচাহ বাৰ্হি অনেক
বেলি জাহাজ কৰি ১৪৯২ সঁকত
তালে খনি সৰু মাৰ্জুলি দেখা
পালে । ১৫০৩ সঁকত কেঁও
বুজিল দেশ পালে । সেই
জনৰ কথাত বজাই ভাল পাই
পশ্চিম দিপ তাৰ নামৰ দৰে
আমেৰিকা নাম দিলে । কিন্তু
প্ৰথমে দেখা পোআ কলম্বচে ।

চিৰান্তিয়ান কাবত ১৪৭৭ সঁকত ব্ৰিঙল
নগৰত উপজিল । ১৪৯৬ সঁকত কেঁও আট-
লান্তিক সাগৰ পাৰ হৈ নুৰুগলও মাৰ্জুলি
পালে । পাচে দখিন আমেৰিকালৈ গৈ চেন্ত
চালবাদোৰ নামেৰে এখন কোঁঠ বাহিলে ।
১৫৫৭ সঁকত কেঁও মিডু হ'ল । কেঁওৰ নকচা
দি পিঠিৰ তলত লিখা হৈছে ।

দাবৰবিল নামে এখন আমেৰিকান জাহা-
জৰ কাপ্তান চাহাবে গত আগষ্টৰ ২৭ তাৰি-
খে জিব্ৰাল্ভৰ সুঁতিৰ দখিন কালে কুৰি সাগ-
ৰৰ দাঁতিত এটা সৰু পিপা পাই ভাঙি তাৰ
ভিতৰত এটা বাৰিকল, বাৰিকলৰ ভিতৰত
১৪৯৩ সঁকত লিখা এখন চাল পালে, তাত
খ্ৰিষ্টকৰ কলম্বচ নাম, আৰু কেঁও দেশ পোআ
বাজা লিখা আছিল, এই আচৰিত কথা এখন
আমেৰিকাৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখা হৈছে, কিন্তু
আমি সঁচা জেন নে দেখোঁ ।

ইস্বৰে পাপ কৰাই নে?

Arguments of a Brahman on the Origin of Sin.

এপ্ৰিল ১ তাৰিখে বেলা তিনি বজাৰ সময়ত মই অকলেই গৈ সিরসাগৰ থানাৰ ওচৰত থকা গচৰ তলত চাৰি পাঁচ জন লোক বহি থকা পাই, ময়ো সিবিলাকৰ আগত কথা হৰৰ নিমিত্তে বহি, ক্রমেৰে প্ৰভুৰ কথা কবলৈ ধৰিলোঁ। পাচে সৰহ মানুহ তাতে গোট খোজাত বহু বেলালৈ প্ৰভু যিচুএ কৰা মহা প্ৰাচিভৰ কথা কিত্বন কৰিলোঁ। তাৰ পাচে এটা বজালি বা-মুন আহি মোৰে সৈতে বাদ কৰি কলে, পাপ নো কি? কিয়নো জগতৰ সকলো প্ৰাণি পাপি বুলি মই কৈছিলোঁ। তাতে সি বৰ মাতেৰে কলে, কোনো মানুহৰ পাপ নাই। পাচে মই কলোঁ, জেতিয়া কোনোএ মিচা কই, বা চুৰ কৰে, বা বেয়া কৰে, তেতিয়া সেইবোৰ কৰ-মক পাপ নো বোলে নে? আৰু তেনে কৰম কৰা লোককো পাপি বুলি সাত্ৰে আৰু মানু-হেও ন কই নে? তাতে সি উত্তৰ কৰিলে, মানুহে জি পাপ কৰে, তাক ইস্বৰে কৰাই, সেই নিমিত্তে মানুহৰ গাত পাপ নে লাগে। পাচে মই কলোঁ, যদি ইস্বৰে পাপ কৰাই, তেন্তে মানুহৰ গাত কোনো দোস ন হ'ব হই; কিন্তু আমি জানিচোঁ, জি জনৰ নামেই পৰম, তেঁও কোনো মতেও পাপ ন কৰে, পাপৰ চাঁয়াতো ভৰি নি দিএ, লোককো ন কৰাই, তাত বাজে জিবিলাকেই পাপ কৰম আচৰন কৰে, সেইবোৰকো পাতকি বুলি যোৰ নৰকত জাতনা ভুঞ্জাই। তেতিয়া সি আকও কলে, তুমি কোআ কথা ন হই, কিয়নো ইস্বৰে জে মানুহৰ দোআৰাই পাপ কৰাই, তাৰ কাৰন এই; জেনেকৈ সকলো মানুহে একে কৰম ন কৰি প্ৰতি জনে বিধ বিধ কৰম কৰি সৰিলক পোমন পালন কৰিচে, সেই ৰূপে ইস্বৰেও মা-নুহক বেলেগ বেলেগ স্বভাও দিচে; তাতে কো-নোএ মিচা কৈ প্ৰবৰ্তিচে, আনে বেলাদি কৰি-এই প্ৰবৰ্তিচে। এই ৰূপে প্ৰতি জন মানুহে পাপ কৰম কৰাতে আপোন আপোন পেট পোহা হৈচে। এই নিমিত্তে কোনো মানুহৰ

পাপ নাই, কিয়নো সিহঁতৰ প্ৰতি পালনৰ হে-তুকে ইস্বৰেই প্ৰতি জন লোকৰ মনত তেনে স্বভাও লগাই দিচে। জেতিয়া মানুহে আ-পোন স্বভাৱৰ দৰে কৰম কৰি পেট পোহা হৈ-চে, তাতে ইস্বৰৰো সেৱা কৰা হৈচে। তাতে মই উত্তৰ কৰি কলোঁ, যদি ইস্বৰে পাপ কৰম কৰিবলৈ মানুহক সন্মত দিচে, তেন্তে পুনৰাই তাক ন কৰিবৰ কাৰনে সাত্ৰ বিধানন্ত কিয় নি-সেধ কৰে? আৰু কৰিলেও দোৰ্ঘোৰ নৰকৰ মাজত পেলাই জাতনা ভুঞ্জাম বুলি কি কাৰনে ভই দেখুআই? আৰু সেই কথাৰ যদি প্ৰমাণ লাগে, তেন্তে জগতৰ মাজলৈ চাই দেখা, মৰন, লোক, জাতনা, মাউৰ, একাল আদি নানা বিধ দুখ কি কাৰনে সৰ্বদাই উপস্থিত হৈ থাকে? আৰু এই সন্দেহতো বজা আৰু অধিকাৰবি-লাকে মিচলিয়া, চোৰ, ডকাইত, অনিয়াই, মা-নুহ বধি, আদি দুষ্ট কৰম কৰাবিলাকক ধৰি কি কাৰনে দণ্ড কৰে? তাত বাহিৰে যদি জগ-তৰ মাজত কোনো পাপিএই নাই, তেন্তে মৰ-নৰ কথা সুনাত নৰকত পৰাৰ ভয়েৰে কিয় ভই কৰে? আৰু তুমি আপোনাৰ ইস্বৰ বুলি পৰ-কালৰ নিমিত্তে জি জনক আসুই কৰিচা, সেই ৰামে জেতিয়া ৰাখ্যস আদি ৰাৱনক বধি অজোধ্যা নগৰলৈ সিতাক উধাৰি আনিলে, তেতিয়া ৰাৱনক বধ কৰাত ব্ৰাহ্মন বধি হলোঁ বুলি কি কাৰনে অশ্বমেধ জগ্য কৰিলে? আৰু তুমি কোআ মতে পাপ কৰি মানুহে আপোন আপোন পেট পোহাতে যদি ইস্বৰৰ সেৱা কৰা হ'ল, তেন্তে ধৰম কৰম কৰিবলৈ কি কাৰ্ত্ত আছে? আৰু কি কাৰনে বা সাত্ৰ বিধান লাগি-চে? এনে কথা সুনাত বামুনে খন্দ কৰি, ভোৰ কথা নু সূৰোঁ বুলি গুচি গল। ন. ল. ক.

জাভিকৰ জাভা, ৫ আধ। ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 5.

পাচে সুবুধিএ থ্ৰিষ্টিয়ানত কিছু কথা সুধি
তাৰ উত্তৰ সুনিব খুজিলে ।

সুবুধি । তুমি জি দেশৰ পৰা আহিলা,
তাক কেতিয়াবা কেতিয়াবা আৰু নো সোঁঅৰা
নে?

থ্ৰিষ্টিয়ান । সুঁঅৰিচোঁ, কিছু লাজ আৰু যি-
নেৰেহে সোঁঅৰোঁ । জি দেশ এৰি আহিচোঁ,
তালৈ মই মন কৰা হলে, উত্ততি জাবৰ উপাই
পালোঁহেঁতেন; কিন্তু এতিয়া হলে ইয়াতকৈ
উত্তম অৰ্থাত স্বৰগি এক দেশলৈ ইচা কৰোঁ ।

সুবুধি । সেই দেশত থাকোঁতে জিহত জি-
হত আদৰ আছিল, তাক লগত কিছু নানিলা
নে?

থ্ৰিষ্টিয়ান । হই, কিছু কিছু আনিলাঁ, কিন্তু
মোৰ ইচাবে ন হই; বিশেষকৈ মনৰ জি সন্-
সারিক ভাবনাত মই আৰু মোৰ প্ৰতিবাসি
সকলে বৰ সন্তোষ পালে, সেইবোৰ আনিলাঁ,
কিন্তু এতিয়। সেই সকলো কথাত মোৰ কেৱল
দুখ; আৰু মই আপোনাৰ সোঁঅৰা সকলো
কথা জদি বাচিব পাৰোঁ, তেন্তে সেই কথা সোঁঅ-
ৰিবলৈ ইচা ন কৰিলোঁহেঁতেন; কিন্তু মোৰ
জ্যেতিয়া সজ কৰম কৰিবৰ ইচা হই, তেতিয়া
কুকৰমেহে মোৰ লগ লই ।

সুবুধি । এনে জি কথাই তোমাক বাধা কৰে,
সেইবোৰক কেতিয়াবা কেতিয়াবা দমা জেন
নো পোআ নে?

থ্ৰিষ্টিয়ান । হই, কদাচিত পাও, কিন্তু ঘনে
ঘনে ন হই; এনে সুভাগ্য সময়েই মোৰ
সুৱৰ্ণমই কাল ।

সুবুধি । তোমাৰ এনে বিধিনি জ্যেতিয়া দমা
জেন পোআ, তেতিয়া কি উপায়েৰে দমন কৰা
হল, সেয়ে তোমাৰ মনত পৰিচে নে?

থ্ৰিষ্টিয়ান । হই, মনত পৰিচে; পেৰেজনিৰ
ওপৰত জি দেখিলোঁ, তাক সোঁঅৰা, সি এটা
উপাই; আৰু মোৰ বুটা দিয়া চোলাক চোআ,
নাইবা বুকত থকা বুৰাক চোআ, বা মই জো-
আ ঠাইৰ কথাত মনৰ উচাহ বাহিলে, সেই

সকলোৰে দোআৰাই সন্সারিক বিধিনি গুচা
জেন পাও ।

সুবুধি । কি কাৰনে নো চিণ্ডন পৰ্বতলৈ
জাবলৈ তোমাৰ এইমান ইচা আছে ?

থ্ৰিষ্টিয়ান । কাৰন এই; পেৰেজনিত জি জন
আৰি মৰা হৈছিল, তাতে ঠেঁওক জিয়া দেখি-
বলৈহে মোৰ আশা আছে; আৰু জি জি কথাৰ
দোআৰাই এতিয়ালৈকে মোৰ বিধিনি হৈচে,
সেই সকলোৰে পৰা তাত মুকুত হবলৈ বাধা
কৰোঁ; আৰু সেই ঠাইত মৰন নাই বুলি কই;
আৰু জি জি লোকত মোৰ বৰ সন্তোষ হব,
এনে লোকৰ মাজত মই নিবাস কৰিম । আৰু
সঁচাকৈ কঁও, সুনো, ঠেঁও মোৰ বোজা গুচুআ
হেতুকে মই ঠেঁওক প্ৰতি কৰোঁ; আৰু মোৰ
ভিতৰৰ ৰোগত বিৰক্ত হৈচোঁ; জি ঠাইত মই
আৰু ন মৰিম, আৰু জি সভাই পবিত্ৰ, পবিত্ৰ,
পবিত্ৰ বুলি সৰ্বকালে গাই থাকে, সিবিলাকৰ
লগত থাকিবলৈ মোৰ বৰ বাধা ।

তেতিয়া প্ৰিতিকাৰিএ থ্ৰিষ্টিয়ানত সুমিলে,
তোমাৰ লৰা তিৰোতা আছে নে? তুমি বিএ
মানুহ হৈচা নে?

থ্ৰিষ্টিয়ান । তিৰোতা আছে, আৰু লৰাও
চাইটি ।

প্ৰিতিকাৰি । লগত কিয় নানিলা?

তেতিয়া থ্ৰিষ্টিয়ানে কান্দিব খুজি বুলিলে,
অল, সেয়ে হলে মোৰ বৰ ইচা; কিন্তু মোৰ
জাভাৰ কথাত সিবিলাকে নিচেই বেজাৰ কৰি-
লে ।

প্ৰিতিকাৰি । তুমি সিহঁতে সৈতে কথা বাজা
হৈ, সিহঁতে পাচত থকাৰ ভই দেখাবলৈ
কাৰীৰ কৰিব লাগিছিলে ।

থ্ৰিষ্টিয়ান । মই তাক কৰিলোঁ; আৰু আ-
মাৰ নগৰৰ জি বিনাসৰ কথা ইহুৰে মোক দে-
খালে, তাক মই সিবিলাকত কলোঁ; কিন্তু ইতি-
কিন্ধ কৰা জেন মোক দেখিলে, কথা ন পতি-
য়ালে ।

প্ৰিতিকাৰি । কিন্তু ইহুৰে জেন তোমাৰ আ-
লচক আনিবাঁদ কৰে, এনে প্ৰাৰ্থনা কৰিলা নে?
থ্ৰিষ্টিয়ান । হই, বৰ ইচাবে কৰিলোঁ, কিয়-

নো মোৰ যৈনি আৰু দুখিয়া লৰাটিহঁত মোটল
বৰ ইষ্ট, ভূমি ইয়াক জানিব লাগে।

প্ৰতিভাৰি। আৰু তোমাৰ আপোনাৰ খেদ
আৰু সৰ্বনাসৰ ভই সিবিলাকত কলা নে? সেই
সকলো কথা তোমাৰ আগত ভালকৈ প্ৰকাশ
হল বুলি জানিচোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। বেলিএ বেলিএ ঘৰে ঘৰে কলোঁ।
আমাৰ সুৰৰ ওপৰত অবা হৈ থকা দণ্ডৰ
কাৰনে মোৰ জি ভই, তাক সিবিলাকে মোৰ
মলিন মুখ, চকুৰ লো, কম্পনৰ দোআৰাই
চিনিব পাৰিলে; কিন্তু সিবিলাকক মোৰ লগত
জাভা কৰাবলৈ সেই সকলোৰে সক্তি নাই।

প্ৰতিভাৰি। সিহঁতে জে তোমাৰে সৈতে
নাছিল, কি আঁসোআহ কৰিলে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। যৈনিএ হলে এই সপ্তাহৰ হে-
কআম বুলি সপ্তাহই কৰিলে; লৰাইতেও সুখৰ
মোহত মন দি আছে; এই ৰূপে ই জনৰ এই
কথা, সি জনৰ সেই কথাত থাকি এই দৰে
অকলেই ফুৰিবলৈ মোক এৰিলে।

প্ৰতিভাৰি। কিন্তু তোমাৰ লগত আনিবৰ
বুধিৰে সিহঁতত জি কথা কলা, কি জানি তো-
মাৰ সপ্তাহিক আচৰনেৰে সেই কথা বিকল
হই?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ আচৰন হলে, মই সলা-
গিব নোআবোঁ হই; মোৰ অনেক দাই আছে,
মোৰ মনে জানিচোঁ। লোকৰ হিতলৈ জি
উপদেশ কোনো মানুহে সিহঁতৰ মনত গিয়া
কথাৰে লগাব খোজে, তাক অনুভূত আচৰনেৰে
সি বেগতে লুটিয়াব পাৰে, এয়ে স্বৰূপ; তথা-
পি মোৰ আপোন কোনো কুকৰ্মেৰে জাভা-
লৈ সিবিলাকৰ মন অনিচা ন কৰিবলৈ সাৱ-
ধানে আচিলোঁ, ইয়াকে কহ পাৰোঁ। আৰু
সেই কাৰনে সিবিলাকেও মোৰ আচৰন অতি
কঠিন বুলিলে, আৰু সিবিলাকে জি কৰ্মত
একো বেয়া দেখে, এনে কৰ্ম সিবিলাকৰ
হিতৰ নিমিত্তে মই ভিয়াগ কৰিলোঁ; আৰু
মই ইয়াকে বুজিচোঁ, মোৰ কিবা দেখি তাৰ
দোআৰাই যদি সিহঁতে বাধা পাই, তেন্তে ইহ-
বৰ অহিত নাইবা চুবুৰিয়াৰ বিৰোধে পাপ

কৰিবলৈ মোৰ জি অতি ভই, তাৰ দোআ-
ৰাইহে পালে।

প্ৰতিভাৰি। সেই ৰূপে কইনৰ কৰ্ম অধৰ-
মি আৰু ভায়েকৰ কৰ্ম ধৰমি হেতুকে সি ভা-
য়েকক অনুয়া কৰিলে; তোমাৰ লৰা ভিৰোভাই
জদি তোমাৰ এনে কথাত বেজাৰ পাই, তেন্তে
সিহঁতে আপোনাক কৈলানৰ অপাত্ৰ প্ৰকাশকৈ
দেখাই, কিন্তু সিহঁতৰ প্ৰান দণ্ড দোলাৰ পৰা
ভূমি আপোনাৰ জিৱাত্মা মুকুত কৰিলা।

মই সমাজিকত দেখোঁতে ভোজন জুগুত নো
হোআলৈকে সিবিলাকক এই ৰূপে কথোপ
কথন কৰি থকা দেখিলোঁ, পাচে সকলো জুগুত
হলত ভোজনত বহিল। তেতিয়া মেজত নানা
বিধ উত্তম খোজা বস্তু আৰু জঁকিয়াই নিৰ্মল
কৰা পনিয়ালৰ বসো আছিল। আৰু ভোজনত
বহি থাকোঁতে সিবিলাকৰ সকলো কথা বাজা পৰ্ব-
তৰ গৰাকিৰ আৰ্হেই হৈছিল; তেঁও কি কৰ্ম,
আৰু তাক কি কাৰনে কৰিলে, আৰু সেই
ঘৰ বা কি কাৰনে সাজিলে, সেই সকলোকে
কথোপকথন কৰিলে। সিবিলাকৰ কথাৰ দো-
আৰাই তেঁও বৰ জুধাক সেনাপতি হৈছিল,
আৰু মিত্ৰৰ সক্তি কৰোআ জনক জুধ কৰি
জিনিচিল, ইয়াক মই বুজিলোঁ; তথাপি সেই
জুধ কৰি তেঁও আপুনি বৰ আপদত পৰিল,
ইয়াকে সুনি তেঁওলৈ মোৰ প্ৰেম অতিসই
বাৰ্ছিল।

কিয়নো সেই কৰ্ম কৰোঁতে তেঁওৰ তেজ
বৰকৈ বৈ হানি হল, সিবিলাকে ইয়াকে কলে,
আৰু মই এই কথা পতিয়াইচোঁ বুলি খ্ৰিষ্টিয়া-
নেও কলে। আৰু তেঁও আপোনাৰ দেশলৈ মৰ-
মেৰেহে তাকে কৰিলে, এই নিমিত্তে সেই সক-
লো কৰ্মত তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ জসলা অধিক
ৰূপে বাৰ্ছিল। তাৰ বাহিৰে তাত থকা কেতবি-
লাক পৰিয়ালে বুলিলে, তেঁও পেৰেফ্ৰনিত মৰাৰ
পাচেও আমি তেঁওক দেখা পাই কথা বাজ
হলোঁ; আৰু সিবিলাকে তেঁওৰ মুখে মৰনৰ
কথা সুনিবলৈ পোআত দ্ৰুত ৰূপে কই, পচি-
মৰ পৰা পূবলৈকে দুখিয়া জাজি লোকক
তেঁওৰ সমান মৰ্ম কৰোঁতা কেউ নাই। তাত

বাজে নিবিলাকে কোন্না কথার এই পুমান
দিলে, দুখিয়াৰ নিমিতে সেই কৰম কৰিবলৈ
ঠেও আপোনাৰ সকলো ঐশ্বৰ্য সোলোকাই পে-
লালে, আৰু অকল চিওন পৰ্বতত মই নে
খাকোঁ, ঠেও এনে অধিকাৰ কৰা সুনির্লো ।
নিবিলাকে আৰু বুলিলে, স্বভাৱেৰে মগনিয়াৰ
আৰু গোবৰৰ দমত জনমা, এনে অনেক জাতি-
বোৰক ঠেও বাজ কৌঅৰ কৰিলে ।

এই ৰূপে দাম'নিসালৈ কথোপকথন কৰি
নিবিলাক বখা হবৰ নিমিতে আপোনাক অধি-
কাৰৰ হাতত সমৰ্পন কৰি সুলেগৈ । বেলি
ওলাআ দিলে চোআ খিলিকি দুআৰ থকা এখন
ডাঙ্গৰ ওপৰ খোঁটালিত থিকিয়ানক সুআলে ।
ততে অকন উদইলৈকে থিকিয়ানে টোপনিতে
থাকি, পাচে সাৰ পাই উঠি এই বচন গালে ।

এতিয়া কেনে ঠাইত নো আচোঁ,
দেখোঁ আতি চমত্কাৰ;
জাতি লোকক যিচু কি নো
কৰে মৰম উপকাৰ!
ঠেও খেমিলে ক্ৰিপা কৰি,
মই জি পাণি লোক অধম,
প্ৰেম আনন্দে মন পুৰালে,
কৰি স্বৰ্গ বাসিৰ সম ।

এই ৰূপে পুআ সকলো উঠিলত আৰু কিচু
কথা বাজা হৈ নিবিলাকে থিকিয়ানত কলে,
এই ঠাইৰ আচৰিত বস্তু নে দেখোঁও মানে
তুমি জাৰ নোআৰা । এই হেতুকে নিবিলাকে
তাক পুৰি পাঞ্জি পৰ্হা খোঁটালিলৈ নি অতি
প্ৰাচিন বুৰঞ্জি দেখালে; তাৰ ভিতৰত সেই
পৰ্বতৰ অধিকাৰৰ বংশাৱলি প্ৰথমতে দেখা-
লে, ঠেও অনাদি জনমৰ দোআৰাই অনাদি
জনৰ পুত্ৰ হৈছিল; এই সমাজিকৰ কথা মোৰ
মনত পৰিচে । আৰু ঠেও জি জি কৰম
কৰিলে, তাৰ বহুল বিবৰন, আৰু ঠেও জি
হেজাৰ হেজাৰ সেরক আপোনাৰ কৰমত গ্ৰহন
কৰিলে, নিবিলাকৰ নাম; আৰু কাল বিস্তাৰ বা
স্মৃতি অৱলম্বিত জি জি বসতি এই নে জাই,
এনে বসতিত ঠেও কি ৰূপে নিবিলাকক ধলে,
সেই সকলো কথা ততে লিখা আছিল ।

পাচে অধিকাৰৰ কোনো কোনো সেরকে জি
পুসংসাৰ জোগ্য কৰম কৰিলে, বিসেনলৈক নি-
বিলাকে জি ৰূপে বাজাক পৰাজই কৰিলে
আৰু ধৰম কৰম কৰি প্ৰতিগ্যাৰ কল পালে,
সিংহৰ মুখ বন্ধ কৰিলে, অধিৰ তাপ নুমাৰে,
তৰোআলৰ মুখৰ পৰা উধাৰ হল, দুৰ্বল হো-
আৰ পৰাও বলি হৈছিল, অধুত জয়জুজ হৈ
বিৰোধ হোআ সৈন্যবোৰক খেদালে, এই সক-
লো কথা তাৰ আগত পৰ্হি সুনালে ।

সেই হবৰ বুৰঞ্জিৰ আন ভাগত এই কথা
পৰ্হি দেখুআলে, জিবিলাকে সেই পুত্ৰ আৰু
ঠেওৰ কৰমৰ বিৰোধে আগেয়ে অনেক অনেক
অপৰাধ কৰিলে, নিবিলাকক আদি কৰি সক-
লকো পুনৰ বাৰ আপোনাৰ অনুগ্ৰহত গ্ৰহন
কৰিবলৈ ঠেওৰ ইচা আছে । তাত বাজে আন
আন পুৰি আৰু অনেক আচৰিত বস্তু থিকিয়া-
নে দেখিবলৈ পালে; পুৰনি আৰু নও, ডবি-
ল্যত বাক্য, আৰু সত্ৰৰ ভই বিআই কৰোআ,
জাতিকৰ সুখ লাভনা কৰোআ জি কথা আৰু
প্ৰতিগ্যা অৱলো অচিৰ, সেই সকলো তাৰ মা-
জত আছিল ।

পাচ দিনা নিবিলাকে তাক লৈ অত্ৰ খোআ
খোঁটালিৰ ভিতৰলৈ গল; তাতে নিবিলাকৰ
অধিকাৰে জাতিকৰ নিমিতে জুগুত কৰি খোআ
নানা বিধ বনুআ লাজ, তৰোআল, বাক, টুপি,
বুকুৰবি, সকলো ৰূপ প্ৰাৰ্থনা, অখই পইজাৰ
আদি কৰি অনেক অত্ৰ সত্ৰ দেখালে । আ-
কাসৰ তৰাৰ সমান অসংখ্য লোকক অধিকা-
ৰৰ সেৱাৰ নিমিতে ভুসিত কৰিবলৈকো সেই
আহিলাই জুৰিব ।

পাচে ঠেওৰ সেরকে জি জি অত্ৰেৰে আচ-
ৰিত কৰম কৰিলে, তাৰো কেতবিলাক দেখাই
দিলে । মোচাৰ ডঙ, আৰু চিচিৰাক বধ কৰা
হাএলৰ গজাল হাড়ুৰি, আৰু জি কলহ, ভেৰি,
চাকিৰে সৈতে গিদিওনে মিদিয়ানৰ ফৌজক
খেদালে, সেইবোৰকো দেখালে । আৰু স্যাম-
গৰে জিহেৰে চ ন মানুহ মাৰিলে, সেই গৰুৰ
কাঁট; আৰু চিমচোনে জিহেৰে মহা আচৰিত
কৰম কৰিলে, সেই গালৰ হাৰ; দাৰিদে জি-

হেৰে গাভ নগৰৰ বিৰ গালিয়তক মাৰিলে, সেই
কিছা দলি আৰু নিল; আৰু প্ৰভুএ সৎহাৰ
কৰিবলৈ উঠা দিনাই তেঁও জি ভৰোআলোৰে
পাপ পুৰসক নষ্ট কৰিব, সেই সকলোকে আৰু
আন আন উত্তম বস্তুকো দেখাই দিলে তাতে
খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বৰ সন্তোষ হল। পাচে এই সকলো
কথাৰ অন্তত সিবিলাকে পুনৰ বাৰ নয়ন কৰি-
লে।

পাচে মই সমাজিকত দেখিলোঁ, পুআ হলত
খ্ৰিষ্টিয়ান উঠি আগ বাৰ্হি জাবলৈ উপাই কৰি-
লে; কিন্তু আৰু এদিনলৈ পলম কৰিবৰ নি-
মিত্তে সিবিলাকে তাক বিনই কৰি কলে, কাই-
লৈ যদি দিন নিৰ্মল হই, তেন্তে তোমাক মনে-
হৰ পৰ্বতবিলাকক দৰ্শন কৰাম, তাতে তো-
মাৰ আৰু বৰ সান্তনা হব, কিয়নো আমি থকা
ইয়াতকৈ সেই পৰ্বত তোমাৰ বান্ধিত খানৰ
ওচৰ। এই কথা সুনি খ্ৰিষ্টিয়ান মান্তি হৈ
বল। পাচে পুআ হলত সিবিলাকে ঘৰৰ
ওপৰ চোতাললৈ খ্ৰিষ্টিয়ানক নি দখিন ফাল-
লৈ চাব দিলে। তেতিয়া সি চাই দূৰৈত গচ-
নি, পনিয়ালৰ খেতি, নানা বিধ ফুল আৰু গুটি,
পুখ আৰু ভুমুক, এই সকলোৰে ভূসিত এখন
অতি উত্তম আৰু দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ দেস
দৰ্শন পালে। পাচে সি সুখিলে, সেই দেসৰ
নাম কি? সিবিলাকে বোলে, সেই দেস ইমা-
নুএলৰ ৰাজ্য; আৰু এই পৰ্বত জেনে, সিও
ভেনেকৈ সকলো জাতি লোকলৈ উমৈহতিয়া
হৈচে। সেই চাই জেতিয়া পোআ, তেতিয়া
তাত থকা মেৰ ৰখিয়াই দেখালে তুমি সেই
চাইৰ পৰা চাই স্বৰ্গিয় নগৰৰ দুআৰ দেখি-
বলৈ পাব।

পাচ দিনা খ্ৰিষ্টিয়ানে আৰুও আগ বাৰ্হিব-
লৈ খৰাত সিবিলাক অমান্তি হোআ নাই, কিন্তু
বাটত কি জানি কোনো সত্ৰএ খ্ৰিষ্টিয়ানক
আক্ৰমণ কৰিব, এই সৎসয়েৰে সিবিলাকে
তাক বুলিলে, আঁহা, আমি আৰু বাৰ অন্ত
খোআ ধোঁটালিৰ ভিতৰলৈ জাঁওইক। তালৈ
গলত সিবিলাকে অচেন অভেদ সাজেৰে মুৰব
পৰা ভৰিলৈকে খ্ৰিষ্টিয়ানক সজালে। এই

ৰূপে জুগুত কৰা হলত খ্ৰিষ্টিয়ানে সেই খ্ৰি-
স্তিবিলাকে সৈতে দুআৰৰ বাহিৰ হৈ দুআ-
ৰিত সুখিলে, তুমি কোনোবা জাতি লোকক
এই পোনে সি জাবৰ দেখিলা নে?

দুআৰিএ উত্তৰ কৰিলে, বোলে, হই, এক-
নক দেখিলোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। বিনই কৰিচোঁ, তাক চিবিলা নে?

দুআৰি। তাৰ নাও সুখিলোঁ; সি বোলে,

মোৰ নাও বিদ্বানি।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ইা, মই তাক চিনোঁ, সি মোৰ
নগৰৰ প্ৰতিবানি, মোৰ ওচৰতে থাকে, মোৰ
জনমা চাইৰে পৰা সি আহিল। তোমাৰ
আন্দাজেৰে সি কিমান পালেগৈ?

দুআৰি। এতিয়া পৰ্বতৰ পইৰা পাব পাই।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, দুআৰি ককাই,
ইহুৰ তোমাৰ সহাই হওক, আৰু তুমি মোক
জি অনুগ্ৰহ কৰিলা, তাৰ কাৰনে প্ৰভুএ সদাই
তোমাক আনিবীদ বহাই দিওক।

সিকলিৰে বজা দুই লিংহৰ মাজত থকা বাটে
জাঁওতে খ্ৰিষ্টিয়ানে ভৰত থকাকি বোআৰ নকচ।

আব্রাহামলৈ অধিকাৰ কৰা দেশ ।

Lesson V.—Abraham, or the Promised Land.

নোহাৰ পুত্ৰবিলাকৰ অনেক সতি সন্ততি আছিল, আৰু সিহঁতৰো ভালেমান সতি সন্ততি হৈছিল; পাচে জগতত লৰহ মানুহ হ'ল । সেই মানুহবিলাক ধৰমি নে অধৰমি? সিহঁত অধৰমি । গচ কাটি তাৰে সৰু মূৰ্তিবিলাক সাজি আপোনাবিলাকৰ আগত থৈ কলে, এই-বিলাক আমাৰ ইশ্বৰ, ইবিলাকে আমাক সুজিলে, আৰু খাবলৈ আহাৰ দিএ; এই বেয়া কৰম মানুহবিলাকে কৰিলে ।

জগতৰ প্ৰাই সকলো মানুহে সত্য ইশ্বৰৰ সলনি মূৰ্তিবিলাক সেৱা পূজা কৰে । সেই মূৰ্তিবিলাক কেতিয়াবা কাঠৰ, কেতিয়াবা সিলৰ, নাইবা সোন ৰূপৰ পৰা সাজে ।

মোৰ প্ৰিয় লৰাইত, ভেতিয়া ভোমোলাকে অলপ অলপ কথা কব পাৰিছিল। মাছোন, ভেতিয়াৰে পৰা ভোমোলাকৰ পিত্ৰি মাত্ৰিএ ভোমোলাকক মূৰ্তি সেৱা কৰিবলৈ সিকোআৰ কাৰনে মই কিমান অসন্তোষ কৰোঁ ।

ইশ্বৰে স্বৰগৰ পৰা মানুহবিলাকে মূৰ্তি সেৱা কৰা দেখি অতিসই খঙ হ'ল । কিন্তু তেঁও সিহঁত সকলোকে নে মাৰিলে, কিয়নো প্ৰভু যিচু মানুহবিলাকৰ পাপৰ কাৰনে মৰিব বুলি কলে ।

ভেতিয়া ইশ্বৰে কলে, মই এটা মানুহ বাচিল, মোক প্ৰেম কৰিবলৈ আৰু মোৰ দাস হবলৈ তাক সিকাম । আব্রাহাম নামেৰে এজন মানুহ আছিল, জাৰ পিত্ৰি আৰু মিত্ৰবিলাকেও মূৰ্তি সেৱা কৰিলে ।

ইশ্বৰে আব্রাহামক কলে, তোমাৰ আপোনাৰ ঘৰ আৰু মিত্ৰৰ কুটুমবিলাক এৰি, মই জি দেশ তোমাক দেখাম, তালৈ জোআ; মই তোমাক আনিবঁদ আৰু পালন কৰিম ।

ইশ্বৰে কলৈ পাঁচিচে, তাক আব্রাহামে নে জানিলে, তথাপি তেঁও আগা দিয়াৰ নিমিত্তে সি গ'ল । আব্রাহাম হলে আগা মনা আছিল ।

চাৰা নামেৰে আব্রাহামৰ এজন। ভাৰ্জা আ-

ছিল, জাক আব্রাহামে বৰ প্ৰেম কৰিছিল । চাৰা আব্রাহামৰ লগত গ'ল । আব্রাহামে মেৰ-চাগ, গৰু, গাধ কেতবিলাক আৰু সিহঁতক চৰা বলৈ চাকৰ আপোনাৰ লগত ললে ।

কিন্তু গচ গচনি আৰু পঞ্চাৰবিলাকৰ বাহিৰে কেৱল অলপমান ঘৰ দেখিবলৈ পোআত আব্রাহামে ৰাতি ক'ত থাকিব পাৰে? আব্রাহাম থাকিবলৈ তামু ঘৰ আছিল, তেঁও দিখল মাৰি-বিলাকত পহু চালেৰে ঢাকি তামু ঘৰ সাজিলে ।

আব্রাহামে এচাইৰ পৰা আন চাইলৈ তামু ঘৰ ল'বাব পাৰে, কিয়নো তেঁও ওখ পৰ্বত আৰু বহল নদীবিলাকৰ ওপৰে ভালেমান ক্ৰৌল জাৰ লাগিছিল । পাচে জত গচ ফুল খাঁহ আৰু সলোৰে পুৰ আছিল, এনে এখান সুন্দৰ দেশলৈ আব্রাহামে আহিল; আব্রাহামে থাকিবলৈ এই চাই ইশ্বৰে বাচি থলে, সেই দেশৰ নাম কিনান ।

আব্রাহামে তামু ঘৰত বাস কৰি থাকিল । কেতিয়াবা কেতিয়াবা তেঁও সিল দমাই তেঁটি সাজিলে, আৰু পহুবিলাকেৰে ইশ্বৰলৈ বলি উচৰণ কৰিলে; আব্রাহামে কেতিয়াও মূৰ্তি পূজা কৰা নাই; কিন্তু কিনান দেশত থকা সকলোএ মূৰ্তি পূজা কৰে ।

ইশ্বৰে আব্রাহামত বাৰে বাৰে কলে, মই তোমাক আনিবঁদ আৰু পালন কৰিম, কোনেও তোমাক দুখ দিব নোআবে, ইশ্বৰে কোআত আব্রাহামে আপোনাৰ ঘৰ এৰিলে দেখি, তেঁও-লৈ ইশ্বৰে সন্তোষ হ'ল; আৰু ইশ্বৰে তেঁওক আপোনাৰ মিত্ৰৰ বুলি কলে ।

প্ৰিয় লৰাইত, ভোমোলাকো আব্রাহামৰ নিচিনা হ'বা, আৰু সান্ত্বত কোআৰ দৰে মানিবা বুলি আশা কৰিচোঁ । ইশ্বৰে ভোমোলাকক আপোনাৰ ঘৰ এৰিবলৈ দিয়া নাই, কিন্তু তেঁও ভোমোলাকক ভাল, নম্ৰ হবলৈ আৰু সত্য কথা কবলৈ, আৰু তেঁওক প্ৰেম কৰিবলৈ দিচে, আৰু তেঁও ভোমোলাকক স্বৰগলৈ নিবলৈ অধিকাৰ কৰিচে । যদি ইশ্বৰৰ আগা মানা, তেঁও ভোমোলাকক আপোনাৰ মিত্ৰৰ বুলিব । ইশ্বৰৰ মিত্ৰ হবলৈ কিমান উত্তম । ক.

পূৰ্বনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।

Pratap Singh—War with the Bengalis.

লাকনি কান্ধাও (২৭) সঁকত মাঘৰ দিনত বজা দেৱৰ পুত্ৰ লাচিত গোঁহাই গুটি ওলাই য়বিল।

পাচে বজা দেৱে কাগুনৰ দিনত কাজলিলৈ মানুহ পঠাই নেওগৰ পুতেকত কোআলে, বোলে, দাঁতিয়লিয়া বজা সকলক আনি মোৰ আগ্য কৰ, সকলোএ এঠাই হৈ বজালক ধৰক। পাচে নেওগৰ পুতেকে বজা সকলক আনি কাজলিত বজা দেৱৰ আগ্য কলে। বজাৰ লেখা, কোচানৰ ধৰ্ম বজা ১, ডিমৰুআ বজা ১, হেজ্জৰা বৰিয়া বজা ১, সজাই বজা ১, মোগোৰা বজা ১, মানসিংহ বজা ১, সালখিআ বৰুআ ১, বামুন বজা ১, বৰ দুঅৰিয়া বজা ১, কান্ধাম বজা ১, ৰূপসিংহ বজা ১, এই আষেৰেটা বজাক নেওগৰ পুতেকে বঁটা বাহন দি বোলে, তইতে আমাৰ মানুহৰ লগত বজালক জুজগৈ। এই বুলি সমন্তকে কাগুনৰ সৈস পথত বজালক জুখ কৰিবলৈ পঠালে, পাচে সকলোএ গৈ, নিমিসাৰ গৰত জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে বজাল ভাগিল, তাতে সদাৰি বজালক পালে; ঘোঁৰা পালে ৭ টা, তৰোআল পালে ২ খন। পাচে আমাৰ সমন্ত লোকে আহি পখালিকুচিত বসহি। আৰু চতুৰ দিনত নেওগে হাতি ডেকা ১, দিহিজিয়া লাকাত ১, লানকিয়াৰ বজহ দিহিজিয়াৰ বৰ হাজৰকিয়া ১, লানভিৰিয়াৰ বজহ লেচাই সলগুৰিয়া হাজৰকিয়া ১, এই চাৰিক নেওগে বজালক জুখ কৰিবলৈ পঠালে।

পাচে এই চাৰিএ গৈ জাখলিত দুদিন থাকি তাৰে পৰা গৈ, মধ্য ৰাতি বজালক ৰাতি কুণ্ডত বেৰি ধৰিলে। তাতে বজালৰ চৰ্দাৰ সোৱন ঐ পৰিল; আন বজালো বিস্তৰ পৰিল। পাচে আমাৰ মানুহে বজালৰ কোঁঠত হিলৈ, তৰোআল, আন অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ বিস্তৰ পালে; ঘোঁৰা পালে ১৪ টা। পাচে আমাৰ চাৰিও তাৰ পৰা উলটি আহি কাজলিত থাকিলহি। পাচে বহাগৰ দিনত সাৰি ডেকাকে, লাচা-

মকে, এই দুইক সৈন্য সেনা দি পঠাই দিলে, বোলে, মিব বজাল চামৰিয়া গৰ এৰি নুমা গৰত চেক কৰ্চিদৰ লগত আচেগৈ, তই-তে চামৰিয়াৰ গৰ লগৈ। পাচে চাৰিও গৈ চামৰিয়াৰ গৰ ললেগৈ। পাচে চেকেৰিৰ বৰ দলৈ মানুহে সহিতে ভাগি আহি আমাৰ মানুহৰ লগ ললেহি। পাচে আছাৰ দিনত বজা দেৱে নেওগৰ পুতেককে, হৰি ডেকাকে, এই দুইক বৰ দলৈৰ মানুহে সহিতে কলহি মুখলৈ জাব দিলে। পাচে সকলোএ গৈ গৰ ৰাতি থাকি লুইতৰ কাখৰত জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে বলে নোআৰি বিহৰা বজাল সৈন্যে সহিতে ভাগি গল; বেলা লচকৰো ভাগি গল। পাচে আমাৰ হৰি ডেকাই, লাচামকয়ে, বৰ দলৈএ, এই তিনিএ বজালৰ এৰি জোআ বৰ নাও তিনি খন পালে। পাচে আমাৰ সকলো মানুহ উলটি আহি পূৰ্বৰ ঠাইতে বসহি।

লাকনি খুতমিত (২৮) সঁকত নেওগৰ পুতেকে খাংলাই চেটিয়াকে, কোঁঅৰকে, লাংকাং-ডোনকে, বানকলিয়াৰ কলিয়া বৰাকে, ধৰ্মনা-ৰায়নকে, এই সকলক বজালক জুখ কৰিবলৈ পঠালে। পাচে সকলোএ গৈ পখালিকুটি পাই, নিমিসাৰ কোঁঠত জুখ ধৰিলেগৈ; পাচে বজাল ভাগি পলাল। তাতে চেকেৰিৰ ত্ৰিৰাইকে, ঘোঁৰা সাতোটাৰো পাই আনি বজা দেৱৰ ঠাইলৈ দি পঠালে; পাচে আমাৰ সকলো মানুহ তাতে গৰ ৰাতি বস। পাচে নেওগৰ পুতেকে আমাৰ জোখা সকললৈ কৈ পঠালে, বোলে, সৰু ডেকা সাঁওকুটিলৈ জাওক; জদি তই কৰি নে জাই, তিৰোতাৰ মেখেলা পিন্ধক। পাচে আমাৰ সকলো বনুআই এই কথা সুনী, চোৰাজ চোআ পঠাই বজালক ধৰিবলৈ বাট পথ চোআলেগৈ। পাচে চোৰাজ চোআ আহি কলেহি, বোলে, বাট পথ জাবলৈ আচল, এই কথাকে সকলেও নেওগৰ পুতেকলৈ কৈ আহিল।

পাচে চেপেটা বৰুআকে, ৰূপধৰ কচাৰি হাজৰকিয়াকে, এই দুইক নেওগৰ পুতেকে হাজোত পঠালে। পাচে দুয়ো গৈ, হাজোত

বজালক লগ পাই বাতিএ ধৰিলেগৈ । পাচে বজাল ভাগি পলাল; কঁতোবোৰ পানিত পৰি নৌভত উঠি গল, কঁতোবোৰ মৰিল । ভাতে আমাৰ লোকে ঘোঁৰা পালে ৫ টা । পাচে বাতি পূআ আমাৰ মানুহে নৌ কালে বজালক গৰত বেৰি ধৰিলে; বজালেও গৰৰ পৰা ওলাই আমাৰ মানুহক ধৰিলেহি । পাচে আমাৰ মানুহে কঁৰিয়াই, গুলিয়াই, জাটিৰে খুঁচি, টক্ক-নিয়াই জুখ ধৰিলে । বজালেও ঘোঁৰাত উঠি খেদি আহি জুখ ধৰিলেহি, তথাপি বজালে জুখে নোআৰি হুকি গৈ, সোন্দাৰ কোঁঠত বল-গৈ । আমাৰ মানুহেও কোঁঠ বান্ধি লেই চাই-তে বল । বজাল দুই চাৰি দিন থাকি সোন্দাৰ কোঁঠৰ পৰা পলাই গল । আমাৰ মানুহে মাৰি ধৰি তিনি পুহৰৰ বাট খেদি নি বিজু-লি নদি পালেগৈ । পাচে আমাৰ লাইথুক-জাঙ্গে ইটা খুলিৰ কোঁঠ ললেগৈ, লাচাম ফুক-নে উভৰে সৰাই ঘাট ললেগৈ ।

পাচে দুই কালে আমাৰ মানুহক কোঁঠ লবৰ দেখি সজাজিত নেবানে কটকি পঠাই অনেক খনি প্ৰিতি কথা কৈ, আমাৰ নেওগৰ পুতেকৰ গালৈ পঠালে, বোলে, বৰ নেবাবৰ চাইলৈ আমাৰ সজাজিত নেবাবে কৈ আহিচে, বোলে, ভাই বৰ নেবাবে আমিএ একলাচ এক প্ৰিতি হৈ থাকিলে, তেবে কোনো কাজে নো ডালা ন হব, আত পৰে কি জসম্যা আ-চে? পাচে বজালৰ উকিলক বাখি থৈ আ-মাৰ নেওগৰ পুতেকে সকলো কথা বজা দেৱ-লৈ জনাই আহিল । পাচে বজা দেৱে প্ৰিতি বাখি, সজাজিতৰ উকিলক বিদাই দিব দিলে । পাচে আমাৰ নেওগৰ পুতেক বৰ ফুকনে অনেক খনি প্ৰিতি কৈ সজাজিতৰ উকিলক পঠাই দিলে । পুনৰ সজাজিতে ঘোঁৰা ১ টা, ভাও তিনি মুঠা, এই সন্দেশ দি কৈ আহিল, বোলে, ভাই বৰ নেবাবে আমিএ প্ৰিতিএৰে হাট বাট কৰি থাকোঁ । পাচে আমাৰ নেওগৰ পুতেক বৰ ফুকনে ভাল বুলি সলাগি সজাজি-তৰ উকিলক বিদাই দিলে ।

পাচে বজালেৰে আমাৰে ৮ মাহ প্ৰিতিতে

আছিল । পাচে নেওগৰ পুতেক বৰ ফুকনে লেচাম বৰুআকে, লাছুডামকে, লানমুখুলাই-কে, এই তিনিক উভৰৰ সৰাই ঘাটত বজালক, ধৰিব দিলেগৈ । নেওগৰ পুতেক বৰ ফুকনে মানমুখুচে^৭ ৰাজ ধোআই, এই দুয়ে পাও, কোঁঠত ধৰিলেগৈ । পাচে দুই চাইৰ বজালে কোঁঠ এৰি ভাগি, নিয়ালকুটিত হলগৈ । পাচে বজালে নিয়ালকুটিৰ পৰা নাৱে আহি জুখ ধৰিলেহি । আমাৰ মানুহ হুকিল, নেওগৰ পুতেক বৰ ফুকনে দেখি, নাটক দাৰে গদিয়াই মানুহক বাখি জুখ ধৰাই অমৰা গুৰি পৰ-ভৰ বৰ নিলত থিয় হৈ আছিল । পাচে বজা-লে গুলি মাৰি পঠালে । মুখত গুলি লাগি নেওগৰ পুতেক বৰ ফুকন মৰিল । নাও ৪ খন, বৰ হিলৈ ১, বজালে পাই নিলে । পাচে দু দিন থাকি বজাল উজাই আহি আগিয়াটুটিত বলহি । আগিয়াটুটিতে বৰ জুখ লাগিল, আ-মাৰ মানুহ বৰ নোআৰি উজাই আহি সৰাই ঘাটত বলহি । পাচে এক দিনা বজালে আ-হি জুখ ধৰিলেহি, তথাপি বজালে বলে নোআৰি হুকি আমাৰ গৰৰ কিছু জাঁতৰি কোঁঠ কৰি বলহি । তাতে তিন দিন থাকি, বৰ নাও ১০ খন, জুজাক নাও ৩০০ আনি বজালে পুনৰ জুখ ধৰিলেহি; আমাৰ মানুহ বৰ নোআৰি হুকি আহিল । আমাৰ হিলৈ, নাও ১০ খন, বৰ হিলৈ ১, চান্দ কতুক বজালে পাই নিলে ।

পাচে নেওগৰ পুতেক বৰ ফুকন পৰিবৰ সুনি, বজা দেৱে লুকিভিৰুককে, মদ নো ধো-আকে, এই দুইক পঠাই লা^৭মুখুচে^৭ক জুখৰ অধিকাৰ কৰি পাওত থাকিব দিলে, লাচাম বৰুআক নাৱৰ অধিকাৰ কৰি দিলে । পাচে দুয়ো বজা দেৱৰ আগ্যা সুনি, গৰ প্ৰাকি উওতাই সাৱধানে থাকিল । এদিন বজালে বৰ নাও আনি, লোৰ কেঁকোৰা পেলাই লুইতৰ মাজত বল । জুজাক নাও দুই কোখে বাসিত বল । এদিন আমাৰে বজালেৰে জুখ লাগিল, অন্যো অন্যো বিস্তৰ মৰা মৰি হন; তথাপি কাকো কেৱে এৰা এৰি ন কৰিলে । পাচে বজালে আমাৰ লোকক ভজাব নোআৰি, হুকি নিয়ালকুটিত বলহি ।

পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি দেও দে-
বিক পূজা দিলে। জুইভকো সুকুলা মহ চাৰি
হাল, ইহ, পাৰ, চাগ, আনো উপহাৰ বস্তু দুবা
দি পূজা কৰি, বজা দেৱে প্ৰাৰ্থনা কৰি বুলি-
লে, ব্ৰহ্মপুত্ৰে মোৰ সমস্তি প্ৰসন্ন হৈ, জডক-
ৰাৰ স্তুতি তৰ পেলোআ। পাচে বজা দেৱৰ
প্ৰাৰ্থনাত ধাকি, ব্ৰহ্মপুত্ৰে জডকৰাৰ স্তুতি তৰ
পেলাই বজালৰ বৰ নাও জতে আছিলে, ততে
তৰ পৰি নাও লাগি ধাকিল।

পাচে বজা দেৱে লাইকুজাজক পঠাই সক-
লভো কোআলে, বোলে, সমন্তে গৈ আগিয়া-
চুটিত গৰ দিয়কগৈ। পাচে সকলেও বজা দে-
ৱৰ আগ্যাৰে গৈ আগিয়াচুটিত গৰ দি বসলগৈ।

পাচে কিৰিজি এটা সিয়ালকুচি কৌঠৰ পৰা
আহি সগুনলৈ হিলৈ মাৰিলে। আমাৰ মা-
নুহে হিলৈৰ লবন সুনি, খেদি গৈ কিৰিজি-
টোক ধৰি আনিলে। পাচে সকলেও কিৰি-
জিটোক লাইকুজাজক কৈ, বজা দেৱৰ ঠাই
লৈ দি পঠালে, আৰু হাজোৰ স্তুতি সুকাই বজা-
লৰ নাও লাগি ধকা কথাও। পাচে বজা দেৱে
এই কথা সুনি নাও ৬০ কুৰি, ভিতৰআল হিলৈ
মাৰি কিচু, কাঁৰি বাকুৰতি, কাঁৰ কাঁৰকাই ধৰা
সকলো সুনিহ বহ হেজাৰ মানুহ তৰে পঠালে।
লাচাম হাৰিকে ১, ভোবোলা ১, খেকিয়াল ১,
লেচাই ১, মাৰকিনা ১, মৰানপাতৰ ১, এই
পাঁচক নাৱে, পঠালে আৰু চাউডাজ চাইটা
পঠালে, আৰু লেচাই কোৱনাতিলাজি ১, বিহুআ
১, নাইহ ১, লেচামকান্ধা ১, এই চাৰিক ডক-
আকৈ পঠালে। পাচে নাৱে তৰে সকলোএ
আলচি সজাজিডক সিয়ালকুচিৰ কৌঠত বেৰি
ধৰিলেগৈ। বিত্তৰ বজাল পৰিল, বিত্তৰ ভাৰ্গি
পলাল। পাচে বিকুলি বাজিৰ ঠাঁ কৌঠৰ পৰা
ওলাই লৰ মাৰি পানিত পৰি জাঙতে আমাৰ
মানুহে পাই জিয়াই ধৰি আনিলে। সজাজিড
এল নাৱেৰে পলাই গল। আমাৰ মানুহে
খেদি নি কলহি মুখ পালেগৈ। ধানা ধানা
নায়ে বজাল-এটা তিনি কুৰি নাৱেৰে ধৰিলেহি।
পাচে আমাৰ মানুহে দুই কালে বেৰি ধৰি দু
কুৰি নাও বাধি, পুনৰ আমাৰ মানুহে খেদি

গৈ চন্দনা কৌঠ পালেগৈ। তাৰ পৰা আমাৰ
মানুহ তিন দিনে উজাই আহি নিয়ালকুচিৰ
কৌঠ পালেহি। আমাৰ মানুহে বজালৰ পা-
লে নাও ৩০০, বৰ হিলৈ ৩০০, ভোবোআল
১৬০, জামদাৰ ২২, লোহোৰা ১০০, নাৱৰ
কৌকোৰা ১ টা, বাক ৭৬, চেলা হিলৈ ৬০,
হাত হিলৈ ১৪০, সোন ৰূপ আদি কৰি বিত্তৰ
বস্তু পালে।

পাচে বজা দেৱে আমাৰ মানুহক সিয়াল
কুচিৰ বজাল কৌঠ মাৰিবৰ সুনি সমন্তকে জাব
দিলে হাজোৰ কৌঠলৈ। সকলেও গৈ হাজোৰ
কৌঠ পালেগৈ। পাচে কোচানৰ লখিমি সিংহ
বজাৰ নাতিএক জই সিংহে ভাল ঘোঁৰা এটা
আনি গজপুৰত বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি।

পাচে মাঘৰ দিনত বজা দেৱে বৰুআ কুকন
সকলোলৈকে আগ্যা কৰি পঠালে, বোলে, একৰ্ন-
দি নেবাৰে আমাত জি ৰূপে বৰে, সেই ৰূপে
কৰিব। পাচে বজা দেৱৰ কথা সুনি বৰুআ
কুকন সমন্তে আলচ কৰি ধৰ্মনাৰায়নক পঠাই
নেবাৰ মুহুদিৰে কথা বাজা হব দিলে। পাচে
ধৰ্মনাৰায়নেও গৈ নেবাৰে সৈতে কথা বাজা হল,
পাচে নেবাৰে বোলে, ভাল, মই আপুনি গৈ
বজা দেৱত বৰিমগৈ। এই বুলি সমন্তে কথা
সলাগি ললে; পাচে ধৰ্মনাৰায়নে আমাৰ মা-
নুহে সৈতে বজালৰ কৌঠৰ পৰা হাজোলৈ
আহিল।

পাচে বৰুআ কুকন সকলেও লাইকুজাজক
পঠাই, নেবাৰে বৰিব খোজা কথা বজা দেৱলৈ
জনাই পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা
সুনি তিৰিফিচেজক পঠাই দিলে। আৰু
কিমাৰ বজহ মমাই তামুলিক সমন্তৰে অধি-
কাৰ কৰি পঠালে। নেবাৰে সৈতে কথা বাজা
হব দিলে; পাচে দুয়ো গজপুৰৰ পৰা ভটি-
আই হাজো পালেগৈ। পাচে ভেলাই বৰুয়াত
তিৰিফিচেজ বজা দেৱৰ আগ্যা কলে, বো-
লে, নেবাৰ মুহুদি বহা সাৰলৰত আছে। তই
গৈ নেবাৰক হাজোলৈ অকনগৈ। পাচে বজা
দেৱৰ আগ্যাৰে ভেলায়ো গৈ নেবাৰত কলগৈ।
নেবাৰে বোলে, ভাল, মই জাম, এই বুলি

সলাগি ললে। পাচে ডেলাই উলটি আহি
তিৰিৎক্ৰিৎচেহত কলেহি। পাচে আনেকা দিনা
পুআ ডেলায়ে গৈ নেবাবে সৈতে কথা বাজা
হৈ উলটি আহোতে বজাল এটাই গৰৰ ভিতৰ-
তে ডেলাইক ঝুঁচিলে, ন মৰিল। এই কথা লগৰ
মানুহ এটা লৰ মাৰি আহি, তিৰিৎক্ৰিৎচেহত
জনালেহি, বোলে, বজালে ডেলাইক ঝুঁচিলে,
হাজোত বন ধৰিবলৈকো জুগুত হৈচে। পাচে
বজালে কোঁঠৰ ভিতৰত হল ধুল লগালে; পাচে
নেবাবে উঠি কথা ভাল ন হই বুলি, সকলো
বজালক বাধা কৰি বাধিলে। পাচে ডেলাইক
জিটো বজালে ঝুঁচিলে, বিচাৰ কৰি বজালটোক
নেবাবে ধৰি আনি কাটিলে। নেবাবে বজালৰ
মূৰটো আমাৰ ফুকন বৰুআৰ ঠাইলৈ দি
পঠালে।

পাচে আনেকা দিনা ৰাতি পুআ তিৰিৎক্ৰিৎ-
চিহ্নে ধৰ্মনাৰায়নক পঠাই নেবাবক আনিব দি-
লেগৈ। পাচে ধৰ্মনাৰায়নে নেবাবক হাজোতলৈ
আনিলে। নেবাবৰ লগত চোট নেবাব আহি-
ছিলে, মিৰ্জা আহিল ১, মিৰ্জা লাচিল ১, চা-
ৰাজ ১, চুহাচা ১, আৰু বিস্তৰ মগল পাঠান
আহিছিলে। নেবাবে অনা সন্দেসৰ লেখা
দস্তাল হাতি ৪ টা, মাধুন্দি ৫ জনি, ঘোঁৰা
৭ টা, অলঙ্কাৰে সৈতে সজাই আনিছিলে।
পাচে আমাৰ তিৰিৎক্ৰিৎচেহে নেবাবৰ লগত
মানুহ নিয়মকৈ দি লুইতে উজাই আহি বা-
লি এখনত বহিহি। আৰু নসিৰা নামে বজাল
এটা আপোনাৰ মানুহে সৈতে নাছিল। পাচে
তিৰিৎক্ৰিৎচেহে সকলোৰে আলটি গৈ দিবা
বজালক কাটিলেগৈ, তাৰ লগৰ মানুহকো কা-
টিলে; তাৰ ইটা মাটিৰ গৰকো ভাঙিলে,
তাৰ বৰ সৰু হিলৈ পালে ৫৬০, তৰোআল
পালে ২০০, এক কোঁঠত পালে এই ধনি,
আৰু কোঁঠত পালে বৰ সৰু হিলৈ ২০০০,
তৰোআল পালে ৪০০০, জামদাৰ ৭০০, ধু-
আ চুৰি ৭০০, বাধৰ পতা টাৰ ২, মুকুতা
লগোআ বাধৰ পতা বলি ৩, সোৱৰ বাধৰ পতা
বাকু বজা ২, সোৱৰ ধাক ১ জোৰ, সোৱৰ
বাধৰ পতা ককালি দু গচ, সোৱৰ পেচন্দাৰ

এধাৰ, কপৰ ধাক তিনি জোৰ, কপৰ বেহী
এগচ, সোৱৰ নাল লগা কপৰ চৰিয়া ১ টা,
এই বস্তু সকল হাজোৰ পৰা বৰ বৰুআই বজা
দেৱলৈ দি পঠালে। লানমুখক বৰ ফুকন
১, লাচাম বৰুআ ১, এই দুয়ে আহি পাণ্ডু
সৰাই ঘাট ললেহি। তিৰিৎক্ৰিৎচেহে সমস্ত
লোকেৰে উজাই আহিল।

ঔদ্যামত জিয়াই খোআ এটি কেঁচুআ চোআলিৰ কথা।

The Buried Child.

মিস্যনেৰি ৰিপচিতিৰি সম্বাদ পত্ৰিত ১৮৪২
সঁকত এই কথা লিখা পাইচোঁ। মফেট চা-
হাব নামে দখিন আফ্ৰিকাৰ বেচুআনা দেশত
থকা ওএচলিএন পাদুৰি চাহাবৰ ঘৰলৈ এক
ৰাতি পুআ বেচুআনা মানুহ এটা গৈ চাহাবত
সুখিলে, চাহাব, তোমাৰ মেকুৰি পোআলি এটা
হেৰুইচে নে? চাহাবে বুলিলে, নাই হেৰো-
আ, কি কাৰনে সুখিতা? বেচুআনা মানুহটে
কলে, হাবিৰ মাজত মেও মেও কৰি চিয়ৰা
জেন আৰ্মি সুনিচোঁ। তেনেতে আৰুও এটাই
আহি চাহাবত সেই চিয়ৰা কথাৰে সুখিলে;
সেই ৰূপে আৰু জিতিয়টেও আহি একে ভাৱে
লোখাত মফেট চাহাবে আচৰিত কথা জেন
মানি বাহিৰ ওলাই, হাবিত কিহৰ এনে সবদ
হৈচে বুলি বিচাৰিবলৈ গল; তেঁওৰ পিচত
মেম চাহাবো লৰিল। পাচে চাহাবে হাবিত
অনেক বেলা ফুৰি সেই সবদ সুনিবলৈ কান
পাতি থাকিল; তথাপি একোৰো মাত নু সুনি-
লে। সেসত তেঁও এটা সৰু মাত সুনিলে
বুলি ভাবি, ভালকৈ কান পাতি জানিলে, সেই
সবদ মাটিৰ ভিতৰৰ পৰা ওলাইচে। তেতিয়া
চাহাবে চাপৰি মাটিত কান দি সুনি, মাত জি
ঠাইৰ পৰা ওলাইছিল, সেই ঠাই বিচাৰি পাই,
ভাতে মেকুৰি পোআলিএ মতাৰ গতে এটি লৰু
নিৰলি মাত সুনিলে। তেতিয়া চাহাবৰ হাতত
কোৰ কটাৰি একো ন থকাত আপোনাৰ হা-
তেৰে আঁচুৰি আঁচুৰি লুৰ লুৰিয়া মাটি আৰু
বালি গুচালত এটা বৰ সিল পালে। পাচে

সেই সিলটো উলিয়ালত
 ঠেঙ কি পালে বুলি ভুমি
 ভাবিচা! মেকুৰি পোআ-
 লি পালে নে! ন হই,
 কেঁচুআ চোআলি এটি পা-
 লে! সেই চোআলিটি তাত
 কোনে পুতি থব পাই!
 তাইৰ আপোন মাকেই
 থলে! তাই আপোনাৰ
 জিকক চেনেহ বেথা ন
 কৰে দেখি তাত মৰিবৰ
 নিমিতে পুতি থলে। সেই
 গাঁততে চোআলিটি ওৰে
 ৰাতি থকাতো ন মৰিল

দেখি বৰ আচৰিত কথা হই। কিন্তু ইম্বৰে
 সেই অনাথ চোআলিটিৰ মাত সুনি বাজা কোআ
 বেচুআনা মানুহৰ দোআৰাই মকেট চাহাবক
 আনিবলৈ পঠালে। তেতিয়া মকেট চাহাবে
 মৈদামৰ পৰা চোআলিটিক জুলি লৈ মেম চা-
 হাবৰ হাতত সমৰ্পন কৰিলে। তাতে মেম
 চাহাবে গাখিৰ খুআই খুআই ডাক্তৰ কৰিলে।
 এতিয়া সেই চোআলি বাৰ্ছি চৈধ্য বছৰ বয়লিয়া
 হল, আৰু মকেট চাহাব মেম চাহাবৰ লগত
 ইঙ্গলগুত আছে।

ন.ল.ফ.

ৰাজ কুকুৰৰ অন্তৰ্ভূত কথা।

Children found among Wolves.

ৰমুলচ আৰু ৰিমচ, এই দুজন ভায়েকে
 ৰাজ কুকুৰৰ তন পানৰ কথা ৰোম দেশৰ
 পুৰনি বুৰঞ্জিত লিখা আছে, ইয়াক সকলো
 পৰ্হা লোকবিলাকৰ স্মৰনত থাকে; কিন্তু সেই
 কথা কেৱল গপ বুলি তাৰ প্ৰমান বিচাৰিবলৈ
 কেৱে চেষ্টা কৰা নাই। গত ইঙ্গৰাজি আগষ্ট
 মাহৰ জন্তুৰ ব্ৰিতান্ত পুথিত এনে এটা আচ-
 ৰিত কথা পাইছোঁ।

কান্তান একৰ্ডন চাহাবে আপোনাৰ জাক্ৰাৰ
 কথাত ইয়াকে লিখিছে, অজোৰা দেশত থকা
 কৰ্নেল চিলিমন চাহাবে আমাৰ আগত ৰাজ
 কুকুৰে থকা লৰাৰ কথা কৈছিল, বোলে, ৰাজ

কুকুৰে ভোলা দুটি লৰা দেখিছিলোঁ, আৰু সি-
 ইতৰ মুখে সকলো কথা সুনিলা। লখনো
 ৰাজ ধানিত আৰু কানপুৰ নগৰত ৰাজ কুকু-
 ৰৰ বিসেস উত্পন্নৰ চাই, আৰু মাজে মাজে
 তাৰ সহ লৰাবোৰ ৰাজ কুকুৰে খৰি নিএ।
 কিন্তু প্ৰায়ে খাই, কেতবোৰ তাৰ আপোনাৰ
 পুৰ্বৰ্তনৰ দৰে পালন কৰি নিকাি বুজাই থা-
 কে। বছৰ দেক হৈছে, অজোৰা বাসি ৰজাৰ
 ঘোৰাত উঠা আদলি দুটা সেনাই গোমতি নদিৰ
 তিবত ওলাই দেখিলে, তিনটা জন্তুএ পানি
 খাইছে; তাৰ মাজত দুটা ৰাজ কুকুৰৰ পো-
 আলি, ব্ৰিতিয়টো পহৰ নিচিনা, কিন্তু আন জা-
 তি। তেতিয়াই সেই সেনাবিলাকে লৰি খেদি
 গৈ, সিহঁত তিনিগো খৰি বান্ধি চাই দেখিলে,
 সিহঁতৰ মাজত এটা নাকটো সহ লৰা। সিও
 পহৰ নিচিনাকৈ চাৰি ভৰিএৰে খোজ কাৰ্হিব-
 লৈ সিকিলে, আৰু সেই দৰে জোআৰ কাৰনে
 তাৰ হাতৰ তলুআ আৰু আঁঠু কৰ বান্ধি খুৰাৰ
 নিচিনা হৈছে। তাক ধৰাৰ সময়ত সি মানু-
 হক আঁচুৰিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পাচে সেই
 লৰাক লখনো নগৰলৈ আনিলে, আৰু তাতে
 সি কিছু কাল জিয়াই থাকিল; এতিয়ালৈকো
 জিয়াই থাকিব পাই। তাৰ মাত একেৰিও
 নু ফুটিল; কোনো গিয়ানি কুকুৰৰ দৰে নকত-
 কৈ অলপ অলপ বুজিব পাৰে। ৰাজ কুকু-
 ৰৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

Victoria Adelaide Maria Louisa, Princess Royal.

Albert Edward, Prince of Wales.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

ইংলণ্ড দেশৰ ৰূপৰ মোহৰ কৰা ওআয়ন চাহাব নামে এজন গিয়ানবদ্ধ লোক জোআ বচৰত মিডু হ'ল । মহা বানিৰ পুথমে ওপজা পুতেক জিএক দুজনৰ মূৰ্তি তেঁও মোহৰত মা-বিলে । সেই মোহৰৰ পৰা ওপৰৰ নকচা লিখা হৈছে । বাঁও ফালে বিক্ৰিয়া আদিলেদ মাৰিয়া লুইচাৰ নকচা, ২১ নৱেম্বৰ ১৮৪০ সঁকত জন-মিল । সোঁ ফালে আল্‌বৰ্ত এডোআৰ্দ নামে পুধান কৌঅৰৰ নকচা; ১৮৪১ সঁকৰ ২ নৱেম্বৰ তাৰিখত তেঁও জনমিল ।

ইংলণ্ডৰ পুধান ৰাজ মন্ত্ৰি লৰ্ড জন বচেল চাহাবে মহা বানিৰ আগত নিবেদন ৰূপে আ-পোনাৰ বাৰ সমৰ্পন কৰিলত মহা বানিএ লৰ্ড ডৰ্ভি চাহাবক পুধান ৰাজ মন্ত্ৰি পাতিলে ।

ইচবেলা নামে ইংলানিয়া দেশৰ মহা বানিৰ পুথমে জনমা জিএক উপজিলত ইহবক স্তুতি কৰিবৰ নিমিত্তে কেবৰুআৰি ২ তাৰিখত গিৰ্জা-লৈ গল । সেই সময়ত মেৰিনো নামে এজন কমিয়া পাদুৰিএ হাতত ধৰ্ম্মান্তৰ নিচিনা কিবা লৈ মহা বানিৰ ওচৰলৈ গৈ বেগাই তেঁওৰ হাতত ধৰি গুপুতে বখা চুটি ভৰোআল উলিয়াই মহা বানিৰ কোথত ধোঁচ মাৰিলে । আৰু বাৰ খুঁচি-বলৈ খবাত এজন মন্ত্ৰিএ জুহিয়াক ধৰি তাৰ ভৰোআলেৰে এটা কোৰ পাই তেঁওৰ আঙুলি প্ৰায়ে চিগিল । মহা বানিক ধোঁচাত বহকৈ

এটাৰ পাৰি মাটিত পৰি মৰাৰ নিচিনা হ'ল, ভেজো বহকৈ বৈ গল । পাচে তেঁওৰ কাপৰ সলকাই কামি হাবৰ স্তলত ভৰোআল লোমো-আ খা দেখিলে, কিন্তু কাপৰৰ সাজ ডাঁঠ হোআ হেজুকে প্ৰান ন মৰাকৈ বল । মহা বানিৰ দুহিত্ৰিক নিয়া ধায়ে ডয়েৰে বিমূৰ্চিত হৈ সৰু চোআলিটি মাটিত পেলালে । বজাও বৰ ভই পাই তিনি চাৰি দিন জৰ নৰিয়া হৈছিল । সেই ৰাজ জুহিয়াক পাচৰ সনি বাৰত গাৰোত জজ্জৰে তিজি চেপা দি মাৰিলে ।

বানাবচ নগৰৰ ওচৰত ১০ টা সোনৰ মো-হৰ মাটি ধানি পোআ গল, সেই কেইটা মো-হৰ গৱৰ্নমেন্তে ললে, কিন্তু তাৰ ৫৮ টাৰ আ-ধৰ খই জোআত মাটিৰ বোআৰা দেখি নি-লামকৈ বেছিল । আধৰ ধকাৰোৰক কম্পানিৰ অধিকাৰৰ নিমিত্তে ইংলণ্ডলৈ পঠাইলে । তাত লিখা বজাৰ নাম চন্দ্ৰগুপ্ত, সমুদ্ৰগুপ্ত, কুমাৰ-গুপ্ত, মহেন্দ্ৰগুপ্ত, এই সকলো বজাৰ কেতখনি মোহৰ তাৰ মাজত আছিল ।

মৰি নগৰত ধকা জাঙান কলবি চাহাবে বাহক মাৰিবলৈ জাঙতে এটা জাহৰ মজা বাঘ পাই হিলৈৰে গুলিয়াই মৰাত মৰিল বুলি জানি তাৰ ওচৰলৈ গল । পাচে হাতিৰ পৰা নামি বাঘ মৰা জেন দেখি তাক চাই ধকাত অকস্মিতে বাঘ উঠি চাহাবক কাদুৰি খবাত মাউতৰিয়ায়ে বৰ লুমেৰেহে বাঘক খেআৰ পাৰিলে । পাচে দুজন

ডক্কৰ চাহাবক মাতি অনাত নিবিলাকে তেঁওৰ বাণ্ড হাত নিচেই ডাঙি জোল কৰা দেখি তাক বাৰিচনিৰ ওচৰতে গুচালে; কিন্তু তেজৰ হানি আৰু বৰ দুখৰ কাৰনে জিব নোআৰি কাপ্তান চাহাব সেই বাতিতে মৰিল।

কচিনচিনা দেশত নোফলৰ নামে এজন কমি-য়া পাদুৰিএ পৰম কথা কিত্তন কৰাত অসি-কাৰবিলাকে এটা বৰ ওখ চতিত কাঁচি দিয়া হুল। পুজাবিলাকে কি জানি তাক বখ্যা কৰি একআব, এই ভয়েৰে ১০,০০০ হেজাৰতকৈ অধিক সেনাৰে সৈতে অধিকাৰে তাক বেৰি ধৰি ৰাখিলে।

হেৰ্ণবেই নামে এক ঠাইত কোনো মানুহে ডাক্কৰ গচ কাটি পেলোআত তাৰ ভিতৰত এটা মেকুৰিৰ হাৰে পালে। আন্দাজেৰে মানুহে কই, সেই মেকুৰি গুচৰ খোন্দত সোমাই ওলাব নোআবাত তাৰ ওপৰে গচৰ কাঠ চাল বাহিঁ ঢাকি থলে।

ডুমাজৰ সমুদ্ৰৰ পৰা চুফ লাগৰলৈকে লা-গৰৰ সুঁতি আগৰ কালত গৈছিল, স্থিকক্ষন না-মে এজন ইল্লাজি চাহাবে এই কথাৰ প্ৰমাণ দেখাইচে।

জোআ ফেবৰুআৰিৰ ৫ টা বিসুয় বাৰ আ-চিল; ১৮৮০ সঁকলৈকে সেই ৰূপে আৰু ন হব; তাৰ পাচে ১৯২০ সঁকত আৰুও সেই ৰূপে হব। কিয়নো ১৯০০ সঁকত ফেবৰুআ-ৰিৰ ২৮ দিন মাখোন।

১৪৬ বছৰ বয়সিয়া ইল্লানিয়া ভিৰোতা মা-মুহ মানিলা নগৰৰ ওচৰত আছে; তেঁওৰ ঘৰ নগৰৰ পৰা ৭ মাইল দূৰ; তেঁওৰ নাম এল্লি-নোজা।

বৰ্কিনেদ নামে এখান ভাপ জাহাজ ৬০০ বেনাই সৈতে কেপ গুড হোপৰ পৰা পূব কা-ললৈ জাঁওতে জাহাজ সিলত ধুন্দা খাই ডাগি ৬ মিনিটত নষ্ট হৈ ভল গল। ৫০০ মানু-হতকৈ অধিক মৰিল।

অত্ৰেলিয়া দিপৰ বিক্কৰিয়া নামে সোন ধকা ঠাইৰ পৰা তিনি মাহৰ ভিতৰত ৭৬,০০,০০০ টকাৰ দাম সোন পালে।

ঘৰ পোৰে বুলি মাঘ চতত গঁয়াবিলাকে ঘৰ নে চাই; চাহাব লোকে হলে সেই কালত সবহ কুলি পাই অনেক ঘৰ সাজি চাই চাই থাকে; কিন্তু এই কথাত ঘৰ পোৰাৰ একো প্ৰমাণ নোলাই।

নিগনি কুন্দা সাজোতে কাউৰিএ দেখিলে নে লাগে বুলি মানুহে কই। অকনোদই সল্লাদকে এই কথা সুনি দুটা কুন্দা সজাই এটা দিনটো বাহিৰে কাউৰিৰ আগত ধলে, এটা ভিতৰত গুপুতে ৰাখিলে। পাচে সেই ৰাতিত জিটোক কাউৰিএ দেখিলে, তাত এটা বৰ এন্দুৰ লা-গিল; নিটত তিন দিনৰ মূৰতহে লাগিল। ॥

এপ্রিল, অৰ্থাত জেঠ মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for May, A. D. 1852. Sal. Sac 1774.

মে	বহাগ	মাহ	তিথি	দিনমান	মে	জেঠ	মাহ	তিথি	দিনমান
১	২০	৭	১২	১০১২	১৬	৪	১	২৮	১০১২১
২	২১	১	১০	১০১৩	১৭	৫	২	২৮	১০১২২
৩	২২	২	১৪	১০১৪	১৮	৬	৩	২৯	১০১২৪
৪	২৩	৩	১৬	১০১৬	১৯	৭	৪	৩০	১০১২৫
৫	২৪	৪	১৭	১০১৭	২০	৮	৫	১	১০১২৬
৬	২৫	৫	১৮	১০১৮	২১	৯	৬	২	১০১২৭
৭	২৬	৬	১৯	১০১৯	২২	১০	৭	৩	১০১২৮
৮	২৭	৭	২০	১০২০	২৩	১১	৮	৪	১০১২৮
৯	২৮	৮	২১	১০২১	২৪	১২	৯	৫	১০১২৯
১০	২৯	৯	২২	১০২২	২৫	১৩	১০	৬	১০১৩০
১১	৩০	১০	২৩	১০২৩	২৬	১৪	১১	৭	১০১৩১
১২	৩১	১১	২৪	১০২৪	২৭	১৫	১২	৮	১০১৩২
১৩	১	১২	২৫	১০২৫	২৮	১৬	১৩	৯	১০১৩৩
১৪	২	১৩	২৬	১০২৬	২৯	১৭	১৪	১০	১০১৩৪
১৫	৩	১৪	২৭	১০২৭	৩০	১৮	১৫	১১	১০১৩৫
					৩১	১৯	১৬	১২	১০১৩৬

THE ORIENTAL,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

আফ্ৰিকানোদৰ

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫২।

নম্বৰ ৫।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1852.

NO. 5.

আফ্ৰিকাৰ পচিম দেশবিলাক।

Western Africa

আফ্ৰিকাৰ পচিম ফালে বনি আৰু কাল-
বাৰ, এই দুই নদী গিনিয়া সমুদ্ৰত পৰিচে।
বনি নদী মুখৰ ১৫ মাইল উজনিত বনি নগৰ

আছে। তাত বৰ ঘাম, আৰু বিদেশি লোক
ধাকিবলৈ টান, জৰ নৰিয়া সদাই থাকে। তাৰ
পৰা ভালৰ তেল আৰু বন্দি কিনিবলৈ জা-
হাজবিলাকে জাই। আগৰ কালত বচৰি বচ-
ৰি ২০,০০০ মান বন্দি তাৰ পৰা নি বেচে-

আজিকা নিবাসিৰ জুজু অৰ্থাত দেবতা থকা ঘৰ।

African Juju House — From the Illustrated London News.

৭৫৫

E

ঈগ, এভিয়া ইয়লঙৰ বাৰন্যাই নিসেধ কৰাত
অলপ মাখোন চুৰকৈ বেচে । বচিবৈকত ১০
আধ মান ৰূপৰ ডেল বেচে ।

পেপেল নামে বনিৰ বজা আছে, ঠেঙৰ
নকচা ইয়াত লিখা আছে । সি নিচিতি বনিৰ

King Poppel, of Bonnytowns.

মানুহৰ কুকুৰ নামে দেৱালই লিখিলো ।
বনত জিৱা নক্ৰবোৰৰ মূৰৰ ধোলাবে তাক
লোভা কৰা হৈছে; ঘৰৰ মাজত গাওনা নামে
এক জন্তু দেৱতা বুলি তাৰ চালৰ মোটত খেব
ভৰাই জিৱা জন্তুৰ আকৃতিএৰে বাখে । সেই
বিধ জন্তু জিৱাই থাকোঁতেও পৰিত্র বুলি মানে;
কোনোএ তাক জদি চুখ দিএ, একে বেলিএ
সেই মানুহক মাৰে । গাওনা পছৰ ভলত জি
মূৰৰ ধোলাত চৰাইৰ পাখি লগা হৈছে, সেই-
বিলক সেনাপতি বৰ লোকৰ মূৰ; ভলত উচৰ্গা
হাতিৰ দাঁত ক্ৰেত ধনি আছে । বাঁহেৰে কুকু
ঘৰ সাজে, আৰু তাৰ ভিতৰত চাৰিও ফালে
খাজুৰ পাত আৰি দিএ । জেতিয়া কুকু পোৰো-
হিতে চাগলি বসি কাটে, জেতিয়া তাৰ এটো-
পা ভেজ পাবলৈ সকলোবোৰে বৰকৈ খেদি
জাই । নৰ বলিদানো কৰে, কিন্তু জেতিয়া

ইয়াজি ওচৰত থাকে, জেতিয়া প্ৰকাশ ৰূপে
ন কৰে, গুপ্তে কৰে ।

পেপেল বজা প্ৰাই ৩৩ বছৰ বয়সিয়া হৈ-
চে, দহ বছৰৰ পৰা বজা হল । তাৰ এটা
অলোভা কুচিতি ৰাজ ঘৰ আছে । সি বেসাৰ
নিচিনা, তাৰ ভিৰোভা ৩০ জনি মান আছে;
সিহঁতে লৈতে প্ৰাই কাল নিয়াই, আৰু চাকৰৰ
দোআৰাই বেহা বেপাৰ কৰে, খন পাবলৈহে
বৰ লোভ । আক্ৰিকাৰ আন মানুহতকৈ বৰন
অলপ মুকলি । জাহাজৰ কান্তান চাহাবক জে-
তিয়া লগ পাই, জেতিয়া বিদ্যা, ধৰ্ম, আৰু
বনৰ কথা সিকাৱলৈ অধ্যাপক পঠাবৰ কাৰনে
বৰকৈ ধৰে । নৰ বলি দিয়াৰ নিসেধ কৰিব-
লৈ মোৰ মন আছে বুলি সি কই ।

শ্বিথ নামে এজন চাহাবে বনি বজাৰ কথাত
লিখিচে, বোলে, আমি সেই বজাক দেখা পোও-
তে এজনি চোআলি আৰু ২।৩ লৰাও প্ৰাই
ৰাজটো হৈ তাৰ আল ধৰি থকাত সি ৰাজ
খোঁটালিত হাজিৰি ধাই আছিল । সি খোআ
বস্ত্ৰ কুকুৰা, মাচ, আলু, খাজুৰৰ বস, এইবোৰ
হৈছিল । সেই খোঁটালিৰ সি মূৰে এটা সৰুত
মানুহক বৰ পিপা এটাত দুই হাত মেলি গজাল
মাৰি ৰাতি খোআ হৈছিল । তাৰ জগৰ জেতিয়া
চাহাবে সুখিলে, জেতিয়া বজাই বুলিলে, সি বৰ
দুষ্ট, ৬ ডোখৰ বিকুট পিঠা কিৰি আনিবলৈ
পাচিলোঁ, কিন্তু পাঁচোটো মাখোন আৰু ভগা
ডোখৰ চাবেক আনিলে; সি বোলে, কিনোতেই
ভগা, কিন্তু মিচা, সি ধাইহে ভাঙিলে । তাতে
চাহাবে অনেক কাৰন দেখালত ক্ৰমে তাৰ জগৰ
খেমিবলৈ অনুমতি হোআত চাহাবে এডাল চে-
পেৰা আনি গজাল টাৰি উলিয়াই তাক মুকলি
কৰিলে, তাতে সেই বন্ধিএ চাহাবৰ উপকাৰ
জানি বৰ মৰমেৰে চাই চাই আছিল ।

কালাবাৰ বনি কৰ্ণান্দো পো মাৰুলিৰ ওচৰে
সাগৰত পৰিচে; তাৰ মুখত ৬০০০ নিবাসিএ
লৈতে ইকুম নগৰ আছে; ইয়াজি জাহাজৰ
বোআৰাই বছৰি বছৰি ২৫,০০,০০০ টকা দা-
মৰ বস্ত্ৰ তালৈ নিএ; আৰু তেল কিৰি উভতি
জাই । তাৰ বজাৰ নাম আয়ো; তাৰ ৩০০

জিৰাতা আছে; তাৰ অনেক সন্মতি আৰু গোলাম বন্দিও আছে। আগৰ কালত সেই নদিৰ পৰা প্ৰতি বছৰে ১৫,০০০ হেজাৰ মান বন্দি বেচেগৈ।

আৰু পুৰনি কালাৰাৰ নামে এখন নগৰ আছে, তাত থকা বজাৰ নকচা তলত লিখা আছে, তাৰ নাম আৰ্চিবল দূক। তাৰ গাত অনেক অশুভাৰ, মূৰত কিৰিটিও আছিল। দুই বছৰ হল, তাৰ দদায়েক মৰিলত সি ৰাজ সাসন পালে। সেই দদায়েক মিডু হোজাত তাৰ অনেক বন্দি বলি কটা হল।

আৰু বিনিৰ নামে এখন নদিও বিনিৰ নগৰ খাপন কৰা হৈছে। তাৰ বজাক দেহতা বুলি মানে; সি ডাঙৰ পানি কেতিয়াও নে খাই বুলি প্ৰজাবিলাকে ভাবে। তথাপি সদাগৰৰ নিচিনা সি অনেক বস্তু বেহা বেপাৰ কৰাতো লাভ নে পাই; বজাৰ তেনে কৰমত অমৰ্জ-তা, ইয়াক নে জানে।

King Archibald Duke, Chief of Old Calabar.

পিতৃ মাতৃএ লৰাক কেনেকৈ শিকাই?

How Parents teach their Children.

ভাৰ ঘৰত লৰা চোআলি থাকে, সেই ঘৰেই ইয়ৰৰ আশিৰ্বাদ পোআ হই। কিয়নো দেখা, সতি সন্তান নো হোআকৈ কিমান মানুহ আছে। শিৰিলাকে দিনে ৰাতিএ সন্তানৰ মুখ দেখিবলৈ বাঞ্চা কৰে; তথাপি ইয়ৰৰ এনে অনুগ্ৰহৰ দান পাৰ নোআৱে। কেতিয়া শিৰিলাকে কেতিয়াবা কেতিয়াবা ইয়ৰলৈকো প্ৰাৰ্থনা কৰি ধোজে; পাচে জেতিয়া ইয়ৰে দায়া কৰি শিৰিলাকক কোনো লৰা চোআলি দিএ, তেতিয়া মাক বাপেকৰ আৰম্ভৰ পাৰ নাই কিয়া হই। আমাৰ লৰা চোআলি হৈছে বুলি বৰ চেনেহ বেখা কৰি পালি থাকে; আৰু দুখতো জেতিয়া লৰা চোআলিৰ মুখ দেখিবলৈ পাই, তেতিয়া সকলো মনৰ দুখ গুচে। ঘৰত কোনো লৰা চোআলি হলে, মাক বাপেকৰ সান্তনাৰ ভঁৰাল

হই, তাৰে পৰা দুখৰ কালতো মুখ পাই। প্ৰিথি-বিৰ মাজত মাক বাপেকলৈ সন্তানত বাহিৰে আন কোনো অমূল্য বস্তু নাই। জেতিয়া কোনো মাক বাপেকে এটি সন্তান পাই, তেতিয়া কেনে গুম কৰি তাক ডাঙৰ দিখল কৰে? জি জি বস্তু আজি, তাৰ নিমিত্তে আগলৈ সঁচি সঁচি থই, আৰু দিনে ৰাতিএ তাক ভাল হৰলৈ শিৰিলাকে জতন কৰি থাকে; আৰু জেতিয়া আমি বুৰা বুৰি হম, তেতিয়া আমাৰ এই পো জিএ আমাক প্ৰতিপাল কৰিব বুলি অভি সান্তনাৰে আশা কৰি থাকে। ঘৰত লৰা চোআলি হলে আপোনাৰ মাক বাপেকলৈ ইমান চেনেহৰ

পাঞ্জ হই। তথাপি ইমান চেনেহৰ পাঞ্জ হলেও জেতিয়া সেই লৰা চোআলি দুই হৈ মাক বাপেকৰ আগ্য ন মনা হই, তেতিয়া সি অতি অনন্তোদৰ কাৰন। তেনে দুই লৰা যদি মাক বাপেকৰ ঘৰত এক হেজাৰো হই, তেওঁ তাত একো লাভ নাই।

হে পিতৃ মাত্ৰ সকল, তোমোলাকৰ লৰা চোআলি জেতিয়া বেয়া হৈ জাই, তেতিয়া কাৰ দোস বুলি ভাবিচা? লৰা চোআলিৰ দোস হই নে? তোমোলাকৰ লৰা চোআলিৰ দোস ইওতে হই, কিন্তু আই দোস হলে তোমোলাকৰ ওপৰতহ পৰিচে। যদি সোধা, কি ভাৱে আমি সিহঁতৰ দোসৰ হেতু হৈচোঁ? তেন্তে সূনা, তাৰ বহু প্ৰমান দেখাও। তোমোলাকে আপোনাৰ সতি সন্তানক সৰু কালতে নিকা-বলৈ সুম ন কৰিলা; আৰু যদি দাই জগৰ পাওতে কেতিয়াবা কেতিয়াবা সান্ত্বিত দিচিলা, তথাপি উচিত ভাৱে তাক ন কৰিলা। সেই কাৰনে তোমোলাকৰ সকলো চেনেহৰ পাঞ্জ লৰাবোৰ দুই হৈ গল। তাতে তোমোলাকৰ অতি দুখ অপমান মনত সোমাই জুইৰ দৰে পুৰি পুৰি থাকে।

সকলো মাক বাপেকে আপোনাৰ সন্তানবি-লাকক বাতিএ দিনে সিকাই সিকাই থাকে; নাই সিকোআ বুলি মই কোআ নাই, কিন্তু উচিত মতে নি সিকাই। জেতিয়া তোমোলাকৰ লৰাই আগ্য নে মানে, তেতিয়া তোমোলাকে বৰ খজ কৰি মনৰ জিঞ্জি ন পলাই মানে সিহঁতক সান্ত্বিত কৰিবা, আৰু চিয়ৰি চিয়ৰি ভাৰি দিয়া। কিন্তু এনে সান্ত্বিত আৰু ভাৰি পোআত সিহঁত ভাল হওক চাৰি বেয়াতকৈও বেয়া হৈহে জাই। আৰু যদি বাপেকে লৰাৰ জগৰ পাই সান্ত্বিত দিএ, মাকে খজ কৰি, আপোনাৰ লৰাক কোলাত তুলি লৈ বৰ মৰম্মে-ৰে নিচুকাই। যদি মাকে কোনো সময়ত লৰা চোআলিক কোবাই তেতিয়া বাপেকে সহিব নোআৰি মাকক খজ কৰে, কেতিয়াবা কেতিয়াবা মোৰ লৰা কিয় মাৰিলি বুলি মা-ককো সান্ত্বিত কৰে। পাচে লৰাই মাক বাপে-

কৰ এনে হুতাও দেখি বৰ চল পাই। এই ৰূপে তোমোলাকে আপোনাৰ লৰাক নিকালে, আগলৈ ভাল হব নে? সি কেতিয়াও ভাল ন হই, আৰু তোমোলাকৰ কথাও নে মানি বেয়াহে হৈ জাব। কিন্তু জি ভাৱেৰে লৰাক নিকাৰ লাগে কঁও, মন দি সূনা। জেতিয়া তো-মাৰ লৰা চোআলিএ কোনো জগৰ কৰে, তে-তিয়া তুমি চাৰি বেলিলৈকে সিহঁতক তোমাৰ কোলাত বা ওচৰত লৈ মৰম আৰু চেনেহে-ৰে আৰু তোমাৰ মনৰ অনন্তোদ দেখাই গধুৰ ভাৱে সিহঁতৰ অপৰাধ বুজাই দিয়া। পাচে যদি তেতিয়াৰ পৰা আগতকৈ কিছু ভাল কৰি-বৰ দেখা, তেন্তে ভাল। কিন্তু যদি তোমাৰ কথা নু সূনে, তেতিয়া আকও তাক তোমাৰ ওচৰলৈ মাতি আনা, আৰু পুথমে তাৰ দাই জগৰ বুজাই, পাচে তালৈ মৰম কৰিহে সান্ত্বিত দিয়া। কিন্তু জি সময়ত তোমাৰ মনত লৰা-লৈ খজ হৈ থাকে, তেতিয়া কোনো ৰূপেও সান্ত্বিত বা ভাৰি নি দিবা। কিয়নো খজ থাকোঁ-তে যদি লৰাক মাৰা, সেই লৰাৰ মন আগত-কৈও কচিন হব। তোমাৰ মনৰ পৰা নিচেই খজ মাৰ গলেহে লৰাক নিৰ্জান চাইত নি তাৰ দোস বুজাই সান্ত্বিত দিবা। আৰু যদি তোমাৰ লৰা ভাল হব লাগে, তেন্তে কেতিয়াও কেটেৰ জেজ্বৰ মাত নে মাতিবা। তাত বাহিৰে তো-মাৰ লৰা চোআলি যদি ভাল হবলৈ তুমি কাৰ্য্য কৰা, তেন্তে যেন যেন সান্ত্বিত আৰু ভাৰি দি নে থাকিবা। যদি যেন যেন তাৰ সান্ত্বিত দিব খোজা, তেতিয়া সি ভাল হবৰ চাৰি দুই হৈহে জাব। তাতে তোমাৰ সুখ সান্ত্বিত কেতিয়াও নাই, কেৱলে মনৰ সন্তোষেহে খাব। হাই হাই, জাৰ লৰা চোআলি দুৰ্জন হৈ জাই, সেই মানুহৰ ঘৰত কেনে অমঙ্গল। কুসল ভাব পৰা ওলাই, আৰু মাক বাপেকৰ ওপৰতো ইহঁতৰ কোষ থাকে।

এই কাৰনে লৰা চোআলিবোৰক নম্ৰ ভাৱে নিকাৰলৈ জতন কৰা, আৰু বিসেসকৈ মাক বাপেকৰ সজ কৰ্ম্মৰ আৰ্হিএ সিহঁতৰ কোমল মন মণ কৰা হওক।

ন. ল. ক.

জাতিকৰ জাহা, ৬ আধা।।

The Pilgrim's Progress, Chapter 6

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে আগ বাৰ্হি জাবলৈ ধৰাত সুবিবেকি, ধৰ্মিষ্ঠা, প্ৰেমকাৰি, সুবুধি, এই চাৰি জনি কন্যাই পৰ্বতৰ গুৰিলৈকে আগ বৰ্হাই থবৰ ইচা কৰি তাৰ লগত গৈ আগৰ উপদেশ বাটতে কৈ থাকোঁতেই পৰ্বতৰ পৰা নমা চাই পালে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, উঠোঁতে জেনে কটিন, নামোতেও তেনে সঙ্কট হোআ জেনে দেখোঁ। তাতে সুবুধিএ মাত্ৰ লগাই কলে, হই স্বৰূপ; কিয়নো নমু নামে জি খালত তুমি এতিয়া নামিচা, তাত পিচল নো খোআ-কৈ নমা বৰ টান; এই কাৰনেহে আমি তোমাক পৰ্বতৰ গুৰিলৈ আগ বৰ্হাই আহিচোঁ, সিবিলাকে ইয়াকে কলে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বৰ সান্নিধ্যৰে নামিব ধৰিলে, তথাপি দুই এক পিচল খালে।

পাচে সমাজিকত চাই দেখিলোঁ, খ্ৰিষ্টিয়ানে পৰ্বতৰ তল পালত সেই উত্তম সধিবিলাকে তাক এটা কট, পনিয়ালৰ বস এটিচা, আৰু পনিয়াল এখোপা দি বিধাই কৰিলত সি বাটে দি গল।

কিন্তু সেই নমু খালত খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ চেকত পৰিল। কিয়নো সি একেৰিমান গলত আপলিওন নামেৰে এক দুষ্ট অসুৰে তাক লগ পাবলৈ পঞ্চাবৰ সি মূৰৰ পৰা আহিবৰ দেখিলে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে ভই পাই, খোপনি পুতি বস নে, বা হুহুকি জাম, এই কথাত চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে আপোনাৰ পিঠিত একো আহিলা নাই কিয়ন্ত মই তালৈ পিঠি দিলে সি সৰেৰে মোক বিত্তিবলৈ চল পাব, ইয়াকে ভাবি সাহ দি প্ৰান পন কৰি খোপনি পুতি বৰলৈ ঘন ধিৰ কৰিলে। কিয়নো মই কেৱল প্ৰান বধা কৰাত চকু দিলেও পলোআতকৈ বৈ থকা ভাল, সি ইয়াকে বুজিলে।

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে সেই মনেৰে আগ বাৰ্হি জোআত আপলিওনো আহি তাৰ লগ পালে। সেই বিকটাসুৰা দেখিবলৈ ভয়ঙ্কৰ; গাত মাচৰ দৰে বাকলি লগা হেতুকে তাত বৰ অহঙ্কাৰ:

নাগৰ দৰে তাৰ ডেউকা, ভালুকৰ দৰে ভৰি, পেটৰ পৰা জুই আৰু ধূআ ওলাই, আৰু সিহৰ মুখৰ দৰে তাৰ মুখ। জেতিয়া সি খ্ৰিষ্টিয়ানৰ ওচৰ পালে, তেতিয়া তাক চাই মুখ বিকটাই এই ৰূপে কথা মুখিবলৈ ধৰিলে।

আপলিওন। তই কৰ পৰা আহিচ, কলৈ জা?

খ্ৰিষ্টিয়ান। লৰদুটী জি বিনাস নগৰ, তাৰ পৰা আহিচোঁ, চিওন পৰ্বতলৈ জাঁও।

আপলিওন। এই কথাৰ মোআৰাই তই মোৰ অধিন এক মানুহ বুলি জানিচোঁ; সেই দেশ খনেই মোৰ; মই তাৰ অধিকাৰ, তাৰ ইস্বৰ। তোৰ বজাৰ পৰা তই কেনেকৈ পলাই জা? তোৰ পৰা মই আৰু খাটনি পাবলৈ আসা নো হোআ হলে একে কোৰেৰে তোক মাৰি মাটিত পেলালোইভেন।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মই তোমাৰ দেশত উপজিলোঁ হই; কিন্তু তোমাৰ খাটনি টান, আৰু তোমাৰ বেচেৰেও মানুহৰ প্ৰান বচাব নোআৰি, কিয়নো পাপৰ ৰেচ মৰমহে; এই হেতুকে জেতিয়া বয়সিয়াল হলোঁ, তেতিয়া আন বুধিয়কৰ দৰে ময়ো আপোনাৰ ভাললৈ উপাই বিচাৰিলোঁ।

আপলিওন। এনে ৰূপে জলপ কৰাত কোনো বজাই আপোনাৰ পুজাক নে হেৰুআই, ময়ো সেই ৰূপে তোক নে হেৰুআমি। কিন্তু তোৰ খাটনি আৰু বেচৰ কাৰনে বজাৰ জে পাইচ, তাত অসন্তোষ এৰি উভতি জা; আমাৰ দেশত জি জি আচে, তা-কে তোক দিম, মই এই প্ৰতিগ্যা কৰিচোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিন্তু মই আন একনত খাটবলৈ সোমালোঁ, তেঁও বজাবো বজা; সেই দেখি মই তোমাৰ লগত উভতি গলে মোৰ অনিয়াই ন হব নে!

আপলিওন। সেই কৰম কৰাত তই উপকথাৰ দৰে বেয়া সলাই বেয়াতকৈও বেয়াহে পালি। কিন্তু তাত খাটনি লগাইচোঁ বুলি কোআ, এনে অনেক মানুহে তাৰ পৰা চল চাই পলাই, আৰুও মোলৈকে উভতি আহে, সি-

তব এবে দত্তৰ আছে; ভয়া সেই ৰূপে কৰি-
বি, ভেহে তোৰ সকলো ভাল হয় ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তেঁওত মোৰ বিশ্বাস দিলো,
তেঁওৰ অধিব পুজা হবলৈ সপভো কৰিলো,
ভেবে হলে এতিয়া সেই কথা এৰি উভতি গলে,
ৰাজ ঘোহি হৈ ধৰা পৰি কাঁচি নে জাম নে?

আপলিওন । মোকো তই এনে কৰম
কৰিলি, তেঁও যদি আকণ্ড উভতি জা, তোক
খেমা দি সকলো জগৰ এৰিয় ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । পূৰ্বে তোমাত ণটিবলৈ জি
অধিকাৰ কৰিছিলো, তাক অবুজ নহু কালতাহে
কৰিলো; তাত বাজে জি বজাৰ নিচানৰ ভলত
এতিয়া আসুই লৈচো, তোমালৈ কৰা সেই
অধিকাৰৰ পৰা তেঁও মুকুত কৰিবলৈ আৰু
তাক কৰা জগৰ ঐশ্বৰ্য্যবলৈকো সক্তি আছে,
ইয়াক মই জানিচো; আৰু হে বিনাস কৰোঁ-
তা আপলিওন, মই মিচা কেনেকৈ কৰম, তেঁওৰ
খাটনি, আৰু কেঁ, আৰু দাসবিলাক, তেঁওৰ
দাসন, সন্তানন, আৰু ৰাজ্যক তোমাৰ এই
সকলোতকৈ ভাল পাও; এই হেতুকে মোৰ
মন ওলোটাৱলৈ এৰি দিয়া, মই তেঁওৰ বন্দি
হৈচো, তেঁওৰ পাচেহে জাম ।

আপলিওন । সুন্য, তোমাৰ ঐশ্বৰ্য্য ন হৈ তেজ
সুখিল থাকোঁতেই তুমি জোআ বাটত আগলৈ
কি কি পাবা, তাক আৰু একেৰি বিবেচনা
কৰা । সেই বজাৰ সেৱক অধিক ভাগে মোক
আৰু মোৰ পথকো উলংঘা কৰা হেতুকে
সেনত বৰ দুৰ্গতি পাই, ইয়াক তুমি জানিচা;
অমৰ্জতা ৰূপে সিহঁতৰ কতকো হেজাৰ বধ
কৰা হ'ল! আৰু তাৰ খাটনি মোতকৈ ভাল
কে বুলিচ, তাক সেৱা কৰা কোনো মানুহক
আমাৰ হাতৰ পৰা একআবলৈ সি আপুনি
থকা ঠাইৰে পৰা কেতিয়াও অহা নাই; কিন্তু
মই হলে, মোক স্বৰূপকৈ সেৱা কৰা লোকক
তাৰ আৰু তাৰ বন্দীহঁতৰ হাতৰ পৰা কিমান
বেলি বলে বা চলৰে একআলো, তাক জগত
এনেই জানে, আৰু সেই ৰূপেৰে তোকো এক-
জাম ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তেঁও আপোনাৰ লোকক মুকুত

কৰিবলৈ পলম কৰাৰ কাৰন এই, সিবিলাকে
সেনলৈকে তেঁওৰ ভক্ত হৈ থাকে নে, নে থাকে
তাক প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে তেঁও সিবিলাকৰ
প্ৰেমৰ পৰিখা কৰিচে । আৰু সিবিলাকৰ অন্ত
জি দুৰ্গতিৰ কথা কোআ, সিবিলাকে তাক বৰ
মৰ্জতাহে মানে । বৰ্তমান কালত হলে সিবি-
লাকে মুকুত হবলৈ বৰ বাঞ্ছা ন কৰে, সিবি-
লাকৰ ঐশ্বৰ্য্যৰ নিমিত্তে আগলৈ বাট চাই থা-
কে; জেতিয়া সিবিলাকৰ অধিকাৰ আপোনাৰ
আৰু দুতবিলাকৰ ঐশ্বৰ্য্যৰে আহে, তেতিয়া
সিবিলাকে ঐশ্বৰ্য্য পাব ।

আপলিওন । তই এতিয়ালৈকে তাৰ খাট-
নিৰ বিশ্বাস ৰাখি থকা নাই, তেঁতে তাৰ পৰা
বেচ পাবলৈ তোৰ কি আশা আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হে আপলিওন, মই কিহুত
তেঁওৰ বিশ্বাস নে ৰাখিলো?

আপলিওন । প্ৰথমে জাভা কৰিবলৈ ধৰোঁ-
তেই নিৰ্ভাৰনা দলদলনিত পৰি প্ৰায়ে উসাহ নে
পাই ক্লান্ত হৈ গগি; আৰু তোৰ পিঠিৰ বোজা
অধিকাৰে নু গুচাই মানে সহন কৰিব লগাৰ দৰে
তই সহন কৰি নে থাকি, তাক সোলোকাবলৈ
অনেক অনুচিত উপাই বিচাৰিলি; আৰু দুই
ভাৱে টোপনিয়াই তোৰ অতি উত্তম বস্তু হে-
ৰুআলি; আৰু সিহঁদে দেখি উভতি জাবলৈ
প্ৰায়ে মন ধিৰ কৰিছিলি; তাত বাজে তোৰ
জাত্ৰাৰ কথা, আৰু জিহকে দেখিলি সুনিলি,
তাক জেতিয়া ক, তেতিয়া তোৰ সকলো কথা
আৰু কৰমত প্ৰসংসা পাবলৈহে তোৰ পেটত
ইচা আছে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । এই সকলো কথা স্বৰূপ, আৰু
তুমি জি কৰলৈ ন হ'ল, এনে আন আন
অনেক কথাও আছে; কিন্তু মই জি অধিকাৰৰ
খাটনি আৰু সেৱা কৰোঁ, তেঁও দায়ালু খেম
বন্ত; আৰু তাত বাজে এই সকলো দুৰ্বলৈ জ
গৈএ আপোনি সেনত মোক ধৰিছিল, তাতে লৰ
কালত সেই সকলোকে পিয়াহ ৰূপে খালে
তাৰ কাৰনে মনত দুখ পাই সেই বোজাৰ
ভাৰত কেঁকাই কেঁকাই মোৰ অধিকাৰৰ পৰা
খেমা পালে ।

তেতিয়া আপলিওনে অভিসই খেদেৰে মাত কটাই কলে, মই সেই অধিকাৰৰ সত্ত্ব; তাক, আৰু তাৰ আগা, তাৰ পুৰা সকলোকে ঘিন কৰোঁ; তোক আগচিবলৈহে আহিলোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। হেৰা আপলিওনে, তুমি জি কৰা, তালৈ সান্থন হোআ; এইটো মহা বজাৰ আলি, পবিত্ৰ পথ, এই হেতুকে তুমি আপোনাৰ নিমিত্তে সান্থন কৰা ।

তেতিয়া আপলিওনে গোটেইটো বাট জুৰি ভৰি কেৰ্কেটা কৰি বুলিলে, এই কথাটো মোৰ ভই নাই; ভই মৰিবলৈ আপোনাক জুগুত কৰ; মোৰ নৰকি গাঁতত ধৰি মই সপত খাই-চো, ভই ইয়াৰ পৰা আগ বাৰ্হি নে জা; এই ঠাইতে তোৰ জিহায়া বাকি দিম; এই কথা কৈ সি খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বুকলৈ অগ্নি সৰ মাৰিলে, কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ হৃদে বাকি থকাটো তাৰে সৰ ধৰি সেই আপদ নিবাবন কৰিলে । তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান আপোনাক জুগুত কৰিবৰ সময়ই বুজি হাতেৰে অস্ত্ৰ ধৰিলে, আৰু আপলিওনেও তা-

লৈ আক্ৰমণ কৰি লিলা ব্ৰিটিৰ দৰে সৰ বৰাধ-লে; তাতে খ্ৰিষ্টিয়ান অতি সান্থনৰে থকাতে মূৰ, হাত, ভৰিভো যা লাগিল; তাৰ দোআৰাই সি একেৰিমান ধমকিল । তাক দেখি আপলিওনে লংগা সক্তিএৰে পুনৰ জুখ ধৰিলত খ্ৰিষ্টিয়ানে আকও সাহ পাই সক্তি আটে মানে নি-বাৰন কৰিলে । এই ৰূপে দিনৰ এবেলাতকৈ অধিক কাল সেই দোআৰাৰ জুখ হৈছিল, তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ সক্তি প্ৰায়ে অস্ত্ৰ পৰিল; কিয়নো অনেক যা লগা হেতুকে তাৰ বল ক্ৰমে বাস হৈ জাই, ইয়াক জানিবা ।

পাচে আপলিওনে চল চাই খ্ৰিষ্টিয়ানৰ ওচ-বলৈ চাপি মাল জুখেৰে আকোআল মাৰি বৰ ভয়ঙ্কৰ আকালেৰে পেলালে; তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ হাতৰ পৰা তৰোআল উকৰি পৰিল । তাক দেখি আপলিওনে বুলিলে, এতিয়া তোক অৱ-লো পালোঁ; ইয়াকে কৈ সি তাৰ গাত ভৰ দি পুন মৰাৰ দৰে হেঁচি দিলে, খ্ৰিষ্টিয়ানেও পুনৰ আলা প্ৰাই এৰিলে । কিন্তু সেই ধৰমি মানুহৰ নিচেই ওৰ পেলাবৰ নিমিত্তে আপ-লিওনে সেসৰ কোব জচাৰ সময়ত ইধৰন ইচাৰ দোআৰাই খ্ৰিষ্টিয়ানে বেগতে আপোনাৰ হাত তৰোআললৈ মেলি তাক পাই তুলি লৈ কলে, হেৰা মোৰ সত্ত্ব, মোৰ অগ্নিতে আ-নন্দ ন কৰিবা; জদি মই পৰোঁ, তেও আকও উঠিম । এই কথা কৈ খ্ৰিষ্টিয়ানে মৰন তুল্য এখোচ মাৰিলে, তাৰে সি পুন মৰা যা পো-আৰ নিচিনাকৈ হহকিল । তাক খ্ৰিষ্টিয়ানে দেখি পুনৰ বৰ আক্ৰমণ কৰি ধুঁচি বুলিলে, আমাক প্ৰেম কৰা জনৰ দোআৰাই এই সকলো কাৰ্জত আমি কয়তকৈও জয়ন্তু হম । তেতিয়া আ-পলিওনে আপোনাৰ নাগ ভেউকা মেলি উৰি জাআত খ্ৰিষ্টিয়ানে তাক আৰু নে দেখিলে ।

সেই বনত আপলিওনে নাগৰ দৰে কথা কৈ জুখ কৰা কাল ধৰিত কেনে গোজৰনি আৰু ভয়ানক চিঁৱৰ মাৰিছিল, আৰু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ কালোও কেনে কৈকনি আৰু হুমুনিয়াহ তাৰ বিদগ্ধৰ পৰা কুটিচিল, মই দেখা সূনাৰ দৰে নে দেখা বু সূনা কোনে লোকও সেই সত্-

লো ভৱন্তৰ কথা মনেৰে বুজিব নোআহে ।
খ্ৰিষ্টিয়ানে আপোনাৰ দুখবিয়া তৰোআলেৰে
আপনিওৱক যৈয়োআ নে দেখে মানে সেই
জুখৰ সমুদাই কালত মই তাৰ এবেলিও পু-
নৰ মুখ নে দেখিলো; তেতিয়া সি ওপৰ-
লৈ চাই অলপ মিটিকিয়ালে হই, কিন্তু এনে
দুসিত বিবৰন মুখ মই কাৰো কেতিয়াও দেখা
নাই ।

সেই বন ভগা হলত খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে,
আপনিওৱৰ অহিতে মোৰ সহাই হোআ জি
তনে সিংহৰ মুখৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰিলে,
এখেতে ঠেঙৰ গুন কিৰ্তন কৰিম; সি এনে
মন কৰি এই কথা গাবলৈ ধৰিলে ।

এই অসুখৰ অধিপতি
বেলজিবুৰে মোৰ বিনাস
চিহ্নি, নকৰ সাজে ভুসিত
জুখত পাঁচি দিলে দাস,
মোক আক্ৰমি, হাতে অস্ত্ৰ,
বাগে ধৰিলে অসুখ;
ধন্য মিখাএল সহাই হোআত
তৰোআলে নিলোঁ দুৰ;
এই হেতু জইখনি ধৰি
সমাই পুত্ৰৰ স্তুতি গায়,
সৰ্বকাল অনন্ত ভুগে
ধন্য ঠেঙৰ পবিত্ৰ নাম ।

পাচে জিৱন গচৰ কেত ধনি পাত লোআ,
এনে এটা হাত তাৰ কোলত ওলোআত খ্ৰিষ্টি-
য়ানে সেই পাত লৈ জুখত লগা জি যা, তাতে
দিলত একে বেলিএ বস্ত কৰা হল । আৰু
সেই ঠাইত বহি অলপৰ আগেয়ে পোআ জি
পিঠা, তাক খাবলৈ, আৰু চিচাৰ বন পান
কৰিবলৈ ধৰিলে । পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে সাত্ত
পোআ হৈ আৰুও জাত্ৰা কৰিবলৈ উঠি, কি
জানি আন কোনো সত্ৰ ওচৰত আচে, এই
ভয়েৰে তৰোআল উলিয়াই হাতত লৈ গল ।
কিন্তু সেই ঋণৰ ভিতৰত সি আপনিওৱৰ
পৰা আৰু একো বিখিনি নে পালে ।

আপোনাৰ দৰে লোকক হিত কৰা ।

Love others as yourself.

প্ৰভু যিচু জেতিয়া প্ৰিথিৱিত অৱতাৰ হৈ
আছিল, তেতিয়া লোকবিলাকৰ হিতৰ কাৰণে
নানা ভাৱৰ হিত উপদেশ দিছিল । সেইবিলা-
কৰ মাজত ইয়াত এটা লিখিটো । প্ৰভুএ কৈ-
ছিল, “লোকে তোমোলাকক জি জি বেৰহাৰ
কৰিবলৈ তোমোলাকৰ ইচা হই, তোমোলাকেও
সিবিলাকক সেই দৰে বেৰহাৰ কৰা ।” এই
বচন সকলো জাতি লোকৰ অতি হিত কথা
হই; ইয়াক যদি সকলোএ মান্য কৰি তাৰ
দৰে আচৰে, তেন্তে জগতৰ ভিতৰত কেনে
কুলল আৰু নিৰিখিনি হলাইডেন । জেতিয়া
লোকবিলাকে এনে বচন সূনে, তেতিয়া তাক কি
ভাৱে পালিম বুলি প্ৰকাশকৈ নে জানে । সেই
কাৰণে এই বচন আমি সকলোএ কেনেকৈ পা-
লিম, তাক অলপমান লিখিব খোজোঁ । জিবিলা-
কে আমাৰ প্ৰভু জান কৰ্তা যিচুৰ বাক্য মান্য
কৰিবলৈ ইচা কৰে, বিসেসকৈ সিবিলাকৰ নিমি-
তেহে ইয়াক লিখিটো । কিয়নো এই অমূল্য
বচন জেতিয়া আমি পালিব পাৰোঁ, তেতিয়া
সকলো লোকে আমাৰ কুলল হব ।
আমি কেনেকৈ পাব পাৰিম, তাৰে হুটো
তিনটা মান ভাও দেখাও ।

প্ৰথম । জেতিয়া কোনো মানুহে লোকৰ
বস্ত চুৰকৈ লবলৈ চল বিচাৰে, তেতিয়া সি
আপোনাৰ কথালৈ মন কৰি চাওক; মই তে
লোকৰ বস্ত চুৰ কৰিব খুজিটো, যদি কোনো-
বাই মোৰ এটা বস্ত চুৰ কৰি নিলে, মোৰ কি-
মান দুখ হলাইডেন । সেই মানুহে ইয়াকে
প্ৰথমে ভাবি চাওক ।

দুতিয় । যদি কোনো মানুহ বাতি অধিতি
হৈ আহে; আৰু থাকিবলৈ অলপ ঠাই বিচাৰে,
তেতিয়া পাৰে মানে বিচাৰি অধিতি মানুহক
আলহি লোখা; কিয়নো কি জানি ভূমিও তেনে-
কৈ কোনো ঘিনত আলহি হৈ জাব লাগিব;
যদি কোনো কোৱাও আলহি নো লোখে, তে-
তিয়া কোৱাৰ মনত ভাল পাবা নে?

ত্ৰিতিয় । কোনো মানুহ যদি অনেক চা-

কৰৰ ওপৰত অধিকাৰ হই, আৰু ভেতিয়া চাকৰোৰে অধিকাৰৰ ইচাৰ মতে কোনো সময়ত কৰম ন কৰে, ভেতিয়া সেই অধিকাৰে বৰ ধৰ্ম উঠি চাকৰক সান্ধি বা অকমনা কৰিব পাই নে? মোৰ ভাবনাত হলে, তেনে কৰা উচিত নে দেখা: কিয়নো সদাই সকলো মানুহে ভাল কৰ্ম কৰি থাকিব নোআবে। অৱশ্যে কোনো সময়ত তাৰ কৰম বেয়া হব। এই হেতুকে দহি তিনি বাৰ সহন কৰি থকা ভাল। তাত শান্তিৰ কি জন লোকৰ ওপৰত অধিকাৰ, যদি আপুনি পৰৰ অধিন লোক হোআ হলে, আৰু তাকো তাৰ অধিকাৰে তেনেকৈ বেয়া কৰে পতি সান্ধি দিও, না দৰ্শনা কাটে ভেতিয়া তাৰ মনত সন্তোষ পালেহেঁতেন নে' এই কাৰনে লোকক দুখ নো দিওতে আপোনাৰ কথালৈ সকলোএ চাবৰ প্ৰয়োজন আছে।

চতুৰ্থ। কোনো মানুহৰ যদি বন্দি থাকে, পাচে সেই বন্দিক বাতিএ দিনে টান বন কৰাই অধিকাৰৰ বৰ লাভ হই, আৰু তাক কেতিয়াও বন্দি অৱস্থাৰ পৰা মুৰ্দ্ধলি কৰিব নো ধোজে, এনে মানুহেও আপোনাৰ মনত বিবেচনা কৰি চাওক। জনেকৈ লোকক বন্দি বাই ভাল পাইচো, সেই ৰূপে যদি মোকো কোনোএ বন্দি ৰোআ হলে, আৰু কেতিয়াও মোক মুৰ্দ্ধলি ন কৰা হলে, মোৰ মন কেনে দুখেৰে পূৰ হলেহেঁতেন। এনেকৈ সকলোএ আপোন আপোন মনত সকলো কথা প্ৰথমে বিবেচনা কৰি, লোকলৈ কৰোক। যদি আপোনাক লোকে সেই সেই কৰম কৰিলে দুখ হই, লোককো কৰিলে দুখ হলেহেঁতেন। এই হেতুকে প্ৰভুএ নিকোআৰ মতে লোকে ভোমোলাকক কি ৰূপ বেৱহাৰ কৰিবলৈ ভোমোলাকৰ ইচা হই, ভোমোলাকেও সেই দৰে লোকক বেৱহাৰ কৰা।

ন ল. ক.

আব্রাহামলৈ অধিকাৰ কৰা পুত্ৰ।

Lesson VI.—Abraham, or the Promised Seed.

কিনান দেশত আব্রাহাম আৰু চাবাই ডাঙৰ বয়সত বাস কৰিলে। সিবিলাকৰ সন্তান নাই কিছিল। আব্রাহাম বৰ বুৰা, চাবাও বৰ বুৰি আছিল। সিবিলাক দুয়ো ভোমোৰ বৰ বোপাই আৰু বুৰি আইডকৈও বয়সিয়া আছিল; আব্রাহাম প্ৰাই ১০০ বছৰ, আৰু চাবাও প্ৰাই ১০ বছৰ বয়সিয়া হৈছিল।

এক ৰাতি ইশ্বৰে আব্রাহামত কলে, ভোমোৰ ডাঙৰ বয়সৰ পৰা ওলাই আকামলৈ চোআ। তাত তুমি কি দেখিচা? আকাশ ভৰাবিলাকেৰে পূৰ, গনিৰ পৰাতকৈ সৰহ। আৰু ইশ্বৰে কলে, আকাশৰ ভৰাবিলাকৰ সমান ভোমোৰ বৰ্জহ ন হই মানে ভোমোৰ সৰহ ৰাতি আৰু নাতিৰ নাতি আৰু সিহঁতৰো সন্তানবিলাক হব; সিহঁতে কিনান দেশত থাকিব, সেই দেশৰ অধৰমি মানুহবিলাক তাৰ পৰা বাহিৰ কৰা হব।

ভেতিয়া আব্রাহাম অশুভ হলেও, ইশ্বৰে কোআৰ দৰে আপোনাৰ অধিকাৰ পূৰ কৰিব বুলি ঠেও বিশ্বাস কৰিলে। ইশ্বৰে কি সকলো কলে তাক আব্রাহামে বিশ্বাস কৰা ভাল আছিল, কিয়নো ইশ্বৰে সদাই সঁচা কই, আৰু আপোনাৰ কথা ৰাখে।

এদিনা দুপৰ মানত আব্রাহামে আপোনাৰ ডাঙৰ বয়সত বহি আছিল। বদ বৰ টান, কিছু ডাঙৰ বৰ এজোপা গছৰ তলত হৈছিল। আব্রাহামে চকু তুলি চাই অলপ দূৰৈত তিনি জন মানুহ অহা দেখিলে; ভেতিয়া আব্রাহামে লৰি গৈ সেৱা কৰি সিবিলাকৰ এজনক বুলিলে, মোৰ পুত্ৰ, মই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আপুনি আহি অলপ জিৰাওকহি; আৰু মই অলপ পানি আনি ভোমোৰ ভৰি ধুআৰ দিয়া, পাচে ধাৰলৈ কিছু কটি আনি দিও, ভেতিয়া আপুনি জাভা কৰিব পাৰা। সিবিলাকে কলে বাক, আমি জিৰাম।

এই মানুহ কেই জন ভোমোলাকে কোৱা বুলি নো ভাবিচা? মানুহৰ বিচিনা দেখা গলেও সিবিলাক স্বৰগৰ দূত। সিবিলাকে আব্রাহামলৈ

স্বৰ্গৰ পৰা ইহুদৰ ৰাজা লৈ আহিছে; কিন্তু নো ইহুদে আপোনাৰ দুতবিলাকৰ নোআৰাই মানুহলৈ ৰাজা পঠাই, ইয়াক ভোমোলাকে জানা । দুতবিলাকক আমি নে দেখিলেও তেতিয়াৰা কেতিয়াৰা আমাৰ ওচৰতে থাকে ।

দুতবিলাকে তামু ঘৰৰ বাহিৰে গচৰ ভলতে বহিল । চাবা তামু ঘৰৰ ভিতৰত আছিল, আব্রাহামে চাবাক কলে, বেগাই অলপ পিঠা গুৰি লৈ পিঠা সাজি ভাজা । তেতিয়া আব্রাহামে জাকিল গৈ এটা ভৰপূৰ দমৰা লৈ এটা দাসক দি কলে, ইয়াক লগতে মাৰি জুগুত কৰা ।

তেতিয়া সকলো জুগুত হল, তেতিয়া অলপ মাখন, গাখিৰ, পিঠা, আৰু মজ্জা আনি গচৰ ভলতে সজালে, পাচে তিনিও জনে খাবলৈ ধৰিলে, আৰু আব্রাহাম সিবিলাকৰ আগত থিয় হৈ থাকিল ।

সিবিলাকে ধাই থাকোঁতেই আব্রাহামক কলে, তোমাৰ ভাৰ্জা চাবা কত? আব্রাহামে কলে, তাই তামুৰ ভিতৰত আছে । তেতিয়া সিবিলাকৰ এজনে কলে, চাবাৰ এক পুত্ৰ হব ।

দুতে কোৱা কথা চাবাই সুনিলে, তাই এই বুৰা বয়সত স্বৰূপকৈ এটা পুত্ৰ পাব বুলি বিশ্বাস কৰিব নোআৰি, আপোনাৰ মনতে ইহিছিলে ।

দুতে কলে, চাবাই কলেই ইহিছিলে? তাই অৱশ্যে এটা পুত্ৰ পাব । তেতিয়া চাবাই তাই পাই কলে, মই ইহা নাই; কিন্তু দুতে কলে তুমি ইহিলা হই ।

তেতিয়া সেই তিনি জন উঠি গল, আব্রাহাম সিবিলাকৰ লগত অলপ দূৰলৈকে গৈ, আপোনাৰ তামুলৈ উভতি আহিল ।

ইহুদে আপোনাৰ এই অন্ধিকাৰ সুঁহুখিলে বুলি ভোমোলাকে ভাবিচা নে? পাচৰ বছৰত চাবাৰ এটা পুত্ৰ হল, তাৰ নাম ইচাক, সি ভাল লৰা আছিল, আৰু ইহুদে তাক প্ৰেম কৰিলে । আব্রাহাম আৰু চাবাও আপোনাৰ সৰু পুত্ৰত বৰ সন্তোষ হল ।

এই বৰে দেখা, ইহুদে আপোনাৰ অন্ধিকাৰ বাধিলে । তেঁও কৈছিলে, আব্রাহামৰ আৰু চা

বাৰ এটা পুত্ৰ হব, আৰু তেঁও সিবিলাকক এটা পুত্ৰ দিলে । ইহুদে জি কলে, তাকে বিশ্বাস কৰা আব্রাহামলৈ ভাল আছিল ।

তেঁওৰ সকলো ৰাজ্য বিশ্বাস কৰাৰ কাৰনে, ইহুদে আব্রাহামত সন্তোষ হল, চাবাই হলে পুৰুষে বিশ্বাস ন কৰিলে, কিন্তু পাচে কৰিলে, তাইতো ইহুদ সন্তোষ হল ।

মোৰ পুত্ৰ লৰাইড, ভোমোলাকে ইহুদৰ সকলো অন্ধিকাৰ বিশ্বাস কৰিব নোআ । ইহুদে কি অন্ধিকাৰ কৰিছে? ধোজা যদি, পবিত্ৰ আত্মা দিবলৈ তেঁও অন্ধিকাৰ কৰিছে । তেঁওৰ অন্ধিকাৰ বিশ্বাস কৰা নে? যদি কৰা, পবিত্ৰ আত্মা পাবলৈ ইহুদৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা; ভোমোলাকে টিকটৈ জানিবা, তেঁও আপোনাৰ অন্ধিকাৰ অৱশ্যে ৰাখিব ।

খ্ৰিষ্টা আহিব ।

"Death will come."—Barnes.

খ্ৰিষ্টা আহিব, অৱশ্যে আহিব, সি আগতি ধৰিলে এবাই জাব নোআৰি, তাক হোহোকাৰ নোআৰি, তাৰ ধোজো সুখিল কৰাৰ নোআৰি । সি আহিব; সৎসাৰত জিয়াই থকা সকলো মৰিব; সকলো পহু, চৰাই, আৰু উৰণ জন্তু, কুৰৰ পখি, মৌপিয়া, সূৰ্যৰ বন্ধিত উৰি জোআ কৈতকুৰি; সকলো জিন, গচ, কুল; সিদ্ধিৰি, উঞ, চঁপা, গৰত বগোআ চুৰ চুৰিয়া ঢেকিয়া; সকলো ৰজা, সকলো পুজা, ধনৱন্ত আৰু ধুখি-য়া, বন্দি আৰু গৰাকি, সকলো মুনিহ, ভিৰো-তা, সকলো লৰা; আপোনাৰ ধন জসন্মাত অহঙ্কাৰ কৰা প্ৰতি জন বুৰা লোক, আপোনাৰ গিয়ান আৰু সজ্জিত অহঙ্কাৰ কৰা প্ৰতি জন ডেকা লোক, আপোনাৰ সোভাত অহঙ্কাৰ কৰা প্ৰতি জন জুবতি, সকলো মৰিব । মই মননৰ জগততে আচো; মৰা আৰু মৰিব লগিয়াবিলাকৰ মাজতে থাকোঁ; মই ফুৰা বাটত মুনিহ, তিৰোতা বা লৰা, চৰাই বা পহু, গচ বা জিন হওক, জি ন মৰিব মই একো নে দেখো । বানু কানি জোআ কুৰৰ পখিএ খ্ৰিষ্টাব ওপৰে দি উৰি পাব হব নোআৰে; সাগৰৰ

মাচ মগৰে তাৰ হাত সাৰিব পৰাকৈ ডললৈ
জাব নোআৰে; মিডুয়া জেন তাক দেখিবলৈ
নে পাই, চকু এ ন মনা জন্তু এও আপোনাক
সেইমান সৰু কৰিব নোআৰে; তাৰে সৈতে
আপোনাৰ বৰ বলেৰে জুজিবলৈ মহা ভিম্বো
সক্তি নাই । শ্ৰুতিয়ানো মৰিব; দেও পুজকে,
মৰিব; হই, পাপি লোক, ভূমিও মৰিবা ।
ভোমাৰ ধনেই ভোমাক বধ্যা কৰিব নোআৰে,
ভোমাৰ গিয়ান বিদ্যাৰ দোআৰাই ভূমি বধ্যা
নে পাৰা । এই সকলো কথা মিডুয়া নে মা-
নিব; তাৰ দ্বিষ্টিতে সেইবোৰ অকাৰ্জ, লহাৰ
ওমলা বস্ত্ৰৰ নিচিনা, তাৰ বিবেচনাৰ অজোগ্য ।
গৰিপ লোকতকৈ সি পুতাপি জনক প্ৰিতি ন
কৰে; দুখিয়া মানুহ কটাতকৈ সি চহকি কটাক
ভাঙৰ কৰম নে মানে, আলাগি পাপি জিয়াৰি
মৰাতকৈ সুভাগি জুৰতিক মৰাত অহঙ্কাৰ ন
কৰে । গোলাপৰ চোপা কলিত জিমান প্ৰিতি
কৰে, চৰাততো সেইমান প্ৰিতি কৰে; তাৰ
বিবেচনাত কদম জেনে, পুলি কাঁইটো ভেনে;
লিবাৰোনৰ এৰজ গচ জেনে, বন সঁটো ভেনে,
মগনিয়াৰৰ কটা কানিতকৈ মিহি নোমৰ পৰি-
ধান আৰু অসভ্য লোকৰ গাৰ কাপৰতকৈ ভো-
মাৰ বহু মূল্য সুন্দৰ বৰনিয়া বস্ত্ৰকে সি একো
বেলেগ নে দেখে । ভূমি মৰিবা; মৰনৰ ভই
ভোমাৰ ওপৰত আহি পৰিব । মিডুয়া জেনে
ৰূপ হৈছে, ভেনে ৰূপে আহিব; সেতা বৰনিয়া,
গধুৰ, ঠৰ, কঠিন মুখিয়া, আপোনাৰ কৰমন্ত
টান পকিয়া হৈ আহিব । ক্ৰিপাৰ নিমিত্তে
কোনো প্ৰাৰ্থনালৈ সি কান নে পাতে; ভয়েৰে
কাৰো এটাহ পৰাক নু সূনে । ধিৰেৰে একে-
ৰিও লৰ চৰ ন কৰাকৈ নিচই ৰূপে সি আহিছে;
কোমল পাৰ্শ্বএৰে সজা ভোমাৰ খাটৰ পৰা
ভোমাক উলিয়াই নিবলৈ, ভোমাৰ সুন্দৰ ঘৰৰ
পৰা ভোমাক গঁড়িয়াবলৈ, সতাব পৰা ভোমাক
বাহিৰ কৰিবলৈ, আৰু ভোমাৰ জি সধিৰিলাক
এখন্তেক ভোমাক হেৰোআ চিতি আৰুও নাচি-
বলৈ ধৰিব, নিবিলাকৰ মাজৰ পৰা মৰনৰ
নিমিত্তে ভোমাক মাতিবলৈ অলপ দ্ৰুত মন
কৰিহে আহিছে । মিডুয়া আহিব; ভূমি প্ৰানৰ

বিদ্যাস থকা কালৰে পৰা সি ওচৰলৈ চাপিছে ।
ভূমি সাৰ পোআ আৰু সুই থকা কালতো সি
ভোমাৰ কাললৈ আগ বাৰ্হি বাট বুলি বুলি
ভোমাৰ ওচৰলৈ আহিল । পূব, পশ্চিম, উত্তৰ,
দক্ষিণ, জেই পোনে ভূমি জোআ, সেই পোনে
সদাই সি ভোমাৰ আগ কালৈ বাটত থিয় হৈ
থাকে । মিডুয়া আহিব; কেতিয়াও নু হহকি
সি সদাই ওচৰ চাপি চাপি আছে । আৰু অল-
পতে তাৰ বিপদ চাঁয়া ভোমাৰ পথত পৰিব ।
সেই চাঁয়া সুৰ্জৰ গ্ৰহনৰ দৰে ঘোৰ আৰু চোঁচ
হৈ হৈ জাৰ; পাচে তাৰ অন্ধকাৰমই ৰূপে
ভোমাক আগটি ধৰিব; ভোমাৰ আৰু জিৱন্ত
জগতৰ পহৰৰ মাজত সি ভোমাৰ সমুখে থিয়
হৈ থাকিব, আৰু ভূমি অন্ধকাৰমই ণালত
সোমাবা । মিডুয়া আহিব; সূত কালতো আৰু
সৰূপ শ্ৰুতিয়ান হলেও, তাৰ অহা ভয়ানক;
কিন্তু আন অৱস্থা হলে সি কিমান ভয়ঙ্কৰ,
কেৱে গুনিব নোআৰে ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ২০ ।

Protap Singh—War with the Bengalis.

কাগুনৰ দিনত লানমুখুৰ বৰ ফুকনে ধৰ্ম-
নাৰায়নক হাজোৰ পৰা উত্তমক ধৰি আনি-
বলৈ পাঁচিলে; পাচে ধৰ্মনাৰায়নক জাৰৰ সূনি
উত্তম বজালত সোমালগৈ । পাচে উত্তমক নে
পাই আমাৰ মানুহে উত্তমৰ ঘৰত জুই দি
আছিল । পাচে মদ নো খোআই গৈ দেখি-
লেগৈ, লানমুখুৰ বৰ ফুকনে বজা দেৱৰ
কথা এৰি নিৱালকুচিৰ পৰা কুৰি ঘৰ ঠাণ্ডি
আনি, বায়ুন কুচি পাতিলেহি । এই কথাৰে
গৈ মদ নো খোআই বজা দেৱত জনালেগৈ ।
পাচে বজা দেৱে আন কথা মনত লৈ এই
কথাকে নিমিত্ত কৰি লানমুখুৰ বৰ ফুকনক
অনাই মাৰি ভিৰি-ক্ৰি-চৈয়ক পঠাই পিক-
চাইক পাণ্ডুৰ গৰত, বৰ ফুকন পাতি লক্ষ্যৰে
অধিকাৰ কৰি দিওআলে । পাচে চতুৰ দিনত
মিৰ বজালৰ ভায়েক ১, আৰু পসুপতি ১,
এই দুৱে ককায়েকৰ হাৰ বোটলোঁ বুলি, হা-
জোত এক বাতি থাকি বাতি পুআ উলটি মধু-

পুৰুষ বলগৈ। পাচে আমাৰ মানুহে খেদি গৈ সোন্দাৰ বলগৈ। বজালে মধুপুৰুষ বৰ নো-আৰি হুহকি বৰ পেটাত বলগৈ। আহাৰৰ দিনত বজা দেৱে বজালক খৰিবলৈ সকলোকে পঠালে। পাচে বজা দেৱৰ আগগাৰে সকলোও সোন্দাৰ পৰা গৈ পোমৰাত বজালক বেৰিলে-গৈ। বিষ্ণুপুৰুষ গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে, তাঁটোকুচি গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে, জাখলিত গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে, ভৱানিপুৰুষ গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে। পাচে আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি গৈ, নিম্নিসাত গৰ দি কান-পানিত বলগৈ। পাচে ভাৱৰ দিনত আমাৰ মানুহে কানপানিৰ পৰা গৈ, জাখলিত জুখ খৰিলেগৈ। পাচে বজাল ভাগি পলাল, তাতে আমাৰ ঘোঁৰা পালে ২০, হিলৈ তৰোআলো কিছু পালে। আত পাচে বজালৰ ভৱানি পুৰৰো কৌঠ ডকালে; তাতে হিলৈ তৰোআ-লো কিছু পালে।

পাচে আহিনৰ দিনত আমাৰ মানুহে গৈ, তাঁটোকুচি বজালৰ গৰৰ কাখৰত চাইটা গৰ কৰি বলগৈ।

লাকনি তাওতোও (৩০) সঁকত কাতিৰ দিনত বজা দেৱে গজপুৰৰ পৰা তিনি জনা ডাকৰিয়াক পঠাই, সনাত গৰ প্ৰাঞ্চি আওতাই থাকিব দিলেগৈ। আৰু বজা দেৱে বোলে, পিকচায়ে মোৰ আগ্য নে মানি, একো কাৰ্জ কাম ন কৰে, এই দাই ধৰি পিকচাই বৰ ফুকনক ডিঙ্গিএ ভৰিএ লোআ লগাই আনি গজপুৰত চমাহ বন্দিকৈ ধৈ, পিকচাইক বৰ ফুকন ডাঙ্গি, খাৰুণ্ড বৰ গোহাঁইৰ পুতেক লাঙ্গুক সকলো-ৰো অধিকাৰ কৰি পাগুৰ কৌঠত খোআলে। পাচে আছোৰৰ দিনত বজা দেৱে সকলোকে পঠাই তাঁটোকুচিৰ বজালক খৰিব দিলেগৈ। পাচে বজা দেৱৰ আগগাৰে সকলোও গৈ তাঁটোকুচিৰ কৌঠ ললেগৈ। পাচে বজালে বাতি পুআ হাতিএ ঘোঁৰাই আহি আমাৰ কৌঠত খৰিলেহি, পাচে আমাৰ লোকেও জুখ খৰিলে। এই দিনা জুখত আমাৰে বজালৰে মৰা স গৰ

খাইৰ উপচি গল। আমাৰ ভাল মানুহ পৰিল লানমুখ ১, সূনিয়া ঠাকুৰ ১, অভই পুৰিয়া লাচাম বৰুআ ১, পাচে ইবোৰ হুহকি আহি কুজাৰ কৌঠত সোমালহি। পাচে কুজাৰে গালি পাৰিব ধৰিলে। বাতি পুআ লাচাম বৰুআই, বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাঙ্গু গোহাঁইৰ ডায়েকে, এই দুয়ে বজাললৈ গুচি গল। পাচে আমাৰ মানুহ হুহকি পোমৰা-লৈ গল; পাচে বজালে নাৱে তৰে বেৰিলে-হি। তাৰ পৰা আহি বাৰে পঁইতাত জুখ খৰি-লেহি, পাচে আমাৰ লোকে বাৰে পঁইতাৰ পৰা ভাগি আহিল। আমাৰ ভাল মানুহ পৰিল কৌআৰ হাজৰকিয়া ডামটিং ১, তিৰিং চাই-কো হাজৰকিয়া ১, দলই হাজৰকিয়া ১, লান-তিৰিং নেওগ ১, বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাঙ্গি নেওগ ১, পোলোঙ্গা কৌআৰকে, লাচাম বৰুআ-কে, এই দুইক লোআ লগাই ধলে। পাচে আমাৰ লোকে হুহকি আহি, দুই কৈদ সৰাই ঘাটত বলহি।

পাচে বজা দেৱে বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাঙ্গু নেওগক একো কাৰ্জ কাম নে জানে বুলি ডাঙ্গি-লে; এওৰ মুৰে ত্যাওতিং কৌআৰক অধিকাৰ কৰি পঠালে। আৰু মৰাঙ্গি খোআৰ সাজি গোহাঁইক পাগুৰ কৌঠত থাকিব দিলেগৈ। পাচে ইহঁত দুয়ে পাইগৈ দু দিন আছিলে, এনেতে বজালে নাৱে তৰে উজাই আহি আমাৰ আগগাৰটোৰ আগ চকিৰ মানুহৰ কৌ-ঠত খৰিলেহি। পাচে আমাৰ মানুহে জুখে নোআৰি হুহকি সৰাই ঘাটত বলহি। তাৰো পৰা আমাৰ লোকে কলিয়াবৰত বলহি। পা-চে তিনি জনা ডাকৰিয়া এঠাই হৈ, সনাত পৰা ডাটিয়াই গৈ, সকলো বৰুআ ফুকন সহিতে একে ঠাই হৈ, গৰ প্ৰাঞ্চি জতন কৰি কলিয়াবৰতে হল। বজালেও গৰ প্ৰাঞ্চি কৰি কাজলিতে বলহি। পাচে বজা দেৱে তিনি জনা ডাকৰি-য়ালৈ কৈ পঠালে, বোলে, কাজলিত থকা বজাল খনি ধৰি দিয়ক। পাচে বজা দেৱৰ আগ্য নো পাওভেই গৈ হৰি ডেকায়ে, ডিমৰুআ বজা-য়ে, এই দুয়ে বজাল খেদি কাজলিৰ কৌঠ

সলগৈ। পাচে ভাদন দিনত তিনি জনা ডাক-
'দে' মানুহে সৈতে কাজলিত গাঁও দিলে :
পাচে সমস্ত লোক আলচ কৰি মিচাকৈএ কা-
জলি মুখ পালেহি বুলি বজা দেৱলৈ জনাই
পঠালে। বজা দেৱে এই কথা সুনি বুলি গল,
তিনি জনা ডাকৰিয়া গৰ প্ৰাকৈ কৰি কলিয়া-
বতে গাওক; বৰ বৰুআ প্ৰমুখো ফুকন বাজ
ধাআ কাজলিত থাকক, এই কথাৰে লিখা দি
লিকচন লাহি নেওগক পঠাই কোআলে, এনে-
তে এই কথা বজালে সুনি খেদি আহি কাজ-
লি মুখৰ কোঁঠত জুখ ধৰিলেহি। পাচে আ-
মাৰ লোকে বজালেৰে ন দিন বৰ জুখ হল।
পাচে বজালৰ বিস্তৰ লোক পৰিল; আমাৰো
কিচু পৰিল। এনেতে বজালে চহকি আচি-
লে, পাচে এই কথাৰে তিনি জনা ডাকৰিয়া
সুনি, বজা দেৱৰ কথা এবি কলিয়াবৰৰ পৰা
কলজে দি উঠিয়াই জাগি পাইছিলগৈ, পুনৰ
বজালে কাজলিৰ কোঁঠ ডকালে; আমাৰ সমস্তে
লোক কাজলিৰ পৰা ভাগি আহি তিনি জনা
ডাকৰিয়াক জাগিত পালেহি। তিনি জনা ডাক-
ৰিয়াক বাজো যোলে, আমি সমস্তে লোক ভা-
গি আহিলো, ডোমোলাক কলৈ জোআ? তিনি
জনা ডাকৰিয়া এই কথা সুনি, সেই ঠাইতে খে-
নেক তষ্টি আছিল, এনেতে বজাল নাৱেৰে
খেদি আহিবৰ দেখি আমাৰ সকলেও বালিত
নাও এবি তৰে পলাই আহিল। সেই সময়ত
লাকো বৰ পাচে বালি বোকাৰ পৰিলগৈ,
এনেতে পিঠা খোআ ভোমে টানি আনি পিঠিত
পেলাই তৰে পলুআই লৈ আহিল। আমাৰ
নাও আহিল। পাতি বজালে বিস্তৰ পাই নি-
লে। মমাই ডামুলি বৰ বৰুআ কিচুতেহে
বখ্যা পালে। বিহুআ, লাই, এই দুই হাজৰ-
কিয়া জুখ ন কৰি হাবিত সোমাই আছিল।
আমাৰ সমস্তে লোক চহকি আহি কলিয়াবৰত
বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বি-
হুআ, লাই, এই দুই হাজৰকিয়াক কটোআ-
লে। তিনি জনা ডাকৰিয়াক দুইতৰ ধৰি
চাম ধৰাত থাকিব দিলে। উত্তৰে লিকচাইক
গৰ প্ৰাকৈ জাওতাই থাকিব দিলে। পাচে বজা

দেৱৰ আগায়ৰ দৰে সকলো নিৰ্ভেৰে আচি-
লে। লাকনি কাপজাও সঁকত বজালে নাৱে
তৰে খেদি আহি তৰলি মুখত কোঁঠ দি বল-
হি, ভাৰো পৰা বজালে তৰলি পাৰ হৈ আ-
হি আমাৰ কোঁঠৰ ওচৰত গৰ দি ৰহিল; বজা-
লেৰে আমাৰে দিন দিন জুখ হল। এই কথা
সুনি বৰ গোহাঁই উত্তৰত কোঁঠ দিলগৈ, বজা-
লে এদিন নাৱেৰে উজাই আহি জুখ ধৰিলেহি,
আমাৰ মানুহে বৰ হিলৈ মাৰি বজালৰ নাও
চাৰি খন ডাকিলে, বজালে নাও জুখে নোআৰি
আলচ কৰি ৰাতি পূজাতে তৰে আহি বৰ গো-
হাঁইৰ পোনে গৰত ধৰিলেহি, বজালে পূজাৰে
পৰা গধূলিলৈকে জুখ কৰিলে; আমাৰ মানু-
হেও উবুৰি খাই ধৰিলে। তথাপি আমাক
ডকাৰ নোআৰিলে। বজালৰ স দৌল প্ৰমান
হল; আমাৰ মানুহ একুৰি পৰিল। বজাল
থকা ঠাইলৈ উলটি গল, বৰ গোহাঁই উত্তৰৰ
পৰা দখিনলৈ আহি চাম ধৰাত বলহি। পা-
চে আনেকা দিনা বজাল হাতিএ ঘোৰাই আহি
আমাৰ কোঁঠৰ কাথৰত গৰ দি ৰহলি। ডাক-
ৰিয়া সকলে এই কথা বজা দেৱলৈ জনাই
পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, ভি-
তৰুআল ডিৰিং বৰুআ ১, ৰূপ সন্দিকৈৰ না-
তিএক লাই ১, লাকু কোঁঠৰ ১, চেও খামৰ
নাতিএক ১, এই চাৰিক পঠাই দিলে। চাৰি-
এও গৈ, চাম ধৰা পাই তিন দিন আছিলে।
এনেতে বজাল হাতিএ ঘোৰাই আহি ৰাতি
পূজাতে আমাৰ গৰত ধৰিলেহি। বৰ গো-
হাঁইৰ পোনে এবাহে, বুৰা গোহাঁইৰ পোনে
এবাহে, এই ৰূপে ঠাই ঠাই হৈ ধৰিলে। আ-
মাৰ ভিতৰুআল মানুহে অল্প সল্প চপাই দি
জোৰ লগাই দিলে। কোনো ঠাইত পানি
তপতাই মাৰিলে; বজালক ২ চি, কাটি, টক-
নিয়াই, বগৰাই পেলালে। পাচে বজালে জুখে
নোআৰি উলটি গৈ, আপোনাৰ কোঁঠত বলগৈ;
পাচে আনেকা দিনা পূজা বজাল নাৱেৰে
উঠিয়াই গুঁআহাতি বলগৈ।

মাঘৰ দিনত আমাৰ লোকে কাজলি মুখত
বলগৈ; লাকনি ডাওমাও সঁকত বজা দেৱ

পৰ্বতৰ গৰ বাহোতে মাটি বহি জাই গৰ ন
বহি, বাহোতে ঘৰে ঘৰে উসুখা ধান গজিল,
আৰু বাহোতে দুৰ্ভিক্ষ হ'ল; আৰু কৌপতিয়া
চৰাই বাহ্য চাকি উৰি উজাই গল । আৰু
বাহ্য চাকি আকাশৰ পৰা হেমৰঙিয়া সুতা
পৰিল, গৰৰ ভল্লুকা কোটোহা বাঁহ ফুলিল ।
চম্ভাহৰ পাচে আশ্বিনৰ দিনত বজা দেৱে
লখোঁত গৰ বাহিলে; কাগুনৰ দিনত বজা
দেও নগৰলৈ আহিল । বহাগৰ দিনত চৰাই
দেও কৰিলেগৈ । শাওনৰ দিনত খেকলাই
কৰিলে, আনেকা দিনা পুখা বজা দেও নৰিয়া
পৰিল; তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াকে মুখ্য কৰি
বহুখা ফুকন সকলেও মহ দিন দিনে বাতিএ পৰ
দি আছিলে, তিনি জনা কোঁঠৰে বজা দেৱৰ লগ
নেৰি আছিলে, পাচে বজা দেৱে মাতিব নো-
আহাত সৰু জনা গোহাঁই দেৱে জাটি, কাঁৰ,
ধনু, হিলৈ, দা, বাক টৈ আপোনাৰ মানুহে-
ৰে ভগা বজাকে, নৰিয়া বজাকে, এই দুইক
ধৰিবৰ মনে সাৱধান আছিলে । পাচে এই
কথা দুই ভায়েকে জানি আলচ কৰি ভগা বজা-
য়ে নৰিয়া বজাক বোলে, মোৰ লৰা জুৰি
নাই; এতেকে আগ পাচলৈকো আনা নাই;
মই বজা হবলৈ ভাল ন হই, তুমিয়েহে বজা
হবলৈ ভাল, তথাপি তুমি ভেও বজা নো হো-
আ ভাল, ময়ে বজা নাম লৈ খাই থাকিম;
বাহ্য পাচ সকলো খনি ভোমাৰহে; পাচে
নৰিয়া জনা সকলোৰে আলচ কৰি গৰ ভিতৰ-
তে বহি ভিতৰৰ দুখৰ মাৰিব দিলে । পাচে
সৰু জনা কোঁঠৰ মানুহৰ হাতৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ
কাৰ্হি লৈ মানুহকো খেদি সৰু জনা গোহাঁইক
সুদা কৰিলে ।

লাকনি বাইচি মুখ্চেও (৩৪,৩৫) সঁকত বজা
দেও বৰ্গি হ'ল । এওঁৰ ভোগ ১১ বছৰ, ১৫৪৫
সঁকত ।

অনেক দেসৰ সন্ধান ।

Journal of Evapor.

মানে সৈতে বন কৰিবলৈ জাহাজৰ প্ৰধান
সেনাপতি আদমিহাল অন্তৰ চাহাবে লাভলৰ
নামে জাহাজেৰে ২৮ মাৰ্চত পিনাক্স নগৰ এৰি
প্ৰথম এপ্ৰিলত বাংগুন নগৰৰ নৈৰ মুখ পা-
লেগৈ । ২ এপ্ৰিলত কৌজৰ প্ৰধান সেনাপতি
জেনৰল গদগিন চাহাবে ৪ খন ভাপ জাহাজ
আৰু কৌজ নিয়া আন ৪ জাহাজে সৈতে কলি-
কভাৰ পৰা সেই ঠাইতে আগবঢ়িলাকৰ লগ
ললেগৈ । পাচৰ দিনা মান বজাই কি কৰে,
তাক সুধিবলৈ কাপ্তান লাভৰ চাহাবক কটকি
ৰূপে বগা নিচান দি পঠালে; তেঁও জোআ ভাপ
জাহাজলৈ মানে গুলিয়াই একো কথা বাত্ৰা হ'ব
নি দিলে । সেই ভাপ জাহাজেও উভতি গুলি-
য়াই মানৰ খাৰ জৰ জুই লগাই কুটুআলে,
তাতে অনেক মান মৰিল । পাচে নদীৰ মুখ-
লৈ গৈ বাত্ৰা দিলত মান্দৰাজৰ পৰা অহা
ভাগ কৌজ নৌ পাইহি দেখি, সিবিলাকলৈ
পলম কৰোঁতে অমি পূব কালে থকা মাৰ্ত্তবান
নগৰ জুখ কৰি লম বুলি, ৪ এপ্ৰিলত ১৪০০
সেনা আৰু জাহাজকো তালৈ নিলে । সেই
মাৰ্ত্তবানৰ কোঁঠত ৫০০০ সেনা আছিল; তালৈ
পাচ দিনা পুখা আক্ৰমণ কৰি এপৰ বেলি
জুখ কৰি তাক জিনি ললে ।

পাচে মাৰ্ত্তবান নগৰ বাখিবলৈ সেনা সেনা-
পতি ষৈ সিবিলাকে উভতি গৈ ৮ তাৰিখত
বাংগুনৰ মুখ আৰুও পাই, তাত মান্দৰাজ
কৌজ আগ দিনাই অহা বুজিলে । পাচে সৰু-
লো জুগুত হলত বাংগুন প্ৰধান নগৰ লবলৈ
নদিএ দি উজাই গৈ ১০ এপ্ৰিলত নগৰৰ ওচ-
ৰত লংগৰ পেলালে । পাচ দিনা নদীৰ দাঁ-
তিত থকা মানৰ কোঁঠবিলাকৰ পৰা জাহাজলৈ
গুলিলালত জাহাজৰ পৰাও দিনটো বম গো-
লাৰে গুলিয়াই মানৰ কোঁঠবোৰ ভাঙি পেলা-
লে । ভগা কোঁঠৰ জি অৱসেস থাকিল, তাকো
গধূলি বায় উঠি জুই লগাই পুৰিলে । সেই
জুইৰ পৰা নদি আৰু বনুখা জাহাজবোৰৰ
ওপৰত পৰাত সকলো বৰ আচৰিত ৰূপে দিন
জেন প্ৰকাশ হল ।

Portrait of the new Premier, the Earl of Derby.—From the Illustrated London News.

ইংলণ্ডৰ প্ৰধান বাজ য়ি লৰ্ড ডৰি চাহাবৰ নকচা ।

পাচ দিনা সেনা আৰু কিছু বৰ টোপ বায়
ডুলি আগ বৰ্হাই নিলত এখান সৰুত কোঁঠ
পাই ভাতে বৰ জুখ লাগিল । ভেতিয়া বদ বৰ
টান হেজুকে তাৰ ভাপেৰে মেজৰ ওকত, মেজৰ
গ্ৰিকিত, এই দুজন সেনাপতি পৰি মৰিল,
আন তিনি জন সেনাপতিও বদৰ ধুমুৰে খৰি
পৰিল, কিন্তু পাচে জিলে । আৰু সৰুৰ গুলিৰ
দোআবাই অনেক চিপাহি পৰিল, মেজৰ বগল
চাহাবৰ কৰজৰন্ত গুলি লাগি লোমাই বল । সে-
সত মানক খেদাই কোঁঠ আক্ৰমণ কৰি ললে ।
সেই দিনৰ দিনটো জি নতুন নগৰ ৩০,০০০ মা-
নুহেৰে সৈতে মান অধিকাৰে সাজিছিল, তালৈ
ভাপ জাহাজৰ পৰা বম গোলাৰে গুলিয়ালে ।
গুলি সবহকৈ পৰাত মানৰ অধিকাৰ সেনা-
পতিএ ভাত ধাকিবলৈ সাহ নে পাই বৰ দলৰ
উভৰ ফালে গৈ সৰু খোঁটালি লোমাই ডয়েৰে

কঁপি কঁপি থাকি আগ্য। দিব বোজৰা হল ।
পাচ দিনা বাতি উঁও আৰু দুঅলিয়া সেনা-
পতিও ভাগি পলাল ।

১৩ তাৰিখত বৰ দলত জি কোঁঠ সাজি-
ছিল, তাক লবলৈ কল্লানিৰ ইচা, কিন্তু তাৰ
বাটত এসতকৈ অধিক ডাঙ্গৰ টোপ পতা
হৈছিল, আৰু জাহাজৰ পৰা অনা টোপ ভা-
কৰ হেজুকে তাৰে সৈতে জুজিবলৈ নু জুৰি-
লে; সেই নিমিত্তে আন আন বৰ টোপ জা-
হাজৰ পৰা ডুলি আনোতে দিনটো গল । পাচে
১৪ তাৰিখৰ পূআ সকলো জুগুত দলত সি-
বিলাকে সৰুৰ টোপ পতাৰ কাৰনে পোন
বাটে ন গৈ পূৰ ফালে দি গৈ দলৰ এসান্যৰ
চুকে বন ত্ৰিভি কৰিবলৈ চাৰৰ কৰিলে ।
পাচে কেতখনি বেজি গুলিয়ালত সেই ফালৰ
দুআৰ বন্ধা মান সেনা তাকৰ ভেন দেখি

কাপ্তান লাভৰ চাহাবে সেনা এমখাই সৈতে একে
বেলিএ আক্ৰমণ কৰিম বুলি নিবেদন কৰাও
প্ৰধান সেনাপতিএ আগুয়া দি পঠালে। তে-
তিয়া দুআৰৰ ফাললৈ অভিমুখে গুলি ব্ৰিটিৰ
মাজেই লৰি গৈ দুআৰ পাই ভাঙি পোয়াই,
দলত উঠা খট খটি এখন দেখি গুলি পৰি
পৰি থকাতে তাক নে মানি উৰি জোআ দি
উটি গৈ ইল্লবাজ নিচান দলৰ ওপৰত তৰি-
লে। তেতিয়া ওপৰ আৰু তলতো থকা সেনা-
বিলাকৰ বন জইপনিহে ভুমি কঁপালে। আৰু
মান সেনা ১০,০০০ হেজাৰ ভাগি গলত বৰ
টোপ আদি মানৰ দকলো লামগ্ৰি কল্লামিৰ
হাতত পৰিল। এই কেই দিৱস বহুত কল্লা-
নিৰ সেনা ১৭ জন মাখোন মৰিল, খুন হল
১৩২।

মান দেশত বন কৰা কল্লামিৰ দেয়াৰ লক্ষ্য।

গোৰা চিপাহি ২৭২৭

হিন্দুস্থানি চিপাহি ৩০৪০

১১ খন জাহাজৰ লোক ২২৬০

২০২৭

প্ৰচৰ্ণাইন ভাপ জাহাজ চালোএন নদিএ দি
উজাই জাঁওতে এটা দলৰ পৰা লুকাই থকা
মান সেনা ২০০ মানে জাহাজলৈ গুলিয়াই
এজন মাছুহক মাখোন খুন কৰিলে। পাচে
সেই জাহাজে মানৰ ৭০ খন বহুআ নাও পাই
কাৰ্হি নিলে।

মাৰ্চৰ নগৰক পুনৰ পাবৰ নিমিত্তে মানে
এক বাতি জুখ সৰিলে, কিন্তু লব নোআৰি
ভালেমান হামিৰে হুকি গল।

এই বছৰত কলিকতাৰ অধিকাৰে সেই নগ-
ৰৰ ভিতৰত চৰক পূজা কৰিবলৈ নিষেধ
কৰিলে।

চব্বথু নগৰত ৩১ মাৰ্চত লেপ্তেন তভেনাম
চাহাবে ডুকক চোআ চিপাহিএ সৈতে কৌচৰ
পৰা ওলাই মমণ্ড নামে এবিধ সৰু লোকেৰে
জুখ কৰিবলৈ আগ বাৰ্হি গলত উভতি গাই
অকল চাৰি চিপাহি মাখোন দেখিলে, এইলৈ
সকলো হুকি পলাল।

১৫ এপ্ৰিলত ৩০০০ মান মমণ্ড লোকে
চব্বথু কৌচত জুখ কৰোঁতে কল্লানিৰ সেনা-
পতিএ ৩০০ ডুকক চোআ চিপাহিএ সৈতে ২
টা বৰ টোপ গুপুতে লৈ গৈ সিহঁতক গুলি-
য়াই ১২ টা মান মাৰিলে, আৰু অনেকক খুন
কৰিলে।

হালাৰচ নগৰৰ ওচৰত ১০ টা সেনাৰ মো-
হৰ মাটি খানি পোআ গল, সেই কেইটা মো-
হৰ গবৰ্ণমেণ্টে ললে, কিন্তু তাৰ ৫৮ টাৰ আ-
খৰ খই জোআত মাটিৰ নোআৰা দেখি নি-
লামকৈ বহিছিল। আখৰ থকাবোৰক কল্লানিৰ
অধিকাৰৰ নিমিত্তে ইল্লবাজলৈ পঠাইচে। তাত
লিখা বজাৰ দাম চক্ৰগুপ্ত, সমুদুগুপ্ত, কুমাৰ-
গুপ্ত, মহেন্দ্ৰগুপ্ত, এই সকলো বজাৰ কেতখনি
মোহৰ তাৰ মাজত আটিল।

জুন, অৰ্ঘ্যত জাহাজৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, A. D. 1852. Sal. Sac 1774.

নং	চৈ	বহ	তি	দি	জুন	জাহাজ	বহ	তি	দি
১	২০	৩	১৪	১০৩১	১১	৪	৪	২২	১০৪১
২	২১	৪	১৫	১০৩২	১৭	৫	৫	৩০	১০৪১
৩	২২	১	১৬	১০৩৩	১৮	৬	৬	১	১০৪১
৪	২৩	২	১৭	১০৩৪	১৯	৭	৭	২	১০৪১
৫	২৪	৩	১৮	১০৩৫					
৬	২৫	৪	১৯	১০৩৬	২০	৮	৮	৩	১০৪১
৭	২৬	৫	২০	১০৩৭	২১	৯	৯	৪	১০৪১
৮	২৭	৬	২১	১০৩৮	২২	১০	১০	৫	১০৪১
৯	২৮	৭	২২	১০৩৯	২৩	১১	১১	৬	১০৪১
১০	২৯	৮	২৩	১০৪০	২৪	১২	১২	৭	১০৪১
১১	৩০	৯	২৪	১০৪১	২৫	১৩	১৩	৮	১০৪১
১২	৩১	১০	২৫	১০৪২	২৬	১৪	১৪	৯	১০৪১
					২৭	১৫	১৫	১০	১০৪১
১৩	১	১১	২৬	১০৪০	২৮	১৬	১৬	১১	১০৪১
১৪	২	১২	২৭	১০৪১	২৯	১৭	১৭	১২	১০৪১
১৫	৩	১৩	২৮	১০৪২	৩০	১৮	১৮	১৩	১০৪১

জুলাইৰ প্ৰথম দিনৰ বাতি ৭।৩৬ ঘণ্টাৰ পৰা
১১।৪ ঘণ্টালৈকে চক্ৰ গ্ৰহন হব। ২।১৫ বজাৰ
সময়ত সৰ্গগাহ হব।

THE ORUNUDOL,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press. N. BROWN, Editor.

অক্ষনোদয়

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫২।

নম্বৰ ৬।

VOL. VII.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1852.

NO. 6.

লিদিয়া স্ততিবেস্ত, নাইবা আত্মাক
নাম কৰা ঠাৱৰ।

Lydia Sturtevant, or the Fatal Resolution.

লিদিয়া স্ততিবেস্ত নামেৰে এজনী কন্যা জি
১৬ বচৰ বয়সত মৰিল, তাই মোৰ চিনা পৰি-
চইৰ মাজত আছিল, আৰু তাইৰ মাক বাপেক
নুইশ্ললণ্ড আমেৰিকাৰ এটা পুদেসত নিবাস
কৰি মান্যৱন্ত আৰু ধৰ্ম্মি আছিল; তাইৰ মন
জুগুত কাৰতে অনেক ঋচ কৰা হ'ল, তাইৰ
পাতল স্বভাও, আৰু দেখিবলৈকো সুৱনি হো-
আন্তে মাক বাপেকে চিকন বুলি সলাগিলে।
আৰু বন্ধুবিলাকৰ মাজতো প্ৰধান হৈ অলঙ্কা-
ৰৰ নিচিনা আছিল। আৰু জনা বুজাবিলাকেও
তাইক ভাল বুলিলে।

সৰু কালত তাইৰ মন সত্য ধৰ্ম্মত কেনে-
কুআ আছিল, তাক নম্পূৰ্ন ৰূপে মই জানিব
নোআবিলোঁ। তেওঁ সৰু কালৰে পৰা তাই
জে সত্য ধৰ্ম্ম উত্তম বুলি মানিলে, এয়ে ঠিক
হই। আৰু মৰনৰ পূৰ্বে খ্ৰিষ্টিয়ান হ'বলৈ
তাইৰ বৰ ভাবনা আছিল। তাইৰ মনত
জে ধৰ্ম্মৰ কথা সকল বৰকৈ লাগিছিল, তাক
১৮২৪ জুলাই আৰু আগষ্ট মাহত তাইৰ মনত
ভাবনা টানকৈ লাগিল, ইয়াকে সেই বচৰৰ
পূৰ্বে জনা নগল। তেতিয়া তাই মনতে পালে,
জে এই দৰে ধৰ্ম্ম হেলা কৰি থকাতে নষ্ট
আছে; বিলেনকৈ এক ৰাতি পুআ টোপনিৰ
পৰা উঠি তেতিয়াই তাই ধৰ্ম্ম গ্ৰাভ্য কৰিব
লগা আবশ্যক আছে, এনে ভাবনা প্ৰথম বাৰ
মনত পৰিল। কিয়নো কিছু পলম কৰিলে

প্ৰাৰ ঘোৰ জাতনাত পেলাবলৈ ভই আছে, তাই
জেনেকৈ কৈচে, তেনেকৈ পৰিভ্ৰম আৰু উচিত
দণ্ড দিওতা সুচি পৰম ইন্দ্ৰৰ আগত তাই আ-
পোনাকে আপুনি বৰ পাপি হেন দেখিলে, জে
যিচু খ্ৰিষ্টত বাহিৰে আন কতো একো উপাই
নাই, জে খ্ৰিষ্টত নকলো জুগুত আৰু পৰিপূৰ্ন
ৰূপে পৰিত্ৰাণ আছে, আৰু তেঁও তাইক সম্বো-
লেৰে গ্ৰহন কৰিবলৈ তেতিয়াই জুগুত আছে।
এই হেতুকে বেলি কৰিলে কি জানি তাইৰ
আত্মা হানি কৰা হ'ব, এতেকে তাই পৰিমাণ
চালে, তাই বাদ বিচাৰ কৰিলে, তাই প্ৰাৰ্থনা
কৰিলে, এই সকলোৰে পৰা তাই মন ঠাৱৰ
কৰিলে, জে সেই দিন সেন নো ইওতেই মন
পালটাই, জি পৰিত্ৰাণৰ উপাই তাইক উপজাচি
দিয়া হৈছে, তাকে গ্ৰাভ্য কৰিব। তেতিয়া তাই
ঠিককৈ মন পালটোআ নাই, কিন্তু সেই দিনত
কৰিম বুলি থিৰ কৰিলে। সেই ঠাৱৰ আপো
নাৰ মনৰ পৰিমাণ চোআ কথা হই বুলি তাই
ঠিক কৈ জানিলে। আৰু তাইৰ অনন্ত পৰম
আত্মস জি পৰিত্ৰাণৰ কথা, ইমান সিঘে ভাল
ৰূপে সিধি হ'ব, ইয়াকে জানি তাইৰ মনত কুসল
আৰু সান্তনা পালে। কিন্তু দিনৰ দিনটো সেই
কথালৈ মন কান এৰি মানুহৰ লগত আৰু
আন কামতো দিন নিহালে। অনেক মাহৰ
পৰাহে জেনেকৈ তাই অচেতন নিৰ্ভাবনা ৰূপে
আচৰন কৰিলে, প্ৰাই তেনেকৈ সেই ৰাতিতে
আপোনাকে পালে।

ধৰ্ম্মৰ কথা তাইৰ মনত পাচ দিনা ৰাতি
পুআ পুনৰাই আগতকৈ টানকৈ লাগিল। মোৰ

কালে মন বে পালটালে পাচে কি অৱস্থা হ'ব, তাকে ভাই আগতকৈ প্ৰকাশিত ৰূপে দেখিলে । আগৰ বাতি পূজা ধিৰ কৰা কথা ভৱাৰ নিমিত্তে ভাই আপোনাকে আপুনি অনেক নিন্দা বিটপা কৰিলে । আৰু জি জাভনা কৰ লগা নাই, কেৱল মনলৈহে জনা হ'ল, এনে জাভনাৰে লৈতে আন এটা কথা ধিৰ কৰিলে, তাই কোআৰ নিচিনাকৈ জে সেই দিনৰ গধূলি নৌ ইওতেই ধৰম কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিব; তথাপি মন এনে ধিৰ হোআতে ভাইৰ বিয়াকুল আৰুও গুচুআ হ'ল । আৰু আগৰ বাতি পূজা আগা চন কৰাত ভাই আপোনাৰ মনত কিছুমান দুখ পালে, আৰু আগৈএ জেনেকৈ ভাই আপোনাৰ সন্মিত বিশ্বাস কৰিলে, এতিয়া সেই বিশ্বাস কমিল, তেও এতিয়া ভাই আপোনাৰ কথা ইমান দিটকৈ পিৰ কৰিলে, তাই কথা বাজাতে আপুনি ইমান অভিসই ৰূপে গধুৰ আছিল, জে ভাই জি কৰিব তাতে একেৰিও সৎসই নে লাগে বুলি জানিলে । আৰু ভাই নিষ্পে গুচিয়ান হ'ব বুলি আশা দেখাতে মনৰ দুখ গুচিল; এতিয়া ভাই জেনে কথা ভাবিলে, পৰম ইহুৱৰ পঞ্চত জাবলৈ আগমন্ কৰি এক ধোজ কাৰ্হিলে । সেই দিনত মন পালটাবলৈ সৰুত প্ৰতিগ্যা কৰি তাৰ নিমিত্তে উপাই কৰিলে । জেনেকৈ কৈচে ভেনেকৈ ভাবিলে, জে আপোনাৰ মন ধৰমত আসক্ত হ'ল, আৰু ভাইৰ কথা জে প্ৰকাশ কৰিব তাতে প্ৰাই কিঞ্চিৎতা সৎসই নাই । সেই দিনো আগৰ দিনৰ নিচিনাকৈ গ'ল; দিনৰ মাজতে কেতিয়াবা কেতিয়াবা ভাই আপুনি ধিৰ কৰা কথাৰ বিনয়ে ভাবনা চিন্তা কৰিলে, তথাপি ইমান বৰ সৰুতকৈ ন হ'ই, জেনেকৈ ভাই বাতি পূজা হৈছিল, আৰু একো কাৰ্জ সিধি কৰা ন গ'ল ।

পাচে বাতি পূজা ভাইৰ মন আৰুও উচাহ লাগিল, আৰু ভাইৰ ধিৰ কথা পুনৰাই মনত কৰিলে, তথাপি আগৰ নিচিনাকৈ ভাই কথা এৰি পেলোআ হ'ল । আৰু এই বৰে কথা ধিৰ কৰে, পুনৰাই আৰুও ভাই ধিৰ কৰা কথা ভাজে, জেতিয়ালৈকে ভাই সকলো আশা ভাবসা টিক কৰি এৰিব নোআবিলে; আৰু আগৰ জি ভাইৰ

কঠিন মন পুনৰনি ভালৈকে উভতি গ'ল । এনে-কুআ হলেও তথাপি ভাই নিচৰে অচেতন কৰা ন হ'ল, কিন্তু ভাইৰ গুচিয়ান হ'বলৈ আশা আছিল, আৰু তাৰ নিমিত্তে মনো ধিৰ কৰিলে; তেও এই কথা প্ৰকাশ কৰিবলৈ অধিক দুখ হেন মনে ভাবিলে, আৰু সেই কথাৰেই পুনৰনি ভাই এই জগতৰ দুখ ভোগলৈ উভতি গ'ল ।

এই সময়তে ভাই এখান ওচৰৰ গাঁৱত অলপ কাল থাকিবলৈ গ'ল, সেই কাৰনে মই তিনি মাহ মানলৈকে ভাইক দেখা নে পালোঁ । পাচে এক দিন বাতি পূজাৰ সময়ত মোক মাতিলে, ভাইক মনৰ সজ্ঞাত দেখিবৰ কাৰনে । ভাইৰ সেসৰ বেমাৰ নিচেই চুটি, কেৱল পাঁচ দিন মাথোন বেমাৰ হৈ থাকিল । ভাইৰ বৰ ৰোগ এনে চমতকাৰ হৈছিল, জে মনৰ পূৰ্বে আঠ ষষ্ঠী মানৰ পৰা ভাই মৰিব বুলি তাকে বুজিব নো-আবিলে; আৰু ভেতিয়ালৈকে পৰিজান পাৰব কাৰনে মনত চিন্তা ভাবনা কৰা দেখা ন গ'ল, বা-তিৰ এন্ধাৰ গুচি অলপ দিনৰ পৰা হোআ সময়তে অৰ্ধাত জি প্ৰান্তৰ কালে ভাই মিত্ৰী হ'ল । ভাইৰ মনৰ সময় জে ওচৰ চাপিল, ইয়াকে সেই সময়ত আন লোক সকলে ভাইত ক'লে, আৰু এই বেমাৰে ভাইক মাৰিবৰ নিমিত্তেহে হৈচে, এই কথাৰে ভাই মূনি অতি আচৰ্জ হেন মানিলে । সেই ষষ্ঠীতে ভাইৰ মনত জি বেদনা পালে, তাক ক'ব লগা নাই; ভাইৰ চাৰিও কালে নিৰ্জান আছিল; অভিসই প্ৰভাত কাল কিছু মানৰ পাচে লোকা লুকিব সময়ত জি আপোনাৰ বিনাস কৰা কথা ধিৰ কৰিছিল, প্ৰাই সেই সময় হৈছিল । সোআ খোঁটালিৰ আৰু তাৰ চাৰিও কালে থকা বস্তু বেহানিএ ভাইৰ আগৈএ ধিৰ কৰা কথা পুনৰাই মনলৈ আনিলে, আৰু আশাৰ জি দুখ অৱস্থা হ'ব তাকে বিয়াকুল চিন্তাৰ সোআবাই ভাইৰ মন একে বেগিএ পূব কৰা হ'ল । পৰম ইহুৱৰ আগত ভাই বৰ অভিসই পাঁপি হ'ই, তাকে ভাই এতিয়া দেখিলে, মনৰ সময়ত পাপৰ পৰা মন বে পালটোআ, ধেমো নো হোআ, ভাবসা নাই কিয়া, পৰিজ আশাই দুখ পাই এৰি গ'ল, আৰু ভাই পৰিজান কৰোঁ-

জাক হেলা কবিলে, অতি ভয়ঙ্কর মহা সোধৰ
দিন আৰু তাইৰ জি কষ্ট প্ৰতিফল, এই সকলো-
কে ঠিক তাইৰ আগত দেখা গল।

তাইৰ অৱস্থা তোমাৰ আপোনাৰ জেন হই,
ইয়াকে এক ঋন্তুক মান ভাৰ। জি সময়ই অনন্ত
কাললৈ জুগুত হবলৈ তাইক দিলে সেয়ে চুকাল;
সপ্তাহিক সুখ পাবলৈ জি আশা আৰোগ্য দেহ
আৰু সক্তি গুচিল, তাইৰ সবিলত বোগ ইমান
বেগতে বাৰ্হিল, যে তাইৰ ভেজ অতি নিম্বে বহিত
হৈ বস্ত কবিলে, আৰু তাইৰ প্ৰান বায়ু গমন
কৰা কঠিন হল, আৰু মুৰ্চিভ ভাও আৰু দুখৰ
মোআবাই সবিল ভগাৰ নিচিনা হৈ মৰন তাইৰ
আত্মাৰ ওপৰত অধিকাৰ হল, এনে অৱস্থাত
আত্মাৰ বিসই তাই আৰু কি কৰিব পাৰে?
তথাপি এতিয়া কাৰ্য্য কৰিবৰ আৱশ্যক; জদি
ন কৰে, তেন্তে পৰিত্ৰান কেতিয়াও পাব নোআ-
বে; কিয়নো নিচই অলপ ঘটৰ পাচত আৰু
কাল ন হব। এক সময়ত তাইৰ জাতনা সহিব-
লৈ ইমান টান আৰু তাইৰ সক্তি ইমান হীন হল,
যে তাইৰ আত্মা অনন্ত সান্তিলৈ হেৰাল বুলি
নিচইকৈ জানিলে। আৰু তাৰ নিমিত্তে এতি-
য়া একো কৰিব নোআবিম জেন দেখি তাইৰ
আত্মালৈ জি মোৰ জাতনা, তাক পাবলৈ তাইৰ
মন অলপমান ঋন্তুক অতি বিয়াকুল ৰূপে দেখা
গল, কিন্তু হাই হাই হেৰালহে! সেই কথা
কেনে, এনে কথা ভবাতে তাইৰ অমৰন জিৱন-
লৈ জিয়া কৈকোবা বিচাৰ নিচিনা আছিল, আৰু
ভাবেই তাইৰ গোটেই কৰ্ম্মল ভয়ঙ্কৰ কঁপিবলৈ
ধৰিলে; তাই জিবলৈ আৰুও জতন কৰিলে;
তাই আলাগি চকু দাঙ্গি আৰু সকলো সক্তিএৰে
প্ৰাৰ্থনা জেন কৰা হব, এনেকুৱা দেখা হল, হাই
হাই! সেই প্ৰাৰ্থনাই কেনেকুৱা জাতনা দেখালে,
জেন্তিয়ালৈকে তাইৰ নিৰ্বলি সবিল ভাগি মুৰ্চিভ
ন হল, জেন্তিয়ালৈকে তাই মাত মন্তি মাগন
কৰি ধেমাব নিমিত্তে দাৱা খুজিলে; অলপ
কাণ বলিয়া হোআত মন ধিৰে নে থাকিল, তাই
যে বোগৰ পৰা পুনৰাই ভাল হল, এনেকৈ
সপোনত দেখি আপোনাৰ লগবিৰাৱিলাকক কাম
আৰু সান্তনাৰ অৰ্থে অস্থিৰ ৰূপে প্ৰকাশকৈ জনা-

নে; কিন্তু অলপমানৰ পাচে গিৱান আহি তা-
ইৰ কুল দেখাই অতি বোগেৰে তাই জি অনন্ত
দুখৰ ভাগ পাব, তাকে ঠিককৈ বুজালে; নবক
অৰ্থাত্ত ভলি নাই কিয়া গাঁতৰ পাৰত কঁপি কঁপি
থাকি 'অনন্ত নবকৰ সান্তিলৈ ভল জাবলৈ ধৰি-
লে, ইয়াকে বেলিএ বেলিএ বুলিছিল।

এনেকুৱা ভয়ানক ভাবনাত তাই প্ৰাৰ্থনা
কৰিবলৈ সক্তি বিচাৰিবলৈ কাৰীৰ কৰিলে; কি-
চুমান সক্তি পাই তাই পুনৰাই এনে স্তিটকৈ
মাগন কৰিলে, যে তাইৰ নিৰ্বলি সবিল ভাগি
আৰুও মুৰ্চিভ হল, সেই সময়ই প্ৰাই দুপৰিয়া;
গোটেই বাতি পুজা তাইৰ মোআ বিচনাৰ চাৰিও
কালে প্ৰাৰ্থনাত নাইবা তাইক পৰিত্ৰানৰ অধি-
কাৰৰ হাতত সোধাই দিবলৈ উপাই কৰাতে
নিয়া হল। কিন্তু সেই সকলো বিফল জেন
দেখা গল, এতিয়া তাইৰ সবিলৰ সক্তি প্ৰাই
সকলো চকুআ হল; তাইৰ ভৰিৰ আৰু হাতৰ
আঙুলি চোঁচ হৈ কঁপালত মৰনৰ আশ গোট
খালে, আৰু ভয়ানক নিৰ্ভাৱনা তাইৰ আত্মাৰ
ওপৰত অধিকাৰ হবলৈ জুগুত হল। তাই আ-
পুনি আৰু আশিও দেখিলো, যে জি ঋন্তুকত
মৰিব, সেয়ে ওচৰ আৰু পৰকালত জি দুখৰ
জাতনা অপেক্ষা কৰিব তাত একেবিধ সুখ নাই;
কিন্তু তাই তাৰ পৰা হুকি ধমকা ধাই বল।
আৰু তাই মোলৈ চকু ভুলি চাই আৰু তাইৰ
চাৰিও কালে ধকাবিলাকক তাইৰ কাৰনে দাৱাদু
ইবৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ মিনতি কৰিলে।

তাইৰ মোকাছিত বাপেক তাইৰ কোলত বহি
জি বেলেগ আক্ৰিতি ধৰিচে, তাকে দেখোঁতে
তাই সুখ বুৰাই চাই কলে, এনে দৰ্শনেৰে জিহ-
কে কেৱল মাক বাপেকেহে বুজিব পাৰে; হে
মোৰ পুত্ৰ পিজি মোক উপকাৰ কৰিব নো-
আৰা নে? আৰু অলপমান বেলি ভুমি মোক
জিয়াই বাখিব নোআৰা নে? হাই হাই! মোৰ
কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা, মোৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা।
তাইৰ বিচনাৰ চাৰিও কালে আমি আৰুও আঁচু
কাৰ্হি তাইক ইবৰৰ হাতত সোধাই দিবলৈ
জতন কৰিলোঁ। তাইক পুনৰপি মই জান কৰোঁ-
তালৈ বাট দেখাবলৈ কাৰ্য্য কৰি কেতবোৰ

জি অজিকার উচিত জেন দেখিলো সেই অজিকার জেতিয়া ডাইলৈ কব খবিলো, জেতিয়া ডাই টান মাভেৰে সৈতে কলে, “মই খেমা পাবলৈ অসাধ্য, মোৰ কাল দুকাল, মোৰ কাল গল।” পুনৰাই ডাইৰ সেই বিনাসৰ খিৰ কৰা কথা মনত কৰি এনে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, বোলে, ডাই জেনেটকৈ ধৰম হেলা কৰিলে সেই ৰূপে জেন আন জোৱন লোকবিলাকে ন কৰিব, ইয়া-কে মোৰ সভাভ থকা লোক সকলক বুজাবলৈ মোক মিনতি কৰিলে, মন পালটাবলৈ কেৱল কথা খিৰ কৰি থাকিবৰ উচিত ন হই, মোৰ মৰনৰ অৱস্থা সুঁঅৰি তাৰ পৰা বুধি লৈ সাৱ-ধান, সাৱধান হওক বুলি কলে; পুনৰপি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে, তথাপি মুৰ্চি-ত হৈ গল।

এতিয়া ডাই কথা উচাৰন কৰিব নোআৰা হল, ডাইৰ চকুৰ অক্ষিত ভয়ানক ৰূপ হৈ জি জাভনা কব নোআৰে সেই অভিসই জাভনা কেতিয়াবা কেতিয়াবা বুজালে; ডাই মন উচাহি একেৰিও কম হোআ জেন দেখা ন গল, আগৈএ জেনেটকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ হই এতিয়াও সেই ধৰে আছে, জন্মপিও এতিয়া কথাটকৈ দুখ জাভনা আৰু কৈকনিৰ দোআৰাই ডাইক দেখি-বলৈ আন বকম হল। জেতিয়ালৈকে প্ৰত্যেক অঙ্গ দুৰ্ৱলি হৈ ন গল, তেতিয়ালৈকে কৈকনি ৰূপে প্ৰাৰ্থনা কৰি নাইবা মুৰ্চি হৈ হৈ থাকিল, আৰু সেনতে দিম্বল নিদ্বান কাৰ্হি জি ঠাইৰ পৰা কেতিয়াও উভতি নাহিব, সেই ঠাইলৈ ডাইৰ আত্মা উৰি গল।

মই এই মৰনৰ দৃষ্টিৰ পৰা জোআতে জাৰ অৱস্থা সলাব নোআৰা জি এই অতি প্ৰেমমন্ত কন্যা ডাইৰ সৎক্ষেপ বিবৰন পৰিমাণ চাই লিখিবলৈ মন কৰিলোঁ; কিন্তু অলপমানৰ আগৈএ ডাই লোম দেখিলে আৰু ভাৱসা সুভ বাত্ৰাৰ অজিকার পৰিজ আত্মাৰ উপকাৰ পাবলৈ ঠাই আছিল; উধাৰ কৰৌতাই মাতিলে, পৰম আত্মাই উদগাই, ডাই মন দি পৰিমাণ চালে আৰু মন খিৰ কৰিলে, কিন্তু হাই হাই! সেই খিৰ কৰা কথা পাটলৈহে ধোআ হল; জন্মপি ডা, ভোমাৰ এই ধৰে ন হই নে! ডুগি কিয়

অলপমান ঘণ্টাৰ নিমগ আছিল, তেওঁ পাল আত্মাই ডাইৰ মনত জি জি সিঁচা হল; ডাক কাৰ্হি নিবলৈ জি কাল লাগে ডাক দিয়া হল; জি কথা ডাইৰ মনৰ খেদ গুচাই মন পালটাবলৈ বাধা কৰিলে, এয়ে ডাইৰ আগলৈ মন পালটাব-লৈ ঠাৱৰ কৰিলে, নাইবা জি ডাই আপুনি কৈ-ছিল, সেই বিনাসৰ খিৰ কৰা কথা; যদি ডাই ঠিককৈ মন পালটাই, কথা খিৰ কৰাটকৈ যদি ধৰম গ্ৰাভা কৰিলেহেঁতেন, তেন্তে ডাইৰ মৰন নিচই সৰু কালত হলেও, তথাপি সেয়ে ডাইলৈ জয়তকৈ জই সান্তনা হৈ ডাইৰ মৰনৰ পাচত সুখডাও সুঁঅৰি সকলোএ আশিৰ্বাদ কৰিলেহেঁ-তেন, আৰু পৰকালত মহিমা ভুজ্জ হলেহেঁতেন।

কিন্তু মন পালটাই খ্ৰিষ্টিয়ান হম বুলি খিৰ কৰা কথা জি ইমান গধুৰ ৰূপে ধাপন কৰি-লে, আৰু ইমান সোন কালে সিধি কৰিব, তাকে কি সতেৰে এনে কেলেসলৈ এৰি দিব পাৰিলে; তাৰ উত্তৰ প্ৰকাশিত আছে, এই কথাৰ মাজত আমি মানুহৰ কপটিয়া হোআ মন আৰু চই-তানৰ মায়াৰ জাল দেখিচোঁ। একে বেলিএই দোম দেখি মন পালটাওক চাৰি খিৰ কৰা কথা-তে ডাই মন ভাল বুলি মানিলে, জেতিয়ালৈকে লংসাৰিকৰ কাম আৰু সুখ ভোগেৰে সৈতে ডাইৰ মন পূৰ কৰা ন হল। ডাইৰ কথা ইমান সৰু ৰূপে খিৰ কৰিলে, আৰু ইমান সোন কালে সিধি কৰিব, ইয়াকে ডাই মনত কিছু আনন্দ পাই ডাইৰ চিন্তা ঢুকাই গল। ডাই সেই দিনত মন পালটাম বুলি জি কথা খিৰ কৰিলে, সেয়ে বিবেচনাত ডাই গুচালে। আৰু এই ধৰে একে বেলিএই মন পালটাবলৈ জি অতি সন্ধিমন্ত চেতনা কৰৌতা আছিল, তাকে গুচুআ হল, ডাইৰ স্বভাৱত জি লাগিল সেয়ে কেৱল কানিৰ বাগিৰ নিচিনা প্ৰবন্ধনা কৰা মৰন-হে। জি ইয়ৰৰ দূতে নে ভাঙে মানে আন কোনেও ভাঙিব নোআৰিব, সেয়ে এনে বিনাসৰ টোপনিত পেলালে।

এমে মায়াত পৰি অলি নাই কিয়া গাঁতলৈ কি-মায় শৈটে, আমাৰ ভয়ানক প্ৰমানিক, হে পৰৌ-খিৰ কৰা কথা পাটলৈহে ধোআ হল; জন্মপি ডা, ভোমাৰ এই ধৰে ন হই নে! ডুগি কিয়

অচেতন হৈ থাক।' তুমি ইয়াৰ পাঁচ মন পালটাবা বুলি থিৰ কৰিচা, ইয়াৰ কাৰন ন হই নে' এনে কোনো নিদ্ৰাত দিয়া দৰব দোলা-দোলা গিয়ান অচেতন হৈ আৰু টোপনিত বন্ধ ৰাখিবলৈ তোমাৰ মনত ন লগাকৈ তুমি এক দিন বা এক ঘণ্টা মাথোন দিয়াই থাকিব পাৰিবা নে' সেই ৰূপে ঘণ্টাৰ পাঁচ তোমাৰ মনত জে আহিব, এয়ে যদি এতিয়া প্ৰকাশ হোৱা হলে, তুমি সাৰ ন পাৰা নে! পৰম ইশ্বৰক পাব পাৰা, জি সুভ কালত তুমি অতিসই ৰূপে কাব্য কৰি নু খুজিবা নে! তেও তুমি মল-পাত মৰিবা, ইয়াকে ঠিক জনা জি অৱস্থা, আৰু তোমাৰ এতিয়াৰ অৱস্থাই কেনে বেলেগ। মন অৱলো আহিব, তেন্তে জেতিয়া তুমি সোন কালে মৰিব লাগে, এই কথা ঠিককৈ জনা গল, কি কাৰনে এনে অচেতন হৈ মনতলৈ জুগুত হবলৈ উপাই ন কৰা? স্বৰ্গ আৰু নৰক এই দুইৰ জি ভোগ তোমাৰ আগন্তুক আছে, তাক বাচি লবলৈ কি সংসাৰৰ মায়াই তোমাক বিনাসত টোপনিত ৰাখিচে, মনৰ পাচতহে মন পালটাবা বুলি অৰ্থাত সেই অতি চল কৰা চাৰৰ, ইয়াৰ বাহিৰে আন কথা নাই; এই কথা আৰু ভাব ওপৰত থকা মিচা ভাৰসা গুচাই তুমি টোপনিয়াই থাকিব পাৰা নে! কেতিয়াও ন হই, সেসৰ দিনত ভেঁৰিৰ সৰদ সূনাৰ নিচিনা তুমি টোপনিয়াই থাকিব নো-আবিলাহেতেন।

তেন্তে মন পালটাবলৈ কেৱল থিৰ কৰা কথা অতি মায়া হই, ইয়াকে প্ৰকাশ ৰূপে এতিয়া দেখিব পৰা হ'ল। সেয়ে জি অচেতন মন এতিয়াও তোমাৰ আত্মক সৰ্বনাসত পেলাইচে তাকে পালন কৰিচা; ইয়াৰ পাচত মন পালটাম বুলি জিমান টানকৈ থিৰ কৰা, সেয়ে একো ন হই, কিয়নো তোমাৰ থিৰ কৰা কথা জেনে, তোমাৰ মিচা ভাৰসাও ভেনে হ'ল। আৰু ইয়াতে বিশ্বাস কৰি তোমাৰ দোলাদোলা যান কমি আৰু তোমাৰ কথা সিধি কৰিব-লৈ কাল কিয় এ ওচৰ, সেয়ে একো ন হই, কেৱল "পিজিক পুতিবলৈ"

জোআৰ নিচিনা, নাইবা অকল "স্বৰ মাৰু-বিলাকত বিদাই লবৰ নিমিত্তে," (লুক ১:৫২, ৬১,) একো ন হই; যদি কেৱল আশা ঘণ্টা মানহে বেলি কৰা হই, তেন্তে সকলো জগতৰ ধন জনসাৰে প্ৰতিফল হ'ব নোআৰা জি সন্ধা সেয়ে তোমাৰ ওপৰত পৰিব। এতিয়া মন পালটাবলৈ আগ্য আছিল, তথাপি পলম কৰা হলে সেই আগ্য হেলা কৰিলে, আৰু কাম বা মিতিৰবিলাকৰ লগত সুখ ভোগ পাবলৈ এৰি দিব পাৰে, নাইবা পবিত্ৰ আত্মক জানোঁ সুখ দি দূৰ কৰে, নাইবা জি পাপ জগতৰ কেলেস আৰু কেঁকনি আৰু চকুৰ পানি এই সকলোএ প্ৰাচিঁত দিব নোআবে, এনে বৰ পাপ কি জানি থাকিব পাৰে। কেৱল এই মন পালটাম বুলি কোআ কথা জেতিয়ালৈকে আৰু হ'ব লগা নাই, জেতিয়ালৈকে দণ্ড পোআ ঠাই অৰ্থাত নৰকত নিবাস কৰালে। সেয়ে চাইতানৰ আটাইতকৈ চল কৰা মায়া হৈচে, আৰু তাতে বিশ্বাস কৰিবলৈ এক ঘণ্টা মানো উচিত ন হই। জাতিকৰ মায়া মাটিৰ নিচিনা হই, তাতে জি জন টোপনিত পৰিচে, সি মনৰ দুআৰতহে সুই থাকিচে, ধৰমৰ কেতিয়াবা লাভ যদি হ'ব, সেই লাভ এতিয়াই হৈচে, আৰু তাৰে কেতিয়াবা নিৰ্বন্ধ কৰা যদি হ'ব, এতিয়াও নিৰ্বন্ধ কৰা হৈচে; যদি সৰোপৰি পৰম ইশ্বৰক তুমি কেতিয়াবা সেৱা কৰিবৰ উচিত আছে, তেন্তে এতিয়াও তেওঁক সেৱা কৰিব লগা হ'ল। জি কৰম হেলা কৰিবলৈ নাইবা উমলিবলৈ ন হই, কিন্তু কৰিব লগা এনে বিসয়ে ধৰম আছে, তুমি মনত কৰা কথা বা অজিকাৰ বা চাৰৰ মাথোন দিব লাগে, এনে ন হই; কিন্তু একে বেলিএই মন চিত পৰম ইশ্বৰক সমৰ্পন কৰিব লাগে, অৰ্থাত বাক্য আৰু আত্মা আৰু পৰম ইশ্বৰৰ পবিত্ৰ ইচ্ছাৰে আচৰন কৰি প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ প্ৰাচিঁতত সঙ্কটৰে বিশ্বাস কৰিব লাগে। ধৰমৰ অৰ্থে কেৱল মাৰুহে কোআ কথা ল'ব নোআবে, এক নিশিহো বিশ্বাস ৰাখিব নোআবে, কেৱল প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত আশুই ন ললে সকলো অকাল, আৰু মন পালটাম বুলি দিচকৈ

সেও যদি বেশি কহিব, তেঁতে “জিহ্বা সকলো
ঠাইতে আটাই মানুষক মন পালটাইল আগ্যা
কহিতে।” পাটনিবিলাকৰ কবম ১৭:৩০।
এনে জি সকল আৰু সুচি পৰম ইহবৰ মানুহ
দিয়া আগ্যা, তাকে কোনো মতে পৰিপূৰ্ণ কহিব
নোআবে; হে পাইতা মানুহ, অতি ভয়ঙ্কৰ,
সৰ্বসক্তিমন্ত পৰম ইহবৰে জি সেই দ্বিট আগ্যা
দিলে, আৰু ঠেঙৰ সেনস লোধত দিয়া পুতি-
কল, আৰু ভোমার অমূল্য আত্মাৰ হৰ লগা
অৱস্থা, আৰু বিসেসকৈ জি জন পালি লোকৰ
নিমিতে আপোনাৰ পুৱ দিলে, ঠেঙৰ অনিমা
প্ৰেম, এই সকলোকে পৰিমাৰ চাই মন পাল-
টাইল সেন কালে আপোনাকে উদ্ধৃগি কৰা।

ধৰ্ম কৰাৰ কথাত হিতোপদেশ।

Exhortation to the Young against Anger.

সকলো মানুহে এক মহা ক্ৰোধকৰিলে আ-
চে। কিন্তু তাক বুজ নে পাই। সেই ক্ৰোধ
কাৰে সৈতে কৰিব লাগে বুলি মোৰ প্ৰিয় লৰা
চোআলিবিলাকে ভাবিচা? তেঁতে ঠেঙ, সূনা।
সেই মহা ক্ৰোধ ভোমোলাকৰ আপোন আ-
পোন সৎসাহিক মনে সৈতে কৰিব লাগে।
সৎসাহিক মনেই সকলো বিধ পাপৰ স্বভাও।
সেয়ে ভোমোলাকৰ মহা সৰু। সেই সৰু-
সৈতে যদি ভোমোলাকে ক্ৰোধ ন কৰা, তেঁতে
সেনত সৰ্বনাশ হৰা। সৎসাহিক মনে সৈতে
ক্ৰোধ কৰাৰ অৰ্থ, ভোমোলাকৰ পাপৰ স্বভাও
দমন কৰা, তাকে মহা ক্ৰোধ কৰা বোলে। যদি
সৰু কালৰে পৰা ভোমোলা মনৰ দুই স্বভাও
দমন কৰিবলৈ কাৰ্য্য ন কৰা, তেঁতে সেনত
কি গতি হব পাই চোআ।

এক ক্ৰোধ কৰিলে বেয়া বুলি সকলো-
জাৰে; আৰু জাৰ মনত তেনে ক্ৰোধ থাকে,
তাক ইহবৰে মানুহ বধি বুলি সাক্ষত কৈচে।
কিন্তু জেতিয়া লৰা চোআলিবোৰে ইটৰ লিটৰ
মাজত ধৰ্ম কৰে, জেতিয়া পাপ হৈচে বুলি
নে ভাবে হৰলা। তেঁতে প্ৰিয় লৰা চোআলি-
বিলাক ভোমোলাকৰ সুখৰ পৰা কেতিয়াবা কে-

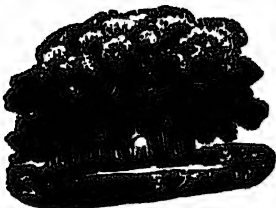
তিয়াবা জি ক্ৰোধৰ বচন ওলাই সেয়ে পাপ
হই নে ন হই, তাক মই ঠেঙ, মন দি সূনা।
কোনো এক দিনত লৰা এটা বাটত গৈ ধা-
কোঁতে এবেগত মন দিছিল নিটৈ সৰু কাল
সাপৰ পোআলি এটি পালে। তাকে পালত
তাৰ মনত বৰ বজ্জ হল; কিয়নো সাপৰ পো-
আলিটিৰ গাত কাপ কাপ বহু বৰন থকা
দেখিবলৈ অতি সুন্দৰ আছিল। জেতিয়া সেই
লৰাই কাল সাপৰ পোআলি বুলি তাক চিনি
নো পোআত মাটিৰ পৰা হাতত তুলি ললে।
আৰু হবলৈ নি মাক বাপেকে ন জনাকৈ এটা
সৰু সজাত ভাল মতে বাধি ধলে। তাতে সি
নিভৌ নিভৌ গাধিৰ আৰু আন আন ধোআ
বস্তু আনি সাপৰ পোআলিক দি ক্ৰমেৰে ডাঙৰ
কৰিলে। পাচে এদিন বাপেকে সেই লৰা-
টিক কিবা কাৰ্জে দুই তিনি দিনিয়া বাটৰ আ-
তৰ হোআ গাও এখানলৈ মাকৰ লগত পাচি-
লে। তাতে মাকৰ লগত আন দুইৰ ঠাইলৈ
গলত কাল সাপৰ পোআলিটো সজাতে বন্ধা হৈ
লৰা মাকে সৈতে ঘূৰি নহালৈকে একো ধাবলৈ
নো পোআত অতি ডোকেৰে ধৰমবাই আ-
ছিল। কিন্তু পাচে জেতিয়া লৰা আহিল, তে-
তিয়া একে বেলিএ তাৰ সুন্দৰ সাপৰ পোআ-
লিটি আছে নে নাই, তাকে চাবলৈ গল। আৰু
সজাৰ ভিতৰত সি ডোকেৰে মেৰ পাতি থকা
দেখি লৰাটে মৰম কৰিবলৈ হাতত তুলি লব
খুজিলে। জেতিয়া ডোকেৰে থকা কাল সাপৰ
পোআলিএ অতি ধৰ্ম হৈ থকাত লৰাৰ ঠপা-
লতে ধোঁট মাৰিলে। তাতে লৰাটি কাল সা-
পৰ ধোঁট পাই তিলেকৰ ভিতৰতে মৰি গল।
তাৰ পাচে অনেক পৰৰ মুৰত মাক বাপেকে
লৰা বিচাৰি বিচাৰি কাল সাপে ধোআতে মৰি
থকা পালে। কিন্তু জেতিয়া লৰাৰ মাক বাপে-
কৰ কিমান সজাপ হল, তাক কোৱে কৰ।

সেই ৰূপে হে মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলি-
বিলাক, ভোমোলাকে জেতিয়া ইটে লিটক অলপ
ধৰ্ম কৰি থাকে, জেতিয়া এজোঁই পাটলৈ ভো-
মোলাকৰ ফেৰে বৰ দুই সৰু হব তাক বে
জানা; তথাপি ভোমোলাকৰ মনত যদি অলপ

খজ থাকে, সেয়ে লবাই বাটত পোজা কাল সাপৰ পোজালিৰ নিচিনা বিস হৈ, ভোমোলাক কৰ্কা খায় । এতিয়া ভোমোলাকে জি অলপ খজ্জেৰে মাখোন কথা কৈচা, সেই অলপ খজ্জেই কাল সাপৰ পোজালি বাৰ্হি জোআ দি ক্ৰমেৰে বাৰ্হি জাব । এদিন ভোমোৰ লগৰ লবাক খজ্জেৰে কথা কৰা, আন দিনত কিসা কিনি কৰিবা । পাচে কি জানো জিতিয় দিনত জেতিয়া ভোমোৰ খজ উঠিব, ভেতিয়া লোকৰ মূৰৰ ওপৰত টোজোন মাৰি মূৰ কালিবা । ভেতিয়া সেই এটা মাৰতে ইহৰে আপোনাৰ পুতি মুৰ্ত্তিৰে সুজ্ঞন কৰা মানুহক বধ কৰিবা । পাচে ভোমোৰ সেই দুই কৰমৰ দোআৰাই বজাৰ আগলৈ জাব লাগিব; আৰু সোধ হোআৰ পাচে কি জানি ভূমি আকাশ আৰু পৃথিৱিৰ মাজত ডিঙিত ডোলেৰে অৰা হৈ মৰা হবা । সেই ৰূপে ভোমোৰ মৰন কেৱল অকল ন হই; কিন্তু তাতকৈও ভোমোৰ পিত্ৰি মাত্ৰি ডাই বন্ধু সকলোৰে হিয়াত ভোমোৰ দুই কৰমৰ দোআৰাই যা মৰা হব ।

জি জি লৰা চোআলিবিলাকে সৰু কালতে খজ পুহি থাকে, সেসত সেই সকলোৰে এনে গতি হই । এই কাৰনে হে প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক, ভোমোলাকে এতিয়া সৰু কালতে এনে দুই স্বভাও জি খজ ক্ৰোধ তাক দমন কৰিবলৈ কাৰ্য্য কৰা । জদি ন কৰা, তেন্তে কাল সাপৰ পোজালিএ জেনেকৈ তাক পোহা সৰু লৰাটক কামুৰি একে বাৰে প্ৰান মাৰিলে, সেই ৰূপে খজ্জেও ভোমোলাকৰ বিদয়ত থাকি বাৰ্হি গলে, সেসত জেতিয়া ডাঙ্গৰ হৈ উঠিব, ভেতিয়া একে কামোৰতে ভোমোৰ প্ৰান পৰালোকলৈ নিব । আৰু তাত বাহিৰে অনন্ত কাললৈকে সেই দুই স্বভাৱৰ বিস নু গুচিব, সেই বিসৰ দোআৰাই নবকৰ অখণ্ডনিয় জাতনা ভুগিব লাগিব ।

ন. ল. ক.

অলপ পাপলৈকো ভই কৰাৰ কথা ।

"Behold, how great a matter a little fire kindleth"

সাত্ৰে কৈচে, দেখা, অলপ জুয়ে কিমান হাবি পোৰে ! মই জি কথা ওপৰত লিখিচোঁ, তাৰে সৈতে ইও কথা মিল হৈচে । কিন্তু মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাকৰ মনত ভালকৈ এই কথা সোঁজাবাৰ কাৰনে পুনৰাই এক কথা লিখিচোঁ । অলপ জুয়ে অৰ্থাত এক ফিনিগ্ৰটিএ বহু হাবি পোৰে বুলি সকলো লৰা চোআলিনোৱে জানে; কিন্তু মই জিহৰ কথা কৰলৈ ধৰিচোঁ, কেৱল জুয়ে হাবি পোৰাৰ কথা ন হই । তাতকৈও সৰ্বনাল কৰোঁতা জি জুই আছে, তাৰ কথাহে কৰ খোজোঁ ।

ইহৰে জেতিয়া জগত খন মুজিলে, ভেতিয়া আমাৰ সকলোৰে আদি পিত্ৰি মাত্ৰি দুজনকো মুজি এখন সুন্দৰ বাৰিত ৰাখি থলে । আৰু এই আগ্ৰা কৰিলে, ভোমোলাকে বাৰিৰ মাজত থকা সকলো গচৰ গুটি খাবা, কিন্তু জি গচ এজোপা মই বাৰিৰ মাজ ঠাইত ৰাখিচোঁ, তাৰ গুটি নে খাবা, আৰু নু চুৰা । জদি খোআ তেন্তে সেই দিনতে মৰিবা । পাচে সেই ৰূপে সিবিলাক দুয়ো ইহৰৰ কথা মান কৰি আচিল; তাতে বৰ আনন্দ আৰু কুসল সিবিলাকৰ ওপৰত ইহৰে দিলে । আৰু পিত্ৰিএ জেনেকৈ আপোনাৰ লৰা চোআলিবিলাকক আগত লৈ লিইতে সৈতে অনেক চেনেহৰ কথা কই, সেই ৰূপে ইহৰেও সিহঁতৰ ওচৰলৈ যেন যেন আহি কথা বাদা হই । সেই ৰূপে থকল কালত সিবিলাকৰ অতি সুখ হৈছিল । কোনো বোগত কথা নে জানিছিল, মৰন কেনে তাক বুজ নে পালে; কি ভাবে মনত অসন্তোষ জনমে বা ক্ৰন্দন কৰে, এনে কোনো দুখৰ কথা কেতিয়াও মনত নো সোমাল আৰু জি জি জন্তুবোৰ ইহৰে সুজ্ঞন কৰি থলে, লিইতে আদম হাৱাৰ চাৰিও কালে দিনে ৰাতিএ সদাই ফুৰি ফুৰি থাকিছিল । প্ৰায়ে সিবিলাকে নিৰাল কৰা ঠাইতে সুই ধোমালি কৰি থাকে । আৰু সিবিলাকেও তেনে বৰহিয়া জন্তুবোৰৰ গাত হাত দি মৰম কৰিছিল, তথাপি

কোনোএ সিবিলাকক হিংসা ন কৰিছিল। সেই জন্তুবোৰৰ মাজত কেৱল ঘৰচিয়া জন্তু আছিল বুলি, মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিবিৰোৰে নে ভাবিবা; কিন্তু বাঘ, সিংহ, ভালুক, গঁৰ, আদি অনেক বনৰিয়া জন্তু আছিল, তেও সিবিলাকক একো ন কৰিলে। এনে সুখেৰে সেই বাৰিত আদম হাৱা আছিল। এনে মুখ কি কাৰনে পাইছিল, তাক ভোমোলাকে জানা নে? সিবিলাকে ইহুৰৰ আগ্যা মানি আছিল, সেই কাৰনে ইহুৰে সকলো ভাৱে মুখ দিলে।

কিন্তু এদিনত চইতান নামে এক পাপ পুৰুষে আহি আদি মাজিৰ মনত অনেক কুৰুখালি কথাৰে বাৰিৰ মাজত থকা গঁচৰ গুটি খাবলৈ আলচ দিলে। তেতিয়া মোৰ প্ৰিয় সকল, আদি মাজিৰ মনত এটি পাপ ৰূপ সৰ্ননাস কৰোঁতা জুইৰ জিৰিকটি ওলাল। সেই কাৰনে তেঁও পাপ পুৰুষৰ কথাত মন দিয়াত গঁচৰ গুটি খাবলৈ লোভ জনমিল। সেই লোভেই সৰ্ননাস কৰা জুই। পাচে লোভ লাগিলত হাতেৰে সৈতে লাহেকৈ এটি গুটি পাৰিলে, কিন্তু পোনে পোনে তাক খাবলৈ কিছু সৎসই আছিল; কিয়নো ইহুৰে খাবলৈ হাক দিছিল। তথাপি মনৰ ভিতৰত অগ্নি ৰূপ লোভৰ কিৰিজি জলিবলৈ ধৰাত পাচে বাকলি গুচাই একেৰি মান মুখত দিলে। তেতিয়া আগন্তকৈ কিছু সৎসই গুচিল, আৰু ষাণ্ডতে মুখত মোৰ দৰে লোআদ পোআত তেঁও দুটা চাইটা মান খাব পাই। সেনত গুটি সোআদ হোআত আদি পিত্তিক বাৰিৰ মাজৰ পৰা মাতি আনি তেঁওকো থুআলে। সেই ৰূপে সিবিলাকে গঁচৰ গুটি পাৰি ষাণ্ডতে মুখত মোৰ দৰে বৰ সোআদ পালে হই, কিন্তু অলপতে সিবিলাকৰ পেট তিতা হৈ গল। কিয়নো জি জনে সেই গঁচৰ গুটি খাবলৈ বাধ্য কৰিলে, তেঁও আহিল। তেতিয়াই সিবিলাকৰ মনত বৰ ডই পালে, আৰু মনত লাজো লাগিল, সেই কাৰনে ইহুৰৰ পৰা সিবিলাকে বাৰিৰ মাজত পলাবলৈ বিচাৰিলে। কিন্তু ইহুৰৰ চকুৰ আগৰ পৰা সিবিলাক লুকাই সাৰিৰ পাৰিছিল বুলি মোৰ প্ৰিয়

লৰা চোআলিবিলাকে ভাবিচা নে! ন হই, জি জনে একে বাৰে সকলো স্মৃতি ধনকে দেখিব পাৰে, তেঁওৰ আগত একো বস্তু লুকাই থাকিব নোআবে, সেই কাৰনে আদম হাৱাই জি চাইত লুকাই থাকিছিল, তাক ইহুৰে আগৈএ জানিলে। পাচে ইহুৰে সিবিলাকক বাৰিৰ মাজৰ পৰা মাতি আনি তেঁওৰ আগ্যা ভান্ধি গঁচৰ গুটি খোআত সাপ দিলে। আৰু জি সুন্দৰ বাৰিত সিহঁতক ইহুৰে ৰাখি থৈছিল, সেই বাৰিৰ পৰাও খেদালে। সেই দিনৰে পৰা সিবিলাকৰ ওপৰত অত্যন্ত দুখ হল। সৰিলত জৰ নৰিয়া আদি কৰি অনেক বিধ ৰোগ ওলাল। আৰু বৰ সুমেৰে বন কৰিহে আহাৰ পাব পাৰিছিল। সিহঁতৰ চাৰিও কালে থকা জন্তুবোৰৰ ক্ৰুৰ স্বভাও হোআত সিহঁতেও হিংসা কৰিবলৈ ধৰিলে। আৰু তাত বাহিৰেও সিবিলাকৰ ওপৰত আৰু এটা বৰ সৰু হল। মোৰ প্ৰিয় লৰা সকল, সেয়ে কোন সৰু বুলি ভোমোলাকে ভাবিচা? বাঘ বা সিংহ নে? ন হই, মোৰ প্ৰিয় সকল, জেয়ে আমাক সকলো মিত্তিৰ কুটুম, পিত্তি মাজি, আৰু ভাই ককাইৰ পৰা চেন কৰাই, আৰু আমাৰ সুন্দৰ সৰিলৰ পৰা জিৱাত্মা ৰাজ কৰি অনন্ত পৰলোকলৈ নি সৰিলক মাটিত লই আৰ দিএ, সেয়ে স্মিত্য। সেই স্মিত্য সিবিলাকৰ ওপৰত নিচই অধিকাৰ হল।

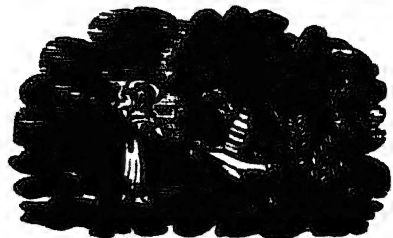
এতিয়া প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক দেখা, আৰু ভাবি চোআ, মই আগৈএ ভোমোলাকত জি কলোঁ, বোলোঁ, অলপ জুয়ে কিমান বৰ হাবি পোৰে, তাক ভোমোলাকে দেখিচা নে? আমাৰ আদি মাজিএ প্ৰথমে কি কৰম কৰিলে? কেৱল গঁচৰ গুটি মাখোন পাৰি খালে। তাৰ দোআৰাই সিবিলাকৰ কিমান দুখ আৰু অপমান হল। সুন্দৰ বাৰিৰ পৰা খেদোআ হল; আৰু সকলো বিধ ৰোগ বিয়াধিএ সৰিলত ধৰিলে। তাত ৰাজে সিবিলাকৰ ওপৰত মৰন সোমাল। আৰু কেৱল সিবিলাকেই মাখোন এনে দুখ হল, এনে ন হই, কিন্তু সিবিলাকৰ জি জি সন্তান প্ৰিথিবিৰ ওপৰত হৰ, সেই আটাইৰে ওপৰত এনে দুখ আপদ আৰু মিডু হল।

এবেলি মাখোন আগ্যা ভাঙ্গিলত জগতৰ সকলো
প্ৰাণিৰ ওপৰত পাপ অধিকাৰ হল । আৰু
মৰনৰ দোআৰাই আটাই প্ৰাণিকে পৰলোকলৈ
নি থাকে ।

মই জি জুই কিৰিঙ্গটিৰ কথা কবলৈ ধৰিলোঁ,
তাকে তোমোলাকে এতিয়া বুজিব পাৰা । সেই
জুই কেৱল আমাৰ আদি পিতৃ মাতৃৰ মনত
আছিল, সিও কেৱল ন হ'ই, কিন্তু আটাই মা-
নুহ, লৰা চোআলিবোৰৰ মনত আছে । এন্তে-
কে তোমোলাকে মোৰ কথাত মন দিয়া, আৰু
সেই কিৰিঙ্গটি তোমোলাকৰ মনৰ পৰা ওলাই
ভাঙৰ জুই হৈ জেন তোমোলাকৰ ওপৰত
আপদ ন ঘটাই, তাৰ কাৰনে কাৰীৰ কৰা ।
জদি তোমোলাকে বোলা, আমাৰ ভিতৰত নো
কি জুই আছে? তাক আমি নে দেখোঁ, ভেঙে
মই দেখুওঁও, ভালকৈ চকু মেলি চোআ ।
জিটো মানুহ চোৰ হ'ই, সি আগৰে পৰা তেনে
বৰ দুষ্ট চোৰ হৈছিল নে? তোমোলাকে কি
ভাবা? মই নিচই জানিচোঁ, আগৰে পৰা সি
বৰ চোৰ ন হৈছিল । কিয়নো আগৈএ তো-
মোলাকৰ নিচিনা সৰু লৰা আছিল । লৰা
কাল খকাত ইমান বৰ চোৰ হ'ব নোআৰে ।
লোকৰ ঘৰত নিশ্চি দিবলৈ আৰু মানুহৰ ঘৰত
সোমাই সোন ৰূপ, লোটা বাটি, আৰু চন্দ্ৰক
পেৰা এনে বস্তু নিবলৈ সক্তি নাই কিছিল ।
কিন্তু জেতিয়া পুখমে চুৰ কৰিবলৈ ধৰিলে,
ভেতিয়া এটা বেজি কি জানি এদিনত চুৰ
কৰি নিলে, তাৰে পৰা লাহে লাহে বয়স বাৰ্হি
জোআত লাহে বাৰ্হি গৈ বৰ পুখান চোৰ হল ।
এই ৰূপে মানুহৰ জি দুষ্ট স্বভাও আছে,
সেই আটাইবোৰ জুইৰ কিৰিঙ্গটিৰ নিচিনা
পুখমে আছিল । পাচে ক্ৰমেৰে বাৰ্হি বাৰ্হি গৈ
বৰ ভাঙৰ জুইৰ নিচিনা হল । সেই ৰূপে
সৰু লৰা চোআলি আটাইৰে মনত জুইতকৈ
বৰ সৰ্বনাস কৰোঁতা পাপৰ স্বভাও আছে ।
কোনোএ সৰু কালৰে পৰা মিচা কৰলৈ সহজ
কৰে, কোনোএ চুৰ কৰিবলৈ সিকে, কোনোৰ
ধন, কোনোৰ বেগা স্বভাও আছে । সেই সেই
স্বভাৱৰ দোআৰাই তোমোলাকক নষ্ট কৰিব,

তাক মোৰ পুত্ৰ সকলে জানিবা নে? হ'ই মোৰ
পুত্ৰ সকল, সেয়ে তোমোলাকক সৰ্বনাস কৰিব ।
এটা মিচা কোআৰ দোআৰাই কি জানি তো-
মোলাকৰ বহু হানি হ'ই । বা অলপ ধন
কৰাৰ দোআৰাই তোমোলাকৰ প্ৰাণ মৰা হ'ব ।
তাত বাহিৰে মৰনৰ সেসত অনন্ত নৰকভা
জাতনা জুগাৰ । তোমোলাকৰ অলপ বেয়া
স্বভাৱৰ দোআৰাই দেখা কিমান দুৰ্ঘটনা হ'ই ।
ভেঙে মোৰ পুত্ৰ লৰা সকল, এনে মনৰ জুই
নুমাৰলৈ তোমোলাকৰ কি উপাই আছে? কে-
নেকৈ এনে সৰ্বনাসৰ পৰা বৰ্খা পৰিবা? ভেঙে
মন দিয়া, মই তাৰ উপাই দেখাও । তোমো-
লাকে সৰু কালতে আপোনাৰ মন ইয়ৰক
দিয়া । পাপ স্বভাও এৰি তালৈ ঘিন কৰা ।
আৰু জি জনে আমাৰ সকলোকে এনে সৰ্বনাস
কৰোঁতা জুই নুমাৰলৈ স্বৰগৰ পৰা নামি আ-
হিল, এনে জি প্ৰভৃ যিচু খ্ৰিষ্ট, তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থনা
কৰা । তেঁৱে পৰেভ্ৰমিত উলিওআ আপো-
নাৰ ভেজৰ দোআৰাই তোমোলাকৰ মনৰ দুষ্ট
স্বভাৱৰ জুই নুমাৰৰ সক্তি আছে । তেঁওত
ৰাজে আন কোনোএ তোমোলাকক বৰ্খা কৰিব
নোআৰে । তোমোলাকে জদি আপোনাৰ মন
সৰু কালতে তেঁওক দিয়া, অৰ্থাত তেঁওলৈ প্ৰাৰ্হ-
না কৰি তেঁওৰ সিন্দা হোআ, তেঁৱে তোমো-
লাকক আপোনাৰ পো জি বুলি মৰনৰ সেসত
অনন্ত সুখ দিব । এই কাৰনে মোৰ এই কথা
সুনা পুত্ৰ লৰা চোআলিবিলাক, তোমোলাকে
সাৱধানে আপোন আপোন মনৰ দুষ্ট স্বভাও
দমন কৰিবলৈ জতন কৰা । জদি জতন ন
কৰা, ভেঙে সেই দুষ্ট স্বভাৱে ইহকালত আৰু
পৰকালতো তোমোলাকক সৰ্বনাস কৰিব । দে-
খা, অলপ জুয়ে কিমান বৰ হাবি পোহে!

ন. ল. ক.

আব্রাহাম আইবা প্ৰেৰণ পৰিখা।

Lesson VI.—Abraham, or the Trial of Love.

পাচে ইচাক বাৰ্হি মানুহ হল। সি আব্রাহাম আৰু চাৰাৰ নিচিনাকৈ ডাখু ঘৰত বাল কৰিলে; নিৰিলাক তিনিও ইহবক আৰু ইটে দিটক প্ৰেম কৰি এটা সুখি পৰিয়াল হল।

গৰু, গাধ, চাগ, মেৰ চাগ, সোন, ৰূপ আদি আব্রাহামৰ ভালোমান সন্মতি আছিলে বুলি তোমোলাকে জানা; কিন্তু তেঁওৰ এটা বস্তু আছিল, জাক এই সকলোতকৈ সবহ প্ৰেম কৰে। সেয়ে কি? তেঁওৰ প্ৰিয় পুত্ৰ ইচাক। তাকে তেঁওৰ আন সকলোতকৈ সবহ প্ৰেম কৰে।

তথাপি আব্রাহামে তাতকৈও অধিক প্ৰেম কৰা আন এজন আছিল। সেই জন কোন? সেই জন ইহব। আব্রাহামে আন সকলোতকৈ ইহবক অধিক প্ৰেম কৰাৰ কি কাৰন? ইহবেহে তাৰ জি আছে, সেই সকলোকে দিলে।

প্ৰিথিবিৰ সকলো বস্তু আৰু আপোনাৰ পুত্ৰ ইচাকক প্ৰেম কৰাতকৈও তেঁওক আব্রাহামে অধিক প্ৰেম কৰে নে, ন কৰে, তাকে চাবলৈ ইহবে আব্রাহামক পৰিখা কৰিম বুলি কলে।

আব্রাহামে তেঁটিৰ ওপৰত মেৰ পোআলিৰে হোম দিয়া তোমোলাকে সূচিচ। এতিয়া ইহবে কলে, মই তোমাক জি ঠাই দেখাম, তাতে তেঁটিৰ ওপৰত তোমাৰ প্ৰিয় পুত্ৰ ইচাকক বলি দিয়া।

ইয়াকে কৰিবলৈ আব্রাহামলৈ বৰ টান নাছিল নে? আব্রাহামে ইহবক ইমান প্ৰেম কৰাৰ কাৰনে তেঁও কোআ সকলোকে কৰিবলৈ ইচাকৰিলে। পাচে পুহিবলৈ কাঠ কাটি, গাধৰ ওপৰত দি তেঁওৰ চুটা চাকৰক আৰু ইচাকক আপোনাৰ পাচত আহিবলৈ কলে, তেঁও চাবাক ডাখু ঘৰত এৰিলে। নিৰিলাক চাৰিও ভিনি দিনলৈ খোজ কাৰ্হি গৈ পাচে দুবৈত থকা এটা ওখ পৰ্বত দেখিলে।

সেই ঠাইতে তেঁটি সজা হৰ বুলি, আব্রাহামে জানিলে; এই কাৰনে চাকৰত কলে, ইয়াতে গাধৰ লগতে থাক, মই আৰু ইচাক পৰ্বতৰ ওপৰত ইহবক সেৱা কৰি আহোঁগৈ।

তেঁও গাধৰ ওপৰৰ পৰা কাঠ লৈ ইচাকক কান্ধত বান্ধি দিলে। ভেতিয়া এহাতে জুই আৰু আন হাতে দা লৈ দুয়ো একে লগে পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠি গল।

আপোনাকে বলি কৰি উচৰণ কৰিব বুলি ইচাকে নে ভাবি, কিন্তু এটা মেৰ পোআলি বলি হৰ বুলিহে ভাবিলে। এই কাৰনে সি কলে, যোপাই! আব্রাহামে বুলিলে, মোৰ পুত্ৰ, মই ইয়াতে আচোঁ। ইচাকে কলে, ইয়াত জুই আৰু খৰিও আছে, কিন্তু মেৰ পোআলি কতা? আব্রাহামে কলে, মোৰ পুত্ৰ, ইহবে এটা মেৰ পোআলি আমালৈ জুগুত কৰিব; কিন্তু সি আপুনি মেৰ পোআলি বাবে হৰ লাগিব বুলি আব্রাহামে তাক ন কলে।

পাচে নিৰিলাকে পৰ্বতৰ ওপৰ পালেগৈ। ভেতিয়া আব্রাহামে সিলেৰে এটা তেঁটি সজি ইচাকক কান্ধৰ পৰা কাঠ নমাই তেঁটিৰ ওপৰত দিলে। ইচাক আপুনি মেৰ পোআলি হৰ লাগে বুলি জানিবলৈ এতিয়া সময় আহিল। জি জৰিৰে কাঠ বান্ধিছিলে, তাৰে ইচাকক হাতে ভৰিএ বান্ধি তেঁটিৰ ওপৰত মেৰ পোআলিৰ দৰে ধলে।

ভেতিয়া আব্রাহামে ইচাকক মাৰিবলৈ দা বান্ধিলত স্বৰগৰ পৰা দূতে তেঁওক আব্রাহাম, আব্রাহাম বুলি মতা সুনিলে। দূতে কলে, তোমাৰ পুত্ৰ ইচাকক নে মাৰিবা; তুমি ইহবক প্ৰেম কৰা বুলি তেঁও এতিয়া জানিচে, কিয়নো তেঁওক তোমাৰ একেটি প্ৰিয় পুত্ৰকে দান কৰিলে।

ইচাকক জৰি মেলিবলৈ আৰু মাৰিবৰ আৱশ্যক নো হোআৰ বাজা সূনি আব্রাহামৰ কেৰে আনন্দ হল।

পাচে আব্রাহামে সতাব মাজত সিদ্ধেহে তেঁটি লাগি থকা এটা মেৰ চাগ দেখি তাক আনি ইচাকক সলনি বলি দিলে। ইহবে আকও আপোনাৰ পুত্ৰক ওতোতাই দিলে দেখি আব্রাহামে তেঁওক সেৱা কৰিলে। স্বৰগৰ পৰা দূতে আকও মাতি কলে, তুমি আপোনাৰ পুত্ৰক দিলা দেখি, ইহবে তোমাত বৰ সন্তুষ্ট হৈচে।

ইহবে তোমাক, তোমার পুত্র, নাতি, আৰু নি-
বিলাকৰ সন্তানবিলাকক আনিবাব কৰিব; আৰু
তোমাৰ সন্তানবিলাকৰ এজনক জগতৰ সকলো
পানিক সুখি কৰিব ।

মুতে কাৰ অৰ্থে এই কথা কৈছিলে? পুত্ৰ
যিহু এদিনা মনুষ্য অৱতাৰ হৈ লোকবিলাক
ক সুখি কৰিব, আৰু পাচে হৰগলৈ নি লব,
সেই কথা বুজালে । বহু দিনৰ পাচে মাৰি-
শামৰ এজন পুত্ৰ হল, জি জন ইশ্বৰৰ পুত্ৰ,
তাক ভোমোলাকে জানা ।

মুতে কথা কৈ এটোআত আব্রাহাম আৰু
ইচাক পৰ্বতৰ পৰা নামি গল । ভেতিয়া হলে
ইচাকৰ কানন কাঠ নাই, আৰু আব্রাহামেও
আনন্দিত হল ।

নিবিলাকে চাকৰবিলাকক গাধাই সৈতে জতে
এৰি গৈছিলে, তালৈকে আৰুও আহি নিবি-
লাক সকলো চাৰাৰ ওচৰলৈ গল ।

আব্রাহামে ইশ্বৰক প্ৰেম কৰে বুলি ভোমো-
লাকে ঠিককৈ জানা নে? কি চিন আছে? ঠেও
ইশ্বৰৰ আগ্য মানে, আৰু ইশ্বৰৰ আগ্যাত আ-
পোনাৰ পুত্ৰক দান কৰিবলৈ জুগুত আছিল,
এই চিন আছে ।

ভোমোলাকে সকলোতকৈ ইশ্বৰক অধিক
প্ৰেম কৰিব নো পোআ নে? হই, ভোমোলা-
কে ইশ্বৰক অধিক প্ৰেম কৰিব পোআ । কিয়-
নো ইশ্বৰে ভোমোলাকক সকলো বস্তু দিএ,
ইশ্বৰক বৰ প্ৰেম কৰিবলৈ ভোমোলাকৰ সেই
এটা কাৰন ।

ভোমোলাকৰ পিত্ৰি মাজিক বৰ চেনেহ কথা,
কিন্তু তাতকৈও ইশ্বৰক প্ৰেম কৰিব পোআ ।
ভোমোলাকৰ ওমলা, নাইবা সুন্দৰ বস্তু, নাই-
বা খোআ বস্তুতকৈ ইশ্বৰক প্ৰেম কৰিব পো-
আ । আৰু ঠেওক অধি প্ৰেম কৰা ভেনে হলে
ঠেওৰ আগ্যও মানিবা ।

ভোমোলাকে মিচা কথা ন কৰা, কিয়নো
ঠেও হাক দিচে, এজ কৰি-লোকক বেয়া
নামে নে মাতিবা, কিন্তু ইশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰি-
বলৈ চেষ্টা কৰিবা, তেহে আব্রাহামৰ নিচিনা
হবা ।

পুৰণি অসম বুৰঞ্জি, বং ২১ ।

Bhaga Raja—Horta Raja.

ভাৰবিয়া সকলোকে মুখ্য কৰি সকলোও বহি-
য়া বজাক বুলিলে, আমি পাইক বন্ধি সৰু-
লোৰো মনে সৰ্গদেও আপুনি পাটত বহি-
লে ভাল দেখেঁ। পাচে বহিয়া বজা ভাৰবিয়া
সকলক বোলে, ভোমোলাকে জি কৈচা, কৰ
পোআ, কিন্তু বৰ ককাই থাকোঁতে সৰু ভায়েক
বজা হবলৈ জুগুতি ন হই; ভোমোলাকে
ককাইকে আনি বজা লোআইক । পাচে বহি-
য়া বজাৰ কথা পেলাব নোআৰি ভাৰবিয়া সৰু-
লোকে মুখ্য কৰি সকলোএ ভাওকা চুহ্মক
বজা ললে । আহিনৰ দিনত খ্ৰী খ্ৰী ভাওকা
চুহ্ম বজা হল, ১৫৬২ সঁকত ।

পাচে কচাৰি বজা ভাওকা চুহ্ম বজা দেও
হবৰ সুনি সন্দেহ পত্ৰ দি কটকি পঠালে, পূৰ্বৰ
ফুকন চাৰ গুচাই সিংহ চাব দিলে; আমাৰ
মুই কটকিৰ লগত সিংহ চাবেৰে কাকত অনা
কটকি মজিন্দাৰ ১, চেটিয়া দলৈ ১, ইহঁত
আহি ভগা বজা দেৱৰ দিনত পালেহি । পা-
চে সৰ্গদেৱে পত্ৰত সিংহ চাব দেখি দাই ধৰি
বৰ পাত্ৰক সুধিব দিলে । পাচে সৰ্গদেৱৰ
আগ্যাৰে লাকো বৰ পাত্ৰ গোহীয়ে কচাৰি
মজিন্দাৰকে, চেটিয়া দলৈকে দাই ধৰি সুধি-
লে, পূৰ্বাপৰ ডইতৰ পত্ৰত ফুকন চাবেহ দিএ,
এতিয়া কিয় সিংহ চাব দিব? এই দাই ধৰি
সৰ্গদেৱৰ আগতে লাকো বৰ পাত্ৰ গোহীয়ে
কচাৰি মজিন্দাৰকে, চেটিয়া দলৈকে গঁড়িয়াই
ধেমিলে । তাৰে পৰা আমাৰে কচাৰিৰে অপ্ৰি-
তি হল ।

আত পাচে ভগা বজা দেৱে সলগুৰিত আলি
বাঙিলে, ইয়াকে কোনোএ টকৌ বাৰি আলিও
বোলে । জেঠৰ দিনত বজা দেৱে সৰু গোহী-
ইক মাৰি বাইলুৱৰ দিখৌ কাধৰত মৈদাম
বাঙিলে । পাচে বজা দেৱে লৰি মাৰুৰে ব্ৰিহ-
বাস কৰিলে; ঠেওকে কৈকোবা দোলা দিলে,
আতে সকলোও বৰ অপমান পালে । আত
পাচে সলগুৰিত আলি এটা বাঙিলে । আৰু
কিহু অকৰম কৰিলে; বৰ গৰিহিত দেখি লোক

জনৰ মনত বৰ অসন্তোষ হ'ল । আৰু ভৰালি চুটিয়াৰ ফৈদৰ পেট কামুৰিয়াৰ জিক এক টি চুটিয়া বজাত পৰিছিলে । চুটিয়া বজাক মাৰি এই চোআলটিকে বজা দেৱে আনি গ্ৰিহ-বাস কৰিলে । এই কুঁঅৰিৰে ক্লিষ্ট বচন পোলাব নোআৰে; আৰু কুঁঅৰিৰ নিমিত্তে বাজ চৰ্চাও কৰিব নোআৰে । সেই কুঁঅৰিএই চুটিয়াৰ বৰ জনাকৰ লৰা এটি আনি ভুলি ললে । বজা দেও সেই লৰাটিকে পুত্ৰৰূপে দায়া কৰি বজা পাঠোঁ বুলিলে; কুঁঅৰিকো লৰাকো বি-ৰামবাৰিত ধৈছিলে । পাচে বিয়া কৰাই বৰ কুঁঅৰি পাতিলে । সৰ্গদেৱে ন সহি সেই লৰ-টিক মাৰিলে ।

১৫৬৫ সঁকত সাওনৰ ১৩ দিন গতে সনি বাৰে ৰাতি চই ডঙত আই কুঁঅৰিএ ভায়েকক বুলিলে, ভোৰ পুতেৰেহে মোৰ পোক মাৰি-লে; তাকে মই মাৰোঁ, উলিয়াই দে; এই দাই ধৰি ভায়েকৰ বিসই গুচালে, লিগিৰি লিগিৰা চান্দাই, পানি ভোলা, কুকুৰা চোআ, সকলোকো হাতি সালত গৰাল দি ধলে । বজা দেৱে আই কুঁঅৰিৰ কথা এৰিব নোআৰি, ডাঙ্গৰিয়া, সকলক বোলে, মোৰ পোৰ লগত আৰ লাগে; সকলৰো লৰা একোটা দে । সকলৰো গা ন সহি বোলে, আমি লৰা দিব নোআৰোঁ; পাচে বজা দেৱে সকলকো পাট কাচ কাটিব দিলে, ইটা সিলকো মৈদামত ধা-পিৰ দিলে । বজা দেৱে ৰাতি দিনে লোক কৰি কান্দি ভাত নে খাই, বাজ চৰ্চাও এৰিলে । ডাঙ্গৰিয়া সকলে সুনি দুখ কৰি বোলে, বুপা পুখাওৰ দিনত এনৈ কথাও হোআ নাই, এতিয়া জে আমাৰ দিনত এনে কথা হৈছে, এই বুলি সকলোএ আলচ কৰি বোলে, জি কৰে কৰিব, আমাৰ লৰা চুটিয়াৰ লৰাৰ লগত দিব নো-আৰোঁ, কাকে সন্দায়ে নেৰোঁ । আলচ কৰা মা-নুহৰ লেখা, মৰানৰ লাকো বৰ পাজ ১, দিলি-হিয়াল সুকুস হুহু বুৰা গোহাঁই ১, পৰ্ভতিয়া পিঞ্জিা বৰ পাজ ১, ভিপাম বজা ১, বাম ভাই পানি কুকৰ ১, এই সকলে কথা হৈ নৰি-য়া জনাৰ ভলৈ গৈ বুলিলে; সৰ্গদেও, আপুনি

বজা হৈ আমাক ৰাখক । পাচে নৰিয়া জনাই বোলে, মই পূৰ্বে বজা ন হলোঁ, কগিয়া মানুহ কিতৈ টানিম, এই নিমিত্তে মই পূৰ্বে বজা ন হলোঁ । পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে বুলিলে, সৰ্গ-দেৱে আমাক ৰখা কৰক । জদি দেৱতা বজা ন হ'ব, সকলৰো বধে চুব ।

সকলৰো কথা এৰিব নোআৰি, ১৫৬৬ সঁকত ভাদৰ ১৩ দিন গতে সনিবাৰে পুডাতে ভগনিয়া বজা দেৱক ডাঙ্গি কুঁঅৰিয়া জনা বজা দেও হ'ল । ভগনিয়া বজা দেৱৰ ভোগ ৪ বচৰ, আগ দিনা পূৰ্ণ কালগুনি নিশ্ৰুত গ্ৰহন হ'ল । পাচ দিনা ভগনিয়া জনা বজা ককায়েক নৰিয়া জনা বজা দেও হৈ ভায়েক ভাগিল । ভগা বজা দেৱক ৰোজ দি পৰ্বতত নিৰ্বন্ধেৰে ৰখিয়া দি ধলে । ৮ মাহৰ পাচত কাগুনৰ ১৮ দিন জাঁও-তে, দেও বাৰে কুঁঅৰিয়া বজা দেৱে ভায়েক ভগা বজা দেৱক মাৰিলে । নৰিয়া বজা দেও বজা হৈ কিছু দিন থাকি লাকো বৰ পাজৰ জিকক কুঁঅৰি পাতিলে । ভগনিয়া বজা দেৱৰ মৈদাম নে দেখাকৈ নিম্ননাত গৰ বান্ধিলে । আজাৰাত লগাই কোটোহা কলে; নৰিয়া বজা দেৱৰ বৰ পুতেক লাপলুপ বৰ জনা গোহাঁই দেৱে আপুনি চয়জে বজা হ'ল, বাপেক নৰিয়া দেখি; মানুহ লগত সবহকৈ কুৰে । লাকে বৰ পাজৰে কথা হৈ, এই কথাকে নৰিয়া বুৰা গোহাঁইৰ ভনিএক কুকুৰে খোআ । গো-হাঁই দেৱৰ মাকে বজা দেৱত লগাই কলে, বোলে, তোমাৰ বৰ পিতৰ লাপলুপে লাকে; বৰ পাজৰে কথা হৈ সকলকে মোৰালে, তোমাক ধৰেহে । বজা দেৱে এই কথা সুনি, লগত মানুহ দি প্ৰমানকৈ চালে; সাৱধানে কুৰিবৰ প্ৰমান পালে । বৰ পাজৰ লগতো সবহকৈ কুৰিবৰ প্ৰমান পালে; পাচে বাপেক নৰিয়া বজা দেৱে পুতেক লাপলুপ বৰ জনা গোহাঁই দেৱক সাজ ধাৰলৈ বুলি মাতি নি ভিতৰ সুমুআই ধৰি, ভোগ ৰাৰিত মাৰিলে ।

চিন কেভবিলাক ।

A few Signs.

অনেক বচবৰ আটাই চিলোমোন বজাই
বুলিছিলে, বোলে, লৰাবিলাকৰ হুঙাও ভাব
কৰমৰ পৰা বুজিবলৈ সুলভ; আৰু ভাব সূম-
তি জদি হই, তেহে নি অৱলো সজ আচৰন
কৰিব ।

১ । এতিয়াও সৰু লৰাবিলাকৰ চিন এই
দৰে ওলাই । লেখা পৰ্হা নিকিবলৈ ইকুললৈ
জাবলৈ মন নি দিএ, কেৱল ওমলা উমলি
কৰিবলৈহে ইচা কৰে, এনে সৰু লৰাবিলাকক
জেনিয়া দেখোঁ, মুখ হবৰেহে চিন পাইচোঁ ।

২ । পাই পইচা পালে বেগাই ডাক খৰচ
কৰিবলৈ ইচা হোআ এনে এটা লৰা দেখিলে,
ভেতিয়া সি আগলৈ ধন বই কৰা পুত্ৰ হব
বুলি চিন পাইচোঁ ।

৩ । পাই পইচা সাঁচি খোআ জি লৰাই
উত্তম কাৰ্জত ধন নে ভাৱে, ডাক দেখিলে সি
আগলৈ কিৰ্পিন মানুহ হবৰ চিন বুজা জাই ।

৪ । জি কোনোএ আপোনাৰ নিমিত্তে মা-
ধোন চিন্তা কৰে, আৰু ভাব ভাল বস্তু আনে
সৈতে ভাগ নে বাঁটে, ভেতিয়া সেই লৰা বয়স
পালে আপোন পেটা হব বুলি চিন পাইচোঁ ।

৫ । দন্দ কৰা লৰা চোআলিবিলাকক দে-
খিলে, চিন ওলাই জে সিহঁতে আগলৈ খজাল
আৰু ঘিন লগা হব ।

৬ । কোনো সৰু
লৰাই ফটিকা বা আন
বাগি ধৰা বস্তু খাবলৈ
অদি মন দিএ, ভেতিয়া
সি মৰণি হব বুলি চিন
কৰি চিন ওলাই ।

৭ । জি লৰাই মিচা বেগাব লগ লৈ কুৰে,
বা চোৰ মিচা সাধি দিএ, অনিয়াই কৰা লো-
কৰ লগত আলাপ কৰিবলৈ মন দিএ, সি আ-
গলৈ কাটেকড বা কাঁচি দিয়া গচত পৰিব
বুলি চিন ওলাই ।

৮ । পিজি মাজিক মান মৰ্জতা কৰি থকা
লৰা দেখিলে, চিন হই জে সৰ্বসজ্জিমান পৰম
ইহৰে ভাব ওপৰত অসিৰ্ণাদ বাকি দিব ।

৯ । লতা ধৰমৰ কথা বিচৰা, আৰু
ভুল কথা চাৰি দিয়া লৰা দেখিলে, সেই
লৰা বয়স পালে ধৰ্ম্মি আৰু সুখিয়া হব
বুলি চিন পাইচোঁ ।

ভাব পাচে কি?

What next?

ভদ্ৰু মানুহ এজনে গাঁৱিত উঠি ফুৰা সময়ত
এটা ডেকা মানুহক লগ পাই ডাকো ভুলি
লৈ দুয়ো একে লগে জাত্ৰা কৰি সিবিলাকে
এনে কথা বাত্ৰা হবলৈ ধৰিলে । ভদ্ৰু জনে
ডেকা মানুহত সুখিলে, ভুমি কি কৰম কৰি
আচা ?

ডেকা । বেপাৰিৰ চহত মই এতিয়া কৰম
কৰিচোঁ; কিন্তু আগলৈ নিজা গোলা পাতি বে-
পাৰ কৰিবলৈ ইচা কৰিচোঁ ।

ভদ্ৰু জন । ভাব পাচে কি?

ডেকা । এটা উত্তম কন্যা বিয়া কৰি বে-
পাৰ কৰমত দিন নিয়াই ধন আৰ্জি চহকি
হমগৈ ।

ভদ্ৰু জন । ভাব পাচে কি?

ডেকা । কাম কৰা চাৰি মোৰ অৰ্জা ধনে-
ৰে সুখ ভোগ কৰিমগৈ ।

ভদ্ৰু জন । ভাব পাচে কি?

ডেকা । মৰন সকলোৰে কপালত লিখা
আছে, তেহে ময়ো
কেনেকৈ সাৰিম ?

ভদ্ৰু জন । আৰু
এবেলি সোধোঁ, মৰ-
নৰ পাচে তোমাৰ কি
হব ?

কিন্তু এই বেনি সোধাত ডেকাই একো উত্তর দিব নোআবিলে; কিয়নো সৎসারিক চিন্তাত মন মগ্ন হৈ নি স্বৰগত ধন মার্চিবলৈ একো উপাই ন কৰিলে। পাচে নি নিজম দি থকাত ভদ্ৰু জনে তাৰ কানত সাত্ৰব কথা সুবালে, বোলে, “কোনো মানুহে গোটেই ধন জগত পোআ হৈ আপোনাক জদি হেৰুআই বা বিনাস হই, তেন্তে তাৰ কি লাভ?”

এই ঘৰে বহু মানুহে ধন মান বিসই মাখোন চিন্তে, কিন্তু অমূল্য ধন জি অনন্ত পৰম আনুল, তাক কেনেকৈ পোআ হব, ই অতি প্ৰশ্নান কথাক সিহঁতে পাহৰে। সেই ধন হলে অখই, সেই সুখ অসিমা; কোটি কোটি কল্প গলেও লোপ ন হব; আৰু উচিত ৰূপে বিচাৰিলে সকলো মানুহে পাৰ পাৰে। আমাৰ প্ৰিয় সকল, এই জি কথা পাই আচা, ভোমোলাকে এতিয়াও সৎসারিক চিন্তা এৰি পৰ কালৰ সুখ ভোগ কৰিবলৈ জতন কৰা। ম.

পাৰাদাইচ পখিৰ বিবৰন।

Bird of Paradise.

পাৰাদাইচ পখিৰ নামে অতি সুন্দৰ চিত্ৰ বিচিত্ৰ বৰন থকা চৰাই পাপুআ আৰু ওচবৰ মাৰ্জুলি-ভো নিবাসি হৈছে। ইউৰপলৈ সেই চৰাই নিয়া অলপ কাল হৈছে; প্ৰিধিবিভ এনে সুন্দৰ চৰাই আচে বুলি তাত আগএ নু বুজিলে। প্ৰথমে জিয়া চৰাই তালৈ নিয়া নাই, অকল মোটিহে নিলে। তাৰ ঠেঙ্গ নথ মোট কাৰ্হোতে গুহু-আ হল, তাৰ কাবনে ঠেঙ্গ নাই কিয়া বুলি ইউৰপিয়া লোকে জানিলে। আৰু কোআ কুই কৰে, সি উৰিহে কৰে, গচত ন পৰে, আৰু সি একো বস্তু নে খাই, কেতিয়াবা তাৰ দিমল পাখিৰেহে ডালত সাৰটি ধৰি নিয়বৰ পানি মাখোন খাই। দেখিবলৈ অতি সোভা হোআত ইন্ধৰাজি ভালাৰে পাৰাদাইচ অৰ্ণাত এদেন বা-বিৰ পখি বোলে। এতিয়া পাপুআ মাৰ্জুলি-লৈ জোআ মানুহে সেই বিধ চৰাই দেখি মাৰি ধৰাতহে তাৰ বিবৰন আগন্তক বুজিছে। মা-কাও নগৰন্তো এজন চাহাবে সজাৰ ভিতৰত

সেই চৰাই পুহি ৰাখিছে। সি চাউল তাত খাই, আৰু কৰিঙ্গ পইতা চোৰাকো বৰকৈ খাই। তাৰ সজাত এটা কৰিঙ্গ দিলে সি তৰি-বে ধৰি চোটেৰে ঠেঙ্গ পাখি গুচাই মূৰ তি-তৰ কাল কৰিহে গিলে; লুটিয়াই কেতিয়াও নি গিলে, আৰু মৰা কৰিঙ্গ দিলেও নে খাই। নিতৌ নিতৌ পুআ সি গা খোএ, সকলো পা-খি চোটেৰে চোচ মাৰি মাৰি নিকা কৰে। নেজৰ পাখি বৰ দিমল আৰু মিহি, তাক ওভো-ভাই কেতিয়াবা মূৰো ঢাকে।

নিচেই পুআতহে সেই বিধ চৰায়ে হাবিৰ মাজত কুৰি কুৰি আহাৰ খাই; জেতিয়া বদ টান হই, তেতিয়া সি দুখ পাই গচনিৰ মা-জত লুকাই থাকে। চিকাৰ কৰা লোকে গুটি লগা ডিমক গচত উঠি মনে মনে থাকে, পাচে সেই চৰাই তাত গুটি খাবলৈ পহিলে কাৰেবে মাৰে। তাৰ মোট সুকাই গোটে পতি ২ টকা মান দামলৈ বেচে। মতাৰ বৰন মাইকিত-কৈ সুন্দৰ, পাখিও দিমল। ওপৰত লিখাটো

পান্না ববনিয়া পান্নাঘাইচ পান্নি বোলে; তাৰ
বুৰুৰ কলা পান্নিৰ মাজে মাজে পান্না ববনিয়া;
মূবৰ ববন জবনিয়া, তিথিৰ ভলে সোনৰ মৰে
জিলমিলাই থকা কলপতিয়া ববন, দুই কোল
আৰু বেজ হালধিয়া; আৰু বেজেনা ববনিয়া
ফুটু কান্দৰ মাজে মাজে আছে। আন পাখিড-
কৈ দিঘল দুডাল ঠাৰি নেজৰ পৰা গৈচে, ঠাৰিৰ
আগতহে একেৰিমান পাখি আছে। সেই বিধৰ
বাহিৰে আন ৮ বিধ মান সেই জাতৰ আছে,
কিন্তু সেইবিলাক প্ৰায়ে নো পোআ হেতুকে
তাৰ কথা অধিক ভাৱে নু বুজে।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

১৮৫২ ইং সঁকৰ ১০ জুন তাৰিখে বেলা
তিনি বজাৰ সময়ই জোৰহাটত শ্ৰী শ্ৰী কামেশ্বৰ
সিংহ মহা বজা পহলোক প্ৰাপ্ত হল, এই মহা
অসন্তোষৰ বাজা জোৰহাটৰ পৰা সুনিচো।

মেই মাহৰ ২৫ তাৰিখে গুৱাহাটী জিলাৰ
মাজত শ্ৰীকৃত বাবেক মাষ্টৰ চাহাবৰ খানচা-
মাৰ ঘৰত এট, চমত্কাৰ কথা হৈছিল, এজ-
নি চাগলিৰ গৰ্ভত দুই পোআলি জগিল, তাৰে
প্ৰথম পোআলি স্বভাৱিকৈ জন্মিল, কিন্তু দুটিয়
পোআলি জগিবৰ সময়ত তাৰ মাক প্ৰাই মৰা
নিচিনা হৈছিল, তথাপি দুই তিনি জন লোকে
পুৰুষাৰ্থ কৰি পোআলি বাহিৰ কৰাত বধ্য
পৰিল। সেই পোআলিয়ে দুই খান মুখ, তি-
নি খান কান, চাইটা চকু। এই চমত্কাৰ বে-
শি চাগলিৰ অধিকাৰে সেই মৰা পোআলি-
টোক সদৰ বাটত এজোপা গচত আৰি থৈ-
ছিল, সকলো পুজাই দেখিবৰ নিমিত্তে, আৰু
এই অতি অসন্তোষ কথা সকলোএ মানুহৰ কা-
বনে অকনোদই পত্ৰত চাপা কৰা হল।

বাম্‌গুন নগৰৰ অধিকাৰ বনৰ পৰা পলাই
জোআৰ পাচে মোৰি নামে ৪০ মাইলৰ আ-
তৰ হোআ এখন গাঁৱলৈ গৈ তাতে সেনাবি-
লাকে সৈতে হল। পাচে তাক ধৰিবৰ নিমি-
তে কৰ্নেল আপত্তৰ্প চাহাবে ভাপ জাহাজ লৈ

৭০০ সেনাই সৈতে খেদি গৈ ৮ মেই তাৰি-
খত বামত উঠি ৭ মাইল গলত কিছু ফুৰেত
মানক দেখা পালে। মান অধিকাৰেও কল্যা-
নিৰ সেনাবিলাকক দেখি ভাগি পলাল, সেনা-
বিলাকেও খেদি গৈ নে পালে, বৰ ডাঠ জং-
ল হাবি দেখি উভতি আহিল।

বাম্‌গুনৰ দখিনে থকা দালা জিলাৰ অধি-
কাৰে কেতখনি নাৱেৰে সৈতে আঁওতে ভাপ
জাহাজে নাওবোৰক ধৰি তাত অধিকাৰৰ বুৰি
মাক আৰু বৈনিএক এজন পালে, কিন্তু অধি-
কাৰ পলাই সাহিল।

বামতলৰ ভাপ জাহাজ আন ভাপ জাহাজৰ
ধৰে চক্ৰেৰে নে জাই; গুৰিত বৰ পেঁচ আছে,
সি বেগেৰে ঘূৰি ঘূৰি জাহাজ জাবলৈ হেঁচি
দিএ। মানে তাক পানি ন থলকাকৈ জোআ বে-
শি সি কি ৰূপে জাই, তাক নু বুজি বৰ আচৰিত
মানে। তাক চাবলৈ নিতৌ নিতৌ নক নাৱেৰে
অনেক মান লোক গৈ তাৰ চাৰিও পোনে ফুৰি
ফুৰি থাকে, কিন্তু জাহাজ চলোআ পেঁচ পানিৰ
তলত থকা হেতুকে তাক বুজিব নোআৰে।

১৪ মেই তাৰিখত কলিকতা নগৰৰ চাৰিও
পোনে বৰ ডুকান ধুমুহা হৈছিল। গধূলিৰ
পৰা বতাহ বলাই বাতি ২ বজা মানত টান
হল। কলিকতা নগৰৰ ৪০ পকি বতলা ভাগিল,
খাপৰিৰে কৰা নক ঘৰ ৫২৬, আৰু সামান্য
মানুহৰ খেৰৰ ঘৰ ২,৩৫৭ ভগা আৰু চাল
উবাই নিয়া হল। এতিয়া ঘৰ নাই কিয়া হৈ
প্ৰাই ১০,০০০ মানুহ মুকলিত দুখেৰে আছে।
আৰু হুগলি মুখত নিৰিম নামে এখন বৰ জা-
হাজ তাৰ সকলো মানুহে সৈতে তল গল;
আন তিনি চাৰি খন বৰ জাহাজ বামলৈ নিয়া
হৈ আচাৰি ভাঙিলে, আন আন নক ভাঙৰ
নাও বিহুৰ ভগা হল।

গুৱাহাটীৰ পৰা কলিকতালৈ সুন্দৰবনে দি
আঁওতে বৰ্হিমপুতৰ নামে ভাপ জাহাজ আৰু
তাত আৰি দিয়া জাহাজো ১৫ মেই বাতি ধুমু-
হা বতাহেৰে জংলৰ মাজত বামলৈ ডুলি
পোলাই হল।

চলিহটৰ জিলাত এজন বাবু এ আপোনাৰ কৌলিক পোৰোহিতক কিবা কথাত ভাল নে পাই এৰিলে। পাচে সেই পোৰোহিতে গোচৰ কৰাত মুনচেক আৰু সদৰ আয়িন দুয়ো তাক আকণ্ড পোৰোহিত লবলৈ আগ্য দিলে; কিন্তু বাবু এ সদৰ আদালতত আকিল কৰাত জজ লোকে পৰমৰ কথাত আগ্য দিব নে পাই বুলি মুনচেকৰ ৰাই গুচালে।

বম্বাই প্ৰদেশত লৌচি নামে এজন লেপ্‌চেন চাহাবে আপোন বিসই এৰি দিলত পাচে দুখত পৰি অনেক কৰমত ফুৰি ক্ৰমে মচলমানৰ পৰম পৰাত মিৰিলাকৰ মাজত গ্ৰহন কৰা হল।

বনপিব সিংহ নামে এটা বৰ ডকাইত হিন্দুস্থানত ফুৰি থকাত কাপ্তান অৰ চাহাবে মাহ চাৰেক বিচাৰি সেসত তাক ধৰিলে।

পাচে বনপিব সিংহে ফাটক ডাক্তি ডাঙি পলাল।

কদাপা নগৰৰ মাজেক্টৰ এলিয়ত চাহাবে আপোনাৰ এটা মাজিবৰ কোনো এক জগৰ পাই জ্বৰিমানা কৰাত তাৰ বেজাৰ লাগি সি মতা মেৰ চাগৰ মূৰত সাহোটা ডাক্তৰ গজাল মাৰি মাটিত পুতি চাহাবৰ অহিতে অনেক মজ কৰিলে। সি ইয়াকে ভাৰিচে, মেৰৰ মূৰ পচি গলে চাহাবৰ মূৰো সেই ৰূপেৰে ঢুকাই জাৰ।

বইদ নামে এজন চাহাবে এখান ডাডাঙ্গ সাক্ষি কেতখনি মাজুলিৰ অপিকাৰ হবৰ নিমিতে অনেক ধন খৰচ কৰি সেইবোৰক কিমাল, পাচে জোআ অক্টোবৰৰ ৫ তাৰিখত এটা সৰু মাজুলিত হাতত হিঙ্গৈ লৈ উঠিলত তাৰ নিবাসিএ আক্ৰমণ কৰি চাহাবক মাৰিলে। পাচে সিহিতে জাহাজৰ লোকেৰেও জুধ কৰি জ্বিনিৰ নোআৰি ভাগি গল।

ওহায়ে প্ৰদেশত এজন ডেকা মামুচে কটিকাখাই আপোন মাক বাপেকক মাৰিম বুলি ঘনে ঘনে কোআত মিৰিলাকে মনত বৰ দুখ পালে। সেসত এদিনা হাতত সিল এটা লৈ বাপেকৰ ওচৰলৈ গৈ, এতিয়া তোমাৰ মৰিবৰ

কাল হল বুলিলত সি আপুনি মূৰ ফুৰাই চলি পৰিল, তেতিয়া তাৰ কোমত থকা মোনাত কটিকাৰ চিটা এটা খেকেটা খাই ভাগিল; তাৰে খোলা এতোখৰ গাত সোমাই সিৰ চিগি ভেজ বৈ বৈ অলপতে মৰিল।

আমেৰিকা দেশত দেখুআবলৈ নিয়া দুই হাতি বাটত জোআত এটা ঘোঁৰাই হাতিৰ কাললৈ পিচি দি চৰি থাকোঁতে হাতি জোআ নে দেগিলে; নিচেই ওচৰ পালত অকস্মিতে ঘোঁৰাই এনে নে দেখা ভয়ঙ্কৰ দৃশ্য দেখি বৰ ভই পাই এফেৰিমান কঁপি কঁপি থাকি টাচ কৰে পৰি, কেৱল ভয়তে মৰিল।

আমেৰিকা দেশত আদিবাসি আৰৰ লোকৰ সংখ্যা ৪,১৮,০০০।

জুলাই, অৰ্থাত আভাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for July, A. D. 1852. Sal. Sac 7711.

সোম	মঙ্গল	বুধ	গুৰু	শুক্র	শনি	সোম	মঙ্গল	বুধ	গুৰু	শুক্র	শনি
১	১১	২	১২	১৩৪০	১৭	৩	৪	১৩	১৩১১		
২	১০	১	১১	১৩৪০							
৩	১১	২	১২	১৩৪০	১৮	৪	১	১৩	১৩১১		
৪	১২	৩	১৩	১৩৪১	১৯	৫	২	১৩	১৩১২		
৫	১৩	৪	১৪	১৩৪১	২০	৬	৩	১৩	১৩১২		
৬	১৪	৫	১৫	১৩৪১	২১	৭	৪	১৩	১৩১৩		
৭	১৫	৬	১৬	১৩৪১	২২	৮	৫	১৩	১৩১৩		
৮	১৬	৭	১৭	১৩৪১	২৩	৯	৬	১৩	১৩১৩		
৯	১৭	৮	১৮	১৩৪১	২৪	১০	৭	১৩	১৩১৩		
১০	১৮	৯	১৯	১৩৪১	২৫	১১	৮	১৩	১৩১৩		
১১	১৯	১০	২০	১৩৪১	২৬	১২	৯	১৩	১৩১৩		
১২	২০	১১	২১	১৩৪১	২৭	১৩	১০	১৩	১৩১৩		
১৩	২১	১২	২২	১৩৪১	২৮	১৪	১১	১৩	১৩১৩		
১৪	২২	১৩	২৩	১৩৪১	২৯	১৫	১২	১৩	১৩১৩		
১৫	২৩	১৪	২৪	১৩৪১	৩০	১৬	১৩	১৩	১৩১৩		
১৬	২৪	১৫	২৫	১৩৪১							

THE OCEANOGRAPHY

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

আবনোদর

৭ বচৰ।

আং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫২।

নম্বৰ ৭।

VOL. VII.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1852.

NO. 7.

মান দেশৰ বিৱৰণ।

Description of the Burman Empire.

আমাৰ পূব আৰু অগ্নি দিশে বৰ্মা নামে মানৰ ভাৰত-দেশ আছে। উত্তৰা দক্ষিণাকৈ দিহে ৭০০ মাইল; বহলে ২।৩ স মান মাইল। তাৰ নিবাসি লোক আন্দাজে ৫০,০০,০০০। তাৰ প্ৰধান দুই ভাগ, উত্তৰ ভাগ মানৰ নিজ ধান; দক্ষিণ ভাগত পেগু দেশ আছিল, তাক আলমপৰা বাদল্যাই দখল কৰাৰ এতিয়া এস বচৰ হল। পেগু দেশৰ ভালাইন ভাসা গুচাবৰ নিমিত্তে তাক বুলিবলৈ নিলেখ কৰি বৰ দণ্ড আগ্যা দিএ, আৰু ভাঙ বাক্কে ভালাইন লোকক অনেক ৰূপে সান্ত্বি কৰে। আগৈএ মানৰ ওপৰত ভালাইনবিলাক অধিকাৰ আছিল।

মান লোক অতি সৰুত, বনত চালি, নিৰ্ভয়া ৰূপে পুৰ্বতি চলকৰ কৰে। দেশ ধৰ্ম ভাল, প্ৰায়ে সৰুলো মাটিত খেতি কৰিব পাৰে। ভাঙ অৰ্দ্ধা বস্ত্ৰ ধান, কুঁহি-য়াৰ, নিল, কপাহ, ধপাত, সকলো আছে।

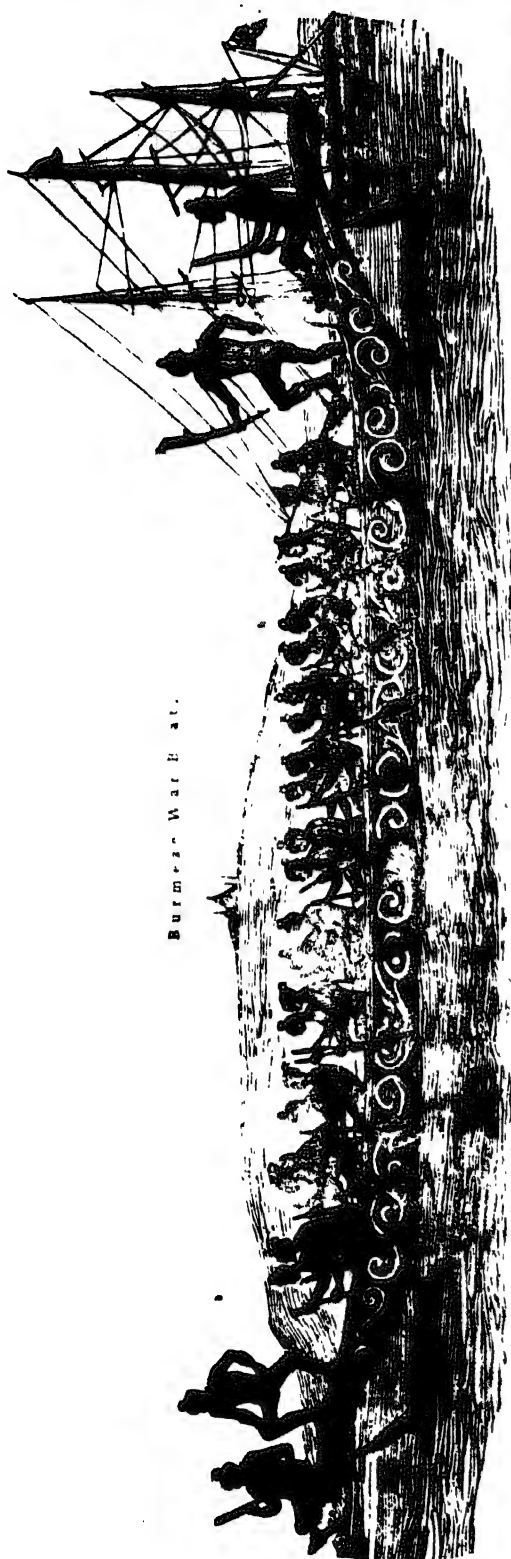
মান ভিৰোভা বক্কা।
Costume of Burmese Ladies.

৭৮৭

G

লোন দি চুভাত ধুম্মা মাচ বৰ খেদ কৰি থাই। দেশৰ মাজে দি ঐষাৱতি নামে এখন বৰ নদি দক্ষিণ কালটলৈ বৈ গৈছে। পূব কালে চালোএন নামে আন এখন ভাৰত নদিও আছে। উত্তৰ পশ্চিম ভাগে কেন্দোএন নদি আছে; সি মনিপুৰৰ ওচৰ। জাহাজ আদি সাজিবলৈ নানবিধ উত্তম কাঠ মান দেশত আছে। টিক নামে এবিধ সিক্কি গচ বৰ টান, উঁয়ে কেতিয়াও তাক নে খাই। কুলিৰ বন মৰগ, দিনটন্ত ৪ বা ৬ অনা লই। মোহৰ ৰূপ চলতি নাই; ভিৰি ৰূপ কাটি কাটি তজুৰে জুখি লই।

পইচাৰ বাবে সিহকে সেই ৰূপে কাটি ৰেচে। দেশৰ পৰা জাহাজেৰে ৰূপ পঠানলৈ বজাৰ নিলেখ। আৰু কোনো মাইকি বা লৰা দেশ এৰি জাবলৈ নি দিএ; মতা হলে পৰিয়াল থাকিলে জাব পাৰে। খেহে সৈতে সিহঁতে বামে আৰু জাহাজেও অনেক বেহা বেপাৰ কৰে। বজাৰ দিনত অচম দেশৰ দস্তবৰ দৰে, সমান্য যাদুহিলাকে মৰ্জতাৰ দৰে, পিন্ধা গুৰা কৰিব নোআৰে। আৰু অলপ

হকি হলে সিইতে ধন সকলি বে বেগাই বু
বুজাই; অধিকাৰে বুজিলে বেগাই জগদন্ত পে-
লাই ভেটিকৈ সকলোকে লই। আটাইবিলাক
অধিকাৰে ভেটিকৈয়ে প্ৰবৰ্তে; সিবিলাক অভি
অনিয়াই ডকাইডৰ দৰে কৰে। মান এজন
তিৰোতাৰ বাহিৰে সবহকৈ বিয়া কৰিব নো-
আৰে; কিন্তু বেটিৰ বাবে অনেকক বাখে, সি-
ইত বৈনি জনিৰ ভলে থাকে। সঁক লৰাৰ বি-
হত অনেক সান্ত্বি সূচি কৰা কৰমত প্ৰবৰ্তে।
তেতিয়া গাভৰু চোআলি সকলো ওলাই আহি
মানুহ আটাইবিলাকক পানিৰে সান্ত্বি কৰে।
ডাঙ্গৰ লোক মৰিলে, সৰ্টো পোৰে; সৰুবিলা-
কক পুতি থই। কেতিয়াবা ধনবন্ত লোকৰ
স মৌ জোলত ৰাখি থই।

মান লোক প্ৰাই সকলোএ লিখিব পৰ্হিব
পাৰে; লৰা কালত বাপু চাক্তত নিকি থাকে।
সিইতৰ পুৰি ভাল পাতৰে কৰে, ডাক টাৰিপ-
তিয়া পুৰি বোলে। সেই পাতত লোৰ সলাৰে
আখৰ লিখে, পাচে সিটা তেলেৰে মোহাবে,
সাতে আখৰ জলে। মান আখৰ ঘূৰনিয়া,
দেখিবলৈ সুন্দৰ, পৰ্হিবলৈ কিছু টান। সি-
বিলাকৰ ক খ আদি আখৰবিলাক তলত লি-
খিচোঁ।

১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০
২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০
৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০
৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০
৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০
৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০
৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০
৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০

মান লোকে বোধ ধৰমত পুৰ্বৰ্ত্তে; সিহঁতে উঁওক গৌতম বোলে। আগৰ কালত বিনি আছিল; এতিয়া নিৰ্ৱান হল, অৰ্থাত নাই কিয়া বুলি কই। সিবিলাকৰ ভকত সকলে নিৰ্ৱান হবলৈ বৰ বাঞ্ছা কৰে; কিয়নো স্বৰ্গ মৰ্ত্ত্য সকলো প্ৰানিএ নৈক জনম ধৰি ধৰি থাকে, তাক বৰ দুখ বুলি মানে; জিৱাত্মা নিচেই ঢুকালেহে ভাল বোলে। সিহঁতৰ বাপুক পুংগি বোলে, সিহঁত সকলো উদাসিন, আপুনি ভাত নে ৰান্ধি, হাতে লৈ একো নে খাই; ভাত পাৰৰ নিমিত্তে নিচোঁ আলি বাটত তললৈ মুকৈ চাই ফুৰে, তিৰোতাবিলাকে ভাত লৈ আহি বাপুৰ কচু আত দিএ, দিনটো এসাজ মাথোন খাই। সিবিলাকে তিৰোতা মানুহলৈ নে চাই, বস্ত্ৰ বেচ কিনি ন কৰে, ধনো ন লই, আৰু অকল হালপিয়া কাপৰহে লই। ধৰমৰ কথা গাই থাকোঁতে মুখৰ আগত ডাঙ্গৰ পংখা জ্বাৰ দি ধৰে। মানৰ ধৰমৰ দৰে একো জিয়া জন্তু মাৰিব নে পাই, লোকে মাৰিলে গৰু আদি সকলোকে খাই। মান দেশত গৌতমৰ অনেক মূৰ্ত্তি আৰু দল মঠ আছে; সেই মূৰ্ত্তিত সিহঁতে সেৱা কৰে। আৰিমথিয়া নামে গৌতমৰ নিচিনা আৰু এটা দেৱতা ওলাব বুলি জানে।

মান দেশত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম সিকাৰলৈ জন্ম আদি কৰি আমেৰিকান মিস্যনেৰি চাহাব লোক ৪৯ বছৰ মানৰ পৰা তাতে আছে। ধৰম সাত্ৰ মান ভাষাৰে ভাঙ্গি সকলো ঠাইত দিলাইচে। কেতবিলাক ঠাইত খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি স্থাপন কৰা হৈছে; কিন্তু সিবিলাকে অধিকাৰৰ পৰা বৰ দুখ পাই, আৰু কোনো কোনো বন্দি সালত দি বৰ নাস্তি কৰিলে। জেতিয়া ইঙ্গৰাজিএ সৈতে বন হৈছিল, তেতিয়া সিহঁতে জন্ম চাহাবক ধৰি অসংখ্য নাস্তি দিলে; উঁওৰ মেম চাহাবে বৰ সুমেৰে উপকাৰ ন কৰা হলে উঁও মৰিলহেঁতেন। সেসত উঁও এখা মৰা হোআ সময়ত কৰ্ম্মানিৰ কোজে এবাৰতি নদিএ উজাই ৰাজ ধানিৰ ওচৰ পালত ৰজা বৰ ভই পাই সেই চাহাবক বন্দি সালৰ পৰা উলিয়াই কথা ৰাজ্য হবলৈ ১৮২৫

মকৰ তিচৈয়ৰ মাহত ইঙ্গৰাজিৰ সেনাপতি চেব আচিবল কেছেল চাহাবৰ ওচৰলৈ বেগাই পঠাই মিল হবলৈ কথা দিলে। এই ৰূপে জন্ম চাহাবে কটকি বাবে দুই তিনি বেলি অহা জোআ কৰিলত ইঙ্গৰাজি কোজে বৈ নে থাকি ৰাজ নগৰলৈ চাপি অহাত এবাতি ৰজাৰ জি সোন ৰূপৰ পাএ আছিল, সেইবিলাকক বেগাই গোটাি পঠাই দিলে, আৰু সেনাপতিএ খোজা জি পন পাচে সকলোকে পুৰাই দিম, ৰজাই এই বুলি কোআই মিলনৰ নিবন্ধ কৰিলে। সেই বনৰ দোআৰাই কৰ্ম্মানিএ মান দেশৰ দুই ডোখৰ পালে, পশ্চিম ফালে মগ দেশ, আৰু পূব ফাল তেনাচেৰিম প্ৰদেশ পালে। অচম দেশৰ পৰাও মানক খেদাই এই দেশকো ললে। সেই বনত মানে কৰ্ম্মানিৰ সক্তি বুজি কেতখনি কামলৈ ডালে আছিল, পাচে সাহ পাই ইঙ্গৰাজি সদাগৰ চাহাব লোকক অনেক ডকা দি অমৰ্ত্ততা কৰাত কৰ্ম্মানিএ আকণ্ড জুধৰ আৰম্ভন কৰিলে। এই বেলি সিহঁতৰ দখিনৰ ফালে থকা জি পেগু দেশ, কৰ্ম্মানিএ ভাকো লব বুলি অনেকৰ মুখে সুনিচোঁ।

মানৰ ৰাজ নগৰ আৱাৰ বাহিৰে ৰাংগুন নগৰ প্ৰধান; তাৰ পশ্চিমে বাচিন, পূব ফালে মাৰ্ত্তবান, সেই দুই নগৰ কৰ্ম্মানিএ এতিয়া লৈচে। ভাত ৰাজে প্ৰোম, পগান, মিয়েদি, চেম্বুগিউ, পাতনাগো, এইবিলাক নগৰ আছে; পগান নগৰত ভালেমান পুৰনি বৰ ডাঙ্গৰ সিলৰ মঠ আছে।

ইএনানগাঁৱত লিটা তেল ওলোআ অনেক নাহ আছে; তাৰ পৰা সেই তেল নাও ভৰাই সকলো ঠাইত বেচোঁগৈ।

সিবিলাকৰ চৰা আৰু খেল নাও বৰ সুন্দৰ, সৰুত; সিবিলাকৰ এখান বনুআ নাৱৰ নকচা সি পিঠিত লিখা আছে; বৰ বেগেৰে তাক চলাই।

মই প্ৰাৰ্থনা কৰিব নে জানোঁ।

I do not know how to pray.

এক গধূলি দুটি সৰু বায়েক ভনিএকে উম-
লি আচিল, সুবৰ বেলি হ'লত ভনিএকে বায়ে-
কত কলে, হে বাই, তুমি টোপনি নো জাও-
তে ইয়াৰে তোমাক বাতি বাধিবলৈ প্ৰাৰ্থনা
কৰা নে? বায়েকে কলে, ভনি, মই প্ৰাৰ্থনা
কৰিব নে জানোঁ, তুমি জানা নে? ভনিএকে
বুলিলে, হই, মই জানোঁ, আৰু নিতৌ গধূলি
পূজা প্ৰাৰ্থনা কৰিহে কাম কৰোঁ। ভনি, প্ৰাৰ্থ-
না কেনেকৈ কৰিব লাগে, কোআচোন, ময়ো
সিকোঁ। ভনিএকে কলে, মই জি জি কাম
কৰোঁ, সেই আটাই কৰমেই মোৰ এক এক
প্ৰাৰ্থনাৰ কাৰন হই। জেতিয়া মই ঘৰ সাৰি-
বলৈ হাতত বাঁহনি ল'ও, তেতিয়া ইয়াবলৈ এই
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; হে স্বৰগত থকা মোৰ পিতৃ,
এতিয়া মই জেনেকৈ এই ঘৰ সাৰি নিকা কৰিম;
সেই ৰূপে ইয়াৰে মোৰ পাপ আৰু মোৰ মলিন
হোআ মন আপোনাৰ বাক্যেৰে সাৰি নিৰ্মল
আৰু সুচি কৰোক। আৰু জেতিয়া ডাঙৰ খাঁও
বা পানি পিও, তেতিয়াও এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ,
হে ইয়াৰ, মই ডাঙৰ পানি খোআত জেনেকৈ
মোৰ সৰিল ত্ৰিষ্টি হ'ব, তেনেকৈ ইয়াৰেও আ-
পোনাৰ বাক্যৰ দোআৰাই মোৰ অনন্ত জিহ-
নৰ আছাৰ দি মন ত্ৰিষ্টি কৰাওক। আৰু
জেতিয়া নৰিয়া পৰাত দৰব খাঁও, তেতিয়া ইয়া-
বলৈ এনে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, হে পুত্ৰ, মই এতিয়া
দৰব খোআত জেনেকৈ মোৰ সৰিল বস্তু হ'ব,
তেনেকৈ আপুনি মোৰ পাপ ৰূপ জি মনৰ
ৰোগ, তাকে ত্ৰান কৰ্তা পুত্ৰৰ ভেজৰে ধুই
পৰিত্ৰানৰ দৰব দি বস্তু কৰোক।

এই দৰে ভনিএকৰ কথা সুনি বায়েকেও
সকলো কৰম কৰা সময়ত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ
সিকিলে। মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক,
তোমালোকেও আটাই কাম কৰাৰ সময়ত ইয়া-
বলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সিকিবা। ডেহে মন-
নৰ পাচত ইয়াৰৰ পো জি হৈ অনন্ত সুখত
ভাগ পাবা।

ন. ল. ক.

স্ববুধি বচন।

Useful Maxims.

ঘনে ঘনে প্ৰাৰ্থনা কৰা, ডেহে ঘনে পতি
প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সহজ হ'ব।

মনৰ পাচত জি প্ৰয়োজনীয় আহাৰ তো-
মাক লাগিব, তেনে গুটি এতিয়া জিয়াই থাকোঁতে
সিঁচিবা। অৰ্থাত্ সত্য ধৰম আৰ্জন কৰা।

আগলৈ ভাল হ'বৰ নিমিত্তে বৰ্তমান কালত
পৰিসুখ কৰা।

তোমাক দেখিবলৈ সুখনি হই নে? যদি
তোমাৰ সৰিল দেখাত মোভা হই, তেন্তে তাৰে
সৈতে ইয়াৰে দেখাত আপোনাৰ মনকো মোভা
কৰা। সপ্তাহিক অলঙ্কাৰতকৈ জি অলঙ্কাৰ
পিন্ধাত ইয়াৰে মোভা দেখে, সেই ধৰম ৰূপ
মনৰ নিৰ্মল অলঙ্কাৰ পিন্ধা। সেয়ে হলে অনন্ত
কাললৈ স্বৰগ ৰাজ্যত জিলিকি থাকিবা।

খ্ৰিষ্টিয়ান লোকে ইটে সিটে দন্দ হাই কা-
মোৰা কামুৰি কৰাত কেনে আপদ! ৰাঙ্গ কুকু-
ৰে মেবক নষ্ট কৰাত বৰ বিস্ময় নহ'ও, কিন্তু
মেবৰিলাকে যদি ইটে সিটে খোআ খুই কৰে,
সেয়ে বৰ আচৰিত।

দুখৰ কালত সহন কৰিলে দুখ গিলিবলৈ
চিল হই, কিন্তু বিমুৰ্চিত হলে লেনত ভিত্তা
পোআ জাই।

সকলোৰে আদৰ পাৰ লাগিলে, তোমাৰ
মুখত মিঠা বস্তু ৰাখা। কিয়নো দহ হেজাৰ
টেকা দি আৰু কেটেৰা মাত মতাতকৈ এটা
কোমল মিঠা কথা কোআই ভাল।

পাপ লোকৰ অনিয়ায়ৰ লবহ সন্মতিতকৈ
ধৰ্ম লোকৰ অলপ বস্তু এই ভাল।

দাৰিদ ৰজাই আপোনাৰ গিতৰ পুথিত লি-
খিছে, আটাই মই লৰা আছিলোঁ, কিন্তু এতি-
য়া বুৰা হলোঁ, তথাপি ধৰ্ম লোকৰ সন্তানে
লোকৰ দুআৰ মুখত মাগি খোআ নে দেখিলোঁ।

ন. ল. ক.

তিথিৰ বিবৰন ।

Wanderings of a Pilgrim.—From the Bengali.

১ আশ্বা ।

ভক্তি আশ্রয়ন ।

চৰি ।

জ্ঞান কৰ্তা পুত্ৰ শ্ৰুতি, অপৰাধি মই পাপিষ্ট,
পাসণ্ড দুৰ্গতি দুৰাচাৰ;
নে জানোঁ ভক্তি স্তুতি, গিয়ান হিন অল্প মতি,
তুমি অগতিৰ গতি সাৰ ।
থোমা কৰি দোষ মোৰ, বাখি আচা এই কিল্কৰ
দুৰ্জন চইতানৰ মায়াত;
তুমি পুত্ৰ দায়াবান, কৰিলাহা পৰিত্ৰান,
ধাক্কিৰ নি দিলা একাৰমত ।
প্ৰান দিয়া কৰে জ্ঞান, সহি বহু অপমান,
হাই হাই, সত্ৰৰ কাৰনে,
এনে দায়্য অতিসই কতো নে দেখিলো মই,
যিচু বিনে এই তিনি ভুবনে ।
মুনা পুত্ৰ নৰেশ্বৰ, মাগো মই এহি বৰ,
অন্তে জেন স্বৰ্গ থান পাও,
জত দিন এই সৎসাৰ বাখিবাহা দুৰাচাৰ,
সদা জেন তজু গুন গাঁও ।
মনা পুত্ৰ যিচু শ্ৰুতি, অধৰমি মই পাপিষ্ট,
কৰা দায়্য দিন হিন জনে;
তুমি কৰুনা সাগৰ, ভক্তি হিন এই পামৰ
ক্ৰিপা কৰা আপোনাৰ গুনে ।
সাত্ৰত বাক্য তোমাৰ মনতে কৰিয়া সাৰ
সাখি পাৰ পৰম আত্মাৰ;
সেহি তজু বাক্য মানি ভক্তি ভাৱে জি জি প্ৰানি
প্ৰেম ভই কৰই তোমাৰ ।
নিচয়ে তাহাৰ জ্ঞান, নাহি কিছু অপমান,
কাৰন সি কৰিচে স্বিকাৰ;
মোহোতে বিশ্বাস কৰা, পাপ কৰ্ম সব এৰা,
ভেঙে বধ্যা হৈবেক তোমাৰ ।
তোমাৰ প্ৰতিগ্যা সাৰ নিচয়ে হৈবেক পাৰ,
সত্য ভক্তি হব জি জনাৰ;
এহি ভিধ্যা মাগো আমি, যিচুহে জগত স্বামি,
মোৰ পাপ কৰিও সৎসাৰ ।
ধৰ্মাশ্বাৰ ক্ৰিপা দান দিয়া অনাথক গিয়ান,
ধৰ্ম পথে হওক মোৰ মতি;
পাপিষ্ট অধম দুই, পাপে সৰা মতি দুই,
বাখা, বাখা, অগতিৰ গতি ।

পদ্য ।

দিননাথ দায়্য কৰা আপোনাৰ গুনে,
কৰিচোঁ কাভৰ মই দিন হিন জনে ।
তুমি পুত্ৰ দায়্য নাথ নিওক উপাৰি,
অপাৰ সাগৰ পাৰ কৰাহে কাণ্ডাৰি ।
মই পাপি কি বৰ্ণিমো তোমাৰ মহিমা.
অনন্ত অসংখ্য গুন নাহি ভাৰ সিমা ।
সৰ্ববিষাপি, সৰ্বদৰ্শি, সৰ্ব সক্তিমান,
অমাদি, অনন্ত, তুমি ব্ৰহ্ম নিৰঞ্জন;
সৰ্বজ্ঞান, অবিদ্যাসি, আৰু নিৰাময়;
অন্তৰ্জামি, সৰ্বানন্দ, পুত্ৰ দায়্যমই;
নিষ্কাম, নিম্পাপ, সৰ্ব গুণৰ আধাৰ,
তুমি সত্য ভগৱন্ত, পুত্ৰ নিৰাকোষ ।
আদিতে কৰিলা স্বৰ্গ প্ৰিথিৱিৰ সৃষ্টি,
তাহাতে হৈলন্ত সৰ নগনৰ দৃষ্টি ।
গতিৰ জলৰ মাজে দোৰ অন্ধকাৰ,
জলত আছিলে আত্মা পুত্ৰ আপোনাৰ ।
দিশি হওক এই আগ্য দিয়া মাত্ৰ তুমি,
অন্ধকাৰ মাজে দিশি হৈলন্ত আপুনি
দিশিকে উত্তম দেখি অন্ধকাৰ ভিন
কৰি দিলা দিন ৰাতি পুত্ৰ দুই চিন ।
একাৰৰ নাম ৰাতি তুমিহে ৰাখিলা
সন্ত্য প্ৰাতঃ কাল দিন প্ৰথম পাপিলা
এই ৰূপে চই দিনে কৰিলাহা সৃষ্টি,
স্বৰ্গ প্ৰিথিৱিতে জি জি কৰি আচোঁ দৃষ্টি ।
নানা জন্তু, নানা পখি, কিটাৰি পতঙ্গ,
বিবিধ ৰূপতে আছে দেখি কত বঙ্গ,
দিন ত্ৰিখ্য আদি জত তোমাৰ আগ্যতে
হৈলন্ত সকল সৃষ্টি সোভন দেখিতে ।
অৱসেসে মনুষ্যৰ জাতিক সৃষ্টিলা,
অসং ক্ৰমে নিজ গুন তাহাতে অপৰিলা ।
আদিতে আদম নাম খেলাহা তাহাৰ,
কামি হাৰ লৈয়া সৃষ্টি কৰিলা হাৰাৰ;
নৰ নাৰি কৰি দুইকো কৰিলা নিম্বুজ,
পিঞ্জি মাঝি তিয়াগি কৰে তিৰিতে আসক্ত ।
কেৱে কাকো তিয়াগি কোনো কালে ন কৰিব,
তিৰি পুত্ৰ দুয়ো এক ভাৱতে থাকিব,
এই ৰূপে সৰ্ব দিনে সৃষ্টি সমাপিয়া,
এদেন বাৰিত নৰ ৰাখিলা ধাপিয়া ।

বসবর্তি হইয়া জেন থাকিব তোমাৰ,
সেই হেতু ধৰ্ম আগ্যা কৰিলা প্ৰচাৰ ।
এহি উদ্যানেত থাকি বহু লক্ষ্য্য হোআ,
ত্ৰিখাদিৰ ফল পাৰি তোমোলাকে ধোআ;
কিন্তু ভাল মন্দ গান দাতা ত্ৰিখ্য আছে,
বে খাবা তাহাৰ ফল, নষ্ট হ'বা পাচে;
মোৰ আগ্যা নে মানিয়া জড়ি তাক খাবা,
নিচয়ে কহিলোঁ সেই দিনতে মৰিবা ।
চইতানৰ চলত ভুলিল আদি মাতা,
ভুলিলে আপুনি কল নে মানি সেই কথা ।
পুৰুষকে সেই কল আনি খুউআইলে,
প্ৰথমত তেঁওৰ আগ্যা লক্ষ্যন কৰিলে ।
তাহাতে হৈলন্ত পাপ ত্ৰিত্বৰ বাজন্ত,
নবৰ ওপৰে এবে কৰিচে কৰ্ত্তিভু ।
তাদি পুৰুষৰ পাপে ভুট্ট নৰগন,
তোমাকে ভুলিয়া সবে পাপত মগন ।
পাপ মগ্ন সবাকার পাপ আচৰন,
জন্ম সন্সারে ভুমি হৈয়া অচেতন;
চাৰিবা তোমাৰ ভক্তি ভক্তি আৰাধনা
নিতান্ত ইচ্ছন সুখে কৰিচে সাধনা;
পিত্ৰি, মাত্ৰ ডাই, বন্ধু, ব্ৰি, পুত্ৰাদি ধন,
গ্ৰিহ ভূমি তসান বস্তুতে অৰ্পি মন ।
অসাব নষ্ট লাগি মগ্ন সৰ্গ নৰ,
কোনোএ ন কৰ আপোনাক কিছু ভৰ ।
তোমাৰ প্ৰসাদে সবে অন বস্তু পাই,
তোমাৰ ক্ৰিপাতে বিপদৰ সঙ্কা নাই;
ৰোগ, দুখ, সোক, পিৰা দেহে জত ঘটে,
তহু অনুগ্ৰহে বখ্যা পৰে সেই সঙ্কটে;
ৰাতিতে নিদ্ৰাত ছোৰ থাকেঁ অচেতন,
ভূমিহে কৰিচা বখ্যা সদা সৰ্বধান;
তোমাৰ দায়তে দেখেঁ দিবাকার গতি,
তহু অনুগ্ৰহে দ্ৰিষ্টি কৰেঁ নিসাপতি;
তোমাৰ ইচ্ছাতে কৰেঁ জিৱন ধাৱন,
ভূমি কৰ ভুট্ট ভাৰ কি কৰে দমন ।
কি জি দেখেঁ সি সবত তোমাৰ মহিমা,
সহসু বদনে ভাৰ নাহি হই সিমা ।
গিয়ান ভুট্ট নৰ জাতি পিত্ৰি পাপ কলে
পণ্ডিত হৈলন্ত পাপ সমুদ্রে সকলে ।

চাৰিবা তোমাৰ ভক্তি ভক্তি আৰাধনা
কৰে হস্তক্ৰিত দেৱ দেৱিৰ অৰ্চনা;
পৰকাল হেতু কোনো চিন্তা নাহি কৰে,
মিয়ান সূন্য সৰ্বজন পাপ পথে ফুৰে ।
ভুমি দ্ৰিষ্টি দ্ৰিষ্টি বখ্যা কৰ্ত্তা সবাকার,
ধেনেকতে কৰিবাক পাৰাহা লক্ষ্যৰ ।
তথাপিও দায়ামই দিন হিন গনে,
জানৰ উপাই কৰে নিজ প্ৰান ধানে;
আগ্যা লক্ষ্যনৰ দোশ খেমা কৰিবৰ
মাতি আছে পাপিগন ক্ৰিপাৰ আধাৰ;
আহা আহা, জত পাপি লক্ষ্যৰ নৰ,
জিৱনৰ নাথ মই, মোৰ পথ ধৰ;
মন পালটন কৰা পাপৰ কাৱন,
মোহোৰ বাক্যত চলা কৰিয়া ধাৱন;
দ্রিষ্ট ভক্তি ভাৱে সদা কৰিবা প্ৰাৰ্থনা,
তাহাতে পাইবা ধৰ্ম আত্মাৰ সান্ত্বনা;
পাপ পুণ্য মন্দ কৰ্ম তেঁৱে জনাইব,
নিজ নিজ মনে সব প্ৰবোধ পাইব ।
জি কোনোএ লইবেক মোহোৰ আসুই.
ভিয়াগ ন কৰিমো তাক, কহিলোঁ নিচই ।
এই ৰূপে ধৰ্ম সাত্ৰে সূনে খানে ধানে.
প্ৰতিগ্ৰাৰ বাক্য প্ৰভু বুলিচে আপোনে
তথাচ পাপিষ্ট আমি ভুট্ট নৰ জাতি
লক্ষ্যিয়া তোমাৰ বাক্য পাপে কৰেঁ গতি,
পাপ কৰ্মে মতি মন পাপ আচৰন
আচোঁ সদা সৰ্বধান পাপতে মগন;
তহু ইষ্ট কৰ্ম আমি কিছু নাহি কৰেঁ,
আপোনাৰ সুখ মাত্ৰ সৰ্বদা বিচাৰেঁ ।
খেমা কৰা ক্ৰিপাধাৰ, দিয়া দিব্য গিয়ান,
আপোনাৰ প্ৰতি কৰা মন আকৰ্ষন ।
ভূবি আচোঁ পাপ জলে আমি অতিসই,
ক্ৰিপা কৰি বাধিওক প্ৰভু দায়ামই ।
পদ্ম পাতে পৰি জেন থিৰ নাহি জল,
ভেনে ৰূপে দেহে প্ৰান কৰে টল বল ।
দেখিয়া পাপ সাগৰ ভাৱেঁ নিবন্তৰ,
বাখা, বাখা, ক্ৰিপাধাৰ, ককনা সাগৰ ।

নিজ পুণ্য দান ফলে কবিও উদ্ধার,
ধেমা কহা জন্ত পাপ আছে সবাচার;
পৰিধাত নি নিবাহা ধেমিওক বোন,
এই প্রার্থনাতে পুতু হরোক সন্তান ।
সমস্ত জগত সর্ব নবর অন্তরে
সভা ধর্ম ব্যাপ্ত পুতু কবিও সন্তবে;
সর্ব ঘেসে সর্ব ধানে তছু বাজ্য হওক,
চইতানব বাজ্য আক মর্ত্যে নে থাকোক;
মিচা দেহভাব নাম নিষ্পে কহা জুত,
ধর্ম গিয়ানে নব লোক কহা পৰিজিহ্ত ।
জেনে স্বৰগত আপোনার ইচা-হই,
মর্ত্য ধানেও সেহি কপে কবোক সবাই;
সর্ব মুখে তছু গুন কবোক দিকাব,
অনন্ত জিবন আত্মা বাধা সবাচার ।
তোমার মণ্ডলি পুতু আছে জি জি ধানে,
বাধিওক সকলোকে আপোনার গুনে;
সর্ব পাপ বোম লোক আক আপদত
উদ্ধার কহাহা এহি প্রার্থনা তোমাত ।
ধর্ম আত্মা দান দিরা, দিরা ধর্ম গিয়ান,
সকলে কবোক তছু নামব কিত্তন ।
জিতো কবে আমাক ভাবনা আক নিন্দা,
নতুবা সক্রতা কিবা কবির বিটঙা;
ভাব হেতু করোঁ এহি প্রার্থনাহে আমি,
মঙ্গল কবিবা তাক জগতব বামি ।
বজা কিবা' দেস বধ্যা কবে জেহি জন,
দুষ্টক মমন আক সন্তক পালন;
কবিওক পুতু ভাব প্রতি ক্রিপা দিষ্টি,
পালন কহা হে নাথ আপোনার দিষ্টি ।
ধর্ম অধি জালি সর্ব নবর অন্তব
নাম কহা অতি ঘোর বিপদ এস্তাব ।
বিপদ নামক যিহু অনাধব নাথ,
অধমব কাহুজিতে কহা কর্নপাত;
দিননাথ সুনিয়োক পাণিব কাঁতব,
পবিত্রা পাপ নাগবে তাকো নিবন্তব ।
পালও পামব মই পাণিষ্ট অগ্যান,
অন্ত কালে দিরা ধান তোমার চবন ।
তোমার নামত এহি প্রার্থনা তবন,
অধমক জান কহা হওক, আমেন ।

২ আখা ।

সবাবি ধবম গ্রহন কবি ভির্বি জাভাব
আবন্তন কহা ।

দুদবি ।

সুনা সর্ব জন অমিত্ত বচন,
বিদরে দিওক বাস;
পাপ ভবিবর যিহু পদ সাব,
নাহি অন্য আক আস ।
ঠেঁরে দায়াভুব, আপুনি ইহব,
পূর্ন ব্রহ্ম সনাতন;
যিহু বিনে আর সকলো অসাব,
ভাবি দেখা সর্ব জন ।
ঠেঁরে প্রেম সিদ্ধ, পাণিষ্টব বন্ধু,
ভাবিচে দুর্মতি নব;
দায়াবান অতি সর্ব জন প্রতি
দুষ্ট অধম পামব ।
ঠেঁওব প্রেম অতি পাতকিব প্রতি,
ভক্তি ভুতি করে জেই,
মনে বিশ্বাসিলে, ধেম জুত্ব হলে,
মুক্তি পদ পাব সেই ।
ধর্ম লাভে জান আচই প্রমান,
পর্হা হে পাঠকগন;
জদি নাহি পাব, ভেত্তে বোলোঁ আর,
উপদেশে দিয়া মন ।
হেলা ন কবিবা, সভাক ধরিবা,
নাভে আগ্যা আছে জেন;
অতি লবা লবি পাপ ভিগ্নগ কবি
সাধিও এমুআ জান;
ন হলে নিবাস, হবা লবনাস,
অনন্ত নবক ধান,
পবি কোপানলে নিজ কর্ম ফলে,
কবিবা অতি ক্রন্দন ।
জদিহে নে মানা, ভুঞ্জিয়া জাভনা,
নবক সান্তি অনন্ত;
ভেতিয়া তোমার ন হব নিভাব,
দহিব অধি পুচও;
সদা সর্বদান দত্ত হব মন,
নে পাবা কোনো সান্তনা;

ইঞ্জি আদি জন্ত সব হ'ব নষ্ট,
আত্মাহে পাব জাউনা ।
ভাই বন্ধগন, ভিৰি পুত্ৰ ধন,
ভাতে কিছু নাহি হ'ব;
সকলো অসাব, কোনো ন হই বাব,
ভেতিয়া সন্নে ন ব'ব;
জন্ত দিন দেহে আত্মা খিতি বহে,
বোলে সবে আপোনাৰ,
নয়ন মুদিলে, অচেতন হলে,
কোনো ন হই সজ্জি কাৰ ।

এই হেতু সুন, হৈওক চেতন,
কৰা যিচু পদ সাৰ;
ভাবি দেখা জন্ত সকলো অনিভ্য,
প্ৰভুহে জানাধিকাৰ ।
জেন ব্ৰিখা ডালে পাখি গৈা সকলে
দণ্ডক দুদণ্ড থাকে,
সেই ৰূপে জ্ঞান, দেহতে ছিটন,
নিচয়ে বোলোঁ সনাকে ।
মৰ্ম পথ ধৰা, ভেজি পাপ হেৰা,
ভক্তিও শ্ৰুষ্টি সৰন
পাপ অন্ধকাৰে কয় ঘূৰি মৰে,
মুদিয়া দুটি নয়ন!
সভা ধৰ্ম জেন মুকুৰ কিৰন
নে থাকে তাত একাৰ,
মিচা মৰ্ম জেই জোতি হিন সেই
চলোঁতে অতি দোহোৰ,
দিশ্ৰিতে সঘন কৰিলে গমন,
অপমান নাহি হ'ব,
অন্ধকাৰে ভাই, চলিলে সদাই,
পথতে উজ্জ্বলি থাক ।
এই হেতু সুন মোৰ নিবেদন,
শ্ৰুষ্টিত কৰা আগুই
যিচু বিজে আৰ নাহিকে উখাৰ,
জানিবা নিচয়ে ভাই ।
তৌৰে দায়াডুৰ, আপুনি ইহ'ব,
নব পাণিৰ কাৰন
জন্ম লৈল আহি, জেন পূৰ্ণ সজি
আজি বিড় নিৰঞ্জন,

নব অৱতাৰ ভৈলা প্ৰেমাধাৰ
ভাৰিৰলৈ পাণিগন;
কৰিয়া ভুমন সজ্জি সিনাগন
দিলে সুখৰম গিয়ান;
অৱসেসে প্ৰান কৰি সমৰ্পন
প্ৰাচিভ কৰিলা দান;
কথা সাৰ এই সবাকো জনাই
ভাতেহে পাণিৰ ত্ৰান ।
মিচা দেৱ দেৱি ডাক থাকি সেৱি
কিয় কৰা আত্ম এই?
কৰিলে আগুই, পাপ ন হই এই,
জানিবা ডাক নিচই ।
পূৰ্বে দেৱতাৰ নামে ভৰিবৰ
কৰিচোনোহো ভাৰসা
ন হৈল সামফল, সকলো বিফল,
মিচা হৈল সৰ্ব আসা ।
ভুমিয়া তিৰ্ধত কষ্ট পালো জন্ত
হইয়া নিৰোধ অতি,
সেহি কথা সুন, কৰি নিবেদন,
জনাও সবাব প্ৰতি ।
লৌকিক বেৱহাৰে ব্ৰাহ্মনৰ ঘৰে
জনম মোৰ হৈছিল;
দেৱতাৰ মানা কৰিলোঁ এজন্য,
হিন্দু ধৰ্মে হৈয়া ভুল ।
হৈয়া সন্যাসি সিব তুল্য বেসি
হিন্দু সাত্ৰ অনুমাৰি:
তপস্যা কতক কৰিলোঁ জডক
ভক্তি কৰি ত্ৰিপুৰাৰি ।
তিৰ্ধ জাত্ৰা জন্ত কৰিলোঁ সন্তত
কহিবো ডাক বিস্তাৰি;
হৈয়া বনবাসি ভুমি দিবা নিসি
দণ্ড কমণ্ডলু পাৰি;
বস্ত্ৰ বাঘ চাল পিকি কত কাল,
গলে কদাধাৰ মালা;
সৰিলে লিপিলো ভয় জন্ত পালো,
হাতে বিভুতিৰ গোলা ।
গোজা ভাঙ্গ ভাই জন্ত পাৰি থাই
দিনে ৰাতি সেই আহাৰ,
অনৰ কাৰন কত সব প্ৰান
অহি চৰ্ম হৈল সাৰ ।

বন সীক জড, নিম পাড জড,
মই খালোঁ অনুখান,
মনতে বিহান হৈমো বর্গবান
সিহ নাম সনা ধান ।
বিচাৰি ব্রাহ্মন চলোঁ ডাৰ ধান,
সেয়ে কৰাই ভোজন;
সেহি ভাগ্য কলে নে খালে দ্বিগালে
ডাঙে বাঁচিল জিহন;
গুরু আগ্যা কৰি দিলে মোক এৰি
সনা উপস্যা কৰিতে,
সিহে আগ্যা ধৰি সর্নখান কুৰি
গুরুৰ মন্ত্ৰ উপিতে ।
জি মন্ত্ৰৰ কল, সুনাই সকল,
তন্ত্ৰ সাত্ৰে জেন বিধি;
সপ্তম দিবসে ডাঙে অনায়াসে
হৈবেক সকলো সিধি ।

মন্ত্ৰ গুন ।

“ওঁ নমো অবিভক্তন নিকট কট স্বাহা ।”
সিকি এই মন্ত্ৰ জেন কল প্ৰাপ্তি হই,
কহা ডাক অৱধান সাত্ৰে জেন কই ।
প্ৰথম দিনতে কিছু নাহি হব কল,
দ্বিতীয়তে পিজি লোক দেখিব সকল;
ত্ৰিতীয়তে জন্তু সৰু বুজিনাক পাবে,
চতুৰ্থতে ডবিল্যত বাক্য সক্তি পৰে,
পঞ্চমতে লিখা পই। জানিব সমস্ত,
সষ্ট দিনে সৰ্ব সাত্ৰ হৈবেক মুখন্ত,
সপ্তম দিনতে সিহ সক্তিৰ কাবনে
কৈলাসত জাৰ সিডো বথ আৰোহনে ।
দুলবি ।

সুনি মন্ত্ৰগুন, মনতে মগন,
কৰিলোহোঁ বহু সুম;
সব ব্ৰেখা হৈল, দুখ কত গৈল,
কেৱল মনৰ ভুম ।
উপস্যা কাবনে বহি এক প্ৰানে
জেন নিচই অন্ধক,
জোগালন কৰি মনে মৌন ধৰি
খাকোঁ খানে জেন বক ।
জনকৰ পুৰ, হস্তিনা নগৰ,
অজোধ্যা, মথুৰা আদি

বকুল মহাবন আৰু ত্ৰিআবন
পালোঁগৈ জমুন নদি ।
গিৰি গোবৰ্ধন কৰি বহনন,
বাখা কুণ্ড, স্যাম কুণ্ড,
আৰু কুণ্ডবন, নিকুণ্ড কাবন,
কি কয়োঁ নি সব কাণ্ড ।
হৰিচাৰ দেখি গৈয়া জ্বালামুখি,
পাচে বদৰিকা সুম;
জজ্ঞা গিৰনাৰ ধৰনি ধৰাৰ
ডাঙাঙে হাৰিকাধাম ।
ধানে ধানে বৈ কত দেৱালই,
ডাক বৰ্ণিযো কি কাৰ্জ?
মুখ্য দেবি বোলে সন্যাসি সকলে,
চলি গলোঁ হিঙ্গুলাজ ।
ভুমিয়া সকল, ন হৈল সাম্ৰল,
কাঠ বাস্তিলে চবন;
জড দুখ ডাই, জানিবা সবাই
পৰ্ণত বাট গমন ।
মিচা ধৰ্ম লাগি হৈয়া অনুবাগি,
ক্লেস কত কৈমো ডাই;
হৈলে বৰ্ণা কাল, তলে দ্বিখ্য ডাল,
কৰিলোঁ ডাঙে আসুই;
বদৰ সময়ই নাহিক আসুই,
সিহত ডাপ সুৰ্জৰ;
ডাঙে বৰ দুখ, মনত অসুখ,
দহে তনু নিবন্তৰ ।
কত অধি ডাপ সহিলোঁ সন্তাপ
মনক ধিৰ কৰিলোঁ;
কুবুধি প্ৰভাৱ দ্বিট ভক্তি ডাৰ
সিলত মাখা দোঁআলোঁ ।
জাৰৰ সময়ই অধিৰ আসুই
সয়ন কৰোঁ মাটিত;
কেনি সিহ সক্তি, নজুৰা পাৰ্ণতি,
নে দেখিলোঁ কাকো ডাঙ ।
পাই মন দুখ হৈ পাচে বিমুখ,
ঘূৰিলোঁ পুৰৰ দিগ;
ক্ৰমে ক্ৰমে ডাই চলিয়া সদাই
জাজ্ঞা কৰিলোঁ প্ৰয়াগ ।
বোলে হিন্দু মতে, জিবেনি তিৰ্ভতে
জি জন মাখা দোঁআৰ,

মুক্তি বন্ধুই পাইবেক নিচই,
ই কথা মিচা ন হব ।
মোহোর নিবত্ত অতি বব উট
আছিলে গোটা চাবেক,
মুক্তির আশ্বাসে মনত বিষালে
কাটি পেলালোহো তাক ।
সান্ত্বিত বচন অন্তকালে জান
জদি পাবে গঙ্গা জলে ।
জেতিয়া মোর চুলি কাটিলো আপুনি
হবিলে নাগা সকলে ।
দিয়া গঙ্গা জল হৈলন্ত বিকল,
গুণিলে মুক্তির আশ;
হরি নাগাগন আপোন আপোন
মাখাত বাস্তিলে কেস ।
পব চুলি হরি বাস্তি মূৰ ভরি
ভোসন করিলে অঙ্গ;
অতি লোভ মন সজাই বদন
দেখি মিচা সর্ব বঙ্গ;
নাগা নাম ধরে, পালে ভিবি হরে,
সদা করে অপকর্ষ,
চোর বধ আর অতি দূৰাচাৰ,
কাৰো নে দেখিলোঁ ধর্ম ।
ধর্মর কাৰন জদি কোনো জন
হবিলে খোজে ফকির,
করি সুৰা পান বব অগিয়ান
করে অতি অহঙ্কার ।
কাম ক্রোধ আর জত দূৰাচাৰ
আচে সবাব অন্তরে,
ধর্ম রূপ ধন সেই পাপিগন
কি মতে আর্জিব পারে?
এহি আচরনে জানা সর্ব জনে,
ন হই পাপ দমন;
ভাবি দেখা এই বিকল আশুই,
কেবল অসুখ মন;
সর্ব সাত্বে বোলে, সুমন ন হলে
জেয়ে কবোক জি কর্ম,
তাহাতে সন্তাপ বাৰ্হে অতি পাপ,
ন হব কোনো ধৰ্ম ।
বোলে হিন্দুগন দণ্ডি নাৰায়ন,
বেদ আদি পুৰানে লিখে,

সংখেন তাহার আচাৰ সবাব
জবাই দিলোঁ সবাকে ।
মন অনুযোগ চাহিয়া পুরাণ
জায়া করি মির্জাপুৰ;
বিদ্যা ধানে ঠৈ দেখিলোহো ভাই,
দেবি বিদ্যাবাসিনিবি ।
অনন্তর কালি দেখিলোঁ পুবেনি,
কহিলোঁ তাক দর্শন;
দেবি কামাখ্যাক মনে দেখিহোক
পুবে কহিলা গমন ।
হরগিরি মাধব কেদারনাথ নির
কামাখ্যা সুন্দরি ভত,
ধানে ধানে জুক্তি দেখো নির মূর্তি,
তাহাক বর্নিতো কত ।
জাঁও জতে জতে, জপ করোঁ ততে,
নে দেখো একোতো সাব,
কেনে রূপ ভরোঁ, সদা ভাবি মরোঁ,
মনত পাপব ভাব ।
মুক্তির আশ্বাস কালিক বিদ্যাস
করিলোহোঁ এক মন,
কাল ভৈরবক, নতুবা প্রেতক,
নে দেখিলোহোঁ নয়ন ।
হর দ্বার তিয়াগি পরিভ্রান লাগি
বিকল সব করিলো,
পাপি দুই মনে গুরুৰ চরনে
মিচাতে মাখা দোঁআলো;
মন্ত্র আদি জত, নির দুর্গা তত,
কিচু নাহি ফল সাব;
য়িচু বিনে ভাই, কতো জান নাই,
দেখা সকলো অসাৰ ।
জত তির্ক ধান দেখিলোঁ নয়ন;
কহিবোঁ তাক বর্নন,
মন দ্বিৰ করি বিদয়ে বিচারি
বুজাহে পাঠকগন,
নিদা করিবব ইচা নাহি মোর,
দেখি আহিচোঁ আপুনি;
তাক নিবেদন করোঁ প্রিয়গন,
হয়োক মন্ত্রাস সুনি । ন. ল. ক.

স্বাকোবে দেখা স্বর্গীয় সপোন ।

Lesson VIII.— Jacob, or the Heavenly Dream.

আব্রাহাম আৰু চাবা অতি বয়সীয়া হন ।

পাচে চাবাই মৰিলত আব্রাহামে তেঁওক পুতি-
বলৈ ইচা কৰিলে; কিন্তু কিনান দেশত চাবাক
পুতিবলৈ আব্রাহামৰ এভাখৰ মাটিও ন থকা
হেতুকে তেঁও কিনানিয়ারিলাকক ধন দি এখান
পখাৰ কিনিলে ।

সেই পখাৰ খান গচ গচনিৰে পূৰ আৰু
তাতে এটা গকুৰো আছিল । আব্রাহামে চাবাৰ
মৰা ন লৈ গকুৰতে ধলে । পাচে আব্রাহাম
মৰিলত তেঁওৰ পুত্ৰ ইচাকে তেঁওকো সেই গকু-
ৰত জড চাবাক ধোআ হৈছিল তাতে ধলে ।

সেনৰ দিনত আব্রাহামে সেই গকুৰৰ পৰা
আৰুও উঠিব, আৰু স্বৰগত ইহবৰ সঙ্গত ধা-
কিব । আব্রাহামে কিনানক আপোনাৰ দেশ
কৰিবলৈ ইচা ন কৰি, তাতকৈও উত্তম জি
স্বৰগ, তাতে ইহবৰ সঙ্গত থাকিবলৈহে বাঞ্ছা
কৰিলে ।

আব্রাহামৰ আত্মা মৰা নাই, কিন্তু এতিয়া
ইহবৰ সঙ্গত আছে; সেনৰ দিনত তেঁওৰ সৰি-
গো জিব; ভোমোলাকে তেঁওক দেখিবা, আৰু
ঈদি আব্রাহামৰ নিচিনাকৈ ইহবক প্ৰেম কৰা,
তেনে হলে ভোমোলাকে আব্রাহামে সৈতে স্ব-
ৰগত একে লগে বহিবা ।

ইচাকে বিবকা নামেৰে এজনি উত্তম কন্যা
বিয়া কৰিলে । জি ভাৰু স্বৰত চাবাই বাস
কৰিছিলে, তাতে ভায়ো থাকিল ।

ইচাক আৰু বিবকাৰ এচৌ আৰু স্বাকোৰ
নামেৰে দুটি জঁজা পুত্ৰ আছিল । কিন্তু নিইত
ইটৰ লিটৰ পৰা দেখিবলৈ আৰু স্বভাৱতো
বৰ বেলেগ আছিল । এচৌ হলে লৰা কাল-
ৰে পৰা দুৰ্ভ, কিন্তু স্বাকোৰ ভাল, ইহবক প্ৰেম
কৰে । এচৌ বয়স পাই মানুহ হ'লত সি চি-
কাৰি হ'ল; তাৰ জীৱ খেদু আছিল, হাবিলৈ
গৈ চৰাই পহু মাৰি স্বৰলৈ আনি খাবৰ নি-
মিত্তে জুগুত কৰি তাৰ ভাল আহাৰৰ অলপ
অলপ বাপেক ইচাকক দিএ । এচৌএ পহু
মাৰিবলৈ আৰু, তাক বাস্তবলৈ বেয়া ন হই;

কিন্তু তাৰ মন দুৰ্ভ, সি ইহবলৈ মন নি দি
তেঁওতকৈও ধোআ যোআকে অধিক প্ৰেম কৰি-
লে ।

স্বাকোৰ হলে মেৰ বখিৰা আছিল । সি আৰু
তাৰ চাগ মেৰ চাগবিলাক আপোনাৰ জাহুৰ
ওচৰত আৰু মাক বাপেকৰ লগত থাকিল ।
সি ইহবক প্ৰেম কৰে, আৰু বাৰে বাৰে তেঁও-
লৈ প্ৰাৰ্থনাও কৰে ।

স্বাকোৰতকৈ ইচাকে অধৰমি এচৌক লৰহ
প্ৰেম কৰাৰ কথা মই ভোমোলাকক কবলৈ
অনন্তোল কৰিচৌ ।

কি কাৰনে লৰহ প্ৰেম কৰে মই কম নে?
কিয়নো এচৌএ তেঁওলৈ ভাল আহাৰ আনে,
সেই নিমিত্তে তাক লৰহ প্ৰেম কৰিবলৈ বহ
বেয়া কাৰন আছিল । কিন্তু বিবকাই স্বাকো-
বক প্ৰেম কৰে, আৰু ইহবৰও স্বাকোবক প্ৰেম
কৰে, এচৌক কৰা নাই । এচৌ আৰু স্বাকোবে
ইটে নিটে প্ৰেম কৰে বুলি তাৰা নে?

সিহঁতে ন কৰে, স্বাকোবে কেতিয়াবা কে-
তিয়াবা এচৌলৈ নিৰ্ভয়া ৰূপে আচৰন কৰে ।
এচৌএও স্বাকোবক হিংসা কৰে, আৰু বখিব-
লৈকো ইচা কৰিলে । এদিনা এচৌএ কলে,
মোৰ বোপাই লগতে মৰিব, তেতিয়া মোৰ
ভাই স্বাকোবক বধ কৰিম ।

এচৌএ কেতিয়াবা স্বাকোবক বখিব বুলি বি-
বকাই বুজি ভই পাই স্বাকোবক মাতি কলে,
ভোমাৰ ককাই এচৌএ ভোমাক মাৰিবলৈ ইচা
কৰে, এই কাৰনে ভোমাৰ জি মোমাই বহু
দূৰত আছে, তাৰ তলৈ গৈ থাক; অলপতে
জেতিয়া এচৌএ তাৰ খব্ব এৰিব, তেতিয়া মই
ভোমাক আনিবলৈ মানুহ পঠাম ।

স্বাকোবে তাৰ মাকৰ বুদ্ধি ললে । সি তাৰ
বাপেকৰ পৰা বিদাই লৈ জোআৰ আগেয়ে
ইচাকে তাক আনিবাদ কৰিলে ।

আপোনাক দিবলৈ স্বাকোবে তাৰ বাপে-
কক একো দু খুজিলে; সি আপোনাৰ লগত
চাকৰ, বা চাগ, মেৰ চাগ আৰু উঠিবলৈ এটা
গাখণ্ড ন ললে; কেৱল হাতত এডাল লাখুটি
লৈ জাখা কৰিবলৈ ওলাল । স্বাকোবৰ বৰ

অসন্তোষ হৈছিল, আৰু কল্লোল বিদেদি হ'ল । নহু দুইবত থকা আৰু কেতিয়াও নে দেখা এখন দেসলৈ গৈচে ।

ডোমোলাকেও যদি লিখি মাখি এৰি দুইব দেসলৈ অকল সবিশ্য হৈ জাব লাগিলে, বৰ অসন্তোষ নে পাবা নে?

জাত্ৰাৰ মাজত বাতি সুবলৈ তাৰ ভাষু ঘৰ নাই; এই কাৰনে কেতিয়া বাতি আহিল, সি কেতবিলাক নিল লৈ তাৰে গাৰু কৰি মাটিত পৰি সুই থাকিল । সেই দেসত ভালুক বাজ কুকুৰ আছিল, কিন্তু ইয়াৰে তাক সিহঁতৰ পৰা বখ্যা কৰিলে; সি কিমান অসন্তোষ পাইচে তাক ইয়াৰে জানি, অতিসই সান্ত্বনা দিওতা সমাজিক ঠেওক দেখুওালে ।

যাকোনে সপোনত বৰ জখলা এটা আকালৈকে দেখিলে, ঐশ্বৰ্য়মই দুতবিলাক তাৰ ওপৰত, কেতবিলাক ওপৰলৈ উঠিচে, কেতবিলাক তললৈ নামিচে, আৰু সকলোৰে ওপৰত স্বয়ং পৰম ইশ্বৰকে দেখিলে । ভেতিয়া যাকোৱে এটা আকাশি বানি সুনিলে, ইয়াৰে তাক মাতি কৈচে, মই আব্রাহামৰ ইচাকৰো ইয়াৰ, তুমি জৈলেকে জোআ তাতে মই তোমাক বখ্যা আৰু পালন কৰিম, আৰু আকও ঘৰলৈ ওভো-ডাই আনিম । আৰু জি ঠাইত তুমি সুইচা, এই কিনান দেসত তোমাৰ সন্তানবিলাকে বসতি কৰিব ।

ভেতিয়া যাকোৱে টোপনিৰ পৰা সাৰ পালে, কিন্তু এতিয়া হলে তাৰ মন আনন্দেৰে পূৰ হ'ল, ইয়াৰে আৰু ঠেওৰ দুতবিলাকে তাক বখি আছিলে বুলি সি জানিলে । কেতিয়াও জনে এই সান্ত্বনা কৰোঁতা সমাজিক দেখা গাই নে পাহৰিব, এনে ইচা কৰি জি নিলবিলাকক গাৰু কৰিছিল, সেইবিলাক দমাই এটা দল কৰিলে । সি ভাবিলে, ইয়াৰে অজিকাৰ কৰাৰ দৰে ভেতিয়া মই আকও কিনান দেসলৈ উভতি আহিম, ভেতিয়া মই এই ঠাই চিনি পাম । মেৰ পোআলি ন থকাত সি বনি উচৰগিৰ নোআবিলে, কিন্তু তাৰ ওপৰত ভেল বাকি ইয়াৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, বোলে, যদি ইয়াৰে মোক

বখ্যা কৰে, ধাবলৈ আহাৰ, পান্ধিবলৈ কাপৰ দিএ, আৰু ঘৰলৈ ওভোডাই আনে, ঠেও মোৰ ইয়াৰ হ'ব, আৰু এই নিল দম ঠেওৰ মন্দিৰ হ'ব ।

ইয়াৰে তাক বখ্যা কৰিব আৰু আকও ঘৰলৈ ওভোডাই আনিব বুলি যাকোৱে ঠিককৈ জানিলে ।

মোৰ প্ৰিয় লৰাইত, ডোমোলাককো ইয়াৰে বখ্যা কৰে, আৰু স্বৰ্গৰ পৰা দূত পঠাই যাকোৱৰ নিচিনাকৈ তোমাক পৰ দি থাকে । ক.

ইয়াৰে আপোনাৰ লোকক বখা ।

Providencia protects the Righteous.

জিবিলাকে ইয়াৰত ভাৰসা কৰে, ঠেও সেইবিলাকক অৱশ্যে বখ্যা কৰিব, তাৰ বিসয়ে এক জন লোকৰ কথা কৈও । প্ৰাই ৩০ বছৰ হ'ল, জৰ্মানি দেসত এজন ধৰ্মি মানুহ আছিল । ঠেও কোনো সময়ত বেহা বেপাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে ঠেওৰ লগত আপোনাৰ দুজন মিতিবক লৈ আন দেসলৈ গ'ল । এদিন নিবিলাকে ঘোৰ অৱন্যৰ মাজে দি জাব লগা হ'ল; পাচে গধূলি হ'লত নিবিলাকে সেই ঘোৰ হাবিৰ মাজত এটা সৰু ঘৰ দেখিবলৈ পালে । তাতে নিবিলাকৰ এজনে কলে, হে ডাইবিলাক, এই ঘৰত আমি বাতি থকা উচিত ন হ'ই । তাতে ধৰ্মি মানুহ জনে কলে, মই সুনিতো, এই অৱন্যত লবহ ডকাইত আছে, কি জানি এই ঘৰ ডকাইত থকা গাই, নাইবা এই ঘৰৰ মানুহৰ লগত ডকাইতবিলাক মিল হৈ আছে, তেন্তে আমি এই ঘৰত থকা ভাল ন হ'ই; আৰু গলেও ভই, কিয় নো এই হাবি অতি লবহ বাট, আৰু জাত্ৰা কৰিবলৈকো দিনো গ'ল । ধৰ্মি জনে বুলিলে তুমি জি কথা কৈচা, সেয়ে স্বৰূপ, আৰু আমাৰ উপাই নাই; আহা, ইয়াৰত ভাৰসা কৰি আমি এই ঘৰলৈ জাঁও । পাচে নিবিলাকে তিনিও জনে সেই ঘৰলৈ গ'ল; কিন্তু এই ঘৰ বৰ মৈলা, তাৰ মেজ আৰু আসন সকলো ভাঙা, ভোজন কথা পাজ অতি ঘিন লগা, আৰু সকলো বস্তু লবহ ডকাইত হৈচে; আৰু জিবিলাক

মানুহ ডাঙ আছিল, সিহঁতৰ মুখ দেখিবলৈ বৰ
ডয়কৰ, আৰু কটু বাক্যেৰে পূৰ্ব । ইয়াকে দেখি
শিৰিলাক বৰকৈ বিয়াকুল হ'ল, কিয়নো
ঘৰ দেখিলে, ঘৰ গিৰিৰ ঘৰাও বুজা হ'ল ।
কিন্তু সিহঁতে খোআৰ পাচে ঘৰ গিৰিত কলে,
এই বাতি থাকিবলৈ আমাক সৰু খোটাণি এটা
দিয়া । তেতিয়া ঘৰ গিৰিএ শিৰিলাকক ওপৰ
খোটাণিলৈ নি এক সৰু খোটাণি দেখুৱাই
দিলে; সেই খোটাণি অতিসই ঘিন লগা, ডাঙ
থাকিবলৈ ভাল ন হ'ল, কিন্তু পছৰ থাকিবলৈ
হে ভাল । সেই খোটাণিৰ এক চুকত অলপ
মান খেৰ আছিল, তাৰ বাহিৰে খোট, নাই-
বা সোআ, ধাৰি, নাইবা চাকিৰ পহৰ একো
নাই । সি বাহিৰ হৈ গলত, সেই ধৰ-
মি মানুহে আপোনাৰ লগৰ দুই মিত্ৰিত কলে,
বোলে, আমি আপদত পৰিলো, কিয়নো এই
ঘৰত বৰ ভই আছে, এই ঘৰৰ মানুহ ভাল
ন হ'ল, কিয়নো এইবিলাক ডকাইত মানুহ ।
তেতিয়া শিৰিলাকে দুআৰ ডাক দি মাৰিলে ।

সেই ধৰমি মানুহৰ মিত্ৰৰ দুজন অতি ডা-
গৰ হোআ হেতুকে সেই খেৰৰ ওপৰত সুই
নিদু গল । ধৰমি জনে সোআৰ আগৈএ সৰ-
সক্তিমান পৰম ইন্দ্ৰৰ আগত আঁঠু পাৰি প্ৰাৰ্ধ-
না কৰি কলে, হে পৰম ইন্দ্ৰ, এই ঘোৰ সঙ্ক-
টত আমাক বধ্য কৰা, আপুনি আমাক বধ্য
কৰিলে, কোনোএ আমাক হিংসা কৰিব নো-
আবে । এই কথা কৈ আপোনাৰ দুই মিত্ৰ-
ৰ ওচৰত সুবলৈ গল, কিন্তু তাৰ নিদু ন
হ'ল । দুপৰৰ সময়ত ধৰমি জনে অনেক মানু-
হৰ সৰম সুনিলে, সিহঁতে ডলৰ খোটাণিত সো-
মাই সুৰা পান খাই অতিসই হাই কৰিব
খৰিলে । তেতিয়া ধৰমি জনে বুজিলে, ইবি-
লাক জাতিক লোক ন হ'ল, ইহঁত ডকাইত মা-
নুহ, ইয়াত কোনো সৎসই নাই । তেতিয়া
সি উঠি আৰুও আঁঠু পাৰি প্ৰাৰ্ধনা কৰি কলে,
হে পৰম ইন্দ্ৰ, এই ঠাইত থকা ডকাইতবি-
লাকৰ হাতত পৰি মৰিবলৈ যিহঁত উত্তম জদি
হ'ল, দেৱে তোমাৰ ইচ্ছা; মই মহা পাণি, আৰু
নকৈ হৰবেহে জোগা ইও; তেও আপুনি মোক

ধায়া কৰোক, মোক বৰকৈ বে পেলাওক; এই
কথা কৈ সি নিৰ্ভই আৰু লিংহৰ বিচিলা আ
হিয়াল হ'ল । পাচে সি ভাবিলে, এই ঠাইত
আৰু দুজন আছে, শিৰিলাকক বধ্য কৰোক ।
তেতিয়া সি সিহঁতক মাতি কলে, উঠা, উঠা,
হে ভাইবিলাক, এতিয়া সোআৰ সময় ন হ'ল,
এতিয়া জগি থকা উচিত; কিয়নো ডকাইতবি-
লাক আহিছে ।

অলপৰ পাচত ডকাইতবিলাক জনৰাও ওপ-
ৰে উঠি অহাৰ সৰম সুনিলে, আৰু ঘৰৰ অধি-
কাৰে দুআৰৰ ওচৰত থিয় হৈ, দুআৰ মেজি-
বলৈ উপাই কৰিলে, কিন্তু ভিতৰে ডাক দি
মৰাৰ নিমিত্তে দুআৰ মেজিৰ নোআবিলে ।
পাচে সি নিৰ্ভয়া ৰূপ গালি আৰু লাও দি বিজি-
য়াই কলে, হেৰ, দুআৰ মেজি দে । ধৰমি জনে
ডাক উত্তৰ দি কলে, বাতি নো পুজাই, বাতি
নু পুজালে আমি দুআৰ মেজি নি দিওঁ । এই
কথা সুনি ঘৰৰ অধিকাৰ আৰু ২৪ লগৰ
ডকাইতবিলাক দুআৰ মেজিবলৈ অনেক উপাই
কৰিলে, কিন্তু সেই তিনি জনে পৰম ইন্দ্ৰৰ
পৰা সক্তি পাই দুআৰ হেঁচি খৰিলে, জে
ডকাইতবিলাকে মেজিৰ নোআবিলে । তাতে
ঘৰৰ অধিকাৰে বলিয়াৰ দৰে খজ হৈ বিজি-
য়াই কলে, কুঠাৰ আন, দুআৰ ডাকি পেলাই
এই তিনি জন মানুহক ভালকৈ মৰীও ।
সিহঁতৰ এজনে কুঠাৰ আনিবলৈ গলত খটমি
জনে আপোনাৰ দু জন মিত্ৰিত কলে, আ-
মাৰ এতিয়া একো উপাই নাই, আমাৰ মৰ-
নৰ সময় পালেহি । পাচে তেঁও পৰম ইন্দ্ৰ-
ৰক আৰুও সুঁঅৰি কলে, হে প্ৰভু, আমাক
বধ্য কৰা, কিন্তু আমাৰ ইচ্ছাৰ দৰে ন হ'ল,
আপোনাৰ ইচ্ছাৰ দৰে হওক । জি জনে কুঠাৰ
আনিবলৈ গৈছিল, সি কুঠাৰ লৈ ওপৰলৈ
আহিছিল, তাত ঘৰৰ অধিকাৰে ডাক কুঠাৰ
আন দেখি, কলে, ভাল হৈছে, লৈ আহ । এনে
সময়তে বাহিৰৰ হাবিৰ মাকত অকনোৱা বি-
গুল আৰু বাহিৰৰ সৰম সুনিলে; ইয়াকে সুন
মাককে ডকাইত সকলে ভই পাই আন দুআ-
ৰে নামি পলাই গুচি গল । শিৰিলাকে হাবিৰ

মাজত বোম্বাৰ্ড টাট আহি ওচৰ পালেহি, নি-
বিলাকে এই ঘোৰ অৱস্থা-বাট হেৰুৱাই ৰাতি
সেই হাবিৰ মাজে দি জমা কৰিছিল। পাচে
ৰাতি পূৰ্ণালত সেই জিন জন পৰম ইয়াক
জুতি কৰি সেই ঘৰৰ পৰা ওলাই গুচি গল।

যে ঘোৰ প্ৰিয় লোক, ভোমোলাকে জি কথা
সুনিচা, তাক ভোমোলাকে আপোন আপোন
মনত গৰি দেখা, পৰম ইয়াকে জি ৰূপে সেই
মানুহবিলাকক ইমান আপদৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি-
লে, সেই ৰূপে ভোমোলাকক উদ্ধাৰ কৰিব, জদি
ভোমোলাকে তেঁওত বিশ্বাস কৰা। আমাৰ
বিদ্যালয়ে সাৰু-কিয়নো আমাৰ বিদ্যৰত বিশ্বাস
ন হ'লে আমাৰ সকলো বিকল। সেই মানুহ-
বিলাকৰ দৰে কেৱল এই অগতঃ সঙ্কটত ভৰিব,
এনে ন হ'ই, কিন্তু জিবিলাকে তেঁওত বিশ্বাস
ৰাখে, নিবিলাকক পৰকালত অনন্ত ঘোৰ নৰ-
কই, জাভনাৰ পৰাও বঞ্চিত কৰিব। চ. অ. ক.

কেম্ভাই পহু ধৰা কথা।

agala — Manis Beshyure — killed at Silhagar.

২৮ জুন তাৰিখত উৰিকাৰ দাঁতিত মানুহে
হাবি কাটি পথাৰ ওলিয়াওতে এটা কেম্ভাই
পহু ধৰি মাৰিলে। তাৰ দিঘল প্ৰায়ে দুই
হাত; বেৰে কুকুৰক সন্ধান। তাৰ বাকলি অতি
কঠিন, দা জাটি বো সোমাই, বো মাচৰ নিচি-
না। তাৰ জিৰা মুখৰ পৰা এবিধ মান
ওলাই; তাৰে সৈতে উই পৰুয়া আদি খাই।
আপোনাৰ বাধিবৰ নিমিত্তে তাৰ বাকলিৰ বা-
হিৰে একো অত্ৰ নাই; সৰু আহিলে সি
একে বেলিএ মূৰ বুকত সুমাই নেজলৈকে বুৰা
খাই, গোল হৈ থাকে। পেটত বাকলি নাই।
কোনো ঠাইত তাৰ বাকলি বিচাৰে। ১৮৪৬

নকৰ জুন মাঘৰ অক্টোবৰত গুজাহাটিত ধৰা
এনে এটা জন্তুৰ বিৱৰণ লিখা হৈছে।

আক্ৰিকৰ দখিন কালে সেই জন্তু থাকে; কিন্তু
তাৰ নিৰালি লোকে তাক আপদ মাৰি হিংসা
কৰি মাৰি কুইত পোৱে, এই ৰূপে সেই বেসত
সি প্ৰায়ে ঢুকাল। আৰু দিঘল নেজিয়া এবিধ
কেম্ভাই আক্ৰিকত পোজা জাই; তাৰ গা
দিঘলে ১১ হাত, নেজ তাল ২ হাত মান।

অনেক দেশৰ সন্ধান।

Journal of Benda.

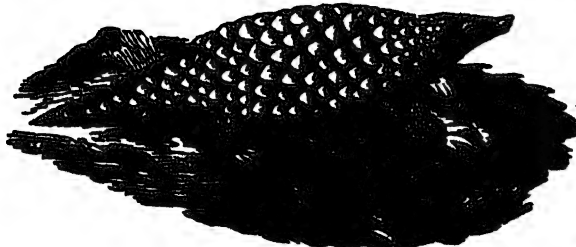
৪ জুলাই তাৰিখে বজাৰ সৰাথলৈ জাঁওতে
ভোগদৈত নাও বুৰি অনেক মানুহ মৰিল।
মালো কলিয়নিত নিবিলাকৰ মৰা সৰামুন ভিন-
টা, সুদিৰ দুটা, গনক দুটা, এই খিনি পাইচে;
নো পোআও আচে।

নিৰিধ নামে জি এখন জাহাজ ১৪ মেই-তা-
ৰিখত হুগুলি মুখত ধুমুহাই ভাঙিলে, তাৰ ভি-
নি মানুহে কমেৰে বাম পালেগৈ; কিন্তু হাবি
ঠাই হোআত ধাৰলৈ একো গাই, তাতে নিই-
তৰ এটা মৰাত সেম ধকা দুটাই বাধাসৰ ৰূপে
৮ দিনলৈকে তাৰ মঙ্গল খাই প্ৰান ৰাখিলে।

দিলিৰ ওচৰত বৈতুল নগৰত ধকা ডেবিদ-
চন ডক্তৰ চাহাবৰ ঘৰত কোনোএ ৰাতি সো-
মাই তেঁওৰ মাক, পুতেক ২ টা, জিএক দুজন,
সকলোকে বধ কৰিলে।

গুজাহাটিৰ পৰা তেমচ নামে ভাপ জাহাজ
উজাই ১৭ জুলাই তাৰিখত দিবুক গৰ পা-
লে। তাতে দিন চাৰেক থাকি ডটিয়াই গল।
পানি চেনা চকু এটা ডাগিল বুলি সুনিচোঁ।

৭ জুলাই তাৰিখৰ পৰা দিখৌৰ পানি বাৰ্হি
ক্ৰমে আলি ডুৰাই ভাঙি জিলাত সো-
মাল; ১২ তাৰিখত হল। তাৰ পৰা
দিচাৰে ক্ৰমে বাৰ্হি ২৩ তাৰিখত প্ৰাই
গোটেই ধন জিলা তল কৰিলে। পুৰ-
বিৰ চাৰিও কালৰ আলি তল গল;
ঠায়ে ঠায়ে বুকুয়া মুৰিয়া হৈছিল; দ-
খিনে অলপ মাখোন ওলাই আছিল।
দখিন পশ্চিম চুকৰ আলিৰ বাম ঠাই

The Short-tailed Manis.

জৈনধৰ্ম পানি এমুঠন; পূব দৰিৱ চুকে একে-
মন্ত; পূব উত্তৰ চুকে ২১ আটাই হাত; পশ্চিম
উত্তৰ চুকেও সেইমান ব হৈছিল। ভেতি-
য়া দলৰ মুখৰ পৰা জোআ আলিৰ ওপৰত পা-
নি বৰ সোঁত আঁহুতকৈ ওপৰ ব হৈ গৈছিল;
ধানৰ পূব কালে ঐ গুলিলৈকে সেই আলি
বুৰিছিল। ২২ ভাৰিখত ধাই আলিৰ পূব কা-
লে পশ্চিমতকৈ পানি ডেৰ হাত ওখ; ডাঙে
ধাই আলিৰ ওপৰে ঠায়ে ঠায়ে পানি হৰ হৰাই
বৰ বেগেৰে বাগৰি বাগৰি পশ্চিমলৈ গৈ আ-
ছিল। ১৮৪৩ সৈকৰ জুলাইৰ ১২।১৩ ভাৰি-
খত জি বৰ চল হৈছিল, এই বাৰন সৈকৰ চল
ভাতকৈও এমুঠন ওখ। বুৰা মাদুহবিলাকে
কই, পূৰ্ণানন্দ বুৰা গোহাই দিনত ১৮১১ ইং
সৈকত বজা বাজলি নামে বৰ চল এটা আহি দ
জুটিএ হাবিৰ বনৰিয়া জহু আৰু গৰু চুৰুআলে।
আৰু ডাৰ ওপৰে গোৰিনাথৰ দিনত বাজ সৈক
১৭০৮, ইং সৈক ১৭৩৬ সময়ত সৈক। সাকিনি
নামে আটাইতকৈ বৰ চল আগ পাটকৈ এজোৰ
আছিল। কিন্তু সেই কালৰ পানিৰ জোখ কোনো
বুৰাঙত পোআ ন গল। তন মোচাই কুৰনে
কৈচে, ভেতিয়া বহুপূৰ নগৰৰ কাৰেজৰ বৰ
জখলাৰ ৫ খাপ তল গৈছিল, ৪ খাপ আছিল।

১১ মেই ভাৰিখত কমদোৰ লাঘুৰ্ত আৰু
জেনৰল গদৱিন সেনাপতিএ ৫ খন জাহাজ আৰু
১০০০ সেনা লগত লৈ বাচিন মদিএ উজাই
বাচিন নগৰ পাই কৌঠ আৰু দলবিলাক জিনি
ললে। কম্পানিৰ ৩ টা মাদুহ মৰিল, ৩১
জন ধুন হল; মানব হলে ৮০০ মান মৰিল;
খুখ কৰা মান সেনাৰ সখ্যা ৭০০০। পাচে
সেই নগৰ বাধিবলৈ গোৰাজ থৈ সেনাপতিবি-
লাকে বাঙ্গুনলৈ উভতি গল। সেই নগৰ
লগতে ৫৪ বৰ টোপ, আৰু গঁটিয়া জুয়ুৰি ৩২
টা পালে।

২৬ মেই ভাৰিখত পূজাৰ ৩ বজাত ২০০০
মানে মার্তবান নগৰ আৰুও লবলৈ আক্ৰমণ
কৰি ২ বক্টা মানলৈ খুখ কৰিলে; কিন্তু বৰ
টোপৰ অগ্নিবিষ্টিৰ কাৰনে নোআৰি ভালোমান

হাবি হৈ হুহকি গল। ৩ টা চিপাহিক লিইতে
মৰিলে; সিবিলাকৰ এটাৰ মূৰ মানে কাটি
নিলে; ধুন হোআ চিপাহি ১১ জন মাধোৰ।

ভালাইন নামে মান দেশৰ আদিবাসি লো-
কক মানে দখল কৰি বৰ খুখ দিৱাত সিইতে
ইল্লবাজিক অহা দেখি, আমি বখ্যা পাম বুনি
বৰ বদ পাই, আৰু সিইতে আপুনি কোনো
কোনো গাইত মানক খেদিবলৈ খুখ কৰে;
কিন্তু সিবিলাকৰ কোনো পৰিয়াল মানব হাতত
পৰিলে বৰ নাতি দিএ; মাকৰ হাতৰ পৰা
কেচুআ লৰা লৈ জাতিৰ আগত চোপ খেদে,
আৰু পৈএকক বৈদিএকৰ আমত জৈখৰ জৈ-
খৰকৈ কাটি নাতি কৰি মাৰে। পেগু নামে
ভালাইনৰ ৰাজ নগৰৰ পৰা কল্লানিএ মানক
এবাৰ যদি খেদাই আমি ৰাখিব পাৰিম, ভা-
লাইনে এই বিবেচন কৰাত পুখান সেনাপতি
চাহাবে সেই নগৰলৈ কৌজ পঠাই মানক খে-
দাই ভালাইনৰ হাতত নগৰ লোখাই দিলে;
কিন্তু চিপাহি জোআৰ পাচে মানে আৰুও
আহি খুখ ধৰাত ভালাইনে বৰ নোআৰি পৰাত
হৈ ভাগিল।

পুৰ্ণপাইন ভাপ জাহাজেৰে এবাৰতি নদিৰ
মহলা লবলৈ প্ৰোম নগৰৰ ওচৰলৈকে উজাই
গৈচে। বাটত জাঁওতে আৱা ৰাজ নগৰলৈ
জোআ চাউলেৰে ভৰোআ এল খন মান নাও
পাই তাক মানব কৌজৰ নিমিতে নিয়া বুজি
নাওবোৰ ধৰি চাউল কাৰ্ছি ললে।

বাঙ্গুন নগৰত মান আৰু ভালাইন লোক
গোট ধাই কল্লানিত আসুই লৈ ডাঙ্গৰ নতুন
নগৰ পাতিচে; এতিয়া তাত নিবাসিৰ সখ্যা
৫০,০০০।

চটগাঁৱৰ পৰা মগৰ আকিৱাৰ নগৰলৈ ৰাজ
আলি ৰাতি জাঁওতাৰৰ হুকুম দিচে।

কাছাৰ দেশৰ অধিকাৰবিলাকে হিৰাট নগ-
ৰলৈ কৌজ পঠাই খুখ ধৰিলে; কিন্তু জিনিৰ
নোআৰিলে। হিৰাটৰ কৌজ ১২,০০০। আঠ
বক্টা মান খুখ কৰি আছিল, আৰু দুই ফালৰ
প্ৰাই ২০০০ মাদুহ মৰিল।

ওপৰ হিন্দুৱানৰ পৰ্বতিয়া জাতিবোৰে ডকা
বি মাদুহ বধ কৰাত চেব কলিৰ কেয়েল চা-
হাৰে কোয়ে সৈতে গৈ হাত নদিব ওচৰত
গোৰ্কা আদি সত্ৰবিলাকৰ কোজ লগ পাই জুখ
কৰি সিহঁতক জিনিলে । সিহঁতৰ মৰান সংখ্যা
১৫০, খুন হোআ ৩০০ : কল্লানিৰ খুন হোআ
মৰা এল মাখোন ।

ফিন্গনগৰত থকা এজন পাদুৰি চাহাবৰ ভনি-
একে নিকোআ পৰ্হোআ চোআলি দুজনিক লগত
লৈ বাটত জাওতে এটা সাপে বননিৰ পৰা
ওলাই সেই মেমৰ হাতত মেৰাই ধৰিলে, কিন্তু
উঁও হাত জোকাৰ মাৰি পেলালে : তাতে
সাপে চোআলি দুয়ো জনিক খোঁট মাৰি কা
মুৰিলে, অলপৰ পাচে দুয়ো মৰিল ।

বৰ্ত্ত বোজন নামে এখান আমেৰিকান জা-
হাজে খেহ কুলি ৪১০ জন লোকক তুলি লৈ
মাৰ্চ ২১ তাৰিখত আমই নগৰ এৰি কলি-
ফৰ্নিয়ালৈ জাওতে ১০ দিনৰ বাট গলত খেহ-
বিলাকে আলচ কৰি দোহ পাতি কান্তান চাহাব
আৰু উঁওৰ সহাই দুজন, জাহাজৰ বনুআ
৭ জনক বধ কৰিলে : ১২ জন বনুআ মন্তুল-
বিলাকৰ ওপৰলৈ উঠাত সিহঁতৰ প্ৰান বখ্যা
পৰিল । পাচে খেহবোৰে সিহঁতক নামিবলৈ
মাতিলে : আৰু ফৰ্গোচা দিপলৈ ৪ দিনৰ মূ-
ৰত জদি জাহাজ পোআব পাৰ, তইতক বা-
খিম, নে পা জদি তইতক কাটিম, ইয়াকে
কলে । পাচে সিহঁতে নামি জাহাজ চলাই জো-
আত চতুৰ্থ দিনত মাজিকচান্দ মাজুলি পালে ।
পাচে খেহে ১৩ জনক জাহাজ ৰাখিবলৈ থৈ
আটাইবোৰ ৰামলৈ উঠি গল । পাচ দিনা
খেহবিলাকে জাহাজি বনুআবোৰক মাৰিবলৈ
আলচাত বনুআবোৰে তাৰ গম পাই সৰু
নাও মনে মনে নমাই দুজন মাখোন উঠিলত
খেহে দেখি সিহঁতৰ আসই বুজ পোআত সেই
দুজনে বেগাই লেজু কাটি নাও মেলি গুচি গল ।
পাচ দিনা জি ১০ জন বনুআ জাহাজত ধা-
কিল, সিবিলাকে উঠি খেহবোৰক আক্ৰমণ কৰি
জিনি বান্ধি ধলে । পাচে জাহাজ মেলি ১৮
এপ্ৰিলত আমই নগৰ আকও পালেগৈ । সি
দুজন দিন চাৰেক কুৰি কুৰি বকাত এক জা-

হাজে সিহঁতক দেখা পাই কুলি ললে । সেই
খেহ কুলিবিলাকে কি কাৰনে দোহ পাতিলে-
তাক বৰকৈ বু বুজ, আন্দাজে জাহাজত থকা
ধন পাৰৰ নিমিত্তেই কৰিলে ।

মান দেসৰ ভদ্ৰ লোকৰ তিহোতাৰ নকশা ।

আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for August, A. D. 1852. Sol. Era 1774.

জাগতি	মা- ম	ৰা	তিথি	দিনমান	জাগতি	ভা- দ	ৰা	তিথি	দিনমান
১	১৮	১	১৬	১৩১৬	১৭	৩	৩	১	১২১৬
২	১৯	২	১৭	১৩১৭	১৮	৪	৪	২	১২১৭
৩	২০	৩	১৮	১৩১৮	১৯	৫	৫	৩	১২১৮
৪	২১	৪	১৯	১৩১৯	২০	৬	৬	৪	১২১৯
৫	২২	৫	২০	১৩২০	২১	৭	৭	৫	১২২০
৬	২৩	৬	২১	১৩২১	২২	৮	৮	৬	১২২১
৭	২৪	৭	২২	১৩২২	২৩	৯	৯	৭	১২২২
৮	২৫	৮	২৩	১৩২৩	২৪	১০	১০	৮	১২২৩
৯	২৬	৯	২৪	১৩২৪	২৫	১১	১১	৯	১২২৪
১০	২৭	১০	২৫	১৩২৫	২৬	১২	১২	১০	১২২৫
১১	২৮	১১	২৬	১৩২৬	২৭	১৩	১৩	১১	১২২৬
১২	২৯	১২	২৭	১৩২৭	২৮	১৪	১৪	১২	১২২৭
১৩	৩০	১৩	২৮	১৩২৮	২৯	১৫	১৫	১৩	১২২৮
১৪	৩১	১৪	২৯	১৩২৯	৩০	১৬	১৬	১৪	১২২৯
১৫	১	১৫	৩০	১২২৮	৩১	১৭	১৭	১৫	১২৩০
১৬	২	১৬	৩১	১২২৯					

THE ORUNDOO,
Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অক্ষনোদয়

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫২।

নম্বৰ ৮।

VOL. VII.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1852.

NO. 8.

হিন্দুস্থানৰ বিবৰন।

Geography of Hindustan.

ভাৰত বস অণ্ডাৰ হিন্দুস্থান অতি ডাঙৰ
দেশ। এই দেশৰ লোক আগৰ কালৰে পৰা
মতা, গিয়ানি আৰু পনৰত্ন। প্ৰিথিবিৰ এই

ডোখৰ ভাল দেশ, সকলো ধান আদি গুটিৰে পূৰ
হই। মাটি প্ৰায়ে ড়য়াম, খেতি কৰিবলৈ সুন্দৰ।
হিন্দুস্থান ইজলগৰ কৰতলিয়া, আৰু তাক ৩।
৫ খণ্ড কৰি ভাগে ভাগে বখা হৈছে। প্ৰথম
ভাগ বজাল, বেহাৰ, চিলট, আচাম। দ্বিতীয়

বাহুৰ পুত্ৰক জমায়ন বাহুয়াৰ নকচা।

The Mogul Emperor Humayun.

জমায়নৰ পুত্ৰক আকবৰ বাহুয়াৰ নকচা।

The Emperor Akbar, son of Humayun.

ভাগ মাজ্জা, ভাণ্ডাব, মাইন, বিজইপুৰ ।
জিহ্বা ভাগ বহাই । চতুৰ্ভ ভাগ আশ্রা, মিলি,
এলাহাবাদ । ভাত বাজে পশ্চিম ফালে সিদ্ধ
আৰু বেঙ্গলিহান বহল কৰা হৈছে; উত্তৰ কা-
লে লাহোৰ বা পঞ্জাব, পূব ফালে মগ আৰু
মান দেশ এজোখৰ । হিন্দুস্থান দেশত ১২ লাখ
মা বগ মাইলৰ মাটি ইমলণ্ডৰ কবতলিয়া;
১১২ নিবাসি লোক আন্দাজে ১২ কোটি মান
হৈছে ।

শিখিৰিৰ সকলো পৰ্বতৰ মাজত হিমালই
পৰ্বত ওখ ডাঙৰ; পূবা পশ্চিমা সাৰিতকৈ
পৰ্বত হৈছে; খালে খালে গুৰিৰ পৰা টিঙ্গলৈ
ক্ৰমেৰে মেঘলৈকে উঠে; ওপৰ ডোখৰ সৰ্ব-
দাই হিম পশ্চিম নো জোআকৈ তাৰে বগা হৈ
চকা হৈছে । চৌমালাৰি টিঙ্গ ১২,০০০ হাত
ওখ হৈছে; ধৰলগিৰি আৰু আন কোনো টিঙ্গ
১৮,০০০ হাত হৈছে । হিমালইৰ উত্তৰে মেক
নামে স্বৰগলৈকে উঠি জোআ এটা পৰ্বত আছে
বুলি হিন্দু লোকে কই; কিন্তু সেই কথা স্বৰূপ
ন হই; আকাশত লাগি থকা পৰ্বত কতো নহি ।

হিমালই পৰ্বতৰ পৰা অনেক ডাঙৰ নদি বৈ
আহিছে; তাৰ মাজতে গঙ্গা আৰু বৰ্মপুত্ৰ
প্ৰধান; আৰু পশ্চিম ফালে সিদ্ধ নদি দুই
মুখে দি সাগৰত পৰে । হিন্দু মতে গঙ্গা সক-
লো নদিতকৈ পবিত্ৰ; গুৰ পাৰে অনেক তিথ
তাতে । তিৰ্হত স্থান কৰিলে পাণ গুণে নিস্তাৰ
পাই, ইয়াকে কই । ভাত পৰি মিলি অহা
অনেক প্ৰধান নদিও আছে; শিবিলাকৰ নাম
জমুনা, গোগৰা, গণ্ডুকি, কোলা । গণ্ডুকি নৈত
শালগ্ৰাম উত্পন্ন হই । বৰ্মপুত্ৰ নদ পূব
ফালে পৰ্বতৰ পৰা আহে; তাৰ আগালিত
ব্ৰহ্মকুণ্ড নামে এটা বৰ তুৰি আছে । তাতে
৪৫মপুত্ৰ হিৰ পৰ্বতৰ পৰা ধাৰা হৈ পৰিছে ।
পশ্চিমে কাটি আনিলে, পশ্চিমে কই । সাগৰৰ
৩৮৮ পাই গঙ্গা আৰু বৰ্মপুত্ৰ মিলি হৈ জা-
লৰ নিচিনাকৈ বিয়পি অনেক ধাৰা হৈ পৰি-
ছে । সেই ঠাইক সুন্দৰবন বোলে; কিন্তু সি
বৰ হাবি, জৰ নৰিয়া পৰা ঠাই; সেই কাৰ-
নে ডকাইডৰ বাহিৰে ভাত প্ৰায়ে মানুহ নাই ।

সেই শূভবিলাক ভৰজুআ, তাৰ কাৰনে ভাল-
কৈ জাৰ বোআহি; কিন্তু হুগলি নামে পশ্চিম
শূভি ন আৰু বহল; সেইটে দি জাহাৰ সো-
মাই কলিকতা নগৰলৈ উজাই আহে । কলি-
কতাৰ পৰা অচমলৈ জাহা কৰোঁতে কেতিয়া-
বা হুগলিএ আহে, কেতিয়াবা সুন্দৰবনে দি আ-
হে । ১০৮ দিনৰ সুৰত পদ্মা গঙ্গা পাই তা-
তে কিছু ভটিয়াই বৰ্মপুত্ৰত সোমাই উজাই
আহে । হিন্দুস্থানৰ দখিন ফালে বৰ্মদা, গোদা-
হৰি, ক্ৰিনা, কাৰেবি, এই সকলো নদি আছে ।
নদিৰ দোআৰাই দেশ সাকুআ হোআত অনেক
দুখ উত্পন্ন হই । কিন্তু পশ্চিম ফালে ঠায়ে
ঠায়ে বৰ বালি, কৰোঁতে জাঁঠু মানলৈকে সো-
মাই জাই । আৰু ওখ ঠাইবিলাকতো হাবি
জংঘল সবহ হোআত ভালেমান ভূমি সুদাই
থাকে ।

আন দেশত কেনেকৈ বৰ নাঙ্গলেৰে এবিধ
মান দৈক মাটি বাই চাহ কৰে, এই দেশত
সেই দৰে ন কৰি সৰু নাঙ্গলেৰে ৪ আঙ্গুল
মান দৈক ৩।৪ বেলি বাই, পাচে মৈয়াই বো-
কা কৰে, ভাতে ধান বোআত সহ ভাল হই ।
আন দেশত ঘেহু আদি ধানকে নো বোএ, বো-
কাও ন কৰি একে বেলিএ পইবাকৈ বৈ দিএ ।
এই দেশত ধান কলে, পাঁচিচ, গুৰ মান সহ হই ।
ধানত বাজে কপাহ, মুগা, পাট, মেজাৰি, কুঁহি-
য়াৰ, মাহ, সবৰহ, ধপাত, আফ, মিল, ঢা-
মোল, পান, নাৰিকল, খাজুৰ, তেঁতেলি, আলু,
কচু তাদি কৰি অনেক বিধ বস্তু জাজ ।

গচবিলাকৰ মাজত বৰ, শাল, চাম, সলখ, না-
হৰ, জাহত, জৰি, হোলোজ, মীচি, বজা চন্দন,
পদ্ম, শুক, সবল, কটৈ, চাঁপা, এইবিলাক সুকা-
টি আছে । বৰ্মদা নৈৰ পাৰত থকা এজোপা
বৰ গচ ৪০০ হাত বহললৈকে জুৰিছে; তাৰ
তলত ৭০০০ মান মানুহ কেতিয়াবা গোট খাই
চাঁ লই ।

হিন্দুস্থান দেশত প্ৰাই কপাহি কাপৰ কৰে;
আগৈএ ডাক ইউৰপত বেচোঁগৈ, এতিয়া হলে
ইউৰোপবিলাকে আপুনি কৰাত লোকৰ পৰা
নি কৰে । মুগা পাট আদি কৰি কিছু বেচে;

উত্তৰ কালে চাথ, মেৰ চাগৰ নোমেৰে অলপ-
টক কাপৰ বই ।

হিৰা আদি কৰি পানা মুকুতা বহুত পোআ
জাই, আৰু আন দেশবিলাকতকৈ উত্তম; ব্ৰা-
জিল দেশত এইবিলাকতকৈ বৰ বৰ হিৰা
পোআ জাই, কিন্তু এইমান সুন্দৰ জিলিকা ন
হই । গলধণ্ডা পৰ্ণতৰ হিৰা ধকা গাঁতত আ-
গৈএ ৩০০০ মানুহে সদাই খানি থাকে, এতি-
য়া অলপ মানুহে খানে ।

নৈৰ বালিত সোন ওলাই; তাক ধুই ধুই
সোন গোটাই, কিন্তু আন দেশৰ দৰে সৰহকৈ
নে পাই । লো, তাম, পিতল, সিহ, বাজ, সেডু,
এইবিলাক সৰহকৈ পোআ জাই ।

হিন্দুস্থান আঁতি পূৰনি দেশ; খ্ৰিষ্টৰ আ-
গৈএ পশ্চিমে পৰা দাৰিও, চিকন্দৰ আদি
কেওবিলাক বজা আহি এই দেশ দখল কৰিব
খুইছিল; কিন্তু সিবিলাকৰ বাজ ভোগ ইয়াত
অনেক দিন ন হই ।

খ্ৰিষ্টৰ এহেজাৰ মান বছৰৰ পাচে গজনিৰ
বাদশ্যা মহমদে হিন্দুবিলাকৰ বজাক জুখ কৰি
জিনিলে; তাৰ পৰা মচলমান বজাবিলাক পৰা-
ক্ৰমি হৈ কল্যানিৰ দিনলৈকে হিন্দুবিলাকক তল-
পিয়া কৰিলে । গজনিৰ বাদশ্যাবিলাক ১১২১
সঁকলৈকে আছিল; পাচে ৩৫০ বছৰ মানলৈ
পাঠান আকগান বজা সকলে ভোগ কৰিলে ।
১৫৫৬ সঁকত তিমুৰৰ বজাহ আকবৰ মহা বাদ-
শ্যাই সিংহাসনত উঠি ৫০ বছৰ মান বাজ ভোগ
কৰিলে । তেঁওৰ আৰু বাপেক হুমাযুনৰ নক-
চা ওপৰত লিখা আছে । আকবৰ বাদশ্যা ১২
বছৰ হোআত বজা হল; তেঁও আনবিলাকতকৈ
ধৰ্ম্মি আৰু বাজাহ হিত চিন্তা আছিল । চি-
লিম নামে তেঁওৰ পুতেকে এজন সুন্দৰি চো-
আলিক দেখা পাই মন গৈ আনিব খুজিলি;
কিন্তু সেই চোআলি সোৰ খাঁ নামে এজন সেনা-
পতিৰ দিয়া হোআত বাপেক আকবৰে চিলিমক
আনিব নি দিলে । পাচে আকবৰ দিখু হুত
চিলিমে সিংহাসনত উঠি জেহাংগিৰ নাম লৈ
বাজ ভোগ কৰিলে । সেই তিবোতাক পাৰব
নামিতে তেঁও সেনাপতিবিলাকক দিলিৰ পৰা

নুৰ জেহান মহা বানিৰ মৈদামৰ বৰ মঠ ।

The Taj Mahal, or Tomb of Nur Jehan.

বজাল দেশলৈ সোৰ খাঁক মাৰি তাৰ তিবোতাক
আনিবৰ নিমিতে পঠালে । সেই ৰূপে পৈএকক
মাৰি তিবোতাক আনি নুৰ জেহান, অৰ্থাত জগ-
তৰ প্ৰকাশ, এই নামেৰে তাইক মহা বানি
পাতিলে । তাইৰ মৰ্জতাৰ নিমিতে আগ্ৰা নগ-
ৰত বগা সিলেৰে সজা এটা বৰ মঠ আছে;
তাৰ নাম তাজ মেহাল, আৰু তাৰ নকশাও
ওপৰত লিখা আছে । জেহাংগিৰ বাদশ্যা
মৰিলত তেঁওৰ পুতেক শ্যা জেহান বজা হল ।
১৬৫৭ সঁকত শ্যা জেহান বজা নৰিয়া পৰাত,
দাৰা, চুজা, মবাদ, আওৰংজেব, এই চাৰিটা
পুতেকৰ বাজা পাৰব নিমিতে দখল লাগি আও-
ৰংজেবে দুজন ভায়েকক বধ কৰি চুজাক বন
কৰি খেদাই আৰু বাপেকক কইদ কৰি থৈ
আপুনি বজা হল । তেঁও হিন্দুস্থানৰ সকলো
বজাৰ মাজত ডাঙ্গৰ আৰু পৰাক্ৰমি; ভালেমান
দেশক দখল কৰিলে; অচম দেশকো লবলৈ
শ্মিৰ জুমলা নামে আপোনাৰ প্ৰধান সেনাপ-
তি নেৰাবক ১৬৬২ সঁকত ইয়ালৈ পঠাই
বন কৰাইছিল । আওৰংজেবৰ বাজাৰ লোক
প্ৰাই ৮,০০,০০,০০০ মানুহ; মুঠ খাজনা
বচৰি ৩২,০০,০০,০০০ টকা মান আছিল ।

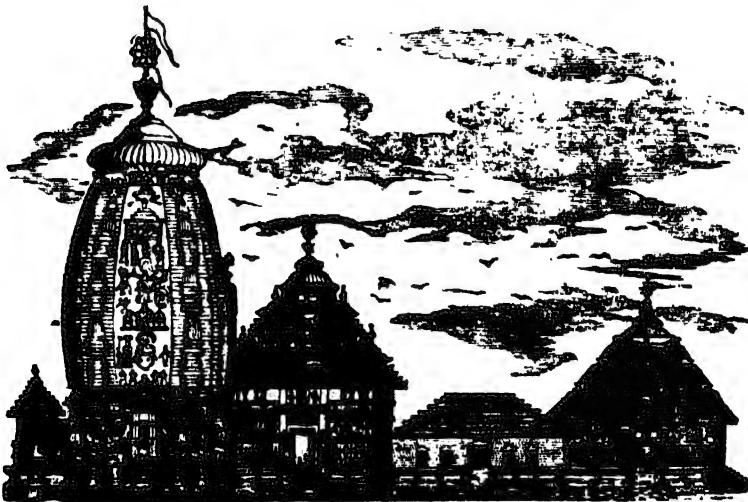
১৪২৮ ইং সৈকত পৰ্বতগালৰ লোকে পুৰুষ-মতে হিন্দুধৰ্ম দেন পালে । ১৬৩৪ সৈকত ইজৰাজিৰ পুৰুষ আহাজ আহি পালেহি । ক্ৰমে ক্ৰমে ইজৰাজি সক্তিমন্ত হৈ দেন ধন দখল কৰিলে ।

বজাল দেশত থকা লোকে প্ৰায়ে ডাঙ, মাৰু, মাচৰ বাহিৰে আন আহাৰ নে খাই । সিবিলাক ঘাম আৰু চাপৰ ঠাইত থকা হেতুকে পৰ্বতিয়া আৰু চেঁচা ঠাইত থকা লোকৰ সমান বলি ন হই । ভাসা বেলেগ বেলেগ; হিন্দুস্থানি, বজালি, এই দুই ভাসা সবহ ভাগে কই । পৰ্বতিয়া লোকৰ ভালেমান ঘোঁআন আছে ।

বজাল দেশত গৌৰ অতি পুৰণি ডাঙৰ নগৰ আছিল; আগৰ কালত গজাৰ ডিঙত পতা হৈছিল; পাচে গজা নকৈ সঁতি লৈ সেই নগৰ দুৰৈকৈ এৰিলে, সেই কাৰনে নগৰ নিৰ্জান হৈ গল । বজালৰ পূব ডোখৰত সোনাৰগাও নামে এখন বৰ নগৰ আছিল । তাৰ ৮ মাইল মানৰ আঁতৰত এতিয়া ঢাকা নগৰ আছে । বজালৰ পশ্চিম ফালে সাতগাঁও আছিল; এতিয়া তাৰ ওচৰ ঠাইত হুগলি নগৰ আছে । গজাৰ ডিঙত দিলি, আগ্ৰা, এলাহাবাদ, বানাৰচ, পাটনা, ৰাঙ্গমহাল, এইবিলাক প্ৰধান নগৰ আছে । তাত বাজে চায়ে চানে মান্দৰাজ, হাইদৰাবাদ,

বছাই, লাহোৰ, লখনৌ, এইবিলাক নগৰৰ অধিক পুজা আছে । কিন্তু কলিকতা সকলোতকৈ ডাঙৰ; তাতে বিলাইতৰ লৰ্ড চাহাৰ আৰু গবৰ্নমন্ত্ৰৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী সকলো থাকে । সেই নগৰ প্ৰাই ইটাৰে সজা হৈছে; কেতবিলাক ঘৰ বিলাতি ঠাটৰ কৰিছে, চৌতলা ওখ পকি; কেতবিলাক বজলাকৈ সাজে । কলিকতা হুগলি নদিৰ কোষৰত আছে; সিও গজাৰ সঁতি হই, তাৰ কাথৰত বেহা বেপাৰৰ চাই বৰ উতম, সাগৰৰ পৰা ১০০ মাইল দূৰ । বজালি লোকে বিদেশি মানুহৰ লগত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ চাৰিও ফালৰ পৰা আহি তাতে গোট খাই বহি বেপাৰ কৰে । বানাৰচ নগৰতো বহু পুজা থাকে; তাত দল আৰু গৰিয়া লোকৰ মচিদ অনেক আছে । তালৈ চাৰিও ফালৰ জাতি গৈ থাকে; তাতে মৰিলে ভাল বুলি নিবাস কৰি থাকে ।

কলিকতাৰ পৰা ৩০০ মাইলৰ ডাটি ফালে জগনাথৰ মঠ সাগৰৰ দাঁতিত আছে; বচৰে বচৰে লাখ লাখ মানুহে জগনাথৰ মূৰ্তি দেখিবলৈ তালৈ জাভা কৰে । সময়ত পাণ্ডাবিলাকে বধত মূৰ্তি তুলি ফুৰাওতে তাৰ তলত পৰি মৰিলে স্বৰগ পাম বুলি মন পিৰ কৰি বথ চকুত অনেক মানুহ পৰি মৰে । জগনাথৰ মঠৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে ।

ওড়িয়া প্ৰদেশত থকা জগনাথৰ মঠ ।

The Temple of Jagannath, in Orissa

তিথিৰ বিবৰন ।

Wanderings of a Pilgrim - 1701 Berge.

আখ্যায়িকা

কামাখ্যাৰ বিবৰন ।

পৰাব ।

কামৰূপতে আছে মূৰ্তি কামাখ্যা দেবিৰ,
জিলা গুআহাটি লিতো পৰ্বত ওপৰ;
ইটাৰে নিৰ্মান কৰা বহু এক গব,
তাৰ মাজে পূব দুআৰে আটাই মন্দিৰ;
ইটাৰে বান্ধিছে তাক ভিতৰত গাঁত,
উপমা কি দিমো তাৰ পাটকুআ মত!
তাঁহাৰ ভিতৰে থাকে কামাখ্যা সুন্দৰি,
সি সৰ্ব ব্ৰিতান্ত মই কহিব নোআৰি ।
মূৰ্তি আদি কিছু নাহি, সিলৰ গুপ্তাঙ্গ,
খনিকৰে কাটি কৰিলন্তু সেহি অঙ্গ ।
সোনেৰে খতাইছে তাক, দেখোঁতে সোভন,
ভাঙি লোক গলে ভাতে কৰাই দৰ্শন;
বেল পাও আদি কৰি দিএ তাৰ মাজ,
তিৰি লোকে দেখি ভাব কৰে অতি লাজ;
নিলাজ হৈয়া বোলে আপোন ভিৰিক,
ভাল মতে দৰ্শন কৰিব দেৱিক ।
সহস্ৰ ব্ৰাহ্মন ভাত বহু চাৰি পালে,
ভক্তি ভাৱ কিছু নাহি লাভৰ আশ্বাসে;
চাউল কলা মিঠৈ আদি নানা উপহাৰ,
সজ্জা সাৰি সাৰি ভোগ দিএ তাৰ ।
অন্ধকাৰমই অতি দেখি ভয়ঙ্কৰ,
কোলাহাল সৰ্ব উঠে মন্দিৰ ভিতৰ ।
লোকক ভুলুআ চলে 'আচৰ্জ দেখুআই,
সিলৰ অঙ্গৰ পৰা জল উলিয়াই ।
অতি বেগে উঠে সেহি, সূনা বিবৰন,
কিন্তু নিও সত্য ন হই, কলৰ কাৰন ।
ভাত বস্তু তিনি দিন উঠে মাছে পুতি,
গুপ্তে কুধিৰ দিএ বহু চাগ কাটি,
বোলে, বিতুৱান হৈছে কামাখ্যা দেবিৰ,
ব্ৰাহ্মনেও লই কোঁট সি সৰ্ব কুধিৰ ।
কিছু কিছু লৈয়া কেৱে দিএ চকু মুখে,
হিয়াত ৰাখিয়া হাত মচই মন্তকে ।
তাঁহাৰে বোলাই বহু সকল ব্ৰাহ্মন,
অঙ্গ মূল্য লৈয়া দিএ সৰ্ব জাগ্ৰিগন ।

পাৱত ভৰিয়া ৰাখ কৰিয়া জতন,
বোলে, প স ধেম্বা হব তাঁহাৰে কাৰন:
ৰোগ, দুখ, ধন হানি কদাচ ন হব,
ৰাতি কালে ভুতে আৰু প্ৰেতে ন ধৰিব ।
অকৰনে হিন্দু লোকে কৰে নানা কৰ্ম,
বিচাৰ কৰিয়া দেখা, ভাত কোন ধৰ্ম?
তাঁহাতে ব্ৰাহ্মন সত ঘৰ বাস কৰে,
তিৰ্থ গুৰু বুলি তাৰা পাণ্ডা নাম ধৰে ।
সি সৰ্ব ঘৰে কন্যা জন্তক জন্মাই,
বচৰ কুৰিৰ কমে বিবাহ ন হই;
সি সৰ্ব বোলে সবে কন্যা অকুমাৰি,
জি ৰূপ আচাৰ তাৰ কহিব নোআৰি ।
সিহঁতে দেবিৰ কোলে থাকে দিনে দিনে,
জাগ্ৰিগন দেখি ধৰে পইচাৰ কাৰনে ।
তাৰ মাজে সুদৰিৰো কন্যা সদা ৰউ,
নিলাজ হৈয়া সবে ভ্ৰমণ কৰই ।
স্বামি বিনে কাৰো হই দুই তিনি সন্তান,
বোলে, দেবি দিচে মোক অনুগ্ৰহ দান!
ধনৰ লোভত লাগি সৰ্বধান কৰে,
দুটীৰ সন্তত জাই পৰ্বতে গভূৰে ।

কুমাৰি লোকৰ কথা কৰিলা সূত্ৰন,
ব্ৰাহ্মনৰ কথা এৰে কৰোঁ নিবেদন
পথে পথে ব'হু থাকে জাগ্ৰিৰ কাৰন.
জাক দেখে, তাক বোলে, জাব নবদলন ।
এক জন জাগ্ৰি পালে হৰিস মনত.
অতি বেগে নিএ তাক আপোন ঘৰত ।
আদৰ সন্মান কৰি ৰাখই জতনে,
তামাখু ভৰিয়া তাক খুআই আপোনে:
তাৰ পাচে মধু স্বৰে কৰই জিগ্যাস,
কৰ পৰা আহি আচা, কোন ধানে বাস!
ধন্য ভকু, পিজি মাজি দিলে কেনে জন্ম,
ভূমিহে কৰিলা বাপু সুপুত্ৰৰ কৰ্ম;
হৰিলিত মনে কৰা কামাখ্যা দৰ্শন,
তাঁহাতে নিস্তাৰ পাবা দোহোৰ মৰন;
ব্ৰাহ্মনক কৰা দান পূজা কুমাৰিক,
অন্ত কালে নিসংসয়ে জাবা স্বৰ্গলোক ।
ভূমি জদি আহি আচা দৰ্শন কাৰন
জনাও ভোমাক জিতো হব প্ৰয়োজন ।

দেবির কাৰনে বহু সিদ্ধুৰ আদি ভেঁটা,
পাপ ধোয়া হেঁচু দুআৰতে চাগ কাটা;
পোন আদি কৰি কিছু সুগন্ধি মচলা,
বৈবেচ্য কাৰনে চেনি চাউল আৰু কলা ।
এই হেঁচু টকা পইচা জত দিব পাৰা
দ্বিত কাও দিয়া কিছু জঁগা জাগ কৰা,
প্ৰধান পাণ্ডা সকলে পূজাক কৰিব,
পূজাৰি সবাকো জানা লাগে টকা দিব;
মালিও দুআৰি আদি অনেক লোককো
ধাৰা মতে পইচা বাপু লাগিব সবাকো;
থানে থানে আৰু জত দেখা দেৱালই,
দৰ্শন দখিনা আদি সিও সব লই;
এই ৰূপে কৰিলে হই দেবি দৰসন,
মোক পাচে দিবা আপোনাৰ জেন মন;
ভাৰ পাচে কুমাৰি সকলেও ধৰিব,
নিয়ম ৰূপতে ভালদ্বাকো লাগে দিব ।
নিজ হাতে কৰা জদি এহি সব বই,
ধন হানি হব আৰু বহু দুখ হই;
এই হেঁচু বোলোঁ মই, মোৰ কথা ধৰা,
মোহোৰ হাতত দিয়া জি জি তুমি পাৰা;
কিচু কিচু ৰূপে মই সবাকো ভুসিমো,
নিৰাপদে ভাল ৰূপে দৰ্শন কৰামো ।
মোহোক জি দিবা তাক কাকো নু বুলিবা,
মুখা পাণ্ডা জদি সোধে, ইয়াকে কহিবা;
দুখি লোক মই আহি আচে দৰ্শনত,
ধৰিলে নোআৰোঁ দিব জদি বিধি মত;
দুটি এটি টকা মই চাকুৰক দিচোঁ,
কামাখ্যা দেবিৰ নামে জিহকে আনিচোঁ ।

জতক ব্ৰাহ্মন আচে কৰে এই মত,
পুখমতে মিচা কথা কব দিএ তাত ।
ধৰ্ম ফল ব্ৰিধি জিতো বৃজাহা সকলে,
কেৱল ভাওনা কৰি টকা লই চলে ।
জদি কোনো জাজি ভাৰ মতে ন কৰই,
চগ কৰি তাক পাচে আপদে পেলাই ।
মুখা পাণ্ডা সকলোতে গুপুতে জনাই,
বৰ ধনি লোক ইতো জানিবা নিচই ।
জাজিক দেখিলে খোজে পূজা বহুতৰ,
দিব নোআৰিলে মেলি নি দিএ দুআৰ ।

পুখমে সম্ভত হৈই দিলে ভাৰ হাতে,
এক অংশ বই সিভো কৰে দৰ্শনতে ।
বাৰি জত থাকে তাক নিজে নিজে লই,
কোনো থানে মাত্ৰ এক পইচাৰ বই ।
দৰ্শনৰ পাচে জাজি লৈ জাই ঘৰক,
বোলে, এতিয়া ভোজন কৰোআ কুমাৰিক;
আৰু দিয়া সিহঁতৰ কঁপালে সিদ্ধুৰ,
এহি ৰূপে ই থানৰ আচই দস্তুৰ;
ন কৰিলে তিৰ্থ ফল কদাচো ন হই,
সত্য ভাৱে কালোঁ আমি, জানিবা নিচই;
জতক কৰিলা বই সব হব ব্ৰেখা,
সেই কাৰনে কলো মই এই সাৰ কথা ।
বজাৰৰ মিঠৈ আদি একোকে নে খাব,
জি হেঁচুক তাক খালে জাতি নষ্ট হব ।
ভোমাৰ কাৰনে আমি নিজে কৰোঁ সুম,
ধন দিলে কৰা জাব জেলেপি উতম ।
এহি মত চল কৰি টকা থিনি লই,
চাউলৰ গুৰি খুন্দি পিঠাক কৰই ।
পাচ, মাত কুমাৰিক কৰে নিমন্ত্ৰন,
সুদিবৰো কন্যা তাত কৰই ভোজন;
অলপ কৰি সিহঁতক কৰোআই ভোজন,
কঁপালতো দিএ ফোঁট সিদ্ধুৰ চন্দন;
ভাৰ পাচে বোলে, সুনী বাপু জাজি লোক,
ভোজন দখিনা দিয়া ব্ৰাহ্মন কন্যাক ।
এহি ৰূপে জত পাৰে সকলোকে লই,
কন্যাকো নি দিএ, কিন্তু আপুনি ৰাখই,
ভাৰ পাচে জদি দেখে, আচে কিছু ঝাঁকি,
নান; মতে চল কৰি দিএ বৰ ফাঁকি;
তিৰ্থ থানে ৰাতি বাস কৰাহা ইথানে,
জিৰাজি বাসৰ কথা আচই বিধান ।
বিনই বাক্যত জাজি সন্তোষ কৰিয়া,
নিজ ঘৰে ৰাখে তাক বাস থান দিয়া ।
যাতি হলে বোলে, তাক সুনী নিবেদন,
জদি মন থাকে ধৰা মোহোৰ বচন ।
সৰ্ব কাৰ্জ সিধি হৈচে, আচে এক ভাই,
গোপনীয় কথা ভোমাভেহে কহোঁ মই ।
জদি ইচা থাকে বাপু কৰা ভুমি তাক,
ন কৰিলে মন্দ, কিছু নাহি দিও হাক ।

হু বুলিলে মোৰ পাপ হৈবেক নিচই,
এই হেতু কহৌ মই জেনে ইচা হই ।
মদ, মাংস আদি কৰি সপ্তধৰ সৰবে,
নানা কুল চন্দনাদি আৰু বেল পাতে;
ভাহাক নি গুপ্ত ৰূপে এক ঘৰ মাজে,
ভক্তি ভাৱে কুমাৰিক জিবিলাকে পূজে;
ভাহাতে কামাখ্যা দেবি হবিস মনত,
জেন বৰ খোজে, তাক দিব সেই খেনত ।
দেবিৰ পুতিগা বাক্য বিফল ন হই,
কাল ক্ৰমে হব সিধি জানিবা নিচই ।
এহি ৰূপে বুধি চলে ভুলাই জাত্ৰিক,
এক ঘৰে ৰাখি ধই দুবা সকলক ।
উপজুক্ত লোক চাই কন্যা পাটয়াই,
জাত্ৰি ভাইৰ চৰনতে পূজাদি কৰই ।
পূজা হলে তাৰ পাচে কৰে আৰু দান,
অৱলোকে মদ আদি কৰে দুয়ো পান ।
মনে মনে দুয়ো জনে ঘৰৰ ভিতৰে
জেনে ইচা হই, তাক কৰিবাক পাৰে ।
বামুনে বোলই, তাত নাহি কিছু দোষ,
মন্দ কৰ্ম ন হই নিতো সক্তিৰ সন্তোষ ।
সমস্ত ৰাতিতে দুয়ো জনে বাস কৰে,
অন্য কোনো নাহি আছে ঘৰৰ ভিতৰে ।
মদ পান হেতু কোনো জন মতোআল,
হলে তাত বিৰক্ত ন হই ব্ৰাহ্মণ সকল ।
জত দিন ইচা কৰে থাকিবাক পাৰে,
অৰ্ঘ চুকালেহে গলে ধৰি বাজ কৰে ।
এহি ৰূপে হৰে ধন নাহি ধৰ্ম কৰ্ম,
নাম মাত্ৰ ধৰে বিপ্ৰ, মিচা সব কৰ্ম ।

জাত্ৰি সকলৰ কথা কৰিলা সূৱন,
ব্ৰাহ্মণৰ কথা আৰু কৰৌ নিবেদন ।
বজাৰৰ চাউল আদি একোকে নে খাই,
বিধুতি বস্ত্ৰৰে ৰাখি ভোজন কৰই;
বাহিৰত গলে কৰে দান ভেঙিখান,
সুদূৰ ঘৰত কোনো ন কৰে ভোজন ।
হাবিৰ কাঠক আনি পানি চেটিয়াই,
বৰা কাচ আদি সহ। সব ধৰি খাই;
গুঁই নামে সৰ্প আৰু বগলিকো খাই,
কুকুৰ দেখিলে সৰে ৰাম ৰাম কই ।

কামাখ্যাৰ বিবৰন আৰু বহু জানোঁ,
লিখিলে ৰাহুল্য হব, মনে এহি গুনোঁ ।
এই ৰূপে নি লিখিহে ৰাখোঁ মই হাত,
জদি কোনো জনে সোধে, বুজাই দিমো তাত ।
জি হেতু পূৰ্বৰ পৰা মই আচোঁ সুনি,
আৰু সদা গৈয়া তাত দেখিচোঁ আপুনি ।
গুআহাটি গুআলপৰা নাম এহি খান,
ভুমিলোঁ তাহাত মই চাৰি বছৰ মান ।

আত পাচে নিবেদন সূনা সৰ্ব জন,
হয়ত্ৰিৰ মাধৱৰ বোলোঁ বিবৰন ।
তাৰ পাচে সি খানৰ ব্ৰাহ্মণ আচাৰ,
ইহৰেহে সক্তি দিলে কৰিমো প্ৰচাৰ ।
নিজ বুধি গিয়ানে মই একোকে নোআবোঁ,
কেৱল প্ৰভু শ্ৰুতিত ভাৰসা জি কৰোঁ ।
তৌঁৰে সৰ্বসক্তিমান জদি দিএ সক্তি,
বোবা কথা কব পাৰে তৌঁতে হলে ভক্তি;
ধোৱাকো দিচিলে ভৰি অন্ধকো নয়ন,
হস্ত হিনে দিলে হস্ত মিড়াকো জিৱন;
ভুতে পোআ কুষ্ট ৰুগি আৰু জত জত,
অৰোগি কৰিলে প্ৰভু আপোন বাক্যত;
গোটা পাঁচ সাত পিঠা হাতে তুলি লৈয়া,
সহস্ৰ লোকক প্ৰভু দিচিলে বাঁটিয়া;
ত্ৰিগুণি হৈল ভক্তগন ভুঞ্জিয়া সকলে,
এনে চমত্কাৰ কৰ্ম নাহি ভ্ৰমণে ।
সমুদ্ৰ ওপৰে ধোজ কাৰ্হি পাৰ ভৈলে,
বাক্য মাত্ৰে সূৰ্জ চন্দ্ৰ সৃজন কৰিলে;
জিৱ জন্তু, পশু, পখি সব সৃজিলন্ত,
জিন ত্ৰিখণ্ড আদি জত ইচাতে হৈলন্ত;
আকাশ মণ্ডল জত ভাগম আৰ,
কোনে বৰ্ণিবাক পাৰে, জাৰ নাহি পাৰ ।
সাত্ৰত পুতিগা প্ৰভু কৰিচে আপুনি,
বিহ্বালিলে স্বৰ্গ পাব, জানা সৰ্ব প্ৰাণি ।
দুআৰত চপৰিয়াই মাগে জেই বৰ,
অৱলো কৰিব সিধি যিচু গুনাকৰ ।
এই হেতু দ্ৰিচ মনে কৰিচোঁ ভাৰসা,
ক্ৰিপা কৰি সক্ষুৰ্ণ কৰিব সৰ্ব আসা ।

ন. ল. ক.

আৰ্চিৰ বিসই ।

On Glass.

আমাৰ দেশত প্ৰাই সকলো অচমিয়া লোকৰ ঘৰত সৰু বৰ আৰ্চি পোআ জাই, তথাপি ইয়াক কি কপে বা কিহেৰে কৰা হৈছে, তাক কোনেও নে জানে, এই কাৰনে কিছু কৰলৈ ধোটে ।

আৰ্চি প্ৰিষ্টিয়ান নৈকৰ আগেয়ে কমিয়া আৰু আন আন লোকবিলাকৰ দোআৰাই অলপ অলপ জনা হৈছিল । পিৰি নামেৰে এজন প্ৰাচীন কমিয়া গিয়ানি লোকে লিখিছে, বোলে, এখান জাহাজ মিচৰ দেশৰ পৰা চতা অৰ্থাত্‌ এবিধ খালোন ভৰাই লৈ আহোঁতে কৈনিকিয়া প্ৰদেশৰ কোনো এক নদীৰ পাতিত জাহাজ চপাই ভাঙ খাবলৈ জুগুত কৰিলে । জাহাজত অনা খালোন চপৰা চপৰা হোআৰ কাৰনে তাৰে উখান কৰি বাহুঁতে দেখিলে, যে খালোন আৰু বালি জুইৰ তাপত পমি আৰ্চিৰ দৰে হল । তেতিয়াৰে পৰা সেই কালৰ লোকে বৰ সুমেৰে কিছু কিছু আৰ্চি কৰিলে । আৰু বুৰঞ্জিত পৰ্ছিচোঁ, কমিয়া ৰাজ্যৰ নিক মহা বজাই দুটা আৰ্চিৰ পান পাত্ৰৰ কাৰনে ৫,০০,০০০ টকা দিলে । এতিয়া হলে তাতকৈ উত্তম লাভ আঠ অনাটল পোআ জাই ।

ইংলণ্ড আৰু আমেৰিকা আদি আন আন দেশত অতি উত্তম উত্তম আৰ্চিৰ পাত্ৰ আদি নানা বিধৰ বস্তু কৰে । বগা আৰু চাক আৰ্চি হলে ভাল মিহি বালি, খালোন, এবিধ সিহ, আৰু সিহৰ মামৰ লাগে । এইবিলাক ভালকৈ মল গুচাই মুখ কৰি একে লগে বৰ জুইৰ কুণ্ডৰ ভিতৰত মাটিৰ বাচনত ন পমালৈকে ধই । পমিবলৈ দুই তিন দিন লাগে । আৰ্চি কৰা ঘাই বস্তু বালি আৰু খালোন, কিন্তু লগতে পমিবলৈ ঠন ঠমিয়া ন হবলৈ আৰু জিলিকাৰ নিমিত্তে সৰহ সিহ দিএ । জেতিয়া ভালকৈ মিহলি হৈ পমিল, তেতিয়া কুণ্ডৰ মুখ মেলে, আৰু এই দূৰ আৰ্চি ভাঙ কাম কৰা মানুহৰ ইচাৰ দৰে সকলো বিধৰ আক্ৰিতিৰ পাত্ৰ কৰিব পাৰে । ইয়াক এই কপে কৰে । এটা লো-

হৰ চুলায়ে দূৰ কপ আৰ্চি বাচনৰ পৰা আন হাত ধৰা পোনে কুআই এখান লোহৰ পাটত পেলাই কোমল আৰ্চিক লুটিয় । লুটিকৈ জি জি আক্ৰিতিৰ বস্তু লাগে সেই সেই আক্ৰিতিৰ জন্তুৰে হেঁচি হেঁচি কৰে, পাচে তাৰ ওপৰত নানা নকশা কৰে । জেতিয়া এই সকলো হল তেতিয়া এটা পাগ সালিত এই পাত্ৰবিলাক, সুমাই লাহে লাহে চেচা কৰে, তাকে ন কৰিলে, অলপ থেকেচা পালে ভাগিব ।

এতিয়া দেখা, আৰ্চিৰ পৰা কিমান উপকাৰ পোআ জাই । খিলিকি দুআৰত লগালে বতাহ বৰ ধুনৰ পৰাও বাধি পহৰ তাপ পাই । আৰ্চি এখানৰ একালে পাৰা আৰু বগি ডাম মিহলাই লগালে, মুখ দেখিব পাৰি, ঘূৰিয়া গোল কপ আৰ্চি কৰিলে দুৰ্বিন, মাইক্ৰস্কোপ, বিত চকু আদি বহু মূলিয়া বস্তুবিলাক সাজিব পাৰি ।

জ. ট.

উচিত আৰ্হি দেখাবৰ প্ৰয়োজন ।

Example better than Precept.

কোনো এক দিনত এজন প্ৰিষ্টিয়ান প্ৰচাৰকে আপোনাৰ পাদুৰি চাহাবত মুখিলে, হে পিয় চাহাব, জগতৰ পৰিত্ৰানৰ নিমিত্তে আমি কি কৰম কৰিব লাগে? কেৱল কিত্তন কৰি থাকিলেই মানুহৰ মন পালটন হব নে? পাদুৰি চাহাবে উত্তৰ কৰিলে, ন হই যোব ভাই, আমি কেৱল ইহৰৰ বাক্য কিত্তন কৰি থাকিলে মানুহৰ মন পালটন ন হই । প্ৰচাৰকে মুখিলে, তেন্তে আৰু কি কৰম কৰিব লাগে? চাহাবে কলে, তুমি খ্ৰিষ্টক বস্ত্ৰ ভাৱে পিন্ধিবা, তেহে জগতৰ পাপি লোকৰ মন পালটিব । খ্ৰিষ্টক বস্ত্ৰকৈ পিন্ধাৰ কি অৰ্থ চাহাব? খ্ৰিষ্টক বস্ত্ৰ ভাৱে পিন্ধাৰ অৰ্থ এই, সকলো ভাৱে ধৰ্ম্মৰ সজ আচৰন কৰি অভ্যস্ত বিশ্বাসি প্ৰাৰ্থনা কৰাই ঠেঙক বস্ত্ৰকৈ পিন্ধা হই । তুমি জেতিয়া কিত্তন কৰিবলৈ জোআ, তেতিয়া নত্ৰ ভাও মনত পিছি অভ্যস্ত প্ৰাৰ্থনাৰে জোআ । তোমাৰ সকলোবোৰ কথা সুনাবিলাকে তোমাৰ সজ আচৰন দেখি তোমাৰ স্বৰগত থকা পিতৃক স্তুতি কৰিব ।

য়াকোবৰ বহু দিনীয়া জাত্ৰা ।

Chap. IX — Jacob, or the long Journey.

ভেতিয়া যাকোবে তাৰ পৰা জাত্ৰা কৰি ভালেমান দিন গৈ, পাচে সৰহ বন থকা এক ঠাই পালেহি, আৰু তাতে নাদৰ ওপৰত এটা নৰ সিল আছিল। বহু চাগ মেৰ চাগবিলাক আৰু মানুহ কেতবিলাক মেৰৰ লগত তাৰ চাৰিও ফালে থাকিছিল। এই মানুহবিলাক মেৰৰ বখিয়া। যাকোবে জি দেসত আছিল, সেই দেসত নিচেই অলপ পানি হোআত, তেঁও নাদ দেখি বৰ বজ পাব পাই।

য়াকোবে মেৰৰ বখিয়াবিলাকত সুধিলে, লাবান নামেৰে এটা মানুহক তোমোলাকে জানা নে?

সিহঁতে কলে, হুই আমি জানো।

য়াকোবে সুধিলে, সি ডালে আছে নে?

মেৰৰ বখিয়াবিলাকে উত্তৰ দি কলে, সি ডালে আছে, আৰু দেখা, সেয়া তাৰ জিক্ৰক বাহেল মেৰবিলাকে সৈতে আহিছে।

ইয়াকে সুনি যাকোবে বৰ আনন্দ পালে, কিয়নো বাহেল তাৰ ভতিজা হুই। সি লৰি গৈ তাইক চুমা দিলে, আৰু বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে।

কি কাৰনে যাকোবে ক্ৰন্দন কৰিলে?

মই ভাবিচোঁ, সি আনন্দতে কান্দিলে, কিয়নো কেতিয়াবা কেতিয়াবা মানুহবিলাকে আনন্দতে ক্ৰন্দন কৰে। বহু দিনলৈ যাকোবে কোনো মিত্তিৰ দেখিবলৈ নে পাই, তাৰ ভতিজা বাহেলক দেখি বৰ বজ পালে।

মই তোমাৰ ভতিজা যাকোব, বহু দুৰৈৰ পৰা আহিচোঁ, এনে কথা ন কলে মানে যাকোব কোন বুলি বাহেলে নে জানিলে।

ভেতিয়া বাহেলে লৰি গৈ বাপেক লাবানক কলে, মোৰ ভতিজা যাকোব আহিল, নাদৰ পাৰতে বহি থকা দেখা পালোঁ।

ভেতিয়া লাবানে আনন্দ পাই যাকোবক লগ পাবলৈ গল, আৰু তাক চুমা দি কলে, তুমি মোৰ ঘৰলৈ আহি, মই তোমাৰ মোমাই ইও।

লাবানত যাকোবে মেৰৰ বখিয়া হম বুলি কো-

আত সি লাবানৰ চাকৰ হ'ল। যাকোব হলে ডাল মেৰৰ বখিয়া আছিল, আৰু বাতি সিহঁত আৰু ভালুকবিলাকৰ পৰা মেৰবিলাক বাখিবলৈ পৰ দি থাকে। তেঁও দিনৰ ডাল আৰু বাতিৰ জাহলৈ মন ন কৰিলে।

লাবানৰ দুজনি জিক্ৰক আছিল, আৰু সিহঁতে তাৰ ডাৰ্জা হবলৈ লাবানে যাকোবক দিলে, এই দৰে যাকোবৰ দুজনি ডাৰ্জা হ'ল। এতিয়াৰ মানুহবিলাকৰ দুজনি তিৰোতা হ'ব নে পাই, কিন্তু ভেতিয়া হলে দুজনি বা অধিকো লব পাৰে।

ইহঁতে যাকোবক ডালেমান সন্তান দিলে। সিহঁত সৰহ হোআৰ কাৰনে মই তোমোলাকক সিহঁতৰ নাম ন কঁও। যাকোবে বহু দিনলৈকে তাৰ লৰা তিৰোতা সৈতে কেতবিলাক ডাৰু ঘৰত থাকিলে। তেঁও লাবানৰ মেৰবিলাক বাখিছিল, আৰু লাবানে কেতবিলাক মেৰ তেঁওৰ আপোনাৰ হবলৈ দিলে। ইহঁতে অজিকাৰ কৰাৰ দৰে যাকোবৰ খাবলৈ পিন্ধিবলৈ সকলো আছিল, কিয়নো ইহঁতে সদাই আপোনাৰ অজিকাৰ বাখে।

কিন্তু যাকোবে তাৰ পিতৃ মাতৃ আৰু কিনান দেস জি ঠাইত সি সৰু কালত আছিল, তাক পাহৰিব নোআবিলে। ইহঁতে আব্রাহামৰ ইচাকৰ আৰু তাৰ আপোনাৰ সন্তানবিলাকক কিনান দেস দিব বুলি অজিকাৰ কৰা তেঁও জানিছিল, আৰু আকও তাত বসতি কৰিবলৈকো ইচা কৰিলে।

জিবিলাক ডাল মানুহ প্ৰথমে কিনান দেসত থাকিলে, গিবিলাকৰ আৰু সিবিলাকৰ ডাৰ্জাবিলাকৰ নাম তলত লিখিম, মনত ৰাখিবা।

আব্রাহাম।

চাৰাই।

ইচাক।

ৰিবকা।

য়াকোব।

লিয়া আৰু ৰাহেল

প্রার্থনার গুন ।

Wonders of Prayer.

আব্রাহামৰ ঘৰ গিৰিএ প্রার্থনা কৰাত ইগ-
কলৈ বিবকাক ভাৰ্জা ভাৱে পালে । মোচাই
ইহুৱলৈ প্রার্থনা কৰাত সাগৰৰ মাজেই সুকাই
বাট ওলাল । আৰু বাৰ প্রার্থনা কৰাত আমা-
লেকৰ সৈন্য সকলক পৰাজয় কৰিলে । যিহো-
চূআই প্রার্থনা কৰাত আশ্বানৰ জগৰ প্ৰকাশ
হল । হানাই প্রার্থনা কৰাত চিমুএস লৰা জন-
মিল । দাৱিদে প্রার্থনা কৰাত অহিথোকলে
আত্মা ছাতি হল । যিহোশাফটে ইহুৱলৈ মিন-
তি কৰাত তাৰ সৰু সকল উভতি গল । যিচয়্য
আৰু হিজিকিয়াই প্রার্থনা কৰিলত একে ৰাতিতে
আচুৰিয়া ফৌজৰ ১৮৫,০০০ সেনা মৰিল ।
দানিয়েল প্রার্থনা কৰাত ৰজাৰ দৰ্শনৰ অৰ্থ
বুজা গল । দানিয়েল আৰু বাৰ প্রার্থনা কৰাত
সিংহৰ মুখ বন্ধন কৰা হল । মদিখাই আৰু
একটোৰে লছোন কৰাত তিনি দিনৰ মূৰত হামা-
নে আপুনি সজা সালত ফাঁচি গল ।

এলিয়াই প্রার্থনা কৰিলত, তিনি বছৰ চ মা-
ইলৈ মেসত বৰধুন ন হল । আৰু বাৰ প্রার্থনা
কৰাত বৰধুন আনিলে । এলিয়াই প্রার্থনা
কৰাত য়দান নদিএ তেঁওলৈ বাট দিলে । আৰু
বাৰ প্রার্থনা কৰি মৰা ল'ৰাৰ জিৱন দিলে ।
মণ্ডলিৰ লোকে প্রার্থনা কৰাত ইহুৱৰ দূতে
পিতৰক বন্দি সালৰ পৰা মুকলি কৰিলে; কিয়-
নো সাধু লোকৰ অত্যন্ত প্রার্থনাই অনাদি জনৰ
কানত পৰে । সেই কাৰনে অত্যন্ত প্রার্থনা
কৰা । আৰু তোমাৰ প্রার্থনা জদি এতিয়া নু
সুনে, তেও বহু বছৰৰ মূৰতো ইহুৱে তাক সি-
ধি কৰিব । মানুহে জেতিয়া সল্যৰ গুটি বই,
তেতিয়া একে বাৰে কেতবোৰ গজে; কিন্তু
কেতবোৰ বহু মাহৰ মূৰতহে গজে, সেই ৰূপে
সাধু লোকৰ বিশ্বাসি প্রার্থনা পোনে পোনে নু
সুনিলেও অনেক বছৰৰ মূৰত সুনিব । এই
কাৰনে ইহুৱে মোৰ প্রার্থনা নু সুনিলে বুলি
নিৰনা ন হ'ব । মানুহ অবিদ্বাসি হলেও ইহুৱ
অবিদ্বাসি হৈ আপোনাকে আঁঠৈ কৰিব নো-
আৰে । আমাৰ জিৱন্ত পৰম ইহুৱেই বিশ্বাসি
লোকৰ প্রার্থনা সুনোঁতা, আৰু তাৰ উত্তৰ দিও-
তা ইহুৱ ।

পুৰান অসম বুৰঞ্জি, নং ২২ ।

Ancient Assam History.—Conclusion.

১৫৬৬ সঁকৰ মাঘৰ ১৭ দিন জাঁওতে লা-
কো বৰ পাত্ৰক মাৰিলে; লাকো বৰ পাত্ৰৰ
জিএক, লাপ্লুপ গোহাঁইৰ মাকক বৰ কুঁঅৰি
ভাঙিলে । দিহিজিয়া সৰিয়হ বুৰা গোহাঁইৰ
ভনিএক, কুকুৰে খোআ গোহাঁইৰ মাকক বৰ
কুঁঅৰি পাতিলে । পাচে কুকুৰে খোআ গো-
হাঁইৰ মাক, বৰ জনা আই কুঁঅৰি দেৱে লাপ-
্লুপ গোহাঁইৰ ভায়েক থঁকুআ গোহাঁইক ৰজা
দেৱত লগাই হেমন বাৰিত খোআইছিলে ।
এদিন কুকুৰে খোআ গোহাঁইৰ মাক, বৰ জনা
আই কুঁঅৰি দেৱে থঁকুআ গোহাঁইক ভাত খা-
বলৈ মাতি নিলে, ভাত খাঁওতেই গাভ কামোৰ
মাৰিলে । লাপ্লুপ ককায়েকলৈ মনত পৰি
এই কথা কুকুৰে খোআ গোহাঁইৰ মাক, বৰ
জনা আই কুঁঅৰি দেৱে ৰজা দেৱত লগা-
লে, ৰজা দেৱে সুনি ধাকিল । এদিন ৰজা
দেৱে থঁকুআ গোহাঁইক দেখি মনত অসন্তো-
স কৈ হেমন বাৰিৰ পৰা ভোগ বাৰিত ধলেহি ।
আত পাচে নৰিয়া ৰজা দেৱে চুজি মাৰিব-
লৈ পঠালে, দিলিহিয়াল সুকুলা হদ্দ বুৰা গো-
হাঁই ১, কেন্দুগুৰিয়া বৰ পাত্ৰ ১; এই দুই
দিকৰজ্ঞে গৈ, মাঘনোআত বলগৈ । বুৰা ঘো-
ৰা কোঁঅৰে, পিকচাই চেটিয়া, এই দুয়ে বুৰৈএ
দি গৈ, ঘৰ পুৰিলে, ধান কচু কাটি ওলাই
আছিল । ভাঙ্গৰিয়া সকলে আগুআ চকিয়াল
ৰূপাই হাজৰকিয়াক গৰ বান্ধিবলৈ বাঁহ কাটি
আনিব দিলে । ৰূপাই হাজৰকিয়া বাঁহ আ-
নোঁতে চুজিএ ৰূপাই হাজৰকিয়াকে মুখা কৰি
একুৰি মানুহ কাটিলে । আৰু চুজি গোটা দি-
একে, আই কুঁঅৰি দেৱে পঠাইচে বুলি চিন
মাৰি দিহিজিয়া বৰ গোহাঁইৰে, দিলিহিয়াল
সুকুলা হদ্দ বুৰা গোহাঁইৰে কোঁঠ সোমাই আই
কুঁঅৰি দেৱৰ কথা কৈ বাজা ললে । ভাঙ্গ-
ৰিয়া দুজনো আই কুঁঅৰি দেৱৰ বাজা সুধি,
মিচাকৈ জোআ চুজিক কাপৰ একোৰ দি বি-
দাই দিলে । চুজিএ গৰৰ বাজ হৈ বোলে,
গোহাঁইবোৰৰ কাপৰ একোৰ আনিলো, আ-

কে জে ভৰ্ণিৰ নোআৰিলে, আমাক নো কেন-
কৈ মাৰিব! এই বুলি চুন্ধি উলটি পলাই গল।
পাচে মাৰনোআৰ পৰা বান্দৰ ডেৱান্ত বল-
গৈ। তাৰে পৰা চুন্ধিক জিগালা কবিবলৈ
জাঁওতে আমাৰ বডাহ গিলা প্ৰমুখো ইহ চৰাত
৫০০ স মানুহ চুন্ধিএ কাটিলে। দিহিঙ্গিয়া
বৰ গোহাঁইয়ে দিহিঙ্গিয়াল বুৰা গোহাঁইৰ আ-
গত বোলে, চুন্ধি ভালৰ বান্দৰ তাক আমি ধৰি-
বলৈ পায় নে কি? আমি ওলাই হহকি জাঁও,
জদি জগৰ লাগে মই গা কৰিচোঁ; মোৰ ভনি
বৰ কুঁআৰি ইমান কথাৰে বাধিৰ নোআৰিব
নে কি? এই বুলি ডাঙৰিয়া দুজন হহকি
আহিল। বজা ঘেৰে এই কথা সুন দিহি-
ঙ্গিয়াল সুকুলা হুদু বুৰা গোহাঁইকে, দিহিঙ্গিয়া
বৰ গোহাঁইকে, দুইকো দাই ধৰি ডাঙিলে।
পাচে পুনৰ চলিয়া চেকেৰি এটা চুন্ধিৰ বজা
হৈ আছিল। চুন্ধিক মাৰিবলৈ বজা ঘেৰে চপ-
ৰা খোআ বৰ গোহাঁইকে হাতি মূৰিয়া ফুক-
নকে পাঁচিলে। পচিমে বৰ গোহাঁই উজাই
দিহিঙ্গে দি আঠিয়া বাৰিত বলগৈ। হাতি মূৰি-
য়া ফুকন আখো মুখে দি বাট কাটি গৈ আ-
ঠিয়া বাৰিত বৈ, চুন্ধিৰ ঘৰ পুৰি ধানো আ-
নিলে; মানুহ, গৰু, কিছু লৈ ওলাই আহিল।
বৰ গোহাঁয়ো পৰ্বতৰ দাঁতিএ দি চুন্ধিৰ ঘৰ
পুৰি মানুহ, গৰু ধৰি পচিমে জাঁওতে চিকৰা
হাবিত জুপি, চপৰা খোআ বৰ গোহাঁইক চুন্ধিএ
কাঁৰ একাটি মাৰিলে। বৰ গোহাঁই তাতে দি-
না দিয়েক থাকি, চুন্ধি ঘাটে মাৰি কাটি গৰু,
মানুহ লৈ, হাৰৈএ দি ওলাই আহিল। পাচ
বচৰে এঁৰাৰ ধান কাটিলেগৈ। চুন্ধি জি আ-
চিলে খাবলৈ নে পাই সকলো আহি বৰিলেহি।

১৫৬৭ সঁকত কচাৰি বিবদৰ্পো নামে বজা
এটা মৰজিএ দি পঠালে; জেজুক, ফুৰা দলৈক
কলিয়াবৰে দি পঠালে; দুয়ো আহি চকি পা-
লতহি আমাৰ চকিয়ালে সুমিলে, তইত কি কা-
বনে আহিচ? কচাৰিৰ দুই মানুহে বোলে, আ-
মাক প্ৰতিৰ কাৰনে হেডেঘেঘৰ বজা পঠাই-
চে, আমাৰ দুই ঠাইৰ চকিয়ালে আহি বৰ
বৰুআতো বৰ চেটিয়াতো কলেহি। বৰ বৰুআও

বৰ চেটিয়াও, বজা দেৱলৈ জনাই, বৰ চেটিয়াই
কুৰা দলৈক ভুলি বোজ বাক দি ধলে। বৰ
বৰুআই কচাৰিৰ মজিন্দাৰক ভুলি, অনাদৰ কৰি
সুকাট হুজাক লগত দি কচাৰিৰ মজিন্দাৰক বি-
দাই দি পঠালে।

পুনৰ কচাৰি বজাই পত্ৰ লিখিলে, তোমাৰ
আমাৰ উকিল গতগত প্ৰতিৰ কাৰনে চলি
গৈচে; ভুমি এখন প্ৰতি গোট চেদ কৰি,
আমাৰ পত্ৰ অনাদৰ কৰি মজিন্দাৰক কিবাই
পঠালা। আমি এখন পূৰ্ব নিবন্ধত থাকি,
ধৰম পথক আৰি প্ৰতিৰ কাৰনে উকিল পত্ৰ
পঠাও। ভুমিও পূৰ্ব নিবন্ধে অভেদ প্ৰতিৰ
কাৰনে জোমনে দিনে দিনে প্ৰতিক পাই, ভে-
মন খান কৰিবা। এই ৰূপে পত্ৰ সন্দেদ দি
কচাৰি বজা মজিন্দাৰকে, ভেবেৰা দলৈকে পঠা-
লে। বৰ বৰুআই সিহঁত দুইক আনি ভুলি
প্ৰতিৰ কাৰন সুন বজা দেৱলৈ জনাই পঠা-
লে; বজা ঘেৰে সিহঁত দুইক আনিব দিলে।
সিহঁত দুইকো অনাই ক্ৰমে তিনিও জনা ডাঙ-
ৰিয়াৰ ঠাইত ভুলি নিবন্ধেৰে বজা দেৱৰ ঠাইত
সেৱা কৰিলে। বজা ঘেৰে কচাৰিৰ পত্ৰ চাই
পুনৰ বাৰ প্ৰভুতৰ লিখিলে। পূৰ্বপৰেও আ-
মাৰ হেডেঘেঘৰ ধাপিত সাধিত, জি হেডুকে
ভাহাৰ কাৰনে তোমাৰ আমাৰ অভেদ প্ৰতি
গোট চলি গৈচে; এখনো আমি সেই প্ৰতিতে
ৰহিচোঁ। ভুমি জে উকিল অনাদৰ কৰি পঠা-
লা হেন জি লিখিলা, ধাপিত সাধিত বেৱহাৰ
পৰিত্ৰিয়াগ কৰি বিপৰিত কৰি পত্ৰ জেখন
পঠালা, তেখন ভুমি প্ৰতি চেদ কৰিলা, এখন
ধৰম পথক আৰি পূৰ্ব নিবন্ধে বেৱহাৰ হৈলে
কিহক প্ৰতি গোট ন চলিব? এই বুলি পত্ৰ
সন্দেদ নৈতে আমাৰ নিজলিয়াল কটকিকে,
নাৰায়ন কটকিকে, লগত দি কচাৰিৰ মজিন্দাৰ-
কে, ভেবেৰা দলৈকে বিদাই দিলে। আমাৰ
দুই কটকিক বোলে, মৰজিত জি ফুৰা দলৈ
আচে, তাক তইতে লগত লৈ কচাৰি বজাৰ
ঠাইত দিবিগৈ।

পাচে আমাৰ দুই কটকিও গৈ, কচাৰিৰ
বলিদৰ্প নাৰায়ন বজাৰ ঠাইত পত্ৰ সন্দেদ দি

প্ৰিতিৰ কাৰন কলে । পাচে কচাৰি বজা পত্ৰ
চাই ধাপিত সাক্ষিত বুলিবৰ সুনি, আমাৰ দুই
কটকিক দাই ধৰি বোলে, আমাক ভোৰ বজা
কাহানি ধাপচে সাক্ষিতে? আমাৰ দুই কট-
কিএ বোলে, বজা সকলৰ অভিপ্ৰায় বজা সক-
লেহে জানে, বজাৰ বিহান আমি কেমনে জা-
নিব, আঁঠাৰ মুখৰ বচন ন হই; পত্ৰৰ বচন
অনাখা কেমন লিখিব, সৰ্গদেও ইহাৰে পাত্ৰ
মন্ত্ৰি সৈতে বিচাৰ কৰি লিখিচে । পাচে কচা-
ৰি বজা পাত্ৰ মন্ত্ৰি সৈতে বিচাৰ কৰি, পূৰ্বে
এই জি কন্যা দি ধাপিচে, সেই সকলক সাক্ষিত
ধাপিত বোলে, এতিয়াও বুলিবাক পাই । জে-
মন জাৰ পত্ৰৰ নামে কৰন ন ঘটে, জেমনে
কন্যা দি নৌ ধাপোতে ধাপিত ধাপিত বোলে,
কেমনে ঘটিব; এখবো পূব প্ৰিতিত থাকি
অবন কৰি কন্যা দি ধাপিবৰ মনেহে সাক্ষিত
ধাপিত বোলে, পত্ৰটৌ লিখিচা, ভাল; আ-
পোনাৰ বচন বাখি আমালৈ কন্যা দিয়া
হওক । এমনে পত্ৰত লিখি পত্ৰ সম্বন্ধে সৈতে
মজিন্দাৰ, ডেবেৰা দলৈক লগত দি আমাৰ দুই
কটকিক বিদাই দিলে । দুই কটকি আহি
পুনৰ বাৰ সৰ্গদেৱৰ চাইত ডাকবিয়াৰ চাইত
পঢ়িলেচি, সৰ্গদেৱকো পত্ৰে সৈতে লেৱা কৰি-
লেচি । পত্ৰে সম্বন্ধে সৈতে প্ৰিতিৰ কাৰন কৰি
কথাৰ কাৰনে কহিলে । কন্যাৰ কাৰন সুনি
মহা বজাই ডাকবিয়া সকলত সুখিলে, কন্যা
ধান দিবলৈ কোন খনে বোলাইক? ডাকবিয়া-
বোৰে বোলে, পূৰ্বে কন্যা দি অসন্তোষ পোআ
হৈচে; নিওতেও অনাসৰ কৰি নিলে; আকে
চাই আলা দি থবলৈহে ভাল; নিচই কৰি দি-
বলৈ ভাল ন হই জেন জানি, আমাৰ মহা
বজাৰ মনে কোন ধাপি বোলে? মহা বজা বো-
লে, কন্যা দিব চাৰি আমাৰ জি মতে হাট হব,
ভাবো আমাৰো মানুহে বেহা কিনা কৰি ধা-
কিব । চল কৰি একে বাতিএ কচাৰিৰ গাঁও
জাৰি আনিলে, ভেহে মোৰ কোধৰ মান গুচে ।
এই ধান নিচই কৰি কন্যা দিম হেন বুলি পত্ৰ
লিখি পুনৰ বাৰ সিডলিয়াল বাম কটকিক পত্ৰ
সম্বন্ধ সহিতে লগত দিয়া কচাৰিৰ দুই কট-

কিক বিদাই দি পঠালে-। পাচে আমাৰ দুয়ো
কটকি গৈ, বিহদৰ্প নাৰায়ন বজাৰ চাইত লি-
খা পত্ৰ দি, প্ৰিতিৰ কাৰনে কন্যাৰ কাৰনে কহি-
লে । পাচে বিহদৰ্প বজাও পুনৰবাৰ পত্ৰ ডুলি
প্ৰিতিৰ কাৰনে কলা মজিন্দাৰ মাথৰ কন্দলিৰ
হাতত পত্ৰ সম্বন্ধ দি আমাৰ দুই কটকিক
বিদাই দি পঠালে । এই বৃহত্তিৰ সেন পৰিচে ।

তাওচিৰ লাকনি ওলোআৰ তম ।

মুত	চান	বাও	মিত	কেও	তো	মাও	জি	মাও	চি	ওচ	চি
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২
১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১
৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১
৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০	৫১
৫০	৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০	৬১
৬০	৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০	৭১
৭০	৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০	৮১
৮০	৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০	৯১
৯০	৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০	১০১

এই অঙ্কবিলাকৰ খোলোচ । কা আদি
ভাও অঙ্ক, এই মহোটা কথা, ওপৰৰ মুত আদি
চিহ্না অঙ্ক, সেই বাবেটা কথাৰে প্ৰথমটক প্ৰথ-
মেৰে, দ্বিতীয়টক দ্বিতীয়ে এই ৰূপে মিলাই
জোগ কৰে; কা-মুত ১, কাপ-চান ২, জাপ-বাও
৩, এই ৰূপে ৬০ বছৰলৈকে নকৰ নাম দিএ ।
৬০ বছৰ এক ভাওচিহ্না হই ।

Thoughts on Death.

Curious Calculation.

মৰমৰ ভই হেলা কৰা এজনৰ কথা।

Of one who feared not Death.

হুজাৰি দেশৰ এজন খ্ৰিষ্টিয়ান বজাই এদিন আপোনাৰ মনত বৰ বিয়াকুল পাইছিল, তেন্তে বজাৰ ভায়েকে ঠেঙত সুধিলে, ভোম্বাৰ মনত কিয় এনে চিন্তাৰে বিয়াকুল হৈচা? তাতে বজাই মাত লগাই কলে, হে ভাই, পৰম ইশ্বৰৰ আগত মই মহা অপৰাধি হৈচোঁ; সেই নিমিত্তে মৰন আৰু বিচাৰৰ সময়ত ইশ্বৰৰ সাধ্যাতে থিয় হ'ব লাগিব, এই দুই কথাতে মোৰ মনত অতি ভই জনৱিচে। তাতে বজাৰ ভায়েকে ইহি কলে, এনে বিলম্বত চিন্তা কৰা আপোনাৰ উচিত ন হৈ, ইয়াতে কেৱল মনৰ সুখহে গুচে। তাতে বজাই একো উত্তৰ ন কৰি ভায়েকক কুললে বিদাই দিলে।

ভেতিয়া সেই দেশত এনে ৰাজ আগ্যা আছিলে, বজাৰ চাউডাঙ্গৈ কোনো ঘৰৰ দুআৰ মুখত থিয় হৈ ভেঁৰি বজাই, সেই ঘৰৰ গিৰিহতেই বাহিৰলৈ ওলাই আহে, আৰু চাউডাঙ্গৈ তাকে ধৰি ৰাজ আগ্যা মতে প্ৰান দণ্ড কৰে। এই ৰূপে সেই দিনত দুপৰ নিশা জোআত বজাই চাউডাঙ্গক মাতি আনি ঠেঙৰ ভায়েকৰ ঘৰৰ দুআৰ মুখত ভেঁৰি বজাবলৈ আগ্যা কৰিলে। তাতে চাউডাঙ্গ গৈ ভেঁৰি বজালত বজাৰ ভায়েকে ভেঁৰিৰ মাত সুনি আৰু চাউডাঙ্গকো দুআৰ মুখত থিয় হৈ থকা দেখি মহা ভই পালে। সেই কাৰনে অতি বেগেৰে আহি বজাৰ চৰনত পৰি এই ৰূপ কাকুতি কৰিব ধৰিলে, হে মহাৰাজ, আপোনাৰ আগত মই কি অপৰাধ কৰিলোঁ? ভেতিয়া বজাই উত্তৰ দি কলে, হে ভাই, মোৰ অহিতে তুমি একো দোষ কৰা নাই; কিন্তু তুমি মোৰ চাউডাঙ্গক দেখি জে ইমান ভয়াজুৰ হলা, তেন্তে ইশ্বৰৰ আগত মহা অপৰাধি হোআত ঠেঙৰ মহা সোধত থিয় হ'বলৈ ভই হ'ব নে পাই নে? অৰ্থাত নিচয়ে ভই কৰিব পাই।

হে পৰ্বা লোক সকল, আমাৰ সকলোৰে কৰমৰ উত্তৰ দিবলৈ ইশ্বৰৰ মহা সোধ কৰা দিনত আমি ঠেঙৰ আগত নিচয়ে থিয় হ'ব

লাগিব। এই হেতুকে সেই মহা ভয়ানক দিনৰ নিমিত্তে ঘনে ঘনে চিন্তা কৰি প্ৰতি জনৰ মনত ৰখা, এয়ে গিয়ানি লোকৰ উচিত কৰম জানিব।

ন. ল.

নিউতন পান্থৰি চাহাৰে কৈছিল, বোল, জে-তিয়া মই স্বৰ্গ পাম, তেতিয়া মই ভিনটা আচৰিত কথা দেখিবলৈ পাম। প্ৰথম, জি-বিলাক কেতিয়াও ভাত দেখিবলৈ মই আলা কৰা নাই, সেইবিলাকক দেখা পাম। দুতিয়, জিবিলাকক দেখা পাবলৈ মই আলা কৰিলোঁ, এনে কোনোবিলাকক দেখিবলৈ নে পাম। ত্ৰিতীয়, আৰু আটাইতকৈ জি আচৰিত, মই আপোনাকে ভাত সোমোআ পাম।

গিত।

Oh where shall rest be found

মই কত জিবনি পাও,
ক্লান্ত হৈ মনৰ বিদ্যাম;
সাগৰ বা দিপৰ সিমালৈ
বিচাৰিলে নে পাম।

জি সুখ বিচাৰোঁ মই,
সঁপাৰত নাই উত্পন;
আনুসৰ পাচত আনুস ৰই,
মৰনৰ পাচ মৰন।

সেই পৰম আনুসে
ক্ৰন্দন ন হ'ব আৰ;
জি সুখ অনন্ত কাল থাকে,
প্ৰেমেই সেই সুখৰ সাৰ।

জি মৰন থাকিব,
তাৰ কেলেস নু চুকাই;
অহ, প্ৰানক কেনে জাভনা
বেৰি ধৰে সদাই।

হে ইশ্বৰ দয়ামই,
মোৰ জিহত প্ৰয়োজন,
আনুগ্ৰহ সক্তি দান কৰোক,
জেন সাৰিয় সেই মৰন।

৩.

অনেক দেশৰ সন্ধান

Journal of Events.

জি ভিনটা বগা লোকে অচমিয়া মানুহক মাৰি তকা দিছিল, নিহতক ১০ আগষ্ট তাৰিখত নিৰসাগৰত ফাঁচি দিয়া হল ।

মান দেশৰ পৰা বাজা আহিছে, তাত থকা সকলো কোজে গোট খাই আছে, বাৰিখাৰ অন্তত বাট আহি সুকালে এবাৰতিএ দি নাৱে আৰু বামেও উজাই গৈ আৱা বাজ নগৰত সুখ কৰিব। আৰু চিলট মনিপুৰৰ বাটে দিও সোমাবলৈ কম্পানিৰ কোজে আহিব বুলি সুনিচোঁ ।

১৪ জুলাই তাৰিখত ৫ খন ভাপ জাহাজেৰে সৈতে এবাৰতি নদিএ উজাই কম্পানিৰ সেনাবিলাকে প্ৰোম নগৰৰ ওচৰত এখন কোঁঠ পাই তাক আক্ৰমণ কৰি ললে । তাত পালে পিত্তলৰ বৰ টোপ ১০ টা; আৰু লোহাৰ টোপ ২০ গোট । লোবোৰ নদিত পেলালে, পিত্তলবোৰ জাহাজত ভুলি আনিলে । আৰু ভাঙ্গৰ বনুআ নাও কেইবা খনো পালে ।

কলিকতাৰ পৰা বাৰাকপুৰলৈ জোআ বাটত এজন আমেৰিকান মানুহে দিনে বাতিএ ঘণ্টাই পতি এক মাইল এক মাইল, এহেজাৰ মাইল ন হই মানে খোজ কাৰ্হি জাম, এই কথাত আৰি বাতি ৮ মাৰ্চ তাৰিখত জাবলৈ ধৰি; ১২ এপ্ৰিলত সেই কৰম এঁটাই আৰিব ধন পালে । কিন্তু এইমান ঘনে টোপনি ভাঙ্গি ভাঙ্গি জোআত বৰ দুখ পাই মৰাৰ নিচিনা হৈও আৰিত উঠিল ।

কলিকতাত থকা দ্বৰৌ নামে এজন পাদুৰি চাহাবৰ ওচৰলৈ এজন তকা হিন্দু মানুহ গৈ খ্ৰিষ্টিয়ান সিয়া হবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । পাচে চাহাবৰ লগত ধৰম নিকি নিকি এবচৰৰ মূৰত খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ ভিতৰত গ্ৰাণ্য হবলৈ থিৰ হলত তাৰ বাপেকে সুনি শব্দ মনেৰে আহি পুতকক মাতি আনি বেগতে ভিত্তিত ধৰি চেপি মাৰিব ধুজিলে । সেই দিনাই অনেক লাঠি ধৰা মানুহক লগত লৈ আৰুও আহি কোনো কোনো চাহাব লোকে নিৰাৱন ন কৰা হলে, তাক নি মাৰিহেঁতেন ।

আগষ্টৰ ২১ তাৰিখত কলিকতাৰ আকলত ইচাপুৰ নামে এখন ঠাইত দুজন লৰাই উমলি থাকোঁতে এটা ফেঁট সাপ দেখা পাই তাক ইটাৰে দলিয়াই আধা মৰা কৰিলে; পাচে ওচৰলৈ জোআত সাপে দুইটাক ধুটিলে । পাচে মানুহ গোট খাই লৰাৰ মাকে কান্দি থকাত এটা মানুহে কটাৰিৰে দাবৰ মুখ অলপমান কালি তাতে মুখ দি ইপি ইপি বিন উলিয়ালে; পাচে দুটা লৰা জিলে ।

বাৰন বেনকৰ নামে এখন জাহাজত ৬০০ জন খেহ ভুলি লৈ কালিকনিয়ালৈ জাবৰ নিমিত্তে ১৩ মেই তাৰিখত হুগল নগৰ এৰি ১০ মাইলৰ বাট গলত কাপ্তান চাহাবে চই নলিয়া বন্দুক মাৰোঁতে অকস্মিতে আটাই নলি একে বাৰে ফুটি উঠেও বাও হাত ভাঙিলে । তাতে আৰু জাব নোআৰি দেৱাই পাবলৈ নগৰলৈ আৰুও উভতি আহিল ।

চেতুৰ নামে ইংৰাজি এখন জাহাজত নিলৰ ১৬০০ চন্দুক বোজা লৈ মক্কাট নগৰলৈ জাঁওতে ১৩ মেই তাৰিখৰ নিলাত বাচেলকৰা চটত লাগি হল । পুআতে আৰৰ লোকে অনেক নাৱেৰে আহি জাহাজত উঠি ধন দিলে একআম বুলি কলে; কিন্তু ক্ৰমে তকা দিবলৈ ধৰি জাহাজৰ জি জি বস্ত সকলোকে লুট কৰি নিলে ।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত পুাই ১৫,০০০ খেহ লোকে আপোন দেশ এৰি সোন খানিবলৈ কালিকনিয়া দেশলৈ জাহাজবোৰত উঠি গল ।

১৮৪১।৫০।৫১, এই তিনি বচৰৰ ভিতৰত কুৰা উপদিপলৈ ১৮,২৩৩ জন বন্দিক আক্ৰিকৰ পৰা আনি বেচিলে ।

সিংগৰ নগৰত থকা এজন চাহাবে মেই মা. হৰ ৫ তাৰিখত এই কথা লিখিছে । আজি এঘণ্টা মান বেগি উঠাত মই পশ্চিম কাললৈ চাই মেঘৰ নিচিনা বৰ ঝুঁজলি দেখিলোঁ; প্ৰথমতে তাত দুখন ধেনু আছিল, পাচে সি দুৰনিয়া হৈ মেৰ খালে । পাচে তাৰ সোঁ মণ্ডত সূৰ্যৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ বগা ফোঁট দেখা গল, আৰু কোঁটৰ

মাজত মোৰ আপোন নকচা দেখিলোঁ। মই লাখটি দাঙিলে, ভাঙা দাঙে, জেই পোনে হাত মেলোঁ, ভাঙা মেলোঁ: পাচে গৰখিয়া এটাক ওচৰলৈ মাতি আনিলত তাৰো মূৰ্তি সেই দৰে দেখা গল, আৰ্চিত দেখাৰ দৰে হৈছিল।

গত জাৰ কালিত বদাইলও প্ৰদেশত বৰ হিমৰ ওপৰত কোনো আচৰিত জন্তুৰ অনেক খোজ দেখা গল। সেই খোজ ঘোঁৰা পোআলিৰ নিচিনা, কিন্তু চাৰি ভৰি নহই, দুই ভৰিয়া জন্তু, পোনে আগ পাচকৈ খোজ দি গৈচে, আন্দাজে কোনো চৰাইৰে খোজ; মাজে মাজে উৰি জোআৰ দৰে খোজ হেৰাই, পাচে আকও খোজ ওলাই, এই ৰূপে একে বাতিতে ২০ মাইল মানৰ বাট গৈছিল। খোজ প্ৰাই এবগত বা এমুঠন আঁতৰ হই। কিন্তু এনে চৰাইৰ খোজ আগে পাচে দেখি জোআ নাই।

জোআ বচৰত আমেৰিকা দেশৰ চোআলিৰ এখন পৰ্হ। সালিত এজনি গাভৰু চোআলি বৰ সাহ আৰু গিয়ান হোআত কোনো কথা তই নে খাই বুলি সকলোএ জানিলে। পাচে তাইৰ সখি এজনীৰ বন্ধ কৰিবৰ নিমিত্তে মৰা মানুহৰ নিচিনা দিহল বগা কাপৰ এখন লৈ আৰু মুখত বগা মাটি ঘৰি অকস্মাতে তাইৰ আগত দেখা দিলে। তাকে দেখি সেই চোআলিএ বিচুৰ্তি হৈ মাটিত পৰিল, পাচে তৰু পাই উঠিল, কিন্তু সেই কালৰে পৰা বলিয়া হল।

মিনিচতা প্ৰদেশৰ কাউৰি নদীৰ মুখত সিল হৈ জোআ ৪ টা মানুহ ৪ টা গোঁৰা পাঠিচে। কিমান দিনবে পৰা তাত আচে কেৱে নু বুজে; আন সিল ছেনে টান, তেনে, কিন্তু জিয়াৰ নিচিনা আকৃতি, মৰি সিল হোআতো একো লৰ নাই।

কিজি মাৰুলিত থকা নৌৰি নামে এজন পানু-ৰি চাহাবে লিখিচে, বোলে, এই ঠাইৰ মানুহ-বিলাক বৰ বাখ্যস। বাৱাতি নামে এক গামে মোক এলাৰি সিল দেখুআই বুলিলে, বোপায়ে ময়ে জিগান মানুহ খালে, এই সিলবিলাক

তাৰ লেখ। পাচে মই সেই সিলবোৰ লেখাত ৮৭২ হল।

আমেৰিকাৰ কোৱেবিলাক প্ৰদেশত কটিকা কিনিবলৈ আৰু খাবলৈকো নিষেধ কৰিলে; কোনোএ যদি সেই আগ্যা ভাঙে, ধনৰ জৰিমনা কৰিব, এই নিৰ্বন্ধ কৰিচে।

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for September, A. D. 1852. S. 1. Sec 1771

চেপ্তেম্বৰ	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১
১	১৮	৪	১৮	১১০৪	১৬	২	৭	০	১৮১০	২	১১	১৮	১১০৮	১৬	০	১	৮	১৮১০	২	১১	১৮	১১০৮	১৬	০	১	৮	১৮১০	২	১১	১৮	১১০৮
২	১৯	৫	১৯	১১০৯	১৭	৩	৮	১	১৮১১	৩	১২	১৯	১১০৯	১৭	১	৯	১	১৮১১	৩	১২	১৯	১১০৯	১৭	১	৯	১	১৮১১	৩	১২	১৯	১১০৯
৩	২০	৬	২০	১১১০	১৮	৪	৯	২	১৮১২	৪	১৩	২০	১১১০	১৮	২	১০	২	১৮১২	৪	১৩	২০	১১১০	১৮	২	১০	২	১৮১২	৪	১৩	২০	১১১০
৪	২১	৭	২১	১১১১	১৯	৫	১০	৩	১৮১৩	৫	১৪	২১	১১১১	১৯	৩	১১	৩	১৮১৩	৫	১৪	২১	১১১১	১৯	৩	১১	৩	১৮১৩	৫	১৪	২১	১১১১
৫	২২	৮	২২	১১১২	২০	৬	১১	৪	১৮১৪	৬	১৫	২২	১১১২	২০	৪	১২	৪	১৮১৪	৬	১৫	২২	১১১২	২০	৪	১২	৪	১৮১৪	৬	১৫	২২	১১১২
৬	২৩	৯	২৩	১১১৩	২১	৭	১২	৫	১৮১৫	৭	১৬	২৩	১১১৩	২১	৫	১৩	৫	১৮১৫	৭	১৬	২৩	১১১৩	২১	৫	১৩	৫	১৮১৫	৭	১৬	২৩	১১১৩
৭	২৪	১০	২৪	১১১৪	২২	৮	১৩	৬	১৮১৬	৮	১৭	২৪	১১১৪	২২	৬	১৪	৬	১৮১৬	৮	১৭	২৪	১১১৪	২২	৬	১৪	৬	১৮১৬	৮	১৭	২৪	১১১৪
৮	২৫	১১	২৫	১১১৫	২৩	৯	১৪	৭	১৮১৭	৯	১৮	২৫	১১১৫	২৩	৭	১৫	৭	১৮১৭	৯	১৮	২৫	১১১৫	২৩	৭	১৫	৭	১৮১৭	৯	১৮	২৫	১১১৫
৯	২৬	১২	২৬	১১১৬	২৪	১০	১৫	৮	১৮১৮	১০	১৯	২৬	১১১৬	২৪	৮	১৬	৮	১৮১৮	১০	১৯	২৬	১১১৬	২৪	৮	১৬	৮	১৮১৮	১০	১৯	২৬	১১১৬
১০	২৭	১৩	২৭	১১১৭	২৫	১১	১৬	৯	১৮১৯	১১	২০	২৭	১১১৭	২৫	৯	১৭	৯	১৮১৯	১১	২০	২৭	১১১৭	২৫	৯	১৭	৯	১৮১৯	১১	২০	২৭	১১১৭
১১	২৮	১৪	২৮	১১১৮	২৬	১২	১৭	১০	১৮২০	১২	২১	২৮	১১১৮	২৬	১০	১৮	১০	১৮২০	১২	২১	২৮	১১১৮	২৬	১০	১৮	১০	১৮২০	১২	২১	২৮	১১১৮
১২	২৯	১৫	২৯	১১১৯	২৭	১৩	১৮	১১	১৮২১	১৩	২২	২৯	১১১৯	২৭	১১	১৯	১১	১৮২১	১৩	২২	২৯	১১১৯	২৭	১১	১৯	১১	১৮২১	১৩	২২	২৯	১১১৯
১৩	৩০	১৬	৩০	১১২০	২৮	১৪	১৯	১২	১৮২২	১৪	২৩	৩০	১১২০	২৮	১২	২০	১২	১৮২২	১৪	২৩	৩০	১১২০	২৮	১২	২০	১২	১৮২২	১৪	২৩	৩০	১১২০
১৪	৩১	১৭	৩১	১১২১	২৯	১৫	২০	১৩	১৮২৩	১৫	২৪	৩১	১১২১	২৯	১৩	২১	১৩	১৮২৩	১৫	২৪	৩১	১১২১	২৯	১৩	২১	১৩	১৮২৩	১৫	২৪	৩১	১১২১
১৫	১	১৮	১	১১২২	৩০	১৬	২১	১৪	১৮২৪	১৬	২৫	১	১১২২	৩০	১৪	২২	১৪	১৮২৪	১৬	২৫	১	১১২২	৩০	১৪	২২	১৪	১৮২৪	১৬	২৫	১	১১২২

এই অকনোদই পত্ৰ যোঁ সিলসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপা খানাত মাচ মাচ চাপ কৰ হৈচে। আদিতে দিলে বচৰত দায় এটকা, বচৰৰ মূৰত দিলে ১১ চমহা।

THE OCEANOGRAPHY

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অৰণ্যমোদৰ

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫২।

নম্বৰ ২।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1852. NO. 9.

হিন্দু ধৰ্মৰ বিবৰন।

Religion of the Hindus.

হিন্দু সকলে জি জি পুষ্টি ইন্দ্ৰে দিয়া ভেৰে লিখা হৈছে; ১১ খন পুষ্টিত সম্পূৰ্ণ বুলি জানে, তাক সাত্ৰ বোলে। বিষ্ণুৰ অশ্ব-বেদক এজন সেনাপতি চাহাৰে ব্ৰিটিশ্য মুচি-সে অৱতাৰ হোআ জি বিয়াস, তেঁও আগৰ যম, অৰ্থাত আচৰিত বস্তুৰ উৰালত দিলে। বেদ ভাঙ্গি-বিগ, জজুৰ, সাম, আধৰ্ব, এই চা-তাত বাজে উপবেদ নামেৰে আৰু চাৰি-বি বেদ লিখিলে। বিগ বেদ কবিতাকৈ লি-খন পুষ্টি আছে, সেইবিলাকৰ নাম আয়ুৰ, খা হৈছে; জজুৰ সাধাৰন ৰূপে লিখা আছে; ধনু, গন্ধৰ্ব, ওণ নিতি। তাত বৈদ্য, গানিকা,

সাম বেদ গিত ৰূপ প্ৰাৰ্থনা; অধৰ্ব বেদত অনেক মন্ত্ৰ প্ৰাৰ্থনা আছে। চাৰি বেদ সংক্ষিপ্ত-

ক্ৰিষ্ট. বজোতমু, সূতমু, এইবিলাকক জগনাথ বোলে

মতস্য

কুৰ্ম

বৰাহ

নৰসিংহ

বামন

The Hindu Avatars—Fish, Tortoise, Boar, Man-lion, and Dwarf

নাচনি, বন কৰা, মন্দিৰ সজা, এই সকলো বিদ্যা লিখা আছে ।

ইয়াৰ বাহিৰে বেদান্তো আছে; তাৰ মাজত সিখ্যা, কল্প, ব্যাকৰন, সম্বেদ, জ্যোতিষ, নিকৃষ্ট, এই চই ভাগ আছে । তাত বাজে উপাঙ্গ সাত্ৰও আছে; তাৰ তিনি বিধ, পুৰান, ধৰ্ম সাত্ৰ, আৰু দৰ্শন । পুৰান হলে ১৮ খন, আৰু উপপুৰানো ১৮ খন আছে । পুৰানৰ নাম; ১, কালিকা পুৰান, অৰ্থাত কালিকা পাৰ্বতীৰ কথা; ২, ব্ৰহ্মাণ্ড পুৰান; ৩, ব্ৰহ্ম বৈবৰ্ত্তিক পুৰান, তাত দেৱতাবিলাকৰ উত্পন্ন, আৰু গনেশ, ক্ৰিষ্ণ, দুৰ্গাৰ কথা আছে; ৪, পদ্ম পুৰান, ৫৫,০০০ শ্লোক, তাত পদ্ম কুলৰ বিবৰন, আৰু বিষ্ণুৰ ষৈনি-এক লক্ষমিৰ বিবৰন; ৫, অগ্ৰ পুৰান, ১৫,৪০০ শ্লোক, তাত সকলো বিদ্যাৰ মূল; ৬, বিষ্ণু পুৰান, ২৩,০০০ শ্লোক; ৭, সিব পুৰান, ২৪,০০০ শ্লোক; ৮, লিঙ্গ পুৰান, ১১,০০০ শ্লোক; ৯, কন্দ পুৰান, তাত সিব ভগৱানৰ পুত্ৰক কাৰ্ত্তিকৰ কথা ওলাই; ১০, হৰিতা-লিকা আৰু সাৰিজি ব্ৰত; ১১, উত্কল ধণ্ড আৰু কালি ধণ্ড; ১২, নাৰদীয় পুৰান, ২৫,০০০ শ্লোক; ১৩, মাৰ্কণ্ডেয় পুৰান; ১৪, ভাগ্য পুৰান; ১৫, বায়ু পুৰান; ১৬, মত্স্য পুৰান, ১৪,০০০ শ্লোক; ১৭, নৰসিংহ পুৰান; ১৮, ভাগৱত পুৰান, তাৰ ১২ ধণ্ড পুৰি, ১৮,০০০ শ্লোক, তাৰ ভিতৰত ক্ৰিষ্ণৰ বিবৰন লিখা হৈছে; কৃষ্ণ আৰু অৰ্জুনি ভাসাত এই পুৰান ভৰ্ত্তমা কৰি চাপা হ'ল ।

আৰু পুৰানৰ লগত বামায়েন, মহা ভা-বত, এই দুই পুৰান কবিতা আছে । অজো-ধ্যাৰ ৰজা বায়চক্ৰৰ সকলো কথা বায়িকিএ লিখি বামায়েন ৰচিলে । মহাভাৰতত ১,০০,০০০ শ্লোকতকৈ অধিক আছে; তাত ভৰত ৰজাৰ সন্তান হোআ পাণ্ডু আৰু কুৰু, এই দুই কৈদৰ সকলো বন বিগ্ৰহ লিখা হৈছে ।

আৰু জি পুৰি ধৰ্ম সাত্ৰ বোলে, তাক মনুএ লিখিলে, সকলো হিন্দু বিধান আৰু দস্তৱ; দেৱতা আৰু স্মৃতি কৰাৰ কথাও তাতে লিখা আছে ।

আৰু উপাঙ্গৰ জিতিয় বিধক দৰ্শন বোলে । তাৰ মাজত নিয়াই সাত্ৰ, আৰু সংখ্যা, মি-মাংসা, এই তিনি সাত্ৰ আছে ।

হিন্দুবিলাকৰ মতেৰে দুটা প্ৰধান বস্তু পুৰুষ প্ৰকৃতি; পুৰুষ বুলি ইন্দৰ, প্ৰকৃতি বুলি স্মৃতি । ইন্দৰ নিৰাকাবে অকল থাকিবলৈ ইচা ন কৰি সঁকাৰ হৈ প্ৰকৃতি পুৰুষ ৰূপ ধৰিলে; সেই নিমিত্তে সকলো স্মৃতি খন ইন্দৰৰ অংশ বুলি বুজে । এই ৰূপে মানুহ জন্তু আদি ইন্দৰৰ পৰা বেলেগ হোআত নানা দুখ নানা জনম পাই । পোক পৰুয়া পজন্তে সকলো ৰূপে জনমে; কিছু ধৰ্মি হলে ভাল জাতত ওপজে, অধৰ্মি হলে হিন জাতিত বেয়া হৈছে জাই । পো নাতিএ পুৰা কৰম কৰিলে পোক পৰুয়াৰ পৰা উদ্ধাৰ পাই বুলি কই । আৰু জি জনে বৰ ভক্তি প্ৰেম কৰে, সি নিৰ্বান মুক্তি পাই; অৰ্থাত ইন্দৰত লই জাই ।

আৰু বোলে, ইন্দৰ অকলে থকাও অসোভা

পৰব্ৰাহ্ম

শিৱ

কৃষ্ণ

বোধ

কল্কি

The Hindu Avatars—Paru Rasm, Sri Rasm, Krishno, Bodhi, and Kalki.

জেন দেখি স্মৃতি জেতিয়া কৰিবৰ ইচা হই, তেতিয়া প্ৰকৃতিত বাজে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ, এই তিনি ৰূপ ধৰিলে। পাচে সেই তিনিও একানীও জলত তপস্যা কৰিছিল, তাতে প্ৰমান বুজিবৰ নিমিত্তে আদি প্ৰকৃতিএ গেলা সব ৰূপ ধৰি তিনিৰো গাটল গল। ব্ৰহ্মা বিষ্ণুএ পানি চোআই খেদিলে। শিৱৰ গাটল গলত পানিতে পাৰি বহি তপস্যা কৰিলে, এই নিমিত্তে শিৱৰ ভাৰ্জা ঠেঁৱেই, আৰু সকলোকে জনমাইচে।

আৰু ইহবৰ এই আগা বুলি কই, ব্ৰহ্মাই সূক্তে, বিষ্ণুএ ধূআই পিন্ধাই পালন কৰে, সেসত শিৱই সন্হাৰ কৰে। পাচে ব্ৰহ্মাই মানুহ সূক্তোতে পুখমতে মুখৰ পৰা ব্ৰাহ্মন, বাহুৰ পৰা খেজিয়, উৰুৰ পৰা বৈশ্য, পাদৰ পৰা সুদু; জল খেদি মাটি উলিয়াই এই ৰূপে মাটিৰ পৰা সৃজা হল।

আৰু ইহবৰ নাম এই ৰূপে লিখে; বিষ্ণুৰ অৰ্থে অ, শিৱৰ অৰ্থে উ, ব্ৰহ্মাৰ অৰ্থে ম, এই তিনি আখৰ গোটায়ে ওঁ হই, শি বৰ গুপ্ত কথ্য, প্ৰায়ে গায়ত্ৰিৰ নিচিনা।

আৰু হিন্দু সাত্ৰত দহ অৱতাৰৰ কথা আছে, তাৰ মাজৰ ন অৱতাৰ গল, এক অৱতাৰ মাধোন আহিবলৈ আছে। সেইবিলাকৰ নাম আৰু কৰম এই।

১, মন্ত্ৰ্য অৱতাৰ। পুলই জলেৰে পহ, পান্ধি, পহুআকে আদি কৰি সকলো নষ্ট ইল, আৰু বেদ সাত্ৰও হেৰাল। সেই সাত্ৰ

উলিয়াই আনিবলৈ বিষ্ণুএ বৰ ডাঙৰ মাচৰ মেহ ধৰি পানিৰ তলৰ পৰা বেদ উলিয়াই প্ৰিধিৰিত প্ৰকাশ কৰিলে।

২, কুৰ্ম অৱতাৰ। দেৱতা অসুৰ সকলে অগ্নিত পাবৰ নিমিত্তে মন্দৰ পৰ্বতক মধনি তাঁৰ কৰি তাক বাসুকি সাপেৰে মেৰাই সাগৰক মধিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু সেই পৰ্বত পানিৰ তল জোআত তাক কৰিব নোআবিলে, পাচে দেৱতাবিলাকে উপকাৰৰ নিমিত্তে বিষ্ণুত প্ৰাৰ্থনা কৰিলেগৈ। তাতে বিষ্ণুএ আপুনি কাচ ৰূপ ধৰি আপোন গিঠিত সেই পৰ্বত তুলি দিলে, তাতে সিবিলাকে সাগৰক মধি অগ্নিত উলিয়ালে। পাচে মোহিনি ৰূপ ধৰি ঠেঁও অসুৰবিলাকক ভোল কৰাত অকল দেৱতাবিলাকে অগ্নিত ধাবলৈ পালে।

৩, ববাহ অৱতাৰ। পুলই জলৰ পৰা প্ৰিধিবিক তুলিবলৈ বিষ্ণুএ ববাহ মূৰ্তি ধৰি অৱতাৰ হল। প্ৰাধিবিক উধাৰ কৰিবৰ পাচে হিবন্য্য নামে জি বৰ বলৱন্ত অসুৰ আছিল, তাক ঠেঁৱে বিকটা দাঁতৰে চিৰি বহিলে।

৪, নৰসিংহ অৱতাৰ। হিবন্য্যৰ ককাই হিবন্য কনিপু নামে আন জি এটা অসুৰ আছিল, ব্ৰহ্মাই তাৰ তপস্যাত ভুট হৈ, আকাল, প্ৰিধিবি, আৰু পানি, ইয়াৰ কোনো গাইত আৰু বাতি বা দিনত ভোম্বাৰ যবন ন হওক; আৰু মানুহ দেৱতা বা পহুএ ভোম্বাক কোনো অস্ত্ৰ নকৰে নে মাৰোক; এই বুলি তাক বৰ দিলে। পাচে শি বৰগ, মৰ্ত্য,

আৰু পাভাল আপোনাৰ ৰাজ্য কৰি সানস কৰিবলৈ ধৰিলে । তাৰ পুতেকে বিষ্ণুক অতি প্ৰেম কৰাত বাপেকে অনেক সান্ত্বি দিলে, সেই কাৰনে পুতেকক ৰাখিবলৈ বিষ্ণুও নৰসিংহ ৰূপ ধৰি সেই অসুৰক সন্ধিয়া বেলিকা আপোন উকত ধৈ নথোৰে হিয়া বিছাৰি বধ কৰিলে ।

৫, বামন অৱতাৰ । বলি নামে আন এজন অসুৰে সৃষ্টি শ্বনক জিনি আপোন ৰাজ্য কৰিলে । তাতে দেৱৰাজ ইন্দ্ৰই বেজাৰ পাই নাৰায়নত আসুই লোআত বিষ্ণু বামন ৰূপে অৱতাৰ হৈ বলিত তিনি খোজ মাটি দান মা- গিলে । ৰজাই তাক দিলত তেঁও ক্ৰমেৰে কায়া বাৰ্হি ডাঙ্গৰ হৈ এডৰিএ প্ৰিথিবিক এড- ৰিএ স্বৰ্গক জুৰি সকলোকে ললে; পাচে বলিএ গৰুডৰ দোআৰাই অনেক সান্ত্বি পাই সি খোজলৈ আপোনাৰ মূৰ পাতি দিলত বিষ্ণুও তুষ্ট হৈ তাক পাভালত ঠাই দিলে ।

৬, পৰমূৰাম অৱতাৰ । পাচে খেত্ৰিয় বংশ- সি ৰজা সকলে বামুনবিলাকক হিংসা কৰাত বিষ্ণু পৰমূৰাম নামে অৱতাৰ হৈ জিমান খেত্ৰিয় ক্ৰমে ক্ৰমে জনমে, সেই সকলোকে আপোন কুঠাৰেৰে নষ্ট কৰি প্ৰিথিবিক একৈচ বাৰ ফুৰি নিখেতি কৰিলে ।

৭, স্ত্ৰি ৰাম অৱতাৰ । আৰু সাত্ৰত লিখে, লক্ষা দিপৰ অসুৰৰ ৰজা ৰাৱনক বধিবলৈ স্ত্ৰি ৰাম অৱতাৰ হল । তেঁও হনুমন্ত সূগ্ৰিয় আদি বান্দৰবিলাকক লগত লৈ আপোনাৰ ভাৰ্য্যা সিতাৰ নিমিতে যুধ কৰি ৰাৱনক বধি- লে । পাচে বনত মৰা ৰাখাসৰ ভিৰোভা- বোৰক সেই সেই বান্দৰবিলাকে লৈ সুকুলা বৰনিয়া মানুহ জাতিক ওপজালে; পাচে ৰা- মে লিইতক বৰ দি পচিম কালৰ মাৰ্জুলিবি- লাকলৈ পঠাই গিয়ান বিদ্যা সিকাৱলৈ বিশ্ব- কৰ্মক পাঁচিলে ।

৮, স্ত্ৰি ক্ৰিষ্ণ অৱতাৰ । হিন্দু মতেৰে স্ত্ৰি ক্ৰিষ্ণ সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিষ্ণু অৱতাৰ হৈছিল; কিন্তু কোনোএ ক্ৰিয়ক দহ অৱতাৰৰ মাজত নি লিখে; পৰমূৰাম, স্ত্ৰি ৰাম, হলিৰাম, এই তিনি ৰাম বুলি লিখে । ক্ৰিষ্ণই দুই ৰজাবি- লাকক লক্ষ্মণবিৰলৈ আহিল ।

৯, বোধ অৱতাৰ । এই নৱম অৱতাৰৰ কথাত সাত্ৰে কই, দিৱোদাস নামে কাসিৰ ৰজাই চাৰি বেদৰ মতে আচৰাত সিরই তাৰ ৰাজ্য পাৰৰ ইচ্ছা কৰিও পাৰ নোআৰিলে । সেই নিমিতে সিরই বিষ্ণুৰ আগত নিবেদন কৰাত, বিষ্ণু অৱতাৰ হৈ চাৰি বেদৰ অহিতে এটা নতুন সাত্ৰ উলিয়াই কাসিৰ ৰজা পুজা সকলোকে ন পথে চলোআত ৰজা আপোন ৰাজ্যত থাকিব নোআৰিলে । সেই বুধিৰে সিরই বিষ্ণুৰ ক্ৰিপাত কাসি ৰাজ্য পালে ।

১০ কল্কি অৱতাৰ । আৰু ভাগৱতত লি- খিছে, ইয়াৰ পাচে বিষ্ণু কল্কি অৱতাৰ হৈ আৰু এবলি প্ৰিথিবিলৈ আহি সকলো দুষ্ট- বিলাকক নষ্ট কৰি আকও বেদৰ মতা ধৰ্ম থাপনা কৰিব ।

হিন্দু মতে প্ৰিথিবীৰ মাজতে মেক পৰ্বত আছে । মেকৰ তলে সাতাল, ওপৰে সাতাল, ১৪ তাল ভেদি আছে । আৰু তাৰ তিনটা টিক্ত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, সিব, এই তিনি দেৱতাৰ ব্ৰহ্ম লোক, বৈকুণ্ঠ, কৈলাস, এই নামেৰে তিনি খান আছে বুলি কই । আৰু প্ৰিথিবীৰ মাজতে জমু গচ, তাৰ নামেৰে জমুদিপ বোলে; আৰু তাত বাজে প্লখা, লালমলি, ক্ৰোধ, কুল, সাক, পুন্ডৰ, দু দুগুন বহল ঘূৰনিয়া হৈ এইবিলাক দিপো আছে । আৰু দিপৰ মাজে মাজে লোন সাগৰ, ইখু, সুৰা, সৰ্পি, দধি, দুগ্ধ, জল, এইবিলাক সাগৰো ঘূৰনিয়া হৈ আছে । আৰু মেকৰ চাৰিও কালে আঠোটা চোকা পৰ্বতো আছে ।

হিন্দুবিলাকৰ মাজত বধ জাত্ৰা, সতি জো- জা, চৰক পুজা, এইবিলাক দস্তৰ আছে । বামুন মৰিলে মুখত জুই দি পোৰে; দহ দিন পিঙ দি আঘেৰে দিনত সৰাধ কৰে; এই দৰে মাহে মাহে বচেৰেকলৈকে কৰম কৰে । পাচে তাৰ জিৱজ্ঞা পাপ পুনাৰ কলেৰে স্বৰ্গ বা নৰক গামি হই । আৰু লগুন দিয়াত ন পুন্ডৰ নামে সৰাধ কৰি ভেহে দিএ; তাকে ন কৰিলে ভাল ৰূপে বামুনৰ লগুন ন বই বুলি জানে ।

তিৰ্থৰ জাত্ৰা।

Wanderings of a Pilgrim - From the Bengal

৪ অধ্যায়।

হয়গ্ৰিৱ, মাধৱ, আৰু কেদাৰনাথৰ বিবেচন।

পৰ্য্যটন।

অচম দেশতে আছে হাজো নামে গ্ৰাম;
সেই ধানভো মূৰ্তি এক হয়গ্ৰিৱ নাম;
পৰ্বতৰ ওপৰত তাহাৰ মন্দিৰ
ধাপনা কৰিচে, মূৰ্তি তাহাৰ ভিতৰ;
সন্নিহিত জগনাথৰ তাহাৰ প্ৰতিমা,
দুয়ো হাত কটা ডাৰ জানিবা উপমা।
সেৱা অৰ্থে বাস কৰে অনেক ব্ৰাহ্মণ,
চলি ধৰ লই তাতো কামাখ্যাত জেন;
ইনৰেও সেই ৰূপে পাণ্ডা নাম ধৰে,
কিন্তু সক্তি ভাৱে ইধানত নাহি কৰে।
কুমাৰিও আত নাহি, নাহি চাগ কটা,
ভাতোকৈও বৰ দুই আছে এক কথা;
বহু বেলা ভিৰি আছে জাতি মন মোহে,
পাল ক্ৰমে নাচ কৰে বৈৰ মূৰ্তি কোলে।
যৰ মাৰে থাকি সদা স্বৰ্ধৰ আচৰে,
গ্ৰিহস্থৰ মতে সৰ গ্ৰিহ কাম কৰে;
বেলা কৰ্ম কৰিলে অসুচি নো বোলই,
জি হেতু ব্ৰাহ্মণে সি সৰ হাতে থাই;
সেই সৰ বিত্তিচাৰি দুই নাহিগন
ব্ৰাহ্মণৰ পালে থাকে সদা সৰ্বাধন;
জলোটাৰি বাহে কেল, কৰে নানা ভেস,
নিতে গান কৰি নাচে অসেস বিসেস।
সিহঁতৰ মাজে এক বাদ্যক থাকই,
তাক্খিন্তাক্ তাক্খিন্তাক্ কৰি মিহন বজাই।
সিহঁতৰ নাচ কিছু কৰোঁ নিবেদন,
জাতি ঘোঁৰা লোকে লোকে চলই জেন;
দেখিলে সি সৰ কথা আহে বৰ ইহি,
হৰপতে নাহিগন দেখোঁতে কপহি।
কি কৈমোহো জেন অলঙ্কাৰ ভাসহাৰ,
মূৰ্খ লোকে দু বুজিৰ পণ্ডিতৰ ভাৰ;
জিকি মিকি কৰে বৰ দেখোঁতে সোভন,
মূলজিত গান কৰে মোহে অতি মন;
সকলোকে জনাবলৈ কৰিলোঁ জতন,
এই হেতু লিখোঁ মই তাৰ এক গান।

গান।

আমাৰ চুতৰেৰ মাজে কোৱা দিৱা হানেৱে
গোৱান,
জানোদা মা বানি বোলে গোপাল গৌৰা পৰে-
ৰে গৌৰান।

অৰ্থ।

মোৰ চিত্ত মাজে বৰ্ণা গৌৰান হানিচে,
জানোদা গোপাল বুলি বাগৰি পৰিচে।

পৰ্য্যটন।

এহি মতে নিত্য গান কৰি বহু বৰ;
নিলাজ হৈৱা নাচে, নে লাগে ভাগৰ।
অপেৰাৰি বুলি কই ব্ৰাহ্মণ সকলে,
হিন্দু সাত্ৰে দেখুআই প্ৰমান বিচাৰিলে;
বোলে, স্বৰ্গে আছে গন্ধৰ্বাদি নাহিগন,
সিহঁতৰ উপমাৰে জানিবা কাৰন।
জত জাতিগন আই দৰ্শন কাৰনে,
পইচা হেতু টনা টানি কৰে বেলাগনে;
কেৱে হাত ধৰে টানি, কেৱে ধৰে কেল,
পইচা নি দিলে ডাক দিএ বহু ক্লেস;
ব্ৰাহ্মণৰ আগতে সি সৰ নাহিগন
সৰিলৰ বস্ত্ৰ টানে পইচাৰ কাৰন।
এহি ৰূপে দুই নাহি কৰে কোঁটা পোটা,
সভাৰ মাজত কাকো কৰে উলঙ্গটা;
দেখিচোঁ তিৰ্থৰ মাজে এহি দুৰাচাৰ,
আৰু বহু কৰ্ম কৰে তাৰ নাহি পাৰ।
জি সৰে দৰ্শন কৰে, ব্ৰাহ্মণে বোলই,
শ্ৰীক্ষেত্ৰ গমন কল সেহি জনে পাই;
জগনাথ দৰ্শন কৰিলে হই জ্ঞান,
সেই হেতু নিতে আই বহু জাতিগন।
এনে ৰূপে লোকে কই, জাত্ৰা কৰোঁ বলা,
কিন্তু মিচা কথা মাত্ৰ কাঠৰ পুতলা।
তাহাৰ ওচৰে আছে সির কেদাৰনাথ,
বহু দুৰ ন হই সি পোআ ক্ৰোচ পথ;
পৰ্বতৰ ওপৰত তাহাৰ মন্দিৰ,
ওচৰতে আছে তাৰ পুখুৰি গতিৰ;
মন্দিৰ মাজতে সির মূৰ্তি বাধে বৈৰি,
সিৰৰ তুলনা কাচ বাধিচে পুখুৰি।
মহনা বুলিয়া তাক সকলে মাঠই,
সেৱে স্বৰ্গ সির বুলি ব্ৰাহ্মণেও কই।

ইধানতো পূৰ্ণমন্ত আচে বেসা জিবি,
ব্রাহ্মন সকলে ধন লই চল কৰি;
দৰ্শনৰ পূজা ভেটি অনেক দস্তাৰি,
জাতিৰ হাতৰ ধন লই বহু হৰি ।
চাউল, কলা, ঘিউ, চেনি, উপহাৰ নানা,
সৰ্গ পাণ্ডাগনে লই ভোজন দখিলা;
তাৰ পাচে পুখুৰিলৈ নিএ জাতিগন,
চাগ কাটি ত্ৰিপুৰানি কৰাই ভোজন ।
এহি মতে হৰে ধন, সূনা তাৰ ফন্দ,
আচৰ্জ কৰম দেখাই লগাই বৰ ধন্দ;
বোলে, নিজ হাতে জদি খুজাৰা সিরক,
তাৰ পুণ্য ফনে পাচে জাব; স্বগ লোক ।
চাগ নতু পাব জাতিগন হাতে দিয়',
এটাই পাৰি মাতে কাচ মহনা বুলিয়া ।
সেহি ৰূপে নিকি আচে অনেক বচৰ,
লোভে বস হৈয়া আহে পুখুৰি ওপৰ;
ওপৰে উটিয়া কাঁচ জন্তু আদি নহি,
দেখিয়া অগ্যানি লোকে বিশ্বাস কৰই ।
ভোজন কৰোআ হলে ব্রাহ্মনে জাতিক
বোলে, বহু দান কৰা ব্রাহ্মন লোকক;
কৰালা নিজ হাতেৰে সিরক ভোজন,
ভুমি বিনে পুন্যবন্ত নাহি কোনো জন ।
জাব হাতে নাহি খাই তাহাক বোলই,
বহু পাপ আচে তোৰ জানিবি নিচই;
সেই হেতু সিরে নাহি খালে হাতে তোৰ,
নিজ ভাগ্য জান ভই অমঙ্গল বৰ;
এই হেতু বোলৌ আমি কৰিও গ্রহন,
কৰা দান আদি ভুমি পূজিও ব্রাহ্মন;
আক কৰা জগ্য হোম সিরৰ কাৰনে,
পাপ খেমা হব, পাচে ধাৰহি আপোনে ।
দুয়ো পোনে লাভ লই ব্রাহ্মন সকলে,
ভিৰ্জ জাতি লোকক পেলাই বহু কুলে;
কি নো ধৰ্ম কৰ্ম মই একো নে দেখিলৌ,
পইচাৰ সন্ম সৰা কানতে সুনিলৌ;
জি ধানত জাঁও মই দেখৌ এহি বিত্তি,
বিচাৰিয়া বুজা সবে কি নো ধৰ্ম নিত্তি?
দুই ভিৰ্জে দুই জন সবাৰ ওপৰে,
অন্য পাণ্ডাগন জন্ত তাৰ সেৱা কৰে;

বুলিয়া গোলাই ভাসঘাক কৰে মান,
লাসন কৰিয়া থাকে সবাডো পুখান;
বজা ভাৱে সিবিলাকে কৰে বেৱহাৰ,
সন্তত আৰ্দ্ৰলি চলে নিচান আদি ভাৰ;
দেৱান মহৰি থাকে ভাসঘাৰ কালে,
বিচাৰ কাৰনে জেন বহে চাৰি পালে;
নিষ্ঠুৰ নিৰ্দয়া অতি পৰ ধন হৰা,
ডাহাৰ সমুখে থাকে এক হোকা ধৰা;
অহঙ্কাৰে পূৰ্ণ নিতো, কথা নাহি সূনে,
সম্ভৱ সদ্ভিস বহি থাকে সৰ্বাধানে ।
জাতি লোকে কৰে ভুত্তি, নো বোলে বচন,
আপোনাকে সদা ভাবে কৰি সৰ্বোত্তম ।
গ্ৰিহ বাস কালে মই তথাতে গৈচিলৌ,
দেখি পাণ্ডা সকলৰ চৰনে ধৰিলৌ;
মোৰ সন্ধে মাতামহি তিৰ্জন্ত চলিল,
তাক দেখি মুখ্য পাণ্ডা আনন্দিত হৈল ।
তিৰি লোক গলে পাই বহুভৰ ধন,
হৰিসিত ভৈলা পাণ্ডা সেহিলে কাৰন;
একোকে নে জানে অল্প তিৰি মতিগন,
ব্রাহ্মনৰ ক্ৰোধ ভয়ে কৰে অৰ্ধ দান ।
নে জাই ঘৰত তিৰি ন কৰি দৰ্শন,
ইহাক জানই মনে সেহি পাণ্ডাগন ।
কত মতে বুজালোহো নু সূনে বচন,
অৰ্ধৰ কাৰনে লুভি হৈল সৰ্জন;
এই হেতু ধৰিলোহো দুষ্টৰ চৰন,
তথাপিভো নে মানিলে মোহোৰ বচন;
আমাক বুলিলে বাক্য বিকট বদনে,
এক সন্ত টকা লৈবো দৰ্শন কাৰনে;
জদি ইচা আচে, ভেস্তে কৰিবা দৰ্শন,
নতু পুনৰপি ঘৰে কৰিও গমন ।
সেসতে একৈচ টকা লৈলন্ত দুৰ্জনে,
ভেত্তিখানে দিলে আগা দৰ্শন কাৰনে ।
সকলো জাতিৰ প্ৰতি কৰে এহি বিত্তি,
ধন নে পাইলে কথা নু সূনে দুৰ্জতি ।
বাতি কালে নিতে নিতে সেহি লব নাহি
পাল ক্ৰমে গোলাইৰ থাকে সেৱা কৰি ।
লোকে বোলে, কন্যাগনে পুজে চহনন্ত,
সেই হেতু থাকে বাতি গোলাইৰ ধানন্ত;

কিন্তু তার হয় মাঝে দুই প্রানি বিনে,
সোমার বোঝায়ে তাত অন্য কোনো জনে ।
এহি সব দেখি আটো আপোন চকুতে,
তাক বিবরিব মই বোঝাৰোঁ লাজতে;
সংশেপ করিহে মই লিখিলোঁহো সাব,
এহি কথা মতা ভারে করিলোঁ প্রচাব ।
এনে দেহ পূজাত ন হব কোনো ধর্ম,
এই হেতু তিরাগ করি ভজা পূর্ণ ব্রহ্ম ।
অচম দেশের ভির্ষ জেনে দেখিলোঁহো,
জতন করিয়া তাক মই লিখিলোঁহো ।
বিচারিয়া দেখা সবে, এহি কেনে ধর্ম?
জি সকলে দেখি আছে, জানে তার কর্ম ।
মোর নিবেদন কথা মনত গুনিয়া,
নিজ নিজ গিয়ানে ভাই দেখায়া ভাবিয়া;
মিচা দেহ দেবি, আক মিচা ভির্ষ কল,
আসুই করিলে তাত হব অমঙ্গল;
এনে মিচা ভক্তিত নাহিকে পবিত্রান,
কিন্তু তাত হব সেসে বহ অপমান ।
এই হেতু ভুম এবি হোঁজা গিয়ারবন্ত,
চইতানব মায়াত ন হবা আক ভ্রান্ত ।
করজোবে বোলোঁ মই মিনতি করিয়া,
ভজা রিহু শ্রুটি পদ মনে বিদ্যাসিয়া;
এয়া, এয়া, এয়া সবে মিচা দেহগন,
পবকালে উধাবব করিও জতন;
ভাবি দেখা, আনুলব ক্রমে হৈচে সেল,
ন ভজিলে রিহু শ্রুটি হবা সর্বনাশ;
স্বর্গ জাজা হেতু লোজা পথব সমল,
নকুবা পবকালত হব অমঙ্গল;
স্বর্গপূবে সাঁচি খোজা ধর্ম রূপ ধন,
অলাব বস্তব প্রতি নি দিবায়ে মন ।
জি হেতু এই সকলো বস্ত নাশ হব,
জি কালত প্রভু রিহু জগতে আহিব;
জগতব সেস দিনে এক মহা হুত
ভয়ঙ্কর তেঁবি তেঁরে বজাব অদ্বুত ।
ভাহাতে সকলো মুকু উঠি তেতিধান,
নিজ নিজ আত্মা বৃত্ত হব প্রতি জন;
জগত আদিব পহা জত জত নব
সবে উঠি বির হব প্রভুব গুণব ।
অধিএ করিলে দণ্ড, জন্ততে মবন,

মৈদামত খোজা, নকু জলতে মগন,
সকলো প্রকায়ে জেয়ে হৈছিলে সংসার,
নিজ দেহ ধরি উঠিবক পুনর্বার ।
সূর্য চন্দ্র ভাগবত সব নষ্ট হব,
প্রিথিবি কঁপিব, পাপি পর্বতে পলাব ।
পাপ পুণ্য জেয়ে জি করিলে ইহলোক,
ভাহাব উত্তর দিব সর্ব নব লোক;
দেখাতে বা গুপুততে মনব অন্তরে
বাতি দিনে আদি করি জেনে চিন্তা কবে;
প্রভুব মুক্তি হৈচে সকলো প্রকাশ,
সাত্রে বোলে, এহি কথা করিবা বিশ্বাস;
জি হেতুক তেঁরে প্রভু সর্ব অন্তর্জামি,
মনবো ভাবনা জানে জগতব স্বামি ।
সকলোবে বিচার করিব সেহি দিন,
উপকৃত্ত প্রতিকল দিব নশাভন ।
ইববে জাতিব কথা একো দু দুধিব,
সর্ব কহমব কথা মাজ বিচারিব;
জাব পাপ, তার সাপ হৈবক হে ভাই,
নক, বব, বিপ্ন, সুপ্ন, একো ভেদ নাই ।
দ্বিরিতে ধবমি সকলোকে বাধিব,
পাপি বাও হাতে বাধি এই রূপে কষ্ট
জোহা, মোব পিজিব প্রেমব পাশ্চগন,
সুখ ভোগ করিওক স্ববগব ধান ।
ধর্ম পথে চলি জত পাইচিলা ক্লেশ,
তার হেতু ভুজা সুখ আসেল বিবেশ ।
স্বর্গিয় দুতব সঙ্গে মন হবিসিত
ভুজা সুখ গিতি সদা অখই মুকুট ।
এহি রূপে ধর্মগন স্ববগত জাব,
তেঁওব সঙ্গে বাস করি আনন্দে থাকিব
অনন্তবে পাপিগন প্রতি ক্রোধ করি,
বুলিব সবাকো, অবে দুষ্ট দুবাচারি;
অনন্ত নবক মাজে গৈরা কব বাস,
জতে আছে চইতান, আক তার দাস ।
এহি মতে নিইতকো মরুত পাঠাব,
যোব অন্তকার মাজে জাভনা ভুঞ্জিব ।
সেহি দিনে পাপিগন ন হব উধাব,
কেহল নবক সাক্ষি হব হাছাকার ।
নে চাব কাহাবো সুখ, দারী ন করিব,
সত্য রূপে সকলোবে বিচার করিব ।

এই হেতু বোলা মই, মোৰ বাক্য ধৰা,
 উজ্জি যিহু খ্ৰিষ্ট পদ পাপ সিহু তৰা;
 সন্সাৰৰ সুখ ভোগে ন কৰিবা মন,
 আৰু নে সাঁচিবা তুমি বহুতৰ ধন;
 জিৱনৰ কালত ইশ্বৰ সেৱা কৰা,
 সকলো ভাৱত সদা সুকৰ্ম আচৰা;
 পৰ তিৰি, পৰ ধন ন কৰা হৰন,
 মিচা কথা ন কহিবা কাহাৰো কাৰন;
 নিজ পিত্ৰি মাত্ৰি জানি কৰা সন্মানৰ,
 অকাৰনে ন বধিবা জিৱ মানুহৰ;
 নিৰ্বৰ্ণক ন লয়োক ইশ্বৰৰ নাম,
 সপ্তম দিনক অৰি কৰিবা বিস্ময়;
 ইশ্বৰৰ বিনে তুমি কাকো নে মানিবা,
 স্বৰ্গে মৰ্ত্যে কাৰো পুতলাক নু পূজিবা;
 আপোনাৰ দৰে প্ৰেম কৰা সৰ্বজন,
 ইশ্বৰ বুলিয়া নে মানিবা দেৱগন;
 তিয়াগ কৰা কাম, ক্ৰোধ, আৰু অহঙ্কাৰ,
 সাত্ৰে বোলে, ইশ্বৰৰ আগা এহি সাৰ ।
 পুনৰ জনম হব লাগে সকলোৰে,
 পিত্ৰি, পুত্ৰ, ধৰ্ম্মাশ্ৰম, এই তিনিৰো গুনেৰে;
 সি ন হলে মন সুখ কদাচো ন হই,
 জন্ত পুণ্য আৰ্জ্বে সব হব পাপমই ।
 পুনৰ জনম পালে সুখ হই মন,
 তাহাতে সোমোৰ ধৰ্ম্ম আশ্ৰম কিবন;
 তাৰ পৰা হব আৰু গিয়ানৰ উদই,
 পাপ, পুণ্য, সকলো জানিব সমুদাই;
 ঠেঁওৰ সক্তি বলে পাপ নমন কৰিব,
 তিয়াগ কৰি পাপ, ধৰ্ম্ম পথতে চলিব;
 মনৰ ভিতৰে হব ভক্তিৰ উদই,
 তাহাত জন্মিব পাপ কৰমত ভই ।
 এহি ৰূপে কৰ্ম হলে, হই পৰিত্ৰান,
 তেহে মৰনৰ পাচে পাৰা স্বৰ্গ ধান ।
 কৰাজোৰে কলৌ মই, বিনই কৰিয়া
 সবে মানা মোৰ সত্য বচন সুনিয়া;
 খ্ৰিষ্ট বিনে কোনো ধানে নাহিকে উপাই,
 তেঁৱেহে পাপিব নাথ জানিবা সবাই ।
 তেঁৱে অতি দাৱাড়ুৰ পাপিব কাৰন
 সেই হেতু কৰে দান আপোনাৰ প্ৰান ।

ন. ল. ক.

য়াকোব, নাইবা গোটে খোজা ।

Lesson X.—Jacob, or the Meeting.

পাচে য়াকোবে ঠেঁওৰ মোমায়েক লাবানত
 কলে, বহু দিন মই তোমাৰ খাটনি কৰিচোঁ,
 এতিয়া মই আপোনাৰ ঘৰলৈ জাব খোজোঁ ।
 কিন্তু লাবানে ঠেঁওক জাব নি দিলে, আৰু নিৰ্দেশ
 ৰূপে ঠেঁওলৈ আচৰন কৰিব ধৰিলে, এই কা-
 ৰনে য়াকোবে আৰু অধিককৈ ঘৰলৈ জাব
 খুজিলে ।

এবেলি য়াকোবে পঞ্চাৰত মেৰ চাগ ৰাখি
 থাকোঁতে, এঠাইত পৰি টোপনি গলত এটা
 সপোন দেখিলে । তাতে ইশ্বৰে মাতি কলে,
 তোমাৰ ঘৰলৈ পিত্ৰি মাত্ৰিৰ ওচৰলৈ জোআ,
 মই তোমাৰ লগত হম ।

পাচে সাৰ পাই ৰাহেল আৰু লিয়াক মাতি
 আনিবলৈ এটা চাকৰ পঠালে, কিয়নো ঠেঁও
 সিহঁতৰ লগত কথা হবলৈ ইচা কৰিলে । আৰু
 ঠেঁও সিহঁতক কলে, মোৰ পিত্ৰিৰ ঘৰলৈ ছুৰি
 জাবলৈ ইশ্বৰে মোক এটা সপোনৰ দোআৰাই
 কৈচে ।

তেতিয়া ৰাহেল আৰু লিয়াই কলে, বাক,
 আমি তোমাৰ লগত জাম ।

পাচে য়াকোবে আপোনাৰ তাম্বু ঘৰ আৰু
 কাপৰ কানি বস্ত্ৰ আছিল, সকলো গোটাই
 জুগুত কৰি ৰাতি উট গাধবিলাকৰ ওপৰত
 তুলি দিলে । আৰু এঘাৰে পুত্ৰে সৈতে দুই
 ভাৰ্জাকো উটৰ ওপৰত তুলি দিলে, চাগ মেৰ
 চাগ গৰু গাধ উটবিলাকক চাকৰবিলাকে খেদাই
 নিবলৈ কলে; এই দৰে সিবিলাকে জোআ কৰি
 জাবলৈ ওলাল ।

য়াকোবে জোআ লাবানে নে দেখিলে, কিয়-
 নো য়াকোবৰ তাম্বু লাবানৰ ঠাইৰ ওচৰ ন হই;
 পাচে য়াকোব গল বুলি লাবানে সুনি বৰ শব্দ
 হৈ, য়াকোবৰ পাচত খেদি গৈ উভতি আহিব-
 লৈ মিনতি কৰিলে, কিন্তু ঠেঁও ন গল ।

কিনান দেশলৈ য়াকোবে উভতি জাবলৈ ভাল
 পালে হই, কিন্তু এক বিলম্বত ঠেঁও বহু ভই
 পালে; কিয়নো এচৌএ ঠেঁওক বধিব খোজা
 ঠেঁওৰ মনত পৰিল । ঠেঁও ভই পালে জানো

পাচে এচৌএ আহি তেঁওক আৰু তেঁওৰ ভি-
বোভাবিলাকক বধাই ।

পাচে অলপতে এচৌএ চাৰি স মানুহে সৈতে
অহা য়াকোবে সুনিলে, তেতিয়া তেঁওক মাৰিব-
লৈ আহিচে বুলি ডাবি ইহুৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি
কলে, বোলে, হে ইহুৰ, ভূমি মোলৈ দায়ালু
হলা, আৰু ভালে মান প্ৰস্তুতি দিলা, এচৌএ
আহি মোক, মোৰ জিৰাতা আৰু মোৰ সন্তান-
বিলাকক দুখ সিন্ নি দিবা, ভূমি মোক বধ্যা
কৰিবলৈ অস্বিকাৰ কৰিলা । ইহুৰে য়াকোবৰ
প্ৰাৰ্থনা মূৰ্ণলে ।

য়াকোবে আপোনাৰ মনতে ভাবিলে, বোলে,
এচৌক দায়ালু ৰূপে আচৰন কৰা দেখাবলৈ
মই এটা ভেঁটি পঠাম । এই কাৰনে ভালেমান
চাগ, মেৰ চাগ, উট, গৰু, গাধ লৈ চাকৰবিলাকে
আগত খেদাই নিবলৈ কলে, আৰু এইবিলাক
ভেঁটি বুলি এচৌক কবলৈ দিলে । সেই ৰাতি
য়াকোবে ইহুৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিলে ।

ৰাতি পুজা তেঁও চকু ভুলি চাই চাৰি স মা-
নুহে সৈতে এচৌক অহা দেখিলে । য়াকোবে
ডাক দেখি ন পলাল, কিন্তু এচৌৰ ওচৰলৈ গল,
আৰু জাঁওতে সাত বেলি মাটিলৈ মূৰ দোৱাই
সেৱা কৰিলে ।

আৰু এচৌএ নো কি কৰিলে?

সি লৰি গৈ য়াকোবৰ ডিঙ্গিত সাৰটি ধৰি
চুমা দিলে, আৰু লিহঁত দুয়ো ক্ৰন্দন কৰিলে,
এচৌৰ মন ইহুৰে অধিক মৰমিয়াল কৰিলে ।

য়াকোবে আপোনাৰ ককায়েকক মৰমিয়াল
হৰৰ দেখি কিমান আনন্দিত হল, সি দায়ালু
হবলৈ য়াকোবে ইহুৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে,
আৰু ইহুৰে তেঁওৰ প্ৰাৰ্থনা সুনিলে ।

এচৌএ চাই, বাহেল, লিয়া আৰু সৰু সন্তান-
বিলাক দেখি সুখিলে, এইবিলাক কোন?

য়াকোবে কলে, এইবিলাক মোৰ সন্তান, ইহু-
ৰে বৰ দায়ালু হৈ মোক দিলে । তেতিয়া বা-
হেল, লিয়া, দালিবিলাক, আৰু লৰাবিলাকে মা-
টিত মূৰ লগাই সেৱা কৰিলে, আৰু আটাইতকৈ
সৰু জি বাহেলৰ পুত্ৰ য়োচেক, সিও সেৱা কৰি-
লে ।

তেতিয়া এচৌএ য়াকোবত কলে, মই ভালে-
মান চাগ, মেৰ চাগ, গৰু লগ পালোঁ, সেইবি-
লাক কেলেই তোমাৰ আগত পঠাইচা?

য়াকোবে কলে, সেয়া তোমালৈ ভেঁটি পঠা-
লোঁ ।

এচৌএ কলে, মোৰ ভাই, মোৰ অধিক আছে,
সেইবিলাক তোমাৰ আপোনাৰ নিমিত্তে ৰাখা ।

য়াকোবে কলে, অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ ভেঁটি
লোআ, কিয়নো ইহুৰে মোকো অধিক দিচে,
আৰু সি লবলৈ য়াকোবে ইমান মিনতি কৰাত
সেগত ললে । এচৌএ য়াকোবক কলে, জাঁহা,
আমি একে লগে জাভা কৰোঁইক, নাইবা মই
আগ হৈ জাম ।

কিন্তু য়াকোবে কলে, তোমাৰ নিচিনাকৈ মই
লগতে জাব নোআবোঁ, কিয়নো মোৰ লগত
সৰু লৰাবিলাক, চাগ, মেৰ পোআলিবিলাক আ-
চে, যদি এদিন আমি সিহঁতক বৰকৈ খেদাঁও,
সিহঁত মৰিব । এই কাৰনে য়াকোব এচৌৰ
লগত ন গল ।

তেতিয়া এচৌএ আপোনাৰ বহু দূৰত থকা
হবলৈ গুচি গল কিয়নো এচৌএ কিনান দেশত
বাস ন কৰে, কিন্তু য়াকোবে কিনান দেশত থা-
কিবলৈ ভাল পাই দেখি তাতে থাকিল । এতিয়া
দেখা, ইহুৰে অজিকাৰ কৰাৰ দৰে য়াকোবক
কিনান দেশলৈ উভতি আহিব দিলে । জি
সান্তনা দিয়া সপোন মই তোমাক কৈছিলোঁ,
ডাক য়াকোবে পাহৰা নাই, তেঁও আৰুও এবে-
লি ভালৈ গল । সেই চাই তিনি পাৰলৈ জি সি-
লেৰে এটা দল সাজিছিল, তাতে এটা ভেঁটি সা-
জি, জি জনে তেঁওলৈ ইমান দায়ালু হল, সেই
পৰম ইহুৰলৈ নৈবেদ্য উচৰণ কৰিলে । ইহুৰে
অজিকাৰ কৰাৰ দৰে তেঁওক আহাৰ আৰু
কাপৰ দিলে, আৰু তাৰ বাহিৰেও ভালেমান
আন বস্তু দিলে, কিয়নো ইহুৰে তেঁওক ভাৰ্জা,
লৰা, দাস আৰু জাকবিলাক দিলে, আৰু তাৰ
ককায়েকক তেঁওলৈ মৰমিয়াল কৰিলে, আৰুও
কিনান দেশলৈ উভতি আহিব দিলে, য়াকোবে
ইহুৰক অধিক প্ৰেম কৰিলে আৰু এই সকলো
দায়াৰ নিমিত্তে তেঁওক সেৱা কৰিলে ।

মোৰ প্ৰিয় লৰাইড, তোমোলাকলৈ ইয়াৰে বৰ মৰমিয়াল হোআ নাই নে? আহাৰ কাপৰ আদি জি জি বস্ত্ৰ ঠেও তোমোলাকক দিচে, সেই সেই দহ বাৰে বস্ত্ৰৰ নাম কোআচোন? কেতিয়াবা লোকে তোমোলাকলৈ নিৰ্দয়া হোআত ঠেও সিহঁতক তোমোলাকলৈ দায়ালু কৰিলে; তুমি ইয়ক কিমান অধিক প্ৰেম কৰিব পোআ ।

ৰুমিয়া বজাবিলাকৰ আখ্যান ।

The Roman Empire, from Constantine to Pope Gregory VII.

ৰজা কনষ্টান্টাইনৰ সময়ৰ পৰা সপ্তম গ্ৰেগ-ৰি নামে ৰুমিয়াৰ প্ৰধান ধৰ্ম অধিকাৰৰ সময়লৈকে, অৰ্থাত তিনি স পঁচিচ সঁকৰে পৰা এক ছেজাৰ ভেসতৰ সঁকলৈকে জি জি ঘট-চিল, তাৰ বিবৰন এই ।

যিচু খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম ৰূপ জি মহা নদি নিস্তাৰ পৰ্বৰ প্ৰকাশ দিন অবধি যিকচালম নগৰৰ পৰা বৰলৈ ধৰিলে, সেই নদি লাহে লাহে আঁক বহল আৰু দ হৈ অনেক নলাই প্ৰথক প্ৰথক হৈ আপোন জিৱন দিয়া পানি চা-ৰিও কালে বলে । আৰু সেই দুটা তিনটা নলাই ইমান বাৰ্হিল, জে সিহঁতো বৰ বৰ নদি হল । তাতে সেই নদিৰ দাঁতিত বাস কৰা-বিলাক, পাচে দেস সকল জলপ্লাবিত হই, ইয়া-কে ভাৰি জিহতে সিহঁতৰ পানি বাৰ্হিব নো-আবে, এনে কঠিন উপায়েৰে তাক নিবাবন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে । কিন্তু সিহঁতে সেই সকলো নদিক সুকুআব নোআবিলে, কাৰন সেই সকলো নদিৰে ৰুমিয়া লোকৰ সকলো ৰাজ্য বিয়াপিবলৈ জি ইয়ৰৰ পৰা নিজোজন কৰি-চিল, ঠেও যিহ হোআতে সেই নদিৰ সোঁত গুচি-বলৈ জি সকল বান্ধ দিচিল, সেই সকলো একে বেলিএই ভাঙ্গি গল । কিন্তু দাঁতিৰ ওচৰৰ চা-পৰিব মাটি নদিৰ বেগ সোঁতৰ দোআৰাই ভগা হোআত নদিৰ পানি ঝোলনি হৈ গল । আৰু বান্ধ সকল ভাঙ্গিবৰ পাচত সেই দেস বুৰিলত সেই নদিৰ পানি বহুত মদিন হল । আৰু গতিৰ ঠাইত পানি থিব থকাত বেয়া বতাহ

হব ধৰিলে । এনে হলতো তথাপি নদিৰ জি-মন দিয়া পানিৰে পিআই গুচাবলৈ জিবিলাকে বাধা কৰিচিল, সিহঁত নিয়ল, আৰু নদি, আৰু সেই লক্ষ্যৰ মূল ঠাই কত, ইয়াক প্ৰতিতি কৰা হলে অসো জ্ঞানিব পাৰিলেইভেন ।

জি জনে বান্ধ সকল ভাঙ্গি সকলো ঠাইত সেই নদিৰ পানি চন্দল, ঠেও কনষ্টান্টাইন ৰজা । ঠেও আপোন পিআ কনষ্টান্টিয়ৰ ঘৰত প্ৰথমে যিচু খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম জেতিয়া সুনিচিল, তেতিয়া ঠেও তাতে বৰ মন আয়া নাই, কিন্তু পাচে ঠেও অতি আচৰ্জ সক্তিৰ আয়া-বাই খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম গ্ৰাজ্য কৰিব লগিয়া হল । এই বিনয়ে ইউচেবিএ এই দৰে লিখে, জে ৰুমিয়া ৰাজ্যৰ ওপৰত ৰাজ দুই মাৰ্চেণ্ডি-য়ৰ লগত জঁজৰ সময়ত ৰজা কনষ্টান্টাইন আ-পোন ৰাজ্য গুচে বুলি ভই হৈ, জেতিয়া অনা-দি ইয়ৰৰ আগত পৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিচিল, সেই দুই ভাৰতে আকালত অতি ভেজৰ দিগ্ৰিৰ মা-জত, “ইয়াতে জই হোআ,” এনে লিখা এটা পেৰেজনি পুকাং হল । তাক দেখি ঠেও আৰু ঠেওৰ সেনাবিলাকে আচৰিত গিয়ান কৰিলে । আৰু এনে লিখিচে, সেই ৰাতিত ৰজা এই সপোন দেখিলে, জে যিচু খ্ৰিষ্টে এটা পেৰেজনি হাতত লৈ, ঠেওক দেখি কলে, “তুমি এই পেৰেজনি চিন লোআ ।” কনষ্টান্টাইন ৰজাই তাক মান্য কৰি সেই সময়ৰে পৰা আপোনাৰ সেনাবিলাকক পেৰেজনি চিন দিলে । কিমান দিনৰ পাচে বৰ বনত মাৰ্চেণ্ডিয় সম্পূৰ্ণ ৰূপে পৰাজই হল, এই ঘটনা ৩১২ তিনি স বাৰ সঁকত হল । বিবৰন সঁচা কি মিচা, জি হওক, কিন্তু ইয়াক নিচই কোআ জাই, ঠেও সেই সময়ৰে পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিক ৰখা কৰিবলৈ জতন কৰিলে । আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকে নিৰ্ভই হৈ আপোনাৰ ধৰ্মত জেন চলিব পাৰে, আৰু সিহঁতৰ ওপৰত কোনেও জেন তাবনা কৰিব নোআবে, এনে আগ্যা ঠেও এক বচৰৰ পাচত প্ৰকাশ কৰিলে । তিনি স পঁচিচ সঁকত ঠেও সৰুবিলাকক জই কৰি সকলো দেসৰ এক অধিকাৰ হল । তেতিয়াৰে পৰা খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম

আন ধৰমভক বৰকৈ বাহিল । খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকৰ জি সকলো বস্তু লুট কৰি আনিছিল, তাক কনষ্টান্টাইন বজাই ওভোড়াই দিলে । তাৰ পাচে ঠায়ে ঠায়ে ইহুদৰ সেৱাইল অনেক মন্দিৰ সাজিলে, সপ্তম দিনক উভয়ৰূপে পালিবলৈ আগা দিলে, আৰু জিহ্মন সজি আছিল, সিমান মণ্ডলিক উপকাৰ কৰিলে, তেঁও ধৰম সাত্ৰ মন দি পৰ্কে আৰু আপুনি সজা কনষ্টান্টিনপল নগৰ মাজত তেঁওৰ জি পৰিহৰ আছিল, তাতে আপোন পৰিয়ালে সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰে, আৰু আপোনাৰ সেনাবিলাককো প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ দিএ । ৩৩৭ ভিনি স সাতজিট সঁকত তেঁও খ্ৰিষ্টাৰ অলপ আগৈএ বাণ্ডাইজ অৰ্থাত বুৰ দিয়া হল । বাণ্ডাইজ হোআৰ পাচত ৰাজ কাপৰ নি পিহি বুৰ পোআ হবলৈ ইচা কৰা মানুহবিলাকৰ জি মিহি কাপৰ, তাকে পিহিছিল । খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ সাত্ৰনা প্ৰথমে তেঁৱেই কৰিছিল, এই কাৰনে সিহঁতে তেঁওৰ নাম সৰাই সঁজৰি আছিল ।

কিন্তু সেই বজাই বৰ বেগেৰে আপোন ৰাজ্যত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম বহাঁবৰ মনেৰে চল কৰি, দেও পূজকবিলাকৰ অসন্তোষ গুচাবৰ নিমিত্তে সিহঁতৰ অনেক পুৰনি দস্তৰ, বিহু আদি কৰি সৎসাৰিক কৰম খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমেৰে মিহলি কৰাত তাৰ হোআৰাই ধৰম ভুট্ট কৰা হল, আৰু সেসতে পাপা গুৰু সকলে প্ৰায়ে দেও পূজকৰ নিচিনা হৈ গল ।

তেঁওৰ পুত্ৰ দুতিয় কনষ্টান্টাইনে সকলো গৰবিলাক বস্তু কৰি এই আগা দিলে, জি জি বিলাকে দেও পূজা কৰিব, সিহঁতৰ প্ৰান দণ্ড কৰা হব । তেঁওৰ পাচে হোআ অধিকাৰ জুলিয়নে বিপৰিত বুধিৰে প্ৰতিমা পূজা কৰিবলৈ পুনৰাই ধাপন কৰি আগা দিলে, দেও পূজা কৰাবিলাকে আপোন আপোন মন্দিৰ আৰু মান মৰ্ত্ততা আগব দৰে কৰোক । তাৰ পাচে জুলিয়নে ৰাজ কৰম সকলো দেও পূজকৰ হাতত সমৰ্পন কৰিলে; আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকক তেঁও জে দ্বিন কৰিছিল, তাক প্ৰকাশ কৰিলে । তেঁও বৰ দুষ্ট আছিল, এই কাৰনে

খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকক প্ৰকাশ ৰূপে তাৰনা ন কৰিলে; কিন্তু তেঁওৰ সাসন কৰাবিলাকে জেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক তাৰনা কৰিলে, তেতিয়া তেঁও তাৰ কাৰন একো মন ন কৰিলে । আৰু যিহু খ্ৰিষ্টলৈ তাৰ এনে ইচা আছিল; লুকে লিখা সুভ ৰাজ্যৰ ২১।২৪ পদত প্ৰভুৰ জি উদস্যত ৰাক্য লিখা আছিল, তাক মিচা কৰিবলৈ যিকচালম পুনৰাই সাজিবলৈ মন কৰিলে । কিন্তু সি জাৰ কথা মিচা কৰিবলৈ উপাই কৰিছিল, তেঁও ভাতকৈও বলৱন্ত, এই কাৰনে তেঁওৰ আশা নিম্ফল হল । কিয়নো লোকবিলাকে জেতিয়া সেই মন্দিৰৰ ভেঁটি কৰিবলৈ ইচা কৰিলে, ভেতিয়া মাটিৰ পৰা জুই ওলাই তাৰ সেই কাম কৰিব নোআৰে; তাৰ ভেঁটি কাটিবলৈ গলে বেলিএ বেলিএ সেই ৰূপ হোআত সেসত সিহঁতে সেই কামৰ পৰা ভাগৰ পালে । তাৰ কিছু দিনৰ পাচত সেই জুলিয়ন বজাই পাৰ্চি লোকৰ বিৰোধে জুধলৈ জোআতে তেঁও মৰিল । তেঁওৰ ৰজা হোআ কিছু কম দুই বছৰ আছিল । কোআ আছে, জে সেই জুধত তেঁও মৰিব লগিয়া হৈ স্বৰগলৈ আপোনাৰ ডেজৰ হাত ভুলি আশা ভঙ্গ হোআ বুজি থক্বেৰে বিজিয়াই কলে, হে গালিলিয়, অৰ্থাত হে যিহু, তুমি জই হল ।

তাৰ পাচৰ অধিকাৰবিলাকে ৪০০ স বছৰলৈকে খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক ৰখা কৰিলে, আৰু দেও পূজা কৰাবিলাকক তাৰনা কৰিলে । দেখা, এই আগৰিত, জে অলপ দিনৰ মাজতে এনে হল; সেই সময়ৰে পৰা প্ৰভুৰ ধৰম আটাই দেশত বিয়পি গল, আৰু আৰিচিনিয়া পাৰ্চি, আৰ্মেনিয়া, জৰ্জিয়া আৰু গৰ দেশলৈকে তাৰ সিমা হল । পাচে জৰ্মানিবিলাকৰ মাজত সেই গৰ দেশবিলাকে লাহে লাহে বলটক সমুদ্ৰৰ পৰা বিলোক সমুদ্ৰলৈকে বিয়পিল । সিহঁতে মানুহ নদি পাৰ হৈ লুট কৰাত কৰিয়া লোকে অনেক দিনলৈ সিহঁতৰ পৰা ভই পালে । কিয়নো প্ৰাই সকলো কমিয়া বজাই ২০০ সঁকৰে পৰা কনষ্টান্টাইন বজাৰ সময়লৈকে সেই গৰ লোকৰ লগত বৰ জুধ কৰিছিল । ৰজা

কনষ্টান্টাইনে ৪০ হেজাৰ গথ লোকক দেশ
ললত সিহঁতৰ সন্ত্ৰস্ত পৰা ৰখা পালে । সেই
উত্তৰ দেশবিলাক দখিন দেশি লোকৰ লগত
সেই দৰে বেলিএ বেলিএ মিল হোআত জি ধৰম
ৰূপ খেদ সেই সময়ত ৰোম দেশত বিয়াপি-
চিল, তাকে সিহঁতে পালে । আৰু লুঠ জাত্ৰা কৰি
জিহঁতে সিহঁতৰ দেশত মজল হই, এনে গুপ্ত
ধন আপোন দেশলৈ আনিলে; অৰ্থাত সেই সম-
য়ত জই হোআ লোকৰ পৰা জি খ্ৰিষ্টিয়ান লো-
কবিলাক পলাল, সিবিলাকে সিহঁতক সুত বাজাৰ
অমূল্য ধন জনালে । জি জনে জৰ্মানি লোক-
বিলাকৰ প্ৰথম ধৰম উপদেশক আছিল, আৰু
জৰ্মানি ভাষাৰ আখৰ কৰিছিল, আৰু গথিয়া ভা-
ষাত ধৰম পুস্তক তৰ্জমা কৰিলে; সেই উল্-
ফিল্ডা সেই পলোআ লোকৰ মাজত আছিল ।
সেই সময়ত আন উত্তৰ দেশি পৰিয়ালে, অৰ্থাত
আলানি, বান্দাল, হেকলিঁ আদি কৰি লোকবি-
লাক দখিন দেশলৈ আহি গথিয়া লোকৰ
ওচৰত বাস কৰিলে । এই দৰে অজ্ঞগথ আৰু
বিচিগথ, অৰ্থাত পূব দেশি আৰু পশ্চিম দেশি
গথ বুলি প্ৰকাশ হল । কিছু দিনৰ পাচে
অৰ্থাত ৩৭০ সঁকত অজ্ঞগথৰ মাজত খ্ৰিষ্টিয়ান
লোক প্ৰথমে তৰিল । সিহঁতৰ ৰজা ইৰ্মা-
নিকে খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকৰ ওচৰলৈ এটা
গথিয়া প্ৰতিমা আনি কলে, যদি তোমোলাকে
ইয়াক পূজা ন কৰা, তেন্তে তোমোলাকক আ-
পোন আপোন ভাষাৰ লগতে পুৰিম । পাচে
তেও খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকক ৰোম দেশলৈ খেদাই
দিলে । এই ঘটনাৰ দুই তিনি বছৰৰ আগৈ
অৰ্থাত ৩৪৩ সঁকত জি পাৰ্চি দেশত খ্ৰিষ্ট
ধৰম অভিসই বিয়াপি গৈছিল, সেই ঠাইতো
সিহঁতৰ বৰ টান জাডনা হল । সেই তাৰনা
৪০ চলিচ বছৰলৈকে আছিল । আৰু সেই
সময়ৰ বিবৰন কৰাই ইয়াকে লিখিছে, অসংখ্য
সামান্য মানুহ এৰি, ১৬০০০ হেজাৰ ধৰম
অধিকাৰ আৰু ধৰম উপদেশক নাস হৈছিল ।
তাৰ পাচে ২০০ স বছৰলৈকে সিবিলাকে তাৰনা
পালে । কিন্তু ইমান তাৰনাতো মচলমান মানুহে
নষ্ট কৰাতকৈ আগৈ পাৰ্চি দেশত খ্ৰিষ্টিয়ান

আছিল, ইয়াতে জনা জাই, পাৰ্চি দেশত সুত
বজা অভিসই ৰূপে প্ৰকাশ হৈছিল ।

অজ্ঞগথ লোকবিলাকৰ মাজত খ্ৰিষ্টিয়ান লোক-
বিলাকে জিহঁতৰ তাৰনা পাইছিল, বিচিগথবি-
লাকৰ মাজত সিম্যান তাৰনা পোআ নাই ।
সেই উলফিল্ডা জিহঁতৰ ধাক্কাত সেই লোকৰ
অধিকাৰ ক্ৰিষ্টিগৰক বাস্তবিক হোআ দেখিলে ।
অলপ কালৰ পাচে পশ্চিম খালে এনে পানি
উঠিল, জে তাতে খ্ৰিষ্টৰ ধৰম একে বেলিএই নষ্ট
হব; কিন্তু সেয়ে ন হই, কেৱল বাৰ্হিল; অৰ্থাত
পোনে দুই স সঁকৰ পৰা প্ৰাই পোনে
চাৰি স সঁকলৈকে উত্তৰ দেশৰ লোকবিলাকে
সকলো ইউৰপ আৰু আফ্ৰিকাৰ উত্তৰ ভাগ
লাহে লাহে বেৰি ধৰাত সকলো দেশৰ ৰিতি
স্বভাও একে বেলিএই ৰহিত হল । জিবিলাকে
আক্ৰমণ কৰি ৰাজ্যৰ সকলো পশ্চিম ভাগ বিয়া-
পিছিল, সিহঁতে বিলাক সমুদ্ৰলৈ আহিছিল ।
গথিয়া লোকবিলাকে প্ৰথমে বেৰি ধৰিছিল, সি-
হঁতে আহি ৰোম দেশৰ উত্তম ভাগলৈকে বিয়া-
পিছিল । পাচে জেনেকৈ এটা চৌ আন কিনাৰত
লাগিলে আন আন চৌ ভাৰ ওপৰত জাপ খাই
পৰে, তেনেকৈ এক দেশৰ মানুহ আন দেশৰ
লোকৰ ওপৰত জাপ খাই পৰিল, আৰু ইউৰ-
পৰ পশ্চিম ভাগলৈকে বিয়াপি জিহঁতৰ সঁতি
পাৰ হৈ আফ্ৰিকা দেশৰ উত্তৰ ভাগতো বিয়া-
পিল । জি জনে আপোন ৰাজ্যৰ পূব আৰু
পশ্চিম দুই ভাগ বেলেগ কৰি আৰ্কেদি আৰু
হনৰি নামে দুই পুত্ৰক দিছিল, সেই তিওদতি
৪০০ স সঁকত মৰিল; পাচে আলাৰিক নামে
জি বিচিগথৰ ৰজা সুন্দৰ আৰু কলদায়ক, ইতা-
লি দেশ লবলৈ বেৰি ধৰিলে সি পৰাজই হো-
আতে সেই বিপদৰ পৰা ৰখা পোআতে চো-
এৰি, অজ্ঞগথ, আলানি, বান্দাল, বৰ্গন্দি, এই
সকল দেশৰ মানুহ বাদাগাইচ নামেৰে সেনা-
পতিৰ লগত উত্তৰ ফালৰ দেশ বেৰি ধৰিলে ।
সিহঁতে বেৰি ধৰা প্ৰথমে কমি লোকে নিবাবন
কৰিব নোআবিলে; কিন্তু পাচে ইহুদৰ পৰা ভই
পোআ হৈ আপোনাইন বৰ পৰ্বতলৈ পলাই
গল; সেই ঠাইত কমিয়া লোকে বেৰি ধৰাত

কোনো কোনো ভোকেতে মৰিল, কোনো কোনো ধৰা পৰিল । তাতে সিহঁতৰ মাজত ইমান অধিক লোক পলোআত বন্দি ৰূপে বেচি-লৈ পঠালে; কেৱল এটা সোনৰ মোহৰত এক এক দেশৰ লোক বেচা হ'ল । কিন্তু কমিয়া দেসিবিলাকলৈ উম্বৰৰ জি ৰূপ থকা ফ্ৰান্স, সি অলপ বেচি মাথোঁ বৈচিল । ৪০৮ সঁকৰ পৰা ৪১০ সঁকৰ মাজত ৰজা আলাৰিকে ইতালি দেশক তিনি বেচি বেচি ধৰিলে । সে-সত ৰোম নগৰ জই কৰি জুই আৰু তৰোআল আৰু লুই কৰাৰ দোআৰাই নষ্ট কৰিলে; কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান লোক আৰু সিহঁতৰ মন্দিৰো ৰখা পালে । সেই সময়ত চোএবি, বান্দাল, আলানি, বৰ্গান্দি, আৰু আন জৰ্মানি লোক ফৰিছৰ জাকৰ দৰে ফুফু দেশ বেচি ধৰি আপোন আপোনাৰ আগতে জি জি পালে, তাকে নষ্ট কৰিলে । আৰু ৰাইন নদিৰ দাঁতিতে জি উত্তম নগৰবিলাক, তাক পুৰি হেজাৰ হেজাৰ খ্ৰিষ্টিয়ানক তৰোআলোৰে বধ কৰিলে । পাচে সিহঁত ইল্লানিয়া দেশলৈ আহি লোকবিলাকক সেই দৰে দুখ দিলে; আৰু পুধান পুধান ধৰম অধিকাৰক আৰু ধৰম উপদেষ্টকবিলাকক নষ্ট কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিক চিন ভিন কৰিলে । পাচে জি সকল দেশক সিহঁতে জই কৰিছিল, তাক গুটি বুজুআ কৰি ভাগ বাঁটি ললে । তাতে চোএবি আৰু বান্দাল লোকবিলাকে ফুফু দেশ, আৰু আলানিবিলাকে পৰ্তুগাল দেশ, আৰু আন জৰ্মানি দেশ পাই আপোন দেশতে বসতি কৰিলে । অলপ দিনৰ পাচত বিচিগাং লোকবিলাকে ফুফু দেশ সন্ধিমন্ত ৰাজ্য কৰি বান্দাল আৰু আলানি লোকবিলাকক ইল্লানিয়া দেশৰ পৰা খেদাই দিলে । সিহঁতে জেফেৰিক নামেৰে সেনাপতিৰ লগত ইল্লানিয়াৰ সমুখত থকা আফ্ৰিকা দেশ পাই কাৰ্তাগো নগৰলৈকে উত্তৰ পশ্চিম ভিতৰ থকা দেশক অতি কঠিন ৰূপে নষ্ট কৰিলে । আৰু এনে সৰহ ৰাজ্য হ'ল, জে চিচিলি আৰু চাৰ্দিনিয়া আৰু কৰ্চিকা মাহুলিলৈকে সিহঁতৰ ধন হ'ল ।

মাহাক

হিত উপদেষ্টা ।

Good Council.

খ্ৰিষ্টৰ পাচে জোআবিলাকৰ কেতিয়াবা সপ্ত-সাৰত মান মজুতা আৰু ঐশ্বৰ্য্য বিহিত পানলৈ মতলিয়াৰ দৰে হ'ই । কিন্তু হাই হাই, নিদিলাকক জি জন নবকৰ জাতনাৰ পৰা কিনিিলে, তেঁও আপোনাৰ মূৰ ৰাখিবলৈ জগতৰ মাজত চাই নে পালে, তেঁও আন মানুহৰ আলহি ঘৰত জনমিল, আৰু সেসত লোকৰ মৈদামতে খোজা হ'ল । তেন্তে হে তেঁওৰ পাচত স্থগিয় নগৰলৈ জাত্ৰা কৰা লোক, তোমোলাকেও সেই ৰূপে কৰা । জদি তেঁওৰ পাচত জোআ হৈচা, তেন্তে তেঁওৰ খোজ কত পৰিচে, তাকে বিচাৰা । তোমোলাকৰ প্ৰভুৰ খোজ কত আচে জানা নে? তেন্তে সূনা, আৰু চকু মেলি চোআ । নমু মন, এই এটা তেঁওৰ খোজ, সকলোৰে হিত কৰোঁতা, সন্তৰ নিমিতে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতা, দা-য়ালু, পাপি লোকৰ উধাৰত ত্ৰিপি পোআ, পাপি আৰু পাপৰ পৰা প্ৰিথক, নিচিনুকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতা, এই সকলোএই তেঁওৰ খোজ, সেই খোজতে তোমোলাকো চলি জোআ ।

জি মানুহে সদাই পাপত মগ্ন হৈ থাকি মৰনৰ সেসত সুখ পাবলৈ ইচা কৰে, সি আপোনাৰ পথাৰত বন গুটি সিঁচি পাচে তৰালত ধান চপাবলৈ আসা কৰা মানুহৰ নিচিনা হ'ই । জিটে পথাৰত বন গুটি সিঁচে, সি দাবৰ কালত ধান দাবলৈ পাব নে? সেই ৰূপে পাপক ভাল পোআ মানুহে সুখ পাবলৈ ইচা কৰিলেও সেসত কেৱল পাপৰ গুটি জি অনন্ত নবকৰ জাতনা, তাকেহে ভুগিবলৈ পাব ।

কালৰ পাখি আচে, সেই কাৰনে সি জি জনৰ পৰা আহে, তেঁওলৈকে প্ৰতি নিমিলে তোমাৰ সকলোৰে ৰাজ্য লৈ জাই । হাই হাই, নকলো দিনতে জিবিলাকৰ পৰা অমঙ্গলৰ অৰ্থাত পাপ কৰমৰ ৰাজ্য দিএ, সিবিলাকৰ কেনে সন্তাপ ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

নগাঁও জিলাত ১৩ অক্টোবৰ তাৰিখত শ্রী মান ঘিনাই লাইনচ পেক আৰু শ্রীমতি ভুট-কুৰি চুচন কোলবিৰ বিয়া শ্রীজুত ব্ৰহ্মন চাহাবৰ দোআৰাই কৰোআ হ'ল ।

গুআহাটি নগৰত ১৩ অক্টোবৰ বুধ বাবে শ্রীজুত দেৱকৰ্ত চাহাবৰ দোআৰাই শ্রীমান ধনি লুচিএন হেইডনলৈ শ্রীমতি বাবৰি মেৰি ইলাইচাক বিয়া কৰোআ হ'ল ।

মান দেশৰ দখিন ফালে মানে ডকা দি অনেক গাঁৱৰ মানুহ কাটি বস্ত্ৰ লুট কৰিলে । বাংগুন নগৰৰ চাৰিও ফালে ফুৰিছে, কিন্তু ২০ মাইলতকৈ ওচৰে আহিব নোআবে । তথাপি পলাই জাঁওতে সিহঁতে আগেয়ে বাংগুনত জি বৰ টোপ পুতি লুকাই গ'ল, সেই-বিলাক পাবলৈ ৰাতি সোমাই খানি উলিয়াই নিলে; বৰ টোপ আঠোটা, পহলজি ৩০ টা পালে । পাচে কম্পানিৰ অধিকাৰে তাক বুজ পাই, জি ফহিয়া মানুহে সিহঁতক আনি খনালে, তাক পাই ধৰি কইদত থলে ।

প্ৰোম নগৰৰ ওচৰত মানে কোঁঠ বান্ধি তাতে বহু ফৌজ গোটাইছে বুলি বাত্ৰা আহিছে । তাত জদি পৰাস্ত হ'ই, তেনে হ'লে আৱা ৰাজ নগৰলৈ গৈ নকৈ জুখ কৰিম বুলি সিহঁতে খিৰ কৰিছে ।

কম্পানিৰ ফৌজ এবাৰতি নদিএ বনলৈ উজাই গৈছে । ২৫ চেপ্তেম্বৰত সেল ফৌজবিলাক জেনৰল গদৱিন সেনাপতি চাহাবে সৈতে বাংগুন এৰি প্ৰোমৰ ফাললৈ গ'ল ।

পাচে অহা সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, জাহাজৰ সেনাপতি কমদোৰ লাহুৰ্ত আৰু ফৌজৰ সেনাপতি জেনৰলে গদৱিন চাহাবে সকলো সেনা সেনাপতিএ সৈতে ২ অক্টোবৰ তাৰিখত প্ৰোম নগৰৰ ওচৰ পালত মানে বৰ টোপেৰে গুলিয়াইল ধৰিলে । পাচে ভাপ জাহাজৰ টোপেৰে উভতি গুলিয়াই সিহঁতৰ টোপ নিজগুলাল কৰিলে । পাচে ৪ বজাৰ সময়ত নগৰৰ সমুখ পাই সেনাবিলাকক বৰ টোপে সৈতে বামলৈ পঠালে । পাচে সেনাবিলাকে নগৰৰ উত্তৰ ফালে দি এটা সূকান জান পালত নগৰৰ এটা বৰ শত্ৰু পৰা মানে পহলজি হিলৈ আদিৰে গুলিয়াই গুলিয়াই অলপ মানুহক খুন কৰিলে । কিন্তু ফৌজে তেতিয়া দু মখা হৈ সেই মটলৈ আক্ৰমণ কৰি একে বেলিএ ললে । তাতে কম্পানিৰ সেনাবিলাকে মটত আসুই লৈ ৰাতি সেই চাইতে থাকিল । পাচে ৰাতি পুআ হ'লত জাহাজৰ পৰা আন সেনাবিলাক আহি সৰু লোএ গোট খাই নগৰৰ মাজে দি গ'ল, কিন্তু সৰু সৰু পলাই গ'ল, কেৱল নগৰৰ নিবাসি লোক থাকিল । সেই ৰূপে প্ৰোম প্ৰধান নগৰ জিনি ল'লে, কম্পানিৰ সেনা মৰিল এটা, খুন হ'ল ৮ জন । আৰু নগৰৰ ১০ মাইলৰ আঁতৰত মানৰ সেনা ১৮,০০০ মান গোট খাই কোঁঠ বান্ধি আছে ।

জাহাজবিলাকৰ প্ৰধান সেনাপতি আদমিৰল অস্তিন চাহাব মান দেশত মিডু হোআৰ বাত্ৰা পাইচোঁ ।

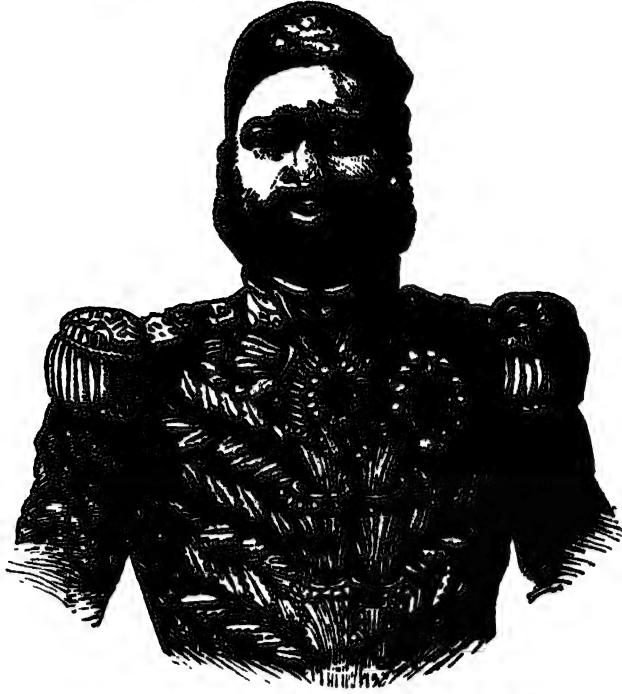
মান দেশৰ ফৌজৰ প্ৰধান সেনাপতিৰ নাম বন্দুলা; আগৈএ বন কৰা মহা বন্দুলাৰ পুতেক ।

ফাফ দেশত জি নতুন ৰূপ লুই নাপলিয়ন দেশাধিকাৰে চলাইছে, তাৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে । তাৰ ওজন দুটকাতকৈ অলপ জাতি ।

ইঙ্গলণ্ডৰ মোহৰ মৰা সালত এবচ-বৰ ভিতৰত সোনৰ মোহৰ ৩৫,০০,০০০ মৰা হৈছিল ।

The New French Coin—Five Francs.

Abbas Pasha, Viceroy of Egypt.—From the Illustrated London News.

মহা মহিম আৰাচ বাদশ্যা নামে মিচৰ দেশাধিকাৰ ভূৰ্কি বাদশ্যাৰ ভল হৈছে, কিন্তু আপোন ইচাবে আগ্যা চলাই কেবল নামেৰে বস হৈছে; সেই নিমিত্তে ভূৰ্কি মহা বাদশ্যা-ৰে সৈতে অমিল আছে। আৰাচ বাদশ্যাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

আৰাচ বাদশ্যাৰ নিমিত্তে ইজিপ্তত এখন অতি উত্তম ভাপ জাহাজ সাজিছে। তাৰ দৈৰ্ঘ ১২০ হাত, পৰ্শালি ১৩ হাত; তাৰ সৰু-লো জন্তু পিভল আৰু ভিধাৰে সজা হৈ বৰকৈ স্বহাত প্ৰকাশ কৰে জিলিকে। তাৰ ভিতৰৰ অনেক খোঁটালি সোন মুকুতাৰে সুগুস্ত হৈছে; ১৫০ ডাল্লৰ নকচা বাবত আৰি ধোআ হৈছে।

কচিয়া দেশত মাউৰ লাগি বহু মানুহ মৰিল। পোলণ্ডৰ প্ৰধান নগৰ ওআৰ্চাত দিনে ২০০ মান মৰে। কোনো ঠাইত একে ঘৰতে ২০ মান মৰিছে, একে খন ঠাটতে মাক বাপেক আৰু লৰাবো মৰা স পাইছে।

আয়ৰলণ্ড দেশত আগষ্ট মাহত মাটি খানি ৩ হাত মান দত থকা এটা নৰ পহুৰ হাৰ

পালে ১ ডাৰ দুই সিজৰ আগ ৩৥ হাত আঁতৰ, ইমান ডাল্লৰ জন্তু হৈছিল।

লণ্ডন নগৰত কহিনুৰ নামে বঞ্চিত চিহ্নৰ বৰ হিৰা সুঅনি কৰিবৰ নিমিত্তে গিয়ানি সোনাৰি লোকে কাটি আছে। আৰু এক মাহ মান ঘঁহি থাকিলে সম্পূৰ্ণকৈ এটাৰ, ডেডিয়া প্ৰিথিবিৰ মাজত সি আটাইতকৈ উত্তম সুন্দৰ হিৰা হব।

২০ আগষ্ট তাৰিখত কোনো ইজৰাজি চাহাব আৰু মেম লোক এজ্ঞা পৰ্বতত ফুৰিবলৈ উঠি গল। তাত থকা সৰু ঘৰ নৌ পাওতে সেই বাতিত বৰ বতাহে সিৰিলাকৰ ৭ টা গাখ একে বেলেই উৰুআই নিলে। পাচে সেই পৰ্বতৰ মাজৰ পৰা অকস্মিতে জুই আৰু তপত জোল ওলাবলৈ ধৰিলে, আৰু তাৰ প্ৰকাশেৰে আকাশ প্ৰিথিবি পুহৰ হল। এনে সময়ত বৰ কুঁইকপ গল, তাতে চাহাব লোকক নিয়া-বোৰে বল বল বুলি সকলো বেগাই ছহকি আহিল।

পাৰ্চি দেশত মাউৰে ধৰা অতি পুৰন হৈ-

চে । ওকমিয়া নগৰত ৩,০০০ হেক্টৰতকৈ
অধিক মৰিল । চুলমুজ নগৰত নিতৌ মিলে
ভিনি ফুৰি মান মৰে । ভাত থকা মিলানেৰি
চাহাব লোকে বখা পাবলৈ ওচৰৰ পৰ্বতলৈ
গল, অকল ডক্তৰ এজনহে দৰব দিবৰ নি-
মিত্তে থাকিল ।

বান গেৰিপ নামে এজন জৰ্মানি পানুৰি
লোক হুজু নগৰৰ ওচৰতে ফুৰোঁতে দাৰে
সৈতে তিনি ডকাইতে ঠৈয়াই কাটি উঠে
পৰা ১০০ টকা মান কাৰ্ছি নিলে ।

ইবি সৰোবৰত দুখন জাহাজ ভাপ জাহাজ
ফুৰি জাঁওতে আগষ্ট ২০ তাৰিখে বাতি পুজা
কুঁঅলিৰ কাৰনে বে দেৰি একে বেজিএই বহ-
কৈ ধুন্দা ধালে । একেবিমান জাঁতৰা জাঁতৰি
হলত নিবিলাকৰ এধনে বৰকৈ পানি মিৰলৈ
ধৰিলে, তাতে ভই আৰু বিচুৰ্জি হৈ সকলো-
বিলাকে লৰা লৰি কৰি পলাবৰ নিমিত্তে
কোনো কোনো পানিত পৰিল, আৰু বেগতে
জাহাজ ডল গৈ বুৰিল । জিবিলাকে চকি,
কাঠ, মেজ আদি ওপহা বস্তুত ধৰিলে, নিবি-
লাক পুৰাই সকলোএ জিলে । পাচে ন ভগা
ধন জাহাজ ঘূৰি নিবিলাকক বিচাৰি আহি
১৫০ মানুহক পানিৰ পৰা তুলিলে । নিবি-
লাকে বাম পাই ইষৰক স্তুতি কৰিবলৈ সক-
লোএ একে লগে গোট ধালে । মৰাৰ সখ্যা
পুৰাই ২০০ জন ।

কালিকৰ্ণিয়া দেশৰ পৰা ১০ লেব গধুৰ
হোআ সোন এডোখৰ আনিলে । তাক মাটিৰ
৪০ হাতৰ সলতে পালে, তাৰ দাম ১১,৮৮০
টকা ।

আগষ্ট মাহত ১০০ ধন জাহাজ অষ্ট্ৰেলিয়া
দেশলৈ জাবলৈ ইফলও এৰি গল । গ্ৰেট ব্ৰি-
টন ভাপ জাহাজত ৩৫১ জাৰি লোক গল ।
মাহে মাহে ২০।২৫ হেক্টৰ মানুহ সেই
লোৰ ওলোআ দেশলৈ আই ।

অষ্ট্ৰেলিয়া দেশৰ আলেকচান্দৰ পৰ্বত আৰু
বেননিগো, এই দুই ঠাইত সপ্তাহে সপ্তাহে
৩০,০০,০০০ টকাৰ দাম সোন ওলাই ।

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for November, A. D. 1852, Sal Eac. 1774.

নৱেম্বৰ	কি	বাৰ	তিথি	দিনমান	নৱেম্বৰ	আঘোন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	২	২২	১১।০	১৬	২	৩	৫	১০।৪০
২	১৮	৩	২০	১১।৪২	১৭	৩	৪	৬	১০।৩৬
৩	১৯	৪	২১	১০।৪৮	১৮	৪	৫	৭	১০।৩৮
৪	২০	৫	২২	১০।৫৬	১৯	৫	৬	৮	১০।৩৬
৫	২১	৬	২৩	১০।৫৫	২০	৬	৭	৯	১০।৩২
৬	২২	৭	২৪	১০।৫৪	২১	৭	৮	১০	১০।৩৩
৭	২৩	৮	২৫	১০।৫২	২২	৮	৯	১১	১০।৩৩
৮	২৪	৯	২৬	১০।৫০	২৩	৯	১০	১২	১০।৩২
৯	২৫	১০	২৮	১০।৪৮	২৪	১০	১১	১৩	১০।৩২
১০	২৬	১১	২৯	১০।৪৭	২৫	১১	১২	১৪	১০।৩১
১১	২৭	১২	৩০	১০।৪৬	২৬	১২	১৩	১৫	১০।৩০
১২	২৮	১৩	১	১০।৪৪	২৭	১৩	১৪	১৬	১০।২৯
১৩	২৯	১৪	২	১০।৪৩	২৮	১৪	১৫	১৭	১০।২৮
১৪	৩০	১৫	৩	১০।৪২	২৯	১৫	১৬	১৮	১০।২৭
১৫	১	১৬	৪	১০।৪১	৩০	১৬	১৭	১৯	১০।২৬

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং নিৰলাগৰৰ আ-
মেৰিকান ব্যাপ্তক মিলান চাপাখানাত চাপা কৰা হৈ-
চে । আমিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত
দিলে ১৥ চম্বা ।

THE OROUNDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and Published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অক্ষনোদয়

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫২।

নম্বৰ ১০।

VOL. VII.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1852.

NO. 10

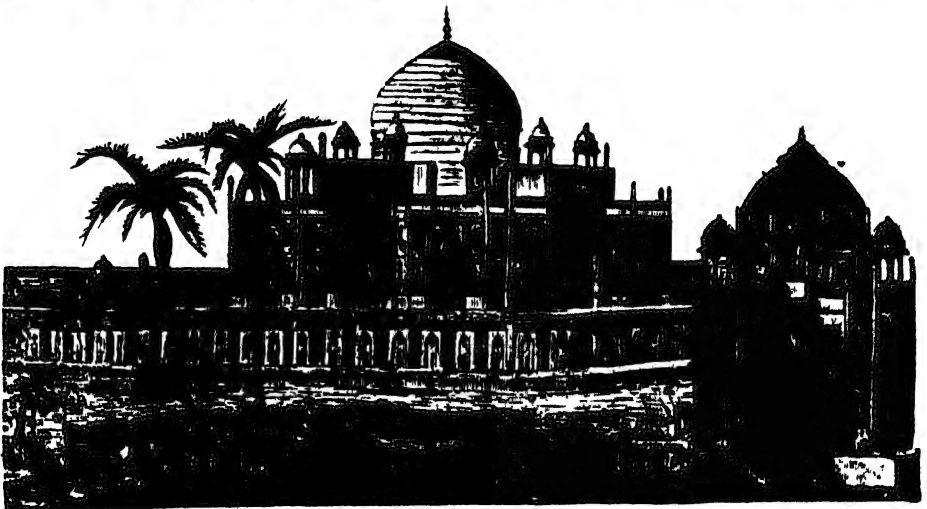
হিন্দুস্থানৰ নানা প্রদেশ।

Divisions of Hindustan.

হিন্দুস্থানত অনেক প্ৰধান প্ৰধান দেশ আছে, বঙ্গাল দেশ, বেহাৰ, এলাহাবাদ, আজোধ্যা, আগ্ৰা, দিলি, আজমিৰ, গুজৰাট, মালৱা, মুলতান, সিদ্ধ দেশ আৰু লাহোৰ।

অতি পূৰ্ব কালে বঙ্গাল দেশ; তাৰ সময়ান উৰ্বৰা ঠাই প্ৰায়েই নাই, আৰু ধান নিল ইত্যাদি নানা সন্ধ্যা হই। নাগৰ্হৰ পাৰৰ ঠাইবোৰ গোটেই সুন্দৰন নামে হাবিএ ঢাকি আছে। বঙ্গালৰ নিচেই পূৰ্ব কালে মান দেশৰ নিমালৈকে চাটিগাঁও নামে প্ৰদেশ, সি পৰ্বতিয়া, আৰু তাৰ মাজত কুকি নামে এবিধ বন্য জাতি আছে। চাটিগাঁৱৰ ৰাজ ধানি ইচলমাবাদ। বঙ্গাল দেশৰ প্ৰধান ৰাজ ধানি

নগৰ কলিকতা। এই নগৰ পূৰ্বে গাঁওহে আছিল, এতিয়া পাঁচ লাখ লোক থকা পৰি ঘৰেৰে আবৃত এখন মহা নগৰ হৈছে, এই নগৰ গঙ্গা নদিৰ নিচেই পাৰতে আৰু তালৈ বানিজ্যলৈ অনেক জাহাজ আহে। কলিকতাত ভাৰত বৰ্ষৰ অধিপতি গৱৰ্নৰ জেনৰলে ৰাস কৰে, আৰু তাত কোৰ্ট উলিয়ম নামে এখন বৰ দুৰ্গ অৰ্থাত কৌঠ আছে। কলিকতাৰ ওচৰত সিৰামপুৰ, চন্দন নগৰ, হুগলি ইত্যাদি নগৰ আছে। আৰু ৬০ ক্ৰোচ উজাই গঙ্গা নদিৰ পাৰত মুৰ্চিদাবাদ চহৰ, সি পূৰ্বে বঙ্গাল দেশৰ ৰাজ ধানি আছিল, এতিয়াও নৰাবৰ বাস ধান। এই নগৰত চেউলি, বালিচৰি, চাটন ইত্যাদি অনেক বিধৰ সুন্দৰ পাটৰ কাপৰ হই। ঢাকা নামেৰে আৰু এখন বি-

দিলি নগৰত আকবৰে সাজি থোআ বাপেক হুমায়ন ৰাদস্যাব মৈদাৰ।

Mausoleum erected at Delhi over the remains of Humayun

চখান নগর আছে; সিও পূর্বে রাজ ধানি আ-
ছিল, এতিয়াও বর বানিজ্য ধান, ডের লাখ
মান মানুহ আছে। পুৰিবিৰ মাজত জি
অতি উত্তম মলমল কাপৰ, সেয়েই ঢাকাত
হই। এইবিলাক নগৰত বাজে মালদা, গৌৰ
আৰু বাজমহাল, এই তিনি নগৰ পূৰ্বে রাজ
ধানি আছিল। বকাল দেশত তিনি কোটিভটক
সৰহ মানুহ আছে।

বেহাৰ অৰ্থাত মগধ প্ৰদেশ বকালৰ পচি-
মে; সি অতি উৰ্বা ঠাই আৰু নানা সন্ধ্যা
হই; প্ৰধানকৈ আফিছ আৰু জখাৰ উত্পন্ন
হই। বেহাৰত প্ৰধান নগৰবিলাক গজাব তি-
বত; প্ৰথমে মুংগেৰ নামে এক আগৰ রাজ
নগৰ। তাৰ পৰা অলপ ভাটিত ভাগলপুৰ
নদিৰ পৰা অলপ দূৰত বেহাৰ নামে নগৰ,
সি পূৰ্বে রাজ ধানি আছিল। কিন্তু আটাইতকৈ
প্ৰধান গজা নদিৰ তিবত পাটনাই অনেক দি-
নিয়া নগৰ; অনেক মন্দিৰ আৰু মন্দিৰ আছে।
পাটনাৰ ওচৰত দানাপুৰ; তাৰ পৰা ২৫
কোচ দক্ষিণে গয়া নামেৰে এক নগৰ, গজাত
আহি পৰা এক নদিৰ পাৰত, ই এখন বৰ
হিন্দু তিৰ্থ; গতিকে তালৈ অনেক জাতি আহে।

এলাহাবাদ প্ৰদেশ গজাব উত্তৰ আৰু
দক্ষিণ দুয়ো পাৰে বিস্তাৰিত। তাত প্ৰধান
নগৰ কানি বা বানাবচ, সি গজা নদিৰ তি-
বত, আৰু বৰ মহা নগৰ; তাৰ ঘৰবোৰ পকি
সাত তলালৈকে ওখ, অনেক দেও মন্দিৰ আৰু
মন্দিৰ আছে, আৰু হিন্দু সকলৰ প্ৰধান তিৰ্থ
হেতুকে তালৈ অসংখ্য জাতি আহে। কানিৰ
ওচৰত চনাবগৰ নামে এখন বৰ সৰুত পৰ্ব-
তিয়া কৌঠ আছে, এতিয়াও তাত অনেক
সৈন্য আৰু এটা বিচখান মন্দিৰ আছে। জত
গজা আৰু জমুনা নদি মিলিতে, তাতে এলাহা-
বাদ অৰ্থাত পুৰাণ নগৰ; সি হিন্দু সকলৰ
এক ঘাই তিৰ্থ ঠাই, তালৈ অনেক জাতি
আহে। আৰু আকবৰ বাদশ্যই এক কোটি
কুৰি লাখ ধন ভগন কৰি সজোআ বাজ কৌঠো
এই নগৰতে। পুৰাণৰ ওচৰত মিজাপুৰ নামে
এক বানিজ্য নগৰ। এলাহাবাদত বন্দেল

এও নামে এক এও আছে, তাত হিৰাৰ আকৰ
আছে। তাৰ ঘাই নগৰ কলিঙ্গা; আৰু গজাব
পাৰত কানপুৰ নামে নগৰ।

অজোধ্যা বাজোয়া উৰ্বা আৰু বেহাৰৰ দি-
মাত, জৰু নবাবে মানন কৰে, কিন্তু ইজাব-
জিৰ কৰতাম্বা। তাৰ বাজ ধানি গোমতি
নদিৰ পাৰত লখমী নগৰ, তাত নবাব থাকে;
আৰু সি বৰ ডাঙৰ নগৰ, তাত তিনি লাখ
মান লোক আছে। তাৰ নবাব থকা ঘৰ,
মন্দিৰ, মৈদাম বৰ আচৰিত, চম্ভোৱন্ত সোন
লগাইচে, আৰু কনকভিট্টিয়া নামে ৩ মাৰ্ত্তিন
চাহাবৰ এক ঘৰ আছে, তাক সাজোতে ১৫
লাখ ৰূপ ভগন হৈছে, অজোধ্যা নগৰ আৰু
কাইজাবাদ পূৰ্বে বাজ ধানি আছিল।

আগ্ৰা প্ৰদেশত জাব, আৰু তাত নদিৰ
পৰা ক্ৰিসি কৰমৰ লাভ নাই, তাৰ প্ৰধান
অলঙ্কাৰ আগ্ৰা নগৰ। আকবৰ বাদশ্যই
এখন গাঁৱৰ পৰা আগ্ৰাক আচিয়াৰ এক মহা
নগৰ কৰিলে; সি এতিয়া হুস হল, তেও
জেহাংগিৰ বাদশ্যই তেঁওৰ কুঁৱৰি নুৰ জেহা-
নৰ নাম ৰাখিবলৈ তাক মহাল নামে জি মৈ-
দাম সজাইছিল, তাৰ সমান মৈদাম পুৰিবিৰিত
কতো নাই; সি গোটেই বগা নিলব, আৰু তাক
কৰোঁতে পঁচ সতৰি লাখ ধন ভগন হৈছিল।
আগ্ৰা নগৰৰ ওচৰতে চিকন্দৰাবাদ নামে এক
অপূৰ্ব নগৰ, তাতে বগা নিলেৰে সজা আকবৰ
শ্যাব মৈদাম আছে। মথুৰা নামে এক নগৰ
আছে, সিও প্ৰধান হিন্দু তিৰ্থ। আগ্ৰা প্ৰদে-
সৰ দোআৰ অৰ্থাত অন্ধৰেখ জি তোখৰ,
তাতে কানৌজ নামে পূৰ্ব নগৰ। জমুনা
নদিৰ পচিমে ডবৰপুৰ, গোআলিয়ৰ ইত্যাদি
কৌঠ আছে। আগ্ৰাৰ উত্তৰে দিলিৰ প্ৰদেশ, সি
উৰ্বা ন হ'ই, তাৰ ঘাই নগৰ জমুনা নদিৰ
পাৰত দিলি। সি পূৰ্বে এখন ইজাপুৰ নামে
হিন্দু মহা নগৰ আছিল, কিন্তু শ্য জেহান বাদ-
শ্যই তাক মগল বাজাব বাজ ধানি কৰিলে,
আৰু এতিয়াও দিলিৰ বাদশ্য এই নগৰতে বাস
কৰে। দিলি নগৰ এতিয়া হুস হল, আৰু
নানা ৰূপৰ ঘৰবোৰ ভাগি আছে, তেও অনেক

আজমিৰৰ ঘৰ মৈদাম আৰু মচিদ আছে। আজমিৰৰ বাদশাহৰ জিক্কে জুম্মা মচিদ নামে জি বঙ্গা সিলৰ মচিদ এটা কৰাইছিল, তাৰ নিচিনা ভাৰত বৰ্ষত নাই। কুতুব শিনাৰ নামে এটা বুদ্ধজ আছে, সিও সামান্য নহই। দিলি প্ৰদেশত মিৰট নামে আৰু এক নগৰ আছে।

আজমিৰ বা ৰাজপুতান অতি ডাঙৰ এক প্ৰদেশ, তাতে ৰাজপুতবিলাক বাস কৰে; ভাৰত বৰ্ষত এই জাতি লোকহে অতি বলিষ্ঠ আৰু সাহসাল; এই প্ৰদেশ প্ৰাই পৰ্বতিয়া আৰু মৰু ভূমি। সি নানা বজাৰ অধিন, প্রধান মাৰোআৰ, মেৱাৰ আৰু জইপুৰ, এই তিনি ঠাইৰ বজা। মাৰোআৰৰ বজা আটাইতকৈ পৰাক্ৰমি, তেঁওৰ ৰাজ ধানি জোখপুৰ; তেঁও স্বাধিন, কিন্তু ইজৰাজৰ পৰাক্ৰম স্বিকাৰ কৰে। মেৱাৰৰ বজাক বানা বোলে, তেঁও মাৰোআৰৰ বজাৰ ভূলা নহই, তেঁওৰ ৰাজ ধানি উদইপুৰ। জইপুৰ, বা জই নগৰৰ বজাও প্ৰধান, তেঁওৰ ৰাজ ধানি জইপুৰ অতি সুন্দৰ। আজমিৰ প্ৰদেশৰ ৰাজ ধানি জি আজমিৰ, তাত কোনো বজা নে থাকে। এইবিলাক ৰাজ্যৰ পচিমে বালিমই মৰু ভূমি এডোখৰ আছে, কিন্তু তাতে দুই প্ৰধান বজা আছে, অৰ্ধাত বিকালিয়ৰ আৰু জচলমিৰৰ বজা।

গুজৰাট প্ৰদেশ ঠায়ে ঠায়ে উৰ্বৰা, ঠায়ে ঠায়ে মৰু। তাত নানা জাতিৰ লোক আছে, পাৰ্চি অৰ্ধাত অধি সেরক অনেক, সিবিলাকে অধিক পুজা কৰে, আৰু জৈন ধৰ্ম লোআও অনেক আছে। গুজৰাটৰ এডোখৰ গুইকৰ নামে বজাৰ অধিন, তেঁওৰ ৰাজ ধানি বাৰদা। গুজৰাটৰ ইজৰাজৰ অধিকাৰত ৰাজ ধানি আহমেদাবাদ, কিন্তু চুৰাট নগৰহে অতি প্ৰধান বানিজ্যৰ ঠাই।

গুজৰাটৰ গুৰিত আজমিৰৰ দখিনে কচ প্ৰদেশ, তাত জাৰজ নামে এবিধ ৰাজপুত জাতি বাস কৰে। সিহঁতৰ ডকা বিয়া বডাও। আৰু সিহঁতৰ জিন এক বজা আছে, কিন্তু

আচৰিত এই, জে সিহঁত মচলমান, আৰু এক ভয়ানক ৰিতি এই, তে চোআলি লৰা হলে সিহঁতে বধ কৰে।

আগ্ৰা আৰু আজমিৰৰ দখিনে মালৱা প্ৰদেশ, সি বৰ ওখ ঠাই আৰু উৰ্বৰা, তাত মহাৰাক্ষুবিলাক থাকে। মালৱা প্ৰদেশত ভালেমান আকিৰ হই। আৰু এনে জনা বজা নহই, কিন্তু অনেক, প্ৰধান চিক্ৰিয়া আৰু হলকাৰ, সিবিলাকে ইজৰাজকে সাৰথি ৰূপে আছে। মালৱা প্ৰদেশতে পূৰ্বে বিক্ৰমাদিত্য বজা আছিল; মালৱাত প্ৰধান নগৰ উজ্জয়নি বা অৱন্তি, আৰু ইন্দুৰ জাক অহল্য বায়ে হলকাৰৰ ৰাজ ধানি পাতিলে।

সিন্ধু নদিৰ মুখতে সিন্ধু প্ৰদেশ। তাৰ প্ৰধান নগৰ টাটা, সি বৰ বানিজ্যৰ ঠাই আছিল, আৰু ৰাজ ধানিও আছিল, কিন্তু এতিয়া মৰু হৈ গৈছে, আৰু তাৰ পৰা ৰাজ ধানি হইদৰাবাদলৈ এতিয়া নিচে। অলপ দিন হৈছে, এই দেশৰ বজা মচলমান আদিৰ আছিল, আৰু সিবিলাকে পুজাক বৰকৈ জাতনা দিছিল। কিন্তু এতিয়া ইজৰাজে তলৈ লৈছে, তাৰ পৰা পুজাৰ মুখ হব।

লাহোৰৰ দখিনে মুলতান প্ৰদেশ, সি পূৰ্বে কাবুলৰ অধিন আছিল, কিন্তু এতিয়া কম্পানিৰ অধিন। ইয়াৰ ৰাজ ধানি মুলতান নগৰ, সি অতি সুন্দৰ, চাৰিও কালে সুন্দৰ গৰ এটা আছে, আৰু তাত জি এখন দেৱালই আছে, তালৈ অনেক জাতি জাই। এই নগৰত দলিচা আৰু পাট কাপৰ অনেক হই। মুলতানৰ লোকবিলাক হিন্দু নহই, আকগানো নহই, কিন্তু সিহঁতৰ জাত বোলে।

ভাৰত বৰ্ষৰ পচিমে লাহোৰ প্ৰদেশ, তাৰ এডোখৰ বৰ উৰ্বৰা আৰু নানা সন্ধ্যা উৎপন্ন হই। এই প্ৰদেশত চিক বা সিংহ, জৌত আৰু ৰাজপুত ইত্যাদি হিন্দু আৰু মচলমান লোক আছে, কিন্তু মচলমানবোৰ অতি দুখিয়া; উত্তৰ পচিমৰ মানুহবোৰ আকগান। চিক বা সিংহবিলাক বৰ সক্তিমন্ত, আৰু হিন্দুহানৰ সকলো লোকতকৈ সাহিয়াল, সৈন্য প্ৰায়ে

ঘোঁৰাত উঠি বন কৰে । সিহঁত মিত্ৰ ন হই, বৰকৈ এটাই পাৰিহে কথা কই । চিকো-বে মদ, আফিঙ্গ, ভাজ বৰকৈ খাই, আৰু বৰা গাহৰিকো খাই । লাহোৰ পূৰ্বে নানা সৰু সৰু বজাৰ অধিন আছিল, পাচে বন্ধিত সিং-হে অধিপতি হ'ল, কিন্তু এতিয়া তেঁওৰ বংশ-সৰ দলিপ সিংহ বজা থকাত ইজৰাজে সৈতে বন লগাত লাহোৰ দেশ ইজৰাজৰ অধিন হৈ গৈছে । চিক লোকে গুরু নানকৰ মতে চলে, সিহঁতৰ ভালা আৰু আখৰ বেলেগ । লাহোৰৰ ৰাজ্য ধানি লাহোৰ নগৰ, সি পূৰ্বে মহা নগৰ আছিল, আৰু এতিয়াও বজাৰ থকা ঠাই; তাত অনেক উত্তম উত্তম ঘৰ আছিল, সেইবোৰ নষ্ট হৈ গৈছে, তেও জেহাংগিৰ বাদশ্যৰ জি মৈদাম, সি অকল আগ্ৰাৰ তাজ মহালতকৈহে সৰু । লাহোৰত অমৰেশ্বৰ নামে এক তিৰ্থ থকা নগৰ আছে, তালৈ অনেক জাতি জাই ।

নৰ্গদা নদিৰ দখিনে দখিন দেশ, তাৰ সমু-দ্রৰ তিব্বৰ ঠাইত ৰাজে গোটেই ঠাই ওখ আৰু অনেক সন্ধ্যা হই । দখিনত প্ৰধান প্ৰদেশ খান্দেচ, আওৰজাবাদ, বিজইপুৰ, হাই-দৰাবাদ ইত্যাদি নিজাম আলিৰ দেশ, বিৰাট ৰজাৰ দেশ অৰ্থাত বেৰাৰ, উত্কল অৰ্থাত উৰিয়া, আৰু উত্তৰ চৰকাৰ ।

খান্দেচ প্ৰদেশৰ নিচিনা জুখলৈ ভাল ঠাই প্ৰতিবিভিত নাই; তাত সিলৰ গৰ ইত্যাদি জি-বোৰ কোঁচ আছে, তাক মানুহে কৰা ন হই, কিন্তু স্বভাবিক পৰ্বতৰ দোআৰাই হৈছে । ইয়াৰ ৰাজ্য ধানি পূৰ্বে বহানপুৰ আছিল, ইজৰাজৰো সেয়েই ৰাজ নগৰ হৈছে ।

খান্দেচৰ দখিনে আওৰজাবাদ আৰু বিজই-পুৰ এই দুই প্ৰদেশ, তাৰ ভূমি সমান ন হই, কোনো কোনো ঠাই পৰ্বতিয়া । খান্দে-চৰ দৰে ইয়াতো অনেক স্বভাবিক কোঁচ আ-চে, আৰু মহাৰাক্ষিবলাকৰ এই মূল ঠাই; সি-বিলাকৰ ৰাজ্য ধানি পুণ্যাগ্ৰাম নামে এখন বৰ নগৰ আছিল, সি এতিয়া ইজৰাজৰ অধিন । গটাৰা নামে এক নগৰ আছে, তাতে ইজ-

ৰাজে পেচুআৰু ভাজি এক বজা ধাপিচে । পূৰ্বৰ ৰাজ্য ধানি জি বিজইপুৰ, সি অতি প্ৰধান নগৰ, আৰু তাৰ কোঁচ অতি ডাঙ্গৰ । আও-ৰজাবাদ, দৌলতাবাদ আৰু দুই পুৰনি নগৰ আছে । দৌলতাবাদৰ ওচৰত এলোবাৰ আ-চৰিত কৰম সকল আছে; এখন পৰ্বতক খুলি নানা মন্দিৰ কৰিচ, আৰু তাৰ ভিতৰত সুন্দৰ সুন্দৰ মূৰ্ত্তিবিলাক আছে ।

হাইদৰাবাদ, নানদিৰ অন্ধ বিদৰ, এই তি-নি প্ৰদেশ নিজামৰ ৰাজ্য, নিজাম আলি ইজ-ৰাজৰ কৰতলিয়া । তেঁওৰ ৰাজ্য ধানি হাইদ-ৰাবাদ নগৰ; তাৰ ওচৰত গলকণ্ডা নগৰ জত হিৰাৰ আকৰ আছে ।

বেৰাৰ বা বিৰাট প্ৰদেশ নাগপুৰৰ ৰজাৰ অধিন, কিন্তু তেঁও ইজৰাজৰ কৰতলিয়া । এই প্ৰদেশৰ ৰাজ্য ধানি নাগপুৰ ।

দখিন দেশৰ সাগৰৰ তিব্বত উৰিয়া প্ৰদেশ, তাৰ লোকবিলাকৰ ভালা বেলেগ । তাৰ প্ৰধান নগৰ বালেস্বৰ আৰু কটক । কটকৰ গুৰিত জগনাথ খেত্ৰ, তালৈ অনেক জাতি জাই ।

চৰকাৰ প্ৰদেশো সাগৰৰ তিব্বত । কল্লা-নিএ আদিত এই প্ৰদেশৰ অধিকাৰ পালে । ইয়াত নানা বিধিয়া কাপৰ কৰে, হাই চিট ।

দখিন দেশৰ পচিমে সাগৰৰ এক উপদি-পত বম্বাই নামে এক মহা নগৰ, সি ইজ-ৰাজৰ, ৰাজ্যৰ তিনি ৰাজ্য ধানিৰ ভিতৰত এক ৰাজ্য ধানি, আৰু তাত বানিজ্য হই । এই নগৰৰ ধনবন্ত লোক অনেক পাৰ্চি; তাত দুই লাখ কুৰি হেজাৰ মান মানুহ আছে । বম্বাইত এজন গৱৰ্নৰ আৰু এখন সভা থাকে ।

লৰাৰ ঘিৰ ।

তিৰ্থ জাত্ৰা ।

Wanderings of a Pilgrim—1. om U. Langt.

৫ আশ্বিন ।

জনকপুৰৰ বিবৰন ।

পদ্য ।

নিজ দেশ তিৰ্থ কথা কহিলা স্মৰন,
পশ্চিমতো জি জি আশ, সূনা বিবৰন ।
পত কত একো নাই কেৱল বন্ধন,
সি নকন গানে সূনা পাপৰ ঘটনা ।
আৰু সৰ্বিৰ দুখ, পন আদি বই,
মনে হাল, ঘৰ তিয়াগি, সৰ্ব লোক জাই ।
কহে বোলে, সূনা জি জি দেখিচোঁ নয়নে,
সকলো জাত্ৰি ন হই তিৰ্থৰ কাৰনে;
কিন্তু কোনো চোৰ পৰি, কোনো বিভিচাৰ,
কোনোএ পলাই জাই লাগি বহু ধাৰ ।
খাবলৈ নে পালে বৰে সি পথ ধাৰন,
বহু লোক জাত্ৰি হই, এহিসে কাৰন ।
থানে থানে ব্ৰত আদি কৰি অতিসই,
ভিখ্যাৰ দুব্যক বেচি ধনক সাঁচই ।
এহি প্ৰকাৰতে বহু ধন উপাৰ্জন,
লোকে জদি সোধে, বোলে, তিৰ্থত গমন ।
বজালি জডেক লোক জাই সেই পথে,
কমল, জোলোজা আৰু উপাৰ্জ হাততে ।
বগা মাটি লৈ কঁপালত দিএ কোঁট,
গলভো কাঠৰ মালা পিন্ধে মুঠা মুঠ ।
ৰাখে সব মুখ ভৰি তাঁৰি আৰু চুলি,
ভয়ঙ্কৰ দেখি জেন ভোবোলা চাগলি ।
তিৰি পৰিয়াল লই, সজ্জত তাহাৰ,
অকল্মষৰে কোনো জাই, অন্য নাহি আৰ ।
সৰ্বজন মিলি কৰে বৈষ্ণৱ আচাৰ,
ভোজনো কৰই সবে হৈই একেকাৰ ।
নানা জাতি থাকে, কেৱে নকৰে জিগাল,
কিন্তু বোলে আমি সব চৈতন্যৰ দাস ।
মাটিৰ পাত্ৰত ৰাখি ভোজন কৰই,
সেই চকু ইৰি কাপৰত ৰাখি লই ।
চহৰ বজাৰ মাজে কৰই গমন,
চমাৰ চণ্ডাল আদি চোএ কত জন ।
দুই তিনি সত লোক হৈই এক জাতি,
জি পুৰুষ আদি চলে জুম পাতি পাতি ।

বাটে নতু পথাৰত থাকি সৰ্ব জন,
সেহি ৰূপে ৰাখি কৰে সবেও ভোজন ।
ভোজন সময়ে কৰে কি আচৰ্য কৰ্ম,
দেখোক বিচাৰ কৰি কেনে জাতি ধৰ্ম ।
সকলোৰে অৱসেস পাত্ৰত ৰাখই,
ওঁঠৰ অমিত বুলি, তাহাকো খাবই ।
ব্ৰাহ্মন মুদুৰো একো নাহিকে বিচাৰ,
কৰ্হী কৰ্হী ৰূপে খাই, জি পাই জাহাৰ ।
সবে মিলি খাই, অন আদি উপহাৰ,
জি কোনোএ দিএ, তাক ন কৰে বিচাৰ ।
তিৰি পুৰুষৰ মাজতো বিৰোধ লাগি,
অন্যৰ সজ্জত চলে তাহাক তিয়াগি ।
এহি ৰূপে জত কৰ্ম কৰে দুৰাচাৰ,
নিজ নিজ মনে কৰে, জেন ইচা জাৰ ।
পথৰ মাজত কেৱে বহু তিৰি লই,
পাচে ডাকো তিয়াগ কৰি অকলে চলই ।
জদি আপোনাৰ তিৰি এৰে কোনো জনে,
অন্য লোকে গ্ৰহন কৰই জেতিখনে ।
কহিলোঁ সন্মখেপ কৰি, জাজিগন কথা,
আত পাচে সূনা তিৰ্থ থানৰ বেৱন্ধা ।

দুলৰি ।

বোলে হিন্দু নৰ, বজা জানেকৰ
আছিলে জনক থানে;
প্ৰমান বোলই হিন্দু সাত্ৰে কই
ভাৰত আদি পুৰানে ।
বজাৰ দুহিভা নামে থিয়াতি সিভা
উঁওৰ পতি স্ত্ৰি ৰাম ।
হিন্দু ধৰ্মি লোকে কৰে সেৱা জাকে
উঁওৰ এহি এক ধাম ।
তিৰ্থ থান বোলে, বৈষ্ণাগি সকলে,
সবেও কৰে দৰ্শন;
সেহি বিবৰন কৰোঁ নিবেদন,
সূনা সকলো দি মন ।
জনকপুৰ সি বৰ নগৰ
ৰাজ্য নেপালি বজাৰ;
কিন্তু মাজে ডাৰ মুদি বনিয়াৰ
এখনি মাজ বজাৰ ।

জাহাৰ দখিনে বাজ বাস ধানে,
 ইটোবে গৰ বিধান;
 বেৰি আচে গৰ, ন হই ওখ বৰ
 সুৰ্তি লোভে ভিৰি জন।
 বাম নিভা আই, বখাক লখাই,
 বহিচে ভিৰি প্ৰতিমা;
 ন হই সুৰ্তি, দেখিতে কুচিভ,
 জানিবা তাৰ উপমা।
 কপা ও লোনাৰ কহ অলকাৰ,
 দি ধৈচে সন্ধানি লোকে
 বন্ধেৰে আব্ৰিভ, ফুলেৰে সুৰ্তিভ;
 বহি আচে পূব মুখে।
 সন্মুখে তাহাৰ গৰৰ ভিতৰ,
 নক একেটি মন্দিৰ;
 ভিতৰ লোমাই, দেখিলোহো তাই,
 বৰ কাই মহা বিৰ;
 বিকট আঁকাৰ, দাহক লকাৰ,
 কি দিমো তাৰ উপমা?
 নাম হনুমন্ত, সকলে জানন্ত,
 জাহাৰ সেই প্ৰতিমা।
 ধৈচে ধিৰ কৰি, মেলি এক ভৰি,
 সোঁ হাতে ডালিম গুটি;
 বাঁও হাতে ডাৰ, নিল গোলাকাৰ,
 নৈচে হাতে মাৰি মুটি।
 কাঠেৰে নিৰ্মিত বন্ধেৰে সুৰ্তিভ
 নিচত বেগুৰ আচে;
 কাটি ধনিকৰে, বাধি জতনেৰে,
 ওখ কৰি তাক ধৈচে।
 আৰু জত জত, নিৰ সুৰ্তি তাত
 আচে চাহি পালে বেৰি;
 মন্দিৰ উতৰে, গৰৰ ভিতৰে,
 দেখি অটালিকা পুৰি।
 তাহাতে নিবাসি, বহুত সন্ধানি,
 মইন্ত সৰ্ব পুধান;
 আৰু জত জত নিদ্য সত সত
 আচে তাত চক্ৰগন।
 তাহাৰ অধিনে সি বাম লক্ষ্মনে
 দিছিলে নেপাল বজা;

সেহি সক্তি সাৰে জাহাৰ হাতেৰে,
 নিজে লই সৰ পূজা।
 তিৰ্থ গুৰু বোলে, সন্ধানি সকলে,
 সেই হেতু কৰে মান;
 তাৰ সুধিৰমতি সৰে বোলে অভি,
 কৰিচে কাম দমন।
 স্বৰূপ ন হই, জনিবা নিচই
 কৰিবো তাক পুচাং;
 ভিৰি সজ গনে মহন্ত আঙ্গোনে
 কৰে সদা বিভিচাৰ।
 বোলোঁ বিবৰিমা, সূনা মন দিয়া,
 জিনৰ তাৰ বেৰকা;
 জানে সৰ্ব জন, তাৰ বাসি গন,
 সত্য হই মোৰ কথা।
 কৈৰি, কুকৰম, কুৰমিও আৰ,
 ইভাদি সৰ্ব জাতিৰ;
 কন্যা কিৰি লই, তাহাক পালই,
 দি বস্ত্ৰ আদি আহাৰ।
 বয়স্ ত্ৰিধি হলে জেই জাতি মিলে,
 তাহাতে দিএ বিবাহ;
 তাৰ পাচে তাই, মহন্ত সবাই,
 কৰই নিজে নিৰ্বাহ।
 ভিৰি পুৰুন্ তাৰ, নাম মাজ সাৰ,
 নাহি আৰু কোনো আস;
 খাই জতে পাৰে, থাকে অকল্হৰে
 সেহিলে তাহাৰ বাস।
 এই বেৰকাৰ, মহন্ত সবাব,
 জন্তক আচে জি ধানে;
 দিগন্তৰ গন বৰ লুভি মন,
 দেখি আহিচোঁ নয়নে।
 সৰহি গোলাম, নিইভৰ নাম
 সকলো ধানে বিদিত;
 পশ্চিম বেসন্ত কৰে এই মত
 সেহি লোকৰ সহিত।
 মই বহু ধান কৰিয়া গমন,
 জানিলোঁ সৰ লখান;
 বিতি এই মত, জাহাৰ আগত
 নকৰে তাক গোপন।

আত পাচে মূন, তিৰ্খ বিবৰন,
 ত্ৰি দেখিলোহো আপুনি;
 চতৰ মাহত জনক পুৰুষ
 হোৱে ত্ৰি বাম নৱমি ।
 সেই সময়ত আচিলোঁ ভৰাক
 নৱনে দেখিচোঁ সৰু,
 তাৰ বিবৰন কৰি সঁজৰন,
 জনাৰ ধৰ্ম্ম নবাক ।
 জাতি বৰ গন আহি সেই থান
 কৰবলৈ দৰসন;
 খৰাগি সন্যাসি, আৰু গ্ৰিহ বাসি,
 কোনে কৰিব গনন?
 কঁপালত কোট, মালা মুঠা মুঠ,
 পিন্ধে তাক গল ভৰি;
 সেই মালাবোৰ তুলসি কাঠৰ
 দিএ ধনিকৰে কৰি ।
 জাতিৰ বিচাৰ বোলোখে তাহাৰ
 সকলোএ বামাউত;
 কোনো লিপে চাই, কোনো অৰ্থে আই,
 কোনোএ কৰে আহুত ।
 বৰ ধনিগন, আৰু মহাজন,
 আনে তিৰি সজ কৰি,
 কোনোএ পালকিত কোনোএ বোঁৱাত
 কোনো আহে বথে চৰি ।
 নানা উপহাৰ, বৰ্ণোতে অপাৰ,
 দেখি অতি মনোহৰ;
 মুদা আদি চোল, নিচান আৰু ধোল
 বাদ্য কৰে নিবন্তৰ ।
 দেৱক দৰ্শন কৰে জাতিগন,
 মহন্তকো দিএ দান;
 পইচা বে পালে, দুআৰো বে মেলে,
 দ্বাৰি এনে বৰ টান;
 অৰ্থ বিনে ভাই, আৰু একো নাই,
 পূজা কিবা জগী হোম
 নজুৱা প্ৰাচিড় আৰু কোনো ব্ৰত
 সকলো বিফল সুম ।
 তিৰ্খ সাৰ এই, সুবিলাহ ভাই
 আৰু সূতা তাৰ ফল;
 গুৰুৰ চৰন ধুই জাতিগন,

পাৰ কৰে সেই জল;
 তাহাৰ কাৰন পাপৰ মোচন
 হব আত কালে দুৰ;
 পানত দুৰ্গতি নিও পাৰ গতি
 সুখ ধানে স্বৰ্গপুৰ ।
 মনত বিদ্বান কৰি এই আল,
 নাহি তাৰ বিবেচনা;
 কোনে কত দেখিলে সিহত ঘঁহিলে
 লোহা হই ৰূপ সোনা?
 জেনে কোনো নৰ অগাধ জলৰ
 মাজে পৰি কৰে হাই,
 নাহি ধৰে সেতু, মৰে সেই হেতু
 ত্ৰিনত কৰি আসুই ।
 এহি ৰূপে ভাই, সি সৰ আসুই
 জদি কৰা কোনো জন,
 নিচয়ে মৰিবা, ভৰনি বে পাৰা,
 সভ্য কলোঁ বন্ধুগন ।
 জদি কৰা আল, হৰা সৰ্বনাশ,
 তাহাতে চেতন হোআ;
 যিহু দায়ামই কৰিয়া আসুই,
 অনন্ত জিৱন লোআ ।
 দেখি ধৰ্ম্ম সাত্ৰ পাপ নাস অত্ৰ
 কৰিও তাতে বিদ্বান;
 পাপিৰ বিস্মায় খুঁট বিনে নাম
 অন্য নাহি কোনো আল ।
 আতনা নবক জদি কোনো লোক
 নাহিবলৈ ইচা বন্ধু,
 যিহুৰ চৰন কৰিও ধাৰন
 ভৰি জাৰা ভৰ সিহু ।
 ডিৱাগি পাপ কৰ্ম, ভজা পূৰ্ণব্ৰহ্ম,
 আত্মা দি সাত্ৰৰ মতে,
 ধৰ্ম্মাৰ্থা সহাই হৈবেক নিচই,
 চলাইব স্বৰ্গ পথে ।

ব. ল. ক.

য়োচেৰুৰ গাঁতত খোজাৰ কথা ।

Lesson XI—Joseph cast into the Pit.

য়াকোবে আৰুও তেঁওৰ বুৰা পিজিক দেখা পালে; তাৰ পাচে তেঁও মৰিলত য়াকোব আৰু এচোএ তেঁওক নি, জি গৰুৰতে আব্রাহাম আৰু চাৰাক খোজা হৈছিল, সেই ঠাইতে তেঁওৰো মৈদাম বান্ধিলে । সেমৰ দিনত সিবিলাকে একে লগে সেই ঠাইৰ পৰা উঠিব; কিয়নো ইচাকে জি দেশ কিনানতকৈ উত্তম, এনে এটা দেশত, অৰ্থাত স্বৰ্গত বাস কৰিবলৈ ইচা কৰিছিল ।

কিনান এচোৰ বসতিৰ ঠাই ন হই, তাক ভূমি জানা; কিন্তু য়াকোব, তেঁওৰ সন্ততি, আৰু তেঁও পহু জাকবিলাকে সৈতে তাতে থাকিবলৈ ভাল দেখিলে ।

য়াকোবৰ বাৰে জন পুত্ৰ আছিল, সিবিলাকৰ মাজত দহ জন অধৰ্ম্মি আছিল, কিন্তু সিবিলাকৰ ভায়েক য়োচেৰু, তেঁওৰ সৰু ভায়েক বেনিয়ামিনতকৈ ডাঙৰ হলেও, সিবিলাকৰ মাজত আটাইতকৈ তেঁও উত্তম আৰু চেনেহৰ লৰা আছিল । সেই দহ জন মেৰ আৰু চাগ বখিয়া; কিন্তু য়োচেৰু জেতিয়া সিবিলাকৰ লগত চৰাবলৈ জাই, তেতিয়া সিবিলাকে সিবিলাকৰ দুই আচৰনৰ দোআৰাই তেঁওক অতি দুখ দিএ; আৰু সিবিলাকে তেঁওলৈ বৰ নিৰ্দয়্য কৰু কথা কই । য়াকোবে সিবিলাক আটাইতকৈ য়োচেৰুৰ প্ৰেম আৰু চেনেহ কৰিছিল; এই নিমিত্তে সিবিলাকে তেঁওলৈ এনে অসুয়া দ্ৰুষ্টি, আৰু ঘিন কৰিবলৈ ধৰিলে ।

য়োচেৰু য়াকোবৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় লৰা হোআৰ কাৰনে, তেঁও তাক নানা বৰনিয়া কাপৰৰ চোলা এটা দিলে, আৰু তেঁও তাকে পিন্ধিছিল ।

মানুহবিলাকৰ মনত জি জনে অসুয়া জনমাই, সেই জন চইতান । এই হেতুকে আমাৰ মনত জেন অসুয়া নজন্মাই ৰাখিবৰ নিমিত্তে আমি ইহবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত ।

এই দুই ভায়েকবিলাকে য়োচেৰুলৈ কেনে কৰু অসুয়া ভাৱে চাইছিল, তাৰ বিলয়ে সুন ।

এৰাতি য়োচেৰু বৰ আচৰিত সপোন এটা দেখিলে । তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে সৈতে তেঁও এখন পৰ্য্যন্ত ঘূৰি ৰাতি থাকোঁতেই তেঁওৰ ঘূৰি উঠি থিহ হ'ল; আৰু ভায়েকবিলাকৰ ঘূৰিও চাৰিও ফালে থিয় হৈ উঠি তেঁওৰ ঘূৰিও সোৱা কৰিলে । এই বৰ আচৰিত সপোন জেন মানি য়োচেৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকৰ আগত কো-আত সিবিলাকে বৰ খবৰ হৈ কলে, কি, তই আমাতকৈ সৰু হলেও, আমি তোকে সোৱা কৰিম নে? এই নিমিত্তে সিবিলাকে তেঁওক আগতকৈও অধিক ঘিন কৰিব ধৰিলে ।

ইয়াৰ পাচতো য়োচেৰু আৰু এটা আচৰিত সপোন দেখি ভায়েকবিলাকত আৰু বাপেক-তো কলে, বোলে, আকাশত সূৰ্জ, চন্দ্ৰ, আৰু আঘেৰেটা তৰা দেখিলোঁ, আৰু সিহঁতে আহি মোক সোৱা কৰিলেহি ।

তেতিয়া তেঁওৰ বাপেকে বিস্ময় হৈ কলে, ময়ো, আৰু তোমাৰ মাৰা, আৰু ভায়েকবিলাকে মাটিত পৰি তোমাক সোৱা কৰিম নে?

তাতে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে তেঁওক আৰু অধিককৈ থিয়াল কৰিব ধৰিলে । তথাপি য়াকোবে এই সকলো কথা মনত ৰাখিলে; আৰু জানিলে, ইহবে এনে সপোন তেঁওলৈ পঠাইচে, আৰু তেঁও তাক অৱশ্যে সিদ্ধি কৰাৰ ।

য়োচেৰুৰ ভায়েকবিলাকে ৰাখিবলৈ অনেক মেৰ আৰু চাগ আছিল; কিন্তু সিহঁতক চৰাবৰ নিমিত্তে তাৰুৰ ওচৰত খাঁহ নাই কিয়া দেখি, জাকবিলাকক বহু দুইবলৈ লৈ জাই । কিন্তু য়োচেৰু তেঁওৰ বুৰা পিজিএ সৈতে ঘৰতে থাকে, বেনিয়ামিনো থাকিল, কিয়নো সি কেঁচুআ আছিল ।

পাচে য়াকোবে তেঁওৰ পুত্ৰবিলাক কেনে আচে, ইয়াক জানিবৰ ইচা কৰি, তেঁও য়োচেৰুক কলে, ভূমি গৈ তোমাৰ ভাইবিলাক আৰু মেৰ জাক ভালে আচে নে নাই, তাকে চাই আহি মোত বাত্ৰা কৰাহি ।

তেঁওৰ পিজিএ জিহকে ইচা কৰে, তাকে কৰিবলৈ য়োচেৰু সদাই জুগুত হৈ থাকে; এই কৰুণে তেঁও গাখ আৰু চাকৰো ন লৈ তেঁওৰ

সুন্দৰ চোলা পিন্ধি বাপেকক বিদাই লৈ গল-
গৈ। তেঁওৰ পুৱি পিতৃক আৰু দেখে মানে
অনেক বচৰ জাৰ বুলি সি ভাব নাহি।

য়োচেকে অনেক দূৰ গৈও তেঁওৰ ভায়েকবি-
লাকক নে পালে। পাচে এটা মানুহে তেঁওক
দেখি সুধিলে, তুমি কাক বিচাৰিচা?

তেতিয়া তেঁও কলে, মোৰ ভাইবিলাকক
বিচাৰিচো; সিবিলাকে কত মেৰ জাক চৰাইচে,
তাক তুমি মোক কব পাৰা নে?

তেতিয়া সিবিলাকে জি বাটে দি গল, তাকে
সেই মানুহে তেঁওত কলে।

য়োচেকে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক বিচাৰোঁতে
বিচাৰোঁতে অধিক সুম পালে। পাচে সিবি-
লাকে তেঁওক নিলগাৰে পৰা দেখি যোচেফ
হই বুলি জানিলে, আৰু সিবিলাকে ইটে সিটে
কলে, সেয়া নপোন দেখোঁজাটো আহিচে, আ-
হা, আমি তাক বধ কৰি এটা দ গাঁতত পে-
লাই দিও, পাচে তাক সিংহে বা ভালুকে খা-
লে বুলি পিতৃৰ আগত কয়ইক।

য়োচেকে সিবিলাকৰ ওচৰ পালত সিবিলাকে
তেঁওক ধৰিলে। তেঁও হলে প্ৰেম আৰু দায়াবে
পূৰ হৈ সিবিলাকলৈ আহিছিল; কিন্তু সিবিলা-
কেহে তেঁওলৈ প্ৰচণ্ড কোপেৰে চাইছিল; আৰু
স্বৰূপেই সিংহৰে বাঘৰে মাজত থকা নমু মেৰ
পোআলিৰ দৰে যোচেফ হৈছিল। তেঁও আমাৰ
প্ৰভু যিচুৰ দৰে হৈছিল, কাৰন তেঁও বাৰিত
ধাক্কোতে দুই ব্ৰিহদিবিলাকেও তেঁওক ধৰিছিল।

তাৰ পাচে ভায়েকবিলাকে তেঁওক বধ কৰিব-
লৈ আলচিছিল, কিন্তু সিবিলাকৰ মাজৰ কৰেন
নামেৰে এজনে কলে, তাক বধ ন কৰি গাঁতত
পেলাই দিয়া। এই জন ভায়েকেহে আনবি-
লাকতকৈ কিছুমান দায়ালু আছিল, আৰু তেঁও
মৰতে বুলিছিল, মই তেঁওক তাৰ পৰা তুলি
আনি ৰোপাইব তলৈ লৈ জাম। তাতে আটাই
ভাইবিলাকে ন বহিবলৈ মন ধিৰ কৰিলে।
কিন্তু প্ৰথমে তেঁওৰ গাৰ সুন্দৰ নানা বৰনিয়া
চোলাটো সিবিলাকে কাৰ্ছি ললে।

সিবিলাকে জি কৰিব খুইছিল, তাকে যোচেফে
দেখি কিমান কান্দিিলে, আৰু বধ ন কৰি পিতৃক

তলৈ উভতি জাবৰ কাৰনে তেঁওক এৰি দিবলৈ
কিমান মিনতি কৰিলে, তথাপিও সিবিলাকে
তাক নু সুনিলে, কাৰন সিবিলাকৰ মন নিলব
নিচিনা কঠিন আছিল।

সিবিলাকে তেঁওক সেই দ এছাৰ গাঁতত
পেলাই দিলে। তেঁওৰ ভোক, পিয়াহ, আৰু
ভাগৰ লাগি, তেঁওৰ পিয়াহ গুচাবৰ নিমিত্তে
এটোপাও পানি নে পাই তাকে পৰি থাকিল।
তেঁও আপোনাৰ পুৱি পিতৃলৈ আৰু মূলটৰ,
আৰু তেঁও মহিল বুলি পিতৃএ ভাবিব, ইয়াকে
য়োচেকে ভাবিবলৈ কেনে অসন্তোষৰ কথা!

তেঁওৰ দুই ভায়েকবিলাকে তেঁওৰ তেঁকনি-
লৈ মন ন কৰি, বহি ধাবলৈহে মাথোন ধৰি-
লে।

কিন্তু পৰম ইয়ৰে তেঁওৰ সিংহাসনৰ পৰা
সিবিলাকলৈ দ্ৰুতি কৰি বৰ ক্ৰোধ কৰিলে।

আকৰ্ষন আৰু তাপৰ বিনষ্ট।

Attraction and Heat.

সকলো বস্তু জি আমাৰ চকুৰে দেখোঁ, অৰ্থাত
জিহৰ দিঘল, বহল, দ আছে, সেয়ে প্ৰকৃতি।
প্ৰিথিবি জিহৰ ওপৰত আমি বাস কৰোঁ, সূৰ্য
চন্দ্ৰ আদি আকাশত থকা গ্ৰহবিলাক, এই সক-
লোকে প্ৰকৃতি বোলে।

প্ৰকৃতিৰ জি কি আকৃতি হওক ন হওক,
সকলোতে দ্ৰুতি কৰ্ত্তাই ধাপন কৰা বেলেগ
বেলেগ গুন আছে। ইয়াৰ মাজত এটা প্ৰধান
আকৰ্ষন অৰ্থাত ইটে সিটক টানি অনা গুন।
এটা বস্তু জিমান ভাৰ্যব, সিমান তাৰ আকৰ্ষনো
বৰ্হী, সৰু হলে আকৰ্ষনো অলপ হব। জদি
এক বস্তুৰ আকৰ্ষনৰ ওচৰ আন এক বস্তু হই,
সিবিলাক দুয়ো সম হলে সমান ৰূপে ইটে
সিটক টানিব; সৰু হলে ভাৰ্যবটে সৰুটক
আপোনাৰ ওচৰলৈ অধিককৈ টানিব, আৰু
জিমান ওচৰ হই, সিমান এই গুন বাৰ্হিব।
জেনেকৈ দেখা তুলাপাতৰ ওপৰত এটোপা
চিয়াহি পেলাইচো, আৰু তাৰ নিচই ওচৰত
আন সৰু এটোপা পেলালে আমি দেখিম
বৰ টোপাই সৰু টোপাক টানি একে লগ

কৰা। আৰু এটা বাটত পানি থাকি তাৰ মাজত এডোখৰ কুটা পেলাইটো; যদি কোনো ৰূপে পানি ঘূৰোঁতে সেই কুটা বাটৰ কাল লইহি, সি আৰু কেতিয়াও মাজলৈ নো জাব, কিয়নো বাটৰ আকৰ্ষনৰ গুনে তাক ধৰি আছে। একোএ বাধা ন কৰিলে, এই দৰে সকলো বস্তুই ইটে নিটক টানি একে লগ হ'লহেঁতেন।

বস্তুৰ আকৰ্ষনৰ সক্তি ইয়াৰ আপোনাৰ মাজত আটাইতকৈ অধিক, আৰু জিমান গুন ইয়াৰ মাজৰ পৰা দাঁতিলৈ নাইবা উপৰি ভাগলৈ দূৰ, সিমানে গুন আকৰ্ষন কম হ'ই। যদি মাজৰ পৰা দু গুন দূৰ, তেনে হলে চাৰি ভাগৰ এভাগ মাথোন দাঁতিলৈ হ'ই; এই দৰে জিমান গুন মাজৰ পৰা দূৰ, সিমানে গুন সক্তি তাৰ দাঁতি বা উপৰি ভাগত কম হ'ই।

জদি আমি এটা বস্তুৰ আকৰ্ষনৰ সক্তি আন এটা বস্তুৰ ওপৰত কিমান, জানিব খোজোঁ, তেনে হলে প্ৰথমে দুই বস্তুৰ মাজত কিমান অন্তৰ তাকে জানিব লাগে, পাচে ইটো বস্তুৰ অৰ্ধ ব্যাস কিমান? এই অৰ্ধ ব্যাসেৰে অন্তৰক হৰিলে জি ফল ওলাই, তাকে আপোনাৰ গুনেৰে পুৰিলে, কিমান গুনৰ এগুন আকৰ্ষন সিটো বস্তুৰ ওপৰত পৰে, তাকে জানিব পাৰিম।

এই ৰূপে চক্ৰক প্ৰিথিবিএ কিমান আকৰ্ষন কৰে, তাকে এই দৰে জানিব পাৰোঁ। চক্ৰ প্ৰিথিবিৰ পৰা ২৪০০০০ মাইল দূৰ, তাকে প্ৰিথিবিৰ অৰ্ধ ব্যাস জি ৪০০০ মাইলেৰে হৰিলে ৬০ হ'ব, তাকে আৰুও ৬০ এৰে পুৰিলে ৩৬০০০ হ'ব, তেনে হলে প্ৰিথিবিএ চক্ৰক ৩৬০০০ গুনৰ এগুন আপোনালৈ তাক টানে।

জদি বস্তুৰ সৰু সৰু দুব ভাগ বতাহৰ ওপৰত থাকিব পাৰে, আৰু আন কোনো ভাতকৈ ডাল্লৰ বস্তুই তাক আকৰ্ষন ন কৰে, তেন্তে ই আপুনি এই গুনৰ দোআৰাই এক গোলাক্ৰিতি হ'ব। এই ৰূপে এক সৰু চৌপা নিয়ৰ পাভৰ ওপৰত নাইবা কাঁইটৰ মূৰত গোলাক্ৰিতি হ'ই, কিয়নো এই ঠাইত আন আকৰ্ষনতকৈ ইয়াৰ আপোনাৰ আকৰ্ষন অধিক

গিয়ানি লোকবিলাকে প্ৰকৃতিৰ এই প্ৰধান

গুনৰ দোআৰাই ভাবে, জে এই আকাল আমাৰ প্ৰিথিবি আগৈএ দুব ৰূপ আছিল, পাচে পৰম ইহৰে আকৰ্ষনৰ সক্তি বিয়াত গোলাক্ৰিতি হৈ কঠিন হল।

আৰু জে বস্তু গধুৰ বোলোঁ, কেৱল আকৰ্ষনৰ কাৰন। প্ৰিথিবিৰ আকৰ্ষনিয় গুনে আপোনাটো আন বস্তু টানে, আৰু আপোনাৰ অসকো ধৰি থাকে। ওপৰত কোআ গৈচে, আকৰ্ষনিয় সক্তিৰ পৰা এটা বস্তু জিমান দূৰ, সিমানে এই সক্তি কম হ'ই।

জি বস্তু এটা প্ৰিথিবি ২০ মোন গধুৰ হ'ই, তাক চাৰি মাইল ওপৰত জুখিলে, দুই সেৰ কম হ'ব। এতিয়া এই মহা গুনৰ বিসয়ে ভাবি চোআ। দেখা, পৰম ইহৰৰ এই এটা গুনৰ দোআৰাই সকলো সৃষ্টি প্ৰকৃতি ৰূপ হৈ আছে।

তাপ আকৰ্ষনিয় সক্তিৰ লগত কিছু সমত্ব থকা জেন দেখাতে অলপ লিখোঁ। জি সময়ত আকৰ্ষনৰ গুনে সকলো বস্তুৰ সৰু সৰু ভাগ টানি একে লগ কৰে, তেতিয়া তাপে ইয়াৰ বিৰোধ কৰি আটাইকে বেলেগ বেলেগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। জদি সকলো বস্তুত তাপ ন হ'লহেঁতেন, তেন্তে আকৰ্ষনৰ গুনে বস্তুক লোহাতকৈ টান কৰিলেহেঁতেন; ইমান ডাল্লৰ প্ৰিথিবিকো কঠিন কৰি নিচই সৰু কৰিলেহেঁতেন। তাপ সকলো বস্তুতকৈ পৰম গিয়ানি সৃষ্টি কৰ্তাৰ ইচাৰ দৰে সকলোকে সম কৰি আপোন আপোন ঠাইত ৰাখিচে।

আমি আমেৰিকা দেশত থাকোঁতে দেখিলোঁ, জেতিয়া বৰ জাব হ'ই, বাজত থাকিলে আমাৰ কান; নাক, গাল, বৰ টান হ'ই, কিয়নো আমাৰ মূখৰ তাপ ওলোআ হেতুকে টান হল।

আৰু দেখা, অতি জাবৰে দেশবিলাকত সদাই গচ গচনি সল্য নাই কি কাৰনে? কেৱল তাপ নাই কিয়া হেতুকে।

জ. ট.

ইহুৰ তেঁওৰ সকলো সৃষ্টিতকৈ গোবৰহু ।

God more glorious than his Works.

আহা, মই কি বস্তু সুন্দৰ, তোমাক দেখু-
আও । সফল হৈ ফটা গোলাপ ফুল সুন্দৰ ।
ফুলৰ কুঁহুৰি হেন কেনেকৈ চালিত বহি আছে ;

তাৰ পাতবোৰ জুইৰ নিচিনা জলে ; আৰু
তাৰ সুশ্রুত বায়ুও সুগন্ধি হৈছে ; সকলো-
ডাক দেখি বহু পাই ।

গোলাপ ফুল অতি সুন্দৰ হই, কিন্তু ডাঙ-
কৈও সুন্দৰ আছে । জি জনাই গোলাপকে
সৃষ্টিছে, তেঁও ডাঙকৈও সুন্দৰ, তেঁও প্ৰেম
স্বৰূপ আৰু সকলোৰে চিত্ত হৰ্ষ কৰোঁতা ।

কি বস্তু বলৱন্ত দেখুআও, আহা । সিহ
বলৱন্ত ; সি জেতিয়া গাতৰ পৰা উঠি গা লবাই,

আৰু জেতিয়া সি এটাই পাবে, জেতিয়া পখা-
বৰ পহু পলাই, আৰু বনৰ জন্তুবোৰ লুকাই,
কিয়নো সিহ অতি ভয়ানক ।

সিহ বলৱন্ত হই, কিন্তু জি জনাই ডাক
সৃষ্টিছে, তেঁও ডাঙকৈও বলৱন্ত, আৰু তেঁওৰ
ক্ৰোধ অতি ভয়ানক । তেঁও আমাক এক
মুহূৰ্ত্তকে মাৰিব পাৰে, তেঁওৰ হাতৰ পৰা
আমাক কেৰে ধাৰিব নোআবে ।

কি বস্তু মহিমামন্ত দেখুআও, বলা, সূৰ্য
মহিমামন্ত ; জেতিয়া তেঁও আকাশত দিহি

কৰে, আৰু স্বৰ্গৰ সিংহাসনত বহি প্ৰিথিবিৰ
চাৰিও ফালে চাই, জেতিয়া তেঁওক প্ৰিথিবিৰ
মাজত সকলোতকৈ সুন্দৰ আৰু মহিমামন্ত
দেখি ।

সূৰ্য, মহিমামন্ত হই, কিন্তু জি জনাই সূৰ্যকে
সৃষ্টিছে, তেঁও ডাঙকৈও মহিমামন্ত । আমাৰ
চকুৰে তেঁওক নে দেখোঁ, কিয়নো তেঁওৰ
দিহিএ চকুত চাট মাৰে দেখি আমি নহিব
নোআবোঁ । বাস্তিএ দিনে তেঁও সকলো ঠাইকে
দেখে, আৰু তেঁওৰ দিহি সকলো সৃষ্টিৰ
ওপৰত পৰে ।

তেঁও নো কোন ? আৰু তেঁওক নো কি
বোলে ? মই তেঁওৰ গুনানুবাদ কৰিম ।
তেঁওৰ মহত নাম ইহুৰ, তেঁও সকলোকে
সৃষ্টি কৰিছে । তেঁও নিজে অতি সুন্দৰ ;
তেঁও সৃষ্টি কৰা বস্তুবোৰ হলে সুন্দৰ, কিন্তু
তেঁও সৌন্দৰ্য ; সেইবোৰ বলিষ্ঠ, কিন্তু তেঁও
বল ; সিবোৰ সৰ্ব গুণৱন্ত, কিন্তু তেঁও সৰ্ব গুণ ।
লবাব মিত্ৰ ।

উইৰ কথা ।

The White ant.

এক লবাই নানা বিধৰ পুখি দেখি বিদ্যা
সিকিবলৈ বৰ ভই কৰি ভাবিলে, বোলে, মই
ইমান পুখি কেনেকৈ পাইম, আৰু ন পাইলৈই
বা কেনেকৈ বিদ্যা হব, ইয়াকে ভাবি ভাবি
গাঁৱৰ মূৰলৈ গৈ উইৰ এদম মাটি ভোলা
দেখি সুধিলে, বোলে, ভোৰ গা দেখোঁ কোমল
আৰু সৰু, ভই নো ইমান মাটিৰ দম কেনে-
কৈ কৰিলি ? তাতে উৱে উত্তৰ দিলে, বোলে,
মই এটা সজ লবাক পাইব দেখি ইয়াকে
সিকিওঁ, জি মানুহে এলাহ ন কৰি জন্তন
কৰে, সি সৰু হলেও ডাঙৰ কৰম কৰিব
পাৰে ।
লবাব মিত্ৰ ।

গিয়ানৰ পুত্ৰ, অৰ্থাত্ মনুষ্য।

Child of Reason.

হে গিয়ানৰ পুত্ৰ, কৰ পৰা আহিলা?
ভোম্বাৰ চকুএ কি দেখিলে, আৰু ভোম্বাৰ
ভৰি কোন পোনলৈ গৈছিল?

মই পথাৰৰ মাজে মাজে ফুৰিছিলোঁ; জন্তু-
বোৰ মোৰ চাৰিও ফালে ফুৰি আছিল, আৰু
কেতবোৰ গচৰ তলত জিৰাইছিল। ধানবোৰ
গজি আহিব লাগিছিল, আৰু পথাৰবোৰ সৰত
কালৰ ৰূপেৰে জিলিকিছিল।

ভূমি তাতকৈ আন একো নে দেখিলা নে?
হে গিয়ানৰ পুত্ৰ, পালটো; কিয়নো এইবো-
ৰতকৈও ডাঙৰ বস্তু আছে। ইহৰ পথাৰতে
আছিল, ভূমি তেঁওক নে দেখিলা নে? তেঁওৰ
কাণ্ডি পথাৰতে আছিল, আৰু তেঁওৰ ইল্যাত
সূৰ্জৰ কিৰন সজিব হৈছিল।

মই হাবিএ হাবিএ ফুৰিছিলোঁ; গচত বতাহ
লাগি হুহ সৰত হৈছিল; বান্দৰবোৰ ই ঠালিৰ
পৰা সি ঠালিলৈ ঝপিয়াই ফুৰিছিল; চৰাই-
বোৰে ঠালিৰ পৰা সুললিত ধনি কৰিছিল।

ভূমি চৰাইবোৰৰ মাত আৰু বতাহৰ হু-
নিত বাজে আন একো নু সুনিলে নে? হে
গিয়ানৰ পুত্ৰ, পালটি আঁহা, কিয়নো এইবো-
ৰতকৈও ডাঙৰ বস্তু আছে। ইহৰ গচৰ মা-
জত আছিল, পানিৰ মাততো তেঁওৰ মাত আ-
ছিল, গচৰ চাঁতো তেঁওৰহে সুললিত ধনিএ
সৰত কৰিছিল; ভূমি এইবোৰত মন নি দি-
লা নে?

মই চক্ৰক সোনৰ জুই কুৰা হেন হৈ গচৰ
আঁৰত উঠা দেখিলোঁ। তৰাবোৰ এটা এটা-
কৈ আকাশত উঠিল, এনেতে মেঘবোৰ কলা
হৈ বখিনলৈ বাগৰি গল। বিজুলি চমক মা-
বিলে, আৰু নিলগত মেঘে গাজি মোৰ ওচৰ-
লৈ আহিলত ভয়ানক সৰত সুনি বৰ ত্ৰাস
পালোঁ।

বজ্জত বাজে আন একোতে ভোম্বাৰ চিত্তে
ভই নে খালা নে? বিজুলিত বাজে আন
একোৰে জিলিকনি নে দেখিলা নে? আৰু আন
একোতো ভই নে খালা নে?

হে গিয়ানৰ পুত্ৰ, পালটো, কিয়নো ইয়াত-
কৈও ডাঙৰ বস্তু আছে। সেই ধুমুহাত ইহৰ
আছিল, ভূমি তেঁওক নে দেখিলা নে? সকলো
ঠাইতে তেঁওলৈহে ভই, আৰু ভোম্বাৰ মনে
ভনে হেন নে ভাবিলা নে? ইহৰ সকলো
ঠাইতে আছে; জি সৰত আমি সুনোঁ, তাক
তেঁৱেইহে কই; আমাৰ চকুএ জি দেখে, সক-
লোতে তেঁওৰ মহিমা প্ৰকাশ হৈছে। হে
গিয়ানৰ পুত্ৰ, ইহৰ নো হোআকৈ একো নাই,
এতেকে সকলো ভাবনাতে ভূমি ইহৰক ভা-
বিবা।

সৰাৰ মিত্ৰ।

The Bloomer Costume.

ডিউক অফ ওএলিংতনৰ বিবৰন ।

Memoir of the Duke of Wellington.

ইংলণ্ড দেশৰ ওআলমৰ গাঁৱত ডিউক অফ ওএলিংতন লৰ্ড চাহাব মৰল বাৰ চেপ্তেম্বৰ ১৪ তাৰিখেত পৰলোক প্ৰাপ্ত হল । তাৰ আগৰ দেও বাৰত গিৰ্জাত খাওঁতে কিছু বেমাৰ জেনে টেওৰ মুখ দেখা হৈছিল, কিন্তু সোম বাৰৰ গধূলিত ইহিবৰ মৰহ কিছু সৰহ খালে, পাচে একো বিহিনি নো হোআকৈ সুলে । বাতি পুজা উঠিবলৈ জেতিয়া চাকৰ এজনে মাতিলে, ভেতিয়া টেও নুঠি, নৰিয়া হৈটো বুলি বেজৰ মাতিবলৈ পাঁচিলে । পাচে বেজে আহি একো ৰোগ নাই কিয়া বুলি বুজি অলপ কটএ সৈতে চাহ খাবলৈ দিলে । কিন্তু অলপৰ পাচে টান কৰি বিমুৰ্চিত হৈ গল । দুপৰ মানত বৰ চোঁচা হৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে, আৰু কথা কব নোআৰা হল । পাচে জি দৰৰ দিলে, তাৰে একো ভাল হোআ নাই; সেই দিনা তিনি পৰ মান বেলিত এঁঠাতি বিঁঠাতি নো হোআকৈ মিচু হ'ল ।

ডিউক অফ ওএলিংতন চাহাবৰ নাম আৰ্থৰ ওএচলি হৈছিল । টেওৰ ওপৰ বংশাৱলি ১২৩২ সঁকৰ পৰা লিখি ধোআ আছে । সেই কালত মিখাএল দি ওএচলি প্ৰথম হেনৰি বজাৰ তলত বৰ লোক হৈছিল । পাচে দুতিয় হেনৰিৰ ৰাজ ভোগৰ কালত ওএচলিৰ বজ্জৰ এজন আয়বলণ্ড লবলৈ জোআ কোজৰ প্ৰধান নিচান লোআ গৰাকি হৈছিল । ত্ৰিতীয় এডোআৰ্দৰ দিনত চেৰ উলিয়ম দি ওএচলি ৰাজ মেলুআই আছিল । পাচে ৰিচৰ্ড কলি নামে এক প্ৰাচিন লোকৰ বজ্জৰ মানুহে আপোন

গিয়াতি গেৰিত ওএচলিৰ জোলনিয়া পুজ ভায়ে ওএচলি নাম ললে । টেওৰ সন্তান ৰিচৰ্ড কলি ওএচলি ইং সঁক ১৭৪৬ দুতিয় জৰ্জৰ দিনত বাৰন মৰ্নিংতন নামে বৰ লোক কৰা হৈছিল । টেওৰ পুতেক গেৰিতে বাইকণ্ড ওএচলি লৰ্ড মৰ্নিংতন নামে বাৰ পালে । টেওৰ প্ৰথম পুত্ৰ ৰিচৰ্ডে পিঞ্জিৰ বাৰ পালে, আৰ্থৰ লক পুতেক হোআত একো বিলই নে পালে, কিন্তু পাচে কোজত সোমাই ক্ৰমেৰে প্ৰধান সেনাপতি হ'ল, আৰু ডিউক অফ ওএলিংতন নামে ৰাজ কৌঅৰৰ সমান মৰ্ত্ততা পালে ।

ডিউক অফ ওএলিংতন চাহাবৰ মিলৰ মূৰ্তি

Statue of the Duke of Wellington.

সেই আৰ্থৰ ওএচলিৰ জন্ম ইং সঁক ১৭৬৯ প্ৰথম মেই তাৰিখেত হৈছিল । টেওৰ বয়স ১৫ বছৰ হ'লত বাপেক মৰিল, পাচে মাকে বনৰ নিদ্যা লিখিবলৈ পঢ়ালে । ২৫ ডিচেম্বৰ ১৭৮৭ সঁকত টেও কোজত প্ৰথমতে বিলই পালে; পাচ বচৰত টেওক লোণ্ডনত আৰু ১৭৯১ সঁকত কাপ্তান বাৰ দিয়া হ'ল । ৩০ এপ্ৰিল ১৭৯৩

সঁকত টেও ৩৩ ইনক্ৰি পলটনত মেজৰ, আৰু ৩০ চেপ্তেম্বৰত কৰ্নেল বাৰ পালে ।

সেই কালত ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্সৰ মাজত বন ওলাল, তাতে এৰ্দ মাইৰা লৰ্ড চাহাবৰ তলত কৰ্নেল ওএচলি জৰ্মানি দেশত বন কৰিবলৈ গল । তাত ফুৰ্ণিএ সৈতে অনেক বেলি জুখ ধৰিলে, কিন্তু ফ্ৰান্সৰ সেনাবোৰ ইংৰাজিত কৈ তিনি গুন অধিক হোআত ইংৰাজি জিনিব নোআৰি উভতি আহিল ।

১৭৯৮ সঁকত টেওৰ ককাই ৰিচৰ্ড লৰ্ড মৰ্নিংতনে হিন্দুস্থানৰ অধিকাৰ গৱৰ্ণৰ জেনৰেল লৰ্ড চাহাব বাৰ পাই কৰ্নেল ওএচলিক

আপোনাৰ সেনাক লৈ হিন্দুস্থানলৈ জাবলৈ
আগা দিলে । তেতিয়া এই দেশৰ তিপু
চুলতানে কুক্ষৰ আলচ লৈ কক্ষানিএ সৈতে
বন কৰিব খুজিলে । এনে সময়ত কুক্ষৰ
জাহাজবিলাকে ঘিচৰ দেশলৈ অনেক সেনা
নিয়াত ইঙ্গলণ্ডিয়া জাহাজেৰে লৰ্ড বেলচন
চাহাবে কুক্ষি জাহাজক জিনি ললে, এই বাজা
নুনি তিপু চুলতানে গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড চাহা-
বলৈ মিজ ভাৱে চিঠি লিখিলে, কিন্তু গুপতে
বনৰ উপাই কৰি আছিল । জেনৰল হাৰিচ
সেনাপতিৰ ভলে পাই ৩৭,০০০ কক্ষানিৰ সেনা
আছিল । সেই ফৌজৰ পাচৰ মধ্য কৰ্নেল
ওএচলিএ বাখিলে; এনেতে সৰুএ পাচ ফালে
দি আহি ১১ জনক মাৰিলে, ৩৬ জনক খুন
কৰিলে । পাচে ২৭ মাৰ্চ তাৰিখত তিপু চুল-
তানৰ ওচৰ পাই জুখ ধৰিলে । ইঙ্গৰাজিৰ
মৰা আৰু খুন হোআ ৪০-জন মান আছিল;
তিপুৰ এহেজাৰ মান মানুহ পৰিলত হুহকি
গল । পাচে কক্ষানিৰ সেনাবিলাকে সিজা-
পাতাম ৰাজ নগৰৰ ওচৰলৈ চাপি চাপি ও
এপিলত জুখ ধৰিলে । পাচে বৰ টোপেৰে
সৰুৰ কোঁঠ নিভৌ গুলিয়াই ভাজি ভাজি ও
মেই তাৰিখত ইঙ্গলণ্ডিয়া ফৌজে অকনোবত
আক্ৰমণ কৰি নগৰত সোমাই জিনি ললে ।
সেই বনত তিপু চুলতানৰ গাত গুলি লাগি
পৰি থাকিল; এনেতে গোৰা চিপাহি এটাই
তিপুক দেখি ভাৱ হিৰা মুকুতা ধকা তৰো-
আলৰ টকালি নিৰ খোজাত তিপুএ তৰোআল
হাতে ধৰি চিপাহিৰ গাত বৰকৈ হৈয়ালে, ডে-
ভিয়া চিপাহিএ তিপুৰ মূৰত হিলৈ দি গুলি-
য়াই মাৰিলে । পাচে কৰ্নেল ওএচলিক সেই
নগৰৰ অধিকাৰ পাতিিলে ।

১৮০০ সঁকত ফুণ্ডিয়া বাছ নামে এজন বৰ
ডকাইত ৫,০০০ মান ঘোঁৰাত উঠা মানুহে
সৈতে দেশ বটী কৰি ধকাত কৰ্নেল ওএচলিএ
১০ চেপ্তেম্বৰত তাক জুখ কৰি মাৰিলে ।

১৮০২ সঁকত ঠেঙ মেজৰ জেনৰল বাব
পালে, তেতিয়া মহাৰাষ্ট্ৰ লোকে সৈতে কক্ষা-
নিৰ বন হৈছিল । জেনৰল ওএচলি ১৬

৮২৩ সেনাই সৈতে সিহঁতৰ লগত বন কৰিব-
লৈ গল । সিহঁতৰ চিপাহি ১১,০০০, ঘোঁৰা
চিপাহি ৩৮,০০০, আৰু বৰ টোপ ১০০
আছিল । আগট ৯ তাৰিখে জেনৰল ওএচ-
লিএ আহমদ নগৰৰ কোঁঠক আক্ৰমণ কৰি
ললে । পাচে আচই গাঁৱৰ ওচৰত কৈতনা
নদিৰ দুই পাৰে দুয়ো কোঁজে চাপি ওচৰ
পাই ২৪ চেপ্তেম্বৰত ২,০০০ গোৰা চিপাহি
আৰু ৩,০০০ হিন্দুস্থানি চিপাহিক লগত লৈ
নদিৰ পাৰ হৈ সাহেবে সৰুৰ ৪০,০০০
সেনাক বন কৰিবলৈ গল । সৰুৰ সকলো
বৰ টোপ পোনানলৈ কুক্ষৰ গিয়ানি চাহাৰ
লোক আছিল; তথাপি ইঙ্গৰাজিএ সাহ দি
চাৰিও ফালে গুলি পৰা সময়ত আক্ৰমণ কৰি
সিহঁতৰ ফৌজ খেদালে । জেনৰল ওএচলিৰ
ঘোঁৰাত গুলি লাগি পৰি মৰিল । সেই অতি
টান জুখত কক্ষানিৰ মৰা খুন হোআ ২,২৩৭
আছিল; সৰুৰ মৰা স ১২০০ বনৰ ভূমিত
এৰা হৈছিল । পাচে চিন্দিয়া আৰু বেৰাৰ ৰজা
হুহকি হুহকি জোআত কক্ষানিৰ সেনাই ধে-
দি গৈ ২৮ নৱেম্বৰত লগ পাই জুখ ধৰি সি-
হঁতক পৰাজই কৰিলে; সিহঁতৰ ৩২ বৰ টোপ
আদি বনৰ সামগ্ৰী ইঙ্গৰাজিৰ হাতত পৰিল ।
জেনৰল ওএচলিএ সেই বনত অতি গিয়ান আৰু
সাহ দেখুআৰ কাৰনে ঠেঙৰ সহাই সেনাপতি-
বিলাকে ২০,০০০ টকাৰ দাম হোআ এক সো-
নৰ বাটি আচই গাঁৱৰ জুখৰ সুঁজবনি দিলে;
আৰু কলিকতাত ধকা চাহাৰ লোকে ১০,০০০
টকাৰ দাম হোআ তৰোআল এখন দিলে ।

১ চেপ্তেম্বৰ ১৮০৪ সঁকত ঠেঙক নাইত
বাৰৰ মৰ্জতা দিয়া হোআত চেৰ আৰ্থৰ ওএচলি
নাম হল ।

১৮০৬ সঁকত ঠেঙক ইঙ্গলণ্ডৰ ৰাজ মেলত
মেলুআইৰ বাৰ পালে । সেই বছৰৰ ১০
এপ্ৰিল তাৰিখত কাভেৰিন পেকেনাম নামে
এজন লৰ্ড চাহাৰৰ মুছিকিৰ বিয়া কৰি ললে ।

১৮০৭ সঁকত ঠেঙক আয়বলঙ দেশৰ প্ৰধান
চেফ্ৰেভেৰি অৰ্থাত ৰাজ কাকতি বাৰ দিয়া
হৈচে । সেই বছৰত দেজাৰ্কে সৈতে বন হো-

আও আগষ্ট মাহত ঠেওক ডাইল লৰ্ড কাং-
কাৰ্ড সেনাপতিৰ লগত ফৌজ নিবলৈ পঠালে ।
পাচে দেৱাৰ্কৰ ৰাজ্য ধানি কপেনেগন নগৰ বে-
ৰি ধৰিলে । আগষ্ট ২৬ তাৰিখত জেনৰল
ওএলিঙ জুখ ধৰি দেৱাৰ্কৰ ১০০০ সেনা মা-
ৰি ১০ টা বৰ টোপ কাৰ্ছি নিলে । পাচে ২
চেপ্তেম্বৰ পৰা ৬ তাৰিখলৈকে কপেনেগন নগ-
ৰক বম গোলাৰে মাৰিলে, তাতে দেৱাৰ্কে মিল-
নৰ নিবেদন কৰি ইঙ্গৰাজিৰ হাতত সিবিলা-
কৰ জাহাজ সকলোকে দিলে ।

ইয়াৰ পাচে ফুক্ষৰ অধিকাৰ নাপলিয়ন
বনাপাৰ্চে ইন্পানিয়া দেশ কাৰ্ছি লৈ বজাক
গুচাই আপোন ভায়েকক ৰজা পাতিলে, আৰু
পৰ্তুগাল দেশকো দখল কৰিব খুজিলে । এনে
সময়ত ইঙ্গৰাজি ইন্পানিয়া আৰু পৰ্তুগালৰ
উপকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে ১৮০৮ সৈকৰ ১২
জুলাইত জেনৰল চেৰ আৰ্থৰ ওএলি আৰু
২,০০০ সেনা কৰ্ক নগৰৰ পৰা পঠালে । পাচে
পৰ্তুগাল দেশ পাই ১৭ আগষ্টত ফুক্ষৰ লগত
কালদাচ নগৰৰ ওচৰত প্ৰথম জুখ হল ।
তাতে ইঙ্গৰাজিৰ ৪০০ মান পৰিলে, ফুক্ষৰো
সৰহ পৰিল দেখি সিহঁত হাহাকি গল । কিন্তু
২১ আগষ্টত ইঙ্গৰাজি ফৌজ বিমিএৰা গাঁৱৰ
ওচৰত থাকোঁতে তৰেচ বেদুচ নামে ফুক্ষৰ
কোঁঠৰ পৰা সিহঁত ওলাই প্ৰধান জুখ কৰিলে,
কিন্তু পৰাস্ত হলত পৰ্তুগাল দেশক এবিঘ বুলি
ইঙ্গৰাজি সৈতে কথা ৰাখিলে । সেই দিনৰ
জুখত ইঙ্গৰাজি ৭২০ জন পৰিল; ফুক্ষৰ হানি
হল ৪০০০ মান মানুহ, ২১ বৰ টোপ, আৰু
বনৰ সামগ্ৰী সৈতে ভৰা ২৩ বথ ।

১৮০২ সৈকত ইন্পানিয়াৰ সহাই হবৰ নি-
মিত্তে ইঙ্গলণ্ডৰ ৰজাই জেনৰল ওএলি আৰু
ডালেমান সেনা সেনাপতি ইন্পানিয়ালৈ পঠা-
লে । ২২ এপ্ৰিলত ঠেও লিচ্বন নগৰ পা-
লে, পাচে ২৬ তাৰিখত ফুক্ষৰ ফৌজ পাই
ডালাবেৰা নগৰৰ ওচৰত দু দিন বন কৰি
জিলিলে । ইঙ্গৰাজিৰ মৰা খুন হোআ হা-
নি হল ৫,৩৬৭ মানুহ; ফুক্ষৰ হানি প্ৰাই
১০,০০০ । সেই মহা জুখৰ বাদা সুনি ইঙ্গ-

ৰাজি ৰজাই ৰাজ মেলে সৈতে জেনৰল ওএ-
লিক বাইকণ্ড ওএলিঙন নামে লৰ্ড চা-
হাবৰ বাব দিলে, তাৰ পৰা ঠেওৰ নতুন নাম
ওএলিঙন হল । পাচে লৰ্ড ওএলিঙনে
আপোনাৰ সেনাবিলাকক পৰ্তুগাল দেশলৈ নি
তাতে এবচৰ মান ফুক্ষে সৈতে অলপ অলপ
জুখ কৰি আছিল । ১৮১১ সৈকৰ ১৬ মেই
তাৰিখত ইন্পানিয়া দেশৰ আলবুএৰা নদিৰ
পাৰত মাৰ্চ্যল বিৰচকৰ্ক ইঙ্গৰাজি সেনাপতিএ
ফুক্ষৰ পৰাজই কৰিলে; সেই জুখত ইঙ্গৰা-
জিৰ ৮০০০, ফুক্ষৰ ২০০০ মানুহ পৰিল ।
২৫ চেপ্তেম্বৰত চিউদাদ বদুগো কোঁঠৰ পৰা
সক্ৰক খেদাবলৈ ওএলিঙনে ফৌজে সৈতে
জুখ কৰিলে, কিন্তু খেদাব নোআবিলে । পাচে
১৮১২ সৈকৰ ৮ জানুআৰিত লৰ্ড ওএলিঙ-
নে আকও সেই কোঁঠ বেৰি ধৰি ১২ তাৰি-
খত সিল। ব্ৰিটিৰ দৰে আক্ৰমণ কৰি ললে;
তাতে ফুক্ষৰ বৰ টোপ ১৫৩, আৰু সেনা
১৭০০ জন বন্দিয়াৰ হৈ ওএলিঙনৰ হা-
তত পৰিল । সেই জুখৰ কাৰনে ইন্পানিয়া
ৰাজ মেলে ঠেওক ডিউক অক চিউদাদ বদু-
গো নাম আৰু বাব দিলে, আৰু ইঙ্গৰাজি
ৰাজ মেলেও ঠেওক এৰ্ণ অক ওএলিঙন
নাম দিলে ।

তাৰ পাচে বাদাজচ নামে এখান বৰ কোঁঠ
লবলৈ ওএলিঙন চাহাবে ডাক জুখ কৰি ৫
এপ্ৰিলত ললে । কিন্তু সেই কোঁঠ লবলৈ অতি
কঠিন; ১৮ মাৰ্চৰ পৰা ৫ এপ্ৰিল তাৰিখলৈ-
কে ইঙ্গৰাজিৰ সেনা ১,০৩৫ মৰিল, ৩,৭৮৭
খুন হল ।

১৮১২ সৈকৰ ২২ জুলাইত চালামাঙ্কা নগ-
ৰৰ ওচৰত মহা জুখ হৈ লৰ্ড ওএলিঙনে
ফুক্ষৰ ফৌজবোৰক পৰাজই কৰিলে; ইঙ্গৰা-
জি, পৰ্তুগাল, আৰু ইন্পানিয়াৰ সেনা ৮৪০
মৰিল, ৪,৭২৩ খুন হল, আৰু ৩০৮ কডু-
ৰাত হেৰাল । ফুক্ষৰ অধিক মৰিল, আৰু
সিহঁতৰ ৭০০০ সেনা বন্দিয়াৰ হৈ ওএলিঙ-
নৰ হাতত পৰিল । ইঙ্গলণ্ড এই জুখৰ
বাদা সুনি লণ্ডন আদি কৰি প্ৰধান নগৰবো-

বত তিনি বাতি দিগনিষ্ঠা কৰিলে । আৰু
ৰাজ মেলে লৰ্ড ওএলিংডনক ১০ লাখ টকা
দিবলৈ আগা কৰিলে ।

পাচে জোচেফ বনাপাৰ্চ বজা ইকপানিয়াৰ
ৰাজ ধানি মাৰ্দ্দিম নগৰৰ পৰা হুহকি জোআত
লৰ্ড ওএলিংডন কোজে সৈতে ১২ আগষ্টত
ভাতে সোমাল । পাচে ১৮১৩ সৈকৰ ২১ জুনত
বিতৰিয়া নগৰৰ ওচৰত ইকবাজিবিলাকে জো-
চেফ বনাপাৰ্চ বজাক জুখ কৰি জিনিলে,
কিন্তু ইকবাজিৰ ৭৪০ জন মৰিল, ৪,১৭০ খুন
হল । কুক্ষৰ পৰা ১৫০ পিডলৰ বৰ টোপ
আৰ বহু বহু লক হিলৈ আদি বনৰ সামগ্ৰী
কাৰ্হি ললে ।

৭ অক্টোবৰ তাৰিখত ওএলিংডনে কুক্ষ
দেসত সোমাল । ২৫ কেবৰুআৰিত অৰ্টিচৰ
ওচৰত আৰু প্ৰধান জুখ হৈছিল । পাচে ৫
মেই তাৰিখত লৰ্ড ওএলিংডন পাৰি নগৰত
সোমাল । তেঁওৰ অনেক ভাল কৰমৰ নিমি-
তে ইকলগুৰ বজাই ৰাজ মেলুআই সৈতে
তেঁওক ডিউক অৰ্ধাত ৰাজ কৌঅৰৰ সমান
মৰ্জতা হোআ বাব দিলে; আৰু বচৰি বচৰি
তেঁওক এক লাখ টকা দিবলৈ আগা কৰিলে ।
পাচে লগুনলৈ গৈ তেঁও ২৮ জুনত সেই সৰু-
লো বাৰ বিসই ৰাজ মেলৰ আগত পালে ।

১৮১৪ সৈকৰ ১১ এপ্ৰিলত নাপলিয়ন মহা
ৰজা পৰাজই হোআত সিংহাসন ত্যাগ কৰি
এলবা মাৰ্জুলিত সদাই থাকিবলৈ প্ৰতিগ্যা কৰি
ভালৈ গল । কিন্তু তাৰ পৰা গুপুতে পলাই
১৮১৫ সৈকৰ প্ৰথম মাৰ্চ তাৰিখত কুক্ষ দেসত
সোমাই নটৈ বন পাতিলে । তাকে দেখি
ইউৰপৰ সকলো বজাৰিলাকে ভই পাই বন
কৰিবলৈ সেনা সেনাপতিক পঠালে । সেই
সকলো কোজৰ ওপৰত ওএলিংডন প্ৰধান
সেনাপতি; তেঁওৰ ভলত ৬,২০,০০০ সেনা
আছিল; নাপলিয়নৰ ভলত ৩,০৫,০০০ আ-
ছিল । ওএলিংডনে আটৈএ নাপলিয়নৰ অনেক
প্ৰধান সেনাপতি জিনিচিলে, কিন্তু নাপলিয়নৰ
আটৈএ লগ পোআ নাই । সেই মহা বজাই
সৈতে জুখ কৰিবলৈ জুগুত হলত ১৮ জুন

তাৰিখত ওআতলু নগৰত বাতি পুজা বেলিত
কুক্ষৰ কোজে ওচৰত চাপিবলৈ ধৰিলে + ১১
বজাত জুখৰ আৰম্ভন হল, বাতিলৈকে মহা
জুখ কৰিলে, দেসত নাপলিয়নৰ কোজ পুাই
নটৈ হৈ বৰ নোআৰি বজাই সৈতে পলাই
গল । সেই জুখত নাপলিয়নৰ ৬০,০০০, আৰু
ওএলিংডনৰ ৩০,০০০ সেনা পৰিল । মৰা
সৰ লগত ২৫,০০০ ঘোঁৰাও পৰি আছিল ।
সেই বনৰ কাৰনে ইকলগুৰ ৰাজ মেলে ওএ-
লিংডনক ২০ লাখ টকা দিলে । পাচে তেঁও
প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি, প্ৰধান সেনাপতি, আদি কৰি
অনেক বাব পাই মিডুৰ দিনলৈকে সকলোৰে
পৰা অতি মান মৰ্জতা পালে ।

ডিউক অক ওএলিংডন মিডু হোআৰ
কাৰনে ইকলগুয়া সকলো সেনাপতিএ আপোন
বাঁও হাতত আৰু টুপিত কলা কাপৰ পিন্ধি-
বলৈ, আৰু ভৰোআল, বৰচা, নিচানত এনে
কাপৰ আৰি ধৰলৈ আগা দিচে । ফ্ৰচিয়া
বজাও আপোন সেনা সেনাপতিক এনে আগা
দিচে ।

ডিচেম্বৰ, অৰ্ধাত পুহৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for December, A. D. 1852. Sal. Sec 1774.

ডিচেম্বৰ	আশ্বিন	বাব	তিথি	দিনমান	ডিচেম্বৰ	পুহ	বাব	তিথি	দিনমান
১	১৭	৪	২০	১০২৫	১৭	৪	৬	৬	১০১১
২	১৮	৪	২১	১০২৪	১৮	৫	৭	৭	১০১৮
৩	১৯	৬	২২	১০২৩	১৯	৬	৮	৮	১০১৮
৪	২০	৭	২৩	১০২০	২০	৭	৯	৯	১০১৮
৫	২১	১	২৪	১০২২	২১	৮	১০	১০	১০১৮
৬	২২	২	২৫	১০২২	২২	৯	১১	১১	১০১৮
৭	২৩	৩	২৬	১০২৩	২৩	১০	১২	১২	১০১৮
৮	২৪	৪	২৭	১০২১	২৪	১১	১৩	১৩	১০১৮
৯	২৫	৫	২৮	১০২১	২৫	১২	১৪	১৪	১০১২
১০	২৬	৬	২৯	১০২০	২৬	১৩	১৫	১৫	১০১২
১১	২৭	৭	৩০	১০২০	২৭	১৪	১৬	১৬	১০১২
১২	২৮	১	১	১০২০	২৮	১৫	১৭	১৭	১০১২
১৩	২৯	২	২	১০১৯	২৯	১৬	১৮	১৮	১০১২
১৪	৩০	৩	৩	১০১৯	৩০	১৭	১৯	১৯	১০১০
১৫	১	৪	৪	১০১৯	৩১	১৮	২০	২০	১০১০
১৬	২	৫	৫	১০১৯					

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by N. Brown, Editor.

অৰণ্যমোদৰ

৭ বছৰ।

শোণ শিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫২।

বছৰ ১১।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1852. NO. 11.

সোনতকৈ সুম ভাল।

Industry better than Gold.

ভেতিয়া দক্ষিণ আমেৰিকা দেশলৈ সোন
পাবৰ আশাৰ অনেক মানুহ গৈছিল, ভেতিয়া

পিজাৰো নামেৰে এটা ইষ্টাৰিয়া দেশৰ মা-
বুহেও আনৰ বিচিনাকৈ কঁপালৰ মাছাছা
বুজিবৰ মন কৰিলে। কিন্তু তাৰ এটা ডালৰ
ভায়েকক বৰ মৰম কৰিছিল দেখি সি তাৰ

পিক দেশ লোভা পিজাৰো নামে ইষ্টাৰিয়াৰ এজন সেনাপতিৰ নক্সা।

Portrait of Pizarro, the Conqueror of Peru.

তলৈ গৈ তাৰ অভিলাস জনাই, লগত জাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, বোলে, আমি জি ধৰি সোন পাও, তাৰ আদ ধৰি তুমি নিবা ।

পিজাৰোৱ ককায়েক আলঞ্জোৱা ঠেঙৰ বৰ লছোনি স্বভাও, আৰু বৰ বিবেচক আছিল, ঠেঙ এই অভিলাস ভাল নে পাই নানা বি-পদৰ কথা আৰু সোন পোআ নো পোআৰ অনিচ্ছাৰ কথা কৈ ডায়েকক বে জাবলৈ পৰা-মৰ্ম দিলে ।

কিন্তু ঠেঙৰ পৰামৰ্শ পিজাৰোএ নু সুন দেখি ঠেঙ তাৰ লগত জাবলৈ মান্তি হল, কিন্তু এই কথা কলে, বোলে, মোক সোনৰ ডা-গো বে লাগে, আৰু আন একোকে বে লাগে, অকল মোৰ বইৰ বস্ত্ৰ ধৰি তোমাৰ জাহাজত নিবলৈ দিবা ।

পাচে পিজাৰোএ তাৰ জি আছিল সকলো-কে বেচি এখন জাহাজ কিনি আৰু আন আন কেতবোৰ সোন পাবলৈ আশা কৰা মানুহে, সৈতে জাহাজ কৰিলে, কিন্তু আলঞ্জোএ হলে অকল নান্দল, কোৰ, কুঠাৰ, ধানৰ বিয়া, আৰু নানা বিধৰ সাকৰ গুটি ইত্যাদি খেতিৰ সামগ্ৰিত বাজে আন একোকে ন ললে । পি-জাৰোএ এইবোৰ বস্ত্ৰ প্ৰবাসলৈ নিব ন লগা বুলি পেটে ককায়েকৰ কথাত ইহি ঠেঙক সুখে একো নু বুলিলে ।

বৰ সুন্দৰ বতাহ পাই সিহঁত কিছু দিন গৈ সোন পোআ চাইৰ ওচৰত এঠাইত জাহাজ লগালেগৈ ।

তাৰে পৰা জি সোন পাবলৈ আশা কৰি-ছিল, তাকে ধানিবলৈ আৰু আউটিবলৈ নানা বিধৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ ললে, আৰু কেতবোৰ মানুহ কুলি ধৰিলে; কিন্তু আলঞ্জোএ কেইটা মান মেৰ চাগ, চাইটা বলধ, আৰু সিহঁতক বাটত খুজাবলৈ বুঝাহে কিনি ললে ।

এইবোৰ লৈ জাহাজ মেলি লিবিলাকে বিৰি-খিনিএ আমেৰিকা দেশ পালেগৈ । তাতে আলঞ্জোএ ডায়েকক কলে, বোলে, মই তো-মাৰ উপকাৰ কৰিবলৈহে লগ লৈ আহিটোঁ, এতেকে মই তিৰৰ কোখৰত গন্ধ মানুহ লৈ

খাকী, তুমি সোন বিচাৰিগৈ; আৰু জোয়াৰ জিমান আশা, তিমান পালে আৰুও তুমিএ সৈতে ইল্লানিয়ালৈ জায় ।

পিজাৰোএ এই কথাতে সোন বিচাৰিবলৈ ওলাল, কিন্তু ডায়েকৰ কথাত ঘিৰ কৰি তাৰ লগাবিলাবোৰক কলে, বোলে, মই তাৰিলোঁ জে মোৰ ককাই গিয়ানবন্ত, ইল্লানিয়া দেশতো সকলোএ ভেনে হেন ভাবিছিল; কিন্তু এতিয়া দেখোঁ তাৰ বিপৰিত হল । ইয়াত আহি ঠেঙ বলধ গৰুৰে বন্ধ কৰিব খুজিচে, ঠেঙ জেন আপোনাৰ ঘৰতহে থাকি আন একো ন কৰাটক খেতি কৰিব । কিন্তু আমি আ-মাৰ সময়ৰে ফি কৰিব লাগে জানোঁ, এতেকে লৰাইত বলা, আমাৰ জদি সুৰ্গপাল হই, তেহে জিয়াই থকা কেই দিন ধনবন্ত হৈ খাব পা-ৰিম ।

এই কথাত সকলোএ প্ৰসন্না কৰি ঠেঙ জলৈকে নিএ, তালৈকে জাবৰ প্ৰতিগ্যা কৰিলে; কিন্তু ইল্লানিয়া দেশৰ এটা বুৰা মানুহে মূৰ জোকাৰি কলে, বোলে, তুমি তোমাৰ ককায়ে-ক জেনে অগিয়ান পাতিচা, ভেনে হব নে পাই ।

পাচে সিহঁত হাবিএ বনে, বাটে অবাটে, পৰ্বত নৈ চৰাই, বদে বৰধুনে ভালেমান চাই ফুৰিলে; কিন্তু এইবোৰ দুখকো দুখ নু বুলি সোন চাই চাই এঠাইত কিছু সোন পালে ।

এই সুভাগ্যত বৰ উচাহ পাই জি চাইত সোন পালে, তাতে ধানিৰ ধৰিলে; কিন্তু তাতে লিবিলাকৰ খাদ্য বুঝা গোটেই চুকাল । লি-বিলাকে ভালেমান সোন পালে হই কিন্তু ভো-কত অতি কষ্ট পালে, তেওঁ সুম কৰিহে আ-ছিল, আৰু কল মূল খাই প্ৰান ধাৰন কৰি থাকিল ।

কিন্তু সেনত তাকো নো পোআ হলত আৰু লিবিলাকৰ মাজৰ কেইটা মানৰ দুখত প্ৰান দাল হলত জি কেইটা বল, সিহঁতে জি সোনৰ পৰা ইমান দুখ পাইছিল, তাকে লৈ আলঞ্জোক জত এৰি আহিছিল, তালৈকে পেট পেলাই পেলাই চুচৰি জাব পাৰিলে মাখোন ।

ইহঁতে ই কালে সোন বিচাৰি থাকোঁতে সি কালে আলপোঞা কি হ'ব, তাক আগৰে জানি এতোধৰ ভাল চাই মাটি বিচাৰি লৈ লগত অনা গৰু আৰু মানুহেৰে হাল বাই চাহ কৰিলে । পাচে সি তাতে লগত অনা গুটি আৰু আলু ইত্যাদি বৈ অনেক সহ পালে । মেৰ চাগবোৰ জি আনিছিল, তাক লাগবৰ ভিৰৰ এখন পথাৰত চৰোআত গাই পতি দুটাকৈ পোআলি হল; ইয়াত বাজে পিজাবো উভতি অহালৈকে অনেক পুৰুষাৰ্হ কৰি ডালেমান ধান্য দুবা গোটাই ধলে ।

পিজাবো উভতি আহিলত ককায়েকে অতি আদৰকৈ আনি কাৰ্জ কেনেকৈ মিথি কৰিলে, তাৰে কথা সুধিলে । তাতে সি কলে, বোলে, আমি ডালেমান সোন পাইচোঁ, কিন্তু আমাৰ লগৰ অনেক মানুহ মৰিচে, আৰু জি কেইটা আচোঁ, সিও ধাবলৈ বে পাই মৰিব লগা হৈচোঁ; আজি দু দিনৰ পৰা গচৰ চাল আৰু ফল মূলত বাজে আন একো খোআ নাই, এতেকে মোক সিধে ধাবলৈ দিয়া ।

আলপোঞা অতি নমু হৈ কলে, বোলে, আমি জেতিয়া আহোঁ, তেতিয়া কাতো কৰে একো নো খোজোঁ, বুলিছিলোঁ, তুমি সুম কৰি জি সোন পোআ, তাকো মই খোজা নাই, এতিয়া মই সুম কৰি উপাৰ্জন কৰা বস্তু জে তুমি খোজা, ই নব আচৰিত; কিন্তু তুমি মোৰ ধাৰৰ দুবো সৈতে জদি তোমাৰ সোন ললোআ, তেন্তে মই তোমাক ধাবলৈ দিব পাৰোঁ ।

পিজাবোএ এই কথা বৰ নিৰ্মমিয়াল হেন ভাবিও ভোকত সেই কথাতে মাতি হল, কিন্তু ধাৰৰ দুবাৰ ললনি আলপোঞা ইমান সোন নিলে, জে অলপ দিনৰ সুৰতে তাৰ এটাই ধনি সোনেই ঢুকাল ।

পাচে আলপোঞা জি জাহানত আহিছিল, তাতে আৰুও উভতি জাবলৈ কলত পিজাবোএ বৰ ধনকৈ কলে, বোলে, তুমি জেতিয়াই মই সুমকৈ জি আনিছিলোঁ তাৰ আটাই ধনিকৈ বি এখে নিৰ্মমিয়াল হ'বা, তেন্তেই তুমি নো হোআকৈ জাহ, আৰু তোমাৰ নিচিনা

এবে নিৰ্মমী ভাৱে সৈতে জোআতকৈ এই বস্তু সুকাই মৰাই ভাল ।

আলপোঞা এই কথাত ধন্য ব'লি তাৰেকক অতি আদৰকৈ মাৰট মাৰি কলে, বোলে, যে মোৰ পুত্ৰ পিজাবো, তুমি ইমান আপদত পৰি ইমান দুমকৈ অনা বস্তু মই বৰপকৈ নিম্ন বুলি পতিয়াইচা বে! মোৰ পুত্ৰ তাইৰ প্ৰতি এবে নিৰ্মমিয়াল হোআতকৈ প্ৰিথিবিৰ আটাই সোনেই জদি পুচে, তেও ভাল । কিন্তু তোমাৰ ঘনলৈ ইমান লোভ দেখি সেই ধোল সম্পাদন কৰি তোমাৰ উপকাৰ কৰিবলৈ ইচা কৰিছিলোঁ, তুমি এতিয়া নিকিলা, জি সুম আৰু ভবিন্যাস বিবেচনা তুমি জিন কৰিছিলো, সেয়েই ন হলে তোমাক সুকাই মৰাৰ পৰা জি সোন আনিচা, সি বাখিৰ নোআবিলেইভেন; এতেকে তোমাৰ ঘন লৈ জোআ, আগলৈ তাক জি কপে বেৰহাৰ কৰিব পাই, তাকো জানিলা ।

পিজাবোএও ককায়েকৰ মহমত বৰ আচৰিত হৈ দেখি নিকি জানিলে, জে সোনতকৈ সুম ভাল ।

পাচে নিবিলাকে ইলানিয়া দেশ আৰুও নিৰ্মমিয়াল পালেগৈ, বাটত পিজাবোএ ককায়েকক নদাই তাৰ আদৰ ধনি ধন দিব খুজিছিল; কিন্তু তেঁও এই সমিধান দিছিল, বোলে, মই সোন নো হোআকৈ মোৰ আহাৰ মিলাব পাৰিম ।

জবাব দিহ ।

ধৰ্ম্মৰ কথা বক্তা ।

Religious Intelligence.

কলিকতা নগৰত ১১ অক্টোবৰ তাৰিখে মহেশ্বৰি দেবি নামে চন্দ্ৰ কুমাৰ ঠাকুৰৰ না-
তিনি এজন সিদ্ধান্ত ক্ৰিয় মোহন বামুৰ্জিয়াৰ
হতুআই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাভ্য কৰা হ'ল ।
প্ৰথমতে ডেও বিধৱা হৈ কানিত নিবাস কৰি-
বলৈ গল; তাৰ আগেয়ে গিয়ানেন্দ্ৰ মোহন
ঠাকুৰৰ বৈশ্ববিক্ৰম মহেশ্বৰিক নতুন নিয়ম
সাত্ৰ দি সিকালে; পাচে কানিলৈ জোআত
গিয়াতিবিলাকে তাক কাৰ্ছি নিলে, তথাপি
ঠেও আন এখন পাই পাই পাই বিয়াস কৰি
সেনত কানিৰ পৰা পলাই গিয়ানেন্দ্ৰ মোহন-
লৈ বাত্ৰা পঠাই সেই পাদুৰিৰ ঘৰলৈ গৈ
খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মত সোমাল ।

দিলি নগৰত বাম চন্দ্ৰ নামে অনেক গিয়া-
নৰ পুৰি লিখা এজন জোতিসিয়াই বচৰ চা-
ৰেক প্ৰমান চাই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম স্বৰূপ বুলি
জানিলে । পাচে ১১ জুলাইত ইঞ্জৰাজি ৰাজ
ধৰ্ম্মত সোমাল । তাক দেখিবলৈ হেজাৰ হে-
জাৰ মানুহে গোটে খাই, গিৰ্জাত আৰু তাৰ
চাৰিও কালে হুৰা মুৰা কৰি আছিল । আৰু
বাম চন্দ্ৰৰ লগত চমনলাল এজন বেজকো একে
ঠাইতে মণ্ডলিত গ্ৰাভ্য কৰিলে ।

হিন্দুস্থান আৰু লঙ্কাত জি জি মিস্যনেৰি
লোক আৰু মণ্ডলি আছে, তাৰ এই বচৰত
নৈক লেখ লৈ সিদ্ধান্ত মলেক চাহাবে সমাচাৰ
পত্ৰত লিখিছে । সমাজ, মণ্ডলি, পাদুৰি, আৰু
মিস্যৰ সংখ্যা এই ।

ধন দিয়া বিদেশি লোকৰ সমাজ	২২
বিদেশি মিস্যনেৰি পাদুৰি	৩২৫
হিন্দু দেশি মিস্যনেৰি পাদুৰি	৪৮
হিন্দু দেশি উপদেশক	৬২৮
মিস্যনেৰি থকা ঠাই	৩১৩
এই দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি	৩৩১
মণ্ডলিৰ লোক	১৮,৪১০
সবাই বুৰাই মুঠে খ্ৰিষ্টিয়ান	১,১২,১২১
দিনৰ ইকুল	১,৩৪৭
ভাত পৰ্হা চাভৰ	৪৭,৫০৪

সৰাক পোহা ইকুল	২৩
ভাত পৰ্হা লৰা	২১,৪১৪
ইঞ্জৰাজি সিকোআ ইকুল	১২৬
ভাত পৰ্হা চাভৰ	১৪,৫৬২
চোআলিক সিকোআ ইকুল	৩৪৭
ভাত পৰ্হা চোআলি	১১,৫১২
চোআলিক পোহা ইকুল	১০২
ভাত পৰ্হা চোআলি	২,৭২২

সেই সকলো মিস্যনেৰি কৰমত বচৰে বচ-
ৰে ১২,০০,০০০ টকা খৰচ জাই । তাৰ
প্ৰাই ৬ ভাগৰ এভাগ, অৰ্থাত ৩৩,০০০ টকা
এই দেশত থকা ধৰ্ম্মি লোকে দিএ; সি ৫
ভাগ ইঞ্জলও আৰু আমেৰিকাৰ পৰা আহে ।

পশ্চিম কানাডা দেশত অনেক মতৰ ধৰ্ম্মত
পুৰতা লোকৰ সংখ্যা ।

ইঞ্জৰাজি ৰাজ ধৰ্ম্মত পুৰতা	২,২৩,২২৮
কমিয়া ধৰ্ম্মত	১,৬৭,২৩০
প্ৰে'নিত্ৰিবিয়ান মতৰ লোক	২,০৪,৬২২
মেথডিষ্ট লোক	২,০৪,৬১৩
বাপ্টিষ্ট লোক	৪৫,৪৭৫
চিটান কৰা স্বতন্ত্ৰ লোক	৭,২৩১
লুথৰন মতৰ লোক	১২,০৮৫
কু'একৰ লোক	৭,৪২৭

ইউনিবৰ্চালিষ্ট অৰ্থাত সকলো মানু-
হৰ পৰিত্ৰান হ'ব বোলা লোক ২,৬৮৮
কোনো ধৰ্ম্ম ন মনা লোক ৩৬,২০১

ইউৰোপৰ পৰা আমেৰিকালৈ কোআ কা-
থলিক মানুহে ক্ৰমে ক্ৰমে সেই ধৰ্ম্ম এৰি
প্ৰায়ে ২০ লাখ মানুহে আন ধৰ্ম্ম ললে ।

১৮৪২ সঁকত কচিয়া দেশৰ ৰাজ ধৰ্ম্ম লো-
আ মানুহৰ সংখ্যা ।

কমিয়া লোক	১,৪৭৩
আৰ্মেনি লোক	১১
প্ৰে'ভেইট লোক	২,৭০৩
য়িহুদা লোক	১,৭৮৭
মচলমান	৮২৮
দেও পূজক	১,১৫০

মুঠে ৭,২৫২
এই সকলোএ আপোন আপোন ধৰ্ম্ম এৰি
কচিয়াৰ গ্ৰিক ধৰ্ম্ম ললে ।

তিৰ্থ জাত্ৰা ।

Wanderings of a Pilgrim—From the Bengali

৩ অধ্যায় ।

অজ্ঞোধ্যাৰ বিবৰন ।

চৰি ।

অজ্ঞোধ্যাৰ বিবৰন কৰোঁ মই নিবেদন,
মন দিয়া সুন্য সৰ্ব জনে;
দেখি আহিলো নয়নে, আৰু সুনিলো জি কানে,
বুজাইলন্ত তাৰ বাসি গানে ।
কহেই জি ৰূপ বেৰুৱা পদ ভাৱে ৰচি কথা,
বিচাৰিয়া বুজিওক সাৰ;
নু বুজিলে তাৰ বিধি ন হৈবেক কৰ্ম নিধি,
ব্ৰেখা হব মোৰো সুম ভাৰ ।

পদাৰ ।

বজাল দেশত খ্যাতি অজ্ঞোধ্যাৰ ধাম,
হিন্দু শোকে বোলে, জনমিলে সি ৰাম ।
সেই হেতু আচে তাতো এক তিৰ্থ ধান,
সন্ধ্যাসি সকলো জাই দৰ্শন কাৰন ।
ইহা জানি ময়ো জাত্ৰা কৰিলোহেঁ তথা,
কৰিবলৈ দৰশন সি ৰাম আৰু সিতা ।
কত দিনে গৈ হলো ধানে উপস্থিত,
ঠায়ে ঠায়ে দেখোঁ কত প্ৰতিমা ধাপিত ।
ৰামৰ ছাটত গৈ সবজুতে স্নান
কৰিলোহেঁ বিধি মতে তপন সি ধান ।
সিতা ৰাম, লক্ষ্মনক দৰ্শন হেতুৰে
উপস্থিত হলো মই মন্দিৰ দুআৰে;
ভেতিধ্যানে ৰামাউত বৈৰাগি সকলে,
আহি মোক বেৰি ধৰিলন্ত চাৰি কালে ।
কেৱে বোলে, জাঁহী, মই কৰাবো দৰ্শন,
জন্তু কিকিঁত দিবা মোক কেনে ভজু মন ।
নে জাৰা তাহাৰ সন্নে, বোলে অন্য জনে,
বহু খন হৰি লব, জানিবাহা মনে ।
এই ৰূপ ইটে নিটে কৰি হুবা মুৰা,
লগালে বহু কন্দল সকলো বপুৰা ।
তাক দেখি একে ঠৰে তাৰোঁ মনে মনে,
কেৱে ৰূপ পুৰা হব, এই তিৰ্থ ধানে?
ইতি মধ্যে দেখিলো মহন্ত এক জন,
আহি নিলে ঠপালত সিদ্ধুৰ চন্দন;
পলে দিলে এক ধাৰ মালা পুৰ্ণ হাৰ,
হাতে ধৰি কলে, জাজি, হলো জুনি মোৰ ।

এই হেতু মোৰ ঘৰে কৰা নিধু গতি,
সি ৰাম দৰ্শন পাৰা সিতাৰ সজ্জতি ।
নিজ সন্নে লৈই মোক বহুআলে তথা,
বুলিব ধৰিলে অতি মধু স্বৰে কথা;
আত্মা পৰিয়াল বাত্ৰা মোহোত জিগ্যাসি,
পাচে কব ধৰিলে মহন্তে হাসি হাসি;
সিতা আৰু ৰামক দৰ্শনৰ কাৰন
বোলা, মোৰ আগে আনি আচা কত ধন?
পূজাৰ হেতুকে লাগিবক কিছু অৰ্থ,
নিচয়ে জানিবা আচে বিধি এহি তিৰ্থ ।
কত টকা দিব পাৰা আনিও নাধ্যাত,
এই বাক্য সুনি মই হলো বজুঘাত ।
নাছট সন্ধ্যাসি মই নাহিকে সমল,
আছিলে হাতত মোৰ এখনি কন্দল;
মিগ চাল, কমণ্ডলু বিকৃতিৰ গোলা,
টঙ্কালি জোলোৱা আৰু কদাধ্যৰ মালা;
এই সব আছিলেক আৰু এক ডোৰ,
খন সোন ঐশ্বৰ্য্যাদি' সেই মাত্ৰ মোৰ ।
ইসৰৰ পৰা একো উপাই ন হব,
আৰু কোনো ধৰি লোকে কদাচো ন লব ।
কি কৰিমো, কলৈ জাইমো, কি হব উপাই?
অকল্যাতে সঙ্কটে পৰিলো এহি ঠাই ।
চিন্তাজুত হলো মই মুখে নোলাই কথা,
কহিতে ধৰিলো পাচে মোহোৰ বেৰুৱা;
ৰামাউ সন্ধ্যাসি ৰাপু তুমো তিৰ্থ পথে,
এক কৰা কৰি মাত্ৰ নাহি মোৰ হাতে ।
তুমিহে মহন্ত লোক ৰাম নাম বেসি,
খন নাহি আনে কোনো জি সব সন্ধ্যাসি ।
জানি এহি সব কথা কহিচা আপুনি,
তাক সুনি হৈল নিভো জলন্ত অগনি ।
দুই চকু বজু বৰ্ণ সুৰে চক্ৰকাৰ,
সৰ্ব সৰিলো কঁপিব ধৰিলে তাহাৰ ।
পাৰিলেক গালি কোনে কৰিব গৱন,
বিটপাও কহিলন্ত কেনে তাৰ মন ।
বুলিব ধৰিলে সেয়ে, অৰে দুষ্ট নব,
কি কাৰনে আহিছিলি অজ্ঞোধ্যা নগৰ?
অৰ্থ যদি নাহি হাতে কি কাৰ্য্যে আহিলি?
কিয় আলা দৰ্শনৰ হেতুকে কহিলি?
ভোৰ পিচে লাগি মোৰ সকলো বিকল,

কি ধূমো আৰু তিৰি পূজাৰি সকল ?
 আৰু সূনি পূৰ্বৰপি হ'লো চমতকাৰ,
 নিৰ্বাৰ মহন্তে বাধে গ্ৰিহন্তৰ ভাৰ ।
 মাখাত দিহল কঁচ অন্নত বিভূত,
 কৰিচে ভূমিত কঁপালত দিৰ্ঘ কোট ।
 কট্টত কোপিন তাৰ লোভে অতিসই,
 তথাপিভো গ্ৰিহবানি সুনোতে বিজাই ।
 কমল কদাৰ্য মালা লৈলন্ত কাৰ্হীয়া,
 বাহিৰ কৰিলে মোক গলত ধৰিয়া ।
 অনেক ক্ৰন্দন কৰি, কৰিলোঁ মিনতি,
 তথাপি বি দিলে দৰ্শনক অমুমতি ।
 কাৰ্হি কাৰ্হি মন্দিৰৰ ওচৰক গলোঁ,
 তাহাতে পুখান পাণ্ডা আছিলে সকলো ।
 ভাসম্বাৰ আগত বৃজালোঁ বিবৰন,
 সি সবেও নু গুনি বুলিলে কুবচন ।
 বিনই বচন কত কৰিলোঁহো ভূভি,
 তাৰ পাচে বুলিলন্ত মহন্তৰ পতি ;
 কৰিও কৰিচা ভূমি তিৰ্ধত গমন,
 তথাপি পূজাৰ বিনে নে পাবা দৰ্শন ;
 এই হেতু সাৰ কথা মই কহোঁ সুন,
 পাঁচ সিকি দিয়া ভূমি কৰিও দৰ্শন ।
 ন হ'ব তাক নি দিলে দৰ্শনৰ সিধি,
 জি হেতুকে আচে জানা এহি তিৰ্ধ বিধি ।
 মহন্তৰো মুখে সূনি এতেক বচন,
 নিচয়ে নিবাস হ'লোঁ, আৰু খেদ মন ।
 নে পালোঁ দৰ্শন, নিলে কদাৰ্য মালা,
 দুখ মনে চলিলোঁহোঁ চহৰ বজা ।
 বহু দূৰ ন হই, গিতো অজোখা ওচৰ,
 তাতে দুই মূৰ্তি আচে সিতা ও বামৰ ।
 তাত এক পৰি ঘৰ বামৰ মন্দিৰ,
 আৰু সেই ধানে আচে পুণ্ডৰি গতিৰ ।
 কাঠৰ পাটেৰে বেৰি বাধিচে জতনে,
 নাহিকে ভাষাত পানি এহিলে কাৰনে ।
 জাতিলোকে আহি কৰে তাহাত দৰ্শন,
 বোলে, এই ধানে হৈল বাম অজ্ঞান ।
 পুৰানি দধিনা আদি কৰি লই পূজা,
 সি ধানভো আচে এক মহন্তৰ বজা ।
 অৰ্থ নাহি পালে কথা সিও নাহি সূনে,
 ধৰ্ম কৰ্ম এই মাজ দেখিচোঁ আপোনে ।

প্ৰতি দিনে বহু লোক কৰাই .ভোজন,
 ন হই দধি, কিন্তু পৰিয়াল গন ;
 অন আদি উপহাৰ জুগুত কৰিলে,
 সাৰি পাতি বহে সবে ভোজনৰ কাল ;
 দুআৰ বন্ধন কৰি ভোজন কৰই,
 কাৰন বিদেশি কেন নাহি পুবেসই ।
 মুখি জাতি ভিখ্যা মাগি থাকই বাহিৰ,
 ভোকে তনু দহে প্ৰান ভোকে নিবন্তৰ ;
 তথাপি নাহিকে দায়। সিহঁতৰ প্ৰতি,
 কটিন বিদই সব ন কৰই দ্ৰিষ্টি ।
 কিন্তু যদি কোনো লোকে খোজে ঘনে ঘন,
 বেঁতেৰে কোবাই তাক কৰে নিবাৰন ।
 ভোজনৰ সেসে জত অৱসেস থাকে,
 বাহিৰত বাঁটি দিএ জাতি সকলোকে ;
 আৰু অৱসেস পাত্ৰত সকলো ভৰি,
 বাটি দিএ জাতি এক এক মুঠি কৰি ।
 ব্ৰাহ্মন, বৈষ্ণৱ, সন্যাসিও বামাউত,
 উৰ্ধ বাহু, উদাসিন আৰু অৰধুত ;
 ইত্যাদি জতক জাতি সেহি ধানে জাই,
 সেই এক মুঠি অন সকলোএ খাই ।
 জদি কোনো লোকে অন ন কৰে গ্ৰহন,
 বোলে, তাৰ তিৰ্ধ কল হ'ব অকাৰন ।
 এই হেতু সকলোএ ন কৰি বিচাৰ,
 তিৰ্ধ অন বুলি খাই হেতু উধাৰৰ ।
 মোকো সেই ৰূপে এক মুঠি অন দিলে,
 তাক দেখি মনে মোৰ বিজাই জন্মিলে ।
 হিন্দু লোকে বোলে, জাতি বধ্য ধৰ্ম সুষ্ঠু,
 তিৰ্ধ ধানে দেখোঁ সেয়ে হই মোৰ ভুট ।
 এই ৰূপে গুনি অন কৰিলোঁ ভিৰাগ,
 তাক দেখি বামাউত হৈল বৰ বাগ ;
 দ্বিজিত, ধৰিয়া মোক ভূমিত পেলালে,
 ইটাত লাগিয়া মোৰ ওঁঠক কাটিলে ।
 তাৰ বিধে দুখ পাই কৰিলোঁ ক্ৰন্দন,
 আছিলে এবাৰ সূনি বহু লোক গন ।
 কৰিৰ ওলালে মোৰ হিৰাতে পৰিয়া,
 সেই হেতু নিলে মোক ভিতৰে ধৰিয়া ।
 কপট ভাৱতে বোলে নানা মধু বানি,
 জত দিন ইচা থাকে ইয়াতে আপুনি ।
 দণ্ড ধাৰি দণ্ডি দেখো বহু নাবাৰন,

কি কার্জে ভিৰ্ত্ত ভূমি করিবা ভ্রমণ !
 বায় নাম ভপ কবা এহি ধানে বসি,
 অস্ত্র কালে নিৰাপদে হবা স্বৰ্গবাসি ।
 ভোমার মহিমা দেখি সাধু মহাজন
 পসিবলৈহে গৈছিলে ভোমার চরন ।
 তাক নু বুঝিহে ভূমি ভোলা মহেশ্বর,
 পৰিলা ইটাত করি মনে অতি ভয় ।
 সেই হেতু গিগিল ভোমার ওঁঠ তাত,
 কার সক্তি আছে তবু প্রতি তোলে হাত ?
 কিন্তু ক্রিণা করি দোস খেমিওক বাপ,
 ভোমার দুখত আমি পাইচো সন্তাপ ।
 ভিতরে কপট বাধি মুখেতে বিনই,
 পাচে মোক নিলে তুলি ওপর কৌঠাই ।
 দিবা ষাট আনি দিলে নয়ন কাৰনে,
 আক সুক্সা করিলে লোক দুই জনে ।
 দধি চেচি উপহার আনি তেতিখানে,
 জুগুত করিলে মোর ভোজন কাৰনে ।
 বাধিলে দোসত পতি কপট অন্তরে,
 নি ধানর অধিপতি নবাবর ডরে ।
 কাৰন যদি নবাবে কোনো চিনু পাই,
 কঠিন জাভনা করি বহু ধন লই ।
 সেই হেতু ভয়ে মোক বাধিলে নির্জানে,
 জি জি বোলোঁ মই, সবে করে ভেতিখানে ।
 গুচাবলৈ ইচা করি মোহোর সন্তাপ,
 সৰ্বদাই আহি সবে করে প্রেম আলাপ,
 নানা বাধ্য ভাল, খোল, টঙ্কর, মুদ্রা,
 ইত্যাদি বজাই করে মনে অতি বহু ।

ত্রিভিন্ন দিনত আহি কপটি সকলে,
 তাসদ্বায় সঙ্গে মোকো বজাবলৈ দিলে ;
 লেহি সব বাধ্য মই পূর্বে নিকিচিলোঁ,
 দুইব সন্তত পৰি ভাহাক বজালোঁ ।
 ভাব পাচে সকলোএ করিলে গমন,
 নিদ্রার কাৰনে ময়ো করিলোঁ সরন ।
 ত্রিভিন্ন প্রহর বাড়ি মোহোর আগত,
 ত্রিধ নাহি সন্তত জুবতি উপস্থিত ;
 বুলির ধরিলে, মোক সূনা হে নৌসাই,
 মোর নিবেদন এক আছে তবু ঠাই ।
 সুনিয়া এতক বাক্য ঠপিনোঁ ভরত,
 বিনই ভারতে কলোঁ বুঝিবা আগত ;

সূনা, মাজি, বিলা কালে কি হেতু গমন,
 প্রভাতে কহিবা মোক জি থাকে কখন ।
 এনে সুনি হাস্য মনে করে ত্রিধ মজি,
 অনুচিত কোলু তিক, নাতিনি কোলুই ?
 মহন্তর সন্তত মোহোর মাজি,
 সাধ্যান্তে বজাই করে নতুন জৌহরি,
 বাধ্য আদি সুনি তবু সুললিত গান,
 সেই হেতু হৈচে তাই ভোমাতো মগন ।
 এহিলে কাৰনে মই জনালোঁ ভোমাক,
 গ্রহন করিও কন্যা ধরি মোর বাক ।
 জত আছে ঐহজাদি অধিকার হবা,
 এই হেতু দিব খোজোঁ বিবাহ গজব ।
 এই রূপে বুলি বুলি এক পুন্দ্র হাব
 হঠাতে পেলাই দিলে মাখাত মোহোর ;
 পৰিলোঁ বিপদ কালে, নে দেখোঁ উপাই,
 সেই হেতু নানা রূপে করিলোঁ বিনই ।
 যদি ইচা কবা, মই তাহাতে সন্তোষ,
 কি কার্জে গুপ্ত হব, হওক প্রকাশ ;
 যদি এই কার্জে মই মজল দেখিবো,
 তেহে কিয় মেসে মেসে ভ্রমণ করিবো ?
 আক বুলি অতি চল করিলোঁ বিদাই,
 চিন্তা জুজ হলোঁ, পাচে কি করোঁ উপাই ?
 বাহিরে জাব নোআবোঁ, কেনেকৈ পলাবো,
 বিপদ সঙ্কটে বখা কি রূপে পাইবো ?
 প্রবন্ধনা বিনে পথ নে দেখিলোঁ আন,
 ভিতরে কপটি হলোঁ এহিলে কাৰন ।
 সূজর উদই হৈই পুহাইলে বজনি,
 মহন্তে পঠাই দিলে ভিবি তিনি জনি ;
 বুলির ধরিলে, মোক সূনা, নাবায়ন,
 মহন্তর অনুমতি করোঁ নিবেদন ;
 ঘরত আচই ঠেঁওর দুহিডা জুবতি,
 দান দিব খোজ, হলে আপোনার মতি ।
 এনে সুনি বুলিলোঁহো মই তাসদ্বাক,
 আপুনি মহন্তে যদি বুলির মোহোক,
 তেহে এক কথা মই ঠেঁওক কহিবো,
 স্বিকার করই যদি গ্রহন করিবো ।
 এতক বচন সুনি মহন্তর পতি,
 নিলাজ বজারে মোক বুলিলে অবিতি ।
 চল করি বুলিলোঁহো তাহার আগত,

কবিবো বিবাহ এহি মোহর সেন্ড,
 ত্রি হেতুক হৈচে মোহ এহি জন্ম মাস,
 লক্ষন কহিলে তাক হব মোহ দোস;
 কিন্তু বহু জনস্যাৰে বিবাহক দিবা,
 বাদ্য আদি বজাই কবিবা নানা সোভা।
 মোহোৰ বচন সুনি পাইলন্ত আশ্বাস,
 পাৰ মোক কন্যা দি কৰিলে এনে আস।
 ওলাব সোমাব হেতু মোক ভেতিখ্যানে,
 অনুমতি দিলে পাচে পুঙ্খলিত মনে;
 কিন্তু মোৰ সন্যাসি পুথিক বন্ধি কৰি,
 নিজ নজ্জ বাখিলন্ত চন্দুকত ভৰি।
 এই ৰূপে বাখি মোক একাদশ দিনে
 জানিলে সন্যাসি নাহি জাব কোনো ধানে;
 পুতাই জন্মাই তাক আৰু দুই দিন,
 খুজি লগে পুথি খনি পৰীৰ কাৰন।
 বজালি বৈৰাগি এক চুঁচুৰা নিবাসি,
 হৰিদাস নাম তাৰ অজোখ্যা পুৰাসি;
 তাহাৰ সহিতে কৰি প্ৰেম আলাপন,
 গুপ্তে কহিলো মোৰ সব বিবৰন।
 সবল স্বভাৱে তেঁৱে দিলে অনুমতি,
 মোহোৰ সজ্জত বাখা আপোনাৰ পুথি;
 জেতিয়া ইখানৰ পৰা কৰিবা গমন,
 হনুমান ধানে মোক পাবা দৰসন।
 তাৰ পাচে সেই ৰূপে কৰি ভেতিখ্যানে,
 পাঁচিলো তাহাক মই ঠিকনাৰ ধানে।
 পাচে কৰিলোহো মহন্তক নিবেদন,
 আজি মই চহৰত কবিবো ভ্ৰমণ।
 এহি সুনি সজ্জ মোৰ দল লোক দিলে,
 উটত ভুলি মোহোৰ বিদাই কৰিলে।
 চহৰৰ কোটোআল ফুৰি দেখা পালোঁ,
 মোহোৰ সকলো কথা তাহাক জৱালোঁ।
 সুনি কথা তেঁৱে মোক কৰিলন্ত সুজ,
 কুলত চজিৱা সিন্ধো সন্যাসিৰ ভক্ত।
 মোৰ সজ্জ চলিলে জন্ত লোক গন,
 সকলোকে খৰি ভাতে কৰিলে বন্ধন।
 তাৰ পাচে আৰু সুনি মোৰ বিবৰন,
 মহন্তৰো বাল ধানে কৰিলে গমন।
 অনন্তৰে সন্ধ্যা কালে ঘূৰি আহিলন্ত,
 মহন্তৰ পতিকে সজ্জত আনিলান্ত।

দেখি মহন্তৰ ক্লেস ময়ো খেদ পালোঁ,
 কোটোআলৰ আগত বিনই কৰিলোঁ;
 মোৰ নিবেদন এই সূনা ৰাজ্য পতি,
 তিৰ্ভত গমন কৰোঁ, দিৱা অনুমতি।
 মহন্তৰ সজ্জ মোৰ নাহি পুৰোজন,
 মোক নে মাৰিলে ক্ৰোধ কৰি এহি জন;
 কিন্তু এহি মাত্ৰ দোস আচই তাহাৰ,
 ন কৰিলে একো মোৰ স্বৰূপ বিচাৰ;
 আৰু মোক বাখিছিলে নিজান কৌণাই,
 তাহাত বন্ধন কৰি বন্ধি হেন প্ৰাই;
 আৰু মোৰ ধৰ্ম ভুট্ট কৰিব খুজিলে,
 বেল্যা নিজ কন্যা মোক বিবাহ দিছিলে।
 ভোমাব দায়াতে বাপু পাইটো উধাৰ,
 আগ্যা কৰা, জাঁও মই তিৰ্বে পুনৰীৰ,
 ক্ৰিপা কৰি পাচে মোক দিলেক মেলানি,
 মহন্তক কি কৰিলে তাক নাহি জানি।
 অজোখ্যাৰ তিৰ্ভ কল এহি দেখিছিলোঁ,
 সবাবো জাননি হেতু প্ৰকাশ কৰিলোঁ।
 নিজ মনে মনে সবে কৰিও বিচাৰ,
 আত কেনে ৰূপে তাই পাৰাহা উধাৰ।
 আৰু সূনা বন্ধগন মিনতি মোহোৰ,
 জাতি কুল বুলি সবে কৰে অহঙ্কাৰ;
 সকলোৰে হাতে .ব কৰই ভোজন,
 বিৰালি সন্তিয়া কৰে সবে আচৰন;
 হাৰি, ভোম, চাণ্ডাল আদি বোলে বিচ জাতি,
 নি সবেও তিৰ্ভ জাতি কৰে সাত্ৰ নিতি;
 সিহঁতৰো হাতে সব সুদু লোকে খাই,
 বজাল দেলৰ নিতি জানিবা সবাই।
 ভেঙে কিহে আচে আৰু জাতিৰ বিচাৰ,
 তিৰ্ভ ধানে নে দেখিলোঁ কাহৰো আচাৰ।
 সবে মিলি মন, মাস, অন আদি ভাই,
 বেল্যা সজ্জ থাকি সকলোএ তাক খাই।
 ইত্যাদি অনেক ৰূপে জানিবা বিচই,
 জাতি হেতু কোনো কালে খবৰ ন হই।
 অপকৰ্মে জাতি নাস কৰিচে সকলে,
 দুখ মাত্ৰ হই মনে, ধৰ্ম পথে গলে।
 এই হেতু বোলোঁ মই, কৰা মনজোগ,
 মিচা জাতি লাগি ধৰ্ম ন কৰা বিজোগ।
 দিন বন্ধু, ক্ৰিপা লিখু জগত কাৰন,

সিহু বিবে উধাবোঁতা নাহি অন্য জন ।
চৰাচৰ জগত ভাৰিবৰ কাৰনে
উপাই কৰিলে প্ৰভু নিজ প্ৰাণ দানে ।
ঠেওৰ প্ৰাচিভ জেয়ে কৰিব বিশ্বাস,
এবাৰ নবক দুখ, পাব স্বৰ্গ বাস ।
ধৰ্ম সাত্বে দেখা ঠেওৰ কেনুআ চেনেহ,
পাপিব কাৰনে দিলে আপোনাৰ দেহ ।
আমি সকলোএ অতি হলোঁ দুৰাচাৰ,
তথাপি মাতিচে প্ৰভু সিহু গুণ আধাৰ;
আই, আই, পাপিগন মোহোৰ চৰন,
সভ্য সভ্য দিবো মই অনন্ত জিৱন;
জি সবে কৰিব মোৰ প্ৰাচিভ আসুই,
ভাগ ন কৰিবো তাক কহিলোঁ নিচই ।
আৰু কৈচে, জাৰ পাপ সিহুৰ বহন,
তথাপি কৰিবো সব নিচয়ে ঋণন ।
এনে পুত্ৰ বাক্য সাত্বে নানা ধানে আছে,
দায়ামই প্ৰভু নিজে প্ৰতিগা কৰিচে ।
এই হেতু বন্ধুগন চলা ঠেওৰ পাস,
কদাচো ন কৰে ভাগ আপোনাৰ দাস ।
অৱিত্য সস্ৰাৰ মাজে বিত্যা নিৰঞ্জন,
সুষ্টি ষিতি কৰ্তা প্ৰভু সিহু সনাতন ।
দেখা, ভাণি কেৱল মিচাতে আই দিন,
সিহুে জ্ঞান খোজা, ভাই, সিহুৰ চৰন ।

ন. ল. ক.

গ্ৰিক দেসৰ দিৱানা বা আচৰ্মি দেবি :

য়োচেৰ বন্দি হোআৰ কথা ।

Lesson XII.—Joseph a Slave.

পাচে ভায়েকবিলাকে খাই থাকোঁতেই সিবিলাকে চাই একুম মানুহ আহি থকা দেখিলে; আৰু সিবিলাক ওচৰ হলত উটবিলাকৰ ওপৰত মানুহ উঠি অহাও দেখিলে । এইবিলাক কৰ মানুহ, তাক মই ভোমোলাকত কম ।

সিবিলাক বৰ দূৰ দেশত বসতি কৰা লোক; আৰু জি পৰ্বতত সুগন্ধি দ্ৰব্য অৰ্ধাত গুগুল আৰু গন্ধবন বাৰে তাকে আনিবৰ নিমিত্তে গৈছিল । সিবিলাকে এই সুগন্ধি দ্ৰব্য আনি বৰ বৰ একো পোলাকৈ বাস্তি উটবিলাকৰ গিঠিত দি লৈ আই । সিবিলাকে তাকে আনিবৰ নিমিত্তে দূৰ দেশলৈ আই, আৰু তাকে বেচি বেহা কৰে ।

এই ঘৰে সিবিলাকৰ জিৱিকা হল, আৰু এনে কৰা ভাল; তথাপিও এই মানুহবিলাক দুট বুলি দেখিবা, ভেতিয়া সিহুদা নামে এটা ভায়েকে কলে, আই, এই মানুহবিলাকতে আমি যোচেৰক বেচোঁক, কিয়নো তাক বধ কৰাত কৈ আমি বেচাই ভাল; আমি যদি তাক বেচোঁ, তেন্তে আমি কিছুমান ধন পাম; আৰু যোচেৰক বধ কৰাত আমি বৰ নিৰ্দ্য়ালু হম, কিয়নো সি আমাৰ ভাই ।

তথাপিও সিবিলাকে যোচেৰক বেচাৰ কাৰনে বৰ নিৰ্দ্য়ালু হোআ নাই নে? এই জন ভায়েকৰ ঠেওলৈ স্বৰূপ দিয়া নাছিল । ঠেওক বেচিবলৈ আন ভায়েকবিলাকেও ভাল বুলিলে । তাতে সিবিলাকে সেই মানুহ জুমক মাতি সুধিলে ভোমোলাকে ডেকা লৰা এটা কিনিবা নে? সিবিলাকে কিনিম বুলি কলে । এনে কৰম কৰা অধৰম ।

ভেতিয়া ভায়েকবিলাকে সুধিলে ভোমোলাকে ভাৰ কাৰনে আমাক কিমান দিবা?

সিবিলাকে কলে, বোলে, একুৰি ৰূপ দিম ।

ভেতিয়া যোচেৰক ভায়েকবিলাকে যোচেৰক গাঁতৰ পৰা তুলি আনিলে । যোচেৰক ভাৰিছিলে কি জানি সিবিলাকে মোক পিঞ্জিৰ তলৈ পঠাব খুজিচে ।

কিন্তু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে তেঁওক মৰম কৰিব ধোঁজা নাই, ইয়াকে সুখিত যোচেৰে বেগাই জানিলে, কিয়নো গাঁতৰ ওচৰত মানুহ-বিলাক আৰু উটবিলাকো বৈ আছে। সি-বিলাকে ভায়েকবিলাকক ধন দি যোচেৰক লৈ গুচি গলগৈ।

য়োচেৰ গলত, ভায়েকবিলাকে কলে, বোলে, আমাৰ পিড়িএ আমাত যোচেৰ কলৈ গল বুলি সুধিলে, আমি তেঁওত কি কম! আমি দেখিছিলোঁ। বুলি ন কৈও; কিন্তু তাৰ চোলা মাখোন মাটিত পৰি থকা পালোঁ ইয়াকে তেঁওৰ আগত কম।

তাৰ পাচে ভায়েকবিলাকে জাকৰে এটা মেৰ পোআলি মাৰি, তাৰ ভেজতে সেই নানা বৰনিয়া চোলা জুৰিয়ালে, আৰু কলে, আমাৰ পিড়িক এই ভেজোমই চোলাকে দেখাম। এই হেতুকে- সিবিলাকে যোচেৰক বেচা ধনকে, আৰু সেই ভেজৰে ঢকা চোলাকে লৈ ঘৰলৈ আহিল।

সিবিলাকে মনত সুখ পাইচে বুলি ভাবিচা নে? ন হই! অধৰসিবিলাক কেতিয়াও সুখি হব নোআবে, ইহৰে সিবিলাকৰ দুষ্ট কৰম তেঁওৰ পুখিত লিখি থলে।

সুখিত যোচেৰে সেই দুষ্ট মানুহবিলাকে সৈতে হৈও, তেও সিবিলাকৰ নিচিনা তেঁও ইমান নিৰানন্দিত নাছিল; কিয়নো সজ্জিমন্ত ইহৰ তেঁওৰ মিতিৰ আছিল। বুৰা য়াকোবে তেঁওৰ পুত্ৰবিলাকৰ নিমিতে বৰ চিন্তা কৰিছিল। মেৰবিলাকৰ মাত সুনি, সিহঁত ঘৰলৈ অহা জানি তেঁওৰ মনত কেনে বৰ হব! যোচেৰক সিবিলাকৰ লগত আহিচে নে নাই, ইয়াকে চাইছিল, কিন্তু দেখা নে পালে। তেতিয়া তেঁওৰ পুত্ৰবিলাকে, সিবিলাকৰ হাতৰ ভেজৰে ঢকা চোলা আনি, য়াকোবক দেখাই কলে, আমি এইটো পালোঁ; তোমাৰ পুত্ৰ হই নে ন হই চোআচোন!

য়াকোবে সেই চোলা চিনি পাই, কলে, হই, এয়া মোৰ পোৰ চোলা; তেঁওক ভালুকে বা নিহে খাই জানোঁ ডোখৰ ডোখৰ কৰিলে।

য়াকোবে তেঁওৰ পুত্ৰ-পুত্ৰৰ কাৰনে কিমান কন্দন কৰিলে! আৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক অকলসৰে বিচাৰিবলৈ পাঠিয়াইছিল-এই কথা চিন্তি কেনে অসন্তোষ পালে! দুষ্ট ভায়েক-বিলাকে তেঁওক সান্তনা কৰিবলৈ জতন কৰিলে, ইমানকৈ নে কান্দিবা, কিন্তু য়াকোবে দু সুনি কলে, ন হই, মই তাৰ লোকতে মৰিম।

সেই বুৰা মানুহৰ কিমান দুখ! তেঁওৰ চুলি পকা কালত তেঁওৰ মৰমৰ লবাক ভালুকে বা নিহে খালে ইয়াকে ভাবি আপোনাৰ লাখ-টিভ ভেঁজা দি অসন্তোষ কৰি আছে; এনেতে সৰু বেনিয়ামিন তেঁওক সান্তনা দিওতা হৈছিল। য়াকোবে তাক কলৈকো জাব নি দিএ, নাইবা তাৰ ভায়েকবিলাক কিমান দুষ্ট আছিল, ইয়াক নে জানিলেও; তথাপি তেঁও সিবিলাকৰ হাতত বেনিয়ামিনক এৰি নি দিএ।

এই ভায়েকবিলাকে পুখমে যোচেৰক খিয়াল কৰিছিল, পাচে সিবিলাকৰ পাণ জুকাৰৰ নিমিতে মিচা কথা কৈছিল।

কেতিয়াবা লৰাবিলাকেও সিবিলাকৰ দোষ চাকিবৰ নিমিতে মিচা কথা কই, এই হেতুকে সিবিলাকে আগভকৈও ইহৰৰ ক্ৰোধহে জোলাই। মোৰ পুত্ৰ লৰাবিলাক তোমোলাকক ইহৰে সৰ্বদাই দেখি আছে বুলি মনত বাখি-বা। তেঁও মিচলিয়াবিলাকক ঘিনাই, আৰু সিহঁতক কেতিয়াও ঐশ্বৰ্য্য ধানত নিবাস কৰিব নি দিব।

ক.

ইহৰ চকু সকলো ঠাইতে আছে ।

"The eyes of the Lord are in every place."

এই কথাটো বৰ আচৰিত হই, কিন্তু অতি সঁচা; আৰু দিনৰ প্ৰতি মুহূৰ্ত্তকে সি ভোমোলাকৰ মনত থাকিব পাই; আৰু নিচইক জানিবা, যে এই কথা মনত থাকিলে আমি অনেক অকৰমৰ পৰা বৰ্খা পাও; কিয়নো ভোমোলাকে কেতিয়াবা কেতিয়াবা পিঞ্জি মাতি বা আন কোনো মান্য জনৰ চকু ভোমোলাকত পৰিব বুলি ভই ন কৰা নে! আৰু ভোমোলাক অকলে থাকিলে জি অকৰম কৰিলা-ইহেভন, সেই কৰম ভোমোলাকৰ পিঞ্জি মাতিব চকুৰ আগত থাকিলে কৰিবলৈ নেবা নে!

হে প্ৰিয় লৰা সকল, মই এটি কথা কৈও, মন দি সুনিবা, আৰু লৰাই মনত ৰাখিবা, ভোমোলাক কেতিয়াও অকলে নে থাকে। এই কথা মনতকৈ আপোনা আপুনি লৰাই ভাবি-বা হেনে, এতিয়া মোক ইহৰে দেখি আছে। আৰু কেতিয়া ভূমি এগাইব পৰা আন এগাই-লৈ জোআ ভেতিয়াও কৰা হেনে ইহৰে মোক লৰাও চাই আছে, ইহৰে ভোমোলাকক বা-ডিএ দিনে দেখি আছে; জিমান দুবলৈকে জোআ, ইহৰ চকু ভোমোলাকৰ পাচে পাচে জাব; অতি এস্তাব, ঠাইলৈকে জি জোআ, তেও ইহৰে ভোমোলাকক ভালকৈ দেখিব; প্ৰিথিৰিত এনে এদুখৰিও ঠাই নাই, যে তেঁও নে দেখে, আৰু সেই ঠাই ইএ সিএ জিমান অন্তৰ হওক ন হওক, তেঁও একে বেলিএ দেখে। এই মুহূৰ্ত্তকত তেঁও কোন ঠাইত কি হৈছে, তাকো জানে, এতেকে ভোমোলাকে এতিয়া জানিলা, যে ভোমোলাক এক মুহূৰ্ত্তকো অকলে নে থাকে, কিন্তু এই কথা কেতিয়াবা ভাবা নে! ন ভবা হেন পাও।

হে প্ৰিয় লৰাই, এতিয়া এই কথা ইহৰে ভোমোলাকৰ মনত জেন ভালকৈ ধই, আৰু ভোমোলাকেও জেন কোনো অকৰম কৰিব খুজিলে ইহৰে দেখি আছে বুলি, তাৰ পৰা পৰা-মুখ হোআ। ইহৰে সকলো বিধৰ কুকৰমকে বেয়া পাই বুলি ভোমোলাকে জানা,

আৰু তেঁও কোনো কথা কেতিয়াও নে পাহৰে। এতিয়া ইহৰক জি ভোমোলাকৰ আগতে দেখিলাইহেভন, তেহে কোনো বৰ সাহিৱাল লৰায়ে। তেঁওৰ আগত অকৰম কৰিবলৈ সাহ ন কৰিলেইহেভন, কেয়ে বেয়া কথা ন কলে-ইহেভন, কাৰো চিত্তত অসম্ম কথা নে থাকিল-ইহেভন, আৰু সকলোএ সেই মহত বস্তুক ভই কৰি কলেইহেভন, বোলে, মই কেনেকৈ ইহৰৰ আগত নে মানি এই কুকৰম কৰিম! কিন্তু লৰাই, নিচইক ভূমি জতে আচা, তা-তে ইহৰো আছে; আৰু ভূমি জি জি কৰা, সকলোকে দেখি আছে জি কোনো লৰ-পা লৰাই বাটে বাটে বস্তুকৈ ফুৰে, ইহৰৰ চকু সি জি বাটে ফুৰে তাতে আছে; নাইবা কোনো লৰা লৰাই ওচৰত কাকো নে দেখি পৰৰ ধেমালি কৰা বস্তু আনিবলৈ হাত মে-লিলে এজনৰ চকু তাত পৰি থাকে, আৰু সেই চকুএই ইহৰৰ।

হে প্ৰিয় লৰা সকল, ইহৰে ভোমোলাকক চাই আছে বুলি ভাবিবলৈ ভাল পাব পোআ; আৰু জিহাৰ লৰাই আপোনাৰ মনক দমি ইহৰে সন্তান পোআ কৰম কৰে, সেইবাবে-হে এনে ভাবনাক ভাল পাই; মিৰিলাকে তা-বে, বোলে, আমাৰ সকলোৰে পিঞ্জি জে আ-মাত সন্তুষ্ট হৈছে, তেঁও মোৰ দুখকো দেখে, আৰু দুখ সান্তনা কৰিব, তেঁও মোৰ অভাৱ-কো জানে, আৰু তাক গুচাব; মই নৰিগা পৰিলে বা পিঞ্জি মাতি হিন হলে তেঁও দেখি থাকে; আৰু মই জানো, জি সময়ৰ মূৰত তেঁও মোলৈ সান্তনা পঠিয়াব, তেঁও জেন পৰম বস্তু মোৰ অভাৱ দেখিবলৈ আঁতৰত নাই, সেই দেখি মোৰ দুখৰ সলনি ভাবনা কৰিব নে পাও, কিয়নো তেঁও দেখি আছে, আৰু মোক বৰ্খা কৰিবলৈ তেঁওৰ হাত অহ-লো মেলিব।

এই সকল অতি সুন্দৰ চিন্তা, এতেকে বি-চই জানিবা, যে ইহৰে ভোমোলাকক লৰাই দেখি; থাকে আৰু সেই নিমিত্তে সুকৰম কৰা নে, অকৰম কৰা, তাকো দেখে, এই সকল কথা

গুনি নদাই চলিবা; আৰু জিহ্বা পৰা ইন্ধৰ
ওচৰত আছে বুলি জানিলে অসন্তোষ ন হৈ
আনন্দ হই, তাকে কৰিবা । লবাব মিত্ৰ ।

বকৰে সামুৰ্ক ভজাৰে সাধু কণা ।

Fable of the Heron and the Flamingo.

কোনো বিলৰ ওচৰত এটা বক আৰু এটা
সামুৰ্ক ভজা থাকে, আৰু দুয়ো চৰায়ে বিল
খনৰ মাচ পোক পৰুয়া খাই । পাচে
অকস্মাত এবচৰি বৰধুন নাই কিয়া হেতুকে
সেই বিলৰ আটাই পানি সূকালত অকল বো-
কা 'মাখোন' বল । বকৰ পানিৰ পৰা মাচ
খৰি খোজা অভ্যাস, কেৱল বোকাতে আব
নোআৰাতে খোজাও বন্ধ তাকৰ হৈ অতি বৰ
দুখ পাই বক মৰাৰ নিচিনা হল । কিন্তু সা-
মুৰ্ক ভজা চৰাইৰ বোকাৰ মাজৰ পৰা মাচ
ফুলিৰ সক্তি আছে, এতেকে মনৰ ইচাৰে
মাচ খাই মহা আনন্দে নিভৌ নাচ কৰে ।
পাচে বক অতি টেক্সৰ হৈ ইয়াৰ আন একো
উপাই নে দেখি, সামুৰ্ক ভজা চৰাইকে বুলি-
লে, হেৰা ভাগ্যবন্ত, তুমি আৰু মই বহু দি-
নৰে পৰা এই ঠাইতে থাকোঁ, তেও ভোমাৰে
মোৰে কথা বাজা, খোজা মোজা, প্ৰিতিৰ
ভাও হোজা নাই, এইটো ভাল কথা ন হৈ,
এতেকে ভোমাৰে সৈতে মিত্ৰ কৰিবলৈ মোৰ
মন হৈ । ইয়াতে সামুৰ্ক ভজা চৰাই বগলিৰ
ধুৰ্ত্তালি বু বুজি মনজুৰ হল; পাচে দুয়ো
মিতিৰ বন্ধালে । কিছু দিনৰ পাচত বগলিএ
বুলিলে, হেৰা মিতিৰ, বিলৰ পানি সূকালতে
মাচ খৰিৰ নোআৰি লম্বোৰ থকাতে মই অতি
দুখ পাই আটোঁ, এতেকে যদি তুমি এনে কা-
লতে কিছুমান ধাবলৈ দিবা, ভেহে বধ্য
পাও; আৰু ভোমাৰ লগবিয়া হৈ থাকিম,
পাচে ভোমাৰ আপদ কালে ময়ো উপকাৰ
কৰিম । কিন্তু এতিয়া ভোমাৰ উপকাৰ কৰাৰ
সামৰ্থ আছে, নদাই পৰৰ উপকাৰ কৰা, এয়ে
ভোমাৰ উচিত হৈ; জি হেতুকে লোকৰ উপ-
কাৰৰ পৰা অনেক পুণ্য আন নাই, আৰু

আত্মৰ প্ৰাণিৰ উপকাৰ অৱশ্যেই কৰিব লগা,
কিয়নো বোগ নাই কিয়াৰ ঔষধ দি উপ-
কাৰ কৰা অনৰ্থক হৈ, কিন্তু বোগেৰে প্ৰাণিৰ
সাৰ্থক হৈ । এতেকে এতিয়া মই অনাহাৰে
বৰ কষ্ট পাই আটোঁ, ধাবলৈ দি মোৰ দুখ
গুচুজা । সামুৰ্ক ভজা চৰাই অতি দায়ালু,
বগলিৰ এই ৰূপ বন্ধনা কৰা চকল কথাতে
মোস বিচাৰ ন কৰি, আনুই কৰি থকা জানি,
বকক প্ৰতিপাল কৰিব ধৰিলে । কিছু দিনৰ
পাচত বৰ বৰধুন হোজাতে বিল ভৰপূৰ
হল । তাতে বকে ভলৰ পৰা মাচ খৰি ধা-
বলৈ প্ৰযতিিলে, আৰু সামুৰ্ক ভজাই লৰহ
পানিৰ নিমিত্তে কিছুএই নোআৰি চিত্ততে ভা-
বিলে, জি বগলিৰ উপকাৰ কৰি আটোঁ, সি
আমাৰ উপকাৰ অৱশ্যে কৰিব; তাতে বকৰ
পাচে উপকাৰ দুইতে থাকোক বুলি, কেৱল
এনে ন হৈ; কিন্তু সি নদাই সামুৰ্ক ভজাৰ
কিমান মোস, তাকেহে চাবলৈ লাগিল । পাচে
কোনো মোস নে পাই বুলিলে, হেৰা সামুৰ্ক
ভজা, ভোমাৰ অকাৰনে নাচি থকা আমাৰ
সহনিয় ন হৈ । এতেকে ভোমাৰ নিমিত্তে
মই এই ঠাই এৰিলোঁ, ইয়াকে বুলি সি আন
বিললৈ উৰি গল, তাতে সামুৰ্ক ভজা ধাবলৈ
নে পাই মৰিল ।

ইয়াৰ অৰ্থ এই ।

কালেজি দুৰ্জন লোকে আপোনাৰ দুখৰ কা-
লত আনৰ ওচৰত নানা প্ৰকাৰ প্ৰিয় বাক্য
কৈ, আৰু মিচা সাধু ভাও দেখাই, কেৱলে
আপোন কাৰ্জ নিধি কৰাৰ অৰ্থে মিত্ৰ কৰে;
পাচে কাৰ্জ নিধি হলে, প্ৰত্যাপকাৰ দুৰ কৰি-
বলৈ মিচা কোনো এক মোস দি আপুনি এৰি
জাই ।

অনেক দেশৰ সন্ধান ।

Journal of Events.

সিৱসাগৰ জিলাত নৱেম্বৰ মেন পলত মাউৰ লাগি দিৱে পতি ৩।৪ টক মানুহ মৰে ।

চাউল কৰ্হা গাৱৰ ওচৰত এটা মানুহে লোকৰ ধাননিও বাতি সোমাই এডাৰ দান্ধৰি চুৰ কৰি বাস্তলত তেতিয়াই গ্ৰহনিএ খৰি এবেলি পেট চলিএই মৰিল, এই বাজা সূনিচোঁ ।

জোআ অক্টোবৰ ৩১ তাৰিখ বৰি বাবৰ দিনা প্ৰাই ১২ কি ১ ঘণ্টাৰ সময়ত গুআহাটিৰ পান বজাৰত জুই লাগি সিক্ত বাবু সন্তানৰ বকু মুনচেকৰ ঘৰকে আদি কৰি ৮০।১০ টা মান ঘৰ পুৰিলে, তাতে বহু বস্তু হানি হল, আৰু জুয়ে পোৰে বুলি ধানৰ দাবোণা আৰু চাহাৰ লোকে অনেক মানুহ লগাই দি ২০। ৩০ টা মান ঘৰ ভাঙ্গি দিলতহে বধ্য পৰিচে । তাতে ধান, চাউল, কপাহ, বা লা, আৰু ডুলা আদিত জুই লাগি ৩।৪ দিন মান বুমুআটক আছিল; কোনো কোনো গিৰিহঁতে সেই বস্ত্ৰবিলাক জুই বুমুআই ললে, কোনোএ ন ললে ।

এই নগৰত বৰ্তমান বচৰ প্ৰাই মাউৰ লাগি, মানুহ, গৰু, বা মহকে আদি কৰি নষ্ট হৈচে, কিন্তু অক্টোবৰ মাহৰ মেন পলৰ পৰা মাউৰ টান হৈ দিৱে পতি ১৮।২০ জনকৈ মৰিচে, এতিয়া গুচা নাই, এই মাউৰতে সিক্ত বাম দুৰ্গত চাউল কমিচৰি বাবু সিক্ত হল; জনৰ বাহিৰে বেলতলা আৰু তিমৰুআকে আদি কৰি মকলবিলাকত এই দৰে সিক্ত হৈচে ।

বৰ্তমান মাহৰ ৮ তাৰিখৰ বাতি ৩।৪ ঘণ্টাৰ সময়ত আঠ গাঁও মৌজাৰ মাউৰত পৰা এজন গৰ্ভাৱতি তিৰিএ এটা লৰা পালে, কিন্তু সেই লৰাই সিৱসাগৰ দৰে এটাহ পাৰি উকিয়াই, বোঁৱাৰ দৰে হেলনি দি, ৩।৪ দণ্ডৰ পাচত সিক্ত হল । সেই গাঁৱৰ মানুহে সেই

লৰা লৰাৰ এনে অদ্ভুত এটাহত বিস্ময় মা-বিলে ।

নৱেম্বৰ মাহৰ ১ তাৰিখত মাচ খোজা মৌ-জাৰ গহিৱা এঘৰত এটা কুকুৰা চৰাইৰ পো-আলি এটা জগিল; সেই পোআলিৰ মূৰ দুটা, এটা গা, ডেউকা দু খন, ডৰি দু খন, চকু চাইটো; এনে আচৰিত ৰূপে জগি এবেলা মান থাকি মৰি গল ।

গুআহাটিৰ পৰা সি মুক্তাবাম দাসে লিখি-চে, এই সঁকৰ মেই মাহৰ পৰা আগষ্ট মাহ-লৈকে কামৰূপৰ মাজত হাজো, বৰিগোণ, আৰু পূৰ্বপাৰ, পাণ্ডুৰি, বৰভাগ ইত্যাদি পৰগনাত কেডবোৰ গৰু পেট বৈচে । সেই পেট বোজা গৰুৰ ওচৰলৈ জাব নোআৰি, বিটোৰ অতি দুৰ্গত । সেই দুৰ্গত হেতুকে নিল বৰন অৰ্ধাত বতৰত কৰি জিলিকা মাখিবিলাকে গৰুটোৰ গাত কলা হৈ পৰি নিদু পোক দিএ । জি গোহালিত পেট বোজা গৰু থাকে, সেই গোহালিতো সেই মাখিএ বেৰা ঘৰ কলা পৰি বাতিএ দিনে গৰুটো ন মৰালৈকে মৌৰ দৰে গৰ্জি থাকে । কিন্তু সেই গৰু হলে ৪।৫ দিনহে জিয়াই থাকে । কিছু পোক কম হোআবিলাক হলে ২।১০ দিন থাকি মৰে । মৰিবৰ সময়ত ৩।৪ বাৰ আচাৰি আচাৰি মৰে, তেতিয়া অতি মৰম লগা ডে-হনি কাৰ্হি এভাগ এই ৰূপে মৰিচে । আৰু এভাগ বসন্ত ওলাই ৩।৪ দিনৰ মূৰত ঘাঁহ পানি খালে ভাল হই, যদি ঘাঁহ পানি নে খাই পৰে ২।১০ দিনৰ মূৰত মৰে, মৰা মাত্ৰকে পেটটো কিকি আহে । এই দৰে পৰগনাবিলাকত কোনো মানুহৰ এভাগ গৰু মৰে, তিনি ভাগ ভাল থাকে; আৰু কোনো কোনো মানুহৰ সকলোবিলাক গৰু মৰে । পাচে সেই মানুহ পৰাচিত হই, অতএব এই বচৰ পৰগনাত জুব জুলাই মাহত খেতি কৰিবলৈ ন হল, আগষ্ট মাহত জি সুখিয়া মানুহে ভাল গৰু হালত ৩০।৪০ টকা জুলা, নৰম হালত ২০।২৫ টকাত কিনি, আৰু সুখিয়া মানুহবি-লাকে সেই গৰু কিনা সকলৰ মৰকিয়া খৰি

আগষ্ট মাহৰ ১০। ১২ দিন জোআত খেতিৰ
আবন্ত কৰি, চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ১৭। ১৮ দিন
জোআত কোনোবোৰ মানুহৰ খেতি উঠিল।
কেতবিলাকৰ ১। ২ দোৰ মাটি কবলৈ বাকি
থকাত ২০ চেপ্তেম্বৰত বান পাৰি হৈ, মাজে
মাজে বহু খেতি নষ্ট কৰিলে। আৰু কেতবি-
লাক মাটি বোকা দি কঠিৰা পেলোআই ধা-
কিল; কবলৈ ন হ'ল। জি বা কুইচে, নিও
নুয়লিয়া খেতি, ইবাৰ খেতিৰ ত্ৰিখি নাই।
আৰু এপ্ৰিল মেই মাহত জি আহ খানৰ খে-
তি কৰিছিল, নিও পাৰি নো হোআত ভাল ন
হ'ল, এই হেতুকে চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পৰা লোটা,
বাটি, কাপৰ, আৰু অলকাৰ আদি অতি সত্কাই
খানৰ কাৰনে দিচে। পাচে এঁকাল হ'ব হেন
মনে ভাবিচোঁ। আৰু মেই মাহত জি গৰু
গুটি ওলোআ নাই এতিয়া ওলাইচে, কিন্তু আ-
গৰি দৰে এতিয়া গৰু মৰা নাই, আৰু ভুৰ
অৰ্ধাত কলা পোক আৰু কৰিজ পৰি গায়ে
গায়ে খানৰ গচ কাটি কাটি নষ্ট কৰিচে, আৰু
সিন্দুৰিয়া বোগ আৰু পাঁত কটা বোগ হৈও
সেই ৰূপে নষ্ট হৈচে।

আগষ্ট চেপ্তেম্বৰ মাহত পূৰ্বপাৰ পৰগনাৰ
মাগুৰি গ্ৰামত কোনো ঘৰত ভেঁটি মৰিয়া আৰু
কোনো ঘৰত ৪। ৫ আৰু ৩। ২। ১ এই দৰে
কোনো ঘৰ বাকি নো হোআকৈ মৰিল, আৰু
সেই পৰগনাৰ মাজত পালা আৰু নহৰা, মই-
হাটি, এই তিনি গাঁৱত কিছু কিছু মৰিচে।

চেপ্তেম্বৰ মাহত বৰিগোগ পৰগনাৰ বৰ
খোলা গাৱত মাৰুন হৈ কিছু কিছু মৰিচে।

অকোৱৰ মাহত পাণ্ডুৰি পৰগনাৰ ইচাপুৰ
গাঁৱত বহু কুহ মানুহ মৰিল।

মানৰ সেনাপতি বন্দুলাই কল্লানিৰ ভয়েৰে
প্ৰোম নগৰৰ পৰা হহকি জোআত মান
বজাই তাক দণ্ড কৰিবৰ মনেৰে মাইকিৰ সাজ
পিন্ধাই কল্লান নগৰলৈ আনিবলৈ চাউদাৰ পঠাই
দিলে। সেই কথা বুজ পাই বন্দুলাই পলাই
আহি ইল্লবাজিৰ সেনাপতিৰ সৰনাগত হ'ল।
তাৰ ভিৰোভাও মতাৰ সাজ পিন্ধি আন

মানুহে ন জন্মকৈ আনোনাৰ পৈএকৰ লগত
আছিল।

প্ৰোম নগৰত বহু খাল বোকা ঠাই হোআৰ
কাৰনে অনেক চিপাহি জৰ নৰিয়া পৰি আছে।

ইল্লিটালত ১০০ মান মানুহ আছে।

ম্যাম লোকৰ ১৫,০০০ সেনা আৰু ১০০
হাতি মান দেশৰ পূব কালে গোট ধাইচে,
বুলি সুনিচোঁ। কিন্তু মানৰ অহিতে বা মানৰ
উপকাৰলৈ আহিচে, ইয়াক মানুহে নে জানে।

এই দুআৰে মগ দেশৰ পৰা কল্লানিৰ
কোজে মান দেশত সোমাবলৈ ১৫০ টা হাতি
গোটাৰে তাৰ বৰলৈ লৈচে।

গবৰ্ণৰ জেনৰেল লৰ্ড চাহাবে দেশ যুৰি চি-
লট আৰু আচামলৈ আহিব খোজে বুলি
সুনিচোঁ।

বাণগুন নগৰৰ বেইনাগজ বৰ মঠৰ ওচৰত
থকা ঘৰত ১৫ পিপা খাৰ কুইৰে কুটি বৰ সৰ-
দেৰে ধাৰ ৩ মাইললৈকে প্ৰিথিৰি কঁপি গ'ল।
তাতে তিনি জন মানুহ মৰিল, ওচৰত থকা
বহু ঘৰো কুইৰে পুৰিলে।

১৩ নৱেম্বৰত নিজাম নামে এখান আহাৰ
লগুনলৈ জাৱৰ নিমিতে হুগলিএ দি ভটিয়াই
জীওতে বাতিৰ জোআৰৰ দোআৰাই ভল কৰা
হ'ল; পূজাতে আনবিলাকে তাক বিচাৰি বা-
লিত পোতা দেখিলে।

আগষ্ট মাহত ইল্ললগুৰ একচিৰ নগৰত
এটা ঘৰত বজুপাত পৰি কেতবিলাক মানুহৰ
গাত লাগিল, মিৰিলাকৰ এজন মৰিল। আৰু
এজন মানুহে বেল পাতিবৰ নিমিতে কাম
কৰাত তাৰ ঠৈনিএকে জল পান দিবলৈ জীও-
তে ডাৱৰ উঠিল। পাচে বৰধুন পৰাত ভাই
এজোপা গচত আঁসুই ললে; পৈএকে বোলে,
তাত নে থাকিব, লৌ ঘৰলৈ জোআ, কিন্তু ভি-
ৰোভা ন গৈ তাতে থাকিল। অলপৰ পাচে
সেই গচত বিবুলি লাগি গচৰ গুৰিলৈকে
বকা হৈ জোআ দেখিলে, আৰু তাৰ পৰা
ধুঁআও উঠিল। তেতিয়া মানুহবিলাকে গৈ
সেই ভিৰোভাক মৰা আৰু কাপৰ পোৰা
পালে।

কুষ্ণৰ দেসাধিকাৰক মাৰিবৰ নিমিত্তে ১০০
ৰাজ ক্ৰি মানুহ মাৰ্চেলচ নগৰত গোট খাই
'জালেমান নগৰে এটা জন্তু নাজি অধিকাৰ
জোআ বাটৰ ওচৰত লুকাই ৰাখিলে, কিন্তু
ধানাৰ পুলিচে তাৰ গম পাই অধিকাৰ নো
আহোঁতেই সিহঁতক ধৰিলে ।

পাৰ্চি দেশৰ বাদস্যাই চিকাৰ কৰিবলৈ
ওলাই জোআত ৬ জন ৰাজ ক্ৰিয়াই দা আৰু
পিষ্টল লৈ, বজাৰ বাটত খাপ দি দেখা পাই
আজি দিবৰ চলোৱে ওচৰলৈ চাপি গৈ মাৰি-
বলৈ ধৰিলে; তাকে দেখি বজাৰ লগৰ সে-
নাই এটাক ভৰোআলেৰে কাটিলে, দুটাক
ধৰিলে, তিনটাই লৰ মাৰি এটা নামত সো-
মাই লুকাল, পাচে বিচাৰি বিচাৰি সিহঁতকো
ধৰি ৰাখিলে ।

আমেৰিকা দেশত এৰিকচন নামে এজন
গিয়ানি লোকে ভাপ জাহাজ ভাল নু বুলি
তপত ৰাহুৰেহে জাহাজক চলাব খোজে । তাৰ
প্ৰমানৰ নিমিত্তে সেই মানুহে এখন বৰ জা-
হাজ নাজি প্ৰায়ে এটোআ হ'ল । প্ৰথম
নৱেম্বৰত তাৰ পৰিখা কৰিব বুলি সমাচাৰ
পত্ৰত লিখিছে । এনে জাহাজ জাব পাৰে
নোআবে, তাক আমি কেবৰুআৰি মাহুতে
সুনিব পাও ।

ৰজিনিয়া প্ৰদেশত এটা মানুহে জানৰ পানি
খাঁওতে জোক গিলিলে । পাচে তাক উলিয়া-
বলৈ অনেক বঁতিওআ দৰব খালে; সেসত
জোক ওলাল, কিন্তু পেটত জোকে বৰকৈ
কামোৰাত দু দিনৰ পাচে মানুহ মৰিল ।

আমেৰিকা দেশৰ মিলোআকি নগৰত ২৭
জুলাই ৰাতি মেঘৰ গৰ্জন আৰু বৰ বৰধুন
হ'ল । পাচে পূজাত মানুহ উঠি বাটৰ কা-
ধৰ আদি সকলো ঠাইত ২ আঙ্গুল মান দি-
হ'ল, এনে হেজাৰ বেঙ্গ দেখিলে । বৰধুনে
সৈতে ওপৰৰ পৰা পৰিল বুলি মানুহে ভা-
ৰিছে; কিন্তু কোনো বিলৰ পৰা বামাৰলিৰ
বেগত ভোলা হৈছিল, নাইবা আন প্ৰকাৰে
উঠিল, তাক কেৱে কব নোআবে ।

কালিকৰ্ণিয়া দেশত মৌ মাখি নাই কিচিল
সেই নিমিত্তে মৌ পাবৰ আশাৰে এতিয়া
তালৈ দুই এক বাহ নিচেগৈ । প্ৰথম বাহ
নিয়াবোৰ দখিনে দি জাঁওতে ভাপৰ কাৰনে
তাৰ বাহৰ জুল পমি জোআত মাখিবোৰ
মৰি গল ।

কানাৰা দেশৰ প্ৰজাৰ সখ্যা পিয়লত এই-
মান পালে ।

পশ্চিম কানাৰাত	২,৫২,০০৫
পূব কানাৰাত	২,০৪,০০০
মুঠে	১৮,৫৬,০০৫

১৮৪৮ সঁকত ওপৰ হিন্দুস্থান আৰু ১৮৫০
সঁকত মাজ্জাজ প্ৰদেশৰ পিয়ল কৰাত ভাত
নিবাসি লোকৰ এইমান সখ্যা পালে ।

প্ৰজাৰ সখ্যা ।	বৰ্গ মাইল
ওপৰ হিন্দুস্থান	২,৩১,২২,৬৬৮ ৭১,২৮৫
মাজ্জাজ	২,২৩,০১,৬২৭ ১,৩৬,৮৪৫

হিন্দুস্থানৰ আজিমগৰ জিলাত মানুহ অতি
সৰহ, বৰ্গ মাইলে পতি ৫২১ মানুহ আছে;
হৰিয়না জিলাত মাইলে পতি ৬৮ জন মা-
খোন ।

ইজলগুত গচ ত্ৰিনৰ পৰা গাচ অৰ্থাত বাহু
উতপন কৰি তাৰে চাকি লগাই ঘৰে ঘৰে
দিপ্তি কৰাই । কলিকতাত এই ৰূপে ঘৰে
ঘৰে চাকি দিবলৈ উপাই কৰিবলৈ আলটিচে,
চাকিএ পতি মাহে মাহে আচাৰি মান টকা
খৰচ হ'ব ।

সাঁধৰ ।

- ১ । উমত সাৰ ভাপৰ,
দুখিয়াৰ কাপৰ ।
 - ২ । মহাই হোআ,
কথা নো কোআ ।
 - ৩ । সোন জিলিকি,
দুখিয়াৰ চাকি ।
 - ৪ । জাকে আনিবলৈ গলোঁ,
তাকে দেখি পলালোঁ ।
- উত্তৰ । ১ সুৰ্জ । ২ লাখুটি । ৩ চক্ৰ ।
৪ পানি ।

B O O K S

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

New Testament, in Asamese,	1 R.
Orunudoj, first five years, in one volume, calf	2 8
Ditto. half marble, lettered	2 0
Ditto. marble and cloth	1 12
Orunudoj, for 1851 and '52, in one volume, calf	2 0
Ditto. half marble, lettered	1 12
Ditto. marble and cloth	1 8
Orunudoj, separate volume for each year, in paper cover,	0 12
Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon, paper cover,	0 8
Asamese Vocabulary and Phrases, in calf,	2 0
Ditto. cloth	1 8
Grammatical Notices of the Asamese Language,	1 8
Worcester's Primer, in English,	0 4
Asamese Primer, Bare Motora,	0 1
First Reading Book, in Asamese, stiff cover	0 4
Ditto. paper cover	0 3
Asamese Arithmetic, first part	0 2
Ditto. second part	0 4
Geography of Asia	0 4
Juvenile Tracts, per dozen	0 4
Ditto. bound in calf	0 8
Ditto. bound in morocco, for presents to scholars	0 12
Dawk Book, printed octavo, in calf	3 0
Ditto. half bound	2 8
Monthly Accounts, for servants, workmen, &c. with printed lines,	1 0
Writing Books for Schools, 12 sheets foolscap, per dozen	2 4
Small Memorandum Books, per dozen	0 8

PRINTING and BINDING neatly executed, and BLANK BOOKS furnished on reasonable terms.

জানুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা।

Almanac for January, A. D. 1853. B. S. 1774.

জানুআৰি	পূৰ্ণ	মাঘ	তিথি	দিনমান	জানুআৰি	মাঘ	মাঘ	তিথি	দিনমান
১	১২	৭	২১	১০২০	১৬	৪	১	৭	১০৩০
২	১০	১	২২	১০২০	১৭	৫	২	৮	১০৩১
৩	১০	১	২২	১০২০	১৮	৬	৩	৯	১০৩২
৪	২১	২	২৩	১০২১	১৯	৭	৪	১০	১০৩৩
৫	২২	৩	২৪	১০২১	২০	৮	৫	১১	১০৩৪
৬	২৩	৪	২৫	১০২২	২১	৯	৬	১২	১০৩৫
৭	২৪	৫	২৬	১০২২	২২	১০	৭	১৩	১০৩৬
৮	২৫	৬	২৭	১০২৩	২৩	১১	৮	১৪	১০৩৭
৯	২৬	৭	২৮	১০২৩	২৪	১২	৯	১৫	১০৩৮
১০	২৭	৮	২৯	১০২৪	২৫	১৩	১০	১৬	১০৩৯
১১	২৮	৯	৩০	১০২৫	২৬	১৪	১১	১৭	১০৪০
১২	২৯	১০	৩১	১০২৬	২৭	১৫	১২	১৮	১০৪১
১৩	৩০	১১	৩২	১০২৭	২৮	১৬	১৩	১৯	১০৪২
১৪	৩১	১২	৩৩	১০২৮	২৯	১৭	১৪	২০	১০৪৩
১৫	৩২	১৩	৩৪	১০২৯	৩০	১৮	১৫	২১	১০৪৪
১৬	৩৩	১৪	৩৫	১০৩০	৩১	১৯	১৬	২২	১০৪৫

এই অকনোদই গিয়ান শুভৰ মোং সিহলাগৰৰ আ-
মেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিল্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈ-
চে। আৱিহতে দিলে বছৰত দ্বাৰা এটকা, বছৰ যুৰত
দিলে ১৥ চহৰ।

THE ORUNUDOJ,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

আৰম্ভণী

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫২।

নম্বৰ ১২।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1852. NO. 12.

ভাভাৰ দেশৰ বিৱৰণ।

Description of Tartary.

পূবে পাচিকি মহা সাগৰৰ পৰা পশ্চিমে কাশ্মিৰ মহা সমুদ্ৰলৈকে জি ঠাই ভোখৰ, তাকে ভাভাৰ দেশ বোলে, সি অতি ডাঙৰ, তাৰ বিৱৰণ ভাল ৰূপে প্ৰকাশ হোৱা নাই। তাৰ উত্তৰ ফালে চিৰিবিয়া দেশ, দক্ষিণ ফালে খেহ, তিব্বট, হিন্দুস্থান, পাৰ্চি, এইবিলাক আছে। তাৰ দিঘল ৪০০০ মাইল মান, বহলে ১০০০ হেজাৰতকৈ অধিক।

সেই বৰ দেশ খনত অনেক বালিমই মৰু ভূমি আছে, কিন্তু ভালেমান ঠাইত সন্ধ্যাকো কৰে। মাজ ভোখৰ প্ৰায়ে সমান তৈয়াৰ, কিন্তু ওখ। সেই ভোখৰ ঠাই চোঁতা আৰু বতাহো ভাল, কিন্তু খেতি কৰিবলৈ চীন। মাজৰ মৰু ভূমিৰ নাম কৰি বোলে; ২০০০ হেজাৰ মাইললৈকে দিঘল; সকলো বালিমই সমান, সুকান সাগৰ খন জেন দেখি; তাৰ ওপৰত গচ আদি একো নাই, কেৱল সৰু বন এবিধ থাকে, গৰু গছ আদি শুকুৰিলাকে তাকে বিচাৰি খাই কৰে। গায়ে গায়ে বিল পুখুৰিলাকো আছে, কিন্তু পানি লোনা, খাব নোআৰি। আৰু তাত বনৰিয়া ঘোঁৰা ৪। ৫ কুৰিটকৈ জাক পাতি পাতি কৰে; সিহঁতৰ অতি বেগ, উখাপি ভাভাৰ লোকে চিকাৰ কৰি মাৰি মজ্জা খাই, কিন্তু জাতি কৰিব নোআৰে। সেই দেশৰ মাজত পূবা পশ্চিমাকৈ তিনি জাৰি ডাঙৰ পৰ্বত আছে, উত্তৰ

ফালৰ সাৰিৰ নাম আলটাই, মাজৰ সাৰিৰ নাম বিলুৰ, দক্ষিণ সাৰি হিন্দু কোল বোলে; সেই পৰ্বতবিলাক ৮,০০০ পৰা ১৬,০০০ হেজাৰ হাতলৈকে ওখ হৈছে।

কাশ্মিৰ নগৰ পূব ফালে আৰল নগৰ আছে। তাৰ দিঘল ২৪০ মাইল; সাগৰৰ নিচিনা তাৰ পানিবোৰ লোনা, তাত অনেক মাচ থাকে, কিন্তু তাৰ চাৰিও ফালে প্ৰাই মানুহ নাই। তাত বাকৈ আন আন সৰোবৰবিলাকো আছে।

ভাভাৰ মাজ ভোখৰত বৰ ডাঙৰ নদী নাই, লোম্বৰ সৰোবৰত কাচগাৰ নদী পৰিছে। এলাহ নদী বলুকাচ সৰোবৰত পৰে; আৰু আমু, চিহোন, এই দুই নদী আৰল নগৰত পৰেগৈ। ইৰ্ভিচ, ওবি, ইনিচি, এইবিলাক বৰ নৈ আলটাই পৰ্বতৰ মাজে দি গৈ সি ফালে উত্তৰ মহা সাগৰত পৰিছেগৈ; আৰু আমুৰ নামে এখন বৰ নৈ পূব ফালে ইং পাচিকি মহা সাগৰত পৰে।

ভাভাৰ দেশৰ ভূমি আৰু মোগল, এই

প্ৰধান দুবিধ মানুহ আছে । ভূৰুক, সুঅনি, কিন্তু মোগল হলে কদৰ্জা, কিছু হালধিয়া বৰন, চকু নক, হনু ওখ আৰু বহল, ওঁঠ ডাঠ, মানুহ টান পকিয়া, চোকা, বৰকৈ লৰিব পাৰে । সিহঁত প্ৰায়ে অসভ্য, জুখক বৰ ভাল পাই, আৰু অতি নিষ্ঠুৰ । সিহঁতে জুম বাস্তি চাল বা কাপৰৰ ঘৰত থাকি এটাইৰ পৰা আন গাইলৈ ভূমি কুৰে, আৰু ডকাও দিএ । আৰু মানচু নামে আন এজাতি মানুহ আছে; খেহ দেশৰ বজা সিবিলাকৰ বজ্জহ । তিমূৰ আদি দিলিৰ আগৰ কালৰ বাদশ্যা-বিলাক মোগলৰ বজ্জহ । কালমক জাতি লো-কো মোগলেৰে একে বজ্জহ ।

ভাতাৰ লোকে মূৰৰ থিয় ওখ টুপিৰ ওপ-ৰত ডাঙৰ ভাল পাগুৰি মুঠাকৈ পিন্ধে । সি-হঁতৰ মতা মাইকি আটাইবিলাকে ভৰিত আঁঠুলৈকে চালৰ কোঁতা পিন্ধে । আৰু তিৰো-ভাবোৰে মূৰৰ দিঘল চুলিত চেলা বাটি লই, আৰু সোন ৰূপৰ অনেক অলঙ্কাৰ পিন্ধিবলৈ ভাল পাই ।

সিহঁতৰ দুই মতৰ ধৰম আছে । পূব কা-লে প্ৰায়ে বোধ ধৰম চলিছে; সিহঁতৰ প্ৰাৰ্থ-না নক তুলাপাতত বা পহুৰ চালত লিখি বাহিৰত আৰি বা চক্ৰৰ খিলাত লগাই থই; সেই লিখা প্ৰাৰ্থনা বতাহত জেতি বাৰ ঘূৰে, তেতি বাৰ সিহঁতে প্ৰাৰ্থনা কৰা হই, ইয়াকে ভাবে । কিন্তু পশ্চিম ফালে সৰহ ভাগে মচলমান ধৰমত চলি, আৰু লিখা পৰ্হা কৰমো লৰাবিলাকক সিকাই; আৰু ভাস্কৰ ভাস্কৰ নগৰত বৰ বৰ পৰ্হা সালিও আছে ।

ঘোৰাৰ মজ্জহ আন দেশৰ মানুহবিলাকে নে খাই, ঘিন কৰে, কিন্তু ভাতাৰ লোকে ঘোৰাৰ মজ্জহ বৰ ভাল বস্তু বুলি খাই থাকে । ইজ্জবাজিএ জেনেটক বলধক পুঠ কৰি মাৰি খাই, সিহঁতেও সেই দৰে ঘোৰাকো পুঠ কৰি মাৰি খাই । আৰু দুৰিৰ গাখি-ৰকো ধুমিচ অৰ্ধাভ চাৰাপৰ দৰে পগাই বাধি চোকাটকৈ খাই ।

সেই মক ভূমিৰ ওপৰে দি গৈ নগৰবিলা-

কত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ সিহঁতৰ সদাগৰে জুম বাস্তি জাজা কৰে । এনে কোনো জুমত মানুহ, ঘোৰা, উট, সকলোৰে সংখ্যা ১৫,-০০০, এইমান থাকে । এনে সৰহ জাকে সৈতে গলে ডকাইতলৈ ভই নাই । কচিয়া দেশলৈকে এনে জাকেৰে সৈতে জাই ।

ভাতাৰ দেশত ঘোৰাৰ বাহিৰে গৰু, উট, চাগ, আৰু বৰ গধুৰ নেজৰে এবিধ মেৰ চাগ, এইবিলাক আছে । এবিধ মেৰ চাগৰ ৪, ৫, আৰু কেতিয়াবা ৬ টা সিজ থাকে । তাৰ দখিন ডোখৰত চুঁঅৰি পহু, গান্ধ পহু, আৰু নেজ ন থকা হৰিনো আছে ।

দখিন আৰু মাজ ডোখৰত ঘেঁহু, জও পান, কনি ধান, এইবিলাক আৰ্জে । কুৰাৰ আৰু জিক্ৰেজ, এই দুই বিধ প্ৰধান দৰবৰ গচ আছে ।

ভাতাৰ দেশৰ দুভাগ হৈছে; পূব ফাল খেহৰ কৰতলিয়া, পশ্চিম ফাল স্বতন্ত্ৰ । ভাত তুকি, কৰ্গেচ, উচৰক আদি কৰি অনেক কৈদ আছে । আমু নদিৰ উত্তৰ ফালে বো-খাৰা নামে এখান সুন্দৰ আৰু ভাল উৰ্বৰা দেশ আছে । তাত নিবাসি লোকৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ২০,০০,০০০ । বোখাৰা ৰাজ নগৰত ৮০,০০০ মানুহ আছে, সিবিলাকৰ ৮০০০ মান যিহুদি হৈছে । বোখাৰাৰ ৰজাৰ নাম অমিৰ উল মোমেনিন, অৰ্থাত বিদ্বানসি-লাকৰ ৰজা । সেই নগৰৰ ২০০ মাইলৰ পূবে চমাকুণ্ড নামে অতি সুন্দৰ বাৰি থকা এখান পুৰনি নগৰ আছে । তাৰ মেৰ ৪৮ মাইল; কিন্তু মানুহ তাকৰ । বলখ নামে এখান অতি পুৰনি নগৰ আছে, তাক নগৰবি-লাকৰ মাক বোলে, আৰু আদমে তাক পা-তিলে বুলি কোআ কুই কৰে । তাৰ নিবা-সি এতিয়া ২০০০ হেজাৰতকৈ অধিক ন হই । বোখাৰাৰ উত্তৰে আৰু চিহোন নদিৰ দুই দাঁড়িত খোকান প্ৰদেশ আছে । তাৰ নিবাসি ১৫,০০,০০০ ।

খিৰা প্ৰদেশ আমু নদিৰ মুখৰ ওচৰত আ-ছে, তাৰ লোক ১০,০০,০০০ । সিহঁত একে

ঠাইত নিবাস কৰি খেতি ন কৰে, প্ৰায়ে ডকাইত হৈছে। সিহঁতৰ অধিকাৰক ঐ বোলে। পাৰ্চি দেশৰ পৰা অনেক বন্দি ডকাইত নিএ।

কৰ্ণেচ লোক আৰম্ভ সমুদ্ৰৰ উত্তৰ পাৰে থাকে। সেই ঠাইত ঘাহ থকা ভৈয়াম, মক ভুমি, আৰু মাজে মাজে লোনা সৰোবৰ আছে। মানুহবিলাকে চাগ উট আদি পহুৰ জাক চৰাই ফুৰে, আৰু ডকাইতৰ নিচিনা লোকৰ বস্ত্ৰ ছুট কৰি ফুৰে। ঐবিলাকে অনেক ভিৰোভা লই; প্ৰতি জনিলে এটা ডাব্বা দিব দিএ। কৰ্ণেচৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ১০,০০,০০০।

খেহৰ ভল ভাভাৰ দেশ বৰ ডাঙৰ, ৩০০০ মাইল দিঘল, বহল প্ৰাই ১০০। তাৰ চাৰি প্ৰধান ভাগ আছে, কাচগাৰ, চুন্নাৰিয়া, মোগলিয়া, মানচুৰিয়া।

কাচগাৰ অতি ভাল, উৰ্বৰা দেশ। কাচগাৰ ৰাজ নগৰলৈ বেপাৰি গছ মানুহ জাই। তাত ৰাজে ফাৰ্কণ্ড নামে ৫০,০০০ লোক থকা আন নগৰো আছে। তালৈকো বহু মানুহ বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাই। কোভেন, আকুচ, জুৰ্জান, কুচি, হিচাৰ, এইবিলাক নগৰো আছে।

চুন্নাৰিয়া দেশত কালমক ভাভাৰ থাকে। ১৬০০ সঁকৰ পৰা সিবিলাকে অনেক দেশ দখল কৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু পাচে খেহ আৰু মোগল লোকে সিহঁতক জিনিলে। বিয়া কৰিবলৈ সিহঁতৰ এনে দস্তুৰ আছে। জি দিনত বিবাহ কৰে, সেই দিনত কন্যাৰ গিয়াতিবিলাকে তাইক অতি বেগি ঘোঁৰাত তুলি পঠাই দিএ; পাচে দৰা আন ঘোঁৰাত উঠি খেদি জাই; জদি ধৰিব পাৰে, তাইক ভিৰোভা বুলি লই; কিন্তু জদি কন্যাৰ সেই মানুহক লবলৈ মন নাই, তেন্তে বৰ বেগেৰে ঘোঁৰা মেদি জোআত দৰাই ধৰিব নোআৰে। চুন্নাৰিয়াৰ প্ৰধান নগৰ গুলজা, ইলা নদিৰ পাৰত আছে; তাৰ মানুহ প্ৰায়ে ৮০,০০০।

কাচগাৰ আৰু চুন্নাৰিয়াৰ পূব কালে মোগল দেশ আছে। আগৰ কালত বৰ সৰুত

দেশ আছিল; সিহঁতৰ ৰজা জজিচ ঐ। অতি চোকা সেনাপতি আছিল, প্ৰাই সকলো আতিয়াকে জিনিলে। পাচে ডিমুৰ বেগে সেই ৰাজ্য জিনি তেঁও আপুনি ভালেমান দেশৰ অধিকাৰ হল। মোগল লোকে বোধৰ ধৰম পূৰ্বতে।

ভাভাৰ পূব ভোখৰ মানচুৰিয়া বোলে। সেই দেশৰ অনেক সন্ধান নে পালে। এতিয়া ২০০ বছৰ হল, সিহঁতে খেহ দেশক জিনিলে; আৰু সিহঁতৰ ৰজা এতিয়ালৈকে খেহ ৰজা হৈছে। আনুৰ নদি ডাঙৰ আৰু সুন্দৰ, আৰু ভাল মাচৰে পূৰ হৈছে।

ধৰম সিকিবলৈ লৰাৰ নিবেদন।

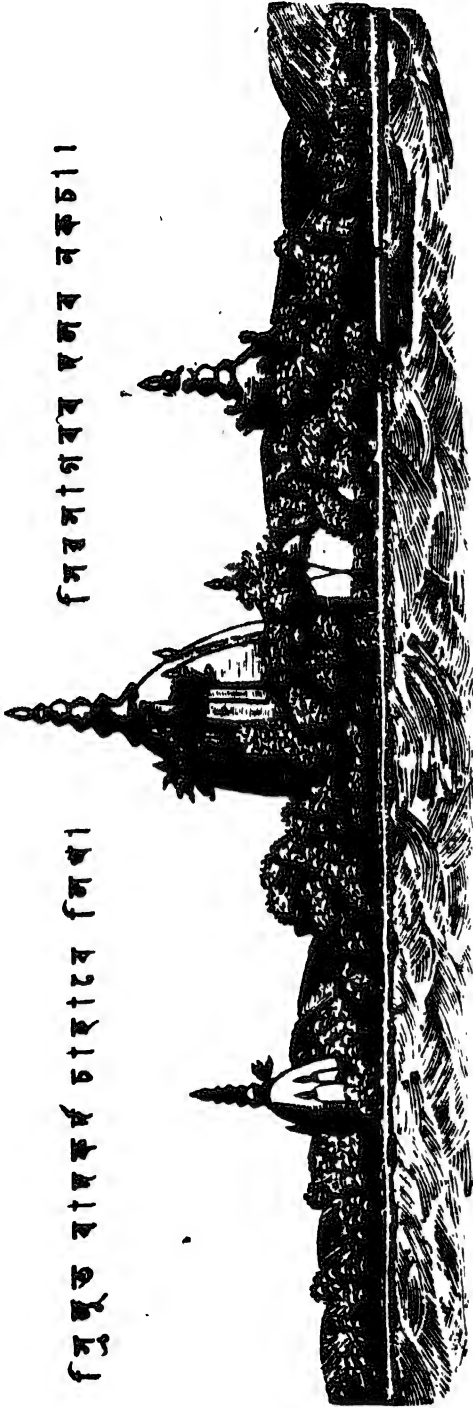
গিহদাৰ গুৰুবিলাকে বেন চিহাৰ অৰ্থে এনে কথা বোলে, সি ভেড়িয়া নক লৰা আছিল, ভেড়িয়া আপোনাৰ গুৰুত পৰম ইহবৰ বিত্তি বুজাবৰ নিমিত্তে নিবেদন কৰিলে। তাত্তে তেঁও কলে, এতিয়াই বুজাব নোআবোঁ, কিয়নো ভুমি নক লৰা হোআ, বয়স অধিক ন হই, এই কাৰনে এনে অতি ভক্তিৰ গোপনিক কথা ভোমাক নিকাৰ নে পাই। এনে কথা সুনি নক লৰাই বুলিলে, হে আতা, মানুহ পোতা ঠাইত জাঁওতে মোতকৈ চুটি এনে নক মৈদাম দেখিলোঁ, এতেকে পৰম ইহবৰ কথা নো জানোঁতেই জদি মৰিম, হাই হাই, মোৰ কি গতি হব?

নক চোআলিৰ ভাবনা।

এজন ধৰমি মানুহ বাহিৰত কুৰোঁতে ঘেৰি নামেৰে তিনি বছৰতকৈ অধিক বয়সিয়া ন হই, এনে আপোনাৰ নক চোআলিক অধলাত উঠিব দেখি তেঁও তাইত সুখিলে, হে মোৰ পুত্ৰ আইটি, ভুমি কলৈ জোআ! তাই উত্তৰ দি বোলে, স্বৰ্গলৈ জাম, বোপাই। তাত্তে তেঁও কলে, পুত্ৰ আই, সেয়ে স্বৰ্গৰ বাট ন হই; জদি সাৱধান ৰূপে নামি আহিবা, তেন্তে মই স্বৰ্গ পাবৰ নিমিত্তে পৰম ইহবে দিয়া জি বাট, তাক দেখাম।

সিহসাগৰৰ বনৰ নকচা।

সুসুত বাতৰ্দ্ধ চাহাবে লিখ।

দেও পূজক লৰাৰ গান।

Hymn for a heathen Child.

মই আচিলোঁ অন্য দেশি,
দেৱতা পূজকৰ জাত,
এতিয়া প্ৰভুৰ গৃহবাসি
সিকৌ সত্য স্বৰ্গ পথ;
ধন্য প্ৰভু,
ভূমি অনাথৰহে নাথ।

যিহ্মি লোকৰো বজা,
ভবিষ্যতো বক্তাগন,
বহু কোনো দেশৰ পুজা
নে পালে এই ক্ৰিপা দান;
মোৰ নিচিনা,
পোআ নাই এই পৰিজ্ঞান।

এই দেশৰো লোক অনেকে
পোআ নাই মুক্তিৰ উপাই,
নু সুনিলেও সুভ ৰাজ্য
ভূমে সৎসাৰৰ চিন্তাই;
দায়াল যিহু,
মুক্তিৰ পথ দিয়োক দেখাই।

এনে মুক্তি ৰূপ জিৱনে
জদি মই হেলা কৰিম,
তেন্তে মহা বিচাৰ দিনে
আনুই কোন জনত ধৰিম?
কেনে ৰূপে,
স্বৰ্গলৈ চকু তুলিম? বৎ

চক্ৰভেট এটা বিদ্যাৱন্ত মানুহৰ ইউক্লিদ নামে সিয়া এজনে আপোনাৰ ভাইক বিতুষ্ট কৰিলত সি বৰ ধ্বংসে এটাহ পাৰি কলে, তোমাক উচিত দণ্ডৰ প্ৰতিকূল জদি নি দিম, তেন্তে মোৰ মৰন হওক। তাতে ইউক্লিদে খুচিয়ান মানুহৰ নিচিনা বৰ কোমল মনেৰে উত্তৰ সি বোলে, মৰমেৰে নৈতে জদি তোমাক সন্তুষ্ট আক মোক আগৰ নিচিনা আলাপ প্ৰিতি ন কৰাম, তেন্তে মোৰো মৰন হওক।

তিৰ্থৰ জাত্ৰা ।

Wandering of a Pilgrim—From the Bengali.

৭ আখ্যা ।

গয়াৰ বিবৰন ।

চৰি ।

গয়া তিৰ্থৰ জি কথা সুনিও তাৰ বেৰুৱা,
নিজ গিয়ানে কৰিও বিচাৰ;
ধৰ্ম ভাল যদি হই, পৰকালে জ্ঞান পাই,
ভেঙে তাতে কৰিয়োক সাৰ;
কিন্তু যদি ধৰ্ম ভাই, তাহাতো পোআ নে জাই,
বিচাৰতো নাহি নিৰ্ধাৰন;
ভেঙে সিয়ু ভিয়াগ কৰা, সত্য পথক বিচাৰ,
সুনি মোৰ এহি নিবেদন ।
ন হ'বা ভ্ৰমত ভোৰ, নৰক জাতনা যোৰ,
আক বুজি হয়োক চেতন;
নতু নকটো পৰিবা, পাচে বখ্যা নাহি পাবা,
ন হ'ব কেলেনো নিবাৰন ।
মিচা বিবাহ ন কৰি, সত্য ৰূপেৰে বিচাৰি,
সৰ্ব জনে হোআ মনজোৰি;
সত্য ধৰ্ম কৰা সাৰ, পৰকালে ভবিষ্য,
ভজা যিহু অহঙ্কাৰ ভিয়াগি;
জি হেতুক ঠেঁৱে সাৰ পৰম ব্ৰহ্ম নিৰাকাৰ,
আকাৰ ধৰিলে নৰ হেতু;
নিজ দেহে ক্লেস ভোগ কৰি, কবিলন্ত জোগ
বান্ধিলন্ত পৰকাল সেতু ।
ঠেঁওকে কৰা আৰাধন, যদি লাগে মুক্তি ধন,
ম্ৰিতু ৰূপে আচা সৰ্গন;
নে দেখো উপাই আৰ, পাপি ভবিষ্য সাৰ,
যিহু বিনে নাহি অন্য জন ।
এনে পুত্ৰ দায়ামই, কতো নে দেখিলো মই,
হোআ নাই, ন হৈবেক আৰ;
প্ৰেম ক্ৰিপা পৰিপূৰ্ণ প্ৰিথিৰিতে অৱতিৰ্ণ
ভাৰিবলৈ দুই দুৰাচাৰ;
পাপি হেতু দিলে প্ৰান, আক কত অপমান
সহিলন্ত তাৰ নাহি নিমা;
বিচাৰি এই সৎসাৰ, ঠেঁওৰ তুলা পোআ তাৰ
কতো নাহি দিবলৈ উপমা ।
পুত্ৰ যিহু দায়াদুৰ মাতি কৈচে পাপি নৰ,
ভিয়াগ কৰা পাপ মনোৰথ;

অলৰ বাজা কিনান জাবলৈ বৰণ ধান,
মই সত্য জিৱনৰ পথ;
ময়ে দি কোনো ন গলে পৰিৰ নৰক ভলৈ,
পুনৰপি ন হ'ব নিষ্ঠাৰ;
মোৰ মুক্তি ৰূপ দান অনন্ত আত্মাৰ জাব,
জিৱনৰ মইহে আধাৰ ।
পালটি সকলো নৰ, চৰন ধৰিও যোৰ,
পাপ ৰূপ ভেজিয়া সকলৈ;
কৰিবো মই গ্ৰহন, নে চাৰিবো কোনো জন,
ধৰ্ম সুখ দিবো পৰকালে ।
বাক্য নিজ স্তি মুখৰ সান্ত্বিত প্ৰমান তাৰ
চাই বুজা সৰ্ব বহুগন;
ন কৰিবা অৱহেলা, সুনি ন হ'বাহে কলা,
মাতি আচে যিহু জ্ঞান ধন ।

পৱাৰ ।

গয়াৰ ত্ৰিভাঙ কিহু কৰোঁ নিবেদন,
অনুগ্ৰহ কৰি সবে কৰিও সুরন ।
হিন্দু সাত্ৰে লিখে তাৰ জি মন্ত প্ৰকাৰ,
সংখ্যেপ তাহাৰ কিহু কৰোঁহো প্ৰকাৰ ।
ভমোগুনে জনমিলে অসুৰ নন্দন,
জিপুৰ নামেৰে দৈত্য বিখ্যাত ভুবন;
দেৱ ব্ৰাহ্মনক হিংসা কৰে নিৰন্তৰ,
তাৰ ভয়ে পলালেক দেৱতা অমৰ ।
লিৰ চৰনে পৰি কবিলন্ত ভক্তি,
সেই হেতু লিৰে মাৰিলন্ত পসুপতি ।
ভাৰ্জা প্ৰভাৱতি গৰ্ভ ধাৱন কৰিলে,
পিত্ৰি ৰূপে কালে সেই পুত্ৰ জনমিলে ।
নাম তাৰ গয়ামুৰ বিখ্যাত ভুবন,
তাহাৰ জুখত থিৰ নাহি দেৱগন ।
এক দিনা গয়ামুৰ বিৰলে বসিয়া,
মাত্ৰিৰ আগত সুধিলন্ত বিলেনিয়া,
কাৰ বংশে জন্ম মোৰ, কাহাৰ নন্দন,
সত্য কৰি কোআ মাত্ৰি, পিত্ৰি কোন জন?
আক সুনি কলে মাকে কন্দন কৰিয়া,
পিত্ৰি হিন বাপু ভূমি অতি অভাগিয়া;
ৰূপট পুৰুষ কৰি জন্ত দেৱগন
লিৰ হাতে বধিলন্ত ভোৰ পিত্ৰি ধন;
ভাই বহু আদি দৈত্য জডেক আছিলে,

সকলোকে দেৱগনে সৎসাৰ কৰিলে ।
 আৰু সুনি গয়াসুৰ কোষত অন্তৰ,
 বহু নৈয়া লৈই গৈল সুমেক সিখৰ;
 ইল্ল আদি দেৱ জত অদিতি তনই
 বাহু বজা সবাকো কৰিলে পৰাশ্ৰই ।
 অনন্তৰ সির সঙ্গে কৰি মহা বন,
 অকলেই জিনিলে সকলো দেৱগন ।
 এহি ৰূপে দৈত্য বজা ভৈল ত্ৰিভুবন,
 উদাসিন হৈই ফুৰে জত দেৱগন ।
 সকলো দেৱতা ইল্ল সঙ্গে আলচিলে,
 শ্ৰিৰোদ উত্তৰ দিগে গমন কৰিলে ।
 বিকুৰ উদেসে সবে তপ আৰম্ভিলে,
 সেহি ধোনে নাৰায়নে দৰশন দিলে;
 বুলিলন্ত বিকু মাতি দেৱগন প্ৰতি,
 দুই অসুৰৰ হেতু দুখ পাইচা অতি ।
 আজি মই অসুৰক কৰিবো সৎসাৰ,
 হেন সুনি দেৱগন আনন্দ অপাৰ ।
 তাৰ পাচে দুই জনে কুখ আৰম্ভন
 সন্তক বচৰ কৰিলন্ত ধোৰ বন ।
 কেৱে কাকো জিহিৰ নোআৰি সমৰক,
 পাচে দৈত্যে মাতি কলে বিকুৰ আগত,
 তোমাৰ কুখত দুই হলো অতিসই,
 ইচা যদি আছে বৰ মাগা, দিও মই ।
 বিকু কলে, সূনা ভেঙে, দৈত্যৰ ইস্বৰ,
 হিংসা ন কৰিবা কোনো দেৱ নতু নৰ;
 নিলামই সৰিল হৈ থাকিবাহা সুই,
 এহি বৰ দিয়া মোক হৈয়া সদই ।
 হেন সুনি দৈত্য বিৰে কৰে অন্ধিকাৰ,
 তাক দেখি নাৰায়নে আনন্দ অপাৰ ।
 অনন্তৰে দৈত্যক বিকুএ বৰ দিলে,
 নিলামই হৈ অসুৰে পৰান তিয়াগিলে;
 দৈত্যৰ মাখাত আপোনাৰ ভৰি দিলে,
 সেই ধানে নাৰায়নে তিৰ্কক সুজিলে ।
 গয়াখেজ বুলি নাম বিখ্যাত সৎসাৰে,
 পিও দান পিজি লোকক জি জনে কৰে,
 সৰ্ব পাপ মুক্ত হব তাৰ পিজিগন,
 ব্ৰাহ্মন, খেজিৰ, জগতৰ জত জন ।
 পিও দানে লোক মুক্তি জি দিনে ন হব,
 সেই দিনে ণিট দৈত্য সৎসাৰ দাসিৰ ।

তেন বৰ দিনে বিকু কৰিল গমন,
 আত পাচে কটো চাই, কৰিও সুরন ।
 বিকু আদি দেৱতাৰ জেনে সক্তি হই,
 মনত সিচাৰ কৰি দেখা সবে ডাই;
 কুপত দৈত্যক বলে কিনিব নোআৰি,
 মাগি ললে দৈত্য বৰ মিনতিহে কৰি;
 তাৰ পাচে দিলে তাকো মনোমিত বৰ,
 মনে একো কথা তাত ন কৰি বিচাৰ ।
 এই সব কথা যদি ভাবা বন্ধগন,
 ভাহাত হব নোআৰে কোনো মুক্তি পন ।
 আৰু বোলো, যদি এই কথা সত্য হই,
 ভেঙে কিয় জগত সৎসাৰ তাচে নৈ?
 জি হেতু নি দিএ লোকে কেতিয়াবা পিও,
 তথাপি বখ্যা পৰিচে জগত ব্ৰহ্মাণ্ড ।
 গয়াসুৰো নাহি উঠে, ন কৰে সৎসাৰ,
 তেঙে কিহে গয়াখেজ হব তিৰ্ক সাৰ'
 ইহাতে জানিবা সব মনৰ কল্পনা,
 লোকক ভুলুআ হেতু কৰিলে বচনা ।
 ভ্ৰান্তি এৰি সবে ধৰ্ম সাত্ৰ বাক্য সূনা,
 ভ্ৰান্তি নু গুচিলে হব নৰক জাতনা ।
 মই গয়া খেজে কৰি পুনৰ গমন,
 দেখিলো সকলো ডাই জত আচৰন ।
 চলে বলে জাতি সকলৰ লই টকা,
 অধিকো ন হলে তেও লই চৈধ চিকা ।
 চাহাব দেশাধিকাৰ কৰিচে কচাৰি,
 ধন লৈছে চকিয়ালে দিএ চিটি কৰি;
 চিটি নে পালেহে কাৰো স্নাধ নাহি হই,
 জি হেতু মাচুল তাৰ কম্পানিএ লই ।
 ইয়াতে দেখিটো মই আচৰিত কৰ্ম,
 বজা হয়ো কৰে দেখা এনেকুআ কৰ্ম ।
 মই অল্প মতি তাক কি বুলিবো আৰ,
 মিনতিহে কৰোঁ সবে কৰিও বিচাৰ ।
 এই ৰূপে জত ধন জাতি হাতে থাকে,
 চল কৰি লই গয়া বাসিগনে ডাকে ।
 নানা ধানে পিও দান কৰোআই সেনে,
 জাতি লৈ জাই তিৰ্ক গয়াসুৰ পালে ।
 হিন্দু সাত্ৰ অদুসাৰে পিও দান কৰে,
 বোলে পিজিলোকে ধালে আপোনা হাতৰে
 প্ৰবন্ধনা মাখ এহি সূনা কৰ্ন ভৰি,-

জানিলো ভাহাৰ সাৰ পিণ্ড দান কৰি ।
জাতি হাতে বিষ্ণু পদ চিনে পিণ্ড বাখি,
সপত কৰাই তাক হৈ আপুনি সাখি ।
দেলে গলে এহি বুলি সবাকো কহিবা,
জদি নকৈ ধাকা, তেহে নবকে পৰিবা;
হাত মেলি পিণ্ড ললে মোৰ পিত্তি লোক,
আৰু নানা আসিৰীদ কৰিলন্ত মোক ।
সপত কৰাই দিবি বুলি কত টকা,
দখিনা দান আদি জত কৰি লেখা জোখা ।
এই ৰূপে বুলি জাতি সবাকো ভুলাই,
কলি কাল হেতু অন্য ৰূপ হৈচে ভাই;
দৰ্শন নি দিএ মিত্ৰা বেহিনে কাৰনে,
তথাপিও লৈচে পিণ্ড থাকি অভ্যুধ্যানে;
ইত্যাদি বিবিধ মতে জাতিক ভোমাই,
নানা ভাৱে বুলি পাচে বিদাই কৰাই ।
সংক্ষেপ লিখিলোঁ মই, জানা সৰ্বজন,
আত পাচে সূনা গয়া বাৰি বিবৰন ।
খেজি, বৈশ্য, সূত্ৰ আদি ব্ৰাহ্মন ভেসতে,
জাতিক কৰাই স্নাথ নকলো ভিৰ্ভতে ।
বিদেশিৰ জাতি লোকে তাক নাহি জানে,
বিপ্ৰ পোৰোহিত বুলি ভাসম্বাক মানে ।
মত্ৰ পৰ্হে খেজি বৈশ্য, জাতি দিএ পিণ্ড,
ভাণ্ড কাৰ্জে ভাণ্ড বেল হই ভিৰ্ভ ভাণ্ড ।
ভাৰি কোআ ৰূপটি জানিবা সৰ্বজন,
ন হয়োক ভুলে ভ্ৰান্তি সকলো ভাণ্ডন;
ভিয়াগ কৰা বহু সব মিচা এই পথ,
বিচাৰ কৰিও সদা সত্য ধৰ্ম মত ।

৮ আখ্যা ।

কাসিৰ বিবৰন ।

পদাৰ ।

কাসিৰ ব্ৰিভাঙ কিছু কৰোঁ নিবেদন,
মনজোগ কৰি সৰে কৰিও সূত্ৰন ।
হিন্দু সাত্ৰে বোলে, কাসি মহা পুণ্য ধাম,
নব ৰূপ ধৰি নিৱে ভিয়াগিলন্ত প্ৰান ।
দৰসনে পাপ নাস, হই মহা কল;
কিন্তু ন হই স্বৰূপ সকলো বিকল ।
ভাহাৰ প্ৰমান বুজিওক সৰ্ব জন,
মনন্ত অৱন কৰি মোৰ নিবেদন ।

অনপূৰ্ণ নামে দেৱি কাসিৰ ইন্দ্ৰবি,
নিম্ন পৰাক্ৰমে ৰখা কৰে কাসিপুৰি;
অনাহাৰে দুখি নাই তাত কোনো জন,
সকলো লোকক দেৱি কৰাই ভোজন ।
এহি ৰূপে নানা কথা হিন্দু সাত্ৰে লিখে,
সঁচা মিচা কোনো জনে বিচাৰি নে দেখে
বাস নামে মুনি আছিলন্ত বিষ্ণু ভক্ত
কৰিষে তেঁওৰ সেৱা মান প্ৰেমানন্ত;
মহা পৰাক্ৰমি মুনি আছিলে কাসিত
অনেক সিস্যো আছিলে তেঁওৰ সন্ত ।
এক দিনা সেই মুনি সবাকো ডাকিয়া,
হৰি বিনে মুক্তি নাহি, কলে প্ৰচাৰিয়া ।
এই ৰূপে বেদ বাস বুলি হৰি গুন
উৰ্ধ বাহু কৰি কই, সৰ্ব লোকে সুন ।
সত্য সত্য, এহি সত্য কহো সত্য কৰি,
সৰ্ব সাত্ৰে সাৰ বেদ, সৰ্ব বেদে হৰি ।
হৰ আদি দেৱ জত ভোগৰ গোলাই
মুক্তি দাতা হৰি বিনে আৰু কোনো নাই ।
এতেক কোআতে মুনি বাস উপোধনে
ক্ৰোধ কৰিলন্ত হৰ দেৱ পক্ষাননে ।
গোবিন্দে জানিলে বাস সন্তটে পৰিল,
ক্ৰোধ ভাৱে মুনিৰ ওচৰক আহিল;
বিকৰ্ণনা কৰি বেদ বাসক কহিলা,
মোহোক প্ৰসঙ্গা কৰি নিৱক নিদ্দিল ।
এহি বুলি কলে বিষ্ণু, সূনা বাস দেৱ,
জি কৰিলা সি কৰিলা, ভজিওক নিৱ ।
আৰু মুনি বাস মুনি কৰি অন্ধিকাৰ,
গোবিন্দৰ সেৱা মই ন কৰিবো আৰ ।
নিৱক পুজিয়া নিৱ ভক্ত হৈল বাস,
ভাতে কল ব্ৰিধি তেঁওৰ বিপৰিত ক্লেস ।
বাসৰ ইসৰ ৰিতি মহেন দেখিয়া,
নন্দিক বুলিলে নিৱে ইণ্ডিয়া ইণ্ডিয়া,
দেখা, দেখা, ওহে নন্দি বাসৰ দুৰ্দ্দেৱ
আছিলে বিষ্ণুৰ ভক্ত, হৈল ভক্ত নিৱ,
বাসৰ চকল মন সেয়ে জাৰ জনা,
কাসিতে দিবলৈ ভিখ্যা কৰিলন্ত মন ।
মগনিয়া হৈল বাস ভিখ্যাৰ কাৰন
হবে হৰে কুৰি কুৰি কৰিলে গমন,
এহি ৰূপে দুই দিন থাকি অনাহাৰে,

অতি সুম পাই ব্যাস বহিলন্তু ঘৰে ;
মহা ক্রোধে ব্যাস দেৱ হৈই অচেতন
কাসিক সাপিলে, কোনে কৰিব খণ্ডন ?
ধন বিদ্যা অহঙ্কাৰ কৰি কাসি লোকে
মোহোক নি দিলে ভিখা, মৰোঁ পেট ভোকে ;
ভেষ্টে ময়ো বেদ ব্যাসে দিলোঁ এহি সাপ,
কাসি বাসি লোকৰ অখণ্ড হব পাপ,
অন্য থানে পাপ হলে খণ্ডবেক কাসি,
কাসিতে কি পাপ হব, হব যদি নাসি ;
ধন বিদ্যা আদি জত সকলো গুণিব,
জদি ব্যাস সত্য, ভেষ্টে বিফল ন হব ।
কিন্তু তাতে হৈচে জানি দুৰ্ণাম আপোনা,
সিৱক বুলিলে, দুৰ্গা কৰি বিকৰ্ণনা,
একে বুৰা তাতে ভাঙ্গ পুতুৰাৰ ভোল
অল্প অপৰাধে কৰা মহা গণ্ড গোল,
ব্যাসক অন দিবলৈ দিলা কিয় সাক ?
নি দিলে কাসিত সাপ, কোনে খণ্ডবেক ?
ভিনি দিন অনাহাৰে দুখ অতিসই,
ব্রহ্ম হত্যা পাপ হব নাহিকে সৎসই ।
এক বাৰ ক্রোধত ব্রহ্মাৰ মাখা লৈই,
সেই সাপে ফুৰিচাহা যুগধাৰি হৈই ।
এহি বাৰো ব্যাসে জদি নাহি পাই অন,
পুনৰাৰ দিব সাপ পেটৰ কাৰন ।
মই অনপূৰ্ণ আচোঁ কাসিত বসিয়া,
মোহোৰ দুৰ্ণাম হব নে দেখা ভাৰিয়া ।
এই ৰূপে নানা বিধ কৰি বিকৰ্ণন,
মায়া কৰি পুৰি এক কৰিলে সুজন ।
ধৰিলে নবৰ বেস মহেন পাৰ্ৱতি,
ত্ৰিহিনি ভৈলন্ত দুৰ্গা, সিৱ ব্ৰিধ পতি ।
এনে ৰূপে ব্যাস দেওক দিলে অন দান,
কোনো নে থাকিলে অনাহাৰে কাসি ধান ;
জদি কোনো লোকে অনাহাৰে থাকে বহি,
অনপূৰ্ণ দেবি তাকো অন দিএ আহি ।
এই ভাৱে গপ কৰা বোলে সৰ্ব জনে,
ভাহাতে অগিৱানি লোকে আচৰিত মানে ।
সঁচা মিচা বিবেচনা কৰে ন কৰই,
ব্ৰাহ্মনে বুলিলে মাজ কৰিব প্ৰভাই ।
কিন্তু সি সকল মিচা, জানিবা অন্তবে,
কাসি মাজে সত সত থাকে অনাহাৰে ।

কৈত আছে অনপূৰ্ণ নে দেখিলোঁ ডাই,
মহন্তু মহন্তু লোকে আছে দুখ পাই ।
নিজে মই মনিকনি পুথুৰিৰ পাৰে
ভিনি দিন বঞ্চিলোহো তাতে অনাহাৰে ।
সঁচা মিচা ইয় তে বৃজিওক বিচাৰি,
নিজ নিজ বুপি গিৱান মনকোণ কৰি ।
পুণ্ডৱ কি সব কথা জদি সত্য হই,
কিয় বহু লোকে পাই দুখ অতিসই ?
ব্যাসৰ ব্ৰিতান্ত মই লিখিলোঁ জি কাৰ্জ,
তাহাৰ কাৰন সূনা পাঠক সমাজে ।
ব্যাস দেৱে বহু সাত্ৰ কৰিলে ৰচন,
তাক সত্য ৰূপে মানি আচা সৰ্ব জন ।
ব্যাসে লিখা বিধি সব বিফল ন হই,
হিন্দু সাত্ৰে বোলে, তাতে নাহিকে সৎসই ।
ভেষ্টে কাসি তিৰ্থে কেনে আছে পূনা সাৰ ?
জেন সাপ দিলে বিপ্ৰে বৃজিওক সাৰ ।
ন হব খণ্ডন পাপ তাত কলে মুনি,
ভেষ্টে কিয় আসা কৰে লোকে জানি মুনি ?
পূনা ফল নাহি, কিন্তু আছে এহি সূনা,
সেমে ভৃষ্ণিব লাগিব নৰক জাতনা ।
এবে বোলোঁ মই কাসি তিৰ্থ বিবৰন,
মন ধিৰ কৰি সূনা সৰ্ব বন্ধুগন ।
ভেবেলে জানিবা কাসি তিৰ্থ কেনে থান,
আৰু জত ধৰ্ম ফল হই উপাৰ্জন ।

নামতে বজালি পটি গজা নদি পাৰে
কেদাৰনাথ সিৱৰ মন্দিৰ দুআৰে ।
আমি আঠ জন জাত্ৰি আচিলোঁ সি ঠাই,
প্ৰায়ে এক মাহ কাল তেঁওৰ সেৱাই ।
সিৱ সেৱা বিবৰন সূনা বন্ধুগন,
মই নিজ চকুৰে কৰিলোঁ নিৰিখন ।
বহুত ভিৰি পুৰুষ বজালি পচিমা,
লৰা, বুৰা, ডেকা আদি নাহি তাৰ নিমা ;
দুৰ্গু বাতি ধকাতে কৰি সাত্ৰ বিধি,
গজা স্থান কৰে নবে তিতা ব্ৰত পিছি ;
হাতে চাউল কলা আদি বেল পাও লৈই,
মন্দিৰৰ মধ্য ধানে প্ৰবেশন্ত গৈই ;
দিনতে এছাৰ তাত সূনিও কাৰন,
প্ৰকাল ন হই তাত বৰিব কিৰন ;

চাৰি কালে ইটোৰে বেৰিচে বাস্তি গৰ,
সেই হেতু নো সোমাই সূৰ্যৰ পহৰ ।
এৰে সূৰ্য্য, সি ধানৰ জেনে বিবৰন,
হৰা হৰি হতা হতি বুজিবা লগান;
ক্ৰেৰে কাৰ গাৱে পৰে, কাকো ক্ৰেৰে টানে,
নাহিকে সন্ধান একো নিবৰ থিয়ানে ।
জুৰতি বিধৱা জন্ত কৰে কানি যান,
সন্ধ্যক পূজি পূৰ্ণ কৰে অভিলান ।
ভাতে জাতি ভেদ নাহি, ন কৰে সোধন,
সুন্দৰ পুৰুষ হাঁলে কৰে নিমন্ত্ৰন ।
খনা বোলোঁ কানি বাসি জুৰতি গনক,
ভাতোটকও খনা বোলোঁ বিধৱা সৰাক;
জি হেতুক সেই সৰে নিব আৰাধন
বিদেশি জনৰো কৰে সৰ আলু পৈচান ।
এহি ধৰ্ম কল ত্ৰিধি কানিত প্ৰধান,
নাহি সন্ধ্যা পৰলোকে, ইহলোকে জান ।
আকে বুজি দেখা সৰে, নি লিখিবো আৰ,
বাৰানসি বাসিবো এহিসে কৰ্ম সাৰ ।
চোৰ বিধৱাতে ভই অধিক কানিত,
কোনো জনে বখ্যা পাব নোআৰে ইহাত,
এবালে এটাৰ পৰা অন্য নাহি সুক্তি,
তিবি সন্ধা জিনিবলৈ আচে কাৰ সক্তি?
সাত্ৰে বোলে, কানি নাই-লগা ভুগোলত,
মহা দেৱে বৈচে জিসুলৰ ওপৰত ।
জদি এৱে সত্য হই, ভেঙে কিয় হেন?
ভূমি কল্প হেতু কানি ভৈলন্ত হেলন ।
এই হেতু মিচা গপ সাত্ৰে বখানই,
ভূমি কল্প হেতু লোকে জানিলে নিচাই ।
মোৰ মনে এহি ৰূপে হৈচে বিবেচন,
ক্ৰিপা কৰি দেখালন্ত প্ৰভু সনাতন,
গুণাবৰ হেতু ভুৱ নবাইলন্ত কানি,
লোকে জেন ভাত ভাই ন হই ৰিহানি ।
আৰু বোলোঁ, জদি কানি সাৰ ভিৰ্হ হই,
কিয় ভাৰ বাসি লোকে মান্য ন কৰই?
সুখে মাত্ৰ বোলে, কানি মহা পুণ্য ধান,
কিন্তু কৰমেৰে ন কৰই একো মান ।
জন্তক সন্ন্যাসিগৰ প্ৰধান সি ধানে,
গুৰু বুলি হিন্দু লোকে জি সৰক মানে,
বোলে বিজ্ঞ জৰে একো ধৰ্ম নাহি হই,

ভিন্নাগ কৰে পিজি মাত্ৰি ভিবিৰ আলই,
অকল সৰে সেনাত্ৰেৰে জাই অভিনই,
ধৰ্ম কৰে, পুনৰীৰ বেঙ্গা নাৰি লৈই ।
পিজি মাত্ৰি অৰ্থ হেতু হই বিয়াকুল,
পুত্ৰ থাকে ভিৰ্হত বেঙ্গাড হৈই ভুল ।
নাহিকে ভাহাৰ চিন্তা জিৱনে মৰনে,
অহঙ্কাৰ কৰি গুৰু আপোনাক মানে ।
আৰু পিজি মাত্ৰিক ন কৰে সমাদৰ,
কোনো ধানে দেখিলোঁহো এনে মুঠ নৰ ।
কিন্তু ধৰ্ম সাত্ৰে বাক্য কই সনাতন,
জি জনে ন কৰে পিজি মাত্ৰিৰ পোহন,
মহা অধৰ্মি বুলি ইহৰে ভাহাক,
পৰকালে কল দিব বোৰোঁৰ নৰক ।
সৰ্ব মেনে সৰ্ব সাত্ৰে এহি ৰূপে কই,
পিজি মাত্ৰিক পালন কৰিব ভনই ।
জি জনে ন কৰে এই ৰূপ বেৱহাৰ,
সাত্ৰে আৰু সৰ্ব লোকে বোলে দুৰাচাৰ ।
কানিত কৰই বাস জন্তক সন্ন্যাসি
বেঙ্গা নাৰি বাস্তি থিয়ান কৰে দিবা নিশি;
চিৰকাল বাস জেৱে কৰে সেহি ঠাই,
ভিৰ্হ কল মাত্ৰ এহি, বেঙ্গা কৰা পাই ।
কিন্তু জদি কৰিব পাৰাহা টকা বই,
বাস কৰি কিহু কাল থাকিবা সি ঠাই ।
নিৱক পুজিলে হৰ উপকৃত নও,
পৰকালে পাব সিভো নৰক প্ৰচণ্ড ।
কানিত নিৱ পুজিলে জি কল দেখিলোঁ,
পাঠকৰ আগে তাক প্ৰচাৰ কৰিলোঁ;
নিৱক পুজিলে আৰু জি জি হৰ আস ।
সত্ৰেপে ভাহাৰো মই কৰোঁহো প্ৰকাশ,
হিন্দু সাত্ৰে বোলে, সিরে গৌজা ভাৱ খাই,
নাচটো হৈয়া ফুৰে নিলাজ নদাই;
সৰিলন্ত লিপি ভাষা ভুমে ধানে ধানে,
সৰ্বদা মাগই ভিধ্যা পেটৰ কাৰনে ।
নচাই বলধ সৰ্প পাই সদা ভ্ৰম
জৰে জৰে ভোলানাথ কৰি বম বম ।
ভৈণ্ডৰ বেৱহাৰ এই হিন্দু সাত্ৰে কই,
দেখা সিন্য গনে ভৈণ্ডৰ লটুস কৰই ।
নিৱৰ প্ৰধান সিন্য জি সন্ন্যাসি গন,
সৰ্বদা কৰই মনে নিৱ ৰূপ থিয়ান ।

গুৰুৰ সন্নিহিত সবে হই লজ্জা হিন,
বিনয়ৰ ৰূপ কোনো, কোনো বস্ত্ৰ হিন ।
কেৱে বলধৰ, কেৱে সৰ্পক নচাই,
ঘাৰে ঘাৰে ফুৰি সবে ভিখ্যাক মাগই ।
ভাষা লিপে সন্নিহিত ভূমে থানে থানে,
মন্তোজ্ঞান হই সদা ভাঙ্গৰ কাবনে,
আৰু নানা অনূচিত কৰে বহু কৰ্ম,
ভাৰি দেখা বন্ধু সৰ ই কেনে অপৰ্ম!
সিৱক পুছিলে এই ধৰ্ম ব্ৰিপি চট,
ইত্যন্ত ন চন জ্ঞান জ্ঞানিমা নিচই ।
এই হেতু ভজা যিচু ব্ৰজ নিৰঞ্জন,
ভাৰতৰ কেৱল পাবা অনন্ত জিৱন ।
পাপ ইচা গুচি হব ধৰ্ম মনজোগ,
পৰকালে কৰিবা অশ্বই সুখ ভোগ ।
দেখা আসুসৰ হৈচে ওচৰ ময়ন,
এই হেতু পৰা যিচু খ্ৰিষ্টৰ চৰন ।
এৰা সবে বন্ধুগন ভুল ভ্ৰান্তি পথ,
আসুই কৰাহে যিচু জিৱনৰ নাথ ।
ঠেৱেহে পাপিৰ বন্ধু জানিবা নিচই,
বিশ্বাসিলে জ্ঞান পাবা নাহিকে সন্মই ।
দেখা বন্ধুগন, ঠেওৰ কিলো প্ৰেম দান,
পাপিৰ মুক্তিৰ হেতু দিলে নিজ প্ৰান!
কোনে কৈত সুনি আচা, অনুভা চেনেহ,
পিজি দিএ, পুজ হেতু আপোনাৰ মেহ?
কিন্তু ইহুৰ প্ৰেম দেখা পাপি বন্ধু,
নিজ প্ৰান দি ভাৰিচে পাপি ভৱ সিদ্ধ ।
আৰু মাতি আছে, প্ৰভু সৰ নৰগন,
জীহা পাপি, লোভা, দিও অনন্ত জিৱন;
পাপ হেতু খেদ কৰা তেজি পাপ মতি,
চকল চিত্তেৰে মোত কৰিও শুকতি;
ভাঙে ঋণ জাব সৰ অপৰাধ দোষ,
পাপিৰ মৰনে মোৰ নাহিকে সন্তোষ ।
জীহা, জীহা, সৰ পাপি জগতৰ নৰ,
ধৰা মোতে, মই সত্য পথ জিৱনৰ;
পালটা পালটা, সুনি বিনই বচন,
সৰ্বদা পথে কিয় কৰিচা গমন?
এই ৰূপে প্ৰভু মাতি আছে পাপিগন,
সিহুে ধৰা বন্ধু সৰ ঠেওৰ চৰন;
পলম ন কৰা, চাপিচেহি যিচু কাল,

ন ভজিলে যিচু, হব নৰকৰ জাল ।
এই হেতু বিনই বচন কৰোঁ সুমা,
পলোআ, পলোআ, বন্ধু নৰক জাভা ।
হেলা ন কৰিবা সুনি বিনই বচন,
হাততে হেৰাব পাচে জিৱনৰ ধন ।

ন. ল. ক.

চিপিও সেনাপতিৰ চৰিত্ৰৰ কথা ।

The noble behaviour of Singh

কমিয়া বায়ে চিপিওক ২৪ বছৰ বয়সত
ইন্দানিয়া দেশে লৈগৈ বন কৰিবলৈ সেনা-
পতি পাড়িলে ।

কাৰ্তাগো নগৰ জই কৰাৰ পাচত ঠেওৰ
ধৰম আৰু সুচৰিত্ৰৰ পৰিচা ভলভ লিখা
দৰে হল, আৰু পূৰ্বৰ আৰু এতিয়াৰ পূৰ্ব-
বৃত্ত লিখক সকলে এই কথা বৰ প্ৰশংসা
কৰিচে ।

ইন্দানিয়াইতৰ বন জিকি ঠেও চাউনি
আহিলত ঠেওৰ ভলভিলা বিলগা সকলে ঠেওৰ
তলৈ এজনি এনে ৰূপৰতি কৰ্ম আনিিলে, যে
তাইৰ ৰূপ দেখি সভাৰ সকলোও মোহিত
হল । আৰু চিপিওক ঠেওৰ বতৰি থৈ
এবি বৰ অস্ত্ৰৰ হৈ ঠেওৰ আগলৰ পৰা
পাচে ধৰি হৈ সেই ৰূপৰতি বস্ত্ৰাৰ বৰ,
বকা চাই, আৰু বহু ইত্যাদি কথা অতি
আদৰকৈ সুধি, বজাৰ কৌজৰ-এটাই ভাইক
বিয়া কৰাবলৈ খুজিচে বুলি সুনি, সেই কৌ-
জৰক আৰু কৰ্মাৰ মাক বাপেকক আনিব
আগা দিলে ।

পাচে সেই ইন্দানিয়া দেশৰ কৌজৰ ঠেওৰ
তলৈ অনা হলত ঠেওৰ ডাক একোখৰকৈ মাতি
নি সি সেই কৰ্মাৰ নিমিত্তে যে ভাবিছিল, সেই
ভাৱনা চুৰ কৰিবৰ নিমিত্তে এই বুলি কলে,
বোলে, ভূমি আৰু মই দুয়ো তেজা, সেই প্ৰে-
মি একেবিও আগত ন বধাকৈ কঁও । জিবি-
লাকে মোৰ তলৈ ভোম্বাৰ খোজা বৰী কৰ্মা
আনিছিল, নিহেতু ভাইক ভূমি অতি মৰম
কৰা বুলিও কৈছিল, আৰু ভাইৰ ৰূপ গুন দে-
খি সেই কথাত মই সঁজাত কৰিচোঁ, কিন্তু মই

ভাৰিচিলো, বোলো, তোমাৰ নিচিনা অৱস্থাত
পৰা হ'ল ময়ো অদ্ভুত হ'ল। কহিলোহেঁতেন ।
এতেকে মই তোমাক এটি উপকাৰ কৰিব
ধোজোঁ; কুখৰ দোআৰাই মই তোমাৰ অধি-
কাৰ হৈচোঁ হই, কিন্তু মই তোমাৰ মিত্ৰ হ'ব
ধোজোঁ; এয়া তোমাৰ ভিৰোভা, লৈ জো-
আ, আৰু সন্তোষ হ'ব। ডুমি নিচই জানি-
বা, যে ভাই মাক বাপেকৰ ঘৰত জেনেটকৈ
ধাকিলহেঁতেন, আমাৰ ইয়াতো ভেনেটকৈ আছে;
জি সুখৰ পৰা সন্ত মানুহৰ ধৰম সুখ আৰু
মৰ্জনা নষ্ট হই, তেনে সুখ মই চিপিওএ
ভোগ কৰিব নো ধোজোঁ; মোৰ আৰু তোমাৰ
জোগ্য দান কৰিবলৈ মই ভাইক বাধিচিলোঁ;
এতেকে এই অমূল্য দানৰ সলনি ডুমি মোৰ
প্ৰতি ক্ৰিডগ্যতা প্ৰকাশ কৰি বোম দেনিয়ৰ
মিত্ৰ হোআ।

সেই কৌঅৰে এই কথাও একো সমিধান
দিব নোআৰি, সেনাপতিৰ ভৱিত পৰি বহকৈ
কান্দিব ধৰিলে, আৰু সেই কন্যাও সেই দৰে
পৰিল। পাচে সেই কৌঅৰৰ বুৰা বাপেকে
অন্তি হ'ল হৈ এই কলে, বোলে, হে মহন্ত
চিপিও, ইহাৰে তোমাক মনুষ্যতকৈ অধিক
ধৰম দিচে; হে মহিমাত্ত সেনাপতি ডুমি
এতিয়া এই ক্ৰিডগ্য কন্যাৰ আনিবাব সুবি জি
সন্তোষ পাইচা, তাৰ সমান সুখ কি হ'ব পাৰে?

চিপিও এনে আছিল, তেঁওৰ সদ গুন প্ৰস-
ন্নিত নো হোঁআটক নে ধাকিল; সেই ইক্ষানিৰা
বজাৰ কৌঅৰে এনে প্ৰভাও, দাৱা, আৰু নি-
লতা দেখি-অন্তি আচৰিত হৈ বদেনলৈ গৈ
সেই মহন্ত সেনাপতিৰ সদ গুন সকলো ঠাইতে
এই বুলি প্ৰকাশ কৰিলে, বোলে, ইক্ষানিৰা
বদেনলৈ এজনা এনেহে বিব আহিচে, যে তেঁও
সকলোকে আপোনাৰ দাৱা আৰু ধৰমৰ প্ৰভা-
ৱত জিমানটকৈ জিকে, বাহু বলৰ দোআৰাই
জিমান ন কৰে।

সবাৰ দিব।

য়োচেক বন্দি হোআৰ কথা ।

Lesson XIII.—Joseph a Prisoner.

জিবিলাকে য়োচেকক কিনিলে, সিবিলাকে
তেঁওক বৰ দূৰ দেশলৈ লৈ গল। সেই দেশৰ
নাম মিচৰ বুলি কই।

সিবিলাকে জেতিয়া মিচৰ দেশ পালেগৈ,
তেতিয়া সিবিলাকে তেঁওক ঘোঁৰা বা গৰুৰ দৰে
বেচিবলৈ উপাই কৰিলে। কোনো কোনো
দেশত মানুহবিলাকক বেচে, আৰু সিবিলাকক
বন্দি বোলে। কুখিতা য়োচেককো সেই ৰূপে
এটা বন্দিৰ নিচিনাকৈ বেচিলেনি। তেঁওক
এজন দাৱালু মানুহে কিনিলে বুলি ডুমি ভাবনা
ন কৰা নে? হই, জি বজাক জানে, এনে এজন
বৰ ধনৱন্ত আৰু দাৱালু মানুহে তেঁওৰ বন্দি
হ'বৰ নিমিত্তে জি য়োচেকক কিনি ললে, তেঁওৰ
নাম পোতিফৰ। তেঁও য়োচেকক বন্দি ল'বৰ
কাৰনে ঘৰলৈ লৈ গল। আৰু তেঁওক পথা-
ৰত কাম কৰিবলৈ ন পঠিয়াই, কিন্তু তেঁওক
ঘৰ গিৰি পাতিলে, এই হেতুকে য়োচেকক
কটিন কৰম নাছিল।

য়োচেকে বিদ্বানি দাস, হ'বৰ নিমিত্তে বৰ
কাৰ্য্য কৰিছিল। ভৰাপি তেঁওৰ পিজিৰ
তলৈ জাবৰ বৰ মন আছিল; তেঁও খেদ
কৰাত কাল নি নিয়াই, কিন্তু তেঁওৰ গৰাকিক
সন্তোষ কৰাবলৈ বৰ সুম কৰে। জেতিয়া
তেঁওৰ গৰাকিএ তেঁওক কোনো কাম কৰিব
দিএ, তেতিয়া তেঁও ডাক ইমান ভালকৈ কৰে,
যে তেঁওৰ গৰাকিএ দেখি সন্তোষ পাই। য়ো-
চেকে ইমান সুন্দৰ ৰূপে কাম কৰিবলৈ ইহাৰে
তেঁওক দেখালে; আৰু য়োচেকৰ গৰাকিএ
জানিলে, যে ইহাৰে তেঁওৰ সহাই আছিল।
য়োচেকে তেঁওৰ গৰাকিত এই কথা কৈছিল
বুলি মই এনে ভাবিচোঁ; কাৰন তেঁওৰ গৰা-
কিএ সত্য ইহাৰক নে জানে; কিন্তু মুৰ্তি
বোৰকহে সেৱা সূজা কৰে।

দিনে দিনে তেঁওৰ গৰাকিৰ সন্তোষ বাঢ়িল।
সেনত তেঁওৰ গৰাকিএ য়োচেকক বুলিলে,
বোলে, তোমাক বিদ্বানি মানিব পাবোঁ, মোৰ
আৰু বন্দীবোৰৰ ওপৰত আৰু মোৰ ঘৰৰ

সম্পত্তি বাৰি আৰু পথাৰ, এই সকলোৰে ওপৰত ভোমাক অধিকাৰ পাতিচোঁ, কিয়নো মই ভোমাক অধিকৈ বিশ্বাস কৰিচোঁ ।

এই হেতুকে যোচেফে আটাই বস্তুকে সার-খানে ৰাখে, আৰু তেঁও জিহকে কই, তাকে আটাই বন্দিবোৰে মানৈ; আৰু তেঁওৰ গৰাকি বাহিৰত থাকোঁতে তেঁও জি কৰোঁ বোলে, তাকে কৰিব পাৰে । কিন্তু তেঁও গৰাকিৰ আগত থাকোঁতে জি ৰূপে কৰে, সেই ৰূপে গৰাকি নো হোআতো কৰে, কিয়নো তেঁও জানে, জে পৰম ইশ্বৰৰ চকু সদাই মোৰ ওপৰত আছে । অনেক অনেক লৰা আছে, জি সিহঁতৰ মাক বাপেক খোটাৰিৰ পৰা বাহিৰলৈ গলে মাথোন বেয়া আচাৰ কৰে, এনে লৰাবোৰে কেতিয়াও ইশ্বৰলৈ ভই ন কৰে ।

অনেক অনেক সুন্দৰ খোআ বস্তু আৰু সুন্দৰ পিন্ধা কাপৰ তেঁওৰ হাতত ৰাখিবলৈ পালেও, তেও তেঁওৰ গৰাকিএ তেঁওক জি লব দিএ, কেৱল তাকে তেঁও লই । তেঁও ঘৰতে হওক বা পথাৰতে হওক, সদাই কাম কৰি থাকে; আৰু ইশ্বৰে অনুগ্ৰহ কৰি ঘৰৰ কাম আৰু পথাৰৰ খেতিত তেঁওৰ আসিৰাদ হল ।

এই কাৰনে পোতিফৰৰ আপোনাতলৈ কোনো চিন্তা নাছিল, কিয়নো যোচেফে তেঁওৰ কৰমৰ তাৰ সকলো চলাব বুলি জানিলে ।

এই হেতুকে এতিয়া যোচেফৰ মন সন্তুষ্ট হল; কিন্তু তেঁওৰ বাপেক আৰু সৰু ভাইটি বেনিয়ামিনক তেঁও পাহৰিব নোআবিলে । তেঁওৰ মাক হলে বহু দিনৰ আটগৈ মৰিল ।

যোচেফলৈ কেনে অসন্তোষৰ আপদ এটা ঘটিল, তাক ভোমোলাকে এতিয়া সুনিবা । পোতিফৰৰ ভিৰোডা দুইটা আছিল । তাই যোচেফক তেঁওৰ কাম আৰু ঘৰৰ পৰা গুচাবলৈ মতি কৰিলে, কিয়নো তাই কিমান দুইটা ইয়াকে যোচেফে জানে; এই কাৰনে তাই যোচেফক দেখিব নোআবে ।

এই দুইটা ভিৰিএ পোতিফৰক কলে, ভোমাৰ দাস যোচেফ, জাক ভূমি বৰ ভাল বুলিচা, সি অতি দুইটা, আৰু ভূমি জেতিয়া বাহিৰত থাকে, তেতিয়া অনুচিত আচৰন কৰে । জেতিয়া

যোচেফে কৰা বুলি বেয়া কথা তাই পোতিফৰক কলে, তেতিয়া পোতিফৰে তাইৰ কথাত বিশ্বাস ন কৰিবলৈ অগিয়ানি আছিল । তেঁও বৰ খব্ব কৰি কলে, যোচেফক বন্দি সালত ধোআ হব ।

এই নিমিত্তে কেতবিলাক মানুহে তেঁওক নি বন্দি সালত ধলৈগৈ । মোৰ পুিয় লৰাবিলাক, ভোমোলাকে কেতিয়াবা বন্দি সাললৈ গৈছিল নে? এক্কাৰৰ ঠাই, সৰু সৰু খিলিকি দুআৰ, আৰু খিলিকি দুআৰৰ আগত লোৰ দাড় আছে, আৰু দুআৰৰ সলখাও লোৰ ।

যোচেফক বন্দি সালত ধোআ হল, আৰু তাতে তেঁওৰ ভৰি ডাঙ্গৰ লোৰ সিকলিৰে বন্ধত তেঁও দুখ পালে ।

সেই বন্দি সালতে অনেক অনেক মানুহো আছিল, নিবিলাকৰ মাজত অধিক ভাগে জগৰিয়া হৈছিল, কিন্তু যোচেফে হলে একো বেয়া কৰম কৰা নাই । ইশ্বৰে যোচেফক প্ৰেম কৰি বন্দি সালত থকাতো তেঁওক আনন্দিত কৰাৰ পাৰে ।

সেই বন্দি সালৰ চাৰি ধৰা আৰু বন্দিয়াৰ, বোৰকো ৰখা কৰোঁতা এটা মানুহ আছিল, কেতিয়াবা বন্দি সালৰ ৰখিয়াবিলাক অতি নিৰ্দ্য়ালু হই, কিন্তু যোচেফক প্ৰেম কৰিবলৈ ইশ্বৰে ৰখিয়াৰ মনত লগাই দিলে । যোচেফৰ মুখ দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ, আৰু তেঁও ৰখিয়ালৈ ভাল আচৰন কৰি, তাৰ সকলো আগ্যা মানি থাকে ।

সেসত যোচেফলৈ বন্দি সালৰ ৰখিয়াই তেঁওৰ ভৰিৰ পৰা সিকলি গুচাই বন্দি সালত ফুৰিবলৈ দিলে, আৰু তাত থকা আটাই বন্দিয়াৰবোৰক তেঁওৰ হাতত সোধাই দিলে । যোচেফ বিশ্বাসি আৰু সুবুধিয়ক, ইয়াক ৰখিয়াই দেখিলে । তেঁও জি জি কৰিলে, ইশ্বৰ তেঁওৰ সহাই হৈ তাকে সিধি কৰিলে, আৰু ইশ্বৰেই যোচেফৰ পৰম মিত্ৰ হৈ তেঁওক সাহুনা কৰিবৰ নিমিত্তে সদাই পৰ দি আছিল ।

ইশ্বৰে কোনোবা দিবা বন্দি সালৰ পৰা যোচেফক মুকলি কৰিব বুলি তেঁও সদাই ভাবলা কৰি থাকে ।

ক.

গিয়ানৰ পহাঁৰ ।

The Merchandise of Wisdom,

হে প্ৰিয় লৰাবিলাক, তোমোলাকে মুদৈৰ পহাঁৰ দেখিচা, আৰু যেনে যেনে তোমোলাকে ধন দি মুদৈৰ বস্তু কিনিচা । মুদৈবিসাকৰ পহাঁৰত অনেক বস্তু পোআ জাই, খান, চা-উল, মাটি মাহ, চেনি, লোন, সালখি, আদা, তেজপাট, এই সকলো বেচে । আৰু এইবিলাক বস্তু সিহঁতৰ পহাঁৰত ৰাখে, আৰু জি কোনো আহে, সিবিলাকক জুখি বেচে হই, কিন্তু ধন নো পোআকৈ কাকো একো নি দিএ । জিবিলাকৰ পৰা ধন পাই, সিবিলাক দুখিয়া, বা চহকি, সকলোকে সমানে জুখি বেচে । দেখা, বিদ্যাই এনে এক পহাঁৰ কৰি-চে, তেঁও কিনি লোআ সকলো বস্তু আনবিলাকক বেচে । আৰু সকলোকে আপোনাৰ পহাঁৰলৈ মাতে, বজা আৰু পুজা, ধনি আৰু দুখিয়া, এই সকলোকে মাতে; তেঁও কাকো আপোনাৰ পৰা নে খেদাই । আৰু কাৰো পৰা ধন পাবলৈ নো খোজে । কিয়নো তেঁওক মন দিলে, তেঁও আপুনাৰ সকলো বস্তু বিলাই দিএ, অধিক মন দিলে অধিক দিএ, অলপমান মন দিলে অলপ পোআ জাই । এই নিমিত্তে হে প্ৰিয় লৰাবিলাক, তোমোলাকে বিদ্যাত মন দিয়া, আৰু সুম কৰি আপোন আপোন পাঠ পৰ্হা, ভাতে তোমোলাকৰ কুলল হব, আৰু বিদ্যাই কি কি বস্তু বেচে, তাক কঁও সূনা । তাৰ পৰা নানা বিধ গিয়ান পোআ জাই ।

১ । ধৰম গিয়ান, অৰ্থাত পৰম ইহৰ কেনে, আৰু তেঁওৰ কৰম কেনে, জগত সুজা হোআ, মানুহবিলাকৰ পাপ পুণ্য কৰা, স্বৰগ বা নৰক কেনে, এই সকল গিয়ান দিএ ।

২ । নীতি গিয়ান, অৰ্থাত মানুহলৈ কেনে কৰম কৰিলে পৰম ইহৰ সন্তোষ হই ।

৩ । জোভিস বিদ্যা, অৰ্থাত সূৰ্জ, চন্দ্ৰ, গ্ৰহ, আৰু ভৰাবিলাকৰ বিসই ।

৪ । ভোগোল বিদ্যা, অৰ্থাত প্ৰিথিবিৰ

ওপৰত থকা দেশ, সাগৰ, পৰ্বত, নদী, এই সকলৰ বিবৰন ।

৫ । পুৰনি ইতিহাস, অৰ্থাত আগৰ কালৰ বজা আৰু বাজা, আৰু নগৰ, এই সকলোএ জুখ কৰাৰ বিবৰন ।

৬ । পদাৰ্থ বিদ্যা, অৰ্থাত প্ৰিথিৱিত থকা বস্তু, আৰু আকাশত থকা বস্তু, এইবিলাকৰ ইটে সিটে বেশেগ হোআৰ স্বভাও ।

৭ । অঙ্ক বিদ্যা, অৰ্থাত গনিৰ পৰা জি বস্তু সকল ভাৰ গুন ।

৮ । পদ্যাবলি, অৰ্থাত পত্ৰ, পখি, আৰু মাচবিলাকৰ বিবৰন ।

এই অলপমান গিয়ানৰ কথা তোমোলাকত কলোঁ, আৰু জি মোদৈৰ কথা তোমোলাকে সুনিলি, সেই ৰূপে গিয়ানৰ আৰ্হি তোমোলাকক দেখুআলোঁ ।

এই হেতুকে তোমোলাকে গিয়ান বিচাৰিলে তোমোলাকৰ পৰম সুখ হব । কি সুখ তোমোলাকৰ হব, তাক কঁও, সূনা । জেতিয়া তোমোলাকৰ মনত গিয়ান বাৰ্হি জাই, তেতিয়া তোমোলাকৰ পাপ পুণ্য জাৰিৰ পাৰিবা । কোন জনে তোমোলাকৰ পাপ গুচাব পাৰে, তাক কঁও, সূনা; জি জনৰ কথা তোমোলাকে ধৰম সান্ত্বত পৰ্হিচা, সেই জনে তোমোলাক আৰু আমাৰ সকলোৰে পাপ গুচাব পাৰে, সেই জন কোন? তাক তোমোলাকে জানিচা নে! সেই জন জগতৰ পাপ গুচাওতা, আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্ট, জিহন দিওতা ইহৰ, তেঁও আমাৰ পাপ গুচাই স্বৰগত চাই দিব পাৰে, এনে জনক তোমোলাকে লোন কালে বিচাৰা, তেহে তোমোলাকৰ অতি সুখ হব । অ. চ. ক.

অনেক দেশৰ সম্ভাৱ ।

Journal of Events.

ডিচেম্বৰৰ ৩০ তাৰিখত মান দেশৰ দক্ষিণ ভোম্বৰ অৰ্ধাৎ পেগু প্ৰদেশক গৱৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবে দখল কৰি সদাই ইংৰাজিৰ কৰ-ভুলিয়া হবলৈ আগুৱাই দিলে । জি ভোম্বৰ এই ৰূপে মান ৰজাৰ পৰা ললে, সি প্ৰাই ৩-০০০ বৰ্গমাইল মাটি; তাৰ মাজত ঐৰাৱতি, বাচিন, চিভাঙ্গ, এই তিনি খন নদী বৈ গৈছে । ইয়াৰ মাজত অনেক ডাক্তৰ নগৰো আছে, বিলেন ৰাংগুন, বাচিন, পেগু, প্ৰোম, ভাওঙ্গ, ৰেগাইন, বিলেন, মাৰ্ত্তবান, এই সকলো আছে । আৰু সেই-প্ৰদেশৰ ওপৰতে কাৰ্ত্তীন কেৰি চাহাবে কমিশ্যনৰ বাবে অধিকাৰ পাতিলে ।

মান দেশৰ দক্ষিণ ফালে ডকাইতৰ নিচিনা মানৰ সেনাই দেশ ফুৰি ফুৰি বস্ত্ৰ লুট কৰি ঘৰত সুই দি গচ আদি কাটি পেলাই, আৰু লৰা তিৰোতা সকলোকে কাটি গোটেই খন দেশ নষ্ট কৰে । সিহঁতক নিবাবন কৰিবৰ নিমিত্তে মিয়াভা নামে এজন কাৰেন গামে ৭০০ মানুহক গোটাই ডকাইতবোৰক জুখ কৰি ৩৫ জনক ধৰি ৰাংগুনলৈ পঠালে । সেই ডকাইতৰ ওপৰত সুই সেনাপতি আ-চে, মিয়াভুন আৰু ৰেবান; মিয়াভুনৰ ৭-০০০ সেনা আছে; ৰেবানৰ ২,০০০ ।

জেনৰল গদৱিনৰ কোজৰ দোআৰাই পেগু নগৰ মানৰ পৰা আৰুও কাৰ্হি নিয়া হৈছে; কিন্তু লগতে চিপাহি ২৬ জন পৰিল । পাচে ডাক ৰাখিবৰ নিমিত্তে মেজৰ হিল চাহাব সেনাবিলাকে সৈতে ভাঙে থাকিল; কিন্তু সিবিলাক ডাকৰ দেখি মানৰ ৭০০০ মান সেনাই সেই নগৰ বেৰি আৰুও জুখ ধৰিলে; এবেলি জেনৰল হিল চাহাবে সিহঁতক খেদা-লে, কিন্তু খাৰ, গুলি ডাকৰ হোআত ৰাং-গুনলৈ বাজা পঠাই উপকাৰ ধুজিলে । ভাঙে কমদোৰ চাহাবে ৩ খন ৰাও খাবে সৈতে পঠাই দিলে, কিন্তু সেই ৰাওবোৰ পেগু নগৰৰ ওচৰ পালত খাপ দি থকা অনেক মানে অকস্মিতে সিবিলাকক গুলিয়াই ২৫ জন

মানুহক গুলিয়ালে, সিবিলাকৰ ৫ জনৰ মৰা ন পাই মানে মূৰ কাটি নিলে; পাচে সেন-বিলাকে উভতি আহিল । আহোঁতে কমদোৰ চাহাবে পঁচা আৰু ২০০ মানুহ ভাপ জাহা-জি সৈতে ছোআ দেখি সিবিলাকে বাজা দিলে, পাচে সকলোএ একে লগে উভতি আ-হিল । আৰু পেগুত থকা সকলোকে মানে কাটি পেলালে, মানুহৰ মাজত এন কোআ কুই কৰি আছিল । পাচে জেনৰল গদৱিনে ১২ ডিচেম্বৰত ১৫০০ সেনা লগত লৈ আপুনি পেগুৰ ফাললৈ গৈছিল, আৰু আন বাটে দি কৰ্নল স্তৰ্ট চাহাবেকে আদি কৰি ১২০০ সেনা সেনাপতি পঠালে ।

পাচে বাজা আহিছে, পেগুৰ পৰা মেজৰ হিল চাহাবে মানক খেদালে, আৰু আন ঠাই-তো কৰ্নল স্তৰ্ট চাহাবেও সিহঁতৰ এমখাক পৰাজাই কৰিলে ।

প্ৰোম নগৰৰ পৰা ৩ ডিচেম্বৰলৈকে বাজা আহিছে । এজন কন্দুৰ চাহাবে মানৰ কৌ-চক চাবলৈ গৈ গচত উঠিলত মানে দেখি ডাক বেৰি ধৰিলে; পাচে সেই চাহাব সিহঁ-তৰ হাতত পৰি একো খোআ বস্ত্ৰ নে পাই অনেক লাভি খাই মৰিল ।

বানৰচ ৰিকৰ্দৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, মনিপুৰৰ জি জি বৰ লোকে মানে সৈতে আ-লচ কৰি কল্মাৰিৰ অহিতে দ্ৰোহ পাতিলে, সি-হঁতক জুখ কৰিবলৈ স্তৰ্ভৰ্ত চাহাবে চিলহটৰ কেতবিলাক চিপাহি আৰু কুকি নগা কেত-বিলাকক লগত লৈ ৭ দিনৰ বাট গৈ মনিপুৰ নগৰ পালে । ভাঙে মনিপুৰৰ ৰজাই সাহ পাই জহিয়াই সৈতে বন কৰিবলৈ জুখ ধৰি সকলোকে পৰাজাই কৰি খেদালে, আৰু ছাই জহিয়া হুজন গামক ধৰিলে ।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ২। ৩ দিন জোআৰ পৰা কামৰূপ জিলাৰ গুআহাটী নগৰকে আদি কৰি সকলো গ্ৰামে গ্ৰামে বুৰা ডেকা লৰা তিনিও বিধ মানুহৰ দিৱে ৰাতিএ গলা গোপা কৰে, এই মান, আৰু চিন্‌কৌ, ভোট আৰু

কলিঙা, এইবিলাকে বন কৰি আচাম দেশ লবলৈ আহি ওদাল গুৰিতে আছে, পুহৰ পূৰ্ণিমাৰ দিনা দুধ হৰ; এই বুলি বহু বহু মানুহ ভাগি জাবলৈ ইচা কৰিছে, আৰু কেতবিলাক মানুহে অতি দুখুলা কৰি নাও কিনি আটক বান্ধি থৈছে, আৰু কোনোএ বস্তু নিবৰ নিমিত্তে কুলি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে ।

বৰ্তমান মাহৰ ৮ তাৰিখে বান্ধি গুআ-হাটি নগৰত থকা মুকুত বিচৰ চাহাবৰ বজাৰ পোনে এই বন হাৰি আহিছে বুলি সুনি, বৰ ডই খাই থুবুলিয়া গাঁৱৰ মানুহবিলাকে লৱাৰ পৰা বুৰালৈকে আৰু কাপৰ কাৰিৰ টোপোলা বান্ধি লৈ লহা লৰিকৈ নাৱত শুৰা দি ভটিয়াই গৈ উমানন্দৰ পোনে বালিতে বন । আৰু জাৰ নাও নাই কিয়া, সিহঁতে একো উপাই নে পাই পৰ্বতৰ মাজত সোমাই থাকিল । পাচে বান্ধি পূজা চাই একো নে দেখি বিজ্ঞই মানি সেই ঠাইৰ পৰা আপোন লবলৈ উভতি আহিল । পাচে সেই সময়ত বুৰি ডিৰোতা মানুহ এজনীয়ে সেই বাক্স পাই একাৰত ধৰলৈ খোজ কাৰোঁতে পিচলি পৰি কঁকালটি ভাগিল ।

জি ভোটীয়া লোকে বন কৰিবলৈ আহিছে, সিহঁতৰ এজন ধেম বা তাতাৰ সেনাপতি আছে বুলি কই, আৰু গুআহাটিৰ পৰা সুনিচো, সিবিলাকৰ সেনাবোৰ বৰ দিখল মানুহ, ৩ হাত ওখ, আৰু সিহঁতৰ গোটেই গা লোৰ জাখৰেৰে ঢকা হৈছে । কিন্তু সেই কথা সঁচা নে মিচা আদি কব বোজাবোঁ; আৰু সেমত সুনিচো, জি কৌজ আহিল, সিহঁতৰ মাজত মাউৰ লাগি কিছু মানুহ মৰিল, পাচে সকলোৰে ডই লাগি ভাগি গুচি গল ।

গত নৱেম্বৰ মাহৰ ৩০ দিনৰ মজল বাৰৰ বান্ধি পুখুৰি নিলা গুআহাটি নগৰত থকা বৰ জুকনৰ বৰ পুত্ৰৰ ডিৰোতাই আপোনাৰ মাক বাপেকত আৰু বান্ধিত বেজাৰ পাই দুই বছৰিলা সূক্ষৰ লৰা এটি এৰি উক্ত নগৰ নিবাসি এজন মজলমানৰ ঘৰ সোমাই তত

খনতে মজলমানৰ ভাত খালে । আৰু লগত দুই জনি বান্ধি গৈছিল, সেই বান্ধিএ ভাত নে খাও বোলাত বলৰে ধৰি নি ভাত খুজালে । সেই বিনয়ে লগত নিয়া বান্ধিএকৰ বস্তু অৰ্থাত অলঙ্কাৰ আৰু মানুহ তিনি জনিৰ ৩,০০০ টাই হেজাৰ মান ৰূপৰ কৌজাবান্ধি গোচৰ কৰিছে । পাচে জি হুই, লহাৰ লিখিল ।

ডিচেম্বৰ ২ তাৰিখে কামৰূপ জিলাৰ অন্তৰ্গত কহৰা মৌজাত চাৰি জন চাহাব থাকোঁতে বান্ধি এটা বৰ সাহিচ্ছাল ঘাৰ পৰ্বতৰ পৰা আহি কাপৰৰ ঘৰৰ ওচৰে দি গৈ গাঁৱৰ এটা মানুহ বাহিৰলৈ জলোজাত তাক ধৰি পৰ্বতলৈ নিলে । পাচে বান্ধি পূজা ভাৰ ভিৰো । তাই মোৰ বান্ধি কলৈ গল, কি হল, এনে ভাৰি বিজ্ঞাকুল হৈ বিচাৰি বিচাৰি, পাচে এজোপা গচৰ তলত তাৰ কাপৰ ভেজোৱে বন্ধা হোআ পালে । পাচে চাহাবে ন বিচাৰিবলৈ হাতি পঠালে, তাতে বাঘে মানুহ টনাৰ চিত্ৰে দি গৈ নদীৰ পাৰ হৈ জতে বাঘে মানুহ সুমালে, তাতে হাৰিত ভেজ লগা দেখিলে ।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ৭ তাৰিখে উত্তৰ গুআ-হাটিৰ বজা দুআৰ নামে এজন গাঁৱত আন্দাজ ২।১০ বছৰীৰ সময়ত অকলিতে দুই লাগি ১২।১৩ টা মান ঘৰ পোৰাত সেই ঘৰ-বিলাকৰ মাজত ৮।১ টা মান ঘৰ পেৰা অনেক বস্তুএ সৈতে উলিয়াব বোজাবাত হানি হল; কিন্তু প্ৰতি পেৰাতে আন্দাজ ৩০০।৪০০ টকাৰ বস্তু, অলঙ্কাৰ আদি সৈতে নষ্ট হোআত সেই লোক সকলে হাহাকাৰ কৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে ।

বাঘে বৰাই লগে চৰে,

লগ পালে কেৱে নেৰে ।

ইয়াৰ অৰ্থ এই । পৰম ইববে মহ, বাঘ, ভালুক, লাপ, চেলা, আদি কৰি ভালোমান হিংসা কৰা জন্তুবিলাকক মুজিলে, সিহঁতক জদি দুখ দিএ, অৱশ্যে দুখৰ প্ৰতিকূল পাব, কিন্তু আটাইএ হিংসা ন কৰিলে, সিহঁতৰ পৰা প্ৰাই কেতিয়াও হিংসা কৰা ন হ'ব ।

কৃষ্ণ আৰু ইলপুৰ মাজত সাগৰৰ পানিৰ ভালে ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ জন্তুৰে জি ডাক অলপমান জোআতে গুৱা চিগি গল, ডাক নকৈ আওতাই ভাল কৰি এতিয়া তাৰে ডাক চলাইচে ।

আমেৰিকা দেশৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি দানিএল ওএবন্তৰ চাহাৰ ২৪ অক্টোবৰত আপোনাৰ ঘৰত মৃত্যু হল ।

২ নৱেম্বৰ তাৰিখত লণ্ডন নগৰত পছ গৰালৰ বখিয়াই কটিকা ধাই প্ৰায়ে বলিয়া হৈ কেঁট গোম সাপে সৈতে খেয়ালি কৰোঁতে সাপে কেঁট ভুলি ভাৱ নাকতে খোঁট মাৰিলে । ভালেমান ডেজ বৈ গৈ মানুহো মৰিল ।

লিৰপুল নগৰৰ এজন বৰ লোকৰ নাক চিগিলত পাচে এদিন মগনিয়াৰ এজনি বুৰি ভিৰোতাই বুলিলে, হে দেও, আপোনাৰ চকু ইহবে বখ্যা কৰোক; এই দৰে দুই তিনি বাৰ কোআত উঁও বেজাৰ পাই সুধিলে, কি কাৰনে এই দৰে কৈচ? মোৰ চকু ভালে আছে, গুচিবৰ একো সন্দেহ নাই । তাতে ভাই বুলিলে, তেও জদি গুচে, বিত চকু ঘৰৰ ঠাই নাই ।

মুয়ক নগৰত মহা দৰ্শনৰ এটা আৰ্চিৰ ৮ কুনিয়া ঘৰ সাজিবলৈ উপাই কৰিচে । প্ৰথম মেই তাৰিখত ঘৰ তৈয়াৰি কৰি এটাৰ বুলি কৈচে । তাৰ মাজ তোখৰ সুবনিয়া ৩৭ হাত বহলে হব; ওখই ১১ হাত; তাৰ ওপৰ তোখৰ পেৰেজনিৰ নিচিনা চাই ছেজিয়া গুন মাৰিব দৰে; চেন্ধে পতি দিমলে ১১ হাত । সেই ঘৰ ৩৭ পুৰা মাটি চাকিব ।

মাৰ্গবেট নামে এখন জাহাজ সাগৰত জাঁওতে এটা খৰগিয়া মাচে ডাক লগ পাই ভিমি মাচ বা আন সৰু জেন বুজি, ডাক বৰকৈ গৈ খোচাত তাৰ খৰগ কাঠৰ ভিতৰত এবগত সোমাই চিগি ব'ল, তেও সি খুঁচি খুঁচি থাকি জুখ নেবিলে । সেই জাহাজ বাতিবৰ নিমিতে বহুই নগৰলৈ আনিলে ।

১৮৪৮ সঁকত চান কুফিকো নগৰত খেই লোকৰ মতা মাইকি এহাল মাৰোন আছিল;

১৮৪১ সঁকত ৮০০ মুনিহ ২ জনি ভিৰোতা; ১৮৫০ সঁকত মুনিহ ৪০০০ মান, ভিৰোতা ৭ জনি; ১৮৫১ সঁকত ৭,৫০০ মুনিহ আছিল; ১৮৫২ সঁকত আগষ্ট মাহত ২৭,০৫৮ মুনিহ আৰু ২০ জনি ভিৰোতা আছিল; এই দৰে বচৰে বচৰে ক্ৰমে গৈ থাকে ।

সক্ৰৰপি গুৱাৰাজ্জা,
দোহাৰাজ্জা গুৱাৰপি;

অৰ্থাত গুৰুৱো দোন কৰ, আৰু সক্ৰৰো গুন কৰ ।

কেবকআৰি, অৰ্থাত কাগুনৰ পৰি

Almanac for February, A. D. 1853. Sat. Sat. 1774.

কেবকআৰি					কেবকআৰি				
	মাহ	বাৰ	তিথি	দিনমান		মাহ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	৩	২০	১০৪৮	১৫	৫	৩	৭	১১১৭
২	২১	৪	২৪	১০৪৯	১৬	৬	৪	৮	১১১৮
৩	২২	৫	২৫	১০৫০	১৭	৭	৫	৯	১১১৯
৪	২৩	৬	২৬	১০৫১	১৮	৮	৬	১০	১১২০
৫	২৪	৭	২৭	১০৫২	১৯	৯	৭	১১	১১২১
৬	২৫	১	২৮	১০৫৩	২০	১০	১	১২	১১২২
৭	২৬	২	২৯	১০৫৪	২১	১১	২	১৩	১১২৩
৮	২৭	৩	৩০	১০৫৫	২২	১২	৩	১৪	১১২৪
৯	২৮	৪	১	১০৫৬	২৩	১৩	৪	১৫	১১২৫
১০	২৯	৫	২	১০৫৭	২৪	১৪	৫	১৬	১১২৬
১১	১	৬	৩	১০৫৮	২৫	১৫	৬	১৭	১১২৭
১২	২	৭	৪	১০৫৯	২৬	১৬	৭	১৮	১১২৮
১৩	৩	১	৫	১০৬০	২৭	১৭	১	১৯	১১২৯
১৪	৪	২	৬	১০৬১	২৮	১৮	২	২০	১১৩০

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং সিহ্লাগৰৰ আমেৰিকান বাণিজ্যি বিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈচে । আদিতৈ নিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ মুৰত দিলে ১১ চমহা ।

THE OBITUARY,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

আৰু নোদৰ

৮ বচৰ।

বোং সিবসাগৰ, জানুআৰি, ১৮৫৩।

নম্বৰ ১।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: JANUARY, 1853.

NO. 1.

নতৈ লোআ পেগু দেশ।

The new Possessions in Burmah.

কুৰুণিএ লোআ পেগু ভূমি পুৰনি দেশ, আগৈয়ে বৰ পৰাক্ৰমি আছিল। সিবিলাক মানব পৰা বেলেগ জাতি, আৰু ভাষাও বেলেগ। তাৰ পূবে লাম দেশ, পশ্চিমে মগ, উত্তৰে মান, দক্ষিণে হিন্দু সাগৰ। ১৭৫৭ সঁকত আলমপৰা নামে পৰাক্ৰমি এজন মান বজাই সেই দেশক আক্ৰমণ কৰি ৰাজ ধানি পেগু

নগৰক বন্ধ কৰিলে। সেই নগৰৰ নিবাসি লোক ১,৫০,০০০ মানুহ আছিল। সেই নগৰ দু ভাগ আছিল; পুৰনি ভাগত নজাৰ আদি খেৰ টকৌ পাতেৰে চোআ ঘৰ আছিল; জি ভাগ নতুন নগৰ বোলে, তাত বজা আৰু মজি লোকৰ ঘৰ।

তাৰ চাৰিও কালে সিলৰ গৰ আৰু খাটৈ আছিল। মানুহে পাৰ হৰ নোআৰাকৈ সেই খাটৈত ঘৰিয়াল পোহে। আৰু তাৰ পাচ এখন

Picture of a Burmese Kyoung, or Monastery.

দিলৰ দুআৰ আছিল; দুআৰৰ ওপৰত সোমোৱে বহোৱা অল দলবিলাকত অনেক বৰিৱা থাকে। নতুন নগৰৰ মাজ ভোখৰত বজাৰ ঘৰ অতি সুন্দৰ ৰূপে সজা হৈছিল। আৰু জেতিয়া আলমপবাই নগৰ খন নকৈ কবিলে, জেতিয়া মন্দিৰবিলাকক ৰাখিলে; সেই মন্দিৰৰ মাজত উত্তমটক বেমাৰু বোলে; এতিয়াও ন ভগাতক ভেৰেই আছে। পোৰোহিতে বোলে সি ২০০০ বছৰৰ পুৰনি। সেই মঠ দুখাৰ বেলাৰ ওপৰত সজা হৈছে; মঠ গোটা, কো কোলা ন হই। তলৰ বেলাৰ দিঘে পখালি ২২৭ হাত বহল, তাৰ ওখ ৭ হাত। মূৰ্তিৰ বেলাৰ ৪৫৩ হাত বহল; তাৰ ওখ ১৪ হাত। মঠ হলে ৮ কুনিয়া, গুৰিৰ মেৰ ৮৬৪ হাত। আটাইৰে ওপৰত এখন সোনৰ চত্ৰ, তাৰ মেৰ ৩৭ হাত, মাটিৰ পৰা ২৪০ হাত ওখ। চত্ৰৰ তলত জি অনেক ঘণ্টা অৰা হৈছে, সি

দুৱত তলৰ লোআ মান ডিৱোৱাৰ নকচা।

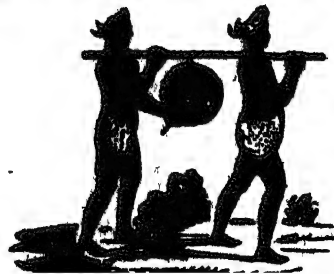
বাহুৰ দোআৰাই ৰাজি থাকে। বেলাৰ চাৰি চুকত ডালৰ মঠৰ নকচাৰে চাইলৈ লক মা আছে। জখলাৰ চাৰিও কাল বোখৰ মুখি অসংখ্য আছে।

প্ৰাই সকলো পাকি দুআৰৰ দুই কাণে সিহঁতে দুআৰিৰ চিচিৰা ৰাখ্যসৰ মূৰ্তি লাগি ৰাই, সেই মূৰ্তিৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে।

সি পিঠিত লত্ৰৰ উদাহিন থকা নাম ঘৰ লিখা আছে; ওপৰত সুন্দৰ ৰূপে কাঠত মূৰ্তি কাটি লগাই দিএ। চাৰিও পোৱে নিজ কলচি আদিৰে সজা হৈছে।

আগা দিবৰ নিমিতে অধিকাৰে আলি বাটত কাঁহ মাৰিবলৈ মানুহক পঠাই দিএ। আমি এবেলি প্ৰোম নগৰত সাত্ৰ বিলাই দিওতে কোনো মানুহে জেন ডাক ন লই, সেই আগা নগৰৰ গৰাকিএ কাঁহ বজাৰ দোআৰাই নিৰা-সিৰ মাজত চলালে। পাচে উত্ততি আহোঁতে এটা মানুহে সাত্ৰ দ্বাৰে জোখৰ জোখৰকৈ কাটি বাটত পেলাই দোআ আমি দেখিলোঁ।

পেগু দেশৰ লোকে এতিয়া মানৰ হাত মাৰি ৰাই সন্তোষ পাই, ককানিলৈ প্ৰাই সজালাৰ ইচা আছে।

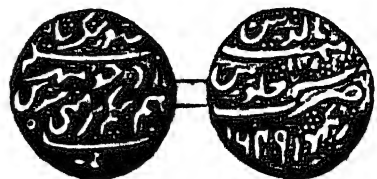
বঙ্গপুৰ নগৰৰ বৰ্ণন।

Poetical Description of Bongpur.

সবাবো আগত মই কৰোঁ। নিবেদন,
নিন্দা ন কৰিবো সুনি মোহোৰ বচন;
মন দিয়া সুনো সবে বচন আমাৰ,
বঙ্গপুৰ নগৰ কথা কৰিবো প্ৰচাৰ।
ওপৰৰ পৰা আহি আগম নিপবৰ,
সি সবেও ভাল মতে সাজিলন্ত ঘৰ;
বঙ্গপুৰ নামে আছে নগৰ বিচখান,
জাত পুজাগনে থানি পাইচে বহু ধন।
কি কৰিবো আমি সবে তাহাৰ বৰ্ণন,
বৰ বৰ পকি ঘৰ কৰিলে নিৰ্মান;
বজাৰ নিবাস ঘৰ অতি বিচখান,
তাহাৰ ভিতৰে সুনি মেঘৰ গৰ্জন।
তলা তল ঘৰ সিতো অতি ভয়ঙ্কৰ
দেখিলে মাজকে মন মোহাই নবৰ;
তাহাৰ ভিতৰে দেখি বৰ অস্থিয়ারি,
পনিলে তাহাত জাৰা ওলাব নোআৰি।
এতিয়া হৈলন্ত তাত বহুত জংঘল,
তথাপিভো চালে চকু কৰে জল মল।
আৰু এক গোটা আছে বঙ্গ ঘৰ নামে
তাত বঙ্গ কৰে পাৰ্জী-অস্ত্ৰি বজা সমে;
তাৰ মাজে কোঠা কোঠা দেখিতে সুন্দৰ,
সি কাৰনে তাৰ নাম বোলে বঙ্গ ঘৰ।।
এক গোট দল আছে দেখিতে সুন্দৰ,
দুব হন্তে দেখি তাক অতি ভয়ঙ্কৰ;

তাহাৰ কপৰ আৰু বাহিৰে উপমা,
বজা সমনিতে তাত খেলই কাকুআ।
আৰু পকি ঘৰ দল আছেই জডেক,
আমি মুখে তাৰ কথা কহিবো কডেক।
আগম বজাই তাক নগৰ বোলই,
সি সবক ইংৰাজিএ জিলা নাম কই।

আৰু কিচু কহোঁ মই জিলা বিবৰন,
অল্প মন দিয়া সুনো তাহাৰ বৰ্ণন।
তথাতে আছেই এক দল বিচখান,
দুব হৈতে দেখি জেন পৰ্বত সমান।
এক সত হন্ত মানে উগ্ৰিড হৰই,
লোনাৰ কলচি এক ওপৰে আছেই;
এক প্ৰহৰৰ পৰা তাক দেখা জাই,
জল মল কৰি সিতো কলচি জলই।
সিৰ নামে এক মূৰ্তি তাহাৰ ভিতৰে,
ব্ৰাহ্মন সকলে তাত নিতে পূজা কৰে।
তাহাৰ বাৰত মূৰ্তি আছেই বিস্তৰ,
হাত ভৰি নাক কান দেখিতে সুন্দৰ।
তাৰ পূবে আছে এক বিষ্ণুৰ মন্দিৰ,
পচিমতো দেবি দল দেখিতে সুন্দৰ।
পুখুৰি আছেই তাত বিস্তৰ বহল,
তাহাৰ চাৰিও পাৰে সাজে বহু ঘৰ।
তাৰ মাজে ৰাজ ইংল বহুত চৰই,
দেখিলে সবাবো মনে সন্তোষ মিলই।
পূবৰ পাৰত তাৰ পল্টন আছেই,
দখিনে পচিমে চাহাবানে ঘৰ লই;
সি সব ঘৰক জিতো কৰিলে নিৰ্মান,
বৰ বুধিমন্ত সিতো ইংৰাজি সমান।
খেলত চেটিয়া মই আহোম কুলত
সভতে বসতি কৰোঁ সিৰসাগৰত;
মই অল্প মতি দোস কৰিও মৰ্শন,
দয়াৰাঘে পদ ৰচি কৰোঁ নিবেদন।

Coin of Queen Promotheswari, A. D. 1727.

পাৰ্চি বজা আৰু বন্দী ।

The King of Persia and his Slave.

ফাৰ্চিয়া দেশৰ কুৱনিক নামে পাচত বৰ্গি হোআ বজাই এক দিনত টেকেলা মাতিবলৈ ঘণ্টা মাৰিলে; সি অহা নাই দেখি দুআৰ আ-পুনি মেলি টেকেলা সজ্যাতে দুই ধকা পালে। তাতে বজা বেজাৰ পাই, জগাৰ খোজাতে এটা ঘূৰি ওয়া। পত্ৰ তাৰ জোলোদ্ধাত দেখি, তাতে জি লিখা আছে, তাক চাবলৈ উচাহ মন হৈ উলিয়াই পাইলৈ। সেই পত্ৰত এনে কথা বুজাইচে, আপোনাৰ মাকলৈ খাটনি ধন এক ভাগ পঠালত তাই বৰ উপকাৰ জেন আৰি ইয়াকে জনাবলৈ আৰু পৰম ইহুৰে পুত্ৰক আপোনাৰ মাকলৈ জি মৰম কৰিলে, তাৰ প্ৰতিফল আসিবিধৰূপে জেন দিব, এনে প্ৰাৰ্থনা পুত্ৰলৈ জনাবলৈ পত্ৰ লিখি পঠালে। তাতে বজা বৰ সন্তুষ্ট হৈ মনে মনে ভিতৰলৈ গৈ এক স টকা মান ধন আৰি পত্ৰত ধাম মাৰি জোলোদ্ধাত উভোতাই ধলে; পাচে গুচি আহি দুআৰ জপাই ঘণ্টা আৰি টানকৈ মাৰিলে। তাতে টেকেলাই সাৰ পাই দুআৰ মেলি ভিতৰলৈ গৈ বজাৰ আগত থিয় হৈ থাকিল; তাতে বজা মাত লগাই কলে, তই টোপনিতে আছিলি। এনে কথা সুনি সি ভই কৰি বিয়াকুল হৈ জোলোদ্ধাহ কৰ খোজাতে অকস্মিতে হাত জোলোদ্ধাত সুমুআই ধন উলিয়ালে। তাতে বৰ বিস্ময় মানি ভয়েৰে কলা হৈ বজালৈ চকু খিৰকৈ চাই থাকি এটা কথা কবৰ সক্তি নাই কিয়াত বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে। বজাই বোলে, ভোৰ কি হল, কেলেই কান্দিচ! টেকেলাই বজাৰ ভৰিত আপোনাক পেলাই বোলে, ইহাই ইহাই, মোৰ পুত্ৰ, কোনো-বাই মোক বিনাস কৰিব খোজে। এই ধন কৰ পৰা হল, বা মোৰ জোলোদ্ধাত কোনে ধলে, মই কব নোআবোঁ। বজাই উত্তৰ দি কলে, জি পৰম ইহুৰে দান কৰিচে, তাকে সপোনতে দিচে; এই ধন তোৰ মাৰলৈ পঠাৰি; আৰু তাইক মোৰ নামেৰে নমস্কাৰ কৰি বুলিবি, জিবত মৰমলৈকে তাই আৰু ভোক দুয়োকে মই প্ৰতিপালন কৰিম; এই কথা ভোৰ মাৰলৈ পঠাৰি।

এটা কপৌ আৰু মৌ মাধি।

Fable of the Dove and Bee

এটা মৌ মাধি অতি পিৰাহেৰে ভত নাই কিয়াটক এখান বৈৰ পানি খাবলৈ গৈ পানিৰ মাজতে পৰিলে; আৰু পানিৰ বৰ সোঁত আছিল, সেই বৈৰ সোঁততে উঠি গল। ইতি মধ্যে এটা কুপৌ চৰাহে মৌ মাধিকে আপদত পৰা দেখি, বৈৰ কোধৰতে এজোপা গচ আছিলে, তাৰ ডাল পানিলৈ বমাই দিলে, সেই ডাল গাত লগাতে মৌ মাধিএ সেই কুপৌ চৰাইৰ দোআৰাই প্ৰাণ বধ্যা পালে। কিছু মান দিনৰ পাচতে কপৌ চৰাই এটা বিয়াধৰ জালতে পৰিল, আৰু বিয়াধে জাল জৰি টানিচে, এনে কালতে মৌ মাধিএ দেখিলে, তাক বধ্যা কুপৌ আপদত পৰি আছে; তাতে ভেড়িধনে বিয়াধক হুলেৰে বিস্তিলে। বিয়াধে হলে কুটোতে তাৰ বিনে বৰ পিৰা পাই, জাল জৰি এৰি দিলে, আৰু কুপৌএ বধ্যা পালে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

পৰৰ উপকাৰ কৰাত আপোনাৰ কুলল সঁচা হই; এভেকে লব বৰ সবাৰে জাৰ জি কৰিলে হিত হই, সেই মতে উপকাৰ কৰা মনুষ্যৰ আৱশ্যক।

তিথ্যৰ জাতি ।

Wanderings of a Pilgrim—Continued.

২ আখ্যা ।

হাৰিকাৰ বিবৰন ।

পৰ্য্যটন ।

সাগৰ মাজত তিৰ্থ আচল হাৰিকা,
ক্ৰিষ্ণ মূৰ্তি ময়ে ভাত লগত হাৰিকা;
মহা ভাৰতত ভাৰ আচই কাহিনি,
ক্ৰিডিলত ক্ৰিষ্ণ লৈই সোলে স গোপিনি,
সত্য ভ্ৰামা আদি কৰি ক্ৰিষ্ণৰ বমনি
বসুদেৱ পিতা আৰু দৈৱকি জননি ।
অসম্ভৱ কথা সব ন হৈ সত্য বানি,
সাধ্যাতে দেখিলোঁ মই নয়নে আপুনি ।
পূৰ্ব কালে এই কথা লিখে সুনিগন,
মই জি দেখিলোঁ তাৰ সূনা বিবৰন ।
ইটাৰে সাজিচে গৰ অতি বিচাৰ,
নগৰে কৰিচে তাৰ দেখোঁতে সোভন ।
জাহাজত চৰি জাই লোক নানা বৰ্ণ,
মন্দিৰ ওপৰে দেখি কলচি সুবৰ্ণ ।
নানা বাদ্য বাই ভাত অতি চমতকাৰ,
তাক সুনি সজা লাগে সন্যাসি সবাৰ ।
দিৰ্ঘ কোট মাথে জঁট সন্যাসি বামাত
হেজাৰে হেজাৰে জাই লোক অসংখ্যত ।
মহা বজ্জৈ গৈই প্ৰবেশিলোঁ নগৰত
সেই বেলা কুণ্ড বালি হুহুি উপগত,
বহুসত ত্ৰিচ মান আন্দাজে হোৱাই,
মুখে বাম নাম সিতো সততে বৰাই ।
নাৰি হই তাৰা সব জাতিত বৈকুণ্ঠ,
গলত কাঠৰ মালা, মুখে কৰে ভৱ ;
গোবিন্দ গোপাল বাম ত্ৰি মধু সুদন
নৱম্বন স্যাম ৰূপ দৈৱকি নন্দন ;
ই ক্ৰিষ্ণ কমলাকান্ত অগতিৰ গতি,
মমন মোহন কাৰু সত্য ভ্ৰামা পতি ।
এহি সব নাম লৈ তাকে মনে মন,
ৰূপটি ৰূপটি কৰে লাভৰ কাৰন ।
ত্ৰিদ্ভাবনে জেই ৰূপে কৰে বেৱহাৰ,
সেহি মতে ইখানতো চৰিত্ৰ সবাৰ ।
ইসিয়া ইলিয়া আহি কৰে প্ৰবোধন,
মোনাই মৌনাই বুলি নমো নাৰায়ন ।

অনন্তৰে সব কথা কৰিলে জিগ্যান,
কৈব পৰা আহি আচা, কোন ধানে বান ?
নিজ বিবৰন কথা মোখে ইনি ইনি,
ধনৰ আনাতে মধু বচনে আৱানি ।
চই টকা মাথ দিলে কৰাবো দৰ্শন,
বাহুত দিৱাবো চাৰ অতি সুসুভন ।
তিৰ্থত জানিবা এহি সব মহা ধৰ্ম,
বৈকুণ্ঠক জোআ জদি কৰা এহি কৰ্ম ।
সুনি এনে বাক্য মোৰ জখিল বিশ্বাই,
তিৰ্থ ধানে আহিবৰ এহি ফল হই ।
জেই মতে দেখি আচোঁ, সূনা বিবৰন,
মনত অৰিলে হই সৰিল কমলন ।
তিনি ধানে তিনি অতি কুণ্ড আচে জালি,
তাহাৰ ওচৰে জত পচিমা বহালি,
সোনাৰ মোহৰ এক অঘিষ্ট জলাই
জাতিৰ বাহুত দিএ তাহাক লগাই ;
পাঁচ কিবা নৱ নতু হাদল মাখোৱ
ভাত পৰে বৰ্হী টুতা ন হৈ সৰ্বধাৰ ।
এহি মতে জাতিগন কৰে বাহু দৰ্শ,
তাক দেখি মনে ভই লাগিল পুৰুষ ।
ভৱত সৰিল কৈপে তথাপি নেবই,
এহি মতে এখা পোৱা বলেৰে কৰই ।
হাতে পাৰে জৰিএৰে বাঙে টান কৰি,
আৰু চাৰি পাঁচ চাৰ দিএ সিধে ধৰি ।
তাহাৰ ভাপত সৰে কৰে চট কট,
তথাপিভো নেৰে চাৰ দিএ পটা পট ।
নিৰ্ভাল নিৰোধ হৈই বৰ দুখ পাই,
কেৱে বোলে, বাপ মোৰ প্ৰান মৰি জাই :
মিনতি বচন বোলে এৰাৰ হেতুৰে,
মহা ক্ৰোধে চাপাদাৰে মুখে লাটি মাৰে,
কন্দন কৰিলে গালে মুখে মাৰে চৰ,
অঘিৰ ভাপত গাৱ কৰে ধৰ কৰ ।
আখা পোৱা কৰি ভাসৱাক দিএ এৰি,
মৰিলোঁ বুলি পৰই মাটিত বাগৰি,
মহা দুখে কৰে সৰে নিৰ্ভাল কুকাৰি,
তাক দেখি ভৱে মোৰ প্ৰান গৈল উৰি ।
এহি মতে মনে গুনি কৰিলোঁহো লাৰ,
আখা পোৱা হলে ন এতিয় পাপ ভাৰ ;
মিচাতে তাহলা কৰি ইখানে আহিলোঁ,

বাহুত এহি কাহনে চাব ন সগালো ।
 জি হেতুচ চাব সলে বহ দুখ হব,
 যিকাব কবিলে মোক কহাচো বেবিব ।
 এহি হেতু সেই কাৰ্জ কবিলো বিমুখ,
 চাব লোআ সন্যাসিব দেখি বহ দুখ ।
 কাৰো আবে লাগে পোক গেলি পচি জাই,
 পাপ ধোআ হওক চাৰি এহি কল পাই;
 দায়ব দুৰ্গতে ডাক কেৰে বেদে ধান,
 সেহি জন সঙ্গে কোনো ন কই কখন ।
 নোআবে মাগিব ভিখ্যা ত্ৰিহুৰ অবে,
 ভিখ্যা দিহ চাৰি ডাক দুৰ দুৰ কবে ।
 আহাবহ হেতু তাৰ সবিল সুকাই,
 সেহি ধান এৰি অন্য দেশে গুচি জাই,
 অনাহাবে ডানদ্যাব পান মৰি জাই,
 সগুনে ত্ৰিগালে ডানদ্যাব মাংস খাই ।
 এহি কপে হিন্দু লোকে কবে জত সুম,
 অল্প মাল লিখি আচো ডানাত অচম ।
 দুলবি ।

দেখি এহি বিত্তি চিন্তা ঠৈল অতি
 বাহুত নি দিলো চাপ,
 এনে জাজি দুখে বাক্য নাহি মুখে
 মনত জন্মে সন্তাপ ।
 বুজি বজুগন ধৰ্ম সৰ্বধান
 কহাহা তাৰ বিচাৰ,
 জাজি বহু ধন জাচি নিজ পান
 ভিৰি ধানে এহি সাৰ ।
 হাই, হাই, হাই, এনে অতিপাই
 মিচাতে মনৰ ভাতি,
 আচোক ভবিব, নবকে পবিব,
 পাপৰো ন হব সাতি ।
 অন বজু জত দি আচে সাধ্যাত
 ইহবে কৰি পালন,
 এহি অতিপাই সুদা বজু ডাই,
 ইহবতে ভজা মন ।
 চাউল, চেনি, কলা, কিবা কুল মালা,
 আক দহি দুত হই,
 ইনৰ দুহুত হোম জগ্য জত
 ইহবে ডাক নে চাই ।
 সবিলৰ দুখ অলেন বিসেস,
 ডাহাতো ন হই ইক,

মনুস্যৰ মন হলে পালটন
 ডাভেহে ইহৰ ভুট ।
 আক বাৰ সুন, মোৰ নিবেদন,
 বিনই কৰা গ্ৰহন,
 এহি পাপ মতি বিশ্বাসতে মতি
 য়িচু চৰনে দি মন ।
 ঠেও আছা কপি জগতে বিয়পি
 আচে অন্তৰ্জামি হৈই,
 জেনুআ উচিত ভাই সেই মত
 ডজিও বিশ্বাসি হৈই ।
 সৰ্ব ধান মাজে য়িচু থিষ্ট বাজে
 আভ পৰে নাহি কোন,
 আছা কপ ভেসি ঠেৰে থাকে দেখি
 নিত্যানন্দ নিবন্ধন ।
 কায় বাক্য মনে প্ৰভুৰ চৰনে
 মহা প্ৰেম ডক্তি ভাৰে,
 য়িচুত ভজিলে, মন পালটালে,
 অনায়াসে মুক্তি পাবে ।
 য়িচু দায়ামই নিস্তাৰ কৰই
 দোৰ্ছোৰ পাপক জিনি,
 ঠেওত বিশ্বাস কৰা অহনিস
 বুজিয়া সান্ত্বৰ বানি ।
 নাহি অন্য আৰ পাপৰ উধাৰ
 আমাক কৰিব জান,
 পাপি লোক হেতু জগতৰ সেতু
 প্ৰভু য়িচু দিলে পান ।
 জানব উপাই চিন্তি সৰ্বদাই,
 কৰিলা স্বৰ্গে গমন,
 সত্য কথা এই জানিবা বিচই,
 সান্ত্বৰ এহি বচন ।
 সিনাক পাঁচিলা এই আগ্যা দিলা,
 সৰ্ব দেশে চলি জাৰা,
 সকলো প্ৰানিত সুত বাজা জত
 বজু ভাৰে বুকাইবা;
 ডাভে জেই জন পালটাই মন,
 মোহোত কৰে বিশ্বাস,
 অনন্ত জিহন পাব সেহি জন,
 অখই সুখত বাল ।
 ওহে প্ৰিয় গন সুদা নিবেদন
 . পৰকালে বধা হেতু,

হৈই সচেতন কৰিও গ্ৰহন,
বিহাসেৰে বাজা সেতু ।

১০ আখ্যা ।

কালি ঘাটৰ বিবৰন ।
পদ ।

পূৰ্বে লিখা তিৰ্থ ভূমি সকল
সুখ মাজ পালোঁ নাহিকে ফল,
ব্ৰেখাতে ফুৰিলোঁ মুখিত অতি
সুনি কালি ঘাট পাইলোঁ জিহ্বি;
বুলিলে মোহোক এক সন্ধ্যাসি,
মন্ত্ৰ পৰ্হাছি কালি ঘাটে আসি,
ধণ্ডন কৰিব সকলো পাপ,
মনৰো গুচিব সৰ্ব সন্তাপ ।
জানিবা মনে সেহি মহা তিৰ্থ,
নাম অতি খিয়াত কালিৰ ঘাট,
পতিত তথা গতি পদাঙ্গুল,
তাতে কালি মূৰ্তি তৈবৰ নকুল ।
কলি কালে কালি আচে চেতন,
মনৰ বাজা কৰই সাধন ।
এহি বাক্য সুনি প্ৰফুল মন,
মিছু মেনে জেন পুনৰ জিৱন ।
আনন্দে চলিলোঁ কালি দৰ্শন,
সদা কালি নাম মুখে বচন,
উঠোতে বহোতে সততে কালি,
জেন মধু লোভে গোন্ধৰে অলি ।
পথে পথে সুনি কালি মহাত্মা,
জানিলোঁ তবির মোহোৰ আত্মা ।
অতি সিঁধু আহি সেই নগৰে,
উপস্থিত হলোঁ কালিৰ পূৰে;
বিধি মতে তাৰ সেৱা কৰিলোঁ,
কষ্ট মাজ মোৰ কিছু নে পালোঁ ।
এই হেতু তাক ন কৰোঁ বৰ্জন,
মিনতি কৰোঁ, স্নান বহুগন,
এনে মিচা ধৰ্মে সুৰ বিকল,
নু গুচে মনৰো পাপৰ মল,
কিন্তু ধেনে ধেনে বাৰ্হিৰ পাপ,
সেসতো ভুক্তিৰ নৰক ভাপ ।
এই হেতু বহু চেতন হোআ,

সত্য বিচাৰি মুক্তি ধন লোআ;
মিচু থিউট বিনে ভিনি ভুবনে
জান আচে বুলি নু সুনি কানে ।
ভক্তিও থিউটক মুক্তিৰ হেতু,
উৰেহে জানা এহি ভৱ সেতু ।

তিৰ্থ বিবৰন ৰচনা কৰা সন্ধ্যাসিএ সেলত
সত্য ধৰম পোআ ।
লেচাৰি ।

অকাৰ্শে নিয়ালোঁ সৰ্ব দিন,
নু গুচিলে মোৰ পাপি মন,
ভখাপি থাকিচে মনত পাপৰ ভাৰ;
হিন্দু সাত্ৰৰ বিধান জত,
সত্য মিচাৰ নু বুলি তত,
মিচাতে ভুমিলোঁ কৰি তিৰ্থ বেৰহাৰ ।
বিকল জানি তাক ভাগিলোঁ,
সত্য ধৰ্মগ্ৰন্থ পাচে পালোঁ,
ভাহাতে দেখিলোঁ জানৰ সত্য উপাই;
পৰ্হি তাৰ বাক্য অৰতত,
মিচু প্ৰভু ইবৰৰ সূত
পাপিক ভাবনে কণতে দিলে পাঠাই ।
মনুস্যৰ কাই প্ৰভু ধৰি,
অতি মুখে মেনে ফুৰি ফুৰি,
কিৰ্তন কৰিলে সূত বাজাৰ বচন;
নানা আচৰিত কৰ্ম জত
কৰিলত প্ৰভু সত সত,
কোনে কৰিবত তাৰ সিমাব বৰ্জন?
পাপৰ প্ৰাচিত কৰি দান,
উচৰ্গিলে প্ৰভু নিজ প্ৰান,
পুনৰপি প্ৰান ললে কৰি মিছা জই;
সেই প্ৰভু থিউটৰ মন
হই সৰ্ব পাপৰ মোচন,
বিহাসিলে উৰ্গত গুচিব মিছাবো: ভই ।
কৰি ধৰ্ম সাত্ৰৰ বিচাৰ,
তাতে পালোঁহো মুক্তিৰ সাৰ,
থিউট বিনে তাই, নাহিকে পাপ নাসন ।
এই হেতু বোলোঁ, স্নান বাপ,
বিচাৰে থিউট নাস পাপ,

জানি খবিরোক আসুই ঠেওব চবন ।
 নে খেদাৰা কাল হেলা কাজে,
 মিডু চাপি আচে দ্বাৰ বাজে,
 নিচয়ে তোমাক সিএহে কবির গ্ৰাস;
 এই হেডু সত্য ধৰ্ম ধৰি
 পাপ মতি সকলোকে এৰি,
 গ্ৰিহুত বিহাস কৰি পোআ স্বৰ্গ বাস ।

এই তিৰ্থ বিবৰন পৰ্হা লোকলৈ লিখাকে
 মিনতি কৰি জনাইচোঁ । তোমোলাকে আদি-
 বে পৰা জি জি তিৰ্থৰ বিবৰন পৰ্হিলা, তাত
 বাহিৰে ত্ৰিদ্দাখনকে আদি গজা সাগৰলৈকে
 চাৰি পাঁচ তিৰ্থৰ বিবৰন লিখি প্ৰকাশ কৰিব-
 লৈ ন হ'ল, কিয়নো এতিয়া জিবোৰ তিৰ্থৰ
 বিবৰন তোমোলাকৰ, আগত প্ৰকাশ কৰিলোঁ,
 ইয়াৰে সৈতে সেন থকা তিৰ্থৰ কথাও প্ৰাই
 একে, সেই কাৰনে লিখাকে তাক প্ৰকাশ
 কৰিবলৈ উচিত নে দেখিলে । আৰু জিবোৰ
 বিবৰন প্ৰকাশ কৰা হ'ল, তাকো লিখিবলৈ
 মোৰ আতি ইচ্ছা নাছিল; কিয়নো তাৰ ভিত-
 বত হিন্দু আৰু ব্ৰাহ্মন লোকৰ অনেক অনু-
 চিত কৰম প্ৰকাশ হোআত আমি নিন্দা কৰি-
 চোঁ বুলি লোকে বুজিব । কিন্তু এই কথাৰ
 কাৰনে বাধা হ'লেও মোৰ গাত সেই জগত ন
 পৰে, কাৰন মই জি জি পাইচোঁ তাকেহে
 লিখিচোঁ, আৰু মোৰ লিখাৰ ভিতৰত যদি
 নিন্দা ৰূপ কথাও আছে, তাক মই আপুনি
 বচনা কৰা ন ইও; পূৰ্বে জি সন্যাসিএ তিৰ্থ
 ভ্ৰমণ কৰি জি দেখিলে, তাকেহে ঠেওৰো বচনা
 কৰি প্ৰকাশ কৰিলে । এই হেডুকে মই
 কাকো নিন্দা কৰিচোঁ বা কৰিবলৈ ইচ্ছা আছে,
 এনে ন হ'ই । কিন্তু প্ৰিয় সকল, তোমোলাকে
 আৰু তোমোলাকৰ উপৰি পুৰুষবিলাকেও জি-
 বোৰ ভুল ভ্ৰান্তিত আসুই কৰি আপোনাৰ
 জিহাৰ অনন্ত বিনাস কৰিচা, সেই ভুল
 আৰু অৰূপ পথ এৰি জেন সত্য মুক্তি
 দিয়া পথত আসুই কৰি তোমোলাক প্ৰতি
 জনে অনন্ত পৰম আহুস পোআ, এই নিমি-

তেহে আতি জতনৰে ওপৰে লিখা তিৰ্থৰ বি-
 বৰনবোৰ মই প্ৰকাশ কৰিলোঁ । পদ ভাৱে
 বচনা কৰা আতি কঠিন, কেৱল পণ্ডিত লো-
 কেহে তাক কৰিবৰ সমৰ্থ হ'ই; এই হেডুকে
 যদি তাৰ ভিতৰত কোনো অসুখ কথা আছে,
 তাত দোষ ন ধৰিব ।

সেনতে পৰ্হা লোক সকল, তোমোলাকে জি
 পৰ্হা, তাক মনেৰে ডাবিলেহে কিছু বুজিব পা-
 য়িবা । এডেকে তোমোলাকে পৰিত্ৰাণ পায়
 বুলি জিবিলাকত ভাৰসা কৰিচা, সেইবিলাক
 কেনে, আৰু জিবিলাকে তোমোলাকক পৰিত্ৰাণ
 কৰিব পাৰে নে নোআবে, তাকে মনত বিবেচনা
 কৰি দেখা; আৰু জি ভুল তাকে ত্যাগ কৰি
 সত্য জ্ঞান কৰ্তা জি প্ৰভু অনাথ পাপবিলাকৰ
 গতি দিওতা গ্ৰিহু গ্ৰিষ্ট, ঠেওৰ অমূল্য প্ৰাচি-
 তত ভাৰসা কৰি পৰম আহুস বিচাৰ কৰা ।
 এয়ে মোৰ আতি বাঞ্চা আৰু ইচ্ছাবলৈকো
 সততে প্ৰাৰ্থনা । য়ো তোমোলাকৰ দৰে সেই
 ৰূপ ভুলত আছিলোঁ, কিন্তু এতিয়া দায়ামই
 ইচ্ছাৰ অনন্ত ক্ৰিপাৰ দোআৰাই প্ৰভু গ্ৰিহু
 গ্ৰিষ্ট জে জগতৰ পাপ নিওতা স্বৰূপ জ্ঞান
 কৰ্তা হ'ই, তাকে জানি ঠেওৰ পৰিত্ৰাণত ভা-
 বসা কৰিলোঁ । আৰু ঠেওত বাজে পাপি লো-
 কৰ পৰিত্ৰাণ জে এডো নাই, তাকে নিচয়ে
 জানি, হে প্ৰিয় সকল, তোমোলাকক বিনই
 কৰিচোঁ, তোমোলাকে সকলো মিচা ভাৰসা
 এৰি জগতৰে জ্ঞান কৰ্তা জনত বিহাস কৰা,
 তেহে অনন্ত মুকুতি পাবা । ঠেও তোমোলা-
 কক প্ৰেম কৰি আপোনাৰ নিজ প্ৰাণকে বলি
 ৰূপে উচৰণ কৰিলে । তোমোলাকৰ আৰু
 আমাৰো আৰু জগত ধনৰো পাপৰ ভাৰ
 ঠেওৰ ওপৰত পৰিল । সেই পাপ ভোৰো-
 তে ঠেওৰ আমো বৰ বৰ ভেজৰ চৌপা হৈ
 মাটিত পৰিছিল । এই হেডুকে ঠেওৰ দুখ
 ভোগ সুখবি, হে প্ৰিয় বন্ধুগন, ঠেওৰ মহা
 প্ৰাচিভত আসুই কৰাহি । ঠেওৰে আতি দা-
 য়ালু হোআত আপোনাৰ আসুই কৰা সক-
 লোকে আসেন পৰম সুখ দিব । ইয়াকে
 তোমোলাকত মিনতি কৰি জনাওঁ ।

ন. ল. ক.

য়োচেৰ, আৰু বজাৰ বাটি লোআ, আৰু চান্দমাই।

Lesson XIV.—Joseph, or the Butler and Baker.

পোতিকাৰ যবত জি বন্দি সাল আছিল, তালৈকে এদিনা ঠেঙ দুটা মানুহ আৰি দি যোচেৰক কলে, এই দুটা মানুহক মই তোমাৰ হাতত সোমাই দিচোঁ, আৰু ইহঁত কোন বন্দি সালৰ পৰা ওলাই নে জাই, এই নিমিত্তে তুমি বৰ সাৱধান হৈ থাকিব। এই ৰূপে তুমি দেখিচা; যে পোতিকাৰে যোচেৰক এতিয়াও বিশ্বাসি বুলি ভাবিছিল, জি ৰূপে ঠেঙক এবলি বেয়া বুলি ভাবিছিলে, সেই ৰূপে যোচেৰক ন হ'ই বুলি জানিলে; ঠেঙ যোচেৰক বন্দি সালৰ পৰা মুকলি ন কৰিলে।

জি কেইটা মানুহক পোতিকাৰে যোচেৰকলৈ আনিছিলে, সেই কেইটা কাৰ মানুহ, তাক কম। সিহঁত মিচৰ দেশৰ বজাৰ চাকৰ আছিল, মিচৰ দেশৰ বজাৰ চাকৰি কাম কৰিবৰ নিমিত্তে অনেক অনেক মানুহ আছিল। সিহঁতৰ মাজৰ বাটি লোআ নামেৰে এটাই সদাই বজাৰ বাটিত লতা পনিয়ালৰ বস আৰি পিৰলৈ দিএ। আৰু চান্দমাই নামেৰে অন্য এটাই ঠেঙক ভোজ ভাজি আনি ধাবলৈ দিএহি। এই দুইটাই ঠেঙক দোল কৰিলে, তাতে বজাই বৰ খন্দ কৰি সিহঁতক বন্দি সালত ধোআ হ'ব বুলি কলে, কিন্তু সিহঁতে ঠেঙৰ কি দোল কৰিছিল, তাক মই নে জানোঁ; এই নিমিত্তে বজাই প্ৰধান সেনাপতি পোতিকাৰক কলে, এই মানুহ দুটাক বন্দি সালত বাধি ধোআ।

ভেতিয়া পোতিকাৰে সিহঁতক যোচেৰকলৈ আৰি সাৱধানে ৰাখিবলৈ কলে। যোচেৰে সিহঁত দুইকো একে খোটাৰিত বন্ধন কৰি নিতৌ নিতৌ আহাৰ পানি দি ভালকৈ চাই আছিল।

পাচে এদিনা ৰাতি পুআত যোচেৰে সিহঁতক চাবলৈ আহি, সিহঁতৰ মুখ নিবানন্দ

হৈ থকা দেখি সুখিলে, ভোমোলাকে আজি কি কাৰনে ইমান নিবানন্দিত হৈচা?

ভেতিয়া সিহঁতে উত্তৰ কৰি কলে, আজি ৰাতি আমি দুয়ো দুটা বৰ আচৰিত সপোন দেখিলোঁ, আৰু তাৰ অৰ্থ আমাক বুজাই দিবলৈ ইয়াত কোনো নাই, কিয়নো তাৰ কিবা অৰ্থ আছে, ইয়াক আমি বুজিচোঁ।

তাতে যোচেৰে সিহঁতত কলে, কোনো মানুহে তাৰ অৰ্থ ভোমোলাকক বুজাই দিবলৈ ইয়াত ন হলেও তেওঁ মোৰ ইহঁতৰ সকলোকে জানে; ভোমোলাকে মোত কোআ মাথোন, ঠেঙ মোক তাৰ অৰ্থ বুজাই দিব।

ভেতিয়া বাটি ধৰাটোএ প্ৰথমতে তাৰ আপোনাৰ সপোনাৰ কথা যোচেৰক কলে, বোলে, মোৰ সপোনাৰ ইয়াকে দেখিলোঁ। একোপা লতা পনিয়ালৰ গচ মোৰ আগতে আছিল, আৰু তাৰে তিনটা ডালো আছিলে, কিন্তু তাত গুটি নাই, পাচে চাই থাকোঁতেই সৰু সৰু কলি হোআ দেখিলো, আৰু এই দৰে ধোপাই ধোপাই গুটি লাগি পকিল। ভেতিয়া মই তাকে চিহ্নি লৈ এটা বাটিত চেপি লতা পনিয়ালৰ বস কৰি আগৰ দৰেই বজাক পিৰলৈ দিলোঁগৈ।

বাটি ধৰাটে এই সপোন দেখিলে, আৰু তাৰ অৰ্থ ইহঁতৰে যোচেৰকক বুজাই দিয়াত, যোচেৰে কলে, তুমি জি তিনটা ডাল দেখিসা সেয়েই তিন দিন, আৰু তিন দিনৰ ভিতৰত বজাই তোমাক মতাই নি আকও তোমাৰ আগৰ বিলয়কে দিব।

ভেতিয়া চান্দমায়ে তাৰ সপোনাৰ এনে চিকন অৰ্থ সুনি, মোৰ সমাজিকৰো চিকন অৰ্থ হয়, এই বুলি ভাবি সি কলে, বোলে, ময়ো এটা সপোন দেখিলোঁ, মোৰ মূৰৰ ওপৰত তিনটা বগা খৰাহি এটাৰ ওপৰত এটা, এই দৰে তিনিওটাকে মই লৈ আহিছিলোঁ। আৰু সেই খৰাহিবোৰতে ভজা মজ্জা আছিল, পাচে চৰাইবোৰ আহি মোৰ মূৰৰ ওপৰৰ খৰাহিটোৰ পৰা নি খালে।

চান্দমায়ে এই দৰে যোচেৰক কব বুলি ভা-

বিচিলে, জে তিন দিনৰ দুৰন্ত বজাই তোমাক আকণ চান্দমাই হবলৈ মাতি নিব। কিন্তু সি এই সপোনৰ বৰ নিবানন্দৰ অৰ্থ আচে বুলি ন জনা হেতুকে এই ৰূপে ভাবিছিল।

ভেতিয়া য়োচেকে কলে, বোলে, তিন দিনৰ মাজত তোমালৈ কিবা ঘটিব, অৰ্থাত বজাই তোমাক মতাই নি গচত কাঁচি দিব, আৰু তাতে চৰাইবোৰে আহি তোমাৰ সৰিলৰ হাবৰ পৰা তোমাৰ মজ্জা খাব।

এই ৰূপে বৰ বাট ধৰাটে য়োচেকে ভাব সপোনৰ চিনক অৰ্থ কোআ সুনি বৰ সন্তোষ পালে, কিন্তু দুখিতা চান্দমায়ে মৰিব লাগিব বুলি জানি বৰ অসন্তোষ কৰিলে।

য়োচেকে বাট ধৰাক কিছু অনুগ্রহ খুজিবলৈ আছিল, সেয়ে কি, তাক তোমোলাকে অনুমানেৰেই জানিব পাৰা। য়োচেকে কলে, বোলে, ভেতিয়া তুমি মিচৰ দেশৰ বজাক লভা পনিয়লৰ বস পিবলৈ দি থাক, ভেতিয়া মোৰ কথা তুমি বজাৰ আগত কিছুমান কথা নে? মই এই বন্দি সালত পৰি কোনো ৰূপে ওলাব নোআহাটক আচোঁ, ইয়াকে তুমি কবা। আগৈএ এবেলি মই চুব দেশত থাকি, ইয়ালৈ চুব কৰি অনা হলোঁ, আৰু মই বন্দি হোআ ভাব লবলৈও, এনে একো জগৰ কবা নাই, তথাপিও মই এই বন্দি সালতে এতিয়া বন্দি হৈ আচোঁ। অনুগ্রহ কৰি মোক মুকলি কৰিবৰ নিমিত্তে বজাৰ আগত নিবেদন কৰিবা।

দেখা, ভায়েকবিলাকে য়োচেকক বেচাত জি পালে, তাকে ঠেঙ কাৰো আগত একো কোআ নাই।

পাচে তিন দিনৰ দিনা বজাই মানুহ পঠাই বাট ধৰাকে আৰু চান্দমাইকে মতাই অনালে, আৰু সেই দিনাই বজাৰ ওপজা দিন হোআ হেতুকে ঠেঙ আপোনাৰ বন্দিবিলাকৰ ভোজ পাতিলে, আৰু ঠেঙৰ বাট ধৰা আৰু চান্দমাইকে মনত পৰাত, ঠেঙ কলে, বৰ বাট ধৰাক মোলৈ ওলোটাই আনিবা, কিন্তু চান্দমাইক কাঁচি বিয়াগৈ; কিয়নো মই তাক

খেমা ন কৰোঁ। এই নিমিত্তে য়োচেকে কোআৰ দৰে হোআত লিহঁতে জানিলে, জে য়োচেকে বৰুপ কলে।

কিন্তু বাট ধৰাটো ভেতিয়া বজাৰ আগত হল, ভেতিয়া য়োচেকৰ নিবেদন ভাব মনত পৰিছিল নে? নাই পৰা, কিন্তু ঠেঙক পাহৰিলে। সি বজাৰ ঘৰৰ সুন্দৰ সুন্দৰ খোআ পিয়া, ধন, কাপৰ কানি দেখি ভাবি থকাত, য়োচেক জে বন্দি সালতে পৰি আচে, ইয়ালৈ ভাব মনতেই নাই, পাহৰিলে; মই এনে ভাবিচোঁ। বাট ধৰাটো ঠেঙলৈ নিৰ্দ্দালুতকৈ বেয়া, কিয়নো সি উপকাৰ ন মনাই হৈছিল। য়োচেক হলে তালৈ দায়ালু আছিল, কিন্তু ঠেঙৰ প্ৰতি দায়া ন কৰিলে; এই নিমিত্তে মই তাক উপকাৰ ন মনাই বুলিচোঁ। অনেক অনেক লৰা চোআলিবোৰক সিহঁতৰ মাক বাপেকে লহুতে জি মৰম কৰি তুলিলে, সেই পিত্ৰি মাত্ৰিৰ উপকাৰ লিহঁতে নে মানে, আৰু প্ৰাই সকলো মানুহবিলাকেও ইহৰ উপকাৰ নে মানে, কিয়নো ঠেঙ পেৰেন্-নিৰ ওপৰত মৰি সকলোৰে পাৰাৰ ভাৰ বলে।

দুখিত য়োচেকে অনেক বাট চাই আছিল, কিন্তু কোনো মানুহে ঠেঙক বন্দি সালৰ পৰা মুকুত কৰিবলৈ নাছিল। দিনৰ ওপৰ দিন গল, ছাম কাল গল, জাৰ কালো আছিল, তেওঁ য়োচেক বন্দি সালতে বন্দি হৈ আছিল। তথাপিও ইহৰে ঠেঙক পাহৰা নাই। ইহৰে কি নিমিত্তে ঠেঙক ইমান দিন বাট চোআই বাখিলে? ঠেঙ জেন সহনিয় হবলৈ সিকিব পাৰে এই নিমিত্তে। মোৰ পিত্ৰ লৰা চোআলিবিলাক, তোমোলাকক ইহৰে জদি বহু দিনলৈকে নবিয়া হবলৈ দিএ, তেনে হলে তোমোলাকক সহনিয় হবলৈ সিকাই, আৰু তুমি আপোনাৰ মনতে এই বুলি ভাবিবৰ উচিত, জে ইহৰে ভেতিয়াই উত্তম দেখে, ভেতিয়াই মোক ভাল কৰিব, কিন্তু ইয়াৰ সলনি ঠেঙ কি জানি মোক স্বৰগলৈ নিবলৈ মন কৰিতে

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ১ আধ্যা ।

History of Kamrup, Chap. I.

কামৰূপ বেহাৰত বিহু সিংহ কোঁচৰ বজা, উঁওৰ পুত্ৰ নৰ নাৰায়ন বজা হ'ল, নৰ নাৰায়ন বজাৰ ভাই সূৰ্য্যজ কুমৰ । উঁওৰ পুত্ৰ বধু নাৰায়ন নৰ নাৰায়ন বজা হৈ থাকোঁতে সূৰ্য্যজৰ পুত্ৰ বধু নাৰায়নে নগৰৰ ৰাজ হৈ আপোনাৰ বাহু বলে বজা হৈ কামৰূপত আজৰা গ্ৰামত থিলা নদি তিৰে বিজইপুৰত নগৰ পাতি বহিল । নৰ নাৰায়নে জুজিৰ মনে সাজি গ'ল । পাচে বধু নাৰায়নে আপোনাৰ জত মহাদৈ আচে, সবাকো খোৱাত ভুলি হাতে ধৰু খবাই সমুখে পঠালে । নৰ নাৰায়নে বোলে, পুত্ৰ বধু সকলেহে জুখলৈ আহে; বজা লাজ পাই উলটি গ'ল, দম্ব কন্দল ন হ'ল; তাত পাচে দুয়ো বজা মিটুৱা হ'ল । বেহাৰত উঁওৰে পুত্ৰ লখি নাৰায়ন বজা হ'ল । বিজইপুৰে পৰিখিত নাৰায়ন বজা হ'ল । তাৰ পাচে দুয়ো বজাৰ জুখ হ'ল । পৰিখিতে আগ বাৰ্হি বেহাৰকো মাৰেগৈ, লখি নাৰায়ন বলে নাটে । এক দিনা লখি নাৰায়নৰ ভাই বলিদেও নাৰায়নক বনত পাই তত্ কালে পৰিখিতে মাৰিলে । লখি নাৰায়নে কিছু কৰিব নোআৰি ভাজিৰ লোকে স্যা জেই বাদল্যাত লবনে পসিলেগৈ, বোলে, মই কামৰূপৰ বজা, তোমাৰ আমি ভিত্তা হলোঁ, তুমি আমাক পুত্ৰৰূতে পাল । আমাৰ পিত্তি পিত্তামহে সৰ্বকালে বজা আছিল, এতিয়া মোৰ ভাজি পুত্ৰে পাত্ৰ মন্ত্ৰি সমে আলচি বজা হৈ মোক দেসৰ জাকি খেদে । মোৰ সোদৰৰ ভাইকো মোৰ আগতে কাটিলে; এতেকে বাদল্যাত্তো আগ পাচ কথা অনেক সুধিলে । পাচে মকৰম ঞা নবাৰক বাদল্যাই পঠাই দিলে । বাদল্যাই বোলে, বজাক জিটে খেদে, তাক ধৰি আনগৈ । মকৰম ঞা আহিবৰ সুনি পৰিখিতে আগ বাৰ্হি ধুবুৰিত গৰ ৰাতি ১ বছৰ জুখ কৰিলে । পাচে জুখ হাবি বজা ভাগি আহিল । সেই বেলা লখি নাৰায়ন বজাই পাচে ভেঁটা দি গৰ ৰাতিলৈ, ভেতিয়া বজা মকৰম

খাঁড বহিলগৈ; বজাকো পাই ধৰি দিলিলে দিলে । সেই কালৰ পৰা কামৰূপত জৱনৰ অধিকাৰ হ'ল ।

সঁক ১৫৩৪ আখোনত বজা বন্ধি হ'ল, পাচে বজা গৈ, বাদল্যাব হাজিৰ হ'ল । বাদল্যাই বজাক লখি নাৰায়নৰ পাও পাকুৰিৰ দিলে । বজা পৰিখিতে বোলে, মই চত্ৰধাৰি বজা; কেনেকৈ পাও পাকুৰিম । তথাপি বজাই বাদল্যাব আগ্ৰা ন কৰিলে; বাদল্যাত্তো প্ৰসন্ন কৰিলে । পাচে বজা পৰিখিতে ৭০,০০,০০ লাভ লাখ টকা দি আপোনাৰ দেসলৈ বিদাই কৰিলে । আৰু ধৰি নাৰায়ন, দৰ্প নাৰায়ন, সুৰ নাৰায়ন, ভিন্ন নাৰায়ন, এই চাৰি পুত্ৰক বাদল্যাব চাকৰ কৰি দিলে । ভেতিয়া বজা আহোঁতে প্ৰয়াগত মিটুৱা হ'ল । লখি নাৰায়ন বজাত্তো বাদল্যাব আগ্ৰা পালন কৰি আপোনাৰ ৰাজ্যত থাকিল । তাত পাচে সিদ্ধিৰিৰে পৰা বজাল বিয়াপি আচে, স্বৰ্গি মহা বজাৰ লোকে ভৰে পৰা সমন্তে আচে । এই মতে দুই বছৰ গ'ল । সেই বেলা পৰিখিত বজাৰ ভাই বলি কোঁচৰে বজালত ভয়েৰে পলাই আহি সৰ্গদেৱৰ পাৱত লবনে পসিলহি, বোলে, আমাৰ বংশে গৰিয়া সাগৰত মজিল; সৰ্গদেও, তুমি বধ্যা কৰা ।

সঁক ১৫৩৬ মাহ কাগুন, মহা বজাই এই কথা সুনি কিছু গৰিহা কৰিলে, বোলে, মই মানুহ পঠাই কবলৈ দিলোঁ । ককাই বজা মোৰ ঠাইলৈ ভাগি আহোক, মই দখিনে থাকিম, ককাই উত্তৰে থাকিব, বজালক মাৰিম । ককায়ে বুলিলে, দেও কুটুমত কৰি, মই কেঁচা কাম ন কৰোঁ, পকা কামহে কৰোঁ; এতিয়া মই বাদল্যাব ঠাইলৈহে জাম; তেহে মোৰ বৈৰিক উচাদ কৰিব পাৰিম, এতিয়া সকলো কাৰ্য কাম সিধি হ'ল । তথাপি মই তোমাক বধ্যা কৰিম; আৰু বজালকো মাৰিম, এই বুলি নিৰ্ভই দি ৰাখিলে । আৰু কন্যা, গ্ৰাম, হুতি, খোঁৰা, দাস, দাসি, ৰাজ জোগ্য অলঙ্কাৰ, আনো বিত্তৰ বস্ত্ৰ দিলে ।

মাহ কাগুন সঁক ১৫৩৬, সেই বেলা বজা-

লব বতনৰা নামে এক সদাগৰে নিহৰিত আ-
গৰৰ কাঠ কিনি আছিল, মহা বজাৰ আগ্যালে
তাক ভৰে পৰা হাবুজ চেটিয়াই খেদি পঠা-
লে : আৰু আগৰ কাঠকো কাৰ্ছি ললে, বো-
লে, কৌচ বজাক মাৰি আস পালি, সেই
মতে আমাকো চলহে চা; আৰু সেই বেলা
মহা বজাই চেন্ধৰাক পঠাই দিলে, বজালৰ
বাজা জানিবৰ কাৰনে, তাক মুখেৰে এই ৰূপে
বুলিলে, কাজলিলৈকে কুৰিবিগৈ; বজালক
পালে নেৰিবি । তাত পাচে চেন্ধৰা গৈ
বজালৰ ২ খান নাও পাই তাক মাৰিলেগৈ;
দুটা মানুহ কাটি তাৰ মূৰ আনিলে । এই
কথা সুনি বজালৰ লোকে গৈ হাজোত চৈয়দ
বাবাকৰ প্ৰমুখে জত উমৰাও আছিল, তাৰ
আগে সমস্ত ব্ৰিতান্ত কলে, বোলে, বাদসমলৈ
জত আগৰ কাঠ কিনিলাঁ, সকলোকে আ-
চামে লুটিলে, আৰু দুই খন নাও মাৰিলে ।
দুই মানুহকো কাটি মূৰ নিলে । তেতিয়া চৈয়দ
বাবাকৰ নবাবে সজাজিতক পাঁচিলে; চেন্ধ-
ৰা হাবুজ চেটিয়া, মদ নো খোআ, মনপকক
ধৰি আনগৈ বুলি । পাচে সজাজিতে ৬০ তিনি
কুৰি নাৱেৰে কলজে উজাই আহি সলা মা-
ৰিলেহি । চেন্ধৰা হাবুজ চেটিয়া, মদ নো খো-
আ, মনপক চাৰি পানিনিয়া বিষনাখৰ ওপৰে
আটালবৰি পলাই সোমালগৈ, ধৰি আনিব
নোআৰিলে । সজাজিতে আৰু বজাৰ ভঁৰালৰ
লুটি সকলো সৰ্বৰ নিলে, সলাৰ দেও ঘৰৰ
নটিনিকো নিলে, আৰু তিনি দিন থাকি ভটি-
য়াই গল । সেই কালৰ পৰা বজালেৰে
অচমৰে খুঁ লগি গল ।

সক ১৫৩৩ বহাগ জোআত জেঠ পুৱেন
সংক্ৰান্তিৰ দিন, জেতিয়া আহোমে দুৰ্বকক মা-
ৰিলে, তাৰ পৰাহে কালে আনি খুঁ লগালে ।
তাত পাচে বজালৰ বাজাক বৰ্গি মহা বজাই
পাই, তিনি জনা গোঁহাই প্ৰমুখে জত বৰুআ,
সন্দিৰক, পাতৰ, চেটিয়া, লবাকো আগ্যা কৰি-
লে, ভাৰবিয়া লবো সমন্তেৰে লাকু হৈ দিখৌ
মুখত কৌচ দি বজগৈ । বজালেও এই কথা
সুনি গুআহাটিৰ আগ হৈ বল । সৰ্গদেও

গৰগাঁৱৰ পৰা চিনাতলিত বহিলগৈ, আহোৱৰ
এক পথ আছিলে ।

পাচে চাউলাই কৌঅৰ প্ৰমুখে ধাংপুত বহ
গোঁহাই, লাকো বৰ পাতৰ আনো বজাবৰ
সমনিতে জত লোক, চামধৰাত বজগৈ । পা-
চে মহা বজাও গৈ আগিয়া বজাত বহিলগৈ;
বজালেও বাজা পাই লাকু হৈ আহি ভঁৰালিৰ
কাথৰে বহহি; আহোমো ভঁৰালিক মধ্য কৰি
গৰ দি থাকিল । এই মতে এক মাহ দেখা
দেখি হৈ আছিল । আহোমৰো আগুআৰ
সেনাবোৰে ভঁৰালি কাথৰে গৈ বজালেৰে মতা
মতি কৰি থাকে । পাচে এক দিনা বজা-
লেও খোঁৰা নাৱত ভুলি কাপৰেৰে চাকি ভঁৰ-
লি পাৰ হৈ আহোমক ধৰিলে; পাচে বৰ
চেটিয়াৰ পূজ বতিয়া ডেকাক কাটিলে, বিহুচা
পাত্ৰক ধৰি নিলে, পিছলিয়া গোঁহাই পলাই
এবাল, আন লোকো কিছু পৰিল; পূহ গজ
সুকুৰ বাৰে মাখৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা । তাতে
সমস্ত বৰুআ, আন লোক লবো ভাগি আহি
ভঁৰালিৰ গৰ এৰি চামধৰাত বহহি । পাচে
সৰ্গদেৱে এই কথা সুনি আপোনাৰ দস্যৱেক
চাউলাই কৌঅৰক লবাবে উপৰি অধিকাৰ
কৰি দিছিলে, তাকো মাৰিবৰ মনে ধৰি আ-
নিলে; পাচে আই কুঁঅৰিএ মাতিহে একআ-
লে । আৰু বৰ গোঁহাইৰ নেওগ কৰক কু-
টিয়াৰ নাতি, বুৰা গোঁহাইৰ নেওগ লেচাই
কিটিকা, বৰ পাত্ৰ গোঁহাইৰ নেওগ, পোআলি
গোঁহাই, এই সমন্তকে ধৰ কৰি ধৰি আনিব
দিলে । পাচে সেই বেলা ইতি মহ প্ৰমুখে
জোতক আনো গৰ ভিতৰিয়া কীৰি আছিল,
সকলোএ বজাক বুলিবলৈ ধৰিলে, বোলে, সৰ্গ-
দেও, ভূমি মহা বজা হৈ কি কাৰনে বালিত
খুঁ পাই আচা! আমাক খুঁলৈ কিয় পঠাই
নি দিরা! আমাক কি কাৰনে কীৰ ধনু নি-
খাইচা! পাচে লেচায় চিৰি প্ৰমুখে জত
আনো গৰ ভিতৰিয়া কীৰি আছিল, সকলকো
পঠাই দিলে, ভঁৰালিৰ গৰ পূৰব বাৰ নতুন
হৰ হেন বুলিলে ।

এই কথা গোঁহাইবোৰে সুনি বোলে, তিনি

নেওগ সমে কৌঅৰক হৈ ধৰি নিলে, আমা-
তেহে ধৰে । পাচে বজাগনে সমে গোহাঁই-
বোৰে আলচ কৰি, ভঁৰলিএ উজাই ৩ ধন
দলত বাহিলে, ভঁৰলি পাৰ হবৰ কাৰনে,
পাচে এই কথা সৰ্গদেৱে সুনি চাউলাই
কৌঅৰকো, তিনি নেওগকো নে মাৰি পঠাই
দিলে । পাচে খামপুত বৰ গোহাঁই, লাকু বৰ
পাত্ৰ, ডিপাম বজা, নাম ৰূপিয়া বজা, চাৰি
বজা, কনক সন্দিৰকৈ, বৰ ৭ বৰ চেটিয়া, লা-
চাম পেন্ধৰ পুত্ৰ মৰান কৌঅৰ, সিকল বৰা,
হাতি বৰুআ, বেচুআ বৰা, এই সমন্তে
ভৰে গল । এই সকলৰ উপৰি চেহু ধৰা
বাজ নেওগ হল; লাচাম সন্দিৰকৈ পিকচাই
চেটিয়া লাচামপম ডগুৰি, লাকু নেওগ, চি-
বিক্তাঙ্গ, চাউনাপামা, লাকি নেওগ, ফুল-
কুমৰৰ পুত্ৰ লাকু গোহাঁই, চাউডাঙ্গ বৰু-
আ এই সমন্তে নাৱে গল । আনো জত
জোখাক তাৰ কোনে অন্ত পাৰ; ধুদু বৰু-
আ সবৰো আনো সেনাগনৰে বা কোনে অন্ত
পাই । ১২০ চ কুৰি মৈনৰ হস্তি, আগু-
আন হৈ আই । মাঘৰ ১৫ দিন কাণ্ডে
সনিবাবে পুত্ৰাতে অকন উদই বেলাত, নাৱে
ভৰে চাপি জুখ ধৰিলে; হাতিএ আগ বাৰ্হি
গৰ ভাঙ্গি উঠিল । পাচে সেনা সকলো উঠি
জাকে জতে পালে ততে কাটিব ধৰিলে;
বজাদো লাকু হবলৈ নে পালে, কডো বি-
ভৰে কটা গল । কডো অন্ত সন্ত ধৰি
জুজিলে, বজালে কিছু কৰিব নোআৰি বামৰ
পৰা হহকি জুইতৰ নিকটে বালিত চাপি
লৰ । সেই সময়ত ১২ টা চিপাহি কেবা
গোহাঁই সমে তাৰ কিছু সৈন্য লগত লৈ
বোঁৰায়ে চৰিয়া আহোমৰ বেহু ভাঙ্গি বাজ
হৈ পলাই গল । সত্ৰাজিতো দুখন নাৱে-
ৰে কৌঅৰ মাজৰ পৰা এবাই গল । আহো-
মেও পাচে জত বজাল ভজালে তাক খাগ-
বিৰ গৰ দি ধলে, তাৰ মাজৰ পৰা দাঁতে
৭৮ লৈ চি আহে, তাক নে কাটি পাৰকৈ
আনে । সেই বেলা বৰ গোহাঁয়েও আঁঠে
গোহাঁইকে আপোনাৰ ভিতৰ কৰি আনিলে ।

এক বাতি ডেৱে মতে বোৰাৰ ভিতৰতে বজাল
আছিল । আন দিন: এক পুত্ৰৰ ওপৰে
সবো বজালক বেৰি কাটিলে । বজালৰ দৰা-
ৰে উপৰি ডাঙ্গৰ চি চৈয়দ বাবাকৰ দৰাৰ
সিও পৰিল; ডগ ৭ বৰুচি, গকুল চান্দ,
জাহিৰগ, মিৰ্জামা, চামাল খা, দধিনে
আজলাদ খা, এই ৮৮ কটা গল । বজা জগ-
দেৱ, গজবৰাই, বজাবাই, কালা বজা, হাৰা
বজা, পুতাপ সিংহ, ইজ্জমনি, ৭৮ সিংহ বাই,
ডগৱান বাই, কৰ্ম চন্দ, এই ক্ৰমে ১০ বজা
দাঁতে খেৰ ধৰি বোলে, আমি মহা বজাৰ
সৰনিয়া বন্দি হলো, আমাক নে কাটিবা, পা-
চে সিহঁতক নে কাটিলে । এই কথা বৰুআ-
বোৰে সৰ্গদেৱৰ চৰনলৈ জনালে, পাচে মহা
বজা মানুহ পঠাই, ডিক্তি হেজুলিয়া ডা-
কুৰ দি গৰ গ্ৰামক অনালে । আৰু সত্ৰাজিত
মোহনগিৰিক নাও ভেটি ধৰি আনিলে ।
আৰু জি বজাল কৌৰ বাক এৰি বৰিল, তাকো
নে কাটি ধৰি আনিলে । আনো বজাল
সমন্তে কটা গল । আহোমৰো ভৰে হাতি
বৰুআ পৰিল; সিকল বৰা, নমল বৰা
পৰিল । নাৱত পৰিল লাচাম সন্দিৰকৈ, চি-
বিক্তাঙ্গ ।

ভেতিয়া সেই বেলা সৰ্গদেৱলৈ জনালে,
বজাল বনত ভৰ হ'ল, আৰু খাগবিৰ তিনি
ভৰলিয়া টাটি দি বজালক বেৰি ধৈচো । পাচে
এই কথা মহা বজাই সুনি, সোন কালে খেদা
পঠালে, বোলে, বজালক নে কাটিব, কেনেকুআ
উমৰাওবোৰে মোৰে জুজিবলৈ আহিচে, তাক
মই চাবলৈ জাও; এই বুলি খেদা পঠাই
দিলে, সৰ্গদেৱে চামধৰালৈ গল, বজালক চা-
বৰ মনে । পাচে মহা বজাই সুনিলে, সমন্তে
বজালক কাটি গোহাঁইবোৰ পাৰ হৈ আহিল,
এই দাঁতে বজাৰ দদায়ক চাউলাই কৌঅৰ-
কো মাৰিলে । গোহাঁইবোৰবো নেওগবিজ্ঞক-
কো কাটিলে; কনক চেটিয়া পলাইহে এহাল
ভিনি জনা গোহাঁইকো ধৰ কৰিলে; ভিনি
জনা গোহাঁয়েও বুলিলে, আমি কেনেকৈ বন
বহাঁই ধম । বজালক কাটি মাৰি, পালে হাতি

১২ টা, ঘোঁৰা ১০০, আৰু জুত কাৰ লাগি
যছিল। আৰু বাজে বজা ঘোঁৰা কাটিলে, তাৰ
কোনে অন্ত পাই, বাচক বাও ২০০, আৰু
বজালৰ জন্তক হিলৈ দাৰি ডেডেকৰ ডেডেক
হিলৈ, তৰোআল, বাক, জামদাৰ, ধগুয়া, এই
সকলৰ লিমা নাই। সনাই পালে ৮৪, জি
কিহু আহিলা পাতি লুইডত পৰিল, তাকে
মাজ নে পালে।

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events.

ডেঙ্গপুৰৰ পৰা আমি অতি অসন্তোষৰ
বাত্তা পাইছোঁ, নৰ্ত্তমান মাহৰ ১৫ তাৰিখত
ডেঙ্গপুৰত প্ৰিন্সিপল এণ্টিকট কমিছনৰ সি
জুত বেনলচ বৰ চাহাব মাউৰৰ দোআৰাই
পৰলোক প্ৰাপ্ত হল।

ভোটিয়াই বন কৰিবৰ নিমিত্তে অহাৰ কাৰন
এই। ভোটিয়া বজা গামবিলাকক অনেক বচৰৰ
পৰা কম্পানিএ ৫০০০ টকা পেনশ্যন দিছে,
আৰু জোআ বচৰত সেই পেনশ্যন বাঁটিবৰ
নিমিত্তে গৈলজ বজাৰ হাতত দিলে। কিন্তু
সি সকলোৰে লগত ভাল ৰূপে তাক নে বাঁটি
প্ৰায়ে আপোনাৰ হাতত সেই ধন ৰাখিলে।
সেই নিমিত্তে আন সকলো গায়ে গৈলজ বজাৰ
অধিতে আলচ কৰি কুখ ধৰি তাক জিনিলে,
পাচে সেই বজাই ডয়েৰে চাহাবৰ ঠাইলৈ
পলাই আসুই ললেহি। এই কথা সুনি ভো-
টিয়াবিলাকে গোটে ধাই আলচ কৰি, গৈলজ
বজা মৰা হওক বা জিয়া হওক, তাক অৱশ্যে
পায় বুলি, অধিকাৰ চাহাববিলাকে সিহঁতৰ হা-
তত নক্ৰ লোখাই দিবৰ নিমিত্তে সিহঁতে বাত্ৰা
দি জনাইচে। কিন্তু আমাৰ মাজত মৰনৰ
ডয়েৰে জি মানুহ আসুই কৰি সোমাইচে, তাক
নক্ৰৰ হাতত লোখাই দিবলৈ দস্তব নাই; সেই
নিমিত্তে সিহঁতে গৈলজ বজাক পাৰলৈ কল্পানিএ
সৈতেও বন কৰিম বুলি আলচিলে। সিহঁতক
নিৰাৱন কৰিবলৈ স্নিকুত পলিটিকল এজন্ট
চাহাব আৰু স্নিকুত সেনাপতি চাহাববিলাক
৪০০ মান চিপাহিএ সৈতে সিহঁতৰ দুআবৰ

কাললৈ গল। ভোট ভাভাৰ আদি নক্ৰৰ
সংখ্যা প্ৰাই ৩০০০ মানুহ হৈছিল বুলি সুনো।
কিন্তু মাউৰে ধৰাত ভই পাই ভাগি গল। এই
ৰূপে ভোটিয়া বনৰ অন্ত হল।

জোআ বচৰৰ দুই চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত গুআ-
হাটি জিলাৰ ইচাদোঘৰিয়া গাঁৱত তিনিকতি
নামে এটা মানুহে মাচৰ উজান মাৰিবলৈ
গৈ মাচ ধৰোঁতে এটা কাটৈ মাচ পাই ধৰি
খালৈত সুমাৰ খোঁকোঁতে কিবা গতিৰে উৰ্দ্ধা-
মাৰি মাচটো মানুহটৰ মুখত সোমাল। পাচে
সি কান্দত ধৰি উলিয়াবৰ মনেৰে বল দিয়াত
ক্ৰমে মাচ সোমাই গৈ ডিঙ্গি পাই কান
পাখি সিয়বাই ধৰাত কান্দেই চিগি আহিল,
তথাপি উলিয়াব নোআবিলে। তেতিয়া সি
ডয়তে বিচুৰ্তি হৈ কেনেকৈ উলিয়াম, ইয়াকে
চিন্তি আঁজুৰি খোঁকোঁতেই মাচে কচাল মাৰি
পেটলৈ সোমাই গলত তাৰ দাৰবিলাকে নাৰি
কালি মাৰে বুলি ভই কৰি বেগাই ঘৰলৈ
আহি মানুহবিলাকত কোআত কোনো এটাই
বুধি দিলে, বোলে, মচন্দৰিএ গোবৰে খালেই
সি পেটেতে মৰিব। এই দৰৰ পাই তত কালে
গোটাই আনি বাটি ধাই এপৰ মান বেদি
দুই আছিল। পাচে লাব পাই বাহিৰলৈ গৈ
আহি দেখে, একো দুখ বেদনা নাই। তেতিয়া
গা দুই পংইজা ভাতে আচিয়া কলাই খালে,
তথাপি এমাহ মানলৈ ভই কৰিছিল, কিবা
হই বুলি। আমি ভাবিছোঁ, পেটত ভাপ
পাই বেগতে মৰিল হবলা।

জোআ ডিচেম্বৰ মাহৰ ১০ তাৰিখে বজা
গাঁৱৰ পৰা এটা মানুহে জীপৰভিয়া ভটা-
চাৰ্জ গোঁসাইলৈ এতিয়া পকা বৰ উভম
আম কিছু দি পঠাইছিল। আৰু সেই মা-
হৰ ভিতৰতে সাধিবাম ডেকা বৰা মহৰিএ
পৰ্য্যায়ৰ পৰা পকা আম কিছু ঘৰলৈ পঠাই
দিছিল। আচাম দেশত এনে অসময় কালত
পকা আম পোআ আমি কেতিয়াও সুব
নাই। এই কথা মুক্তাবাম নামে এটা মা-
নুহে অকনোদইত চাপিবলৈ গুআহাটিৰ পৰা
লিখি পঠাইচে।

লুই নাপলিয়নক ফাফ্ দেসৰ মহা বজা পাতিবৰ নিমিত্তে পুজাৰ ইচা বুজিবৰ কাৰ-
নে সকলো মানুহে গুটিৰ দোআৰাই মন দে-
খাবলৈ আগা কৰিলে । পাচে ৰাজ মেলৈ
সকলো গুটি লৈ লিখাত এইমান পালে ।

মহা বজাৰ নিমিত্তে গুটি পালে ৭৮,৬৪,১৮২
টেঁওৰ অহিতে ২,৫৩,১৪৫
অমুপঠৈ লিখিলে ৬৩,৩২৬

পাচে ১ ডিচেম্বৰত ৰাজ মেলৈ টেঁওক ত্ৰি-
তিয় নাপলিয়ন নামেৰে মহা বজাৰ বাব
দিলে ।

দিনাপুৰ নগৰৰ ওচৰত দুজন চাহাৰ লো-
কে চিকাৰ কৰোঁতে এখন গাঁৱৰ ওচৰত
চৰাই গুলিয়াই আছিল, তাতে দৈব জোণে
এটা গুলি সৰু চোআলিৰ গালত পৰাত ছা-
লাগিল । গাঁৱলিয়াবিলাকে তাকে দেখি হা-
হাকাৰ কৰিব পৰিলে, আৰু সেই দু জন চা-
হাৰক বেৰি ধৰি কোঁৱাবলৈ ধৰাত সেই চা-
হাবে বখা নে পাই গাঁৱৰ মানুহক গুলিয়াই
দুটাক ধন কৰাৰ পাচে ঘোঁৰা মেলি সিহঁ-
তৰ হাত মাৰিলে ।

ভোজ নগৰত এজন ডিৰোডাই সতি জো-
আৰ মন হৈ তাক কৰিবলৈ উপাই কৰাত
কোনো চাহাৰ লোকে গিয়াতিবিলাকৰ হাতৰ
পৰা নি এটা দলত তিন দিন মান ৰাখি
থলে । পাচে চাহাৰ লোক আৰু সেই দে-
সৰ বজাও তাইৰ মন পালটাবলৈ বহু সুম
কৰিলে, কিন্তু সকলো বিফল, আৰু সিবিলা-
কৰ কথা নু সুনি পাচে সতি গৈ দাহ হল ।

দেগবোৰত বহু সোন ওলোআৰ কাৰনে
তাৰ দৰ কম হৈ গৈচে, আগেয়ে কলিকতাত
এটকা সোনত ১৫। ১৬ টকা দিএ, এতিয়া
১৪।। মাথোন দিএ ।

ল্যাংহাই নগৰৰ পৰা এজন আমেৰিকাৰ
লোকে এটা চিকন কুকুৰক আপোনাৰ ঘৰলৈ
বিলত পাচে পোআলিবোৰ জগিল । এদিন তাৰ
গৰাকিৰ জি ভাল সৰু কুকুৰ দহ টকালৈকে
ন বেচিম বুলি কৈছিলে, সেই কুকুৰ তাৰ
পোআলিবোৰৰ ওচৰলৈ জোআত মাইকিএ

বৰ খেঁৱেৰে তাৰ ওপৰত পৰি থুটি থুটি কু-
কুৰক জিনি মাৰিলে ।

পাচিকিক মহা সাগৰৰ কোনো কোনো মাছ-
লিত বৰ বৰ নগৰৰ অনেক ভগা চিগা অৱ-
সেস সিল আদি আছে । খেহ দেসৰ ২০০০
মাইলৰ আঁতৰত লাদোন মাছলিত এনে এক
নগৰ আছিল । কোনে পাতিলে, তাত কোন
মানুহে নিবাস কৰিলে, কোৱে কৰ নোআবে,
আৰু তাৰ ওচৰত থকাবিলাকেও নু বুজে;
অতি পূৰ্ব কালৰ নগৰ বুলি কেৱল ইয়াকে
জানে । এজন আমেৰিকান জাহাজৰ কাপ্তানে
তাক চাবলৈ গৈ তিনি মাইল দিঘল এটা ৰাজ
আলি, আৰু তাৰ দুই কালে কলা বৰ চিকন
সকত সিলেৰে সজা ঘৰবোৰকো দেখা পালে,
কিন্তু ভাগি প্ৰাই সকলো পোত খালে । সেই
আলিৰ মাজ ঠাইত বাবেটা বৰ সকত সিলৰ
থুটা আছিল, ওখ ৩৬ হাত, গুৰিৰ মেৰ ১৫
হাত, আৰু থুটাবিলাকৰ ওপৰত বৰ বৰ সিল
একো একো চটা ধোআ আছিল । আন আন
অনেক আলি দেখিলে, কিন্তু সকলোৰে ওপৰত
বৰ ডাঙ্গৰ আৰু বুৰা গচ আছে । আমেৰিকাৰ
মাজ ভোখৰত জি পুৰনি নগৰবোৰ আছিল,
তাৰ নিচিনা ইবিলাকো । এনে নগৰ সজা
আগৰ কালৰ মানুহ অৱলো সত্য আৰু বৰ
গিগ্যানৱন্ত হৈছিল ।

আলোপো নগৰৰ নিবাসি ডুকৰ আৰু আৰুদি
মানুহ ৭০,০০০; খ্ৰিষ্টিয়ান ১৫,০০০; যিহু-
দি ১০,০০০; কুকুৰ ১,২০০, আৰু মেকুৰি
৮,০০০ আছে । সেই নগৰত থকা এজন ধন-
ৱন্ত মচলমানে ভালেমান মেকুৰি পুহি বৰ
মৰম কৰিছিলে । পাচে টেঁওৰ মৰন কালত
নৰিয়া মেকুৰিৰ কাৰনে এটা হস্পিটাল পাতি-
লে; সেই হস্পিটাল এটা মচিদ ঘৰ; আৰু
তাৰ গৰাকিবিলাক আৰু অনেক বেজো আছে ।
বুৰা, কগিয়া, নিচলা, নিগনি ধৰি ধোআ বস্ত্ৰ
পাব নোআবা, এনে স চাবেক মেকুৰি সদাই
ধাকে । জাত্ৰিক লোকে তালৈ গলে এঠাইত
ঠেঙ্গ ভগা কোনো মেকুৰিক বেজে দৰৰ দিয়া
দেখিব, কোনো ঠাইত কনা, ধোৰা, চেৰেঙ্গা,

জবে ধৰা মেৰুৰিক অতি উত্তম ৰূপে বখা দেখিব। সেইবোৰ মেৰুৰিএ বৰ সুখেৰে দিন নিয়াই বহু দিঘল আয়ুস পাই; কিন্তু হিম্পি-টাল পতাৰ গৰাকিৰ নাম আনিবীদ কৰি গুন লই নে, ন লই, ইয়াক আমি সূনা নাই।

BOOKS

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

New Testament, in Asamese,	1 R.
Orunudo, first five years, in one volume, full bound	2 8
Ditto. half marble, lettered	2 0
Ditto. marble and cloth	1 12
Orunudo, for 1851 and '52, in one volume, full bound	2 0
Ditto. half marble, lettered	1 12
Ditto. marble and cloth	1 8
Orunudo, separate volume for each year, in paper cover,	0 12
Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon, paper cover,	0 8
Asamese Vocabulary and Phrases, in cloth	1 8
Grammatical Notices of the Asamese Language,	1 8
Worcester's Primer, in English,	0 4
Asamese Primer, Bare Motora,	0 1
First Reading Book, in Asamese, stiff cover	0 3
Ditto. paper cover	0 4
Asamese Arithmetic, first part	0 2
Ditto. second part	0 4
Geography of Asia	0 4
Juvenile Tracts, per dozen	0 4
Ditto. bound in sheep	0 8
Ditto. bound in morocco, for presents to scholars	0 12
Dawk Book, printed octavo, in sheep	3 0
Ditto. half bound	2 8
Monthly Accounts, for servants, workmen, &c. with printed lines,	1 0
Writing Books for Schools, 12 sheets foolscap, each	4
Ditto. per dozen	2 4
Small Memorandum Books, each	0 1

PRINTING and BINDING neatly executed, and BLANK BOOKS furnished on reasonable terms.

মাৰ্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা।

Almanac for March, A. D. 1853. Sol. Sec 1774.

মাৰ্চ	জানু	বাৰ	তিথি	দিনমান	মাৰ্চ	চতু	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১১	৩	২১	১১ ২৮	১৭	৫	৫	৭	১১ ১৫৫
২	২০	৪	২২	১১ ৩২	১৮	৬	৬	৮	১১ ১৫৭
৩	২১	৫	২৩	১১ ৩৪	১৯	৭	৭	৯	১১ ১৫৯
৪	২২	৬	২৪	১১ ৩৬					
৫	২৩	৭	২৬	১১ ৩৭	২০	৮	৮	১০	১১ ১৬০
					২১	৯	৯	১১	১১ ১৬১
৬	২৪	৮	২৭	১১ ৩৮	২২	১০	১০	১২	১১ ১৬৩
৭	২৫	৯	২৮	১১ ৪০	২৩	১১	১১	১৩	১১ ১৬৪
৮	২৬	১০	২৯	১১ ৪১	২৪	১২	১২	১৪	১১ ১৬৬
৯	২৭	১১	৩০	১১ ৪৩	২৫	১৩	১৩	১৫	১১ ১৬৮
১০	২৮	১২	১	১১ ৪৪	২৬	১৪	১৪	১৬	১১ ১৬৯
১১	২৯	১৩	২	১১ ৪৬					
১২	৩০	১৪	৩	১১ ৪৭	২৭	১৫	১৫	১৭	১১ ১৭১
					২৮	১৬	১৬	১৮	১১ ১৭২
১৩	১	১৫	৪	১১ ৪৮	২৯	১৭	১৭	১৯	১১ ১৭৪
১৪	২	১৬	৫	১১ ৫০	৩০	১৮	১৮	২০	১১ ১৭৬
১৫	৩	১৭	৬	১১ ৫২	৩১	১৯	১৯	২১	১১ ১৭৮
১৬	৪	১৮	৭	১১ ৫৪					

এই অকনোদই গিয়াৰ ভণ্ডাৰ মোং সিবসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ টকা।

THE ORUNUDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰুণোদয়

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ফেব্ৰুৱাৰী, ১৮৫৩।

নম্বৰ ২।

VOL. VIII. SIBSAGOR: FEBRUARY, 1853.

NO. 2

খেঁহ আৰু কানিৰ কথা।

China and Opium.

আৰু আৰু কানিৰ উত্পন্ন আনৈএ কেৱল পাৰ্চী দেশহে হৈছিল, কিন্তু এতিয়া বহু দেশত পোৱা জ ই। আমেৰিকা আৰু ইউৰপ দেশৰ মাজত জি কানিৰ বেৱহাৰ কৰে, তাক প্ৰাই ভুৰুকি দেশৰ পৰা নিএ; প্ৰিথিবিৰ আন দেশতকৈ এই ভাৰত বৰ্ষৰ ভিতৰত কানি অধিক আৰ্জে। ভাৰত বৰ্ষৰ মাজৰ লৰা, বুৰা,

মতা মাইকি আদি কৰি অনেক হেজাৰ মানুহে আৰুৰ খেতি কৰে। গুটি সিচোঁতে মাটি উত্তম ৰূপে হাল বাই ভাৰ বৰ বৰ চপৰা-বোৰ গুৰিকৈ ভালে, পাচে নৱেম্বৰ আৰু ডিচেম্বৰ মাহত গুটি সিঁচে; ফেব্ৰুৱাৰী মার্চ এই দুই মাহত এঁচা গোটাই।

আৰুৰ জেতিয়া ফুল লৰে, তেতিয়াই মানুহে তাক কাটিবলৈ ধৰে। ভাৰ জি এঁচা ওলাই, তাক অতি সাৱধান ৰূপে প্ৰতি গুলি বেলা

Picture of a Chinese Smoking House.

ভোলে, পাচে ভোলা হলে জতনকৈ নিজাই গোটাকৈ বা চঁটা চঁটাকৈ বাধি থৈ। বহাল আৰু আন আন দেশত একে ভাৱে কানি নে বাহে, কোনোএ গোটাকৈ বাহে, আন কোনো দেশত চঁটাকৈ বাহে; তাৰত বৰ্ণৰ অধিক ভাগ কানি চিনা দেশলৈ পঠাই। ১৭৩৭ সঁকত কম্পানিএ প্ৰথমে বহাল দেশৰ পৰা চিনা দেশলৈ কানি পঠালে; ইয়াৰ আগৈএ অকল পৰ্তুগিচৰ অলপ লোকেহে ডুৰুকি দেশৰ পৰা চিনা দেশলৈ কানি বিচিল; কিন্তু প্ৰতি বছৰে ২০০ চন্দ্ৰকতকৈ অধিক নে বেচে।

প্ৰথমে কেৱল চহকি লোকেহে কানি খাই-চিল, কিন্তু এতিয়া সকলো জাতিৰ মতা, মাই-কি, ককিৰ, পোৰোহিত লোকেও কানি খাবলৈ লিকিলে। কানি পুৰি বা পানকৈ খাবৰ কাৰনে লোকবিলাকে গৈ জত গোটে খাই, এনে অনেক ঘৰ চিনা দেশত সজা আছে। আৰু অকল লোকবিলাকে কানি খাবলৈকে আময় বগৰত ১০০০ ঘৰ সাজি ধোআ হৈছে। চহকি লোকে হলে প্ৰাই সেইবোৰ ঘৰলৈ নে জাই, কিন্তু আপোন আপোন ঘৰতে খাই।

কানি ধোআ ঘৰবোৰ দিনে বাতিএ সনাই মেলি থৈ, আৰু সুৰৰ নিম্নিতে ঘৰে পতি বাঁহ বেঁতৰে কেইবা ধনো খাট সাজি চাৰি বা পাটিৰে ঢাকি থৈ। আৰু প্ৰতি ঘৰৰ মাকত এটা এটা সৰু চাকিও পহৰ দিবলৈ আৰি থৈ। ঘৰৰ পাচ কালে আন এক ঘৰ থাকে, পাচে কেতিয়া কানি হোপোতে হোপোতে মাসুহৰ টোপনি ধৰে, ভেতিয়া সেই ঘৰলৈ নি সুআই থৈ, তাতে কেতিয়াবা ওৰে বাতি সুই থাকে।

কানি হোপা চিলিম, বেঁতৰ সন্মান এডোখৰ সৰু নলি, আৰু তাৰ মূৰতে সুৰনিয়া চিলিম থাকে। তাতে মটৰ মাহৰ সন্মান কানিৰ টিকিৰা সেই চিলিমৰ মূৰত দি তাৰ ওপৰত চাকিৰ জুই লগাই পাচে হোপা ধৰে, আৰু একে হোপোতে সেই কানিৰ টিকিৰা উৰুআই।

মানুহে জিহ্মান বেগি নিহান বাধিব পাৰে, সেইমান বেগিলৈকে তাৰ যোআ গিলি থৈ, পাচে কেতিয়া বাধিব নোআৰে ভেতিয়া নাকে দি যোআ বাজ কৰি দিএ।

প্ৰথমে কানি খাবলৈ ধৰাবোৰে জুই এক টিকিৰাত বাজে সৰহকৈ ধাৰ নোআৰে; কিন্তু অধিক দিনিয়া কানিয়াই ঘণ্টা চাৰেকলৈকে হুঁপি থাকিব পাৰে। ধেহ লোকে সনাই চিঁত হৈ সুইহে কানি হোপে।

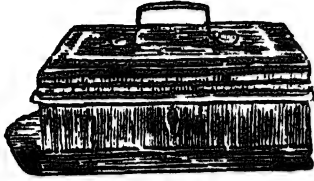
কানি ধোআৰ গুন অতি বিলম্ব; জিবিলাকে ডাক পানকৈ বা পুৰি খাবলৈ ধৰে, সেইবোৰে ডাক ধোআৰে পৰা দহ বছৰতকৈ অধিক দিন জিয়াই নে থাকে। আৰু জি লোকে কানি খাই, সি ক্ৰমে অগিৰানি হৈ জাই, আৰু সেনত তাৰ জি উভয় গিৰানিৰ গুন থাকে, ডাক আৰু সৰিলৰ সজিকো হেৰুআই; তাৰ গাৰ মজহ সুকাই জাই, আৰু তাৰ ডালকৈ ডোক নে লাগে, সেনত অলপ বছৰৰ মূৰত সি খিনাই খিনাই কেৱল হাৰ মাছোন ওলাই। জি মানুহে ২০ বছৰ বয়সত কানি পুৰি খাবলৈ লিকে, সি ডেৰ কুৰি বছৰতকৈ অধিক কাল জিব নোআৰে।

কানি পুৰি বা পানকৈ ধোআ ঘৰৰ নকচাৰ মাজত কানি ধোআৰ পাচে টোপনি ধৰিলে নিহিতে জিহ্ম সুই থাকে, এনে বাঁহৰ খাটবোৰ দেখিবা। জুই এক মানুহে হাতত নলিৰে চিলিম ধৰি আছে, আৰু খাটৰ ওচৰে ওচৰে জি সৰু মেজ আছে, তাতে নিহিতে চিলিমত জুই দিবৰ নিম্নিতে চাকি থাকে।

ঘৰৰ পাচ কালে নিহিতে এটা মানুহক আন এক ঘৰলৈ লৈ জোআ দেখিবা; সি বৰ টোপনি গল, আৰু সি জত চিঁত হৈ জুই কানি খাইছিল, সেই খাট আনক দিবৰ নিম্নিতে ডাক আন ঘৰত সুআই ধৰলৈ নিচে।

ধেহ লোকৰ সেনটেৰ্ন অৰ্ধাড আৰিয়া অতি সুন্দৰ, নকচাৰ মাজত নিহিতৰ মূৰৰ ওপৰত ভেনে আৰিয়া জুটা আৰি ধোআ দেখিবা। জিটো মানুহে আপোনাৰ হাত ওপৰলৈ ডুলিচে, সি অলপতে কানি খাবলৈ নি-

কিচ, সেই কাৰনে মনত বন্ধ পাইচে, কিন্তু তাৰো বেগতে টোপনি ধৰিব, আৰু আনৰ দৰে তাকো সিহঁতে সুআই ধৰলৈ লৈ জাব।

জানি থোআ চন্দুক।

মোৰ আই।

My Mother.

আক্ৰিকা দেশৰ এখান বৰ আৰম্ভ ঠাইত জনম পোআ এজনি সৰু চোআলিক বেটি ৰূপেৰে দুৰ দেশলৈ নিয়া হ'ল, তাতে মকেট নামেৰে এজন পাদুৰি চাহাবে তাইক উদ্ধাৰ কৰি আপোনাৰ ঘৰলৈ আনি লিফিবৰ নিমিত্তে মেম চাহাবৰ হাতত সোধাই দিলে; তাৰ পাচে কেতিয়া তাই প্ৰভুৰ সূত বাজা সুনি আনন্দ-ৰে গ্ৰহন কৰিলে, আৰু সেই সময়ত আপোনাৰ মাকক সুঁঅৰিলে; কিয়নো যিচৰ প্ৰেম তাইৰ মনত লগাতে আপোনাৰ মাকলৈ প্ৰিতি অধিক ৰূপে বৰ্হালে; পাছে তাই ঘৰে ঘৰে টানকৈ কান্দে দেখি চাহাবে সুধিলে, বোলে, তই কিয় কান্দিচ, হাঁই হাঁই, মোৰ আই, মোৰ প্ৰিয় আই; ইয়াকে কই মন ভাগিল হেন দেখি এনে ৰূপে ক্ৰন্দন কৰিলে। তাৰ মাৰব কি হ'ল, এনেকৈ চাহাবে সুধিলে, লুকে লিখা সূত বাজা হাতত ধৰি ফুলি তাই উত্তৰ দি কলে, এই কিতাপ মোৰ আই কেতিয়াও দেখা নে পাব, জি সুন্দৰ কথা মই সুনিলাঁ; তাকে মোৰ আয়ে কেতিয়াও বু সুনিব; জি পহৰ মোৰ মনত প্ৰকাশ হ'ল, সেয়ে তাইৰ ওপৰত কেতিয়াও নোলাব; আৰু জি জান কৰ্তাৰ প্ৰেম মই চাকিলোঁ তাকে তাই কেতিয়াও ধাবলৈ নে পাব অঃ মোৰ আই; মোৰ প্ৰিয় আই। অলপ দিনৰ পাচত এই সৰু চোআলিৰ মনৰ ওচৰ চাপিলহি; কিন্তু মকেট

চাহাব হোসত থাকোঁতে একেৰিও ভই নহুই তাইৰ মনত নে দেখিলে। তথাপি এটা বৰ গধুৰ আৰু অসন্তোষৰ কথা তাইৰ মনত লাগি থাকিল আৰু তেঁও তাইৰ মনত উৎসাহ মুখৰ পৰা জি অৱসেস কথা সুনিলে, সেয়ে এই হাঁই হাঁই মোৰ প্ৰিয় আই।

নিধাৰু

গিয়ান ৰূপে বুধি দিয়া।

A Wise Answer

কোনো এজন পাদুৰি চাহাবৰ দহায়েকে কাৰোবাৰ লগত বৰ বেজাৰ পাই থকোঁতে কলে, মই কেতিয়াও অপৰাধ কৰাটক ধেম ন কৰোঁ। তাতে পাদুৰিএ সুধিলে, ধৰম সাত্ৰে জি কই, তাক তুমি জনা নাই নে? দহায়েকে কলে, কিবো কৈচে, মই জনা নাই। “অগিয়ানি লোকৰ বিদয়তহে ঋদ্ধে নিবাস কৰে,” ধৰম সাত্ৰে ইয়াকে বুলিচে। তাতে দহায়েকে বুলিলে, তেহে তুমি গৈ সেই মানুহত কোআ মই সকলোকে ধেম কৰিলোঁ, কিয়নো সেই মানুহক বা আনকে সন্তোষ কৰাবলৈ মই অগিয়ানি ন হম।

পৰিধা জই কৰা।

Joy in Temptation.

এটি হিন্দু লৰা খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম গ্ৰাহ্য কৰাত সি তাক পুনৰাই ভিৰাগ কৰি আপোনাৰ পিঞ্জিৰ ধৰম কেন আৰুও ধৰিব, এই হেতুকে কোনোএ তাক এস ৰূপ দিলে। সেই কথাত সি কি উত্তৰ দিলে! পিতাবে চিমোন মাৰ্গাপিক কি উত্তৰ দিলে, সেই ৰূপে সিও আপোনাকে ৰূপ দিয়া মানুহটক সন্নিধান দি কলে, “ভো-মাৰ লগতে ভোমাৰ ৰূপো নষ্ট হওক”। (পাঁ ৮: ২০।) তাতে জিটে সেই লৰাক খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম ভিৰাগ কৰাবলৈ জতন কৰিছিল, সি অতি বিস্ময় মানি কলে, ইয়াৰ আগৈএ জিটো লৰা জাতি আছিল, এতিয়া সি নিচয়ে বেলেগ হ'ল, কিয়নো তাৰ মন আগতকৈ নিৰ্ভই, সাহিয়াল, ধিৰ আৰু চকল হ'ল।

চাপাখানাব বিৱৰণ ।

Description of the Printing Office.

মাহে মাহে অকনোদই জনে মতে পাই
তাৰ বিৱৰণ লিখি জন্তু সব চাই;
বহু বহু লোক আছে দেখিতে নে পাই,
অচম দেশত জানা এনে জন্তু নাই ।
এক গোটা পকি ঘৰ ইটাৰে কৰিচে,
ঠায়ে ঠায়ে বহু জন্তু তাহাতে থাপিচে;
কোঁঠালি কোঁঠালি তাক দেখিবাক ভাল,
আঁঠিৰ দুআৰ তাত দিচে চাৰি কাল ।
তাহাৰ ভিতৰে জন্তু জন্তেক আচই,
আদি অন্ত নাহি তাৰ কত কৰ্ম হই,
আখৰ চলোআ জন্তু অতি আচৰিত;
তাহাৰ ভিতৰে হই আখৰ তুৰিত ।
কেইচ নামে এক চাক্ৰ নাজিচে কাঠৰ,
খোঁটালি খোঁটালি ঘৰ তাহাৰ ওপৰ,
আদি অন্ত নাহি জন্তু আখৰ আচই;
খোঁটালিৰ মাজে সব ভৰিয়া বাধই ।
নানা দেশে নানা বাজা জন্ত জন্ত পাই,
তাকেৰে সি সব কথা ইখানে পঠাই;
মাচুলক দিয়া পাচে তাহাক আনই,
জিতো কথা অতি ভাল তাহাক লিখই ।
তাত জন্ত কথা থাকে কল্লোচ কৰই,
মিচা কথা তাৰ মথো কিছু নে লেখই,
ওপৰে কাগজ দিয়া আখৰ চাপই;
তাহাবক দিএ নিয়া তাহাক পাই ।
পাই সুনি পাই তাত জন্তেক অসুখ,
কৰেজ কৰিয়া পাচে তাক কৰে সুখ;
এই মতে হলে পাচে কৰ্মক বাঢ়ই,

ইব্বৰ হকুম মতে তাহাক চাপই ।
দুই ধান লাল আছে সমস্তে লোহাৰ,
আৰু তালেমান জন্তু মাজিত তাহাক;
তাহাৰ ওপৰে নিয়া আখৰক বই,
কলত কালিক আৰি ওপৰে বহই ।
ওপৰে কাগজ দিয়া কলক ঘূৰাই,
দুই পাকে গৈই তাৰ ভিতৰে লোমাই,
এক চেপা দিলে তাত আখৰ বহই,
এক নিমিসতে চাৰি পাঁচ ধন হই ।
দুই এক দিনে জাক লিখিতে নোআবে,
নিসৰ আখৰ জানা একে বাৰে পাৰে;
দুই পিঠি তিন কথা জানিবা নিচই,
সেই হেতু দুই বাৰ পুনৰ চাপই;
কাগজ চৌৰিচ পাত দিহাতে থাকই,
তেনে এক কুৰি দিহা দিনতে চাপই;
অকনোদই মথো নকচা জন্ত আছে,
দিনে দিনে চাৰি জনে তাহাক কাটিচে ।
পাঁচ চই দিনে তাক তৈয়াৰ কৰই,
দুই এক বাৰ বিনে আৰু নি দিয়ই ।
এহি ঘৰে কৰ্ম কাৰি পাই জিচ জন,
আগা অমুলাৰে সব কৰ্মক সাধন;
সৰাৰ ওপৰে আছে এক অধিপতি,
জন্ত কাম কৰে মানে তেঁওৰ অনুমতি;
তাহাৰ ভিতৰে কাম কৰে জন্ত জন,
লিখিব পৰ্হিৰ পাৰে আনন্দিত মন ।
ইব্বৰ অমুলাৰ পাই নিবন্তৰ,
বয়সে সমান সব দেখিতে সুন্দৰ,
ধন্য ধন্য ইয়াজিহে বুখিমান হই,
দেৱৰ নিৰ্মান কৰ্ম মানুহে কৰই ।
আগে বজা গলে কৰে বহু পুজা পাই,
জন্ত কৰ্ম ইয়াজিএ কলেবে চলাই;
জিতো কাম বহু লোকে কৰিতে নোআবে,
কল হেতু দুই তিনি জনে তাক কৰে ।
আগাৰ সাগৰে অৰিলহে হই পাৰ,
নিসৰ কৰম দেখি অতি চমত্কাৰ,
মতা গুনে ইব্বৰৰ দাৱা আছে পাই,
দেখা কেনে পুজয়ন্তে পুজাক পালই ।
আৰি সৰে তাৰ কথা কি কহিব আৰ,
বুখিমন্ত জনে অন্ত নে পায়ন্ত জাৰ;
পাঠক পণ্ডিত সমে লোক দেখিয়োক,

কথা জদি মিটা হই নিমিরা মোহাক ।
 ঘণ্টা এক আশা সিংহা ঘব ওপাৰত;
 নিতে নিতে নানা কৰ্ম পুতোক ঘণ্টাতে,
 এক পুহৰৰ পথ তাৰ নদ জাই,
 নিকটে থাকিতে কৰ্ন ভাল মাৰে ভাই;
 সেই ঘণ্টা আনি আচে ভাটি দেল হৈতে,
 চাৰি পাঁচ জনে মাত্ৰ পাৰই লাৰিতে;
 ইহাজিৰ কিনো কৰ্ম দেখিয়োক ভাই,
 অচম দেলতো এনেকুআ জন্তু নাই ।
 কোন বিধি কৰি দিলে জন্তু নিৰূপন,
 কোনে কহি জন্তু পাৰ তাহাৰ কখন;
 ধন্য, ধন্য, ইজৰাজ কিনো বুধিমন্তু,
 কোনো কালে এই মত বজা নহবন্তু ।
 মোৰ জানা নিজ গ্রাম উত্তৰ পাৰত,
 জন্তু খৰি আচোঁ, মই আহোম কুলত;
 মই অল্পমতি নব, দোল ন ধৰিবা,
 জি নব অসুখ দেখা সমস্তো খেমিবা;
 আত পৰে আন কথা নে পালোঁ ভাবিয়া
 সখেপে বচিলোঁ মাত্ৰ দয়াৰাম চৌটিয়া ।

দাৱিদৰ গিত ।

A Psalm of David.

বিদেশিবিলাকে কিয় হৰা ঘূৰা কৰে, আৰু
 লোকবিলাকে কিয় বিয়ৰ্হ চিন্তা কৰে? ১ যি-
 হোৱা আৰু ঠেওৰ অভিনিক জনৰ অহিতে
 প্ৰিথিবিৰ বজাবিলাক উঠে, আৰু অধিকাৰবি-
 লাকে এই ৰূপে আলচ কৰে, জাহা, আ-
 মি নিবিলাকৰ বন্ধন চিঙা, নিবিলাকৰ জৰি
 গুচাই পেলাওইক ।

১ যবগত থকা জি জন, ঠেও হাহাৰ প্ৰকৃ-
 সিহঁতক হাতাকৰ কাৰণ । ২ তেওঁৰো জন্তু
 সিহঁতক ধৰ্ম্মেৰে কথা কয়: মহা ধোষেৰে
 সিহঁতক বিয়াকুল কৰিব । ৩ মই আপো-
 নাৰ বজাক চিওন পৰিত পৰ্বতত অভিলাক
 কৰিলোঁ ।

মই নিয়ম প্ৰকাশ কৰিম, যিহোৱাই মোত
 কলে, তুমি মোৰ পুত্ৰ, আজিএই মই তোমাক
 জনমালোঁ । ৪ মোত খোজা, তেহে তোমাৰ
 অধিকাৰ বাবলৈ আন দেশবিলাকক, আৰু
 তোমাৰ ৰাজ সানলৈ প্ৰিথিবিৰ সিমালৈকে
 দিম । ৫ তুমি লোৰ ভগ্নেৰে সিহঁতক দমন
 কৰিবা, কুমাৰৰ ভাওৰ নিচিনাকৈ গুৰি কৰিবা ।

এই হেতুকে হে বজাবিলাক, গিয়ানবন্ত
 হোজা; হে প্ৰিথিবিৰ লোথাক সকল, লিখা
 লোজা । ৬ ভয়েৰে যিহোৱাক সেৱা কৰা,
 আৰু কল্পনেৰে আনন্দিত হোজা । পুত্ৰই
 জেন ধৰ্ম্ম ন কৰে, আৰু ঠেওৰ ক্ৰোধ অধি
 লগভিলেই উঠাত তোমোলাক জেন পথত বি-
 নাস নো হোজা, এই নিমিত্তে ঠেওক চুমা
 দিয়া । জিবিলাকে ঠেওত আসুই লই, সেই
 সকলো ধন্য ।

ওপৰত থকা গিত দাৱিদ বজাব মোআবাই
 তিনি হেজাৰ বছৰৰ আগেয়ে লিখা হল ।
 সেয়ে প্ৰভু যিচ খ্ৰিষ্টৰ পৰমাৰ্থিক ৰাজ্যৰ বি-
 সয়ে হোজা ভবিষ্যত বাক্য । এই কথাই চা-
 বি ভাগে প্ৰিথক কৰা হৈছে । প্ৰথম ভাগত
 প্ৰিথিবিৰ লোকে ইহুৱৰ অহিত হোজা দেখা
 জাই; দ্বিতীয় ভাগত মানুহে ইহুৱক ঘিন
 কৰাৰ বখাত ইহুৱে জনেক তালৈ মন কৰে
 তাকে আমি দেখিচোঁ । তৃতীয় ভাগত খ্ৰিষ্ট
 পিত্ৰিএ সৈতে একে ভাও হোজা দেখিচোঁ, আৰু
 একে সমান সক্তি হোজাত ঠেও আপোনাৰ
 সত্ৰবোৰক দণ্ড কৰিব । আৰু চতুৰ্থ ভাগত
 প্ৰভুক প্ৰেম কৰি ঠেওৰ আগা মানিবলৈ
 লোকবিলাকক উদগাইচে ।

এই ভগতৰ মাজত জেতিয়া প্ৰজাবিলাকে
 আপোনাৰ বজাক ভাল নে পাই, জেতিয়া সি-

বিশিষ্ট-ভাৱে পুৰুষ আছিল, আৰু সুখ কৰি
জিহ্বা কৰিছিল, বহুতঃ বজাৰ পৰিৱাসক বহু
কৰিছিল বজা পালে। এই কৰণেই মা-
নুহকিলাকে আপোনাৰ অনন্ত অনাদি বজা
ইহবৰ অহিৰে উঠিছে বুলি ওপৰৰ সান্নিধ্য
বচনে প্ৰকাশ কৰিছে। ইহবৰ সানন্দ-পৰা
আপোনাৰ মুক্তি কৰিবৰ নিমিত্তে বজা আৰু
অধিকাৰবিলাকে পোষ্ট খাই আলচ কৰে।
ইহবৰ অহিৰে এনে বিবোধ চিন্তা কৰা দেখি,
দাৰিণ বজাই অতি বিখ্যই মানিলে। সেই
নিমিত্তে তেঁও সুখিচে, কিয় হুবা সুবা কৰে?
নিৰিলাকে জি কৰম কৰে, সকলো বিকল হব;
নিৰিলাকে জি বহকৈ হুবা সুবা কৰে, বজা-
হৰ দোআৰাই জেনেই সাগৰৰ চৌ ওপৰলৈ
উঠাত সাগৰৰ কিং ডান্দিৰ বুলি জনা হই,
কিন্তু সেয়ে আপুনি মনে মনে বালিত মাৰ
জাই, সেই কৰণে সিহঁতৰ সকলো ক্ৰোধ বি-
কল হৈ জাৰ।

২ পদত প্ৰিষ্টক তেঁওৰ অভিসিদ্ধ জন
বুলি মতা হৈছে।

মানুহবিলাকে ইহবক জেনেই প্ৰিষ্টক অহি-
তেও ভেনেইক বিবোধ চিন্তা কৰে, স্বৰগত
ইহবৰ সিংহাসন আছে, সেই নিমিত্তে প্ৰিষ্টি-
বিভ মানুহবোৰে জি জি কৰে, সি ইহবৰ
সিংহাসন চুৰ নোআৰে। কিয়নো মানুহে
ভাক জোকাৰি জুটিয়াবলৈ সেই সিংহাসন
অতি সুৰে। ইহবে আপোনাৰ সিংহাসনত
বহি প্ৰিষ্টিবি ওপৰত জি জি কৰম কৰা হই
সেই সকলোকে দেখি আছে। তেঁও মানুহ-
লৈ ভই ন কৰে, কিয়নো মানুহ জে অতি
নিৰ্বলি লোক তাক তেঁও জায়ে। সেই হে-
তুকে সিহঁতে তেঁওৰ বিবোধে উঠাত তেঁও
কেৱল ইহাহে, কিয়নো তেঁওৰ ইচ্ছা হলে সি
ইহক একে খেৱতে গুৰি কৰিব পাৰে। জি
মানুহ বজিলালত পৰি গধুৰ নিকলিৰে হাত
ভৰি বজা হোআত পলাৰ খুজি, তাৰ লগ-
বিৱাক কৈ বোলে, জীহা, আমি এই লোহাৰ
নিকলি ভাঙি পলাই গৈছো, কিন্তু সি কেনে-
কৈ লোহা ভাঙিব পাৰিব? সেই মানুহত

কৈও আমি কোনো ৰূপে ইহবৰ সানন্দৰ পৰা
হাত সাৰিব নোআৰোঁ।

ইহবে কেৱল মানুহৰ অগিৱান কৰমত
ইহে এনে ন হই, কিন্তু নিৰিলাকৰ পাপৰ
কাৰনে সান্ত্বিকা দিব। তেঁও আপোনাৰ ধৰ্মে-
ৰে সিহঁতক কথা কব, আৰু অধিকৰণ ক্ৰোধে-
ৰে সিহঁতত বিয়াতুল কৰিব; পাণি লোকলৈ
ইহবৰ বাক্য মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে ভয়ঙ্কৰ হব,
আৰু ভেতিয়া তেঁও মাত লগাই, ভেতিয়া মা-
নুহে কি কৰিব পাৰিব? একো কৰিব নোআৰে।

ইহবে জি জি কৰিব ধোজ, তাকে তেঁও
আপোনা গিৱানৰ দোআৰাই কৰে। তেঁওৰ
জি কোনো কৰম কৰিব লাগে, ভেতিয়া কা-
কো নো সোধে, কিয়নো তেঁও সকলোৰে
ওপৰ। গোটেই ধান জগতে মান্য কৰিবৰ
হেতুকে তেঁও এজনক অভিসেক কৰিলে; সেই
জনা বজাৰ সিংহাসন পৰিচ্ছিত্তিৰ পৰ্বতৰ
ওপৰত অৰ্ণাভ স্বৰগত আছে। সেই ঠাইতে
বজাই নিৰাল কৰি প্ৰিষ্টিবিৰ সকলো দৈসক
সানন্দ কৰিছে, তেঁওৰ মহা বজা, বজাবো বজা,
প্ৰভুৰো প্ৰভু, সেই বজাই ইহবৰ পুত্ৰ প্ৰিষ্ট।

১ পদত প্ৰভু প্ৰিষ্টে কৈছে, মই নিয়ম
প্ৰকাশ কৰিম, অৰ্ণাভ ইহবে জি নিয়ম ধা-
পন কৰিলে; সেই নিয়মেই এই, তুমি মোৰ
প্ৰিয় পুত্ৰ, আজিএই মই তোমাক জনমালোঁ।
এইবিলাক কথা অতি গোপনীয়, ইয়াতে ইহব
আৰু প্ৰিষ্ট একে সম ভাও হোআৰ প্ৰমাণ
দেখাইছে। এই নিয়ম ইহব আৰু প্ৰিষ্টক
মাজত অনাদি কালৰে পৰা ধাপন কৰা হ'ল,
ইয়াক মানুহে বুজিবলৈ অতি কঠিন। প্ৰিষ্টে
আপোনাৰ প্ৰানৰ দোআৰাই জি প্ৰাচিত কৰি-
লে, সেই প্ৰাচিতৰ বিসয়ে এই কথা দেখা
জাই। ইহবে আমাৰ প্ৰভুক জি গোটেই
ধন জগতকে তেঁওৰ বাক্য হবলৈ প্ৰতিগ্যা
কৰিলে, সেয়ে নিয়মৰ এক ভাগ, প্ৰিষ্টে মানু-
হৰ প্ৰাচিত দান কৰিবলৈ সন্মত হোআ, সেয়ে
নিয়মৰ দুটিয় ভাগ। জি কালত সকলো প্ৰি-
ষ্টিবিৰ লোক প্ৰিষ্টিয়ান হৈ বিশ্বাসি আৰু প্ৰে-
মৰে আমাৰ প্ৰভুক সেৱা কৰিব, সেই কাল
আহিছে।

জিবিলাকে তেঁওৰ আগ্যা নে মানে, সেই-
বিলাকৰ কি গুতি হব ! ইহৰে এই বিনয়ে
খুঁটত কৈচে, জুমি লোৱা ডোৱে নিইতক
বমন ৰুবিবা, কুম্ভাৰ ডাওৰ বিচিনাকৈ গুৰি
কৰিবা । অৰ্থাত্‌ যদি দেশৰ লোকে ভোম্বাৰ
আগ্যা নে মানে, তেন্তে নিইতক বও কৰিবলৈ
মই ভোম্বাক সজি দিচোঁ ।

ইহৰৰ সজি অতি ভয়ঙ্কৰ, সেই কাৰনে
অতিসই ৰূপে ভই কৰিব পাই, কিয়নো কো-
নে তেঁওৰ সজি জই কৰিব পাৰে !

এই কথাৰ হোআবাই মানুহে ইহৰৰ
অহিত ন হৈ তেঁওক প্ৰেম ভক্তি কৰিবলৈ
উদগোআ হৈচে; আৰু যদি নিবিলাকে ইহৰৰ
বিৰোধ হই, তেওঁ তাত একো লাভ নে পাই,
কেৱল মহা দুখ জাভনাই পাব । ভাতে
ইহৰে কৈচে, এই হেতুকে গিয়ানৱন্ত হোআ,
তেঁওক অৰ্থাত্‌ প্ৰভুক চুমা দিয়া । চুমা দি-
য়াতে তেঁওৰ বল হোআৰ অৰ্থ বুজাই ।

হে পাঠক সকল, জিবিলাকে তেঁওত আনুই
নই, সেই সকলো ধন্য, এই কথাই নিচেই
সত্য; খুঁটৰ অহিত হোআত কোনো লাভ ন
হই, কিন্তু তেঁওত আনুই নলে অতি লাভ
হব । সেই নিমিত্তে গিয়ানৱন্ত হোআ, দেও
দেবি আৰু মহেশ্বৰৰ সেৱা এৰি, কেৱল সত্য
আৰু জিৱন্ত পৰম ইহৰৰ সেৱা কৰা, ভাতে
ভোম্বোলাও ধন্য হবা ।

"Time shall be no longer."—Rev. A. A. G.

কাল পলয় আৰু ন হব, প্ৰকাশিত ভবিষ্যত বাৰ্য্য
১০ আখ্যা ৭ পদ ।

কৰ্নিলিয় আৰু পিতৰৰ দৰ্শন ।

The dreams of Peter and Cornelius.

কৈচৰিয়া নগৰত ইতালিয়া নামে বহুআ
হাজৰ কৰ্নিলিয় নামেৰে এজন লইকিয়া আ-
ছিল । তেঁও ধৰ্মৱন্ত হৈ আপোনাৰ ঘৰৰ
সকলোএ সৈতে ইহৰলৈ ভই কৰিলে, আৰু
মানুহবিলাকক ভালমান দান দি ইহৰৰ আ-
গত সমাই প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিল । এদিন তিনি
পৰিয়া মান বেলেত তেঁও নিচই ৰূপে দৰ্শনত
এনে দেখিলে, ইহৰৰ দূত এজন তেঁওৰ
ওচৰলৈ আহি কলে, হে কৰ্নিলিয় । তাতে
তেঁওক দেখি ভই হৈ বুলিলে, হে প্ৰভু কি ?
ভেতিয়া দূতে তেঁওত কলে, ভোম্বাৰ প্ৰাৰ্থনা
আৰু দান ইহৰে নুঁঅৰিবৰ নিমিত্তে তেঁওৰ
আগলৈ উঠি আছে । এতিয়া যাকো নগৰলৈ
মানুহ পঠাই, লাগৰৰ ভিৰত চিমন নামেৰে
এক মুচিয়াৰৰ ঘৰত আলহি হৈ থকা চিমন,
জাৰ প্ৰখ্যাত নাম পিতৰ, তেঁওক মডোআ ।
কৰ্নিলিয়ত কথা কোআ দূত গলত, তেঁও
আপোনাৰ ঘৰৰ চুটী বন্দি আৰু তেঁওৰ আল
ধৰা বহুআৰ মাজৰ ধৰ্মি এজনক মাতি
আনি, এই সকলো কথা কৈ নিবিলাকক
সাকোতৈল পঠালে ।

পাচ দিনা নিইতে গৈ নগৰৰ ওচৰ পাওতেই,
পিতৰে দুপৰ মানত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ চালিৰ
ওপৰত উঠি আছিল । এনেতে তেঁওৰ ভোক
লাগিলত খাবলৈ ইচা কৰিলে; কিন্তু মানুহে
ভাত জুগুত কৰোঁতে তেঁও মুৰ্চিত হৈ পৰিল ।
তাতে স্বৰ্গৰ জুআৰ মুকলি হৈ, বৰ কাপৰৰ
নিচিনা চাৰি চুকত জোৰা এখন পাজ তেঁওলৈ
নামি প্ৰিথিৰিত পৰিবৰ দেখিলে । তাৰ মা-
জতে প্ৰিথিৰিৰ সকলো বিধ স্বৰচিয়া পহ,
বনৰিয়া পহ, বগাই কুৰা জন্তু, আৰু আকাশৰ
চৰাই আছিল । পাচে হে পিতৰ, উঠি মাৰি
খোআ, তেঁওলৈ এনে আকাশি বানি হল ।
তাতে পিতৰে উতৰ কৰিলে, হে প্ৰভু এনে
ন হই, কিয়নো মই একো বৰ্জিত বা অসুচি
বস্তু কেতিয়াও খোআ নাই । তাতে পুনৰ
বাৰ আকাশি বানি তেঁওত কলে, ইহৰে জিহকে
সুচি কৰিলে, তাক বৰ্জিত নু বুলিবা । এই

ৰূপে তিনি বাৰ হ'লত সেই পাত্ৰ আৰুও
বৰগলৈ ভূমি নিয়া হ'ল।

জি দৰ্শন পালে তাৰ কি আৰ্হ, ইয়াকে
পিতৰে মনত সৰুই কৰি থাকোঁতেই দেখা,
কৰ্নিলিয়ই পঁচা মানুহবিলাকে সুধি সুধি
চিমোনৰ ঘৰ পাই, দুআৰ মুখত থিয় হৈ
মাত লগাই সুধিলে, জাৰ প্ৰখ্যাত নাম পিতৰ
সেই চিমোন ইয়াত আছে নে? আৰু পিতৰে
সেই দৰ্শনৰ কথা ভাবি থাকোঁতেই আত্মাই
ঠেঙত ক'লে, দেখা, তিনি জন মানুহে তো-
মাক বিচাৰিছে; ভূমি উঠি নামি, একো
সৰুই ন কৰি নিবিলাকে সৈতে জোআ,
কিয়নো মইহে নিবিলাকক পাঁচিলোঁ। ভেতি-
য়া পিতৰে নামি সেই মানুহবিলাকত ক'লে,
তোমোলাকে জাক বিচাৰিচা, সেয়ে মই, দেখা;
তোমোলাক কি নিমিত্তে আহিলা? তাতে
নিবিলাকে ক'লে, কৰ্নিলিয় নামে ধৰ্মৰত্ন আৰু
ইবৰক তই কৰোঁতা, আৰু হিহা দেশৰ
সকলো মানুহৰ আগত জনস্যা পোজা, এনে
এজন সেইকিয়াই তোমাক আপোনাৰ ঘৰলৈ
মাতি আনি, তোমাৰ পৰা কথা সুনিবলৈ ধৰম
দুতৰ মুখে আবেশ পালে। ভেতিয়া পিতৰে
নিবিলাকক ভিতৰলৈ মাতি নি, আলহি ৰূপে
বাখিলে। পাচ দিনা ঠেঙ নিবিলাকে সৈতে
জোআত ব্ৰাকোত থকা ভায়েক গোটা চাৰেকো
ঠেঙৰ লগত গ'ল।

তাৰ পাচ দিনা নিবিলাকে কৈচবিয়াত সো-
মাৰৰ বেলিত কৰ্নিলিয়ই আপোনাৰ গিয়াতি
ইউ মিতিৰক মাতি আনি একে ঠাই কৰি,
নিবিলাকলৈ বাট চাই আছিল। পাচে পিত-
ৰে ঘৰ সোমাবলৈ থৰাত কৰ্নিলিয়ই ঠেঙে
সৈতে দেখা দেখি হৈ ঠেঙৰ চৰনত পৰি
মেঁতা কৰিলে। ভেতিয়া পিতৰে ঠেঙক ভূমি
ক'লে, উঠা, ময়ো মানুহহে। পাচে ঠেঙে
সৈতে কথা হৈ ঘৰত সোমাই গৈ, বহু মানু-
হক দেখি নিবিলাকত ক'লে, বিহেনি লোকে
সৈতে লগ লোজা, নাইবা তাৰ ঘৰলৈকে জো-
জা, যিহুদি মানুহলৈ নিলেখ আছে, ইয়াক
তোমোলাকে জাণা, কিন্তু কোনো মানুহক

বৰ্জিত বা অসুচি নু সুনিবলৈ ইবৰে মোক
দেখালে। এই নিমিত্তে মোক মাতিবলৈ একো
সৰুই ন কৰি তোমোলাকৰ ওচৰলৈ আহি-
লোঁ; এতেকে সুধিচোঁ, তোমোলাকে মোক
কিহলৈ মাতিলা? ভেতিয়া কৰ্নিলিয়ই ভূমিলে,
আগৰ চাৰি দিনৰ দিনা এতে বেলিলৈ লছোনে
আছিলোঁ; তাতে তিনি পৰিয়া হ'লত ঘৰত
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতেই দেখা, বগা কাপৰ পিন্ধা
এজনে মোক আগতে থিয় হৈ এই কথা ক'লে,
হে কৰ্নিলিয়, তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা সূনা গৈচে,
আৰু তোমাৰ দানো ইবৰৰ মনত পৰিচে।
এই হেতুকে ব্ৰাকোলে মানুহ পঠাই সাগৰৰ
দাঁতিত চিমোন নামেৰে এক সুচিয়াৰৰ ঘৰত
আলহি হৈ থকা চিমোন, জাৰ প্ৰখ্যাত নাম
পিতৰ, ঠেঙক মতাৰ্থ আনা; ঠেঙ আহি
তোমাত কথা ক'ব। এই নিমিত্তে ভেতিয়াই
তোমালৈ মানুহ পঠালোঁ; ভূমি জে আহিচা,
ভাল কৰিচা; এবেহেই ইবৰে জি জি কথাৰ
আগা তোমাক দিচে, তাক সুনিবলৈ আমি
সকলো ইবৰৰ আগত গোট খাই আটো।

ভেতিয়া পিতৰে মাত লগাই ক'লে, ইবৰে
মানুহৰ মুখ থকা ন হ'ল, কিন্তু জি কোনো
দেশৰ মানুহ হওক ঠেঙক তই কৰি পুৰা
কৰম কৰে, এনে মানুহক ইবৰে গ্ৰহণ কৰে,
ইয়াৰ নিচই বুজ পালোঁ। যোহানে বুৰ
দিওআৰ কথা কিত্তন কৰাৰ পাচত গালিলয়
পৰা গোটেই যিহুদা দেশ এখনত সকলোৰে
প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ দোআবাই, ইবৰে ইয়া-
লৰ বজহৰ আগত জি কুসলৰ কথা কিত্তন
কৰোআই পঠালে, তাকে তোমোলাকে জানি
আচা। সেই কথা এই, ইবৰে নাচবিয়া যিহু
খ্ৰিষ্টক পৰিখ আত্মা আৰু মহিমাৰে অভি-
শেক কৰিলত, ঠেঙ ঠায়ে ঠায়ে কুৰি সজ কৰম
কৰি, চইভাৱৰ পৰা দুখ পোজা সকলোকে
ভাল কৰিলে; কিয়নো ইবৰ ঠেঙৰ সহাই
আছিল। আৰু যিহুদা দেশ আৰু যিহুদাল-
মত ঠেঙ জি জি কৰম কৰিছিল, সেই সৰু
লো কৰমৰ লাধি আমি আটো। ঠেঙক
মানুহবিলাকে কাঁঠত ভূমি আৰি বধ কৰিলে;

কিছু দিন দিনৰ দিনা ইহবে তেঁওক ছুলি পুকাশ ৰূপে দেখুৱালে। আটাই মানুহৰ আগত ন হ'ই, কিছু মৰবৰ পৰা উঠিব পা-চে তেঁৱে নৈতে ভোজন পান কৰা ইহবৰ মনোনিষিত সাধি জি আমি, আমাৰ আগভহে দেখুৱালে। আৰু জিয়া মৰা দুইবোৰ লোখ কৰিবলৈ ইহবে জি জনক নিজোজন কৰিলে, তেঁৱেই সেই জন, এই কথা মানুহত কৰলৈ আৰু প্ৰমান দিবলৈ তেঁও আমাক আগ্য কৰিলে। আৰু তেঁওত জি মানুহে বিশ্বাস কৰে, সেই মানুহে তেঁওৰ নামেৰে পাপৰ পৰা মুক্তি পাব, এই কথাতে সকলো ভৱিষ্যত বক্তাই তেঁওলৈ সাধি হৈছে।

হিন্দু লৰাৰ উত্তৰ উত্তৰ।

A Hindu Boy's wise reply.

ভাৰত বসিন্ত থকা এজন মিস্যনেৰি চাহাবে হিন্দু লোকৰ বধ জাত্ৰাৰ কালত সুভ ৰাজ্য কিৰ্ত্তন কৰি আছিল, তাতে চাহাবৰ কথা সুন্য লোকৰ মাজত ১২।১৩ বছৰ বয়সিয়া এটি নক লৰাক তেঁওৰ কথাটলৈ বৰকৈ মন দি সুনি থকা দেখিলে। কেতবিলাক মানুহে ইটে সিটে সুধিছে, ইয়াটলৈ কি কাৰনে এই মানুহবিলাক আহিছে, তাতে কোনোএ বুলিলে মূৰ্তি আৰু বধ দেখিবলৈ আহিটো। তেতিয়া সেই লৰা-টিএ নমু কিছু সাহ ৰূপে নিবিলাকক সুধিলে, বোলে, ভোমোলাকলৈ মূৰ্তি আৰু বধ দেখাতে কি উত্তম কৰম হ'ব পাৰে' এই কথা নিচই চিল, কিছু নিবিলাকে তাৰ উত্তৰ দিবলৈ অতি কঠিন হৈছিল। সেই কাৰনে নিবিলাক সকলোএ ঘূৰি লৰালৈ চাই থাকিল; আৰু কেত-বোৰে নিশ্চা কৰিবৰ হেতুকে লৰাক কলে, সি থিচ্চিয়ান হলেই ভাল। কিয়নো থিচ্চিয়ান মানুহ প্ৰিথিবিৰ ভিতৰত অতি দুষ্ট লোক বুলি হিন্দু লোকে ভাবে, আৰু তাৰ নাম সুনি-লেও দিখা কৰে। তথাপি সেই লৰাটিএ ভই ন কৰি কেৱল ইয়াকেহে কলে, ঘই ভাকে কৰিবলৈ বাকা কৰোঁ। এই নক হিন্দু লৰাৰ

নিচিনাকৈ থিচ্চিৰ নিমিত্তে অকনোদই পৰ্হা কিমান লৰাই এনে সাহ দেখাৰ পাৰে!

সূৰ্য চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাকৰ বেৰুহা।

The Solar System.

Part I.

Introduction.

জি জি বিদ্যা মানুহৰ শিক্ষাৰ আৰু বিচাৰ পৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন হ'ই, সেই সেই বিদ্যাৰ মাজত জ্যোতিষ বিদ্যা লাভ দিওতা আৰু মনক আনন্দ কৰোঁতা। সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু তৰাবি-লাক কেনেকৈ ঘূৰিছে, কিমান ডাঙৰ, ইটৰ সিটৰ পৰা কিমান দূৰৈ, সিহঁতৰ বেলেগ বে-লেগ দৰ্শন, জি ভাৱে সিহঁত আপোন আ-পোন গতিৰে ঘূৰে, আৰু প্ৰিথিবি, আকাশ হোজাৰ কাৰন কি, তাকে এই বিদ্যাৰে বুজা জাই। এই বিদ্যাৰ কথা অতি আৰি আৰু আচৰিত। পূৰ্ব কালত ইয়াৰ অৰ্থ অলপ-মান জনাত মানুহে জি ভাবিছিল, এতিয়া তাত-কৈ অধিক জনাত, লোকবিলাকৰ গিয়ান বাৰ্হি বাৰ্হি আছে। এই বিদ্যা ন জনাবিলাকেও বিশ্বই মানি মন দিছে। আকাশত থকা তৰাবিলাকক চকুৰে দেখিলে জেনে বুজা জাই, তাতকৈ অধিক ডাঙৰ হোজাত, সিহঁতৰ অগন্য লেখ, সিহঁত কিমান বেগি আৰু সিহঁত বাটত ঘূৰাৰ সক্তি, কোটি কোটি মাইল ইটে সিটৰ পৰা দূৰ হলেও সিহঁতক টানি অনাৰ কি গুন, আৰু ইহবে সিহঁতক সুজাৰ সেনত জি গুন ওলাব, এই আটাই কথা মনত ভাবি, বিশ্বই মানি, আমি সুখেৰে এই বিদ্যা সিকিম।

আকাশে সকলোকে এটা সুন্দৰ দৰ্শন দে-খাই। ইয়াৰ সিম্য ন জনা প্ৰিথিবিৰ চাৰিও কালে থকা আৰু তাৰ ওপৰত ধাপন হোজা জেন দেখে, এনে ভয়ঙ্কৰ গোলাকাৰ মেৰ আমি দেখোঁ। যদি বাতিৰ টা এই প্ৰিথিবিৰ পৰে, তেতিয়া বহুত চাকিৰ নিচিনাকৈ তৰাবিলাকে দেখা দি বিলম্বৰ চলনেৰে গৈ, বেলেগ লম্বৰহে বেলেগ ৰূপ দেখাই, কোনো কোনো বেগে বেগে,

কোনো কোনো লাহে লাহে চলে, ইয়াকে দেখি, আমি আচৰিত ভাবি, ইয়াক ভই আৰু আদৰ কৰিবলৈ আমাৰ মন জাই। জলৈ তলৈ আমি জাঁও, মাটিত হওক, বা সাগৰত, এই আকাশ মণ্ডলে প্ৰিথিবিৰ বেৰি আছে; হেজাৰ হেজাৰ মাইল ফুৰিলেও সদাই একে দেখিম; জাবলৈ ধৰাৰ কালত জনে, দুবৈতো তেনে। আমাৰ চকুএ আকাশ দেখে, কিন্তু আমাৰ মন অনন্তোশ পাই জিহব অৰ্থ আৰু সুধিব নোআবে, উত্তৰো নে পাই, ভালৈকে আমাৰ চিন্তা নিয়া হব।

এই সজ্জিৰূপ ভয়ানক আকাশৰ আদি অন্ত কত, ওখ কিমান, ইয়াক বুধিএবে জুধিব পাৰে নে? নাইবা মানুহে লেখ আৰু নকচাবে ইয়াৰ নিখল বহল জনাব পাৰে নে? আকাশৰ সিমালৈ প্ৰানিবিলাকৰ এজন পৰিধা কৰিবলৈ উৰি গৈছিল নে? দুতবিলাকে আকাশৰ পখালি জোখ কৰিলে নে? আকাশৰ বাট কত, তাক বিচাৰিলে নে? জি ঠাই সুজনৰ বাহিৰ, জত ইষ-বৰ মহিমা জনা নাই, এনে ঠাই নো আছে নে? জি ধানত আদি নাই লেনো নাই, সেই ধানত ইষবৰ সজ্জি জনা জাই নে নে জাই? স্বৰগ আৰু প্ৰিথিবি, জি আচৰিত সৃষ্টি, এয়ে সমাপ্ত হল নে? ইষবৰ সৰ্ব সজ্জি গুনে এতিয়ালৈকে সৃজি আছে নে? এতিয়ালৈকে ন সৃজা বস্তু আমাৰ দৰ্শনৰ ভিতৰ হৈছে নে? এই প্ৰশ্নবিলাক সুধিবলৈ, আৰু উত্তৰ পাবলৈ জোতিস বিদ্যাই আমাৰ মন সন্তোশ কৰিবলৈ উপাই দিছে।

এই বিদ্যা ধৰমৰ বিসয়েও সমৃদ্ধ আছে। এজন জনসা পোজা কৰিএ সভ্য ৰূপে কৈচে বোলে, জোতিসিয়া জন অধৰমি হলে তাৰ কৰম বলিয়া হই। তৰাবিলাকৰ ধাপনা আৰু খিৰ চলনেই এজন ইষৰ আছে বুলি আৰু তেঁওৰ গিয়ান সজ্জিৰো দ্ৰিস্যসই ৰূপে প্ৰমাণ দিছে।

আকাশ মণ্ডলৰ ভাঙ্গা নো হোআতো নিশ্চয় চলনেৰে প্ৰিথিবিৰ চাৰিও ফালে ঘূৰি সৰহ দু সুনিলেও তেও আকাশৰ বাট গোটেই জগ-ত্ত জনা জাই, আৰু সিহঁতৰ কথাও প্ৰিথিবিৰ সিমালৈকে বুজা জাই। সিহঁতে আটাই দৰ্শন

কৰাবিলাকক জনাইচে, জেয়ে ইয়াক নিৰ্ধাৰ কৰিলে, সেই জনেই ইষৰ। তেঁওক সূঅবিদ-লৈ ধৰম সাজুত অনেক কথা লিখা আছে। আকাশে ইষবৰ হাতে কৰা কৰম দেখুআই অৰ্থাত তেঁওৰ গিয়ান, সজ্জি ক্ৰিপা জগত্ত নিৰ্বাস কৰাবিলাকক বুজাইচে। দিনে দিনলৈ কথা কই, বাতিএ বাতিলৈ গিয়ান প্ৰৌঢ়িক কৰে। জত সিবিলাকৰ উপদেশ সূনা ন হই, এনে একো কথা বা মাত নাই, সিবি-লাকৰ বাজা সকলো প্ৰিথিবিলৈ গৈচে। স্বৰগ-বিলাকে তেঁওৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰে, আৰু আ-টাই মানুহে তেঁওৰ মহিমা দেখে। ওপৰ-লৈ চাই দেখা, এই তৰাবিলাকক কোনে সৃজি-লে? তেঁও আকাশৰ সৈন্যবিলাকক সখ্যাৰ অনুসাৰে চলাই, আৰু সিবিলাকক প্ৰিথক প্ৰিথক নামেৰে মাতে; তেঁওৰ মহা বল আৰু পৰাক্ৰমৰ প্ৰতাপত সিহঁতৰ এটায়ে আপো-নাক লুকুআই বাখিব নোআবে!

সকলোৰে ওপৰত থকা ইষবৰ সুজা বস্তু-বিলাকক বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ উচিত, আৰু ইষবৰ গৌৰৱ অধিক উত্তম ৰূপে বুজি তেঁওৰ নাম আদৰ আৰু ধন্যবাদ কৰিবলৈ জি আকাশৰ তৰাবিলাক তেঁওৰ সজ্জিৰ গুন দেখাই, সেইবোৰৰ গুন আমি বিসেসকৈ বি-চাৰি দেখোইক।

আকাশে জি জি দেখাই, তাৰ চিল চিল কৰাবিলাক ভোমোলাকক বুজাবলৈ এই সৰু পুথি লিখিবলৈ ধৰিচো।

আকাশৰ ওপৰত আৰু প্ৰিথিবিৰ ভলত জি জি আচৰিত সুজন আমি দেখি আটো, তাক ভাল মনেৰে বিবেচনা কৰিবলৈ আমালৈ উচিত। সকলো মানুহবিলাকে আদৰ কৰি-বৰ জোগা হোআ জি ইষৰ, তেঁও হওক বুলি-লত সকলো হল। তেঁওৰ আগ্যাত স্বৰগ আৰু প্ৰিথিবি ধাপন কৰা হল। তেঁও সকলোকে সৃজি অতি বেগ চলনেৰে চলাইচে, তেঁও আ-মাৰ ইষৰ, প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ মোআৰাই আমাৰ পিত্ৰি, আৰু অনন্ত কালৰ জ্ঞান কৰোঁ-তাও হই।

পৰ্বতবোৰৰ বিৱৰণ ।

A General Account of Mountains.

প্ৰিথিবিৰ ওপৰত তিনি সাৰি অতি অদ্ভুত পৰ্বত আছে, অৰ্থাৎ ভাৰত বহিসৰ মাজত হিমালয়, দক্ষিণ আমেৰিকাত আন্ডিচ, ইউৰপত আল্পছ পৰ্বত । এইবোৰত বাকৈ আৰু বহু নক নক পৰ্বতো আছে; বিশেষকৈ ইতালি দেশত আপেনাইক, অস্ত্ৰিয়াত কাৰ্পাথিয়ান, ফ্ৰান্স আৰু স্পেইন দেশত পাইৰিনিচ; কঠিৰাছা উৰাল আৰু কাওকাচ পৰ্বত; উত্তৰ আমেৰিকাত সিলামাই পৰ্বত; হিম পৰ্বত, আটলাছ পৰ্বত আৰু চম্পৰ পৰ্বত আফ্ৰিকাত আছে; কুএন্সুন, থিয়াফান পৰ্বত চিলা দেশৰ মাজত আছে । অচম দেশতো বগা পৰ্বত আদি আন বহু পৰ্বতো আছে ।

কোনো মানুহে ভাবে, যদি পৰ্বতবোৰ নো হোআ হলে, তেন্তে জন্তু আদি গচ গচনি পানিৰ বিনে মৰিলেইডেন; কিন্তু জি ভাৱ

আৰু ভাপ বতাহৰ বোআবাই উঠাই দি- সেই আটাইকে পৰ্বতৰ উঠে, ফলত, ভাৰত সমান বলত জিহাৰ পানি ব পাবে, পৰ্বতত নিম্নাৰ নহব পানি পৰে । আদি জৰিটো, জি সকল ভাৱৰ বহি আছে, সেই আটাইবোৰ পৰ্বতৰ মাজৰ পৰা আহিছে, আৰু জিহাৰ ভাৱৰ পৰিষ্কাৰ হই, তাৰ পৰা বৈ অহা বহি- যোৰো নিম্নাৰ ভাৱৰ বৈ আহে । সেই ৰূপে জিহা, ব্ৰহ্মপুত্ৰ, আৰু আন অনেকো ভাৱৰ হিমালয় পৰ্বতৰ পৰা আহিছে; আদিৰ পৰা আমেজন, আৰু চম্পৰ পৰ্বতৰ পৰা নাইগিৰ বহি আহিছে ।

জি মানুহে এনে ওখ পৰ্বতত উঠে, সি উঠি উঠি ভাঁঙতে আৰো ক্ৰমেৰে টান পাই আহি; গচ গচনিবোৰো সেই ৰূপে সকলো বৰ্ত্তি হই, পাচে তাৰ আটাইৰে ওপৰত হিম্মে ঢাকি থবে । জি মানুহে ভাত উঠে, সি ক্ৰমেৰে জাৰ টান পোআত আটাইবোৰ কাঁপৰ গাভ লই; আৰু

সেই ৰূপে জিটো মানুহ পৰ্বতৰ ওপৰৰ পৰা বৈভৰামটল নাগি আছে, সিও ক্ৰমেৰে ভলটল নাগি আহোঁতে নাম অধিক পোআত গাৰ পৰা কাঁপকে গুচাই ।

কোনো ওখ পৰ্বতৰ পৰা জুইৰে মি- হলি হোআ ধূআ, আৰু চাই ওলাই ।

দক্ষিণ আমেৰিকাৰ পৰ্বতত উঠা এজন লোকে এই ৰূপে ভাৱ কৰা লিখিছে, “মই অতি টান জাৰ আৰু ভয়ানক ধুমুহাৰ বোআবাই বৰ দুখ পালোঁ । আকাশ প্ৰাই সকলো কালতে বৰ কুঁজ- লিৰে চকা বৈ আছিল; কিন্তু জেতিয়া কুঁজলি গুচি মুকলি হল, তেতিয়া মেঘ- বোৰ মোৰ ভলটল আহিল, তাতে গো- টেই মেঘবোৰক এক সাগৰৰ নিচিনা, আৰু পৰ্বতো তাৰ মাজত থকা মাৰ্জুলিৰ নিচিনা দেখা গল । জেতিয়া মেঘবোৰ মোৰ ভলত আছিল, তেতিয়া মই অতি ভয়তৰ সৰম সুনিলোঁ; আৰু মোৰ ভবিৰ ভলত মেঘৰ গৰ্জন, বিজুলি বিদিত হো- আ মই দেখিলোঁ ” ।

A distant view of Mountains.

জিবেড দেশৰ ধৰলগৰি পৰ্বত	
হিমালয় পৰ্বতভূমি	৩৫ ১৮,৩০০ হাত
দধিৰ আমেৰিকাৰ চিমবৰাজ	
আৰু আন্দিস পৰ্বত	" ১৪,২২৪ "
পাচিকিক সমুদ্ৰ হাৰেই	
মাকুলিৰ কাছাত পৰ্বত	" ১৪,০০০ "
দধিৰ আমেৰিকাৰ পটটি	
পৰ্বত	" ১৫,০০০ "
উত্তৰ আমেৰিকাৰ মাউন্ট	
চেইন্ত এলিঅচ পৰ্বত	" ১১,২০০ "
চিনা দেশৰ হামৰ পৰ্বত	" ১০,০০০ "
ইউৰপৰ মাউন্ট ব্লেক পৰ্বত	" ২,৭৮৪ "
ইউৰপৰ তপত জোল ওলোআ	
এটনা পৰ্বত	" ৭,৩০২ "
তপত জোল ওলোআ হেক্কা পৰ্বত	৪,০০০ "
তপত জোল ওলোআ ব্ৰেচুবিয়চ পৰ্বত	১,৪০০ "

এটা চিকাৰি আৰু সিয়াল।

The Hunter and Jackal—A Fable.

এটা চিকাৰি এখান হাবিঙে পহু মাৰিবলৈ গৈ, এটা বৰ বৰা আৰু এটা হৰিনা পহু মাৰিলে। পাচে এই দুটাৰে ডাঙৰ ভাবৰ হেতুকে লৈ আহোঁতে বাটত গুধুলি হল; চিকাৰি লোভতে বৰাকে পহুকে এৰি আহিব নোআৰি এজোপা আম গচৰ ডলতে থাকিল। সেই ঠাইতে এটা কাল সৰ্প আছিল, এই আম গচৰ জি জি আম পকা হই সেই আটাইটি খাই। কিন্তু চিকাৰিক দেখি সৰ্প মনতে গম কৰিলে, ই মানুহ বাতি পুআ হলেই এই সকলো আম লৈ জাব, ডাঙে মোৰ ভোজনৰ দুখ হব, এতেকে সি জেন আম নি নিয়ে এনেকুআ জডন কৰা মোৰ উচিত, ইয়াকে ভাবি চিকাৰিক খোঁট মাৰিলে। পাচে চিকাৰি বিসৰ জালতে পিড়া পাই খজ উঠি এটা সৰ মাৰি সৰ্পক ভেতিখনে বধিলে, আৰু আপুনিও প্ৰান এৰিলে। আৰু এটা সিয়াল এই আম গচৰ ওচৰত আছিল; সেই ঠাইলৈ চিকাৰি অহাতে সিয়ালে মনে মনে বিবেচনা কৰিলে, বাতি হলে এই ঠাইতে

চিকাৰি মানুহ বাতি খাব; ডাঙে মোকো অৱশ্য কিছু দিব; যদি আটাই খানি মানুহ খাই তথাপি হাৰবিলাক পেলাই দিব, তাকেই পায়। পাচে সৰ্পে ধোআতে চিকাৰি মৰিল, আৰু চিকাৰিৰ সৰতে সৰ্পো মৰিল, ইয়াকে দেখি ভেতিখনে আম-ডললৈ আহিল।

এই ৰূপে সিয়ালে মনৰ বাস্তিত খাবৰ মানুহ সুম ন কৰাকৈ পাই অতি হৰ্ষ চিত্ত হৈ মনত বিবেচনা কৰি বুলিলে, এই মানুহক এমাহ সুম নাই কিয়াকৈ বহি থাকি খাম, আৰু পহুএ বৰাই এই দুটাতে মোৰ দুই মাহ ভোজন হব, কিন্তু আজি বাতিৰ কাল এই কোনো এক ৰূপে কৰি কালিৰ পৰা অলপ অলপ খাম, ইয়াকে ভাবোঁতে ভাবোঁতে এই চিকাৰিৰ ধেনু ধন দেখি বিবেচনা কৰিলে, ধেনুৰ গৰু চালৰ বৰতিৰ নিৰ্মান কৰা গুন ইয়াকে খালে এই বাতিতো জাব; ইয়াকে ভাবি দাঁতৰে এই ধেনুৰ গুন চুলে মাজ গুন চিগি ধেনুৰ আগ ডিঙ্গিএ সোমাই সিয়ালৰ মৰন হল।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

মানুহবিলাকৰ জড আপদ পাই সকলো লোভৰ নিমিতে হই, আৰু অতিসই ধন সঁচিলে অতি হানি হই প্ৰানো মৰে; এতেকে অতি লোভকে আৰু অতি ধন সঁচাও অনুচিত।

স্বৰচন।

MAILED.

আমি চহকি হৰলৈ বিচাৰোঁ, কিন্তু ভাক পাব নোআৰোঁ; আমি মৰবক নি বিচাৰোঁ, তথাপি হাই হাই, সি আমাটল আহে।

জিহনৰ কাল অতি অলপ, তথাপি সিও কেৱল দুমুহৰে কাল।

আমি বৰ গিৱানি হৰলৈ ধুজিলে, সৰহকৈ খাব নে পীও, সৰহ বেলালৈ সুব নে পীও, আৰু অধিক কথাও কব নে লাগে।

জি জি কৰম কৰা হই, আৰু জি জি কৰা কোআ জাই, সেই সকলো সত্যৰ বা মিচাৰ কলিয়া হই।

কাষকপৰ বুৰঞ্জি, ২ আখ্যা ।

History of Kamrup, Chap. 2.

সঁক ১৫৩৭ মাহ মাহ ১৬ দিন গতে দেও বাৰে ভেৰে সেই বেলা হাকৰ পিকচাই সহি-ভে কাজলিত বন । ১৫৩৩ সঁকত আৰু নব নাৰায়নৰ দিনত কচাৰিৰ পৰা তিমৰুয়া বজা চৌধ হেজাৰ লোকেৰে ভাগি আহিল, বাঠোৰ ভাই পাণ্ডিৰ বজা হল । নব নাৰায়নে দাঁ-তিৰ অঠেৰে বজা তলপ কৰি দিলে । পাণ্ডি-ৰবৰ পুত্ৰ চক্ৰধৰ বজা হৈ নব নাৰায়নৰ ঠাইক নে জাই, পাচে নে জাৰৰ হৈ ১২ বছৰ বন্ধি কৰি থৈছিলে, চক্ৰধৰৰ পুত্ৰ পো-আল সিংহৰ পুত্ৰ বজাকৰ, পুতাকৰ, বজা হল । সেই বেলা মকৰম ঠাই পৰিখিত বজাক ধৰি নিলে, সেই সময়তে জয়ন্তাৰ ধন মানিক বজাই তিমৰুয়াক মাৰি পুতাকৰক ধৰি নি বন্ধি কৰি থৈছিলে; পাচে মানিক বজা হৈ পুতাকৰক বঁটা দি মেলি পঠালে । পাচে পুতাকৰৰ পুত্ৰ মঙ্গল বজা কাজলিত হাকৰ পিকচাইৰ ঠাইলৈ আহি মহা বজাত সৰনে পলিলেহি; মহা বজাও বঁটা বাহন, হেজদাৰ, কন্যা, হাতি দি বিদাই দিলে, সেই কালৰ পৰাহে তিমৰুয়া মহা বজাৰ হল ।

তেবেলে মহা বজা বলি কৌঅৰ ধৰ্মনাৰায়ন নাম দি দৰজত বজা পাড়িলে । আৰু চন্দ্ৰনাৰায়ন, ৰূপনাৰায়ন, প্ৰমুখো পৰিখিত বজাৰ জত কৌঅৰ আছিল, সৰে আহি মহা বজাক সেৱা কৰিলেহি । তাত্তে মহা বজাৰ প্ৰসাদে গ্ৰাম ভূমিলৈ সৰ্গদেৱক সেৱা কৰি থাকে, কতো দেশক জাই ।

আৰু দধিৰ কুলিয়া তিমৰুয়া আহি কৰি জতক বজা আছে, সৰে আহি সৰ্গদেৱক সেৱা কৰিলেহি । কোব, ৰূপাহ, কাপোৰ, আহি আনো সত্তাৰ সকলো লৈ, আহিন মাহ, সঁক ১৫৩৮ ভেতিয়া ১৫৩৮ সঁকৰ মাঘত চামধৰাত গৰ বাঙিলে, বজাৰ কৌঅৰ লৰি গোহাঁই স্ত্ৰিহু হল ।

সঁক ১৫৩৮ আৰু পুনৰ বাৰ দধিৰ কুলিয়া উত্তৰ কুলিয়া ঢেকেৰিএ সৰ্গদেৱক উদ্যম

কৰালেহি, বোলে, সৰ্গদেৱ, মহা বজা, আহি জতক ঢেকেৰি আটো, সময়তকে বজা পৰিখিত ভে তোমাৰ দুই পাৰৰ ভল দি গৈচে, আৰু বুলিলে, মোৰ জতক কৌঅৰ কুঁঅৰি আৰু লৰা আছে, সৰাৰে দেও কুঁইহৰ ঠাই-তেহে ভাত, আন ঠাইত ভাৰ বখা নাই, এতিয়া সৰ্গদেৱে জৰি আগা কৰে, হাজোত জি বজাল ধৰি আছে, তাক ধৰিবলৈ আমাকো সৰ্গদেৱৰ লোক জনকো পাঁচোক, সৰ্গদেৱৰ লোকক পাচ কৰি আহি আগ হৈ ধৰিবলৈ, এতকে দধিৰ কোল উত্তৰ কোল সমন্তে সৰ্গ-দেৱৰ হৰ, এই কথা নুনি মহা বজা আনন্দিত হৈ ভাল-বুলি সলাগিলে । পাচে আনো-বত মহা বজাৰ আগাৰে তিনি জনা গোহাঁই প্ৰমুখো সমন্তে সেৱা চোঁচা মুখত গৰ দি বন-গৈ । মহা বজাও চামধৰাত বন; এই মতে মাঘ গল । বজালো চোঁচ কমল, প্ৰমুখো হা-জো পৰ্বত কুৰি আছে, পাচে আহোম পৰ্বতক বেৰি গৰ দিলেগৈ, আৰু দধিৰে জত নাও আছিল, তাক ভঁৰালি গোহাঁই প্ৰমুখো কুইতে গৈ ভেঁটিলে, বাজে ধৰ্ম বজা, পূৰে উত্তৰে ডি-নি জনা গোহাঁই প্ৰমুখো বৈ আছে, বজালো ভাগিবলৈ কুগুত হল । সেই সময়তে লাচাম চিৰিমে তিনি জনা গোহাঁইকো আলি বচন বুলিলে, বজাল জে ভাগে তোমালোকে ন ধৰা কয়, এই বুলি বজালক কাটিবলৈ লোক নক-লকে কোৱাই সমুখে কুখলৈ পৰ্বতত কুলি দিলে বজালো কুগুত হৈ আছিল । পাচে মনত কুখে তিনি জনা গোহাঁই আনো সকলো আহোম, পৰ্বতত উঠি কৌওতে, বজালে ঘোঁৰা মেলি জাকে, জতে পালে, জতে কাটিল । ধৰকক বুৰা গোহাঁই পৰিল; নাও নাৰৰ আহিলা পাড়ি, জত হিলৈ সকলো পৰিল । জত লোক পৰিল ভাৰ লিমা নাই । আৰু হাতি পৰিল ৮০ কুৰি, কেবা গোহাঁইয়ে ঠাধুআ কৰাই হাতিক ধৰিলে; পাচে তাক আগৰ দ্বাৰি পে-লাই নগৰলৈ আহিল, পাচে কুখ দ্বাৰি পুনৰ-বাৰ কাজলিত বলাহি, সঁক ১৫৩৯ ।

পাচে সৰ্গদেৱে এজ কৰি, থাকুত বৰ গো-

হাই ভিপায় বজাক লোহাৰ ডিম্ববাত ভবাই আনিলে; ওপৰে পিকদান ধৰি আহিল, লাহু নেওগক মূৰত কোবাই মাৰিলে। লাচাম চি-বিক, লাহুক কুকন, লাহন, ভিনিওকো কাই-টেৰে চেপি চিনাকলিত মাৰিলে। আৰু উত্তৰ কোলৰ কুঁৱা, মৰদি হাজৰিকিয়া, নইকিয়া এই সকলক জাক পালে, সবাকো মাৰিলে। সেই সময়তে লাহিক বৰ কুকন নাম দি কাজলিলে পঠালে। সেই সময়ৰ পৰাহে বৰ কুকন নাম হ'ল। পাচে মহা বজা গৰগাঁৱলৈ আহিল; সেই বেলা দাৰিকাত পাট ললে। তাৰ পাচে চেধ কমলৰ আগত বিহু কাৰ্জিএ বোলে, নৰীৰৰ আগা হলে আচামক মিল প্ৰিতি কৰাই হাতি বাঁত, আগৰ কাঠ অনাই দিব পাৰোঁ, নৰাবেও ভাল বুলি সলাগিলে। আগিয়া হুটুত বিহু কাৰ্জি আছিল, আমাৰ লাহি কুকন কাজলিত আছিল, পাচে বিহু কাৰ্জিৰো আগুৱান হৈ অৰুৱাতলৈ আহি লাহি কুকনৰ ঠাইলৈ প্ৰিতিৰ কাৰন আমাৰ চকি-আলত কৈ পঠালে, কুকনেও এই কথা সৰ্গদেৱত জনালত ধৰাধৰ কটকিত পঠাই বোলে, কুকনেও ডাক উপাই কৰি কাজলিলৈকে অনাৰ। পাচে কুকনৰ আগাৰে ধৰাধৰে সভা সপত কৰি কাৰ্জিক উপাই মন্ত্ৰনা নোআৰাই নাৱত ভুলি আনিলে। পাচে কাৰ্জিএ উমানন্দৰ সেই খানিতে বুলিলে, ধৰাধৰ দেখ, মোৰ কমবত দুই তৰোআল। আচে, ডোৰ নাৱৰ মানুহ নষ্ট কৰিলোহেঁতেন, জাতো ড়োৱা ব্ৰাহ্মন, আৰু পুৰোহিতো দুয়ো ব্ৰাহ্মনৰ কোনো ধন হ'ই বুলিহে হাত জপাই বনোঁ, মোৰ কপালে জি হ'ই সেয়ে হওক। পাচে কাজলি পালেহি, কুকনে কথা বাদা হৈ বোলে, ভাল কাৰ্জি জে আহিচে, সৰ্গদেৱক সেৱা কৰি আহকগৈ। এই বুলি মন্ত্ৰনা কৰি গৰগাঁৱলৈ পঠালে; পাচে ধৰাধৰে নি সৰ্গদেও বজাক হাজিৰ কৰিলে। সৰ্গদেৱে বোলে, মোকে বজালকে মিলাব নোআৰে মানে, কাৰ্জি এতিয়া থাকক, এই বুলি বাৰ চো-আত ঘৰ বাৰি লাহি দি বাধিলে, জাবলৈ নে পালে সৈক ১৫৪০ মাহ জেট।

তাৰ পাচে পাতসাৰ ভাই মিৰ্জা নাখন দখিন কোলৰ পাৰ হৈ ধৰ্ম নাৰায়নক ধৰিলে-গৈ, ভেতিয়া বজা পলাই এবাল; তিনি জনা কুঁৱৰি হাতিৰ ওপৰত গুলি লাগি পৰিল। পাচে আহোমে খেদি গৈ কুঁধ দিলে, ভেতিয়া মিৰ্জা নাখন ভৰ খাই পলাল। হাৰি মহিএ অকলে খেদি গৈ পৰিল; পাচে সেই সময়তে মামো গোবিন্দেও আহোমৰ লগ লৈ কঠৈ বাৰি সিমা কৰি দখিন কোলে বজা হ'ল, বজালো দখিন কোললৈ পাৰ হ'বই নোআৰিলে, জি হেডুক ঠেওৰ লগত মহা বজাই ২০০০ কাঁৰি দি থৈছিল। পাচে সজাজিতে কিছু মানুহ লৈ মামোক মাৰোঁগৈ বুলি আহিল, কিন্তু আহোমৰ কাৰনে নোআৰিলে; সজাজিতৰ ভতিজাক ইজ্ঞা নাৰায়ন পৰিল, আৰু ভৰনিহাই পৰিল। এই ৰূপে উত্তৰে দখিনে হাৰিত লুকাই কঁৰিয়াই মাৰে, দেখাই দন্দ ন কৰে। সজাজিতো দুআৰলৈ আহি দন্দ কৰি হাট ডালে, পাচে সজাজিতে কিছু কৰিব নোআৰি মহা বজাক বাপ বুলি প্ৰাৰ্থনা কৰি পঠালে। উমৰ, কনাই, দুই মূদৈত কৰি মহা বজাৰ ঠাইলৈ লাহৰি, পামৰ, তাও, মুজা, পুৰাল, আনো বাধৰ সকল দি পঠালে। আৰু পজত লিখিলে, মহা বজাৰ পূজ হ'লোঁ, সৰ্গদেও জদি বোলে বেটা, নেকৰ বোলে নেকৰ মই জি মতে দুআৰত থাকিব পাৰোঁ, ভেনে কৰিব।

পাত্ৰো এই, স্বতি গুনিগন গননিয় পৰম পবিত্ৰ জমোৱানি মণ্ডিত দিগ দিগান্তৰালাৰি পটলোতপাটল ॥ মহা বজা প্ৰচণ্ড প্ৰতাপে সু দোৱাত সলাম লিখন ॥ কাৰ্জক আগে তোমাৰ কুসল হামেচা চাহো কেৰ হামাবে মিয়াৰ খোৰ হোৱেগা আৰ ডুমি এতৰাব নগুজাত ওআমাৰে বোধ চোৰেখ হোএ ॥ জুত খুবমলুক সৰ্গদেৱে ইবৰব চৰনত দৰগা-তে মইমত চৰ দেহৰা তোমাৰি খেজমন্তেত চাকৰি বোত কৰোঁহে জতএৰ কিলজি মিল বাএতেৰ খোচহানিকা হোএ আৰ অধিক দেখা নাভিজে পৰ ॥ উমৰ, কনাই কহিবেক হা-

জিৰ আপোনে কৰ্ম গুজাৰি হাকিমকা ইতি
জিলকৰ নং ১৫৪১ কাগুন ১২ ।

সন্দেশ বলিচা ২০ কুৰি, লাহৰি ২০ কুৰি,
পামৰ ১৩ খন, চিট ৫০ খন, ডাও ৪০
কুৰি, পোআল ২০ খাব, লজ ২ মোনা, জাই-
কল ১ মোনা, বগা কাঠ ৪ সেব, বজা ২
সেব, সজ্জাভিতৰ লিখা পত্ৰ দুনি সৰ্গদেৱে
বুলিলে ভাল, মোক সি বাপ বুলিলে; ময়ো
বেটা বুলিলোঁ, পুত্ৰ হলে নিজিৰ বচন কৰিব
লাগে । এই বুলি কমল লোচন কটকিত
কৰি মোনৰ বলিএৰে কপৰ জবা ডাব ভিত-
ৰত উত্তম জল দি পঠালে, আৰু উত্তম
চাউল, লোন, দি পঠালে । মহা বজা ঘো-
লে, পুত্ৰ হলে মাজিৰ স্তন খাব লাগে; এই
পানিয়ে জানিবা স্তন, ডাব-দেসঙ জিহেতু
লোন, চাউল, খালে হাবাম ন কৰে হেন সুনি-
টো; পাচে সজ্জাভিত্তেও মহা বজাকো সাত
সেৱা কৰি জৰাতে পানি, চাউল, লোনকো,
খালে । আৰু পাট কাপৰ, চিকৰ কাপৰ,
জালুক, আগৰ কাঠ ডাক প্ৰতি দিলে, ডাব
মাইদ সকললৈ আই কুঁজৰিৰ নামে আহোম
মেখেলাৰে ১ জোৰ কাপোৰ দিলে । মহা
বজাৰো আগ্যা প্ৰান টাকি কৰিচে ।

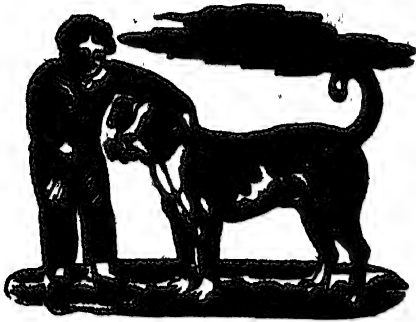
এই মতে কতো দিন মিত্ৰৱৰ্ত্তিতে আছিল;
সেই সময়তে ডেলাইক বুজাবলৈ পাচিলে ।
ডেভিৱাহে হাট বাট হল; কিয়নো সজ্জাভিত্তে
হাট বাটৰ কথা কলে, কটকিৰো আৱাজাত
হল । তাত পাচে ঢাকাৰ নবাবৰ অনুমতিৰে
হৰি বলচাই সোনাৰি মুদৈক বোলে, ঢাকাৰ
নবাবেৰে সৰ্গদেৱে একে লগে প্ৰিতি কৰাৰা
বুলি ৰাজিত থাকে, গোপালকে, সোনাৰি মুদৈৰ
লগত পত্ৰ সন্দেশ দি পঠাই দিলে । ডাও
পোআল মোৰ মসম কৰা পিৰা ১ খন, পাচে
সোনাৰি মুদৈএ বজালৰ কটকিক কুকুৰাত বৈ,
কাৰলিত বৰ কুকুৰত জনালগৈ; সজ্জাভিত্তে
সজ্জাভিত্ত কৈ বৰ কুকুৰলৈ কৈ পঠালে, বো-
লে, ঢাকাৰ নবাবৰ কটকি আহিলে, ডোমাব
আমাৰ প্ৰিতিটো কেনেকৈ বৰ । ঢাকাৰ
নবাবৰ কটকি জেন আহিবলৈ নে পাই, ডে-

বেকুৰা কৰিব । পাচে কুকুৰে সজ্জাভিত্তকো,
কুকুৰ জোৱক মোচাম ডেকাকে, দুইভকৈ
সৰ্গদেৱলৈ কৈ পঠালে, বোলে, সোনাৰি মুদৈএ
ঢাকাত বজালৰ আৱত আমাৰ সন্দেশ সন্তেদ
কৰা কৈ সৰ্গদেৱেৰে প্ৰিতি কৰাৰ আৰো, এই
বুলি উকিল পত্ৰ আনিচে । সৰ্গদেৱৰ বচন
হলেহে জানিব-পাই, পাচে এই কথা সুনি
সৰ্গদেৱে মোলে, মি বেপাৰি, বেপাৰৰ কাম
কৰিব; মোৰ সন্তেদ কৰাকৈ কেনেকৈ উকিল
পত্ৰ আনিচে । এই বুলি সৰ্গদেৱে সোনাৰি
মুদৈক, জই হৰি মুদৈক, বৰ হৰি মুদৈক, এই
ভিত্তিক কুকুৰাত কাটি পঠিয়াব খুব বাতি
উঠাই পঠালে; আৰু পাইকো কাৰিলে, দু
কুৰি ৪০, কুকুৰাৰ পৰা বজালৰ কটকিক
ওলোটাই পঠালে ।

জৌৱন বাঞ্ছন খিৰ্টিৱান হোআ ।

Conversion of a Brahmin.

বানাবচ নগৰৰ এজন জৌৱন বামুনে মৃত
বাজাৰ কথা সুনি তাক আপোনালৈ অতি
অমূল্য হেন বুলি ব্ৰাহ্ম কৰিবৰ নিমিত্তে বুৰ
পাৰলৈ মিল্যৱেৰি চাহাবৰ ওচৰলৈ আহিল ।
তাত্তে নগৰৰ সকলো লোকৰ মাজত বৰ জ্বা
মুৰা লাগিল, আৰু ঠেঙৰ পৰিৱালবোৰেও
সকলো ভাৱে ঠেঙক ওলোটাবলৈ জন্তৰ কৰি-
লে; কিয়নো ঠেঙ অতি উত্তম কুলৰ লোক
হৈছিল । খিৰ্টিৰ ধৰমৰ মহা বৈৰি হোআ,
এনে ঠেঙৰ বুৰা পিতামহকে কোনো বেগি
মহমেদে আন বেগি খন, জাৰি, আৰু সাও
দি সেই লহাৰ লগত বাৰ বিচাৰ কৰিলে ।
আৰু ঠেঙৰ বুৰি মাক, মাহিএক, আৰু সাহ-
একও ঠেঙৰ ভৰিত পৰি বিলাপ কৰিবলৈ
ধৰিলে । কিন্তু সেই লহাই অতি ধিৰ ৰূপে
থাকি নিবিলাকত সন্নিধান দি কলে, ডোমা-
লাকে মোক বাধা ন কৰিবা; মই খিনু হৈ
থাকিব নোআৰি খিৰ্টিৱান হব খোজোঁ, কিয়-
নো খিৰ্টি মোৰ নিমিত্তে প্ৰান দিলে ।

অনেক দেশৰ সন্ধান।

Journal of Events.

কুলাই মাহৰ ১৩ তাৰিখত আমেৰিকা দেশত হোৱাকেন নামে এখন নগৰৰ ওচৰে নি জোআ নদীৰ পাৰত কেতবোৰ লোক কুৰ্হতে এটা নদী অকজিত পানিত পহিল, আৰু সোঁত বৰ চান হেতুকে উৰাবিবলৈ কাৰো নক্তি নাই কিয়া হেন দেখি সকলোৱে বিস্ময়ত হৈ থকাতে এটা বুকুলাখ কুকুৰে লৰাক চাই পানিত একে বেলিএ ভাঁপ মাৰি ভাঁতি বেলগেৰে সাঁকুৰি গৈ মূৰ দাঙি ধৰি বা-মলৈ চানি আনিলে; তথাপি বাম নৌ পা-ততে এক ফোনতকৈ অধিক ভট্টাই গল, কিন্তু লৰাৰ প্ৰাণ বচা কৰাতে আপোনাৰ নক্তি হিন হৈ হেলেন পেলেন কৰি পৰি ভলেনজান বেলিলৈকে উঠি নোআবিচিল।

ভাৰত বৰিলত থকা ডক্টৰ চাহাব লোক-বিলাকৰ লক্ষ্য ভলত লিখা হৈছে।

কজাল বহাই মাজাল			
হুপেবইক্টেণ্ট চৰ্জন	১০	৭	১০
চৰ্জন	১১২	৫০	৭২
আট্টেণ্ট চৰ্জন	২০০	১০৫	১৫৪

কলিকতাত ১১ বছৰ বয়সিয়া এজনী বুৰি ভিবোভা জাহাজৰ মাহত স্নিহু হ'ল।

কচিৰা দেশত চৌহত পিত্তৰ্গ নগৰত ইপা-তৰ সলনি বগা চাহাব খোজা মলা ইপাতৰ দৰে পুৰি ধাবলৈ নতুন দস্তৰ পাতিছে।

কুৰী দেশৰ আদামিৰা নগৰত বজাৰৰ মা-জত অকজাতে অতি এহাল বাজ কুকুৰ এটা ওলাই, অনেক মানুহক বৰ বেয়াটে কামু-জিল, কিন্তু মানুহৰ ভাজত চাৰিও কালে অতি-ঐশাও হ'লত সি ভই পাই, গৰব ওপৰে ভাঁপ

মাৰি এখন ভাজৰ বাৰিত সোমাল, তাতে কেই-বা স মানুহে বতাহত কুৰ লৈ সুই থকাত সি-বিলাকৰ মাজত ১১৮ জনক কামুজিল। কিন্তু পাচে তাতে মানুহৰ এৰাও সুনি ভই পাই, এটা মেৰ চাগৰ গাঁৱলত সোমালগৈ, আৰু তাতে ৩৫ মেৰ কামুৰি মাৰি ৭৫ টাক ছা লগালে। সেই গাঁৱৰ অধিকাৰে অলপ দিনৰ আগৈ গাঁৱৰ মাজত থকা সকলো হিলৈবোৰ নিচিল, তাতে গাঁৱৰ মানুহে একো ৰূপে বাজ কুকুৰটো মাৰিব নোআবিলে; কিন্তু পাচ দিনা অধিকাৰে আকও হিলৈ দিয়াত বাজ কুকুৰক মাৰিলে। ডক্টৰ লোকে কোআ মতে বনৰিয়া জন্তুএ কামোৰা অতি বিলম, সেই ঘটনাৰ দোআবাই কেইবাটা মানুহো মৰিল।

মাত্ৰিৰ সান্তনা।

A Mothers Consolation.

ভিৰি বেলি নগৰৰ ইকুলত সিকা এটি চই বচবিৰা লৰা মাউবত স্নিহু হ'ল। সি আপো-নাৰ মাকৰ আগত ধৰম সান্ত পাই মুনাবলৈ বৰ আন্তিক আছিল, আৰু মাকৰ আগত ভালকৈ মাৰি লমৰ লৰাবোৰকো চেৰেহ প্ৰি-তি কৰিছিল। তাৰ মবনৰ সময়ত সি কাত পৰিজানৰ ভাবনা বাৰিচে বুলি সোধাত, সি সন্নিধান দি কলে, মই পুত্ৰ স্নিহুত ভাবনা কৰিচোঁ; আৰু তেওঁৰ দুখ ভোগ, মবন সুজ-বি মই মবন সান্তনাও পাইচোঁ। লৰাটি মাউৰে থবাত তাৰ মাক আন ঠাইত আছিল, মবনৰ বকী চাবেকৰ পাচেহে তাৰ পৰা উভতি আহিল। তাতে মিল্যেৰি চাহাবে মাকক সান্তনা কৰিবলৈ জোআত, মাকে লৰা-বক দেখিলতে মাত লম্বাই কলে, যে গুৰু, ইয়াৰ আগৈএ মোৰ গোএ ভোমাৰ ইকুলত স্নিহিছিল, কিন্তু এতিয়া বৰগত স্নিকিহে লৈ।

THE OBITUARY,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰুণোদয়

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৩।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: MARCH, 1853.

NO. 3.

মান দেসৰ সম্বাদ।

Borman News.

আমি মান দেসৰ পৰা
কোনো ঠিক বাজা সুন। নই।
এমাহৰ আগেয়ে মান বজা
মিডু হোআৰ বাজা মাধোন
সুনিলো; কিন্তু ঠেঙ মিডু
হোআ নাই, কেৱল ৩০০ মা-
নুহে নৈতে ঠেঙক এটা কৌ-
ঠত বন্দ কৰি থৈচে বুলি
কোনো কোনোএ কই, ঠেঙৰ
বৈনাসেকে দ্ৰুহ পাতি আপুনি
বজা হব ধোজে। আন কো-
নোএ যোলে, বজা মিডু হল,
সেই কাবনে ঠেঙৰ সলনি
আনেকে বজা হবলৈ ইচা কৰি
ইটে সিটে বন জুখ কৰিচে,
এয়ে হব পাই। কাণ্ডান
কেৱাৰ কমিস্যনৰ চাহাবে বন
আক জুট কৰিব ধোজা সক-
লো মান লোকক পেগু দে-
সৰ পৰা ধোমাই দিলে।

জি দেৱাবিলাকে জামুআৰিৰ
৪ তাৰিখে মৰ্ভবাৰৰ পৰা
জাজা কৰিছিলে, সিবিলাকে
নিৰিখিনিএ চিটপ পাৰেহি।
মান লোকে কেইবা ঠাইতো

জাৰ্ভান বগৰৰ নক্সা।
A View of Marabon.

অতি নক্সত ৰূপে কৌট বাতি আছিল, কিন্তু গল। বেৰিগ বগৰৰ অধিকাৰে আপোনা
ইংৰাজি লোক জোআ দেখি ভয়েৰে পলাই আপুনি বগৰৰ দুআৰ সিবিলাকলৈ মূৰুনি

কৰিলে, আৰু কোনো বিধি নিৰূপণ কৰাকৈ সি-
বিলাকৰ বস হল। চিটম্বৰ পৰা ইজৰাজিএ
হেইগিনলৈ জাহাজ কৰিলে; আৰু সেই চাইৰ
পৰা সিবিলাকে টোংগুইলৈ গ'ল। এই ৰূপে
পেগু আৰু মান দেশৰে মাজত সেনাৰে সৈ-
তে আক্ৰমণ কৰি ৰাখিলে। পেগু দেশত অনেক
ডকাইত আছে, আৰু সিহঁতে বহু লুণ্ঠিত লুট
কৰি নিচে।

ডনাৰেণ্ড কল্লানিৰ সেনাই ডকাইত এম-
থাক লগ পালে, তাতে কেবলুআৰিৰ ৩ তা-
ৰিখে সিহঁতে সৈতে জুখ লাগিল। কল্লানিৰ
১৪৫ জাহাজি বনুআ আৰু ৬৭ ৰেজিমেন্টৰ
নেটিৰ ইনকেক্টেৰিৰ ৩০০ চিপাহি, আৰু
কাপ্তান লক চাহাব সিবিলাকৰ সেনাপতি আ-
ছিল। ইজৰাজিএ ৰাতি এখন হাবি গাঁৱত
থাকি, ৰাতিপুআই এডোখৰ জাবনি, হাবিৰ
মাজেদি তিনি ঘণ্টামনিলৈকে খোজ কাৰ্হি গল;
আৰু পোন ৰাটৰ পৰা এচুকিয়াকৈ ঘূৰি
জাওতে একেবাৰে সিবিলাকৰ আগত পানি থকা
গৰ খাটৈ এটা পালে, আৰু ডাৰ সিপাৰে
কাঠেৰে বন্ধা মান লোকৰ কোঠ দেখিলে।

মানবোৰে সৰহ জুম পাতি গোটে খাই আ-
ছিল, আৰু ৰাটত পোজি পাতি থৈছিল। কল্লা-
নিৰ সেনাবিলাকে আহি পালতে সিহঁতে চা-
ৰিও কালৰ পৰা আৰু গচৰ ওপৰৰ পৰাও
সিবিলাকলৈ গুলিয়াবলৈ ধৰিলে। তাতে কা-
প্তান প্ৰাইচ চাহাব, লেকটেনেণ্ট কেনিমে চা-
হাব, আৰু ৬৭ জাহাজি বনুআ আৰু ১৮ টা
চিপাহিক মাৰিলে। কাপ্তান লক চাহাবৰ গা-
ভো ঘা লাগিলত অলপ দিনৰ মূৰতে ডেঁৱো
মৰিল। কল্লানি পলাই গল।

বাচেইনৰ পৰা সকলো মান লোকক খে-
দোআ হল। বাচেইনৰ পৰা পূৰ্বা পশ্চিমাকৈ
থকা ৫০ মাইলৰ আঁতৰত ডকাইত আৰু
বুলি আৰ্চিষ্টক কমিস্যনৰ কাপ্তান কিডা চা-
হাবে সুনি সিহঁতক ধৰিবলৈ গল। কাৰেন
লোকৰ নোআৰাই কল্লানিএ ডকাইতৰ গাঁও
পালেগৈ, তাতে সিহঁতে ডেউখনে পলাই গলত,
পাচে সিহঁতৰ গাঁও নষ্ট কৰিলে।

বাচেইনৰ পূবে ৭৫ মাইলৰ আঁতৰত দাগ-
য়াত নদিৰ ডোআৰৰ ওচৰত মান লোক আ-
বুলি কাপ্তান কিডা চাহাবে সুনি সিহঁতক লগ
পাবলৈ গল। তাতে ১০০০ মান লোক
হিলৈৰে সুহুগুত হৈ আছিল। মানৰ অধি-
কাৰে ধোৰাত উঠি জাওতে কাপ্তান কিডা চা-
হাবে গুলিয়ালে, তাতে সকলোবিলাক মান মানুহ
পলাই গল। তাৰ পাচে উত্তে ৩০০০ মান
আছিল, সেই চাইলৈকে কাপ্তান কিডা চাহাব
জাহাজ কৰিলে। কল্লানিৰ সেনাবিলাক আহিচে
বুলি মান লোকে সুনি পলাই গল, তথাপি
সিবিলাকে দিনে ৰাতিএ অতি বেগে আহি
থকাত সিহঁতক আগ ভেটি ধৰিলে। তাতে
বজাৰ লিগিৰি এজন, আৰু কোনো অধিকাৰৰ
দুটা পুতেকক ধৰি বন্দি কৰিলে, ৪৭ জন
মানক মাৰিলে আৰু ৩০০ হিলৈ কাৰ্হি
নিলে।

আদি বাসি নগাৰ কথা।

Conversion of an American Indian

আমেৰিকাত থকা এটা আদি বাসি নগা
মানুহে এজন পাদুৰি চাহাবত কলে; বোলে,
চাহাব, মই নতুন মন পালো; অৰ্থাত খ্ৰিষ্টি-
য়ান হল। তাতে সি কেনেকৈ নতুন মন
পালি বুলি চাহাবে সুধিলে। সি কলে, মই
কৰ নোআৰোঁ, কিন্তু মই তেতিয়া নতুন মন
পালোঁ, তালৈকে জদি চাহাব জাই, তেন্তে মই
কেনেকৈ নতুন মন পালোঁ, তাকে দেখাব
পাৰিম। তেতিয়া সিবিলাক সুয়ো গল।
পাচে নগাই হাবিলৈ গৈ কেতখনি গচৰ সুকান
পাত গোটাই মাজত চাই ৰাখি ঘূৰনিয়াকৈ
গচ পাতবোৰ দমালে, আৰু পাতবোৰৰ মা-
জতে এটা পোক থৈ সুকান পাতবোৰত জুই
লগাই দিলে। তাতে পোকে একালে জুইৰ
তাপ পাই, আন কাললৈ বাগৰি জাই, কিন্তু
চাৰিও কালে জুই থকাত সি কোনো কালে
সাৰি জাব নোআৰে। এই ৰূপে ইকাল
সিকাললৈ কেইবা বেলিও বাগৰি বাগৰি থকাত
সেনত মাজলৈ আহি মৰিবলৈ ধৰ কৰ কৰিব

কলা নদীৰ দলঙ্গৰ নকচা ... Black River Bridge Africa.

আফ্ৰিকা দেশৰ কলা নদীৰ ওপৰত দিয়া জি সঁকো, ওপৰত থকা নকচাত দেখিবা, বাঁহ আৰু কাঠেৰে তাক সাজে, আৰু পানীৰ ওপৰত ওপজি থাকে। বচৰি বচৰি পানি বাহিলে, সঁকো উঠুআই নিএ, সেই কাৰনে আকণ্ড ন-ডুনকৈ সাজে।

ধৰিলে। তেতিয়াই নগা মানুহটে পোকক হাতত লৈ তুলি আনি কলে, এই ৰূপে ইহৰেও মোলৈ কৰিলে। মই আপোনাকে পাপি হেন বুলি জানিলোঁ, আৰু ইহৰৰ কোপিত চকুৰে মোৰ ওপৰত নিৰিখন কৰা দেখিলোঁ। সেই কাৰনে মই এফালে সাৰি পলাবলৈ জতন কৰিলোঁ, কিন্তু মই নৰকৰ অগ্নি দেখা পালে। তাতে মই আন ফাললৈ পলাবলৈ লৰ মাৰিলোঁ, আৰু তাতো নৰকৰ অগ্নি আছিল। পাচে মই সাৰিবলৈ কোনো উপাই নে দেখাত মোৰ সকলো আসা গুচিল। তেতিয়া প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টে ক্ৰিপা কৰি মোক অগ্নিৰ মাজৰ পৰা একে বাবে দাঙি ধৰি তুলিলে, তাতে মই এতিয়া মনত অতি আনন্দ পাইছো।

অনুগ্ৰহ মাগন কৰিলে। কিন্তু বজাই যদি সেই বিসম্বৰ বাব ঠেওক দিএ, তেন্তে বাদল্যাৰ অনিয়াই হই; সেই হেতুকে বহু লোকে জি খ্ৰিচ হেজাৰ টকা পাবৰ লোভেৰে এনে বিসই মাগিছিলে, বাদল্যাই তাকে বুকু পাই আপুনি সেই খ্ৰিচ হেজাৰ টকা দিবলৈ প্ৰতিগ্যা কৰিলে। পাচে বাদল্যাই সেই বিসবা জনক ঘাতি ডবাৰিৰ পৰা খ্ৰিচ হেজাৰ টকা লবলৈ আগ্যা কৰিলে, আৰু কলে, ইয়াকে জুমি মোৰ অনুগ্ৰহ ৰূপ চিন বুলি গ্ৰাহ্য কৰিবা। এনেকুৱা দানত মই দৰিদ্ৰ ন হওঁ, কিন্তু ভো-মাৰ অনিয়াই ৰূপ বাফা নিধি কৰিলে, নিচৰে দৰিদ্ৰ হম, কিয়নো তাতে মোৰ অনিয়াই ৰবম হব।

পাৰচি দেশৰ বাদল্যা।

King of Persia.

পাৰচি দেশৰ বাদল্যাৰ একজন বহু লোকে বজাৰ পৰা এক উত্তম বিসইৰ পদ পাবলৈ

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৩ আখ্যা।

History of Kamrup, Chap. 3.

তাৰ পাচে কলিয়া কটকিক সজাজিভৰ গাই-
লৈ পঠাইছিলে। পাচে কটকিৰ বন্তু চোৰে
নিলে, এই কথা সজাজিভে সুনি পিতলৰ
ৰূপ ১ জোৰ, কাপৰ ১ জোৰ, ৰূপ ২০ সেৰ
আৰু ধাৰৰ বন্তু জাত সৈতে দি পঠালে।
নাও বৈচাৰ কিছু নি দিলে; পাচে নাও বৈচা
আছিলত মহা বজাত গোচৰ দিলে, বোলে,
সৰ্গদেৱৰ কটকি হৈ বজালত বন্তু ধুজিব
পাই নে কি? পাচে মহা বজাই দাই ধৰি
সুখিলত কটকিএ বোলে, মোৰ বন্তু জাত চোৰে
নিবৰ সুনি আপুনিহে দি পঠাইচে, মই খো-
জা নাই; সৰ্গদেৱে বোলে, এই কথাকে কো-
নে জানে? কটকিএ বোলে, ভেলাইএ জানে;
আগ চকিয়ালে জানে, পাচে ভেলাইত লাজি
কুকনক সুখিব দিলে, কটকিকে উৰালি গো-
ইইক বন্দিকৈ ধৰ দিলে; পাচে সাত কটকিৰ
লগত বন্দিকৈ ধলেনি।

এক দিনা মহা বজা পৰ্বতৰ পৰা আহোঁতে
হাতি সালত দেখি, সাভোকো কাটিব দিলে।
উৰালি গোইইএও জাতো সাতৰ লগত ধলে।
এভেকেহে সাতৰ লগত আঠকো কাটিবলৈ
উৰিকা কোধবলৈ নিলে। কলিয়া কটকিএ বো-
লে, সাভোটোহে কাটিব দিচে, মই ইইভৰ
লগৰ ন হও, মোক আন দাইভেহে বন্দি
কৰিচে, শুধাণি নেৰাতে টকা জাছিলে, ধৰা-
খৰে টকা দি এৰাল, তাৰ পাচে লাজি কুকনে
সোধ পোচ কৰি জনাই পঠালে, বোলে, হই,
সজাজিভে সুনি আপুনিহে দিলে, পাচে সৰ্গ-
দেৱে কটকিক আনিব দিলে। পাচে উৰালি
গোইইয়ে কাটিবৰ কথা কলত সৰ্গদেৱে বহু
অসন্তোষ কৰিলে গোইইকো দাই ধৰি ধম্মি-
লে, বৈচাৰ বৰা সইহিয়াকো কাটিলে চাউ-
জাকো কাটিলে।

তদনন্তৰে বৰ গুরুএ সৰ্গদেৱত কলে, মোৰ
মানুহ এটা আহি ডাটি দিকিৰ বাজা কৈচেহি,
আমাক কুজক পুতি বজাল বিহুৰ আহিচে।
এই কথা মহা বজাই ভেলাইলৈ সুখি পঠালে;

ভেলাএ বোলে, মোক সৰ্গদেৱে এই কথা
ওপৰে ধৈচে, মই ই কথা জনাই নাই, বৰ
গুরুএ কেনেকৈ কই, মই নে জানো। পাচে
সৰ্গদেৱে বোলে, তোৰ জি কথা তাক কৰি,
তই ইকথা কেনেকৈ ক, এই দাই ধৰি বৰ
গুরু কটকিক কাটিলে। তাৰ পাচে সজাজিভে
তাৰ বংশৰ দাহকিয়া পুৰেকটিকে ভাৰে ধাই
কে মহা বজাক লেৱা কৰিবলৈ সজাজিভ লগত
পঠাই দিলে। পাচে সৰ্গদেৱে পৰ্বতিয়া বৰ
গোইইক তুলিব দিলে, গোইইয়ে বোলে, জি-
য়াপোক পঠাবৰ উচিত ন হই, কথা বাতাবো
পাৰ ন হই, লৰাও একো কথা নে জানে,
ইইভৰে মই কি কথা হয়, এই বুলি নু তুলি-
লে, পাচে সৰ্গদেৱে বৰ গোইইক ধম্মিলে।
বুৰা গোইইকে বৰ পাত্ৰকে তুলিব দিলে;
পাচে সৰ্গদেৱেই তুলিলে, হাতি ১ টা, ঘোৰা
২ টা, টাৰ, হাৰ, ৰূপ ২০০০ দি বিদাই দি-
লে। পাচত বৰ গোইইক ধৰ কৰি ডাঙ্গি-
লে। তাৰ পাচে মহা বজা লাজি কুকনক আগ্যা
কৰিলে বোলে, জেনেকৈ পাৰে উপাই কৰি
সজাজিভক ধৰি দিয়ক ভেলাইৰে কথা হৈ,
পাচে লাজি কুকনে ভেলাইক বুলিলে, তই
জেনেকৈ পাৰ সজাজিভক অনা আমিয়েৰে
কথা হবলৈ বুলি, যদি আহে আমালৈ বাজা
জনাৰি, আমিও নাকু হৈ উমানন্দৰ বালিলৈ
কে জাম, পাচে ভেলাই গৈ বৰ কুকনৰ আগ্যা
সজাজিভত কলে, তাই নেবাবেৰে দেখা দেখি
নতু ইও আৰু বুলিলে, যদি আহে আমা-
ৰে কথা বাজা হবলৈ, আমিও জাম উমা-
নন্দৰ বালিলৈ উঁও আহিব, তালৈকে এই
বাজা দিয়ে আমালৈ জনাৰি; সজাজিভে বোলে,
এক দিনা আমিও জাম। এই কথা ভেলায়ে
বৰ কুকনলৈ জনাই পঠালে। পাচে বৰ কুক-
নে কাজলি-মুখিয়া জত কুকন হাজৰিকিয়া
সৰাকৈ লগত লৈ উমানন্দৰ বালিত বহিলগৈ।
সজাজিভেও ৬০ কুৰি বৈচাবে আহি দেখা
দেখি হল। বামলৈ বুলি আহোমে কোনো
ধাৰ কৰে বুলি, বৰ কুকনে সজাজিভলৈ সোন
এলেৰ, কোঁটা ১০০, ধন, থকা ৩০ ধন, কলা

পাটয়া ৪০, গান্ধ ৭ টা। সজ্জাজিত দিলে, দলি-
চা ২০ খন, লজ্জৰি ২০, পামৰি ৪০ খন, ডাও
৪০ কুৰি, পোআল ২ খাব, সৰু ১৫৪১ মাছ
৫৩।'

সুৰ্জৰ উদই।

অৰ্থাত

লৰাবিলকৰ গিয়ান জনমোআ ধৰম উপদেশ।

সৰিলৰ বিসই।

১ আধ্য।

Peep of Day.—Chap. I.

হে প্ৰিয় লৰা সকল, তোমোলাকে আকাশৰ
মাজত সুৰ্জক দেখিচা। তাক কোনে আকাশৰ
মাজত ৰাখিচে?

ইহৰে ৰাখিচে।

তোমোলাকে হাত মেলি সেই সুৰ্জক ঢুকি
পাব পাৰা নে? ন হই, তাক নোআবোঁ।

সুৰ্জ তললৈ অহি ন পৰিলে কোনে ধৰি
আচে? ইহৰে।

ইহৰে আপোন সক্তিৰে ধৰি ধকাৰ কাৰনে
সি ন পৰে।

ইহৰে স্বৰগত বসতি কৰে; স্বৰগ সুৰ্জত-
কৈও বৰ ওখ।

তোমোলাকে ইহৰক দেখিবলৈ পোআ নে?
ন হই, তেঁওক দেখা নো পোআ।

তথাপি তেঁও তোমোলাকক দেখে, কিয়নো
ইহৰে সকলোকে দেখে।

ইহৰে প্ৰথমতে সকলোকে সৃজিলে, আৰু
তেঁও সকলোকে প্ৰতিপালন কৰে। ইহৰে
সুৰ্জক সৃজিলে, আৰু তেঁও দিনে দিনে পহৰ
কৰাই। ইহৰে বৰধুন সৃজিলে, আৰু তেঁও
বৰধাই। ইহৰে বতাহ সৃজিলে, আৰু তেঁও
ইয়াকে বলাই।

মোৰ প্ৰিয় লৰা সকল, ইহৰে তোমোলা-
ককো সৃজিলে, আৰু তেঁও তোমোলাকক জি-
য়াই ৰাখে।

তোমোলাকৰ সৰু সৰু সৰিল আছে; মূৰৰ
পৰা ভৰিলৈকে গোটেই গা সৰিল বোলে।

তোমোলাকৰ সৰু সৰিল জিয়া, সেই দৰে
সকলো বস্তু জিয়া নে? ন হই।

সিল জিয়া ন হই। কিন্তু তুমি সিলৰ বিচি-
না নো হোআ; সিল এডোখৰ আঁঠুলিহে
চোআচোন সি কেনে চোঁচা! তোমোলাকৰ সৰু
সৰিল তপত; কোনে তপত কৰিচে?

ইহৰে।

ইহৰে স্বৰগত বসতি কৰিলেও, তেঁও স্বৰ-
গৰ পৰা তললৈ চাই, তোমোলাকক জিয়াই
ৰাখিচে।

তোমোলাকৰ মুখৰ আগত হাত দিয়াচোন;
কি অহাৰ গম পাইচা?

নেহে তোমোলাকৰ উসাহ। তোমোলাকে
সদাই উসাহ লৈ থাক। জেতিয়া টোপনি-
য়াইচা তেতিয়াও উসাহ লৈচা; তোমোলাকক
উসাহ নো লোআকৈ থাকিব নোআৰা।

কিন্তু কোনে তোমোলাকক উসাহ দিএ

ইহৰে সকলোকে কৰে। ইহৰে তোমো-
লাকক এই সৰু সৰিল দিচে, আৰু তাকে
জিয়াই ৰাখি, উঠি লহি কুৰিবলৈ আৰু উসাহ
লবলৈকে দিচে। তোমোলাকৰ সৰিলৰ ভিত্ত-
ৰত হাব আছে, ইহৰে তাক সৰুত আৰু
টান কৰিলে। দেখাচোন, তোমোলাকৰ হাতত,
ভৰিত, গিঠিত, কোলত, অনেক অনেক প্ৰকাৰ
হাব দিচে।

ইহৰে তোমোলাকৰ হাববোৰক মজ্জাহেৰে
ঢাকি থৈচে, তোমাৰ মজ্জাহ কোমল আৰু
তপত।

তোমোলাকৰ মজ্জাহৰ ভিতৰত তেজ আছে;
আৰু ইহৰে বাজত চাল দিচে, আৰু এয়ে
তোমোলাকৰ সৰিলক ঢোলাৰ দৰে ঘেৰাই
আচে।

এতিয়া তেনে হলে তোমোলাকৰ হাব, মজ্জাহ,
তেজ, চাল, এই সকলো গাটো সৰিল বোলে।
তোমোলাকক এনে সৰিল দিয়াতে ইহৰ কেনে
দায়ালু হৈচে। তোমাৰ সৰিলত দুখ নে পাবা
বুলি মই আশা কৰিচোঁ।

তোমাৰ হাব ভাগিব নে? হই, ভাগিব
পাৰে। যদি তুমি ওখ চাইব পৰা পৰা,

নাই। গাঁবি জদি তোমাৰ ওপৰে আই ভেতিয়া ভাগিব।

জদি তুমি নবিয়া হোআ, তোমাৰ মজ্জা এই হৈ জাব, আৰু হাব চালব বাজে, প্ৰাই একো আৰু নে থাকিব।

বহু দিন নবিয়া হৈ থকা কোনো লৰা তুমি দেখিলা নে?

নবিয়া পৰা কেঁচুআ লৰা এটি মই দেখিলোঁ। তোমাৰ নিচিনা গাল মুখ তাৰ পূৰ ন হই, আৰু তোমাৰ দৰে মজ্জাহেৰে পূৰ হোআ হাতো ন হই, তাৰ প্ৰায়ে আটাই মজ্জা গল, আৰু তাৰ সৰু সৰু হাববিলাক কেৱল চালেৰে মাৰোন ঢকা হৈছিল, কিন্তু ইয়াৰে তোমাক সৰুত আৰু ভাল ৰাখিচে।

তোমোলাকৰ সৰু সৰিলবোৰ দুখ পাবলৈ কিমান ধিল হই!

জদি জুইত পৰে, ভেনে হলে ই পূৰি জাব; জদি ভপত পানি ইয়াৰ ওপৰত পৰে, ভেতিয়াও পূৰিব; জদি দ পানিত পৰে, আৰু তাৰ পৰা লগতে দু তুলিলে তুবি মৰিব, জদি কটাৰিএ কাটে, ডেজ ওলাব, জদি ডাঙ্গৰ চকুক তোমাৰ মূৰৰ ওপৰত পৰে, তোমাৰ মূৰ ভাগি চিগি জাব; জদি ওখ খিৰিকি দুআৰৰ পৰা পৰা, তোমাৰ ভিলি ভাগিব; জদি দিন চাৰেকলৈ নো খোআ, তোমাৰ সৰু সৰিল নবিয়া হব; তোমাৰ উসাহ বৰ, আৰু তুমি চেঁচা হৈ পাচে লগতে মৰা হবা।

তোমাৰ সৰিল কিমান দুৰ্বল, তাকে এতিয়া তুমি দেখিচা।

তোমাৰ আপোনাৰ সৰিল নবিয়া আৰু দুখ নো পোআকৈ ৰাখিব পাৰা নে?

তুমি আপোনাক দুখ নি দিবলৈ কাৰ্য্য কৰিবা, কিন্তু কেৱল ইয়াৰেই তোমাক সকলো আপদৰ পৰা ৰাখিব পাৰে। জুই, পানি, ঘা, খেউলা, আৰু সকলো প্ৰকাৰ নবিয়াৰ পৰা ৰখা পাবলৈ, জাহু পাৰি ইয়াৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কোআ, হে ইয়াৰ, মোৰ সৰু নিৰ্বলি সৰিল সকলো আপদৰ পৰা ৰখা কৰা; ইয়াৰে তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা সুনি, তাতে তোমাক ৰখা কৰিব।

ধৰম সাত্ৰক মান্য কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা।

A little Child's Reverence for the Bible.

“মোক ভই আৰু দুখে ধৰিচে, কিয়নো অধৰমি লোকে তোমাৰ সাত্ৰক অৱহেলা কৰে”।

কোনো এক সময়ত এটা সৰু লৰাই মাকে পচোআত চাবন কিনিবলৈ বজাৰলৈ গল; তাতে দোকানিএ চাবন জুখি এখানি ধৰম সাত্ৰৰ পাত এটি কালি তাতে চাবন ভোখৰ মেৰাবলৈ ধৰিলে। লৰাটিএ ইয়াকে দেখি আচৰিত মানি কলে, হে পোহাৰি, তুমি ধৰম সাত্ৰৰ পাত ফালিচা নে? তেতিয়া পোহাৰিএ কলে, ধৰম সাত্ৰ হইতো; ইয়াত নো কি জগৰ হল! লৰাটিএ সেই কথা সুনি বৰ মাফুত্তৰে পুনৰাই কলে, ধৰম সাত্ৰ কালি নষ্ট কৰা অতি অনুচিত। তাতে পোহাৰিএ সুধিলে, কেলেই অনুচিত হব? মই দোকানৰ কাম চলাবলৈ এই তুলাপাত কিনি আনিচোঁ। তেতিয়া লৰাই কলে, তেন্তে তুমি এই ৰূপে ধৰম সাত্ৰ নষ্ট কৰি থাকিচা; সেয়ে মোৰ হোআ হলে, কোনো মতে মই তাক নষ্ট ন কৰিলোঁহেভেন। এই কথা কোআত সেই তিৰিএ লৰাৰ মন উজাৱল হোআ দেখি উত্তৰ কৰিলে, মই জি দৰত এই সাত্ৰ কিনিবোঁ, তুমি সেই মান ধৰ দিলে ইয়াক লব পাৰিবা। তাতে লৰাই বুলিলে, তেন্তে বাক, মই ঘৰলৈ গৈ আইৰ পৰা পইচা খুজি আনোঁ। এনে কথা কৈ সি বেগতে ঘৰলৈ গৈ, মাকত পইচা খুজিলে। মাকে সুধিলে, কিহৰ নিমিত্তে পইচা খুজিচ? লৰাই সন্নিধান দিলে, মই বজাৰত চাবন কিনিবলৈ জাঁওতে পোহাৰিএ মোক চাবন জুখি দি ধৰম সাত্ৰ কালি তাৰ পাতৰে চাবন মেৰাই দিয়া দেখি কলোঁ, ধৰম সাত্ৰ কালি নষ্ট কৰা অতি অনুচিত কৰম। পাচে পোহাৰিএ মোত সেই পুখি বেচিৰ খুজিলে; তাতে ধৰম সাত্ৰ জেন নষ্ট ন হই এই হেতুকে তোমাত পইচা খুজিচোঁ। এই কথা সুনি তাৰ মাকে বুলিলে, হে মোৰ প্ৰিয় লৰা, মোৰ হাতত পইচা নাই, এই নিমিত্তে দিব নোআবোঁ। তাতে

লবাটিএ কাঞ্চি কাঞ্চি পুনৰৰাহ পইচা খুজিলে; কিন্তু মাকে পইচা নি দিয়াত লবাই আকণ্ড কাঞ্চি কাঞ্চি দোকানলৈ উলটি গৈ দোকানিত কলে হে পোহাৰি, মোৰ আই বৰ মুখিনি এই হেড়ুকে মোক পইচা দিব নোআবিলে; তথাপি মই কঁও, ভুমি ধৰম সাত্ৰ কোনো মতে নষ্ট ন কৰিবা, কিয়নো ধৰম উপদেশক লোকৰ মুখে মই সুনীচোঁ, বোলে, তাৰ মাজত ইহবৰ জিৱন ৰূপ বাক্য আছে। লবাব এনে কথাত দোকানিও কলে, ভুমি নে কাঞ্চিবা, জদি ইয়াৰ সমান জোখেৰে ভুমি আন ভূলাপাত আনি দিব পাৰা, তেতিয়া মই তোমাক এই পুৰি দিম। ইয়াতে লবাই আনন্দিত মনেৰে ভূলাপাত আনোঁগৈ বুলি, আপোনাৰ মাকৰ ওচৰলৈ লবি গল, আৰু দোকানিৰ কথা টক ভূলাপাত খুজিলত মাকে সকলো অকাৰ্জৰ ভূলাপাত বিচাৰি তাক দিলে; কিন্তু সেই ভূলাপাতে নু জুৰিব হেন জানি, গিয়াতি কুটুম্বৰ ঘৰলৈ গৈ আৰু ভূলাপাত ললে। সেয়ে তেতিয়া তাৰ সমান জোখেৰে ভূলাপাত হৈচে বুলি জানিলে, তেতিয়া দোকানিৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, হে দোকানি, ভূলাপাত আনিচোঁ। তাতে পোহাৰিও তাক জুখিলত ধৰম সাত্ৰতকৈও অধিক বৰ্হা পালে, তাতে লবাই হৰ্ষিত মনে এটাহ পাৰি কলে, এতিয়া ধৰম সাত্ৰ ধৰি মোৰ হল। পাচে সেই পোহাৰিৰ অনুগ্ৰহ জানি ধৰম সাত্ৰ হাতত লৈ মাকৰ ওচৰলৈ লৰ ধৰি গৈ অতি আনন্দিত মনেৰে বেলিএ বেলিএ কলে, মই ধৰম সাত্ৰ পালোঁ।

হে মোৰ প্ৰিয় লবা চোআলিবিলাক, সেই নক লবাটিৰ দৰে ইহবৰ সাত্ৰ হানি ন হবলৈ, আৰু তাক পাবলৈকো ভোমোলাকৰ মাজৰ কেইটাৰ উচাহ আছে! জদি সেই লবাব দৰে ভোমোলাকৰ মন হই, তেন্তে ভোমোলাকে অনন্ত পৰকালত ইহবৰ সন্তান হবা; কিয়নো জি লবা চোআলিএ ইহবৰ সাত্ৰ আৰু বাক্য মাৰ্য কৰে, তাকোঁ ইহবে আপোনাৰ পো জি বুলি, লবলৈ প্ৰতিগ্ৰা কৰিচে।

ৱ. ল. ক

খেঁহ লোকৰ ক্ৰিপা কৰোঁতা দেবি।

The Chinese Goddess of Mercy.

ওপৰে জি খেহবিলাকৰ ক্ৰিপা কৰোঁতা দেবিৰ মূৰ্তি লিখা হল, তাকে খেহবিলাকে হেজাৰ হতিয়া দেবি বুলি মাতে; কেতিয়াবা কেতিয়াবা এই মূৰ্তিত খনিকৰে বা সাঁচত কৰোঁতে লগাব পাৰে মানে হাত লগাই দিএ, কিন্তু এইটোত বাবে ধন হাত মাখোন দিচে। এই হাতবিলাকে মুখিত হোআবিলাকক উপকাৰ কৰিবলৈ পাবক হোআৰ চিন। ওপৰৰ মুখত হাতেৰে খেঁহ আখৰেৰে লিখা চক্ৰ সূক্তৰ নাম ধৰি আছে। ৰূপ হাতৰ নিচিনা হোআ মুখা-বেৰে কৰজোৰ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰি থকাৰ দৰে দেখাই। তাই আসনৰ ওপৰত থকা পদ্ম ফুলৰ ওপৰত বহি আছে।

সিহঁতৰ কোনোএ জদি নারত জাজা কৰিবলৈ ধৰে, সি আঁগৈএ স্বৰগৰ কুঁআৰি নামে জি এজনি ভিহোতা ল চাবেক বচৰৰ আগেয়ে জিয়াই আছিল, তাইৰ মূৰ্তিক পূজা কৰে, জেন তাৰ নাও সকলো আপদৰ পৰা বধ্যা পাই। জদি কোনোবো আপদ ঘটে, তেন্তে এই ক্ৰিপা দেবিক আৰাধনা কৰিব লাগে। জদি বিদ্যাত পাৰ্গত হব খোজে, তেন্তে গিয়ান দিওতা

দেহতাক পূজা করিব পাই। যদি নব্বিয়া
পরে ভেনে হলে ঐশ্বর দেহক পূজিব লাগে।
যদি আপোনাক পাশি বুলি জানি পরলোকের
সান্ত্বিত ভই করে, তেহে পৰিত্রান পাবলৈ বৃথ
দেহতাক নাম লৈ থাকিব লাগে। এই মৰে
খেহবিলাকে মিচা ভুল ভ্ৰান্তিত মৰনলৈকে
কুৰি মৰি আছে।

সেই মৰে আমাৰ এই দেহতো ন হই নে?
হই, দেওপূজকৰ আচাৰ বেহুয়াৰ আৰু অৰহু
সকলো দেহতে একে।

আমাৰ লোকও ভেনেকৈ সুখ পৰিত্র সৰ্ব-
বিয়পি সৰ্বলক্ষ্মিমান সৰ্বগিয়ানি পৰম ইশ্বৰৰ
অমুগ্ৰহ নিতে নিতে পায়ো, এনে জনৰ বিসয়ে
একো চিন্তা ন কৰি আপোন হাতৰে কুচিত
মূৰ্ত্তিবিলাক সাজে, আৰু জি একো কৰিব নো-
আবে, তাকে পৰম ইশ্বৰ বোলে, আৰু তাৰে
পৰা সকলো উপকাৰ পাইচোঁ বুলি ভাবে!
ইশ্বৰক পুতি এয়ে কেনে ভাৰি নিন্দা ভাৰি
চোআইক।

জ. ট.

মিচা কথাত ভই পোআ এক সক লৰাৰ কথা।

George Washington.

"গিয়ানি পুত্ৰই পিতৃক আনন্দিত কৰে"।

উত্তৰ আমেৰিকা দেশৰ খিয়াজিমন্ত জৰ্জ
ওয়াশিংটন চাহাব জেতিয়া চই বছৰ বয়সিয়া
হৈছিল, তেতিয়া বাপেকৰ পৰা এখনি সৰু হাত
কুঠাৰ পোআত তেঁও অতিসই সন্তোষ হৈ জি
ঠাইলৈকে জাই, সেই ঠাইতে চকুৰ আগত জি-
হুকে দেখা পাই, তাকে হাতৰ কুঠাৰৰ দোআ-
বাই কাটি কাটি থাকে। এই ৰূপে কৰোঁতে
কৰোঁতে বাহিলৈ গৈ তেঁওৰ বাপেকৰ অতি
চেনেহৰ এজোপা গচ কাটি পেলালে। তাৰ
পাচৰ দিনত তেঁওৰ বাপেক সেই বাহিলৈ জো-
আত কটা গচ দেখি মনত অতি দুখ পাই, কি-
হৰ নিমিত্তে কাটিলে বুলি মালিহঁতক সুধিলে;
মালিএ তাৰ কাৰন নে জানি একো উত্তৰ দিব
নোআবিলে। কিন্তু চাহাবে কলে, যদি কো-
নোএ মোক এই গচ কাটিবলৈ পক্ষাট টকা

ধন দিয়া হলেও, মই তাক নষ্ট কৰিব নি দিলোঁ-
হেঁতেন। এনে কালতে সেই লৰাটি হাতত
কুঠাৰ লৈ বাহিত ওলালত বাপেকে লৰাক
দেখিএই অনুমান কৰিলে, বোলে, ইয়েহে গচ
কাটি নষ্ট কৰিলে; সেই হেতুকে তেঁও তাক
মাতি সুধিলে, এই সুন্দৰ লৰ গচ জুপি কোনে
কাটিলে, তাক ভই জান নে? তাতে লৰাই
কিছু বেগি নিম্মৰ দি থাকি, লোলে গতিৰ মা-
তৰে কবলৈ ধৰিলে, হে পিত্তি, মই মিচা কথা
কৰ নোআবোঁ, ইয়াক আপুনি জানে, মইহে
এই কুঠাৰৰ দোআবাই গচ কাটিলোঁ। এনে
কথাৰ নিমিত্তে তেঁওৰ বাপেকে মনত হিন্ত
হৈ কলে, হে মোৰ পুত্ৰ পুত্ৰ, মোৰ কোলালৈ
আহা, তুমি মোৰ গচ কাটি নষ্টকৰিলা, তাতে
মই বেজাৰ নে পাও, কিয়নো তোমাৰ সত্য
কথাতে এই গচৰ মূলতকৈ হেজাৰ গুন অধিক
মূল্য মোৰ লাভ হল; জি হেতুকে ৰূপৰ কলি
আৰু সোনাৰ ফুল ধৰা গচতকৈও সত্য কথাত
অতি মুখ্য বুলি জানোঁ।

ন. ল. ক.

চুব কৰিবলৈ ভই কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা।

A Boy - feared to steal.

"ধৰ্ম্মি অধৰ্ম্মি দুয়ো লোকক ইশ্বৰৰ চকু-এ সহাই
দেখি আছে"।

কোনো এক দিনত এটি সৰু দুখিয়া
লৰাই কোনো ভাগ্যবতি তিৰিৰ ঘৰত কাম
কৰিবলৈ গৈছিল। পাচে সুন্দৰ সুন্দৰ আৰু
বহু মূল্য বস্তুৰ পাজ ধৰা এনে এটা কৌ-
ঠাত কাম কৰোঁতে, সেই সকলো আগবিত
বস্তু দেখিবৰ মনেৰে থিয় হল; এনে সময়-
য়ত হিৰাবে ডুসিত এটি সোনাৰ ঘৰি হাতত
ডুলি লৈ ওলোটাই পালটাই চাবলৈ ধৰি-
লে। এনেতে এই ৰূপ এটা ঘৰি জেৰ লোহ
হৰ, হঠাতে মনত এনে ভাবনা জনমিল।
খেনেকৰ পাচে লি আপোনাৰ মনতে বুলিব
ধৰিলে, মই ইয়াক লৰ খোজোঁ, কিন্তু জদি
লও, তেহে চোৰ হয়। পাচে ঘৰি লৰ-
লৈ বহকৈ ইচা হলত লি কলে, এতিয়া

মোক কোনোএ দেখা নাই, এই হেতুকে ভাল মতে লব পাৰিম; কিন্তু তেতিয়া তাৰ মনত এই ৰূপ কথা সঁজুৱিলে, কোনো মানুহৰ চকুএ মোক দেখা নাই হই, তথাপি পৰম ইশ্বৰ সৰ্ববিয়াপি, তেঁৱে নিচয়ে মোক দেখি আছে; যদি ইয়াক চুব কৰি নিও, তেন্তে তেঁওৰ আগত কেনেকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰিম? আৰু মৰন কালত বা কি ৰূপে সাধুনা পাম? এই হেতুকে মই কোনো মতেও ইয়াক ন লম; চুব কৰি ধনৱন্ত হোআতকৈ ধৰ্ম্মি হৈ দুখিয়া হোআই ভাল। ইয়াকে কৈ সেই ঘৰি মেজৰ ওপৰত ধৈ সি পুনৰাই কাম কৰিবলৈ ধৰিলে। এনে কালত তাৰ ওচৰৰ এক কৌঠাৰ মাজত সেই ঘৰৰ ভিৰি থাকি এই সকলো কথা সুনি আছিল, সেই নিমিত্তে তাৰ পাচৰ দিনত ভিৰিএ তাক মাতি কবলৈ ধৰিলে, তই কালি সেই ঘৰি কিয় ন ললি? তাতে লৰাটে বিচুৰ্তি হৈ ভিৰিৰ ভৰিত পৰি নিশ্চয় দি থাকিল। পাচে ভিৰিএ তাক বুলিলে, পৰম ইশ্বৰে অনুগ্ৰহ কৰি তোক চোৱ কৰা পাপৰ পৰা ৰখা কৰিলে, সেই কাৰনে তেঁওৰ নাম ধন্য হওক, আৰু ইয়াৰ পাচলৈ লোভৰ বিসয়ে সাৱধান হবি। কিন্তু তোৰ অকপট স্বভাৱৰ কাৰনে আজিৰে পৰা মই তোক মোৰ এটা চাকৰ কৰি ৰাখিলোঁ, তাত বাহিৰে অন বস্তু আৰু জিহত সকলো দোষৰ পৰা ৰখা পাব, এনে উত্তম কথা তোক লিকাম। এই কথা সুনিমত লৰাটে অভিনয় আনন্দ হৈ একো উত্তৰ দিব নোআৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। পাচে সেই ভিৰিএ আপোনাৰ প্ৰতিগাৰ দৰে লৰাৰ প্ৰতি কৰাত, সেই লৰা অভিনয় গুনৱন্ত আৰু উত্তম লোক হল।

হে মোৰ অতি প্ৰিয় লৰা গোআলিবিলাক, তোমোলাকে যদি ওপৰত কোআ এই দুটি লৰাৰ দৰে মিচা আৰু চুব কৰিবলৈ আৰু সকলো বিধ পাপলৈকে সৰ্বদৰ্শি পৰম ইশ্বৰৰ আগত ভই কৰা, তেন্তে তোমোলাকে সেই দুটি লৰাৰ নিচিনা প্ৰিথিৱিতে উত্তম লোক হবা, আৰু অনন্ত পৰলোকলৈ গলেও

ইশ্বৰৰ সুখত গাঁ পাবা। তাতে তোমোলাকৰ দুখ, ৰোগ, মৰন আৰু কোনো বিধ কেলেন ন হব, কিন্তু ইশ্বৰৰ আগত পৱিত্ৰ সূচি হৈ তেঁওৰ আনন্দৰ ভাগি হবা। এই কাৰনে মই তোমোলাকৰ হিত চিন্তা কৰোঁতা হৈ তোমোলাকক বিনয় কৰোঁ, তোমোলাকে সকলো কালতে সকলো পাপ আৰু অসুচি কৰম জেন ন কৰা, এই হেতুকে তোমোলাকৰ চকুৰ আগত ইশ্বৰলৈ ভই ৰাখা। ব. ল. ক.

হাকিম কালিক।

Hakim the Caliph.

হাকিম নামে কালিকে আপোনাৰ বাক ঘৰ কিছু বৰ্হাৱলৈ ইচা কৰি, তেঁওৰ ওচৰত থকা এক দুখিনি ভিৰিৰ মাটি এতোখৰ কিনি লবলৈ জ্ঞান কৰিলে; কিন্তু সেই দুখিনি ভিৰিএ আপোন পিত্ৰিৰ অধিকাৰ বেচিবলৈ অসম্মতি হোআত, আমলাবিলাকে বনেৰে কালিকৰ নামে সেই মাটি কাৰ্হি ললে। দুখিনি ভিৰিএ সেই অনিয়াই কৰমৰ কাৰনে নগৰৰ প্ৰধান বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ ওচৰলৈ গৈ গোচৰ কৰিলে; তাতে অধিকাৰে সেই কথা অতি ভাৰি হোআ বুলি, তেঁও এটা ধৈলা লৈ ঘোঁৰাত উঠি কালিকৰ ওচৰলৈ গৈ সেই ধৈলাটো তেঁও মক লোআ ভূমিৰ মাটিৰে ভৰাবলৈ কালিকৰ আগত মাগন কৰিলে। হাকিমে তেঁওৰ এই ৰূপ প্ৰাৰ্থনাত চমত্কাৰ হল, তথাপি মাটিৰে ধৈলাটো ভৰাবলৈ আগ্যা দিলে। ধৈলা জেতিয়া মাটিৰে পূৰ হল, তেতিয়া বিচাৰ কৰ্ত্তাই কালিকৰ ওচৰলৈ আহি আৰুও এই জাহা কৰিলে, বোলে, এতিয়া আপুনি মোৰ ধৈলাটো গাধৰ ওপৰত ভুলি নিবলৈ দিওক। তাতে হাকিমে এই অতি আচৰিত নিবেদনত অধিক বিস্ময় মানি কেৱল এই উত্তৰ কৰিলে, বোলে, এয়ে বৰ ভাৰি। তাতে বিচাৰ কৰ্ত্তাই অভিনয় লাহেৰে কালিকক ইয়াক কলে, বোলে, হে মহা ৰাজ, জি মাটি আপুনি বনৰ দোআবাই ভাব অধিকাৰ দুখিনি ভিৰিৰ পৰা কাৰ্হি ললা, তাব কেৱল অসল মাটি মাধোন এই মোৰ ধৈলাত

আচে; যদি আপুনি এই অলপ মাটিৰে ভাৰ সহিব নোআবিল, তেন্তে ইহবৰ সাধ্যাত বিচাৰ হোআ সমুদ্র সকলো মাটিৰ ভাৰ কেনেকৈ সহিব? সেই কথা সুনাত কালিকে তেতিখনে সেই দুখিনি ভিৰোভাৰ মাটি ওলোটাই দিলে।

আগ্ৰিপা বজা।

King Agrippa.

কেতিয়া আগ্ৰিপা বজা পৰ দেশত আছিল, তেতিয়া ঠেওৰ এক বন্দী তিবেৰিয়া কুমিয়া বাদস্যাৰ আগত ঠেওৰ বিৰোধে হিংসাৰ কথা লগালে। তাতে বাদস্যাই বজাক সি-কলিৰে বান্ধি ৰাজ দুআৰৰ সমুখত ৰাখিবলৈ আগ্য কৰিলে। সেই কাল সূৰ্যৰ বৰ তাপ হোআত আগ্ৰিপা বজাৰ অতি পিয়াহ লাগিল। সেই নিমিত্তে কালিগুলা নামে কোনো লোকৰ এক বন্দিক পানিৰ কলহ লৈ জোআ দেখি তাক মাতি অলপ পানি খাবলৈ ধুজিলে। তেতিয়া বন্দী অতি মান্য ৰূপে ঠেওক পানি খাবলৈ দিলে। তাতে আগ্ৰিপাই জল পান কৰি বৰ তৃপ্তি পাই তাক কলে, যদি মই মুকলি হব পাৰোঁ, তেন্তে এই টোপা পানিৰ কথা মই কেতিয়াও নে পাহৰিম। তিবেৰিয়া বাদস্যাহ মৰাৰ পাচে ঠেওৰ উত্তৰাধিকাৰি কালিগুলাই আগ্ৰিপাক মুকলি কৰি যিহুদি দেশৰ বজা পাতিলে। আগ্ৰিপাই এনে উত্তম পদ পাই বন্দীসালত পৰি থকা কালত ঠেওক জি এৰাটি পানি দিছিল, সেই কথালৈ নে পাহৰি পানি দিয়া বন্দীটক মতাই আনি আপোনাৰ ঘৰৰ সকলোৰে ওপৰত তাক অধিকাৰ পাতিলে।

এই ৰূপে আমাৰ প্ৰভুও কৈচে, বোলে, জি কোনোএ মোৰ নামেৰে এটি নিস্যক এৰাটি চেঁচা পানিকো দিএ, তাৰ কৰম কল কেতিয়াও নে হেৰাব-। আগ্ৰিপা বজাই জনেক সেই বন্দিক আপোনাৰ গোটেই ঘৰৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিলে, সেই ৰূপে আমাৰ প্ৰভুও ঠেওৰ নিস্যক প্ৰেম কৰা লোকক কৰিব এনে ন হই, কিন্তু সেই মানুহক অনন্ত পৰি-জাৰেৰে অধই সুখ দিব।

ন. ল. ক.

জৰ্মানি দেশৰ এক সাধু কথা।

A German Fable

হেৰোদ বজাৰ ৰাজ ঘৰত এজন চহকি মা-বুহ বাস কৰিছিল। ঠেও ৰাজ ঘৰৰ এক অধিকাৰ হৈ অনেক মূলিয়া মল মল আৰু বেজেনা বুলিয়া কাপৰ পিন্ধি, নিতৌ নিতৌ ঐহুজ হৈ আনন্দেৰে আছিল।

বহু দিন নে দেখা এনে ডেকা কালৰ মিত্ৰে দূৰ দেশৰ পৰা আহি, ঠেওক মৰ্জনা কৰিবলৈ ৰাজ ঘৰৰ অধিকাৰে এটা ভোজ জুগুত কৰি, আপোনাৰ আটাই মিত্ৰক নিমন্ত্ৰন কৰিলে। ৰূপৰ সোনাৰ মাইহাজত অনেক প্ৰকাৰ নিজোআ আহাৰ, আৰু অনেক দামৰ ভোগজৰাত পনিয়ালৰ বল সুগন্ধি তেল মেজত ধোআ হল। আৰু সকলোৰে নিমিত্তে আলহি সেরক হৈ গিৰিইতে মেজৰ এমুৰে চাই ললে; আৰু দূৰ দেশৰ পৰা অহা মিত্ৰৰ ঠেওৰ সোঁ হাতে বহিল। পাচে সিবিলাকে খাই বৈ পান কৰি তৃপ্তি পালে।

তেতিয়া আলহিএ ৰজাৰ ঘৰৰ অধিকাৰ সকলো মানুহবিলাকতকৈ সুখিয়া হই বুলি, ঠেওৰ ঐহুজৰ প্ৰসংসা কৰি নিবেদন কৰি কলে; তোমাৰ ঘৰৰ গৌৰৱ আৰু মান্যৰ সমান মোৰ গোটেই দেশতো পোআ নে জাব। কিন্তু ৰজাৰ অধিকাৰে এটা ডান্দৰ আৰু অতি সুন্দৰ বজা বহনিয়া টেঞ্জা মাইহাজৰ পৰা বাচি লৈ কলে, এই টেঞ্জা সোনাৰ মাইহাজত আছিল, তাৰ আকাৰ বৰ সুন্দৰ। এই কথা কৈ ঠেও আপোনাৰ ডেকা কালৰ মিত্ৰৰ হাতত টেঞ্জা দিলে। পাচে মিত্ৰে সেই টেঞ্জা কাটিলত দেখা, তাৰ মাজৰ পৰা এটা পোক ওলাল। আলহিএ ৰজাৰ অধিকাৰলৈ চালে; কিন্তু গৰাকিএ ডললৈ মুখ কৰি হমু নিয়াহ পেলালে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, টেঞ্জাটোৰ বাহিৰে জনেক কৈ দেখিবলৈ সুন্দৰ বহন, কিন্তু ভিতৰত পোকত বাজে একো ভাল পোআ ন হ'ল, সেই ৰূপে ৰজাৰ দেশ খনৰ ঐহুজ আৰু সঞ্চতিৰে পূৰ হ'লেও, ভাখাপি ঠেওৰ সাসনৰ

পোকৰ দৰে কোনো অনিয়াই আছে, বা ৰাজ্যৰ মাজত কোনো বিসম গুন থাকিব পাই ।

পৰিখাৰ বিবৰন ।

Temptation.

মানুহবিলাকে জিনান দিন এই সংসৰত বসতি কৰে, সিনান দিন পৰিখাৰ বস হৈ থাকে । ৰজা আৰু পুৰা, সৰু বা ডাঙৰ লোক, সাধু বা অসাধু, স্বামিন আৰু পৰব অধিন, দেশি বা বিদেশি, বগা বা কলা, প্ৰাই সকলো লোক পৰিখাৰ বস হৈ আছে । কিয়নো মানুহবিলাকৰ আনুস পৰিখাৰ নিচিনা হই । বিসেসকৈ খ্ৰিষ্টৰ সেৱকবিলাকৰ নানা প্ৰকাৰ চইতানৰ পৰিখা আছে, ইয়াক গিয়া-নি মানুহে জানে, আৰু আপোনাৰ মনত সদাই ইয়াৰ প্ৰমাণ পাই । পৰিখাত পৰিলে দুখৰ কালৰ নিচিনা হই, কিন্তু সকলো বি-সইত সাধু মানুহৰ সুখ আছে; জেনেকৈ নিল অতি সতিন হই, সেই ৰূপে পৰিখা অতি কঠিন ন হলে সাধু মানুহৰ চিন পোআ নে জাই । মানুহবিলাকক জি ৰূপ পৰিখাই জুৰি আছে, তাক ক্ৰমে লিখিম ।

ধৰম সাত্ৰৰ মাজত অনেক সাধু লোকৰ পৰিখাৰ কথা লিখা আছে । অতি মানৱন্ত পুৰুষ আব্ৰাহাম আপোনাৰ দেশ এৰি জোআ কালত আৰু আপোনাৰ নিজ পুত্ৰক ইশ্বৰৰ আগত বলিদান দিয়াৰ আগতে পৰিখা পোআ হ'ল । কোনোবিলাক পৰিখাত পৰি অনেক দুখ পাই । কোনোএ পৰিখাক জই কৰি তাৰ বস ন হই । যোচেকে হলে পৰিখাক জই কৰিলে; আনুৰ নামে এজন মানুহক জি ৰূপ পৰিখাই জুৰি আছিল, তাক নুঅৰিলে আমাৰ মনত অতিসই ভই স্নমে । আমাৰ ত্ৰান কৰ্তা পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্ট এই জগতত অৱ-তাৰ হৈ চইতানৰ বোআবাই নানা প্ৰকাৰ পৰিখা পোআ হ'ল; এই কথা ধৰম সাত্ৰত লিখা আছে ।

খ্ৰিষ্টীয়ান মানুহ চেষ্টাৰ হৈ নে থাকিলে, চইতানৰ পৰিখাই নিবিলাকক দুখ দিবলৈ

চল পাৰ । এই নিমিত্তে জি কোনোএ খ্ৰিষ্টৰ তকত হবলৈ মন কৰে, সি সৈন্যৰ দৰে আ-পোনাক জুগুত কৰোক, আৰু অস্ত্ৰ সত্ৰ লৈ সি আপোনাক জুগুত হবলৈ কাৰ্য্য কৰোক । কিয়নো চইতান সত্ৰএ চল পালে আপোনাৰ চোকা বান পেলাই দিব, জিহেৰে সি অনেকক নাস কৰিলে, আৰু সৰহ মানুহক সি সৰিলত দুখ দিলে । যদি খ্ৰিষ্টীয়ানবিলাকে আপোনাৰ প্ৰভুএ দিয়া অস্ত্ৰ লৈ পৰিখাৰে সৈতে জুখ কৰে, ভেনে হলে নিচইকৈ জই হ'ব, কিয়নো ঠেওৰ অস্ত্ৰ দুখৰিয়া চোকা তৰোআলৰ নিচিনা হই, তাৰে অসংখ্যা সত্ৰ নাস হৈচে । সেই সত্ৰ-বিলাকৰ মাজত অনেক খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি বিশ্বাসিবিলাকৰ লগত মিলি আছে, সেই নিমি-তে সিহঁতক কোনোএ হিংসা কৰিব নোআৰে; আৰু জিহেৰে চইতানৰ পৰাক্ৰম নাস কৰিব পাৰে এনে উপাই নিবিলাকে বিচাৰি ফুৰিচে, এই নিমিত্তে আমিও তাক জই কৰিবলৈ উপাই বিচৰা অতি প্ৰয়োজন হই । কিন্তু খ্ৰিষ্টীয়ান-বিলাকে ইশ্বৰে দিয়া বাক্য ৰূপ অস্ত্ৰত ভাৰসা কৰি জুখ ন কৰিলে, আন কোনো উপায়েৰে তাৰ পৰিখা জই কৰিব নোআৰে । জিবিলাকে জুখ ন কৰে নিবিলাক অৱলো পৰিখাত পৰিব, কিয়নো পৰিখা কৰা জন অতি বলৱন্ত আৰু সাহিয়াল । ইশ্বৰৰ পুত্ৰক অৰ্থাত ইশ্বৰক পৰি-খা কৰিবলৈ তাৰ ভই ন হ'ল, কিন্তু ঠেও তাক এই কথা কলে “ যোৰ পাটলৈ গুচি আ চইতান । ”

মানুহবিলাকৰ মনে ৰজাৰ দৰে ডাঙৰ হবলৈ ইচ্ছা কৰে, তাতে চইতানে চল পাই নানা ৰূপে লোভ দেখাই, আটাইৰে মনক আপো-নাৰ বস হবলৈ টানে । জেতিয়া জুতিয়া চিন্তেৰে চইতানৰ কৰম তাৰ ইচ্ছা পূৰ নৰে, জেতিয়া সি নিবিলাকক সকলো বিধ দুখ কৰম কৰিবলৈ নিজেজন কৰি বিচৰে আপো-নাৰ বস কৰে ।

চইতানে মানুহবিলাকক নিতে নিতে পৰিখা কৰিচে, তাক জই কৰা অতি কঠিন কৰম হই, তাক আমি নিচইকৈ জাৰিঠো, কিয়নো তাৰ

অল্প বয়স চোকা; সেই চইতানে অস্থিৰূপে আহি আমাক টাৰ বস কৰিচে; কিন্তু আমি নিৰ্বলি আৰু সক্তি হিন হলেও, আমাৰ সেনাপতি সক্তিমন্ত আৰু পৰাক্ৰমি; তেঁওঁ জিবিলাকে ভাৰসা কৰে, সিবিলাক কেতিয়াও নিৰ্বল নহই। জিবিলাকে নিৰ্বল নহল, সিবিলাকে চইতানৰ পৰিখা জই কৰি এতিয়া স্বৰ্গত অনন্ত সুখ ভোগ কৰিচে। জেনেকৈ লিখা আছে, “জিবিলাকে ইয়ৰত প্ৰেম কৰে, সিবিলাকৰ নিমিত্তে জি জি জুগুত কৰিচে, তাক চকুৰে দেখা নাই, কানৰে শুনোঁ নাই, আৰু মানুহবিলাকৰ মনত নো সোমাল।”

সেই সেনাপতি আগৈ জেনেকৈ আপোনাৰ সেনাবোৰৰ সহাই হৈ, সকলো সত্ৰৰ হাতৰ পৰা জই কৰি নাজাৰ অধিকাৰ পাতিলে, সেই ৰূপে তেঁওঁ ভাৰসা কৰাৰিলাকৰ সহাই হবলৈ এতিয়াও জুগুত হৈ আছে। এই নিমিত্তে আহি আমি আন কোনো পথে ন গৈ জি চেক পথ সেই পোনে জাঁও, আৰু আমাৰ জান কৰ্তাৰ ধোজে দি চলোঁক; তাতে পৰিখা কৰা জনে যদি আমাক পথত লগ পাই, তেনে হলে আমি আমাৰ অস্ত্ৰ দেখাই দিম, অৰ্ধাত ধৰমৰ কথা দেখুওৱাম। আৰু আমাৰ সক্তিমন্ত সেনাপতিৰ আগত সক্তিৰ নিমিত্তে নিবেদন কৰিম। জেতিয়া আমি চেতন হৈ নে থাকোঁ, আৰু আমাৰ সবিল নিৰ্বলি হই, আৰু আমাৰ সন্ত সেনাপতি আৰু জুধৰ অস্ত্ৰ সন্ত নে থাকে তেতিয়া এই কথা পৰিখা কৰা জনে দেখি সি আমাক পৰিখা কৰিবলৈ আমাৰ ওচৰলৈ আহিব। এই ৰূপে জিমান দিন আমি এই সন্তাৰত বসতি কৰোঁ, সিমান দিন পৰিখা কৰা জনে আমাক পৰিখাত পেলাবলৈ উপাই কৰিব। এই নিমিত্তে আমাক এই তেজ মজ্জা থকাবিলাকৰ মাজত কোনো নিস্তাৰ কৰিব পাৰে আৰু আমাৰ সত্ৰৰ লগত কোনে জুধ কৰিব? “একোনে চিন্তা ন কৰি কিন্তু সকলোতে গুন কৰ্ত্তন কৰি, নিবেদন আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ দোআ-বাই তোমোলাকৰ নিবেদন ইয়ৰৰ আগত জমাৰ। তাতে সকলো সিমানৰ অগম্য ইয়ৰ

দিয়া জি সান্তনা সেই সান্তনাই যিচু খ্ৰীষ্টত তোমোলাকৰ চিত আৰু মন বখা কৰিব।”

“হে ভাইবিলাক, সেসত কৈচোঁ, প্ৰভুতে আসুই লৈ তেঁওৰ মহিমা সক্তিৰে বলন্ত হোআ। চইতানৰ কান্দ নিবাৰন কৰিবলৈ সমৰ্থ হবৰ নিমিত্তে ইয়ৰৰ সকলো সাজ পিন্ধা কিয়নো আমি তেজ মজ্জা থকা মানুহে সৈতে জুধ ন কৰোঁ, কিন্তু পুহান আৰু বলন্ত ভুত আৰু জগতৰ একাৰৰ অধিকাৰ, আৰু আকাশত থকা পাপ আত্মা, এই সকলোএ সৈতে আমি জুধ কৰিচোঁ। এই হেতুকে তোমোলাকে দুখৰ কালত সিহঁতক নিবাৰন কৰিবলৈ আৰু সকলোকে সিধি কৰি থিৰে থাকিবলৈ সমৰ্থ জেন হোআ, এই নিমিত্তে ইয়ৰৰ সকলো সাজ লব। সত্যৰে কঁকাল বান্ধি, ধৰমৰ বুকুৰি পিন্ধি, সান্তনা কৰা সূত বাজাৰ উপজুক্ত পই-জাৰ ভৰিত দি থিৰ হৈ থাক। বিসেসকৈ জিহেৰে তোমোলাকে পাপ আত্মাৰ সকলো অগ্নি সব নুমাৰ পাৰিবা, এনে বিশ্বাসৰ বাক ধৰ। আৰু পৰিজানৰ কিৰিটি, আৰু আত্মাৰ তৰোআল, অৰ্ধাত ইয়ৰৰ বাক্য লোআ।”

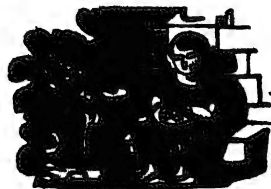
অ. চ. ক.

কুভাবনা।

Bad Thoughts.

কুভাবনা বাধ ভালুকতকৈও অতি বৰ সত্ৰ, কাৰন আমি হিন্দু সত্ৰবিলাকৰ পৰা জাঁ-ডৰি থাকিব পাৰোঁ, কিন্তু কুচিন্তা সকলো চাইতে, আৰু সকলো পোনে আমাৰ মনৰ ভিতৰত সোমাবলৈ উপাই কৰি থাকে। যদি এটা বাটি পানিৰে মুখলৈকে পূৰ হৈ থাকে, তাত আৰু বাকিলে ন ধৰে কিন্তু বাগৰি পৰি জাই, সেই দৰে ভোমাৰ মন উত্তম চিন্তাৰে পূৰ কৰি ধোআ; তেহে কুচিন্তা সোমাবলৈ চাই নে পাই পৰি জাব।

জ. ট.

ভেঁটি দিয়াৰ অসুভ ফল।

Fatal Effects of a Brbe.

ভুৱক দেশৰ এক দুখিয়া মানুহৰ ঘৰ বাৰি
তাৰ চহকি চুবুৰিয়া এটাই কাৰ্ছি ললে।
তাতে মাটি বাৰি আপোনাৰ হই বুলি প্ৰমান
বুজাবৰ কাৰনে সেই দুখিয়া মানুহৰ হাতত
পটা আদি সকলো আছিল, কিন্তু তাৰ সৰু
সেই পটা আদি মিচা বোলাবৰ নিমিত্তে
অনেক মিচা সাধিক ধন দি আনিলে, আৰু
গোচৰত জই হবৰ কাৰনে কাজিকো পাঁচ স
টকা ভেঁটি দিলে।

পাচে ভেঁটিয়া সোধ আসনৰ আগলৈ গোচৰ
আছিল, ভেঁটিয়া দুখিয়া মানুহটে তাৰ সকলো
কথা সোধাৰ আগত কৈ বুজালে, আৰু পটা
আদি সকলোকে দেখাই দিলে, কিন্তু তাৰ
প্ৰমান বুজাবৰ নিমিত্তে কোনো সাধি দিব
নোআবিলে। তাৰ সৰুৰ কালে অনেক মিচা
সাধি থকাত সি আপোনাৰ গোচৰৰ তাৰ
সিহঁতৰ গাত পেসাই দিলে, আৰু দুখিয়াটে
তাৰ ঘৰ বাৰি হই বুলি স্বৰূপ প্ৰমান দিব
নোআবিলে, ইয়াকে কৈ কাজিক ভিক্ৰি কৰাব-
লৈ মিনতি কৰিলে।

ইয়াতে কাজিক জি পাঁচ স টকা ভেঁটি
পাইছিল, তাকে আসনৰ তলৰ পৰা উলিয়াই
অভিসই কোপেৰে অনিয়াই কৰা চহকি মা-
নুহটৰ মুখলৈ চাই কলে, বোলে, দুখিয়াই
আপোনাৰ গোচৰৰ স্বৰূপ প্ৰমান দিবলৈ তাৰ
সাধি ন হলেও তথাপি তোৰ গোচৰ জে
স্বৰূপ ন হই, তাৰে মই এই পাঁচ স সাধি
দিচোঁ; ইয়াকে কৈ কাজিক দুখিয়া মানুহৰ
কালে গোচৰ ভিক্ৰি কৰিলে।

সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ ভগাৰ বিবৰন।

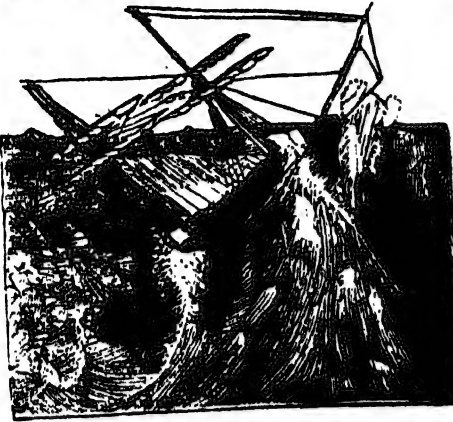
A General Account of Ship-wrecks.

বচৰি বচৰি অনেক হেজাৰ জাহাজ সাগৰৰ
ওপৰত নষ্ট হই, আৰু বহু লোকৰ প্ৰানো
হেৰাইচে। কেতিয়াবা বজুপাতৰ দোআৰাই
জাহাজত জুই লাগে, আন সময়ত জাহাজৰ
বান্ধনি সালৰ পৰাই জুই লাগি জাহাজ পোৰে,

জাহাজৰ ভৰি আৰু পালবোৰত জুই লাগি
বেগতে পুৰি জাই, সেই কাৰনে জুই নুমা-
লৈ বৰ টান। ভেঁটিয়া জাহাজত জুই লাগে,
ভেঁটিয়া তাত থকা মানুহবোৰে আপোনা আ-
পোন প্ৰান ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰনে জাহাজৰ
চকি ম্ৰেজ, কাঠৰ পাট ছেয়ে ছিহৰে পাট
তাকে পানিলৈ দলিয়াই পেলাই দিএ, তাৰ
পাচে আপুনিও সাগৰৰ মাৰুতলৈ জাপ মাৰি
উটি থকা কাঠ ম্ৰেজ আদিত ধৰে। আটাই
জাহাজত গাই পাতি তিনি চাৰি খন সৰু নাও
থাকে, পাচে ভেঁটিয়া জাহাজত জুই লাগে
ভেঁটিয়া তাৰ মানুহবোৰে সেই সৰু নাওবোৰ
জদি জুই লগাৰ আগেয়ে সাগৰত পেলাব
পাৰে, তাতে উটি জাই, কিন্তু কেতিয়াবা মানুহ-
বোৰে জাহাজৰ পৰা নাও উলিয়াব নোআবে,
সেই নিমিত্তে জুইত পুৰি মৰে। জাহাজত
জুই লগাৰ নকচা ইয়াত দিয়া হৈছে। তাৰ
মানুহবোৰে জাহাজ এৰি সৰু নারত উচি
আচে, আৰু সিহঁতৰ আগতে আন জাহাজ
আচে, এতিয়া সিহঁতক সেই জাহাজৰ ওপৰ-
লৈ তুলি লব। কিন্তু যদি তাৰ ওচৰত
কোনো নাও নে থাকে, তেন্তে সিহঁত সৰহ
দিনলৈকে সাগৰৰ ওপৰত থাকিব লাগে; আৰু
জদি লিবিলাকে খাবলৈ একো বস্তু নে থাকে,
ভেঁটিয়া কেনে ৰূপে জ্বিৰ পাৰে?

সাগৰৰ ওপৰত অতি ভয়ঙ্কৰ ৰূপে ধুমুহা মাৰে, তাতে বহু জাহাজ এই ৰূপে নষ্ট হই। বৰ চৌ লাগি জাহাজ দুডোখৰকৈ ভাগি জো-আৰ নকচা এই।

কেতিয়াবা ৰাতি আৰু কুঁঅলিৰ নিমিত্তে নে দেখা হোআত জাহাজ পাৰৰ ওচৰলৈ জাই, তাতে সিলও বা বালিচটত লাগি জাহাজ ভাগে। সিলনি ওচৰলৈ ৰাতি জাহাজ জোআৰ নকচা তনত দিয়া হৈছে এতিয়া সিও নষ্ট হব।

প্ৰান বখ্যা কৰা নামে, কাপৰত বৰ গচৰ এটা লগাই সজা চালৰ মোটৰ নিচিনা মোট, বহু মানুহে জাহাজত বা নাৱত ফুৰোঁতে লই। পাচে জেতিয়া মানুহ পানিত পৰে, তেতিয়া তাক গাত মেৰাই ৰাখে, তাতে সি মানুহটোক পানিৰ ওপৰত ওপজাই ধৰি, কিয়নো তাৰ ভিতৰত আগেয়ে বতাহ সুমাই, সেই বতাহৰ গুনেৰে মানুহক পানিত ওপজাই ৰাখে। জিবিলাকৰ এনে বস্ত্ৰ লগত থাকে, সি পানিত ভল নে জাই। জিটে প্ৰান বখ্যা কৰা মোট লৈছে, এনে মানুহৰ নকচা ইয়াত দেখা, একেটা মোটেই ভিন্নটা মানুহক ৰাখিছে; সিহঁতে ওচৰত জা-

হাজ দেখি ভুলি নিবৰ নিমিত্তে জাহাজৰ মা-নুহক আপোনাকে দেখাবলৈ ততন কৰিছে

বহু জাহাজ নগৰৰ পৰা মেলি গৈ পাচে কেতিয়াও তাক দেখা নে পাই, আৰু তাৰ বাতাকো নু সূনে। সেইবোৰ নিচয়ে কডো-বাত নষ্ট হই, আৰু তাৰ সকলো মানুহৰ প্ৰানো হেৰাই। জিবিলাক মানুহৰ জাহাজ নষ্ট হোআত মহা সমুদ্ৰৰ ওপৰত সৰু নাৱত উঠি আচে, সিহঁতৰ মূৰ ঢাকিবলৈ একো চৈ নাই। সাগৰৰ পানি লোনা হোআত সিহঁতে তাক পিব নোআবে, সেই মানুহৰ লগত অলপ ভাল পানি আৰু গোটা চাৰেক পিঠা মাথোন আচে।

জিবিলাক মানুহ-সৰহ দিন একো নো খো-আকৈ পানিত থাকিল এনে মানুহৰ কলা আমি পাইগৈ। তাতে সিবিলাকৰ মাজৰ এটাক মাৰি ধাবৰ হেতুকে গুটি বুজুআ বুজি কৰে, জিটৰ গাত গুটি পৰে, তাকে মাৰি অৱসেস থকাবোৰে খালে।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

আমি অকনোদইত জি জনৰ বিবৰণ অকনোদইত দিছিলো, সেই ডিউক অক ওএলিঙন চাহাবক, তেঁওৰ দেশি লোকে অতি মৰ্জতা কৰিচে।

ডিউক অক ওএলিঙন চাহাবৰ নামেৰে নাম দি এটা ইকুল সাজিবলৈ আৰম্ভন কৰিচে: সেই ইকুলতে মিডু হোআ অধিকাৰ-বিলাকৰ লহাবোৰে বিনামূল্যে বিদ্যা নিকিবলৈ জাব পাৰিব।

ইকুল সাজিবলৈ ২০,০০,০০০ টকা ভুলিব লাগে।

মহা বানিএ দিচে ২৫০০০
প্ৰিঞ্চ আলবৰ্ট মহা কোঁঅৰে দিচে . ১২৫০০
কলিকতাৰ লৰ্ড চাহাবে দিচে . . . ২৫০০
কোঞ্চলৰ ভাগি লোকে দিচে ১৫০০

জিবিলাকে এই ইকুলৰ নিমিত্তে কিবা দিবৰ ইচা কৰে, সিবিলাকে কলিকতাৰ গবৰ্ণমেণ্টৰ চেফ্টেটবলৈ পঠালে পোআ জাব।

বৰ ফুকনৰ তিৰোতাই জি মচলমানৰ ভাত খালে, সেই কথাৰ পুৰষ ভাগ গন্ত জানোআৰি মাহৰ অকনোদইত চপা হৈচে; তাৰ পাচত জি ঘটিল তাক এতিয়া জিহা হব।

গুআহাটিৰ পৰা প্ৰি পুৰাল চক্ৰ দালে লিখিচে, পুৰুষে কোঁজদাৰিৰ গোচৰত সেই ভি-বি চোৰ মচলমানক অপৰাধি হেন জানি, জীভুত হৰ্জচন চাহাবে ২০০ মূল টকা জৰিমনা কৰিলে; পাচে সি টকা দিব নোআৰাৰ কাৰনে ৬ চই মাহ কাটক দিচে, আক মিচিলৰ সেনত গুচৰিয়াক কলে, দেআনিত গোচৰ কৰিলে দাৰিৰ টকা পাব পাৰিব।

জিলা কামৰূপৰ অন্তৰ্গত পৰগনে ধৰ্মপুৰৰ বানেকুটি নামে এখান গাঁৱত, পুহ মাহত দুটা মানুহ এৰি জুৰিৰ নিমিত্তে দাবিলৈ জীওতে দুয়োকে বাধে ধৰি খালে; পাচে সেই গাঁৱত থকা, বাল্য, ব্ৰিধ, জুৰা, সকলো লোকে বিয়াকুল হৈ গৈ মানুহ দুটাৰ মাথৰ

এটা মৰি পৰি থকা দেখিলে, নিটোৰ লকে দেখা নে পাই সিহঁতৰ তিৰোতা, লৰা, চোআ-লি, ভাই বন্ধু আদি কৰি সকলোএ কান্দি কাটি, হাঁহাকাৰ কৰি থাকিল।

এই নগৰ নিবাসি, ডাইনি নামে এটা মানুহে আন দুটা মানুহে সৈতে লগ হৈ এক কৈয়াৰ নায়েৰে চালন লৈ ক্ৰমে ক্ৰমে উজাই বিশ্ব-নাথৰ ওপৰ ভোজ খোআ নামে চাপৰিৰ সমিণ পাওতেই বাতি হল দেখি, ভাতে নাও বাধি অতি দুমেৰে জোআৰ কাৰনে নি-চিহ্ন হৈ জিনিও জনৰ মূৰটি আহিল; সেই সময়ত নথিৰ দাঁতিৰ ওচৰত থকা কেতবোৰ মটকে গোট খাই দা, আটি, চুৰি কটাৰি আদি লৈ সেই নাথৰ টাকৰি কাটি বন্ধু জাত ভুলি অৰ্থা অৰ্থি হোআত গুৰিয়ালে সাৰ পাই চৈ দাকি মূৰ ভুলি চাঁওতেই মটকহঁতে সহি-বি পাই মানুহটক দাৰে কোৰ মাৰি কাটিলে; কিন্তু সি পুনৰাৰ মাতিব নোআৰি ধৰ কৰ কৰোঁতে সি দু জনে সাৰ পাই চকু মেলি চাই বহু লোক দেখি পানিত পৰিল, পাচে সিহঁতে সকলো বন্ধু লুট কৰি নিলে; এতিয়া বাতি পুআ হল, তেতিয়া জিলালৈ গৈ এতলা দিলত দাবোগা, বকচি জমায়াব, বৰকান্দাজ আদি কৰি সকলো ভইনাত হৈ বিচাৰ কৰিচে; এতিয়া গুআহাটিৰ পৰা উক্ত কৈয়াও গৈচে।

গুআহাটি নগৰত কাগুন মাহৰ ১৭ তাৰিখৰ পৰা নিতৌ নিতৌ জুই লাগিচে;

১৭ তাৰিখৰ বাতি পুঁঅতি নিলা বৰ কাট-কৰ বৰকান্দাজইতৰ চুবুৰিত জুয়ে ১১। ১২ টা মান ঘৰ পুৰিলে।

১৮ তাৰিখ বেলা ৪ বজাৰ সময়ত কৰ্ণা-নি বাগিচাৰ কুলিহঁতৰ আন্দাজ ৩০। ৩৫ টা মান বহা পুৰিলে।

১৯ তাৰিখত বেলা ৪। বজাৰ কালত লাখ টকিয়া গাঁৱৰ ৭।৮ টা মান ঘৰ অনেক বন্ধু-সৈতে পোআ গল।

২০ তাৰিখৰ বাতি ৯ বজাৰ সময়ত জি বনোৰাম ফুকনৰ ঘৰত জুই লাগি খান

চাউল, মিঠাই, আদি অনেক অনেক উত্তম বস্তু হানি হ'ল; আৰু পোআল, সোন, হিৰা, মুকুতা, ৰূপকে আদি কৰি অনেক অলঙ্কাৰ থকা পেৰা এটি চুৰ কৰি নিচে, তাক বিচাৰি পোআ নাই, সৰ্ব মুঠে ১০,০০০ এক অজুত টকাৰ বস্তু নষ্ট পালে।

২১ তাৰিখ বেলা আন্দাজ ৩১১ বজাৰ সময়ত উগ্ৰভাৰা দেৱালৰ ওচৰত থকা আমোলা পটিৰ অনেক ঘৰ পুৰিলে।

২২ তাৰিখত বেলা আন্দাজ ২ বজাৰ সময়ত জীকুত হেৰিয়ত চাহাবৰ কুলিইত্তৰ ৪৪। ৪৬ টা মান বহা পুৰি গল। এতিয়া গুআহাটিৰ প্ৰাই সকলো লোকে অতি বিস্ময় হৈ আপোম আপোম ঘৰ বাৰি, বস্তু বেহানি, জ্বলন কৰি থৈ গাঁৱত ভতেৰেহে আছে।

বৰ্তমান মাহৰ ৫।৬ তাৰিখত আন্দাজ ১০।১১ বজাৰ সময়ৰ পৰা সন্ধিয়ালৈকে সুদা বতাহ অভিসই টান হোআৰ কাৰনে উত্তৰ পাৰৰ আমোলাইত পাৰ হ'ব নোআৰি প্ৰাই ৮।৯ বজালৈকে ৰাতি বালিত থাকি দৌও খ্যান্ড হ'লতহে পাৰ হৈ গৈছে, পুহ মাহৰ কুঁঅলি জি ৰূপ, সেই দৰে বালি আৰু ধুলাৰে অন্ধকাৰ হৈছিল; সেই বতাহ কেঁচু-আ লৰা চোআলিৰ পেটত সোমাই পেট বৈ বঁতিয়াই প্ৰায়ে ৮।৯।১০।১৫। দিনলৈকে অতি পিৰা হৈ প্ৰাই ২ ভাগ মৰিচে ১ ভাগহে জিচে।

বৰ্তমান বছৰৰ, আঘোন, পুহ, মাঘ, এই তিনি মাহত উত্তৰ পাৰৰ ধৰ্মপুৰ, খাভা, এই দুই পৰগনাত ৬।৭ মানুহ বাঘে খালে।

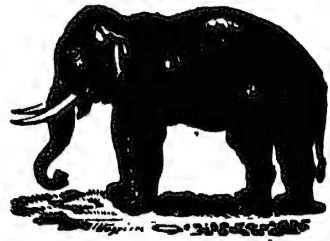
খাভা পৰগনাৰ এটা মানুহ ৰাতি খান চুৰ কৰি কিছু কটোভেই বাঘে পাই খালে, পাচে ৰাতি পুআ খান কাটিবলৈ জোআ মানুহে তাৰ কাপৰ, কাচি, হোলোজা বাৰি চিনি পাই অলঙ্কাৰ কৰি থাকিল।

দৰজত বনৰিয়া হিংসক জন্তু সৰহ হোআৰ কাৰন গবৰ্ণমেণ্টে সেইবোৰক মৰাৰ নিমিত্তে মানুহবিলাকৰ হাতত হিলৈ দিচে।

কলিকতাৰ বাবু আৰু গিয়ানি লোকবিলাকে বিধৱা মাইকি পুনৰ বিবাহ হ'ব জেন পাৰে, এই বিষয়ে আলচ কৰিচে। বিধৱা মাইকিৰ স্বামি মৰাৰ পাচে আৰুও জে বিবাহ হ'ব নো-আৰে এয়ে উত্তম কাৰন নহ'ই। এই দম্ভৰ উদ্ধাৰ কথা সুনিলে আমি আনন্দ পাম। খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰে কৈচে, জেতিয়া মাইকিৰ স্বামি মৰে, তেতিয়া তাই আনে সৈতে বিবাহ হ'ব পাৰে; কিয়নো মৃত্যু হোআ স্বামিএ সৈতে তাই আৰু বন্ধন নহ'ই, কিন্তু আনে সৈতে বিয়া সোমাব পাৰে, আৰু জলৈকে ইচা তালৈকে জাব পাৰে।

ওপৰত দিয়া কথা লিখাৰ পাচত আমি সুনীচো, বোলে, বাবু লোকে কলিকতাত সভা পাতিলে, আৰু বিবেচনা কৰা কথা থিৰ হ'বৰ কাৰনে বানাবচত থকা মহা পণ্ডিতবিলাকৰ তলৈ সেই বিষয়ৰ ভাৱ পঠাই দিলে।

লতানিল নিবাসি তনুৰাম নামে এগৰাকিৰ বৰ পেৰাৰ ভিতৰৰ পৰা তলা নে মেলাকৈ ৩৬২৬ টকাৰ অলঙ্কাৰ চোৰে নিলে অকল মেলা ল'ব পেৰাটি পালে।

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ যোং সিব্ৰসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে। আনিতৈ দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১। চমহা।

THE OROUUDOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibtagor Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

স্বৰ্ণমোদৰ

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৪।

VOL. VIII.

SIBSAGOR APRIL, 1853.

NO. 4.

গোট গোট হোআ আখৰেৰে প্ৰথমে চপা পাত।

Cotton 2 and 4 are just food from movable types

চাপাখানাৰ বিদ্যা প্ৰকাশ নো হোআ কালত মানুহৰ মনৰ ভাবনা ডেউকা নাই কিয়া চৰাইৰ দৰে আছিল, জগতৰ সকলো ফালে দি উঠি উৰিব খুজিছিল, কিন্তু পথা হিন। পণ্ডিতবিলাকে কাপেৰে লিখাতে বেগাই চলি নোআৰিলে; সিবিলাকে দিনে দিনে বচৰে বচৰে বহি লিখি থকাত বহু সুমেৰে অনেক দিনৰ মূৰত-

হে পুথিবোৰৰ নকল কৰিলে। সেই কালত পুথিবোৰ বহু মূলিয়া আছিল; কেৱল ধনিবিলাকেহে কিনিব পাৰিছিল; দুখিয়া মানুহে হুলে ৩০ বচৰ মান কৰম কৰি তাৰ সকলো পন সাঁচি থৈ এখান পৰম সাক্ত কিনিব পাৰিছিল। আৰু এটা মানুহে এখান নতুন নিয়ম সাক্ত পুথি পাই, বহু মূলিয়া হেন জানি ডাক সোনৰ পেৰাতহে সুমাই ৰাখিছিল।

পাচে ইস্বৰৰ অনুগ্ৰহত গিয়ান বাৰ্হিবলৈ খৰিলত ১৪৩৫ সনত, অৰ্থাত ৪১৮ বচৰৰ

আগৈয়ে জ্ঞানি দেশৰ চাউৰেনটিএচ নামেৰে একন বৃধিমন্তু গিয়ানি চাহাবে গচৰ চালত আশ্বৰ কাটি জোঁটাই জোঁটাই কথাবিনাক বানান কৰিলে। পাচে মহি লগাই তুলাপাতত চাপিলে। এই ৰূপে জগতৰ মাজত জি আটাইতকৈ উপকাৰি পুথান বিদ্যা, সেয়ে পুথমে গচৰ চালৰ আশ্বৰৰ পৰাই পুকাশ হৈ ওলাল।

তাৰ পাচে গটেনবৰ্গ আৰু ফষ্ট চাহাবে কাঠৰ আৰু সিহৰ আশ্বৰ কৰিলে, তেতিয়াৰে পৰা নন পুথি অতি সিয়ে সিয়ে কৰিব পৰা হোআত তাক অলপ ধনতে পোআও হল। আৰু সকলো পুথিৰ মাজত ধৰম সাত্ৰ আটাইতকৈ আগৈয়ে চপা হলত, ধনবন্ত দৰিদ্ৰ সকলো লোকে সেই সাত্ৰ পুথি পাই অতি আনন্দিত হবলৈ ধৰিলে।

ফাষ্ট দেশৰ ষ্টাৰ্চবৰ্গ নগৰত এটা পিতলৰ স্তম্ভ আছে, তাতে সুকিয়া আশ্বৰেৰে চাপাৰ বিদ্যা পুকাশ কৰা গটেনবৰ্গ চাহাবৰ মূৰ্তি লিখি থৈছে; তেঁওৰ এটা হাতত চাপা কৰা সালৰ জন্তু; আন হাতত সাত্ৰ পুথি; সেই পুথিতে “তেতিয়া পহৰ পুকাশ হল,” এনে কথা লিখা আছে।

কিন্তু আমাৰ এই কালত চাপা কৰমৰ বিদ্যা অতি উত্তম আৰু আচৰিত হৈছে, কিয়নো আমেৰিকা দেশৰ নুয়ৰ্ক নগৰত একে মিনিটত ৩০০, আৰু যণ্টাৰ মাজত ২০,০০০ সন্মাদ পত্ৰ চাপিব পৰা হো চাহাবৰ এনে এটা জন্তু আছে।

চাপাখানা বিদ্যা ওলোআৰ আগৈএ ইউৰপৰ মানুহবিলাক অগিয়ান এক্কাৰত মজি আছিল; কেৱল অলপ মান লোকেহে লিখা পৰা জানিছিল, প্ৰায়ে গিয়ান লোপ হৈ আছিল। কিন্তু চাপা কৰম পুকাশ হোআৰ পাচে নানা, ৰূপ বিদ্যাৰ বিনয়ে পুথিবোৰ হবলৈ ধৰিলত, তেনেকৈ আগৈএ অগিয়ান এক্কাৰত মজি আছিল, সেই ৰূপে এতিয়া বিদ্যাৰ পুকাশ হোআত মোটেই জগত পহৰ হৈ পৰিল।

চাপা কৰমৰ দোআৰাই সকলো পুকাৰ কথা

সঁচা নে মিচা তাক বেগতে জনা হই, কিয়নো কোনো বিদ্যাৰ নিমিত্তে পুথি জুগুত হৈ চপা হলে, সেই পুথি সকলো ঠাইতে পুকাশ হলে, সি সঁচা নে মিচা তাক অনেক বিচাৰ কৰি চাব পাৰে; আৰু আপোনাৰ আপোনাৰ অভিপ্ৰাইৰ দৰে তাৰ বিচাৰো কৰে; এই ৰূপে বিদ্যা জে স্বৰূপ সেয়ে পুকাশ হই। জদি চপাৰ কৰম পুকাশ ন হলেইডেন, তেতিয়া মানুহবিলাকৰ অভিপ্ৰাই জানিবলৈ বৰ টান হলেইডেন।

চপাৰ দোআৰাই ভাল কৰমৰ পুথিবোৰ নষ্ট ন হৈ সদাই থাকে। গ্রিক আৰু ৰুমিয়বিলাকৰ পুথিবোৰ কেৱল হাতেৰে লিখা আছিল; আৰু নানা দেশৰ উপদ্ৰুও, জুধ, বিগ্ৰহতে সেই পুথিৰ অনেক লোপ হল; কিন্তু চপাৰ কৰম আৰম্ভ হলত জি পুথি কোনো ৰূপে নষ্ট নো হোআকৈ থাকিল, সেই পুথি সদাই থাকিব। কিয়নো সেই পুথি ইমান সম্প্ৰা চপা হৈছে, আৰু ইউৰপৰ নানা দেশত বিয়াপি গৈছে, সেই কাৰন সকলো আৰ্হি কোনো ৰূপে লোপ হব নোআবে। আৰু চপা বিদ্যা হবৰ পৰা কোনো কৰমৰ পুথি লোপ হোআ নাই। পূৰ্বে চপা কৰম নো হোআতে নানা দেশৰ লোকবিলাকৰ পূৰ্ব কালৰ বংশাৱলি তেনেই লোপ হল; আৰু পূৰ্ব কালত লিখা ইতিহাস এনেকৈ নষ্ট হল, জে সিহঁতৰ উপৰি পুৰুষবিলাক কি নামেৰে পুথ্যাত আছিল, তাক সিহঁতৰ সন্তানবোৰেই নে জানে; আৰু আগৰ কালৰ অনেক পুথি হিন্দু অধ্যাপকবিলাকৰো নষ্ট হল, সেইবিলাকৰ নামহে সূনা হই; এতিয়া অৱশ্যে জি জি পুথি আছে, সেই আটাইবোৰ জদি চপা হই, তেন্তে সি সদাই থাকিব; জি ৰূপ ৰাজিকি মুনিৰ নাম চিৰজিবি হৈ আছে।

নাথু চোৰ ত্ৰিতি কৰাৰ কথা।

A virtuous Thief.

লন্ডনৰ কালে আৰাগঞ্জ নামে নগৰে দি
বাতি এখন ধনৱন্ত মানুহ অকলৈ গৈছিল;
এনেতে এটা চোৰ আহি ঠেঙক বুলিলে, তো-
মাৰ গাৰ চাল কাপৰ জোৰ এই ঠাইতে সো-
লোকাই ধোআ। তাতে সেই ধনৱন্ত লোকে
আপোনাৰ গাৰ চাল কাপৰ বহু মূল্য। হো-
আতো ভই লাগি তাক সোলোকাই ধৈ জাব-
গৈ ধৰিলে; পাচে চোৰে আকও বুলিলে,
তুমি জে জোআ, তোমাৰ হাতত ৰূপ পইচা
কিমান আছে? এই কথা সুনি ধনৱন্তে ধম-
কি বৈ কলে, মোৰ লগত সবহু ধন নাই,
অকল এটকা ৰূপ চই অনা পইচা মাত্ৰ আছে।
চোৰে বুলিলে, তেন্তে তাকো তাতে ধো-
আ। ধনৱন্তে সেই দৰেই আপোনাৰ হাতৰ
ৰূপ পইচা তাতে থলত পাচে চোৰে বুলিলে,
মোৰ ৰূপ পইচাৰহে প্ৰয়োজন; মই তাক
ললোঁ, কিন্তু আপোনাৰ চাল কাপৰ আপুনি
গাত লৈ জাওকগৈ; মই ডকাইত ন ইও,
আমাৰ গাৰৰ দুৰ্জনবোৰে মোৰ এনে অৱস্থা
কৰিলে, সেই কাৰনে পৰিয়ালে সৈতে তিন দিন
অনাহাৰে থাকি বৰ দুখ পাইচোঁ, এই কা-
ৰনে দুখত পৰি চোৰ ত্ৰিতি কৰিবলৈ আহি-
চোঁ। ধনৱন্তে চোৰৰ এই ৰূপ বেৰহাৰ আৰু
দুখ দেখি তাক বুলিলে, তুমি যদি মোৰ লগত
মোৰ ঘৰলৈ জাব পৰা হলে, মই তোমাক
আৰু অলপ সবহুটক দিব পাৰিলোহেঁতেন।
চোৰে সেই কথাতে বিশ্বাস কৰি ধনৱন্তৰ লগত
ঘৰলৈ গলত ঠেঙ তাক পাঁচ টকা ৰূপ দিলে,
আৰু কলে, যদি তুমি মাহে তিন টকাকৈ
দৰমহাত মোৰ লগত চাকৰ থাকা, তেন্তে মই
আগলৈকে প্ৰতিপাল কৰিব পাৰোঁ; তেতিয়া
চোৰে বুলিলে, মহাচই, মাহে তিন টকা দৰ-
মহাৰে মই কাল ৰক্ষিৰ নোআবোঁ; এই কা-
ৰন আপুনি জে অৱগ্ৰহ কৰি এই আপদৰ
সময়ত মোক পাঁচ টকা ৰূপ দি উপকাৰ
কৰিলে, তাতে মই পৰম সন্তোষ হলোঁ, আৰু
আপোনাৰ এই উপকাৰো মই স্মৰিম; ইয়া

কে কৈ সেই মানুহে নাথু বেৰহাৰে আপো-
নাৰ ঘৰলৈ গুটি গল।

খ্ৰীষ্ট পাদুৰি দাইবলি চাহাব ত্ৰিভূ হোআ।

Death of the Rev. G. C. Double.

নগাঁৱৰ পৰা অতি অসন্তোষৰ এই বাত্ৰা
পালোঁ; খ্ৰীষ্ট পাদুৰি দাইবলি চাহাবৰ দেহ
বাৰে ২১ তাৰিখত মাউৰ লাগি, চাৰি ঘণ্টা
বজাৰ পৰা গিয়ান হেৰাই, বহু পিৰা পাই,
বুধ বাৰৰ ৰাতি পূজা চই বজাত প্ৰান চাৰি
পৰলোক প্ৰাপ্ত হল। সেই পুত্ৰ আৰু মান্য-
ৱন্ত চাহাব জৰ্মানি দেশৰ পৰা আহি আমাৰ
এই অচম দেশৰ ভালা সিকি, জি ৰূপে লো-
কৰ উপকাৰ হব পাৰে, তাকে সদাই চিন্তি
আছিল। বিলেসকৈ সভ্য পৰম ইহবক জনাৰ
গিয়ান, আৰু অনন্ত পৰম আত্ম পাবৰ উপায়,
তাকে লোকক জনাবলৈ পৰিশুম কৰি আছিল।
আৰু এই দেশৰ লৰাবিলাকো আগলৈ জেন
আন আন দেশৰ লোকবিলাকৰ দৰে গিৰানি
আৰু বৃথিমন্ত হব পাৰে, এই নিমিত্তে ঠেঙ
ঠায়ে ঠায়ে উত্তম ইচ্ছুল পাতিবলৈ মন কৰি-
ছিল। মৰনৰ সময়ত ঠেঙৰ মনৰ কথা, আৰু
আন আন কথা কৰলৈকো সক্তি নে থাকিল;
তথাপি ঠেঙ জে ওপৰ পৰিত্ৰ থান পালে,
আৰু সৰ্বভি কাললৈকে পৰম ইহবৰ ঐহৰ্জৰে
ঐহৰ্জমই হব ইয়াক আমি নিচইক জাৰি
আচোঁ; কিয়নো “জিবিলাকে পুত্ৰৰ আনুইত
থাকি মৰে, সেই মৰাবিলাক ধন্য,” ইয়াকে
সান্ত্বে কই।

ম.

কিমান বাজিচে ?

What O'clock is it ?

যদি চাই কিমান বাজিচে, তাক জানিবলৈ সৰু কালতে মোৰ পিড়িএ এদিন মোক মাতি-লে; জি ঠাঁটাই মিনিটবিলাক আৰু ঘণ্টাবিলাক দেখাই, আৰু তাত লিখা সকলো অঙ্ক-বিলাক দেখাই বুজাই, মই এই সকলোকে জানিলোঁ।

তাৰ পাচে মোৰ প্ৰিয় পিড়িএ মোত কলে, হে মোৰ প্ৰেমৰ পুত্ৰ, দিনৰ সময়ে জানিবলৈ তোমাক মই লিকালোঁ; এতিয়া তোমাৰ আত্মসৰ সময়ে জানিবলৈ তাকে তোমাক লিকোআৰ মোৰ প্ৰয়োজন।

এই কথা সুন মই আচৰিত মানিলোঁ, আৰু মোৰ পিড়িৰ সেই গুপ্ত কথা ভাজিবলৈ মই বৰ ইচা কৰিলোঁ।

পাচে ডেও মোত কলে, বোলে, মানুহৰ আত্মসৰ সংখ্যা ৭০ বছৰ, ইয়াকে সাত্ৰে কই। কিন্তু আমাৰ আত্মসৰ অতি অনিচই, কি জানি তোমাৰ আত্মসৰ এদিনো আৰু নে থাকে; যিহেতু জেনেটক বাবে ঘণ্টাৰ ভাগ কৰি লিখা আছে, তেনেকৈ আমাৰ আত্মসৰ ৭০ বছৰকো বাবে ভাগ কৰিলে, তেন্তে ভাগে প্ৰতি প্ৰাই সাত বছৰ পৰে, আৰু তোমাৰ নিচিনা জ্ঞাত বছৰিয়া ল'ৰাৰ আত্মসৰ এক ঘণ্টা বাজিচে। তেতিয়া ডুমি ১৪ বছৰ বয়সিয়া হোআ, তেতিয়া তোমাৰ আত্মসৰ দুই ঘণ্টা হ'ব; এই ৰূপে ২১ বছৰ বয়সিয়া হলে আত্মসৰ তিনি ঘণ্টা, ২৮ বছৰ বয়স হলে, আত্মসৰ চাৰি ঘণ্টা; ৩৫ বছৰ বয়স হলে, আত্মসৰ পাঁচ ঘণ্টা; ৪২ বছৰ বয়স হলে, আত্মসৰ চই ঘণ্টা; আৰু ইহাৰে তোমাৰ প্ৰান বৰ্ণা কৰিলে, ৪৯ বছৰ বয়সিয়া হলে, আত্মসৰ সাত ঘণ্টা বাজিব। এই ৰূপে ডুমি সদাই তোমাৰ আত্মসৰ সময়ে বুজিব পাৰা,

আৰু যদিহে তুমিয়েই তোমাৰ আত্মসৰ কাল তোমাক সোঁতাব।

ধৰম কথাৰ সন্মাদ।

Religious Intelligence.

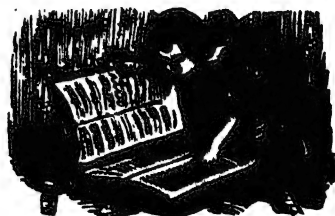
নানা বিধ ধৰম আচৰন কৰা

লোকৰ সংখ্যা।

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমৰ লোক, ৩০,০০,০০,০০০
 যিহুদি ধৰমৰ লোক, . . . ৪০,০০,০০০
 মচলমান লোক, . . . ১০,০০,০০,০০০
 হিন্দু ধৰমৰ লোক, . . . ১২৪০,০০,০০০
 বোধ ধৰমৰ লোক, . . . ৩০,০০,০০,০০০
 পাৰচি, চিক আদি লোক, ১৪,৫০,০০,০০০
 সৰ্ব মুঠে প্ৰিধিৰিত নিবাস
 কৰা লোকৰ সংখ্যা, ৯৭৩০০০০০০।

কলিকতা মহা নগৰৰ মাজত ১৮১১ সৰু-ৰে পৰা ধৰম সাত্ৰ প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে “কলিকতা অক্সিফেলি বাইবেল চচাইটি” নামে এক সমাজ পতা হৈছে। তাৰ দোআ-বাই তাৰত বহিসৰ বিবিধ ভাষাতে ধৰম সাত্ৰ লিখা আৰু চপা হোআত ৫৫০০০ চই অঙ্কত পাঁচ হেজাৰ পুথি বিনামূল্যে বা অলপিয়া মূল্যেৰেই বেচি, দেশ বিদেশলৈ বিলোআ হৈছে।

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমৰ বিষয়ে নানা প্ৰকাৰ পুথি প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে “কলিকতা খ্ৰিষ্টিয়ান ব্ৰেক এণ্ড বুক চচাইটি” নামে এক ধৰম সমাজ ডেৰ কুৰি মান বছৰৰ আগেয়ে স্থাপন কৰা হ'ল। তাৰ মাজতে বৰ্জালি, হিন্দি, আৰু উৰ্দু আদি আন আন ভাষাৰে ৩০০০-০০০ ত্ৰিচ লাখ ব্ৰেক, অৰ্থাত সৰু সৰু পুথি এই চচাইটিৰ দোআবাই চপা কৰা হৈ দেশ বিদেশে বিনামূল্যে বিলোআ হৈছে। ন. ল. ক.

য়োচেফ বন্দিমানৰ পৰা মুকলি হোআ ।

Lesson. XV.—Joseph Released from Prison.

মিচৰ দেশৰ মহা বজাৰ কথা তোমাত কলোঁ । জি দেশত যোচেফ আছিল, তেঁৱে সেই দেশৰে বজা, তেঁওৰ নাম কাৰো, তেঁওৰ অনেক বন্ধি আছিল । তেঁও সিংহাসনত বহি থাকি সুন্দৰ বস্ত্ৰ পিন্ধিছিল । তেঁওৰ ডিঙিত সোনাৰ হাৰ, হাতত আঙ্গটি, আৰু মূৰৰ ওপৰত সোনাৰ কিৰিটি পিন্ধিছিল । তেঁওৰ ঘৰেই সুন্দৰ, আৰু অনেক ঘোঁৰাৰে চুনা বাজ বহুত উঠি ফুৰিছিল; আৰু জাঁওতে সকলো মানুহে মাটিত পৰি তেঁওক সেৱা কৰে । এক ৰাতি সেই মহা বজাই দুটা আচৰিত সপোন দেখিলে; জি দেখিলে, তাক মই ঠেও সূনা ।

সপোনত তেঁও এখন নদিৰ পাৰত থিয় হৈ থাকোঁতে, সাতোটা চিকন আৰু পূৰ হোআ গৰু নদিৰ পৰা ওলাই ঘাঁহ খাবলৈ ধৰা দেখিলে; এয়ে অতি সুন্দৰ দৰ্শন আছিল, কিন্তু তাৰ পাচে আকও সাতোটা অতি এলাগি আৰু শ্বিন হোআ গৰু ওলাই, সেই আগৰ চিকন আৰু পূৰ হোআ সাতোটা গৰুক গিলি পেলালে; তথাপি আগৰ দৰে শ্বিন হৈয়েই থাকিল । তাকে দেখি বজাই সাৰ পালে ।

তাৰ পাচে বজাৰ টোপনি খবিলত আকও সমাজিক দেখিলে; তাতে একোপা গচত ভাল সাতোটা ধোক; আৰু তাৰ পাচে বতাহত সুকুআ আৰু পাতল সাতোটা ধোক ওলাই সেই ভাল ধোকবোৰক খাই পেলালে ।

কাৰোএ এই দুটা সমাজিক দেখি বৰ আচৰিত মানিলে, আৰু তাৰ অৰ্থ বুজিবলৈ বৰ ইচ্ছা কৰিলে । আৰু জি মানুহে সমাজিকৰ কলিতা দিব পাৰে, এনে মানুহবিলাকক বিচাৰি আনিবলৈ বজাই ৰাতি পুআই তেঁওৰ বন্দিবোৰক আগা দিলে । অনেক গিয়ানি লোক আহিল, তথাপি বজাৰ সপোনৰ কলিতা দিব নোআহিলে । বজা বৰ অসন্তোষ হ'ল, কিন্তু তেঁওৰ কি উপাই ?

পাচে বাট ধৰাৰ মনত যোচেফৰ কথা পৰিল; সি অনেক দিনৰে পৰা তেঁওক পা-

হৰি আছিল, এই নিমিত্তে তেতিয়া অসন্তোষ পালে, আৰু বজাৰ আগত কাল, আন্ধাৰ মোৰ দাই মোৰ মনত পৰিচে । হে মহা বজা, আগৈএ আপোনাৰ চাক্ষমাইক আৰু মোকো আপুনি শ্বৰু কৰি পোতিকাৰ ঘৰৰ বন্দিমানত ৰাখিছিল; তাতে থাকোঁতে চাক্ষমায়ে ময়ে দুয়ো দুটা সমাজিক দেখিলোঁ; তাতে এটা ডেকা মানুহে আমাৰ সমাজিকৰ কলিতা কৈ বুলিলে, চাক্ষমাই কোঁচি জাব, কিন্তু মই মুকলি হ'ম; পাচে সেই দৰে ঘটিল; চাক্ষমাইক কোঁচি দিয়া হ'ল, কিন্তু সেই ডেকা মানুহে কোআৰ দৰে মই পুনৰাই আপোনাৰ বাট ধৰিবলৈ অনুগ্ৰহ পালোঁ । তেতিয়া সেই ডেকা মানুহক বন্দিমানৰ পৰা আনিবলৈ কাৰোএ আগা দিলে ।

তাতে বজাৰ বন্দিবোৰে গৈ বন্দিমানৰ ৰখিয়াত কলে, আমি যোচেফক বজাৰ আগ কৰা-বৰ নিমিত্তে নিবলৈ আহিচোঁ, কিয়নো তেঁওৰ আগত বজাৰ কিছু কথা কবলৈ আছে ।

এনে কথা সুনাত যোচেফৰ অতি আনন্দ হ'ব পাই, কিয়নো ইয়াৰে তেঁওৰ প্ৰাৰ্থনা সুনিলে, ইয়াকে তেঁও দেখিলে । যোচেফৰ কাপৰ অতি বিলম্ব হোআত বজাৰ সাধ্যাত হবলৈ অজোগা; এই হেতুকে বন্দিবোৰে উত্তম বস্ত্ৰ পিন্ধাই তেঁওক বজাৰ আগ কৰালে । তেতিয়া বজাই যোচেফত কলে, তুমি সপোনৰ অৰ্থ কব পাৰা, ইয়াকে সুনিচোঁ । তাতে যোচেফে উত্তৰ দি বুলিলে, মই আপুনি সমাজিকৰ অৰ্থ কব নোআবোঁ, কিন্তু মোৰ ইচ্ছাৰে দেখাব পাৰে, আৰু তেঁৱে মহা বজাৰ সপোনৰ কলিতা কৈ দেখাব, ইয়াকে মই নিচয়ে জানোঁ । তেতিয়া কাৰোএ তেঁওৰ দুই সমাজিক, অৰ্থাত সাতোটা গৰু, আৰু সাতোটা ধোকৰ কথা যোচেফৰ আগত কলে ।

বজাই সমাজিকৰ কথা কৈ এঁটালত, যোচেফে সন্নিধান দি কলে, আপোনাৰ দুয়োটা সপোনৰ একে অৰ্থ । তাৰ ঘটৰ লগা কথা এই; পাচৰ সাত বছৰত বহু সন্ধ্যা বাৰ্হিব; কিন্তু তাৰ পাচৰ সাত বছৰত পুৰাই একো সন্ধ্যা ন

হব। সাতোটা পূৰ গৰু জি দেখিলা, সেয়ে বহু সন্ধ্যা হোআ সাত বছৰক বুজাই; আৰু সাতোটা খিন গৰু জি দেখিলা, সিও সন্ধ্যা নো হোআ সাত বছৰক বুজাই। লগতেই ঘটৰ লগিয়া কথা বুজাবৰ হেতুকে ইহৰে ভোমাক এই দুই সমাজিক দেখালে।

বাৰু, ভেস্তে বজাই কবিব লগিয়া কৰম কি? প্ৰথমে বহু সন্ধ্যা হব; পাচত প্ৰাই একো সন্ধ্যা ন হব। যোচেকে বজাক এই আলচ দিলে, বোলে, সন্ধ্যা নো হোআ কালৰ নিমিত্তে বহু সন্ধ্যা হোআ কালত কেতখনি সঁচি বাখিৰা। আৰু জি মানুহে বহু সন্ধ্যা সঁচি ভঁৰালত বাখিব পাৰে, এনে এটা বৰ গিয়ানি মানুহ বিচাৰা; ইয়াকে ন কৰিলে, পথাৰত সন্ধ্যা ন বহা কালত পুজা লোক মৰিব।

বজাৰ সমাজিকৰ অৰ্থ কোআ হেতুকে যোচেকে বজা বৰ সন্তোষ হ'ল। যোচেকে কোআ কথাৰ বজা আৰু ঠেওৰ সকলো মানুহে বিশ্বাস কৰিলে। ভাঙে কাৰো বজাই ঠেওৰ মন্ত্ৰিবিলাকত কলে, যোচেকৰ সমান গিয়ানি মানুহ মই কত পাম? ঠেওকে সন্ধ্যা সঁচি খোআৰ ভাৰ দিম।

ভেতিয়া কাৰোএ যোচেকত কলে, মোৰ সকলো মানুহক সানন কৰিবলৈ তুমি মোৰ সহাই হবা। জেনেটক মোৰ আগগা সিবিলাকে মানে, ভেনেটক ভোমাৰো আগগা মানিব; আৰু মোত বাজে তুমি প্ৰধান হবা। ভেতিয়া কাৰোএ আপোনাৰ হাতৰ আঙ্গটি সোলোকাই যোচেকৰ হাতত দিলে; ঠেওৰ নিচিনা সুন্দৰ বাজ বজ্জ, আৰু সোনাৰ হাৰো পিন্ধালে। আৰু উঠি কুৰিবলৈ বজাৰ সুন্দৰ বধ দিলে, আৰু সকলো লোকে দেখা পোআ মান্নিকে ঠেওক প্ৰনাম কৰিবলৈকো আগগা কৰা হ'ল।

সেই দৰে যোচেকক প্ৰধান অধিকাৰ কৰা হ'ল; কিন্তু ঠেও এলাহতে কাল নি নিয়াই। সন্ধ্যা গোটাৰ কাৰনে সাত বছৰলৈকে সকলো দেশতে কুৰি চায়ে চায়ে বৰ বৰ ভঁৰাল সাজি, ডাক সন্ধ্যাবে পূৰ কৰি ধলে। ভোজন পান কৰি খাওঁতে ঠেওৰ কাল নে ধোআই সডতে লোকৰ হিত চিন্তা কৰি আছিল।

বন্দিমানৰ পৰা ঠেও মুকলি হ'ল, এই হেতুকে ঠেও ইহৰক অধিক ক্তি ধন্যবাদ কৰিলে। ঠেওৰে বাজ বজ্জ পিন্ধাৰ কাৰনে আনন্দ কৰা নাই, কিন্তু সন্ধ্যা গোটাআত লা-কৰ উপকাৰি হ'ব, এই কথাতেই অধিক আনন্দ আছিল। ঠেও এজনি কন্যা বিবাহ কৰিলে, আৰু দুটি পুত্ৰও হৈছিল; তথাপি আপোনাৰ চেনেহৰ পিতৃক সঁজুৰি আছিল, আৰু কোনো এক দিনত ঠেওক দেখিবলৈ পাব, এনে আশা কিৰিছিলে। ঠেওৰ আপোনাৰ সৰু ভাই বে-নিয়ামিনকো সঁজুৰিলে, আৰু ঠেওৰ ভায়েক-বিলাকে জেনে ডাক বধ ন কৰি বা গাঁতত বে-পেলাই, কিন্তু সিহঁতৰ অধৰম কৰমৰ নিমিত্তে অসন্তোষ পালে বুলি ঠেওৰ এনে আশা আছিল। ঠেওৰ ভায়েকবিলাকলৈ ঠেও খজ ন কৰিলে; কিয়নো মিচৰ দেশত সন্ধ্যা গোটা-বৰ কাৰনে সিহঁতে বন্দি ৰূপে ঠেওক বেচিবলৈ ইহৰেহে দিলে, যোচেকে ডাকে জানিলে। ইহৰে সকলো উত্তম কৰম কৰাই, আৰু ঠেওৰে কৰা আটাই কৰমৰ উত্তম উত্তম কাৰনো আচে।

ইহৰে আমাক কি নিমিত্তে নহিয়া হবলৈ, বা দুইটো মানুহৰ দোআৰাই আমাক দুখ দিবলৈ, বা আমাৰ বজ্জ নিবলৈ দিএ, ইয়াকে আমি এদিনা জানিম। ইহৰে কি নিমিত্তে পুত্ৰ স্ৰিচুক বধ কৰিবলৈ দিলে, ইয়াক ভো-মোলাকে জানা। আমাক নবকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, ঠেও আমাৰ সলনি হৈ মৰিল। ক.

মানুহ আৰু জন্তুবিলাকৰ মাজত জি ভেদ হ'ব তাৰে কিছু কথা।

Comparison between Man and Animals.

প্ৰধান বেলেগ গুন এই; মানুহৰ বিবেচনা কৰিব পৰা গিয়ান আচে, কিন্তু জন্তুৰ হলে স্বভাবিক গুন মাথোন আচে। পহু, পৰি আৰু অসভ্য অগিয়ানি মানুহ এটা ভুল-না কৰা; জি মানুহ কেৱল বৰ পহুৰ দৰে আপোনাৰ পেটলৈ মাথোন চিন্তে, ইবিলাকৰ

প্ৰথম ভেদ দেখা; মানুহটক হলে অল্প সস্ত্র
আদি নানা সজুলি লাগে; কিন্তু ভাৰ চাৰিও
কালে থকা জন্তু সকলক এনে সজুলি ন লগা
আছে। প্ৰয়োজন নিকলো নিইডৰ আপো-
নাৰ সবিন্দে আছে, কিন্তু ভাৰ হলে অল্প
সস্ত্র আদি নানা সজুলি হলেও, জন্তু চৰাই
বোৰতকৈ সি অধিক কৰিব পৰা নাই। সি
ভুদি থাকিবৰ নিমিত্তে ঘৰ সাজি লই, আৰু
খাবৰ নিমিত্তে আহাৰ গোটাই থই, জন্তু আদি
সকলোএও সেই ৰূপে কৰে। মানুহে হলে
দা কুঠাৰ ন হলে একো কৰিব নোআৰে।
কুঠাৰ ন হলে এডাল গচ কাটি পেলাব নো-
আৰে; কিন্তু জন্তু সকলোএ স্নিষ্টি কৰ্ত্তাই
দিয়া সজুলি সকলোৰে প্ৰয়োজনীয় কৰম
চলাই। মাটি চাহ কৰোঁ, তেও মানুহৰ কোঁৰ
ন হলে একো কৰিব নোআৰে। আৰু পাচে
সন্ধ্যা দাবৰ কাল হলে তেতিয়া আৰুও
কাচি ন হলে সন্ধ্যা দাই গোটাৰ নোআৰোঁ
কিন্তু জন্তু আৰু চৰাইবোৰে এই সকলো বস্তু
নো হোআকৈ আপোনাক আৰু ভাৰ পোআ-
লিবোৰকো প্ৰতিপালন কৰি আছে।

দ্বিতীয় ভেদ এই; মানুহ হলে ভাৰ সক-
লো কৰমতে ভুল থাকে; কিন্তু পহ পখিএ
কেতিয়াও একো ভুল ন কৰে। চৰাই এটা
গচৰ ডালতে বহি, ভাৰ এখা সজা বাহ কি
ৰূপেৰে সাজি, এটাৰ, ইয়াকে বিবুধি হৈ থকা
দেখিলা নে? নাইবা কোনোটো মৌ বাহ দে-
খিবলৈ এলাগি বা ডালকৈ সজা নো হোআ
নাইবা টোকোৰা চৰাইৰ কোনোটো বাহ আন-
বিলাতকৈ দেখিবলৈ বেয়া, বা এই সৰু চৰাই
সকলে গোটে খাই কি ৰূপে ডাল বাহ সাজিব
পাৰে, ইয়াকে বিচাৰ পৰ কৰা ভূমি কতবাত
দেখিলা নে?

এই পহ পখিবোৰে হলে আমাৰকৈও ভাল
উলখ জানে। জেতিয়া নিইতে নবিয়া পৰে,
তেতিয়া কোনো এবিধ ঘাঁহ জি সদাই নে খাই
তাকে বিচাৰি খাই বহু হই; কিন্তু আমাৰ
বেজ হলে কোনো এটা বিয়াখিলৈ কিমান
কিমান বিধৰ দৰৰ খুআৰ, তেও বহু হবলৈ

টান হই। মানুহে নি সিকাকৈ এটা সৰু
কৰমো কৰিব নোআৰে; ভাৰ আনুসৰ সমান
ভাগ ভুল কৰোঁতে গৈচে, তেহে পাচত ভাৰ
নোআৰাই নিপুন হই।

ত্ৰিতীয় ভেদ এই, পহ পখিএ নিইডৰ আ-
পোনাৰ স্বভাৱিক গুনেৰে জি জানে, ভাত বা-
জে আন একো কৰিব নোআৰে; কিন্তু মানুহ
হলে গিয়ান বিদ্যাৰ নোআৰাই সদাই বাৰ্হি
বাৰ্হি গৈ থাকে। এই দৰে টোকোৰা চৰাই
চোআ; স্নিষ্টি কৰোঁতেই সেই চৰাই জেনে
মুন্দৰ বাহ সাজিছিল, এতিয়াও তেনে কৰে:
একো প্ৰিথক ন হই, ভাৰ গিয়ান কেতিয়াও
নে বাৰ্হে।

জ. ট.

পোমন পালন কৰা মাত্ৰিৰ কথা ।

২ আধ্যা ।

Peep of Day.—Chap. II.
Of a Mother's Care.

মোৰ প্ৰিয় লৰা সকল, ভোমোলাকৰ সৰু
সৰু সবিলৰ কথা কিছু কলোঁ। এতিয়া তে-
মাৰ সবিল জিমান ডাঙৰ হৈচে, সেই দৰে
সদাই আছিল নে? ন হই; এবেলি হলে নি-
চেই সৰু আছিল।

জেতিয়া ভোমাৰ সবিল নিচেই সৰু আছিল,
তেতিয়া ভোমাক কি বুলি মাতিছিলে? কৈ-
চুআ বুলি মাতিছিলে।

এতিয়া হলে ভূমি আপোনালৈ কিছু জডন
কৰিব পাৰা; কিন্তু তেতিয়া ভূমি আপোনালৈ
একো কৰিব নোআৰিছিল। কৈচুআ লৰাই
খোজ কাৰ্হিব পাৰে নে? নাইবা কথা কব বা
আপুনি খাব পাৰে নে? নোআৰে।

কিন্তু ইয়াৰে ভোমাক প্ৰতিপালন কৰিবলৈ
এজনক দিলে; সেয়ে কোন?

সেয়ে তোমার প্ৰিয় মাত্ৰি; তেঁওহে তেতিয়া তোমাক প্ৰতিপালন কৰিলে। তেঁও কোলাত লৈ তোমাক নিচুকালে; খুআই, ধুআই, আৰু কাপৰ পিন্ধাই তোমাক বাজত ফুৰাবলৈ নিলে। তোমার মাত্ৰিক প্ৰেম কৰা নে? হই, প্ৰেম কৰিচা, তাকে মই জানোঁ; কিন্তু তোমার মাত্ৰিক কোনে দিলে? পৰম ইশ্বৰেহে তোমালৈ দায়ালু মাত্ৰি দিলে।

অলপ দিনৰ আগেয়ে তুমি নাই কিচিলা। তেতিয়া ইশ্বৰে তোমার সৰু সৰিল সুজিলে, আৰু তোমার মাত্ৰিক দিলত, তেঁও দেখিএই তোমাক প্ৰেম কৰিলে। পৰম ইশ্বৰেহে তোমার মাত্ৰিক তোমালৈ ইমান মৰমিয়াল কৰিলে।

তোমার মাত্ৰিএ তোমার দুৰ্লি সৰিলক নিকা কাপৰ পিন্ধাই, তোমার সজাত সুআলে। জেতিয়া তুমি ক্লান্দচিলা, তেতিয়া তোমাক আহাৰ দিলে, আৰু আপোনাৰ কোলাত লৈ নিচুকাই সুআইচিলে। সন্তোষ কৰাবলৈ তেঁও তোমাক নানা প্ৰকাৰ সুন্দৰ সুন্দৰ বস্তু দেখালে। তেঁও তোমাক দাজি ধৰি কেনেকৈ খোজ কাৰ্হিৰ লাগে তাকে দেখালে। তেঁও তোমাক কথা কবলৈ সিকালে, আৰু বাৰে বাৰে চুমা দি চেনেহৰ নামেৰে তোমাক স্নাতিলে।

এতিয়াও তোমার মাত্ৰিএ তোমালৈ মৰমিয়াল হই নে? হই, ইকুললৈ মাত্ৰিএ তোমাক পঠাইচে, আৰু গধূলিত ঘৰলৈ আহিলে আহাৰ দিএ। তেঁও জিয়াই থাকে মানে তোমাক প্ৰেম কৰিব বুলি মই জানোঁ।

কিন্তু কোনে এই মাত্ৰি দিলে, তাকে সোজ-বা। ইশ্বৰে তোমাক পখাবত পেলাই ন হৈ এজন প্ৰিয় মাত্ৰিলৈ পঠালে; তোমাক পখাবত পেলোআ হুলে কোনেও নে দেখিলেহেঁতেন, আৰু প্ৰতিপালনো ন কৰিলেহেঁতেন।

তোমার মাত্ৰিএ তোমাক জিয়াই বাধিব পাৰে নে? ন হই, নোআৰে।

তেঁও তোমাক খুআৰ পাৰে হই, কিন্তু তোমার উসাহ নিহাস চলাই বখাৰ নোআৰে।

ইশ্বৰে সদাই তোমার নিমিতে চিন্তে। তেঁও তোমাক পাহৰা হলে তোমার উসাহ বন্ধ হলেহেঁতেন।

তোমার মাত্ৰিৰ ইমান মৰমৰ কাৰনে তুমি তেঁওক কেতিয়াবা মান্য ৰূপে সেৱা কৰা নে? হই। তুমি কেতিয়াবা কেতিয়াবা তোমার মাত্ৰিৰ ডিজিত সাবুটি ধৰি কোআ, হে আই, তোমার ইমান দায়াৰ কাৰনে মই তোমাক কিমান অধিক মৰম কৰোঁ! তোমাক ইশ্বৰে মাত্ৰি দিয়া, আৰু জিয়াই বখাৰ নিমিতে তেঁওকো ধন্যবাদ ন কৰিবা নে? তুমি জেতিয়া ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব খোজা, তেতিয়া আঁঠু কাৰ্হি কৰা, হে ইশ্বৰ, তুমি মোলৈ কিমান দায়ালু হৈচা! এই নিমিতে মই তোমাক ধন্যবাদ আৰু প্ৰেম কৰিচোঁ।

তোমার প্ৰাৰ্থনা, ধন্যবাদ, ইশ্বৰে সুনিব নে? হই, তেঁও সুনিব আৰু তাতে সন্তোষো হব।

গঙ্গা নাৰায়ন চিল।

Ganga Narayan Beal.

কলিকতাৰ ওচৰত গঙ্গা নাৰায়ন চিল নামে এজন অতি প্ৰিয় গাকৰি ধৰম উপদেশক আছিল। তেঁও ১৮ ৭ সঁকৰ আগষ্ট মাহতে বুৰ পোআ হৈ অলপ কালতেই পৰম ইশ্বৰৰ কৰমত নিপুন আৰু উচাহি হল। অলপ দিন হল মণ্টিআল বেজিটৰ নামে আমেৰিকা দেশৰ এক সন্থাৰ পত্ৰত, আৰু পাৰ্জিআত নামে ইংলণ্ডৰ আন এক পত্ৰত, তেঁওৰ এক উপদেশক অতি উত্তম কথা চপা কৰা গল। এই সময়ত সেই কথাবিলাক প্ৰকাশ কৰা উচিত; তাৰ ভলত লিখা বচনৰ মূল কথা কৰিবলৈ পোলে লিখা ২ পত্ৰৰ ৬ আখ্যায় ১৪—১৭ পদ। সেই মূল কথাৰ পৰা তেঁওৰ মণ্ডলি লোকলৈ উপদেশ দি কৈছিল, বোলে, যিহুদিবিলাকৰ বাহিৰে প্ৰিথিবিৰ সকলো লোক দেওপূজক আছিল। সত্য পৰম ইশ্বৰক জনাবৰ নিমিত্তে যিহু খ্ৰিষ্ট আছিল; পাচনিবিলাকেও আৰু আগৰ কালৰ খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকেও সেই ৰূপে

সিকালে। এতিয়া জি মানুহে ধৰ্ম সাধন
দৰে আচৰন কৰে সিহঁতেও সিবিলাকৰ পাচে
জোআ হব। কিন্তু ৰোমান কাথলিকবিলাকে
সেই ৰূপে নাচৰে। কিয়নো সিহঁতে দেও-
পুজকৰ বেৱহাৰ সম্পূৰ্ণ ৰূপে অগ্ৰাভ্য ন কৰে।
নাম সকলো বেলেগ হৈছে হই, কিন্তু ভাব
একে; দিয়ানা দেৱিৰ মূৰ্তিৰ লগত মাৰিয়া-
মৰ মূৰ্তি ধোআ হৈছে। দেওপুজকবিলাকে
বিবিবিলাকক আৰু সাধু লোকবিলাককো দেৱ-
তাৰ নিচিনাকৈ ভাবি থাকে; পৰিত্বে হবৰ নি-
মিত্তে দেওপুজকবিলাকে গন্ধাৰ জলতে স্নান
কৰে; ৰোমান কাথলিকৰ মন্ত লোআবিলাকে
সেই ৰূপে পৰিত্বে জলেৰে বেৱহাৰ কৰে।
সিয়ৰ পাণ্ডাবিলাকে পুন্যৰ নিমিত্তে ভিৰ্ৰে বনে
কুৰে; ৰোমান কাথলিকবিলাকেও পাপ এই
হবৰ নিমিত্তে, তপস্যা আৰু আপোনাৰ গাত
চাবুকেৰে মৰা, সিকলিৰে বন্ধাকে আদি কৰি
অনেক বেৱহাৰ কৰে। মৰনৰ পাচে হিন্দু-
বিলাক স্বৰ্গলৈ জাবৰ নিমিত্তে সিবিলাকৰ
সন্তানবিলাকে স্নান কৰে, আৰু মাটি, ৰূপ,
লোন, এই সকলোকে দান কৰে, আৰু কিছু
কাললৈ লগোন কৰি ব্ৰত ধৰে। জেতিয়া পা-
পাৰ মন্ত লোআবিলাক মৰে, তেতিয়া পৰ্গাত-
বি, অৰ্থাত্ জাভনাৰ ঠাইৰ পৰা তাক মুক্তি
কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ সন্তানবিলাকে অতি-
সই আৱাধনা কৰে, আৰু গিৰ্জা ঘৰ লোকে,
আৰু সবিলকে অনেক দুখ দিএ; জাজকবি-
লাকেও আপোনাৰ লাভৰ নিমিত্তে সেই জা-
ভনা ঠাইৰ পৰা মুক্তি পাবলৈ অনেক ৰূপৰ
প্ৰয়োজন প্ৰচাৰ কৰে।

হিন্দুবিলাকে ভিৰ্ৰে মানে; ৰোম নগৰ আদি
কৰি অনেক ঠাই দৰ্শন পালে, পাপাৰ মন্ত
লোআবিলাকেও পূৰ্ব বুলি ভাবে; হিন্দুবিলা-
কে মূৰ্তি সেৱা কৰে; পাপাৰ মন্ত লোআ
মানুহবিলাকেও জেতিয়া প্ৰতিদিন টিকনি ভো-
লে, নাইবা গিৰ্জা ঘৰৰ চাৰিও কালে যিহু
খ্ৰিষ্টৰ মূৰ্তি সাজি ভুলি লৈ কুৰাই, তেতিয়া
সেই ৰূপে কৰে। হিন্দুবিলাকৰ মাজত সন্যা-
সি আছে; তেনেকৈ পাপাৰ মন্ত লোআবি-

লাকৰো মাজত মন্ত আছে। হিন্দুবিলাকে
গুৰুৰ ভবিৰ ধূলি মূৰত লই; পাপাৰ লোক-
বিলাকেও পাপাৰ জোতা বা ভবিৰ বুৰা আঙু-
লিত চুমা দিএ। হিন্দুবিলাকে গন্ধা জলক
পৰিত্বে বুলি মানে, ৰোমান কাথলিকবিলাকৰ
মাজতো পৰিত্বে নাদ আছে। হিন্দুবিলাকৰ
মাজত কেৱল ব্ৰাহ্মণবিলাকে সন্ত পৰ্হিব
পাৰে; সেই নিচিনাকৈ ৰোমান কাথলিকবি-
লাকৰ মাজতো পাপাইহে ধৰ্ম পুথি পৰ্হি
অৰ্ধ দিব পাৰে। সন্তৰ আপদৰ পৰা ৰখা
পাৰৰ নিমিত্তে হিন্দু নাইবা মচলমানবিলাকে
সন্তৰ বা কোৱানৰ পৰা কোনো কথা লিখি
মাৰলিত ভৰাই, ভিত্তিত নাইবা বাহুত পিন্ধে;
এনেকুৱা বেৱহাৰ পাপাৰ মাজতো আছে।
তাৰ ভিতৰত যোহানে লিখা সুভ বাক্যৰ প্ৰথম
চাৰি পদে লিখে। মূৰ্তিৰ আগত হিন্দুবিলা-
কে চাকি লগাই; ৰোমান কাথলিকবিলাকেও
সেই ৰূপে কৰে, কিন্তু পৰম ইহুৰ জি জন
ঠেও একাৰৰ মাজত থাকে নে? হিন্দু আৰু
মচলমান মানুহবিলাকে জেনেকৈ মলা জপে,
পাপাৰ লোকবিলাকৰো ভেনে কৰম। হিন্দু-
বিলাকে বচৰে বচৰে স্নান কৰে; পাপাৰ মন্ত
লোআ লোকবিলাকৰ মাজতো অল চৌল্চ
নামে বচৰেকিয়া পৰ্ব আছে। সেই মিনা
দুখিয়া লোকবিলাকে মন্তহ, কটি, কটিকা লৈ
গুৰুৰ ওচৰলৈ জাই। এই সকলো কথাতে
পাপাৰ ধৰ্ম নিচয়ে দেওপুজকৰ নিচিনা
দেখা গৈছে।

যিহু খ্ৰিষ্ট আৰু ঠেওৰ পাঁচনিবিলাকে এনে-
কুআ কৰিছিল নে? পৰম ইহুৰ মূৰ্তি সাজি,
নাইবা ঠেওৰ টিকনি ভুলি “ভোমোলাকৰ পৰম
ইহুৰক দেখা, সেৱা কৰি পূজা কৰা,” এনেকৈ
কৈছিল নে? দুভবিলাকলৈ, সাধুবিলাকলৈ, না-
ইবা মাৰিয়ামলৈ সিহঁতে কি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল?
জদি পাপাতকৈ সৰ্ব গিয়ানি যিহু খ্ৰিষ্ট আৰু
ঠেওৰ পাঁচনিবিলাকে এনে কৰম ন কৰিলে,
ভেনে হলে এই সকলো আচৰন এৰি যিহু
খ্ৰিষ্টৰ আগ্য পালন কৰা ভোমোলাকৰ উচিত।
অধৰ্ম এৰি ভোমোলাকৰ সকলো পাপৰ

পৰা ওলট। পৰম ইন্দ্ৰে পুত্ৰ স্ৰিচু খ্ৰিষ্টৰ দোআৰাই ভোমোলাকৰ মন পহৰ কৰোক, আৰু আত্মাৰে সভাৰে ঠেঙক উন্নত কৰিবলৈ সিধ্যা দিওক।

কমিয়া বজাবিলাকৰ আখ্যান।

The Roman Empire, from Constantine to Pope Gregory VII.

(Continued from the Sept. No of 1852.)

কিন্তু বিচিগাথৰ বজা ধ্যোদৰিলৈ আহিল- তেই জেতিয়ালৈকে সিহঁতে আপোনাৰ সাহৰ কাৰনে আতিল। নামেৰে হুনৰ বজাক নে মাতিছিল, তেতিয়ালৈকে অৰ্থাত ৪৫০ সঁকলৈকে সিহঁতে আৰু অধিক দেশ জিকিৰ নোআৰিছিল। জিবিলাক সেনা ককাচ পৰ্বতৰ পৰা আক্ৰমণ সাগৰৰ ফালে আহিছিল, সেই সকলো সেনাৰ মাজত হুনৰবিলাকো এবাৰ আছিল। হুনৰবিলাকৰ বজা নিম্ৰক আৰু বিচ হলেও তথাপি সি মহা বিৰ আৰু নিৰ্দয়া আছিল।

সেই বজাই আপোনাৰ নাম গানগিজেন, অৰ্থাত ইন্দ্ৰৰ দণ্ড ৰাখিলে; এই ৰূপ হোআত জিবিলাকে ইন্দ্ৰক ভই ন কৰিছিল, সিহঁতেও তাক দেখিলে ভই কৰিছিল। সি ইমান সেনাৰ অধিকাৰ আছিল, জিবিলাকে গননা কৰিছিল সিহঁতেও ৪০,০০০০০ বুলি কই। ঠেও সেই সকল সেনা লৈ দানুব নদি পাৰ হৈ জি জি দেশে দি গৈছিল, সেই সেই ঠায়ে দি জুইৰে ঘৰ পুৰি আৰু বধ কৰিহে গৈছিল। আৰু সেই বজাই কন্টাল হুদৰ ওপৰ ভাগে দানুব নদি পাৰ হৈ, জি জি নগৰ অলপতে সজা হৈছিল, আৰু হৰলৈকো আছিল, সেই আটাইবিলাক জুইৰে পুৰিলে। কমিয়া আৰু বিচিগাথবিলাকৰ জি সেনা আছিল, সেইবিলাকক ধোদাবলৈ মন কৰি সিহঁতৰ লগত মিলিবলৈ আৰু থাকিবলৈকো কাৰ্য্য কৰিছিল; কমিয়াৰ সেনাপতি য়েচিয়চ, আৰু ধ্যোদৰিক বজাই চালক নগৰৰ কাভালোনিয়া পথাৰত গাউন কৰি আছিল। ৪৫১ সঁকত দানুব নদিৰ পৰা টাগচ নদিৰ মুখলৈকে সকলো দেশৰ লোক-

বিলাকৰ এই দৰে দুখ পাই কেতিয়াও হোআ নাই; পেভিয়ৰ, আৰু লাইপচিক, আৰু ওৱা-ঠেচু এই তিনি ঠাইত জি মহা দুখ হৈছিল। তাৰ বাহিৰে জিহঁতে সিহঁতৰ অৱেক লাভ ওলাল, এনে মহা বন কেতিয়াও হোআ নাই।

সেই বনত ৩০,০০০ হেজাৰভোকও সৰহ মানুহ মৰিল, আৰু ধ্যোদৰিক বজাও মৰিল। পাচে ঠেও এটা গৰত আনুই লৰ লগিয়া হলভো ঠেও সকলো সেনা লৈ জি জি নগৰে দি কম নগৰ বেৰি ধৰিবলৈ গৈছিল, সেই দেশৰ লোক সকলক বধ কৰি সিহঁতৰ ঘৰ পুৰিলে। সি আহোঁতে কম নগৰ ঠপিবলৈ ধৰিলে। কেৱল প্ৰথম লিয়ো নামেৰে নগৰৰ প্ৰধান ধৰ্ম্ম অধিকাৰৰ চাউনিলৈ গৈ ঠেওৰ লগত মিলিবলৈ সাহিয়াল হৈ মোৰ দৰে কথা কৈ অৰ্থাত গহিন কথাৰে গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে ঠেও সেই ভয়ানক অধিকাৰৰ লোহৰ দৰে টান হোআ মনক কোমল কৰিলে; পাচে আতিলাই সেই ঠাইৰ পৰা আপোনাৰ বলৱন্ত সেনা লৈ উভতি গল, আৰু বেগাই আপোনাৰ দেশলৈ জাঁঙতে বাটৰ মাজত মৰিল। হুনৰে তাৰ মৰা স এটা সোৱৰ চন্দুকত সুমাই মৈদাম দিলে, সেই মৈদাম কোন ঠাইত দিলে তাক জনাই নাই। পশ্চিম ৰাজ্যৰ হুনৰবিলাকে খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকক জেনে দুখ দিছিল, তেনেকৈ সিহঁতৰ অধিকাৰ জি আতিল। ঠেও মৰিবৰ পাচত সেই হুনৰ-বিলাকে দুখ দিয়া আৰু সূনা ন গল।

কম নগৰৰ নিহানিবিলাকে কেতিয়া সেই ভয়ানক আতিল। হাতৰ পৰা ৰখা পালে, তেতিয়া যদি সিহঁতে ইন্দ্ৰৰ অমুগ্ৰহ জানি ধন্যবাদ কৰিলেহেঁতেন, আৰু যদি বৰুপকৈ পাপৰ শ্ৰেদ কৰিলেহেঁতেন, তেনে হলে ইমান আপদ বেগাই সিহঁতৰ ন ঘটিলেহেঁতেন; কিন্তু দেখা, ৪৭৬ সঁকত ৰাভালৰ বজা জেজাৰিকে কম নগৰ বেৰি ধৰিবলৈ আহিল; আৰু তাৰ কোনো বিৰোধ নো হোআত তাৰ বিৰুদ্ধ সেনা-বিলাকে ১৪ দিনলৈকে লুট কৰিলে। তাতে পুৰণি ৰাজধানি নগৰত বহুত দামৰ হোআ।

দৰজিএ বন কৰা, আৰু জিহতে সোনাৰ পুতলা আছিল, এনেকুআ কাপিন্ডেল মন্দিৰ আৰু তাৰ বাহিৰেও গ্লিকচালম নগৰৰ পৰা অনা পবিত্ৰ পাত্ৰ, আৰু উনানিৱাৰিলাকৰ প্ৰধান কৰমৰ বস্ত্ৰবিলাক এই সকলোৰে কেতবিলাক বাণাল লোকৰ দোআৰাই নষ্ট কৰা হ'ল। আৰু কেতবিলাক কাৰ্বেজ নগৰলৈ অনা হ'ল। জি পুৱনি কয় নগৰ ১২০০ বছৰৰ অধিক জগতক হেৰুআইছিল, সেই সকল সেই সময়ত চুকাই। কিন্তু আগৰ সাঁচি ধোআ আৰু বৰ্হোআ ধৰ-মৰ বিসয়ে জি ৰাজ্য, সেই সাও পোআ নগ-বৰ পৰা উতপন হৈ, আগৰ ৰাজ্যৰ দৰে বহু কাল ধাৰি বুলি সেই সময়ত কোনে ভাবি-ছিল!

৪৪১ সঁকত ত্ৰিভিলা দিপ জেতিয়া কমিৱা ৰাজ্যৰ পৰা বেলেগ হৈ প্ৰথমতে পিত্তৰ আৰু স্বভবৰ দোআৰাই আৰু পাচে আংগ্ৰো-চাকচনৰ দোআৰাই অধিন কৰা হ'ল, তেতিয়া ইউৰপত নতুন ৰাজ্য ধাপনা কৰা হ'ল।

সিচুৰ ধৰমৰ জি গুটি সকলো ইউৰপ দেশত গজিবলৈ দিছিল, সেই সকলো গুটি তেতিয়া চপাব ধৰিলে। আৰু বেগাই অধিক সন্ধ্যা হ'ব বুলি আসা জনমিল। ৫০০ সঁকৰ আগেয়ে ব্লেইন আৰু কুৰু দেশত, বিচিগাথ আৰু ছেবি আৰু বৰ্গণ্ডি লোক আৰু উত্তৰ কুৰু দেশত অত্ৰগাথ লোকে সিচুৰ ধৰম গ্ৰাভ্য কৰিলে। আৰু জিবিলাকে অত্ৰগাথৰ ৰাজ্য গুচাই নতুন ৰাজ্য ধাপনা কৰিছিল, আৰু জিবিলাকৰ নামৰ দৰে ইভালি দেশৰ ওপৰ ভাগ লছাৰ্দি নামেৰে আছে, সেই লছা-টি লোকবিলাক ৬০০ সঁকৰ মাজত খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰিলে। পাচে আইৰিচ, ইংলিচ, স্কট, বাৰাৰিএন, ৰিইচ আৰু ক্ৰিচলেন্দ এই সকল দেশৰ লোকবিলাকেও প্ৰভুৰ ধৰম গ্ৰাভ্য কৰিলে। কম বেচ ৮১৪ সঁকত বজা চালিয়ে চাকৰ লোকক সিচুৰ ধৰম গ্ৰাভ্য কৰালে। লাহে লাহে খ্ৰিষ্টিয়ান, আৰু ৰহিমিয়ান, আৰু মেছাৰ্ক, আৰু ৰিইদেন, আৰু হজাৰি, আৰু নব-হই দেশত সিচুৰ ধৰম বিয়পিছিল। জি সম-

য়ৰ বিবৰন মই লিখিলোঁ, সেই সময়ৰ পাচত কেৱল দেওপুত্ৰবিলাকৰ কেতবিলাকেহে আ-ছিল।

ম. ক. ক.

মাদুহৰ অমৰনৰ বিসয়ে আকাশৰ
উৰাবিলাকে প্ৰমান দিয়া।

প্ৰশ্ন।

ওহে সৰ্ব ভৰাগন সৰা কৰিচা গমন
দিব্য সূন্য পাৰে আকাশৰ;
কিবা ৰাজ্য ইহবৰ পাইচা নে স্বৰগৰ,
কহিলোক প্ৰতি মনুষ্যৰ।

উত্তৰ।

হই, আমি সুনি আটো বিধিত বচন,
ভাতে মৰ্ত্য লোকে সান্থনানে দিয়া মন;
জি ৰূপে গগন মাজে কৰিচোঁ গমন,
মিত্ৰ ভাৱে সেই বাক্য কৰিও গ্ৰহন;
তাহাতে সিকিৰা ইহবৰ নাম সাৰ,
আমি সবে দিগ্ধি কৰোঁ আগাতে জাহাৰ।

জেনে ৰূপে আমি সবে সৰ্বদা ভ্ৰমণ
অন্ধকাৰ মাজে চলি কৰিচোঁ গমন;
সেই ৰূপে জিহ আত্মা জানা মনুষ্যৰ,
আমাৰ বিনাস হলে থাকিব অমৰ;
সূৰ্য আৰু গ্ৰহগন যদি হ'ব এই,
তথাপি নহ'ব আত্মা ন মৰে নিচই।

হেজাৰ হেজাৰ কাল যদি এই হ'ব,
অতি অল্প কাল বুলি তেতিয়া গনিব।
দেখা, এই দিগ্ধিমান ভৰা গ্ৰহগন,
এটা এটা কৰি সিও হৈবেক নানন;
আমাৰ মহিমা গুচি হৈইলে বিনাস
তথাপি মনুষ্য আত্মা হ'ব অবিনাস।

উপদেশ।

এই হেতু হিত বাক্য সুনি দিয়া মন,
পাপ মতি চাৰি ভজা ব্ৰহ্ম নিৰঞ্জন;
জি হেতুক ভেঁৱে স্নিগ্ধি কৰ্তা চৰাচৰ
অদিত্য-জান কৰ্তা জাতি মনুষ্যৰ;
এই হেতু বিনই বচনে দিয়া মন,
ভজি সিচু খ্ৰিষ্ট কৰা পাপৰ মোচন।

ন. ল. ক.

জুই ওলোআ পর্বতবোর।

প্ৰিথিৱিত মুঠে অগ্নি ওলোআ ৩০৩ পর্বত
আছে, তাৰে ১২৪ টা সাগৰৰ মাঙ্গুলিবোৰত;
১০২ টা মহা দিপত আছে।

কালৰ বিসই।

On Time.

এবিধ পোক আছে, সি এদিন মাথোন
জিয়াই থাকে, বাতি পূজা জগে, দুপৰত
জোৱন হই, পাচে বেলা ভাটি দিলে মানে
আহুস কমি কমি গধূলি হলে মৰে। সেই
দৰে মানুহৰ আহুসো।

মানুহ ভালেমান বছৰ জিয়াই থাকে হই,
কিন্তু সেয়ে অতি বেগাই জোআতে আমাৰ
প্ৰত্যেক দণ্ডেই বহু মূলিয়া হৈছে। আমাৰ
আহুস এক জাত্ৰাৰ নিচিনা হই, প্ৰত্যেক ধোজ
ছেই পথ বা হওক কমাই নি আছে। এই এদি-
নিয়া পোকৰ দৰে আমাৰো আহুস তিনি ভাগে
কৰা জাব পাৰে; বাতি পূজাই লৰা কাল, দুপ-
বিয়াই মধ্যম বয়স; সন্ধিয়াই ত্ৰিখ কাল জা-
নিবা।

লৰা কালত আমি নানা গিয়ান শিক্ষা আ-
জোঁ, জিহে আমাৰ পথ দৰ্শক হৈ আমাৰ আ-
গত থকা জাত্ৰাৰ পথত চলাই নিএ, আৰু এই
পথৰ মূৰত সুভাগ্য বা দুৰ্ভাগ্য আমাৰ কাৰন
বৈ থকাৰ হেতুকে আমি মো মাথিৰ দৰে
প্ৰত্যেক জিলিকা ঘণ্টা এনেই জাব নি দি, আ-
মাৰ আপোনালৈ লাভ লক্ষ্যই কৰিব লাগে।
এই কাৰনে আমি অলপো একাল বহুলা খে-

লাভে নিব নে লাগে বুলি মই ন কঁও, সক-
লোৰে আৱশ্যক আছে, বিসেসকৈ লৰা সক-
লৰ ওমলা আৱশ্যক হই; কিন্তু জি সময়ত
আমি শিক্ষাত বা আন কোনো কৰমত কাল
নিয়াৰ লাগে, এনে সময়ই আমি বহু খেমাণিব
দোআৰাই এলাহতে নিয়াৰ নে পাওঁ; কিয়নো
আমাৰ আগত থকা জাত্ৰাৰ পথত জদি আমি
বৈ বৈ বেলি কৰি থাকোঁ, তেন্তে জি কালত
এই জাত্ৰা ওৰ পেলাব লাগে, সেয়ে দুকাৰ।
ভেতিয়া ঘৰ বা আন কোনো আহুসই নো হো-
আকৈ হাবিৰ মাজত গধূলি হব; আৰু বাতিৰ
এন্ধাৰ পৰিলে ভেতিয়া ভাত কি কৰিম?

মধ্যম বয়সেই আমাৰ সকলো কৰমৰ দিন।
আমাৰ পাচৰ দিনত আমি জেন গিয়ানি আৰু
উতম হব পাৰোঁ, এই নিমিত্তে লৰা কালত
গিয়ান বিদ্যা নিকি সাঁচি ধোআ বৰ আৱশ্যক।

যুৰা কালেই গধূলি বেলা। ইয়াকে ওচৰ
চপা বাতিএ ধুঁজালি কুঁজালি কৰিছে, তথাপি
জদি আমাৰ সময়ই এনেই দুৰুখা নাই, আৰু
বাতি হোআৰ আগেয়েই অৰ্ধাত ঘৰনলৈ জুগুত
হৈ আচোঁ, তেন্তে ইয়াতে আমি একো ভাই
কৰিব লগিয়া নাই।

অ. ট.

আমাক উৰাই নিচে কাল

অনন্ত পৰলোক,

আহুস কেৱল জাত্ৰাৰ দিন,

বিয়াখি আৰু সোক।

জোৱন, সোভন, সৎসাৰৰ

সকল সুখ ভিলেকত বই,

মৰ্ত্যৰ জি উতম সুখৰ

মৈদামত হব ধই।

আমাক উৰাই নিচে কাল

অনন্ত পৰলোক,

আহুস কেৱল জাত্ৰাৰ দিন,

বিয়াখি আৰু সোক।

কিন্তু জাব থিউটৰ দান।

ভূগি সুখ ওপৰৰ গাই;

সোজা হব প্ৰভুৰ পাস,

অনন্ত জোৱন পাই।

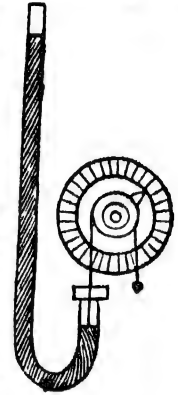
বায়ুৰ গধুৰ পৰিমাণ কৰা জোখৰ জঙ্ক ।

Measuring the Weight of Air.

বায়ু সদাই একে দৰে নে থাকে; কোনো কোনো সময়ত বায়ু অতি পাভল অৰ্থাত লঘু হই, আৰু কোনো সময়ত এনেহে গধুৰ হই। দুৰ্বলি লোকে প্ৰায়ে উসাহ লবও নোআৰে। ভয়ামত বায়ু জিমান গধুৰ, পৰ্বতৰ ওপৰত সেই মান গধুৰ ন হই। এই হেতুকে যদি কোনো লোকে বহু দিনৰে পৰা সৰিলত পিৰা পাই দুৰ্বলি হই, তেতিয়া সেই মানুহ পৰ্বতৰ ওপৰত থাকিলে, সম্পূৰ্ণ বল সক্তি পাই। আৰু জি সময়ত ব্ৰিটি পৰে, তেতিয়া বায়ু জলেৰে জুৰু হোআত গধুৰ হই। আৰু বাৰিখা কালত জি কাঠ ঘৰৰ ভিতৰত থাকে সিও শুকুন্দ পৰে, ইয়াকে সকলোএ বুজিব পাৰে। বায়ু জলেৰে জোগ হোআ হেতুকে জঙ্কৰ চালো অলপ ফুলি পৰে, তাতে ঘামত জোতা পিন্ধিবলৈ ভৰিলৈ যদি নাটনি হই, বৰখুনৰ কালত সি কোমল হোআত ভাল ৰূপে ভৰিত খাই ধৰে। আৰু তাৰ সেই গুনৰ প্ৰমাণ বেহেলা বোআ সকলে জানিব পাৰে; কিয়নো ঘামতকৈ বৰখুনৰ কালত বেহেলাৰ জৰি কোমল হই। বায়ুৰ ভাৰতে সকলো প্ৰকাৰ খাতুৰ গুন বিসেস ৰূপে ওলাই। কিন্তু বায়ু জলজুৰু হলে পাৰা বসৰ জি ভাৰে গুন অভেদ হই, তাতকৈ আন বস্তুৰ প্ৰায়ে ন হই; বিসেসকৈ বৰখুনৰ আগৈএ কেতিয়াবা কোনো সময়ত তিনি চাৰি দিনৰ আগৰে পৰা বায়ু জলজুৰু হৈ ভাৰি হোআত বৰখুনৰ অনেক কালৰ পূৰ্বেই অনেক বস্তুৰ আপোন আপোন গুনৰ প্ৰভেদ হই। ইয়াকে বিবেচনা কৰি গিয়ানি লোক সকলে এনেকৈ মনত ভাবিলে, যদি আমি বায়ুৰ ভাৰ জুখিব পৰা এনে কোনো জঙ্ক জুগুত কৰি ব্ৰিটিএ সজাবনাৰ বিসই আগেয়ে থিৰ কৰিব পাৰিলে, আমাৰ সকলোৰে অনেক প্ৰকাৰ লাভ হব; এনে বিবেচনা কৰি নানা ৰূপ জঙ্ক অৰ্থাত কল সজিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথমতে ভৰিচেলি নামে এজন

গিয়ানি মানুহে বৰ এটা পাত্ৰত পাৰা বসৰ বাধিলে, পাচে একালে মুখ মৰা চুন্ধাৰ নলা পাৰা বসেৰে পূৰ কৰি নলাৰ জি ফালে চুন্ধাৰ দৰে খোলা আছিল, সেই ফালে পাৰা বসৰ পাত্ৰৰ ওপৰত ডুৰাই দিলে, তাতে নলাৰ মুখত থকা জি বস সি বহি জোআ দেখিলে। পাচে বায়ু জেতিয়া জলজুৰু হৈ গধুৰ হল, তেতিয়া বায়ুৰ ভৰ সেই পাত্ৰৰ বসত লাগিলত নলাৰ মাজৰ বস উঠি গল, পাচে বায়ুৰ ভাৰ কম হল সেই নলাৰ পৰা বস আকও নাগি আছিল। সেই ভৰিচেলি গিয়ানি মানুহ ইং-ৰাজি ১৬৪৭ সঁকত মৃত্যু হল।

পাচে তেঁওৰ আৰ্হিকে চাই অনেক অনেক কল জুগুত কৰা হৈ তাৰ পাচে তলত দিয়া এই নকচাৰ দৰে চক্ৰ থকা এক জঙ্ক সজা হল। সেয়ে বহু কালৰে পৰা বেহাৰ কৰা হৈ আছে, এই হেতুকে এতিয়া তাৰে কিছু বাখ্যা কৰোঁ। চুন্ধাৰ এটা নলাত পাৰা বসেৰে পূৰ কৰি আন ফালৰ মুখ বন্ধ কৰিব লাগে, আৰু সেই বন্ধ কৰা নলাৰ মুখটো বেঁকা কৰিব লাগে, কিন্তু সেই বেঁকা কৰা মুখ

মুকলি হৈএই থাকে। পাচে মুকলি হৈ থকা মুখৰ ফালে পাৰা বসৰ ওপৰত এটা সৰু লোৰ গুলিত জৰি লগাই দিএ, আৰু সেই জৰিৰ সি সুৰে সিটতকৈ অলপ সৰু ডাকৰ জোখেৰে আন এটা গুলি বন্ধা হই, এই জৰি কলৰ মাজতে চলে। এই কলত ঘঁটিৰ মুখৰ নিচিনা এটা পাত্ৰ, আৰু সেই কলতে লগা এটা বেজিও থাকে, পাচে চক্ৰত জি জি সৰু সৰু আঁক আছে, সেই আঁকৰ মাজতে বেজিটো চলি জাই। আৰু প্ৰতি আঁকতে কালৰ বিসেস গুন লিখা থাকে। এই নিমিত্তে জেতিয়া বৰখুন, ঘাম, বা বতাহ হব, সেই সকলোকে চক্ৰত থকা আঁকৰ দোআৰাই বি-

সেন রূপে জানিব পাৰি। কিয়নো কাল জেনে হই, সেই রূপে বেজিটো চলি আই, তাতে জি দিনত বৰখুন হব, সেই দিনত বেজিটো আপোন ঠাইৰ পৰা বৰখুন জি আকত লিখা থাকে, সেই আকলৈকে আই। আৰু জেতিয়া বতাহ, বা বদ, বা নিৰ্মল দিন হই, তেতিয়া সেই সেই আকলৈকে বেজিটো গৈ থাকে। তাতে কোন দিনত বৰখুন হব, কোন দিনত নিৰ্মল দিন হব, তাকে বেজিৰ দোআৰাই সেই আটাই কালৰ চিন বুজিব পাৰি। বায়ু জেনে গধুৰ হই, তেনেকৈ নলাৰ পৰা পাৰা বস উঠে আৰু বহেও। পাৰা জেনেকৈ বহে, তেনেকৈ ডাৰ ওপৰত থকা গুলিও উঠে, বাইৰা বহে। জেতিয়া পাৰা উঠে, তেতিয়া গুলি পৰে, আৰু জেতিয়া পাৰা নামে তেতিয়া গুলিও উঠে। তাতে পাৰা আৰু গুলি উঠি বহি থকাত জন্তু ঘূৰি থাকে, আৰু ডাৰ ঘূৰনিতে বেজিও ঘূৰি দিনে দিনে কাল জেনে হব, তেনেকৈ ডাৰ চিন দেখাই। এই রূপে বায়ু জেনে গধুৰ বা পাতল হই, তাক বেজিৰ দোআৰাই উত্তম রূপে জানিব পাৰি।

পাচে ডবিচেলিএ জেনেকুআ জন্তু সাজিচিল, সেই রূপ জন্তু এতিয়ালৈকে সাজি বের-হাৰ কৰি আছে।

চেতন হোআ।

Be Awake.

অৰ্থাত তোমাৰ জেতিয়া উচিত কৰম কৰিবলৈ আছে তাকে সকলো মনেৰে জতনকৈ কৰা; টোপনিৰে পূৰ হৈ চকু মেলিব নো-অৰা মানুহৰ নিচিনা ন হব।

চেতনা হৈ থকাত কি প্ৰয়োজন, তুমি এনেকৈ সুধিচা নে?

ভেঙে ইয়াত লিখা চই কাৰন ভালকৈ বিবেচনা কৰি চোআ।

১ এয়ে সুধি হোআৰ উপাই। একদা প্ৰখ্যাত চাহাবে কৈচে, “মদুলা সুখৰ আই গুপ্ত কাৰন জানিবলৈ মই বহু দিন জতন

কৰিলোঁ, সেয়ে এই, কেতিয়াও একো ন কৰাকৈ নে থাকিবা।”

২ এই রূপে অধিক কৰিব পাৰি। কৰ্মকাৰি মানুহবিলাকৰ অধিক আহৰি আছে, কিন্তু এলেহুআ মানুহ সকলোতে ধৰ হলেও, অতি অলপ কৰম কৰে; এয়ে অতি স্বৰূপ।

৩ এয়ে সন্তোষ হোআৰ উপাই। এলেহু-আবিলাক সদাই চকল আৰু অধিৰ। কৰ্মকাৰি মানুহৰ নিচিনা অতি সোআদ।

৪ এয়ে দুষ্টৰ সঙ্গৰ পৰা বধা পথ। জেতিয়া তুমি এক্সুম এলেহুআ মানুহ অনৰ্থক রূপে কাল নিয়াবলৈ বাটৰ চুকে চুকে ফুৰি থকা দেখা, জানিবা জে সিহঁত কোনো ভাল কাৰনে ন হই, আৰু সিহঁতৰ লগত মিল হলে একো লাভ নে পাই।

৫ জেয়ে এলেহুআ মানুহবোৰক পাপত পেলাবলৈ চল বিচাৰি ফুৰে, সেই চইডানক নিবাৰন কৰা উপাই এই।

৬ এয়ে সাত্ৰে কোআ উপাই। “চই দিনত তোমাৰ সকলো কৰম কৰা; কৰ্মত এলাহ ন কৰিবা; তোমাৰ হাতে কৰিবলৈ জি পাই তাকে তোমাৰ সকলো সক্তিৰে কৰা।”

মুখৰক কিহেবে জনা আই।

চই কৰমৰ দোআৰাই মুখৰক জানিব পাৰি।

১ জাৰ কাৰন নো হোআকৈ থক, ২ অনৰ্থক কথা কোআ, ৩ কাৰন নো হোআকৈ কোনো কথা বা কৰম সলনি কৰা, ৪ অকাৰনে কোনো বিসই বা কৰমৰ কথা সুধি সুধি ফুৰা, ৫ অচিনাকিৰ ওপৰত বিস্তাস বধা। ৬ মিতিৰ সক্ত চিনিব নোঅৰা, এয়েৰে মুখৰক জানিবা।

পাপ সোমোআ দুআৰ।

অধিক পাপ চকুএ দিএই প্ৰবেল হই, সেই পোনেহে চইডানে মনৰ ভিতৰত সোমাবলৈ জতন কৰে। চকুৰে সৈতে এই বিসয়ে কথা ন বজাকৈ কোনো মানুহে কেতিয়াও নিৰাপদে থাকিব নোআবে।

ৰূপৰ পাঁচনি।

Silver Apostles.

অলিবেৰ ক্ৰমুএল নামেৰে এজন অতি ধৰ্ম-
বদ্ধ অধিকাৰে কমিয়া পাপা মতৰ ধৰ্ম কো-
নো প্ৰকাৰে সহিব নোআৰিছিল। ইয়াক লোৱা
কৰা ঘৰবিলাকত নকচা বা মূৰ্তি বা পেৰেক-
বোৰেৰে ভূসিত কৰিবলৈ তেঁওৰ একো ইচা
নাই কিছিল। এদিনা সেই মান্যবৰ্ত্ত ধৰ্মি
অধিকাৰে এটা গিৰ্জা ঘৰত সোমাই দেৱালৰ
চাৰিও ফালে বাৰত ধোআ ৰূপৰ মূৰ্তিবোৰ
দেখি সুধিলে, এইবোৰ কি? লগৰ এজনে
উত্তৰ দি কলে, বোলে, এইবোৰ প্ৰভুৰ বাবে
জন পাঁচনিৰ পুতলা হই। তাকে সুনি ক্ৰমু-
এলে কলে এইবোৰ নমাই দি ৰূপৰ মোহৰ
কৰা, জেন সিবিলাকৰ প্ৰভুৰ দৰে সিবিলাকেও
ঠায়ে ঠায়ে কুৰি লোকৰ উপকাৰ কৰিব পাৰে।

বহা সমুদ্ৰৰ জোখ।

Depth of the Ocean.

আটলাণ্টিক সাগৰ ৮২৩৩ হাত দ, পাচি-
ফিক মহা সাগৰ ১২০০০ হাত দ; চেইণ্ট
হেলিনা উপদ্বীপৰ পশ্চিম কালে ১৮৪০০ হাত
নিম্নল এনে এগচ গুনেৰে পানি জোখা হ'ল,
তথাপি তাৰ তল পোআ নাই। সেই দৰে
পৰম ইয়ৰৰ মুক্তি বস্ত্ৰ আমি বুজিব নো-
আবোঁ; কিন্তু জি পণ্ডিতবিলাকে অতি বুধি
গিগান নপে তেঁওৰ কৰ্মৰ বিলগ্নে বিবেচনা
কৰে, সিবিলাকে আচৰিত মানে, আৰু দাৱি
বজাৰ বচনে সৈতে কই, “হে আমাৰ প্ৰভু
পৰম ইয়ৰ, সকলো প্ৰিবিবিত ভোমাৰ নাম
কেনে আদৰনিয়!”

অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।

Journal of Events.

মাৰ্চ মাহৰ ২৬ তাৰিখত বৰ্গাও জিলাৰ
চৰ আনিকট শ্ৰীকৃত ব্ৰহ্ম চাহাব মাউৰ
দোআৰাই মিডু হ'ল।

এপ্ৰিলৰ ৩ তাৰিখে বৰ্গাও জিলাৰে অতি
মান্যবৰ্ত্ত শ্ৰীকৃত বাবু সোমনন্দ সৰ্ম্মা বাৰ পুৰান
সদৰ আমিনো একে বোগতে পৰলোকে প্ৰাপ্ত
হ'ল।

আমেৰিকা দেশৰ প্ৰেচিডেণ্ট, অৰ্থাত পুৰান
দেশাধিকাৰ শ্ৰীকৃত জেনেৰল পিয়ৰ্চ চাহাব
তেঁওৰ পৰিয়ালে সৈতে এটা বেল বন্দত ক্ৰাভা
কৰিছিল; তাতে জি বৰ্ত্ত তেঁওবিলাকে উঠি-
ছিল, সেই বৰ্ত্ত বিলাই বেল বন্দৰ লোৱৰ
পৰা এৰাই, এটা দ গৰাত পৰাত শ্ৰীকৃত
পিয়ৰ্চ চাহাবৰ আৰু মেম চাহাবৰ কোনো
মতে প্ৰান বৰ্খা পৰিল; কিন্তু তেঁওৰ জি
একেটি বাবে বচৰিয়া পুত্ৰ আছিল, তেঁওৰ গাত
বৰ সিল এটা পৰিলত তেঁও মিডু হ'ল।

বহাই দেশৰ পৰা তত্ত্বৰ ক্ৰমৰ চাহাবে
জগনাথৰ বিলগ্নৰ সন্ধ্যা লিখিচে, বোলে,
প্ৰত্যেক বচৰত কুৰি হেজাৰ মান জাতিক জগ-
নাথ দৰ্শন হবলৈ জাই, আৰু সিবিলাকৰ মা-
জাবে দহ হেজাৰ মান বচৰি বচৰি জাজা কৰা
দুখতে মৰে। আৰু আনবিলাকে কই বোলে,
জিবিলাকে পুৰিৰ ভিতৰত অৰ্থাত জগনাথৰ
ধানত মৰে, আৰু জিবিলাক অহা জোআ
কৰোঁতে বাটতে মৰে, আৰু জিবিলাকে দৰ্শন
হৈ আহি জাজাত দুখ পাই আপোন ঘৰত
মৰেহি, সেই সকলো লক্ষ্য কৰিলে প্ৰতি
বচৰত কুৰি হেজাৰ মান হ'ব।

শ্ৰীকৃত পাহুৰি ব্ৰাণ্ড চাহাবে মাৰ্চ মাহৰ
১২ তাৰিখত কলিকতাৰ পৰা লিখিচে। তেঁও
থকা ঠাইত এখন উত্তম চাপাখানা আছে; তাতে
হলে ২০০ ব্ৰাহ্ম ৭।৮ বিঘ বেলেগ ভালা-
ৰে আখৰ চাপিচে। সিবিলাকৰ ১ টা চপা
জন্ত আছে। সেই চাপাখানাত বৰ প্ৰতি
বহু গিগানৰ পুৰি প্ৰকাশ হৈ তাতে এই দেশৰ

অকনোদই

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৫।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: MAY, 1853.

NO. 5.

টাইমচ্ নামেৰে সম্বাদ পত্ৰ চপা ঘৰ।

The Times Office.

ইংলণ্ড নগৰত টাইমচ্ নামেৰে এখান সম্বাদ পত্ৰ চপা হৈছে। জি জন্তুত সেই পত্ৰ চাপিচে, তাত সদাই প্ৰত্যেক ঘণ্টাতে ১০,০০০ বা ১২,০০০ হেজাৰ পত্ৰ চাপে। মানুহৰ হাতেৰে সেই জন্তু চলোআ ন হই, কিন্তু ডা-পৰ দোআৰাই কল নাৱৰ দৰেৰেহে চলোআ হৈছে।

কি জানি অকনোদই পৰী। লোক সকলে বুলিব, ইমান সবহ পত্ৰৰ প্ৰয়োজন কি? কিন্তু

সেই পত্ৰত সকলো দেশ বিদেশৰ বাত্ৰা পাই, প্ৰাই সকলো লোকে তাক পৰ্হিবলৈ ইচা কৰে; আৰু ঘণ্টাই পতি ১০,০০০ পত্ৰ চাপিলেও জোৰাৰ নোআৰে। বাতি পূআ চই সাত বজাত অনেক মানুহ জুমে জুমে সেই জন্তু ধকা ঘৰলৈ জাই, আৰু প্ৰতি জনে নিব পা-ৰে মানে সেই সম্বাদ পত্ৰবোৰ লৈ, চাৰিও ফালে গৈ, “মই ন বাত্ৰা আনিচোঁ,” ইয়াকে বিন্দিয়াই কৈ বেচে; তাতে সিহঁতৰ জিবিকা হই। সেই কৰমৰ নকচা ইয়াতে দিয়া হৈছে।

বিখোআনা নামেৰে এবিধ অসভ্য
লোকে প্ৰথমে পুথি পাই
আনন্দ কৰাৰ কথা।

Joy of the Richman on First Learning to Read.

আক্ৰিকা দেশত বেলেগ বেলেগ বহু জাতি
লোক থাকে, কিন্তু সেই দেশৰ মাজত নৈ,
সৰোবৰ, আৰু আলি বাট নাই কিয়ন্ত, তাৰ
লোকবিলাকৰ কথা বাজা এতিয়ালৈকে কেৱল
অলপমানহে জনা হৈছে। অলপ বছৰৰ
পৰা কোনো কোনো জাতিক আৰু মিস্যনেবি-
বিলাকে সিহঁতৰ হিত চিন্তি বহু সুম কৰি,
আৰু অনেক লক্ষটো মাজত থাকি, সেই এন্ধাৰৰ
দেশত ফুৰিছে, আৰু নিবাসো কৰিছে। বিখো-
আনা নামেৰে অগিৱানি, নিৰ্দ্ৱা, আৰু অসভ্য
এনে এবিধ মানুহ আক্ৰিকা দেশৰ দখিন ভাগত
থাকে। অজ্ঞত পাদুৱি মকাত চাহাৰে কৈ-
চে, বোলে, ভেতিয়া প্ৰথমে সিহঁতক পোআ
গৈছিল, ভেতিয়ালৈকে সিহঁতে পুথি দেখা নাই,
আৰু লিখা পৰ্হা বিদ্যাৰ কথা সূনাও নাই;
আৰু সত্য পুথিৰ বেৰহাৰ কৰা দেখা পাই
বৰ আচৰিত গিৱান কৰিছিল। দেশৰ মাজ ভা-
গৰ পৰা এজন মানুহ এখন সৰু গাঁৱলৈ আহি,
হাতত পুথি থকা ইকুলত সিকোআ এৰে ফেকা
মানুহ কেতবোৰ লগ পালে, আৰু সি পুথি-
বোৰ দেখি, সিহঁতে পৰ্হা সুবি, বিচুৰ্টি ইহঁত
ইহঁত ইহঁত থাকি মনতে গুনিলে, সিহঁতে বা কি

কৰি আছে! আৰু কিহঁত নো ইমানলৈকে একে
ঠাৰে চাইচে, এনেকৈ সুধি, পাচে, পুথিবোৰ আ-
পুনি চুই চাই একা বুজ নো পাই কলে, বোলে,
এনে বস্ত্ৰত কথা কৈ কৈ থকাত উইতক মুখ
জেন জানিচোঁ। তাতে পৰ্হাবিলাকে উত্তৰ দি
কলে, বোলে, আমি পুথিত কথা কোআ নাই,
কিন্তু পুথিয়েহে আমাত কথা কৈচে।

সেই মানুহে আন এখন গাঁৱলৈ গৈ, কো-
লাত সৰু লৰা লৈ থকা দুজনি ভিৰোতাই
লুকে লিখা সুড বাজা পৰ্হি থকা দেখিলে।
আৰু সিহঁততো সুধিলে, বোলে, তইতে লুটিয়াই
লুটিয়াই চাই থকাটো কি? এই নতুন কথা
জি দেখিচোঁ ই নো কি? এইটো কিবা আহাৰ
নে? সিহঁতে কলে ন হই; এয়ে ইহঁতৰ কথা।
সি আৰুও সুধিলে, ভেস্তে এইটে কথা কই
নে? সিহঁতে কলে হই, মনতে কথা কই।
তেতিয়া মানুহটে মূৰ জোকাৰি জোকাৰি এজন
বজাৰ ঘৰলৈ গৈ, তেঁওৰ আগত এই সকলো
নতুন কথা জনালে। কিন্তু দেখা, তাতে বজা-
ৰো লৰাবিলাকে হাতত পুথি লৈ থকা দেখি-
লে! তেতিয়া সি বজাৰ আগত নিবেদন দৰি
কলে, হে পিজি, অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ মনৰ
চিন্তা গুচুআ; মোৰ চকু মুকলি কৰা, কিয়-
নো মই দেখি বুজিব নোআৰোঁ। তোমাই
পুথাবিলাকৰ ওপৰত কি নো ঘটিল? সিহঁতে
মাতিব নোআৰা বস্ত্ৰ চাই, তাৰে সৈতে কথা
হই।

এই কথা সুনি বজাই উত্তৰ দি কলে, বো-
লে, আই, এই জি দেখি আচৰিত মানিচা,
তাক মই তোমাক বুজাই দিও। আমাক
সিকায়লৈ জিবোৰ পুথি, আমাৰ লিখকবিলা-
কে আনিলে, সেয়ে এই। মানুহটে সুধিলে,
বোলে, পুথিবোৰ লিখকবিলাকে কৰা নে?
বজাই বুিলে ন হই; প্ৰথমে আমি এনে-
কৈ ভাবিছিলোঁ, কিন্তু পাচে এই পুথিবোৰ জে
ইহঁতৰ দিয়া এনে তাৰ প্ৰমাণ পালোঁ। মা-
নুহটে আকঁও সুধিলে, বোলে, তাৰ কি প্ৰমাণ
পালা? ভেতিয়া বজাই উত্তৰ দি কলে, সেই
পুথিবোৰে বেগতে মানুহবিলাকক ওলোটাই

পালটাই, নতুন ভাল মানুহ কৰে । মোৰ
প্ৰজাবিলাকক বৰ বেলেগ কৰিলে । এই পুথি-
বোৰত এনে সক্তি দেখা পাই, তাক ইহঁবে
দিয়া পুথি বুলি প্ৰমান পালোঁ । সেই মা-
নুহটে আচৰিত মানি আকও সুধিলে, বোলে,
সিহঁতে পুথিবোৰ খাই নে? বজাই কলে,
মুখেৰে নে খাই, কিন্তু মনত হলে খাই ।
তাতে মানুহটে বুলিলে, নো খোআ নো বো-
আ বাহিৰত ধকা বস্তুত কেনেকৈ এনে সক্তি
ধাৰিব পাৰে?

হে পৰ্হা সকল, তোমোলাকেও বিবেচনা
কৰি চোআ । এনে অসভ্য অনেক লোকৰ
মাজত ধৰম সাত্ৰ চলিছে, আৰু জতে জতে
অকপটেৰে তাক গ্ৰহন কৰা হৈছে, ততে ততে
মানুহবিলাকক ভুলি, বৰ বেলেগ কৰিছে ।
লক্ষ্য দি পৰ নিৰাসি সকল আগৈয়ে নিৰ্দেশ
স্বভাৱেৰে প্ৰাই ৰাখাসৰ নিচিনা আছিল;
এতিয়া সেই পুথি সাত্ৰ পাই, অগিয়ানৰ দ গাঁ-
তৰ পৰা তোলা হৈ, বিদ্যান্ত আৰু ধৰ্মন্ত
লোক হবলৈ ধৰিছে । প্ৰাই সকলো দেশত
ধৰম সাত্ৰৰ এনে সক্তি পোআ জাই । জি
সাত্ৰই কুমৰ গুচাই ধৰমলৈ টনাই, আৰু জি
ধৰমে বেয়া মানুহকো ভাল কৰাই, সেই
সাত্ৰ, আৰু সেই ধৰমো নিচয়ে ইহঁবে দিয়া
সাত্ৰ আৰু ধৰম হই; তাকে সেই বিখোআ-
নাৰ বজাই দেখি বিশ্বাস কৰিলে ।

সেই বিখোআনা লোক বহু কাল এন্ধাৰত
বহি, পাচে আপোন আপোন ভাসাৰে পুথি
পাই পৰম উপকাৰ হেন মানি, আনন্দ মনে-
ৰে সৰু বৰ প্ৰাই সকলোএ সিকিবলৈ ধৰিলে ।
ইহঁৰৰ সাত্ৰ পুথি খুজিবলৈ ৫০ বা ৬০ কোচ
দুইৰ পৰাও গোটেই পৰিয়ালে সৈতে কে-
তিয়াবা আহে; আৰু তাক পালে, আনন্দে-
ৰে ক্ৰন্দন কৰি কৰি, সেই পুথি চকুৰ লো-
ম।

প্ৰভু ব্ৰিচুএ জগতত থাকোঁতে লোকবিলাকত
কৈছিলে, তোমোলাকে ধৰম সাত্ৰৰ কথা বিচা-
ৰা; কিয়নো সেই কথাৰেই অনন্ত আনন্দ
পাৰা ।

অচম হেনৰ লোক সকলৰ প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ ।

Letter from an Asamese in Calcutta to his Countrymen

প্ৰিয় বহু সকল,

সম্প্ৰতি আমাৰ দেশৰ লোক সকলে বিদ্যাক
জেনে অনাদৰ কৰে, ইয়াক দেখি ভৱিষ্যত
কালত ঠেঁওবিলাকৰ জি হব, তাক চিন্তিৰ লা-
গিলে সৰিলো কম্পন হই । আমাৰ মহা
উপকাৰি ইংৰাজি দেশাধিকাৰ সকলে চায়ে
চায়ে পৰ্হা সালি পাতিলেও, তালৈ অতি ভা-
কৰ লোকেহে আপোনাৰ লৰা চোআলিক
পঠিয়াই । জি কোনোএ লৰাক পঠিবলৈ দিএ,
সিও আখৰ চিনি সুন্দৰকৈ লিখিব পৰা হলেই
মাক বাপেকৰ সলনি ধন আৰ্জিবলৈ উপদেশ
পাই, সুদৃষ্টিমই বিদ্যাৰ পৰ্বতত অলপ উঠিএই
আকও নামি আহে । লৰা চোআলি দুইকো
সমানে বিদ্যা সিকোআ, আৰু প্ৰতিপালন কৰা,
বাপেক মাকৰ প্ৰধান কৰম; কিন্তু জি দেশত
কেৱল লৰাকেই সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিদ্যা সিকিবলৈ
নি দিএ, সেই দেশত জে চোআলিবোৰে বিদ্যা
সিকি সৰু কালত মাক বাপেকক আৰু গাভৰু
হলে আপোনাৰ স্বামিএ সৈতে সদাই সজ
কথাৰ আলোচনা কৰিব, আৰু সন্তান সন্ততি
হলেও সিহঁতক সিকাৰ বুজাৰ এনে সন্তাবেই
নাই । লৰা কি চোআলি দুয়োৰো বিদ্যা সি-
কা উচিত, আৰু সাত্ৰতো ইয়াৰ বিধান আছে ।
কিন্তু ভাৰত বৰ্ষৰ লোক সকলে এটা মিচা
কুজসৰ পৰা চোআলিবিলাকক পঠিবলৈ নি
দিএ । তথাপি এতিয়া সেই কুজস হোআৰ
অনৰ্থক ভাবনা জত জত গুচিছে, সেই সেই
চাইৰ লৰা চোআলি দুয়ো সমানে বিদ্যা
সিকিছে । এতেকে আমিও ভাৰসা কৰোঁ; আ-
মাৰ দেশৰ পৰাও জেন সেই কুসংস্কাৰ দূৰ
কৰি সকলোএ বিদ্যা সিকিবলৈ জতন কৰে ।

আমাৰ এই দেশত ইংৰাজি সকলে জি-
বোৰ পৰ্হা সালি পাতিছে, তাত আমাৰ দে-
সত লৰাই পঠিৰ লগিল ভাল পুথি অতি
তাকৰ দেখি, বজালি ভাসাৰ পুথি পঠিবলৈ
দিছে । বঙ্গাল দেশতো আগৈয়ে ভাল পুথি

ন থকাও, ঠায়ে ঠায়ে ইংৰাজি পৰ্হী সানি পাতি ইংৰাজি ভাষা সিকািছিল, কিন্তু এতিয়া বজালি লোক সকলে আপোনাৰ দেসৰ উপকাৰলৈ নানা ভাষা পৰ্হী, নানা বিধ পুথি বচি, বজালি ভাষাক সুঅনি কৰিবলৈ পৰম জতন কৰাত ক্ৰমে ক্ৰমে সভ্যতা বাৰ্হিৰ লাগিচে। এতেকে হে আমাৰ দেসৰ লোক সকল, উঠা; লৰা চোআলিক বিদ্যা সিকোআ হৈ, জেনেকৈ সিহঁতে ইহকালত পৰকালত সুখে থাকিব, এনে জতন কৰা; আৰু দেসৰ জেনেকৈ উপকাৰ হব, দে-সৰ ভাষা জেনেকৈ ব্ৰিধি হৈ আটাইৰে আ-দৰনীয় হব, তালৈ জতন কৰা। আমাৰ দে-সত জেনে কোনোএ কোনোএ বজালি বিদ্যাক আদৰ কৰে, বজালি লোকেও আগেয়ে ইংৰা-জিক বিসেস আদৰ কৰিছিল; কিন্তু এতিয়া বজালি লোক সকলৰ জতনত সেই ভাষা ভাল হোআত আটাইয়ে সুখা কৰিব ধৰিচে। যদি কোআ, আমাৰ দেসত ভাল পুথি নাই, তেন্তে কঁও সুনী, সবহ পৰ্হিলে সুনিলে আ-পুনি তাৰ মূল কাৰন জানিব পাৰিবা। ভা-ৰত বৰ্ম আদি দেসত জিমান ভাষা আছে, সৰু-লোৰে মূল সঙ্ক্ৰিত; এতেকে তাৰ কথা আ-মাৰ ভাষাত দি পুথি বচনা কৰা বৰ নিন্দনীয় ন হই, কিন্তু একো ন থকাহে বৰ নিন্দনীয়।

হে আমাৰ দেসি প্ৰিয় লোক সকল, পৰ্হী সুনী দেসৰ উপকাৰ হবৰ নিমিত্তে সঙ্ক্ৰিত বিদ্যাক লাখুটি লৈ পুথি বচিবলৈ ধৰা, আৰু ই জনে সি জনক সহাই দিয়া, আৰু দেসৰ ভাষা ব্ৰিধি কৰিবলৈ জতন কৰা। জেনেকৈ আ-মাৰ ঘৰত কঠিয়া নে থাকিলে, অন্যৰ পৰা কিনি বা ধাবলৈ আনি খেতি কৰা জাই; জে-নেকৈ সবহ গচ গচনি, কুল, লতা থকা ঠাইৰ পৰা গচ আনি আমি মনোনিতকৈ কুল বাৰি পাওতা; জেনেকৈ ঈনৰ পৰা পানি আনি পুখু-ৰি ভৰোআ জাই, সেই দৰে ইংৰাজি, সঙ্ক্ৰিত আদি ভাল ভাল ভাষা পৰ্হী, তাৰ ভাল ভাল কথা দি, অচমিয়া ভাষা ব্ৰিধি কৰিবলৈ জতন কৰা। আমাৰ দেসৰ কোনো এজন লোকে দেসৰ অবিদ্যা দেখিব নোআৰি, “অসমিয়া

লৰাৰ মিত্ৰ,” এনে নামেৰে দুই এক পুথি বচি ভাল ভাল পুথি বচিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুত কৰিছিল; কিন্তু তেঁওক কোনেও উচাহ নি দিয়াৰ হেতুকে এতিয়া তেঁও পুথি বচিবলৈ এবিচে। সেই পুথিৰ দৰে আমাৰ দেসত অন্য ভাল পুথি নাই; আৰু তাৰ সোআদ জি’এবেলি আগৰ পৰা গুৰিলৈকে মন দি পৰ্হিচে, সিএহে বুজিব পাৰিচে; অন্যে কেনেকৈ বুজিব? জি ইংৰা-জি ভাষা এতিয়া সকলো ভাষাতকৈ প্ৰধান হৈ-চে, অনেক বিধ গিয়ান বৰ্হাৰ পৰা পুথি আছে, সিও আগেয়ে অনাদৰনীয় আছিল; কিন্তু দেসৰ লোক সকলৰ মনত সি এতিয়া এক প্ৰধান ভাষা হৈচে। হে অচমিয়া লোক সকল, মই জি সকল কথা লিখিলোঁ, ইয়াক গুনি চাই, জেনেকৈ দেসৰ উপকাৰ হব, আৰু বিদ্যাও আদৰনীয় হব, এনে জতন কৰা। ইতি।

কলিকতা, ২১ মাৰ্চ, সন ১৮৫৩।

কলিকতা নগৰত থকা স্কোমোলাকৰ বন্ধু এজন অচমিয়া লোক।

To the Readers of the Orunudol.

জি জি লোকে আমাৰ অকনোদই সম্বাদ পত্ৰৰ ভিতৰত কোনো কথা চাপিবলৈ পঠাব খোজে, সিবিলাকক এই নিবেদন কৰোঁ; কলিকতাৰ পৰা জি জনে আমাটলৈ পত্ৰ লিখি পঠাইচে, ওপৰত চপা সেই পত্ৰৰ দৰে সুখ আৰু উত্তম কথা লিখিব; তেহে পৰ্হী লোকৰ মনত মধু ৰূপ স্বাদ লাগি, মনক ত্ৰিষ্ণু কৰিব পাৰে। উত্তম কথাৰে নি লিখিলে, তাৰ অসুখ গুচাওতেই আমাৰ প্ৰায়ে কাল জাই। আৰু জিহঁতে লিখকবিলাকে আপোন দেসৰ মানুহৰ উপকাৰ কৰিব পাৰে, এনে উত্তম কথা লিখি, ডাকৰ মাচুল দি পঠালে, অকনো-দইত চপা হব। “অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ,” এনে নামেৰে পুথি বচনা কৰা ত্ৰীভুত আনন্দি-ৰাম স্কুনে আৰু পুথি বচনা কৰিবলৈ এৰা কথা সুনাত, আমি অসন্তোষ পাইচোঁ; কিন্তু তেঁৱে আৰু অচম দেসৰ আন আন গিয়ানি লোকেও জেন একে চিন্তে দেসৰ উপকাৰ কৰিবলৈ উদ্যোগি হব, ইয়াকে আমি নিবেদন কৰিচোঁ।

য়োচেফ মিচৰ দেসৰ অধিকাৰ হোআ।

Lesson XVI—Joseph the Lord of Egypt.

মোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, য়োচেফ কেনে ৰূপে এজন মহা বজাৰ দৰে হ'ল, ইয়াক ভোমোলাকে সুনিলা। বজাই সপোন দেখাৰ পাচে সেই কেই বছৰত ডালেমান সহ বাৰ্ছি অভ্য-নদি হ'ল, কিন্তু তাৰ পাচে প্ৰাই একো সহ ন'হ'ল। মানুহবিলাকে দুখ পাই কাৰো বজাৰ আগত আহি কলে, আমাৰ একো খাবলৈ নাই, আমি এতিয়া ভোকেতে মৰিম। তেতিয়া কা-বোএ কলে, য়োচেফৰ ভলৈ গৈ খোজা; তেঁও-হে ভোমোলাকক উপকাৰ কৰিব পাৰিব। তাতে মানুহবিলাকে গৈ, য়োচেফক খোজাত, তেঁও সহৰ গুটিৰে পূৰ হোআ তৰলবিলাক মেৰি, মানুহবিলাকত বেচিবলৈ ধৰিলে। সি-বিলাকে ধন আৰু কোলোজা লৈ আহে, পাচে য়োচেফে সেই ধন লৈ সিবিলাকৰ কোলোজা তৰাই পঠাই দিএ। অনেক অনেক মানুহ সহ কিনিবলৈ আহিছিল। কোনো কোনো বহু দুইবৰ পৰাও আহে; শুধাপি য়োচেফে সিবিলাক আটাইকে দিব পাৰিছিল।

জিবিলাক মানুহ আহিছিল, সিবিলাকৰ মা-জত বহু দুইবৰ পৰা অহা দহ জন মানুহ আছিল। সিবিলাক পুতোক জনৰে এটা এটা গাধ, আৰু তাৰ ওপৰতে কোলোজা, আৰু হাতত ৰূপ আনিছিল। এই দহ জন কোৱ ভোমোলাকে কি বুলি ভাবিচা? সিবি-লাক য়োচেফৰ ভায়েক। য়োচেফ সিবিলাকক একুৰি বছৰলৈকে নে দেখি থকাতে, তেও দে-খিলতেই চিনি পালে। সেই নিৰ্দ্দয়ালু ভায়েক-বিলাকেই তেঁওক একুৰি ৰূপলৈ বেচিছিল। ইয়াকে জানি তেঁওৰ ইচা হোআ হ'লে সিবি-লাকক সান্ত্বি বা বন্দীভুক্তকৈ আগুা যি বধ কৰাৰ পাৰিলেইভেন। য়োচেফে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক দাৱা কৰিব বুলি ভাবিচা নে? ভোমোলাকে থকা হ'লে সিবিলাকক সান্ত্বি দিলা-ইভেন নে? তেঁও সিবিলাকলৈ কোৱে ৰূপ আ-চৰ কৰিব ডাক ভোমোলাকে এতিয়া চৰা।

ভায়েকবিলাকে য়োচেফ এজন মহা অধি-

কাৰ বুলি ভাবিছিল, আৰু সিবিলাকে তেওক আগৈএ দেখাৰ একো ভাৱনা নাইকিছিল, কা-ৰন তেঁও সুন্দৰ মিহি কাপৰ পিন্ধিছিল, আৰু ডাঙ্গৰো হ'লহি, আৰু তেঁওক বজাই দিয়া আন নামে। ইহিছিল।

এই হেতুকে ভায়েকবিলাকে তেঁওক দেখি-লতেই মাটিত পৰি পুৰাম কৰিলে। তেতিয়াই য়োচেফে তেঁওৰ সপোন দেখাৰ কথা মনত পৰি, জানিলে যে ইহবোহে ডাক সত্য কৰালে।

য়োচেফে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক ধেমা কৰি-বলৈ জুগুত হৈ আছিল; কিন্তু পুথমে সি-বিলাকৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে অসন্তোষ পাইচ নে নাই পোআ, আৰু সিবিলাকৰ পিতৃকে, সৰু ভায়েক বেনিয়ামিনকে প্ৰেম কৰিচে নে নাই কৰা, ইয়াকে তেঁও চাব খুজিছিল। তেঁও কোন, ইয়াক য়োচেফে সিবিলাকত কোআ নাই, আৰু তেঁও সিবিলাকক নিৰ্দ্দয়ালু ভাও দেখাই, টান কথা কৈ বুলিলে, ভইত কৰ পৰা আহিচ।

সিবিলাকে কলে, আমি কিনানৰ পৰা সহ কিনিবৰ নিমিত্তে আহিচো। কিন্তু য়োচেফে কলে, ভইতে সঁচা কথা কৈচ বুলি মই পতিয়াৰ নোআবোঁ। তইতে এই দেশ চাবলৈ আহিচ-ইক; আৰু কোনো বজাক চিপাহিএ লৈতে আনি বন কৰিবলৈ মন কৰিচ; সেই কাৰনে এই দেশ চাবলৈ আহিচ।

সিবিলাকে কলে, স্বৰূপেই সেইটো ন'হ'ই, আমি দহ জন দুখিয়া ভাই ককাই ইও, আৰু আমি লহ কিনিবৰ নিমিত্তেহে আহিচো।

কিন্তু য়োচেফে কলে, তইতে জি কৈচ ডাক মই পতিয়াৰ নোআবোঁ। তেতিয়া য়োচেফৰ ভায়েকহঁতে উত্তৰ দি বুলিলে, আমি আটাইটি ভাই ককাই, আৰু আগৈএ আমি বাবে জন আছিলো, কিন্তু ভাবে এটা মৰিল, আৰু সৰুটি আমাৰ বুৰা পিতৃৰ লগতে আছে। সিবিলা-কে তেঁওক বিহাল কৰাবলৈহে এই কথা কৈ-ছিল, কিন্তু তেঁও ন'পতিয়ালে; অৰ্থাত তেঁও সিবিলাকক ন'পতিওআ ভাও কোন দেখালে।

পাচে য়োচেফে কলে, মই ভোমোলাকৰ লহ

ভায়াৰ দেখিব লাগে। মই ভোমোলাকৰ এজনক ডাক আনিবলৈ পঠাও, আৰু সি ডাক নানে মানলৈকে, মই ভোমোলাকক বন্দি কৰি ৰাখিম।

ভেতিয়া ভায়েকবিলাকে এই কথা সুনি বৰ বিস্ময় মানিলে; কিয়নো সিবিলাকৰ পিতৃএ বেনিয়ামিনক কি জানি কৰাত বধ কৰিবলৈ, এই ভয়ত এৰি নি দিব, ইয়াক সিবিলাকে জানিছিল। এই নিমিত্তে কোনো এজনও ডাক মই আনিমলৈ বুলি সন্দিগ্ধ ন হ'ল।

য়োচেক সিবিলাকক তিন দিনলৈকে বন্দিশালত বন্দি কৰি ৰাখিলে। আৰু সিবিলাকক বন্দিকৈ ৰাখোঁতে, যোচেকলৈ কৰা অধৰম কৰমৰ বিষয়ে ভাবিবলৈ সিবিলাকে সময় পাইছিল।

ভেতিয়া মানুহবোৰক বন্ধ কৰি ধোঁআ হই, ভেতিয়া সিহঁতে ভাবিবলৈ, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈও সময় পাই।

মোৰ পিয় লৰা চোআলিবিলাক, ভোমোলাক ভেতিয়া এক সন্তিৰ দৰে বন্ধ হৈ থকা, ভেতিয়া ভোমোলাকে ভাল হবলৈ ইশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা, মই এনে আশা কৰিছোঁ। যোচেক সিবিলাকক কি কৰিব, ইয়াক ন জনাত ভায়েকবিলাকে বৰ বিস্ময় মানিলে।

পাচে যোচেক বন্দিশাললৈ আহি সিবিলাকত কলে বোলে, ইশ্বৰলৈ ভই কৰোঁ, এই কৰম কৰাইক, ডাঙে ভোমোলাকে বখা পাব।

ভেতিয়া সিবিলাকে তেঁওক ইশ্বৰলৈ ভই কৰোঁ বোলা সুনিলে, ভেতিয়া ভায়েকবিলাকে কেনে আনন্দ আৰু বিস্ময় মন আছিল, কিয়নো ডাঙ বখা আটাই লোকে দেওপুজক হৈ সুৰ্ত্তিক সেৱা কৰে।

য়োচেক সিবিলাকত কলে, মই কেৱল ভোমোলাকৰ এজনহে ৰাখোঁ, আনবিলাকে ঘৰলৈ লৈ লৈ আওক; কিন্তু ভোমোলাকে উত্তৰি আহিবৰ সময়ত, লহু ভায়াকো লগত লৈ আহিবা; ভোমোলাকেহে যদি ডাক নানা, তেন্তে মই ভোমোলাকে বন্ধ কৰা কৰা

বুলি পতিয়াব নোআবোঁ; কিন্তু ডাক আনিলে মই পতিয়াম।

ভায়েকবিলাকে উত্তৰি জাবলৈ গৈ, ডাকে সিবিলাকে ভাবি আনন্দ কৰিলে, তথাপি সিবিলাকৰ এজনক বখাৰ নিমিত্তে অসন্তোষ পাইছিল। যোচেকলৈ কৰা অধৰম কৰমৰ বিষয়ে সিবিলাকৰ মনত পৰি, ইটে সিটে কোঁজা কুই কৰিব ধৰিলে, বোলে, আমি ডাল জি আচৰন কৰিছিলোঁ, সেয়ে বৰ অনুচিত আছিল; কিয়নো ডাক মুকলি কৰিবলৈ সি আমাক কিমান কাৰো কাকুটি কৰিছিলে, তেও আমি ডাক মুকলি ন কৰিলোঁ; সেই কাৰনে ইশ্বৰে এতিয়া আমাক সন্তি দিছে।

সিবিলাকক এই কথা কোঁজা সুনি, যোচেকৰ গালে দি চকুৰ লো বৈ বৈ জোআত, সেই খোঁটালিৰ পৰা বাহিৰ হৈ আন ঠাইত কান্দি লৈগৈ। সিবিলাকক অসন্তোষ মনেৰে থকা দেখি তেঁও ডাল নে পাইছিলে; কিন্তু সিবিলাকৰ বেনিয়ামিনলৈকে আৰু বাপেকলৈকে মৰম আচে নে নাই, আৰু জি জি কৰিছিলে তাৰ নিমিত্তেও মনত খেদ পাইচে নে নাই পোঁজা, ইয়াকেহে তেঁও বিচাৰি উলিয়াব খুজিছিলে, ডাক ভোমোলাকে জানা।

পাচে যোচেক আহি সিবিলাকৰ মাজৰে পৰা চিমিওন নামেৰে এজনক ধৰি, সিবিলাকে লহু ভায়েকক নানে মানলৈকে ডাক বন্দিশালত ৰাখিবলৈ কলে। এই নিমিত্তে সিবিলাকে চাই থাকোঁতেই যোচেকে ডাক ৰাখিলে।

আগৈয়ে সিবিলাকে জি ৰূপে যোচেকক ৰাখি লোকৰ দাস হবলৈ বেচিছিলে, সেই ৰূপে এতিয়া সিবিলাকৰো সোঁজৰাৰ উচিত আছিল।

চিমিওনক বন্দিশালত অকলেই এৰা হ'ল, আৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাক ভেতিয়া আহিব বা ভেতিয়া তেঁওক বন্দিশালৰ পৰা মুকলি কৰিব, ইয়াক তেঁও নে জানিলে।

ভায়েকবিলাক ঘৰলৈ জোআৰ আগৈয়ে যোচেক তেঁওৰ বন্দিত কলে, বোলে, লহুৰে সি-

বিলাকৰ জোলাজা ভৰাই দিওতেই সিবিলাকৰ ধনকো ওলোটাই দিবি, আৰু বাটত ধাৰৰ কাৰনে কিছু সমলো দি পঠাৰি । যোচেফৰ দুখিয়া ভায়েকবিলাকে বাটত ধাৰৰ কাৰনে কিবা দি পঠাবলৈকো তেঁও ইচ্ছা কৰিছিলে; আৰু বান্দিয়েও যোচেফে কোআৰ নবেই কৰিলে; কিন্তু বন্ধিএ জি কৰিছিলে তাক ভায়েকবিলাকে নে জানিলে ।

সিবিলাকৰ পিত্ৰি, আৰু সৰু লৰা চোআলিটিইতে শবলৈ জি এৰি গৈছিলে, তাকে প্ৰাই ঢুকুআত, মিচৰৰ পৰা উলটি অহা দেখিবলৈ সিবিলাকে কেনে আনন্দ পাইছিলে!

সিবিলাক আহিলন্ত, জি জি হৈছিলে সেই আটাইকে সিবিলাকৰ পিত্ৰিৰ আগত কলে, বোলে, জি সহ বেচে এনে এজন মহা অধিকাৰ আছে; আৰু তেঁও আমাক বৰ টেকা কৰা কৈ, আমি সহ কিনিবলৈ অহা নাই বুলি কৈছিলে; কিন্তু আমি মানুহবিলাকে নৈতে বন কৰিবৰ নিমিত্তে দেশ চাবলৈহে আহিছোঁ, তেঁও এনেকৈ আমাক চৰাহ বুলিছিলে । ভেতিয়া আমি তেঁওত কলোঁ আমি চৰিয়া ন ইও, কিন্তু আমি বাৰে ভাই ককাই আছিলোঁ, আমাৰ মাজৰ এজন মহিল, আৰু এজন কিনান দেশত আমাৰ পিত্ৰিৰ লগতে আছে । কিন্তু সেই অধিকাৰে আমাক ন পতিয়ালে, আৰু আমি আমাৰ সৰু ভাইক আমাৰ লগতে নিব লাগে বুলি কলে; আৰু তেঁও চিমিওনক বন্দিসালত থৈ কলে, বোলে, আমাৰ লগত আমি বেনিয়ামিনক নি নিও মানলৈকে তেঁও তাক এৰি নি দিএ ।

বুৰা বাপেক যাকুবে এই সকলোকে সুনিবৰ অসন্তোষ পালে । তাৰ পাচে ভায়েকবিলাকে সহৰ জোলাজা মেলি চাই, তাৰ ওপৰতে ধন থকা দেখি বৰ বিক্সই মানিলে; কিন্তু সিবিলাক তাক সন্তোষ ন হল; সিবিলাকে ভাবিলে যে কোনোবা এজনে নিৰ্ভয়া ৰূপে সিবিলাকলৈ এনে কথন কৰিলে; আৰু সিবিলাকে আৰুও ভেতিয়া মিচৰ দেশলৈ আই, ভেতিয়া সিবিলাকে চুব কৰাৰ লগনি সান্ধি

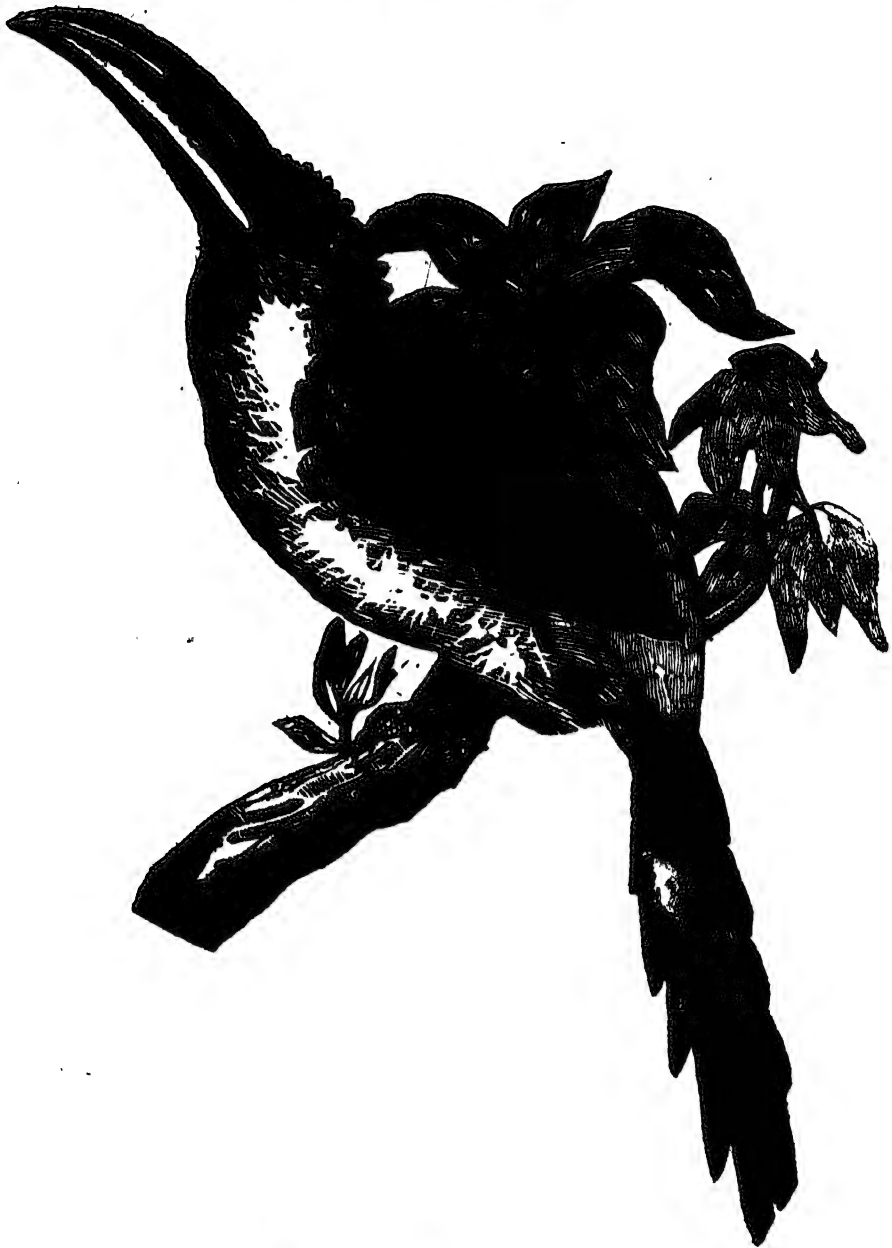
পোআ হব; ইয়াকে ভাবি সিবিলাক বৰ ভয়তুৰ হল ।

সিবিলাকে এই ধন চুব কৰা নাই; কিন্তু সিবিলাকে আনৈএ এবলি যোচেফক চুব কৰি একুৰি ৰূপলৈ বেচাৰ কাৰনে চোব হল; আৰু ইহাৰে সিবিলাকক চোব বুলি জানিলে । সিবিলাক মিচৰ দেশলৈ আৰুও উভতি গৈ, মহা বজাৰ দেখিবলৈ অধিক ভাই কৰিছিলে; তেও সিবিলাকৰ ভালৈ জাবলৈ বৰ প্ৰয়োজন আছিল, কাৰন সিবিলাকে অলপমান সহ মাথোন আনিছিলে, আৰু মাটেও; এই হেতুকে আৰু সহৰ প্ৰয়োজন আছিলে; আৰু সিবিলাক মিচৰ দেশলৈ ন গলেও, দুখিয়া চিমিওন বন্দিসালতে পৰি থাকিব ।

সিবিলাকে এতিয়া যাকুবক কি বুধি দি বেনিয়ামিনক নিব পাৰিব? কিয়নো যাকুবে বোলে, মই তোমোলাকত বিশ্বাস কৰিব নো-আবোঁ, কি জানি ভালৈকো কোনো আপদ ঘটিব । তোমোলাকে যোচেফ আৰু চিমিওনক লৈ গলা আৰু সিহঁত নাই; এতিয়া মই যদি তোমোলাকৰ লগত তাকো পঠাও, তেন্তে তোমোলাকে তাক মোলৈ কেতিয়াও ওভো-তাই মানিবা । ভালৈহে যদি কিবা আপদ ঘটে, তেন্তে তোমোলাকে মোৰ এই পকা চুলিবোৰ সোকেতে পৰলোকলৈ পঠাবা । যাকুবে তেঁওক ইমান অধিক প্ৰেম কৰিছিলে, যে সিবিলাকেহে যদি তেঁওক কিবা কৰে, তেন্তে তেঁওৰ মন দুখেৰে পূৰ হব ।

এই নিমিত্তে বেনিয়ামিন ন হলে ভায়েকবিলাকে মিচৰ দেশলৈ জোআ অনৰ্থক, ইয়াকে জানি সিবিলাক কিনানতে থাকিব লগিয়া হল । সিবিলাক এতিয়া কেনে দুৰ্ঘটনাৰ মাজত পৰিচে! সিবিলাকৰ অধৰমৰ কাৰনে ইহাৰে সান্ধি দিচে ।

আফ্ৰিকাৰি চৰাইৰ বিৱৰণ ।

The Carl crested Aracari.

দক্ষিণ আমেৰিকা দেশৰ আমাজন নৈৰ ওপৰ ফাল অলপ হালধিয়া বৰন; তাৰ দুই পাৰৰ বয়্য হুইলিকত আফ্ৰিকাৰি নামেৰে দাঁতিএ কলা নিল বৰনৰ আঁক দুটা দেখা অতি চিকন এবিধ চৰাই থাকে। এই আফ্ৰিকাৰি চৰাইৰ চোটি বেৰিবলৈ অতি সুন্দৰ; আচে; আৰু চোটেৰ তল ফালৰ আগ ভোখৰ দুই দাঁতিএ কাচি দৰিয়াৰ নিচিনা; চোটেৰ অলপ হালধিয়া; ই ভোখৰ বগা বৰন।

চৌটিৰ গুৰিতে সগম বৰনৰ চিক মিকাই থকা এটা আঁকে মেৰাই আছে। মূৰটো অলপ কৌচ খাই থাকে; কোনো বস্ত্ৰৰ সাজি দিয়া পাখিৰ নিচিনা মূৰত সৰু সৰু পাখিবিলাকেৰে ভূষিত, তাৰ বৰন অতি সুন্দৰ, নিৰ্মল, তিৰ-বিৰাই থকা কলা। মূৰৰ পাচ ডোখৰ, আৰু কান্দৰ গুৰি ডোখৰ বজা ঘোৰ বৰন। বুকু ডোখৰ হালধিয়া। তাৰ ওপৰে দি ঠায়ে ঠায়ে অৰ্ধ চন্দ্ৰৰ নিচিনা বজা বৰনিয়া আঁকবোৰ দেখা জাই।

পিঠি, কান্দ, আৰু বুকু ফাল কল পতিয়া বৰন। ডেউকা দুটাৰ মেঘৰ নিচিনা বৰন, ঠেঙ্গৰ বৰন সিহৰ নিচিনা।

এই মনোহৰ সুন্দৰ চৰাইৰ গাটো, চৌটিৰে পৰা কান্দৰ আগলৈকে মুঠে এহাত দিখল; তাৰ মাজতে কান্দ তাৰ ১। আঁজুল, চৌটি ৫। আঁজুল, ভিজিৰে পৰা গাটো ২। আঁজুল, আৰু ইহঁতে জাক পাতি পাতি থাকেও ঘূৰেও।

দুখিয়া লোকক দায়া কৰা।

Duty and Reward of Kindness to the Poor.

ক্লোৰেঞ্চ নগৰত ইতালি দেশত কুলিন বন্ধ-হত জনমা ফ্ৰাঞ্চিচ কেচকোবল নামে মূদৈ এটা আছিল। তেঁওৰ অনেক বিসই থকাত তেঁও দুখিয়াক সদাই দান দিএ, আৰু তেঁও সেই দান কৰা অপ্ৰকাশ হবলৈ অনেক চেষ্টা কৰিলে, তথাপি নোআবিলে; কোনো এদিনত বিদেশি এজন আহি তেঁওত উপকাৰ খুজিলে। তাতে কেচকোবলে তাৰ কটা কাপৰ দেখি মৰম লাগি সুধিলে; তুমি কোন, আৰু কোন দেশত থাক? তাতে সেই বিদেশি জনে উত্তৰ কৰিলে, মহাচই ইংলণ্ডত থাকোঁ; মোৰ নাম ভামচ ক্ৰমুএল; মই এজন নোম কটিয়াৰ কোঁজায়েক; মই প্ৰতি পালন হৰৰ নিমিত্তে ফ্ৰাঞ্চ দেশৰ চিপাহিবিলাকৰ লগত আহিলোঁ; সিহঁতে গেভিলিএন নামে এঠাইত বন কৰি হাবিলত, মই সেই ঠাইতে দালবো দাল হৈ টুপি সজিয়া হলোঁ। কেচকোবলে ইংলণ্ডৰ মানুহক বৰ মৰম কৰা হেতুকে, ভালৈ মৰম

লাগি উত্তম কাপৰ পিন্ধাই, জিহ্মান দিন থাকে সিমান দিন আপোনাৰ ঘৰত বাথি, পাচে ক্ৰমুএলে জাহলৈ তেঁওক সুধিলে। তাতে কেচকোবলে তেঁওক এটা ঘোঁৰাত তুলি, হাতত ১৬ টা সোনৰ মোহৰ দি বিদাই দিলে। ক্ৰমুএলে অতি সন্তোষ হৈ ইংলণ্ড দেশলৈ গল, আৰু সেই ঠাই পালত কাৰ্দিনেল উল্টি নামেৰে এজন পুৰান অধিকাৰৰ লগত কাম পালে। পাচে সেই অধিকাৰ মৰিলত, তেঁও অষ্টম ছেনৰি বজাৰ এনেহে প্ৰিয় পাত্ৰ হল, জে তেঁও তাক এটা পুৰান নাম আৰু কাম দিলে।

ক্ৰমুএলে এই ৰূপে অতি বৰ পদ পাই সেনত ইংলণ্ডৰ পুৰান বিচাৰ কৰ্তা হল। ক্ৰমুএলে বেগাই সুখ পালে; কিন্তু কেচকোবলৰ আপোনাৰ বিসই গুচিলত সেনত অতি দৰিদ্ৰ হৈ গল। তেঁও ক্ৰমুএলক উপকাৰ কৰা কথাত মন ন কৰি, তেঁওৰ জি ১৫০০ সোনৰ মোহৰ ধাৰে কেতবিলাক ইংলণ্ডৰ মূদৈএ নিচে, তাকেহে পাবৰ নিমিত্তে লণ্ডন নগৰলৈ গল। পাচে তেঁও সেই ঠাই পাই থকাক বিচাৰি ফুৰোঁতে, সুভাগ্য ক্ৰমে মহা মহিম ক্ৰমুএলক দেখা পালে। তেঁও সেই ঠাইৰ ৰাজ ঘৰলৈ গৈছিল আৰু সেই আগৰ উপকাৰক জানি চেলাম কৰি অতিসই আনন্দ পাই সুধিলে, তুমি ফ্ৰাঞ্চিচ কেচকোবল নামেৰে ক্লোৰেঞ্চ নগৰৰ এজন হোআ নে? কেচকোবলে উত্তৰ কৰিলে তোমাৰ সেরক সেই মানুহ ইও। কিন্তু ক্ৰমুএলে কলে, তুমি মোৰ সেরক নো হোআ, মোৰ উত্তম বন্ধু আৰু উপকাৰি। এতিয়া মোৰ অনেক কাম হোআৰ কাৰনে, সৰহ বেছি তোমাৰ লগত কথা হব নো-আবোঁ; তুমি অৱশ্যে আজি মোৰ ঘৰত ভোজন কৰিবলৈ জাবা; এতিয়া তোমাক বিদাই দি জাঁও। কেচকোবলে অতি আচৰিত মানি, কেত-খনি বেলিলৈ ভাবিব ধৰিলে; এই জে ভদ্ৰু মানুহে মোক সৈ কাৰ্হিলে, আৰু মৰম ৰূপেৰে গ্ৰহন কৰিলে, এও নো কোন? সেনতে তেঁও সুখৰি মনতে ভাবিলে, ক্লোৰেঞ্চ নগৰত মই

ଜୀବ ଉପକାର କରିଚିଲେ, ଏଠି ଅରଣ୍ୟ ମେଇଁ କ୍ରମୁଏଲ । ପାଚେ ଡେଢ଼ ବରଷେ ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ ଡେଢ଼କ ମନ୍ତ୍ରର ସମୟର ଡେଢ଼ର ସବୁଲେ ଗଲ ।

ଅଳପ ପାଚେ କ୍ରମୁଏଲେ, ଆହୁ ମାରିବ ପରା ନାମିନି, ଡେଇଁ ଡେଢ଼ର ମେଇଁ ଆଗର ଉପକାରକ ଚେ-
ଲାମ୍ ଦିଲେ ଆହୁ ତାର ହାତର ଧରି ଲଢ଼ି ହାଉ ଆହୁମିବାଳକ କଲେ, ମଇ ଏହି ମାନ୍ବୁହକ ଦେଖି
ବର ଆନନ୍ଦ ପାଇଁଟେ, ଇନ୍ଦ୍ରାଣେ ଡୁମ୍ପି ଆଚରିତ
ମାନିଚା ନେ? ପାଚେ ଡେଢ଼ ଆପୋନାର ନକଲୋ ବି-
ନଇ ଜନାଇ, କ୍ଲେକୋବଲେ ଡୋଜନ କରିବେଲେ ଲେ
ନେ, ଆପୁନି ଜି ଟାଇଡ଼ ବହେ ତାର ଡେଇଁବେଲେ ଡେଢ଼କ
ବୁହୁଆଲେ । ପାଚେ ଡୋଜନ କରି ଏଠାଟି ନକ-
ଲୋ ଗଲତ, ଡେଢ଼ କ୍ଲେକୋବଲତ ସୁଧିଲେ, ଡୁମ୍ପି
କି କାରଣେ ଇଂଲଣ୍ଡଲେ ଆହୁଲା? କ୍ଲେକୋବଲେ
ଆପୋନାର ନକଲୋ କଥା ଡେଢ଼କ ଜନାଳତ, କ୍ରମୁ-
ଏଲେ ତାକ କଲେ, ମଇ ଡୋମାର ଦୁଧର କଥା
ସୁନି ବର ଅନନ୍ତୋଲ ପାଇଁଟେ; ମୋର ଏକ ମତ୍ୟ
ବହୁର ନିଚିନାଟେ ଡୋମାର ଦୁଧର ପ୍ରତିକାର
କରିମ, ଆହୁ ଡୋମାର କଥାତ ମନ ଦିମ ।
ଆହୁ ଦାନ ନିନ୍ଦାର ଆଗେଏ, ନିନ୍ଦା କରମ କରା
ମାନ୍ବୁହର ଉଚିତ; ମଇ ଡୋମାର ଧାର ଆଗେଏ
ଲୋକା ଉଚିତ ଆଚିଲ । ଇନ୍ଦ୍ରାଣେ କେ ହାତର
ଧରି ଏଠା ନକ ଡୋମାଲିଲେ ଲେ ନେ, ଏଠା ଟିକାର
ମୋର ମେଲି, କେଡ଼ବିଲାକ ମୋର ମୋହର ବାହର
କରି ଡେଢ଼କ ଦି କଲେ, ହେ ମୋର ବହୁ, ଡୁମ୍ପି
ଜି ଟିକା କ୍ଲୋବେକ ନଗରତ ଧାରେ ଦିଚିଲା, ଆହୁ
ଜି ଦହ ମୋହର ମୋର କାପରର ନିମିତ୍ତେ ଦି-
ଚିଲା, ଆହୁ ଦହ ମୋର ମୋହର ଘୋରା ଲବର
କାରଣେ ଦିଚିଲା, ନେରେ ଏହି, ଲୋକା; ଆହୁ
ଡୁମ୍ପି ଜାମି ମେଇଁ ନକଲୋ ମୋହରେବେ ବେପାର
କରା ହଲେ, ଜାନୋ କିମାନ ଲାତ ପାଲାହେତେନ;
ଏହି କାରଣେ ବିନଇ କରୋ, ଏହି ଏହି ଚାରି ନ
ଚାରି ନ ମୋହର ଧରା ଟାଇଟା ମୋର ଲୋକା,
ଆହୁ ଆପୋନାର ଉପକାରି ବହୁର ଦାନ ଜାରି
ଡୋଗ କରା । କ୍ଲେକୋବଲେ ଏହିବୋର ଦାନ ଲବ-
ଲେ ଇଚା ନାଚିଲ, କିନ୍ତୁ ବହୁ ବିନଇ କରାତ ତାକ
ଲେ ।

ପାଚେ କ୍ରମୁଏଲେ କ୍ଲେକୋବଲର ଧରାବିଲା-
କର ନାମ ହିଚାର ଲେ, ଆପୋନାର ଏକ ଟେକେ-

ଲାକ ମାତି କଲେ, ଧରାବିଲାକର ବିଚାର କରି
ପୋହେବ ଦିନର ମାଜତ ଧାର ନୁଞ୍ଜିବେଲେ କରି;
ଜାମି ରୋ ଲୋକେ, ଡେଇଁ ନାନ୍ତି ପାର । ମେଇଁ ଡେ-
କେଲାଟି ଉତ୍ତମ କଲେ ଆପୋନାର କାମ ନିଧି
କରି ନକଲୋ ଧାର ଅତି ଅଳପ ଦିନର ମାଜତେ
ନୁଜା ହଲ । କ୍ଲେକୋବଲେ ଜିମାନ ଦିନ ଇଂ-
ଲଣ୍ଡ ଆଚିଲ, ମିମାନ ଦିନ ମେଇଁ କ୍ରମୁଏଲର
ସବୁଲେ ଆଚିଲ । ଡେଢ଼କ ଇଂଲଣ୍ଡ ଧାକିବ-
ଲେ କ୍ରମୁଏଲେ ବିନଇ କରିଲେ, ଆହୁ ୬୦ ହେ-
ଜାର ମୋର ମୋହର ମେଇଁ ଟାଇଡ଼ ବେପାର
କରିବେଲେ ଦିନ ନୁଞ୍ଜିଲେ; କିନ୍ତୁ ଡେଢ଼ କ୍ଲୋ-
ବେକ ନଗରଲେ ଉଡ଼ାତି ଜାବେଲେ ଇଚା କରିଲେ, ଆହୁ
କ୍ରମୁଏଲର ପରା ବହୁ ଦାନ ପାଇଁ ଆପୋନା ଦେ-
ନେଲେ ଗଲ ।

ଏହି ନକଲୋ କଥାର ପରା କିଂବୁ ନୁରା; ନୁଞ୍ଜିରା-
ବିଲାକର ଦାୟା କରା ନକଲୋରେ ଉଚିତ; ବିନେ-
କେ ଜିବିଲାକ ଖିଞ୍ଜିରାନ ନୁଞ୍ଜିରା ହଇ, ନିବିଲା-
କର ଦାୟା କରା, ଖିଞ୍ଜିରାନବିଲାକର ଉଚିତ ।
ଧନିବିଲାକେ ଧନିର ଲଗତ ଆଲାପ କରେ, ଗଂକାଲ-
ବିଲାକେ ଗଂକାଲର ଲଗତ ପ୍ରେମ କରେ; ଜିବିଲାକ
ମତ୍ୟ ନିବିଲାକେ ମତ୍ୟର ଲଗତ ମିତିର କରେ ।
ଜିବିଲାକ ଡୁମ୍ପି ଲୋକ ନିବିଲାକେ ଡୁମ୍ପି ଲେଲେ
ଆଲାପ ବେହାର କରେ, କିନ୍ତୁ ନୁଞ୍ଜିରାବୋର
ଲଗତ, ନାହିବା ନିହିତର କଥାତ ମନ ଦିୟା ଏବେ
ଅଳପ ଲୋକ ଦେଖା ଜାଉ । କିନ୍ତୁ ମଇ ତାହାର
ବୁଲି, ଖିଞ୍ଜି ଏବେ ନେ ଡାବିଲେ, ଡେଢ଼ ନୁଞ୍ଜିରା
ନିହି ଆଡ଼ିକା ଆପୋନାର ନିନ୍ଦା କରିଲେ, ଆହୁ
ଡେଢ଼ ନିନ୍ଦାବିଲାକର ନୟୁ ମନ ଦେହାର ନିନ୍ଦି-
ତେ ନିବିଲାକର ଡାବିକୋ ବୁହୁଆଲେ । ଉପନେଲ
ଦିଂଡେ ଡେଢ଼ ଏହି କଥା ନକଲୋ ଟାଇଡେ କଲେ
ବୋଲେ, “ଜି କୋରୋଏ ଏହି ନକବିଲାକର ମାଜତ,
(ଅର୍ଥାତ୍ ଡେଢ଼ର ନିନ୍ଦାବିଲାକର ମାଜତେ ଏକନକ,)
ମୋର ନାମେବେ ଏବାଟି ଚେଚା ପାନି ଧାବେଲେ ଦିଏ,
ମଇ ଡୋମୋଲାକର ବହୁପଟେ କେଟୋ, ନି କୋ-
ରୋ କଲେ ଆପୋନାର କରମର ପ୍ରତିକର ନେ ହେ-
କଥାର ” । କୋରୋ ମାନ୍ବୁହେ ଡୋମାର ଆଗତ
ତାର ଦୁଧ ଜନାବେଲେ ଆହୁଲେ, ଆଜି ମଇ
ଅନନ୍ତୋଲ ପାଇଁଟେ, ବା ଆହୁରି ନାହିଁ, ଗୋକ
ଦୁଧ ନି ଦିବା ବୁଲି, ଡେଢ଼ ଏବେ କଥା କେଡ଼ିଗାଠ

ন কলে । খ্রিষ্টে কৈঁচে, জি কোনোএ মোৰ নামেৰে এই দুখিয়াবিলাকক দায়া কৰে, পৰ-কালত সি কোনো ৰূপে আপোনাৰ সুখ নে হেৰুৱাব । “জি জনে ভোমাত খোজে, সেই জনক দিয়া; আৰু জি জনে ভোমাত ধাৰ কৰিব খোজে, তালৈ বিমুখ ন হব!” । ইহকালতো কেতিয়াবা সিবিলাকৰ লাভ হই; তাক বিসেসকৈ দেখুআবৰ নিমিত্তে, ওপৰে লিখা কথা প্ৰকাশ কৰা হৈছে ।

যি.

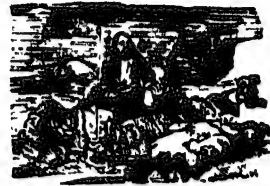
আচৰিত ৰূপে প্ৰান বধ্যা পোআ ।

Wonderful Preservation from death.

এস বছৰৰ আগৈএ ছুটলও দেসত বালু এৰ্জিন নামে এজন ধৰ্ম প্ৰচাৰক আছিল; তাৰ উপদেশৰ দোআৰাই অনেক পাৰ্শ মা-মুহ পৰিত্ৰাণৰ পথলৈ ওভতাই অনা হৈছিল । সেই চাহাবৰ জনমৰ কিছু বছৰৰ আগৈএ, তাৰ মাকৰ প্ৰান অতি আচৰিত ৰূপে বধ্যা পোআ হল । তাই কিছু কাললৈকে নৰিয়া পৰি সেসত বিমূৰ্চিত হল, আৰু লকলোএ মৰা হেন ভাবি তাইক কবৰ দিলে । সেই সময়ত তাইৰ আকুলিত সোনৰ আঙ্গটি আছিল, সেই আঙ্গটি সূঁঅৰিবৰ নিমিত্তে তাইৰ হামিএ তাক বাধিবলৈ ইচা কৰিলে, কিন্তু আকুলি উধহাত আঙ্গটি সোলোকাৰ নোআৰিলে । মৰিলালিৰ বধিয়াই এই ঘটনা জানি, লোভ কৰি আঙ্গটি লবলৈ ইচা কৰিলে । এই কাৰনে বাতিত এখন চোকা কটাৰি লৈ মৰিলালিলৈ গল, আৰু মৈদাম ধানি মৰাৰ পেৰা মেলি, সেই মৰা তিবোতাৰ হাতত তুলি তাইৰ আকুলি কাটিব ধৰিলে । ভেতিয়াই তাইৰ হাতৰ পৰা ভেজ ওলাল, আৰু তিবোতা পেৰাৰ ভিতৰত উঠি বহিল; এনেকুআ অদ্ভুত ঘটনা দেখি সেই মুহূৰ্ত্ত মামুহ ভই পাই পলাই গল । পাচে সেই তিবোতা চেতনা পাই, জডন কৰি মৈদামৰ বাহিৰ ওলাই উভতি আহিল । ভেতিয়া তাইৰ হামিএ কোনো এক বছৰ লগত কথা বাজা হৈ থাকোঁতে, বাহিৰৰ দুআৰত কোনো মামুহে টুকৰিওআ নবদ প্ৰথম বেলি সূনি,

উঁও বিসেসকৈ মন নি দিলে; কিন্তু দুখিয় বেলি টুকৰিয়ালত উঁও কলে, মোৰ তিবোতা মৰিল, ইয়াকে যদি নে জানিনোহেঁতেন ভেস্তে এয়ে তাইয়ে টুকৰিয়াইচে বুলি কলোঁহেঁতেন । পাচে উঁও দুআৰ মেলি, ষৈনিএকক দেখাত অতি আচৰিত মানি সুধিলে, ভূমি মোৰ তিবোতা মাৰগ্ৰেত নে? ষৈনিএকে হই বুলি কলে । এই ৰূপে প্ৰান বধ্যা পাই তাই অনেক বছৰলৈকে জিয়াই থাকি, লতান লততি উপজালে ।

যি.

গিত ।

“The Lord my Shepherd is.”

ইহৰ মোৰ বধিয়া হই,
মোৰ হৰ সজ পালন;
উঁও মোৰ ইহৰ, উঁওৰ সিলো মই
মোৰ কিহত প্ৰয়োজন !
জত পৰিত্ৰাণ বৈ আই,
সেই অশ্লিত নদিৰ পাৰ,
আপোনাৰ মেৰক তাত চৰাই,
পোআইচে প্ৰেমৰ চাব ।
মই গলে অপৰে,
মোৰ প্ৰান আকও বুৰাই,
আপোনাৰ নামৰ নিমিত্তে
সজ পথতে চলাই
উঁও মোৰ বধ্যক হোআত,
ন কৰিম একো ভই;
গলে মৰনৰ মোৰ চাঁৱাত
তাত উঁও মোৰ সজি হই ।
আহুনৰ অদ্ভলৈ
উঁওৰ প্ৰেমো দাৱাত পায়;
পাচে উঁওৰ ওপৰ ধানে লৈ,
অনন্ত কাল নিয়াম ।

The young Raja of Behar

ভাৰত বৰ্ষৰ অপিকাৰ শ্রীল শ্রীজ্ঞান গবৰ্ন-
মেণ্ট বাহাদুৰৰ আগাৰে, বেঙ্গালৰ শ্রীজ্ঞান
নাৰালক মহা বজাৰ পৰ্বাদৰ অধিকাৰে অন্য
থানে নিবৰ কাৰনে, এই দেশৰ দেশাধিকাৰ
শ্রীল শ্রীজ্ঞান এজেন্ট নবাব গবৰ্নৰ কেনেৰল
বাহাদুৰ গৈ, বজাৰ ১৫ ফাগুনত জাভা কৰো-
আত ঘৰৰ পৰা ওলাই নগৰৰ ওচৰতে এটা
ন ঘৰত থাকিল; আৰু চত মাহৰ ৪ তাৰিখে
পৰ্বাদৰ নিমিত্তে প্ৰবাসলৈ জাব, এনে খিৰ
কৰা বাত্ৰা পোআ হৈছে।

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৫ আধ্য।

History of Kamrup, Chap 4.

তাত পাচে কত দিন অন্তৰে চন্দ্ৰনাৰায়নে
দুই তিনি এৰি জাঁজিৰ পৰা পলাই গল।
তাত পাচে মামো গোবিন্দৰ পুতক মধুনান্ধায়-
নক ধৰ্ম বজাই দাই ধৰি তিনি মুচৰি মা-
ৰিলে বোলে, তোক বজা পাতিব দিলো; তই
স্বতন্ত্ৰ হবি কিয়! পাচে পুত্ৰৰ মিত্ৰ মুনী,
আপোনাকো কিবা কৰে বুলি, লুকিৰ পৰা মা-
মো গোবিন্দে নাহি, মহা বজাৰ আগাৰে কটৈ
বাৰি প্ৰজন্মে বজা খাই আচে। মহা বজাও
মামো গোবিন্দক মাতি পঠাই, তথাপি নাহে,
মামো গোবিন্দ জে মহা বজাত হাৰামখোৰ
হল, তাক সজাজিতেও জানিলে। পাচে সজা-
জিতে কটকিত কৰি পত্ৰ দি পঠালে, মহা
বজা দেৱে জদি মোক আগ্যা কৰে, মই মামো
গোবিন্দক ধৰি নাৱৰ পিৰিত্ত বান্ধি দি পঠাম।
পাচে সৰ্গদেৱে এই কথা মুনী বজ্জকন্দলি, জা-
বৰখৰি, একাদহ, এই তিনিক লিখু কৰি
পঠালে, বোলে, মামোক পালেহে তইত আ-
হিবি। তেতিয়া সজাজিতে পঠিমে মামোক
বুৰিলে, পূৰ্বে আহোমে বেরিলে, পাচে মামো
ভাগি বজাল দেশলৈ গল; আবদুল ইসলামক
ভয়েৰে পাতচাৰ ঠাইত মোক ছুঁি কৰিব
বুলি সজাজিতে মামো গোবিন্দক ধৰি ঢাকালৈ
দি পঠালে, আহোমক নি দিলে। তদনন্তৰে

সৰ্গদেৱে মুনিলে, ধৰ্ম বজাত জগৰ লগাব
কাৰনেহ লাঞ্ছি ফুকনে মামো গোবিন্দক
লুকিলে পঠালে। সজাজিতে ধৰি আনিব
পাৰিলেহেইতেন, কিন্তু মিত্ৰৰ কাৰনেহ ন ধৰি-
লে। আৰু ঢাকৰ নবাবেও সোনকোঁহৰ মুখত
হাট বাট কৰোঁ, বুলি বিস্তৰ বস্ত্ৰ জাত দি
উকিল পঠাইছিল, পাচে সৰ্গদেৱে মুনী বো-
লে, এনে কথাৰে জে কটকি আহিল, ফুক-
নেই কথা ন কৈ আনে কথা কবলৈ কিয়
পাতিব? এই কাৰনে লাঞ্ছি ফুকন, পোআলি
লাঞ্ছি ডেকা, লেগাম ডেকা তিনিতো জগৰ
লাগিল। পাচে খাব নি দি কদখি তিনিকো
মাৰিলে।

পাচে সৰ্গদেৱে অভই পুৰিয়া নেওগ গো
হাঁইক বৰ ফুকন পাতি পঠালে। মামোৰো
লৰা, তিৰোতা, বন্দি, বেটি, জি আছিল জাখ-
লিলৈ তুলি নিলে। তাত পাচে গাভৰু ৰায়ে
চন্দ্ৰনাৰায়ন, খানায়ৰে দন্দ কৰি নেওগ ফুক-
নলৈ কৈ পঠালে, বোলে, মনি মহা বজাৰ পা-
ৱত সৰনে পসিলোঁ। মই পূৰ্বে থপা ঘৰ,
খানায় মোক বজালক ধৰি দিয়ে, লোক জন
দি ৰখা কৰা। এই কথা সৰ্গদেৱত কৈ তাক
নিৰ্ভই দিলে; ৰূপ দিলে ২০০০, সুবৰ্ষ তাৰ
হাৰ কৰি ১ জোৰ, ৰূপৰ বটা ১ টা, জৰা ১
টা, ঠাঁহি ১০ খন, কাপৰ ৫০ জোৰ, দলিচা
এখন, আৰু পাই দখিন কোলৰ ঢেকেৰি লগত
লৈ কটৈ বাৰিৰ পৰা ১৫৪২ সঁকত বজালক
খদি ৰাজ ললোঁ। বজালৰ দুই চাৰি মা-
মুহ কাটিচে। এই কথা সজাজিতে কৈ পঠালে,
বোলে, সৰ্গদেৱৰ লোকে ঢেকেৰিৰ লগ লৈ,
আমাৰ দুই চাৰি মানুহ কাটিচে, সৰ্গদেৱতাই
মুনী বোলে, ঢেকেৰিএ কেনেকৈ কাটে, মই
কি জানোঁ এই এক কথা।

সেই বেলা ঢেকেৰিৰ হৰিকেন বহুআ বজা-
লৰ পৰা পলাই দৰজালৈ আহিল। তাক
আবদুল ইসলাম নবাবে সৰ্গদেৱলৈ খুজি
পঠালে, বোলে, মোৰ হৰিকেনত পাঁচ স টকা
পাৰ লাগে, সৰ্গদেও বজা দি পঠাওক। ভো-
মাৰ আমাৰ প্ৰতিৰ এহিলে কাৰন, পাচে

মহা বজা হৰিকেসক সৰনাগত বুলি নি দিলে, কন্দলৰ বিৰ্জ এই এক কথা হল। সেই সময়ত বজালত পহু মৰা হেৰল কুকুৰ ১ টা, মানহা পাৰ হৈ আমাৰ পালিত সোমালহি। বজালে আমাৰ চকিয়ালত খুজি নে পাই, চকিৰ পৰা মানুহ ২ টা ধৰি নি জিৰা কাটিলে; অনেক লক্ষ্যনা কৰি মাৰিলে। আমাৰো চকিয়ালে খৰি, পাঁচ অন্য বজালক জুমি জুমি কঁৰিয়া-লে, তাৰে পৰা বজালৰে আহোমৰে প্ৰিতি ভাগিল; এই এক কথা কন্দলৰ বিৰ্জ। পাচে বজালৰ সেক ফৰিদ মৰাৰ, ফতাই মামুহ এই দুই বৰলিয়াই উজাই হৰিকেসক ধৰিবৰ নি-মিতে খেদি আহিল। পাচে কলধু সন্দিকৈএ আগ ভেটি কঁৰিয়াই খেদিলেহি, বজালে একো কৰিব নোআৰিলে। দখিন কোললৈ পাৰ হৈ অসুৰালিৰ পৰা অচমৰ মানুহ ৩ টা, ধৰি নিলে। তাৰে দুটা হাজোত কাটি সালত দিলে, ১ টা কুকুৰক খুআলে, সঁক ১৫৫৭।

ভেটিয়াহে খাংলাই চেটিয়াই দিমিহাত বজা-লৰ গৰ মাৰিলে। ঘোঁৰা পালে ১ টা, তৰো-আল ১৪ খন, তাত পাচে হৰি ডেকাই চামুয়াৰ গৰ মাৰিলে। কমখাম বনত পৰিল, ঘোঁৰা পালে ৩ টা, হিলৈ ১৭ টা, তৰোআল ৪০ খন, আৰু বন্দি হৈ জি বজাল আছিল, সিয়ো পাৰ হৈ উত্তৰ কোললৈ গল। সেই বেলা জেঠ মাহত চন্দ্ৰ নাৰায়ন মৰিল, খাংলাই চেটিয়াই সোন্দাৰ গৰ দিলে, সেই গৰত আ-হোম ১৪০০০ হেজাৰ লোক দিলে। আৰু ধৰ্ম বজাৰ ঢেকেৰি বৰ কপ্ত বৰুআ সমে সোন্দাৰ গৰ মাৰিলেগৈ। বজাল সেক ফৰিদ, হৰিবাম বাই, বৰ দেউনিয়াৰ জয় সিংহ কৌ-আৰ, এই তিনিএ সমুখ হৈ জুজিলেহি। ভাঙ্গু জৱন পৰিল, হৰিবাম বাটত কাঁৰ লাগিল, আ-হোমে খেদি তিনি পৰৰ বাট কাটিলে। সেক ফৰিদক, জই সিংহ বাইক ধৰি আনিলে। ঘোঁৰা পালে ১৪০, মৰিল ১২০, পিতলৰ বৰ হিলৈ ১ টা, ডুককি হিলৈ ২৪০, বাক ১২০, তৰোআল ৪৪০, ভাদ মাহ লনিবাবে ২০ দিন জাওতে।

ভাত পাচে সৰাই ঘাটৰ ধাৰা ললেহি। অম্বকান্ধৰ আগ চকিত আছিল বিৰাম ধাঁ, সৰাইত খোচাল বেগ, পাণ্ডু ইয়াৰ কুলি, সজাতিত মাজালিৰ বালিত আছিল। পাচে সৰাই ঘাটৰ চকিলৈকে মাৰিলে; তাতে খো-চাল বেগ পৰিল। পাচে আহোমে কাজলি এৰি সৰাই ঘাটত গৰ দিলে, লান্ধাধক ডেকা, দুঅৰা এই দুই পাণ্ডুৰ গৰত আছিল, সজাতি-তকে আহি কৰি জত বজাল পাণ্ডু আছিল, জাক এৰি আগিয়া চুটিৰ মাজুলিলৈ গল। সৰাৰো উপৰি আবহুলই স্নাম, মুহুদি এই দুই ভাগি নৰাৰ হাজোত আছিল। ধৰ্ম বজা খাংলাই চেটিয়াৰো তাতে গৰ, পাণ্ডুৰ সৰাই ঘাট আ-হোমে ললে, পাণ্ডু পিতলৰ হিলৈ ১ টা পালে। পাচে বজালে নাৱে ভৰে উলটি জুখ দিলে, আহোমে চালি ন ধৰে, কাখৰৰ পৰা কাঁৰ গুলি মাৰে মাজ, বজালো উজাই জুৰি পৰত পালেহি, সেই বেলা হানু চেটিয়া, কবু চেটিয়া নাৱত থাকি নাও মেলিৰ নো-আৰিলে, দিহিজিয়া গলয়নিক পলাল। আন নাও কাখৰ চপাই মানুহ উঠিল, বজালে নাও তিনি খন পাই নিলে। আন নাও পাঁতোভা ন হল; বামৰ পৰা কাঁৰ গুলি মাৰোঁতে বজাল উলটি গল। সেই বেলা অভয়পুৰিৰ, নেওগ, বৰ ফুকন আমৰা জুৰিৰ বৰ দিলত উঠিলগৈ, বজালে দেখি গুলি মাৰিলে, মুখত গুলি পৰি মৰিল, মাহ আহিন সুকুৰ বাৱে ১৫৫৮ সঁকত।

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events.

দিবুৰু গৰ জিলাত এতিয়া এটা অতি দুৰ্ঘ-টনা হল। সেই জিলাৰ ভিতৰৰ গাঁৱত এখন বিয়া হৈছিল, তাতে এটা মটক মানুহে হাতত এখন খামতি দা লৈ, সেই বিয়াৰ জুয়ৰ স্না-জলৈ গৈ, মানুহ কাটিবলৈ ধৰিলে। চে-টিয়াই দুটা মানুহ মৰা পৰিল, মহোটা খুন হল; জি মহোটা খুন হৈছিল, তাৰ মাজৰে

চাইটা মিলিল, চট্টোহে জিয়াই আছে; কিন্তু নিইতৰো পান বখা ন। পৰাব নসইহে আচে। সেই অতি নিতুৰ মানুহটো ভেতিয়াই ধৰা পৰিল, আৰু তাৰ লোধ পোচ কৰিবলৈ বিচাৰ পতিএ ভাক কইমত থৈচে। সি এতিয়া কৈচে, বোলে, মই বলিমা হৈচিলোঁ, সেই কাৰনেহে এনে জগৰ কৰিলোঁ। কিন্তু আমি ভা-বিটো, কোনো কথাৰ কাৰনে পেটত এম্ব বা-খিচিল; এতিয়া সি তাৰে সেই নিৰ্দ্দাৰূপ প্ৰতিকাৰ কৰিলে।

এপ্ৰিলৰ ৩ তাৰিখে বাতি ১১।১২ বৰ্তীৰ সময়ত সত্যনিল বজাৰৰ এজন আঠৈ আলাৰ ঘৰত জুই লাগি বতাহ টানকৈ বলোআৰ কাৰনে ৪ টা, কল্হানিৰ দিঘল দিঘল বজাৰ ঘৰকে আদি কৰি স্ত্ৰী বাম চৰন মূলি নিবন্ধা-দাৰৰ ঘৰলৈকে পুৰিলে। তাত কপাহ, লা, ধান, চাউল, মিঠৈ, জোন, ডেল, হাঁহ, পাৰ, কুকুৰা, খিউ, চেনিকে আদি কৰি অনেক বস্তু হানি হল। আৰু কেডবোৰ কুকুৰা উৰি কমি-সানৰ কঢ়াৰি ঘৰৰ ফাললৈ জোআত বৰ নসই কৰিছিল, কিন্তু বতাহ খুলিলত বিৰিখিনিএ বল, আৰু ভালেমান ঘৰৰ মাজত থকা এটা ঘৰত কুকুৰা পৰি সেই ঘৰটো মাখোন পুৰিলে।

এপ্ৰিল মাহৰ ৮ তাৰিখে বাতি ১১।১২ বৰ্তীৰ সময়ত সত্যনিল মৌজাৰ নন্দিবাম বৰুৱাৰ ঘৰ আৰু গোৰা বাসুনৰ ঘৰ আন্দাজ ৮।৯ ঘৰ মান পুৰিলে।

সেই মাহৰ ১৩ তাৰিখে বাতি আন্দাজ ১০। ১১ বজাৰ সময়ত গুআহাটি নগৰ বিৰালি স্ত্ৰী মনু ডেকাৰ ঘৰ জুৰে পুৰিলে; নিইতৰ এটা পেৰাত বাজে সকলো বস্তু হানি হল।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৬ তাৰিখে বাতি পূৰ্ণাতি মিলি গুআহাটি নগৰৰ সত্যনিল মৌজাৰ স্ত্ৰী-জুত নিলকট চোআধৰা কুকুৰৰ চাকমাইৰ ঘৰত প্ৰথমে জুই লাগোঁতেই জীকুত বিচৰ চাহাবে আপোনাৰ ফুলি আৰু আন আন বাহিৰ মা-নুহ লৈ আহি, ইটো নিটোৱক ঘৰ ভাঙি ক্ৰমে ক্ৰমে আপোনাৰ হাতাৰ কালে জুৰে দেখি লৈ গৈ আছিল। কিন্তু সেই কালত

পচোআ বতাহ প্ৰচণ্ড হৈ বলোআৰ কাৰনে কুকুৰা উৰি গৈ সেই চাহাবৰ বজলাত পৰি জুই টান হৈ উঠোঁতে চাহাবে দেখি লৰা লৰিকৈ গৈ, সেই জুইৰ ফাললৈ চাই থাকিল মাখোন; আন আন মানুহে বজলাৰ দুআৰ ভাঙি সোমাই কিছু মেজ, চকি, পালেঙ্গ, নক-চাৰ আইনা উলিয়ালে; আৰু ৰূপ খতোআ বাচন, চামুচ, আৰু কাঁইট থকা এটা আলমা-ৰি উলিয়াবৰ মনেৰে ধৰিলত সেই আলমাৰিৰ ভিতৰত এবাহ মৌ মাখি আছিল। পাচে একউআ মানুহবিলাকক কামুৰিবলৈ ধৰিলত এৰি লৰ মাৰিলে, তাত ১০০০ টকাৰ বাজনা এটা, আৰু মেজ, চকি, আলমাৰি, পালেঙ্গ, বাৰান্দি, নকচাৰ আৰ্চি আদি আন্দাজ ৬০০০। ৭০০০ টকাৰ বস্তু হানি হল। আৰু কেড-খনি ৰূপ উলিয়াব নোআৰাত ভেনেই জোল হল, তাত বাহিৰে উক্ত চোআধৰা কুকুৰৰ, নিত্যানন্দ কুকুৰৰ, বিদ্যাধৰ পণ্ডিতৰ, আৰু ভিন্ন সামন্তোলাৰ ঘৰকে আদি কৰি প্ৰাই ১০০।১৫০ মান ঘৰ পুৰিলে; তাত মৌন, ৰূপ, পোআল, ধান, চাউল, কপাহ, ডাম, পি-তল, হাঁহ, পাৰ, চাগলি আদি বহু বস্তু নষ্ট পালে; আৰু তাতে বস্তু উলিয়াওঁতে চিৰা না-মেৰে এটা মানুহৰ পিটিত জুই লাগি, চাল নিকটি গল, এতিয়াও ভাল হোআ নাই।

ডিওক অক উলিখনত নামেৰে জি বৰ ইকুল পাতিবলৈ মাৰ্চ মাহৰ অকনোদইত লিখা আছিল, সেই ইকুলৰ নিমিত্তে এই দেশৰো সকলো অধিকাৰে ধন দিচে।

A Suspicious man in the Gov. General's Red Chamber

বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহ সন্থাদ পত্ৰৰ পৰা এই আচৰিত বাজা পাইটো; মাৰ্চ মাহ, অৰ্ধাত জোআ সূৰ পঞ্চম এদিন নিলা চুপৰ মান জোআত, এটা নামান্য মানুহ বা আঠ একো অস্ত্ৰ নো হোআকৈ, কেৱল সূৰা হাতে বধিৰা পৰিৱাৰোৰকো বন্ধনা কৰি, স্ত্ৰীল জীকুত গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰৰ সোঅৰি ঘৰলৈ সোমাই গল; আৰু সেই সাহিৱাল মানুহটো স্ত্ৰীল

শ্রীজ্ঞান গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰ সুই থকা খাটৰ ওপৰৰে আঁঠুআ দাঙ্গি তেঁওক গোআত, তেঁও সাৰে পাই তাক বুলিলে, তই কোন? পাছে সি একো নে মাতিলে; তেঁতিয়া দেলা-ধিপতি বাহাদুৰে আপোনাৰ বখিয়া সেনাবিলাকক মাতিবলৈ ধৰিলে; আৰু সিহঁত আহোঁ-তেই ঘৰত সোমোআ মানুহটে বখিয়াবিলাকক আপোনাৰ পৰাক্ৰম দেখুআই, অভিসই বেগে জাঁপত জাঁপে গৰ তেই পলাই গুটি গল। এই কথা অতি আচৰিত; সেই সাহিয়াল মানুহটে কি আনয়েৰে শ্রীজ্ঞানৰ সোআনি ঘৰলৈ সোমাই গৈছিল, তাৰ একো বিসেস বুজিব পৰা ন গল। জদি সি চোৰ, তেন্তে তেঁওৰ আঁঠুআ কিয় দাঙ্গিব; ঘৰৰ ভিতৰত বস্ত্ৰ বিচাৰিলেহেঁতেন। আৰু কোনো সত্ৰৰ পঞ্চাৰ মানুহ-জেন বুজিবলৈকো, তাৰ হাতত একো অস্ত্ৰ নাই, বা তেঁওৰ নো তেনে সত্ৰ আছেই কোন? আৰু' দূৰ দেশৰ পৰা কোনো বজাই পঁচা মানুহ হবলৈকো, সেই বাতিত শ্রীজ্ঞানৰ সৰিলত কিবা বিঘিনি কৰিব পাৰে, এনে অগ-ন্তক নাই। নাইবা কোনো দুই লোকে শ্রীজ্ঞান সুই থকা খাটৰ আঁঠুআ দাঙ্গি চাই মই আহি-বগৈ পাৰোঁ, এনে কথা কৰি তাকে সিধি কৰিবৰ নিমিত্তে গৈছিল, এনে বুলিবলৈকো অনেক সাৱধানে বখা বখিয়া সেনাবিলাকৰ মাজত থাকোঁতা জি বজা চক্ৰবৰ্ত্তি গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰ, তেঁওৰ সোআ ঠাইলৈ দূপৰ মিনা সামান্য মানুহ জিৱনৰ আশা এৰি জাবলৈ সাহ কৰিব পাৰে নে! এই কাৰন কোনো মতে তাৰ ঠিকনা কৰিব নোআৰি।

মান দেশৰ বাজা।

Burmah.

মান দেশৰ পৰা বিদাল কৰিব পৰা বাজা অতি অলপহে আছে; কিন্তু মহা বজাৰ বৈ-নায়েকে বন কৰি বজাক জিৱি, তেঁওক বন্দি-নালত থৈ সৰুপতি বাজা সিংহাসনত বহি আছে, এনে বাজা চলি গৈছে। এই বিপ্লৱ হোআ সময়ত আশা আৰু উৎসাহপূৰ্বা নগৰ

বিনষ্ট কৰা হ'ল। বাজা ঘৰ আৰু তাৰ ওচৰত থকা অলপ ঘৰ বখা পৰিল। কমিগ্যনৰ কাপ্তান কেয়াৰ চাহাবে সেই নতুন বজাক বুজাই দিলে, বোলে, গবৰ্ণৰ জেনেৰেল চাহাবৰ খোশনা পত্ৰ গ্ৰাহ্য কৰিবলৈ জি নিয়মিত কাল বজাক দিছিল, জদি সেই কালতো বজাই অমিল হৈ থাকে, তেন্তে কল্লানিৰ সেনাই সকলো বাজা বগ-বলৈ গৈ সেই বন আৰু মানৰ বাজা একে বাবে সেন কৰাব। তেও বজাই মিল হবলৈ আৰু বন গুচাবলৈ একো ইচ্ছা নে দেখাই। ম্যা-ডুন নামেৰে এটা ডকাইতে সেনাপতি হৈ, কল্লানিৰ বিবোধে ডনাৰিও নামে এখন গাঁৱত বন দিলত, আমাৰ মানুহ কোনো কোনো মৰা পৰিল; এই নিমিত্তে মানৰ বজাই তাৰ সকলো জগৰ খেমা কৰি, তাক অনেক ভাৱে প্ৰসন্নকৰি উপজ্ঞান নাম দিলে, আৰু দেশৰ এক অধিকাৰ পাতিলে। সি ডনাৰিওৰ ওচৰত থকা অতি সৰুত গবৰ মাজত ৫০০০ পাঁচ হেজাৰ সেনাই সৈতে আছিল। চেৰ জন চিপ চাহাবে সেনাই সৈতে মাৰ্চৰ ১০ তাৰিখে ডনাৰিও এৰি ডাক ধৰিবলৈ গৈ মাৰ্চৰ ১৮ তাৰিখে হাবিৰ মাজে দি বাট কাটি কাটি, তাৰ গবৰ আগতে থিয় হ'লগৈ। সেই ডকাইতৰ সেনাপতিৰ গৰ অতি বৰ কাঠনি জাৰনিৰ মাজত বাতি আছিল; গবৰ তিনি ফালে দোপনি দল দলিয়নি, তাতে দ খাটৈয়েৰে বেৰা; আৰু সেই সৰুত গবৰ চাৰি ফালে অনেক হিলৈ পাতি জুগুত কৰি থোআ আছিল; সেই কাৰন তাক আক্ৰমণ কৰি লবলৈ বৰ কঠিন। দুয়ো দল কোজে এঘণ্টা মানলৈকে জুখ কৰাত এক নিমিত্তে চেৰ নো হোআকৈ হিলৈৰ সবদ হৈছিল। তেতিয়া চেৰ জন চিপ চাহাবে তেঁওৰ সেনা সকলক বেগাই গৈ সত্ৰবিলাকক আক্ৰমণ কৰিবলৈ আগ্য দিলত, সিবিলাকে একে বেলিএ মান সেনাবিলাকৰ ওচৰ পালেগৈ। তাতে মান সেনাবিলাকে ইংৰাজি সেনা সকলক গাৰ ওচ-বতে দেখি, সিহঁত দিলা দিদি ভাগিবলৈ ধৰি জিবোৰ মৰা ন পৰাকৈ আছিল, সেই-বোৰ পলাই গল। মানৰ সেনাপতি ম্যাডুনে

লগৰ ৩০০ মানে সৈতে হাবিৰ মাজে দি পলাই সাৰিল। সেই জুখত দু জন চাহাব মৰা পৰিল, ১১ জন খুন হল। আমাৰ সেনাবোৰৰ মাজত ১৮ টা মৰিল, ৮৪ টা খুন হল। এই বনৰ সময়ত কেতবোৰ কাৰেন মানুহ ম্যাডুন সেনাপতিক এবি, লৰা, ভিৰোতা, গৰুবে টনা বধে সৈতে বাঁঠিতে পলাই উদা-নিওঁলৈ গল। আৰু একাৰ বাতি, তাতে অতি কঠিন বাটো, তথাপি ন ঘটাৰ মাজত ১২ ক্রোচৰ বাট গৈ উদাৰিও পোআত, অতি সুম সেনাবোৰ কাৰেন সিহঁতে পোনেই থিয় হৈ থাকিব নোআৰি মাটিত দিখল হৈ পৰিল। সেই মান বেগাই জোআতো, ম্যাডুনৰ মানুহে খেদি গৈ সিহঁতৰ তিনটা কাৰেন মানুহ ধৰিলে; আৰু সেই তিনটোক অতি নিৰ্দয়া ৰূপে মাল মৰা হল। সেই ডকাইতৰ সেনাপতিও অতি নিৰ্দয়াকৈ তাৰ আপোন দেসৰ মানুহ ডালেমান মাৰিলে, আৰু ধৰা পৰিলে অৱসো মৰিব। এতিয়া বৰখুনৰ দিন আহিল, আৰু এবা-ৱতি নদিত বনুআ ভাপ জাহাজ ৰাজ ধান-লৈকে অতি সহজে জাৰ পাৰিব। তাতে এই বাৰিখাঙ সেই মান দেসৰ বন সেস কৰা হব পাই; কিন্তু কল্লানিএ মানৰ ৰাজধানি আৰু তাৰ সকলো দেস ন ললে, সিহঁতে মিল হৈ নে থাকিব, ইয়াকে অনেকে কোআ কুই কৰে।

জাপান উপদিপ।

Expedition to Japan.

আমেৰিকা দেসৰ পৰা ১৩ খন জাহাজ জাপান উপদিপলৈ এতিয়া গৈছে। সেই দিপৰ লোকে আন কোনো দেসৰ লোকে সৈতে আলাপ বেহুয়া ন কৰে; আৰু সিহঁতৰ দেসত আন দেসৰ লোক ফুৰিবলৈ আৰু থাকিবলৈকো বাধা কৰে। লিবিলাকৰ দেস মুকলি হলে সকলোৰে উপকাৰ হব, এই নিমিত্তে মিজতা কৰিবলৈ, আৰু জাহাজ লগোআ ঠাই আগলৈ হৰলৈকো, আমেৰিকা দেসৰ কোনো প্ৰধান লোকে ১৩ খন জাহাজে সৈতে গৈছে। সেই

জাহাজবোৰৰ নাম, ডৰা খোআৰ পৰিমাণ, আৰু সেনাবোৰৰো সংখ্যা এই;

জাহাজৰ নাম,	কেই মুনিয়া,	তাৰ থকা টোপ,	আৰু সেনাৰ সংখ্যা।
বেৰমন্ত,	২০,০০০	২৬	৮০০
মিচিচিপি,	৫১,০০	"	৩৭৫
চচকুইহানা,	৭৬,৫০০	"	৩৬০
প্ৰিঞ্চটন,	৪৫,০০০	"	১২০
আলিছানি,	৪৫,০০০	"	১২০
চাৰাতগা,	"	২২	১২০
চেইন্তু মেৰিচ,	"	২২	১২০
বিনচেঞ্চ,	"	২২	১২০
মাকেদনিয়া,	"	২২	৪৫০
পৰপচ্,	"	১০	১২০

আৰু চাউথআল্ফটন, লেক্সিংটন, তালবট, এই এই নামেৰে তিনি খন আহাৰ আদি বনৰ সামগ্ৰী জোআ জাহাজ, তাতো খনে পতি চাৰি চাৰি টোপ আছে।

জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, A D 1853 Sol. Mac 1775.

ক্ৰ.	উত্তৰ	বাৰ	চিহ্ন	দিনমান	ক্ৰ.	জাহাৰ	বাৰ	চিহ্ন	দিনমান
১	২০	৪	২৫	১০৩৬	১৬	৩	৫	১০	১০৪১
২	২১	৫	২৬	১০৩৭	১৭	৪	৬	১১	১০৪১
৩	২২	৬	২৭	১০৩৭	১৮	৫	৭	১২	১০৪১
৪	২৩	৭	২৮	১০৩৮					
৫	২৪	১	২৯	১০৩৮	১৯	৬	১	১৩	১০৪২
৬	২৫	২	৩০	১০৩৮	২০	৭	২	১৪	১০৪২
৭	২৬	৩	১	১০৩৯	২১	৮	৩	১৫	১০৪২
৮	২৭	৪	২	১০৩৯	২২	৯	৪	১৬	১০৪২
৯	২৮	৫	৩	১০৩৯	২৩	১০	৫	১৭	১০৪২
১০	২৯	৬	৪	১০৪০	২৪	১১	৬	১৮	১০৪২
১১	৩০	৭	৫	১০৪০	২৫	১২	৭	১৯	১০৪১
					২৬	১৩	৮	২০	১০৪১
১২	৩১	১	৬	১০৪০	২৭	১৪	৯	২১	১০৪১
১৩	৩২	২	৭	১০৪০	২৮	১৫	১০	২২	১০৪১
১৪	১	৩	৮	১০৪১	২৯	১৬	১১	২৩	১০৪১
১৫	২	৪	৯	১০৪১	৩০	১৭	১২	২৪	১০৪০

THE DIBUTYDOL,

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by N. Brown, Editor.

অৰুণোদয়

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৬।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: JUNE, 1853.

NO. 6.

লঙ্কা দিপত মুকুতা বিচৰা।

The Pearl Fishermen of Ceylon.

লঙ্কা দিপ বহু মূল্যিয়া মুকুতাৰ কাৰনে প্ৰখ্যাত হৈছে; সেই মুকুতা এবিধ সামুৰিৰ মাজত পাই, আৰু তেনে সামুৰি লঙ্কা দিপৰ চাৰিও ফালে থকা সাগৰত অনেক পোজা হই। সেই সামুৰি বিচাৰি অনাৰ কথা অতি আচৰিত, ডাক ধৰি তোলাৰ দুই সময়ই আছে; প্ৰথম সময়ই চত, বহাগ; দ্বিতীয় সময়ই ভাদ, আহিন এই চাৰি মাহ। বছৰৰ ভিতৰত জিমান সবহ বছৰ নহই, নিমান সবহ সামুৰি পোজা জাই।

এই সামুৰি ভুলিৰ কাল হলে কোনো কোনো বছৰত ২৫০ নাও সেই কৰমলৈকে জুগুত হই। জি ঠাইত সামুৰিৰ থাকে, সেই ঠাই মানুহবিলাকে পালেই তাতে সিহঁতে লব্ধৰ পেলাই, আৰু বুৰিঙাবিলাকে গাই পতি আপোনাৰ গাত এটা এটা সিল বান্ধে; সেই সিল বহলে পোজা হাত, দিঘলে আদ হাত। সেই সিলেৰে এই উপকাৰ হই, বুৰিঙিলে তাৰ কাৰনে আপোনাক ধিৰে বাধিৰ পাৰে; সোঁতে ওপজাই লৈ ফুৰাৰ নোআৰে, আৰু সাগৰৰ তল পালে, ধিৰ কলে তাত

Scene at the Pearl Fisheries.

কুঁৱৰ পাৰে। সিহঁতে আৰু এটা সিল এটা ডৰিত বান্ধে, তাৰ কাৰনে অতি বেগাই উল পাইগৈ। সাগৰৰ তলত টানকৈ সিলত লাগি থকা সামুকবোৰ একো দূখ নো হোৱাকৈ ভুলি আনিবৰ নিমিত্তে হাতত চাল মেৰাই; কোনো সময়ত এবিধ অস্ত্ৰৰ দোআৰাই সিলৰ পৰা সামুক একুআই, ব্ৰিওআবিলাকে গাই পতি ডাঙৰ ডাল মোনা একোটা দিখলকৈ লেঙ্গু লগাই ভিত্তিত আৰি লই, আৰু লেঙ্গুৰ ইটো মূৰ নাৱত লগাই ধৰি; সিহঁতে সিলৰ পৰা জিবোৰ সামুক একুআই সেইবোৰ সেই মোনাতে ফুৰাই; তেতিয়া তাৰ মোনা ভৰে, নাইবা সি উলাহ লবই খোজে, তেতিয়া সি সেই লেঙ্গু লবাই দিএ, পাচে ওপৰত থকা মানুহে লেঙ্গুত বল দি বেগতে তাক ওপৰলৈ তোলে।

ব্ৰিওআবিলাকে এই দৰে সাজ পিন্ধি, দু কুঁৱৰ হাতলৈকে "পানিৰ তলত সোমাই, আৰু সিহঁতৰ পানিৰ মাজত কিঞ্চিতো বৈ থকাৰ বেলি নাই, সেই কাৰনে উলি পোআ মাজকে অতি বেগাই পানিৰ মাজত চাৰিও ফালে সামুক বিচাৰি সিহঁতৰ হাতত জিমান আহে সিযুে মোনাত ভৰাই দিএ।

ব্ৰিওআবিলাক জিমান দূৰ দলৈ জাওক, তেওঁ তাত সুন্দৰ ৰূপে পহৰ পাই, তাত থকা সকলোকে দেখে। কোনো কোনো সময়ত সিহঁতক ধাবলৈ জুগুত হোআ য'ৰ ভয়ঙ্কৰ মাচ দেখে; তেতিয়া সিহঁতে বেগতে বোকাৰে পানিবোৰ ফুলি পেলাই, তথাপি তাতে সদাই বখ্যা ন পৰে। এই কৰমত জিমান সঙ্কট আছে, সেই আটাইৰে মাজত বৰ মাচবটো ভই প্ৰধান হই। তাত এবিধ মায়াপি লোক থাকে, সেই ভয়ানক মাচৰ মুখ বন্ধ কৰি বখ্যা সিহঁতৰ কৰম, আৰু মায়াপিবিলাক নে থাকিলে, কোনো ব্ৰিওআ মানুহ পানিত নে নামে। সেই কৰমৰ নিমিত্তে সিহঁতে দিলে পতি প্ৰত্যেক নাৱৰ পৰা দহোটা দহোটা সামুক পাই; তেতিয়া মাচে ব্ৰিওআ মানুহক ধৰে, সিহঁতে আপোনাৰ দাই গুচাবৰ কাৰনে অনেক চকুখালি কথা কই, আৰু সিহঁত বৰ কথকি

হোআত, মানুহবিলাকক ভুলাবলৈকো য'ৰ বুখি জানে। তেতিয়া কাপ্তান ষ্টুঅৰ্ট চাহাব তাত আছিল, তেতিয়া তেঁও অনেক বাৰ মায়াপিবোৰৰ প্ৰবঞ্চনা বুজাবৰ নিমিত্তে, এটা মাচ তেঁওৰ জাহাজৰ ওচৰলৈ আনি দেখাবলৈ সিহঁতত কলে। কিন্তু মায়াপিবোৰে বুজিলে, বোলে, জৰ্জাপি আমাৰ তেনে সক্তি আছেই, তথাপি ন কৰোঁ, কিয়নো মাচ চপাই আনিবলৈ আমাৰ কাম ন হই, দূৰ কৰিবলৈহে আমাৰ কাম। পাচে অলপ দিনৰ মূৰতে জি চাইত মানুহবিলাকে সামুক ভুলিবৰ কাৰনে নামিবলৈ ধৰিছিল, সেই চাইতে ভয়ঙ্কৰ মাচ এটা দেখা হল; তেতিয়াই ষ্টুঅৰ্ট চাহাবে মায়াপি এটাক মাতি ডাবি দি কলে, বোলে, জি চাই মোৰ মানুহে চিকনাকৈ লৈছিল, আৰু সামুক বিচাৰিবলৈ নামিব লগা আছিল, এনে চাইলৈ যে মাচ আহিব দিয়, তোৰ ভই নাই নে? এই দৰে মোৰ অনেক টকাৰ হানি ন হই নে? তাতে সেই চলাকি মায়াচ পিএ কলে, বোলে, তুমি অনেক বেলি মোৰ সক্তি বুজিবৰ নিমিত্তে এটা মাচ দেখাবলৈ কৈছিল; এতিয়া তোমাক সন্তোষ কৰিবলৈহে এই মাচটো আহিবলৈ মই তাক অনুমতি দিলোঁ।

উত্তম ৰূপে ব্ৰিওআবোৰে একে উলাহে এটাৰ পোন্ধৰে পল বেলিলৈকে পানিৰ তলত থাকে; জিবোৰে সেই কৰম নকৈ নিকিচে, সেইবোৰো থকা আদ তাঁৰতকৈ তাকৰ ন হই। আৰু জিমান বেলিলৈকে পানিৰ তলত থাকে, তেতিয়ালৈকে উলাহ নো লোআকৈএ থাকে; সিহঁতে অনেক দিনৰ পৰা নিকি থাকিহে এই কঠিন কৰমত পাৰ্গত হই। উলাহ লব খুজিলে সিহঁতে হাত দুটাৰে নাৱত লগাই খোআ লেঙ্গু বৰকৈ লবাই দিএ, তেতিয়া নাৱত থকা মানুহবিলাকে বল দি ডাঙ নাৱলৈ তোলে; আৰু সেই দস্তাবেৰে সামুকবিলাকো লৈ নাৱত ধৰি; সিহঁতৰ এটা এটা মানুহে কোনো কোনো সময়ত পাঁচ ন সামুক গোটা হৈ ভুলি আনে।

সকলো দেশত মুকুতা অতি বহু মূল্য। বস্তু, এই কাৰনে সকলো বজা আৰু প্ৰধান লোকৰ মুকুতাই অলঙ্কাৰৰ মাজত প্ৰধান বুলি গনা হ'ল। আগৰ কালত কমিয়া বজাৰ দিনত থকা কুলিয়চ কৈচৰৰ ৪,৮৪,৫৭০ টকা মূল্যৰ মুকুতা এখাৰ আছিল। আৰু ক্লিয়-পাত্ৰৰ মুকুতাৰে নিৰ্মান কৰা ১৬,১৪,৫৮০ টকা মূল্যৰ কানৰ কুণ্ডল আছিল। পূৰ্ব কালৰ পুণ্ডিত এনে আন বহু মূল্য। মুকুতাৰ কথা লিখা আছে। তাকে জানি মাথিএ লিখা ১৩ আখ্যায় ৪৫, ৪৬ পদত চাই, আমাৰ প্ৰভু জ্ঞান কৰ্ত্তাৰ কথা বিবেচনা কৰা; তাতে লিখা কথা এই; “আৰু স্বৰ্গ বজা উত্তম মুকুতা বিচাৰোঁতা এক মূৰ্দ্দেব নিচিনা হই; সি বহু মূল্য এটা মুকুতা পাই, পাচে গৈ আপোনাৰ জি জি সন্মতি সকলোকে বেচি, সেই মুকুতা কিনে”। অৰ্থাত, দ্বিষ্টান্ত ৰূপে বহু মূল্য মুকুতা ৰূপ জি পৰিজ্ঞান, তাকেহে পাবলৈ আমি ধন, সোণ, বা সৎসাবিক সুখ এবিধ লাগিলে, জিমান বা হওক, তথাপি সেই মূৰ্দ্দেব নিচিনা অনিমা লাভ পায়। ম.

বাতিৰাম প্ৰচাৰকৰ সান্তনা ৰূপে মৰন।

Death of Baliram Dass Peck.

নিৰলাগৰ জিলাত থকা খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ এজন অতি উত্তম আৰু মান্যৱন্তু ভাই, ২৮ মেই তাৰিখে বাতি পূজা ৪ বজাত, প্ৰভু যিচুৰ চৰনত আনন্দে মগ্ন কৰি মহা নিদ্ৰা গল। ঠেঙৰ মৰনৰ কিছু দিনৰ পূৰ্বে, কোনো প্ৰিয় লোকৰ আগত আপোনাৰ মৰনৰ কথা প্ৰকাশ কৰি কলে, বোলে, “মই মৰনলৈ ভই ন কৰোঁ, কিয়নো জি জনত মই বিশ্বাস কৰিলোঁ, মোৰ সেই প্ৰিয় প্ৰভুএ আপোন ভেজৰে মোৰ সকলো অগ্ননৰ পাপৰ মোচন কৰিলে। এতিয়া মই আশা কৰিচোঁ, আৰু অলপতে ইহবৰ পৰম ধা-নত সোমাই, আত্মাহুত, ইচাক, আৰু স্বাকোবৰ লগত ভাগ পাম। মই ইয়াতে বহু দুখ পাই-চোঁ হই, কিন্তু সেই ওপৰ পৰিত্ৰ ধানত লো-মালে মোৰ অনন্ত বিদ্ৰোহ হব।” তাৰ পাচত

ওপৰলৈ চাই আপুনি এই গিত গান কৰিলে;

“প্ৰভুত মোৰ আছিল কেনে বহু,

প্ৰথমে পাই মৰন!

অহ, কলৈ গল, সেই সুখৰ কাল!

মধুৰ জেন তাৰ মৰন!”

ইয়াকে গাই, ওচৰত থকা ভাইবিলাকত কলে, তোমালোকে কিছুমান গান কৰা, কিয়নো মোৰ প্ৰভুৰ গান সুনিবলৈ মোৰ বৰ ইচ্ছা আছে।

ওহে মোৰ প্ৰিয় ভাই, জোআ স্বৰ্গধাম,

তাহাতে অনন্ত কাল কৰিও বিদ্যাম;

দুখ আৰু ক্লেস একো ন হব স্বৰ্গত,

কেৱল নিৰ্মল সুখ হৈবেক মনত।

ন হব বেদনা আদি অলম্বোন্মন,

সেহি থানে কোনো কালে ন হব ক্ৰন্দন;

পৃথিৱিত জেন দুখ পাপৰ কাৰনে ভেনে ৰূপে চকু পানি নোলাব নয়নে।

নে দেখি কৰিলা জাক মনতে বিদ্ৰাস,

এতিয়া ঠেঙৰ সঙ্গে কৰিবা নিবাস;

পাপ হেতু ক্ৰন্দন কৰিলাহা জডেক,

ঠেংৰে মটি গুচুআব চকুৰ লোভক।

তাৰ পাচে প্ৰভু সঙ্গে থাকি মহানন্দ,

হাতে বিন ধৰি কৰিবাহা ধন্যবাদ;

আৰু মধু স্বৰে ধৰি ঠেঙক নিভে গান,

অগ্নিত নদিৰ জল কৰি থাকা পান।

ন কৰে প্ৰবেল আৰু তাত একো পাপ,

কোনো কালতো ন হব মনৰ সন্তাপ;

জিৱনৰ ত্ৰিখা আছে, নাহি আৰু মাপ,

সূৰ্জ নতু চন্দ্ৰৰো ন হব একো তাপ।

এহি ৰূপে সুখ তাত আচই আসেন,

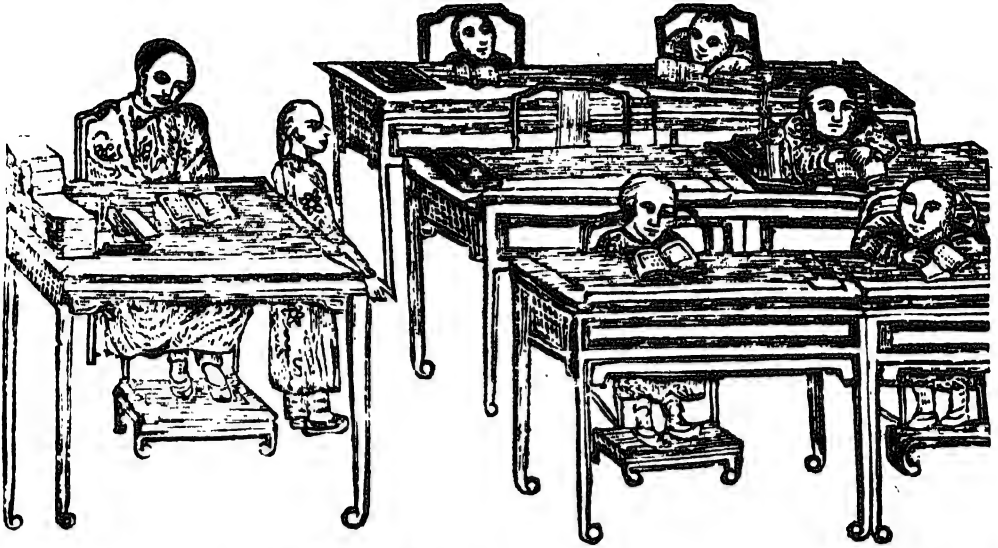
তাহাক ভুঞ্জিয়া ভাই, হযোক সন্তোষ;

আমাৰ সান্তনা হেতু ইয়াকে লিখিলো,

স্বৰ্গত নে দেখোঁ মানে বিদাই মাগিলো।

ন. জ. ক.

খেঁহ আৰু অচম দেসৰ ইকুলৰ কথা !

Chinese and Asamese Schools.

খেঁহ দেসৰ এই ইকুলৰ নকচা চোআটোন; চাতৰবোৰে মেজৰ ওচৰত চকিত বহি, পিৰাত ভৰি ধৈ, বৰ এলেহুআ ভাৱে আছে। সিহঁতৰ পুথিবোৰ আগতে পৰি আছে, সোঁ হাতে কাপ মৈলাম থাকে। ওজা একলিয়া হৈ বহি, চাতৰ এটাৰ পাঠ চাইচে। চাতৰে পাঠৰ মহলা দি তাৰ বহা ঠাইলৈ গৈচে বুলি, নকচা চাই ভাবিব পাৰা, কিন্তু তেনে ন হই; সি এতিয়া ওজাৰ আগত পাঠৰ মহলা দি আছে। খেঁহ দেসৰ ইকুলত ওজাক পাঠৰ মহলা দিয়াৰ সময়ত চাতৰে টেঙলৈ পিটি দি বিমুখেহে থাকে; সমুখে থাকি পাঠ গালে কি জানি চাতৰে ওজাৰ পুথিতে চলকৈ চাই, এই আসন্ধাৰে পিটি পাচকৈ থাকিব দিএ। পুথি নো চোআকৈ আওৰোআ পাঠ গালোঁ, খেঁহবিলাকে এনেকৈ ন বুলি, এই দৰে কই বোলে, পুথিক পাচ কৰালোঁ। ওজাক পাঠৰ মহলা দিওতে গাটো হালি জালি বৰ বেগিকৈ মাতে; বহি থকা চাতৰবোৰেও বৰ মাতেৰেহে পাই; পৰ্ছোতে এনে বৰ সবদ ন হলে নিবিলাকে ভাল নে পাই।

এই ৰূপে আমাৰ অচম দেসৰো কোনো কোনো ইকুলত অনুষ্ঠিত আচৰন আছে। কেতবোৰ ওজাই দৰমহা খাই পুৰতি থাকে

হই, কিন্তু চাতৰবিলাকৰ গিয়ান বিদ্যা কি ৰূপে বাৰ্হিব, তালৈ নিইতে একো সুম ন কৰে। কোনো কোনো ওজাই কেৱল বৰ লোকৰ লৰাকহে আন্তিককৈ পৰ্ছাই; সামান্য মানুহৰ লৰাত মন নি দিএ। কোনো ওজাই বৰ এলাহত থাকি চাতৰ এটাৰ দোআৰাইহে লৰাবোৰক পৰ্ছাই; আৰু পৰ্ছাসালিসকো পলম-কৈহে আহে, জাওতে সোন কালে জাই; যদি কোনো চাতৰক হাজিৰ নে পাই তাৰ কাৰনো নি বিচাৰে। আৰু কোনো কোনো ওজা আপুনি অগিয়ানি হোআৰ নিমিতে বিদ্যা উত্তম ৰূপে সিকাৰই নোআৰে, আৰু সিকিবলৈকো মন ন কৰে। ইয়াত বাজেও অতি অসন্তোষৰ কথা এইটোহে, জে পিজি মাজিয়েও তাৰ আপোনা সন্তানবিলাকক লিখা পৰ্ছাৰ উপাই নি দিএ। খেঁহ দেসতো গিয়ান বৰকৈ বৰ্হা নাই; আৰু আমাৰ অচম দেসতো জেতিয়ালৈকে ওজাবিলাকে সিহঁতৰ ইকুলদোৰ উত্তম হবলৈ অধিক সুম ন কৰে, জেতিয়ালৈকে গিয়ান অধিককৈ নে বাৰ্হিব। জগতৰ মানুহ জি আটাইতকৈ উত্তম দেসবিলাক আছে, তাত ভিৰি পুৰস প্ৰাই সকলো প্ৰজাৰ লিখা পৰ্ছাৰ গিয়ান আছে; কিন্তু আমাৰ এই দেসত অসংখ্য লোকে বিদ্যা নি সিকাকৈ আহুন ম.

য়োচেফ, নতু ভোজৰ কথা।

Lesson XVII.—Joseph or the Fossil.

ভায়েকবিলাকে এতিয়া সিবিলাকৰ পিডি বুৰা য়াকোবক বুজাই বৰাই একো উপাইবে বেনিয়ামিনক নিব নোআৰা হেতুকে সিবিলাক কিমানতে খাৰিব লগিয়া হ'ল। সিবিলাকে সিদ্ধে আটাই খিনি সহ খাই ঢুকালে, আৰু পছাৰতো নাই, সিবিলাকে এতিয়া আহাৰৰ নিমিত্তে কি কৰিব?

সিবিলাক জেনে ভোকেৰে আছিল, ইয়াকে য়াকোবে দেখি সেসত বুলিলে, আৰুও আমাৰলৈ কিছু সহ কিৰি আনাগৈ।

ভেতিয়া সিবিলাকে কলে, বোলে, বেনিয়ামিনক আমাৰ লগত ন পঠিয়ালে আমি ভাটল জাব নোআৰোঁ, কিয়নো সেই সহ বেচা মানুহে আমাক কৈছিল, বোলে, আমি যদি ভাইক আমাৰ লগত লৈ নে জাঁও, তেন্তে আমি তেঁওৰ মুখকে দেখিবলৈ নে পাম। এই কাৰনে এতিয়া তুমি যদি ভাইক আমাৰ লগত পঠিওআ, তেন্তে আমি জাব পাৰিম, ন পঠিয়ালে আমি জাব নোআৰোঁ।

ভেতিয়া য়াকোবে এই কথা সুনি বৰ অসন্তোষ মনেৰে সিবিলাকত কলে, তইতে সেই মানুহৰ আগত আৰু এটা ভাই আছে বুলি কৈ মোলৈ এই কুকৰম কিয় কৰিলিহঁক!

ভেতিয়া ভায়েকবিলাকে উত্তৰ দি কলে, সেই মানুহে আমাক ইমানকৈ সুখিছিল, বোলে, ভোমোলাকৰ পিডি এতিয়ালৈকে জিয়াই আছে নে? ভোমোলাকৰ আৰু আন ভায়েৰ আছে নে? তেঁও আমাৰ ভাইক আনিবলৈ কব বুলি আমি কেনেকৈ জানিম?

তথাপি য়াকোবে বেনিয়ামিনক এৰি দিবলৈ ইচ্ছা ন কৰিছিল। য়িহুদা নামে আন এজন ভায়েকে কলে, বোলে, তুমি যদি তাক নিব দিবা, তেন্তে মই তাক সাৱধানে দিম, মই তাক ভোমালৈ ওভোতাই আৰুও আনিবলৈ অলিকাৰ কৰিচোঁ, আৰু তাক জৰি থৈ নানোঁ, তেন্তে ভোমাৰ আটাই ঘোঁসৰ ভাব মোৰ গাতে পৰিব। কিয়নো তুমি তাক আমাৰ লগত

ন পঠিয়ালে, তুমি আৰু আমাৰ সৰু সৰু লৰা চোআলিএ গতে ভোকতে মৰিমহঁক।

য়াকোবে তাক বাধিবৰ আৰু একো উপাই নে দেখি, ভাবিলে, আমি সকলো আৰু বেনিয়ামিনো ভোকতে মৰিব লাগিব, ইয়াকে জানি তেঁও য়িহুদাৰ হাতত বেনিয়ামিনক লোখাই দিলে।

কিন্তু সেই মানুহ জন সিবিলাকলৈ নিৰ্ভয়াৰু হোআ দেখি সিবিলাকে ধন চুব কৰি মিচে-ছি বুলি তেঁও কব, ইয়াকে ভাবি য়াকোবে ভাই কৰিছিল। এই হেতুকে তেঁও সেই মানুহলৈ সিবিলাকক অলপ তেঁটি গোটাই লবলৈ কলে।

সিবিলাকে এতিয়া তেঁওলৈ কি তেঁটি লব? সিবিলাকৰ বাৰিড কুল আৰু গুটি আছিল।

য়াকোবে সিবিলাকক বুলিলে, ভোমোলাকে সেই মানুহক তেঁটিবলৈ গচৰ পৰা চিহি বা-দাম আদি গুটি আৰু গছবন, আৰু মো কিছু কিছু লোআ।

সেই মানুহ জন বৰ চহকি আৰু তেঁওক একো নে লাগে, কিন্তু সেই তেঁটিবেই সিবিলাকে তেঁওক সন্তোষ কৰিবলৈ আহিচে বুলি জানিব।

ইয়াৰ বাহিৰেও য়াকোবে কলে, আমালৈ আৰু অধিক সহ কিৰিবৰ কাৰনে ভোমোলাকৰ হাতত দোজোঁধা ৰূপ লোআ, আৰু ভোমোলাকৰ মোনাত জি ৰূপ উদ্ভতি আহিচে, তাকো, আৰু ভোমোলাকৰ ভায়েৰ বেনিয়ামিনকো লৈ আৰুও সেই মানুহৰ ওচৰলৈ জোআইহঁক।

য়াকোবে এই কথা কলভেই, তেঁওৰ মন দুখেৰে পূৰ হ'ল।

ভেতিয়া য়াকোবে জাঁহু পাৰি ইবৰলৈ এই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে, সকলোৰে ওপৰত থকা সক্তিমন্ত ইয়াৰে ভোমোলাকক সেই মানুহৰ অনুগ্ৰহ পোআ কৰোক, জেন সেই মানুহে ভোমোলাকৰ ভাই চিমিওকক আৰু বেনিয়ামিনকে আপুনি ৰবলৈ এৰি দিএ। য়াকোবে এই প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল।

স্নানকালে এতিয়া বুলিলে, বোলে, মই অদি পুত্ৰ হিন হব লগা আছে, ভেঙে পুত্ৰ হিন হম।

স্নানকালে ঠেঙৰ পুত্ৰ বেনিয়ামিনক বিনাই ধিঙতে ডাৰিবলৈ ধৰিলে, বোলে, আগৈএ এবেলি য়োচেফক সুন্দৰ ঢোলা পিন্ধাই, ঠেঙৰ ডাইবিলাকক বিচাৰিবলৈ পঠিয়াওতে মোৰ পৰা সি নিলগ হ'ল, আৰু কেতিয়াও উভতি নাহিল।

স্নানকালে এতিয়া হলে ঠেঙৰ পুত্ৰ বেনিয়ামিনক আকণ্ড নে দেখিম বুলি ভাই কৰিছিলে।

ভেতিয়া ভায়েকবিলাকে সুদা মোনা, গাধবোৰ, ভেটিৰ বস্তু, আৰু দোজোখা ৰূপ, আৰু যিহুদাই বেনিয়ামিনকো লগত লৈ গল।

এই ৰূপে সিবিলাক সকলোএ সিবিলাকৰ পুত্ৰ বুৰা পিত্ৰিৰ আৰু তিৰোতা লৰা চোআলিবোৰৰ পৰা নিৰ্ভগ হৈ ওলাই গল।

সেই দিনত সিবিলাক সকলোএ মনত বৰ অসন্তোষ পাইছিলে; কিয়নো সিবিলাক জেতিয়া মিচৰ দেশ পাবগৈ, ভেতিয়া কি জানি সিবিলাকক চোৰৰ দৰে ধৰি নিব বুলি ভাবি ভাই কৰিছিলে।

সেইতে সিবিলাকে মিচৰ দেশ পাই, জতে য়োচেফক সহ বেচি আছিল, তাতে সিবিলাক আহি থিয় হ'লত, ঠেঙে সিবিলাকক দেখিলে। আৰু সিবিলাকে সৈতে বেনিয়ামিন আহিচে নে নাই অহা, ইয়াকে ঠেঙে চাবলৈ ধৰিলে, পাচে ঠেঙে তাক চাই দেখি মনত কেনে আনন্দ পালে!

য়োচেফক দেখোঁতে আগৈএ বেনিয়ামিনক কেঁচুআ লৰা আছিল, তথাপি এতিয়া য়োচেফে সেয়ে বেনিয়ামিন হ'ই বুলি চিনি পালে।

ঠেঙৰ ভায়েকবিলাকক ঠেঙে দেখিলেই নিতেন্দ্ৰ ঠেঙৰ প্ৰধান বন্দি ঘৰ গিৰিক স্নান কলে, বোলে, এই মহ জন মানুহক মোৰ ঘৰলৈ লৈ আ, আৰু বৰ ভোজ খুণ্ড কৰগৈ, কিয়নো সিবিলাকে আজি ময়ে সৈতে ভোজন কৰিব লাগে।

য়োচেফে ঠেঙৰ বন্দিও জি কৈছিল, তাক

ভায়েকবিলাকে নু সুনিলে। কেৱল বন্দি আহি সিবিলাকক তাৰ লগত জাবলৈ কোআত সিবিলাক গল। এই ৰূপে সিবিলাকক য়োচেফৰ আপোনাৰ এটা সুন্দৰ ঘৰলৈ লৈ গল। তথাপিও ভায়েকবিলাকে ভাত সন্তোষ ন হৈ বৰ ভাইহে কৰিছিলে।

ভেতিয়া ভায়েকবিলাকে ইটে লিটে কোআ কুই কৰিবলৈ ধৰিলে, বোলে, আমাক এতিয়া বন্দিলালত ৰাখিব, আৰু তাতে আমি আৰু আমাৰ গাধবোৰেও মিচৰত অতি কঠিন কাম কৰি থাকিব লাগিব।

তাৰ পাচে সিবিলাকৰ মুখিতমই হোআ পিত্ৰিৰ কেনে অৱস্থা হ'ব, ইয়াকে সিবিলাকে ডাৰিবলৈ ধৰিলে।

জেতিয়া সিবিলাকে ঘৰৰ দুআৰ মুখ পালেগৈ, ভেতিয়া সিবিলাকে ঘৰ গিৰিত কলে, বোলে, হে দেও, আমি আগৈএ ইয়াত সহ কিনিবলৈ আহোঁতে ধন দি গৈছিলো; কিন্তু আমি ঘৰলৈ গৈ আমাৰ জোলাজাবোৰ মেৰুলালত তাতে আমি ধন পালো, আৰু সেই ধনকে আমি এতিয়া ওভোতাই আনিচোঁ; আৰু সহ কিনিবলৈকো আমি দোজোখা ৰূপ লৈ আহিচোঁইক; কিন্তু সেই ধন আমাৰ জোলাজাত কোনে সুমাই দিলে, তাক আমি কৰ নোআবোঁ।

সেই ধন সিবিলাকে ওভোতাই অনাৰ কাৰনে অতি ভাল কৰিলে; কিয়নো সিবিলাকে এবেলি চুৰ কৰিছিলে। এতিয়া হলে সিবিলাকে স্বৰূপ কথা কৈচে, কিন্তু আগৈএ হলে মিচা কথা কৈছিলে।

ভেতিয়া সেই বন্দিএ সিবিলাকক অতি দয়ালু ৰূপে উত্তৰ কৰি কলে, ভোমোলাকৰ পিত্ৰিৰ ইশ্বৰ আছে, ভাই ন কৰিবা; সেই ধন ভোমোলাকৰ পিত্ৰিৰ ইশ্বৰেহে ভোমোলাকৰ জোলাজাবোৰত ডবাই দিলে।

ভোমোলাকে এতিয়া চোআ, সেই বন্দিএ ইশ্বৰৰ বিসয়েও জানে। তাক ইশ্বৰৰ বিসয়ে কোনে নিকালে বুলি ডাৰিচা? জি জি লোক মিচৰত থাকে সেই সকলোএ মূৰ্ত্তিবোৰক সেৱা

পূজা করে । জি জনে তেঁওৰ বন্দিক সিকা-
লে, তেঁও যোচেৰ হব পাই; কাৰন সেই দে-
সৰ মাজত অকল তেঁওহে মাথোন স্বৰূপ ইহ-
বক, জানিছিলে ।

ভায়েকবিলাকক বন্দিসালত ধোআ ন হই,
কিন্তু সুন্দৰ ঘৰত মাথোন ভোজনহে কৰিব
লাগিবগৈ, ইয়াকে সিহুে জানি, সিবিলাকে কে-
নে আনন্দ পাইছিলে! সেই মানুহ জনক
কিহে ইমান দায়া বহাইছিলে! তাৰ কাৰন
সিবিলাকে নে জানিলে ।

সিবিলাক বৈ থাকোঁতেই সেই বন্দিএ দুখিত
চিমিওনক বন্দিসালৰ পৰা সিবিলাকৰ লগলৈ
আনিলেগৈ । তেঁওক বহু দিনলৈ বন্ধ কৰি
ৰাখিছিলে । মই আসা কৰিচোঁ, তেঁওক বন্দি-
সালত ৰাখোঁতে যোচেৰক গাঁওত পেলোআৰ
বিসয়ে ভাবিছিলে ।

সেই বন্দিএ সিবিলাকত দুপৰ ন হই মান-
লৈ ভোজ জুগুত ন হব বুলি কৈছিলে, আৰু
সিবিলাক বৈ থকাত বন্দিএ ভৰি ধুবলৈ পা-
নি, আৰু সিবিলাকৰ ভাগৰুআ গাঘৰোৰৰ কা-
ৰনে কিছু কিছু আহাৰো আনি দিলে ।

তেতিয়া ভায়েকবিলাকে কলে, বোলে, অধি-
কাৰ আহে মানে আমি আমাৰ ভেঁটি জুগুত
কৰোঁ আঁহ ।

এই ৰূপে সিবিলাক গৈ গন্ধৰস, বটন, বা-
দাম, গুগুল, আৰু মো, এই সকলোকে জুগুত
কৰিলেগৈ ।

পাচে যোচেৰ সহ বেচি ঘৰলৈ আহিলত,
ভায়েকবিলাকে হাতত আপোন আপোন ভেঁটি
আনি তেঁওক মাটিত পৰি প্ৰনাম কৰিলেহি ।
তেঁও সপোন দেখোঁতে আগৈএ জি ৰূপে এখা-
ৰেটা মুঠিএ তেঁওৰ মুঠিক প্ৰনাম কৰিছিলে,
সেই ৰূপে এতিয়া এঘাৰে জন ভায়েকে তেঁওক
পৰি প্ৰনাম কৰিলে ।

এই বাৰ হলে সিবিলাক কেনে আছে, ভা-
কে যোচেৰে দায়াৰু ৰূপে সুধিলে । কিন্তু
অধিকৈ তেঁওৰ প্ৰিয় পিজি কেনে আছে,
ইয়াক জানিবলৈ বৰ ইচ্ছা কৰিছিল ।

তেঁও সিবিলাকত সুধিছিল, বোলে, তোমো-

লাকে জি বুৰা বাপেৰৰ কথা কৈছিলোঁ, তেঁও
এতিয়ালৈকে জিয়াই আছে নে?

সিবিলাকে বুলিলে, হই, আমাৰ নিজি
এতিয়ালৈকে জিয়াই ভাল আছে; পাচে সি-
বিলাকে এনেকৈ কৈ পৰি প্ৰনাম কৰিলে ।

তদুপ পাচে যোচেৰে জেতিয়া বেনিয়ামিনক
দেখিলে, তেতিয়া তেঁও তাৰ ভিত্তিত লাৰট
মাৰি ধৰি চুম্মা খাব খুজিছিল; কিন্তু তেঁও
তেনে ন কৰি সুধিলে মাথোন বোলে, তোমো-
লাকে জি সৰু ভায়েৰৰ কথা মোত কৈছিলোঁ,
সেইটো এয়ে হই নে?

আৰু তেতিয়া তেঁও এই চুটি প্ৰাৰ্থনা কৰি-
লে, হে মোৰ বাপা, ইহৰে তোমালৈ অনুগ্ৰহ
কৰোক ।

জেতিয়াই যোচেৰে এই কথা কলে, তে-
তিয়াই তেঁওৰ চকুৰ লো বৈ আহিব বুলি জা-
নি, আৰু ক্ৰন্দন সহিব নোঅৰা হেতুকে তেঁও
সিহুে সেই খোঁটালিৰ পৰা গৈ, আপোনাৰ
খোঁটালিৰ দুআৰ মাৰি ভাতে তেঁও আপুনি
ক্ৰন্দন কৰিলে । তেঁও বৰ কোমল চিত্তেৰে
মানুহ আছিল, আৰু তেঁও এই সৰু ভায়েক-
টিক অধিক প্ৰতি কৰিছিলে ।

জি কাৰনে তেঁও তাক প্ৰতি কৰিছিলে,
ইয়াৰে এটা কাৰন আছে, বেনিয়ামিন হলে
যোচেৰেৰ একে মাইকি বাহেলৰ পুতেক;
কিন্তু আনবিলাক হলে লিয়াহ নামে মাহি
মাকৰ পুতেক আছিলে । কাৰন য়াকোৰৰ
দুজনি তিৰোতা আছিল, ইয়াকে তোমোলাকে
জানো ।

এতিয়া ভোজ জুগুত হোআৰ নিমিত্তে যো-
চেৰে খোঁটালিৰ ভিতৰত নে থাকিল, কিন্তু কো-
নো মানুহে জেন তেঁও ক্ৰন্দন কৰিচোঁ বুলি
নে জানে; এই কাৰনে তেঁও প্ৰথমে মুখ ধুই
ওলাই আহি আনন্দ মনেৰে চাই বন্দিক
ভোজ বাৰ্হিবলৈ দিলে ।

জি খোঁটালিত সিবিলাকে ভোজৰ কৰিব,
ভাতে তিনি খন মেজ আছিল । যোচেৰৰ
কাৰনে এখন; কিয়নো তেঁও সদাই অকলেই
এখন মেজত খাই, ভায়েকবিলাকৰ কাৰনে

এখন, আরু আর এখন তেঁওৰ বন্দিএ ধাৰব
নিমিঙে আচিল।

য়োচেকে সিবিলাকৰ বয়সৰ দৰে সিবিলা-
কক বহুআলে, আরু বেনিয়ামিনক তেঁও আ-
টাইহে সেনত বহুআলে। কোন জন ডাক্তৰ
কোন জন বা সৰু ইয়াকে যোচেকে জানি
বহুওআ দেখি, ভায়েকবিলাকে বৰ বিস্মই মা-
নিলে, কাৰন মানুহ কিমান বয়সিয়া হই
ইয়াক জানিবলৈ বৰ কঠিন; কিন্তু যোচেকে
হলে সিবিলাকে জনাতকৈও উত্তম ৰূপে
জানিলে।

এতিয়া সিবিলাক সকলোএ ভোজনত বহিল।
সিবিলাকে-বহু দিন এনে ভোজন কৰিবলৈ
পোআ নাই, আরু সিবিলাকে ভাগৰ, ভোক
পিৰাহ আদি অনেক দুখেৰে আহিছিল।
য়োচেকে তেঁওৰ মেজৰ পৰা সিবিলাকলৈ উত্তম
উত্তম বস্তু পঠাই দিএ; কিন্তু আনবিলাকত-
কৈ তেঁও বেনিয়ামিনলৈ পাঁচ গুনে অধিক
পঠাই।

য়োচেকে বেনিয়ামিনলৈ সৰহ ভাগ পাঠিও-
আ দেখি ভায়েকবিলাকে তাক খিয়াল কৰিচি-
লে নে? ন হই, সিবিলাকে নাই কৰা। সি-
বিলাকে আটাইএ যোচেকক খিয়াল কৰিছিলে
হই, কিন্তু এতিয়া খিয়াল কৰা নাই। তে-
তিয়া কেৱল সিবিলাকে মাধোন তেঁৱে সৈতে
ধাই বৈ আনন্দহে কৰিছিলে।

য়োচেকে আটাইকে দেখিবলৈ পোআৰ নি-
মিঙে তেঁওৰ আনন্দৰ সিম়া নাই কিয়া হৈ-
ছিল। সিবিলাকে হলে তেঁওক আটাইএ গাঁওত
পেলাই দি একেৰিও নি দিয়াকৈ থালে। তথা-
পি তেঁও সিবিলাকলৈ ভেনে ন কৰি, কিন্তু বেয়াৰ
পৰা ভালহে কৰিলে।

আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ অহিতে দুই লোক-
বিলাকে বিবোধ আচৰাতো, তেঁও সিবিলাকলৈ
কেনে দয়ালু হৈছিল, তাক ভোমোলাকে জা-
না। আমি ইসৰৰ বিবোধে অনেক অনেক
অপবোধ কৰি আটো, তথাপিও তেঁও আমাক
সৰ্বদাই দয়ালু কৰি আছে। কোনো ল'ৰা যদি
ভোমোলালৈ বিৰ্গয়ালু হই, তেন্তে উভতি ভূমিও

ডালৈ বিৰ্গয় আচৰন কৰিবা নে? আরু ভো-
মাৰ ভাৱাৰ যদি এটা পিঠা থাকে, সি যদি
ভোমাক একেৰিও ধাবলৈ নি দিএ, আৰু
পাচে যদি ভূমিও এটা পোআ, তেন্তে ভূমি
তাক দিবা নে নি দিবা? ভোমোলাকে কে-
তিয়াও ভেনে কৰিব নে লাগে, কিন্তু যোচেক
জেনে আছিল, ভেনে-হব লাগে; আরু জিবি-
লাক ভোমালৈ বিৰ্গয়ালু হই, সেইবিলাকলৈ
দয়ালু হব লাগে।

ক.

কনষ্টান্টিয়চ বজাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক
পৰিখা কৰি প্ৰতিকল দিয়া কথা।

A Tale of Constantine.

কনষ্টান্টিয়চ নামেৰে কমিয়া মহা বজাই
এক দিনৰ বাতি পূজা হাৱা ধাৰব নিমিঙে কা-
ঠনি বাৰিব এটা সৰু বাটে দি জাঁওতে, অকস্মা-
তে মানুহৰ মাতৰ নিচিনা এটা সৰু সৰদ
তেঁওৰ কানত পৰিল; তথাপি এনে কোমল
হোআত প্ৰাই উমান ধৰিব নোআৰিছিল, তেঁও
বিস্মই মানি সেই মাত কিহৰ হই, তাক জানি-
বৰ নিমিতে মনে মনে আগলৈ গৈ আছিল।
পাচে বাটৰ একালে থকা জাৰনিৰ মাজৰ পৰা
এজুম মানুহৰ গিত গোআ মাত সূনি, তেঁও
মন দিলত এনে কথা সুনিলে;

“যিচু জান কৰ্তা, জিৱনৰ অধিকাৰ,
তজু ক্ৰিত দাস আমি, অধিনো তোমাৰ;
ক্লান্ত হোআ জুখ কৰোঁ মুখ অতিসই,
আমাৰ সাধ্যতে থাকি হৰোক আসুই;
লোভিত ওলোআ জুখে, নজু কুলতে,
নিজ জাক সজে থাকি বাধিও লহুটে,
প্ৰিয় জান কৰ্তা প্ৰভু, আমাক বেৰিবা,
আপোনাৰ স্বৰ্গ বাক্যে সেসে ভুলি নিবা;
তাহাতে পেলাই তজু পাৱত কিৰিটি,
ভোমাক কৰিবো জয়ধনি আৰু স্তুতি।
ভোমাৰ নিমিতে কৰোঁ জিৱন ধাৰন,
জুখ অস্ত্ৰ আদি লৈচোঁ, ভোমাৰ কাৰন;
হে জানৰ বজা! আমি অধিন আপোনাৰ,
অন্য কোনো নাহিহে আমাৰ অধিকাৰ।”

এই কথা সুনি বজাই বিশ্বই মানি, লগৰ মন্ত্ৰিত সুধিলে, ই কেনে কথা! সৈন্যবিলাকৰ মাজত কোনো বাজ দোহি আছে নে? “হে জানৰ বজা আমি অধিন আপোনাৰ; কোনো অন্য নাই, হে আমাৰ অধিকাৰ,” এই জি কথা সুনি-লোঁ; ইয়াৰ কি অৰ্থ? মন্ত্ৰিএ সমাদৰতকৈ উত্তৰ দি কলে, বোলে, ইবিলাক ভুলত পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান লোক এছুম; এতিয়া সিবিলাকে আপোনাৰ পূজা বেলাৰ সেৱা কৰিবলৈ এই নিৰ্জান ঠাইত গোট খাইচে, ইয়াক মহা বজাই নে জানে নে? বজাই কলে, তথাপি সিবিলাকে কোনো অধিকাৰৰ কথা কৈচে, আৰু কেৱল ঠেঙৰ অধিন হবলৈহে থিৰ মন দেখাইচে। অহ! এনে ভুলত গৰা লোকক দমিচিয়ান, জেইজান আদি আন আন বজাবিলাকে দেশৰ দেও দে-বিলৈ বলি ৰূপে উচৰগ কৰিছিলে। ৰোম নগৰ ৰাখিবৰ নিমিত্তে অস্ত্ৰ লবলৈ এনে লোকবিলাকত আমি বিশ্বাস কৰিব নোআবোঁ; সিবিলাকলৈ সাৱধান হব লাগে, জানে আমাৰ সৈন্যবিলাকক কুমতি দিয়াৰ। তেতিয়া মন্ত্ৰিএ উত্তৰ দি কলে, হে মহা বজা, ভেনে ন হই; ভুলত পৰা হলেও, তথাপি সিবিলাকতকৈ সা-হিয়াল বা বজাৰ মহিমালৈ উচাহি বিশ্বাসি সৈন্যবিলাকৰ মাজত এনে কোনো আন মানুহ নাই। বজাই কলে, ভেস্তে আমি দেখিমইক; কাইলৈ সিবিলাকে সাৱধান হওক; ইয়াকে কৈ জাৰনি বাৰি এৰি মনতে ভাবি চিন্তি বজাৰ আপোনাৰ হাউলিলৈ উলটি আহিল। সেই দিনৰ মাজত বজাৰ ঘৰৰ ওচৰ এঠাই থিৰ কৰিবলৈ লোকে লৰা সৰিকৈ ওৰে দিনটো সুম কথা দেখা গল; কিন্তু তাৰ হেতু কোনেও নে জানিলে; আৰু বৰ চান্দ সাজি তাৰ ওপৰত কমিয়াৰ দেও দেবিৰ মূৰ্তিবিলাক ধোআ হল; আৰু সিবিলাকক উদ্ধলিত দেখাবলৈ অনেক শ্বৰচ কৰিলে, কিন্তু কি ঘটন ভাক জানিবলৈ লোকৰ মন উচাহ কথা হল, তথাপি বজাই সকলোকে আপোনাৰ মনত গুপুতে ৰাখিলে। পাচ দিনৰ পূজা বেলা হেজাৰ হেজাৰ সৈন্যবিলাক বজাৰ আগা

সুনিবৰ নিমিত্তে আন হল; তেতিয়া মন্ত্ৰি লোক জুমে জুমে গৈ বৰ মাতেৰে এই কথা সুনালে, বোলে, আজিৰ দিনত কনষ্টাঞ্চিন্‌ মহা বজাই দেও দেবিবিলাকৰ সেৱা পূজা কৰিবলৈ আগা গিচে। সেৱা সেৱাপতি সকলোএ সাধ্যাত হওক, কোনো মানুহ যদি সেৱা পূজা ন কৰিব, তাৰ বিলই মৰ্জতা হাজি হৈ, সৈন্যৰ মাজৰ পৰা নাম কটা জাৰ; এনে আগা কনষ্টাঞ্চিন্‌চে প্ৰকাশ কৰিচে।

এনে কথাত খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ মাজৰ কেড-বোৰে বৰ দুখ পালে, আনবোৰে পৰম ইশ-হত বিশ্বাসি হৈ ভই ন কৰিলে, তথাপি কি ঘটন তালৈ বৰ চিন্তা কৰিলে; কিয়নো কিছু খ্ৰিষ্টৰ কাৰনে খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ ভেজ নদি ৰূপে বোআ গল, এই কথা পিজিবিলাকৰ মুখৰ পৰা সিহঁতে অনেক বাৰ সুনিছিলে; আৰু কি জানি পূনৰাই এনে ভাৱনাৰ দিন চাপিচে বুলি ভাবিলে। খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ মাজত কোনোএ এনে পৰাক্ৰমি বজাক বিড়ুট কৰিবলৈ, বা ঠেঙৰ শ্বৰ ভোলাবলৈ ভই কৰি, আপোনাৰ দোলাদোলা গিয়ানেৰে বজাৰ অনু-গ্ৰহ কিনিবৰ মন হোআতে আপোনাৰ প্ৰভুক বেটিলে। কিন্তু প্ৰাই সকলো, অৰ্থাত জিবিলাকে নমু ৰূপে প্ৰভু গিচু খ্ৰিষ্টত আসুই ললে, সিবিলাকে প্ৰভুৰ নিমিত্তে সকলোকে এৰিবলৈ মন থিৰ কৰিলে; সিহঁতে বেলিএ বেলিএ নিৰ্জান ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ গৈ, এনে কঠিন পৰিশ্ৰম সহিবলৈ সক্তি পালে।

পাচে পূজা কৰাৰ কাল আহিল, আৰু জে-তিয়া ৰাণ্য বজোআ হল, তেতিয়া সৈন্য সকল চান্দৰ চাৰিও কালে গোট খাই মূৰ্তিবিলাকলৈ একে ঠাৰে চাই থাকিল। আৰু জেতিয়া দিহল বৰ্গা বস্ত্ৰ পিন্ধা এজন পোৰোহিত চান্দত উঠি মূৰ্তিৰ ওচৰলৈ আহি আৰ কাপৰ গুচাই দিলে, তেতিয়া সকলো মনে মনে থাকি পো-ৰোহিতে জি পূজা কৰিব, তাতে সকলোএ আঁঠু পাৰি সেৱা কৰিব লাগে। কিন্তু কনষ্টাঞ্চিন্‌চৰ নামেৰে এনে আগা প্ৰকাশ কথা মন্ত্ৰিৰ মাত সৈন্যৰ মাজত সূনা গলত, অকনোদে সৈন্যৰ

মাজৰ পৰা এক জুম ওলাই, বৰগলৈ চাই
আনন্দ মুখেৰে কিছুমান হুহকি গৈ থিয় হৈ
থাকিল। বজাই জি সুখ সুখ দিব পাৰে,
এই সকলৰ দোআৰাই নিবিলাক অবিস্থানি
হৈ পুত্ৰক অমৰ্জতা কৰিব নোআৰে, এনে থিব
মন আছিল; তথাপি আনবিলাকে সৎসই কৰি
অধিব মনেৰে এই কালে সেই কালে চাই,
আপোনাৰ ইহবক আটন কৰাতকৈ, বজাক
বিড়ুটী কৰিবলৈ ভাই কৰা হেন দেখালে; আৰু
বজাই দিয়া সুখৰ নিমিত্তে আপোনাৰ দোমা-
দোম গিয়ানৰ বিৰোধে কৰিলে। সেই সম-
য়ত বজা আপুনি কোনো ওখ চাইত সকলোকে
ডালকৈ চাবৰ নিমিত্তে বহিলহি। সেসতে
পোৰোহিতে পুৱলৈ মুখকৈ, হাত ওপৰলৈ
হাজি বহকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি মূৰ্তিৰ আগত উবু-
ৰি হৈ পৰিল; তাতে জীতৰি জোআ একুম
খুষ্টিয়ানত বাজে আন্ত সকলোএ পোৰোহিতৰ
নিচিনা কৰিলে। কিন্তু সিবিলাকে চকু ওপ-
ৰলৈ তুলি একে চৰে চাই আনন্দ মনেৰে
থিয় হৈ থাকিল; তাতে বজাই সিহঁতৰ কো-
নবলৈ আহি সুখিলে, কমিয়াবিলাকৰ দেও
দেবিক সেৱা কৰিবলৈ বজাই জি আগা দিলে,
তাক কিয় নে মানা? সিহঁতে উত্তৰ দিলে,
বোলে, আমাৰ বজাক সকলো ভাৱে মানিব-
লৈ ইচ্ছা হলেও, তথাপি জি জনে বৰগ, প্ৰি-
থিবি, আৰু সকলো বস্তু সুজিলে, আৰু জি
জনে কেঁওৰ পুত্ৰ খুষ্টিৰ মনৰ দোআৰাই প্ৰা-
চি কৰি আমাক নবকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে,
সেই নিৰাকাৰ সৰ্বসক্তিমান পুত্ৰ পৰম ইহ-
বকহে সেৱা কৰিবলৈ আমাৰ আৱশ্যক আছে।
কিন্তু জি বজাই আমাৰ বিনয় আদি কৰি
সকলোকে গুচাই, আৰু দেও দেবিৰ আগত
যদি ৰূপে ঈচ্ছাৰগো কৰে, বা বনবিহা জন্তুৰ
দোআৰাই আমাক নষ্টও কৰে, কৰোক; তথা-
পি স্বৰগত থকা আমাৰ পিজি পৰম ইহবক-
হে সকলোতকৈ মান্য সজ্জাৰ কৰিম। এনে-
কৈ কোজা হলন্ত, খুষ্টিয়ান জুমৰ প্ৰতি জনৰ
সুখৰ পৰা একে মাডেৰে “এনে হওক” বুলি
। তাতে কৰ্ত্তাক্ষিত বজাই সিবিলাকৰ

সুখৰ এই কথা সুনিলন্ত কলে, তেহে ভোমা-
লাকৰ প্ৰতিকল সূনা, খুষ্টিয়ানবিলাকৰ মাজত
জিবোৰে কমিয়াৰ মূৰ্তিক পূজা কৰিলে, সেই
বিলাক আহোক। তেতিয়া সিহঁতে আনন্দে-
ৰে সৈন্যৰ মাজৰ পৰা ওলাই আহি, বজাৰ
আগাৰ দৰে কৰাৰ পুসংসা পাবলৈ অপেক্ষা
কৰিলে; কিন্তু বজাই সিহঁতলৈ চাই বুলিলে,
হেৰ অবিস্থানি ৰূপটিয়াবিলাক, তইতে দূৰে
জাইক; অবিস্থানিবিলাকত মোৰ একো অমু-
গ্ৰহ নাই। তইতে হলে এতিয়া আপোনাৰ
ইহবক আটন কৰিলি, আৰু কি জানি আ-
পোনাৰ বজাকো আটন কৰিবি। পাচে আনবি-
লাকলৈ চাই সকলোৰে আগতে বুলিলে, এই-
বিলাকত আমি বিশ্বাস কৰিব পাৰোঁ, কিন্তু
নো নিবিলাকত পৰিখা কৰি ৰূপ পাৰোঁ।
সিবিলাকে তেটি খাই, বা ভাই কৰি আপোনাৰ
উচিত কৰম কেতিয়াও নেৰিব; এই কাৰন সি-
বিলাকক মোৰ অলঙ্কাৰ সকলতকৈ মূল্য মা-
নিচোঁ; আৰু আটাইতকৈ সিবিলাকক মৰ্জতা
কৰি মোৰ প্ৰাণ ৰাখিবলৈ সদাই মোৰ লগত
ৰুবি থাকিবলৈ দিম। তাতে সকলো অৰূপ-
টিয়াৰ প্ৰতিকল কেন হব, আৰু তই লগা
ৰূপটিয়া কৰমৰ দণ্ড কেন হব, এই নিমিত্তে
আজিৰ দিনত সিবিলাকৰ সাহিয়াল আৰু বিদ্ভা-
সৰ কথা ৰাজ বিধানত লিখিবলৈ মই আগা
কৰিচোঁ।

অ. হ. দ.

গুআহাটিৰ বিৱৰণ।

Description of Govahati.

সদাৰ চৰণে মই কৰি নমস্কাৰ,
গুআহাটি নগৰ কথা কৰিবো প্ৰচাৰ;
মোৰ পদ সূনি লৰে দোম ন ধৰিবা,
অৱহেলা ন কৰিবা কিঞ্চিৎ সূনিবা।
পূৰ্বে বজা আটিলন্ত নব মাৰায়ন,
ইন্ত ৰংগি বজা আহি কৰি আক্ৰমণ।
বৰ কুকুৰ আদি কৰি বিলয়া পাতিয়া,
গৰগাঁৱতে বহিলন্ত নগৰ কৰিবা।
ভাৰ পাচে সূনা, সৰে জেন কথা ঠৈলা,
বদনচন্দ্ৰ নামে বৰ কুকুৰ এক হৈলা;

বুঝা সোঁদাই সহিতে কন্দল কবিতা
 জান বেলে পলাই গৈলা নগর চাৰিভা;
 কতো দিৱ থাকি মান চিপাহি আনিলা,
 মান আছি নগরক উচান কবিতা।
 মোহি দিৱ ধৰি অচমৰ দিন গৈলা,
 মানক খেদিয়া কল্পানিৰ দেশ তৈলা,
 মন্তোশ পাইয়া পাচে জন্ত চাহাবান;
 বৰ বৰ পকি ঘৰ কবিতা নিৰ্মান।
 কবিতা কচাৰি ঘৰ অতি উন্নত,
 অচমিৱা লোকে জাক বোলে দোপনৰ;
 পৰ্বত সমান ঘৰ দেখি লাগে ভাই,
 ওপৰত ব্ৰহ্মপুত্ৰ বহিও বহই;
 ভিতৰ সোমালে গাৱে বাহু লাগে ভাই;
 কতো কতো লোক নৰ পৰি নিদ্রা জাই।
 কৌটালি কৌটালি চাক কাঠৰ সাজিয়া,
 চতুৰ্দ্ধি দলিচা ভাত বহিচে পাৰিয়া;
 ওপৰত পখা নৰ আৰিয়া আচই,
 কাকতি বহিৱা ভাত কাকত লিখই।
 নৰাই মধ্যত এক দিৱা চাক আচে;
 ওপৰত চক্ৰতাপ প্ৰকাশ কৰিচে।
 কালকটৰি চৰাচৰি কৌশল্যৰি দেআনি,
 তাহাৰ মাজত চাহাব বহই আপুনি;
 মাচিৱাত বহি থাকে দেখিতে সূন্দৰ,
 পছম চকাৰ জেন চৌপালে কেনৰ।
 কচাৰিৰ পচিমত খাজনাৰ ঘৰ,
 কল্পানি খাজনা থাকে তাহাৰ ভিতৰ;
 দিনে ৰাতি চিপাহিৰ পহৰা আচই,
 নিতে নিতে চাহাব আহি ভবিল গনই
 তাহাৰ পুৰতে কমিস্যনৰ কচাৰি,
 নৱিকটে আচে এক দিখলি পুখুৰি,
 ইটোৱে নিৰ্মান ঘৰ অতি বিতোপন,
 আৰ্চিৰ দুআৰ নৰ কৰিচে সোতন;
 কৌটালি কৌটালি চাক বহুত আচই,
 কেবানি সকলে বহি ইংৰাজি লিখই;
 বিবদ্য কমিস্যনৰি দুই লিখতাৰ নাম,
 আমলা সকলে জন্ত কৰি থাকে কাম;
 তাহাৰ মধ্যতে এক ওখ সীল আচে,
 বিচিৱ মাচিৱা জেন পাৰিয়া ৰাখিচে।
 ওপৰত চক্ৰতাপ প্ৰকাশ কৰই,

চাহাবে বহিৱা ভাত গোচৰ সোধই;
 তিপুটি কমিস্যনৰ টেণ্ডাৰ প্ৰতি নিধি,
 সমুখে বহিৱা টেণ্ডাৰ কাৰ্য কৰে নিধি।
 ভাৱ বখিনত আচে চিপাহি পল্টন,
 সেনাপতি গৈৱা কৰে আখৰা সখৰ।
 নৰাৰ মাজত সোতে এক গিৰ্জাৰ ঘৰ,
 দলৰ আকাৰ দেখি অতি উন্নত,
 ওপৰত চাই আচে বগিতাম পাভ।
 ওখই আআজ ভাৱ হৰ জিচ হাত;
 আক আঠ নক দোল ভাত প্ৰকাশই,
 সমুখেতে বাট ঘৰ এগোট। আচই।
 আৰ্চিৰ দুআৰ নৰ জল মল কৰে,
 চাহিৱাক বোআৰি চকুত চাট মাৰে;
 বৰ বৰ পাটি ভিতৰত পাৰি দিচে,
 নাৰি নাৰি চকি নৰ পাৰিয়া ৰাখিচে,
 ওপৰত চক্ৰতাপ অধিক জলই,
 কাপৰৰ পত্ৰ নৰ আৰিয়া আচই;
 পূবৰ মুখৰ কালে ভেটিটো ইটাৰ,
 কাঠৰ কুন্দুআ বেৰা অতি চমত্কাৰ;
 ভেটিৰ ওপৰে অতি বহল মেজত,
 বাইবল কিতাপ থৈচে ভাৱ ওপৰত;
 ইংৰাজি ৰাজনা আচে আপুনি ৰাজই,
 প্ৰতি দিনে এই ৰূপে গিৰিজা কৰই।
 এৰে সূনা, আক কিচু কহে। বিবৰন,
 নগৰৰ মাজত বজাৰ চাৰি ধৰ;
 পূবে চক বজাৰ, পচিমে দলজ পাৰ,
 দ্বিমে আচই এক পল্টন বজাৰ।
 মাজত কাঁচি বজাৰ আচে এক ধান,
 তিনিও বজাৰে জাৰ ন হই সমান;
 বজাৰৰ মধ্যত জাকৰ পক ঘৰ,
 ইটাই নিৰ্মিচে ভেটি দেখিতে সূন্দৰ।
 বজাৰ চৌখাৰি বুলি বিসৱা আচই।
 অচমিৱা লোকে জাক হাটখোআ বোলই।
 চাৰি কোথে আলি নৰ ন জাই বৰনা,
 বজাৰ নিকটে আচে কল্পানিৰ ধান;
 বাটৰ চাৰিও কালে কেঁৱা পতি আচে,
 মহা সুখে প্ৰজা নৰে বিকিচে কিৰিচে।
 দুই তিনি লত লোক প্ৰতি দিনে হই;
 চোৰ দুই দমাবাজ কেহো ন কৰই।

পূবে লভাসিল কাৰি, পচিমে দলঙ্গ পাৰ,
 পদূলি পদূলি বাতি ফুৰে চৌকিনাৰ;
 বজাৰৰ মথ্যে জদি হ'ব মুৰা হই,
 চৌধাৰিএ নিয়া তাক ধানাত দিয়াই।
 হাল্লিটোল নামে ঘৰ এগোটা আচই,
 অচমিয়া লোকে জাক বেজ ঘৰ কই।
 দুখি নিবাসুই লোক পৰিলে নৰিয়া,
 দেখি বৰ্কান্দাজ লোকে টৈ জাই ধৰিয়া;
 সেই ঘৰে বেজ সবে ঔষধক দিএ,
 কতো কতো মৰি জাই কতো লোক জিএ।
 ধানৰ নিকটে বৰ কাটক আচই,
 ইটাৰ চৌদিকে গৰ দেখি লাগে ভই।
 জিতো লোকে চুৰ খুন 'কাইতি কৰিতে,
 ভৰিত জিজিৰি পিন্ধি মাটিক কাটিচে।
 নগৰ উত্তৰ ফালে চাহাবৰ ঘৰ,
 ধানে ধানে পকি ঘাট আচই বিস্তৰ,
 নগৰ পচিম ফালে ভৰলু নদি আচে,
 কাঠৰ পাতেৰে ডাঁত দলঙ্গ বান্ধিচে।
 দলৰ আকাৰ দুয়ো পাৰে চাৰি খুটা,
 ইটাই নিৰ্মিয়া তাত দিচে এক কুটা;
 কুটাৰ মাজতে লোহা জিজিৰি লগাই,
 দুয়ো পাৰে খুটা মাৰি দিয়াচে পোতাই,
 তাৰ মাজে লোহাৰ ধবনি সব দিচে,
 তলে চাম খুআইয়া দলঙ্গ বান্ধিচে;
 ঘোঁৰা গৰু গলে খোজ তাত নবলই,
 দুয়ো ফালে চুটি বেৰা একো ন পৰই;
 দুয়ো পাৰে সম তাৰ নাই বেচি কমি,
 আলাসতে আচে জেন বাদুলি ওলমি।
 কচাৰি ওচৰে দুই কুল আচই,
 অচমিয়া লোকে জাক বোলে বিদ্যালই;
 কল্পানি মহিনা দিয়া পণ্ডিত বৰ্খিচে,
 পৰ উপকাৰ কৰি লৰাক পৰ্হাইচে।
 মঠ মন্দিৰৰ পকি আচই জন্তেক,
 মই মুখে তাৰ কথা বৰ্ণিবো কন্তেক।
 এভেকে ধৰ্মিষ্ঠ নাহি ইংৰাজি সমান,
 পৰৰ কাৰনে কোনে কৰে এজ মান।
 জখা সাধ্য পদ মই কৰিলোঁ বচনা,
 নিন্দা ন কৰিবা সুনি জন্ত বিণ্য জনা;
 অস্তি মুখ্ৰ্জি নিসু জাৰি দোসক খেম্বিবা,

আপোনাৰ গুনে সবে সন্তোষ লভিবা।
 কুঁৱই গঁয়া খেল বুৰা গোহাঁই বৎসৰ,
 এই নগৰৰ মথ্যে দলঙ্গ পাৰে ঘৰ,
 প্ৰকাৰেই বুজিও কুলৰ পৰিচই,
 ধৰ্মকাঙ্ক্ষ গোহাঁই এই নিবেদন কই।

আপোনাৰ হিত চিন্তা কৰা কুকুৰ।

The Bold Dog.

এটা ডাল্লৰ এটা সৰু এনে দুটা কুকুৰ একে
 লগে জিজিৰিৰে বন্ধা হৈ জায়া কৰিবলৈ ধৰি-
 লে; ডাল্লৰটোএ হলে কেৱল আপোনাৰ হিত
 চিন্তিলে, আৰু আপোনাৰ ভায়েকভকৈ তাৰ
 অধিক সক্তি হোআৰ কাৰন সি জলৈকে জা-
 বৰ ইচা কৰে তলৈকে গৈছিল; আৰু জে-
 তিয়া সি কিবা আহাৰ পাই, তেতিয়া সি
 অকলৈ খাই আপোনাৰ মিতিবক বাধা কৰে;
 আৰু জদি সৰু কুকুৰে কিবা খোআ বন্ধ
 বিচাৰিবলৈ জাব খোজে, তেন্তে বৰ কুকুৰে
 কেৎ কেলাই আন ফাললৈ তাক বালেৰে টানি
 নিএ। এই ৰূপে দিনে দিনে কৰিলত পাচে
 সৰু কুকুৰটে বৰ দুখেৰে খিনাই গৈ মৰিল।
 তাতে ডাল্লৰ কুকুৰৰ চকু মেলা হলত আপো-
 নালৈ জি দুখ আনিলে তাকে দেখিলে; সি
 জলগৰিয়া হল, কেৱল এনে ন হই, কিছু
 লগৰিয়াৰ সঙ আপোনাৰ ভিজিত জিজিৰেৰে
 বন্ধা হোআত, সি জলৈকে জাব খোজে তলৈ-
 কে তাকো টানি নিব লাগে।

এই দৰে মানুহবিলাকো, জেতিয়া লোকৰ
 হিত চিন্তা ন কৰে, আপোনাৰ হিত মাথোন
 চিন্তা কৰে, তেতিয়া নানা কেলসত পৰিব।
 ভোমোলাকে দুখিয়াবিলাকৰ উপকাৰলৈ স্ৰম
 কৰা উচিত, আৰু লোআতকৈ দিয়া ভাল, এই
 জি কথা পুত্ৰ যিচুএ কৈছিল, তাক সুজৰিব
 লগা। পা ২০—৩৫। অ. হ. দ.

প্রাথমিক শিক্ষা।

Introductory.—Lesson. I.

মই লৰা। জি জি বস্তু মই দেখোঁ, সেই সেই বস্তুৰ ভালেমানৰ অৰ্থ মই একোএই নে জাৰোঁ। জেতিয়া মই চাৰিও কালে চাঁও, আৰু জিবিলাকক জানিবলৈ ইচ্ছা কৰোঁ, এনে অনেক অনেক বিধৰ বস্তু দেখোঁ।

মোৰ ওপৰত আকাশ, আৰু তলত মই জিহৰ ওপৰত খোজ কাৰোঁ, এনে মাটি দেখিবলৈ পোঁও। জি খোজা ঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ জাব নোআবে, এনে অচল অৰ্থাত্ অপ্রানি, কোনো কোনো বস্তু দেখিবলৈ পোঁও। আৰু কোনো কোনো বস্তুবিলাকক দেখোঁ, জাব চলিবৰ সক্তি আছে অৰ্থাত্ প্রানি, জি এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ চলিব পাৰে। এই সকলোকে দেখি মই আচৰিত মানোঁ।

মই লৰা। মোৰ, আই, বোপায়ে, আৰু শিক্ষাকে জি সিকনি দিএ, সেই সিকনিলৈ মই মন দি সুনিব লাগে। মই আপুনিও কিতাপ পৰিহঁবলৈ আৰু সিকিবলৈ জতন কৰিব লাগে, কিয়নো কিতাপত মই সকলো বিধ বস্তুৰ অৰ্থ বুজিব পাৰিম। এনে কথা জানিবলৈ সুম কৰা, লৰাবিলাকৰ উচিত কৰম।

ব. ন.

মৌ মাখিব কথা।

The Bee.

বাহত থাকোঁতে এটি মৌ মাখিব মূৰত কিবা মৌ লগাত, তাকে গন্ধ পাই কোনো ঠাইত কড়ুবাড মৌ আছে বুলি, তাক বিচাৰিবলৈ বাহৰ পৰা নামি মাটিত খেদি গৈছিল; কিন্তু ফুৰোঁতে ঘূৰি দু গুচাৰ কাৰম, সি ওৰে দিনটো গৈ গৈ থাকোঁতে পাচত বাতি হ'লত্ হিম পাখিত লাগি, উৰি ফুৰিব নোআবাত্তে মাটিত পৰি মৰিল।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

ভালেমান লোকে আপোনাৰ যবত জি সুখ আছে, তাকে আন ঠাইত বিচাৰি কুৰাত্তে কাল নিয়াই, সেমত বৰ সুমেৰে দুখত মৰে।

অ. হ. দ.

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৬ আধ্য।

History of Kamrup, Chap. 6.

পাচে সকলোএ আলচি লাম্বাধৰুকে লোক জনক চলাবৰ নিমিত্তে বৰ কুকন পাতি ধলে, আৰু নৰু চকুআ বৰ গোহাঁয়েও কাজলিৰ লোক-বিলাকক দণ্ড কৰি সবাকৈ লগাই দিলে। এই মতে দুয়ো সকলোকে চলাইছিল, পাচে কুকন ৰাজখোজা সকলেও মহা বজাৰ চৰনলৈ জনালত সকলৰো কথা ৰাখি লাম্বাধৰুকে কুকন নাম দিলে। পাচে বজালে আগিয়া হুঁতিত তিনি দিন থাকিল, পাচে তাৰ পাৰ হৈ তৰে জুধ দিলে; দুয়ো দল সেনাৰ জুধ সমান হল, তথাপি আহোমৰ গৰ তুলিব নোআছিলে। কলঙ্কু সন্দিকৈ পৰিল, চাৰিবিয়া কুকনৰ ভায়েকৰ ডিক্ৰিত কাঁৰ লাগি মৰিল, লেচামডাং তামুলি গুলি লাগি এৰাল, মিব সত্ৰাজিত ভাতে থাকিল। তাত পাচে বজালে বাৰে খন গো-ৰাপ নাও আগ কৰি নাৰে জুধ দিলে; আহোমৰো সমস্ত লোকে দিনে দিনে নাৰে তৰে পুধান জুধ কৰিলে, পাচে কাঁৰ গুলিও ঢুকাল, কত বেগিৰ মূৰত বৰ নোআৰি অভইপুৰিয়াৰ নাও মানুহ জুধ এৰি পলাল, তাকে দেখি আনো নাও এৰি পলাই গল। পাচে বজালে পাই পেট কটা হিলৈ ১ টা, নাও ১০ খন নিলে, এই মতে এক মাহ জুজিলে, কাৰো ভজ জই নাই। কত আহোমে জুমি জুমি বজালৰ খৰি কাটি মূৰ আনিলাঁ বুলি বঁটা নমাই, এই জুধৰ বেৰুহা সৰ্গদেৱে সুনি সকলোকে খজি লিকচন বহুআক পঠালে। জি অভইপুৰিয়া পলাল, তাৰ সইকিয়াবোৰ কাটি মূৰ আনিব দিলে, আৰু নাৰে তৰে খৰিব দিলে। উপৰি টেকেলা হাৰি চাউডাজ দিলে। পাচে নাৰে টেংচু সন্দিকৈ অভইপুৰিয়া সলগুৰিয়া সকলোএ জুগুত হৈ প্ৰভাতে নাৰে তৰে জুধ খৰিলে, বজালেও সচকিত হৈ ভাগি পলাল মাজুলি হালিত পৰিল, আহোমে নাৰে তৰে খেদি নি তাকে পালে তাকে কাটিলে; কত আহোমে নাৰেৰে খেদি ওচৰ পাইগৈ, বজালে এবাৰ নোআৰি তাৰ লাহৰি পামৰি মলিচা,

এই সকল পানিত পেলাই এবাই জাই, ডাকো বজালে কাটিবৰ ভয়ে ন ধৰে। কোনোটাএ জদি লবলৈ চাই, তাতো আগ হৈ বজালে পলাই গৈ মাজালিৰ বালিত পৰিল, সত্ৰাজিত বজা ইয়াবকুলি এই দুয়ো পলাই গল। আৰু সাত দিন আগে সত্ৰাজিতেৰে দন্দ কৰি যিহ হাজোতৈ গল। গোৰাপ নাও ৭ খন পৰিল, বাচক ৩০, বৰ হিলৈ ১০০, ডুৰুকি ৫০০, ভৰোআল ৩০০, বৰচা ১০০, জমদাৰ ৪৪, খগুজা ৪০, নাৱৰ লম্বৰ ৪ টা, এই মতে সকলো পলাই গল, সেই সময়তে চাকৰ পৰা চেৰখীয়ে মিয়াৰ চান্দে ৮০ বাচক নাৱেৰে বগৰি বাৰি পালেহি; তাক পাইহে সত্ৰাজিত আৰু ইয়াবকুলি এৰাল, লাম্বাখক চেটিয়া পাওঁত বৰ কুকন হৈ থাকিল।

পাচে সকলো বৰুয়া কুকন গৈ হাজোক বে-বি গৰ দিলেগৈ, বজালেও গৰ সাজ নো ইও-ভেই হাতি আগ কৰি টাফু সন্দিকৈৰ গৰত ধৰিলেহি, চই তও মান জুখ হল। পাচে আবদুল ইন্সলাম নবাবত কঁাৰ লাগিল, মুহুদি নবাবৰ যা হল, আৰু হাতিৰ কঁপালত গুলি লাগিলত হাতি উলটি পলাল, হাতি ভাগিলতে বজালো পলাল, ঘোঁৰা পৰিল ২ টা। তেতিয়া বজালে হাৰি আহি আপোনাৰ গৰত বল; আহোমেও বজালক বেৰি গৰ দিলেগৈ। বজালে ওলাই জুখ নি দিলে, পাচে এবাৰ নোআৰি কাকুতি কৰি বাট মাগে, বোলে, আমি জুখ এৰিলোঁ; তোমাৰ ধৰ্ম পথলৈ চাই এৰি দিয়া, আমাৰ দেশলৈ জাঁও, তখাপি বৰ কুকনে মহা বজালৈ ভই কৰি নেৰিলে। এই মতে এক মাহ হল, বজালে খাবলৈ নে পাই গৰৰ ভিত-বতে সুকাই মৰে। পাচে একো মতে নোআৰি মুহুদিনে গৰ ওলাই লাম্বাখক বৰ কুকনত ধৰিলেহি। তাত পাচে আবদুল ইন্সলাম নবাবক প্ৰমুখ্যে মিৰ্জানাকৈ, মিৰ্জা হুচনচা বজা, কজুল-বেগ, মহম্মদ, বামচা, কৰ্মচান্দ এই সকলোএ ধৰিলেহি। পাচে বৰ কুকনে সমস্তকে গৰগাঁৱ-লৈ দি পঠালে। আৰু মিলে বোলে, পাতচাৰ লোৱ গাউল খাই কেৱে হাবাম কৰিম, এই

বুলি গৰৰ ভিতৰতে জুখ দি মৰিল। সেই সময়তে হাজো উচাল কৰি বজালক আহোমে ধৰি আনিলে। হাতি পালে ২ টা, ঘোঁৰা পা-লে ৮০, হিলৈ ৬০০, ভৰোআল ২০০, পিত-লৰ কামাৱন ২ টা, সঁক ১৫৫৮ মাৰ মাহ।

তাত পাচে লাম্বাখক চেটিয়াক সৰ্গদেৱত গোচৰ দিলে নিদানৰ বেলা, বোলে, বজালে পে-বাৰ ভিতৰ কৰি কাপৰেৰে ঢাকি মহা বজালৈ পাতচাই কিবা দি পঠালে, তাকে মহা বজা পালে কি নে পালে? আমি নে আনিলোঁ, আৰু সুআল কুচিয়া ১৬০ ঘৰ ভাতিএ পাত-চালৈ কাপৰ বৈছিলে, তাকো লুট কৰি দখিন কোলত পাতিলে নি, পাতচাৰ কাপৰো আপুনি ৰাখিলে, মহা বজাৰ ৰাজ্যত কি গায়ে নাটিলে, এই কথাতে লাম্বাখক চেটিয়াক মাৰিলে; বৰ বৰুয়া, গনকৰ বৰুয়া এই দুইক বন্দি ৰখিলে, ১৫৫৮ সঁক।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

বহাগ মাহৰ ১৮ তাৰিখে ৪ বজাৰ সময়ত গুজাহাটি নগৰত কপাহ বগৰিৰ গুটিৰ দৰে, সিল পৰি প্ৰাই দুই আঙ্গুল মান ওখ হৈছিল, আৰু ঘৰ, গচ আদি অনেক পৰি বহু মানুহৰ হাত, ভৰি, মূৰ আদি ধেঁতেলা হল। আৰু সেই মাহৰ ১২ তাৰিখে ৪।৫ আঙ্গুল মান দিখল সিল পৰিছিল। সেই নগৰ নিবাসি কীৰুত ঘেনকৰ্ণ পানুৰি চাহাবে সিলবিলাক লৈ, দুই সেৰ মান ধৰা এটা বাচনত ভৰাই থৈ, আন এটা ছুবনিয়া টিনৰ বাচনত গাধিৰ কিছুমান ভৰাই, তাতে চেনি লোন দি সেই সিলৰ মাজতে বাচনে লৈতে ভৰাই ২।৩ ছকী মান ধলত লিও সিলৰ নিচিনা টান হল। পাচে আনি, আন চাহাব লোকলৈকো খাবৰ স্নিগ্ৰিতে পঠাই দিছিল। আন দেশত হলে এই দৰে গাধিৰেৰে “আইচ কিম” নবাই বনোআ হই, কিন্তু আমাৰ দেশত জাপৰ নিমিতে ইয়াত কৰিবলৈ আচল।

গুজাহাটি নগৰত বহাগ মাহৰ পৰা পূনবাই

মাউৰ লাগি দিবে পতি ১৫। ১৬ টাকৈ মানুহ মৰিচে। এই মাউৰতে মজলদৈৰ মুনচেৰো মৰিল।

৭ এপ্ৰিল তাৰিখে স্ৰীসীমতি বিকটবিয়া মহা বানিৰ এটি কৌম্বৰ জনম হল।

১১ এপ্ৰিলত গুআহাটিত স্ৰীমুতা লেকটিনেট বেবাৰ মেম চাহাবৰ এটি পুত্ৰ জনম হল, সেই পুত্ৰই আগলৈ পুত্ৰাধিকাৰ হয়।

১৮৫৩ সঁকৰ ১১ মেই তাৰিখে স্ৰীমুত পাদুৰি ওৱৰ চাহাবৰ দোআৰাই গুআহাটিৰ বাস্তিট মিসান গিৰ্জা ঘৰত, বিবাহৰ নতুন কানুন মতে, স্ৰী আশিন্তা আৰু স্ৰী মতি মধুকুলি আৰিৰ বিয়া দিয়া দিয়া হল; বিয়া দিয়া আৰু বিয়া হোআ সকলো গুআহাটি নিবাসি লোক; আৰু স্ৰীমুত পাদুৰি দেৱকৰ্ণ চাহাব বিবাহৰ বেজেক্টাৰ।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ তাৰিখে গুআহাটি জিলাত এটা আচৰিত কথা হল; কাঁচি বজাৰৰ পোনে বুদ্ধপুত্ৰ নৈৰ ওচৰৰ চৰকাৰি আলিৰ দাঁতিত, কোনোবাই এটা বামুন মানুহ মৰিয়াই মাৰি ধান খেৰ দি ঢাকি লুকুআই থৈছিল। পাচে বাটে দি জোআ এটা কইদি মানুহে মাখি পৰিবৰ দেখি, ইয়াত কি আছে বুলি খেৰ গুচাই চোআত, মানুহৰ স দেখা পাই ধানাত এডলা দিলেগৈ। ধানাত পৰা মহৰি জমাণাৰ আহি সেই মানুহ কেনেকৈ মৰিল, তাক বিচাৰ কৰি চাই দেখিলে, জে মূৰটো চাৰি কাল হৈ কাটি খিঁউ ওলাই আছে; আৰু মুখ খনো পোৰাৰ দৰে কলা। কোনোবাই মৰিয়াই মাৰিলে বুলি জানি, বিচাৰ পতিৰ আগত জনোআত, কোনে মাৰিলে তাক ধৰিবৰ নিমিত্তে তেঁও দাৰোগাক আগ্যা দি, প্ৰমান কৰি চাবৰ নিমিত্তে সটো হস্তিটালৈ নিব দিলে। পাচ দিনা সেই স পেলোআ মানুহটো ধৰা পৰিল; আৰু নি তৈকে, বোলে, এই বামুন মানুহ মাউৰত পৰি পেট বৈ বাতি বাবে বজাৰ সময়ই মৰিলত, আমি নৈত পেলাবলৈ নিচিলোঁ; কিন্তু বৰ ফুৰা বৰকন্দাজে পাই, আমাক ধৰি ধানালৈ নিএ বুলি, তাতে পেলাই

বেগতে গুচি আহিলোঁ; ইয়াৰ অনেক প্ৰমাণ আছে।

৮ জুনৰ বাতিপূজা ৮ বজাৰ সময়ত জমুন। নামে ডাল জাহাজ আহি নিৰলাগৰ জিলা পালেহি। তাতে মিথৌ বদিৰ গৰাত লৰা বুৰা কহ মানুহে বৰ আনন্দেৰে জাহাজ চাবলৈ গোট খাইছিল। এই জাহাজতে কলিকতাৰ পৰা লৰ্ড চাহাবৰ আগ হৈ অহা স্ৰীল স্ৰীমুত মিলচ নামে জজ চাহাবো আহি, ৫ জুনত এই জিলা পালেহি। তেঁও এই অচম দেশৰ সকলো জিলাৰ লোধ পোচৰ মহলা লৈ লৰ্ড চাহাবক বুজাব। এই জাহাজ নাজিৰাত থকা অচম কল্যানিৰ চাহ ফুটিলেকো নিয়া হয়। জাহাজ ইয়াৰ ডাঙৰ হোআতো কেৱল তিনি হাত পানিতে ভাল ৰূপে চলিব পাৰে। জাহাজৰ কাণ্ডান স্ৰীমুত হকি চাহাব।

বাৰ্তাবহ লহাৰ পত্ৰত এই বাত্ৰা দিচে, দিনাজপুৰ দেশত আজি মাহ চাৰেক বৰ-খুন নো হোআত, বদৰ প্ৰতাপেৰে পুজাবিলাকৰ হাঁহাৰ হৈচে; যদি এই ৰূপে আৰু কিছু দিন বৰখুন নি দিএ, তেন্তে আগলৈ সলাব একো আশা নহব। আৰু এনে দুখৰ সময়তে গাঁৱৰ প্ৰাই এভাগ জুইৰে পুৰি নষ্ট কৰিচে। ১০ মেই তাৰিখে বেলা ৯ বজাই সময়ই বদৰ-গঞ্জৰ মুনচেৰৰ ঘৰৰ ওচৰতে জুই লাগি সেই ঠাইৰ বহু ঘৰ পুৰিলে; তাতে মানুহবিলাকৰ অনেক হানি হল। এই সময়ত তাটি কালে বদৰ কাৰনে জুই লগাটো অতি প্ৰবল হৈচে।

বহাগ মাহৰ ৯ তাৰিখে বেগি দুপৰৰ সময়ই তাটি বদৰপুৰ জিলাৰ কাচাৰি ঘৰৰ পচিম কালে, কটকি পাৰা নামে এখান গাঁৱৰ মিডু হোআ বামপ্ৰদান চেন সদৰ আমিনৰ বাস্তনি ঘৰত প্ৰথমে কেনেবাকৈ জুই লাগি, ক্ৰমেৰে ১৫। ১৬ টা মান ঘৰ পুৰিলে। সদৰ আমিন হৈ, জি ধৰ বহু মাটিচিল, সেই সকলো খনি হানি হল। কেৱল জি এটা পোৰা একুআইছিল, তাকো বাজতে জুই লাগি পুৰিলে। তাত জিবোৰ সোন, ৰূপ আছিল, আটাইবোৰ জোন হৈ গোট খালে। আৰু

আমি আমি মাদুহবিলাকৰ ঘৰৰো অনেক ধন বস্তু হানি হল।

নগৰত মাউৰ লগাব কথা।

Mortality at Newgong.

মাৰ্চ মাহৰ পৰা জিলা নগৰত মাউৰে ধৰাতে অনেক মাদুহ মৰি আছে। এই জিলাৰ স্নিকৃত পাদুৰি দাইবলি চাহাব, আৰু চৰ আচিষ্টেণ্ট স্নিকৃত ব্ৰজ চাহাব, আৰু স্নিকৃত বাবু সোমদত্ত সৰ্গা বাই প্ৰধান সদৰ আমিনকে আদি কৰি অনেক ভদ্ৰ লোকবিলাকো মৰিচে। জিলাত প্ৰাই ২৪০ মাদুহ মৰিল, আৰু এতিয়াও লাহে লাহে মৰিহে আছে; অকল জিলাৰ ভিতৰতে ন হই, ইয়াৰ চাৰিও ফালে থকা সকলো গাওঁবিলাকতো এই দৰে পেট বৈ বঁতিয়াই, ৮০০০ মান মাদুহ মৰিল; আৰু ইয়াৰ বাহিৰেও মহ, গৰু, চাগলিকে আদি কৰি অনেক অনেক জন্তুবিলাকো মৰিচে। আৰু গাৱলিয়া মাদুহৰ মুখৰ পৰা সুমিচো, হাবিৰ বাত, ডালুক, মহ, পুহ, বয়া, নিৰাল, সাপ আদি কৰি অনেক বনৰিয়া জন্তুবিলাকো মৰিচে; আৰু বিলবোৰৰ ডালৰ লহু মাচো মৰিচে। এনেকুৱা অদ্ভুত ঘটনা দেখি, মাদুহৰ মনত একো সুখ নাই, কিয়নো আগৰে ১০। ১২ বছৰৰ সুৰুহে কেতিয়াবা কেতিয়াবা মাউৰ আহিছিলে; কিন্তু এতিয়া হলে বছৰি বছৰি মাউৰে খৰি মাদুহবিলাক মৰে। মাদুহবিলাকৰ জাৰে জন্তে ডাই বজু, মিতিৰ কুইম আছে, সেই আটাইবিলাক গোটে খাই বাতি ভকুত সেৱা কৰি, বাম আদি নাম গাই, ভাল ধোল বজাই বৰ হাই কৰি থাকে। আৰু জেয়ে জিহকে মানে, তাকে সেৱা কৰি পানিত একোখান ফুঁৰ সাজি, তাতে চাগলি, পাৰ, কুকুৰা আদি জন্তু, আৰু আম আম অনেক উপহাৰ বস্তু ভুলি পূজা কৰি উটুআই দিএ; ভৰালি এই সকলো উচৰণ কৰিলেও, ভাল হবৰ চাৰি মাদুহ লৰহকৈহে মৰি আছে, একো উপসান্ত হোৱা নাই; কোনো কোনো ঘৰ নিচেই উচন

হৈ মৰিল। এই হেতুকে হে প্ৰিয় লোক সকল, আই, আমি পলম কৰি নে থাকি বিচাৰ পৰ কৰোঁহিক। জেতিয়া আচি এই সৎসাৰৰ পৰা মুক্ত হও, তেতিয়া কত বাস কৰিম? নাইবা কোন জনত আগুই ললে নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ পাম? অকল উদ্ধাৰ কৰোঁতা প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টত আগুই ললেহে নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ হৈ, স্বৰ্গৰ পবিত্ৰ ধানত বাস কৰিবলৈ পাম।

ক. ব. চ.

জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for July, A. D. 1853. Sol. Sac 1775.

সূচক	আহাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান	সূচক	সাওন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	৬	২৫	১০৪০	১৭	৩	১	১২	১০৩১
২	১৯	৭	২৬	১০৪০	১৮	৪	২	১৩	১০৩০
					১৯	৫	৩	১৪	১০৩০
৩	২০	১	২৭	১০৪০	২০	৬	৪	১৫	১০২৯
৪	২১	২	২৮	১০৩৯	২১	৭	৫	১৬	১০২৮
৫	২২	৩	২৯	১০৩৯	২২	৮	৬	১৭	১০২৭
৬	২৩	৪	৩০	১০৩৯	২৩	৯	৭	১৮	১০২৬
৭	২৪	৫	১	১০৩৯					
৮	২৫	৬	২	১০৩৯	২৪	১০	১	১৯	১০২৫
৯	২৬	৭	৩	১০৩৯	২৫	১১	২	২০	১০২৪
					২৬	১২	৩	২১	১০২৩
১০	২৭	১	৪	১০৩৯	২৭	১৩	৪	২২	১০২২
১১	২৮	২	৫	১০৩৯	২৮	১৪	৫	২৩	১০২১
১২	২৯	৩	৬	১০৩৯	২৯	১৫	৬	২৪	১০২০
১৩	৩০	৪	৭	১০৩৯	৩০	১৬	৭	২৫	১০১৯
১৪	৩১	৫	৮	১০৩৮					
১৫	১	৬	৯	১০৩৮	৩১	১৭	৮	২৬	১০১৮
১৬	২	৭	১০	১০৩৮					

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং সিহলগৰব আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিল্যন চাপাখাৰাতে চাপা কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰৰ সুৰত দিলে ১৥ চমহা।

THE OROUNDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰণ্যমোদৰ

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৭।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: JULY, 1853.

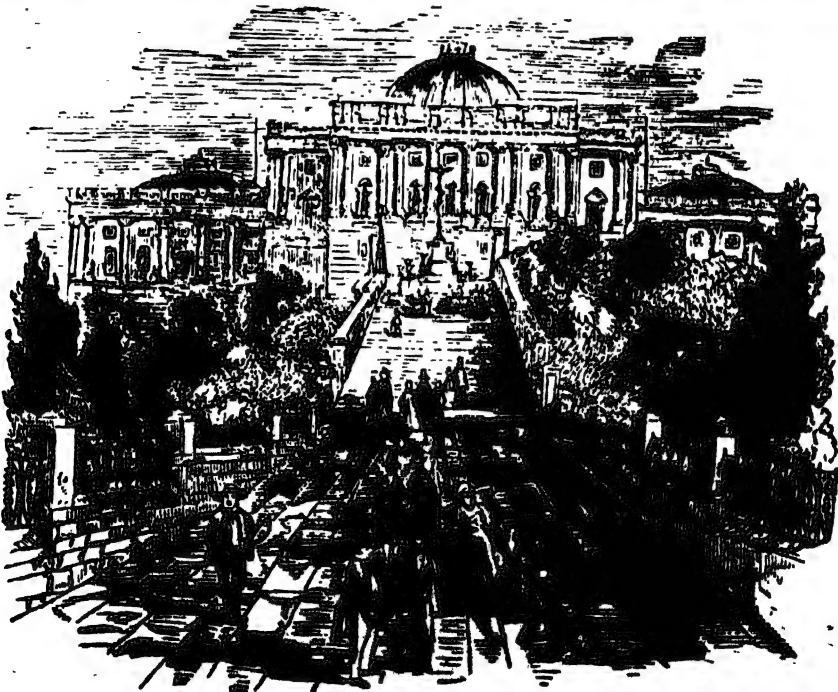
NO. 7.

আমেৰিকা দেশৰ ওয়াশ্বিংটন নগৰৰ বাজ সভা ঘৰ।

The Capitol at Washington

আমেৰিকা মিল দেশৰ ওয়াশ্বিংটন নগৰত জি বাজ সভাৰ ঘৰ আছে, তাৰে নক্শা উলত দিয়া হৈছে। সেই বাজ সভা ভাৱৰ আৰু অতি সুন্দৰ, কিয়নো গোটেই ঘৰটো কেৱল বগা মৰ্মৰ সিলেৰে সৈতে সজা হৈছে; তাৰ দিঘলে ২৩৪ হাত, আৰু তাৰ মাজৰ জোখ ১৭২ হাত। এই ঘৰ তিনি ভাগে প্ৰাথমিকৈ সজা হৈছে, আৰু সেই তিনিও ভাগৰ

ওপৰত তিনিটা কলচি আছে। মাটিৰ পৰা মাজৰ কলচিলৈ ২৬ হাত ওখ; আৰু তাৰ দুয়ো ফালৰ কলচিলৈকো ৪৬ হাত ওখ। এই নক্শাত ঘৰৰ পূব ফাল দেখা জাই, আৰু মাজৰ ওখ ঘৰলৈ জোআ বাটত জি জখলা দেখিচা, তাত ৩৬ খাপ আছে, তাতে উঠি গৈ ৰটগু নামে পুখুৰ আৰু পুখুৰ খোঁটালিত সোমাবা। সেই খোঁটালি ঘূৰনিয়া, তাৰ বহলে ওখইও ৬৪ হাত। আমাৰ দেশত জেনেকৈ কাঠৰ পাটেৰে ঘৰৰ চান্দ সাজে, সেই দৰে এই বাজ সভাৰ তল

Eastern View of the Capitol at Washington.

কেৱল বগা মৰ্গৰ নিলেবে বিচিহ্ন ৰূপে সজা হৈছে; আৰু তাৰ ওপৰত মানুহে খোজ কৰাও, বা কথা বাত্ৰা হোআত মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে তাৰ সবদ হই। আৰু তাৰ চাৰিও ফালে নানা সুন্দৰ বিচিহ্ন বিচিহ্ন নক্চাবোৰ আৰি ধোআত, অতিসই ৰূপে সজা এখন ভূসিঙ কৰি-চে। এই কাৰনে ভগবতৰ মাজত সিও এটা অতি সুন্দৰ মনোহৰ ধান হই।

সোঁ ফালে ঘৰৰ জি ভাগ দেখা গৈছে, তাক “চেনিভ চেম্বৰ,” অৰ্থাত বাজ মন্দিৰিলাকৰ সজা বোলে, সেই খোঁটালিৰ ঘূৰনিয়া কোথ ১১২ হাত বহল। এই সভাৰ মাজ ঠাইতে এখন বিচিহ্ন ওখ আসনত প্ৰেচিদেশত, অৰ্থাত পুৰান দেসাধিপতি বহে, আৰু তেঁওৰ ওচৰতে এজন পুৰান লিখক আৰু ৩২ জন পুৰান বাজ মন্দিৰ থাকে। তাতে দেস বিদেশৰ জি জি কয়ম, জি জি কথা হই, তাকে নোধ পোচ কৰি, জেনেকৈ উচিত দেখে, তেনেকৈ আগুয়া দিএ। আৰু সেই খোঁটালিত জি এখাপ চাহ থাকে, তালৈকে কোনো বাধা নো হোআকৈ সকলো মানুহ আহি তাত সোমাই, তলত থকা দেসাধিপতি আদি কৰি মন্দিৰ লোকে আলচ কৰা আটাই কথা বাত্ৰা সুনি থাকিব পাৰে। সকলো দেসাধিপতিবিলাকৰ পুৰম প্ৰেচিদেশত, আৰু সকলোতকৈ অতি মৰ্জতা পোআ জি জৰ্জ ওআসিয়াত্ৰ চাহাব, তেঁওৰ নক্চা দেস-ধিকাৰ বহ। সেই বিচিহ্ন আসনৰ ওপৰত আৰি ধোআ হৈছে।

বাঁও ফালে ঘৰৰ জি ভাগ দেখিচা, তাক “হা-উহ অক বেপ্ৰিচেভেভি” বোলে; অৰ্থাত দেসৰ সকলো জিলাৰ ৭০০০ সাত হেজাৰ লোকৰ মাজৰ পৰা এজন এজন মুক্তিৱাহ হৈ আহি, সেই ঘৰৰ ভিতৰত, ১২ বজাৰে পৰা ৪ বজালৈকে সিবিলাকে তাতে মেল পাতি সকলো কথাৰ আলচ কৰি থাকে। সেই খোঁটালিতো চই সাত স লোক থনা এনে চাহ আছে, আৰু তালৈকো একো বাধা নো হোআকৈ সকলো মানুহ গৈ সুনিব পাৰে।

আমেৰিকাৰ মিল দেসৰ ১৩ জন প্ৰেচি-

দেহু হৈ গল; কিন্তু এতিয়া সীম্বুত জেনে-বল পিৰ্চ নামে জি জন বৰ্তমান থাকিচে, তেঁওক ১৮৫৩ সঁকৰ মাৰ্চ মাহৰ ৪ তাৰিখে সেই দেসৰ লোকবিলাকে গিজোজন কৰি পাতিলে।

ম.

খেহ লোকৰ সেৱা পূজা কৰা মন্দিৰ।

Chinese Temples.

এই নক্চাৰ দৰে দৌল, মন্দিৰবিলাক খেহ দেসৰ সকলো ঠাইতে পোআ জাই; কিন্তু জি অনাদি, অনন্ত পৰম ইহৰত বাজে আন ইহৰ নাই, তেঁওৰে সেৱাৰ নিমিত্তে সেই দৌলবিলাক সজা নাই; কিন্তু জি দেখিব, সুনিব, মাতিবও নোআৰে, এনে অচেতন মূৰ্তি-বোৰৰ সেৱাৰ নিমিত্তেহে তাক সজা হৈছে। সিবিলাকে সত্য ইহৰৰ গিয়ান নো পোআতে, বহু বছৰৰ পৰা সিল, ৰূপ, কাঠ, মাটিৰে সজা বস্তুৰ আগত দিহল হৈ পৰি বোলে, ভোমো-লাকেই আমাৰ ইহৰ; তাতে সিহঁতে সুজন, পালন, সন্মান কৰ্তা জি পৰম ব্ৰহ্ম, তেঁওক এৰা হল।

সেই দৌল বহু ধৰণে, অতি সোভিত ৰূপে খাপ খাপকৈ সজা হৈছে; তাৰ খাপে পতি চুকত সৰু ঘৰীবোৰ আৰি দিচে, তাক বজাহে লবাই থকাতে আপুনি বাজি থাকে; আৰু তাৰ ওচৰতে মাটিত ওখকৈ থুটা পুতি

তাতে বৰ বৰ ঘটাবোৰ ভুলি থৈচে, ডাক মা-
মুহে বজাই। দৌলৰ ভিতৰত সোনেৰে খডা
অনেক মূৰ্তি ধাপনা কৰা হৈচে, সেইবিলাকৰ
আত্মনিবোৰ সকলো কালে ব্যতিক্রমকৈ পো-
নাই। কিয়নো খেহ লোকবিলাকে ভাবে, বো-
লে, সিহঁতে সকলো কালৰ পৰা সুত, অসুত
অনাৰ পাৰে। সেই মূৰ্তিবোৰৰ আগত সদাই
চাকি জলি থাকে, আৰু সেই দৌলত থকা দেৱ-
লিয়া লোকবিলাকে জি জি বস্তু মূৰ্তিলৈ আগ
কৰি দিএ, আৰু পেরকিয়াবিলাকে জি দি সেৱা
কৰেহি, সিহঁতে ডাকে খাই, জাতি এলাহত
ধাকি কাল নিয়াই।

খ্ৰিষ্টৰ ৫৮০ বছৰৰ আগৈএ কনকুচিয়চ
নামেৰে খেহ লোকৰ এজন মান্যৱন্ত মানুহ
জনমিল। সেয়ে সৰু কালৰে পৰা পণ্ডিত,
অধ্যাপকবিলাকৰ লগত থাকি, গিয়ান আজি
ধৰমৰ কথা বিচাৰ কৰি, পাচে অনেক পুথি
সাত্ৰ লিখিলে। সেই সাত্ৰই দুহেজাৰ বছৰৰ
পৰা পুৰুলে পুৰুলে চলি আহি, বৰ্তমান এই
কালত খেহ লোকৰ পুৰান সাত্ৰ হৈচে। আৰু
কনকুচিয়চ ৭৩ বছৰ বয়লিয়া হৈ মুক্তা হল;
কিন্তু তেঁওক খেহ লোকে দেৱতা ৰূপে মানি-
বলৈ ধৰিলে; আৰু তেঁওৰ নিমিত্তে অনেক
দৌল, মন্দিৰ সাজি, অনেক অনেক ৰূপে পূজা
পাটল কৰিলে। খেহ দেশৰ এটা সদাদ
পত্ৰই প্ৰকাশ কৰিচে, বোলে, কনকুচিয়চৰ সেৱা
পূজাৰ কাৰনে সিহঁতৰ দেশত ১৫০০ দৌল,
মন্দিৰ আছে। আৰু বছৰে বছৰে-সৰত, বসন্ত
কালত সেই সেই দৌলবিলাকত ৬২,০০০ মান
জিয়া জহু বলি ৰূপে উচৰগ কৰা হই; আৰু
২৭,৬০০ খান সুন্দৰ নানা বৰনিয়া পাট কা-
পৰো দিয়া হই। বলি দিয়া জহুৰ নাম
আৰু সংখ্যা এই।

বলদ গৰু	৬,
গাহৰি পোআলি	২৭,০০০
হৰিণা পহু	২,৮০০
স্বেৰ চাগ	৫,৮০০
সহা পহু	২৭,০০০
সৰু দুটে	৬২,৬০৬

এই সকলোবিলাক কনকুচিয়চৰ সেৱাত বচ-
ৰে পতি দিয়া গৈচে। কিন্তু হে পাঠক সকল,
বিবেচনা কৰি চোআ, তাত কি লাভ! কনকু-
চিয়চ নো কোন? আমাৰে নিচিনা ডেকা মজ্জহ
থকা সিও মানুহ, আৰু পণ্ডিত হলেও, তথাপি
সকলো মানুহৰ নিচিনা পাপি; এডেকে তেঁওৰ
সেৱকিয়াবিলাকক নিস্তাৰ কৰিবলৈ তেঁওৰ
একো সক্তি নাই। কোনো গুৰু লাধু লোকে
তেঁওৰ সিন্যাবোৰক নিস্তাৰিব পৰা একো সক্তি
নে থাকে। জিবিলাকে এনে কৰে সেইবিলাকে
মিচা সুম আৰু সুদা ডাৰলাহে কৰে। আৰু
জি অতি ভই লগা কথা, সকলোৰে ওপৰত
থাকোতা পৰম ইয়ৰৰ ক্ৰোধহে সিহঁতে আ-
পোনাৰ ওপৰত তোলে।

উত্তৰ কাচাৰ দেশৰ পৰা লিখা পত্ৰ।

Letter from the New Station in Northern Cachar.

শ্ৰীমুত বেবাৰ চাহাবে নগাঁও জিলাৰ অধিন
হোআ পৰ্য্যভিয়া লোকৰ মাজত জি নতুন জি-
লা পাতিচে, তেঁওৰ লগৰ এজনে, অকনোদইত
চাপিবলৈ লিখি জনাইচে, বোলে, কল্লানি বাহা-
দুৰৰ অধিনতে উত্তৰ কাচাৰ নামেৰে এখান ঠাই
আচে, কিন্তু সেই ঠায়েই নো কত, কোন কালে
আচে, ডাক সকলো লোকে নে জানে। এই নিমি-
তে মই তাৰে বিবৰন কিছু অকনোদই পাঠক
সকলক জনাও; সেই ঠাই নগাঁও জিলাৰ ভুলে
থকা জি ডিমাপুৰ জিলা, তাৰ পৰা দখিন
কালে ৮।২ দিনৰ বাট আঁতৰ, আৰু উত্তৰে
ভুলাৰাম সেনাপতিৰ অধিনৰ মাহুৰ নৈ, পটি-
মে জয়ন্তা, দখিন পটিমৰ চুকে হেডহু চিল-
চাৰ, পূবে আৰ্জামি নগা, দখিন পূবে চুকে
মনিপুৰ। ইয়াৰ মাজতে ১২ কি ২০ মিল
মানৰ বাট দিহল এখান ডাঙৰ ঠাই আচে;
তাৰে নাম উত্তৰ কাচাৰ বোলে। তাৰ মা-
জত অনেক ডাঙৰ ডাঙৰ পৰ্বত, কাঠ, বাঁহকে
আদি কৰি হাবি আচে।

আৰু সেই পৰ্বতবোৰতে কচাৰি, মিকিৰ,
নগা, কুকি, এই চাৰি জাতি মানুহ থাকে; সি-
হঁতৰ ভাষাও বেলেগ বেলেগ, কাষা কথা প্ৰাই

কেও নু বুজ্জ; কিন্তু খেতি হলে একে দৰে কৰে । আৰু খেতি কৰাতো হালৰে মাটি ন চহাই, কেৱল দা আৰু সৰু সৰু হাতাতাহৰ নিচিনা কোৰ আছে । প্ৰথমতে দাবে পৰ্বতৰ কাঁহ, কাঠকে আদি কৰি সকলো চানি কাটি মুকলি কৰে, পাচে কটানোৰ বদন্ত মুকালে জুই দি পোৰে; আৰু সিহঁতৰ মূনিহঁ তিৰোতা অটোয়ে ধৰি মাটি কোৰেৰে কুৰি চহাই, তাত ধান, কপাহ, কচু, কোমোৰা, এদা, মৰিচ আদি এই সকলোকে বই । তাত সহবোৰো অধিক ৰূপে হই, কাৰন হাবিবোৰ জুইৰ পোৰাতে মাটিত চাই মিহলি হোআত অধিক সাৰুয়া হই । আৰু তাৰ মানুহবিসাকৰ খোআৰ পৰা একো দুখ নাই, আৰু তাত থকা নগা, কুকি এই দুজাতিৰ খাব পোআ নো পোআ একো বিচাৰ নাই; সকলোৰে ভাত, আৰু কুকুৰ, ডেকুলি, সাপ, বাঘ, এন্দুৰ আদি জি জি পাই সেই আটাইকে সিহঁতে খাই । মিকিৰ, কচাৰি এই দুজাতিএ হলে অতি ঘিন লগা বস্তুবোৰ নে খাই । নগা কুকিবিলাকৰ লৰা উপজিলে একো ন কৰে; কিন্তু সিহঁতৰ কোনো মৰিলে, মৰা দিনা সটো যৰতে থৈ পাচ দিনা ঘৰৰ ওচৰতে পুতি, তাৰ ওপৰত এচটা সিল দি থই, আৰু আপোন বন্ধু মিতিৰ কুটুমবিলাকে সৈতে মদ ভাত খাই । সেই নগাবিলাকৰ বিয়া কৰোআ দস্তুৰ নাই; জেতিয়া মূনিহঁটৰ তিৰোতা আনিবলৈ ইচা হই, তেতিয়া তাইৰ বাপেক মাকক কিছু ধন বস্তু দি তিৰোতা আনে; আৰু তিৰোতাবিলাকক জেতিয়ালৈকে পতিএ না-
 রে, তেতিয়ালৈকে সিহঁতৰ সুৰৰ চুলি দিহল হৰ নি দিএ, চুটিটক কাটি থাকে । সিহঁতৰ কুকুৰা, গাহৰি, কুকুৰ, এই তিনিৰ বাহিৰে আন বিস্তৰ সন্মতি নাই; আৰু এটা এটা ঘৰ আচে, সেই ঘৰতে লৰা, চোআলি, কুকুৰ, গাহৰিএ সৈতে সিহঁত থাকে । নগাবিলাকৰ গাঁৱে গাঁৱে ঘৰৰ পৰা অলপ নিলগতে ডেকা চান্দ নামেৰে এটা চান্দ ঘৰ আচে; চোআলি নৰা নগা আটাইবোৰ বাতি সেই

চান্দ ঘৰতে থাকেগৈ । মিকিৰ, কচাৰিবোৰৰ মানুহ মৰিলে সটো জুইৰে পোৰে, আৰু সিহঁতৰ মিতিৰ কুটুম চপাই আনি, মদ, ভাত, গাহৰি আদি খুআই । সিহঁতৰ তিৰোতাবিলাকে পুাই অচমিয়া তিৰোতাৰ নিচিনাকৈ কাঁপৰ লোআ দস্তুৰ । কুকি নগা হলে দুজাত; তাৰে এজাত পুানে লাজুট, কঁকালতে কেৱল গামোচা এখন মেবাই থই । আৰু এজাত তাক পুৰনি কুকি কোলে, সিহঁতৰ মূনিহঁবোৰে লাজুটি পিন্ধে; তিৰোতাবোৰে নাইৰ তলতে এখন ঠেক কাপৰ পিন্ধে, আৰু বুকত সৰু গামোচা জেন এখনি মেবাই থই; চুলি চেলা বাটি পকাই থাকে । এই নগা, কুকিবোৰ অতি মৈলা; সিহঁতৰ গা ধোআ ৰিতি নাই, জদি বাটত ঘূৰাতে বৰখুনত তিতি গা ধোআ হই ডেহে ।
 কোনো কোনো সময়ত আত্মামি আৰু মনিপুৰৰ ফালে থকা নগাবিলাকে আহি, এই ঠাইৰ নগাবোৰক ডকা দি লুৰি পুৰি বধ কৰে । সিহঁতকে ৰাখিবৰ নিমিত্তে শ্ৰী শ্ৰীজুত গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰৰ অভিপ্ৰায়েৰে জিলা নগাঁৱৰ শ্ৰীজুত জুনিয়ৰ চাহাবে লগত ১০০ চিপাহি লৈ, মাৰ্চ মাহত উত্তৰ কাচাৰ পালেগৈ; আৰু সেই ঠাইৰে গোমাইগুজু নামেৰে ওখ পৰ্বত এটাত তেঁওৰ বঙ্গলা, চিপাহিৰ চাউনি, খানা, আমোলাইতৰ ঘৰ কৰিলে; সেই পৰ্বতৰ বতাহ অতি সুন্দৰ, তাতে জিলা কৰি সদাই থাকিব । তাত এতিয়া লোন, তেল, ধঁপাত, ঘিঁও আদি এইবোৰ বস্তু পাবলৈ বৰ টান, কিন্তু চাহাবে তাত হাট পতাৰলৈ ধৰিচে; হাটৰ ঘৰ জুগুত হলে, নগাঁৱৰ পৰা কেঁয়া, ঢাকাঅলিয়া মুদি, চিলচাৰ পৰা বেপাৰিবোৰ জাব । তেতিয়া হলে একো বস্তুৰ আটক ন হব, আৰু নগাবিলাকো নিৰ্ভয়ে সেই ঠাইতে বসতি কৰিব পাৰিব । এতিয়া হলে খোআ বস্তু চিলচাৰ পৰা চাহাবে অনাই দিচে ।

মলবারিৰ তিৰি, পুৰস

কাঙ্গিয়াৰ পুৰস

সিংহলিৰ তিৰি।

Different Inhabitants of the Island of Ceylon.

লঙ্কা দ্বীপৰ বিৱৰণ।

Description of Ceylon.

বাল্মীকি মুনিৰ দোআৰাই লঙ্কা দ্বীপ সকলো
ঠাইতে থিয়াতিমন্ত হৈ আছে। হিন্দু জাতিৰ
লৰা, বুৰা, তিৰোতাবিলাকো বামাৱন পৃথিৰ
পৰা সেই দ্বীপৰ নাম বিসেস ৰূপে জানি আ-
চে। ৰায়নৰ ৰাজপাট, সিভা বন্দিয়াৰ হৈ থকা,
হনুমন্তে জুখত জই হোআ, স্তীৰামচক্ৰৰ লি-
লাৰ ঠাইকে আদি কৰি জি কোনো কথা লঙ্কা
দ্বীপৰ বিষয়ে কোআ হই, সেইবোৰ সূৰা মাত্ৰ-
কে বামাৱনৰ কবিতা পদবোৰ সিহঁতৰ মনত
পৰেহি; আৰু এই কবিতা কৰা সকলো পদ-
বিলাক হিন্দু নামেৰে আটায়ে সুন্দৰ ৰূপে জনা
আচে। কিন্তু সেই লঙ্কা দ্বীপ এতিয়া কেনে
ৰূপে আছে, সেয়ে আমাৰ এই দেশত প্ৰকাশ
হোআ নাই। অনেক বুজি সেই দ্বীপত মানু-
হৰ বসতি নাই, আৰু তালৈ জাহাও নোআৰে;

কোনোএ কই, সকলোএ জনা এই লঙ্কা ন
দ্বীপ, পুৰনি লঙ্কা ন হই। কিয়নো লঙ্কাৰ
জোখ ভাৰত বহিসৰ পৰা জিমান দূৰ বুলি
ৰামায়নত কৈচে, সেয়ে এতিয়া প্ৰমান পোআ
ন হই; কিন্তু লঙ্কা দ্বীপ দুখন ন হই, এখনহে,
আৰু তাক কবিতা অতি বাহুল্যকৈ লিখা জেন
গিয়ান কৰিলে, সেই আসঙ্কা দূৰ হব পাৰে,
কিয়নো সকলো পৃথিবিৰ জোখ জোঁতিল ক্ৰোসৰ
চৌবিচ হেজাৰ ক্ৰোস মাথোন; তাৰে এভাগত
লখ্য জোজন বহল সাগৰ কত পাৰ! আৰু এই
লঙ্কা দ্বীপৰ পশ্চিম ফালে সেতু বন্ধ কৰাৰ
নিচিনা চিন আছে, তাতেই ভালকৈ জনা হৈচে,
এই দ্বীপেই নিচেয়ে পুৰনি লঙ্কা হই।

লঙ্কাৰ চাৰিও ফালে সাগৰে মেৰাই থকাত
দ্বীপ বোলা হৈচে। এতিয়া সেই দ্বীপৰ জোখ
দ্বিখলে জোঁতিল ক্ৰোচৰ মতে ২৭০ ক্ৰোচ, পৰা-
লি ১০০ ক্ৰোচ; তাৰ সাগৰৰ ওচৰত থকা

মাটি চাপৰ আৰু সমান, কিন্তু মাজ ভোখৰ ওখ, তাত অনেক পৰ্বত আছে। সেই পৰ্বত-বিলাক জৌতিস ক্ৰোচৰ ১৥ ক্ৰোচতকৈ ওখ ন হই; তাৰে পৰা মহা বলিগজা, বাজুগজা, বেলবে, গুইদোৰা আদি নৈবিলাক বৈ আহি, দিপৰ সকলো ঠাইতে জল আশ্ৰয়ন হই। সেই পাৰি হোআ ঠাইবোৰত ভালচেনি, জল-কিয়া, সুকান আদা, সাটিন কাঠ, আবলস কাঠ, ডামোল, কাফি, কুঁহিয়াৰ আদি নানা বিধ বেৰ-হাৰৰ বেহা কৰা বস্তু সুন্দৰ ৰূপে উতপন্ন হই।

আৰু লক্ষ্য দিপৰ মাজ ভোখৰত থকা পৰ্ব-ততকৈও “আদম সিধৰ” নামেৰে সাগৰৰ ভিৰত থকা পৰ্বতৰ এটা টি অতি পুৰান। তাৰ ওপৰতে এটা মানুহৰ ভৰিৰ খোজৰ নিচি-না চিন আছে; সেই খোজ দিখলে ৩৬ পোনে চাৰি হাত, পখালি ১৬ পোনে দুহাত; লক্ষ্য দিপত থকা সকলো লোকে সেই চিনটো বৰ-কৈ মান্য কৰে। তাৰ মচলমানবিলাকে বো-লে, সিহঁতৰ সান্নাত কোআ আদি পুৰুষ আদ-মে সেই ঠাইতে এটা ভৰিৰে থিয় হৈ থাকি বহু কাল উপস্যা কৰিছিল, সেই কাৰনে ভেতিয়াই সিলৰ ওপৰত তেঁওৰ ভৰিৰ চিন বুল। বোধৰ মতৰবিলাকে বোলে, বোধ দেৱ-তা তাৰত বসিৰ পৰা লক্ষ্যলৈ অহা সময়ত পুৰমে সেই ঠাইতে ওলাই বুল, এই কাৰনে তেঁওৰে পৰাই তাত সেই চিন হল। কিন্তু তাত থকা হিন্দু আৰু মলৱাৰ দেসিবিলাকে বোলে, এয়ে ভগৱান মহা দেৱৰ পদৰ চিন। সেয়ে জেইবা ন হওক, সেই চিন হিন্দু, বোধ, মচলমান সকলোএ মান্য কৰাত, সেই আদম সিধৰ পৰ্বতলৈ অনেক জাতিক লোক অহা জোআ কৰি থকাত, তাত অনেক ৰূপে বেহা বেপাৰ চলে।

লক্ষ্য দিপ ইংৰাজি লোকে দখল কৰাৰ পৰা, উত্তৰ, দখিন, পশ্চিম, পূব, মাজ, এই পাঁচ ভাগ কৰা হল। উত্তৰ ভাগৰ পুৰান নগৰ জাকনা, দখিন ভাগৰ গালি। জাপ নাঙবোৰ জেতিয়া কলিকতাৰ পৰা বি-লাতলৈ আই, ভেতিয়া নাগ মাটি লবৰ নিমি-

তে সেই গালি নগৰলৈ সোমাই; আৰু লোক-বিলাকে তাক “পইণ্ট দিগালি,” নাইবা “গালি অন্তৰিপ” বুলিও কই। পশ্চিম ভাগৰ পুৰান নগৰ কলম্বো, পূব ভাগৰ জিক্‌মলি, মাজ ভা-গৰ ৰাজ নগৰ কান্দি। এই পুৰান পাঁচ নগ-ৰৰ বাহিৰেও অনুৰাধাপুৰ, মাৰ্শাৰ, মাত্ৰোট, নিগম্বো, চিনান, মাদুৰা, টাঙ্গাল, গাপ্নোলা, দামুল, লুয়েৰা, এলিয়া, বাদুলা আদি কৰি আন নগৰো আছে; কিন্তু তাত লিমান অধিক মা-নুহৰ বসতি নাই। ওপৰত কোআ পুৰান পাঁচ নগৰৰ ধনেপতি দহ হেজাৰৰ পৰা চলিচ হেজাৰলৈকে মানুহ বসতি কৰিচে। পূৰ্বে অনুৰাধাপুৰ, লক্ষ্য দিপৰ ৰাজ নগৰ আছিল; আজিলৈকে তাত অনেক পুৰণি গৰ, দেৱাল ভগা অৱসেসবোৰ পৰি আছে।

লক্ষ্য দিপৰ নিবাসি মানুহ অধিক ন হই, সকলো জাতিৰ মানুহ মুঠে কুৰি লাখতকৈও তাকৰাহে হব। এই মানুহবিলাক পুৰান চা-ৰি ভাগে বেলেগ আছে। তাত থকা পুৰম ভাগ অসভ্য জাতি; সিহঁতক মানুহবিলাকে “বেদা” বুলি কই, আৰু সিহঁতৰ সমস্তে অনেক আচৰিত কথাও প্ৰকাশ আছে। মা-নুহবিলাকে কই, বোলে, বেদা জাতিৰ বৃদ্ধি গিয়ান এনে হিন, তাৰ কাৰনে সিহঁতক বান্ধ-ৰে লৈভে ডুলনা দিব পাৰি। সিহঁতে প্ৰাই সক-লো হাবিতেহে বাস কৰে, কিন্তু ভাল মানুহৰ সঙ্গলৈ নাইবা নগৰলৈ নাহে। আপোনাৰ ৰজাও ভয়াতুৰ, ডাখণি আন মানুহ সিহঁতৰ হাতত পৰিলে তাক নিষ্ঠুৰ ৰূপে নষ্ট কৰে। সিহঁতৰ ঘৰ নাই, সকলোবিলাক গচৰ ডল-তে সুই থাকে; যদি কোনো আপদৰ পৰা ভই পাই, ভেতিয়া বন বিৰলিৰ নিচিনাকৈ বেগতে গচত উঠি, আপদৰ পৰা ৰখা পৰি-লৈ উপাই কৰে, আৰু মানুহ থকা ঠাইৰ পৰা বাঘ, ভালুক জনেকৈ পলাই, সিহঁতে তাতকৈও বেগাই সভ্য ভাল মানুহৰ ওচৰৰ পৰা পলাই আঁতৰি আই; ভেতিয়া আন জা-তি মানুহে সিহঁতক বেগতে বেদা নে পাই। ইংৰাজি সেনাই বেলি চাৰেক এই বেদা জাতি

মানুহ ধৰিছিল, কিন্তু সিহঁত আটাইবিলাক এনেহে অৱাক গচৰ নিচিনা হোআত, সিহঁতৰ পৰা কোনো মাত্ৰ কথা উলিয়াব পৰা ন গল।

দ্বিতীয় ভাগৰ মানুহ সামান্য, “সিংহলি” বোলে; সিহঁতৰ মাজত বেলেগ বেলেগ উন্নত জাতি আছে। তাৰ মাজৰে “হুগু” নামেৰে জাতিয়েই আটাইতকৈ ডাঙৰ, আৰু “পা-ৰিয়া” জাতিয়েই আটাইতকৈ সৰু। জিবো-ৰে মৰি থকা পহুবোৰ খাই, আৰু স চোএ, সেইবোৰকে আটাইতকৈ সেসৰ নিহ জাতি বুলি লিখে। ইহঁতৰ মাজৰে মান্য মৰ্জতা পোআ “মুভিলিয়ৰ” নামেৰে প্ৰধান বিসয়া; কিন্তু মনেৰে বুজাত এই মৰ্জতা পোআবিলাক সামান্য সিংহলি দেখি নহই, মলমলৰ দেশৰ পৰা নিয়া লোক হ'ব পাই। বজাল দেশৰ দেশান, মুক্তি, চিৰন্তাদাৰ পদ জেনে, সিংহল দিপডো মুভিলিয়ৰি পদ ভেনে। তাৰ সকলো প্ৰধান কাজ কৰমৰ ঠায়ে ঠায়ে এজন এজন মুভিলিয়ৰ বি-সয়া আছে। লক্ষ্য দিপৰ মানুহবিলাক ভেনে বিট পুট নহই, প্ৰাই বজালি মানুহৰ নিচিনা আহাৰো, আৰু সিহঁতৰ বৰন চিক চিক কৰে কলা। স্নেহ, দায়া, প্ৰিতি, অধিতি সেৱা, সভ্য পৰায়ন আদি ধৰমত, এই জাতি মানুহৰ অতি আসক্তি, তাৰ কাৰনে সকলোতকৈ উত্তম সভ্য মানুহৰ নিচিনা, ইয়াত একো সন্দেহ নাই; কিন্তু সাহ, বল, উচাহ আদি এইবোৰ গুনত নিচেই বঞ্চিত। সদাই সকলোবিলাকৰ উচাহ নাই; যদি আহাৰৰ প্ৰয়োজন নো হোআ হলে কোনোএ একো কাৰ্য্যলৈ কাৰ্য্য ন কৰি-সেইভেন; তথাপি ইহঁতৰ বুদ্ধি গিয়ান সা-মান্য নহই। সিহঁতৰ মুখত সদাই এই কথা শুলাই। “ধবনাপেক্কাৰ ভুমন স্নেয়ঃ, ভুমন-নাপেক্কাৰ স্থিতি স্নেয়ঃ, স্থিতাপেক্কাৰ সন্ন স্নেয়ঃ, সন্নাপেক্কাৰ নিদ্ৰা স্নেয়ঃ, নিদ্ৰাপেক্কাৰ মৰন স্নেয়ঃ”। ইয়াৰ অৰ্থ এই, খেদাতকৈ কুৰাই ভাল, কুৰাতকৈ বৈ থকাই ভাল, বৈ থকাতকৈ সুই থকাই ভাল, সুই থকাতকৈ টোপনিভ থকাই ভাল, টোপনিভ থকাতকৈ মৰাই ভাল।

লক্ষ্য দিপৰ জিবোভাবিলাক সুঅনি, চকুযো-ৰো অতি সুন্দৰ কলা, গাটো গোৰ বৰন; কিন্তু ইংৰাজি লোকে কই, সিহঁতৰ মুখ জেনে অতি চক্ৰ নহই। সিহঁতৰ মূৰৰ সৈণ্ডাত কনি মাৰি ধই, আৰু মনি মুকুডা আদি পিন্ধা চুলিত দিছল দিছল সলাবোৰ মাৰি ধোআ, এই জাতি মানুহৰ প্ৰধান দস্তৰ। মুখিয়া জিবোৰে ৰূপ তাম আদিৰ কনি সলা কিনি লব নোআৰে, সিহঁতও এডাল জৰিৰে চুলি-তাৰ ভালকৈ বান্ধি, তাতে কাঠ, বাহৰ সলাকে মাৰি ধই। গ্ৰিহস্থি মজলিয়া মানুহৰ জিবো-ভাবিলাকে ঠঁকালত সাৰি, গাত সুন্দৰ ৰূপে কাঁচলি লই; কোনো কোনোএ তাৰ ওপৰ-ভো আঁচলত কুল বচা মলমলৰ চেলেঙ্গ মে-বাই লই; কিন্তু তেনে সৰু ৰূপে পিন্ধিব নে জানে। জেনেটকৈ মুনিহবিলাকৰ সাহ বল হিন, সেই ৰূপে জিবোভাবোৰো ধুনৰ হিন; আৰু কাপৰ পিন্ধা উৰাত ডিবি পুৰুষৰ একো বেলেগ নহই; সেই বেগটো পিন্ধিলে, ডি-বি বা পুৰুষ একো চিনিব নোআৰি; আৰু সেই বেস ধৰি সাহিয়াল বলি পুৰুষবিলাকেও বন বিগ্ৰহ আদি এনে একো কৰম সূচল ৰূপে কৰিব নোআৰে। সিহঁত আটাইবোৰে কল মূল আহাৰ কৰে; মাচ মজহ আদি ধোআ ৰিতি সিহঁতৰ নাই।

দ্বিতীয় ভাগৰ লোক “কান্দিয়া,” অৰ্থাত কান্দি নগৰৰ ভাগত থকাবিলাক। সিহঁত লক্ষ্য দি-পৰ পৰ্বতিয়া মাজ দেশত নিবাস কৰে। আন আন পৰ্বতিয়া মানুহবিলাকৰ জেনে সাহ, বল, প্ৰিতি হই, সিহঁতৰো প্ৰাই সেই ৰূপে সদাই সাহসিক আৰু উচাহি, বন বিগ্ৰহন্তো বৰ পাগত; বল বিৰ্য্য নাই কিয়া সিংহলি-বিলাকতকৈ, আপোনাৰ তলৰবিলাকত বধা ৰিতি ইহঁতৰ ভাল। বল বিৰ্য্যৰ পাকে হলে কটি ধোআ হিন্দুৱানি লোকবিলাকৰ আগত ভাত আহাৰ কৰা বজালি মানুহবিলাকক জে-নে বল বিৰ্য্য হিন দেখা হই, কান্দিয়াবিলা-কৰ আগত সিংহলিবিলাককো ভেনে দেখা জাই। ধন আৰ্জিবলৈ হলে আটাইৰে বৰ ইচ্ছা

ভাৰ কাৰনে সভ্যক একে বেলিএ অনেকে দলি-
য়াই পেলাই দিয়ে; সিহঁতৰ মাজত ডাঙৰ
ডাঙৰ পুতিগা আৰু সভ্যৰ জি দিট কথা, সি
খন পাবৰ আশা হলে, এক নিমিসতে লোপ
হই।

লক্ষ্য দিপৰ মানুহবিলাকৰ চতুৰ্থ ভাগৰ
নাম “মলৱাৰি”; ভাৰত বহিসৰ দখিন দেশৰ
মলৱাৰ জাতিৰ সিহঁতে সন্তান। বেহা কৰিবৰ
নিমিতে আপোনাৰ দেশ এৰি, জিবিলাক মল-
ৱাৰি লোক লক্ষ্য দিপলৈ গৈ তাতে বাস কৰি
সেই ঠাইৰ তিৰোতা লৈছিল, সিহঁতৰ সন্তানবি-
লাকেই এই ভাগৰ প্ৰধান লোক। সিহঁত সি-
হঁলি আৰু কাৰ্দ্দিয়াবিলাকতকৈ উচাহি, বেপা-
ৰত হলে বৰ পাৰ্গত। বিবিধাৰ্থ সমূহ।

অচম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি

দ্বিতীয় নিবেদন পত্ৰ।

Second Letter from an American in Calcutta.

কলিকতাৰ পৰা এজন অচমিয়া লোকে,
অকনোদইত চাপিবৰ নিমিতে, এই কথা তেঁওৰ
দেসিবিলাকলৈ লিখি পঠাইচে।

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল,

“বিদ্যা নাম নবম্য কপ মথিক্য প্ৰচ্ছন্ন প্ৰশ্নং ধনং।
বিদ্যা ভোগ কৰি ঘৰঃ সুভ কৰি বিদ্যা প্ৰক্ৰিয়া প্ৰক্ৰঃ।
বিদ্যা বন্ধু জনো বিদেশ গমনে বিদ্যা পৰাং দৈবতং।
বিদ্যা বাজু পুৰুষো নহি ধনং বিদ্যা বিহীনঃ পশুঃ”
নীতিশতকং ॥

কপতো অধিক বিদ্যা মনুষ্যৰ হই।

অকাৰ্জ গুপ্ত ধন গুপ্ত থাকই।

বিদ্যা হৈ আমাক জল ভোগ সুভ দেই।

পৰম গুৰুৰ গুৰু বিদ্যা হৈ নিচই।

বিদ্যা হৈ বিদেশ খানে হই বন্ধু জন।

পৰম দেৱতা বিদ্যা কৰা আৰাধন ॥

বজাৰ সমূখে বিদ্যা দিয়ন্ত মৰ্জতা।

ধনৰ সক্তি নাই জানা সাৰ কথা।

পশু ভূলা হই নৰ হলে বিদ্যা হিন।

হেন আৰি বিদ্যা শিক্ষা কৰা বন্ধু গন ॥

আমাৰ দেশৰ প্ৰাই লোক সকলে অবিদ্যাৰ

আমুই লই, তেনেকৈ চিৰকলিয়া সুখৰ ঠাই-
লৈ জাব পৰা বাটত কাঁইট পুতিচে, তাক তেঁও-
বিলাকে সমাজিকতো এবেলিওনে ভাবে, ই
কেনে সোকাৰ কথা! এই প্ৰিথিবিৰ জন্তি বিদ্যাৰ
মধুৰ সোআদ পোআ নাই, তাৰ এই জনম
পোআ বিকল, আৰু বিবহুনাহে মাত্ৰ। বিদ্যা
সিকিবলৈ জডন ন কৰাত থাকি, সেই সৰু-
লে জিয়াই থকা দিনত অসভ্য হৈ থাকিব,
আৰু মিডু হলে অনন্ত সুখৰ পৰা বঞ্চিত
হব। বিদ্যাই সকলো সুখৰ মূল। গন্ধ ন
থকা পলাস ফুলক জেনে সকলোএ অনাদৰ
কৰে, তেনেকৈ মুখকো আটায়ে অনাদৰ কৰে।
বিদ্যাৰ গুনৰ জেনে সিম্মা নাই, তেঁওক সি-
কাৰো গুনৰ সিম্মা নাই। আমি বিসেস বাত্যা-
কৈ কি লিখিম, অলপ মান গমি চালেই
বুজিব পাৰিবা।

সম্পুতি সন্তানৰ পুতি, পিত্ৰি মাত্ৰিৰ কৰ্তব্য
কৰমৰ কথা কিচু লিখো। পিত্ৰি মাত্ৰিএ
লৰা চোআলিক কেৱল খাব পিন্ধিবলৈ দিলেই
সিহঁতৰ খাৰ সুজিব পাৰে, এনে ন হই; সি-
হঁতক সমানে পাৰ্ছিবলৈকো সিকাৰ লাগে, তে-
হে সিহঁতৰ খাৰ সুজা জাই। মহা নিৰ্বীন
তন্ত্ৰত এই দৰে লিখে।

“কন্যাপেক্ষ পালনীয়া শিক্ষনীয়াতি যতুঃ।

দেয়া বৰায় বিদুষে ধন বজু সমন্বিতা ॥”

ইয়াৰ অৰ্থ এই, পুত্ৰৰ নিচিনা কন্যাকো
পালন কৰি সিকাই বুজাই দোস হিন, আৰু
বিদ্যান দেখি দৰাক ধন বজু সমন্বিতে সমৰ্পনা
কৰিব।

জদি লৰা চোআলি ডাঙৰ হলত অকাৰ্জ আ-
চৰন কৰে, তেন্তে তাৰ পাপ আৰু দোসৰ মূল
কাৰন সিহঁতৰ পিত্ৰি মাত্ৰিহে হব; কিয়নো
সৰু কালত সিহঁতৰ মন বৰ গচৰ এঁঠাৰ নি-
চিনা জি কালে টানা সি কালেই জাই; জদি
সিহঁতে সেই কোমল বয়সত মাক বাপেকৰ
পৰা সজ উপদেশ পাই, তেন্তে সজ হব; আৰু
জদি অসজ বা একো উপদেশ নে পাই, তেন্তে
অসজ হব।

সম্পুতি আমাৰ দেশৰ ডেকা সকলে বিদ্যা

নি সিকি জিমানহে পাপ কৰম কৰিচে তাক
কৰ লগিয়া নাই। বজাল দেশৰ পৰা জি
সকল লোক ঠৈ আমাৰ দেশত বাস কৰিচে,
ঠেওবিলাককো আমাৰ দেশৰ দুৰাৱস্থাৰ এক
কাৰন বুলিব পাৰি। জেতিয়া আমাৰ দেশত
বজালি মানুহ মুঠেই নাছিল, তেতিয়া এনে
কদাচাৰো তাকৰ আছিল। কিন্তু জেতেকে
ইয়ালৈ বিস্তৰ বজালি আহিচে, তেতেকে ডেকা
সকলেও সিহঁতৰ সঙ্গত থাকি অতিসই কুকৰম
সকললৈ মন পালটাইচে। জি মদ খোআ,
বেস্যা গমন, জাল চাজি, আৰু মিচা গোচৰ
কৰা কথা আমাৰ দেশৰ লোকে পূৰ্বে সুনোও
নাছিল, সেই সকল কৰম এতিয়া প্ৰচল হৈ-
চে। হাই হাই! এই সকল কুলোকৰ লগত
পৰি আমাৰ দেশৰ হোজা মানুহেও বৰ পাপ
কৰিচে! জদি আমাৰ দেশাধিকাৰ সকলে দে-
সৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে পৰম জতন কৰিচে,
তেও সংসৰ্গৰ দোসৰ পৰা সিও নিস্কল হ'ব
লগা হ'ল। কেৱল সংসৰ্গকে আমি দোস দিব
নোআৰোঁ, কিয়নো জদি আমাৰ দেশৰ লোক
সকলে, বিদ্যা সিকি গিয়ানি হোআ হলে, কে-
তিয়াও এনে কুলোকৰ সংসৰ্গলৈ ন গলহেই-
ডেন। সজ আৰু অসজ কি বস্তু বা কোন
মানুহৰ নাই? সকলোৰেই আছে। ঠেওবি-
লাক গিয়ানি হোআ হলে, মো মাখিএ জে-
নেকৈ বেয়া বস্তুৰ পৰাও ভাল আৰু উপকাৰি
বস্তু চুহি নিএ, ঠেওবিলাকেও সিহঁতৰ অসজ
বেৱহাৰক কাতি কৰি থৈ, সজ বেৱহাৰ সি-
কিলেইডেন। এতেকে বিদ্যা নি সিকায়ে সক-
লো দেশৰ ঘাই কথা। আমাৰ দেশি কো-
নো এজন মান্যৱন্ত লোকৰ ভিৰোভাই আ-
পোনাৰ স্বামিত বিৰকতি পাই, জাতি, ধৰম,
মৰ্জতাক নে মানি, এজন মচলমানৰ তলৈ
জোআ বাজা আমি পাইচোঁ। জদি ইয়াৰ
মূল কথা বিচাৰ কৰোঁ, তেন্তে বিদ্যাক অৱ-
হেলা কৰাহে মূল বুলি জানিবা; সেই জনা
ভিৰোভাই সৰু কালত বিদ্যা সিকি গিয়ানি
পোআ হলে, কেতিয়াও স্বামিত বিৰকতি নে
পালেইডেন, আৰু আপুনিও স্বামি বা অন্য

মানা জনৰ বিৰকতি বা লোক দিব লগিয়া
কৰম প্ৰান গলেও ন কৰিলেইডেন। ঠেওৰ
স্বামিএও সুন্দৰকৈ বিদ্যা সিকি গিয়ানি হো-
আ হলে, আপোনাৰ ভিৰোভাই বিৰকতি পাব
লগিয়া কৰম ন কৰিলেইডেন; আৰু স্বামি
ভিৰোভা দুয়ো জি ৰূপে আনন্দে থাকিব লাগে,
তাক জানি পৰম সুখে থাকিলেইডেন। এতে-
কে হে মিত্ৰ সকল, এই কাৰ্কেই ডোমোলাক-
লৈ প্ৰধান দ্বিষ্টান্ত থান হওক। আজি ঠেওৰ,
কাইলৈ তোমাৰ, এনে বিপত্তি আটাইৰে হ'ব,
আৰু ক্ৰমে ক্ৰমে জিমান বিদ্যালৈ অনাদৰ
হ'ব; তিমান দেশৰ বিপত্তিও নাহিব, ইয়াকে
নিচই হেন জানি, কুসঙ্গ তিয়াগি, জেনেকৈ আ-
পোনাৰ ভাল হ'ব, দেশৰো উপকাৰ হ'ব, তাক
চিন্তা কৰা। আৰু বন্ধু সকল, জদি আপো-
নাৰ জাতি, ধৰম, মৰ্জতা ৰাখিব খোজা, তেন্তে
বিদ্যা সিকি গিয়ানি হৈ দেশৰ অমঙ্গল কাৰ্জ
সকল গুচাবলৈ জতন কৰা। হে জগদিস্বৰ,
আমাৰ দেশৰ লোক সকলক সুমতি দি তো-
মাৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰা ইতি।

কলিকতা, ১৬ জুন, সন ১৮৫৩।

কলিকতা নগৰত থকা ডোমোলাকৰ বন্ধু
এজন অচমিয়া লোক।

ইস্বৰ আৰু তেঁওৰ সৃষ্টিৰ কৰমৰ কথা।

God and the Works of Creation.—Lesson. II.

জি সকলো আমি দেখোঁ, সেই সকলোকে
বন্ধু বোলে; বন্ধু তিনি বিধ আছে। প্ৰথম
বিধৰ জিৱন আছে, এই বিধকে জিৱ ধৰা
বন্ধু বোলে। এই বিধে জলৈ আপোনাৰ
ইচা হই তলৈ চলি ফুৰিব পাৰে।

দুতিয় বিধ জি মাটিৰ পৰা গজে, অৰ্থাত
গচ, কুল, ঘাঁহ আদি কৰি জি সকলো নাক,
ব্ৰিধ্য আছে সেয়ে।

ত্ৰিতীয় বিধৰ জিৱন নাই। আকাশ, প্ৰিথিবি,
সিল, জল, ঘৰ, কাপৰ, আদি আন আন বন্ধু।
এই বিধৰ বন্ধু জি ঠাইত ধৰা, সেই ঠাইৰ পৰা
আপোনা আপুনি চলিব নোআবে। এই হেতু-
কে তাক নিৰ্জিৰ বন্ধু বোলে।

সকলো বস্তু পৰম ইশ্বৰৰ দোআৰাই সুজা হ'ল। নিৰ্জিৰ আৰু জিৰ থকা সকলো বস্তুকে তেঁও আদিত্তে সুজিলে। বেলি, জোন, ডহা, আৰু আমি জিহৰ ওপৰত নিবাস কৰোঁ সেই প্ৰিথিবি, আৰু সাগৰ, গচ গচনি, সকলো বিধ ব্ৰহ্ম, আকাশত, সাগৰত, প্ৰিথিৰিত থকা জি জি আছে, সেই সকলোকে তেঁও সুজিলে। এই কাৰনে ইশ্বৰক সুজন কৰ্তা বোলে।

পৰম ইশ্বৰ আত্মা স্বৰূপ; এই হেতুকে তেঁও অদ্বিত্য। জদ্যপি কোনেও তেঁওক দেখা নে পাই, তথাপি তেঁও সকলো ঠাইতে আছে। ভাবনাৰে, কৰমেৰে আমি জি জি কৰোঁ বা ন কৰোঁ, তাক তেঁও সকলোকে দেখে আৰু জানে। পৰম ইশ্বৰ সৰ্বোত্তম আৰু ন্যায়ব্ৰহ্ম। সকলো জিয়াই থকা প্ৰানিলৈ তেঁও আহাৰ আৰু নিশ্বাস জোগাই। এতেকে এনে দায়ানু ইশ্বৰক তেঁওৰ ক্ৰিপাৰ কাৰনে ধন্যবাদ, প্ৰেম, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰা, সদাই আমাৰো উচিত কৰম।

জিহেৰে ইশ্বৰে তেঁওৰ প্ৰেমত, আৰু পবিত্ৰ আশুইত আমাক বধ্যা ন কৰিব, এনে কোনো মন্দ কৰম ন কৰোঁইক। ধৰম সাত্ৰুই পৰম ইশ্বৰৰ বান্ধা; সেই সাত্ৰু আমাৰ সিধ্যাৰ কাৰনে তেঁও আমাক দিলে। জদি আমি নমু মনেৰে সেই সাত্ৰু পাইঁ, নিকোঁ, তেন্তে মহত সুজন কৰ্ত্তাৰ কৰম, আৰু মানুহৰ সন্তানবিলাকলৈ তেঁওৰ ক্ৰিপা কেনে, সেই সকলোকে আমি নিকিব বুজিব পাৰিম। ব. ন.

বনিয়ন চাহাব আৰু বন্দিমাল বখিয়াৰ কথা।

Anecdote of John Bunyan.

বনিয়ন নামেৰে জি চাহাবে জাজিকৰ জাজাৰ বিবৰন লিখিছিল, তেঁও ধৰমৰ কাৰনে অতি-সই ভাবনা পোআ হৈ, ১২ বছৰলৈকে বন্দিমা-লত বধ্য হৈ আছিল; আৰু সেই সময়ত তেঁও এই উত্তম পুথি লিখিছিল। বন্দিমালৰ বখিয়াটে বহু বছৰ তেঁওৰ সজ বন্ধাও আচ-বন দেখি, তেঁওক অনেক ৰূপে দাৱা প্ৰি-

তি কৰি, কেতিয়াবা কেতিয়াবা তেঁওক গুপতে পৰিয়ালৰ নাইবা মিতিববিলাকৰ লগত দেখা দেখি হবলৈ অৱলৈ জাব দিএ। চাহাবৰ অধ-ৰমি সন্ত্ৰবিলাকে ইয়াকে জানি, মনত অসুখ। কৰি বন্দিমাল বখিয়াৰ ভয়ৰ কাৰনে, লণ্ডন নগৰৰ পৰা বজাৰ ঘৰৰ এটা মানুহক জনাব-লৈ পাঠিয়ালে; আৰু সেই মানুহ অহাৰ সময়ত তাক কলে, বন্দিমাল বখিয়াৰ অবিদ্বান বিচাৰিবৰ নিমিত্তে অকস্মাতে দুপৰ বাতিৰ সময়ত বন্দিমালত জাব লাগিব। সেই বাতিত বনিয়ন চাহাবে ঘৰলৈ জাবৰ অনুমতি পাই ঘৰলৈ গৈছিল, কিন্তু তেঁওৰ মন অখিৰ হো-আত কোনো মতে জিৰাৰ নোআবিলে; এই কাৰনে তেঁও তিৰোতাত কলে, জদ্যপি ওৰে বাতি থাকিবলৈ অনুমতি পালোঁ, তেও মোৰ মন এনে অখিৰ হৈছে, মই থাকিব নোআবোঁ, একে বাৰে বন্দিমাললৈ উভতি জাম, ইয়াকে কৈ তেঁও বন্দিমাললৈ উভতি গল। বন্দিমাল বখিয়াই ইয়াকে দেখি মনত বেজাৰ পাই কলে, এনে সময়ত কেলেই আহিলা! পাচে দুপৰ বাতিৰ সময়ে অকস্মাতে বজাৰ ঘৰৰ মানুহ আহি, বন্দিমাল বখিয়াক সুখিৰ খৰিলে বোলে, বন্দিমালত সকলো মানুহ আছে নে? আৰু বনিয়ন চাহাব ইয়াতে আছে নে নাই, ইয়াক মই দেখিব খোজোঁ। তাতে বখিয়াই তেঁওক আহিবলৈ কোআত, তেঁও আহিল; এই কাৰ-নে বখিয়াৰ একো দোষ ধৰা ন হ'ল। পাচে বজাৰ ঘৰৰ মানুহ গলত, বখিয়াই বনিয়ন চাহাবক মাতি কলে, তুমি আপোনাৰ ইচাৰ দৰে অহা জোআ কৰিবা; কিয়নো উভতি আহিবলৈ উচিত সময়ই তুমি জেনেকৈ জানিচা, মই তেনেকৈ জানিব নোআবোঁ। বি.

আনন্দেৰে মৰম।

A Peaceful death.

কলিকতা চহৰৰ দখিন কালে ধাৰি গাঁৱত থকা সন্যাসি মিত্ৰি নামেৰে, সেই গাঁৱৰ বান্ধিট মণ্ডলিৰ লোক এজন আছিল। তেঁওৰ আচবন সদাই অতি উত্তম হৈছিল; তেঁও অতি

নমু, আৰু আপোনাৰ মৰনৰ আগৈ দুই
এক মাহতে ধৰম পুৰি পৰিবেলৈ নিকি, ডাক
পাই বৰ আনন্দিত আছিল। তাৰ মৰনৰ
বিসয়ে ভলত লিখা বিবৰন সেই ঠাইৰ এজন
দেৱিয় ধৰম উপদেসকে লিখি জনাইচে।

মাৰ্চ মাহৰ ৪ তাৰিখে সন্ধ্যাৰ মিত্ৰিক
মাউৰে ধৰাত, ভাতে অনেক মানুহে ডাক
দেৱিবলৈ আৰু উপকাৰ কৰিবলৈ আহিল।
প্ৰথমতে সি স্বস্ত হবৰ ভাৱনা আছিল, কিন্তু
দুপৰ কাতিৰ পৰা তাৰ বেদনা অভিসই
বহীত তাৰ লাহে একে কালচাঁদ ডাইক মাতিলে,
কিন্তু সেই সময়ৰে পৰা সি জিব বুলি ভাৱনা
ন কৰিলে। এই হেতুকে কালচাঁদে সুধিলে
তুমি পৰকালৰ বিসয়ে তোমাৰ মন থিৰ ৰাখি-
চা নে? সি উত্তৰ কৰিলে, ইহুৱতে মোৰ
ভাৱনা; ঠেও মোক উদ্ধাৰ কৰিব। পাচে সেই
ডায়েকে সুধিলে, তোমাৰ এই ভাৱনাৰ কি মূল?
ঠেও উত্তৰ কৰিলে, মই জানোঁ, ইহুৱৰ পুণ্ডিত
লিখা আছে, পাপবিলাকক উদ্ধাৰ কৰিবৰ নি-
মিতে যিচু খ্ৰিষ্টে আপোন প্ৰান দিলে। পাচে
আকও সুধিলে, ইহুৱে তোমাক গ্ৰহন কৰিব
বুলি তুমি ভাবিচা নে? সি উত্তৰ দিলে হই,
ঠেও গ্ৰহন কৰিব বুলি ভাবোঁ, কিয়নো মই
খ্ৰিষ্টত আশুই লৈচোঁ; আৰু ঠেওৰ দোআবাই
মই ইহুৱৰ ঠাইলৈ জাম। তুমি অলপ মান
প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰা নে? মই অতি নিৰলি,
অনেক কথা কৰ নোআবোঁ; মনৰ ভিতৰতে
ঠেও; হে প্ৰভু, মোক এই জাভনাৰ পৰা ৰখা
কৰি আপোনাৰ ঠাইলৈ লৈ জোআ। পাচে অতি
বেগে তাৰ সৰিল দুৰ্বল হৈ গলত সি কলে,
মই জোমোলাকৰ লগত সৰহ কথা হব
নোআবোঁ; তুমি মোৰ নিমিতে প্ৰাৰ্থনা কৰা।
পাচে আপোনাৰ সুখিত ভিৰোভা আৰু সন্তা
নলৈ দূৰি চাই কলে, মই গলে ইবিলাকৰ
কথা লবা। ভেতিয়া সকলোএ ক্ৰন্দন লোক কৰি-
বলৈ ধৰিলত, সিহঁতৰ হাইত কালচাঁদে প্ৰাৰ্থ-
না কৰিব নোআবিলে। ইয়াৰ পাচত সন্ধ্যাৰ
ভাৱে আৰু কথা কৰ নোআবি, পাচ দিনাৰ
দুপৰ বেলাত মহা নিদ্ৰা গল। এই তাইৰ

মৰনৰ বিসয়ে গল্পাৰাম ভাৱে অধিক লিখিচে
আমি ভাবোঁ, সন্ধ্যাৰ ভাৱে সুখৰ ঠাইলৈ
গল, কিয়নো ৰাতি ঠেওক জি কথা সুধিছিলোঁ,
তাৰ উত্তৰ অতি আনন্দেৰে দিলে। দি.

খেহু দেসৰ পৰা আচৰিত সম্ভাৱ।

Exciting News from China.

প্ৰিথিৱিত থকা সকলো মানুহ লেখি তিনি
ভাগ কৰিলে, তাৰে এভাগ খেহু দেসত নিবাস
কৰে। সেই দেস ইমান ডাঙৰ, আৰু ডাঙ
নিবাস কৰা লোক ইমান সৰহ হলেও, ভাখাপি
খেহু লোকে নিবিলাকৰ দেস প্ৰাই গুপ্ত কৰি
ৰাখে, কেৱল সমুদ্ৰৰ ওচৰত অলপ ঠাই মুক-
লিতকৈ থই, আৰু ইংৰাজি আদি আন আন
দেসৰ লোক তালৈ গৈ, বেপাৰ কৰম চলাই।
ডাঙ বাজে কোনো কোনো মিস্যনেৰি লোকে
তালৈ গৈ, সিহঁতৰ ভাষা নিকি, মাধ্য মানে
সভ্য ধৰম গিয়ান, বিদ্যা নিকাৰ, ভাখাপি নি-
বিলাকৰ গাঁও নগৰৰ প্ৰাই সকলো দুআৰ বহু
হৈ থাকে। কিন্তু এতিয়া সেই দেসৰ পৰা বন
বিগ্ৰহ কৰা অতি আচৰিত বাত্যা আহিচে। এনে
কথা অনেক মাহৰ পৰা চলিছিল, কিন্তু তাৰ
একো নিচই কৰিব নোআৰাত, খেহু দেসত
থকা খ্ৰী খ্ৰী চেৰ জৰ বেনহাম নামেৰে ইংৰা-
জি লোকৰ প্ৰধান উকিল, অতি সাহিয়াল
ৰূপে এই কথাৰ নিচই জানিবলৈ মন কৰিলে।
বাজ দ্ৰোহিবিলাক কোন, সিহঁতৰ সখ্যা ল
কিমান, বন কৰাৰ কাৰন কি, ইয়াকে ঠিক-
কৈ জানিবলৈ, ঠেও এপ্ৰিল মাহৰ ২২ তা-
ৰিখত, কল জাহাজত উঠি চাৰুহাই নগৰ এৰি,
২৭ তাৰিখত নাৰ্কিন নগৰ পালেগৈ। সেই
নগৰ বাজ দ্ৰোহ কৰা কোজে আক্ৰমণ কৰি লৈ
ৰাখি আছিল; আৰু চাহাবে জাঙতে দুয়ো
কোজে বন কৰোঁতে পালে। খেহুইতে কল জা-
হাজত গুলিয়াইছিল, কিন্তু চাহাবে উভতি নি-
হঁতক গুলিয়াবলৈ আপোনাৰ মানুহক আগা
নি দি, নাৰ্কিন নগৰ নিৰ্বিধিনি ৰূপে পালে
গৈ। সেই নগৰ পাঙতে বাজ দ্ৰোহি সকলে
ঠেওক অতি মান্যকৈ ব্ৰাত্য কৰিলে। ডা-

তে চাহাবে মেই মাহৰ প্ৰথম তাৰিখলৈ থাকি, সিহঁতৰ সকলো কথা বুজ ললে । সিহঁতৰ সাৰ কথা এই; খেহ দেশৰ পশ্চিম ভাগত কোনো কোনো মানুহ 'ভাৰ্ভা'ৰ লোকৰ কঠিন ৰাজ্য সামৰি লহিব নোআৰি, স্বাধীন হবলৈ ধৰিলে; তাতে অনেক খেহ লোক ক্ৰমে ক্ৰমে লগ লৈ, সিবিলাকে বৰ জুম হল, আৰু বৰ্তমান জি খেহ ৰজা হৈছে, তেঁওক ভাঙ্গি সিহঁতৰ ইচা মতে আন এটা নতুন ৰজা পাতিবলৈ মন কৰিলে ।

কিন্তু ই অতি আচৰিত, সিবিলাকে দেও পুজুৰ সন্তান হৈ, বোধ ধৰম আচৰন এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ সন্তানৰ কথা ৰাখে । সৰ্ব গিয়ানি, সৰ্ব সন্ধিমান, সৰ্ব বিয়াপি, মুক্তি কৰ্তা, জি অকল এক ইশ্বৰ, আৰু জগতৰ ত্ৰান কৰ্তা প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে, আৰু পবিত্ৰ আত্মা এই তিনিএ এক ইশ্বৰ বুলি মানে । মোচলৈ দিয়া ইশ্বৰৰ দহোটা মহা আঁগ্যাও মানে । সিবিলাকৰ এজনে চাহাবত কলে, বোলে, আমাৰ সত্ৰএ আমাৰ অহিতে অনেক মিচা কথা কই, বোলে, আমি জাদু বা মায়াপি গুনৰ দোআৰাই আমাৰ কৰম কৰাও, কিন্তু এনে ন হ'ই; ইশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰাত ৰাজে আমি একো জাদু মায়াপি কৰম কৰা নাই । এবেলি জেতিয়া আমি কেৱল দুই তিনি হেজাৰ মান মানুহ আছিলোঁ, তেতিয়া অসংখ্য সত্ৰএ আমাক বেৰি ধৰিছিলে, আৰু আমাৰ খাব, আৰু খাবৰ বেহানিও চুকাইছিল; কিন্তু আমাৰ স্বৰগত থকা পিজি নামি আমাক উপাই দেখালে । তাতে আমাৰ লৰা ভিৰোতা আমাৰ মানুহ জুমৰ মাজত ৰাখি, সত্ৰবিলাকৰ মাজত ষাট মুকলি কৰি সিহঁতক নিচাইকৈ জিকিলোঁ; আৰু জদি ইশ্বৰৰ ইচা হ'ই তেনে আমাৰ নতুন ৰজা খেহ দেশৰ অধিপতি হব, তেন্তে তেঁৱে অৱশ্য হব; কিন্তু জদিহে ন হ'ই, তেন্তে আমি সকলোএ মৰিবলৈকো জুগুত আচোঁ ।

সিবিলাকে বোধ ধৰমৰ সত্ৰ; তাৰ সকলো মূৰ্তি, পোৰোহিত, বৌল, মন্দিৰ, বিনাস কৰি কৰি আছে । জেতিয়া চাহাবে নাজকিন নগ-

ৰৰ ওচৰ পালেগৈ, তেতিয়া নৈৰ চাৰিও ফালে, সিহঁতে ভাঙ্গি পেলোআ মূৰ্তি ওপজি ওপজি আছিল । খেহ দেশৰ বৰ্তমান ৰাজ্য ভাঙ্গিবলৈ ইশ্বৰে সিহঁতক পাঁচিচে বুলি, সিবিলাকে বৰ সাহেবে বন দি জই কৰি কৰি গৈছে । সেই দেশৰে দুই প্ৰধান নগৰ, এখন উত্তম কলৱতি ভৈয়াম, আৰু য়াংচেকে নামেৰে এখন প্ৰধান নদি সিবিলাকৰ হাততে পৰিল, আৰু অনেক চাইতে থকা খেহ লোকৰ বহু মানুহ লগ লবলৈ ইচা কৰিছে ।

এনে আচৰিত ঘটনা সম্প্ৰতি সেই দেশত হব লাগিছে । কি জানি পুৰনি ৰাজ্যৰ সেনা আছিল; কি জানি পৰম ইশ্বৰে সেই বৰ দেশৰ সকলো দূআৰ মুকলি কৰিছে; কি জানি স্বৰূপ ধৰম গিয়ান, বিদ্যা প্ৰকাশ কৰাই, সেই দেশৰ লোকক দায়া কৰিবলৈ ধৰিছে; কিন্তু এতিয়া একো বিসেসকৈ লিখিব নোআবোঁ । বিশ্বাস কৰিব পৰা ৰাজ্য আছিলে, আমাৰ অকনোদই পৰ্বা সকলৰ নিমিত্তে চাপি বুজাম; কিন্তু সেই ঘটনাৰ পৰা জেইবা ন হওক, তেওঁ ইশ্বৰে দিয়া সন্তানৰ ভবিষ্যত কথা চাই, এটা অতি আনন্দ কাল আহিছে বুলি জানোঁ;

“বন বিগ্ৰহ ওৰ পৰিৰ সেই ধৰম কাল;
তৰোআলেৰে সাজিব নাজলৰ কাল,
বৰচাবোৰ ভাঙ্গিব কাচি গৰ্ছাই,
হওক দেশি বিদেশি, সকলো ভাই ভাই” ।

ম.

খেহ লোকৰ এবিধ মন্দিৰ ।

তিনটা সৰু মাচৰ দ্ৰিফ্টাৰ কথা।

The Three little Fishes.

এখন সৰু নদিত তিনটা সৰু মাচ আছিল, নদীৰ গৰা অতি ওখ হোৱাৰ কাৰনে ধুমুহা বতাহ আহিলে তাৰ ঢৌ উঠিব নোআবে; এতেকে সেই নদীৰ পানি অতি নিৰ্মল আৰু সিতল হোৱাতে মাচ থাকিবলৈ ভাল ঠাই হেন দেখে। তথাপি সেই তিনটা সৰু মাচ তাতে একো ভাল নে পাই, মন সদাই অধিৰ হৈ চট ফটাই থাকে; ইয়াকে দেখি ইহুৱে নিইতত কলে, তইতে জি জি খোজকৈ তাক পাবি। এই কথা সুনি প্ৰথম মাচটোএ কলে, মই পানিত থাকি, আৰু একে ঠাইতে সদাই কাল নিয়াই থকা ভাল নে পাও; জলৈকে ইচা হই, তলৈকে জাবৰ নিমিতে চৰাইৰ নিচিনাকৈ মোক পাখি দিলে ভাল পাম।

দুতিয়টোএ কলে, মই অগিয়ানি, এই কাৰনে আপোনাক ৰাখিব নে জানোঁ; মই জেন কোনো আপদত ন পৰিম, এই নিমিতে নানা বিদ্যা, নিসেনকৈ বৰখি আৰু জালৰ গুন জানিব খোজো।

ত্ৰিতীয়টোএ কলে, ময়ো বৰ অগিয়ানি, আৰু মোলৈ জি ভাল হই তাকে নে জানোঁ, ইহুৱে-হে জানে; এই হেতুকে মোক ৰখা কৰি মোৰ হিটলৈ জি জি আছে, তাকে তেঁও দিব; আৰু মোৰ নিমিতে জি ভাল ন হই, তাকে নি দিব, এই মোৰ বাঞ্চা।

তাতে পৰম ইহুৱে সিবিলাকৰ প্ৰাৰ্থনা সুনি, প্ৰথম মাচক পাখি দিলে। পাচে সি পাখি পাই, অতি আনন্দেৰে উৰি ফুৰিব ধৰি, বৰ অহঙ্কাৰ কৰি পানিত থকা তাৰ জি লগৰিয়া আছিল, সিবিলাকক অমান্য কৰিলে। উৰি ফুৰাতে বৰ ৰঙ্গ পাই গৈ গৈ থাকিছিল, আৰু জেতিয়া ভোক পিয়াহ লাগি নিৰ্মল হৈ ফুৰিব নোআবে, তেতিয়া জত পানি নাই, এনে বৰ হাবিৰ মাজত পৰি, নিৰুপাই হৈ অতি দুখেৰে মৰিল।

ইহুৱে দুতিয় মাচৰ ইচা পূৰ কৰি তাক গিয়ান দিলে, তাতে সি সকলো বিধৰ সৰুট

ভালকৈ বুজিবলৈ পালে; তথাপি আগভটক বন্ধ পাওক চাৰি সি বৰ দুখে পালে, কিয়নো সৰুট আছে বুলি জানি ভালৈ সদাই ভই কৰিলে। মই যদি অগাধ জলত থাকোঁ, জেতে মোতকৈ ডাঙৰ মাচে পালে ধাব; আৰু যদি মই ডাঙৰ পানিত থাকোঁ, পানি সুকাই গলে তৰত পৰি মৰিম বুলি ভাবিলে; জৰি মাখি, পোক, বা আন কিবা ধাৰ খোজো, ভিতৰত বৰখি সুকাই আছে বুলি, ধাবলৈ ভই কৰি ভোকত থিনাই গৈ মৰিল।

ত্ৰিতীয় মাচৰ প্ৰাৰ্থনা পৰম ইহুৱে গ্ৰহন কৰি তাক একো বিধিনি নো পোআকৈ ৰাখিলে; তাতে সি বহু দিনলৈকে আনন্দেৰে কাল নিয়ালে।

হে প্ৰিয় লৰাটিহঁত, ভোমোলাকৰ জিহত প্ৰয়োজন আছে, তাক ভোমোলাকে ভালকৈ নে জানা, পৰম ইহুৱে জানে; এই কাৰনে জি জি বস্তু তেঁও দিচে তাকে লৈ, ধাই বৈ আনন্দ মনেৰে ইহুৱৰ গুন গান কৰি থাকিবাইক; কিয়নো জি জি বস্তু ভোমোলাকক দিয়া নাই, তালৈ যদি লোভ কৰি অধিৰ মনেৰে উজাৱল হৈ ফুৰা, তেতিয়া জেনেকৈ সেই সৰু মাচৰ দুৰ্গতি হল, তেনেকৈ ভোমোলাকেও অনেক দুখত পৰিবা।

মৰমিয়াল কুকুৰ।

The Benevolent Dog.

ইংলণ্ড দেশত এটা কুকুৰৰ নেজত কোনো দুষ্ট লৰাই এটা ঘণ্টা দিশল ৰচিৰে বান্ধি ধলে; তাতে কুকুৰৰ বৰ ভই লাগি হল থাকে মানে লৰি লৰি গৈছিল, পাচে মাটিত পৰি কঁপিব ধৰিলে। তেতিয়া এটা বৰ বুধিমন্ত কুকুৰ আহি আপোনাৰ ভায়েকৰ দুখ দেখিব নোআ-ৰি, মৰম কৰি তাৰ কোমত বহিলহি; আৰু জেতিয়া তাৰ ভই কিছুমান কমিল, তেতিয়া সি আপোনাৰ দাঁতেৰে ৰচি কুটি কুটি চিছি, তাক মুকলি কৰি দিলে, তাতে দুয়ো বৰ আনন্দ পাই একে লগে গুচি গল।

আ. ই. দ.

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৭ অধ্যায়।

History of Kamrup, Chap. 7.

ভবনস্থৰে পিকচাই চেটিয়াক বৰ কুকন পাতিলে। তাৰ পাচে পুনৰ্বাৰ বজাল মধুপু-
বত গৰ দি বলহি, তাক সমুখে ডেকা দুঅৰা,
টুচু সন্দিৰৈ লোন্দাত গৰ দিলেগৈ, বজালেও
খেদি আহি লোন্দাতে তিনি পুহৰ বেলা জুজি-
লে। পাচে বজালে আহোমৰ গৰ ডাজিৰ
নোআৰি আপুনি ভজ হৈ বাবেপঁইতালৈ গল।

১৫৫২ সঁক জেঠ মাহত ধৰ্ম বাজে খাণ্-
লাই চেটিয়ায়ে উভয়ক ভজালে, উভয়ো পলাই
বৰ নগৰলৈ গল, বৰ নগৰতো খেদি গৈ ঘৰ
পুৰিলে, তাৰ ভণ্ডাৰবিলাকো জুটি আনিলে, তাৰ
খুৰিয়েক সৈতে লৰা চোআলিবোৰ খৰি আনিলে;
পাচে উভয়েও দগা দি আহোম বিস্তৰ কাটি-
লে। পাচে আপামামোদ, অম দুই আহি
চুনৰিত গৰ দিলেহি। পাচে লাইকাজা
কুল বৰুআ, ডেকা দুঅৰা, ধৰ্ম বজা সমে চুন-
ৰিত গৰ ভজালে। বেকি, পোমৰা, জাখলি-
খনা এই তিনি ঠাইত থানা কৰিলে, অচমে
ভাৰো পৰা কাটি মাৰি খেদিলে। তাৰ পাচে
বজালে ডাটোজুটিত গৰ দি বলগৈ, লাইকাজা
কুল বৰুআ, খাণ্লাই চেটিয়া, ধৰ্মবাজ
এই সমন্তে কালপানিত গৰ দি সমুখে বলগৈ,
ভেন কাঁবে গুলিএ বে পাই; মতা মডি হৈ
থাকে, এই মতে দুই মাহ গল।

সেই সময়তে বজুকন্দলি, মাধকন্দলি, বি-
বিনা তিনি কটকিক সৰ্গদেৱে পিকচাইৰ ঠাই-
লৈ পৌছিলে, বোলে, কুকনে জে গুআহাটিত
মাত, পহু মাৰি বজ আনন্দ কৰি নিচিন্তা
ৰূপে খাই থাকে থাকিব পাই নে কি! আৰু
বজালো বৰ নগৰতে আছে, জদি তাৰে পৰা
আহি আমাৰ লোক জন কাটে, ডেতিয়া কি
ৰূপে বধ্যা পৰিব, পো নাতিলে বা কোন আ-
পাহত চাউল কাৰি বহাঁব! এই ৰূপে তিনি
কটকিএ বলত, কুকনে অসন্তোষ কৰি হু সুধি-
লে, বোজ বাজো একে নি দিলে। পাচে তি-
নি কটকিও সন্তোষ নে পাই গুআহাটিতে এক
বাতি থাকিএ গল। পাচে বজুকন্দলি, মাধ-

কন্দলি, বিবিনা তিনি কটকিএ ১৫৫২ সঁকত
পিকচাই চেটিয়াক মহা বজাত গোচৰ দিলে,
বোলে, দুই তিনি জনা কুকনৰ দন্দহে, আৰু দুই
তিৰোতাৰ দন্দ লাগে, তাকে ডাজিৰ নোআৰে
আৰু কুল পিছিহে থাকে, সৰ্গদেৱৰ কাৰ্জ কাম
কি কৰিব; এই দাইতে লোহা লগাই আনি
গৰৰ কাখৰৰ হাতিসালত ধলে নি। পাচে
সৰু চকুআ বৰ গোহাঁইক পূৰ্ব কথ্য সুমৰি
পাণ্ডুত বৰ কুকন পাতি ধলে। সেই সময়তে
কুল বৰুআই বাতি দগা দি কালপানিত বজা-
লৰ দুখান গৰ মাৰি আপোনাৰ গৰলৈ আ-
ছিল। লাইকাজায়ে বিস্তৰ গালি পাৰিলে,
কুল বৰুআক বোলে, গৰ মাৰিলি জে কিয় এৰি
আহিলি! পাচে কুল বৰুআ উলটি ভজোআ
গৰতে দুখ মনে থাকিলেগৈ; আন দিনা বজা-
লে কুল বৰুআকো আনো জিবা গৰত আছে
তাকো ধৰিলেগৈ, তিনি বেলি মাৰি হোহোকা-
লে, হাতে কটা কটি কৰিলে, ঘোঁৰাৰ সৰে মা-
নুহৰ সৰে খাটৈ উপচিল, তথাপি দুখ নেৰি-
লে। এই মতে তিনি পুহৰ বেলা গল, তথা-
পি গৰ ডাজিৰ নোআৰিলে, পাচে তাৰ জি
ওমৰাওবোৰে জুখ কৰাইছিল, সেই সমন্তে
ধৰিলেহি; আহোমৰ লোকৰ ভাগৰ হৈছিল
সেপ দুটিবকো নোআৰে, কাঁৰ গুলিও ঢুকাল;
কাৰো কেৱে মধ্যাহ্ন ন হল, পাচে সমন্তে গৰ
ডাজি পলাল, আৰু দুখন গৰ বজালৰ মাজতে
নে ভাগি বল, তাকো মাতি বাতি আনি-
লেগৈ, ১৫৫২ সঁকত মাহ কাতি তাৰিখ ২৮
বৰিবাৰ।

পাচে দুই দিন অন্তৰে কুল বৰুআৰ দুই
ভায়েক পলাই আহিল। তাত পাচে মিজী-
জইনা, আহলই খা, মহম্মদ জোমা, মাহু খা,
বামচন্দ্ৰ কাৰ্জি, উভয় মিয়াচান্দ সৰে একত্ৰ হৈ
বাৰেপঁইতালৈ অচমৰ কৈদক খেদিলে; তথা-
পি এক পুহৰ বেলা জুজিহে এবাল, অচমে
বিস্তৰ লোক পৰিবৰ দেখি বলে নোআৰি
ভাগিল। পোলোদ্ধা কোঅৰ পৰিল, টুচু
সন্দিৰৈ, লোমম হাৰি বৰুআ এই দুই এবাই
আছিল, সঁক ১৫৫২ মাহ আশ্বিন দিন ৫।

জি কিছু ভগনিয়া লোক এবাই আহিল, সিও পাণ্ডু, সবাই ঘাট পালেহি। জিহা সৰু চকু-আ গোহাঁই সেনাপতি হৈ আছিল, তেঁওকো বাডে, ধৰিলে, বজালেও চেপি আহে; পাচে মহা বজা সুনি মৰজিৰ পাতৰ, খাণ্ডা ধৰা কোঁঅৰ দুইকো মলধু বচা কাঁৰি সৈতে পঠাই দিলে, সিবোৰো পালেগৈ; সেই সময়তে মিৰ্জা, জাহিনা প্ৰমুখে বজালে আহি, পাণ্ডু, সবাইত উতকালে ধৰিলেহি; মাজত দিন বাতিটোহে হল, খিড লবলৈকো নে পালে। পাচে ভগনিয়াৰ লগতে মৰজিৰ পাতৰ, খাণ্ডা ধৰা কোঁঅৰ দুয়ো কাজলি এৰি কলিয়াবৰ পালেহি, পাণ্ডু, সবাই ঘাটত একাটি কাঁৰো মাৰোঁডা ন হল। আৰু জত নাও নারিয়া পাণ্ডুত আছিল সকলোবোৰ বজালে নিলে।

সেই বেলা পৰ্বতিয়া বৰ গোহাঁই, দিহিজিয়া বৰ গোহাঁই, লাকো বৰ পাতৰ, গোহাঁই সলাব পৰা গৈ কলিয়াবৰত গৰ দি বল। বজালেও ১৬ খন নাৱেৰে গোভিঠাক আহি তৰলিত পাৰি চাই উলটি কাজলিলৈকে গল। পাচে তিনি জনা গোহাঁয়ে সৰ্গদেৱৰ চৰনলৈ কৈ পঠালে, বোলে, বজালে মাৰি কাটি কাজলি পালেহি; সৰ্গদেৱে আগ্যা দিওক, কাজলিতে আমি বজালক ধৰোঁগৈ। পাচে মহা বজা সুনি পিকচাই চেটিয়াক বৰ কুকন পাতি লুইতে পঠালে, গোহাঁইবোৰক হাক দি পঠালে, বোলে, আন বৰুয়া কুকনক মাত্ৰ পঠাব, চামখৰা গৰ আওতাই ভাতে থাকোকগৈ, গোহাঁইবোৰ নে জাব। পাচে গোহাঁইবোৰে মহা বজাৰ কথা ন সৈ পিকচাই চেটিয়া নো পাও-তেই সৈন্যে সৈতে ধেদি গল। পাচে বজা সুনি গোহাঁইবোৰক ভাল নু বুলিলে। বৰুয়াবোৰে গৈ আঠ দিন বজালেৰে জুখ কৰিলে, দিৱে দিৱে স পকাল পৰিল, ইয়াৰ কুলি পৰিল। পাচে গোহাঁইবোৰে বোলে, একে দিনে বজালক মাৰোঁ, এই বুলি ধেদি বৰ বৰুয়া, পিকচাই প্ৰমুখে নাৱে ভৰে বজালক ধৰিলে। প্ৰথমতে বৰ বৰুয়াৰ নাও আগে মেলিলে, বজালৰ নাও জুপিত আছিল; তাক কেৱে

নে দেখিলে, ভৰেও হতা হতি জুখ লাগিল। পাচে বজালে যুলিৰ পৰা ওলাই পাচৰ পৰা বৰ বৰুয়াক ডেটিলেগৈ, মমাই তামুলি বৰ বৰুয়াও পানিত কাঁপ দি পৰিহে এবাল। পাচে সকলো নাও ভজ হল, তৰুয়া লোকে পলাল; গোহাঁইবোৰো নাও এৰি ভজ খালে, টংচু সন্দিকৈও তৰোআলৰ যা পাই জেন তেনকৈ এবাই আহিল, চিৰিজডাঙ্গ পৰিল, বুৰা গোহাঁয়ে পাচত থাকি নাৱৰ লগ নেৰিলে; বিস্তৰ লোক পানিত পৰি মৰিল। পাচে সকলোএ নাও চপাই তৰ উঠি পলাল, নাৱৰ আহিলা পাতি বিস্তৰ পৰিল, জেন তেন মতে কলিয়াবৰ পালেহি। পাচে মহা বজা সুনিলে, নু জুজি পলাই অহা লোকক কাটিব দিলে। বৰুয়া চেটিয়াক, বিহুয়া বৰাক, গল-মনিকক, হালোয়া হাজৰকিয়াক কাটিলে, আনো হাজৰকিয়া, সইকিয়া, বৰা বিচাৰ কৰি কাটিলে। তিনি গোহাঁইকো খজিলে, বজাৰ হস্তি, বজাৰ লগুয়া, নাও নারিয়া আনে। লোক কাঁই আনি বৰ বৰুয়া পিকচাইৰ হাতত দিলে। গোহাঁইবোৰক আপোনাৰ বিলতিয়া লোকেৰে চামখৰাত থাকিব দিলে, মক ১৫৬০ ভাদত।

অনেক দেসৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

১৫ মেই দেও বাৰে কোঁঅৰপুৰ মৌজাৰ বাঁহি গাঁৱৰ তলক হাৰিৰ পুতেক, বগফুল নামেৰে এটা ১১ বছৰিয়া লৰা, আৰু আন দুই লৰাই সৈতে দিখৌ নৈৰ নাতিত উমলি খা-কোঁতে, তিনি বাজি মান বেলিৰ সময়ত পানিত পৰি মৰিল। এক ঘণ্টা মান বেলিৰ পাচে

মৰা চাইৰ পৰা পাক এটাৰ ভাটি বালি চট
এটাও, লৰাৰ স বাগৰি জোআ শ্ৰী বামচাহা
চুবোৱাৰে দেখি, সেই লৰাৰ বায়েকক দেখুওৱা-
লত, তাই চাই আপোনাৰ ডাই সুনি জানিলে;
আৰু বাপেকক মাতি কলত সি আনি থৰি
দিলেনি।

১২ মেই ব্ৰিহস্পতি বাৰে কৌঅৰপুৰ মৌ-
জাৰ উলুতলি গাঁৱৰ, জাৰি গৰিয়ানিৰ পুত্ৰক
৮ বছৰ বয়সিয়া পদপুৰ নামেৰে এটা লৰাই,
তাৰ ভিনিহিয়েক আধুএ সৈতে দিখৌ নৈত
থকা অচম কল্লানিৰ লোহাৰ নাও চাবলৈ গৈ-
ছিল; ভিনিহিয়েক নাৱৰ ভিতৰলৈ সোমাই
গল, সি থিয় হৈ আছিল; পাচে দুই বাজি
মান বেৰিৰ সময়ত সেই পদপুৰ লৰা কেনে-
বাকৈ বাগৰি পৰি নাৱৰ তল সোমাল, পুনৰ
নে দেখিলে। পাচ দিনা সুকুৰ বাৰে ৮ বাজি
মান বেৰিৰ সময়, মালৌ দেৱানৰ ঘাটৰ বা-
লি চটত তাৰ স পাই আনিলে। কিন্তু তাৰ
পেটেৰে পৰা তল জোখৰ মজ্জা আটাই খনি
মাচে খালে; কেৱল হাৰবোৰ মাখন আ-
ছিল; আৰু চালবোৰ বথলিয়াই খোআৰ দৰে
ওলম্বি আছিল; সোঁ হাতৰ মজ্জাহো সেই
প্ৰকাৰেই খালে।

জুন মাহৰ ১৩ তাৰিখে নগাঁও জিলাৰ
পৰা ক্ৰীষ্ণ কান্তাৰ বটলৰ চাহাবে পত্ৰ লি-
খি পঠাইচে, বোলে, মেই মাহৰ পৰা সেই
জিলাত মাটিৰ দোআৰাই ২,০৬০ মানুহ
মৰিল। আৰু পহুবোৰতো বোগ লগাত ২১,
৬,২৫ গজ মৰিল।

আৰু সেই জিলাৰে পৰা ক্ৰীষ্ণ পাৰুৰি
সুদাৰ্ণ চাহাবে লিখি পঠাইচে, বোলে, সেই জি-
লাৰ মাজৰ খাতোআল গাঁৱত থকা, মধু নামে-
ৰে এজন মানুহৰ ১৮৪৮ সনৰ ১২ অক্টোবৰ
তাৰিখে এটা লৰা জনমিল, সেই লৰাৰ চৈধ্য
৩ টা, হাত ৪ টা, চকু ৪ টা, কঁপাল খন নি-
চেই থিয়।

ক্ৰীষ্ণ মাৰ্চিয়নিচ অফ ডালহৌচি, অৰ্থাত
শ্ৰীল ক্ৰীষ্ণ গৱৰ্ণৰ জেনৰল বাহাদুৰৰ মহিলা

মেই মাহৰ ৩ তাৰিখে মিডু গল। তেঁৱে
ভাৰত বৰিসত ৬ বছৰ থাকি, অতি দুৰত্ব ৰো-
গত আসকতিয়া হৈ, আপোন দেশলৈ জাবৰ
নিমিত্তে, মনাক নামেৰে জাহাজত উঠি গৈ-
ছিল। কিন্তু লণ্ডন নগৰলৈ ২ দিনৰ বাট
থকাতে সমুদ্ৰ ওপৰত তেঁও মছা নিদা গল।
এই বাত্ৰা সুনি ভাৰত বৰিসত থকা সকলো
ইংৰাজি লোকে অতি তনন্ত্ৰাস পাইচে।
আৰু এই লোকৰ বাত্ৰা পাই, শ্ৰীল ক্ৰীষ্ণ
গৱৰ্ণৰ জেনৰল বাহাদুৰো কি জানি বিলাত-
লৈ জাব।

আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদ মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for August, A. D. 1853. Sol. Fac 1775.

আগষ্ট	নাঙন	বাৰ	তিথি	দিনমান	আগষ্ট	ভাদ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	২	২৭	১৩১৬	১৭	২	৯	১০	১২৫৬
২	১৯	৩	২৮	১৩১৭	১৮	৩	১০	১১	১২৫৭
৩	২০	৪	২৯	১৩১৮	১৯	৪	১১	১২	১২৫৮
৪	২১	৫	৩০	১৩১৯	২০	৫	১২	১৩	১২৫৯
৫	২২	৬	১	১৩২০	২১	৬	১৩	১৪	১২৬০
৬	২৩	৭	২	১৩২১	২২	৭	১৪	১৫	১২৬১
৭	২৪	৮	৩	১৩২২	২৩	৮	১৫	১৬	১২৬২
৮	২৫	৯	৪	১৩২৩	২৪	৯	১৬	১৭	১২৬৩
৯	২৬	১০	৫	১৩২৪	২৫	১০	১৭	১৮	১২৬৪
১০	২৭	১১	৬	১৩২৫	২৬	১১	১৮	১৯	১২৬৫
১১	২৮	১২	৭	১৩২৬	২৭	১২	১৯	২০	১২৬৬
১২	২৯	১৩	৮	১৩২৭	২৮	১৩	২০	২১	১২৬৭
১৩	৩০	১৪	৯	১৩২৮	২৯	১৪	২১	২২	১২৬৮
১৪	৩১	১৫	১০	১৩২৯	৩০	১৫	২২	২৩	১২৬৯
১৫	৩২	১৬	১১	১৩৩০	৩১	১৬	২৩	২৪	১২৭০
১৬	১	১৭	১২	১৩৩১					

এই অক্টোবৰ গিয়ান ভাৰা মোং সিবসাগৰৰ
আমেৰিকান বাপ্তিষ্ট মিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা
হৈছে। আদিত্তে দিলে বছৰত সাত এটকা, বছৰ
মুৰত দিলে ১১ টকাহা।

THE ORUNDOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অক্ষনোদর

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৮।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: AUGUST, 1853.

NO. 8.

জিৱা পহৰ বিবৰন।

The Zebra.

“একচক্ৰ” অৰ্থাত অখণ্ড খুৰাৰে পহৰিলাক তিনি ভাগে বেলেগ হই। সেয়ে এই; প্ৰথম ভাগ, জিবোৰৰ ডিম্বৰ ওপৰে থকা নোমবোৰ দিম্বল, আৰু ওলমি পৰে; মূৰটোৰ আগ কাললৈ ধোপ খোআ জঁটৰ নিচিনা হই, নে-গুৰৰ গুৰিলৈকে নোমেৰে ক্লান্ত, আৰু ঠেঙ্গ চাইটাৰ ভিতৰ কালে চিকত নোম নাই কিয়া কেৱল চকৰ চাইটা থাকে; এয়ে ঘোঁৰাৰ সা-ৰিৰ। দ্বিতীয় ভাগ, জিবোৰৰ ডিম্বৰ নোম-

বোৰ ওলমি ন পৰে, আৰু নেগুৰৰ আগ ভোখৰতহে কান্দ থাকে, আগ ভৰি দুটাৰ ভিতৰ কালে চিকত দুটা চকৰ থাকে; এয়ে গাধৰ সাৰিৰ। তৃতীয় ভাগ, জিবোৰৰ ডিম্বত থকা নোম আৰু নেগুৰ গাধৰ নিচিনা, গাটো হলে বাঘৰ দৰে টেকিয়া পতিয়া কলা আচৰো-ৰে জুৰি থাকে; এয়ে জিৰুৰ সাৰিৰ। ঘোঁৰা আৰু গাধৰ সাৰিৰ বিবৰন পৰী সকলোএ জানি আছে, এই কাৰনে সেসত কোআ ভাগৰ বিব-ৰন কিছুমান লিখোঁ।

আক্ৰিকা দেশৰ দখিন ঞ্গত জিৱা পহ-

Hottentot hunting the Zebra.

বোৰ আৰু পাতি পাতি থাকে। সিহঁতৰ গা-টো ঘোঁৰাৰ নিচিনা; মূৰটো গাধৰ মূৰতকৈ চুটি, ঘোঁৰাৰ মূৰতকৈও দিমল। ডিঙিটো ঘোঁৰাৰ ডিঙিৰ নিচিনা ডাঙৰ আৰু ওখও, তাত থকা নোমবোৰ টান, আৰু ওখ হৈ থাকে; কান দুখন আঁতৰ, গাধৰ কানৰ দৰে দিমল; গলধন ঘোঁৰাৰ গলধনৰ নিচিনা ওখ; খুৰা গাধৰ খুৰাৰ নিচিনা, নেগুৰ গাধৰ নেগুৰতকৈ সৰহ ফাল্প থাকে, কিন্তু ঘোঁৰাৰ নেগুৰৰ নিচিনা নহই; দাঁতবোৰ ঘোঁৰাৰ দাঁতৰ নিচিনা। এই পহুবোৰে দিন ৰাতি সমানে দেখে; আৰু যদি ঘোঁৰাৰ নিচিনাকৈ ইহঁত ভাল ৰূপে দস হৈ সিকনি নলয়ই, তথাপি মানুহৰ বেৰহাৰলৈ উচিত হই, কিয়নো ইহঁতৰ বেগ, সহনীয় গুন অভিসই আছে; আৰু মানুহৰ দোআৰাই বহু দিন লুটি ঘুটি পুতি পালন হৈ থাকিলে, ইহঁতে অৱশ্যে সুন্দৰ ৰূপে সিকি বস হব পৰা নিচিনে আগন্তুক। ওপৰত কোৱা হৈছে, ইহঁতে জাক পাতিছে থাকে; কিন্তু ইহঁতৰ জাক ঘোঁৰা বা গাধৰ নিচিনা সৰহ নহই; আৰু সিহঁতৰ নিচিনাকৈ ইহঁতৰ জাকে পতি এটা এটা অধিপতিও নে থাকে।

জিৱা পহুবিলাক আঙিলৈকে মানুহৰ বেৰ-হাৰলৈ জুগুত হোৱা নাই; কিন্তু সিহঁতৰ মজহ অতি কোমল আৰু সুন্দৰ সোআদ দেখি, আঙিকা দেশৰ হটেকট্ নামেৰে কাফি আ-জিবিলাকে ভৰিৰে নাইবা ঘোঁৰাৰেই এই পহুক মাৰিবৰ কাৰনে সদাই ধেমি কৰে; আৰু সিহঁতক মৰাডো নিচিনে বৰ আনন্দ পাই। সি পিঠিত দিয়া নকচাত জিৱা পহুৰ আঙিয়েৰে মৰা দস্তৰ আৰু সেই পহুৰ সৰিলৰ আঙিতি দেখিব। নকচা কটাৰ বোলে জিৱা পহুৰ গল-ধনত থকা নোম সুন্দৰ ৰূপে নোলাল। ওখ আৰু কাঁড়িমন্তৰ নিচিনাকৈ ওলাৰ লাগিছিল।

অচমিয়া লোকে অচমিয়া ভাষা সিকাৰ কল; জিতিয় পত্ৰ।

Advantage to the Annames of learning their native Language.

শিৱ বহু সকল,

ইয়াৰ আগেয়ে বুয়াহত আমি বিদ্যাৰ মহি-মা আৰু তাক সিকাৰ কল কিত্তি লিখিছিলোঁ।

কিন্তু আৰু সেই বিসয়ৰে একেৰি লিখিবলৈ বাধ্য কৰোঁ। মজ কথাক জিমান আলোচনা কৰা হই, জিমান দেশৰ উপকাৰো হই

কোন ভাষা অলপ কালতে সিকিব পাৰিম, বিদ্যা। সিকিবৰ পূৰ্বেই এনে বিবেচনা কৰা প্ৰয়োজন। কিন্তু জি দেশত আমাৰ জনম হৈছে, জি দেশতে আমি আঠোঁ, আৰু জাৰ কথা আমি উপজিবৰ দিনৰে পৰা মৰিবৰ দিনলৈকে নে পাহৰোঁ, সেই ভাষাৰ নাম মাজি ভাষা বা স্বদেশৰ ভাষা বোলে; আৰু ইয়াকে অচমিয়া লোক সকলে প্ৰথমে সিকা উচিত। বিদেশি ভাষা প্ৰথমে সিকা বিদেশি লোকৰ পথ্যে বৰ কঠিন; তাৰ প্ৰমাণ এই, জে আমাৰ দেশৰ জিবোৰ পৰীমালিত বজালি পুথি পৰ্হাই, তাৰ চাতৰবিলাকে কেৱে ৭।৮ বছৰ পৰ্হিও, মুখ বজালি ভাষাৰে কাকত এখন লিখিব নো-আৰে, আৰু কথোৰ অৰ্থও কব নোআৰে। এতেকে আমাৰ দেশি লোক সকলে প্ৰথমে অচমিয়া ভাষা সিকা উচিত, আৰু তাক সুন্দৰ-কৈ জানি, পাচে আন ভাষা সিকা সৰ্বতো-ভাৱে প্ৰয়োজন।

ভাষাৰ প্ৰধান বিদ্যা এই কেই বিধ পুথি।

ব্যাকৰন	Grammar.
ভূগোল বিদ্যা	Geography.
পুৰাত্নিত	History.
পদাৰ্থ বিদ্যা	Philosophy.
অঙ্ক বিদ্যা	Mathematics.
জ্যোতিষ বিদ্যা	Astronomy.
উদ্ভিদবিদ্যা	Botany.
ৰসায়ন বিদ্যা	Chemistry.
সাৰিৰস্থান	Anatomy.
সাৰিৰ বিধান	Physiology.
লিঙ্গ বিদ্যা	Mechanics.
ভূতত্ত্ব বিদ্যা	Geology.
চিকিৎসা বিদ্যা	Medicine.
মনোবিগ্যান	Metaphysics.
ধৰ্ম বিত্তি	Science of Morals.

জি ভাষাত এই সকল বিদ্যাৰ পুথি আছে, তাকেই সৰ্বপুৰ ভাষা বোলে, আৰু তাক পৰ্হিলে

মানুষৰ মনৰ এন্ধাৰ গুচে। কিন্তু অচমিয়া ভা-
সাত ই সকলৰ এবিধ পুথিও নাই, কেৱল অতি
সামান্য সামান্য অঙ্ক, আৰু মাটি পিয়লৰ আৰ্জা
কেইটা মান, আৰু বামায়েন, মহা ভাৰত প্ৰতি-
তি কেই এখন মান পদ পুথি আছে, তাত ই
সকল পুথিৰ বিসেস কথা পোআ নে জাই,
ব্যাকৰনৰ দোস গুনৰ বিচাৰো নাই। আমাৰ
দেশত জি বিদ্যান সাত্ৰ চলিত আছে, তাক
লোকে ন পাই কেৱল কেতবিলাক অনুপকাৰি
ঔষধ বেৱহাৰ কৰি থাকে। এতেকে জেনে-
কৈ অচমিয়া ভাসাত ওপৰত লিখা পুথি সকল
হই, তাক সকলোএ জ্ঞান কৰা উচিত। সক-
লোএ একে চিত হৈ ইছবাজি, সঙ্কৃত আদি
আন আন ভাণ ভালাৰ পৰা ভাঙ্গি আমাৰ
দেশৰ ভালাত সেই সকল পুথি বচিবলৈ ধৰা।
আমাৰ দেশৰ পৰীক্ষালিবিলাকত বিদেশি ভা-
সাৰ পুথি চলন হোআ, আৰু অধ্যাপক চাতৰ
সকলৰ পৰোআ, আৰু পৰীষ কুৰিতি ধকা
গুনে দেশৰ ভালা আৰু বিদ্যা ত্ৰিধি হবৰ
আগন্তুক নাই। এতেকে সকলো কুৰিতি গুচাই
অচমিয়া ভালাৰ পুথি চলাবলৈ দেশাধিকাৰত
গোচৰ কৰা।

প্ৰিথিৰি প্ৰিতি হবৰ পৰা মানুহে দুখ পাই
আহি, এতিয়া ক্ৰমে পদাৰ্থ বিদ্যা আদিৰ আ-
লোচনাৰ দোআৰাই সভ্য আৰু সুখিয়া হৈচে;
আৰু ইহবৰ এনে কোনো নিয়মো থাকিব
পাৰে তাক জানিলে আৰু প্ৰতিপালন কৰিলে,
বোগ বিয়াখিৰ পৰাও কিছু বখ্যা পাবৰ আশা
থাকে। কিন্তু এনে নিয়ম বা বিদ্যা আজিলৈ-
কে প্ৰকাশ হোআ নাই। সূনা গৈচে, আমেৰি-
কা দেশৰ আদি বালি ভিৰোডাই স্বামিৰ লগত
জাওতে বাটতে পুসও বেদনা উপস্থিত হলে
গচৰ তলত অধিক কষ্ট নো খোআকৈ লৰা
ওপৰাই আৰুও বাট বুলিবলৈ ধৰে। ইউ-
ৰপ ইত্যাদিতো পুসও বেদনাৰ জাতনা ঔষ-
ধৰ গুনে বিস্তৰ নাই। বিদ্যাৰ অনুশিলন বিনে
ই দুখ সকল মোচনৰ আন উপাই নাই,
বিদ্যা ভালকৈ নিকিলে আশি অৱলো এই
অনেক আপদৰ পৰা মুক্ত পাম। এতেকে

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল, বিদ্যা নিকিবলৈ জ্ঞান
কৰা। অসম কাৰ্যৰ আলোচনাত দিন নি
নিয়াই, জেনেকৈ দেশৰ উপকাৰ হব, ভালা,
বিদ্যাও ত্ৰিধি হব, অগিয়ান আৰু দুখ দুৰ
হবও তাক চিন্তা কৰা, আৰু সকলোএ মিলি
সমাজ পাতি পৰম পুৰসার্থ কৰা। আমি
সাধ্য মতে বিদ্যাৰ মহিমা, বিদ্যা নিকাৰ
ফল, দেশ ভালা-নিকাৰ ফল বৰ্ণনা কৰিলো।
জদি সকলোৰে পৰা উত্সাহ পাব, তেন্তে
আমাৰ দেশৰ বিবাহ প্ৰবালিৰ বিসয়েও কিত্তি
লিখিবলৈ বাঞ্ছা কৰোঁ, ইতি।

কলিকতা, ১২ জুলাই, মন ১৮৫৩।

কলিকতা নগৰত ধকা ভোমোলাকৰ বন্ধু
এজন অচমিয়া লোক।

অচমিয়া লোক সকলৰ হিত কথা।

A friendly word to the Assamese.

মহা মহিম স্নীকৃত অকনোদই সন্মাদক চা-
হাৰৰ প্ৰতি নিবেদন।

হে মহাসই, এই কাকত ধানি আপোনাৰ
গিয়ান ভণ্ডাৰ আৰু সকলো দেশলৈ বিয়াপি
জোআ কাকতৰ দাঁতিত ঠাই দি অনুগ্ৰহ কৰিব।

মহাসই, কলিকতাৰ পৰা আমাৰ জি অচ-
মিয়া বন্ধু এজনে লিখা পত্ৰ দুখানি আপো-
নাৰ মেই আৰু জুলাই মাহৰ অকনোদইত
প্ৰকাশ কৰিছিল, তাক দেখি গিয়ানি সকলে
উচিত সন্মোদনেৰে তেঁওক পুসংসা কৰিচে।
কিন্তু আমাৰ দেশৰ লোক সকল সভ্য হো-
আৰ আসাবে জে তেঁও নিবেদন পত্ৰ প্ৰকাশ
কৰিচে, তাতে কেৱল তেঁওৰ আসাৰ স্তম দে-
খি বৰ অসন্তোষ পাইচোঁ; কিয়নো জেনে-
কৈ বৰ বদন্ত পিয়াহে ধৰা পহুএ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ
সুকান বালিক পানি জেন মানি তাক পিবৰ
মনেৰে হাবিৰ পৰা লৰি গৈ পানি নে পাই
জেনে হই, তেনেকৈ তেঁওৰ বাঞ্ছাও নিষ্ফল
হোআ দেখিচোঁ। তেনেকুআ গিয়ানৰ কিতাপ
আৰু পুথি ইয়াত পোআ জাই, কিন্তু সি সো-
ভৰ আহদি মজ। আৰু ভাল ভাল সকলৰ
ঘৰত জি জি কিতাপ আছে, সেয়ে সিবিলাকৰ

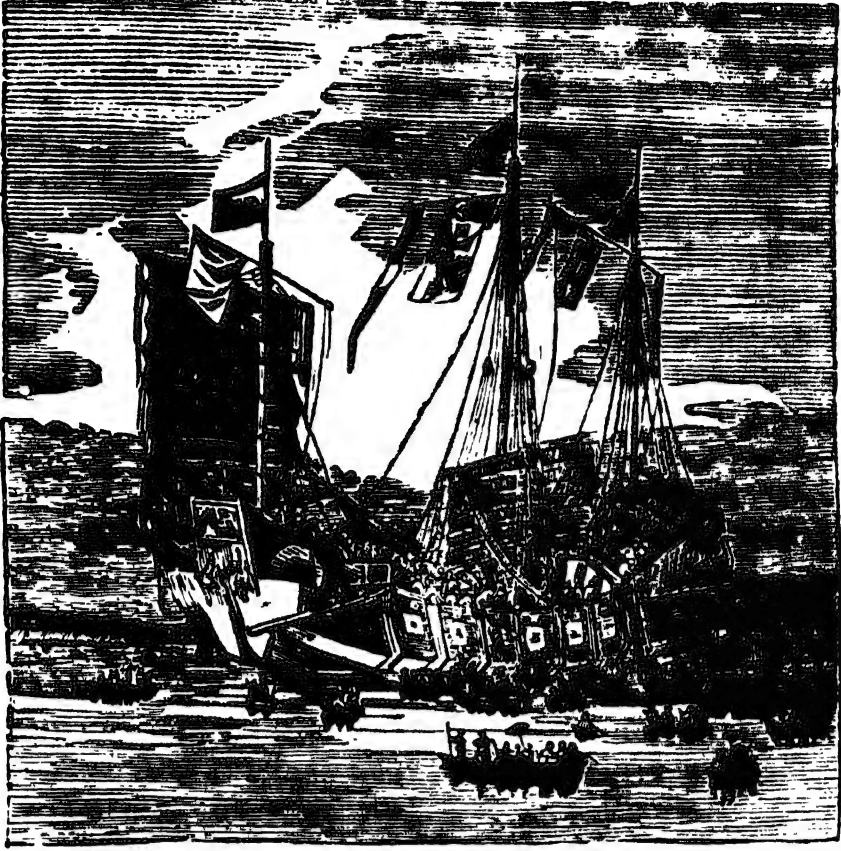
চাইছে বন্ধি কৰিচে; আৰু গিয়ানৰ সাগৰ স্বৰূপ অকনোদই কেৱল সমন্বিত। মানুহৰ সাৰিত ন ললে বেয়া দেখিছে কোনো কোনোএ লৈচে, কোনোএ লৈয়ো এৰি এৰি দিচে। সেই অকনোদই চালে কি উপকাৰ হ'ব পাৰে, তাক আমাৰ দেশৰ মানুহে ভালকৈ বিচাৰ ন কৰে, আৰু নে চাই। জি জি লোকে অকনোদই লৈচে, আৰু জাৰ জাৰ ঘৰত ক্ৰিড়াপোৱাৰ আচে, তাক প্ৰায়ে পোক, পৰুয়া, এলাকুএহে দেখা পাই আৰু আসুয়ো লই, তাৰ মূল কাৰন বিচাৰিলে আমাৰ দেশৰ প্ৰাই সমস্ত লোকৰ বিদ্যত বিবেচনা, অৰ্থাত কথাত আগ গুৰি ভবা এনে কঠিয়াৰ গুটি এটিও নাই, এই বিসই অনেক প্ৰমাণ আচে। সম্প্ৰতি কল্মাৰ দিন হ'লত জি জি মানুহে কাচাৰিত কাম কৰিবলৈ পাইচে সিবিলাক কেতবোৰ, আৰু বিসেসকৈ সিবিলাকৰ কোনো কোনো ডেকা লৰা সকলে আপোনাৰ দেশৰ বিদ্যা, ভাষা, পিন্ধা উৰা সকলোকে বেয়া জেনে মানি বজাৰিৰ মতে প্ৰবৰ্ত্তিৰ খোজে, কিন্তু সেই পোনেও ভালকৈ নোজাৰি আপোনাৰ দেশৰ চলনো এৰি, মাজতে লেটি পেটি হৈ চুটামান আখৰ লিখিব পাৰিলেই, আৰু কোনো কোনো বৰ সকলেও গবৰ্ণমেণ্ট গেজেটক “বেকেট” বুলিৰ পৰা পৰ্জন্ত বিদ্যা হলেই ডাঙ্গৰিয়া হ'ল, আৰু সকলো বিদ্যাৰ পাৰ হ'লোঁ। হেন মানি, কেৱল আপোনাকে আপুনি পুসংসা কৰি অসাধ্যত লোকক নিন্দা কৰা প্ৰভৃতি কৰ্মত প্ৰবৰ্ত্তি হই। সেই কাৰনে ইটে সিটে সকলোএ জছু বংশৰ দৰে পেটে পেটে কটা মৰাৰ নিচিনা সৰু হৈ সকলোএ সকলোকে হিংসা অসুয়া কৰে; কিন্তু ওচৰৰ পৰা লোৰ বেৰত গুলি মাৰিলে উভতি আহি তাৰ গাত পৰিৰ বুলি নে ভাবি, আপোনাৰ ভৰিত আপুনি কুঠাৰ মৰা দৰে কৰ্ম কৰিছে কাল নিয়াই। আৰু সিবিলাকৰ লৰা জুৰি সকলেও সেই বিদ্যাভেদে পণ্ডিত হৈচে; যদি এনে হ'ল, তেন্তে সিবিলাকৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে ক্ৰিড়াপ কৰা বা গিয়ানৰ কথা লিখা কেৱল হাবিত কথাত নিচিনাহে।

এতেকে আমি অতি ব্যস্ত হৈ আমাৰ পুৰ বন্ধু সকলক জনাইটো, যদি সিবিলাকে আপোনাৰ অবিদ্যা আৰু অহঙ্কাৰ আদি মামৰে ধৰি থকা গোট লো স্বৰূপ মনক পুৰুষে বিবেচনা কৰাৰ হাতত অৰ্পন কৰি বুধি ৰূপ নিয়া-ৰি হাঁড়ুৰিৰে ধুন্দাই, মামৰ স্বৰূপ সুগুণবোৰ গুচাই, তাতে গিয়ান ৰূপ তিখা দি বেজিৰ নিচিনাকৈ জোজাৰি গিয়ানি সকলৰ উপদেশ ৰূপ জাৰনত ঘঁহিলে, সুন্দৰ চোকা হৈ সকলো বিদ্যা বিত্তি বিত্তি লব পাৰিব। এই গুনে দেশলৈ হিতকাৰি গিয়ানি বন্ধু সকলে সম্প্ৰতি এই ৰূপ কৰিবলৈ আৰু কৰাবলৈ মন দিয়োক। কিন্তু কলিকতাৰ পৰা পত্ৰ লিখা বন্ধুৰ দৰে গিয়ান উদই হ'বলৈ পত্ৰ লিখিলে তাক চাবলৈও মানুহ আচে।

তাৰিখ ১৫ আগষ্ট, সন ১৮৫৩।

আপোনাৰ দেশলৈ হিত বাঞ্ছা কৰা ওপৰ অচমত থকা এজন অচমিয়া লোক।

অকনোদই সম্পাদকে ওপৰৰ দুই পত্ৰ আনন্দেৰে অকনোদইত স্থান দিচে। এই দেশৰ দুই জন মানুহে জি জি কথা বাজা লিখিচে, পৰ্হা লোক সকলোএ ভালৈ মন দিওক। সিবিলাকে সকলোৰে উপকাৰ চিন্তিছে সেই কথা লিখিচে; এই হেতুকে জিহতে দেশত গিয়ান উদই হই, আৰু আন আন দেশৰ দৰে আমাৰ দেশৰ লোকে বিদ্যাৰত্ন সভ্যও হ'ব, এয়েই পুৰান বিসই; তাকে সকলোএ জডন কৰোক; কিয়নো এই কালত বিদ্যাইহে নৈচা মিচা ভেদ কৰিবলৈ সুৰ্জ স্বৰূপ, আৰু ধন, সোণ, পৰাক্ৰম সকলো হৈচে। আমাৰ অচম দেশ ইমান বচৰ পাচ পৰি থকাত এতিয়া দেশাধিকাৰে কিছুমানে মন কৰিবলৈ ধৰিচে; এতেকে যদি বিদ্যাৰত্ন ব্যাৱহৃত লোক দেশত থাকে, সেই সকলে অৱলো ওখ পদ পাই থাকিব। এই দেশৰ ভাষাৰে ওপৰে লিখা বিদ্যাৰ উচিত পুৰি ৰচনা কৰিবলৈ পৰম জডন কৰা জি জন নিজে দেশৰ উপকাৰি হ'ব।

খেহ দেশৰ জঙ্ক নামেৰে সাগৰত ফুৰা জাহাজ।

Chinese Junk.

সাগৰৰ ওপৰে দি দূৰৈ দেশলৈ অহা জো-
আৰ কাৰনে জিবোৰ জাহাজ জুগুত কৰা হৈছে,
তাৰ মাজত খেহ দেশৰ “জঙ্ক” নামেৰে
জাহাজ সকলোতকৈ সৰু। প্ৰাই পোন্ধৰ স
বচৰ হল, খেহ জাতিএ সাগৰত ফুৰিছে; শুধা-
পি এই মান সৰহ কালৰ ভিতৰতো সিবিলা-
কে সাগৰত উঠি ফুৰা জাহাজ কোনো প্ৰকা-
ৰে উভয় কৰিব পৰা নাই; কেৱল আঁগৰ
দৰে সামান্য কপেই আছে। তাক ওপৰত
দিয়া নকচা চালেই নিচয়ে জনা হব, যে সেই
বেগতে বহু হব পৰা জুঁৰৰ নিচিনা বল হিন
জাহাজেৰে সাগৰ পাৰ হোৱাত অতি দুখ
আৰু আপদ দিওতা হই। খেহ দেশৰ ওচৰত
থকা সাগৰ প্ৰাই সদাই খিৰ কপে ন থকা
হলে, সেই জাহাজ নিচয়ে হানি কৰোঁতা হল-

হৈতেন। সেই জাহাজ অতি বহল; তাৰ ভিত-
ৰত দহ হেজাৰৰ পৰা কুৰি হেজাৰ মোনলৈ-
কে বস্তু একো পুয়াস ন কৰাকৈএ ধৰলৈ চাই
পাই; আৰু খেহ দেশৰ খিৰ সাগৰে দি আনি
চাইলৈ নিয়াত কোনো হানি বা আপদ ন হই।
জঙ্ক জাহাজৰ সৰহ ভাগ বাঁহ বেঁভেৰে সজা;
বিলাতি জাহাজৰ নিচিনা ইয়াত লোৰ জঙ্ক
অধিক নাই। খেহবিলাকে পাল সাজিবৰ কাৰ-
নে কোনোএ কাপৰৰ সলনি বেঁভেৰে মাদুৰি
বনৰ সাজি লই। জাহাজ এনে পতি ভিনটাকৈ
মজুল থাকে; আৰু তাৰ মজুলে পতি তিনি ধান-
কৈ মাদুৰি বনৰ পাল থাকে; সেই বলহিন
পালবোৰ বতাহ ধৰিবলৈ ভৰি দিলে বেগতে
ভাগি জাই, আৰু বিলাতি জাহাজ জি কপে
বাহুৰ অহিতে চলে, সেই জঙ্ক জাহাজ চলিব

নোআবে। বিলাতি জাহাজবোৰ সুন্দৰ টান জাহাজৰ কাঠেৰে সাজি, তাৰ ওপৰত ডামৰ পতা-
বে চোখা হই। জাহাজবোৰ সেই ৰূপে
নো হোআত বেগতে ভাগি ভিতৰত থকা বস্তু-
বোৰে সৈতে পানিত ডল জাই। কিন্তু খেহ
দেসৰ নাৱবিয়াবোৰৰ সজ উপাইৰ নিমিত্তে জাহাজ
জাহাজৰ ভিতৰত অনেক খোঁটালি সাজে; আৰু
সেই খোঁটালিবোৰৰ ইটৰ পৰা সিটলৈ নিচই
পানি জাৰ নোআবাকৈ বিহা মাৰে। তাতে
জাহাজৰ ডলি ভাগিলে, একে বেলিএ এটা খোঁ-
টালিভহে পানি সোমাই পূৰ হই; আনবোৰ
খোঁটালিলৈ বিহা ন থকাৰ কাৰনে পানিএ সি-
বোৰৰ একো হানি কৰিব নোআবে; আৰু
জাহাজৰ ডলৰ বিহা মাৰিবলৈকো বৰ সুম
নে লাগে। জাহাজৰ নাৱবিয়াবোৰ বৰ
মহা খোআ ন হই; জাহাজ চলোআতে জি
লাভ হই, তাকে সিহঁতে আপোন আপোন
বাৰৰ অনুসাৰে বাঁটি লই। বিঃ সঃ

য়োনাক বিবৰন।

History of Jonah.

অমিতইৰ পুত্ৰ য়োনালৈ পৰম ইশ্বৰৰ এই
বাক্য আহিল। তুমি উঠি নিনিবি ডাঙৰ নগ-
ৰলৈ গৈ তাৰ অহিতে ঘোঁসনা কৰা, কিয়নো
মোৰ আগত সিহঁতৰ অধৰম প্ৰকাশ হৈছে।
কিন্তু য়োনাই পৰম ইশ্বৰৰ আগৰ পৰা পলাই
গৈ ডাৰ্চিলৈ জাবলৈ মন কৰিলে, আৰু জপা
নগৰ পালত তাতে ডাৰ্চি নগৰলৈ জাঁওতা
এখন জাহাজ পাই, তাৰ ডেবন দি পৰম
ইশ্বৰৰ আগৰ পৰা পলাই, ডাৰ্চি নগৰলৈ
জাবলৈ সেই জাহাজতে সিহঁতৰ লগত উঠিল।

কিন্তু পৰম ইশ্বৰে সাগৰৰ ওপৰত বৰ
বতাহ বলোআলে; তাতে সাগৰত বৰ ধুমুহা
হোআত জাহাজ ভাগিব লগিয়া হল। এই
হেতুকে সেই জাহাজ লোকবোৰৰ ভই লাগি,
সিহঁতে প্ৰতি জনে আপোন আপোন দেহতাৰ
নাম লবলৈ ধৰিলে; আৰু জাহাজ লক্ষু কৰিবৰ
নিমিত্তে জাহাজৰ বস্তু পানিত পেলাই দিলে।
কিন্তু য়োনা জাহাজৰ ডললৈ নামি সেই সময়ত

টোপনিয়াই সুই আছিল। তাতে জাহাজৰ
অধিকাৰে তেঁওৰ ওচৰলৈ আহি কলে, হে
টোপনিয়া জন, কি কৰিচা? উঠা, আপোনাৰ
ইশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰা; কি জানি সেই ইশ্বৰে
আমাক সুঁঅৰিলে আমি বিনষ্ট ন হম।
পাচে সিহঁতে ইটে সিটে কলে, 'আহা, কাৰ
অপৰাধে আমালৈ এনে আপদ ঘটচে, ইয়াকে
জানিবলৈ গুটি বুজুআ বুজি কৰোঁইক; তাতে
গুটি বুজাই পৰিখা কৰাত য়োনাৰ নামত
গুটি পৰিল। পাচে সিহঁতে তেঁওত কলে,
বিনই কৰোঁ, কাৰ অপৰাধে আমালৈ এই
আপদ ঘটচে? তোমাৰ কি ত্ৰিভি? কৰ
পৰা আহিচা? তুমি কোৱ দেনি? কোন
জাতি? ইয়াকে আমাত কোআ। পাচে
তেঁও সিহঁতক কলে, মই ইব্ৰি মানুহ; জি
জন সমুদ্ৰ আৰু সুকান তুমিৰ সৃষ্টি কৰ্তা,
সেই স্বৰগত থকা ইশ্বৰ যিহোৱাক মই ভই
কৰোঁ। তেতিয়া জাহাজি লোকৰ বৰ ভই
হল, কিয়নো তেঁও পৰম ইশ্বৰৰ আগৰ পৰা
পলাইছিল, সিহঁতে ইয়াকে তেঁওৰ মুখৰ পৰা
জানি তেঁওত কলে, তুমি কিয় এনে কৰম
কৰিলা?

পাচে সিহঁতে তেঁওত সুধিলে, সাগৰ নিৰ্মল
হবলৈ আমি তোমাক কি কৰিম? কিয়নো
সাগৰৰ ধুমুহা অভিসই বাৰি আছিল। পাচে
তেঁও বুলিলে, মোৰ অপৰাধে এই ধুমুহা
ভোমোলাকলৈ হৈছে, ইয়াক মই জানিচোঁ;
সেই নিমিত্তে মোক ধৰি পানিত পেলাই দিয়া,
তাতে সাগৰ নিৰ্মল হব। তথাপি জাহাজি লো-
কে দাঁতি পাবলৈ বৰকৈ বচা বোআতো তাক
পাব নোআবিলে, কিয়নো তেঁও অভিসই বাৰি-
লৈ ধৰিলে। তাতে সিহঁতে নিৰুপাই হৈ পৰম
ইশ্বৰলৈ উদেস কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে
যিহোৱা, এই মানুহৰ প্ৰাণৰ হেতুকে আমাৰ
সকলোকে বিনষ্ট ন কৰিবা, আমি বিনই কৰি
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আমাৰ ওপৰত নিৰ্দুসি জনৰ
বধৰ অপৰাধ নি দিবা, কিয়নো হে যিহোৱা,
তুমি আপোনাৰ ইচাৰ মতে কৰিচা। তেতিয়া
সিহঁতে য়োনাক ধৰি পানিত পেলাই দিলে,

ভাতে সাগৰৰ চৌ নিৰ্জন হল । পাচে আহাজি লোকবোৰে বৰ ভই পাই, পৰম ইহুৰলৈ বলিদান দি প্ৰতিগ্যাও কৰিলে । পাচে ইহুৰে জুগুত কৰা এটা বৰ মাচে যোনাক পিললিত, তেঁও তিনি দিন তিনি ৰাতি সেই মাচৰ পেটত থাকিল ।

ভেতিয়া যোনাই মাচৰ পেটৰ পৰা আপোনাৰ প্ৰভু পৰম ইহুৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে পৰম ইহুৰ, মই দুখৰ কাৰনে তোমালৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলো, তাতে তুমি মোৰ মাত সুনিলা; আৰু মই নৰকৰ মাজত থাকি মিনতি কৰিলত তুমি মোৰ নিবেদন গ্ৰাহ্য কৰিলা । কিয়নো তুমি মোক সমুদ্ৰৰ মাজৰ গন্ধিৰ জলত পেলাইছিল, তাতে সোঁতে মোক চাকি ধৰিলে, আৰু তোমাৰ পুচও চৌৰ আসফাল মোৰ ওপৰে দি গল; ভেতিয়া মই বুলিলোঁ, তোমাৰ সমুখৰ পৰা আঁতৰোআ হৈচোঁ, তথাপি আৰুও মই তোমাৰ পৰিত্ৰ মন্দিৰলৈ চাম । আৰু মোৰ প্ৰান প্ৰাই নাল হোআলৈকে সমুদ্ৰে আঁৰি ধৰিলে, আৰু গন্ধিৰ জলো মোৰ চাৰিও পোনে থাকিল, আৰু সমুদ্ৰৰ বনবোৰে মোৰ মূৰত পকাই ধৰিলে । মই পৰ্বতৰ তললৈকে নামিলোঁ, আৰু প্ৰিথিবিএ আপোনাৰ নঙ্গলাৰে মোক সদাই বন্ধন কৰিলে; তথাপি হে মোৰ প্ৰভু পৰম ইহুৰ, তুমি বিনাসৰ পৰা মোৰ আত্মাক উদ্ধাৰ কৰিলা । হে পৰম ইহুৰ, মোৰ প্ৰান সূৰ্চিত হোআৰ সময়ত মই তোমাক অৰন কৰিলোঁ, আৰু মোৰ সেই প্ৰাৰ্থনা তোমাৰ পৰিত্ৰ মন্দিৰে দি আপোনাৰ আগলৈ আহিল । জিবিলাকে মিচা আৰু অলাৰ বন্ধকে মানে, মিবিলাকে আপোনাৰ কুসলক প্ৰতিভিয়াগ কৰে । কিন্তু মই ধন্যবাদেৰে তোমাৰ আগত বলিদান কৰিম; আৰু জি প্ৰতিগ্যা কৰিলো, তাকে মই পালন কৰিম; পৰম ইহুৰৰ পৰাহে পৰিজান হই ।

ভেতিয়া ইহুৰে সেই মাচক আগ্যা কৰিলত, সি সুকাৰ মাটিৰ ওপৰত যোনাক উকলিয়াই দিলে ।

পাচে দুতিয় বেলি পৰম ইহুৰৰ এই বাক্য

য়োনালৈ আহিল; তুমি উঠি নিবিবি বৰ নগৰলৈ গৈ, জি কথা তোমাত ঠেও, তাকে ভাৰ মাজত ধোৱনা কৰা; তাতে যোনা উঠি, পৰম ইহুৰৰ আগ্যাব ধৰে নিবিবিলৈ গমন কৰিলে । সেই নিবিবি নগৰ অতি ডাঙ্গৰ, দিখলে তিনি দিনৰ বাট আছিল; পাচে যোনাই সেই নগৰত এদিনৰ বাট লোমাই গৈ বিজিয়াই প্ৰচাৰ কৰিব ধৰিলে, বোলে, আৰু দুকুৰি দিনৰ মূৰত এই নিবিবি নগৰ বিনষ্ট হব ।

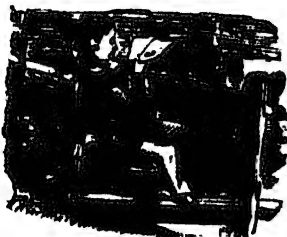
ভেতিয়া নিবিবিৰ লোকবিলাকে ইহুৰত বিশ্বাস কৰি লখোন কৰাৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিলে, আৰু সৰু বৰ, আটাই লোকে গাঁত মৰাপাটৰ চট পিন্ধিলে; কিয়নো নিবিবিৰ বজালৈ এই বাজা আহিলত, তেঁও আপুনি সিংহাসনৰ পৰা নামি, ৰাজ বস্ত্ৰ এৰি, মৰা পাটৰ চট পিন্ধি চাইত বহিল । আৰু বজা আৰু তেঁওৰ মন্ত্ৰি-বিলাকৰ নামে নিবিবিৰ সকলো ঠাইতে এই আগ্যা প্ৰকাশ কৰালে, বোলে, মানুহ, গৰু, ঘেৰ আদি পহু কোনোএ একো ভোজন পান ন কৰোক, আৰু নে চাকোক । আৰু মানুহ পহু সকলোএ মৰা পাটৰ চট গাত পিন্ধি, সকলো সজিএৰে ইহুৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰোক; আৰু গাই পতি আপোন আপোন কুশৰ, আৰু হাততে থকা অধৰম কৰমৰ পৰা পালটোক । ইয়াতে কি জানি ইহুৰে ক্ৰিপা কৰি আপোনাৰ জলি থকা ক্ৰোধৰ পৰা ধমকি সন্ত হই, তেঁও আমি বিনাস ন হম ।

এই নিমিত্তে মিবিলাকে আপোন আপোন সকলো কুকৰম তিয়াগ কৰিলে; ইহুৰে মিবিলাকৰ এনে বেরহাৰ দেখি, সিহঁতলৈ জি কৰিবলৈ মন কৰিছিল তাকন কৰি সন্ত হল ।

কিন্তু এই কৰমতে যোনাৰ অতি অসন্তোষ হোআত তেঁওৰ এক উঠল, আৰু পৰম ইহুৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে পৰম ইহুৰ, নিবেদন কৰোঁ; মই আপোন দলত থাকোঁতে জানো এই কথা কোআ নাই, মই আগৈয়েই এই নিমিত্তে ভাৰ্চিটলৈ পলালোঁ, কিয়নো তুমি অনুগ্ৰহ কৰোঁতা, আৰু দয়ালু, আৰু ক্ষেমলৈ থিয়, আৰু অনুগ্ৰহলৈ প্ৰতাপি, আৰু নও

দ্বিহালেকো ইম ন কৰোঁতা ইহব, তাক মই জানিছিলোঁ। এই নিমিত্তে হে পৰম ইহব, মই পুৰণি কৰোঁ, এতিয়া মোৰ পান নিয়োক, কিয়নো জিয়াই থকাটকৈ মোৰ মৰনেই ভাল।

তেতিয়া পৰম ইহবে বুলিলে, তুমি ঋণ কৰি ভাল কৰিচা নে! তেতিয়া য়োনাই নগৰৰ পূব কালে বাহিৰে গৈ পূবে বহি আছিল। আৰু তাতে আপোনাৰ নিমিত্তে এটা পত্ৰা সাজি, নগৰৰ কি দশা ঘটিল, তাকে দেখিবলৈ ভাৱ টাতে বহি আছিল। তাতে পুত্ৰ পৰম ইহবে যোনাক দুখৰ পৰা বাহিৰৰ নিমিত্তে তেঁওৰ সুৰৰ ওপৰত জেন চাঁ পৰে, এই কাৰনে একোপা কোমোৰা গচ তেঁওৰ ওপৰত গজালে, তাতে য়োনাই সেই গচতে বৰ আনন্দিত হ'ল। কিন্তু পাচ দিনা বেলি ওলোআৰ সময়ত ইহবে এটা পোক জুগুত কৰি সেই গচ কুটালত, সি সময়দাই সুকাই গল; তেতিয়া ইহবে বেলি 'ওলোআৰ সময়ত পুৰুষ পুচণ্ড বডাই জুগুত কৰিলে, তাতে য়োনাৰ মূৰত আঁতমই বদ লাগিলত তেঁও ক্লান্ত হৈ আপোনালৈ দ্ৰিষ্ট্য বাঞ্ছা কৰি কলে, জিয়াই থকাটকৈ মোৰ মৰনেই ভাল। পাচে ইহবে য়োনাৰ মাত কলে, তুমি গচৰ নিমিত্তে ঋণ কৰি জানো ভাল কৰিচা? তাতে তেঁও বুলিলে, মৰনলৈকে মই ঋণ কৰা ভাল। তেতিয়া ইহবে বুলিলে, জি লতা একে বাতি গজি, একে বাতিয়েই নষ্ট হ'ল; আৰু জাৰ নিমিত্তে তুমি একো সুখ ন কৰিলা, আৰু জাক বৰ্হোআও নাই, তাকে জদি তুমি মৰম কৰা, তেন্তে আপোনা-বিলাকৰ সোঁ আৰু বাঁও হাতৰ ভেদ কৰিব নোআৰা এনে জিএক লাখ কুৰি হেজাৰতকৈও অধিক ল'ৰা চোআলি, আৰু পছৰে ভৰপূৰ ঘোআ বিবিবি মহা নগৰ, তালৈ মই জানো ল'ৰা ন কৰিম?

য়োচেক নতু খেৰাধন্ত ভায়েক ।

Joseph, or the Forgiving Brother.—Lesson XVIII.

ভায়েকবিলাকে সেই দিন যোচেকে সৈতৈ আনন্দেৰে নিয়ালে, আৰু ঘৰলৈকো ন গৈ পাচ দিনা জাবলৈ ধৰি কৰিলে।

সিবিলাকে সুদা জোলোজা লৈ সহ কিনিবলৈ আহিছিল, তাক তোমোলোকে জানা। যোচেকে তেঁওৰ বন্দিক মাতি গুপুতে কলে, সেই এঘাৰে জন মানুহৰ জোলোজাত জিমান সহ ধৰে সিমান ভৰাই দেগৈ, আৰু সিবিলাকৰ মনো জোলোজাৰ মুখতে সুমাই দিবি। বিসেসমকৈ সৰুটৰ জোলোজাত ধনে সৈতে মোৰ ৰূপৰ বাটি সুমাই দিবি।

সেই বন্দিএ সিবিলাকৰ জোলোজা সহেৰে পূৰ কৰি মুখত সিহঁতৰ মনো দিলে। আৰু ৰূপৰ বাটিটো বেনিয়ামিনৰ জোলোজাত সুমাই দি, মুখ বান্ধি জোলোজাবোৰ উলিয়াই দিলে-হি। সেই বন্দিএ সিবিলাকৰ জোলোজাত ৰূপকে বা বাটিকে সুমাই দিছিল বুলি সিবিলাকে নে জানিলে।

পাচ দিনা বাতি পুআই সিবিলাক উঠি গাথ আৰু জোলোজাবোৰলৈ লৈ বাপেকৰ ভলৈ জাবলৈ ওলাল। সিবিলাকৰ এজনকো এৰি নো জোআটক নিৰ্দিষ্টনি ৰূপ জাবলৈ পাই, কেনে আনন্দ হৈছিল!

সিবিলাকে কেনে সুন্দৰ বাত্ৰা পিত্ৰিৰ আগত কমগৈ বুলি ভাবিছিল! সিবিলাকে সেই বৰ অধিকাৰৰ দায়ৰ কথা সুনি, আৰু বেনিয়ামিনক আৰুও উভতি অহা দেখিও, তেঁও কেনে আনন্দ আৰু বিষাই মানিব!

কিন্তু সিযে সিবিলাকৰ সকলোৰে আনন্দ গুচি দুখহে হ'ল। সিবিলাক নগৰৰ পৰা অলপ দূৰৈ ইওভেই কাৰোবাৰ মাত সুনিলে; যোচেকৰ বন্দিএ খেদি আহি কলে, তোমোলোকে উপকাৰৰ সলনি কিয় অপকাৰ কৰিলা? মোৰ ভাৰিয়াই জিহতে খাই, আৰু জিহবেৰে লেখ বুজ কৰে, সেই ৰূপৰ বাটিটো কিয় হুৰ কৰি আনিলা? ভায়েকবিলাকে ৰূপৰ বাটি হুৰ কৰি অনাৰ কথা সুনি বিষাই মানিলে।

সিবিলাকে উত্তর করিলে, আমায় ডাকবিয়াই আমাক কির এবে কথা বোলে? ডোমায় দাসবিলাকে এবে কবয় কেলৈ কবিমইক । দেখা, গাই পতি টোপোলাব মুখত আগএ জি রূপ পাইচিলোইক, তাকো আনি আমি ডোমোলাকক দিয়া নাই নে? আক এতিয়া আকও কি, আপোনাৰ অধিকাৰ হবৰ পৰা লোন বা রূপ চুৰ কৰি আনিমইক নে? আমায় কোনোএ ডাক ননা নাই । ডোমায় দাসবিলাকৰ মাজত জাব হাতত ডাক পোআ জাই, সি মবোক, আক আমিও ডাকবিয়াৰ বন্দি হম ।

সিবিলাকৰ কোনোএ ডাক ননা জেন ভবাব নিমিতে এই কথা কলে ।

ভেতিয়া সেই বন্দিএ কলে, ন হই, এনে ন হব; জাব হাতত বাটি পোআ জাই ডাক বধ কৰা ন হৈ, অকল ডাকবিয়াৰ বন্দি হব লাগিব, আক আনবিলাক নিৰুঁসি হৈ ঘৰলৈ জাব ।

ভাব পাচে বন্দিএ সিবিলাকৰ জোলোদ্ধা প্ৰেলিটলৈ কোআত গাই পতি মেলিবলৈ ধৰিলে । এই রূপে সি বহুটোৱে পৰা সফটলৈকে জোলোদ্ধা মেলি চাই, সেলত বেনিৰামিনৰ জোলোদ্ধাত বাটি পালে । তাতে সিবিলাক আটাৱে সেই বাটি ভাব জোলোদ্ধাত পাবৰ দেখি বৰ বিস্ময় মানিলে ।

বেনিৰামিনে সেই রূপৰ বাটি চুৰ কৰা নাই, অকল য়োচেৰ বন্দিএ সিবিলাকৰ জোলোদ্ধাত সহ ভবাই দিওতে বাটিকো দিছিলে, ইয়াক ডোমোলাকে জানা ।

সেই বন্দিএ বেনিৰামিনত কলে, বোলে, ভুমি মোৰ লগতে মোৰ অধিকাৰৰ ওচৰলৈ উভতি জাহা । সি ঠেওক ঘৰলৈ জাব বো-অবাক বন্দি হবৰ নিমিতে লৈ গৈছিল, ডায়েকবিলাকক হলে ঘৰলৈ জাব দিছিলে ।

সিবিলাকে বেনিৰামিনক এৰি জাব নে? সিবিলাকে বুলিলে, ন হই, আমিও আমায় ভাই বেনিৰামিনৰ লগতে আকও উভতি জাওইক ।

সিবিলাকে বেনিৰামিনক প্ৰেম কৰি মুখতে

অকলে এৰি জাবলৈ ইচা ন কৰিছিল, তাকে ডোমোলাকে দেখিচা ।

সিবিলাকে আপোনা আপোনা গাখত ভবা দি বন্দিৰ পাচে পাচে য়োচেৰ ঘৰলৈকে আহিল । সিবিলাকৰ মন লোকেৰে বিদ্যি গল, লাক জাওতেও বাটত কান্দি গৈছিল ।

সিবিলাকৰ কাৰন য়োচেৰে ঘৰত বৈ আছিল । বেনিৰামিনক কি আনি বন্দিটো বান্ধিব, এই ভয়েৰে ডায়েকবিলাকক বহুত কান্দি কান্দি আকও ঠেওলৈ উভতি অহা দেখি য়োচেৰে বৰ আশঙ্ক পাইছিলে । তাতে ডায়েকবিলাকে বেনিৰামিনক অধিক প্ৰিতি কৰিচে, ইয়াকে য়োচেৰে এতিয়া প্ৰমাণ পালে ।

সিবিলাকে য়োচেৰক দেখিলতেই মাটিত পৰি প্ৰনাম কৰিলে ।

ভেতিয়া য়োচেৰে অতি খজাল তাত দেখাই সিবিলাকত কলে, তইতে কির এনে কবয় কৰিলি? য়িহুদাই বেনিৰামিনক নিৰাপদে আনিম বুলি নিজিক অধিকাৰ কৰিছিলে, তাক ডোমোলাকে সুঁঅৰিচা নে? এই হেতুকে য়িহুদাই ঠেওক খেমা কৰিবলৈ য়োচেৰক নিবেদন কৰিলে ।

য়িহুদাই বেনিৰামিনে বাটি নিয়া নাই বুলি কলেও কত মানিব, ইয়াকে জানি অকল য়োচেৰে ঠেওক জিহত ক্ৰিপা কৰিব, এনে নিবেদনহে কৰিলে ।

আক য়িহুদাই কলে, আমি আপোনাৰ কি উত্তৰ দিম? ইহুৰে ডোমায় দাসবিলাকৰ অধৰম প্ৰকাশ কৰিলে; দেখোক, আমি আক জাব হাতত বাটি পালে, সেই আটাইবিলাক ডোমায় দাস হ'লোঁ ।

তাতে য়োচেৰে কলে, ন হই, আটাইবিলাক বন্দি হব নে লাগে, জাব হাতত বাটি পোআ হৈচে, অকল সেয়েহে মোৰ বন্দি হব, কিন্তু ডোমোলাকে কুলসে পিতাবৰ তলৈ জোআ ।

ডায়েকবিলাকে বেনিৰামিনক বন্দি হব । নিমিতে এৰি জাই নে নে জাই, ইয়াকে য়োচেৰে চাব বুজিছিল ।

ভেতিয়া য়িহুদাই য়োচেৰৰ ওচৰলৈ গৈ বৰ

শ্বেদ ঘরের বেনিয়ামিনক খেমা কহিবলৈ নিবেদন কহিলে।

আহু কলে, যে দেহতা, আপোনালৈ কাৰো বজাৰ নিচিনাকৈ ভাই কৰোঁ; কিন্তু আপোনাৰ যদি শ্বেদ মুঠে, তেন্তে মই বন্দীএ কিছু নিবেদন কৰিব খোজোঁ। আমি প্ৰথমে সহ কিনিবলৈ আহোঁতে, আপুনি আমাক ভোমোলাকৰ বাপেৰ নাইবা ভায়েৰ আচে নে, ইয়াকে দেহতাই সুধিছিলে; তাতে আমি আপোনাত কলোঁ, আমাৰ পিত্ৰি আচে, তেঁও বুৰা, আৰু তেঁওৰ বুৰা কালৰ এটি সহ পুত্ৰ আচে, তাৰ ভায়েক মৰিল, সিহে অকল তাৰ মাকৰ পুতেক আচে, এই নিমিত্তে বাপেকে তাক চেৰেহ কৰে। পাচে তাক আনি, আমি আপোনাক দেখুৱাব লাগে বুলি আপুনি আমাক কৈছিলে। তেতিয়া আপোনাক কৈছিলোঁ, সি বাপেকক এবিৰ নোআবে, কিয়নো সি তেঁওক এৰি আহিলেই তেঁও মৰিব। তাতে আপুনি আমাত কৈছিলে, বোলে, ভোমোলাকৰ লগত সহ ভায়েৰ নাহিলে ভোমোলাকে মোৰ মুখ আৰু দেখিবলৈ নে পাক। পাচে ভোমাৰ এই দাসবিলাক পিত্ৰিৰ ওচৰলৈ গৈ তেঁওক আপোনাৰ এই আটাই কথা কলত পিত্ৰিএ আমাক কলে, ভোমোলাকে পুনৰাই গৈ আমাৰ নিমিত্তে কিছু সহ কিনি আনোঁগৈ। তাতে আমি কলোঁ, জাব নোআৰোঁ; যদি সহ ভাইক আমাৰ লগত পঠিওআ, তেন্তে আমি জাম; কিয়নো সহ ভাই লগত ন গলে আমি সেই অধিকাৰৰ মুখ দেখিবলৈকো নে পাম। তাতে আমাৰ পিত্ৰিএ কলে, মোৰ সেই ভাৰ্য্যাৰ পৰা দুটি লৰা মাথোন হৈছিল তাক ভোমোলাকে জানা; সিহঁতৰ এটি গলত মই কলোঁ, সি তালুক বা সিহঁতৰ জন্তৰ নোআৰাই তোধৰ তোধৰ হল, তেতিয়াৰে পৰা মই তাক আৰু দেখিবলৈ নে পালোঁ। এতিয়া মোৰ ওচৰৰ পৰা ইয়াক লৈ গলে, ইয়ালৈকো যদি কিবা আপদ ঘটে, তেনে হলে ভোমোলাকে মোৰ এই পকা হুলিবাৰ লোকতে পৰলোকলৈ পঠাব।

তেতিয়া মই এই লহাক কুলে আনিম বুলি পিত্ৰিৰ আগত অজিকাৰ কৰিছিলোঁ। এতিয়া সি ন হলে মই ঘৰলৈ জাব নোআৰোঁ। মই যদি তাক বি নিয়াটৈ জাঁও, তেন্তে আমাৰ পিত্ৰিক মিথ্যা হোআ দেখিলগৈ। এই হেতুকে মই নিবেদন কৰোঁ; এই ডেকাৰ মলনি মোক আপোনাৰ দাস কৰি ৰাখোক, কিন্তু এই ডেকাক ভাইবিলাকে নৈতে বিদাই দিওক। কিয়নো মোৰ পিত্ৰি দুখতে মিথ্যা হোআ মই সহিব নোআৰোঁ।

এই ৰূপে কোআত যিহঁদাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ ন হই নে? তেঁও জে স্বৰূপকৈ তেঁওৰ ভায়েক বেনিয়ামিনক আৰু বুৰা পিত্ৰিক প্ৰেম কৰি চিলে ইয়াকে এতিয়া যোচেকে দেখিলে।

তেঁও কোন, ইয়াকে যোচেকে এতিয়া তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক চিনাকি দিব, আৰু নিবিলাকৰ অপৰাধো খেমা কৰিব।

যোচেকে কান্দিব লগিয়া হলতো তেঁও আগৰ দৰে সেই খোঁটালিৰ পৰা আন চাইলৈ ন গল; কিন্তু তেঁও আটাই বন্দীবিলাকক খোঁটালিৰ পৰা ৰাজ হবলৈ কৈ, ভায়েকবিলাকে নৈতে তাতে অকলে থাকিল। পাচে তাত আৰু আন কোনো ন থকাত যোচেকে ভায়েক বিলাকৰ আগত চিনাকি দিবলৈ ধৰিলে তাতে বাহিৰত থকা বন্দীবোৰেও তাক সূনা লৈকে তেঁও ইমান বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে।

সেই যোচেকে আপোন ভায়েকবিলাকত কলে, মই যোচেক; মোৰ পিত্ৰি আজিলৈকে জিয়াই আচে নে?

কিন্তু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে এই কথাত সন্তোষ পাইছিল নে? ন হই, নিবিলাকে ভাইৰ কাৰনে তেঁওক উভৰ কৰিব নোআহিলে, আৰু ওচৰলৈ আহিবলৈকো সাহ নে পালে।

যোচেকে নিবিলাকক ভাই দেখুআবলৈ ইচ্ছা কৰা মাই; কিন্তু তেঁও নিবিলাকৰ ডিঙিত ধৰি চুমা দিবলৈহে ইচ্ছা কৰিছিলে।

নিবিলাকে তেঁওক বেচাৰ কাৰনে যোচেকে নিবিলাকৰ ঘন নিবানন্দ হোআ দেখি সন্তোষ কহিবলৈ জড়ন কৰিলে।

য়োচকে কলে, ভোমোলাকে মোক এই ঠাইত বেচাব কাৰনে সোক আৰু বেজাৰ ন কৰিবা, কিয়নো প্ৰান বাধিবৰ নিমিত্তে ইহবেহে ভোমোলাকতকৈ আগেয়ে মোক পাঁচিলে।

এই হেতুকে ভোমোলাকে নিষ্পে গৈ পিজ্জিত এই ৰূপে কোআগৈ, ভোমাৰ পুত্ৰ যোচকে এনেকৈ কৈ পঠাইচে, বোলে, ইহবে মোক আটাই মিচৰ দেশৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিচে: ডুমি মোৰ ওচৰলৈ বেগাই আঁহা, পলম ন কৰিবা। দেখা, এই কথা মই আপোনাৰ মুখে কলোঁ, তাকে ভোমোলাকে আৰু বেনিয়ামিন ভায়ে আপোন চকুৰে দেখিলা। এই হেতুকে ভোমোলাকে এই মিচৰ দেশত মোৰ ঐহৰ্জ, আৰু জি জি দেখিলা, সেই সকলোকে মোৰ পিজ্জিক কৈ নিষ্পে তেঁওক এই ঠাইলৈ আনিবা। পাচে যোচকে আপোন ভাই বেনিয়ামিনৰ ডিজ্জিত ধৰি কান্দিলে, আৰু বেনিয়ামিনেও তেঁওৰ ডিজ্জিত ধৰি কান্দিলে। আৰু যোচকে আন ভায়েকবিলাককো চুমা দি সিবিলাকে সৈতে কান্দিলে; তেতিয়াহে তেঁওৰ ভায়েক-বিলাকে তেঁৱে সৈতে আলাপ কৰিবলৈ ধৰিলে।

যোচকে সিবিলাকক নিচইকৈ ধেমিচে আৰু সকলো মনেৰে প্ৰেমা কৰিচে বুলি জানিলে। সিবিলাকে এনে মৰম পাম বুলি আশা কৰা নাই, সেই হেতুকে সিবিলাকৰ দুট কৰমৰ নিমিত্তে অধিক অসন্তোষ কৰিলে।

ভোমোলাকে দেখিচা, যোচকে সিবিলাকৰ দুট বডাও নেবা মানে, আৰু সম্পূৰ্ণ ৰূপে ধেম হোআ নে পালে মানলৈকে সিবিলাকৰ মনত আনন্দ ন কৰালে।

আমাৰ পাপৰ কাৰনে আমি স্বৰূপকৈ ধেম পালৈ, জি জন প্ৰভুএ আমাক ধেমা কৰে, সেই প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ নিচিনা যোচকে কেনে ধেমাতকৈ হৈছিল! জি জনিএ তেঁওৰ চৰন চকুৰ লোএৰে ধুলে, আৰু মূৰৰ চুলিৰে মচিলে সেই দুখিৰা জিৰোজাক তেঁও কেনে ৰূপে ধেমা কৰিলে, তাক ভুমি সোঁজবাজোন। তাই পাপৰ নিমিত্তে ধেম পোআত খ্ৰিষ্টে তাইক ধেমা কৰিলে। মোক প্ৰিয় লৰাটাই, ভো-

মোলাকেও জি পাপৰ কাৰনে ধেম পোআ, তেঁতে খ্ৰিষ্টে ভোমোলাককো ধেমা কৰিব।
ক.

বৰধূনৰ আখ্যান।

Course of Rain.

কিহু বছৰৰ আগেয়ে কলিকতা নগৰত একৰ চাহাবে ইকুলত চাতৰবোৰক পৰীওঁতে, কিতাপৰ ভিতৰৰ কোনো এক পাঠত বৰধূন দিয়াৰ বিষয়ে কথা পালে। তাতৈ চাহাবে এটা চাতৰক সুধিলে, বৰধূন নো কি?

তাতৈ চাতৰে কলে, জি পানি মেঘৰ পৰা পৰে, তাকে বৰধূন বোলে।

প্ৰশ্ন। জি পানি মেঘৰ পৰা পৰে, সেই পানি মেঘে কৰে নে?

উৎ। ন হই চাহাব, মেঘে পানি কৰিব নোআৰে।

প্ৰশ্ন। তেঁতে এই পানি কি ৰূপে হল?

উৎ। চাহাব, ভুমি নো নে জানা নে, আ মাত জে সুধিচা?

প্ৰশ্ন। হই, মই জানিচোঁ; কিন্তু ভুমি জানা নে নে জানা, ইয়াকে বুজিবৰ নিমিত্তে-হে সুধিচোঁ।

উৎ। পাচে সেই লৰাই কিহু অহঙ্কাৰ কৰি বুলিলে, বাক, তেঁতে বৰধূনৰ জি কাৰন তাক মই চাহাবত কৈও। ইজ্জৰ বাহন এৰা-বত ইতিএ সুঁৰ মেলি সাগৰ বা মহাবৰৰ পানি আকাশ মণ্ডললৈ তোলে, তাতৈ বাহুব কোবত নিচৰি হৈ সেই পানি সকলো জগতত পৰে, আৰু মাসুহে জি মেঘৰ গৰ্জন আৰু চোৰেকনি সূনে, সেয়ে সেই মহা বাহুব গতিৰ লবন মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে গৰ্জে।

প্ৰশ্ন। হই নে! মই আগেয়ে বৰধূনৰ এনে কাৰন সূনা নাই; কিন্তু হে লৰা, ভুমি ইয়াৰ কি প্ৰমাণ দিব পাৰা?

উৎ। আগেয়ে গুৰুৰ ঘৰত লিখা পৰী নিকোঁতে গুৰুএ আমাক বৰধূনৰ বিষয়ে এই ৰূপে লিখাইছিল।

প্ৰশ্ন। বৰধূনৰ পানি এই দৰে হই বুলি

জোয়ার গুরুএ কেনেকৈ জানিলে? ইজ্জৰ ইতি
জোয়ার গুরুএ কেতিয়াবা দেখিছিলে নে?

উৱ। ন হই চাহাব, ইজ্জৰ ইতি কোনেও
দেখিব নোআবে, কিয়নো মেখে চাকি থই,
আৰু এক মতান্তৰ এই মনুষ্যৰ চকুৰে এক
জোজন, অৰ্থাত এপৰৰ দূৰহে দেখিব পাৰে;
কিন্তু ইতিএ এক লখ্য জোজনৰ ওপৰত পা-
নি তোলে, তাতৈ মানুহে দেখোক চাৰি দেৱ-
জাৰো চকুৰ আগোচৰ।

প্ৰৱ। যদি সেই এবাৰতকৈ দেখিব নো-
আবা, তেন্তে পানি তোলা এবাৰত আচে বুলি
কেনেকৈ জানিলা?

উৱ। আমাৰ সন্তত এই কথা লিখা আচে
দেখি এয়ে স্বৰূপ, ইয়াকে গুরুএও জানি আ-
মাকে লিখাইছিল।

প্ৰৱ। ইংৰাজি দেশত আমাৰ গুরুএ বৰ-
খুনৰ কাৰন আমাক বেলগে ৰূপে লিখাই-
ছিল, আৰু তাক ভোমোলাকে সুনিবলৈ ইচা
কৰা নে?

উৱ। তাতৈ সকলো চাতৰবোৰে একে
মাত্ৰেবে কলে, হই হই চাহাব, আমিও সুনিব
ধোঁৱোঁ।

প্ৰৱ। পাচে চাহাবে বুলিলে, তেন্তে সূনা;
তাত বাহোঁতে চকুৰ পৰা ভোমোলাকে কিবা
উঠি থকা দেখা নে?

উৱ। হই চাহাব, ধুঁআ ওলাবৰ দেখোঁ-
ইক।

প্ৰৱ। তপত ভাতৰ ওপৰত চাকনি দিলে,
পাচে সেই চাকনি সুকানে থাকে নে?

উৱ। ন হই, সেই চাকনিৰ তল ফাল ভিত্তি
থকা দেখি।

প্ৰৱ। কি কাৰনে চাকনি ভিত্তি, তাক ভো-
মোলাকে কৰ পাৰা নে?

উৱ। আমাৰ মনেৰে সেই ভাতৰ চকুৰ
ভাপেৰেই চাকনি ভিত্তি।

প্ৰৱ। তেতিয়া বৰকৈ ভিত্তি, সেই পানি
সবাই চাকনিৰ লাগি থাকে নে?

উৱ। ন হই চাহাব, টোপা টোপে ভল-
লৈ পৰে।

প্ৰৱ। জি ভাপে চাকনি তিয়াই, সেই ধুঁআ
কৰ পৰা আহে, তাক কৰ পাৰা নে?

উৱ। ভাতৰ পানিৰ পৰা হই।

প্ৰৱ। পানিৰ পৰা ভাপ ওলোআৰ কা-
ৰন কি?

এই কথাৰ উত্তৰ লিহঁতে একো দিব নো-
আবিলে।

প্ৰৱ। তাতৈ চাহাবে সুধিলে, টোচা পানি
এবাটিৰ পৰা ভাপ উঠে নে?

উৱ। আমাৰ মনে জানিচোঁ, উঠিব নে
পাই চাহাব।

প্ৰৱ। জুইৰ ওপৰত ধোআ চকুৰ পানি,
আৰু বাটিৰ পানিৰ মাজত কি ভেদ?

উৱ। বেলগে চাহাব, চকুৰ পানি তপত,
বাটিৰ পানি টোচা।

প্ৰৱ। বাক, যদি পানি তপত হোআৰ কা-
ৰন জুই, তেন্তে সেই জুই ভাপৰ কাৰনো ন
হই নে?

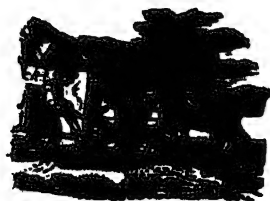
উৱ। তেতিয়া সকলো চাতৰে মাত লগাই
কলে, হই হই, এতিয়াহে আমি বুজিচোঁ,
ভাপৰ কাৰন জুইহে।

প্ৰৱ। বাতিত বৰকৈ বৰখুন আনিলে, সূজ
ওলালে মাটিৰ ওপৰৰ পৰা কিবা উঠা দেখা
নে?

উৱ। হই, সবহকৈ কুঁআলি উঠা দেখি।

প্ৰৱ। বাক, জি দৰে চকুৰ তপত পানিৰ
পৰা ধুঁআৰ নিচিনা ভাপ উঠি, পাচে চাক-
নিৰ লাগি নে থাকি টোপা টোপাকৈ পৰে,
সেই দৰে ভিত্তি মাটিৰ পৰাও বেলিৰ ভা-
পত পানি কুঁআলি হৈ উঠি টোচা বায়ুত লাগি
মেঘ হৈ জাই, পাচে সেই ভাপ গধুৰ হলত
পানি টোপা টোপে ভললৈ পৰে। ইং-
ৰাজি দেশৰ গুরুএ আমাক বৰখুনৰ এই কা-
ৰন লিখালে।

হ.

জন্তুবোৰক আমি জি ৰূপ বেৱহাৰ
কৰিব লাগে তাৰ কথা ।

Kind treatment of Animals.

এই জগতত বেজ, পোক, পৰুয়া পিপৰা, মাখি আদি সৰু অহিংসক জন্তু অনেক আছে । কোনো কোনো লোকে এনে সৰু জন্তুবিলাকক দেখিলে, তেতিয়া জাতনা দিএ নাইবা মাৰে । আমি এনে জন্তুক খৰি নিতুব বেৱহাৰ কৰিবলৈ অনুচিত, কিয়নো জি কোনো জন্তু হওক, তাক অকাৰনে দুখ দিয়া বৰ মন্দ স্বভাও । সৰু জন্তুক নিতুব বেৱহাৰ কৰাটোএ ক্ৰমে ক্ৰমে আমাৰ চুবুৰিয়ালকো আমাক নিতুব বেৱহাৰ কৰিবলৈ নিয়াই; তাতে লাহে লাহে আমাক বৰ মন্দ কৰম কৰাবলৈ প্ৰবৰ্তাই । জেতিয়া এনে সৰু জন্তুবোৰক দুখ দিবলৈ বা মাৰিবলৈ আমাৰ মন জাই, তেতিয়া আমি এনে বিবেচনা কৰিব লাগে; কেনেকৈ আমি এই সৰু জন্তুক দুখ দিবলৈ বা মাৰিবলৈ খুজিচোঁ, তেনেকৈ যদি আমাতকৈও কোনো এজন ভাঙ্গৰে আহি, আমাকো দুখ দিএ নাইবা বধ কৰে, তাতে কেনেকৈ আমি ভাল পাম ।

গৰু, ঘোঁৰা, কুকুৰ আদি জি কোনো জন্তু হওক, যদি আমাৰ উচিত বেৱহাৰলৈ নাইবা

আনন্দৰ কাৰনে পোৱোঁ, তেন্তে আমি নিইতৰ প্ৰতি ভাল বেৱহাৰ কৰিবলৈ উচিত । ধাবলৈ, আৰু ৰাখিবলৈ উচিত উপাই দিব লাগে, আৰু নিইতৰ সজ্জিতকৈ কাম বহীতক কৰাৰ নে লাগে ।

ঘোঁৰা বা গৰু আদি পহু অতি ধৰতৈ খোজ কৰিবৰ কাৰনে যদি আমি নিইতক কোৱাও তেন্তে ই বৰ বিসম কথা । কিয়নো সেই জন্তু কি জানি নিৰ্বলি হোআত ধৰতৈ খোজ কাৰিব নোআৰে; কোনো প্ৰয়োজনত লাগিলে জন্তুক মৰা এয়ে অনুমতিৰ জোগ্য; কিন্তু জন্তুক মাৰোঁতে তাক অকাৰনে দুখ দি থকা অনুচিত; সকলোএ আপোনাৰ জন্তুত মৰমিয়াল হব লাগে ।

বিত্তোপদেশৰ ১২ আখ্যাৰ ১০ পদত এই ৰূপে লিখা আছে; ধৰ্ম্মি লোকে আপোনাৰ জন্তুৰ প্ৰানৰ প্ৰতিও চেনেহ কৰে; কিন্তু পাপি লোকৰ দায়াই নিতুব ।

ব. ন.

বঙ্গাল দেশৰ বৰিচাল জিলাৰ একাল ।

Famine at Barisal.

বঙ্গাল দেশৰ বৰিচাল জিলাৰ পৰা এতিয়া বৰ দুৰ্ভিক্ষা হোআৰ বাত্ৰা আহিচে বোলে, হিন্দু, মচলমান, আৰু জি পোন্ধৰে সখিষ্টিয়ান লোক তাত আছে, এই সকলো লোকৰ নিমিতে ক্ষীভূত পাদুৰি পেইজ চাহাবে পত্ৰ লিখি উপকাৰ খুজি জনাইচে । জোআ বচৰ সেই জিলাৰ উত্তৰ আৰু পশ্চিম ভাগৰ মানুহৰ খেতি পানিএ মাৰিলে, এই নিমিতে অনেক দিনৰ পৰা দুখত আছিল; কিন্তু আগষ্ট মাহত কিছু সহ কৰিব পাৰোঁ বুলি হেজাৰ হেজাৰ বায়ত লোকে কটিয়া সিঁচি তালৈ বাট চাই আছিল; কিন্তু আগৰ মৰে এই বেগি বৰখুনৰ পানি হোআ নাই, বহুৰ ভাপ অতি টান হল, এই হেতুকে আগষ্ট মাহৰ খেতিও গুচিচে । এতিয়াই হেজাৰ হেজাৰ মানুহ ধাবলৈ নে পাই ভোকতে প্ৰাই মৰিচে; আৰু দুই তিনি মাহৰ আগৰে পৰা অনেক অনেক মানুহে মৃত্যু বন আৰু কোমোৰা ধায়েই জিয়াই আছে । সেই জি-

সকল আনন্দ সম্বন্ধে হলে রূপ টাকাল পাঁচ
জোৰ ধান পাই, কিন্তু এতিয়া হলে কথমপি-
য়ে ১৥ ডেৰ মোৰ ধান পাই। আৰু তাত
একে চাকৰি কৰম পাবলৈ নাই, অনেক
অনেক ভাল মানুহে কাম কৰিবলৈ বৰ ইচ্ছা
কৰিও একো কাম নে পাই বহি থাকি; আৰু
লিহঁতৰ ঘৰক বাপেক, লৰা চোআলি ধাবলৈ
নে পাই ভোকতে কল মলাই মৰা দেখিব
লগা হ'ল।

ভাত থকা খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকৰ দুখ
বেছি, স্নিহুত পাদুৰি পেইজ চাহাবে কলিকতা
আদি আন আন ঠাইলৈকো পত্ৰ লিখি এই
সকলো দুখৰ কথা জনালত, সিবিলাকৰ উপ-
কাৰৰ নিমিত্তে চান্দা কৰি ২০০০ টকা ধন ভুলি
পঠালে। সেই ধন পাই, স্নিহুত পেইজ চাহা-
বে এই কথা লিখি বুলিচে, বোলে, ভোমোলাকে
জি উপকাৰ পঠাইছিল, তাকে লোকবিলাকৰ
মাজত বিলাই দিয়াৰ সময়ত যদি ভোমোলাকে
সাধ্যান্তে থকা হলে, তেতিয়া সকলোৰে আ-
নন্দেৰে প্ৰকুলিত হোআ মুখ দেখিবলৈ পালা-
ইতেন। এই দান পাই উপকাৰ পঠোআ-
বিলাকৰ উপকাৰ জানি, সকলোএ হেজাৰ হে-
জাৰ নমস্কাৰ জনাই পঠাইচে।

সেই দানেৰে বিধৱা, মাউৰা লৰা চোআ-
লি, আৰু নৰিয়াবিলাকৰ আমি প্ৰথমে উপ-
কাৰ দিলোঁ; তাৰ পাচে জিবিলাক নিচয়ে
দৰিদ্ৰ সিবিলাকক, আৰু জিবিলাকক অলপ
দিলেই আপোনাৰ উপকাৰ আপুনি কৰিব
পাৰে, এনে লোকক উপকাৰৰ দান বিলাই
দিবোঁ। এই ৰূপে দান বিলাই দিয়াৰ পাচে
আমি লোক সমূহবিলাকত কলোঁ, যদি ভো-
মোলাকে পাচি খৰাহি সাজি বেচা, তেন্তে ভো-
মোলাকৰ উপকাৰ হ'বৰ হেতুকে আমি কিমি
লম; আৰু যদি এস সৰু নাও সাজিব পাৰা,
জাকো আমি কিমি লম; তাতো ভোমোলাকৰ
আপোন আপোন উপকাৰ হ'ব। আমি লোক-
বিলাকত আৰু কলোঁ, যদি জিবিলাকে আপো-
নকে আপুনি উপকাৰ কৰিবলৈ পৰিস্ফুট
কৰি থাকে, তেন্তে আমিও সিবিলাকৰ দুখত

উপকাৰ কৰিম। কিন্তু সেই নাও সিবিলা-
কৰ পৰা কিমি লৈ সিবিলাককে দিব। কাৰন
বৰিচালত থকা লোকৰ স্বৰে স্বৰে নাও ন হলে
কোনো ঠাইলৈ অহা জোআ কৰিব নোআবাত
কৰম ন চলে।

মই এতিয়া হিন্দু মচলমানাবলাকৰ দুখিহা-
বোৰক দান বিলাই দিবৰ নিমিত্তে হাতত ৪
৫ স টকা লৈ গাঁৱলৈ গৈচোঁ।

লুংচাং নামে এটি নগা লৰাৰ কথা।

Death of Lungsang a Christian Naga Youth.

সিৰসাগৰ জিলাত থাকোঁতা ওপৰৰ নামেৰে
নগা লৰাটি ১৮৫১ সঁকৰ ৭ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে
প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম প্ৰমা-
নিক পাই গ্ৰাহ্য কৰিলে। সেই কালৰে
পৰা খ্ৰিষ্টৰ ধৰমত অতি উচাহি আৰু বিশ্বাসি
হৈ চলি আছিল। তাৰ আচাৰ বেৰহাৰত
কোনো দোষ পোআ ন গল, কিন্তু সকলোৰে
আগত সি এটি উত্তম আৰ্হি দেখাওতা হৈছিল।
সি খ্ৰিষ্টিয়ান হোআৰ পূৰ্বে অতি খল্লাল স্বভাও
আছিল, তাৰ জাতি মানুহৰ ভেঁনে ক্ৰুৰ স্বভাও,
তাৰো ভেঁনে স্বভাও আছিল; কিন্তু খ্ৰিষ্টত
আসুই লোআ মাত্ৰকে সকলো দুষ্ট স্বভাও
আৰু কৰম ত্যাগ কৰি, অতি নম্ৰ আৰু কোমল
স্বভাও ৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধিলে। তাৰ প্ৰাৰ্থনা অতি
সোআদ, আৰু বহু দিনিয়া ধৰমি লোকৰ দৰে
তাৰ মুখৰ পৰা গিয়ান ৰূপ মধুৰ বচন
ওলাই। জেনেকৈ তাক দায়ালু ইয়ৰে হাবিৰ
মাজৰ পৰা উলিয়াই আনি অনন্ত পৰিজ্ঞানৰ
পথ দেখালে, সেই ৰূপে তাৰ জাতি লোককো
জেন পৰিজ্ঞানৰ স্বৰূপ গিয়ান দিব, ইয়ালৈ
তাৰ বৰ ইচ্ছা আছিল, আৰু তাৰ কাৰনে
ইয়ৰৰ আগত সি চকুৰ লোএৰে বহু প্ৰাৰ্থনা
কৰিলে। ইয়াতে জানিচোঁ, তাৰ সেই প্ৰাৰ্থনা
ইয়ৰে কোনো দিনত অৱশ্যে সিধি কৰিব।

এই লৰাটি মাহ চাৰেকৰ আগৈএ কোনো
বিসেস কৰমৰ নিমিত্তে আপোনাৰ গিয়াতি বহু
থকা নগা চাঙলৈ গৈছিল, তাতো তাৰ কৰম
সিধি হ'ল নে ন হ'ল, তাক ক'ব নোআবোঁ;

কিন্তু অল্প কালৰ আগলৈ ডাৰ কোনো কোনো চিৰাকি বগা আহি এই বাজা কলে, বোলে, জু-চা-জি গাঁৱত আছিল, সেই গাঁৱৰ বগাক আন চাকৰ বগাই আহি বাতি বহু মানুহক কাটিলে, আৰু সেই কালত তাৰ জৰ হোআত পলাৰ নোআবাত তাকো কাটি তাৰ মূৰ লৈ গল, অকল গাঁৱি জোধৰহে পালে । এই অসন্তোষৰ বাজা সুনি, আমি বৰ দুখ সন্তাপ পাইচোঁ । তথাপি জি ঠাইত বন বিগুহ আদি সৰু আৰু ন হব, এনে ইহবৰ ওপৰ পৰম সুখৰ খানত সোমাল, তাতে এতিয়াৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে আপোনাৰ প্ৰিয় প্ৰভুৰ মুখ দেখি তেঁওৰ স্তুতি কৰি আনন্দে থাকিব ।

The Prize! The Prize!

“জিবিলাকে বড় সালত লৰ মাৰে, সেই আ-টাইবিলাকে লৰ মাৰিলেও অকল এজনেহে বঁটা পাই, ইয়াক ভোমোলাকে নে জানা নে? ভো-মোলাকেও জেন পোআ, সেই ৰূপে লবিবা । নিইতে বিনাসি কিবিটি পাৰলৈ তাকে কৰে; আমি হলে অৰিনাসি কিবিটি পাৰলৈহে তাক কৰোঁ ।”

—ন. ল. ক.

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events.

জুলাই মাহৰ ৮ তাৰিখে স্ত্ৰী নিধি লিৰাই কলোএল আৰু স্ত্ৰী মতি ইলাইআ নটিমনি ওআৰ্ণ, ইবিলাক দুইবো প্ৰিকিৰান বিধিৰে আৰু কল্পানিৰ নতুন কাছুন মতেও বৰ্ণাও জি-লাত বিবাহ হল; স্ত্ৰীকৃত পাচুৰি কসৰ্ণ গ-হাৰে বিবাহ দিএ, স্ত্ৰীকৃত কাছান বটলৰ গ-হাৰ বিবাহৰ বেজেক্টাৰ ।

মান দেশৰ মিলন হোআৰ বাজা ।

Peace with Ruamah.

জুলাই মাহৰ ২২ তাৰিখে হাজুন বগবৰ পৰা ভেনাচেৰিম নামে ভাপ জাহাজ কলিকতালৈ আহি, মান দেশৰ মিলনৰ এই বাজা আনি-লে । পেগু আদি মান দেশৰ জি জি ঠাই কম্পানিএ নৈক ললে, আৰু বিনেসকৈ জি ঐহাৰতি নদিএ দি সকলো বেছা বেপাৰৰ নাও মান দেশৰ উত্তৰ ভাগ জি বাজধানি আৱা নগৰ, তালৈ গৈ আটাই লোকৰ আ-হাৰ আদিৰ বস্ত্ৰ দিএ, সেই নদিৰ বাট কম্পা-নিৰ বনুআ জাহাজে তেঁটি ধৰাত কোনো বে-হেৰুআ লোক বাজ ধানিলৈ জাব নোআবাত, সেই ঠাইত অভিসই দুৰ্ভিক্ষা হল । তাতে চাউলৰ মেনত ৮ টকা হৈছে, আৰু মানুহে খাবলৈ নো পোআত দুখ পাই সবিল খিন হৈ উঠিব নোআৰ অনেক বিধ ৰোগ বাৰ্হি গৈছে । এই মহা দুৰ্ঘটনাৰ কাৰনে মান বজাই কম্পানিৰ পৰা মিলনৰ ইচা জনাই পঠালে । মান দেশত চপা এখন লম্বাদ পজতো প্ৰকাশ কৰিছে, বোলে, কম্পানিৰ জি জি মানুহ সি-ইতে বনত খৰি বন্দিকৈ নিচিলে, সেই আটা-ইকে মান লোকে ওভোভাই দিলে । আৰু কম্পানিএ জি দেশ ললে, সেই সকলো দেশ এতিয়াৰ পৰা কম্পানিৰ অধিন হৈ থাকিব, তাৰ ওপৰত মান লোকৰ একো সক্তি আৰু নে থাকে ইয়াকে বুলি অজিকাৰেৰে নিৰন্ত্ৰ কৰিছে; আৰু দুয়ো দেশৰ মাজত মিজ্ৰতা ভাৱে বেছা বেপাৰৰ কৰম জেন চলিব পাৰে, এই ৰূপ মিলন হবলৈ কম্পানি বাহাদুৰৰ আ-গত নিবেদন জনাইচে ।

স্ত্ৰী স্ত্ৰীকৃত গবৰ্ণৰ জেনবেল বাহাদুৰে সেই ৰূপে মিলনৰ কথা প্ৰকাশ কৰা হলেও তথা-পি মান দেশৰ ভিতৰত বহু লেনা লেনাপতি থৈ বনৰ সামঞ্জি থাকিব; কিয়নো মান লো-কৰ পূৰ্বৰ আবিধান তেঁওৰ মনত আছে । এই মিলনৰ বাজা সুবাত আমি আনন্দ পাইচোঁ, কিয়নো বৰ হৈ থাকিলে বহু লোকৰ প্ৰাণ-মতি হই ।

১৮৫২ সনক কলিকতা পুলিচৰ বিপৰ্চ।

Report of the Calcutta Police for 1852.

কলিকতা নগৰত সেই বছৰত চোৰ ডকাইত আদি সকলো বিধৰ ১৬৬৪ জন জগৰিয়া ধৰা পৰিছিল; তাৰে বিচাৰ কৰি জগৰ পোআ ১১৭০ জন পালে, আৰু ৪৮৪ জনৰ জগৰ নে পাই মুকলি কৰি দিলে। জিৰোৱক জগৰিয়া পালে সিহঁতৰ মাজৰ ৬ জনৰ গাত বধ কৰাৰ জগৰ পৰিল, অকল এটাকহে অগ্যান ৰূপে ৰখিলে। খুন কৰা ৭ টা কিলি কৰা ৪ টা, ঘৰত জুই লগোআ এটাও নাই, সিদ্ধি ধনা চোৰ ১৭, আৰু পঞ্চাস টকাটকৈ অধিক ধনৰ চোৰ ৬৬, পঞ্চাস টকাটকৈ কম ধনৰ চোৰ ৮৪০ জন, নদিৰ ওপৰত চুৰ কৰা ৫০ জন, জালচাজি কৰাৰ কৰা লোক ৮। চুৰ কৰা সকলো ধন সম্পত্তিৰ মূল্য সৰ্ব মুঠে ১,৪২,১৬৩ টকা। অন্য ৩ পাই; কিন্তু তাৰ মাজৰে চোৰৰ হাতৰ পৰা পোআ ধন ১০১, ১৮২ টকা ৬৮/ অন্য ৩ পাই।

জগনাথ তিৰ্থত জাত্ৰিক লোকৰ মৰন।

Loss of Life at Jagonath.

জুলাই মাহৰ ৬ তাৰিখে বহু জাত্ৰিকৰ সমষ্টিত জগনাথ তিৰ্থৰ মাজত এটা বৰ দুৰ্ঘটনা হ'ল। এই বছৰত জগনাথলৈ জোআ জাত্ৰিক লোক অতি ডাকৰ ছোআত, ধানৰ অধিকাৰবিলাক আন বছৰতকৈ জাত্ৰিক লোকৰ পৰা অধিক দান তুলিব খোজাত, পুখান মন্দিৰৰ গৰাকি বজা বামচন্দ্ৰ দেৱে জাত্ৰিক লোকে এই ভাৱে ধন নি দিএ মানে জগনাথ দৰ্শন কৰিবলৈ নি দিবৰ হেতুকে মন্দিৰৰ দেৱালৰ দুআৰ বন্ধ কৰিবলৈ আগুৱা কৰিলে। কিন্তু বৰ দুআৰৰ ওচৰত হেজাৰ হেজাৰ জাত্ৰিক লোক গোট খাই বৰ সবদেৱে এৰাও কৰিলে, পাণ্ডা আৰু পোৰোহিতবোৰে লোক সমূহৰ এৰাৰ কাৰণে মিহিলাকলৈ দুআৰ মেলিব লগিয়া হ'ল। জতে জগনাথ নাথ জি সেই কাঠৰ দেৱতাক দৰ্শন কৰিবৰ হেতুকে লোক সমূহমিলাকে

হৈচা হৈচি, চোলা চেলি কৰি জোআত অনেক মানুহক ভৰিৰ তলত পেলাই গচকি মাৰিলে। পাচে জেতিয়া পুলিচৰ বৰকাম্ৰাৰ দাৰোগা জুৰি বিচাৰ কৰি চালে, জেতিয়া ১৮ জন মানুহক ভৰিৰ গচকাত মৰা পালে, আৰু জিবলৈ একো আনা ন. থকা, এনে ভালোমানকো খেতেলা খাই দুখ পোআ পালে। এই সকলো কথা তেতিয়াই জীভূত বিচাৰ পতি দুমণ্ড চাহাবলৈ জনোআ হ'ল; তাতে বিচাৰ পতিএ কি কি দণ্ড আগুৱা কৰিব, সেয়ে এতিয়া থিৰ কৰা ন হলেও, তথাপি বজা বামচন্দ্ৰ দেৱক কিবা দণ্ড কৰিব বুলি সকলোএ ভাবিচে, কিয়নো এতক লোকৰ প্ৰান নষ্ট কৰাৰ হেতু তেঁৱেইহে।

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আছিনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for September, A. D. 1853. Sol. Sec 1775.

চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য	চৈতন্য
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০
২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০
৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০
৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০
৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০
৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০
৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০
৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০

এই অকনোদই গিয়ান ভাৱ যোঁ নিহসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে। আনিত্তে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১৥ চমহ।

THE ORUNDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam.

অক্ষনোদয়

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৯।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: SEPTEMBER, 1853.

NO. 9.

বিসুৱাম দিন আৰু ইশ্বৰক ভজা ঘৰ।

The Sabbath and the Sanctuary.

সকলোতকৈ উত্তম সাধু আৰু বজাবিলাকৰ মাজতো দাৱিদ বজা প্ৰধান আছিল। তেঁও বহু ধন জমসগাৰে আৰু ৰাজ মহিমাবে অতি প্ৰভাপি হৈছিল, ৰাজ্য সামন কৰাৰ প্ৰধান ডাৰ তেঁওৰ ওপৰত দিয়া হ'ল, তথাপি সকলো ৰাজ্য আৰু বজাবিলাকৰ ওপৰত এজন সৰ্বো-

পৰি বজা আচে বুলি জানি, সিংহাসনৰ পৰা নামি তেঁও দিনে দিনে তিনি বাৰ সেই পৰম ইশ্বৰৰ চৰনত পৰি স্তুতি আৰু সেৱা ভক্তি কৰে; আৰু তেঁওৰ পুত্ৰ চিলোমোন বজাক আদেশ কৰি তেঁওৰ দোআৰাই ইশ্বৰৰ সেৱা-লৈ এটা অতি মনোহৰ মন্দিৰ নিৰ্মান কৰা-লে। তেঁও ইশ্বৰৰ ঘৰৰ পৰা কোনো কাৰনে প্ৰিথক হোআতে তেঁও তালৈ মন কৰি কলে,

NIAGARA SQUARE BAPTIST CHURCH,
BUFFALO, N. Y.

“হে নৈনাৰ অধিকাৰ পৰম ইশ্বৰ, তোমাৰ বাস ধাৰ কৰে পিতৃ! আমাৰ মন পৰম ইশ্বৰৰ মন্দিৰৰ চৌতালৰ নিমিত্তে অতি ইচ্ছাৰে মুৰ্চি হই; জিবিলাকে তোমাৰ মন্দিৰত নিবাস কৰে, সেইবিলাক ধৰ্মা, কিয়নো সিবিলাকে নিভৌ ভোক্তাক ভুক্তি কৰি থাকে। আন হেজাৰ দিনতকৈ তোমাৰ মন্দিৰৰ চৌতালত এদিন থকাই ভাল, আৰু পাপবিলাকৰ ভাৰত থকাটকৈ ইশ্বৰৰ ঘৰৰ দুআৰি হোআই ভাল।”

এই কথাতে আন সকলো অধিকাৰ আদি পুৰান লোকলৈ দাৱিদ বজাই এক উত্তম মুক্টি হৈছে; কিয়নো অনেক ডাঙ্গৰিয়া আৰু পুৰান লোকে, মহান পালন কৰ্তা, অৰ্থাত জি জনে তিনিও ডুবনক আপোন বাহু বলৰ দোআৰাই পালন কৰিছে, সেই জনক পাহৰি আপোনাকে মাথোন পুৰান বুলি ভাবে; আৰু সিবিলাকৰ মন নমু ভাৱে ৰাখি, জগতৰ ইশ্বৰৰ চৰনত পৰি পাপ সকলো গাত লৈ তেঁওত খেমা খোজা সিবিলাকৰ এয়ে দুসাধ্য কৰম, কিয়নো কেৱল আপোনাকেহে ডাঙ্গৰ বুলি মানে। কিন্তু দাৱিদ বজাই হলে এনে গৰ্ৰ ন কৰিলে, কিন্তু স্বৰ্গৰ ইশ্বৰৰ আগত আপোনাকে নমু কৰি তেঁওৰ ইচ্ছাৰ দৰে সকলো ধৰম কৰম কৰি সেসত তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ ভাগি হল। আৰু এতিয়া সকলো দেশৰ গিয়ানি আৰু ধৰ্মৱন্ত লোকে ইশ্বৰৰ সেৱা কৰা স্বৰূপ প্ৰতি কৰে; কিয়নো সেই ঠায়েই তেঁওৰ ধৰম উপদেশ দিয়া গাই; তাতে ইশ্বৰলৈ আৰু মানুহলৈকে আমাৰ জি নমস্ক থাকে, আৰু জি কৰমত ইশ্বৰৰ ক্ৰোধ পুজলিত হই, নতুবা জি কৰমত তেঁও সন্তোষ পাই প্ৰেম দান কৰে, আৰু সেসত অনন্ত পৰিত্ৰাণ পাবৰ উপাই কি, এই সকলো কথা তাত পোআ জাই; এই হেতুকে ইহকাল আৰু পৰকালৰ বিসয়ে বিবেচনা কৰা লোক সকলে ইশ্বৰৰ ঘৰক প্ৰতি কৰে।

আৰু জগতৰ সকলো লোকক ইশ্বৰে বিদ্ৰূম বাৰক পৰিত্ৰ কৰি পালিবলৈ পুৰান আগ্যা দি কলে, বোলে, “বিদ্ৰূম দিন পৰিত্ৰ কৰিবলৈ সোঁআহ। চই দিন বন কৰি তোমাৰ আটাই

কাম কৰা; কিন্তু সপ্তম বাৰ তোমাৰ প্ৰভু পৰম ইশ্বৰৰ বিদ্ৰূম দিন, তাত কোনো কৰম ন কৰিবা”। এই আগ্যাতে আমাৰ সপ্ত- সাৰিক কাম কৰিবলৈ তেঁৱে চই দিন দিলে, কিন্তু সপ্তম দিন ৰাখি, আপোনাৰ দিন বুলি পৰিত্ৰ কৰিলে। চই দিন দি, এক দিন ৰাখি- লে; জি ৰূপে কোনো এক দায়ালু বজাৰ পুজা সকলৰ মাজত বৰ একাল লাগিলত তেঁও মৰম কৰি ৰাজ্যৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সাত লাখ টকাৰ মাজৰ চভাগ বিলাই দিএ, আপোনা- লৈ সেস লাখ ৰাখিলে; কিন্তু পাচে পুজা সকলৰ মাজত লোভ লাগি বজাৰ ঘৰৰ পৰা সেই সেস লাখ টকাও চুৰ কৰি নিএ, তাৰ দৰে বিদ্ৰূম বাৰক অমান্য কৰা প্ৰতি জন মানুহ। আমাৰ চাৰিও কালে দেখা গৈছে ইশ্বৰে দিয়া চই দিন সিবিলাকৰ সপ্ত-সাৰিক কৰম কৰি, পাচে লোভ লাগি ইশ্বৰৰ সেৱালৈ ৰখা সপ্তম দিনকে আপোনাৰ সপ্ত-সাৰিক কৰম চলাবলৈ লই, আৰু কোনো কোনোএ ইশ্বৰৰ এনে আগ্যা আচে বুলি নে জানে। কিন্তু ইশ্বৰৰ দিন পালন কৰাৰ আগ্যা সকলো দেশত এনে অমান্য কৰা ন হই; ইংলণ্ড আমেৰিকা আদি অনেক দেশত প্ৰাই সকলো গাঁও আৰু নগৰত ইশ্বৰৰ সেৱাৰ নিমিত্তে ভজা ঘৰ থাকে। এনে সামান্য ঘৰৰ নকচা সি পিঠিত দিয়া হৈছে; আন আন অনেক ডাঙ্গৰ আৰু সুন্দৰ ঘৰ আচে। তাৰ ভিতৰত কোনো মুৰ্তি প্ৰতিমা নে থাকে, কিন্তু নিৰাকাৰ, নিৰঞ্জন, সৰ্ববিয়াপি জি পৰম ইশ্বৰ, জি জনক মৰ্ত্যা নৰিলৰ মল চকুৰে দেখিব নোআবে, কিন্তু অকল গিয়ান আৰু আত্মা ৰূপ চকুৰে মাথোন দেখা হই, তেঁওকেহে তাত সেৱা কৰে। সপ্তাহৰ মাজত অনেক দিনত ইশ্বৰৰ সেৱা কৰিবৰ হেতুকে সেই ঘৰলৈ লোকবিলাকে জাই, কিন্তু বিসেন- টক দেখাবাৰত কচাৰি, গোলা, হাট, বজাৰ আদি সকলো সপ্ত-সাৰিক কৰম চলোআ ঘৰ বন্ধ কৰি, লোকবিলাকে ইশ্বৰৰ কথা সুনিবলৈ জাই। সেই সকলো দেশত জন্ত এনে আচ- বন হই, তাত সুখ সাঙি থাকে; আৰু চোব,

মিচলিয়া, বেসা আদি পাপ আচৰন গুচে, আৰু তাৰ লোকবিলাকো সত্যতে পুৰ্বৰ্ত্তন কৰে; কিন্তু জতে এনে আচৰন নাই, অৰ্থাত বিস্মাম বাৰুক মান্য কৰি, ইহবৰ সেৱাত তেঁওৰ দিন নি নিয়াই, তাতে সকলো পাপ কৰম অসংখ্য ৰূপে বাৰ্হে।

ম.

ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ বিবৰন।

Manufacture of Dacca Muslins.

ঢাকাৰ মল মল কাপৰত সকলোৰে প্ৰিতি; সকলোএ সেই মনোহৰ কাপৰক আনন্দেৰে প্ৰশংসা কৰে; এই কাৰন মই জানিচোঁ তাৰ বিবৰনত কোনোএ বিৰকতি নে পাব। আৰু হিন্দুবিলাকো নিম্ন কৰমত নিপুনৰ কাৰনে এই অনুপম কাপৰেই এটা প্ৰধান ধৰ্ম্মৰ নিচিনা চিন হ'ল। প্ৰিথিৱিৰ সকলো ঠাইৰ সকলো পাৰ্গত জোলা তাঁতিবোৰেও ইয়াৰ নিচিনা কাপৰ ববলৈ অনেক কালৰে পৰা কাৰ্য্য কৰিছিল; কিন্তু সেই দেশৰ এই থিয়াতি ৰূপে সকলোতে জই হোআ মল মল কাপৰৰ পৰা অহাৰ গুচাৰ পৰা আজিলৈকে কাৰো সক্তি ন'হ'ল। ঢাকাৰ কাপৰৰ উপৰি উত্তম কাপৰ নাই। সি কেৱল নৰম জন্তত জুগুত হ'ই, কিন্তু সেই সামান্য জন্তত তাক জুগুত কৰাবিলাকৰো কি আচৰিত সক্তি! বিলাততকৈ পাৰ্গত লোক কোনো ঠাইত নাই, তথাপি এনে কৰ্ম্মত নিপুন লোকবিলাকে বহু মুলিয়া ডাপৰ জন্তেৰে সৈতেও তাৰ নিচিনা সুন্দৰ মিহি কাপৰ জুগুত কৰিব নোআৰি আছিল। দুহেজাৰ বছৰৰ আগৈএ এই অতুল্য কাপৰ আগৰ কালৰ ৰোম ৰাজ্যত প্ৰধান হৈও হিন্দু-বিলাকৰ নিম্ন কৰমৰ গুনৰ প্ৰশংসা বচন প্ৰমান স্বৰূপে লিখা হৈছিল; আৰু এতিয়াও ইংলণ্ড দেশৰ তাঁতিবিলাকৰ নিম্ননিয় ৰূপে লোকবিলাকৰ মাজত প্ৰখ্যাত হৈ আছে। ইউৰোপৰ নিম্ন কৰমত পাৰ্গত বৰ গিয়ানি এজনে ইয়াক প্ৰশংসা ৰূপে কৈছিল বোলে, “মনে ধৰে ইয়াক বিদ্যাধৰি আৰু অপৰাধবিলাকে হে বৈচে; এনেকুৱা উত্তম মিহি কাপৰ মা-

দুহৰ ডাঙৰ হাতেৰে কৰিব পৰা সক্তি নাই।” স্বৰূপতো এই প্ৰশংসা কথা কব নো পোআ ন'হ'ই।

ঢাকা দেশৰ সকলোতে এই উত্তম কাপৰ জুগুত হ'ই; আৰু তলত লিখা নগৰবিলাক ইয়াৰ প্ৰধান ঠাই। তাৰ নাম ঢাকা, বৰ-গ্ৰাম, ডুমৰাই, তিতবাদি, জম্মবাৰি আৰু ৰাজেশ্বৰপুৰ। এই সকলো নগৰৰ মাজত ঢাকা সকলো ৰূপে প্ৰধান। এই নগৰবিলাকৰ কাপৰৰ নিমিত্তে আগৰ কালত প্ৰিথিৱিৰ সকলো সুন্দৰ সভ্য দেশবিলাকৰ পৰা মুদৈবোৰ এই ঠাইলৈ আহে। এতিয়া অলপ মুলিয়া বিলাতি কাপৰ বেহাৰৰ ৰিতি চলাত বহু মুলিয়া ঢাকাৰ কাপৰৰ নিমিত্তে লোকবিলাকৰ ভেনে আসক্তি ইচা নাই, তথাপি সেই নগৰৰ নিচেই স্মি গুচা নাই। এতিয়াও তালৈ নানা বিধ বেহা বেপাৰি তাৰ কাৰনে অহা জোআ কৰিহে থাকে।

কাপৰ ববলৈ প্ৰথমে কৰিব লগা কৰম সুতা কটাই। সেই কৰম ঢাকাৰ দেশৰ তিৰোতাবিলাকৰ পৰা সিধি হ'ই। সেই তিৰোতাবিলাকক সামান্য লোকে “কাটনি” নাইবা “সুতা কাটনি” বোলে। সেই কাটনিবিলাকৰ সক্তি অৰ্থাত হাতৰ আঙ্গুলিৰ উমানৰ সক্তি অতি প্ৰধান; সেই কাৰনে সিহঁতে সুতাৰ সৰু বৰ হাততে জি ৰূপে অতি ভালকৈ বুজিব পাৰে, প্ৰিথিৱিৰ ভিতৰত এনেকৈ আৰু কদাচিতো কোনো জাতিএ নোআৰে। অলপ বয়লিয়া তিৰোতাবোৰে সকলোতকৈ উত্তম সুতা কাটে, ৩০ বছৰতকৈ অধিক বয়স হ'লে, সিহঁতৰ চকুৰ আৰু আঙ্গুলিৰ সক্তি সেই কৰমলৈ ভাল ন'হ'ই, আৰু সিহঁতে তেনেকুৱা উত্তম সুতা কাটিবলৈ সক্তি নে থাকে। ৰাতি পুআৰ পৰা দহ বজালৈকে, আৰু আবেলি চাৰি বজালৈ এই দুই কালত সুতা কাটিবৰ সময়। ইয়াৰ বাহিৰে আন সময়ত নাইবা বৰ বৃষ্ণ থাকিলে, উত্তম সুতা কাটিব নোআৰে। “মল মল খাচ” নামেৰে সকলোতেকৈ উত্তম কাপৰ বৰৰ নিমিত্তে সুতা অতি ৰাতি পুআইহে কাটিব

পাৰে আৰু যদি সেই সময়ত কাটনিৰ চাৰিও ফালে ঠাইত নিয়ৰ নে থাকে, তেতিয়া এটা পাত্ৰত অলপ পানি ভৰাই লৈ তাৰ ওপৰতহে সূতা কাটে, সেয়ে ন হলে সূতাবোৰ চিগি ভাগি জাই। এই কপে জি সূতা জুগুত কৰে সি মকনৰ জাহতকৈও সৰু, তেনে সূতা ১৭৫ হাতে জোখত এৰাতি হই। অৰ্থাত তেনে সূতা এসেৰ মেলি নিলে প্ৰায় ৩০০ চাৰি স জোতিসি ক্ৰোটৰ চাই জোৰা হই। আৰু এই আচৰিত সূতা জেনে সৰু, তাক কাটিলেহে তেনেকৈ অধিক সুম কৰিব লাগে। আৰু দুমাহ নেৰি সুম কৰি কাটিলেহে এটকা সূতা জুগুত হই, দস্তৰত ইয়াৰ মূল্য ডালেমান। সকলোতকৈ উত্তম সূতা সেৰত ৬৪০ টকা কপৰ কমে নে পাই।

সূতা জুগুত হলে কেটি বা দুটি নিচিনাকৈ অৰ্ণাত নেচিয়াই থই। পাচে জোলাবিলাকে সেই সূতা পানিত তিয়াই বাহৰ চেৰেকিৰে লেটাই ভাল বেয়া দুভাগকৈ বাচি লই, জিবোৰ উত্তম তাক দিখত দিবৰ নিমিত্ত লই, ইবোৰ বানিলে জুগুত কৰে। এই কপে বেলেগ বেলেগকৈ বচা হলে দিখৰ সূতা খনি তিনি দিন ভাল পানিত তিয়াই থই। পাচে চাই দিনৰ দিনা তাৰ পৰা পানিবোৰ চেপি পেলাই চেৰেকিত লেটাই লৈ বদত সুকাই। তাৰ পাচত আন্ধাৰ, চুন, গোলাপ পানিত তিয়াই থৈ দুদিনৰ মুৰত ভাল পানিএৰে বগাকৈ ধুই পেলাই চাঁত সুকাই। আৰুও ইয়াৰ পাচত সেই সূতা পানিত এৰাতি তিয়াই থলে মাৰ দিব লগা হই, চাকাত আঁধৰ মন্দৰ মাৰ দিয়া বেৰহাৰ আছে, আৰু তাক সূতাত দিয়াৰ আগেয়ে ভাল অলপ চুন লানি লই। এই কপে দিখৰ সূতা জুগুত হলে তাক উত্তম, মধ্যম, নৰম, তিনি ভাগ কৰি বাচি পেলাই; উত্তম খনি সূতা কাপৰৰ সোঁ ফালে, মধ্যম খনি বাঁও ফালে, নৰম খনি মাজত দি এই দৰে বেৰহাৰ কৰি থাকে। আটাইতকৈ উত্তম কাপৰ বো-জাকো এই নিয়মৰ বেলেগ ন কৰে; ইয়াৰ দৰেইহে জুগুত কৰে। বানিৰ সূতা জুগুত

কৰোঁতে আগৰ দৰে সুম নাই। কিয়নো তাক গধূলিৰে পৰা পুজালৈকে পানিত এৰাতি তিয়াই থৈ তাৰ পাচ দিনা বাতি পুজাই মন্দৰ মাৰ দিলেই হই, আৰু দিখৰ সূতা একে বেলি-এই জুগুত হই, পখালিৰ সূতা প্ৰতি দিন জুগুত কৰিব লাগে; একে বেলিএই এটা খানৰ সূতা সেই দৰে জুগুত কৰিলে সেই সূতা বেয়া হৈ জাই।

আগৰ দৰে সূতা জুগুত হলে কৰিব লগা কপে বোআৰ কৰম আৰম্ভন কৰে; কিন্তু তাৰ বিবৰন এতিয়া বাহুলা কপে লিখা ন হ'ল। “মল মল খাচ” নামেৰে কাপৰ ববলৈ ভাল দিন আহাৰ, সাওন আৰু ভাদ মাহ। ইয়াৰ বাহিৰে আন সময়ত সেই কাপৰ ববলৈ হলে তাঁতৰ পাচত অলপ পানি থৈ কেৱল বাতি পুজাই সুম কৰিলেহে তাক ভাল কৰিব পাৰে।

ঢাকাৰ দেশত জি সকল কাপৰ জুগুত হই তাৰ ভিতৰৰ মল মল খাচ, সবকাৰ আলি জুনা, বজ, আৱৰগুয়া, খালা, সবনয়, আলাৱতি তঞ্জেৰ, তবন্দম, সববন্দ, সববৰি, কমি ভোৰিয়া, চাৰখানা, জামদানি, এই কেই ফ কাপৰ সকলোতকৈ ভাল। বিংশ স

(To be Continued.)

চৰাই চলনৰ সক্তি।

Velocity of Birds.

সগুনে এক ঘণ্টাত ১৫০ মাইল উৰি জাব পাৰে। জীজুত মেজৰ আৰু বাইত চাহাবে লাভ্ৰাদৰ দেশত থাকোঁতে বনৰিয়া হাঁহ এক ঘণ্টাত ২০ মাইল উৰি জাব পাৰে বুলি বি-চাৰ পৰ কৰি জানিছিল। সামান্য কাউৰিএ ২৫ মাইল প্ৰতি ঘণ্টাই উৰি জাব পাৰে। আৰু ভালখুচি অৰ্থাত ইংৰাজি ভাষাত “হালও” চৰায়ে ২২ মাইল এক ঘণ্টাত উৰি জাব পাৰে। ইংলণ্ড দেশৰ বজা চতুৰ্থ হেনৰিৰ এটা সেন চৰাই কণ্টেইবিল নগৰত নাই কিয়া হোআত ডুমাজৰ সমুদ্ৰত থকা মলতা মাৰুনিড পোআ গল। যদি এই কথা সঁচা হই, চৰায়ে জিৰাই সঁতাই ঘণ্টাই ঘণ্টাই ২৪ মাইল, আৰু নি জিৰোআকৈ ৫৭ মাইল উৰিছিল। ড.

মান দেশৰ কাৰেন লোকৰ আখ্যান ।

The Karens of Burmah

অকনোদই পৰ্হ। লোক সকলে মান দেশৰ বন জুখৰ বাজাৰ মাজত কাৰেন লোকৰো কিছু কিছু কথা সুনিবলৈ পালে । আমাৰ অচম দেশৰ পৰ্বতীয়া লোকৰ নিচিনা নিবিলাকৰ চান্দ ঘৰ, পিছা উৰা আৰু আচৰন; কিন্তু আন অগত্য জাতিৰ দৰে বন জুখ আদি ন কৰে, আৰু আন জাতিতকৈ সিহঁতৰ স্বভাৱো উত্তম । নিবিলাকৰ কোনো ধৰম পুৰি নাই, সিহঁত নগৰত নে থাকি, পৰ্বতৰ চিহ্নত, ভৈৰামত, হাবিৰ মাজত থাকে; এই নিমিত্তে মান লোকে সিহঁতক বন মানুহ বুলি মাতে, আৰু সিহঁতলৈ কটিন বেৰহাৰ কৰিছিল ।

সেই কাৰেন জাতিৰ ব্ৰিডাৰ্ড অতি আদৰ্শ দিওতা, এই হেতুকে তাক কিছু কথা প্ৰকাশ কৰিব ধোঁকো; ২৪ বছৰৰ আগেয়ে জেভিয়া ক্ৰীষ্টিয়ান বোৰ্ণমান চাহাবে মান দেশৰ কোনো গাঁৱত ধৰম কথা প্ৰচাৰ কৰি কুৰিছিল, সেই কালত জি সমূহ লোকবিলাকে ইহুৰ কথাত সুনিবলৈ আহিছিল, নিবিলাকক লগতে কেতবোৰ কাৰেন লোকেও আহিছিল । এদিনা সিহঁতৰ মা-

জত এজনে চাহাবৰ কথা মন দি সুনি আহিছিল; পাচে জেভিয়া চাহাবে উপদেশ দি এটালে, জেভিয়া অচিনাকি চাহাবৰ ওচৰলৈ সেই মানুহটো আহি কলে, হে ধৰম গুৰু, মোৰ কিছু কথা সুন। । সো পৰ্বতত থকা আমাৰ কাৰেন লোকৰ মাজত বহু দিনৰে পৰা চলতি হোআ এটা কথা আছে, যেনে, মহা সমুদ্ৰৰ ওপৰে দি পশ্চিম দিপৰ পৰা বগা মানুহ আহি আমাক ইহুৰৰ আগা সকলো লিকাৰ; সেই চলতি কথা এতিয়া পূব হবলৈ পৰিচে, কিয়নো আপোনাকে সেই বগা মানুহ বুলি দেখিচো, আৰু পশ্চিম দিপৰ পৰা আহি ইহুৰৰ সাত্ৰ আনিচা বুলিও কৈচা; ভেঙে হে ধৰম গুৰু, এতিয়া ইহুৰৰ আগা সকল আমাক নি লিকাৰা নে? আৰু জিহকে আমি সেৱা কৰি থাকোঁ, এনে এখন পুৰি আমাৰ মাজত আছে । মান লোকে বহু জনেৰে আমাক দেওপুজক কৰাবলৈ মন দিএ, তথাপি সেই পুৰি আমাক লিকাৰলৈ পশ্চিম দিপৰ পৰা বগা মানুহ অহালৈকে আমি অপেক্ষা কৰি আচো ।

সেই কথা সুনি বোৰ্ণমান চাহাবে অতি আচৰিত মানি, সিহঁতে সেবা কৰা পুৰি এখন তেঁওৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ কলে । পাচে জেভিয়া আনিলে, জেভিয়া বৰ এখন কাপৰৰ নিচিনা পেটেৰাৰ ভিতৰত ধোআ কিবা বস্তু হেন দেখি, তেঁও তাক মেলিবলৈ ধৰিলত, কাপৰৰ অনেক বুৰা মেলি মেলি, ভিতৰত ইংৰাজি ৰাজ ধৰমৰ প্ৰাৰ্থনা থকা এনে এখনি লক পুৰি দেখা পালে । জৈলৈকে ইংৰাজি লোক কোনো কালে জোআ নাই, এনে নিৰ্জান গাইলৈ কেনে ৰূপে সেই লক পুৰি খনি নিয়া হল, তাক বুজিব নোআবিলে, তাক ইহুৰেহে জানে । সেয়ে জি হওক; চাহাবে সিহঁতত কলে, পুৰি এখন উত্তম, কিয়নো সি ইহুৰৰ কথাহে কই; তথাপি সেই পুৰি সেৱা কৰা অসুচি; জি জন পৰম ইহুৰক সেই পুৰিএ বিকিত কৰিচে, তেঁওকেহে সেৱা কৰিব লাগে । তাকে সুনি কাৰেন লোকে কলে, বাক, ভেঙে তাকে আচৰন কৰিবলৈ আমাক লিকাৰ নে?

আমি সকলোএ ভাৰে মন দি সুনিম, আৰু
ইহৰৰ কথা মাৰিম।

কিন্তু হে পাঠক সকল, মন কৰা সেই উত্তম
স্বভাৱৰ মানুহবিলাকক নিকাৰলৈ কেনে কঠিন
আছিল; সিবিলাকৰ এটিও আখৰ নাই কিচিল,
ভাঙ্গাও অবিদিত, লোকে অসত্য। শুধাণি অল-
পৰ পাচে নতুন ভাৱে আখৰ কৰি ক, খ, আ-
কাৰ, ইকাৰ আদি প্ৰাই মান আখৰৰ আক্ৰিতি-
ৰে দিয়া হ'ল; পাচে বাৰে মতৰা আৰু দুই
ভিনি সৰু সৰু কিতাপ কাৰেন ভালাৰে জুগুত
কৰাত ইকুল পতা হ'ল। এনে হ'লত সৰু বৰ,
আৰু বুৰা বুৰি বিত চকু পিচ্ছি চাৰি পাঁচ বচৰি-
য়া চাউৰৰ লগত বহি লিখা পৰ্ছা নিকিবলৈ ধৰি-
লে, জেন নৌ মৰোঁতে সিবিলাকে ইহৰৰ ধৰম
আগ্যা সকল জানিব পাৰে। তেতিয়া সেই ইকুল
কেনে সুন্দৰ দৰ্শন হৈছিল! আৰু সিবিলাকে
ওপৰে ওপৰে আখৰ চাই পৰ্ছে এনে ন হই,
কিন্তু সকলো কথাৰ অৰ্থকো বিবেচনা কৰি প্ৰমান
পালেই গ্ৰাজ্য কৰে। ক্ৰমে ক্ৰমে সিবিলাকে
ইহৰৰ জি ধৰম আগ্যা সকললৈ ইমান বচৰৰ
পৰা অপেখ্যা কৰি আছিল, তাকে পালে।
আৰু চাহাব থকা জিলাৰ পৰা অনেক দিনৰ
বাট দূৰৈ হোআ সিহঁতৰ জি পৰ্বত ভাতে এটা
নাম ঘৰ সাজি, খৰালিত মানুহ পঠাই, বোৰ্দ্মান
চাহাবক আহি সিবিলাকৰ বহু লোকৰ আগত
ইহৰৰ ধৰম আগ্যা সকল জনাবলৈ নিবেদন
কৰিলে। পাচে চাহাবে বহু সুম কৰি অনেক
বাৰ সিহঁতৰ পৰ্বতলৈ গৈ ইহৰৰ কথা লিখাই,
কোনো কোনোৱে ইহৰৰ সভা সেৱক হোআ
পালে। কিন্তু এনেতে তেঁওৰ মৰন কাল ওচৰ
হ'ল। কাৰেন লোকে আন টাইডো নাম ঘৰ
সাজি চাহাবক আহিবলৈ, আৰু সিবিলাকক
প্ৰভুৰ নামেৰে বুৰু দিয়াবলৈ মিনতি কৰিলে।
সিবিলাকৰ প্ৰাৰ্থনা সুনাত তেঁও অতি নিৰ্বলি
হ'লেও এখন সজাভ ডুলি, তিনি দিনৰ সুৰত
পৰ্বতত থকা সেই নাম ঘৰলৈ নিয়া হ'ল।
ভাতে থকাত চাহাবৰ বোগ অতিসই বাৰ্হিল,
শুধাণি তেঁওৰ আপোন মিনতিৰ দোআৰাই
পানিৰ কাধৰলৈ নিয়া হৈছিল; আৰু তাতে

সজাভ পৰি, তেতিয়ালৈকে ৩৪ জন কাৰেন
মানুহক বহু লোকৰ আগত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম
গ্ৰাজ্য কৰাই বুৰ দিওআ ন হ'ল, তেতিয়া-
লৈকে তেঁও আনন্দেৰে চাই চাই থাকি সেসত
কলে, “হে প্ৰভু, এতিয়া তোমাৰ দাসক কুলে
বিদাই দিচা, কিয়নো তোমাৰ পৰিত্ৰান মোৰ
চকুএ দেখিবলৈ পালে।” সেই আনন্দৰ দৰ্শন
ওপৰে দিয়া বকচাত দেখা হৈছে।

সেই প্ৰিয় আৰু মান্যবন্ত চাহাব অলপৰ
পাচে ম্ৰিত্যু হ'ল; কিন্তু কাৰেন লোকৰ মাজত
জি পহৰ তেঁৱে দেখালে, সেই পহৰ বাৰ্হি
বাৰ্হি সিবিলাকক অসত্য জাতিৰ পৰা অতি
সুন্দৰ সভা আৰু ধৰ্মবন্ত লোক কৰাইছে।
দেখা, ২৫ বছৰৰ আগেয়ে সিবিলাকৰ এটি
আখৰ, আকাৰ ইকাৰ, একো নাছিল, আৰু
সভা ইহৰৰ সেৱক এজনো নাই কিচিল, কিন্তু
এতিয়া হ'লে সিবিলাকৰ ১৬০০০ হেজাৰতকৈ
অধিক লোক খ্ৰিষ্টৰ সেৱক হ'ল। সিবিলাকৰ
অনেক সুন্দৰ গাঁও, পথাৰ, ইকুল, পণ্ডিত
আৰু ইহৰক তজা ঘৰো আচে; আৰু এতিয়া
কম্পানিএ সিবিলাকক বিদ্যাসি পাই, বিসয়া বাব
দিছে। এই দৰে সিবিলাকক মান লোকে বন
মানুহ বুলি মাতিছিল, সেইবিলাকে সভা ধৰ-
মৰ সজ্জিৰে বিদ্যাভ আৰু গিয়ানভ আগ হৈ
গল।

ম

য়োচেফ নতু হেবোআ পুত্ৰ।

Lesson XIX.—Joseph, or the lost Son found.

য়োচেফ আপোনাৰ ভায়েকবিলাকক চিনাকি
দিয়াৰ আগেয়ে বন্দিবোৰক খোঁটালিৰ পৰা
বিদাই দিলে, শুধাণি তেঁও ইমান বৰকৈ
কন্দন কৰাত তেঁওৰ বন্দিবোৰেও সুনিলে, আৰু
য়োচেফ সিবিলাকক খোঁটালিৰ পৰা পোঁতি
দিয়া কাৰনকো সিহঁতে তেতিয়া জানিলে।
য়োচেফ আপোনাৰ ভায়েকবিলাকক পোজাত
তেঁওৰ বন্দিবোৰে আকন্দ পালে। য়োচেফ
তেঁওৰ ভায়েকবিলাকৰ অধৰম কৰমৰ কথা
মিচৰিয়া লোকৰ আগত কোআ নাই।
কাৰো বজাই তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক পোজা

সুনি, তেঁওঁ অতিশয় আনন্দ পালে, কিয়নো তেঁওঁ য়োচকক প্ৰতি কৰিছিল। তেঁওঁ য়োচকক মাতি কলে, তোমাৰ ভাৱবিলাক আৰু তোমাৰ পিজি আৰু আটাই লৰা চোআলিবিলাক তোমাৰ ওচৰলৈ আহোক, আৰু দেলত হোআ আটাই ভাল ভাল আহাৰ পাব। আৰু আমি নিবিলাকক ঘৰ, বাৰি মাটিও দিম, ভাত্তে নিবিলাক সকলো একে লগে থাকিব। আমি নিবিলাকক সৰু লৰা চোআলিবোৰক আৰু তোমাৰ বুৰা পিজিক আনিবৰ কাৰনে বহু পঠাব লাগে, কিন্তু নিবিলাকে একো বস্তু আনিবৰ সক্ষম নাই, কিয়নো নিবিলাকক জি জি লাগে আমি আটাইকে দিম।

সেই বজা কেনে দাৱানু আছিল তাক দেখা। বহু টানিবৰ নিমিত্তে জন্তু, আৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে বাটত জাঁঙতে খাবলৈ কিছু সময়লৈ য়োচকে জুগুত কৰি দিলে। তেঁও নিবিলাকক সুন্দৰ বটাও দিলে, কাৰন য়োচক বহু চহকি আছিল। তেঁও গাই পতি দুজোৰ দুজোৰ কাপৰ নিবিলাকক দিলে; কিন্তু বেনিগামিনক হলে তেঁও বহু ধনৰ বাজেও পাঁচ জোৰ কাপৰ দিলে। তেঁওৰ পিজিলৈকে ভেটি পঠালে, আটাই বিধৰ ভাল বস্তু কৰ্হিয়াৰ পৰা এনে মহোটা গাখ, আৰু তেঁওৰ পিজিএ বাটত খাবলৈ বস্তু বুজাই দিয়া তেঁও আৰু মহোটা গাখ পঠাই দিলে।

সকলো বস্তু জুগুত হ'লত য়োচকে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক সিহুে কিনানলৈ গৈ আহিবলৈ কলে। নিবিলাক জোআৰ আগৈএই তেঁও এই বুধি দি কলে, তোমালোকে বাটত জাঁঙতে জেন দন্দ ন কৰিবা সাৱধান হোআ।

নিবিলাকৰ জাজা বহু আনন্দেৰে হৈছিল। বেনিগামিন কি আনি কুসলে উভতি নাহিব, এই ভাবনা কৰি বুৰা য়াকোৰে বহু ভয়েৰে নিবিলাককে আহিবলৈ বাট চাই আছিলে; সেলত নিবিলাক সকলোকে নিৰ্ভিৰিএ অহা দেখিলে।

নিবিলাকে সিহুে তেঁওক এই আনন্দৰ বাজা কলেহি বোলে, য়োচক জিহাই আচে! আৰু

আটাই মিচৰ দেশৰ ওপৰত জি প্ৰধান অধিকাৰ সহ-বেচে, সেই জন তেঁওহে!

তাকে সুনি য়াকোৰে বহু আনন্দ পালে সুনি ভূমি ভাৰিচা নে? এনে ন হই; তেঁও নিবিলাকক কথাত বিশ্বাস ন কৰিলে। তেঁও কলে ন হই; মোৰ পুত্ৰ মৰিবৰ অনেক কাল হ'ল। কিন্তু নিবিলাকে কলে, আমি তেঁওক দেখিলোঁ। য়াকোৰে কলে, তাক মই পতিয়াৰ নোআ বোঁ। ভেতিয়া ভায়েকবিলাকত য়োচকে জি জি কৈছিল সেই সকলোকে তেঁওত কলে, বোলে আমি গৈ তেঁওৰ লগত থাকিবলৈ তেঁও তোমাৰ নিমিত্তে এই সকলোকে পঠাইচে। তথাপিও য়াকোৰে নিবিলাকক কথা ন পতিয়ালে। ভাত্তে নিবিলাকে কলে, তেঁৱে পঠোআ বহু দেখিবা মাখোন, ভেত্বে আমাক পতিয়াবা। এই হেতুকে নিবিলাকে তেঁওক নি বহু দেখুআলতহে তেঁও পতিয়ালে আৰু আনন্দও কৰিলে।

ভাত্তে য়াকোৰে কলে, বোলে, এয়েই অধিক; মোৰ পো য়োচকে এতিয়াও জিয়াই আচে হই; মই গৈ মৰিবৰ আগৈএই তাক দেখিম।

ভায়েকবিলাকে নিবিলাকক লৰা তিকোতা আটাইকে কিনান দেশ এৰি দিখল জাজা কৰিবলৈ কলে। পাচে নিবিলাক আটোৱে বহুত উঠি ওলাই গ'ল। য়াকোৰ ধোৰা হোআৰ নিমিত্তে তেঁৱে বহুত উঠিল, কিন্তু ভায়েকবিলাকে হলে ধোঁজ কাৰ্হি জাব পাৰিছিল আৰু নিবিলাকক বস্তু, গৰু, মেৰ, গাখ এই আটাইকে নিবিলাকে ললে। নিবিলাকে জাজা কৰিবলৈ বহু চুৰে বাট আছিল। সৰু লৰা চোআলিবিলাকে জাজা কৰিবলৈ নিৰ্ভয়ে বজা মনেৰে ভাল পাইছিলে। সেলত নিবিলাক সকলোএ নিৰ্ভিৰিএ মিচৰ দেশ পালেগৈ।

নিবিলাকে য়োচকক ঘৰ পোআৰ বহু বাট থাকি নিবিলাকক ফাললৈ অহা সুন্দৰ বহু এখন দেখিলে। সেয়েই য়োচকক বহু। পাচে তেঁও ৰামি ওলাল; ভাত্তে বুৰা য়াকোৰো বহু বখাই ওলাল। তেঁওৰ চুলি পকা আৰু চেন নিৰ্ভলি হোআৰ কাৰনে ধোঁজ

কাঁইবলৈ বুলায়। যোচক হলে উভয় আৰু
ঐক্যবদ্ধ অধিকাৰ এখন আছিল। তেঁও লবি
ঐ পিঞ্জিয়েকে সৈতে দেখা দেখি হৈ, তিৰিত
খৰি অনেক বেগি কান্ধিলে।

লৰা কালত জেতিয়া তেঁও সূৰ্য্যৰ দান
বৰনিয়া চোলা পিন্ধি, তেঁওৰ ভায়েকবিলাকৰ
মজল চাবলৈ গৈছিল, তেতিয়াৰে পৰা ইমান
দিনৰ সুৰত তেঁও সেই পিঞ্জিএকক চুমা দিব-
লৈ বে পালে। যাকোৰে তেঁওৰ বিসয়ে ভাবি
ধাক্কোতে কিমান নিৰানন্দ দিন নিয়ালে, কিন্তু
এতিয়া সেমত আৰুও তেঁওক পালে।

জেতিয়া যাকোৰে আৰু যোচকে আলিঙ্গন
কৰিলে, তেতিয়া হলে ভায়েকবিলাকে তেঁওলৈ
হিংসা ৰূপে ভবা নাই।

তেতিয়া বুৰা যাকোৰে কলে, হে মোৰ পুত্ৰ
যোচক, মই তোমাৰ মুখ দেখিলোঁ, এতিয়া
মোৰ মৰন হওক।

পাচে যোচকে আপোনাৰ বাপেকক আৰু
ভায়েকইভক কলে, বোলে, তোমোলাক আ-
হিচা বুলি কাৰো বজাত বাজা জনাওগৈ। তা-
তে যোচকে গৈ কাৰো বজাত বাজা জনাই
কলে, মোৰ যোপাই আৰু ভাইইভ আৰু জাক-
বিলাকো নিইভৰ জি জি আচে সেই আটোয়ে
সৈতে আহিল। তাৰ পাচে তেঁও, তেঁওৰ পাঁচ
জন ভায়েকক আনি কাৰো বজাক দেখালেহি;
তেতিয়া কাৰো বজাই নিবিলাকত সুখিলে, বো-
লে, তোমোলাকৰ বিৰ্তি কি?

নিবিলাকে কলে, আমি গুআল, কিন্তু কিনা-
নত আমাৰ জাক চৰাবৰ নিমিত্তে ঘাঁহ নাই।
আমাৰ জাকবিলাক জত চৰাব পাৰিম, এনে
এখান পৰাৰ আপুনি আমাক দিব নে?

কাৰো বজাই নিবিলাকক অনেক পথাৰ দিয়
বুলি কলে, জতে নিবিলাকে একে লগে স্মি-
লাকৰ সতি সন্ততি আৰু পহু জাকে সৈতে
ধাকিব।

এই হেতুকে যোচকে নিবিলাক আটাইকে
একে লগে ধাকিবলৈ দিছিল, কিন্তু মিচৰিয়া
লোক সকল দেও পুজক।

যোচক তেঁওৰ প্ৰিয় বুৰা পিঞ্জিকে আ-

নি বজাক দেখালেহি। তেঁও অতিসই বুৰা
দেখি বজাই তেঁওক সমাদৰ কৰিলে। বজা-
লাকেও বুৰা মনুহবিলাকক সমাদৰ কৰিবৰ
উচিত।

লৰাবিলাকে বুৰা মানুহক সমাদৰ কৰিবৰ
উচিত ন হই নে? জেতিয়া নিবিলাকে বুৰা
মানুহ দেখে, তেতিয়া নিবিলাকে জি কৰিব
দিএ ডাকে কৰিবৰ নিমিত্তে জুগুত হৈ ধা-
কিব পাই। বুৰা যাকোৰে কাৰো বজাৰ
ওপৰে হাত দি, তেঁওলৈ দাৱা দেখাবৰ নিমি-
তে ইচ্ছক নিবেদন কৰিলে। ইয়াকে তেঁওক
আনিবাদ কৰা বোলে। কাৰো বজাই যোচ-
কলৈ দাৱাদু হোআৰ নিমিত্তে যাকোৰে তেঁওক
আনিবাদ কৰিলে। যাকোৰে কাৰোক অতি
প্ৰেম কৰা উচিত হই।

কাৰোএ যাকোৰক সুখিলে, বোলে, তোমাৰ
বয়স কিমান হৈচে? যাকোৰে কলে, মই এস
জিচ বছৰ বয়সিয়া, কিন্তু মই মোৰ ওপৰ
পিঞ্জিবিলাকৰ সমান বয়সিয়া ন ইও, আৰু
মোৰ আয়ুসৰ বছৰ দুখেৰে পূৰ হৈচে।

তেতিয়া যাকোৰে কাৰোক আৰুও আনিবাদ
দি তেঁওক দিয়া চাইতে বসতি কৰিবলৈ গল।
তাতে তেঁওৰ আটা সন্ততিবিলাকে সৈতে ধা-
কিলগৈ। যোচক ঠেৰে সৈতে নে থাকে,
কিন্তু সদাই তেঁওক চাবলৈ জাই।

তাৰ পাচে যাকোৰে আপোনাৰ মৰনৰ দিন
ওচৰ চাপিল বুলি জানি, তেঁও জেন তেঁওৰ
পুত্ৰবিলাকক আনিবাদ দিব পাৰে, এই নি-
মিত্তে নিবিলাকক মাতি পঠালে। যাকোৰ
অনেক দিনৰে পৰা খোৰা, আৰু গুৰিহিন,
আৰু এতিয়া নৰিয়া আছিল।

পাচে পুত্ৰবিলাক আহিলত, তেঁও সজাৰ
ওপৰতে বহি নিবিলাকৰ নাম খৰি মাতি
পুত্ৰক জনকে আনিবাদ কৰিলে। তেঁও নি-
বিলাকক আনিবাদ দিয়াৰ পাচে কলে, জতে
মোৰ পিঞ্জি আবুহাম আৰু ইচাকৰ মৈদাম
বান্ধিলে, সেই কিনানতে মোৰো মৈদাম কৰি-
বা। তেঁও অনেক কথা কৈ পাচে প্ৰান চাৰি-
লে; তেঁওৰ আত্মা ইশ্বৰলৈ গল, আৰু এতি-

গাও তেঁওৰ লগত স্বৰগত আছে। তেঁওৰ মৰিল সেনৰ দিবত মৈদামৰ পৰা উঠিব।

য়োচেকে আপোনাৰ পিঞ্জিৰ মুখ্য হোআ দেখি, তেঁওৰ ওপৰত পৰি চুমা দি ক্ৰন্দন কৰিলে। যাকোৰৰ পকা চুলি সোকেৰে মৈদামলৈ নিয়া ন হ'ল, কিয়নো মৰাৰ আগেয়ে ইহৰে তেঁওক সান্তনা কৰালে।

য়োচেকে সৈতে তেঁওৰ ভায়েকবিলাক, অনেক চাকৰ, ঘোঁৰা বথে সৈতে কিনাৰ দেশলৈ যাকোৰৰ মৰা ন লৈ গৈ, জি গন্ধুৰত আত্মাহুত আৰু ইচাকৰ মৈদাম আছিল, তাত তেঁওৰো মৈদাম দি মিচৰ দেশলৈ উভতি আহিল।

কিন্তু পাচে যোচেকৰ ভায়েকবিলাকৰ মনত ভই সোমাই ইটে সিটে কলে, কি জানি যোচেকে বুৰা পিঞ্জিক লছোণ কৰাৰ নিমিত্তেহে আমালৈ ইমান দায়া কৰিছে; কি জানি স্বৰূপকৈ আমাক ধোয়া কৰা নাই; আৰু এতিয়া পিঞ্জি মৰিলত আমাক সান্তি দিব। এই হেতুকে সিবিলাকে এজনৰ মোআবাই যোচেকত কোআলে, বোলে, তোমাৰ পিঞ্জি মৰাৰ আগেয়ে আমাৰ মৰা অধৰম কৰমৰ কাৰনে তোমাৰ ধোয়া মাগিবলৈ আগা দিলে, এই নিমিত্তে আমাক ধোয়া কৰা।

য়োচেকৰ এনে নিৰ্দয়া স্বভাৱ থাকিব পাৰে বুলি তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে জে ভাবিব পাবিলে, এনে বাজা সূৰাত যোচেকে কান্দিবলৈ ধৰিলে; পাচে ভায়েকবিলাক আহি অতি ভয়াকুৰ হৈ তেঁওৰ চৰনত পৰিলহি। কিন্তু যোচেকে কলে, ভই ন কৰিবা; মোক বেচাত ভোমোলাকৰ অধৰম হ'ল হই, কিন্তু তাৰ মোআবাই ইহৰে মজলহে কৰালে, কিয়নো মই মিচৰ দেশৰ লহ গোঁটালতে ভোমোলাকে ভোক্ত ন মৰি বধা পাল্ল। ভোমোলাকক আৰু ভোমোললাকৰ সন্তানক মই পালন কৰি থাকিম। এই মৰে সিহঁতলৈ অতি প্ৰেমৰ কথা কৈ সিবিলাকক সান্তনা কৰিলে।

য়োচেক অতি বয়সিয়া হৈ মৰিল। তেঁওৰ ব্ৰিভাত ইমানতে ওৰ পৰিল। তেঁওৰ এতিয়া প্ৰিয় জ্ঞান কৰ্ত্তাৰ লগত স্বৰগত যিহা

কৰিছে। যোচেকে আপোনাৰ ভায়েকবিলাকক ধেমিলে, আৰু থ্ৰিষ্টে তেঁওৰো পাপ ধোয়া কৰিলে, কিয়নো যোচেকৰ পাপৰ কথা লাহত নি লিখা হ'লেও, তথাপি তেঁওৰ পাপ আছিল।

আত্মাহুত, ইচাক আৰু যাকোৰ, এই তিনি জনৰ ব্ৰিভাত এতিয়া সুনিলা। আত্মাহুত পিঞ্জা-মহ, ইচাক পিঞ্জি, আৰু যাকোৰ পুত্ৰ আছিল। এই তিনিওক ইহৰে প্ৰেম কৰিলে, আৰু সিবিলাকৰ সন্তান লহুতলৈ কিনাৰ দেশ দিবলৈ প্ৰতিগ্যা কৰিছিল, আৰু সেই প্ৰতিগ্যা তেঁও নে পাহৰিব। কিন্তু তাতকৈ এটা উত্তম প্ৰতিগ্যা, অৰ্থাত কোনো এক কালত প্ৰভু যিহু থ্ৰিষ্টে মৰ্ত্য ধাৰত জন্ম থৰি সিবিলাকৰ পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব, এনে প্ৰতিগ্যা দিয়া হ'ল। আত্মাহুত, ইচাক, আৰু যাকোৰে সেই মৰা প্ৰতিগ্যা সুঁজৰি থাকিল; আৰু পাচে সেই মৰে থ্ৰিষ্ট আহিছিল। এতিয়া হ'লে আত্মাহুত, ইচাক, যাকোৰ, আৰু হাবেল, নোআহ, যোচেক আদি জি সকলো সাধু লোকৰ পাপ থ্ৰিষ্টে ধোয়া কৰিলে, সিবিলাকৰ লগতে তেঁও স্বৰগত আছে।

হে মোৰ প্ৰিয় ল'ৰা সকল, ভোমোলাকে জনে সিবিলাকৰ সুখৰ ভাগি হোআ, এয়ে মোৰ বাঞ্ছ।

উপকাৰি পৰামৰ্শ।

Useful Maxims.

ভেতিয়াও অজ্ঞান ন কৰা। ভেতিয়া ভূমি কোনো কথা বৰ্ণনা কৰিব ধোয়া, ভেতিয়া জে নে দেখিলা সুনিলা, তেনেকৈ স্বৰূপে কৰা।

কথা ভাল সুনিবৰ নিমিত্তে ভূমি বেলগীকৈ নতু বটকৈ বচনা ন কৰিবা। যদি ভূমি কথাৰ কোনো ভোখৰ পাহৰা, তেন্তে পাহৰিলোঁ বুলি কৰা।

অজিকাৰ কৰাৰ পূৰ্বেই ভালকৈ বিবেচনা কৰিবা। যদি ভূমি কোনো কাম কৰিম বুলি কোআ, পাচে তাক ন কৰা, ভেতিয়া মিচা কোআ হ'বা; আৰু পাচে কোনো ভোমাক বিহাল কৰিব।

আপোনাৰ অধিকাৰ বখা, আৰু সঁচা কথা
কোআ মানুহ বিনে, আৰি কেঁৱে বিধান ন
কৰে।

ভূমি অনিৱাহী আইনা: অসাৰধাৰে কৰম
কৰাত জদি ভাব কাৰনে সন্তিও পোআ, তেও
ভূমি সেই বোন গাত ন লৈ বে ধাৰিয়া।

জদি ভূমি কোৱা কৰম কৰাৰ নিমিত্তে
ধেমিত হোআ, তেহে আৰ্হিলে তেমে কৰম
আৰু ন কৰিবলৈ কাৰ্য্যৰ ন কৰিলে, মানুহ-
বিনাকে ভোম্বাৰ ওপৰত বৰ কোৱকুত হয়,
নাইবা সন্তি দিব।

সত্য কলে লোকবিলাকে ভোম্বাক প্ৰেম
কৰিব। আপোন বোন লুকাবলৈ আৰু স-
ন্তিৰ পৰা বখা পাবলৈকো মিচা কৰ নে
পাই, তেহে জি কথা কোআ তাক সদাই তেও
খিনাকে সত্য গিয়ান কৰিব। ল. ল. হ.

বিবেচনাৰ গুন।

Reflection.—An Acrostic.

পদ।

নি মা সখ্যা নাই বিবেচনা গুন জত
ব জালি ইখ্যাজি হই আহাতে পাগত।
না গৰ সঙ্কাস কৰ্ম কৰি, সকলে,
গ ননা কৰিব কোনে তাক অধিকলে।
ব চনা কৰিবো কত বিবেচনাৰ খ্যাতি,
নি জ বুধি মতে ভাবি চাওক মহা মতি
বা হে বুধি জাৰ মহা প্ৰভাৱৰ গুনে
সি সু গন যাৰ্হি আই জেন দিনে দিনে।
জী, জল, খন জন, সুখ সখ্যাবত
পু ৰে ন হৈ আছে, কিয় ন হই সাক্ষ্যত
ব হ মনে থাকিয়া কি হই উপাই,
না না ন দুৰ্গতি কিয় সু গুণে সদাই।
ন বক জাভনা সাধিবৰ কি উপাই,
ন জানিয়া জিভা জনে সুইয়া থাকই।
দ ওক ভিতৰে সত বাৰ অগাহই,
ল কল দুগুন মন হৈতে গুচাই।
ব হলাতে হই বিদ্যা আচে জত মান,
মা চ হই, পানি হৈলে জেন নানা ধান,
ম খিলে গাখিৰ জেন হোৱই মাখন,

হো। হই হেহৰ ৰূপে বুধিৰ সাধন।
বি দিয়ালে আৰ্হ হই, জেন মিত্ৰ গন
ব খা কৰিবাক আসে বিজ বহুগন।
জি ভাঙলি কৰি সেই ৰূপে বিদ্যা জত,
মি লে আশি লিখে বিবেচনাৰ লগত।
ন জানোহী। মই দুখ অধিক বচনা,
ল খা লখা সুখ মূল হই বিবেচনা।
ক বৰ ভলিয়া বজা জেন থাকে ভাল
উ জত ন হই জত ইঞ্জিয় সকলে।
ব খা জি ন কথা মনত বিবেচনা,
ট ল বদ হব মন সদা কুমন্তনা।

এই পৰাৱ সকলো সাধিব প্ৰথম প্ৰথম
আধৰ পৰিলেই বচনা কৰাৰ নাম ওলাব।

সখ্যাব মান্নাৰ বজাৰ।

Vanity Fair.

ইহবৰ সত্য সেৱকবিলাক জাতিক লোকৰ
নিচিনা, কিয়নো এই প্ৰিধিৰিত নিবিলাকে চিহ-
খাশি ন হই। জেনেকৈ কোনো জাতিকে বাটত
জাওতে জাওতে অনেক ঘৰ দেখি, এইটো বা
সোটে মোৰ ঘৰ বুলি সি কৰ নোআৰে, সেই
ৰূপে ইহবৰ সেৱকবিলাকেও এই জগতে দি
জাতা কৰোঁতে সখ্যাবিক বজাৰে আপোনাৰ
মনক ডুল ন কৰাই। ভেনে হলে ইহ-
বে এই জগতে দি চিওনলৈ অৰ্হাত স্বৰগলৈ
জাবৰ নিমিত্তে আগৰে পৰা জি এক বাট
জুগুত কৰি বাগিচে, সেই বাটে দি সকলো
খ্ৰিষ্টীয় সেৱক জাব লগা হৈচে। এই হেতু-
কে এই প্ৰিধিৰি এক মায়াৰ বজাৰৰ নিচিনা;
আৰু এই বজাৰৰ মানে দি চিওনলৈ জাব
লাগিব। এই হেতুকে প্ৰিয় ভাইবিলাক, সা-
হধান হোআ, জানো পাচে এই মায়াৰ বজা-
ৰৰ নানা প্ৰকাৰ বস্ত্ৰ দেখি কুলি জোআ! কি-
য়নো অনেক লোকবিলাকে আহি এই মায়াৰ
বজাৰতে ডুলি বলাহি, আৰু নিইতে চিওনলৈ
জাতা কৰিবলৈ পাহৰিলে।

এই বজাৰতে অনেক অনেক প্ৰকাৰ উভম
আৰু সুন্দৰ সখ্যাবিক বস্ত্ৰ আছে, তাক দেখিলে
একে বাবে মন হবন কৰে; এই হেতুকে জি জি

বিহব বস্তু আছে তাহে অলপ মান ঠিক। পুখ-
মতে ইহবক পাহবা, আক মান মৰ্জতা, বেণ্ড
পুজক, অহকাব, অমুয়া, বিভিচাব, আক আন
অনেক পুকাব বস্তু আছে, মই তাক কিমান
কম! এই সকলোত অনেকৰ মন ভুলাই বাধি-
চে; আক এই বজাবতে পুখান দুই অধিকাৰ
চইতান নামে আছে। সি অনেক অনেক পুকাব
সুন্দৰ বস্তু দেখাই, চিওনলৈ জোআ জাজিকবি-
লাকক ভুলাই বাধে। যদি পাচে কোনো
মানুহ তাৰ এনে পৰিখা কান্দভো ভাগবি ভুল
বে জাই, তেনে হলে অনেক ৰূপে দুখ নাইবা
আপদ কৰাই; তথাপি যদি ভুলাব নোআবে
পাচে এৰি দিএ, কিন্তু জিবিলাকে তাৰ কান্দন্ত
পৰে সিহঁতক নবকন্ত পেলাই প্ৰান নষ্ট কৰে।
বিবেচনা কৰি দেখা, সি কিমান কোটি কোটি
মানুহক তাৰ কান্দন্ত পেলাই পৰিত্ৰান হেৰুজা-
ইচে; সিহঁতক চিওন অৰ্ধাত স্বৰগৰ বাট দেখা
দিলেও জাবৰ ইচ্ছা ন কৰে, কিয়নো সেই
কান্দই বিহব নিচিনা অনেকে গ্ৰাহ কৰে, আক
কৰি আছে, এয়ে বৰ দুখৰ কাৰন হই। কিন্তু
ডাইবিলাক মই মিনতি কৰি কৈচোঁ, সেই
মায়াৰ বজাবৰ কোনো বস্তু মনতে ভাল পাই
নি কিনিবা। সাৱধান হোআ, যদি কিনিবা,
আপোনাকে বিচিনি কৰাবা; আক চিওনৰ
মহা বজাব প্ৰিয় হবৰ পাজ ন হবা; কিয়-
নো জিবিলাকে সেই বস্তুবিলাক কিনে, সিহঁতে
ঠেঁওৰ ইহকালত আক পৰকালতো বিন লগিয়া
পাজ হব। তেনে হলে হে চিওনৰ বাটত
জোআ ডাইবিলাক, অনেক পুকাব আপদ বি-
পদ, দুখ ভোগ, সহন কৰি চিওনলৈ জাব
লাগে, কিয়নো অনেকে এই বাটত জাবলৈ ধৰে,
কিন্তু কিছু দূৰ গলেই দুখ পালে আকও
উভতি আহে; ইয়াৰ কাৰন কি? তাক আমি
বিবেচনা কৰা অতি অৱশ্যক।

দেখা, সেই মায়াৰ বজাবৰ জি দুই অধি-
কাৰ, তাৰ অনেক সৈন্যবিলাক আছে, সিহঁতে
বাটৰ অনেক অনেক ঠাইত ধাপ দি থাকে,
পাচে জাজিকবিলাকক জি ঠাইত জাবে সৈতে
দেখা দেখি হই, সেই ঠাইতে বিহব নিচিন,

অনেক অনেক উভয় বস্তু দেখাই এনে মহা
ভুলতে ভুলাই পেলাই, সেই জাজিকবিলাকক
নিয়মিত বাটৰ পৰা লাহে লাহে একজাহি
অনুচিত বাটলৈ নিএ। কেতিয়া সিহঁতে অনুচিত
বাটতে পৰিল, কেতিয়া সিহঁতে জাবে বিচৰে
এতিয়া সিহঁত জাহাৰ লোক হৈচে; আক তা-
তে সিহঁতৰ আনন্দ অপাৰ হই।

এই হেতুকে সেই ধৰম পৰ জবৰ ন কৰা-
বিলাকলৈ চিওনৰ মহা বজাই লগুই ন হই,
কিয়নো ঠেঁও পাপক বিন কৰে, আক পাপি
লোকক সান্তি দিএ, এই কথা সান্ত্ত আমি
দেখিব পাৰোঁ। এই হেতুকে ইয়াতে আমি
সকলোএ বিবেচনা কৰি ভৱেৰে সাৱধান হৈচোঁ-
ইক, জানো পাচে সান্ত্তিতে পৰিব লাগিব, আক
ঠেঁও জিহকে প্ৰেম ন কৰে, এনে বস্তুলৈ আ-
মিও কেনে কেতিয়াও মনেৰে প্ৰেম ন কৰিম।

কিয়নো সেই মায়াৰ বজাবৰ দুই অধি-
কাৰ কেৱল দুই এক জনক ভুলাইচে এনে
ন হই, প্ৰাই সকলো অগতকেই দুই কৰিবলৈ
ধৰিলে, অৰ্ধাত সৰ্বনাসৰ বাটে দি নিচে। আক
জিবিলাকক নিচে, সাবলাক অভাগি; কিয়নো
“হাই, হাই, বিপাৰে জোআবিলাক, ভোমো-
লাকৰ পৰন্ত কীইট আক কান্দ,” এই কথা
সান্ত্ত চাই দেখিচোঁ।

দূৰ নিকা এটা পাৰ চৰাইৰ কথা।

A singing pigeon.

বেৰতনি মায়েৰে জল্যা পোআ এজন চা-
হাৰে বেনিচ নগৰত থাকোঁতে এটা পাৰ চৰাই
পুহি আপোনাৰ লগবিয়াটক লগে, আক আ-
পুনি চৰাইক বৰ ভাল পোআ হেতুকে তাক
অতি প্ৰেম কৰিছিল। সেই চৰাই তাৰ গৰা-
কিব ওচৰত থকাত ঠেঁৱে গোআ মাটাই দূৰ
জানিছিল। সি এই দূৰবিলাক সদাই আওবাই
থকাত বৰ বৰ পাই বুলি তাক ধোঁ লকলো
বিসংসৰে জানিলে।

ড.ম. ব.

হাঁতি আৰু সিয়ালৰ দ্বিষ্টান্ত।

The Elephant and Fox.

গিয়ালৰ কথা শোৱাৰ দোআৰাই, জিহে সভাক মাখোন সিকায়ে, আৰু সজ গুন আমাৰ ভিত-বত উদগাই সুমাই দিএ, এনে লাভ দায়ক কথা সুনাভকৈ, বহু কথা চলবানি, কান্দ, বা আনক নিন্দা কৰা ইতিহাস, বা সাধু কথা সুনিবলৈ অধিক লোকে বহু পোআৰ হেডুকে এনে কথাহে বিচাৰে। ইয়াকে উত্তম ৰূপে দেখাবৰ নিমিত্তে, হাঁতি আৰু সিয়ালৰ দ্বিষ্টান্ত কথাৰে ভলন্ত লিখোঁ।

এই দুই জন্তুৰ মাজত কোনটো কথকি হৈ লোকক আপোনান কলিয়া কৰি অধিককৈ চলিব পাৰে, ইয়াকে সিহঁত দুয়ো বাদ বিচাৰ কৰি চাবৰ কৰিব বোআৰি, আন জন্তু সকল চপাই এক সভা ধাপন্দা কৰিবলৈ মন ধিৰ কৰিলে; তাতে সিবিলাকে এই কথাও জি ধিৰ কৰে, সেয়ে হব। পাচে জন্তু সকলক নিমন্ত্ৰন কৰিলত, জেতিয়া বাঘ, ভালুক, সিংহ, মহ, ঘোঁৰা, কুকুৰ, চাগলি, আৰু অম আন সকলো চাৰি ভৰিয়া জন্তু আপোন আপোন ঠাইতে বহিল। ভে-তিয়া হাঁতিএপুথমে তাৰ কথা কবলৈ ধৰিলে বোলে, সভা নিয়াই, আৰু দায়া, কেনে উত্তম আৰু সুন্দৰ! এই সকলোকে বাধি আচৰিলে কেনে সুখ হব পাৰে! কিন্তু মিচা কথা, চল বাদি, আপোন পেটা, আৰু নিৰ্গয়া কিমান বেয়া আৰু কুতি! দেখিবলৈ কেৱল সান্ত্বিৰ জোগা ন হই; এই ৰূপে হাঁতিএ বহু কথা কোআত, গোটা চাকৈ-গিয়ানি জন্তুএ মাখোন এইবিলাক মন দি সুবি ভাল বুলিলে, কিন্তু বাঘ, ভালুক,

কেটলা পহ, আদি আনক ভাগ সভা-জন্তু সকলে ইয়াক ভাল নে পাই কলে, এই-বিলাক মুখ আৰু কণ্ঠস্বৰ কথা, একো কাকৰ ন হই।

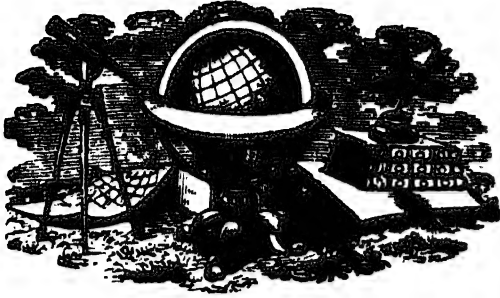
কিন্তু জেতিয়া সিয়ালে তাৰ চল বাহিৰে হাঁহ, কুকুৰা, চুৰ কৰি ধোআত কি ৰূপেৰে কৰে, ইয়াকে কবলৈ ধৰিলে, ভেতিয়া এই সভাসদ জন্তু সকলে একে বেলিএ কান ধিৰ কৰি বহল। মনৰে সুনিব ধৰিলে। আৰু সি কি প্ৰকাৰেৰে বাজ হাঁহ, পাতি হাঁহ, কুকুৰা, বা-তিতে গঁবালৰ পৰা লোকে গম নো পোআকৈ চুৰ কৰি লৈ জাই, এইবিলাক কথা কোআতে সিহঁতে বৰ বহু পাই তাত সন্তোষ হল।

পাচে এই দৰে সিয়ালে অনেক কথা কৈ, হাঁতি আৰু আন জিবিলাকে নিয়াই, সভা, দয়া আদি প্ৰেম কৰে, সিবিলাকক নিন্দা কৰি, সভা-সদ লোক সকলক আপোনাৰ দৰে চুৰ তকা দিয়াকে আচৰি থাকিবলৈ মিনতি কৰি, তাৰ কথা এটালত, সকলোএ তাক বৰ সবদৰে সলাগিলে। পাচে সিয়ালৰ ফালে অধিক ভাগ হোআত সি জিকিল, কিন্তু হাঁতিৰ ফালে তাকৰ হোআত সি হাবিল।

এই সভা ভাগি জোআৰ কিছু দিনৰ পাচে এদিনা হাঁতিএ গচৰ ভাল পাত খাই চৰি থকাতে, কিছু দূৰ হাবিত বৰ মুখ পোআ-কৈ কনিৰ সবদ সুনি, খেদি গৈ চাই দেখে, জে সিয়াল কটকিএ কান্দন্ত পৰি পাচ ভৰি দুটা ভাগি পৰি আছে।

ভেতিয়া সিয়ালে বৰ বেদনা পাই থকাতে তাৰ চোকা মুখেৰে কবলৈ ধৰিলে, বোলে, এতিয়া তুমি মোৰ আপদৰ কালত মোক হাঁ-হিবলৈ আহিচা নে? হাঁতিএ উত্তৰ দিলে, ন হই, মই তোমাৰ মুখ গুচাব পৰা হলে গুচা-লোঁহেভেন; কিন্তু তোমাৰ ভৰি ভগাত, মৰ-নৰ বাহিৰে তোমাৰ মুখ গুচুআ আন একো উপাই নাই।

সিয়ালে অসন্তোষ মনৰে উত্তৰ দিলে, বোলে, হই, মই জি স্বভাও আচৰনত-তৰ দি দিন নিয়ালোঁ, সেয়ে বেয়া বুলি মই এতিয়া লৈ জাইটোঁ।

বিদ্যা সিকাৰ নিবেদন ।

A Plan for Education.

অচম দেশৰ প্ৰানি আচে জন্ত জন্ত,
কৰোঁ মই গোচৰ নবাৰ চৰনত;
গানি সাধু ব্ৰাহ্মনক নমস্কাৰ মোৰ,
মধ্যস্থ জনক লাগি কৰোঁ হাত জোৰ ।
ইতৰ জনক মই বোলোঁ প্ৰিয় বানি,
নিদ্দা ন কৰিবা মোক অল্প মতি জানি;
নাহিকে গিগান মোৰ অল্প মতি নব
ক্ৰিভাঞ্জলি কৰি কৰোঁ সবাৰো গোচৰ ।
নবে মন দিয়া সুনা, মোৰ নিবেদন,
বচিব খুজিলোঁ এক কথা বিচখান:
দেখিয়োক বন্ধুগন, কিনো বিপৰিত
বিদ্যা নি সিকিলে হই সবেও দুখিত ।
বিদ্যাহে পৰম ধন, বিদ্যা বন্ধু জন,
বিদ্যাহে সবাৰো হই কৰ্মৰ ভূসন;
হুদেমে বিদেমে বিদ্যা মাত্ৰি ভূলা হন,
বিদেমে গলেও পাই বহুত সম্মান ।
বিদ্যা জানিলেহে হই সবাৰো উত্তম,
বিদ্যা নে জানিলে হই উত্তমো নৰম;
আৰু দেখা বন্ধুগন, মহত বিদ্যাৰ,
তাহাক জানিলে প্ৰিয় হোৱন্ত বজাৰ ।
বজাও কৰই ৰেহ দেখা কেন মতে,
কোনো কোনো কৰ্ম বেস্ত তাহাৰ হাততে;
এই হেতু বিদ্যাতে দিয়োক বন্ধু মতি
বিদ্যা ন জনা সুৰ্ৰৰ সুনা কেনে গতি ।

“লক্যো বাৰয়িতুং জলেন ছতভুক্ত চক্ৰেন বৰ্হাতপো ।
নাগেন্দো নিশিভাৰুসেন সমনো মণ্ডেন গো গৰ্হভো ॥
ব্যাধিৰ্ভসজ সংগ্ৰহেচ্চ বিবিধৈৰ্হয় প্ৰয়োগৈৰ্হিব ॥
সৰ্বসৌধধমন্তি সাত্ৰ বিহিতং সুৰ্হস্য নাতৌধধ ॥”
ভৱিৰ্হবো ৰাজ নিতি শতকে ॥

“জলেবে দুমাৰ পাৰে জানাহা অধিক,
জাপিবে বাধিতে পাৰে বন ও ত্ৰিভিক;
অকুলে ঈহিলে দেখা হস্তিও বহই,
দণ্ডাৰ্হাৰ্হে বোলে গো গৰ্হভো বন হই ।
অনেক পাৰে আচে সৈনধ বোগৰ,
দুইকো বাধিতে পাৰে সন্ত সন্ত;
এহি মতে সকলোৰে আচন্ত বিহিত
উপাই নাহিকে কোনো সুৰ্ৰক বাধিত ।”

বিদ্যাতে দিয়োক মন জানি বন্ধুগন,
বিদ্যা নে জানিলে পাতে গাধভোকে হিন;
এহি গুনি বিদ্যাতে দিয়োক বন্ধু মতি,
আৰু সুনা দেনি গন, অগ্যানিৰ ভুতি ।
আমাৰ দেশত পূৰ্বে বিদ্যা নাছিলন্ত,
সেহিলে কাহান জানা ছিৎসাক কৰন্ত
কেহো জনে বোলে, নাহিকই মোৰ সম,
এহি বুলি সকলোকে পাতে নৰাধম ।
নাহিকে বিদ্যাতে বোধ, নে জানে সাত্ৰক,
দু সুনে সন্তৰ কথা, বোলে নিদ্দা নাক;
ই জনে সি জন মাৰে, কৰি গৰ্হ মন,
এহি মতে কৰিলন্ত দেশক উচন ।
আবে দেখা, সৰ্ব লোক গতি ইৎৰাজৰ,
নাহিকে মনত গৰ্হ, নাহি অহঙ্কাৰ;
অনেক বিদ্যাক জানে অতি বিভোপন
ধন হলে কাকো ন কৰই নিচ গ্যান ।
দেশৰ কুসল চিন্তে ইৎৰাজ মহা বজা
কেন মতে ভালে থাকিবন্ত সৰ্ব প্ৰজা,
এহি বুলি মনে কৰে পৰম জতন,
সকলোকে কৰে দেখা দায়াৰে পালন ।
এনে উপকাৰি বজা ন হৈবন্ত আৰ
এতিয়া নি সিকে বিদ্যা সেহিলে পামৰ;
আপোন চকুএ দেখা ইৎৰাজৰ দায়া
অনেক জিলাত থৈচে ইকুল পাতিয়া ।
অনেক পণ্ডিত পাতি বাধিতে তাহাত
জোগ্য অনুসাৰে ধন দিবন্ত মাহত;
হেনই প্ৰকাৰে বই কৰি আচে ধন,
এহি সব ঈপকাৰ জায়াৰ কাৰন ।
তাহাতে পৰ্হিতে পাৰে অনেক ৰালকে
তথাপি নি সিকে ভাত জানা কোনে; লোকে;
জদি কোনো লৰা জাই পৰ্হিৰাক মন

ইফুল ভিত্তৰে কৰে কৰোপকৰণ ।
 তাক বেছি অধ্যাপকে মাৰে কোৱা এক,
 তাৰ পাচে কৰাণি নে আই পৰ্হিবাৰ ।
 মাতি পিতি সৰে তাক তাৰনা ন কৰে,
 কিন্তু, বোলে, ন পৰ্হিবা এনুআ দুখেৰে ।
 এহি বুলি পিতি মাতি লৰাক দিএ আন
 লৰাৰ মনত পাচে নে বাৰ্হিত্ত দাস,
 এহি মতে কোনো জনে বিদ্যাক এৰন্ত,
 তাৰ পাচে মনে দুই মতিক ধৰন্ত ।
 কিন্তু জিবিলাকে লৰা তাৰনা কৰিব,
 বিচয়ে জানিবা সিডো বিদ্যাক জানিব;
 নানা উপকাৰ হই ন কৰে বিচাৰ,
 মনুষ্যৰ এই অতি অধম আচাৰ ।
 আৰু সূনা বন্ধুগন, মোহোৰ বচন,
 বেৰিবা বিদ্যাক, দিচ কৰি দিয়া মন ।
 বিদ্যা হেতু পাইবন্ত ভাল জন নাম,
 বিদ্যাক জানিলে সৰে জ্বালে নৰোভম ।
 এহি কালে বিদ্যাহে সকলো ধন সোন,
 নে জানিলে একো বিদ্যা হই দিক সূন্য ।
 গ্যান হৈলে মনুষ্যৰ ন হব দুৰ্গতি,
 ক্ৰমে ক্ৰমে তাৰ জানা বাৰ্হিব সূমতি ।
 গ্যান জেৰে হব তাৰ বাৰ্হিবগৈ আলা
 লৰেও তাহাক জানা কৰিব প্ৰসংসা;
 হে প্ৰিয় লোক, সৰে কৰিও জডন,
 পলম ন কৰি বন্ধু, তাতে দিয়া মন ।
 মোহোৰ বচন সূনি, খিৰ কৰা মতি,
 দেলৰ কুসল চিহ্ন বহোঁআ উনতি;
 উভম পুথিক কৰা আপোন ভাসাতে
 গ্যান লভিবন্ত লোকে তাহাক পৰ্হিতে ।
 ইংৰাজি ভাসাতে জড কিতাপ আচই,
 অচম দেলৰ লোকে তাক ন জানই ।
 দেলৰ মধ্যত আচা কুকন বৰুআ,
 আপোন দেলক সৰে কুসল কৰোঁআ ।
 জেন মতে অগনি তুলাত লাগি জাত্ত,
 সেহি মতে লোক সব হব গিয়ানবন্ত;
 এহি মতে ভবু লোকে কৰা ছিত্ত কাম,
 ভেহে থাকিবন্ত আপোনাৰ জন নাম ।
 ঘৰৰ ভিত্তৰে ধন বাখি ন থৈবাহা,
 কি কাৰনে লাগে ধন, তাহাক জানাহা,

অল্প দিন ভোগ হেতু তাৰ প্ৰয়োজন,
 মিডু হলে কাৰো নজে বাখি জাব ধন ।
 বিচাৰ কৰিবা দেখা সৰ্ব নব গন,
 জড ধন আচে মানে সৰে অকাৰন;
 জনম্যা বাৰ্হিব লাগে আপোনা সৰব,
 জেন মতে জনম্যা বাৰ্হিচে ইংৰাজৰ ।
 সেহি মতে কৰা জদি আমাৰ দেসত
 অৱলো হৈবেক ভাল অলপ কালত;
 জি কথা লিখিলো মই, দাই ন ধৰিবা,
 জড দোস হই মানে সকলো ধেমিবা ।
 মই দিন হিন মুৰ্খে কৰিচো মিনতি
 সূনি প্ৰিয় বানি দিয়া বিদ্যাত সূমতি;
 পৰাৰ প্ৰবন্ধে কহে স্ত্ৰী চিকা দাস,
 অদ্য কৰি আচো, সিন্নাগৰত বাস ।

ইংৰাজি লোকৰ আগৰ কালৰ- অসভ্য বেৱহাৰ ।

Barbarism of the Ancient Britons.

১৮০০ বছৰৰ আগৈএ জেতিয়া কমিয়াৰ সে-
 নাপতি কৈচৰ, ইংৰাজি দেসত অধিকাৰ হব-
 লৈ গৈছিল, তেতিয়া তেঁও তাত নিবাসিবিলাকক
 অসভ্য বন মানুহ জেন দেখিলে; সিঁতৰ মা-
 জত কাপৰ লোআৰ বেৱহাৰ নাই কিছিল, সেই
 দিপৰ দখিন ভাগৰ মানুহে পহুৰ চালেৰে গা
 ঢাকিছিল, আৰু সিও কাপৰৰ নিমিতে ন হই,
 জাৰ গুচিবলৈকো ন হই, কিন্তু আন দেলৰ
 পৰা বেহা কৰিবলৈ মানুহ আহিলে কাপৰৰ
 বাবে গা ঢাকি লই । আৰু লৰিল বৰ সুন্দৰ
 কৰাবৰ কাৰনে আপোনাৰ গাৰ চালতে কী-
 টেৰে খুঁচি, গচ, ফুল, মাচ, পহু আদিৰ আক্ৰি-
 তি লিখি, এবিধ গচৰ বল তাতে বঁহি দিএ,
 তাতে সেই আকৰোৰ কোনো কালে ন মৰে;
 সেই বিতি নতুন হলও আৰু আন আৰ
 অসভ্য জাতিৰ মাজত এতিয়ালৈকে আছে ।

সেই কালত আমাৰ ওপৰ পুৰুষ সকল
 হাবিত্ত বাস কৰিছিল । আৰু লক্ষ লক্ষ কাঠৰ
 ঘৰ সাজি তাক গচৰ ডাল, পাত, আৰু পহুৰ
 চালেৰেই চাইছিল; সেই ৰূপে দুই তিনি ন
 ঘৰেই এখন গাঁও হই, কিন্তু সেই ঘৰবিলাক

মাৰি মাৰিওক সজা নাই কিচিল, আৰু গাঁৱৰ চাৰিও কালে মাটিৰ গৰ বাস্তিছিল । সিবিলাকে পহু মাৰি জি মজু পাই তাকে আহাৰ কৰিছিল । কিন্তু মাচ আৰু চৰাই খাবৰ সিবিলাকৰ নিজ খৰমত নিষেধ আছিল ।

সেই কালত আমাৰ উপৰি পুৰুষ সকল অতি অগিয়ানি আছিল । তাৰ মাজৰ অধ্যাপক-বিলাকে মাথোন অলপ লিখিব পাৰিব জানিছিল, আৰু সেই অধ্যাপকবোৰে মানুহবিলাকক কঠিন ৰূপে বস কৰি ৰাখিছিল । সিবিলাকে অনেক দেও পূজা কৰিছিল; আৰু সেই দেওবিলাক বিতুষ্ট হোআ গিয়ান হলে, দেওবিলাক ভুট কৰিবৰ নিমিত্তে সুনিব ন লগা গৰিহিত কৰম কৰিছিল । এবেলি সিবিলাকে বনত হাৰি বুলিলে আমাৰ সনি দেহতা বিতুষ্ট হৈছে । ইয়াকে বুজি সনিক ভুট কৰিবৰ নিমিত্তে নৈবেদ্যৰ কাৰণে এটা বৰ পাত্ৰৰ ভিতৰত অতি উত্তম কুলৰ তিনি স লৰা জিৰাই ৰাখি থৈ জুই লগাই পুৰিলে । এতিয়া সিবিলাকৰে সন্তান জি আমি, সিবিলাকৰ বেৰহাৰে আমাৰ বেৰহাৰে কিমানৰ বেলেগ তাক বিবেচনা কৰি চোআ । জেনেকৈ এতিয়া আন আন অগিয়ান অসভ্য জাতি আছে, সেই ৰূপ আমিও কুবেৰহাৰ কুকৰমত ৰতি হোআ আৰু দুৰ্জন নিচ মনেৰে আচিলোঁইক; কিন্তু অনেক দিনৰে পৰা ন ন কথা নিকি, লাহে লাহে আমি অনেক প্ৰকাৰ বিদ্যা ধৰে ধনৱন্ত হৈটোঁইক; আৰু আমাৰ আপোনাৰ গিয়ানৰ অধই ভঁৰালৰ পৰা প্ৰিথিবিৰ সেনলৈকে সকলো মানুহ-বিলাকৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে গিয়ান দান কৰিটোঁইক । এই হেতুকে এই অচম দেশৰ গিয়ান উদই হোআ অসাধ্য বুলি, কোনোএ গিয়ান ন কৰোক । কিয়নো পূৰ্বে সকলোতকৈ অসভ্য জি আমি, জি উপায়েৰে আমি এতিয়া সভ্য হলোঁইক, সেই উপাই আন আন দেশবোৰ হৈছে । প্ৰিথিবিৰ চাৰিও ভাগৰ মাজত সকলোতকৈ সৰু জি ইউৰপ দেশ, সেই দেশ বিদ্যাৰ কাৰণে আন ভাগতকৈ সুখিৱাতি হৈছে, আৰু সেই বিদ্যা সকলো লোকৰ হৈছে । এই

দেশতো সেই বিদ্যা নিত্ৰে বিদ্যাপক হব বুলি, আমি আশা কৰিটোঁ; আৰু এই দেশৰ মানুহবিলাক বিদ্যা নিকাৰ নিমিত্তে পাচে ইউৰোপিয়া লোকৰ সমান বা আশ হব বুলি, ইয়াকে কোৱা কৰ পাৰিব?

মিক্ৰস্কোপ আৰু এক নিতুব লৰাৰ কথা ।

The Microscope and cruel Ray.

কোনো এক ডেকা লৰাই মাথিবোৰক দুখ দি মাৰি নিতুব আনন্দত লটুট হৈছিল । সি মাথিবোৰৰ ঠেং আৰু পাখি চিহ্নি আপোনাৰ উচৰৰ পৰা উৰি জাওক বুলি মিচাকৈএ বজ চাই, আৰু কেতিয়াও ভালোমান পোক পৰুআ একে লগে গোটাই ভৰিহে গচকি দুট্ট ৰত্নৱত বজ কৰি থাকে । তাৰ সিধ্যকে ভালোমান হাক দিও তাৰ এনে দুট্ট ৰত্নও গুচাব নোআৰিলে । আৰু তাৰ সিধ্যকে তাক এই দৰে ভালোমান প্ৰবোধ দি বোলে, দেখা, জেনেকৈ আমি সুখত বজ আৰু আনন্দ কৰোঁ, পোক পৰুআবো ভেৰে জানিবা; আৰু আমাৰ ভৰি হাত ভাঙ্গিলে আমাৰ জেনেকৈ দুখ লাগে, পোক পৰুআও আপোনাৰ ঠেং বা পাখি চিহ্নি হলে দুখ পাই । পৰুআৰ ঠেং আৰু মাথিব ডেনা চিহ্নি জেতিয়া সিহঁতে বগাই জাই, তেতিয়া দুখৰ চিন দেখা জাই তেও সিহঁতৰ এনে দুখলৈ সেই দুট্ট নিৰ্গৰমি-য়াল লৰাই একেৰিঙ বুজিবলৈ মন দিয়া নাই ।

সেই সিধ্যকৰ এটা মিক্ৰস্কোপ আছিল; সেই মিক্ৰস্কোপেৰে যদি কোনো বস্তুলৈ চাই, তেন্তে তাতে আগতকৈ অতি ডাঙ্গৰ দেখা জাই । এনে এটা জন্তু আমি তাৰে সৈতে আপোনাৰ চাতৰবিলাকক এটা অদ্ভুত সুন্দৰ জন্তুক চাব দিলে । চাঁওতেই সিবিলাকক এই কথা কলে, দেখা, এই জন্তুৰ মূৰৰ পৰা বেগুৰলৈকে বগা আৰু কলা বৰন আছে । মূৰত চকু একোৰ বগা বোমেৰে বেৰা হৈছে । তাৰ গা দুভাগ ইয়ে নিয়ে সৈতে জোৰা ধাই বন্ধা আছে । দেখা, তাৰ মোটেই নহিল

সুৰ্য্য বোম্বাৰে বিজুসিত আছে, বজাৰ কোণৰ
জুলুৱাইকও অধিক। সৰু জন্তুত এনে এনে
আচৰিত গুণ আছে, ইয়াকে দেখি, সেই লবাই
আনন্দিত হৈ আচৰিত মানি অধৈৰ্য্য ৰূপে
সিদ্ধান্ত সেই জন্তুৰ নাম সুধিবলৈ ইচ্ছা
কৰিলে। পাচে মিক্ৰস্কোপ গুচালত জিতো।
সৰু পোক সি অনেক বাৰ দুখ দিছিল, সেয়ে
এনে ডাঙৰ সুন্দৰ জন্তু হেন দেখা গল!

দেখা, যদিও আমাৰ দৃষ্টিত মাথি আৰু
পোক পৰুয়া সৰু আৰু অবজ্ঞা হেন দেখা
জাই, তেওঁ পৰম ইয়াকে এনে সৰু বস্তুত
সম্পূৰ্ণ মতে উত্তম উত্তম গুণেৰে বিজুসিত
কৰিছে। এতেকে কোনো জন্তুক আমি অকা-
ৰনে মাৰিবলৈ বা জন্তুনা দিবলৈ উচিত ন
হই। কাৰন হলেও দুখ নি দি একে বাৰে
মৰাই ভাল।

ব. ন.

বিবাহৰ স্থখ।

Three Views of Marriage.

এটা নকচা লিখা ঘৰত অনেক বিধৰ মা-
জত তিনটা নকচা একে ঠাইতে আছিল।
তাৰে এটা মূৰ্ত্তি আপোনাৰ মূৰ দুই আঁঠুৰ
ওপৰত থৈ, অতি বৰকৈ চিন্তা কৰিছে।

দ্বিতীয় মূৰ্ত্তিতে অতি বৰ লোকাকুল হৈ, আ-
পোনাৰ চুলি চিৰি, হিয়া ভুকুআই আছে।

তৃতীয় মূৰ্ত্তিতে অতিসহিঁ আনন্দতে মন মগ্ন
হৈ আছে।

সেই কথাকে কোনো এজন মানুহে দেখি,
অতি বিস্ময় হৈ গৰাকিৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে,
বোলে, এই তিনি প্ৰকাৰ তিনটা মূৰ্ত্তি একে
ঠাইতে থকাৰ কাৰন কি? গৰাকিএ কলে, বো-
লে, ইয়াৰ কাৰন সূনা।

প্ৰথমতে মনে মনে গুনিচে বোলে, তিবোতা
আনি সৎসাৰ কৰিম কি ন কৰিম।

দ্বিতীয়তে, তিবোতা আনি সৎসাৰত বন্দি
হৈ লোক কৰিচে, ৰোলে, অস! কিয় মই এই
দুৰ্ভাগ্য কৰি, অনেক কেলস আৰু চিন্তাত
মজি, আপোনাৰ ভৰিত আপুনি লোআ লগা-
লো।

তৃতীয় মূৰ্ত্তিতে তিবোতা বিহিন হোআত,
সৎসাৰ জাতনাত আপোনাকে মুকলি হোআ
জেন জানি আনন্দতে নাচি আছে।

বিবাহৰ সম্বাদ।

Marriage.

২৫ আগষ্ট তাৰিখে সিবসাগৰ জিলাত শ্ৰী-
জুত পাদুৰি চামুএল এম হোআইটিং চাহাবৰ
দোআৰাই, শ্ৰীজুত চাৰ্লচ উইলিয়াম জুআৰ্ত
চাহাব, আৰু শ্ৰীমতি লুচি বসেনৱৰিৰ কম্পা-
নিৰ নতুন কানন মতে বিবাহ দিয়া হল; শ্ৰী-
জুত জন থৰ্নটন চাহাব বিবাহৰ বেঞ্চেফাৰ।

অকনোদই, অৰ্থাত কাঁতিৰ পঞ্জিকা।

Almanac for October, A. D. 1853. Sal. Sac 1775

চক্ৰোবৰ	চক্ৰ	দিন	বাৰ	শিবি	দিনমান	চক্ৰোবৰ	চক্ৰ	দিন	বাৰ	শিবি	দিনমান
১	১৬	৭	২৮	১১১৮	১৬	১	১৬	১১১৮	১৬	১	১১১৮
২	১৭	১	৩০	১১১৮	১৭	২	১৬	১১১৮	১৭	২	১১১৮
৩	১৮	২	১	১১১৮	১৮	৩	১৬	১১১৮	১৮	৩	১১১৮
৪	১৯	৩	২	১১১৮	১৯	৪	১৬	১১১৮	১৯	৪	১১১৮
৫	২০	৪	৩	১১১৮	২০	৫	১৬	১১১৮	২০	৫	১১১৮
৬	২১	৫	৪	১১১৮	২১	৬	১৬	১১১৮	২১	৬	১১১৮
৭	২২	৬	৫	১১১৮	২২	৭	১৬	১১১৮	২২	৭	১১১৮
৮	২৩	৭	৬	১১১৮	২৩	৮	১৬	১১১৮	২৩	৮	১১১৮
৯	২৪	৮	৭	১১১৮	২৪	৯	১৬	১১১৮	২৪	৯	১১১৮
১০	২৫	৯	৮	১১১৮	২৫	১০	১৬	১১১৮	২৫	১০	১১১৮
১১	২৬	১০	৯	১১১৮	২৬	১১	১৬	১১১৮	২৬	১১	১১১৮
১২	২৭	১১	১০	১১১৮	২৭	১২	১৬	১১১৮	২৭	১২	১১১৮
১৩	২৮	১২	১১	১১১৮	২৮	১৩	১৬	১১১৮	২৮	১৩	১১১৮
১৪	২৯	১৩	১২	১১১৮	২৯	১৪	১৬	১১১৮	২৯	১৪	১১১৮
১৫	৩০	১৪	১৩	১১১৮	৩০	১৫	১৬	১১১৮	৩০	১৫	১১১৮

এই অকনোদই গিয়াৰ ভাষাৰ মোং সিবসাগৰৰ
আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা
হৈছে। আনিতে দিলে বচৰত নাম এটকা, বচৰৰ
মুৰত দিলে ১১ চমহা।

THE OROUTDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.

অৰুণোদয়

৮ বছৰ।

শোণ নিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫৩।

নম্বৰ ১০।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: OCTOBER, 1853.

NO. 10

বৰি নামে এটা সাহসিক কুকুৰৰ আখ্যান।

The Courageous Newfoundland Dog.

কিচুমান বছৰৰ আগেয়ে আমেৰিকা দেশৰ
ওয়াশিংটন নামেৰে এখন জাহাজ খেহ দে-
সলৈ গৈছিল, সেই জাহাজৰ তাঁৰি মাজি আ-
দি চাকৰবিলাকত বাজে এজন সেনাপতি চা-
হাবে লগত তেঁওৰ ভিৰোতা, আৰু পাঁচ বছৰিয়া
এটা লৰা, আৰু বৰি নামেৰে নিউকণ্ডলণ্ড দে-
সৰ এটা বৰ কুকুৰ নিছিল। সেই কুকুৰৰ স্বভাও

কোমল, আৰু ধেমালি কৰি থকাৰ নিমিত্তে
জাহাজৰ সকলো লোকে তাক ভাল পাই; তাৰ
বাহিৰেও সেই সৰু লৰা লগত কুকুৰৰ লগাই
ধেমালি কৰাৰ লগৰিয়া আছিল। লৰাৰো তাত
বৰ আনন্দ হ'ই, কুকুৰে তাক জিমান ভাল
পাই, নিয়ো নিমান তাক চেনেহ কৰে।

এদিন সন্ধ্যা। বেলে এছাৰ হোআৰ সময়ত,
সেই সৰু লৰাই কুকুৰে লৈতে ধেমালি কৰোঁ-
ভেই, জাহাজ কাতি হ'লত লৰাটো সাগৰৰ
পানিত পৰিল।

তাতে সকলো এ "ওপহলৈ আহ, ওপহলৈ

A Newfoundland Dog saving the Life of his Master's Son.

জাহা," এবোটক লৰাত এটাই পাৰিৰ ধৰিলত, বেগতে সেই বৰি চিকাৰি কুকুৰৰ দৰেৰে পানিত জাপ মাৰি পৰি, জাহাজৰ লিকালে দাতিএ সঁতুৰি গল।

তেতিয়া নই লৰাৰ বাপেক অতি বিহবল হৈ, নাৱৰিয়াই সৈতে বেগতে জাপ মাৰি সৰু নাৱত উঠিল। কিন্তু তেতিয়া এজাৰ কিছু অধিককৈ হোআৰ কাৰনে দুটোৰলৈ নে দেখাত সকলোএ বুলিলে, বোলে, লৰা আৰু গল।

এনেতে সিবিলাকে জাহাজৰ বাঁও ফালে এটা সৰদ সুনিলত, লৰাৰ বাপেকে বেগাই বা বুলি, এটাই পাৰি কলে; তাতে গুৰিআলে নাও ঘূৰাই দিলত আগোআলবোৰেও বলেৰে টা-নি নাৱলৈ ধৰিলে, এনে সময়তে সেই সাহি-আল ববিয়ে লৰাক মুখেৰে ধৰি নাৱৰ দা-তিয়ে দি উঠি অহাত, সিহঁতে দেখি লৰাক না-ৱলৈ তুলিলে।

পাচে নাও বাই জাহাজলৈ গৈ প্ৰাই মৰা লৰা স্বস্ত হবৰ দেখি, তাৰ বাপেক মাক বৰ আনন্দিত হল; আৰু সকলোএ বৰিৰ গাত হাত ফুৰালৈ ধৰিলে। তেতিয়া সৰু লৰাই তাক সঙ্কটৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতাৰ ভিত্তিত সাৱট মাৰি ধৰিলে, আৰু বাপেকে জেনেকৈ পুতেকক ভাল পাই, সেই ৰূপে জাহাজত থকা সকলোএ সেই কুকুৰক ভাল পাবলৈ ধৰিলে।

জাহাজ আক্ৰিকা দেশৰ উত্তৰ আলা আন্তৰিপ পালত, নাৱৰিয়াবোৰ সৰু নাৱত উঠি বামলৈ আবৰ সময়ত সেই সেনাপতি চাহাবে জিবোতা লৰাই সৈতে জাবলৈ নাৱত উঠি, জাহাজত থকা নাৱৰিয়াবোৰত কলে, বোলে, জাহাজৰ ওচৰৰ পৰা নাও দুটো হৈ নো জোআলৈকে এই নিউ-কঙলঙ কুকুৰক টানকৈ ভিত্তিত ধৰি বাধাইক, তেতিয়া নি কেনে সঁতুৰিব পাৰে তাক দেখি-বলৈ পাৰিইক। পাচে ববিয়ে হাতৰ পৰা এবাই জাবৰ নিমিত্তে অনেক টনা আজাখা কৰিছিল, তথাপি মুকলি হৈ জাব নোআৰি-লে, সিহঁতেও নাও বাঁতি নে পাই গৈ মানে ধৰি গৈছিল। তেতিয়া সেই সেনাপতিয়ে

সঙ্কট ৰূপে উন্নীত হাতত লৈ তাক এৰি দি-বলৈ জোকাৰি দিলে, তেতিয়া সিহঁতে এৰি দিলত কুকুৰ জাপ মাৰি মাগবত পৰি অতি সাহেৰে টৌবিলাকৰ ওপৰে দি ইাকোলা মা-ৰি মাৰি সঁতুৰিব ধৰিলে।

পাচে ববিয়ে অকস্মাতে কেন্দ্ৰ কেন্দ্ৰাই পা-নিৰ ওপৰলৈ লাক মাৰি উঠিল; প্ৰথমে তাৰ বাত ৰোগ হৈচে বুলি বুজিলে, পাচে দেখিব-লৈ কুচিৎ বৰ এটা মগৰ মাচ তাৰ পাচ ফালে দেখি, নাৱৰ আৰু জাহাজৰ মানুহবিলাকে “বৰ মগৰ, বৰ মগৰ” বুলি এটাই পাৰিৰ ধৰি-লে। তেতিয়া ববিয়ে সোঁ ফালে বাঁও ফালে সঁতুৰি বুৰ মাৰি বাগি দি দাঁত উলিয়াই গেলৈৰি দি জোআত, মগৰে কোনো প্ৰকাৰে তাৰ পিঠিৰ ওপৰলৈ আহিবলৈ চল নে পা-লে, এই কাৰন সেই ৰাখালৰ নিচিনা মাচটে কামুৰিব নোআৰিলে।

তেতিয়া বৰিক ৰাখিবলৈ পাচৰ পৰা নাও বেগাই বাই গল, তেতিয়া মগৰে বৰ ভয়ানক ৰূপ ধৰিলে, বৰিএও বাগি দি দি সঁতুৰি পলাবলৈ ধৰিলে, এনেতে নাও তাৰ ওচৰলৈ গলত মগৰেও চিৎ হৈ ভয়ঙ্কৰ ৰূপে ইও কৰি উঠিল; তেতিয়া বৰিএ তাৰ মুখৰ মাজত প্ৰাই জেন পৰিল এনে দেখি, বেগতে তাৰ গৰাকিয়ে হিলৈ লৈ মগৰক গুলি মাৰি তাৰ ভয়ানক বুকৰ হাৰ ভাঙ্গি জোখৰ জোখৰ কৰিলত, সেই ঠাইৰ পানি ভেজোৰে বহা হৈ গল। পাচে সেনাপতিয়ে কুকুৰক নাৱলৈ টা-নি তুলিলত সেই লৰাই হাত মেলি কুকুৰৰ ভিত্তিত সাৱট মাৰি ধৰিলে। তেতিয়া নাৱৰ আৰু জাহাজৰ নাৱৰিয়াবিলাকে আনন্দতে হো-বা! হোবা! অৰ্ঘাত জয়! জয়! বুলি এটাই পাৰি কলে, বোলে, বৰি ৰখা পৰিল, মগৰক মৰা হল! হোৱা! হোৱা!

৩৭

বিদ্যা কল বিদ্যা ।

The Tree of Knowledge.

হে অচম দেসৰ নিবাসি মোৰ প্ৰিয় বন্ধু সকল, দেখা, বিদ্যা কল জি সকলোজক উত্তম ত্ৰিখা, ডাক বোপন কৰিলে তাৰ জি সকল নানা বিধ উত্তম কল ধৰে, সেই সকলো কল ভূমিতৰ বিম্বিতে কোৱা মন্থলাৰ লোভ ন জনমে ! তালৈ সকলোৱে ইচা হই, আৰু সেই কল কল সৰ্ব সাধাৰন বিদ্যা ত্ৰিখাত উঠিবলৈ সকলোএ মন কৰে । জি হেতুকে আন আন ভূমিত সকলো বিধ সলা ন হই; কোনো কোনো উৰ্বা ভূমিত- হে কোনো বিধ কল হই, আৰু মক ভূমিত হলে একো সলা ন হই; কিন্তু বিদ্যা কল খেত্ৰত হলে সকলো বিধ সলা জনমে, জিটো বন্ধু আন সকলো ঠাইতে পাবলৈ নাই, তাকো তাত পো- আ জাই । আৰু হে আমাৰ অচম দেসি সকল, মন কৰা, আন গচত উঠাত, কাঁইট আদি অনেক বাধা বা ভই থাকে, আৰু বহু দুখ, ভাগৰ পাই, মনৰো সজা হই; জদি কেন- বাটক পৰে, তেখেত প্ৰাই মৰাৰ নিচিনা হই, আৰু অতি ওখত থকা গুটিকো পোআ নে জাই । কিন্তু বিদ্যা ত্ৰিখাত উঠিবলৈ হলে উত্তম নিতি কল চল আছে, ইয়াত উঠাত কাঁইট আদি সকলো একো ভই নাই, অলপ মাখোন পৰিস্ৰম, আৰু ভাগৰো নে লাগে, কেৱল মন দিব লাগে । এই গচত উঠিলে কেতিয়াও বাধা আদিৰ দোআৰাই তললৈ ন পৰে, মন- নৰো সজা ন হই, কাৰন বিদ্যা ত্ৰিখাত উঠাৰ সদাই জিৱনজুৰি, তাৰ মনৰ ন হই, অৰ্থাত মৰিলেও বিদ্যাৰ দোআৰাই জিয়াই থকাৰ নিচিনাকৈ তাৰ নাম প্ৰকাশ হই ।

আৰু হে আমাৰ অচমিয়া প্ৰিয় লোক সকল, চোআ, আন আন গচৰ আগত থকা গুটি পোআ নে জাই, বিদ্যা ত্ৰিখাত হলে নিমা নাই কিয়া ওখ ঠাইত থকা কলকো আকৰ্ষণ আদিৰে এনেই পোআ জাই । আৰু আন আন গচৰ কল হলে একে প্ৰকাৰ মা- খোন; কিন্তু এই জি এজোপা বিদ্যা ত্ৰিখা, ইয়াৰ কল অনেক প্ৰকাৰ হই । আনবোৰ

গচ আৰু তাৰ গুটি এক কালতহে দেখিবলৈ সন্দৰ হই; কিন্তু বিদ্যা জি ত্ৰিখা আৰু তাৰ জি গুটি, ডাক লগা কালে সকলো ঠাইতে সন্দৰ দেখা জাই । আন আন গুটিৰ কোনো কোনো বিধ বিলোআন আছে; কিন্তু বিদ্যাৰ জি কল তাৰ কোন বিধ বিলোআন আছে ? আন আন গুটিৰ বাকলি, হাৰ, কেনা প্ৰভৃতি অনেক বেয়া গুন আছে; কিন্তু বিদ্যা কলৰ হলে বাকলি, হাৰ বা কেনা একো নাই । আন আন কলৰ সোআন মুখত একে বে লাগে, কোনো বিধ কল ধাবলৈ কিছু ভাল, কোনো বিধ ধাবলৈ বেয়াও আছে, আৰু সেই কলবোৰৰ সোআ- দৰ নিমা আছে; কিন্তু বিদ্যা ত্ৰিখাত কল হলে সকলোবোৰ ভাল, সকলোৰে মুখত সোআন লাগে, আৰু সোআনৰ নিমাও নাই; জিমান পান কৰা, অধিক সোআন লাগিহে জাই । আন আন কলৰ বস এবলি খালেই ঢুকাই; বিদ্যা ত্ৰিখাত কল হলে কেৱল বসমই আৰু কেতিয়াও মু ঢুকাই; জিমান পান কৰা জি- মান অধিক হৈহে জাই, আৰু জি ঠাইলৈকে হাত মেলা, সেই ঠাইতে কল পোআ জাই । আন গচৰ কল খোআত জিঙিৰ সেল আছে, বিদ্যা ত্ৰিখাত কল খোআত কেতিয়াও জিঙিৰ সেল নাই । জেনেকৈ ভ্ৰমবাবোৰে আন আন কলৰ মধু খোআত জিঙি পূৰ হই, কিন্তু আম কলৰ জিমান মধু পান কৰে, জিমান আৰু পান কৰিবলৈহে ইচা জাই, অৰ্থাত তাৰ মন ঠাণ্ডতে জিঙি পৰিপূৰ্ণ ন হই, সেই কল । আন আন গচৰ টাই অতি বদৰ সময়তহে সূখ দিব পাৰে, কিন্তু বিদ্যা জি খেত্ৰ আছে, অৰ্থাত জি জন মানুহৰ বিদ্যা আছে, সেই খেত্ৰৰ দুৰৈত থাকি বাহু ললেও সবিলৰ সৰ- লো বিকল গুটি পৰম সূখ হই ।

এই কাৰন হে আমাৰ দেসৰ মিজ সকল, বিদ্যাৰ কি কি কল ডাক কঁও নুনা; দুবাখা অতি প্ৰহল সৰু সমূহক পৰাজই কৰা, জোগা অজোগা গিয়ান, জল, কিত্তি, অৰ্থ, ধৰম, সজা হোআ, সূখ ভোগ, মজল, জই, বজা আদিএ পূজাতা মায়াতা কৰা, সঁচা মিচা বিবেচনাৰ ভদ্ৰ-

পৰম সুখ, পৰম ইশ্বৰক চিন্তা, সম, দম, দায়, ধৈৰ্য্য, লাভ, ইন্দ্ৰিয় দমন আদি কৰি এই সকল বিদ্যা ত্ৰিখ্যাত কল হই। এই নিমিত্তে হে আমাৰ আপোন বেসি প্ৰিয় বন্ধু লৰা সকল, ভোমোলাকে ক্লিষ্ট জতন কৰি, পিত্ৰি, মাত্ৰি, আৰু গিয়াৰি লোকৰ সজ উপদেশ রূপ পথে দি বিদ্যা স্বৰূপ ত্ৰিখ্যাত উচি, অমূল্য ফল তাক ভাল ৰূপে ভোজন কৰা। যদি এই ত্ৰিখ্যাত উচিৰ নো খোজা, তেন্তে অগিয়াৰ স্বৰূপ সমুদ্ভূত ১ল গৈ অতি কেলস ৰূপে বেয়া ঠাইত যথোগামি হ'ব। এই কাৰনে হে আমাৰ স্বদেশি বন্ধু সকল, ইংৰাজি লোকৰ দৰে গিয়ানৱন্ত, বৃথিমন্ত, আৰু লকলো কৰমতে নিয়াই ৰূপে উদ্যোগি হৈ, সিবিলাকৰ নিচিনাকৈ বিদ্যা ত্ৰিখ্যাত উচিৰ সলাই বত হোআ। চি. দ.

দানসিঙ্গ ৰূপে আপোনাক উচৰগ কৰা এক চাকৰৰ কথা।

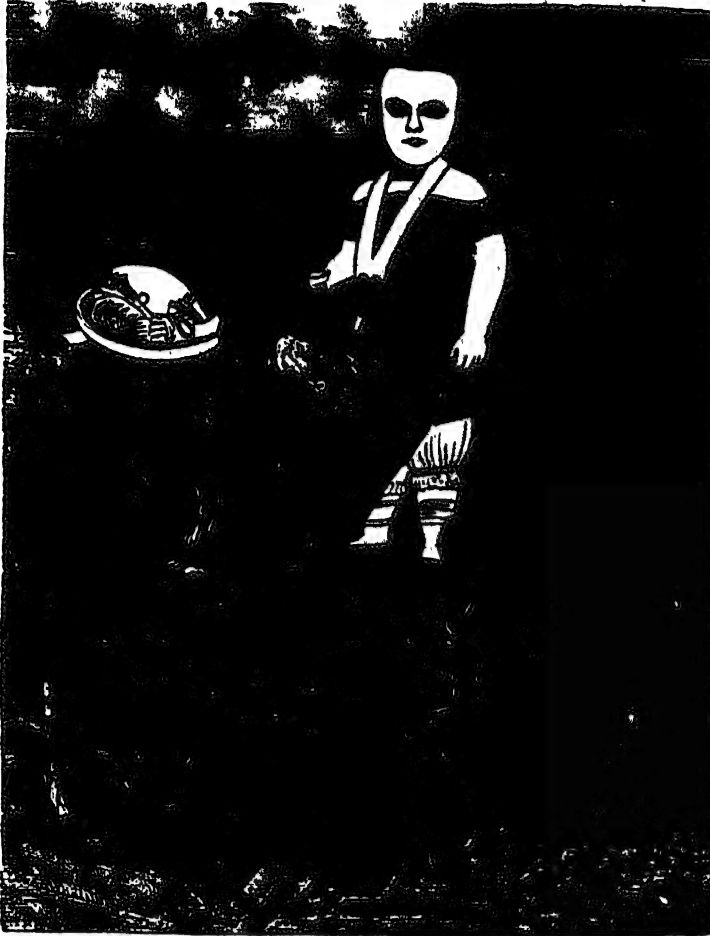
Generous self-devotion of a Servant.

অস্ত্ৰিয়া আৰু পোলণ ৰাজ্যৰ মাজত কাৰ্পে-ৰিয়ন নামে পৰ্বতত অনেক অনেক ৰাজ কুকুৰ থাকে। বৰ জাৰৰ দিনত সিহঁতৰ সাধাৰন বলতকৈ সিহঁতে আৰু অধিক বলি আৰু ক্ৰুৰ হই। ইং ১৭ ৭৬ সঁকৰ বছৰৰ জাৰ কালিত, অস্ত্ৰিয়া দেশৰ বিজনা নগৰৰ পৰা দুই ঘোঁৰাৰে টনা গাঁৱিৰ ওপৰত উচি পদ-ত্ৰি নামে কোনো কুলিন লোক এজন, আৰু তেঁওৰ ভিৰোডা পোলণ দেশৰ ক্ৰাকো নগৰলৈ জাত্ৰা কৰিছিল, তাতে সিবিলাকে গৈ গৈ অচওএক আৰু জাতৰ নামে এই দুই নগৰৰ মাজ পালে। জাতৰৰ পৰা ক্ৰাকোলৈ আৰু অলপ ক্ৰোচৰহে অন্তৰ আছিল, এনেতে অনেক অনেক ৰাজ কুকুৰ সেই পৰ্বতৰ পৰা নামি আহি, সিবিলাকৰ গাঁৱিৰ পাচ ললে। সেই কুলিনৰ দুজন চাকৰৰ এজনক আগেই ঘৰলৈ পঠালে, জি জনত তেঁওৰ বিশ্বাস আছিল সেই জনক আপোনাৰ লগত ৰাখিলে। ৰাজ কুকুৰ মখাক ক্ৰমে ক্ৰমে গাঁৱিৰ ওচৰলৈ গ'লি অহা দেখি, চাকৰটোএ গৰাকিত এই

অনুমতি খুজিলে, বোলে, ঘোঁৰা এটা সেই জন্তুবিলাকলৈ গাঁৱিৰ পৰা মেলি দিও, সিহঁতে তাক খাই মানে, নগৰৰ কাললৈ আহি কিছু আগ বাৰ্হি জাৰ পাৰিম। পাচে সেই চাক-ৰৰ কথাত তেঁও সন্মত হোআত, সি ঘোঁৰা-টো সেই কুকুৰবিলাকৰ কাললৈ মেলি দি, বেগা বেগিটো সিবিলাকে নগৰৰ কাললৈ জাৰ পৰিলে। সেই কুকুৰবিলাকে ঘোঁৰাটো ভোখৰ ভোখৰ কৰি তাৰ ভেজ খাবলৈ পাই, পাচে লোভ বৰ্হীত, আৰুও সিবিলাকৰ লগ ললে-গৈ। তেতিয়া চাকৰটোএ কুলিনত কলে, বোলে, তুমি যদি মোৰ লৰা চোআলি আৰু ভিৰোডাক পোহন পালন কৰিবলৈ অজিকাৰ কৰা, তেন্তে ময়েই সিহঁতৰ মাজত পাৰোঁগৈ, মোক খাই মানে তুমি নগৰ পাৰ পাৰিবা। পদত্ৰিএ গুনিলে, বোলে, মোৰ কাৰনে মোৰ নিচিনা এজন মানুহে প্ৰান দিবলৈ মই কেনে-কৈ সহিব পাৰোঁ। আৰু ইও পোনে এনেকৈ ভাবিলে, বোলে, যদি মোৰ চাকৰৰ কথাৰ দৰে নাচৰোঁ তেন্তে আমাক সকলোকে খাই, ইয়াতে আমাৰ মাজৰ কোনো জিয়াই নে থাকিব; আ-মাৰ সকলোৰে প্ৰান হেৰোআতকৈ এটাই প্ৰান দি, ইমখাক ৰখা কৰাই ভাল হৈচে, কিয়নো তেনে ন হলে সকলোৰে প্ৰান এই ঠাইতে হেৰাব। পদত্ৰিএ ইয়াকে গুনি ভাবি তেঁওৰ সেই চাকৰৰ পৰিআলক প্ৰতিপাল কৰিম বোলাত, সি গৈ কুকুৰবিলাকৰ মাজত পৰিল, তাতে কুকুৰবিলাকে তাক ভোখৰ ভোখৰ কৰি খালে; সেই সময়তে সেই কুলিনে গাঁৱি মেলি নগৰ পালেগৈ। তাতে তেঁও ৰখা পৰিল, আৰু তেঁও জি অজিকাৰ কৰিছিল, তাৰ দৰেই চাকৰৰ পৰিআলবিলাকক পুহি আপোন অজিকাৰ ৰাখিলে।

ছি. ২২. ২. ধনৱন্ত আৰু দৰিদ্ৰ এই দুয়োৰো সাধ্যতে হই; কিন্তু পৰম ইশ্বৰ সিবিলাক দুইবো এক সৃষ্টি কৰ্ত্তা।

ছি. ১৪. ৩১. জি জনে দৰিদ্ৰবিলাকলৈ উপদ্রু কৰে, সি তাৰ সৃষ্টি কৰ্ত্তাৰ অসম্ম কৰে, কিন্তু জি জনে দুখিয়াক দয়া কৰে, সি তাৰ সৃষ্টি কৰ্ত্তাক সন্ম কৰে। ব. ন.

অকনোদই পৰ্হা সৰু চাতৰবিলাকৰ প্ৰতি কিছু কথা।

A Word to the little Children who read the Oranodol.

ও! আই! এইটো নো কি নকচা ও!
কোন, কি কৰিচে? কি জানি আমাৰ সৰু পাঠক-
বোৰে অকনোদই পাই এনেকৈ সুখিব। বাক,
ভেঙে মুখা মুখিকৈ ন হলেও, অকনোদায়
দিএই তোমোলাকে সৈতে কিছু কথা বাক্স হব
খোজোঁ, এই হেতুকে তোমোলাকে মন দি
সুনা।

সেয়ে দুবচৰিয়া এটা ইংৰাজি সৰু লৰা;
এতিয়া কেৱল বৰ ধেমালি কৰিবলৈহে মন
গৈচে। তাতে সুন্দৰ আসনত উঠি মেজত
টুপি থৈ, ভিজিত চোল আৰি বজাই বজাই

বহ বহ কৰিচে; আৰু
মাক বাপেকে বহ ধোম-
লিহে কাল নিয়াবলৈ চোল
আদি সকলো ওমোলা বন্ধ
দিচে। কিন্তু অলপৰ
পাচে ওমোলা বন্ধ গু-
চাই তাৰ হাতত কিতাপ
দিব, ইন্ধুললৈ পঠাব,
আৰু সকলো বিধৰ গিয়ান
আৰ্জিবলৈ উপাই দিব।
কিয়নো লিবিলাকে ভাবে,
বোলে, আমি অলপতে
মৰিম, কিন্তু আমাৰ এই
পুত্ৰ থাকিব; আগলৈ সি-
এই আমাৰ সকলো বন্ধৰ
অধিকাৰ হব, আৰু তাৰ
দোআৰাই আমাৰ নাম
জলি থাকিব। আৰু জি
ৰূপে গচক সৰু পুলি
হোআতে পোন বা বেক
কৰিলে ডাঙ্গৰ হলে সেই
ৰূপ থকাত পোন বা বেক
গুচাব নোঅৰা হই, তেনে-
কুআ আমাৰ পুত্ৰবোৰ কথা

হব। জদি এতিয়া মন কোমল হোআত আমি
অতি পৰিসুম কৰি তাৰ সকলো বেয়া স্বভাও
গুচাই লভা আৰু উত্তম গিয়ান সিদ্ধিও, ভেঙে
আগলৈ ভাল হব। কিন্তু জদি ভেনে ন কৰি
লৰা কাল অনৰ্থক ৰূপে নিয়াবলৈ দিও, আৰু
লিখা পৰ্হা বিদ্যা জনাৰ কোনো উপাই নি দিও,
ভেঙিয়া আমাৰ পুত্ৰ আগলৈ একোৰো পাজ ন
হব; তাতে লাজত আমাৰ নাম একে বাবে
লোপ হৈ জাব। তাৰ পিজি মাত্ৰিএ আৰু
বুলিচে, কোন বিসই, কোন কাম কৰিবলৈ
ইহৰে আমাৰ পুত্ৰক দিব, তাক আমি নে
জানোঁ। এতিয়া জি সকলো মান্যবৃত্ত লোক
আছে, সেই সকলো আমাৰ পুত্ৰৰে বিচিনা
বিদ্যা ন জনা, আৰু উমলিবলৈ ভাল পোআ
লৰা মাখোন আছিল; কিন্তু এতিয়া ইহৰে

মিহিলাকক প্ৰধান লোক কৰিলে। এই মি-
মিতে আমি আমাৰ লহাক সকলো গিয়ান
বিদ্যা নিকাৰলৈ উপাই দিলেহে আমি ভাব
ধাৰ সূতা হয়। এই কৰণে ভাব মাক বা-
পেকে বুগিচে।

আৰু হে আমাৰ অচম দেশৰ সৰু সৰু
লহাবিলাক, মোৰ কথা সুন।; জি কৰণে সেই
লহাৰ বাপেক মাকে বুগিচিল, ভেনেকৈ ভো-
মোলাকৰ পিজি মাজিও কই। মন কৰা,
ভেৰ ফুৰি বচৰ মানব পাচত, ভোমোলাকৰ দে-
সত এতিয়া থকা সকলো বিসয়া, পণ্ডিত, অধ্যা-
পক আদি লোক সকলক বিচাৰিলে পোআ নে
জাব; কিন্তু মিহিলাকৰ ঠাই কোনে লব? ভো-
মোলাকেহে ভাক লব লাগিব। জি জি মানা,
দেশৰ উপকাৰ, আৰু লোকবিলাক সভ্য হো-
আ, এই সকলো ভোমোলাকৰ পৰাহে হব।
এই দেশ আগলৈ স্তীল বা বেয়া হোআৰ ভাব
ভোমোলাকৰ কাছতহে পৰিচে; এই হেতুকে
মোৰ কথা সুনি ভোমোলাকে সকলোএ কিডাপ
বিচাৰি গিয়ান বিদ্যা আজী, কিয়নো ধনভটক
বিদ্যা উত্তম। সভ্য গিয়ান পালে, ইহকালত
ভোমোলাকৰ পৰম হিঙ হব, আৰু পৰকালতো
ভোমোলাকৰ অমূল্য জিহাআৰ পৰিত্ৰাণৰ পথ
দেখা পাব।

ম

কলিকতাৰ পৰা চতুৰ্থ পত্ৰ।

Fourth Letter from an Assamese in Calcutta.

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল,

গিয়ান অতি বমনিয় পদাৰ্থ। এই গিয়ান
ন থকা হলে, মানুহ আৰু আন জন্তুৰ মাজত
একো ভিন ভাও নে থাকিলেহেঁতেন। জন্তুবি-
লাকে আপোন আপোন সৰিল সুখে বাস্তবলৈ
কেডবিলাক কাৰ্য্য কৰে; গৰুক জগা পোআলিৰ
গা চেলেকিবলৈ কোনেও নি নিকাই, আৰু মে-
কুৰিকে নৰিয়া পৰিলে ঘাঁহ খাবলৈ কোনেও
নি নিকাই। হিম লাগৰৰ ওচৰত এবিধ জন্তু
আচে, সিহঁতে জাব কালি হলে সেই ঠাইৰ
পৰা আহি উপত ঠাইত থাকেহি, আৰু জহ

কালি আৰু আগৰ ঠাইলৈ জাই। বিহব
নামে এবিধ জন্তুএ মানুহে থকা দহে ঠোঁটলি
ঠোঁটলি ঘৰ সাজি থাকে; এইবিলাক জন্তুএ
সকল হাত এবাৰৰ মিহিতে মানুহৰ দহে পৰম
জতন কৰে, আৰু কোনো আপন উপস্থিত হলে
আপোনাৰ নথ দাত আদি ইহৰে বিয়া অন্বে-
ৰে আপোনাৰ থক জবাই। এই সকল জন্তুৰ
এইবিলাক কৰম দেখি আমি আচৰিত ইও,
কিছু মানুহৰ গিয়ানভটক ইহঁতৰ এই গিয়ান
অতি সামান্য হেন জবাই। প্ৰিথিবি পো-
নেই স্মৃতি হোআত, ইহঁতে জি অৰহাত আ-
চিল, এতিয়াও সেই অৰহাতে আচে, আৰু
কোনো জন্তুৰ গিয়ান আজিলৈকে বৰী সূনা
নাই, কিছু মানুহৰ গিয়ান বৰ আচৰিত কৰণে
নিভৌ নিভৌ বাহিচে। জি দেশত বিদ্যালৈ
বিসেস আদৰ আচে, ভাব আৰু বিদ্যা নিসিকা
দেশৰ লোকৰ গিয়ান অতি ভিন।

এই গিয়ান লভিবৰ প্ৰধান দুআৰ বিদ্যা,
কি ভিৰোভা কি পুৰস সকলোৰেই এই গিয়ান
উপাৰ্জন কৰা উচিত, এভেকে আটাইৰে বিদ্যা
নিকা জুগুত। জদি ভিৰোভাবিলাকৰ গিয়ানি
হোআ ইহৰৰ ইচা ন হলহেঁতেন, তেন্তে সৰ্ব-
সক্তিমান পৰম ইহৰে নিহঁতক পুৰসৰ নিচি-
না গিয়ান আজিৰ পৰা বুধি নি দি, মুঠে সা-
মান্য জন্তুৰ দহে ভোক, পিয়াহ, টোপনি দি
সুজিলেহেঁতেন; আৰু ইংলণ্ড আদি দেশৰ ভি-
ৰোভাবিলাকেও পৰ্হিৰ জানি পুৰি বচিব নো-
আৰিলেহেঁতেন। কিন্তু আমাৰ ইহৰৰ এনে
অভিপ্ৰাই ন হই, তেঁও ভিৰি পুৰস দুইকে
সমানে বুধি দিচে, কেবল বিদ্যা নিকাৰ লহহ
আৰু অলপৰ নিমিত্তেহে ঠেঙবিলাকৰ মাজত
গিয়ানি বা অগিয়ানি হই। এভেকে আমি
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আমাৰ দেশি সকলোএ লহা চো-
আলিৰ মনত এই অপূৰ্ব গিয়ান দিবলৈ জতন
কৰোক।

বিদ্যাই মানুহ জাতিৰ সুখ দুখৰ উত্তপতি
ধান। জি দেশত জি পৰিমাণে লোকবিলাকে
বিদ্যা সিকে, সেই দেশত সেই পৰিমাণে লোক
সকলে সুখ ভুঙে। ইংলণ্ড আৰু অচম দে-

সৰ লোক সকলৰ অৱস্থা চালেই তাৰ দুখীয়া
পোজা জাব । ইংলণ্ডত বিদ্যাৰ সম্পূৰ্ণ আ-
লোচনা থকাৰ তাৰ লোক সকল আটাই বিস্ম-
তে ভাগ্যবন্ত; নিবিলাকে বিদ্যা নিকি বাৰিচ্যক
আমুই লৈ নানা দেশলৈ গৈ নানা সুখ ভোগ
আৰু নানা বিস্ময় কথা প্ৰকাশ কৰিচে, কিন্তু
বিদ্যা নি নিকিলে এনে সুখো নে পালেহেঁতেন ।
বিস্ময় কি কম, ষ্টেণ্ডবিলাক আমাৰ দেশি লোক
সকলতকৈ পৰম সুখি । ইংলণ্ডত নানা বিধ
জিমান কল আছে, আমাৰ দেশত তাৰ হেজাৰ
ভাগৰো এভাগ নাই; সেই কলৰ দোআৰাই
জিটো কৰম এদিনত হব, তাক মাদুহে কল
নো হোআকৈ কৰিলে এমাহতো কি জানি কৰা
টান । লণ্ডন নগৰৰ পৰা কলিকতা নগৰ প্ৰাই
১০,০০০ মাইল দূৰৈত আছে, কিন্তু ভাপ
জাহাজে প্ৰাই এমাহ আৰু আঠ ন দিনতে
নানা সমুদ্ৰ পাৰ হৈ আহে । কলিকতাৰ
পৰা পশ্চিম দেশলৈ বেইল বদ নামে ভাপৰ
গাঁৰি চলাৰ থুজিচে । এই গাঁৰিৰ এনেহে
গুন জে কলিকতাৰ পৰা একে দিনতে কাসি-
লৈকে জাব পাৰি । বিচাৰি চোআ, জি কাসি
এমাহৰ বাট গৈও পাৰ নোআৰে, এনে কাসি
এদিনতে পোজা জাব । চাপাখানা আৰু এক
আচৰিত জন্তু । এস জন কাকতিএ এদিনে
জিমান লিখিব পাৰে, ইয়াত প্ৰাই দুই তিনি
ঘণ্টাত জিমান লিখিব পাৰি । গিয়ান বিসয়ে
ইংলণ্ডবিলাক আমাতকৈ প্ৰধান । ষ্টেণ্ডবি-
লাকে আমাৰ দেশি লোকৰ নিতি ধৰমত জি
ভম আছে, তাক দেখি নো নে হাঁহিব নে?
ষ্টেণ্ডবিলাকে নো কুঁইকৈপক বাসুকিৰ মূৰ লৰা
বুলি কব নে? ধুমকেতু দৰ্শনক মহা আপ-
দৰ চিন বুলি মানিব নে? বৰ ভয়ঙ্কৰ বৰ
গচত বুৰা ডাকৰিয়া থকা গাই বুলি পূজিব নে?
প্ৰবন্ধক সকলৰ মূল নো হোআ কথা মানিব
নে? চত বহাগ মাহত বৰ ধুমুহাক বৰৈদ
চিলা বাপেকৰ ঘৰলৈ জোআ বুলি কব নে?
ষ্টেণ্ডবিলাকে ই সকল একোকে নে মানে, কিন্তু
এই সৎসাৰৰ বস্ত্ৰ সকলক দেখি তাৰ সুজন
কৰোঁতা সৰ্বসক্তিমানৰ গুন জানি মহা সুখে

থাকে । সম্পুতি আমাৰ দেশত জি সকল দে-
নাচাৰ চলিত আছে, তাৰ সৰহ ভাগেই সভ্য
লোকৰ দোআৰাই প্ৰসংসাৰ জোগ্য ন হৈ ।
এডেকে সেইবিলাক জিমান দিনলৈকে পৰিৱৰ্ত্তন
ন হৈ, জিমান দিনলৈকে আমাৰ দেশৰ মঙ্গল
হবৰ লব্ধাবনা নাই । এডেকে বিদ্যাৰ চৰনত
ব পৰিলে এই সকল দুখৰ স্ৰোতন হবৰ আন
উপাই নাই । ইয়াকে বিবেচনা কৰি আমাৰ
দেশৰ লোক সকলে অবিদ্যাক কাতি কৰি ষৈ
বিদ্যাৰ চৰনত সৰল লোআ । ষ্টেণ্ড মিনে আ-
মাৰ উপকাৰি বন্ধু এই সৎসাৰত নাই । ইতি ।

কলিকতা, ১৭ আগষ্ট, সন ১৮৫৩ ।

কলিকতা নগৰত থকা ডোমোলোকৰ বন্ধু
এজন অচমিয়া লোক ।

ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ বিববন ।

Manufacture of Dacca Muslins.—Concluded.

“মল মল ষাচ” কাপৰ মচলমানৰ বজা-
বিলাক অধিকাৰ হৈ থকা সময়ত তাক বজাৰ
পৰিয়ালবোৰেহে বেৱহাৰ কৰিছিল, সেই কাৰনে
তাৰ নাম “ষাচ” বখা হৈছিল । তাৰ দিৰ্ঘত
১৮০০ স গচ সুতা থাকে, আৰু তাৰ আধা
ধানটৰ জোখত ৮ টকা ৮ আদ মহা হৈ ।
সেই ধান হাতত পিন্ধা আৱটিৰ মাজে দি একে
সুম ন কৰাকৈএ সৰকাৰ পাৰে । তাক বঁওতেও
৮ মাহ লাগে, আৰু মূল্য এস ডেৰ স টকা
হৈ ।

“চৰকাৰআলি” নামে এবিধ কাপৰ আছে,
সি আগৰ মজলিয়া । বজাৰ মজি আদি প্ৰধান
লোকবিলাকে ইয়াকে বেৱহাৰ কৰিছিল, আৰু
দিৰ্ঘত ১২০০ স গচ সুতা থাকে ।

“জুনা” নামেৰে এবিধ কাপৰ আছে, সি
অতি মিহি, তাক পিন্ধিলে গাত কাপৰ আছে
বুলি নে জানে । ইয়াৰ উপম্য দিহলৈ গাঁজ
নামেৰে জি প্ৰধান কাপৰ সিও অতি ডাকৰহে
হৈ । ইয়াৰ দুহুতিয়া পুতলেৰে অতি ভাল
কাপৰৰ দিৰ্ঘত ২০০০ হেজাৰ গচ সুতা থাকে ।
এই কাপৰ মচলমান বজাবিলাকৰ মহিসি আৰু
নাচনিয়াবোৰে বেৱহাৰ কৰে; আনবিলাকে

ইয়াক বেহুৱাৰ ন কৰে। কিয়নো পুৰনি বোধ সত্ত্বে এই কাপৰৰ বেহুৱাৰ ভিৰোভা-বিলাকৰ নিমিত্তে নিষেধ আছে। ভাৱনিয়ৰ চাহৰে লিখিচে বোলে মচলমান বজাৰিলাকৰ আগাৰ বাহিৰে কোনো বেপাৰি মুদৈবোৰে এই কাপৰ কিনি আন ঠাইলৈ নিব নোআৰে।

“বহু” দিয়া কাপৰ আগৰ দৰেই, কেৱল বোমাৰ ৰিজিহে সুকিয়া; ইয়াৰ দিৰ্ঘত ১২০০ ন গচ সুতা থাকে।

“আবৰওয়া” নামেৰে এবিধ অতি পুৰণি কাপৰ। ইয়াৰ নিচিনা চোঁচ মিহি কাপৰ আৰু কেতিয়াও হোআ নাই। তাৰ দিৰ্ঘত ৭০০ ন গচ সুতাহে থাকে। মচলমানবিলাকে ইয়াৰ চোঁচ গুন সোঁত পানিৰ নিচিনা গিয়ান কৰি ইয়াক “আব” বাৰি “বওয়া” সুন্দৰ গতি এই পদবি নাম দিছিল। এই কাপৰৰ নিমিত্তে কোআ আছে, এক সময়ত আওবহু-জ্বৰ বাদল্যাই আপোনাৰ জিএকৰ গাৰ বৰন কাপৰৰ ওপৰে ওলাই থকা দেখি, তেঁওক নিন্দা ৰচন বোলাত তেঁও কলে বোলে, হে ‘পিত্তি’ সাত তৰপ কাপৰ পিন্ধিচোঁ, তথাপি মোক কিয় ভিৰহকাৰ কৰে।”

“খাচা” নাইবা “জঙ্গল খাচা” এই কাপৰ আগৰ সোমাব গাঁৱত জুগুত হৈছিল। ই আনবিলাক মল মল কাপৰতকৈ ঘন, আৰু বৰ চিকন, তিনি হাত পুতলেৰেও খাচা পোআ হই।

“চবলা” নামেৰে এই মল মল কাপৰ অতি সুন্দৰ মনোহৰ। ইয়াক ৰাতি বননি ঠাইত মেলি পেলাই ধলে সি নিয়ৰত ভিত্তিলে পাচ দিনা ৰাতি পূজা দেখা নে পাই; পাচে লাহে লাহে বেলি উঠি অহাত নিয়ৰ সুকাই গলেহে তাক আৰুও দেখা হই। সকলোতেকৈ উত্তম, চবলমৰ দিৰ্ঘত ৭৮০ গচ সুতা থাকে।

বিঃ সন্

স্বৰগ।

Heaven of the Hindoo, and Christian

“স্বৰগ” এই শব্দ সূৰা মাত্ৰকে হিন্দু লোকে অতি অৱহেলা কৰে, কিয়নো সিবিলাকৰ সাত্ৰ মতে স্বৰগ থানক ইন্দ্ৰ পুৰি বুলি কই। সেই ইন্দ্ৰ পুৰি এই অধম জগতৰ নিচিনা; ইয়াত জেনেকৈ বেঙ্গা আদি নানা কুকৰম আছে, ইন্দ্ৰ পুৰিতো বহু অপেৰাৰি অৰ্ঘাত বেঙ্গা ভিৰি আছে, তাতে কলিহুতে সৈতে সৈতে লো দেৱতা গনে কুচিড অভিলাস আছে এই ৰূপে প্ৰিথিবিৰ নিচিনা সেই ইন্দ্ৰ পুৰিতো পাপি পুণ্য সমান বুলি হিন্দু সাত্ৰে বথানে। কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ মতে জাক স্বৰগ বোলে, সেই থান ইন্দ্ৰ পুৰিৰ নিচিনা ন হই। এই নিমিত্তে হিন্দু সাত্ৰত জাক স্বৰগ বোলে, আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰত জাক স্বৰগ বোলে, এই দুয়ো ঠাইৰ মাজত জিয়ান বিভাগ আছে, তাৰে কিছু কথা পাঠকবিলাকৰ আগত জনাব খোজোঁ। প্ৰথমতে হিন্দু সাত্ৰে কোআ স্বৰগ হলে বিনা সি, কিয়নো মহা পুণ্যৰ কালত সি নষ্ট হব; কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰে প্ৰকাশ কৰা জি স্বৰগ, সি অবিলাসি, অখাই আৰু অলৰ থান। ইন্দ্ৰ পুৰিত পাপ আছে, কিন্তু স্বৰূপ স্বৰগত কোনো পাপ নাই; ই পুৰি জি স্বৰগ, তাক এবেলি সুজন কৰা হোআত তাৰ আদি আছে, আৰু অন্তো হব, কিন্তু স্বৰূপ জি স্বৰগ, তাৰ আদি নাই, অন্তো ন হব। হিন্দুবিলাকৰ স্বৰগত সুৰ্জ চন্দ্ৰৰ পহৰে প্ৰকাশ কৰে, কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ স্বৰগত সুৰ্জ চন্দ্ৰৰ কোনো পহৰ নাই, অকল প্ৰভু পৰম ইশ্বৰ, আৰু মেৰ পোআলি, অৰ্ঘাত পাপিৰ নিমিত্তে প্ৰান ভগন কৰা প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টই তাৰ পহৰ। ইন্দ্ৰ পুৰি স্বৰগত পাপি লোকে জদি পুণ্যৰ দোআৰাই কেনেকৈ লোমাই, তেও পাচত পুণ্য ভোগ কৰি এটালে পুনৰাই তাৰ পৰা থহি পৰে; কিন্তু স্বৰূপ স্বৰগত কেতিয়া কোনো পাপি লোকে পৰিত্ৰান পাই সোমাব পাৰে, কেতিয়া আৰু কোনো জুগতো তাৰ পৰা থহি ন পৰে। হিন্দু সাত্ৰে প্ৰকাশ কৰা

স্বৰগৰ সুখ প্ৰিথিবিৰ সুখৰ নিচিনা, কিন্তু
খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰে প্ৰকাশ কৰা জি স্বৰগ, তাৰ
সুখ সাত্ৰে জোআ মতে “মানুহৰ চকুৰে
কেতিয়াও দেখা নাই, কানেৰেও সুন নাই,
আৰু মনতো নো সোমাল,” আৰু মানুহৰ
ভাষাৰেও তাৰ সুখৰ কথা বৰ্ণন নোআবে;
আৰু সাত্ৰত জি জি সুখৰ কথা লিখা আছে,
সেয়ে অকল প্ৰিথিবিৰ সুখৰ নিচিনাকৈহে
ভুলনা দিচে; সম্পূৰ্ণ স্বৰগ সুখৰ কথা ভুলনা
দিবলৈ জগতত একো বস্তু নাই। আৰু সেসতে
হিন্দু লোকৰ স্বৰগত ইশ্ব আদি দেৱতাবিলাক
থাকে, কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ জি স্বৰগ, তাত
প্ৰভু পৰম ইশ্বৰ আৰু তেঁওৰ পবিত্ৰ স্তুতি-
লাকে নিবাস কৰে। তাতে ইশ্বৰৰ মহিমা
প্ৰোচক কৰা হৈছে; তাত বাতি ন হই, আৰু
চাকিৰ বা সূৰ্যৰ পহৰৰো প্ৰয়োজন নাই, আৰু
সেই ঠাইৰ লোকবিলাকৰ ৰোগ বিয়থি, ক্ৰন্দন,
সোক, আৰু মৰন নাই। কোনো কুকৰম কৰা
লোকে তাত সোমাব নোআবে; কিন্তু জিবিলা-
কৰ বস্তু অৰ্থাত পাপ, মেৰ পোআলিৰ তেজৰে
ধুই নিকা কৰা হল, সিবিলাকেহে তাত ভাগ
পাই, আৰু জোগ্য পাত্ৰ হোআত ইশ্বৰে সৈ-
তে অহা জোআ কৰিব। সিবিলাকৰ কোনো
সংসাৰিক ভোজন পানৰ প্ৰয়োজন নাই, কিন্তু
ইশ্বৰৰ প্ৰেম ৰূপ অমৃত আহাৰ সদাই পান
কৰি থাকিব। এয়ে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মে প্ৰকাশ
কৰা স্বৰগ। সেই পবিত্ৰ ধানত বহু জন্তন
কৰিলেহে সোমাব পাৰে; তালৈ জোআ বাট
সৰহ নাই, অকল ঠেক আৰু পোন বোলা না-
মে এটা বাট আছে, সেই বাটেই খ্ৰিষ্ট, আৰু
তাৰ দুআৰ আৰু দুআৰিও তেঁৱেই; এই
হেতুকে খ্ৰিষ্টেই দি ন গলে, কোনো লোকে তাত
সোমাব নোআবে।

স্বৰ্গৰ বিসই সূনা মহানই,
বিবেচনা কৰা চিত্ত,
স্বৰ্গ ধান পুণ্য জি পাব সি ধনা,
স্বৰ্গিগন থাকে তাত।
অনন্ত সত্যৰে স্বৰ্গ নিৰ্মান কৰিলে,
সমুদাই ধৰ্মেৰে তাহাক গাঁথিলে;

নিৰাশ্ৰেৰে তাৰ গৰ বাঙিলে অকৃত,
এই হেতু তাত বাস কৰে স্বৰ্গ স্তুত।
সোনাৰমই আদি সৰ তাহাৰ ভিতৰ
পহৰ প্ৰকাশ কৰে আপুনি ইশ্বৰ।
তাহাৰ মাকত আচে অমৃতৰ নদি,
ন হই বিনাস নিভো অনন্ত অনাদি
এক এক মুকুতাৰে এক এক ধান,
আপুনি নিৰ্মিলে তাক প্ৰভু শিৰাকার।
প্ৰেমেই তাহাৰ মূল, প্ৰেমে তত তাৰ
প্ৰেমেৰে বাঙিলে তেঁটি সৰসক্তি জাৰ।
অখাই অলৰ ধান সেহি স্বৰ্গপুৰ,
অবিনাসি ৰাজ্য নিভো অনাদি কালৰ,
অনন্ত বলেৰে তাক কৰিলে নিৰ্মান,
সেই হেতু বিনাস ন হই নিভো ধান।
কেৱল সুখৰ ভোগ আচে সেহি ঠাই।
জান প্ৰতিকল পাই, দুখ মাজ নাই।
দুখ, ৰোগ, মিডু লোক, পিৰা ভাপ জত,
ন হই প্ৰবেল তাত কাহাবো মনত;
অমঙ্গল কিছু নাহি, মঙ্গলৰ ঘৰ,
সি ধানৰ সদা বজা পৰম ইশ্বৰ।
সাধু লোকেহে তেঁওৰ প্ৰজা আনন্দ অন্তৰে
সকলোৰে হিত চিন্তা স্তুতগনে কৰে,
স্বৰ্গ প্ৰবেলৰ নাম হৈছে পৰিজান,
যিহু খ্ৰিষ্ট যাৰ তাৰ সুমাই পুণ্যবান।
বিনই কৰিয়া কলোঁ তোমাকে উচিত,
ইয়াতে বুজিয়া দেখা জি কৰ্ম বিহিত;
খ্ৰিষ্টৰ সৰন সোআ, তেহে স্বৰ্গে জাৰ,
নতুবা অনন্ত নৰ্কে অৱলো পৰিবা।
খ্ৰিষ্টেহে স্বৰ্গৰ ঘাৰ, তেঁৱেই ঘাৰি তাৰ,
তেঁওৰ হাতে সঁচাৰ কাটি পথ নাহি আৰ।
প্ৰেম ভাৱে কহোঁ সূনা, বিনই ৰচন,
হেলাতে এৰিবা কিয় এনে মুক্তি ধন’
ন. ল. ক.

আমি স্বৰ্গত কোটি কল্প,
সূৰ্যৰ সমান দিগ্ভিমই,
ভূগিলতো অতি অল্প
সুখৰ কাল ন হব এই।

ইণ্ডিয়ান নামেৰে আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোকৰ কথা।

The Ancestors of America.

প্ৰিথিৱীৰ সকলো ভূমি দহ ভাগ কৰিলে, তাৰে তিনি ভাগ আমেৰিকা দেশত পোতা জাব। এনে বৰ দেশ আছে আৰু তাত অসংখ্য লোক সমুহ নিবাস কৰিছে বুলি আগেয়ে কোনেও নে জানিছিল। কিন্তু ১৪৯২ সঁকত অৰ্থাত ৩৫৬ বছৰৰ আগৈয়ে কলম্বুচ নামে অতি মান্যৱন্ত এজন চাহাবে সেই দেশ দমন পাই প্ৰকাশ কৰিলে।

তেতিয়া সেই আদি বাসি লোকে বগা মানুহ প্ৰথমে দেখি, সিবিলাক কোন, কৰ পৰা আহিল, ইয়াক বুজিব নোআৰি, তাতে বৰ আতঙ্ক আৰু বৰ টোপ মৰাত জুই, ধোঁআ, মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে সবদ মূনি অতিসই ৰূপে বিষয়ই মানি কলে, বোলে, ইহঁত সুৰ্জাৰ সন্তান।

সমুদ্ৰৰ ওপৰত দূৰৈৰ পৰা চলি অহা নাও সিহঁতে প্ৰথমে দেখা পোআৰ নকচা ওপৰত দিয়া হৈছে।

সেই আদি বাসি লোক তাম বৰনিয়া কলা, সিহঁতৰ সংখ্যা ৪,৫০,০০০। সিহঁতৰ পুখি বা আখৰ একো নাই কিচিল, এই নিমিত্তে সিহঁতৰ আগৰ বংশাৱলিৰ কথা, আৰু সিহঁত কোন দেশৰ পৰা গল, কি কি ঘটনা হৈছিল, এইবোৰ একো কৰ নোআৰে। আৰু আ-

মেৰিকা দ্বীপৰ উত্তৰ, দক্ষিণ কোনত ভেৰিগ্লেইটচ নামেৰে সমুদ্ৰ অতি চৈক, তাতে আচিয়া, আৰু আমেৰিকা এই দুইও দ্বীপ প্ৰাই সংজ্ঞাগ হৈছে; আৰু পাৰ হৈ দুইও দেশলৈ অহা জোআ কৰিব পাৰে। তাতে অনুমান হই সেই লোকবিলাক আচিয়া দেশৰ পৰা সেই বাটেদি গৈ, আমেৰিকা দ্বীপত বসতি কৰিলে। আৰু সিহঁতৰ ভাষা আচৰনো, আচিয়া লোকৰ কোনো জাতিৰ দৰে হই। ইণ্ডিয়ান লোক-

বিলাক প্ৰায়ে অধিতি সেবাত বৰ ৰতি, সিহঁতৰ সৰু ঘৰলৈ যদি কোনো অচিনাকি মানুহেই জাই, তথাপি সি দেখা মাত্ৰকে গ্ৰাভ্য হই; আৰু তাত জেতে দিন থাকিবলৈ ইচা কৰে, তেতে দিন উত্তম ৰূপে আহাৰ, বহা, সোআ উপাই বিনা মূল্যে দি ৰাখে; যদি কোনো অধিতিয়ে সত্ৰৰ ভয়ত আসুই লই, তাক প্ৰান পৰিসমুদেও ৰখা কৰে। সিহঁতৰ ভিৰোভাবিলাকেহ সকলো কাম কৰে, পুৰুষে কোৰ কুচাৰ ধৰাৰ ৰিতি নাই, কেৱল সিহঁতে চিকাৰ কৰি মজ্জা আদি আহাৰ চপাই, আৰু বনত ফুৰে। এটা পুৰুষৰ অনেক ভিৰোভা থাকে, সেই ভিৰোভাবোৰ আনোঁতে তাইৰ পিত্ৰি মাত্ৰিৰ ইচাৰ বাহিৰে কন্যাৰ ইচাবে একো নহই, আৰু তাইত নোমোদেও; জেনেকৈ আমাৰ দেশত গৰাকিএ গৰু মছ বেচে, সেই দৰে সিহঁতৰো চোআলিবোৰ দিয়ে; তাত বাজেও মূনিহঁতলৈকে ধন্যতে বা আন কোনো কাৰনেই ভিৰোভাক ভাল নেপালে, একে বেলিএ খেদি পেলাই। যদি ৰিতিচাৰ দোস পাই, তেতিয়া তাইৰ নাক, কান কাটে, বা মাৰি পেলাই। সেইয়া ভিৰোভাবিলাকৰ বৰ দুখৰ কাৰন হই।

সিহঁতে ধৰম আচৰনত হলে মূৰ্তি সেবা নকৰে; কেৱল এক প্ৰধান পৰম আত্মাক মানে; কিন্তু সিহঁতে বোলে, লক্ষ্যৰত জি সকলো

মুখ আছিল, মৰিলে সেই মুখ স্বৰ্গত পাব।
স্বৰ্গ চিকাৰি ঠাই, তাত কুকুৰ, পহু আছে;
আৰু ইচ্ছিয়ৰ সকলো ভোগ কৰা হ'ব। সিহঁ-
তে আৰু অনেক হিন দেৱতাকে সেৱা কৰে,
আৰু সেইবিলাকৰ সেৱা কৰাৰ কাৰনে ধৰ্মপাত,
কাপৰ আদি বস্তু পৰ্ণতত এৰে। আৰু সিহঁতে
সাপৰ বৰ মান্য কৰে, নে মাৰেও, বোলে,
মানুহৰ আত্মাৰ নিচিনা সকলো জিৱ জন্তুৰ
আত্মা আছে। সিহঁতৰ মাজত বহু মায়াপি
লোক আছে, সেই মায়াপিবোৰেই পুৰান বেজ।

বনত হলে সিহঁত বৰ বুধিয়ক; সিহঁতৰ
জাতি, শব্দ, হিলৈ, আদি বনুআ অস্ত্ৰ আৰু
উত্তম ঘোঁৰা আছে, যদি কোনো সৰু সিহঁ-
তৰ হাতত পৰে তাক নিৰ্ভয়া ৰূপে মাৰে।
এনে আচৰিত ৰূপে বেৱহাৰ কৰা আমেৰিকা
দেশৰ আদি বাসিন্দা সকল আছিল; এতিয়া সি-
বিলাকৰ মাজত অনেক ইকুল হৈছে; আৰু
কোনো গিয়ান পাই অসত্য আচৰন এৰি,
উত্তম গিয়ানি হ'বলৈ ধৰিছে।

বিশ্বাসৰ ফল।

Trust in God in the Hour of Danger.

বাল্টিক সাগৰৰ দখিন কালে ইল্মিন্দ না-
মেৰে এজনী বাঁৰি আছিল, তেঁওৰ ঘৰ অতি
সৰু হলেও, তথাপি বৰ নিকা, দেখিবলৈকো
অতি সুন্দৰ, আৰু ঘাম কালিত তাইৰ বাৰি
দুখ্যা লতাৰে আৰু আন আন ফুলেৰে ইমান
সুন্দৰ হ'ই, যে মানুহবিলাকে তাকে দেখি বুৰি
বাঁৰিক বৰ দুখিনি বুলি নে ভাবে। গধূলি
বেলা তেঁওৰ ঘৰলৈ গলে, আপোনাৰ খোঁটা-
লিও বহি আনন্দ মনেৰে ধৰম সাজ পৰ্হি
থকা দেখা পোৱা হ'ল। বুৰিৰ অলপো চিন্তা
নাছিল, কিয়নো ইহঁতলৈ ভাই কৰি তেঁওৰ মন
সদা সৰ্বদাই থিৰ আৰু সন্তোষ হৈ থাকে।
কিন্তু বাঁৰিএ অকলে আপোনাৰ নিমিত্তে ঘৰ
নিকা আৰু সোভিত কৰি সদাই থুই, এনে ন
হ'ই, কাৰল নামেৰে তেঁওৰ এটি পুত্ৰ আছিল।
সেই লৰাই বাঁৰিৰ লগত বন কৰি আপোনাৰ
প্ৰতি পালন কৰি থাকে, আৰু আহি পালে

তাৰ মন সন্তোষ হ'বৰ নিমিত্তে সদাই সৰু
বাৰি আঁওতাই থাকে; কাৰল বৰ বলি হলেও
তা: মন অতি নম্ৰ আৰু মায়ালু, তাৰ মাকক
বহকৈ প্ৰিতি আৰু মান্য কৰে।

তেতিয়া তাৰ বয়স একুৰি আঠ বছৰ হলেও
তাৰ মাজিকে আৰু ডাৰ্জাকে উত্তম ৰূপে
পোহন পালন কৰিব নোআৱোঁ, তাৰ মন-
তে এনে চিন্তা হৈ বিয়া নো হোআটেকা ধা-
কিল। কিন্তু তাৰ কালিত তাৰ বিবাহ দিয়া
হল, তেতিয়া বাৰিৰ সকলো ফুল মুকাই জো-
আত, কাৰলে চন্দুক সাজি মাটিৰে পূৰ কৰি
গুটি পাচাই তাৰ ঘৰৰ ভিতৰত থৈছিল, তাতে
বহুৰ তাপ পাই গুটি গজি বাৰি অনেক বৰ-
নৰ ফুল ফুলিবলৈ ধৰিলে। বিয়াৰ দিনা বুৰি
বাঁৰিএ এটা সৰু ভোজ জুগুত কৰি, নিমন্ত্ৰন
কৰাবিলাকৰ নিমিত্তে বাট চাই থাকিল। অল-
পৰ পাচত মানুহবিলাকে বিবাহ দি গিজা
ঘৰৰ পৰা ওলাই আহি, সেই দিন অতি
আনন্দেৰে নিয়ালে। কিন্তু হাই, হাই, পাচৰ
দিনত মহা দুৰ্ঘটনা আৰু আপদ হ'লহি।
সিহঁতৰ নগৰ জই কৰি লবৰ নিমিত্তে অনেক
সেনা আহিছে বুলি সূনা হল; তেতিয়া মানুহ-
বিলাকৰ মনত ভাই সোমাল। আৰু সকলো
দিন এই ৰূপ ভয়ৰ কথাতে নিয়ালে, আৰু
ৰাতি হ'লত সেই নগৰবিলাকে পৰ দি আৰু
প্ৰাৰ্থনা লগোনৰ বাহিৰে একো কৰিব নোআ-
বিলে।

পাচে বাঁৰিএ মুখ ঘূৰাই এই কথা বুলিলে,
আমাৰ কিহৰ চিন্তা? দেখা, বাঁৰিৰ বজাই কৈ-
চে, জিবিলাকে পৰম ইশ্বৰক ভৈ সন্তোষ, তেঁওৰ
দুতৰিলাকে সিবিলাকৰ চাৰিও ফালে থাকি
সিবিলাকক ৰক্ষা কৰে। এই কথা সুন
কাৰলে কলে, আই, তোমাৰ ইমান অধিক
বিশ্বাস নে? আমাৰ এই সৰু ঘৰ মানুহবিলাক
হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবৰ নিমিত্তে পৰম ইশ্বৰে
আমাৰ চাৰিও ফালে ৰখিয়া হৈ থাকিব,
ইয়াক ভুগি ভাৰিচা নে? হাই, হাই, আমি
যদি ইমান বিশ্বাস কৰিব পাৱোঁ, তেন্তে আমাৰ
কিয়ান সুভাগ্য হ'ই; কিয়নো মৰনৰ আঁঠুএ

জনি বিশ্বাস নে বাখোঁ, তেনে হলে বর ভয়ৰ কথা। তাৰ মাকে বুলিলে, হে মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ তুমি কেতিয়াও ধৰম সাজ পৰ্হা নাই নে। তোমাৰ স্বৰগত থকা পিতৃৰ আগ্য নো হোআকৈ এটি টিপটি চৰায়ে মাটিত পৰিব নোআবে। “বিশ্বাসৰ দোআৰাই আগৰ কালৰ মানুহবিলাকে ৰাজ্যক পৰাজই কৰিলে, আৰু ধৰম কৰম কৰি পুতিগ্যাৰ কল পালে, সিহঁতৰ মুখে বন্ধ কৰিলে, অগ্নিৰ তাপ সূমালে, তৰো-আলৰ মুখৰ পৰা উধাৰ হল, দুৰ্বল হোআৰ পৰাও বলি হৈছিল, জুখত জয়জুক হৈ বিৰোধ হোআ সৈন্যবোৰক খেদালে”। ইয়াত তুমি বিশ্বাস কৰা নাই নে? সেই কথাতে কাৰলে একো উত্তৰ ন কৰি, আগৰ দৰে মনত অসন্তোষ আৰু বোবাৰ নিচিনা হৈ থাকিল।

মাজ বাতিত বতাহ অলপ কম হল, আৰু গৰুৱা ঘৰত দুই ঘণ্টা মাৰিলে, সিহঁতে সেই ঘণ্টাৰ মাত সুনিলে, কিন্তু টিক সেই পৰতে নিলগৰ সেনাবিলাকৰ মাজৰ পৰা ৰাজনাৰ গান সিহঁতৰ কানত পৰিল; তাতে বৰ ভয়ৰ কাল চাপিলহি, তাকে জানি সেই সৰু পৰিয়ালে একে লগ হৈ বহি থাকিল। মাকে আৰুও পুত্ৰকৰ হাতত ধৰি কলে, একো ভয় ন কৰিবা; পৰম ইশ্বৰেই আমাৰ সকলোৰে পৰ আৰু সক্তি। গানৰ মাত নিচয়ে ওচৰ হ'লহি, আৰু সেনাবিলাকৰ এবাৰে গোটেই নগৰ জ্বনি ধৰিলে। দুই তিনি মিনিটৰ পা-চত মানুহবিলাকৰ কঁকনি আৰু ডাঙ্গৰে ঘৰ-বিলাকৰ পৰা জুইএ পোৰাৰ সবদ সূনা হল। তাতে সেই বাঁৰিএ আৰু পৰিয়ালে বাহিৰত বন হৈচে বুলি নিচয়ে জানিলে। তথাপি সিবিলাকৰ ঘৰলৈ আৰু চোভালৰ আগলৈকো কোনো নাছিল। আৰু এটা মাভো সিহঁতৰ ওচৰত সূনা ন হল, ইয়াত জনা জাই স্বৰগত থকা পৰিজ দূতবিলাকে সিবিলাকৰ ঘৰৰ চাৰিও ফালে পৰ দি সিবিলাকক ৰখা কৰিলে। ক্ৰমে ক্ৰমে এৰাও মাত কম হৈ গল; আৰু বতাহো গুচিল। কাৰলে চই সাত ঘণ্টালৈকে বাট চাই সাৱধানে আৰ্চি দুআৰে দি চাই তাৰ

মুখৰ মাগে। ডাঙ্গৰ চাপৰ সমান হিম পৰি থকা দেখি বাৰে বাৰে আহি সেই ৰূপে দেখিলে।

সেই ৰূপ হলত কাৰলে কোৰ এখন হাতত লৈ হিমবোৰ কাটি কাটি বাট কৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। অহ, তেতিয়া সিহঁতৰ মনত কিমান ভই আৰু কল্পন হল! হিম বৰকৈ সিহঁতৰ ঘৰৰ ওপৰত পৰি সকলোকে ঢাকি পে-লালে। সেই হিমেই এটা সৰু পৰ্বতৰ নিচিনা দেখা হল, আৰু তাত মানুহ আচে বুলি কোনোএ বুজিব নোআবিলে, আমাৰ মনেৰে সিহঁতে সৰ্বোপৰি পৰম ইশ্বৰৰ আগত গুপুত চাইত আৰু সক্তিমান জনৰ দোআৰাই আত্মিত হৈ আছিল। কাৰলে আৰুও ভিতৰলৈ গৈ তাৰ বুৰি মাকৰ হাতত ধৰি বাহিৰত ফুৰাব নিমিতে উলিয়াই আনি মাকৰ আগত কলে, এতিয়া তোমাৰ বিশ্বাসৰ ওখ গৰ দেখা। সেই ধৰমি বাঁৰি তিৰোতাৰ চকুৰ পানিএৰে পূৰ হৈ স্বৰগৰ কাললৈ চাই অতি নম্ৰ মনেৰে কলে, হে মোৰ পুত্ৰ, মই তোমাৰ আগত কৈছিলোঁ, তেঁও আপোনাৰ সেরকবিলাকক সকলো দূখত আৰু আপদত ৰখা কৰিম বুলি অম্বিকাব কৰিলে, এতিয়া সেয়ে সিধি হল।

বৰ চতুৰ চোৰ।

A cunning Thief.

জুডিআ টেঙ্গৰ মানুহ এটাই লোকৰ চা-গলি এটা মাৰি ধোআত, তাক সৰু লোক এজনে অনেক ভিৰহকাৰ কৰি বুলিলে, বো-লে, হে ডাই, লোকৰ বন্ধ চুৰকৈ ধোআ গা-ত্ৰৰ নিলেহ; পৰকালত সেই চাগলিৰ গিৰিই-তে তোমাক অপৰাধি কৰিব। টেঙ্গৰে কলে, বোলে, তাত কি ভই আচে? কিয়নো তেতিয়া মই চুৰ কৰা নাই বুলিম। সৰু লোক জনে কলে, মিচা মাতিলেই কি মাৰিব পাৰি নে? তেতিয়াই সেই চুৰ কৰা চাগ আহি লাগি হবহি। টেঙ্গৰে কলে, বোলে, ভাল জদি সেই চাগলি আহে, তেতিয়া তাৰ কানত ধৰি বি তাৰ গিৰিইতক সোধাই দিম।

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৮ অধ্যায় ।

History of Kamrup, Chap. 8.

ভাত পাচে মিৰ্জা জাহিনা বৰ কৰৈয়নিত বস-
হি । অচমৰ বৰুআবিলাকে চামধৰাৰ পৰা
বজালৰ গাটল মানুহ পঠালে, বোলে, নিবোৰ
জে এই ঠাইলৈ আহিচে, বনৰ মনেৰে আহিচে
কি, আন কিবা কামে আহিচে? তাক আমা-
লৈ কৈ পঠাওক । বজালে বোলে, নিবিলাকে
জদি বনৰ হস্তি, হাবিৰ আগৰ কাঠ, সোন
মৰিচ দিএ, তেন্তে আমি বন ন কৰোঁ; এই
কথাকে এটা উকিলত কৈ সভা কৰুল কৰি
পঠাব । সেই সময়তে মোমাই ভামুলি বৰ
বৰুআই অভইপুৰিয়া হাকৰতিৰ ভিতৰৰ সনা-
তনক আনি কটকি কৰি পঠালে; বৰুআবি-
লাকে বোলে, ৬ মাহৰ পথ ভেঙে ডেৰ মাহলৈ
দিন দিলেহে সৰ্গদেৱত জনাই নিবিলাকৰ বা-
ঞ্ছিত পূৰ্ণ কৰিব পাৰোঁ, ইয়াৰ অৰ্থে কি কন্দল
কৰিম; নবাবে বোলে, ডেৰ মাহ ভো আমি
এই ঠাইতে বস, ডুমিও সিহুে সৰ্গদেৱত জনো-
আ, এই বুলি আমাৰ কটকিক পঠালে । কট-
কিৰ সগৰ এটা নাও বৈচা পলাই থাকি নবাবত
কলে, বোলে, কটকিএ জি কৈচে সকলো মিচা,
গৰ আওতাই জুখলৈহে দিন লৈচে । এই কথা
নবাবৰ মনতে থাকিল; পাচে বজালক বাখি
গৰ প্ৰাঞ্চি জুগুত কৰিলে । পাচে অচমে
বজালৰ গাটল সনাতন কটকিক পঠালে, বো-
লে, বনৰ হস্তি জি খুজিচে, হস্তি চাৰি লাংকো
নি দিও; হাবিৰ আগৰ কাঠ জি খুজিলে, কাঠ
চাৰি জগা কাঠকো নি দিও; জালুক জি খুজি-
চে, জালুক চাৰি সেনিকো নি দিও । এই কথা
বজালে সূনি নাও বৈচাক আগলৈ আনি হাবি-
দাই সুখি মিচা কথা কৈচ বুলি দুই নিমাৰ
মাজৰ আমাৰ চকিৰ আগতে কটকিক পানিত
বান্ধি পেলালে । পাচে আমাৰ চকিয়ালে দে-
খি নাও মেলি পানিৰ পৰা ধৰি ফুলি আ-
নিলে । দখিন কোলৰ বৰ বৰুআ চৰ্দাৰ,
পানিত পিকটাই চেটিয়া চৰ্দাৰ; তিনি জনা গো-
হাই চামধৰাত পূৰ্ববতে আছে । প্ৰথমে বজা-
লে চামধৰাত নাৱে ভৰে বৰ গোহাইৰ গৰত

ধৰিলেহি, তাৰ লগত বজা প্ৰান নাৰায়নো
আহিছিল; চাৰি ডঙ বেলাৰ পৰা গধূলিহে
এহিলে, বৰ মাৰি জুখ হল । বজালৰ সৰে
উত্তৰ ৭২১ গৰ খাটৈ উপচিল, সেই পো-
নে বজা এটা জাখৰ পিন্ধি গৰত উঠিলহি,
পাচে অচমে হিটলএৰে কোবাই মাৰিলে;
দখিন কোলে জুখ ম হল । নাৱে জুখে নো-
আহিলে, সেই দিৱা নোআৰি গধূলি ভৰলি পাৰ
হৈ হল, ১৫৬০ সঁক, মাহে মাহ ।

পাচ দিৱা বজালে উত্তৰ কোলে চাৰি ডঙ
বেলাৰ বাট জুৰি বুৰা গোহাইৰ গৰত ধৰি-
লেহি । আমাৰো তিনি জনা গোহাই, ৰূপ
সন্ধিকৈ, মৰজিৰ পাভৰ আনো জত ফুকন,
বাজ খোআ, হাজৰকিয়া, নইকিয়, এই লমন্তে
প্ৰান টাকি জুখ কৰিলে । বজালৰ জদি ইকৈদ
পাৰে আৰু কৈদ উঠি ধৰে, এই মতে বাৰহাৰ
জুজি বজাল হাবিল; সৈয়দ কঁৰি চিপাহিএ
মিডুকো ন গনি গৰ উঠিলহি, তাক ভত কালে
মাৰিলে । আৰু দিকবাই নদি, গৰ খাটৈ বজা-
লৰ সৰে উপচিল, আৰু নাৱৰ জুজডো বিস্তৰ
বজাল গুলি লাগি মৰিল । তাতে জুজে নোআৰি
তিনি দিন অস্তৰে মিৰ্জা জাহিনা, আহলই ধাঁ,
আপামামোদ জোমা, মাহুম ধা, ইচ পিঞ্জৰ,
মিৰচান্দ, প্ৰান নাৰায়ন, বামচজা কাৰ্জি, আৰু
উতম এই সকলো পলাই গল । পাচে গুআ-
হাটিত বৈ ১৫৬০ সঁকৰ মাহ মাহত কাজলিৰ
দুই বৰুআৰ গাটল কেমনজান উকিলক পঠাই
সন্দেস পজ সৰ্গদেৱৰ নামে দি পঠালে ।

পত্নো এই; মহা মহিম জীকৃত বৰ বৰুআ
আৰু চেটিয়া গোহাই মহাসয়েনু, সগৌৰৱ
লিখন কাৰ্জক, আৰ ভোমাৰ বাজোনতি হা.
মেচা চাহি, ও পৰ৭ সৰ্গদেৱ জী জীকৃতৰ
ধানে উকিল কেমন জান এক আদমিকো ভে-
জোহে, ভোমাৰা দুই জনৰ বক্ৰিনেত খাতিৰ
খুচি হৈনেক, আৱৰ চৰ্কৰাজ দুই জনৰ চাখ
আদন্ত কৰিলে জী জীকৃত সৰ্গদেৱ প্ৰসন্ন হৈ-
বেক; অন্তৰ আমি ভোমাৰ চাৰিৰ হৈলোঁ,
ডুমি আমাৰ চলাই কৰ । আৰ ভোমাৰ দি-
কিৰ বৰ দুইদে লাউদ আমাৰ মনুকেৰ চামহা-

জন সাউদে ভৌল বতায়। ধৰি কৰ, জে জৌধ
জৌধে বস্ত্ৰ লাগে, সে ভাগায়া পইদা কৰ ইহা
কৰ কাৰ্জ কাম। মানুহ হোৱে অধিক কি
লিখিম, আপুনি জানহা হোঁগা, ইতি জিলকাৰ
১৫৬০ সঁক, মাহ কাগুন ১০ দিন গতে।
ইতি সন্দেশ ঘোঁৰা ২, চন্দন কাঠ ২ মোন,
তাও ২ মুঠা, লাহৰি ২০, পায়ৰু ৩০, চিট
৫ খন; আৰু বচনে বুলিলে, সৰ্গদেও বজাক
আমি বাৰ কাটিলোঁ, সৰ্গদেওত কৈ আমাক
হাট বাট দিওক, এই বুলি উকিল পঠালে;
সৰ্গদেৱে নকলো চাইৰ মানুহ আহিব দিলে,
পৰ্ৱতিয়া নগাও আহিল। পাচে সৰ্গদেৱে
ভুলি ভাৰ জি বস্ত্ৰ জাত আনিছিলে, সকলোকে
ওলটাই দিলে; সৰ্গদেৱে তাক অনেক বস্ত্ৰ
জাত টকা বঁটা বাহন দি বিদাই দিলে। পা-
চে মাটিম খা, মিৰ্জা জাহিনা ইহঁত প্ৰমুখ্যে
ভটিয়াই গল। গুআহাটিত আহলই খাঁক ধৈ
প্ৰিতিৰ নিমিত্তে গল, আহলই খাঁ নবাব আ-
হোমৰ সমুখে বল। তাত পাচে বৰ বৰুআ,
পিকচাই, চেটিয়া, আহলই খাঁ উত্তৰে বৰ
নদি, দখিন কোলৰ অসুৰালি সিমা কৰি সৰ্গ-
দেৱৰ চাইক পত্ৰ সন্দেশ দি চেক মেদা কট-
কি পঠাই প্ৰিতি ভাৱে থাকিল।

পত্ৰো এই; স্বস্তি সকল মঙ্গলাগাৰ বিবিধ
গুনালংকিত সুৰ নদি সলিলং নিৰ্মল জসোৱানি
পৰি পুৰিত কলৱৰ শ্ৰীজুত বৰ বৰুআ সুচাৰু
চৰিত্ৰ বিচিত্ৰ মন্ত্ৰিবৰেদু, নৌহাৰ্দ পূৰ্বক লিখ-
নং কাৰ্জক, ইখানেৰ কুসল তোমাৰ কুসল মঙ্গল
হামেচা বাঞ্ছি, পৰং তোমাৰ কৰমান নজৰেত
জানিলোঁ, ন দিন দিন দোস্তি হামাৰ হৈবেক;
অন্তএৰ তোমাৰ মাজে কক্ষিত দিলগিৰনেস্ত
আৰ ভূমি বুলিচ, উত্তৰে বৰ নদি, দখিন কো-
লে অসুৰালি, ইতি মধ্যত তোমাৰ আমাৰ না-
কলে ফিৰিবেক; আৰ দুই দলৰ গো ব্ৰাহ্মন
সুখে বলে এই ধৰ্ম তোমাৰ জস প্ৰতিষ্ঠাতে
চে স্বমান দুই হানাব জুগাদি হৈলে ও গয়ৰহ
মলুকে খোৰমি হৈবেক, আৱৰ বদনাম কিছু
না বহিবেক। আৰ তোমাৰ উকিল সনাতন,
ও কাম্ব-সৰ্মা ইহাৰাৰ সন্ধে ও আমাৰ আদমি

চেক মেদা ও জাৰ খাওৰ ও আকাদস ভো-
মাৰ খানে তেজিভেটি; শ্ৰী শ্ৰী সৰ্গদেৱৰ খানে
হজুৰ কহিয়া দস পাৰু বোজত কিৰি পহুচাই-
বা, এমত হৈলে তোমাৰ আমাৰ কিছু সন্ধিভা
না বহিবেক। আৰ এহাৰাৰ সুখে সমস্তে জা-
নিবা, অধিক কি লিখিম, আপুনি সমস্তে জানা।
তোমাৰ নিমিত্তে পত্ৰ সন্দেশ, বাস্তা ১ খন,
লজ ২ মোন, চেনি ২ মোন, রূপোআলি
পটুকা ৩ গচ, সোনোআলি ৩ গচ, সুগন্ধ বা-
লা ২ সেৰ, জাইকল ১ মোন, ঘোঁৰা ২ টা;
ইতি, সঁক ১৫৬১, মাহে মাহ।

মধু বস।

Choice Sayings.

আপোনাত ভাৰসা নে ৰাখি, ইন্দ্ৰবত ভো-
মাৰ সকলো ভাৰসা ৰাখা।

পাপি লোকে ইন্দ্ৰবৰ সাও পাই, কিন্তু
ধৰমি লোকে তেঁওৰ আনিৰাদ পাই।

ইন্দ্ৰবে ধৰমি লোকক পালন কৰে, কিন্তু
পাপি লোকৰ সম্মতি নষ্ট হই।

এলেহুআ মানুহৰ ধন উৰি জাই, কিন্তু
বনুআ মানুহৰ বিসই বাহে।

দাঁতৰ সাল আৰু চকুৰ কুটা জেনে, এলে-
হুআ বন্দিও আপোন অধিকাৰৰ আগত ভেনে।
গাহৰিৰ গাত অলঙ্কাৰ জেনে, নিলাজি ভি-
ৰোতাৰো সুন্দৰ ৰূপ ভেনে।

ধৰমি লোকে ধন বই কৰিলেও ধনি হই,
অধৰমি লোকে ধন সাঁচিলেও নিধনি হই।

মিচলিয়া লোক পৰম ইন্দ্ৰবৰ ঘিন বস্ত্ৰ,
সঁচা কোআ লোকে তেঁওৰ আগত পিয়।

দুখিয়াক অৱহেলা কৰাই পাপ, কিন্তু দা-
য়া কৰিলে দায়। পাই।

হাতৰে সুম কৰিলে লাভ হই, মুখেৰে
কোআত অহঙ্কাৰ জনমে।

অহঙ্কাৰবিলাকৰ সৰ্ননাস হই, নমু লোকে
ৰখা পাই।

অহঙ্কাৰি লোক সকলোৰে ঘিন লগা, নমু বি-
লাকে আটাইৰে আদৰ পাই।

গিয়ানি লোকে বিবাদ ন কৰে, জাগিয়ানি
লোক বিবাদয় হাই।

চল কৰি লোআ বহু প্ৰথমে লোআদ, কিন্তু পাচে ভিভা হব ।

জি মানুহে মাক বাপেকক সাও দিএ, তাৰ বহুত কুসল নে থাকে ।

লোকে হিংসা কৰিলে, পুতিহিংসা ন কৰি আপোনাৰ দুখ ইহবত জনোআ ।

ইহবৰ অহিতে আলচ কৰিলে, বিকল হই ।

সকলো মানুহৰ মাজত বিবাহ মৰ্জতাত্ত আৰু তাৰ সজা সূচি; কিন্তু বিভিচাৰি আৰু পৰ তিৰি হৰন কৰা লোকক ইহবৰে দণ্ড দিব ।

ন. ল. ক.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

মান দেশৰ বাত্ৰা ।

Burmah.

আগষ্টৰ ১৫ তাৰিখে মান দেশৰ পৰা বাত্ৰা আহিছে । জি বৰ ঐকাল তাত হৈছিল, তাৰ নিমিতে বন্ধাল দেশৰ পৰা বহু চাউল তালৈ নিয়া হৈছিল, শুধাপি প্ৰাই সকলো ঠাইতে চাউল আগৰ দৰতে পোআ গৈছিল । সেই নিমিতে কোনো কোনো ঠাইৰ লোকে হাবিৰ আনু খাই প্ৰান বখ্যা পৰিল, কিন্তু অনেক প্ৰান নষ্ট হল । এই দুখৰ কালত মচলমান বেপাৰি লোকে সকলো চাউল কিনি ৰাখি ঐকালৰ টান দৰত বেচিবলৈ বহু জতন কৰিলে; কিন্তু ইংৰাজি জাহাজৰ পৰা সকলো ঠাইতে তাকৰ দামত বেচি, সেই লুভিয়া বেপাৰিবোৰক তল কৰিলে ।

এতিয়া সেই দেশত সকলো লোকৰ আন এটা দুখৰ কথা আছে; দেশৰ সকলো খনতে ডকাইত ফুৰিছে, আৰু কোনোএ কই, আৰা ৰাজ নগৰৰ পৰা সেই ডকাইতৰ সমূহবোৰে আগ্যা পাই দেশত ফুৰিছে ।

আগষ্টৰ ১৬ তাৰিখে ক্ৰীজুত ডচন চাহাবে ৰাকুন নগৰৰ পৰা আমাটলৈ লিখি পঠাইছে, বোলে, মান দেশ মিল হল, শুধাপি ডকাইতৰ সমূহবোৰৰ পৰা সকলো গাৱলিয়াবোৰে আ-পদত পৰি আছে । কালি পুআ বেলাত, ইং-

ৰাজি কানুনৰ দৰে প্ৰথম বেগি মানৰ পাঁচোটা ডকাইতক একে কাঠতে কাঁচি অৰা হৈছিল, আৰু সেই নগৰৰ কাটকত এতিয়া ৩০০ কইদি লোকো আছে ।

চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া অধিকাৰৰ বিবাদ ।

Russia and Turkey.

বিলাতৰ পৰা অহা সম্বাদ পত্ৰ সকলোএ প্ৰকাশ কৰে, তুৰ্কি দেশৰ চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া দেশৰ অধিকাৰে বন কৰিবলৈ উপাই কৰিছে । বন কৰাৰ কাৰন এই; তুৰ্কি দেশৰ গ্ৰিক খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকক ৰখা, ঢকা, আৰু সিহঁতৰ তিৰ্থৰ খানবোৰ মুকলি ন ৰখাৰ নিমি-তে কচিয়া বজাৰ দূত গৈ জিজি কথা কৈছিল, তুৰ্কিৰ বজাই সেই কথাত সন্মত ন হৈ উঁও ইয়াকে বুলিলে, বোলে, তুৰ্কি দেশ কাৰো তলৰ ন হই; ইয়াত থকা প্ৰজাবিলাক জেই বা ধৰ্ম্মি নোহোক, বজাই সিহঁতক আপুনি ৰখ্যা কৰিব; আন দেশৰ বজাই এই কথাত বিচাৰ কৰা বা আগ্যা দিয়া একো সন্মত নাই । চুলতান বাহাদুৰে ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্স বজাৰ দূতবিলাকে সৈতে আলচিহে এই উত্তৰ দিলে । আৰু যদি তুৰ্কিয়ে সৈতে কচিয়াই কন্দল কৰেহি, তেতিয়া মহা ৰজা লুই নাপলিয়ন, আৰু ইংলণ্ডেশ্বৰ মহা ৰানি চুলতানৰ সহাই হৈ বন কৰাব; এই কথাৰ বিচাৰ বিলাতৰ পাৰলিমেণ্ট মহা সভাত হৈছে ।

২৭ আগষ্টৰ সনিবাৰে উত্তৰৰে পচিমৰে মাজে এটা ধুমকেতু ওলাই চাৰি পাঁচ দিনৰ পাচে নে দেখা হল । ৩১১ বজা মানত ওলাই ৭১১ সাত বজাত মাৰ জাই ।

ভাটি বঙ্গপুৰ জিলাতো এই ধুমকেতু আগষ্টৰ ২৪ তাৰিখে দেও বাৰত লোকবিলাকে দৰ্শন পালে, তাতো চাৰি পাঁচ দিনৰ পাচত অদৃশ্য হল । দিলি নগৰতো দেখা হল ।

সেই জিলাতে ২ চেপ্তেম্বৰত ধুমুহা বৰধু-নৰ কোনো চিন নো হোআতো অকমোদ বাতি

দুই মণ্ডৰ সম্ভৱত এনেহে বিহুলি আৰু যোৰ মেঘৰ গৰ্জন হ'ল, যে তাতে সকলো লোকৰ বুকু ঠপিবলৈ ধৰিলে, আৰু কোনো কোনো মূৰ্চিত হৈ গল ।

পূৰ্বনি দিচৈই কোথত লৰা চোআলি আদি ৮০ কুৰি মানুহ অকল জ্বৰৰ দোআবাই মৰিল । তাৰ মাজত অধিক ধনি লৰা চোআলি, ডাঙৰ মানুহ চাৰি পাঁচ জনহে হ'ব ।

এই জিলাত ভাদ্ৰ আহিন এই দুই জোৰাতে পানি বাৰ্হি বহু লোকৰ খান নষ্ট কৰিচে, তাতে পাচৰ বছৰত একাল হ'ব বুলি ভাই আছে ।

বুৰা গোহাঁইৰ দিনত জি গুপুত ধৰম আচৰন কৰাত হেজাৰ হেজাৰ মানুহৰ প্ৰান মাৰিলে, সেই ধৰম এতিয়া আগন্তকৈ বাৰ্হি গৈচে; আৰু গোলাইবিলাকৰ মাজৰো কোনো কোনোএ গুপুতে এই ভিতৰ সেৱা কৰে, আৰু এতিয়াৰ জিৰোৰ সিম। নতুনকৈ ডকাইচে, সিহঁতকো এনে ধৰম আচৰন কৰিবলৈ সিখ্যা দিচে । মচলমানবিলাকৰ মাজতো এই ধৰম অধিককৈ বাৰ্হি গৈচে ।

বজাল দেলৰ চায়ে চায়ে এতিয়া ভদ্ৰ লোকৰ ভিৰি সকলে বিদ্যা সিকাত মন দিচে, আৰু সিবিলাকৰ স্বামিবিলাকেও আপোন আপোন ভাৰ্জাক বিদ্যা সিকিবলৈ অনুমতি কৰিচে । বিসেনকৈ ভাটি বজপুৰ জিলাত কালিচন্দ্ৰ ৰাই নামে কোনো এজন ভদ্ৰ লোকে “পতি-ব্ৰতপাখ্যান” নামে এখনি পুথি ৰচনা কৰি চপোআত, এতিয়া ভিৰি লোকৰ মাজত তাক বিলাই দিচে । কিন্তু জিবিলাক ভিৰিএ আপোন হাতে পত্ৰ লিখি সেই পুথি নো খোজে, এনে সকলক পুথি নি দিএ । এই কাৰনে জাত থকা প্ৰাই সকলো ভদ্ৰ লোকৰ ভিৰিএ আপোন হাতে পত্ৰ লিখি সেই পুথি পাবলৈ বৰ জন্তন কৰিচে; এই বাজা পোআত আমি বৰ আনন্দ পাইচোঁ, এই ৰূপে কোনো এক সুত কালত আমাৰ অচম দেলৰ ভিৰি লোকেও সেই ৰূপে বিদ্যাত মন দিব বুলি আশা কৰোঁ ।

বগুড়া জিলাৰ বড়খিলা থানাৰ অধিন এখান গাঁৱৰ কাগুনানসা নামে এটা মানুহৰ ঘৰত বাতি ৪ কি ৫ টা চোৰে চুৰ কৰিবলৈ গৈ সিদ্ধি খানি চোৰ ভিতৰ সোমালত, গিৰিহীতে নাৰ পাই উঠি চোৰক ধৰিবলৈ জোআত; চোৰে কাগুনানসাৰ পেটত মিত কটাৰিখে ধোঁচ মাৰি দিলত, সি পৰি মৰিল । পাচে পুতক কজৰনসা ধৰিবলৈ কাৰবাৰ কৰাত, তাকে সেই ৰূপে ধোঁচ মাৰি বধিলে । থানাৰ পৰা চোৰ বিচাৰি এতিয়ালৈকে পোআ নাই ।

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for November, A. D. 1853. Sol. Sac 1775.

নৱেম্বৰ	কতি	বাৰ	তিথি	দিনমান	নৱেম্বৰ	জামান	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৩	৩	১০৫২	১৬	২	৪	১৬	১০৫৯
২	১৮	৪	১	১০৫৮	১৭	৩	৫	১৭	১০৬০
৩	১৯	৫	২	১০৫৬	১৮	৪	৬	১৮	১০৬১
৪	২০	৬	৩	১০৫৫	১৯	৫	৭	১৯	১০৬২
৫	২১	৭	৪	১০৫৪					
৬	২২	১	৫	১০৫২	২০	৬	১	২০	১০৬৪
৭	২৩	২	৬	১০৫০	২১	৭	২	২১	১০৬৫
৮	২৪	৩	৭	১০৪৮	২২	৮	৩	২২	১০৬৬
৯	২৫	৪	৮	১০৪৭	২৩	৯	৪	২৩	১০৬৭
১০	২৬	৫	৯	১০৪৬	২৪	১০	৫	২৪	১০৬৮
১১	২৭	৬	১০	১০৪৪	২৫	১১	৬	২৫	১০৬৯
১২	২৮	৭	১১	১০৪৩	২৬	১২	৭	২৬	১০৭০
					২৭	১৩	৮	২৭	১০৭১
১৩	২৯	১	১২	১০৪২	২৮	১৪	৯	২৮	১০৭২
১৪	৩০	২	১৩	১০৪১	২৯	১৫	১০	২৯	১০৭৩
১৫	১	৩	১৪	১০৪০	৩০	১৬	১১	৩০	১০৭৪

এই অকনোদাই গিয়াৰ ভক্তাৰ যোঁ নিয়মাগৰহ আমেৰিকান বাণিজ্য মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে । আদিত দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ চমহা ।

THE OROUNDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অক্ষনোদর

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৫৩।

নম্বৰ ১১।

VOL. VIII. SIBSAGOR: NOVEMBER, 1853.

NO 11

জেনৰল চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ ব্ৰিড্‌জা হোআৰ বাজা।

Sir Charles Napier, the Conqueror of

the Illustrated London News.

চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ নামেৰে জি জন হিন্দু-
স্থানৰ কোজৰ ওপৰত প্ৰধান সেনাপতি হৈ-
ছিল, তেঁৱে ইংলণ্ড দেশত ২১ আগষ্ট তাৰি-
খে ব্ৰিড্‌জা হল। সেই বসন্ত আৰু চালি
বহুখা চাহাবৰ নকচা ওপৰত লিখা হৈছে।

তেঁওৰ জন্ম ১৭৮২ সঁকৰ ১০ আগষ্ট তা-

ৰিখত হল; মৰা কালত বয়স ৭১ বছৰ হৈ-
ছিল। তেঁও ১২ বছৰ বয়সত এলাইন বাবে
কোজত সোমাল; ১৮০০ সঁকত মেজৰ বাব
পালে। সেই কালত ইংল্যান্ড দেশত কুঞ্জেৰ
সৈন্ত প্ৰধান বন হৈছিল; কৰনা নগৰৰ জুৰত
তেঁও আগোৱাব লগত ভিনটী কি চাইটী সেনাই

সৈতে হাতত হিলৈ লৈ, কাকৰ কৌজৰ সমুখলৈ
ধেদি গল। তেনে সময়তে এটা গুলি ঠেঙৰ
চেন্নত পৰি হাব ভাঙিলে; তাকে দেখি কাকি
সেনা এটাই পিঠিত চালেবিলে ঠেঙক ষোঁচ
মাৰিলে; পাচে ঠেঙ ঘূৰি সেই সন্ধৰ অত্ৰ
কাৰ্হি ললে। কিন্তু আন এটাই আহি হিলৈৰ
গিদাৰে ঠেঙৰ মূৰত ধুন্দা মাৰি বিমুৰ্চিতকৈ
পেলালে। পাচে নিচেইকৈ মাৰিবলৈ ধৰাত
কাকিৰ কৌজৰ লগৰ বাজনা বজোআ এজনে
মৰমকৈ সিহঁতৰ হাঙৰ পৰা টানি নি বধা
কৰিলে। তেতিয়া ঠেঙ মৰিল বুলি ইংলণ্ডত
বাজা সুনিৰত, ঠেঙৰ জি ধন সন্মতি আছিল
তাক পৰিয়ালবোৰে বাঁট ললে; পাচে ঠেঙ
ইংলণ্ডত ওলাই দেখা দিলত সকলোএ আচ-
ৰিত মানিলে।

পাচে ইংল্যান্ডিয়া দেশৰ কৌজা নগৰৰ জুহত
দুবেলি ঠেঙ উঠা ২ টা ঘোঁৰা গুলিত মৰিল।
আৰু বোচাকো গাঁৱৰ জুহত ঠেঙৰ মুখৰ ভি-
তৰে গুলি লোমাই গালত লাগি বল, সেই
গুলি লগাৰেই ১০০ মাইলৰ বাট ঘোঁৰাত
উঠি গৈ ডক্তৰ চাহাবক পাই ভেহে গুলি গা-
লৰ পৰা উলিয়ালে। আৰু আমেৰিকা দেশত
জুহ কৰিবলৈ গল; পাচে নাপলিয়ন বজা
কইদৰ পৰা মুকলি হল বুলি সুনি, সেই সে-
নাপতি চাহাব উলটি গৈ ওআতলু মহা জুহৰ
পাচ দিনা কাক দেশ পালে।

১৮৪১ সনত ঠেঙ বহাই কৌজৰ সেনাপ-
তি বাব পালে, সেই কালত সিদ্ধ দেশত বন
ওলাল, সিহঁতে সৈতে অতি কঠিন ৰূপে বন
কৰাত ঠেঙক চইডানৰ ভাই বুলি সিহঁতে
নাম দিলে। ঠেঙৰ ভলে তিনি হেজাৰ মান
সেনা মাখোন আছিল, সন্ধবোৰৰ পঁচিছ হে-
জাৰ হৈছিল, তথাপি সিহঁতে ঠেঙে সৈতে
জুহ কৰিবলৈ সাহ ন কৰিলে, তাতে ঠেঙ
ঘূৰি গৈ ইমামছৰ নামেৰে বৰ কৌঁঠ সকলো
আছিল। সন্মতিএ সৈতে ললে।

ভাৰ পাচে ১৬,০০০ হেজাৰ বিদ্ধি লে-
জাই বন পতাত সিহঁতৰ সহাই বৌ পাঙতেই
ঠেঙ সিহঁতে সৈতে বেগাই বন কৰিবলৈ ইচা

কৰিলে। কিন্তু জুহৰ দিনৰ আগ ৰাতি সি-
হঁতৰ সহাই ২০,০০০ হেজাৰ পালেহি; তথা-
পি সন্ধৰ সেনা ইমামৰ লবহ হলভো মিয়ানি
নগৰত সিহঁতে সৈতে ১৭ কেবকআৰিত জুহ
কৰিলে। সেই মিয়ানিৰ জুহত ঠেঙৰ সেনা
২৫০, আৰু ২০ জন সেনাপতি পৰিল; সন্ধ-
বোৰৰ পৰিল ৬,০০০ হেজাৰ। ভাৰ পাচ
দিনা অমিৰ বজা ৬ জন আহি ঠেঙৰ লবনা-
পন হল। সিবিলাকৰ মাজৰ বৰ অমিৰ স্যেৰ
মহম্মদ হাইদৰাবাদ নগৰত অমিল হৈ ধা-
কিল। পাচে আন সেনা খুজি সেয়ে পাই-
গৈ মানে, ঠেঙ বাট চাই থাকিল, পাচে পালত
ঠেঙৰ সেনা ৫,০০০ হেজাৰ হল, সন্ধবোৰৰ
২৫,০০০ হেজাৰ আছিল। ২৪ মাৰ্চত তিনি
ঘণ্টা মান জুহ কৰি সিহঁতৰ বহু সেনা মাৰি
হাইদৰাবাদ নগৰ ললে। তাৰে পৰা গো-
টেই এখন দেশ কম্পানিৰ অধিন হল।

১৮৪৭ সনত ঠেঙ ইংলণ্ডলৈ গল, পাচে
হিন্দুস্থানি কৌজৰ ওপৰত প্ৰধান সেনাপতি
বাৰ পাই ১৮৪২ সনত আৰুও উভতি আহি
ডেৰ বচৰ মান সেই সেনাপতি বাবতে ধা-
কিল। এই বচৰৰ জুন মাহৰ পৰা নৰিয়া হৈ
২১ আগষ্ট লোমবাৰৰ ৰাতি পুআ মৃত্যু হল॥

প্ৰধান আৰু ইতৰ লোকক বেৰহাৰ
কৰাৰ কথা।

Conduct toward Inferiors and Superiors.

মানুহৰ জাৰ জি দৰেৰে গিয়ান, কৰম,
বিলাই, আৰু সু আচৰন থাকে, সেয়ে অধিক
কিছা অলপেই হওক, আপোন আপোন পদৰ
বিলয়ৰ দৰে সিবিলাকে আদৰ পাবলৈ আৱ-
শ্যক আছে। এই ৰূপে উকিল আৰু বৈদ্য
লোক সকলে উত্তম ৰূপে শিক্ষা পাই গিয়া-
নত, বিদ্যাত বৰ নিপুন; যদিও সিবিলাকে
আপোন আপোন কৰমত বনিক লোকৰ সমান
সাত আৰ্জিৰ নোআবে, তেও সিবিলাক মুঠ
লোকতকৈ বৰ উপকাৰি আৰু আদৰৰ জোঁগ্য
লোক। গাৰ বলৰে কাম কৰা জি সুমি
লোক, এনে লোকৰ সমান মুঠ লোকে সুম

ন কৰে, ডেও ডেনে সুমি লোকতকৈ বানিজ্য বেৱসাই কৰা লোক বৰ হিঙ আৰু আদৰৰ জোগ্য লোক । বনিক আৰু সিল্প কৰমকাৰি লোকে জি ধন অধিককৈ লাভ কৰে, সেয়ে বৰ উপকাৰি; কিয়নো তাৰে সৈতে সিবিলাকে অনেক মানুহক চাকৰ বাখি জিৰিকা দিয়াত নৰ বৰ প্ৰয়োজনীয় কৰম কৰাই, তাতে সিবিলাকো আদৰৰ জোগ্য লোক । আৰু এবিধ তিনি সুনিৰ লোক এই, জি লোকবিলাকে আপোন আপোন মাটি আন লোকক ভেৰনিয়া বাবে দি জিৰিকা পাই, এনে লোককে জমিদাৰ বোলে, এনে লোকে সেই সিল্প কৰমকাৰি আৰু বানিজ্য বেৱসাই কৰা লোকতকৈ আদৰ পাবৰ জোগ্য লোক । আৰু কিছু লোক আছে জি সৰ্ব সাধাৰন প্ৰয়োজনীয়; জানিবা ধৰম প্ৰচাৰক, বিচাৰ কৰ্তা, জজ, মাজিষ্ট্ৰেট, ইবিলাকেও আপোন আপোন কৰমৰ পদৰ দৰে আদৰৰ জোগ্য লোক ।

মানুহৰ মাজত এই ৰূপে মান মৰ্ত্ততাৰে পদ হৈছে । কোনো লোকে আন লোকতকৈ বৰ ওখ পদকে পাইছে, কোনোএ সেইবিলাকতকৈ সৰু পদকে পাইছে, তাতে সকলোৰে সম-নিয়া ইভৰ আৰু পুধান লোকে আছে ।

জদি কোনো লোকে আপোন নিপুনৰ দোআ-বাই, কিম্বা সু আচৰন কৰিবৰ দোআবাই, নাইবা সৰ্ব সাধাৰন কৰম কৰি ওখ পদ পাই, তেন্তে সিবিলাকক জোগ্য ৰূপে আদৰ দিবলৈ ইভৰ লোকৰ নিজ নিজ উচিত কৰম । কিন্তু সেই আদৰনিয়বিলাকক গোলামৰ নিচিনাকৈ ভৰিত ধৰা আদি কৰম কৰি মানিবৰ কাৰনে তেনে আদৰ ন হই, বা মান্যৱন্ত জনৰ আদৰক চল কৰি কপট ভাৱে মুখেৰে প্ৰশংসা কৰিবৰ কাৰনেও ন হই । প্ৰত্যেক জনেই জনেকৈ নম্ৰৱন্ত হওক, সিবিলাক সকলোএ আদৰনিয় হোআত লোকক চাটু কৰিব নো লাগে ।

সুষ্ঠ লোক সকলেও ইভৰ লোকৰ পৰা বলেৰে অনিয়াইকৈ অনুষ্ঠিত মতে আদৰ লব নো লাগে, কিন্তু সিবিলাকক দায়ালু ৰূপে বেহ-হাৰ কৰিব লাগে । মনুষ্য হোআত সকলোএ

ইয়ে নিয়ে ভাই হৈছে; ভদ্ৰত প্ৰতি জনৰ আপোন আপোন পদানুসাৰে আদৰ বা সম্মান আছে । এই ৰূপে সুষ্ঠ লোকৰ পৰা ইভৰ লোকে জনেকৈ আদৰ পাই, জনেকৈ ইভৰ লোকেও বৰ লোকৰ পৰা আদৰ পোআত সিবিলাকক জোগ্য মতে আদৰ দিব লাগে । জি আপোনাভকৈ সৰু লোকক ভূচ্য ভাও কৰে, সি সেই তাৰ পদৰ জোগ্য ন হই, কেৱল ইয়াকেহে দেখাই; আৰু ই পোনেও জি আপোনাভকৈ পুধান লোকক সদাই হিংসা ভাৱে নিন্দা কৰি ৰটি থাকে, সিও আপোনাৰ মন হিংসক আৰু নিচেই অধম, কেৱল ইয়াকেহে প্ৰকাশ কৰাই ।

জদি কোনো চাকৰে কোনো গৰাকি বা গৰাকিনিও কোনো চাৰে কৰা দিনলৈকে দৰ-মহা ধনৰ নিচই কৰি কাম কৰে, তেন্তে সেই চাকৰে সেই অধিকাৰ বা অধিকাৰিনিৰ কাম আদৰেৰে বেৱহাৰ কৰি সিবিলাকক সম্মান ৰূপে মানিব লাগে; সেই অধিকাৰেও সেই চাকৰক সন্ত আৰু দায়ালু ৰূপে বেৱহাৰ কৰিব লাগে ।

জদি চাকৰে আপোন গৰাকিৰ পৰা তেনে উত্তম বেৱহাৰ পাই, নিচইকৈ তেন্তে চাকৰেও গৰাকিৰ কাম বৰ ইচাৰে উত্তম মতে কৰিব । চাকৰে গৰাকিৰ পৰা তেনে উত্তম বেৱহাৰ পোআত সিবিলাকলৈ ধনৰ দৰমহা কাৰনে কাম ন কৰি কেৱল প্ৰেমৰ কাৰনেই কৰে, এনেহে আসক্ত হোআ উচিত । আৰু কোনো কোনো বাৰ গৰাকিৰ উত্তম বেৱহাৰৰ কাৰনে চাকৰে আপোন প্ৰানকো দিলে ।

অতি সভ্য লোকৰ দেশত চাকৰে বচৰেকলৈ নাইবা অলপ দিনলৈকে গৰাকিৰ লগত বন্ধু হৈ থাকে, পাচে জেতিয়া নিৰ্বন্ধ দিনৰ সেস হই, তেতিয়া সি মুক্তি হৈ জলৈকে ইচা কৰে, তলৈকে জাব পাৰে । কিন্তু কোনো দেশত চাকৰ আছে, জাক গোলাম বোলে; আমেৰিকা দেশৰ নিগ্ৰো লোক থকা ৰূপে জানিবা । সিবিলাকৰ মাক বাপেক জদি গোলাম আছিল, তেন্তে তাৰ লৰা চোআলিবোৰো আগলৈ গোলাম হৈ থাকে । জনেকৈ আমাৰ দেশত জন্ত পুহি-

নে সি আমাৰ সন্মতি হোৱাত তাৰ পোছা-
লিও আঘাৰ সন্মতি হই, আৰু তেতিয়া
জুৰি নি যেতিয়া পাৰি, সেই মৰেঘৰে সেই
নিৰ্দ্ধাৰ লোক জাৰিবা। এনে গোলামে ধন আৰ্জি
গৰাকিৰ পৰা মুক্তি নি কিলে মানে, নাইবা
জিমান দিন জিয়াই থাকে, তিমান দিনলৈকে
গৰাকিৰ সন্মতি হোৱাত গৰাকিএ জি হুকুম
দিএ তাকে কৰিব লাগে। নিয়াই চিন্তা কৰা
লোকৰ বিবেচনাত হলে এই কথা অসুচিত।
জদিও কোনো লোকে গোলাম ৰাখে, তেন্তে
সেই লোকৰ উচিত, জেন আপোনাৰ কটিন
স্বত্বতক নমু কৰি দায়ালু ৰূপে গোলামক ৰাই।
গোলামেও তেনে আচৰনত অধিকাৰলৈ প্ৰে-
মহত আৰু বিয়াসি হব পাৰে। ব. ন.

এই ওপৰত দিয়া কথা অকনোদইত
চাপিবৰ নিমিত্তে ভেজপুৰৰ পৰা গিয়ানি এজ-
নে আমালৈ পঠাইচে, সেই নিমিত্তে চপা হৈ-
চে। কিন্তু কোন কোন পুথান, কোন বা ইতৰ,
তাক খিৰ কৰিবলৈ কিছু কটিন। আমাৰ বি-
বিচনাত ৰজা আৰু অধিকাৰ সকলৰ বাহিৰে,
খেতিয়ক লোকসকলৈ পুথান নাই; কিয়নো নি-
বিলাকে জিৰিকা আৰ্জি মানুহৰ প্ৰানকে ৰখা
কৰে।

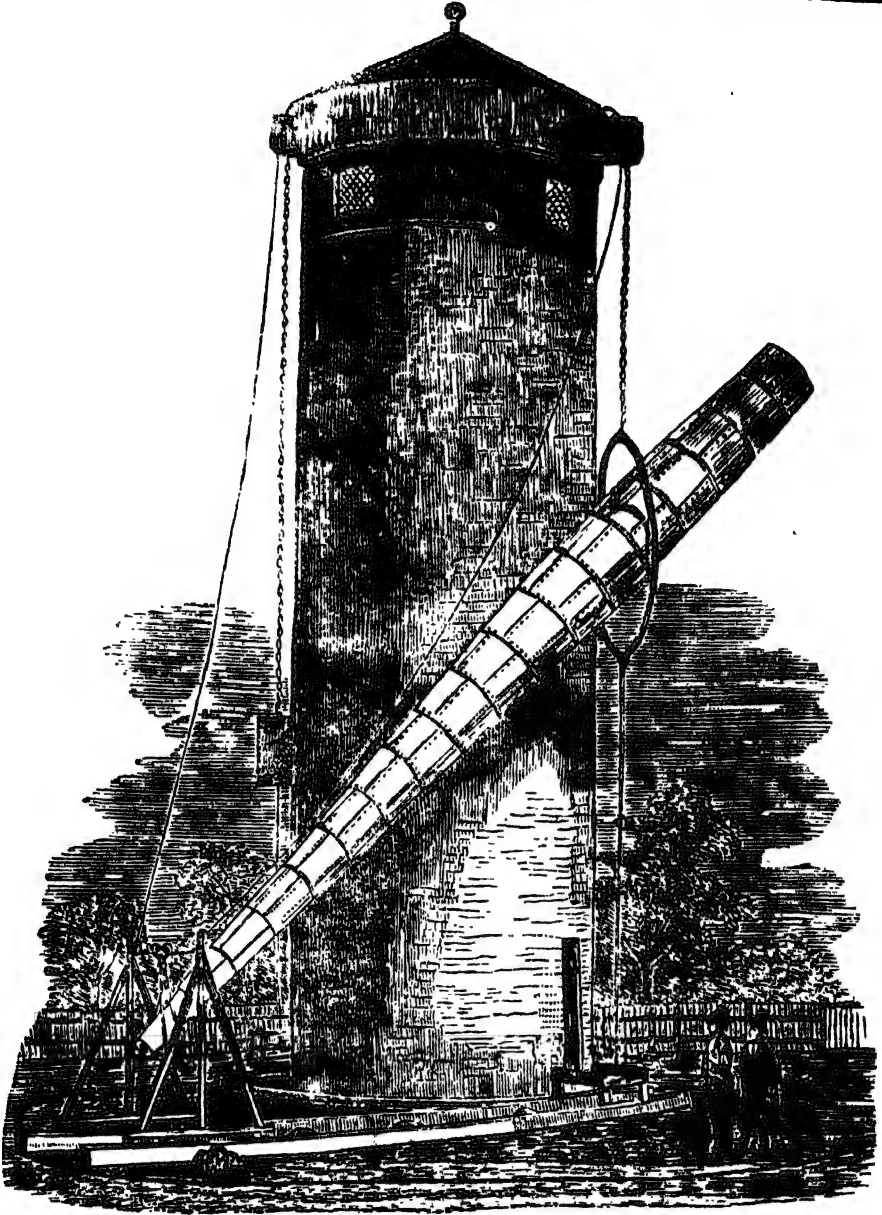
তিবোতাক বধ কৰাৰ কথা।

Trial for Murder.

বজপুৰ বাৰ্তাবহত এই কথা প্ৰকাশ কৰি-
চে। মেই মাহৰ ২৭ তাৰিখে এটা বধ কৰা
গোচৰৰ স্মিত স্মিত গৱৰ্ণমেণ্ট কৈৰাদি সদৰ
নিজামত আদালতে সজ বিচাৰ কৰি আগ্য
দিএ। কানি কি ক্ৰিয়নগৰ জিলাৰ ভিতৰৰ গো-
কুলনাথ মিত্ৰ পেছাবে কোনো সময়ই আজৰি
পোছাত তেঁওৰ তিবোতা বাপেকৰ ঘৰত থকাত
তেঁও সহবেকৰ ঘৰলৈকে গল। আৰু হৈ-
নিএকক আপোনাৰ ঘৰলৈ আনিবৰ কাৰনে
সহবেকত সুধিলে; তাতে সহবেকে কলে
বোলে, জুৰি ৩১৭ দিন ইয়াত থাকি গলেহে
মই সন্তোষ পাও; গোকুলনাথেও সেই কথা-
সম্বত হৈ তাতে থাকিল।

পাচে গোকুলনাথে সেই ঠাইতে থাকি দে-
খিলে, দেখে, তেঁওৰ তিবোতাই মাঝে মাঝে
পৰ পূৰুলে সৈতে ইহি মাতি থাকে, তাতে
গোকুলনাথৰ মনত বৰকৈ নশই লাগিল।
আৰু তেঁও কোনেও ন জনাকৈ অনুসন্ধান কৰি
কৰি চাই জানিলে, জে তেঁওৰ তিবোতাৰ দু
মহিলা কি তিনি মহিলা গৰ্ভ হৈচে, তেতিয়া
তেঁওৰ মন উগূল ধুগূল হৰলৈ ধৰিলে। এদিন
গোকুলনাথ মিত্ৰই কোনো এঠাইত ৰাতি নাচ
গান চাবলৈ গৈছিল, পাচে ৰাতি অনেক খনি
হলত তেঁও ঘৰলৈ আহি, দুআৰ মেলি দিব-
লৈ হৈনিএকক মাতিব ধৰিলে; তাতে তাই
বেগতে উঠি আগৈএ ঘৰৰ পাচ দুআৰ মেলি,
চুবকৈ ডায়ে সৈতে খোআ লোআ কৰা জগ-
বন্ধু বন্দোপাধ্যাইক বাহিৰকৈ দি, পাচে আগ
দুআৰ মেলি স্বামিএকক মাতাৰ ঠাকুৰ বুলি
ভিতৰলৈ সুমালে। গোকুলনাথে বেলাসি
বন্দোপাধ্যাইক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাই জা-
বৰ আপোন চকুএ দেখি হৈনিএকত সুধিলে,
বোলে, বন্দোপাধ্যাই ইয়ালৈ কি সন্মানে
আহিছিল? তাতে তাই কলে, বোলে, কতা,
কতা? তেতিয়া গোকুলনাথে বুলিলে, বোলে,
হাততো দৈ, পাভতো দৈ, তথাপি কহ কৈ কৈ,
ইয়াকে বুলি বা, জাতি আদি বিচাৰি একো নে
পাই, এডাল লাখুটি লৈ দুই তিবোতাক এনে-
হে মাৰিবলৈ ধৰিলে, জে তাইৰ প্ৰান বিজোগ
ন হল মানে কৰাচিতো খেমা ন কৰিলে।
পাচে মৰিলত সটো বাহিৰলৈ টানি উলিয়াই
ঘৰৰ মানুহ আৰু ওচৰ চুবুৰিয়ালোকক মাতি
আনি কলে, বোলে, মোৰ তিবোতাৰ বিজিচাৰ
মোল মই আপোন চকুএ দেখি তাইৰ প্ৰান
দঙ কৰিলোঁ।

সেই গোচৰ দস্তৰ মতে বিচাৰ হৈ, বাইৰ
নিমিত্তে চেলাৰ আদালতলৈ পঠাই, ভাত মৌ-
লবি পণ্ডিতবিলাকৰে বিচাৰ কৰ্ত্তাবে বাই একে
নো হোৱাত মোকৰ্দ্দমা সদৰ নিজামত আদা-
লতলৈ পঠাই, তাতে বিচাৰ পৰ কৰি লো-
আ মি দিয়া বন ন কৰাকৈ গোকুলনাথ মিত্ৰক
পাঁচ বছৰ কইদত থাকিবলৈ আশা দিলে।

The Craig Telescope at Wandsworth Common—From the Illustrated London News.

অতি দূৰৈ ঠাইলৈ দেখা জন্তৰ কথা ।

Account of Telescopes.

দূৰৈত থকা বস্তু দেখিবৰ নিমিত্তে মনুষ্যৰ
বুদ্ধিৰ উপায়ে জি টেলেক্স্কোপ জন্তু নিৰ্মান
হৈছে, সি সকলোৰে সৰ্ব সাধাৰন ৰূপে হত-
কাৰি হ'ই । ১৩০০ সঁকত ফলবেষ্টিয় চাল-
বিনো নামেৰে এজনে প্ৰথমে চম্বা অৰ্ধাত দিব

চকু নিৰ্মান কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিছিল । তাৰ
বহু কালৰ পাচত সেই দূৰৈলৈ দেখা আৰু
সকল বস্তু দেখা জন্তু নিৰ্মান হল । হলও
দেশৰ 'মিডলবৰ্গ' নগৰত এজন দিব চকু নিৰ্মান
কৰাৰ পুতেকে আপোনাৰ বাপেকৰ কৰম কৰা
সালত ধেমালি কৰি আছিল, পাচে সি আপো-
নাৰ দুই হাতে বুৰা আঙুলি আৰু তাৰ গুৰিৰ

ভৰ্ত্তি আকুলি দুই আকুলিবে মো ভোখৰ কাঁচ
খৰি, কেতিয়াবা সমান কেতিয়াবা বৰ্হী টুটা,
কেতিয়াবা ওচৰলৈ কেতিয়াবা দূৰৈলৈ, এই
নবেৰে এটা সেৱা কৰা ঘৰৰ ওপৰত থকা
এটা কুকুৰাৰ মূৰ্ত্তিক চাঁওতে চাঁওতে অকমোদ
তাৰ ওচৰতে সুন্দৰ ৰূপে দেখিগৈ। সি এই
কথা আপোনাৰ বাপেকত কলে, বাপেকে অতি
আচৰিত গিয়ান কৰি দুই ভোখৰ কাঁচ লৈ
চাই সেই ৰূপে দেখি, কাঁচ মো ভোখৰ এচলা
পাটৰ ওপৰত এনে উপায়েৰে ধাপনা কৰিলে,
জে তাৰে ওচৰ আৰু দূৰৈৰো বস্তু দেখিব
পাৰে। এই ৰূপে জাৰে পৰা দূৰৈত থকা
বস্তুক ওচৰত থকা বস্তুৰ নিচিনা দেখা হই,
এনে জন্তু প্ৰথমে নিৰ্মান হল। আৰু তক্ষানি
দেলৰ গালিলিয় নামেৰে এজন বিদ্যাবন্তে এই
কথা সুনি, সেই ৰূপে এক জন্তু নিৰ্মান কৰিব-
লৈ আৰম্ভ কৰিলে। পাচে কেঁও এটা ডাঙ্গৰ
দিশল চুকাৰ দুই মূৰ্খত মো ভোখৰ কাঁচ সুমাই
এক দূৰৈলৈ দেখা জন্তু নিৰ্মান কৰিলে। পাচে
সেই জন্তুৱে আকাশৰ চাৰিও কালৰ নখ্যাত্ৰ-
বিলাক দেখিবলৈ ধৰিলে। তাতে ব্ৰিহস্পতি
গ্ৰহৰ চাৰি ফালে চাৰি চক্ৰ আছে, আৰু সূৰ্যৰ
ওপৰত কলক আছে, আৰু চক্ৰত পৰ্বত আৰু
ভৈয়াম আছে, আৰু আকাশত চকুৰে নে
দেখা অনেক প্ৰকাৰ ভৰাও আছে, এই সক-
লো দেখিবলৈ পালে। ১৬১০ সঁকত এই
দূৰৈলৈ দেখা জন্তু নিৰ্মান হোআৰ অলপ দি-
ঘৰ পাচত এই সকলো কথা প্ৰকাশ হল।
তেতিয়াৰে পৰা আজিলৈকে সেই দূৰৈলৈ দে-
খা জন্তু লাহে লাহে উত্তম ৰূপে নিৰ্মান
হৈছে, ইয়াতে ইহৰৰ জি আকাশৰ অতি
দূৰত থকা আচৰিত কৰম সকল মনুষ্যবিলাকে
নে দেখা আৰু ন জনা আছিল, এতিয়া সেই

লোবিলাক এই জন্তুৰ দোআৰাই দেখা আৰু
হল।

আমি এই দূৰৈলৈ দেখা জন্তু ৰূপ বাহনেৰে
বেগতে অতি দূৰৈ চাই পাবগৈ পাৰোঁ অৰ্থাত
দেখিব পাৰোঁ। হৰ্শেল চাহাৰে কৰা দূৰৈলৈ
দেখা জন্তুৱে বস্তুবিলাক চ দেখাৰ গুন ডাঙ্গৰ

দেখা হই, আৰু সেই জন্তুৱে ভেজৰত সনি
গ্ৰহক আমি সুন্দৰ ৰূপে দেখিবলৈ পাওঁ;
অৰ্থাত ১৮০০ বছৰ পৰ্যন্ত কেঁওৰ ওচৰলৈ
ক্ৰমে গৈ থাকি এক এক ডঙত ২৫ পাচিচ
ক্ৰোচৰ বাট গমন কৰি সৰ্ব মুঠে ৪০ চলিচ
কোটি ক্ৰোচৰ বাট গৈ আমাৰ চালৰ চকুৰে
সনি গ্ৰহক জেনে ৰূপে দেখিমগৈ, তেনেকৈ
এই জন্তুৱে চাললৈ দেখোঁ। আৰু আকাশত
থকা আন আন নখ্যাত্ৰবিলাকৰ সৰিল লেখিব
নোআৰা সংখ্যাৰে আৰু অতি বহল ধান দে-
খিবলৈ পাওঁ। আৰু আমি যদি আকাশলৈ
দুই ধৰ্ব ক্ৰোচৰ বাট উঠি জাঁও, তথাপি চা-
লৰ চকুৰে ইয়াতকৈ অধিক ভাল ৰূপে দে-
খিবলৈ নে পাওঁ। কিন্তু হিলৈৰ গুলিৰ
সমান আমাৰ জোআৰ বেগ হলেও এতে খি-
নি ক্ৰোচৰ বাট জাবলৈ আমাৰ বছৰেৰে এক
কোটি বছৰ লাগে। দিব্য দূতবিলাক আৰু
বৰ্গৰ পাৰিলদবিলাক বেগাই জোআৰ নিচি-
নাকৈ আমি বেগাই জাবও নোআৰোঁ, এই
নিমিত্তে পৰম ইহৰে আমাক এই জন্তু দিচে,
তাৰ দোআৰাই আমি দূৰত থকা বস্তুবিলাক
দেখিবলৈ পোআ হই; এই কাৰনে জি সকলে
এই দূৰৈলৈ দেখা জন্তুক ইহৰে দিয়া বুলি
মানি কই, সেই সকলে অতি সজ কথা কই।

সি ফালে লিখা ভেলেক্সপ ইণ্ডেলগু দেশত
ক্ৰেগ নামে এজন পাদুৰি চাহাৰৰ নিমিত্তে
জোআ বছৰত নকৈ কথা হৈছে। সকলো দুৰ্ব-
নতকৈ সি অতি ডাঙ্গৰ আৰু ভালো। তাক ভুলি
বাখিবৰ নিমিত্তে ৪০ হাত ওখ, ১০ হাত বহল,
এনে এটা কাৰেজ ঘৰ পকিঁকৈ সাজিচে। দুৰ্বিনৰ
জোখ দিঘলে ৫৭ হাত, মেৰে ১ হাত, তাক
লোহাৰে সজা হৈছে; তাৰ ভিতৰে কলা বৰন
দিচে, বাহিৰে সুন্দৰ ৰূপে জিলিকি থাকে।
চক্ৰ, সূৰ্য, সনি আদি গ্ৰহবিলাকক ভালকৈ
দেখে, আৰু চক্ৰত ডাঙ্গৰ ঘৰ থকা হলে
তাকো দেখিব পাৰিলেইভেন। চক্ৰত নিৰা-
সি লোক আছে বুলি, কোনো কোনোএ আন্দা-
জে কই, কিন্তু এতিয়ালৈকে তাত কোনো জিয়া
প্ৰানিৰ চিন দেখা ন গল।

ভাল কপে কাকত পৰ্হাৰ নিয়ম ।

Directions for Reading.

অসম দেশৰ বালক সকলৰ প্ৰতি নিবেদন ।

প্ৰিয় বন্ধু সকল,

তোমোলাকে জেতিয়া জি কাকত বা কিতাপ পৰ্হা, তেতিয়া তাত থকা চিনবোৰ দেখি উচিত মতে বৈ বৈ সকলো লৰাই মাতিব নে জানাইড, আৰু মনো ন কৰা, আৰু তোমোলাকে লিখা কাকত পঢ়োতা তেনেকৈ নি লিখা, কিন্তু তোমোলাকে তাক অৱলো জানিব লাগে, কিয়নো সেই কপে চিনে চিনে বৈ ন গলে সেটি পেটি হই গুলে পৰ্হা জনেও আৰু সুন্য জনেও ভাল কৈ অৰ্থ ন বুজে; এতেকে মই সেই সকল চিনৰ কিছু বিবৰন তলত লিখিলো, তোমোলাকে তাক চাই আৰু মনত ৰাখি সেই সেই দৰে পৰ্হা আৰু লিখিবাও ।

আৰু তোমোলাকত মই এই কথাও কৈচোঁ, যে কিবা কাকত পঢ় মাতিওতা তোমোলাকে জত বৰ লাগে, সেই দৰে ন বৈ সেটি পেটি কৰি, বৰ বৰ মাতেৰে অতি ধৰকৈ মাতিলেই ভাল জেন নে ভাবিবা, আৰু তেনে হলে জনা সকলে ভোমাক ন লগাবিৰ । কেৱল কথা জেনেকৈ কই, কাকত পৰ্হাওতাও প্ৰাই তেনেহে হ'ব লাগে । কিন্তু উচিত মতে বৈ গলে ধৰকৈ মাতিলেও দোষ নাই ।

চিনৰ বিবৰন ।

কথাৰ মূল অৰ্থ যিহি বেলেগ বেলেগে জানিবৰ নিমিত্তে কাকত পৰ্হাওতা জে বৈ বৈ আই,

তাকে বিভ্ৰাম, বিবতি, আৰু জতি বোলে । আৰু তাত দিয়া চিন সকলকেই সেই তিনি নামেৰে চিন বোলা আই ।

Comma.

১ । প্ৰথমে এক মাজ জতি (,) এই চিন, বেলেগ বেলেগে জানিবৰ নিমিত্তে কথাবিলাকৰ পাচত দিয়া আই ।

দ্বিটান্ত ।

ধন, সোৱ, হিৰা, মুকুতা, সকলোতকৈ বিদ্যা বৰ্হা ।

Semicolon.

২ । দ্বিমাজ জতি (;) এই চিন, আগৰ অৰ্থৰ অলপ মান বেলেগ হই, তাৰ পাচৰ কিছু অৰ্থ থাকিলে সেই খিনিতে বেৱহাৰ কৰা আই ।

দ্বিটান্ত ।

এক অধ্যাপকে কলে, বিদ্যা আৰু গিয়ান বৰ্হাৰ মূল বিবেচনাই; এতেকে তুমি সকলো কথাতে বিবেচনা কৰিবা ।

Period.

৩ । চেন (।) এই চিন, কথা কাকিৰ মাজতে এক প্ৰসঙ্গৰ কথা অন্ত পৰিলে, তাত আৰু পদৰ প্ৰথম কাকিৰ অন্তত দিয়া আই ।

দ্বিটান্ত ।

ভাল গিয়ানি লৰাই ভাল কথা পালে, তাৰ লগত জদি বেয়াও থাকে, সেই খিনি চেলি ভাল খিনি বাচি লই, বিলম্ব মানুহে দোষ খিনিহে আইকৈ বিচাৰে ।

পদত জেনেকৈ দিএ তাৰ দ্বিটান্ত ।

জাতি কাঠ সোৱ আদি বস্তু সকলৰ ।

দুৰ্গুন ন কহি ভাল কৰে সমাদৰ ।

Double Period.

৪ । পূৰ্ণ চেন (।।) এই চিন, পদৰ অন্ত হলে, আৰু কোনো কথা লিখিলে তাৰ সকলো কথাৰ অন্তত দিয়া আই ।

দ্বিটান্ত, পদ ।

জাতি কাঠ কাঠ মাজ, সোৱা খাফুয়ই ।

ভাষাশিতো সন্ত লোকে মন্দ ন কহই ।

দুৱি আৰু দেখিবলৈ ভালৰ কাৰণে।
ভালে ভালক বাচি লই লৰা হৰ্ষ মনে।
কথাৰ দ্ৰষ্টান্ত।

এতকে হে বহু সকল, ভোমোলোকে সজ
কথা পালে বাচি লৰা, আৰু বেয়া হলে চেলি
থৰা। বাজ হ'ল আৰু কুললৈ মন দি ভাবি
চোআচোন।

Interrogation.

৫। প্ৰসৰ্গ মাত্ৰ (!) অৰ্থাত কোনো কথা
সুধিলে তাৰ পাচত এই চিন দিএ।

দ্ৰষ্টান্ত।

এক চাতৰে অধ্যাপকত সুধিলে দেউ, মুখক
কিহেৰে জনা জাই?

অধ্যাপকে কলে, চই কৰমেৰে মুখক জা
নিব পাৰি; ১, জাৰ কাৰনে নো হোআকৈএ
খজ; ২, অনর্থক কথা কোআ; ৩, বিনা কাৰনে
কিবা কথা বা কৰম সলনি কৰা, ৪, সন্ধ্যা
নাই কিয়া কথা সুধি কুৰা; ৫, অচিনাকি মানু-
হত বিশ্বাস ৰখা, ৬, মিথিৰ সত্ৰ চিনিব নো-
অৰা, ইয়াকে আদি কৰি মুখৰ অনেক চিন
আচে।

Exclamation.

৬। অবেগ মাত্ৰ (!) এই চিন, কথাৰ মা-
জত কোনো বেজাৰ বা নিবেদন, অথবা কোনো
আচৰ্জা কথা হলে তাৰ পাচত, জাই।

দ্ৰষ্টান্ত।

হে প্ৰভু! হে ইশ্বৰ! বা, হে প্ৰজা পালক!
আমাক (অলমিয়া লৰাটিহঁতক,) বিদ্যা সিকাই
গিয়ানি কৰিবলৈ মন দিওক, ইত্যাদি। আৰু
ও দেউতা! এই ধন ইমান ডাঙৰ নাও!

Quotation.

৭। প্ৰথোপ চিন (" ") এই চিন, আপুনি
লিখা কাকতৰ মাজত কোনো এক কাৰনে লো-
কে কৰা কথা বা অন্যৰ কিছু অভিপ্ৰায় আনি
সাৰিত সুমাই লিখিলেহি, সেই কথাৰ আগে
পাচে লিখা জাই।

দ্ৰষ্টান্ত।

এক লৰাই পৰী সালিত থাকোঁতে সুমাই
দি অহকাৰত মজি আছিল, পাচত তাৰ বাপে-

কে কাকত দি পঠালে, বোলে, "ভাব এনে
বতাপ হলে সকলো মানুহ ভাব সত্ৰ হব।"
পাচে সেই চিটি পাই সি সেই বতাপ এৰি
পেলালে।

Parenthesis.

৮। বিষদু-বেধা, () এই চিন এক কথাৰ
অলঙ্কাৰ কাৰণে তাৰ অৰ্থ ভাঙি ওচ-
বতে অন্য কথা লেখিলে সেই কথাৰ দুই মূৰে
লিখা জাই, আৰু সেই চিন দেখিলেই "অৰ্থাত"
এই কথা নে থাকিলেও সেই ৰূপে মাতিব
লাগে।

দ্ৰষ্টান্ত।

আটাই গচতকৈ (আম, কঠাল, নাৰিকল,
প্ৰভৃতিতকৈও) এই জোপা গচ ভাল।

Hyphen.

৯। সাংযুক্তিক চিন (-) এই চিন কোনো
এক কথাৰ দুটা মান আখৰ সোঁ ফালে দাঁতিত
লিখি, ঠাই নো হোআৰ গুনে ই ফাললৈ দুটা
মান আনিলে একে লগ বুজিবৰ নিমিত্তে সোঁ
ফালৰ সাৰিৰ অন্তত বেৰহাৰ হই, আৰু হা-
তেৰে লিখা কাকত পত্ৰত হলে বাঁও ফালে
তাৰ তলৰ সাৰিৰ আদিতে দিএ।

দ্ৰষ্টান্ত।

জি লৰাই এই চি সকলৰ দৰে বৈ বৈ কা-
কত মাতে আৰু লিখে, গিয়ানি সকলে তাক
প্ৰশংসা কৰিব, যদি কোনোবাই লেটি পে-
টিকৈ মাতে, তেন্তে তাক লোকে মুখ বুলি জা-
নিব।

Sri Purnanand Sorma.

টিচিলি আৰু নাপলি ৰাজ্যৰ আলফৰ্ণো ৰজা ।

Alphonso, King of Sicily and Naples.

সেই ৰজা আপোনাৰ পুত্ৰ লোকলৈ অতি
মৰমিয়াল আৰু নম্ৰ আচৰণ কৰা লোক আ-
ছিল ।

ঠেও কোনো সময়ত আপোনাৰ সৈন্য লৈ
টিচিলিৰ ফাললৈ জাহাজ কৰি জাঁওতে, কোনো
সকলৰ মোআৰাই বাধা পোৱাত নৈৰ পাৰ হৈ
জাহাজ নোআৰি সেনাবিলাকে সৈতে নৈৰ পাৰত
থাকিল । সেই ঠাইতে এদিন গোটেই
দিনটো সকলোৰে অনাহাৰে থাকিব লগা হ'ল ।
গধূলি হ'লত এজন সেনাই কিছুমান কটী, পনিৰ,
আৰু আলু আনি ৰজাক ভোজন কৰিবলৈ
দিলে; তাতে আলফৰ্ণো ৰজাই সেই সেনাক
ধন্যবাদ কৰি এই কলে, বোলে, দেখা, মোতকৈ
কিমান উত্তম বৰ বৰ সাহিয়াল আৰু পৰাক্ৰ-
মি লোক ল'হোনে আছে, এনে লোক সকল
ল'হোনে থাকোঁতে মই কেনেকৈ ভোজন কৰিব
পাৰোঁ ?

সেই ৰজাই কোনো এক সময়ত কাম্পানিয়া
প্ৰদেশৰ মাজে দি অকলে ফুৰোঁতে, জাহাজ এটা
গাধ বোকাতে সোমাই পোত জাবলৈ ধৰাত
বলেৰে আৰু সুমেৰে টানি তুলিব নোআৰি-
ছিল, এনে গাধ ৰখিয়া এজনৰ ওচৰ পালেগৈ ।
সেই ৰখিয়াটে সেই পোনে বাটে দি জাহাজ
জোআ দেখে, তাকে আপোনাক সহাই দিবলৈ
মাতে, কিন্তু সকলো বিকল হৈছিল । পাচে
সি সেই ৰজাত সহাই খুজিলে, কিন্তু ঠেও
জে ৰজা, সি ইয়াৰ ভূ পোআ নাই কিছিল ।
তেতিয়াই ৰজাই ঘোঁৰাৰ পৰা নামি তাৰ
লগত সহাই হৈ গাখটো বামত তুলিলে ।
মোক সহাই দিয়া জন ৰজা, সেই মানুহটো
এই কথা পাচত ভূ পাই, ৰজাৰ চৰণত জাঁপ
পাৰি পৰি ধেমো মাগিলে; কিন্তু আলফৰ্ণো
তাক কলে, বোলে, তুমি মোক একো অপৰাধ
কৰা নাই । ৰজাৰ এনে সৰু কাৰ্য্য গুৰুই
আগেয়ে নকৰোঁ আৰু মোক মিলনৰ কাৰণ
হ'ল ।

ব. ন.

কোন অধিকাৰ নেও ।

Who is the best Master ?

এজন মন্ত্ৰিৰ ঘন ধৰমলৈ জোআত ঠেও
ৰজাৰ সেৱা এৰি নিজান ঠাইলৈ গৈ ইহঁতক
চিন্তি আছিল । অলপ দিনৰ পাচত ৰজাই
সেই মন্ত্ৰিৰ বাজা পাই তাৰ ঠাইলৈ গৈ মন্ত্ৰিক
দেখি বুলিলে, হে মন্ত্ৰিৰহ, মোৰ পৰা বো ভূমি
কি দুখ পাল, মোক জে এৰি আহিল ? মন্ত্ৰি
কলে, বোলে, মহা ৰাজ, আপোনাৰ কোনো
কথাত দুখ বেজাৰ পোআ নাই । আপোনাৰ
অৱস্থা বৰাবৰ ইচাবেহে মই পাচোটা কাৰণৰ
নিমিত্তে আপোনাক এৰি আহিলোঁ ।

প্ৰথম কাৰণ এই, আগৈএ আপোনাক উপ-
সা কৰাৰ সময় আপুনি বহি থাকে, আমি
আপোনাৰ ওচৰত ক্ৰিডাঞ্জলি কৰি থিয় হৈ
থাকোঁ । এতিয়া জি প্ৰভুৰ পাইটো, ঠেওৰ
মুখৰ আগত একো দুখ বো হোআকৈ বহি
আৰাধনা কৰোঁ, তথাপি তাত একো অপৰাধ
ন হৈ ।

দুটিয় কাৰণ, আপুনি আগৈএ ভোজন কৰে,
আমি ওচৰত থাকি চাই থাকোঁ । এতিয়া
আমাৰ প্ৰভুএ আমাক আহাৰ দিএ, কিন্তু
ঠেও আহাৰ ন কৰে ।

ত্ৰিটিয় কাৰণ, আগৈএ আপুনি সুই থাকে,
আমি উজাগৰে পৰিচাৰ্জ কৰি থাকোঁ । এতিয়া
আমি সুই থাকোঁ, আমাৰ প্ৰভুএ সাহেবে
থাকি আমাক ৰখা কৰে ।

চতুৰ্থ কাৰণ, আগৈএ সদাই আমাৰ মনত
ভই আছিল, জে আপুনি শ্বিফু হ'লে পাচে
সকলৰ হাতত আমি পৰিব লাগিব । আমাৰ
এতিয়া থকা প্ৰভুৰ কমাটিজো মৰন নাই, আ-
মাৰো দুখৰ আগতক নাই ।

পঞ্চম কাৰণ, আগৈএ আমাৰ কোনো অপ-
ৰাধ হ'লে আপোনাৰ এৰি উঠে বুলি, এই ভই
আমাৰ মনত সদাই লাগি থাকে । এতিয়া
আমাৰ প্ৰভু এনে দাৱাজ, জে ঠেওৰ আগত হে-
জাৰ অপৰাধ কৰিলে, ঠেও সেই আটাইবোৰ
আমাক ধেমো কৰে ।

কৃতিক চাৰু বিৱৰণ ।

Account of Rhetic Chand.

বহুলা দেশৰ জটোহৰ জিলাৰ মজগুৰনি
জায়ে এখন গাঁৱত এজন ঠাতি অতিসই দেও
পুত্ৰক আছিল, কিন্তু তাৰ সন্তান সন্ততি নো
হোৱাত নি দিনে ৰাতিএ দুখিত হৈ, দেৱতা-
বিলাকৰ আগত সন্তানৰ নিমিত্তে বৰকৈ প্ৰাৰ্থ-
না কৰে। অলপ কালৰ পাচে তাৰ দুজন
গোআলি জন্মিল, আৰু সেই দুই কন্যাৰ পা-
চত এটি লৰাও উপজিল, তাৰ নাম কৃতিক
ৰাখিলে, কিন্তু পুত্ৰ পোআৰ কাৰনে আনন্দ
তে অপাৰ হৈ কেৱল অলপ দিন মাথোন
জিয়াই থাকিল; তেঁওৰ মৰনৰ কাল বেগাই
ওচৰ চাপি কৃতিক অলপ বয়সতে পিত্ৰি হিন
হল। কৃতিকৰ বাপেক মৰিলত তেঁও আ-
পোনাৰ মাকৰ লগত আছিল। ডেকা কালত
আপোনাৰ জাতৰ আচাৰ বেৱহাৰ গুপুতে
অনুচিত দেখি সকলো মানুহবিলাকক প্ৰেম
কৰিবলৈ মনত ধেন কৰি আছিল; আৰু আ-
পোন ইচাৰে সকলো বেলেগ বেলেগ জাতৰ
মাজত জিবিলাক জাত ঘিন লগা দেখে, সেই
বিলাকৰ লগত ভোজন পান কৰি, সকলোৰে
আগত হৰি আৰু ক্ৰিয় নামে বিশ্বাস কৰি নিবি-
লাকৰ লগত আৱধান কৰে।

পাচে তাৰ মাকে এজন বামুনৰ দোআৰাই
তাক সিয়া কৰালে। ইয়াৰ পাচে আন মডৰ
এজন বামুনে কৃতিকৰ ঘৰলৈ আহি তাৰ মা-
কৰ বুধিৰ বাহিৰে আন ৰূপে সিয়া কৰি
কৃতিকক গ্ৰহন কৰালে; অলপ দিনৰ পাচত
কৃতিকৰ মাকৰ গুৰু ডাৰ ঘৰলৈ আহি কৃতি-
কক আন এজনৰ সিয়া হোআ সুনি বৰ ধন
উঠিল।

তাকে দেখি কৃতিকৰ বহুবিলাকে ভই কৰি
গুৰুৰ চৰনত পৰি কান্দি কাকুতি কৰিবলৈ
ধৰিলে, কিন্তু সেই সময়ত কৃতিক নাই কটিল।
অলপৰ পাচে কৃতিক আহি গুৰুৰ চৰনত
পৰি মিনতি কৰি আৰুও তাৰ সিয়া হবলৈ
ধৰাত নি সন্তোষ হৈ ঘৰত উভয় ৰূপে ভো-
জন কৰি থাকিল। আৰু সেই ঠাইত জিবি

লাক গুৰু আছিল, সিহঁত প্ৰাই সকলো বুধিয়া,
এই হেতুকে সিহঁত সদাই সিয়াৰ ঘৰে ঘৰে
ফুৰি থাকে; আৰু একো ঘৰত দুই দিন দিন
থাকি পাচে বিদাই হোআ কালত সিয়াবিলা-
কে আপোন আপোন কুসল মন্তলৰ নিমিত্তে
আপোন আপোন সক্তিৰ দৰে অলপ অলপ
দান দি গুৰুৰ পৰা আশীৰ্বাদ লয়। গুৰু-
বিলাকে সদাই এই ৰূপে কৰ লয়, কিন্তু
সিয়াবিলাকৰ পৰিজানৰ নিমিত্তে একেৰিও বি-
চাৰ ন কৰে, কেৱল আপোনাৰিলাকৰ দিনটৰ
নিমিত্তেহে চিন্তা কৰি থাকে।

পাচে এজনি তিৰোতাই পঞ্চভূত নামে এক
মন্ত্ৰ নিতৌ জনিবৰ কাৰনে কৃতিকক দি সিয়া
কৰালে; সেই মন্ত্ৰ এই, আকাল, বায়ু, ভেজ,
জল, ভূমি, এই পঞ্চ ভূতৰ নাম মনতে ৰাখিবা।

পাচে যোশপাৰৰ ৰাম দুলাল মডৰ অধি-
কাৰে কৃতিকৰ মন ভুলাই সিহঁতৰ মডলৈ
আনি সোলায়ানা নামে এক মন্ত্ৰ গ্ৰহন কৰা-
লে। আৰু জি জনে কৃতিকক এই মন্ত্ৰ দি-
লে, সেই জনে ইয়াকে কলে, এই মন্ত্ৰৰ দো-
আৰাই সকলো প্ৰকাৰ ৰোগ গুচিৰ পাৰে।
এই দৰে অনেক অনেক প্ৰকাৰ কুল ধৰম
দেখি কৃতিকে এৰি পেলালে। প্ৰানৰ পৰিজা-
নৰ নিমিত্তে একো আসা নাই। আৰু পুতি
দিনে তাৰ মনত এই স্বৰূপ প্ৰমাণ পালে,
জে মিচলিয়াবিলাকে আনবিলাকক মিচা ধৰম
নিকোআৰ দোআৰাই কেৱল আপোনাৰিলাকৰ
লাভলৈহে চেষ্টা কৰে। আৰু জিবিলাকে আন-
বিলাকক স্বৰগৰ পথ একআই আৰু এই ৰূপে
সিকাঁই, সিহঁতে নবকৰ পথলৈ নিতাই মনেৰে
জাই। সেইবিলাকৰ বিসয়ে ধৰম সাত্ৰৰ মা-
জত এই কথা লিখা আছে, সিহঁতে কনাই কনাক
বাট দেখুআইচে, কিন্তু অদি কনাই কনাক বাট
দেখুআই, দুয়ো ঈশত পৰিব।

এক বুধিয়ক কুকুৰৰ কথা ।

Story of a cunning Dog.

বহু বছৰৰ আগেয়ে ক্লাক দেশত এজন ধনবন্ত ভদু লোক আছিল, আৰু সেই মানুহৰ ঘৰ কুকুৰ এটাও আছিল : কোনো এক দিনত তেঁও আপোনাৰ কুকুৰক লগত লৈ এখন হা-বিএ দি গৈছিল; সেই হাবিৰ মাজতে মাকাৰি নামে তেঁওৰ এটা সৰু খাপ দি বহি আছিল। পাচে ধনবন্তক জোআ দেখি অকস্মাতে ধৰি বধ কৰিলে। তাৰ পাচে তেঁওৰ মৰা সটো এজোপা গচৰ তলত গাঁত খানি পুতি থৈ মা-কাৰি গুচি গল। কিন্তু সেই কুকুৰে আপোন অধিকাৰৰ মৰা সৰ ওচৰত চুই তিনি দিনলৈকে থাকি বাধি আছিল। সেসত পেটৰ ভোকত আৰু কাল থাকিব নোআৰি, নগৰলৈ আহি আপোন অধিকাৰৰ জি এজন বন্ধু আছিল, তেঁওৰ ঘৰলৈ গল। আৰু ভেউ ভেউ কৰি কান্দি তেঁওৰ কাপৰত ধৰি কিছু টাবিবলৈ ধৰিলে, আৰু দুআৰৰ ওচৰলৈ গৈ সেই মানুহক আপোনাৰ লগত জাবলৈ এক ভাৱে লভেত কৰিলে। সেসত সেই মানুহে কুকুৰৰ এনে আগবিত্ত বেতহাৰ দেখি তাৰ লগত বাহিবলৈ গল। কুকুৰে পাচত তেঁওক হাবিৰ মাজে দি সেই গচৰ তললৈ লৈ গল, আৰু তাতে হাঁতো-বাৰে মাটি খানি খানি আপোনাৰ অধিকাৰৰ মৰা স দেখুালে, কিন্তু কোনে তেঁওক বধ কৰিলে,

তাক কবলৈ কুকুৰৰ অসাধ্য হৈছিল। কিছু দিন পাচত কুকুৰে সেই মানুহ বহি মাকাৰিক দেখা পালে, তাতে কুকুৰে অতি একেৰে বহি থৈ মানুহটক এনে বৰকৈ কানুৰি ধৰিলে, তাক একআলৈয়ে অসাধ্য হৈছিল। পাচে সকলো দেখা লোকে কলে, বোলে, এই কুকু-ৰক আমি অনেক দিনৰে পৰা জাৰোঁ, নি কিছু আৰু অহিংসক, কিন্তু এতিয়া এই মানু-হলৈ তাৰ কি কাৰণে এনে এক হল! তাতে বোনো কোনোএ কলে, তাৰ আপোনাৰ কিছু হোআ অধিকাৰলৈ তাৰ বৰ মৰম আছিল, আৰু এই মাকাৰিও সেই ধনবন্ত মানুহৰ মৰা সৰু আছিল, ইয়াকো জাৰোঁ, কি জানি এই মাকাৰিএই তেঁওক বধ কৰিলে।

পাচে এই কথা বজাৰ কানত পৰিলত বজাই সেই কুকুৰক আপোনাৰ আগলৈ অনালে। আৰু সেই কুকুৰ আহি লাভ হৈ কাৰো একো হানি ন কৰিলে; কিন্তু বজাৰ লগত জিবিলাক মানুহ আছিল, জিবিলাকৰ মাজত কেতিয়া মা-কাৰিক দেখা পালে, তেতিয়া নি গেন্ধেৰি দি তাক ধৰিবলৈ গল। সেই কালত ক্লাক দেশত এনে বিতি আছিল, বিচাৰ কৰ্ত্তাবিলাকে লাখি নো পোআত গুচিয়া পৰকিয়াৰ জদি একো ধৰি কৰিব নোআৰে, তেন্তে জিবিলাকে গুচ-বিয়া পৰকিয়া দূয়ো জনক ইটে লিটে কুখ কৰিব দিএ, আৰু জেয়ে কুজত হাৰে, তাৰ গাতে জগৰ পৰে, কিয়নো জিবিলাকে ভাবে, বোলে, নিৰ্ভুনি জনক ইহৰে কেতিয়াও হাবিৰ নি দিএ। পাচে কুকুৰে নৈতে মাকাৰিৰ জি হটনা হৈছিল, তাৰ বৰূপ প্ৰমাণ বুজিবৰ নি-মিত্তে সেই কৰণ দুয়োফো কুখ কৰিবলৈ বজাই আগগা কৰিলে; এই কুখ দেখিবলৈ অনেক লোক গোটে ধালে। বজাই মাকা-ৰিক এজাল টোমোন হাতত লবলৈ আবুহাতি দিলে, আৰু কুকুৰো কুজি ভাগৰ লাখি জিহত জিহাৰ পাৰে, এনে এটা লিপা মাক গাইতে থবলৈ আগগা কৰিলে। এই কৰণ কুখৰ আ-বন্তন হোআৰ পাচে কুকুৰক মাকাৰিলৈ এৰি দিলে। তাতে কুকুৰে মাকাৰিৰ হাতত টা-

মোৰ দেখি অনেক বেছি ডাৰ চাৰিও কাল
মুঠি মুঠি আছিল, আৰু পাচত কুকুৰে আহি
মোক বহিব, এই ভয়েৰে মাকৰিও মূৰিবলৈ
ধকিলে। সেলত কুকুৰে আপোনাৰ সৰুৰ ভাগৰ
পোতা আৰু বল হিন হোআ দেখি আক্ৰমণ কৰি
কাষোৰ মাৰি একে বাবে মাটিত এগৰি পে-
লাই দিলে। এই কপে হাৰিলত বজা আৰু
ভাত থকা সকলোৰে আগত মাকৰিএ আপো-
নাৰ দোন সৈ কাৰ্হি গাত ললে। তাতে বজাই
ডাৰ মুৰ কাটিবলৈ আগগা কৰিলে।

এই কথাতে আমি দেখিচোঁ, মানুহে জিমান
কি গুপুতে গাপ ন কৰোক, তখানি ইহুৰে
তাক এখেলি উলিয়াব। আৰু যদি এই জগ-
তত গুপুত হৈ থাকে, তেওঁ মহা বিচাৰৰ
দিনত মনৰ আৰু সৰিলৰ সকলো কৰম প্ৰকাশ
হব। কিয়নো সৰ্বমৰ্মি অন্তৰ্জামি পৰম ইহুৰৰ
আগত কোনো কৰম গুপুতে নে থাকে। এই
হেতুকে ভেঁওৰ আগত পাপ কৰিবলৈ ভই
কৰা।

ন. ল. ক.

মেৰি কেবিল।

Mary Caji.

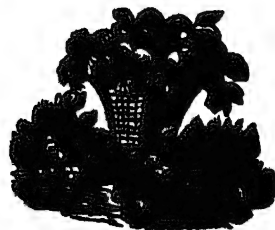
এমিলি বতলৰ নামে এজনী সন্তান্ভা তিৰো-
তা; আৰু মিচ পক্ষনৰি, এই দুজনী তিৰোতাই
আপোন দেশ আয়বলগৰ পৰা মেৰি কেবিল
নামে এজনী তিৰোতা দাসিকৈ লগত লৈ
উলচ দেশত আহি আছিল। মেৰি কেবিলে
সকলোৰে পৰা নিবিলাক দুজনৰ লগত অতি
বিস্বাসি আৰু প্ৰেমেৰে দাসি কৰম কৰি আপো-
নাৰ জাণৰ দিন নিয়ালে। নিবিলাক দুজনীও
মেৰিক দাসি ভাৱে নে ভাবি কেৱল মিত্ৰ ভাৱে
ভাবিছিল। নিবিলাক তিনিও জনৰ জেতিয়া
শ্ৰিয় অৱস্থা পৰিলহি, তেতিয়া সেই সন্তান্ভা তি-
ৰোতা দুজনীও লাংগোলন নামে এক ঠাইত সি-
লোৰে জিহত খিছু হোআ লোকৰ নাম, গুন,
আৰু চৰিত্ৰৰ কথা লিখা থাকিব পাৰে, এনে
এটা কৰম সাজিলে। মেৰি শ্ৰমেই খিছু হো-
আত, ভাইকে সেই ঠাইত আগবঢ়ে ধোআ হল।
তাতে সেই অধিকাৰিনি দুজনীৰ জে প্ৰেম

ভাইলৈ আছিল, এনে প্ৰমান দিবলৈ সিল এচ-
টাত সকলো কথা লিখি ভাইৰ সিলৰ কবৰতে
এফালে লগাই দিলে। এবাৰৰ মূৰত নিবি-
লাক দুজনীও খিছু হলত সেই ঠাইতে ওচৰতে
কবৰ দি নিবিলাকৰো সকলো গুন চৰিত্ৰ সিল
এচটাত লিখি সেই কবৰৰ একালে লগাই
দিলে। এই কপে সেই তিনি জনি লোক
মান্যত বেলেগ হোআতো প্ৰেমত একে হৈ
আছিল, আৰু নিবিলাকৰ খিছুৰ পাচতে।
নিবিলাকক একে ঠাইতে একে লগে ধোআ
হল।

ইংৰাজি দেশৰ জিভিয় জৰ্জ নামে এজন
বজাৰ পৰিয়ালৰ লগত এজনী দাসিএ অনেক
দিনলৈ বিস্বাসি আৰু প্ৰেমেৰে দাসি কৰম কৰি
আছিল। ভাইৰ খিছু হলত উইণ্ডৰ নামে
ৰাজধানীৰ চেন্ত জৰ্জ নামে গিৰ্জাৰ ওচৰত
তাইক মাটি দিলে। ভাইলৈ জে বজাৰ প্ৰেম
আছিল, ইয়াৰ কাৰনে কবৰৰ ওপৰতে সিলৰ
এটা স্তম্ভ সাজি আপোনাৰ প্ৰেমৰ চিনৰ কথা
তাতে লিখাই দিলে।

দুৰ্জনৰ চাভুৰি।

এটা দুৰ্জনে এখন পাহাৰত বেচিবলৈ জুগুত
কৈ ধোআ উত্তম মোহন ভোগ দেখি তাৰে
এমুঠি হাতত ললে। বেপাৰিএ দেখি বেগতে
তাৰ হাতত ধৰিলত সি সেই মোহন ভোগ
আপোনাৰ মুখলৈ মাৰি কলে, বোলে, হে ভাই,
কিয় সুদাতে হট মট কৰিলি? এতিয়া তোৰো
নে থাকিল, মোৰো নাই কিয়া হল। ইয়াৰ
পাচত কি ঘটিল সকলোএ ভাবি চাব পাৰে; জি-
বোৰে নোআবে, সেইবোৰেহে এনেকুআ সুন্দৰ
মোহন ভোগ ধোআ উচিত হই।

জহনিৰ বিবৰন ।

Letter from a Student in Calcutta, on Cholera.

আমাৰ দেশত প্ৰাই বছৰি জহ কালি জহ-নি হই, অনেক মানুহ মৰে, কিন্তু ইয়াৰ বৰ ভাল দৰব ইংৰাজি বেজ বৰুআবিলাকে কবিতা। এডেকে জদি কাৰো কেতিয়াবা হই, তেন্তে তাৰ দৰব ইংৰাজি ডক্তৰৰ তৰ পৰা নি খুআলেই ভাল হই। আমাৰ দেশৰ লোক সকলে ইংৰাজি দৰব অনুধা কৰে, কিন্তু ইয়াৰ পৰা বহু অপকাৰহে হৈছে। নিদান পুথিত লিখা দৰবো এই বোগত ভাল কিন্তু আমাৰ দেশত কোনো বেজেই সেই পুথি ন পাই কাকটি কৰি দৰব দিয়াৰ গুনে এটি কণিও ভাল হোআ নাই। জদি কোনো হিন্দু এ ইংৰাজি দৰবত সুৰা মিহলি থকা বুলি নে খাই, সিও ভাল ন হই; কিয়নো সিবিলাকৰ সাক্ষত লিখে, “ঔষধার্থে সুৰাং পিবেত,” অৰ্থাত দৰবৰ লগত সুৰাকো বাচিব দিয়া নাই। এডেকে আমাৰ বিবেচনাত তাক খালে একো ঋণি নো হোআ হেন দেখি, তলত এই জহনিৰ বিবৰন আৰু দৰবৰ কথা লিখিচোঁ। ইয়াকে ইংৰাজি ডক্তৰৰ তৰ পৰা নি নৰিয়া পৰাত খুআলেই বাক হব।

ইংৰাজি বেজ বৰুআ সকলে জহনি বিয়াধিক দু বিধকৈ ভাগ কৰিছে। এবিধ বিলাতত থকা লোক সকলৰ হই, আৰু এবিধ ভাৰত বৰ্গ আদি থৰ দেশত হই। এই বিয়াধি নো কি সকামৰ পৰা উত্পত্তি হই, ইয়াক আজিলৈকে নিচইকৈ তু পোআ নাই; তেও অনেকেই থৰ দেশত হই বুলি কই; আৰু বদ, ভাগব, বা সবহ দৰেৰ পৰা আহি গা ধোআ, বা চোঁচ বস্ত্ৰ ধোআ, অথবা সবহ বেলি এনেই পানিত পৰি থাকিলেও হই। পৰম পণ্ডিত ডক্তৰ মিলৰ চাহাবে জহ কালি অনুপকাৰি বতাহৰ পৰা হই বুলি কই; আৰু ডক্তৰ মেক্সে চাহাবে জিন নে জাব পৰা বস্ত্ৰ সবহ ধালেও হই বুলি কই। সেই কাৰনে জহ কালি জিন নে জাব পৰা বস্ত্ৰ সবহ ধোআ, বদ বা ভাগবৰ পৰা আহি চোঁচ বস্ত্ৰ ধোআ, চোঁচ পানিৰে গা ধোআ,

নদাই গা উদয়ে বধা, ঘৰৰ দুখাৰ মেসি ধোআ আৰু জি সকামত গাত বৰ দুখ বা ভাগব হই, এনে ন কৰা, থকা দৰব ওচৰত বেয়া পানি পুখুৰি, বা খাল, বা নদীয়া, বা এনে কোণে ই জাব গোছ নাকে গৰ নোআবে; এইবিলাক কৰা বা বধা দুগুণত ন হই। কোনো গিয়ানি লোকে কই, জেনেকৈ বচৰত ৩ টা বিড়ু কমে কমে প্ৰিথিৰিত হই, তেজিয়া ভাত থকা জিহ জহ গচ আটাইয়ে কোনো বিড়ুত আনন্দ কোনো বিড়ুত নিবানন্দ হই; জেনেকৈ বসন্ত কালত গচবিলাকত ন পাত ওলাই দেখিবলৈ সুখনি হই, চবাইবোৰে ভাব ওপৰত উঠি মূললিত বাবেৰে গিত গাই, পহুবোৰে বৰ বিট পুট হই, আৰু জাব কালি এই সকল বিয়ৰ্গ হই, সেই দৰে মানুহৰো বচৰত একাল সুখ, একাল দুখ হই। কিন্তু জদি বোলা, জে জগত ইহৰে আপোনাৰ গিয়ানে-বে তেঁওৰ স্মৃতিৰ হিটলৈ জি কৰিছে, সি কেতিয়াও ন বসে, তেন্তে সেই ইহৰেই আমাক অন্য জন্তুতকৈ ভাল বেয়া বিচাৰিব পৰা সক্তি দিছে দেখি, মানুহে নিইততকৈ প্ৰধান হৈছে; আৰু সেই সক্তিৰে মানুহে আপোনাৰ উপকাৰলৈ নানা বিধ বুধি সাজিছে; কিন্তু আমি জি প্ৰজ্ঞাও লিখিব খুজিচোঁ, তাক নি লিখি আন কথা সবহ লিখা অনাৱল্যক দেখি তাক এৰিলোঁ। জদি আমাৰ কথা সকলোএ ঘিন ন কৰি আদৰ কৰে হেন দেখোঁ, তেন্তে আমি মাহে মাহে ভাল কথা লিখিম।

বিলাতত জি বিধ জহনি হই, সেই বিধ আমাৰ দেশত নো হোআৰ গুনে মুঠে এই দেশত হোআ বিয়াধিৰহে কথা লিখিচোঁ। আমাৰ দেশত এই বিয়াধিৰ মানুহৰ বাঁতি ভাতৰ জেনে নিচিনা হই। সুদা পানিৰ নিচিনা বা কেতিয়াবা কেতিয়াবা অলপ ভাতৰ পানিৰ দৰিয়া দৰিয়া হই। চকু বন্ধা পৰে, কাৰেৰে অলপ সুৰে, মানুহক চিনিৰ নোআবে, নথৰ গুৰি আৰু ওঠ দিল বহনিয়া হই, আৰু বৰকৈ পানিৰ হৈপাহে ধৰে। হাত ভৰি মুঠৰ আনে, নহু পানি চোআ ন হই, আৰু নহু পানি দুআ-

বে ওলাৰ বোআবি আৰু ঘাটে মূৰলৈ উজাই
আই; ইয়াৰ পৰা মাৰুহৰ লেন অৱস্থাত পৰে-
হি । এতকৈ তলত লিখা দৰে দৰৰ খুআ-
লৈ বাক হব হেন জানি লিখা গৈছে ।

দিব লগা দৰবৰ সংক্ষেপ কথা ।

পোনেই পেট বলে ভেতিয়া বসৰ ডম্ব ১
বাতি, পিপলি ২ বাতি, কানি বা আকিঙ্গৰ বস
১ বাতি, আৰু জলকিয়া ১ বাতি, এই কেয়ো
বিধক মিহলি কৈ সমান আন্দাজে ২ টা বৰি
কৰি এটা ভেতিয়াই, আৰু এটা ৬ মিনিটৰ
মূৰত খুআব । যদি আটাই কেই বিধ পোআ
নে জাই, তেন্তে অকল বসৰ ডম্ব ১০ বাতি
আৰু কানিৰ বস এবাতি, দুইকো বৰি কৰি
আগৈ কোআৰ দৰে দুবেলি খুআব । যদি
বঁতিওআত পেটত নে থাকি ওলাই আহে,
তেন্তে সৰিয়হ আৰু দুটামান কেঁচা মৰিচ বাটি
দিখলে এবগত, পূৰ্তলে ২ আঙ্গুল এডোখৰ
কাপৰত লগাই নাইৰ চাৰি আঙ্গুল ওপ-
ৰত লগালেই ১০।১৫ মিনিটত বাতি হব ।
জদি ইয়াতো বাতি ন হই, তেন্তে কাৰ্বনিত
অব চোডা ২০ বাতি এটা বাতিত আদ পোআ
পানিৰে মিহলাই ধব, আৰু এটা বাতিত তা-
ভাৱিক এচিড ১৫ বাতি, আৰু এচিডম হাইড্ৰো
চালিকম ডাইলুটম ৩ টোণা, অলপ পানিৰে
মিহলাই তাৰ মুখৰ গুৰিত আগৰ বাটি পা-
নি ধৰি পাচৰ বাটিৰ দৰৰ মিহলালে পানি
উতলিবৰ নিচিনাকৈ উঠিব, ভেতিয়াই ইয়াক
সেই নৰিয়া পৰাটক খুআব; নতুবা পলম
হলে দৰৰ মাটিত উতলি পৰিব । হাত
ভৰিত সিৰামুৰিএ ধৰিলে সূঁচি এদাৰ গুৰি গাত
লগালে ভাল হব । হাত ভৰি টেঁচা হলে

৩ চেৰাপ, ৬ ভোলা কপূৰ, আদ ভোলা
আদ লেব পানিত মিহলাই কাপৰেৰে ঢেকি
কাৰ্বনিত অব এমুনিয়া ১ ভোলা, চলুকিক
ইধৰ ২ ভোলাৰে মিহলাই ২।৩ ভোলাকৈ
আন্দাজে ২।২ ঘণ্টাৰ মূৰত খুআব লাগে ।
হাতৰ নাৰি তল গলে সেই দৰৰ ১।১ ঘণ্টাৰ
মূৰত খুআব লাগে । সৰু পানি চোআ ন হলে

নাইত্ৰিক ইধৰ ৫ মছা, জিন চেৰাপ ১ ভোলা,
কপূৰৰ পানি ১ ভোলাই সৈতে মিহলাই
আদ আদ ঘণ্টাৰ মূৰত খুআব লাগে । ইয়া
তো সৰু পানি দু চুলে ইত্ৰিকনি ১ গ্ৰেন,
অৰ্থাত আদ বাতি কপূৰৰ পানি ৩০ ভোলা
সৈতে মিহলাই এক এক ঘণ্টাৰ মূৰত খুআব
লাগে । তেও ন হলে নুনিয়া সাক বাটি নাইৰ
৩ আঙ্গুলৰ তলত দিব লাগে । যদি তল পেটৰ
পৰা সৰু পানি নোলাই, তেন্তে সেই সময়ত
কোনো তক্তৰ থাকিলে তেঁও সৰু পানিৰ দুআ-
বেৰে কাথিতৰ সুমাই দিলে আপুনি হব ।

শ্ৰীমিৰ মজকৰ হুচন ।

কলিকতা ২০ মাৰ্চ, ১৮৫৩ ।

মাউৰে ধৰা গৰুক দৰব দিয়াৰ কথা ।

Treatment of Murrain in Cattle.

মহ গৰুক ধৰা মাউৰৰ কাৰনে শ্ৰীকৃত
কাপ্তান হলুৰইদ মাজিষ্ট্ৰেট চাহাবে দৰব খুউ
আবৰ এই এই উপাই প্ৰকাশ কৰিছে ।

১ । ভেতিয়া কোনো গৰু বা আন জন্তুকে
জহনি ৰোগে ধৰে, ভেতিয়া সেই ৰোগে ধৰা
গৰুক আন নিকৰি গৰুক পৰা নিচইকৈ আঁতৰ
কৰি সুকান আৰু নিকা ঘৰত ধব, আৰু জানে
যনে সেই ঠাইত চুন চটিয়াই থাকিব; ভাত বা
ভাতৰ নিসনি, বা চাউলৰ মলি, বা সুকান ঘাঁহ,
ইয়াকে সৰহ লোন দি গৰুক ধাবলৈ দিব ।

২ । যদি গৰুক কাহ হই, তেন্তে বৰ বে-
গেৰে জোআটক তাৰ এগচ লিব মেলি কুই
লেব মান ভেজ উলিয়াব, যদি ভেজ উলিয়াওতা
নাই, তেনে হলে ৫০ টা, বা ১০০ জোক একে
বেলিএ গৰুক বুকুত লগাই দিব ।

৩ । যদি এহ ওলাই, ভেতিয়া যনে যনে চুন
পানি বা লোন পানিৰে ধুব, আৰু ধোআৰ
পাচে নতুন এদাৰ গুৰিটক খুন্দি এহৰ ওপ-
ৰত ঢাকি ধব, আৰু লোনেৰে গৰুক মুখৰ
কোআৰিত বঁহিব ।

৪ । জি গৰুক জহনি ৰোগে ধৰে তাক
দহ টকা একা পানি এদেৰ মানত নিজাই
তাতে লোন কুলাপ আধেৰ, যদি লোন কুলাপ

নে পাই, তেনে হলে খোজা লোৱাৰে এপোজা বাহৰ চুজাত ডবাই পেট বোজাৰ নিমিত্তে খুজাই দিব ।

৫ । জুলাপ দিলত এই দৰে পেট বলে আৰু বন্ধ হলে; তেতিয়া বল হবৰ কাৰনে গৰম দৰব, চেৰিতা বা মাহুতিতা, কি বন এলাচি, ইয়াৰ এবিধৰ ৫ টকা, বা জলকিয়া ১১ পাঁচ মহাকৈ খুজাব ।

ওপৰে কোজাৰ দিহাৰে গৰুক দৰব খুজাই থাকিলে প্ৰাই সকলো ৰোগে ধৰা গৰু ডাল হব, কিন্তু পোনে পোনে ৰোগে ধৰোঁতেই দৰব খুজাব লাগে । প্ৰথমে মাউৰ লগাৰ চিন এই, গৰু এ এলাহ কৰি জুৰুকা লাগি থাকে, আৰু ঘাঁহ নে পাগুলে, নোম সিয়ৰে, তেতিয়াই দৰব দিব লাগে ।

ওপৰত লিখা দৰবৰ দুনাকৈ মহক খুজাব লাগে । পোআলি মহ গৰুক বুজি বুজি কমিকৈ দিব ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

চেম্বাৰ ২৭ তাৰিখে বাৰেলি নগৰত অ-গৰা প্ৰদেশৰ শ্ৰীজুত জেমচ তমাচন গৱৰ্ণৰ চাহাব শ্ৰিত্ব হ'ল । তেঁও অতি উচাহি, আৰু সকলোৰে হিত চিন্তোতা হৈ ১০ বছৰলৈকে সেই দেশত অধিকাৰ বাবৰ তাৰ লৈ পুজা পালন কৰি আছিল । এতিয়া শ্ৰীজুত কলবিন চাহাবে সেই গৱৰ্ণৰ বাব পাইচে ।

পেইসৌৰ নগৰৰ কৰ্নেল মাকেচন কমিছ্যনৰ চাহাব ১০ চেম্বাৰ গধূলি বেলাত আপো-ক্ষৰ বজাৰৰ বেৰান্দাত চিটি পাৰ্ছি থাকোঁতে চোআত দেসি এজন মচলমান মানুহে দোহ চিন্তি চল গাই তেঁওৰ বুকুত মিত দাৰে খোচ মাৰিলে । তেতিয়া ওচৰত থকা বুৰা এজন বচলদাৰে সেই জহিয়া জনে আৰুও খোচ মা-ৰিব নোআৱাকৈ ৰাখিলে, তথাপি স্বা ভাঙ্গৰ হোআত বহু ভেজ গল । পাঁচ দিনা ৰাতি জিব জেন এনে আলা এবিলে; পাচে ১৪ তাৰিখৰ ১০ বজাত তেঁও সেই পিৰাত্তে লোকাঙৰ হ'ল । তাৰ কাৰন এই, চোআত দেশলৈ এৰালি

১২ টা ডোপে সৈতে সেনা, সেনাপত্ৰিক কমি-স্যনৰ চাহাবে পট্টাৰ বুলি সেই জহিয়াই সুনি, তেঁওক মাৰিলেই নিৰাৱন কৰিব পাৰিম বুলি ভাবি, সেই দেশৰ পৰা গৈ তেঁওক বধ কৰি-লে । পাচে সেই জহিয়াক ধৰি সোধ পোচ কৰি বিচাৰ কৰ্তাৰ আগগাৰে সিকলিৰে ৰাতি ফাঁচি দি, সটো পুৰি তাৰ চাইবোৰো জানৰ পানিত উটালে । সেই ৰূপে কৰিলে তাৰ জিয়াই স্বৰগত সোমাব নোআৰে বুলি মচল-মানবিলাকে জানে, সেই দেখি লোকক ডই খুজাবৰ নিমিত্তে আৰু ডাক সাধু বুলি তাৰ ওপৰত মচিদ ঘৰ জেন নে বান্ধে, এই কাৰনে অধিকাৰে এনে অমৰ্জতাৰে দণ্ড কৰিলে ।

মহৰমৰ দিনত লখনৌ নগৰত কোনো মচল-মানে শ্ৰীজুত কৰ্নেল সিম্বন পলিটিকল এজেন্ট চাহাবক মাৰিবলৈ উপাই কৰিছিল, কিন্তু মা-ৰিব নোআৰিলে ।

কালিৰ অঞ্চলত থকা ৰামায়্য দাবা নামে এজন জোগিএ মূৰ্ত্তি সেৱা, আচাৰ, ৰিতি, কৰ-মকে আদি কৰি সকলোকে এবি, শ্ৰুতিয়ান ধৰ্ম্মৰ কোনো কোনো কথা নি, নতুন মতৰ ধৰ্ম্ম পাতি লোকবিলাকক দিয়া কৰাইচে, এই কথা বজালি সম্বাদ পত্ৰত লিখিচে ।

২৬ চেম্বাৰ তাৰিখত কলিকতা নগৰৰ বজা ৰাধাকান্ত দেৱৰ ঘৰত হিন্দু সাত্ৰৰ মতে বিধৱাৰ পুনৰ বিবাহ হ'ব পাৰে নে নোআৰে, এই কথাৰ নিৰ্ণয় কৰিবৰ নিমিত্তে ২০০ মান পণ্ডিত গোটাই বিচাৰ কৰিছিল, তাতে অনেক বেচি বিচাৰ কৰি সংহ জাগ পণ্ডিতে পুনৰ বিবাহ হ'ব নোআৰে সাত্ৰত এনে বাণা নে পালে ।

সিন্দ দেশৰ মাটি ৫২,০০০ বৰ্গ মাইল আ-চে । তাৰ নিবাসি লোক ২,১১,৩১৪ মচল-মান; ২,৭৩,৩৩৩ হিন্দু; মোটে ১২,১৪,৫২৭ আচে ।

হাৱাই মাৰুজিত মানুহৰ বসন্ত ওলাই বহু মৰিল; সেই নিমিত্তে তাত বজাৰ আগগাৰে ১৫ জনত হৰিয়া আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰি কৰিচে ।

এই বছৰত মাউবৰ মোজাবাই বহু মানুহ মৰিল, নিৰ্মালকৰ সংখ্যা ক্ৰীড়িত বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ আগগাৱে মোজাবাইবিলাকে লিখি নিৰ্মালগৰ জিলাৰ মাজত ১৬,০০০ দোল হেজাৰ মানুহতকৈ অধিক মৰা জানিচে। তলত তাৰ লেখ আছে।

Deaths by Cholera in the Sibsagar District.

ধানাৰ নাম	মুনিহ	তিৰোতা	লৰা	চোআলি	মোট
গোলাঘাট, ৩৬ মোজাব	২০২৭	২২১০	১০১২	৮৩৪	৬১৬০
বৰপুৰ, ৪৮ মোজাব	২০৪৮	১৬৪২	১০৬৩	৭৭৫	৫৫৩২
জইপুৰ, ৩ মোজাব	৩০৭	১৫৬	১৪৩	৪০	৬৪৬
জোৰহাট, ২২ মোজাব	১১৬৪	১১২৭	৪১৩	৩৪২	৩১১৬
আৰু ১৭ মোজাব (আন্দাজে)	৮৮৫	২৭	৩৫	৩০	১০৪৭
সৰ্ব মোট	৬৫০১	৫০০২	৭২৬৩	২০২১	১৩৫০৪

আয়ৰ্লণ্ড দেশৰ ডব্লিন নগৰত মহা দৰ্শন নৰ ঘৰ সাজি দেশ বিদেশৰ সকলো বস্তু দৰ্শন কৰাইচে। তাকে চাবলৈ স্ত্ৰী স্ত্ৰী মতি মহা বা- নিও আয়ৰ্লণ্ড দেশলৈ গৈচে।

ক্লাফৰ মহা ৰজা স্ত্ৰী স্ত্ৰী লুই নাপলিয়নে ১৮৫৫ সঁকৰ পুৰুষ মেইত পাৰি নগৰত মহা দৰ্শনৰ ঘৰ কৰি দেখাব। ভাৰত বহিসৰ সক- লো বিধ বস্তু তালৈ পঠাবৰ নিমিত্তে ক্ৰীড়ত গবৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবে চায়ে চায়ে পত্ৰ পঠাইছে।

মুয়ৰ্ক নগৰত মহা দৰ্শনৰ এটা আৰ্চিৰ ঘৰ সাজি ১৪ জুলাই তাৰিখত মেলি দৰ্শন কৰা- লে। তাতে অনেক সিলৰ মূৰ্তি, কাম কৰাৰ জন্তু, ৰাজনা, অস্ত্ৰ সস্ত্ৰকে আদি কৰি দেখাই- চে।

মুয়ৰ্ক নগৰৰ দৰ্শনৰ ঘৰত কাকত চপা এবিধ নতুন জন্তু আছে। তাৰ ভিতৰত বৰ দিঘল ধানেৰেই কাকত সুমাই দিএ, পাচে দুয়ো পিঠিত সুন্দৰ ৰূপে আখৰ হৈ লি কা- লে ওলাই; ওলাওতে সমাচাৰ পত্ৰবোৰ জো- খেৰে কলতে কটা হৈ, ঘটাই পতি ৩০,০০০ খ্ৰিচ হেজাৰ পত্ৰ ওলাই।

এক কথাৰ প্ৰথম ভাগ বেজাৰ কথা; দুটিয় ভাগ মহা জনৰ ঘৰতে থাকে; দুয়ো গোটে খোজাটো বেপাৰিৰ ঘৰত থাকে। সেই কথা কি!

হাই-তাল।

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পাঞ্জিকা।

Almanac for December, A. D. 1853. Sol. Sac 1776.

ডিচেম্বৰ	আম্বান	বাৰ	তিথি	দিনমান	ডিচেম্বৰ	পুহ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৫	১	১০১২৫	১৭	৩	৭	১৭	১০১২২
২	১৮	৬	২	১০১২৪					
৩	১৯	৭	৩	১০১২৩	১৮	৪	১	১৮	১০১২৮
					১৯	৫	২	১৯	১০১২৮
৪	২০	১	৪	১০১২৩	২০	৬	৩	২০	১০১২৮
৫	২১	২	৫	১০১২২	২১	৭	৪	২১	১০১২৮
৬	২২	৩	৬	১০১২২	২২	৮	৫	২২	১০১২৮
৭	২৩	৪	৭	১০১২১	২৩	৯	৬	২৩	১০১২৮
৮	২৪	৫	৮	১০১২১	২৪	১০	৭	২৪	১০১২৮
৯	২৫	৬	৯	১০১২১					
১০	২৬	৭	১০	১০১২০	২৫	১১	১	২৫	১০১২২
					২৬	১২	২	২৬	১০১২২
১১	২৭	১	১১	১০১২০	২৭	১৩	৩	২৭	১০১২২
১২	২৮	২	১২	১০১২০	২৮	১৪	৪	২৮	১০১২২
১৩	২৯	৩	১৩	১০১২১	২৯	১৫	৫	২৯	১০১২২
১৪	৩০	৪	১৪	১০১২১	৩০	১৬	৬	৩০	১০১২০
১৫	১	৫	১৫	১০১২১	৩১	১৭	৭	১	১০১২০
১৬	২	৬	১৬	১০১২১					

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং নিৰ্মালগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিয়ান চাপাখানাতো চাপা কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ চমহা।

THE OBTUNDI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰুণোদয়

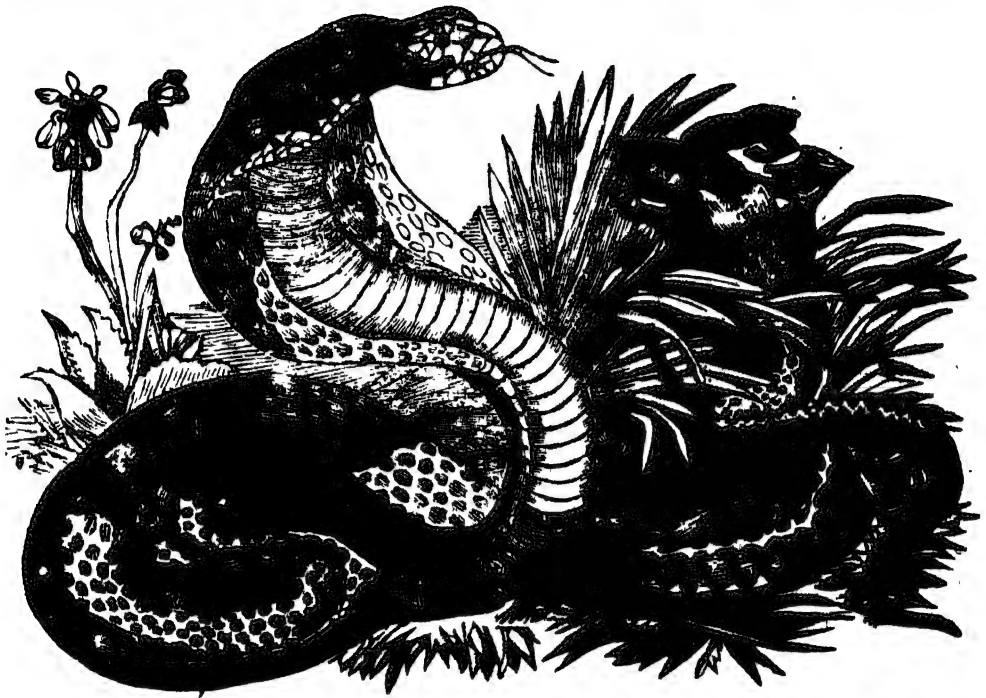
৮ বছৰ।

মোং নিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৫৩।

নম্বৰ ১২।

VOL. VIII. SIBSAGOR: DECEMBER, 1853.

NO. 12.

কেঁটি সাপৰ বিৱৰণ।

Description of the Cobra.

সকলো বিধ সাপৰ মাজত প্ৰাই কেঁটি সাপেই ডাইল হৈ। তাৰ গলধনৰ চাল কোমল, সোপোকা, জেতিয়া তাৰ শ্বস উঠে, সেই চাল কিঁকি বহৰ হৈ আহি। অকস্মাতে যদি সিহঁতৰ আগত মানুহ বা কোনো জন্তু ওলাই, তেতিয়া তেতিয়াই তাই পাই কোঁপাউৰি মাৰি কেঁট তুলি ধৰেবে চকু বুৰাই তাই সৰুটল ধৰি ফুৰি। সেই সাপৰ দুই কোঁপাৰিৰ ভিতৰে বাঁতৰ গুৰিত বিনেৰে ভৰা দুয়ো কালে সৰু টোঁটোলাৰ নিচিনা মোনা থাকে; সেই

মোনাৰে পৰা নিচেই সৰু এডাল বলা আহি বাঁতৰ মাজে দি ওলাই; জেতিয়া সাপে কোনো জন্তুক কামোৰ মাৰে, তাৰ কোঁপাৰিৰ চেপা ধাই মোনাৰ পৰা সেই সৰু বলাই বিল ওলাই আহি বাঁতৰ দি কামোৰ মৰা গাইৰ ভেজত লাগি গোটেই গাল উত্থাই আহে। মুখেৰে ধোআত বিল ন ধৰে, কেৱল ভেজত বিল লাগিলেহে বিল ধৰি মাৰে। জেতিয়া কোনো মানুহক সাপে ধাই, ধোআ মাজেৰে মুখেৰে ধোঁপা মাৰি বিলৰ ভেজ উপৰি পা-হিলে সি ন মৰে; আক ধোঁপা মৰাতো একো ধেৰেনা ন কৰে।

কোঁট সাপ জিবি চাৰি বিধ আছে, বৰ কোঁট, চকৰি কোঁট, মাটি কোঁট, জঁতৰি কোঁট। চকৰি কোঁটৰ ওপৰে গলধনৰ বিন চকুৰ নিচিনাকৈ দুটা চকু থাকে, তাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে। তাৰ দিঘল ২ হাতৰ পৰা ৩ হাত লৈকে থাকে। বৰ কোঁটৰ হলে ৪।০ হাত মান হয়। জঁতৰি কোঁটৰ গলধনৰ ওপৰে নেওঠনিৰ ফুলৰ নিচিনাকৈ ফুলত কেভেৰিয়া হৈ থাকে, তাৰ চকুৰ নাই, বৰনটো পাই কলা, দিঘলে ২।১ হাত মান হয়। মাটি কোঁটৰ হলে বৰনটো মটিয়া, তাৰো চকুৰ নাই, দিঘলে ৩।৪ হাত মান হয়।

সিহঁতে পাই হাবিভহে থাকে, বাহ গাঁতত লই, কেতিয়াবা মানুহৰ ঘৰতো সোমাই। সাপবোৰে বাজনাৰ মূৰ সুনিবলৈ ভাল পাই, জুগিবোৰেও বাজনাৰেহে খৰি বস কৰে। কোনো কোনো বিধ সাপে কনি পাৰি পোআলি জগাই; কিন্তু কোঁট আদি ডাইল সাপে কনি নে পাৰে, পেটৰ ভিতৰত কনিৰ পৰা পোআলিহে জগে। আৰু একে বাবেই ১০। ১২ টা মান পোআলি হয়।

দুয়ো দিশে ভাল কৰি চাব লগা।

Necessity of looking both Ways.

এক চাৰি বাটৰ মূৰত এটা মূৰ্তি থৈছিল। তাৰ হাতেৰে এখান বাকু খৰি আছিল। সেই বাকু একালে সোনেৰে একালে ৰূপেৰে খতা হৈছিল।

এদিন অকস্মিতে দুজন মানুহ ঘোঁৰা দুটাত উঠি দুফালৰ পৰা সেই মূৰ্তিৰ গুৰি পালেহি। আৰু সিহঁতৰ মাজৰ এটাইও আঁঠৈগৈ সেই মূৰ্তি দেখা নাই। সেই কাৰনে দুয়োটাই মূৰ্তিৰ গৰ্হটো দেখি অতি আচৰিত গিয়ান কৰিলে। পাচে কিছুমান বেলি দুফালৰ পৰা দুয়োটাই চাই থাকি থাকি তাৰে এটাই বুলিলে, বোলে, এই এখন সোনৰ বাকু। সিটে এই কথা সুনিএই বুলিলে এই এখন সোনৰ বাকু নে? জদি মোৰ চকু আছে তেন্তে এই বাকু ৰূপৰ। প্ৰথমে কোআটে বুলিলে, জদি মই কেতিয়াবা সোনহে দেখিচোঁ, তেন্তে নিচৰে সোনৰ বাকু;

পাচে কোআটে বাকু পৰিহাস কৰি বুলিলে এনে পথাৰত নিচৰে সোনৰ বাকু হয়, ইয়াক মই আচৰিত গিয়ান কৰিচোঁ; বাটৰুআই কিয় ৰূপৰ বাকু লৈ নে জাই! আৰু ইয়াৰ ওপৰত জি লিখা আছে তাৰেই জানিচোঁ, এই বাকু তিনি বছৰ ইয়াতে আছে।

সোনৰ বাকু বুলি কোআটে ইটোৰ পৰিহাস কথা সহিব নোআৰি, বৰ এখন উঠি জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে দুয়োটাই আপোনাৰ ঘোঁৰা ওভোতাই জতে জুখ কৰিবলৈ ভাল, এনে বহল ঠাইলৈ গল। আৰু আপোনাৰ আপোনাৰ মাৰিৰ লগিয়া জি অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ ভাকে জুগুতকৈ লৈ দিহি ইটোক নিটে ধৰিলেগৈ। তাতে দুয়ো এনে মৰা মৰি কৰিলে যে দুয়োটাৰ অনেক অনেক ঘা হোআত সক্তি হিন হৈ মাটিত পৰি মুৰ্চিত হৈ বস।

তেনে সময়তে এখন ভাল মানুহ বাটে দি গৈছিল। তেঁৱেই সিহঁতক সেই আপদত পৰি থকা দেখি মৰম লাগি ছাবোৰত কিছু কিছু বন দৰব দিলেনি, কিয়নো তেঁও বন দৰব জনা গিয়ানি বেজৰ কাৰনে লগত জুগুত হোআ দৰব আছিল। আৰু সিহঁতেও কিছু গিয়ান পালে। কেতিয়া সিহঁত অলপ বস্তু হল, কেতিয়া তেঁও সিহঁতক সেই আপদৰ কথা সোধাত তাৰে এটাই কলে, বোলে, এই ঘোঁৰাত উঠা মানুহে এই বাকু ৰূপৰ বুলি কই, তাতে ইটে বুলিলে, এই মানুহে এই বাকু সোনৰ বুলি কই, এই কোনে আচৰিত কথা।

কেতিয়া সেই বাটৰুআ জনে ভালেমান হী হী চি চি কৰি বুলিলে, অস অস, হে ডাইহঁত, তোমোলাকে দুয়োটাই সঁচা বুজিচা, আৰু দুয়োটাই মিচাও বুজিচা; তোমোলাকৰ এটায়ে জদি আপোনাৰ নে দেখা কালে দেখিলাহেঁতেন, তেন্তে ইমান ঝগ আৰু ভেজৰে ভোলবোল নো হোআইক। কিয়নো এই বাকু একাল সোনৰ একাল ৰূপৰ, এই কাৰন আজি তোমোলাকৰ জি দুৰ্ভলা হল, তাৰ নিমিত্তে লিখা পোআ আৰু তোমোলাকে কোনো বস্তুৰ দুয়ো ফাল নো চোআকৈ কথাচিন্তা দখ কৰ্মল ব কৰিবা।

এজন কইদি আৰু একুৰৰ কথা ।

Story of the Prisoner and his Rat.

ফ্রাঙ্ক দেশৰ পাৰিচ নগৰত বাস্তিল নামেৰে এখন বহু বন্দিনাল আছিল। বজাই জদি কোনো জনত বেজাৰ পাইছিল, তেন্তে তাক সেই বন্দিনালত বন্দি কৰি থৈছিল। কেতিয়াবা কোনো মানুহক বৰ ভাবি লোৱা দি বাহিৰলৈ ওলাবলৈ নি দিয়াটোক আৰু আপোন মিতিৰ কুটুমৰ মুখকো দেখিবলৈ নি দিয়াটোক বহু বছৰলৈকে কইদ কৰি ৰাখিছিল। এনে দৰেৰে লাভুদি নামেৰে এজন মানুহক তাৰ একুৰি তিনি বছৰ বন্দনত একুৰি পোন্ধৰ বছৰলৈ মিয়াদ দি থৈছিল। পাচে সি জেতিয়া মুকলি হল, তেতিয়া সি নিচেই বুৰা আছিল। এই মানুহটোক জি কৌণালিত থৈছিল, সেই খোঁটালি নিচেই সৰু। কইদিটোক জি জনে তাৰ খোঁটা আহাৰ জোগাবলৈ আহিছিল, সেই জনৰ বাহিৰে সি আৰু অন্য কোনো জনৰ মুখ কেতিয়াও দেখিবলৈ নো পাইছিল। তাৰ সকলো দুখতকৈ এইটো বৰ দুখ আছিল; কিয়নো মানুহৰ লগ সমন্বিতৰ লগত জিমান আনন্দ, অলপ বস্ত্ৰএহে মানুহক সাতকৈ আনন্দ কৰাব পাৰে।

লাভুদিক খোঁটা খোঁটালিৰ মুখৰ পোনে এটা চিনুই দি জি একেটি বেলিৰ পহৰ পৰিছিল তাৰ বাহিৰে আন একো পহৰ তাৰ খোঁটালিত নাছিল; দেৱাল ডাঠ হোঁআৰ কাৰনে সেই পহৰ একেৰিও খোৰ আছিল। এদিনা লাভুদিএ সেই চিনুই দি চাঁওতে ভালেমান দুৰত এটা একুৰক আহিবৰ দেখিলে। একুৰ হেন বস্ত্ৰক মানুহে ওচৰলৈ আহিবলৈ ছিন কৰে, কিন্তু লাভুদিএ এনেহে অকল সৰিয়া আছিল, তেঁ তাৰ ওচৰলৈ জদি কোনো জিয়া জন্তু আহিব, তাতে সি জেন বৰ আনন্দ পাব। একুৰটোএ জেন ডই ধাই নে জাই, এনে বুখিএৰে লাভুদিএ সাহেঁক কটি এডোখৰ ডালি দলিয়াই দিয়াত, একুৰটোএ আহি কটি জোখৰ নি আন এডোখৰ পাৰলৈ বাট জাই আছিল, তাকে দেখি লাভুদিএ আৰু কিছু কম দুৰত

আন এডোখৰ দিলে, পাচে একুৰে আহি জোখ নিয়াত, আৰুও এডোখৰ নিচেই ওচৰত দিলে; জেনেও একুৰক ওচৰ চপাব পাৰে। এই দৰেৰে লাভুদিএ আপোনাৰ একুৰক বিনাম কৰালে। একুৰে কটি ধাই ধাই জি আগলিকা থাকে, তাক আপোন গাঁতৰ ভিতৰলৈ লৈ জাই। তাৰ পাচৰ দিনা একুৰে আহি আৰুও দেখা দিয়াত লাভুদিএ তালৈ কটি আৰু মনহ এডোখৰ দলিয়াই দিলে, মনহত একুৰৰ বৰ আনন্দ; সেই একুৰে এনেহে পোহ মানিলে তেঁ জিতিয় দিনা আহি লাভুদিৰ হাতৰ পৰাও কটি ধাবলৈ ধৰিলে। পঞ্চম দিনা একুৰে জাই সলনি কৰি আপোন উপকাৰিৰ ওচৰত গাঁত কৰি বাহ ললেহি। আন দিনা আৰুও অতি ৰাতি পুঁআই লাভুদিৰ হাতৰ পৰা জাই হাব পাৰলৈ আহি সেই দিনা দিনত আৰু দেখা নি দিলে। আনেকা দিনা অতি ৰাতি পুঁআই সেই একুৰে আন এটা মাইকি একুৰ লগত লৈ ওলালহি। ন একুৰে সেই কইদিৰ ভয়ত কেৱল মুখ মাখোন গাঁতৰ পৰা উলিয়াই আছিল। লাভুদিএ জেন ইটো একুৰকো কোনো মতে ভুলাই অনাৰ পাৰে, এনে আসয়েৰে তালৈ কটি আৰু মনহ এডোখৰ দলিয়াই দিলে, কিন্তু তাই ওলাবলৈ সাহ ন কৰিলে। আগৰ একুৰটোএ লাভুদিৰ ওচৰত নিৰ্ভয়ে ইচা মতেৰে কটি খোঁটা দেখি, তাই আৰু গাঁতৰ থাকিব নোআৰি লৰি আহি এডোখৰ লৈ গাঁতত লোমাল। এই দৰেভাৰি লাহে লাহে বলি হৈ আহিলত আগৰ মতা একুৰটোৰে সৈতে তাই কহি জোজোৰা কৰিবলৈ ধৰে। জেতিয়া তাই মতাটোৰ মুখৰ পৰা কটি কাৰ্ছি নিএ, তেতিয়া সি লাভুদিৰ ওচৰত গোচৰ কৰিবৰ দৰে আহি লাভুনা খোঁজেহি। তাৰ মুখৰ পৰা কাৰ্ছি নিয়া জোখৰ বৰ সলনি জদি লাভুদিএ তাক আন এডোখৰ দিএ, তেন্তে বান্দৰে জেনেও দুই হাতেৰে ধৰি বহি ধাই সেই দৰে সিও এনেহে অহৰ-বেৰে বহি ধাই থাকে, জিহতে মাইকি জনিএ আহি কাৰ্ছি নিব নোআৰে; মতাটোএ এনেহে

সেই সন্ধ্যাতেই তেওঁৰ আঁহৰ পুৰিৰ পাৰে।

সন্ধ্যাতোই লাভুদিৰ হাতত বা কটি ধোআ আৰু তাই গাঁতত ভোকে থকা দেখি এদিনা লাভুদিএ কষ্ট এজোখৰ দলিয়াই দিওতে তাই আহি, ওপৰতে জাঁপ মাৰি গাঁতৰে কাষৰি থকা গাঁতৰ ফাললৈ টানিচে মতাটোএও আৰু ভাল মতে ধৰিচে, এই দৰে নিবিলাকৰ মাজত বৰ বিবাহ লাগি দুয়ো গাঁতৰ ফাললৈ বাগৰি জোআত মাইকি জনিএ মতাটোক টানি নিলে। এনে বিবাহ দেখি সেই সময়ত লাভুদিএ আনন্দত সকলো দুখ পাহৰিছিল।

ক্ৰমে ক্ৰমে এই মাইকি জনিও সেই মতা এম্বুৰটোৰ দৰে লাভুদিৰ লগত চিনাকি হো-
জাত তেঁওৰ হাতত পৰা ধাবলৈ ধৰিলে। পা-
চে জিডিয় এম্বুৰ এটাই আহি দেখা দিলেহি,
জি আগৰ দুটাভকৈ দিওঁতে আহিছিল। এই
এম্বুৰটোএ জিডিয় বাৰ দেখা দিওতে আপোন
বাঁহৰ পৰা আন আন এম্বুৰক লগত আনি-
বলৈ ইচ্ছা কৰিলে। জিডিয় দিনত ই দুটা
এম্বুৰ লগত লৈ ওলালজি, পাচে এক সন্ধ্যাৰ
ভিতৰতে আৰু পাচোটা আনিলে। এই দৰে
ক্ৰমে ক্ৰমে এক পলৰ ভিতৰত বৰ বৰ মহোটা
এম্বুৰ লাভুদিৰ চাৰিও ফালে হল। লাভুদিএ
নিবিলাকৰ গাই গাই মাখ দিছিল, আৰু সি-
বিলাকেও আপোন আপোনাৰ মৰি বুজ পাইছিল।
কেতিয়া তেঁও নিবিলাকক মাতে, তেতিয়া সিবি-
লাকেও ওলাই আহে। তেঁও কেতিয়াবা সিবি-
লাকৰ আপোন জাঁহিৰ পৰা ধাবলৈ দিছিল
কিন্তু সিবিলাকৰ পেতেবা আচৰনৰ কাৰনে
জিৰ জিৰ হাতত ধাবলৈ দিছিল। আৰু
তেঁও কেতিয়াবা হাতত কটি বা মগহ এজোখৰ
লৈ হাত এৰ ওপৰলৈ মাৰি বাধি লিহঁতক
জাঁপ মৰোআইছিল। লিহঁতে ধাই এটালে
লাভুদিএ লিহঁতক আৰুও নহুআইছিল। অল-
পতে লিহঁতে লাভুদিৰ শুৱলা লৰাৰ নিচিনা
হল। তেঁওৰ আগত জিমান পৰলৈকে এম্বুৰ-
বোৰে সেই দৰে থাকে, জিমান পৰলৈকে
তেঁও বৰ আনন্দ পাইছিল। লাভুদি জেন
আৰু কেতিয়াও বন্দিনালৰ পৰা মুকলি ন হ'ব

তেঁওৰ এনে ইচ্ছা হল; কিয়নো ল'লসাবত কেনে
বিবোধ, আৰু দুটালি, আৰু সেই মাইত কেনে
আনন্দ আৰু কুসল আছিল! কিন্তু এম্বুৰ-
বোৰৰ লগত তেঁওৰ জি আনন্দ, সেয়ে অনেক
দিনলৈ বে ধাক্কিল, কিয়নো দুবচৰৰ মূৰত
জত তেঁওৰ এম্বুৰবোৰ জাব নোআবে, এনে
দুৰত থকা একটিলৈ তেঁওৰ জাব লগা হল।
ইয়াতে তেঁও ভালমান কান্দিলে। আৰু
তেঁও জে অনেক দিনলৈ বন্দিনালত থাকিব
লগা হল, এই দুখ তেঁওৰ মনত বৰকৈ উঠিব
ধৰিলে।

আমি ইয়াতে দেখোঁ, অকলসৰে ধাক্কিললৈ
কেনে দুখ; আৰু কেনে আনন্দেৰে মানুহে
অকলসৰে ধকাতকৈ কোনো বিষ বস্ত্তে মিল
হ'ব পাৰে। এই বিষয়ত আমি ইয়াকে দে-
খোঁ, জে জি বস্ত্ত আমালৈ কেতিয়াবা কেতি
য়াবা ঘিন লগা হ'ব, সেয়ে আৰুও কেতিয়াবা
কেতিয়াবা আমাৰ প্ৰয়োজনত লাগে, আৰু
আমাৰ বেৰহাহতো লাগে।

ব. ন.

গোহ ধানৰ বকল।

আগৰ কাসৰ ভবিস্যত বাকা ।

The Kingdom of Messiah.

আগিলে ভবিস্যৎ বচন, সূনা জি প্ৰকাৰ;
জন্মিব কন্যাৰ গৰ্ভে থিয়তিমন্ত কুমাৰ ।
দেখা, যিচইৰ মূলৰ পৰা নিহিবি ওলাই,
তাহাৰ ফুলৰ সুস্থান উঠি স্বৰ্গপুৰি পাই;
তাৰ পাভত পবিত্ৰ আত্মা কৰিব গতি,
পবিত্ৰ কুপোঃ আহি লব বসতি ।
ওহে স্বৰ্গ, অস্তিত্ব নিয়ৰ ভূমিত বৰখাওক,
কৰুণামই ত্ৰিভি বাকি লাভ কৰে দিওক;
তাতে ত্ৰিধা বাৰ্হি দিব দুৰ্ললিক উপাই,
ধুমুহাতে বখা পাব, বসন্তো আনুই ।
গুচি জাব পাণ সকলো পলাই কপট মূল,
নিয়ায়ে আহি ধৰিব, আপোন হাতে ভুল;
মেলিব কুসলে ঠালক ভূমি কৰি অন্ধ,
পুনো সুক্সা বস্ত্ৰ পিন্ধি স্বৰ্গৰ নামিবন্ত ।

প্ৰকৃৰ জনম ।

কাল ৰূপ বাজি বচৰ চলি নিহে প্ৰভাত হওক,
কৈল্যাণ কুন্ত পুত্ৰ আহি বেগে জনমাওক ।
প্ৰজ্জিভিক বসন্ত কালৰ মাল্য কৰে দান,
সুগন্ধ ধূপে সৈতে আনি কিৰাট পুধান ।
দেখা, দান্ধে আপোন মাখা গিৰি লিবানন,
পৰ্বতৰ ওপৰে নাচে সৰ্ব ত্ৰিধা গন;
সুগন্ধি মচলা উঠে নম্ৰ স্যাবোবৰ,
আকাশতো সুস্থান হৈছে ফুলে কাৰ্মেলৰ ।
অবন্যৰ মাজতো সূনা, সন্ধ্য হৰিসিত,
দিয়া পখ, সুজুগুত কৰি, ইহৰ হই বিদিত;
ইহৰ, ইহৰ, মহা ধনি সূনা পৰ্বতত,
নিলেও মাতে, দেখা, প্ৰকৃ পালে ওচৰত ।
আকাশৰ পৰা তেঁওক গ্ৰাস্য কৰিছে ভুলোক,
ভললৈ সোমাই জাওক গিৰি, তৈয়ামো উঠোক ।
মাখা নমাই, হে গচ সকল, কৰিও সন্ধান,
পখ ওলাওক সাগৰৰ মাজে, নিলো হওক সমান ।
ভবিস্যত জ্ঞান কৰ্তা আহে, এৰি মৰ্ত্য লোক,
সূনা, হে সকলো কলা, দেখিও অন্ধক ।

প্ৰকৃৰ আচৰিত কৰম ।

দ্বাৰাৰে কৰিব কনাক তেঁও সুদৃষ্টি দান,
ত্ৰিভি হিন চকুতো প্ৰকৃ দিগ্ধি বকলান;

আঁকহা বোৰাৰো জিহাৰ বন্ধন চিহ্নি,
কলাৰ কানত ঘূৰুৱ সৰদ সুৰম কৰাৰ;
খোৱা কোদাই তেঁওক জনমা কৰিব কিৰ্তন,
লাক মাৰিব দ্বিগ ভুলা হৰ্ন কৰি মন ।
হৰা সুৰা, লোক, ভুলোকত নু সুনিব কান,
সকলোৰে চকু পানি টোকে সনাতন ।
অবিনাসি জিজিবিৰে ত্ৰিভুক বাস্তব,
নৰকি ভয়ানক ভুভো মৰ্দন কৰিব ।
জেনে মেৰৰ বধিয়াই কৰে মেৰক প্ৰতিপাল,
উতম বাঘুৰ ঠাই বিচাৰি খুজাই ঘাঁহো ভাল;
হেৰোজা, অপথে জোআক বিচাৰি আনই,
দিনে বাতি বাধি থাকি জাককে পালই;
কোমল মেৰ পোআলি বাধি আপোন ত্ৰিভু হাত,
আহাৰ খুজাই, লই সাৰটি বধিয়াৰ হিয়াত;
সেই ৰূপে তেঁও কৰে সকল মনুষ্যৰ সন্ধান
ভবিস্যত কালৰো পিজি কৰিব পালন ।

প্ৰকৃৰ বাজ্য সম্পূৰ্ণ হোআ ।

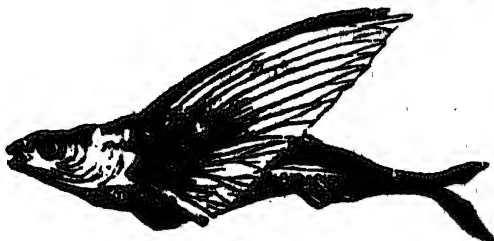
বাজ্যে বাজ্যৰ অহিত কৰি কতো নুচিব,
অধিকপ হিংসাৰ চকুৰে গোট নাহি ধাব;
চোকা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰে বনৰ ঠাই নে বেৰিব,
সিদ্ধা, তেঁৰি, বনৰ বান্দ্য কোধ ন জলাব ।
সাজিব নামলৰ কালো ভান্ধি তৰোআল.
বৰচাবে কাচি গৰ্হাই লব লেহি কাল ।
তাতে অনেকো বাজপুৰি হৰগৈ উতপন,
পিজিৰ সকল কাৰ্জক পুত্ৰে কৰিব সাধন;
তেঁওৰ বজ্জহন্ত দ্ৰাখ্য লতাই চাঁ দি ধৰিব,
জি সিঁচিব, সেয়ে লস্যক ভোজন কৰিব ।
মক ভূমি বাটকআই দেখে আচৰিত,
পদ্ম আক জিন সকলে কৰিছে সুভিত;
সুকান তৈয়ামতো সূনে সৰদ কোলাহাল,
নতুন জানৰ পানিৰ সোঁতে কৰিছে আত্মাল ।
লাপ অজগৰৰ বসতি নিলনি ওপৰ,
জিন আদি অকস্মাত গজি বাহুত কৰে লব;
কাঁইট গচেৰে আত্ৰিত হোআ বালুকামই ধান,
সুগন্ধি পুষ্পে কৰিছে তাহাকে সুস্থান;
পাত নো হোআ সুকান গচত যেনে ফুলো পাত,
সকল অক্সা গুচি, হৰ সুদ্বিধ্যৰে জাত ।
বাজ কুকুৰৰ সঙ্গ চৰে মেৰৰ পোআলি,
পুষ্পহাৰে বাহক বাতে লৰা গোআলি;

গৰু সিহে একে পাতে কৰিব ভোজন,
হিঁসা ভেজি সৰ্গে চুব লোক জাতিৰ চৰন।
কৈচুআ লবালৈ দেখা, হাততে আপোন,
নিৰাপদে কাল সাপকো কৰিচে ধাৰন;
কোঁকোৰা বিচাৰে চালত নিবিধন কৰি,
গাকিচে উমলি সিসু তাৰ হলত ধৰি।

অনুন যিকচালঘৰ কথা।

উঠা, চালম ৰাজা, উঠাহে, মেলিয়া নয়ন,
সহিত মাথা তুলি পিন্ধা দিগ্ভিৰে ভুলন।
দেখা, বহু পুজাই চাপে মন্দিৰৰ ওচৰ,
সেয়ে তোমাৰ পুত্ৰ নাতি ভবিস্যত কালৰ।
সিবিলাকে চাৰিও কালে সাৰি সাৰি হৈ,
জিৱন অপেখাৰে আহে, আলা স্বৰ্গলৈ।
দূৰৰ পৰা নানা দেশি জাতি কত জন,
দণ্ডিমই ৰাজধানি দেখি কৰে আগমন;
জঁগাৰ ভেঁটি বজাগনে পুনামকৈ বেৰই,
চাৰিয়াৰ সুগন্ধি দুৱা তাতে দান কৰই।
তোমাৰ অৰ্থেহে ইদুমাৰ হাবি ফুলিচে,
জিলিকি ওফৰ পৰ্বতৰ সোনা ওলাইচে।
দেখা, স্বৰ্গে মেলি দিচে, আপোনাৰ দুআৰ,
কৰিচে প্ৰচণ্ড দিগ্ভি কাৰনে তোমাৰ।
সূৰ্জে নাহি দিব আৰু প্ৰভাতৰ কিৰন,
চক্ৰমা ন কৰে জানা নিলাৰো সোভন।
সংসাৰৰ বিনালি ৰবি জানা হব এই,
কিন্তু অবিলাসি ৰবি কৰিব উদই;
সেহি পৰমার্থ সূৰ্জে দিগ্ভি কৰিব,
দিন ইহুৱৰ কাল অনন্ত তোমাৰহে হব।
সাগতো বিনাস হৈ জাব, আকাশ ধূঁআমই,
সিলো তমে হব, পৰ্বত পয়মিৰ নিচই।
কিন্তু প্ৰভুৰ বাক্য সক্তি জানিবা অশ্বই,
খ্ৰিষ্টৰ ৰাজ্য, মহিমা সানন, চিৰকালে ৰই।

ন. ল. ক.

জিৰি জোআ মাচৰ নকচা।

মহা চিকন্দৰ আৰু তেওঁৰ মাক।

Alexander and his Mother.

জদিও পিজি মাজি অনিয়াই আৰু মন্দ
মভাৱৰ লোক হই, তথাপি সিবিলাকৰ সন্তান
সন্ততিএ সিবিলাকক মান সতকাৰ কৰিব লাগে,
আৰু সিবিলাকৰ ভেনে আচৰন সহি থাকিব
লাগে। ওলিম্ফাচ নামে মহা চিকন্দৰৰ
মাক এক লুডিয়া তিৰোতা আছিল, তাই
আপোন পুত্ৰক অতি কষ্ট দিছিল। চিকন্দ
ৰে জেতিয়া আছিল দেস জই কৰি কৰি
অগ্ৰসৰ হৈছিল, তেতিয়া তেঁও জি জি উত্তম
দিগ্ভিমন্ত বস্ত্ৰবিলাক লুটত পাইছিল, তাৰ
ভিতৰৰে কোনো উত্তম বস্ত্ৰ মাকলৈ আপো-
নাৰ প্ৰেমৰ চিন বুলি পঠাই দি মাকত এই
প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, মাজিএ দেসৰ বিসই কৰমত
জেন একোকেই নু চুব, কিন্তু আন্তিপাতৰ
নামে জে মোৰ দেসৰ সানন কৰ্তা আছে,
তেঁৱে জেন কুসল মতে দেস চলাই, এনে অশু-
মতি দিব। তেঁওৰ এনে প্ৰাৰ্থনাত মাকে তেঁও-
লৈ এক ইতি কটুৰ উত্তৰ দি পঠিয়ালে;
কিন্তু তেঁও মাকলৈ একো কটুৰ কথা ওভতাই
নু বুলি মাকৰ সেই কটু কথা নবুৰ ভাৱে
সহিলে। কোনো এক কাৰনত চিকন্দৰৰ মাক
বৰ অনিয়াই আৰু দৌৰাশ্বাকাৰি হলত আন্তি-
পাতৰে ভেনে আচৰনৰ কথা আপোন দুখ
জনাই তেঁওলৈ লিখি পঠিয়ালে। তাতে চি-
কন্দৰে কেৱল এই কথা মাথোৰ বুলিলে, বো-
লে, আন্তিপাতৰে নে জানে, জে মোৰ আইৰ
এটোপা চকুৰ লোএই আন্তিপাতৰৰ ভেনে চ
স পত্ৰৰ দুখৰ কথা মোৰ মনৰ পৰা গুচাবৰ
সক্তি আছে।

ব. ন.

ভূমি আপোনাৰ পিজিক মৰ্জনা কৰা, তাত্তে
তোমাৰ ইহুৱাৰ যিহোৱাই তোমাক জি দেস
দিএ, সেই দেসত তোমাৰ আনুল দিহল হব।
অসুয়া ভাৱে পুণ্ডি গৰু ভোজন কৰাতকৈ
প্ৰেম ভাৱে মাক মাজ ভোজন কৰাই ভাল।

পুৰণি ৰূপত লিখা মহা চিকন্দৰ বাদশ্যৰ নকচা ।

Head of Alexander the Great, from an ancient Coin.

চিকন্দৰ নামে মাকদনিয়া দেশৰ এজন মহা
ৰজা আছিল, তেঁওৰ জন্ম খ্ৰিষ্ট সঁকৰ ৩৫৬
বচৰৰ আগেয়ে হৈছিল । সেই সঁকতে একেচ
নগৰৰ দিয়ানা দেৱিৰ মন্দিৰ নষ্ট কৰা হ'ল ।

এওঁৰে বাপেক কিলিপ মহা ৰজাই আছিল।
দেশ আক্ৰমণ কৰিব খোজাত কোনো জহিয়াই
গুপ্তে ধৰি মাৰিলে । তাতে চিকন্দৰৰ ২০
বচৰ বয়স হোজাত মহা ৰজাৰ আশন পাই
ৰজা হ'ল । পাচে ভিবেচ আদি কৰি গ্ৰিকৰ
কোনো কোনো নগৰবোৰে তেঁৱে সৈতে যুদ্ধ
পতাত তেঁও সকলোকে জিতি ললে । দুই
বচৰৰ পাচে পাৰ্চি দেশৰ দাবিয় মহা ৰজাই
সৈতে বন কৰিবলৈ ৪০,০০০ হেজাৰ সেনা
তেঁও লগত লৈ গ'ল । পাচে পাৰ্চিবোৰক বনত
জিতি কৈনিকিয়া, দামেচক আদি কৰি অনেক

নগৰ ললে । চোৰ নগৰৰ মানুহবোৰে তেঁৱে
সৈতে বন কৰাত তাক জিতি, মানুহবোৰকো
অনেক কটন সন্তি দি মাৰিলে । পাচে ভা-
ৰত বসলৈ আহি, খ্ৰিষ্টৰ আগে ৩২৭ সঁকত
শিকন্দৰ নদী পাৰ হৈ আটক নগৰ পালে । তা-
তে অনেক ৰজা লৰণাপন হ'লহি, কিন্তু পো-
ৰচ ৰজাই তেঁৱে সৈতে বন কৰাত সেই ৰজা-
কো জিতি ললে । পাচে পঞ্জাব দেশ দখল
কৰি, হিন্দুস্থানলৈ আহিবলৈ অভিপ্ৰায় কৰি-
লে । কিন্তু বৰ গৰম আৰু বাৰিষাৰ নিমিত্তে
আহিব নোজবাত উভতি গ'ল । পাচে বাবেল
নগৰতে নিবাস কৰি সুখেৰে কাল যিকলে;
আৰু ১ ৩ বচৰ ভোগ হোজাত অধিক সুখ
পান কৰি কৰি মৃত্যু হ'ল ।

বিবাহৰ সময়ত জি সকল নিয়ম প্ৰতি
পালন কৰা কৰ্তব্য তাৰ কথা ।

On Marriage

এই প্ৰথিবিৰ সকলো বিধ প্ৰানিএ, ইটে
নিটে বেলেগ থাকিও এক অৰ্টি অনুপম সি-
কলিৰ দোআবাই বন্দি হৈ, আপোন আ-
পোন কাৰ্জ সাধন কৰিচে । আৰু কেতিয়াও
এই সিকলিৰ পৰা মুকুত হৈ, স্বতন্ত্ৰে থাকিব
নোআৰে । জগত ইম্বৰে আমাক ভক্তি, চেনেহ,
দায়্য প্ৰভৃতি জি সকল মনোৰম ব্ৰিতি দিচে,
সি সকলোকে সুন্দৰকৈ বিচাৰি চালে, আমি
নিচই জানিব পাৰিম, জে মানুহে সমাজ পা-
তি, গাঁও বা নগৰত, একে লগে থকা, আৰু
সংসাৰ তিয়াগ ন কৰি গ্ৰিহ ধৰমত থকাইহে
ঠেওৰ অভিপ্ৰায় । এই ব্ৰিতি সকলৰ কা-
বনে, সকলোএ সৈতে-মিলি থাকি গ্ৰিহস্থ
আসুন্নক আসুই কৰিবলৈ আমাৰ ইচ্ছা হই;
আৰু এই গ্ৰিহস্থ আসুন্নত বিবাহ জে পৰম
মুত দায়ক, ইয়াত একো সংসই নাই । জে-
তিয়া মানুহক জগত ইম্বৰে বৃদ্ধি ব্ৰিতি দিচে,
তেতিয়া ঠেওবিলাকে বিবাহৰ জৰিৰে বন্দি হৈ
সংসাৰত থাকি তাত কৰিব লগিয়া সকলো
নিয়ম প্ৰতিপালন কৰা সৰ্বভো ভাৱে উচিত ।
বিবাহ, অৰ্থাত জি নিয়মৰ দোআবাই জিয়াই
থকা দিনলৈকে তিৰি পুৰসে একত্ৰে বাস কৰা
জাই, সি কেৱল মানুহৰহে স্বভাও এনে ন
হই; পহু পথিবোৰেও জুৰে জুৰে থাকি চে-
নেহ প্ৰিতি প্ৰকাশ কৰি থাকে, আৰু মানুহৰ
দৰে সন্তানকো প্ৰতিপালন কৰে । হিন্দু, চিন,
পাৰ্চি, যিহুদি, গ্ৰিক, ৰোমান, ইংৰাজ, ফাঙ্কি
প্ৰভৃতি পুৰনি আৰু এই কালৰ প্ৰধান প্ৰধান
জাতিৰ মাজত আৰু প্ৰাই সকলো দেশতো
এই নিয়ম চলিত আছে; কিন্তু সকলো বি-
সয়তে সকলো জাতিৰ মাজত ভাল ৰিতি
নাই । জি সকল নিয়ম প্ৰতিপালন কৰি
গ্ৰিহ ধৰমত থকা উচিত, আৰু জাক মানিলে
উপকাৰ হই, তাৰে কেইটামান এতিয়া লি-
খিচোঁ ।

প্ৰথম নিয়ম । জাৰে সৈতে জিয়াই থকা দি-
নলৈকে একে লগে একে ঘৰে থাকি সকলো
ঘৰৰ কৰম কৰা উচিত, তাৰে সৈতে বিবাহৰ
জৰিৰে বন্ধা হোআৰ পূৰ্বেই পৰস্পৰ কথোপ-
কথন কৰা, দুয়ো দুইৰ স্বভাও চৰিত্ৰ পৰিখা
কৰা, প্ৰিতি প্ৰকাশ কৰা আৰু আগৰ কালত
দুয়ো মুখে থাকিব পাৰিব নে নোআৰিব, তাক
চোখা উচিত । এই নিয়ম প্ৰতিপালন ন
কৰাৰ দোসত হেজাৰ হেজাৰ মানুহে বিয়া
কৰাই অমুখে দিন নিয়াইচে । বিবাহৰ আ-
গৈএ দৰাকৈ কন্যাৰ স্বভাও পৰিখা কৰিব নো-
আৰিলে, পাচে অসেন জন্তুনা ভোগ কৰিব
লাগে । যদি স্বামি আৰু তিৰোতা দুইৰো
মতি, বুদ্ধি, গিয়ান আৰু ধৰম ভিন ভিন হই,
তেন্তে দুয়ো চিৰকাল অমুখে নিয়াব, আৰু
জদি সিহঁতৰ মাজত প্ৰথমতে প্ৰিতিৰ সন্ধাৰ
হোআ দেখা জাই, সিও অলপ কালৰ । যদি
স্বামি মিচা কথা কোআ, অধৰমিয়া, দায়াহিন
হই, আৰু তিৰোতা দায়ালু আৰু পুন্যাআ হই,
তেন্তে সিহঁতৰ মাজত প্ৰিতি থকা অতি কঠিন ।
জদি স্বামি সন্তোষি, গিয়ানি, বিদ্যাৱন্ত হই,
তাৰ তিৰোতা অসন্তোষিয়া, মুৰ্খ, অলঙ্কাৰ প্ৰি-
য়া, দুসি আৰু দন্দু হই, তেন্তে সিহঁতে জে
সুখে থাকিব এনে সংবনা নাই । যৰত এই
সকল দোসৰ পৰা অমুখ হলে, সিহঁতৰ মা-
জত এই মুখমই সংসাৰ একে বেলিএ বিসমই
হই, অপ্ৰিতিৰ কাৰনে অনেক এই দেশি ভাল
ভাল মানুহৰ যৰত বৰ অমুখ হৈচে, তাক
সকলোএ জানে, আমাৰ বিসেস কবৰ আৱশ্যক
নাই ।

দ্বিতীয় নিয়ম । জেনে কেঁচা গুটি ৰূপে
তাৰ গচ ন হয়েই, অথবা হলেও সুন্দৰ ফল
পোআ নে জাই, সেই দৰে অসম্পূৰ্ণ কাল,
অৰ্থাত, অলপ বয়সতে লৰা চোআলিৰ বিবাহ
হলে, তাৰ পৰা জি সন্তান উত্পত্তি হই, সিও
নিম্বেজ, নিৰ্বলি, অলপ আয়ুসিয়া আৰু নিৰ্বুধি
হই । সন্তানৰ স্বভাৱৰ দোস এই পাপৰ প্ৰধান
প্ৰতিকূল । জেনেকৈ এটা যৰত জুই লাগিলে,
তাৰে লগত কোখৰত থকা আন ঘৰো পোৰে;

সেই দৰে এই স্বভাৱ বোম পাপৰ কাৰণে
নানা বিধ পাপ উৎপত্তি হয়। দৰিদ্ৰ হো-
আও অলপ বয়সত বিয়া কৰোআৰ ফল।
লৰা চোআলি বিয়া নিকি গিয়ানি আৰু আ-
পুনি আৰ্জি ধাৰলৈ সজ্জিমান হোআৰ পূৰ্বে
নিহঁতৰ বিয়া হলে নিহঁতে তেতিয়া বিয়া নি-
কা দুইবছৰ ধাওক, অলপ কালতে আই বো-
পাই হয়, আৰু পাচে সন্তানাদি আৰু আপুনি
ধাৰ পিন্ধিবলৈ নে পাই দুখে কাল নিয়াই।
এই ক্ৰমে সেই সন্তানৰ সন্তানবো নানা দুৰ্গ-
তি হয়। যদি তিবোতা অতি কদাচাৰি হয়,
তেন্তে স্বামিৰ বিবাহ কৰা কেৱল গলগ্ৰহ
মাজহে। স্বামি তিবোতাৰ মাজত যদি প্ৰি-
তি থকাই প্ৰধান অলঙ্কাৰ হয়, তেন্তে দুইবো
সম ভাও আৰু বয়সতো অলপ সৰু বৰ হো-
আহে উচিত। সমনিয়াই সৈতে জিমান মিল
প্ৰতি হয়, বয়সে ডাঙৰ হলে ভিমান ন হয়।
৫০ বছৰিয়া বুৰাই সৈতে যদি ১৫ বছৰিয়া
চোআলিৰ বিয়া হয়, তেন্তে নিহঁতৰ মাজত
প্ৰতি কেতিয়াও ন হয়। বিচাৰি চোআ, জা-
ৰে সৈতে সমান ভাৱে আৰু প্ৰতিবে আচৰন
কৰিব লাগে, সি যদি পিতামহৰ বয়সিয়া হয়,
তেন্তে কি ৰূপে পতি পত্নিৰ ভাও থাকিল।
আগৈএ ভাৰত বৰ্গত স্বয়ম্বৰা, অৰ্ঘ্যত তিবো-
তাই আপুনি দৰা বাচি লবৰ বিতি আছিল,
আৰু ইয়াক গুনি চালে এক সুন্দৰ নিয়ম
বুলিব পাৰি। ই আৰু এই দৰৰ বহুত সু-
নিয়ম থকাত আগৰ কালৰ হিন্দুবিলাক বিয়া
বুধি, সজ্জিত, এতিয়াৰ কালৰ হিন্দুতকৈ বৰ
ভাল আছিল। তেতিয়াৰ হিন্দুবিলাকৰ সন্তান
হৈ, কুৰেহাৰৰ বোনত এতিয়াৰ হিন্দুবিলাক
বল, বুধি, সজ্জিহীন হৈছে। জৰ্মানি দেশত
এটা সুন্দৰ বিতি আছে। বিবাহৰ পূৰ্বেই
দৰাই ভাৰ্জা আৰু সন্তান সন্ততিৰ পালিব পা-
ৰিব নে বোআবিব, ভাৰ প্ৰমান বিচাৰ পতি
বা পোৰোহিতৰ আগত দিব লাগে। আৰু নি-
হঁতৰ পূৰ্ণবৰ্ষ ২৫ বছৰ, তিবোতাৰ ১৮ বছৰ,
বয়স সৰ্ব্বান ন হলে বিবাহ ন হয়।
জিতিয় নিয়ম। অলপ বয়সত বিবাহ হো-

আৰ নিচিনা বুৰা কালত বিবাহ হোআও বি-
সম। কিয়নো মানুহৰ জেভেকে বয়স ভাৰ্জি
দিএ তেন্তেকে নিহঁতৰ গিয়ান বুধিবো বিপ
বিভ হয়। আৰু এই কাৰণে নিহঁতৰ মা-
জত প্ৰতি হৰ বোআৰে। এতেকে বুৰা কালত
চোআলিক লোআও নিসেধ কৰা উচিত। বি-
বাহৰ পূৰ্বে দৰা কৰাৰ বয়সৰ প্ৰতি বিবেচ-
না কৰা কৰ্তব্য। গ্ৰিক দেশৰ লাইকৰ্গচ না-
মে বেৰহাৰ গৰাকিএ পূৰ্ণবৰ্ষ ৩৭ বছৰ আৰু
তিবোতাৰ ১৭ বছৰৰ কমে বিবাহ নিসেধ কৰি-
ছিল। সেই দেশৰ মহা পণ্ডিতেও পূৰ্ণবৰ্ষ ৩০
বছৰ, তিবোতাৰ ১৮ বছৰ ন হলে বিবাহ দি-
য়া অকুগুত বুলি কৈছে। কিন্তু এতিয়া এই
কালৰ অনেক লৰ হববো দেখা সূৰা গৈছে।
ভাৰত বৰ্গতো আগৈএ এই বিসয়ৰ সুনিয়ম
আছিল।

চতুৰ্থ মানুহোভাগ সুবিজ্ঞান্য-ওৰৌবিজ্ঞ।
জিতিয় মানুহো ভাগ্য-কিন্দন্যবো গ্ৰিহে বসেৎ।
গ্ৰিহহু জদাপশ্যে হলি পালিত মাআনঃ।
অপত্যল্যেচ চাপত্য-উদাৰন্য-সমানুয়েৎ।

মদুস-হিতা ১।২ বচন। ইয়াৰ অৰ্থ এই।
মানুহে আনুসৰ প্ৰথম ভাগ বিয়া দিকাত
নিয়াব, দুজিৰ ভাগ তিবোতা বিয়া কৰাই ঘৰ
কৰি থাকি গ্ৰিহহু ধৰম পালিব, পাচে বুৰা
হলে সকলো কৰম পৰি হৰি অৰন্যলৈ গৈ
ইঘৰক আবাধনা কৰিব। এতিয়াও ডাক্তৰ
হিউক্লণ্ড চাহাবে পূৰ্ণবৰ্ষ ২৪, তিবোতাৰ ১৮
বছৰক বিবাহৰ যুখা কাল বুলি কৈছে। সৰু
লো দেশৰ প্ৰতি বিবাহৰ বিলম্বত এক নিয়ম
হৰ লাগে, এনে আমাৰ অভিক্ৰটি ন হয়।
উন্ন কৰ্টবন্দ, অৰ্ঘ্যত ভগত দেশত থকা লোক
সকলৰ তিবোতাবিলাকে ১২।১৩ বছৰতে জৌৱন
অৱস্থা পাই, কিন্তু সিত কৰ্টবন্দ, অৰ্ঘ্যত জি
দেশত বৰ জাৰ সেই দেশৰ তিবোতাই ১৮।১৯
বছৰ ন হলে, জৌৱন অৱস্থা নে পাই। আৰু
এই এক কথা পণ্ডিতবিলাকে নিশ্চিত, বুৰা
কালত বা অলপ বয়সত লৰা হলে, সেই লৰা
বলি, আৰু বুধিমান ন হয়, অৱবা অলপ

বয়সাত গি যবে, পাচে অৱশ্যে পিঞ্জি মাতিএ এই বহা পুজ লোক পাৰ। যদি লৰা জিয়াই সৰু, তেওঁ গি অলপ কালতে মাক বাপেক লৰা হৈ থাকি বৰ কেলস পাৰ। এতেকে অলপ বয়স বা বুৰা কালত বিয়া কৰোআ জুগুত ন হই।

চতুৰ্থ নিয়ম। আপোনাৰ বন্ধহে বন্ধহে বিয়া হোআ অতি অজুগুত, কিয়নো ইয়াৰ পৰা সন্তান সন্ততিৰ সুখ ন হই। ইক্ষানিয়া দেশৰ বজা সকলে আপোনাৰ ভাগিনিএক বা ভাইজা জিএকক বিয়া কৰাই দেখি, তেওঁবিলাকৰ সন্তান সকল অতি নিৰ্বলি, আৰু বুধি হিন হৈ জনমে। পিঞ্জি মাতি কুল, আৰু সেই কুলৰ গিয়াতি, কুটুম, বা আপোনাৰ আন কুটুম্ব সৈতে সম্বন্ধ কৰা জুগুত ন হই। সকলো সেৱ গিয়ানি সকলে এই সকল নিয়মক সাধ্যাত ইন্দ্ৰৰ আগা হেন বুলি, প্ৰতিপালন কৰিবলৈ কৈ গৈচে, এতেকে সাধ্য মতে এই সবল নিয়ম প্ৰতিপালন কৰা উচিত।

দুৱিৰ ভাগ।

পুৰস আৰু ভিৰোতা দুয়ো সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ, বলিষ্ঠ, নিৰুগি, সাত্ত, আৰু বিদ্যা বুদ্ধিত পাৰ্গত হোআ উচিত; কিয়নো এনে ন হলে নিহঁতে আপোন আপোন সৰিলৰ দুগুনৰ পৰা সুন্দৰে গ্ৰিহ ধৰম পালিব নোআবে; আৰু নিহঁতৰ সন্তান সকলেও পিঞ্জি মাতিৰ সৰিলৰ দেনত থাকি নিৰ্বলি আৰু অলপ নৰিয়া পৰিলেই সোৱ কালে ভাল হব নোআৰা হই। পিঞ্জি মাতি দুইবোৰ মাত্ৰত কাৰো বলিয়া, কাহ, পথ্যাবাত প্ৰভৃতি সৰুও নৰিয়া থাকিলে তাৰ সন্তানেও সেই দৰৰ নৰিয়া পৰে, বা অতি নিৰ্বলি আৰু কগিয়া হই। তাৰ প্ৰমাণ এই। কিছু দিন হল, আমাৰ দেশি বিসয়া লোক এক নব জিৰোতাৰ গোটেই গাত এহুৰ নিচিনা আৰু এটি সন্তান উপজিল; পাচে তাৰ মূল কাৰন অনুসন্ধান কৰিলে সেই সন্তানৰ বাপেকৰ গৰমি নৰিয়া থকা জনা গল। আৰু পিঞ্জি মাতি সূজনি হলে তাৰ লৰাও সুঅনি হই। লৰাই যে পিঞ্জি মাতিৰ নিচিনা হই,

ইয়াক প্ৰাই আটায়ে জানে। কোনো মানুহৰ পুতেকহঁতে তাৰ বাপেকৰ মুখৰ আৰ্জা আৰু হাত ভৰিৰ গঠন এনে হিতোপমকৈ লই, যে সেই লৰাক দেখিলে সেই লৰাক নি চিনি তাৰ বাপেকক চিনা মানুহে হঠাত তাৰ পুতেক হেন বুলি আন্দাজ কৰে। কিয়নো তাৰ মুখৰ আৰ্জাই তাক চিনাই দিএ। পিঞ্জি মাতি, যদি সুবুধিমান হই, তেন্তে তাৰ সন্তানে সুবুধিমান হই। যদি বোলা, অতি বৰ গিয়া-নি পাণ্ডিত নিৰুগি, আৰু সৰু মানুহবোৰ দুৰ্বু-ধিয়া, মুৰ্খ, কগিয়া সন্তান হই, আৰু অসজ মুৰ্খবোৰ সৰু সন্তান হই, তেন্তে কঁও, সূনা, গৰ্ভা-ধাৰন সময়ত পিঞ্জি মাতিৰ মন বুধিৰ জেনে মতি গতি থাকে, সেই ৰূপে সন্তানবোৰ হই। এতেকে বিয়াৰ আগৈএ দৰা কন্যাৰ সুঅনি অসুঅনি চোআ ভাল।

এক এক পুৰুষে এক এক ভিৰোতা বিয়া কৰোআ উচিত, আৰু একত বাজে লৰহ বিয়া কৰোআ অনুচিত। গ্ৰিহ ধৰমত অসুখ দিয়া, ইও এক মহা পাপ। যদিও ইয়াক অনুচিত বুলি প্ৰাই সকলোএ জানে, তথাপি ই বহু কালৰ পৰা প্ৰিথিবিৰ নানা ঠাইত চলিচে। পাৰ্চি ভুৰুক প্ৰভৃতি দেশৰ বজা আৰু বৰ বৰ বিলয়াৰ লিগিৰি আৰু ভিৰোতা সকলোএ সৈ-তে ৩।৭ স ভিৰোতা থাকে। সূনা গৈচে, মৰ-কোৰ বজাই ভিৰোতা আৰু লিগিৰি সকলো মিলি আঠ হেজাৰ ভিৰোতা বাখে। কমিয়া দেশৰ কোনো কোনো ঠাইত জেয়ে জিমান ভি-ৰোতা পুহিব পাৰে তিমান বাখে। ভাৰত বৰ্মতো বহু কালৰ পৰা এই ৰিতি আছে, তাৰ প্ৰমাণ বামাঘন মহা ভাৰত প্ৰভৃতি পুৰান সাত্ৰত পোআ জাই। দলৰথ বজাৰ চাৰে সাত স ভিৰোতা আছিল। বজাল দেশত এতিয়া বৰ বৰ কুলিন বামুনে ৩০।৪০ জনি ভিৰো-তা বিয়া কৰাই। দুবৈৰ প্ৰমাণ কি দিম? আমাৰ দেশতো লৰহ ভিৰোতা বিয়া কৰোআ ৰূপ কুয়ে অনেক ভাল দৰক পুৰিব লাগিচে। লৰহ লৰহ ভিৰোতা বিয়া কৰোআ ইন্দ্ৰৰ নিয়ম হোআ হেন জনা নে জাই, কিয়নো তে-

নে হলে তেঁও সুনিহতকৈ ভিৰোতাৰ সখ্যা
অধিক কৰি দিলেইহেঁতন । পণ্ডিত সকলে
গননা কৰি ভিৰোতা আৰু সুনিহৰ সমান সখ্যা
প্ৰিথিবিৰ আচে বুলি পাইচে, এতেকে সবহ
বিয়া কৰাই সকলোএ সৈতে সুভাৱে থাকিব নো-
অৰাতকৈ এক ভিৰোতা বিয়া কৰোআ উচিত ।
ইহবৰ সুনিয়ম ভান্ধি জি সবহ ভিৰোতা বিয়া
কৰোআ হৈচে, তাৰ প্ৰতিকূল সি আপুনি
ইহকালতে প্ৰখ্যাত ভোগ কৰিচে । ইয়াৰ
অসুখৰ কথা আমি কব লগিয়া নায়েই; সক-
লোএই ভুগিব লাগিচে, আৰু দেখিবও লাগি-
চে । ভিৰোতা আৰু পুৰুষৰ মাজত প্ৰিতি থকাই
বিবাহৰ প্ৰধান অভিপ্ৰায় । কিন্তু সবহ বিয়া
কৰালে সেই অশ্লিষ্টৰ নিচিনা প্ৰিতি নে থাকে;
তাত বাজে হিংসা, অসুয়া, অপশ্লিষ্টা প্ৰস্তুতি
পাপ উপস্থিত হই । এতেকে আটায়ে বিবেচনা
কৰি চাওক, ইহবৰ আগ্যা লগ্নন কৰা নো
সজ নে? বিয়া ন কৰাকৈ উদ্যানি হৈ থকাও
ইহবৰ ইচা ন হই । মনুষ্যে তেঁও দিয়া কাম
ক্ৰোধ ইত্যাদি বিপুল নষ্ট কৰিব নোআবে;
আৰু নোআবিলে অবিহিত কাজ আচৰিব পা-
বে । ইহবে জি সকল বস্ত্ৰ, অন্ন বিপু আ-
মাক দিচে, সুবিবেচনাৰে গুনি চালে ই একো
পেলনিয়া ন হব, আৰু কাৰো সক্তি পেলাব
নোআবি । এতেকে সকলো অন্ন বুখি ইত্যা-
দি ইহবে দিয়া বস্ত্ৰৰ তেঁও দিয়াৰ দৰে বেৰ-
হাৰ কৰা উচিত । বিবাহৰ বিসই জি ধৰি
কথা লিখা হল, তাৰি চালে অচম বেনত এৰে
ভাৰি, বিয়া কৰাব লগিয়া এটিও সুনিতি নাই,
আৰু ইয়াতে থাকি দেশবিলাকে দাৰা দুখ
ভুগিব লাগিচে । এতেকে জিহতে এই সকল
কুনিতি গুচে ডালৈকে আটাইবৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা
উচিত ।

বিবাহৰ বিসই অতকিঞ্চিৎ জিখিলো এতি-
য়া সেই বিসৰেবে আৰু এবিধ জুগুতিৰ কথা
জিখিব ধোঁকো, কিন্তু এই বেলৰ প্ৰেক্ত সক-
লৰ মনত ই এনে অজুগুত কথা, যে তাক
জিখিবলৈ আমাৰ সাহ ন হই, তেওঁ সেই
কাৰনত থাকি এই বেনত জিমান পাপ হব লা-

গিচে, জাকে দেখি সকলোকে প্ৰধান প্ৰিতি-
বে দেখুআই আৰু তাকে আমাৰ সাহায্যকৈ
লৈ জিখিব ধৰিলো ।

আমি এতিয়া জি কথা জিখিব খুজিলো তাহ
নাম বিধৱা বিবাহ, অৰ্থাত ভিৰোতাৰ এটা স্বামি
মৰিলে আন পুৰুষৰে তাইৰ বিয়া হোআ ।
প্ৰিতিমান, মচলমান সকলো সাত্ৰত কোনেও
পুৰুষক ভিৰোতা মৰিলে নতকৈ বিয়া কৰাব
দিচে, তেনেও ভিৰোতাকো এজন স্বামি মৰি-
লে নতকৈ বিয়া হব দিচে । হিন্দু পণ্ডিত সকলৰ
এই বিসৰত বিবোধ মত । পূৰ্বে ভাৰত বৰ্ণত
সতি জোআ বিতি আছিল, আৰু সত্য কালত
অৰ্থাত প্ৰিথিবি প্ৰিতি হবৰ প্ৰথম কালত লোক
সকলে পাপ কৰম বিনেন ন জনাব গুনে বি-
ধৱা ধৰম পালিব পাৰিছিল দেখি, হিন্দু পণ্ডিত
সকলে বিধৱা বিবাহ নিষেধ কৰিচে । তেওঁ মনু
সংহিতাতে চালে পুনৰ বিবাহ বিধি দিচে ।

সচেদৰুত যোনিয়াত গড় প্ৰত্যগাতা পিৰা ।
পৌনৰ্তবেন ভৰ্মাৰা পুনঃ সংস্কাৰ মৰ্হতি ।

মনু বচন । ইয়াৰ অৰ্থ এই, জি ভিৰোতা
স্বামিএ সৈতে দেখা দেখি নো হোআকৈ বি-
ধৱা হই, তেন্তে তাইক সন্তান হবলৈ পুনৰাই
বিয়া দিয়া উচিত । এতিয়া এই বেৰহাৰ বহ
দিব ন চলা দেখি সকলোৰে মনত পাপ
হেন বুলি উঠিচে । উবিয়া দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে
ভিৰোতাৰ প্ৰথম স্বামি মৰিলে পাচে তাইৰ
দেওয়েকে সৈতে আৰু বিয়া হই । আমাৰ
দেশতো সুদিব আদি লোকৰ পুনৰবাহ বিয়া
হোআ দস্তৰ আছে, আৰু ই দস্তৰ জুগুতিৰে
হলে অতি উত্তম । কলিকতাত এই বিতি
চলাবৰ নিমিত্তে হিন্দু বামুন পণ্ডিত আৰু
বাবু সকলে দুই জিনি বেলি সত্য কৰিছিল,
কিন্তু এতিয়ালৈকে একো নিচই হোআ নাই ।

বিধৱা বিবাহ পৰম উপকাৰি, ইয়াত কো-
নো সন্দেহ নাই । পুনৰাই বিয়া দিয়া জৰি
পাপ হল, তেন্তে বিধৱা স্নেহালি সকলক
বিয়া নি দিয়াত ধৰ্ম্ম জৰি, তেঁওবিলাকে ব-
হত্যা আদি কৰি জিহাৰ অবিহিত কাজ আ-

চৰে, সি নো মহা পাপ ন হই নে? বিধৱা বিবাহ ন জনা দেশত দিনে পতি জিমান পাপ কৰম হৈচে, তাক লিখিব নোআৰি, ভালাত তাক লিখিবৰ উচিত কথা নাই। কিমান ভি-বোতাই আপোনাৰ জাতি কুল মান এৰি বেয়া হৈচে! কিমান ভিৰোতাই ঘৰতে থাকি কি-মান পাপ কৰিচে! কিমান মহা পাপ এই বি-তি ন চলাত থাকি হৈচে! সতি জোআ জাত অনেক ভিৰোতা স্বামিৰ লগত পুৰি মৰিছিল, সিও ই সকল মহা পাপৰ ওচৰত অলপ, আৰু ভয়ানক ন হই। মহা ভাৰত! মহা ভাৰত! ভাৰত ভূমি পুণ্য ভূমি গুটি পাপৰ চাই হল! হে অগত ইয়ৰ, এই পাপ গুটাই দেশ পবিত্ৰ কৰা। ভোমাৰ ওচৰত এই সকল মহা পাপৰ কি পৰাতি আছে। প্ৰিথিবি মানুহৰ পাণে আৰু ভেজে তল জাব লগিয়া হল। হে প্ৰভু, উদ্ধাৰ কৰা! যদি পুৰুষে ভিৰোতা মৰি-লে বিয়া ন কৰোআকৈ আৰু থকাতো সবহ বিয়া ন কৰোআকৈ থাকিব নোআৰে, ভেজে ভিৰোতা নো কেনেকৈ স্বামি স্মিত্যু হলে সতি হৈ থাকিব? সন্তান হোআ ভিৰোতাই বিয়া ন কৰাকৈও থাকিলে থাকিব পাৰে, কিন্তু জাব সন্তান নাই, পাচত আকও স্বামিএ সৈতে দেখা দেখি ন হলে, সি নো কেনেকৈ থাকিব? যদি স্বামি মৰি গলেও সন্তান থকা বিধৱা সকলৰ বিয়া হোআ বিতি ন চলে, তেও জাব সন্তান হোআ নাই, অথবা স্বামিএ সৈতে দেখা দেখি হোআ নাই তাক পুনৰাই বিয়া দিয়া দিয়া সৰ্বভো ভাৰে উচিত।

আমাৰ আৰু অধিক লিখিবৰ আৱশ্যক নাই, এভেক পৰোঁতা সকলে মুখ মনে বিচা-ৰি চাওক, চালেই ইএ উত্তৰ আৰু কুগুতিৰ কথা তাক বুজিব পাৰিব। ইতি।

এজন অচমিয়া লোক।

কলিকতা, ১৮ অক্টোবৰ, ১৮৫৩।

অঃঃঃ দেসৰ বালক সকলৰ বুধি আৰু
জ্ঞান গিয়ান বাৰ্হিবৰ উপাই।

Questions for Scholars.

সৰ্ব গুনালক্ষিত শ্ৰীজুত অকনোদই প্ৰকা-
সক চাহাবে প্ৰতি নিবেদন এই, জে অমুগ্ৰহ
কৰি তলত লিখা কথা কেই সাকি আপোনাৰ
কাৰুণ্যৰ দাঁতিত চাই দিব।

মহাসই, মিৰ্জাপুৰৰ চাতৰক লিকাবলৈ, আৰু
নিৰিলাকৰ ভাল ৰূপে গিয়ান হৈচে নাই হোআ,
প্ৰশ্ন কৰি তাক জানিবৰ নিমিত্তে শ্ৰীজুত পাদুৰি
লক্ষ চাহাবে ২০০ দুই স প্ৰশ্নেৰে এটি সৰু
কিতাপ কৰিচে। তাতে সমাচাৰ দৰ্শন প্ৰকাশ
কৰা শ্ৰীজুত এম টৌক্ষেণ চাহাবে সেই কিতাপ
পাই বিবেচনা কৰিলে, বোলে, এতিয়া জি ৰূপে
পৰ্হানালিৰিলাকত মহলা লই, সেইবোৰ দেখি
ইহিৰ লগিয়াহে, কিয়নো চাতৰবোৰে জি
পাঠ লিকিচে, তাক সুধিলে সিহঁতে ভালকৈ নু
বুজিও মহলা দিব পাৰে জেনেকৈ ভাটো চৰা-
ইক নাম সুধিলে, ভেতিয়া সি বাধা ক্ৰিঞ্চ, বাধা
ক্ৰিঞ্চ বোলে, কিন্তু নাম নো কিহক বোলে, সি
একো ভু নে পাই। আৰু এদিন বাতি পুআ
সেই চাহাবে কুৰিবলৈ জোআত এটা সৰু লৰাই
গুড মৰ্নিং বুলি চেলাম কৰিলে, পাচে চাহাবে
সেই সৰু লৰাটৰ ইমান গিয়ান দেখি আচ-
ৰিত মানি থাকিল; কিন্তু গধূলি বেলা কুৰি-
বলৈ জোআত সেই লৰাই গুড ইনিনিজ নু বুলি
পুনৰ গুড মৰ্নিং বোলাত, সি ভাটো চৰাইৰ
দৰে সিকা জেন জানিলে। ইয়াতে শ্ৰীজুত
পাদুৰি লক্ষ চাহাবে জি পুথি ৰচনা কৰিচে,
সেই সকল প্ৰশ্নেৰে চাতৰ সকলৰ কাৰ কিমান
বুধি বুজিব পৰা জাব জেন মানি, তাক প্ৰশ্ন-
না কৰি সকলোএ জানিবৰ নিমিত্তে সেই
পুথিৰ দহোটা প্ৰশ্ন শ্ৰীজুত টৌক্ষেণ চাহাবে
উত্তৰ দৰ্শনত প্ৰকাশ কৰিছিল।

ইদানিক আমাৰ অচমিয়ান প্ৰিয় বালক সক-
লে জানিবৰ নিমিত্তে অকনোদইত প্ৰকাশ হব
কাৰন আমি বাঞ্ছা কৰিচোঁ।

প্ৰশ্ন সকল।

১। এই দেশত ৬ মাহৰ ভিতৰতে কি
গচ ১০ হাত ওখ হই?

২ । কি পোকে আপোনাৰ জাতিকে খাই?
বজালি ন হই নে? (কোনো কোনো অসমি-
য়াও ন হই নে?)

৩ । হাতৰ সলনি ভোমোৰাৰ কি আছে?

৪ । মানুহৰে মাচৰে কামি হাবৰ কি
বেলেগ?

৫ । মাচৰে মানুহৰে নাকৰ কিবা ভেদ
আছে নে?

৬ । গা পুৰিলে বৰখুঁন হব বুলি মানুহে
কেনেকৈ জানে?

৭ । কি সাক বস্ত্ৰৰে তুলাপাত হই?

৮ । কি পাতৰ ওপৰত পানি পৰিলে
নি ভিত্তে?

৯ । কি গচ মাটিত নু ফলেও বাৰ্হে?

১০ । গচ কি কি পাঁচ প্ৰকাৰে জন্তুৰ নি-
চনা হই?

শ্ৰীজুত লহ পাদুৰি চাহাবে কৰা পুথিৰ পৰা
ওপৰত জি ১০ দহোটা প্ৰশ্ন লিখা গৈছে তাৰ
উত্তৰ দিব পাৰা নে? যদি পাৰা তেন্তে অক-
নোদই প্ৰকাশ কৰা চাহাবলৈ লিখি পঠাও,
জদিহে সঁচা উত্তৰ লিখা তেনে হলে ডোম্বাৰ
বুধিৰ প্ৰশংসাৰ নিমিত্তে তেঁও অকনোদইত
চালিব। যদি কোনো লৰাই বোলে আমি
তাৰ ভালকৈ অৰ্থ নু বুজোঁ, তেন্তে জি সকল
কথা বাজা সহাই ভোমোলাকে সুন্য বা কোআ
মেলা কৰা বা জিবোৰ কৰ্ম কৰা তাৰ বা মূল
কাৰন জানা? যদি তাকো নে জানা, তেন্তে বি-
বেচনাক সহাই লৈ তাক জানিবলৈ পুৰস্কাৰ
কৰা।

Shri Parmanand Serna.

বিদ্যাৰ বিষয়ে উপদেশ ।

Knowledge.

বিদ্যা হিন মানুহৰ উত্তম কুল হলেও কেৱে
তাক মানা ন কৰে, কিন্তু নিচ জাতি মানুহে
বিদ্যা এলে, লকলোএ মান্য কৰে।

বহু নো হোআ অলঙ্কাৰ, ঘ্ৰুত নো হোআ
ভোজন, নিলাজি ভিৰোভা, আৰু বিদ্যা হিন
পুৰুষ, ইবিলাক কোনোএ প্ৰশংসা নে পাই।

বিদ্যাৰ সমান বহু নাই, পাণৰ সমান সত্ত্ব
নাই, সন্তানৰ সমান চেনেহ নাই, আৰু ইন্দ্ৰৰ
সমান সক্তি নাই।

বহু হিন মানুহৰ সকলো পোনে সুন্য, দান
হিন মানুহৰ সম্পত্তি সুন্য, কিন্তু বিদ্যা হিন
মানুহৰ জিৱনেই সুন্য হই।

ভিৰোভাৰ স্বামি ভুসন, অৰ্ঘাত অলঙ্কাৰ
স্বৰূপ গচৰ গুটিএই ভুসন, কিন্তু পুৰুষৰ ধন,
বিদ্যা এই দুয়েই ভুসন।

মানুহে লৰা কালত যদি বিদ্যা আৰ্জন ন
কৰে, আৰু জৌৱন কালে যদি ধন উপাৰ্জন ন
কৰে, আৰু জিৱনৰ সকলো কালতে যদি ধৰম
আৰ্জন ন কৰে, তেন্তে সেই মানুহৰ সেস কাল
কেনে বিসম।

পুথিত থকা বিদ্যা, আৰু লোকৰ হাতত থকা
ধন, কাৰ্জত লাগিলে পোআ নে জাই, এই
হেতুকে সেই বিদ্যা আৰু ধন মিচা।

এক ঘৰৰ পৰা জুই যদি আন হেজাৰ ঘৰ-
লৈ নিলেও অনেক জুইৰ হানি কৰিব নো-
আবে, সেই ফলে জি মানুহে লোকক
বিদ্যা দান কৰে, তাৰ নকই কথা বিদ্যাৰ
হানি ন হই।

মাথিৰ সমান নাহি নবিল পুসিকা,
ভাৰ্জাৰ সমান নাহি নবিল ভুসিকা,
চিন্তাৰ সমান নাহি নবিল সূসিকা,
বিদ্যাৰ সমান নাহি নবিল ভুসিকা।

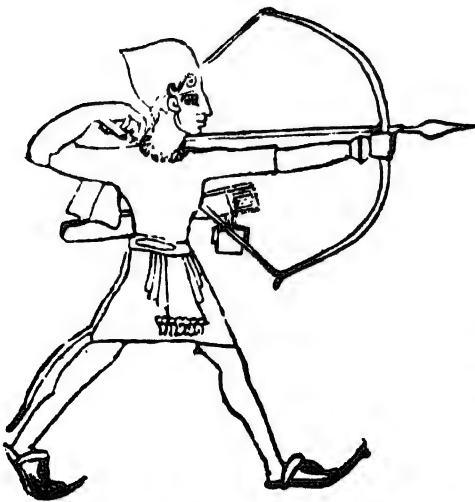
ন. ল. ক.

ইহুৰত ভক্তি কৰাৰ কথা।

Exhortation to Piety.

হে মোৰ আপোন দেসৰ বহু সকল ভো-
মোলাকক পুতি মই অলপমান হাত জোৰ
কৰি কিছু কথা জনাও, কিয়নো এই সৎসাৰত
আমাৰ জি সৰিল, সি অলপ দিনহে থাকিব,
ভাতে মানুহৰ দত্ত বেলা অসুখা আদিৰে সদাই
লোকক অপকাৰ চিন্তিবলৈহে মন; ইহুৰত
ভক্তি প্ৰানি দায়া আদি এনেলৈ কাৰো মন নে
আই।

আৰু ভাবি চোআচোন, আমাৰ দেসৰ লোক
সকলে গুৰু নো বোলা সেৱা ন কৰা ঠায়েই
নাই, খৰ গচৰ গুৰি তিনি মুনি, বাট খালৰ
অধিনিকে আদি কৰি সকলোকে সেৱা পূজা
কৰে, তথাপি তাৰ পৰা কোনে কি পাইচে,
বা ধন বস্তু এই হৈচে, নাইবা মুক্তিৰ পথ জি
ভাৰ বা কেনেকৈ উপাই পাইচে, মন দি
চোআচোন, একো নাই। এই কাৰনে হে বহু
সকল, এইবিলাক অসৎ কৰ্ম হেন জানি তাক
এৰি জি পৰম ব্ৰহ্ম ইহুৰ ঠেওত প্ৰেম ভক্তি
কৰা, তেহে সুন্দৰ সভা হৈ এই সৎসাৰৰ
পৰা মুক্তি পাবা; সেয়ে ন হলে এই জনম
বিফল হ'ব, আৰু পৰকালত অলপ জাতনা
ভোগ কৰিব।

আগৰ কালৰ খেতু খৰা দিচেম্বৰ লোক

অনেক দেসৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

নগাঁৱৰ পৰা এই অসন্তোষৰ বাত্ৰা পাইচোঁ,
জেমচ ত্ৰিপ নামে নগাঁৱৰ মিসান ইঞ্চুলৰ জি
চাতৰে প্ৰথমে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম গ্ৰাভ্য কৰিলে,
ঠেও অনেক দিনৰ পৰা ভিতৰৰ বোণে খৰাত
নৱেম্বৰ ১৮ তাৰিখত প্ৰভুত আসুই লৈ শ্ৰিত্ব
হল।

দিৱসাগৰ পুখুৰিৰ ওচৰত থকা ঘোঁৰা নিমৰ
গুটিবোৰ এটা কইদিএ পাৰি একে দিনেই
৪০ মান খালে, পাচে বন্দিলালৈ গলত তাৰ
বিসে পেটত ধৰিলত বেগতে মৰিল। পেলু
গুচিৰ বুলি অনেক মানুহে সেই গুটি খাই।
বৰপুৰ বাৰ্তাবহ পত্ৰত এই কথা পাই-
চোঁ। তাটি বৰপুৰৰ পাতিলাদহ পৰগনাৰ মা-
জৰ উদাখানি গাঁৱৰ দাঁতিৰ পথাৰত থকা ছা-
গট নৈএ এৰা এটা সৰু ডোঁআৰ আছিল।
বাৰিলা জেতিয়া নৈত পানি বাহে, তাতো পা-
নি সোমাই, তেতিয়া নাও অনা নিয়া কৰিব
পাৰে, আন সময়ত সুকাই থাকে।

জোআ বহাগ মাহৰ ৬ তাৰিখ বৰি বাৰৰ
দিনা কেতখনি গৰখিয়া লবাই সেই ডোঁআৰ
দাঁতিতে গৰু ৰাখি আছিল; তাৰে এটা লবাই
কিবা কাৰনে ডোঁআৰলৈ নামি জাঁজি এসো-
পা খানি গুচুআতী তাৰে পৰা অকস্মাতে পা-
নি ওলাবলৈ ধৰিলে; তাতো সকলো লৰা
গোট খাই ক্ৰমেৰে জাঁজিবোৰ গুচাই নিয়াত,
অতি সুন্দৰ, নিৰ্মল, বগা পানি ওলালত, লৰা-
বোৰে বৰ আচৰিত দেখি তাকে গজা বুলি
ভাবি, এই কথাকে গাঁৱৰ বুৰা মানুহবিলাকত
কলেগৈ; মানুহবোৰ আহি চাই, অসন্তোষ কৰা
জেন দেখি একো খিৰ কৰিব নোআবিলে।
পাঁচে লাহে লাহে আঠ দিনৰ মূৰত পানি-
এৰে ডোঁআৰ পূৰ হ'লত, সকলো লোকে সেই
পানিকে গজা বুলি, ভক্তি ভাৱে স্বান, পূজা,
সেৱা কৰিবলৈ ধৰিলে।

গিহদা দেসৰ জি জি ঠাই ভিৰ বুলি জাজা
কৰি আই, সেই সেই ঠাইৰ অধিকাৰ হ'বলৈ
কঢ়িয়া বজাই ইচা কৰিচে, কিন্তু ডুকৰি দেসৰ

Bedechid Pasha, Prime Minister of Turkey.—From the Illustrated London News.

চুলতান বজাই আপুনি সেই দেশৰো অধিকাৰ
হোআত সেই তিৰ্থ এৰি নি দিএ। তুৰকি
প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি বদচিদ বাদশা; তেঁওৰ
নকচা ওপৰত লিখা আছে। কনষ্টান্টিনপল
নগৰত ১৮০২ সঁকত তেঁওৰ জন্ম হৈছিল।
তেঁও গিয়ানি আৰু উত্তম লোক, দেশৰ প্ৰজাৰ
নিমিত্তে বহুত উপকাৰ কৰিলে। মচলমান
হওক, খ্ৰিষ্টিয়ান হওক, সকলোকে একে নিয়-
মেৰে সাসন কৰে, তেঁওৰ দিনৰ আগৈএ
সেই দেশত খ্ৰিষ্টিয়ান লোক প্ৰাই অহা জোআ
নোআছিলে। ক্ৰিষ্টীয় অধিন ন হবলৈ

তেঁও বৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিছে; কিন্তু ক্ৰিষ্টীয় লৈতে
বন কৰিবলৈ চুলতানক আলচ নি দিলে, মিল
হবলৈ আলচ দিছে। তেঁও মচলমানৰ দৰে
অনেক ভাৰ্জা ন লই, কেৱল এজনিকে লৈছে।
তেঁওৰ পুতেকক চুলতানৰ জিএক এজনি-বাগ-
দান কৰা হৈছে, কিন্তু এনে বিয়া কৰাত এটা
বৰ বেয়া দত্তৰ আছে; সেই কুঅৰিৰ জদি
মন্ডা লৰা ওপজে, তাক বধ কৰিব লাগিব;
কুঅৰিৰ বন্ধহ ৰজা হবৰ নিমিত্তে দোহ পাতে
হুলি, চুলতান বাদশ্যই ভই কৰে।

৮ অকনোদাই ভাৰিখৰ লগৰ ডাকৰ দোআ-
বাই বাজা পাইচোঁ, কচিয়াৰ অধিন্তে হুলভানে
বনৰ আৰম্ভন কৰিচে।

হিমালই পৰ্বতৰ পটিম কালে দি আহি
কচিয়াৰ ফোজে থিবা নগৰ পালে, ইয়াকে
সুনিচোঁ। সিহঁতৰ কোনো মানুহ ভাত বন্ধি-
য়াৰ হৈ থকাৰ কাৰনে সিহঁতক মুকুত কৰিব-
লৈ আহিচে বুলি বুজোঁ।

লখনো নগৰৰ এখন ধনবন্ত নপুংসক লোক
আৰু ১ জনি কুঁআৰিএ মেকা ভিৰলৈ জাজা
কৰিবলৈ বজাত অনোআত বাজ মন্ত্ৰিএ যো-
লে, মিৰিলাকে থিবা, মুকুতা আদি ধন বন্ধু-
বোৰ কম্পানিৰ আশুইত থবৰ নিমিত্তে জাৰ
খুইচে; ইয়াকে বুলি মিৰিলাকৰ সকলো ধন
লক্ষ্যভিৰোৰ কাৰ্ছি লৈ, কেৱল ১০ ভাগৰ
এভাগ মাথোন মিৰিলাকক এৰি দিলে।

এই বচৰৰ ভিতৰত বজাল দেশত জি জি
চিচি ডাকৰ দোআবাই পটিওআ হৈচে, আৰু
জি মাচুল পোআ গৈচে, তাৰ লেখ ভলভ দিয়া
হৈচে।

	চিচি	মাচুল
জচোহৰ	৫৮,৫১৫	২৩৩৪/
মুচিমাৰাদ	৩১,০৩২	১৮৩১/ ৬
চাকা	৪৪,৫৮১	১০২৬১১/ ৬
পাটনা	৩৬,১৮২	৩১৭৩/
ভাগলপুৰ	৩০,২৩৫	২১০৩১১/ ১০
কটক	২৪,৮৭৫	২৪৭৬
চটগাঁও	১০,৪৫০	৫৮৪১১/ ৬
মখিন পটিম	১৩৫৫	৮৩১/ ৩
	২০৭০	১০৮২/
আৰাকান	৮০৭	৩৫৫১/ ৬
কাচাৰ ও দৰ্জিলি	৮১২	৪০১১/
	২৪০,২১৮	১২,৩০২৬/ ৮

এই কথা কসিকতাৰ লগৰ পত্ৰত পাই
সিখিচোঁ; কিন্তু আচাৰ্যৰ ভিতৰত সকলো চি-
চি মাচুল ১০৮ টকা মাথোন, ই বৰ আচ-
ৰিত কথা।

অকনোদাই দেশৰ লোক থবা মাটিত ৮০ হাত

মলৈকে সোন খানি পাইচে। এই বচৰৰ ডি-
ভৰত ১৮,০০,০০,০০০ টকাৰ সোন পোআ
জাৰ বুলি কৈচে। মেকবৰ্ন আৰ্গট নামে সেই
দেশৰ এক লম্বাদ পত্ৰ দিনে পতি ৪,০০০
হেজাৰ টাপি পঠাইচে, আৰু তাক চপান্ত দি-
নে ২,০০০ হেজাৰ টকা খৰচ কৰিচে।

জানুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা।

Almanac for January, A. D. 1854. Sal. Sac 1773.

জানুআৰি	কুচ	বাৰ	তিথি	দিনমান	জানুআৰি	মাঘ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	১	২	১০১২০	১৭	৪	৩	১৮	১০১৩১
২	১৯	২	৪	১০১২১	১৮	৫	৪	১৯	১০১৩২
৩	২০	৩	৫	১০১২২	১৯	৬	৫	২০	১০১৩৩
৪	২১	৪	৬	১০১২৩	২০	৭	৬	২১	১০১৩৪
৫	২২	৫	৭	১০১২৪	২১	৮	৭	২২	১০১৩৫
৬	২৩	৬	৮	১০১২৫					
৭	২৪	৭	৯	১০১২৬	২২	৯	৮	২৩	১০১৩৬
					২৩	১০	৯	২৪	১০১৩৭
৮	২৫	৮	১০	১০১২৭	২৪	১১	১০	২৫	১০১৩৮
৯	২৬	৯	১১	১০১২৮	২৫	১২	১১	২৬	১০১৩৯
১০	২৭	১০	১২	১০১২৯	২৬	১৩	১২	২৭	১০১৪০
১১	২৮	১১	১৩	১০১৩০	২৭	১৪	১৩	২৮	১০১৪১
১২	২৯	১২	১৪	১০১৩১	২৮	১৫	১৪	২৯	১০১৪২
১৩	৩০	১৩	১৫	১০১৩২					
১৪	৩১	১৪	১৬	১০১৩৩	২৯	১৬	১৫	৩০	১০১৪৩
					৩০	১৭	১৬	৩১	১০১৪৪
১৫	২	১৫	১৭	১০১৩৪	৩১	১৮	১৭		১০১৪৫
১৬	৩	১৬	১৮	১০১৩৫					

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

সিঁড়ি নোদর

৯ বছর।

মোং সিবসাগর, জানুআৰি ১৮৫৪।

নম্বৰ ১।

VOL. IX.

SIBSAGOR: JANUARY, 1854.

NO. 1.

যুগতি দেসৰ মহা বজা ৱা আবদুল মজিদ।

Abdel Medjid, Sultan of Turkey.—From the Illustrated London News.

অনেক দেসৰ সম্বাদ।

General Intelligence.—The Sultan of Turkey.

যুগতি দেসৰ হুলতান বাহলাৰ নাম আব-
হুল মজিদ। ১৭৩২ সঁকত ১৩ বছৰ বয়সিহা
হৈ বাহা নাসন পালে। তেতিয়া তেঁওৰ দেসৰ
ভিতৰত অনেক বাহা জহিহা আছিল, কিন্তু
ইংলণ্ডৰ যোআবাই নিবিলাকক দমন কৰিলে।

পাচে পুৰেদেসৰ অধিকাৰবিলাকে তেন আপোন
আপোন ইচাবে পুৰাবোৰক বহ কৰিব নো-
আবে, এনে আশা হি নিবিলাকৰ সক্তি কিছু
গুচালে; আৰু কোনো কোনো ধৰমৰ কাৰনে
কাকো ডাবনা কৰিবলৈ নিষেধ কৰিলে। তেতিয়া
কহুত আদি কৰি হুমাৰি কোৱে কচিহাৰ পৰা
পলাই আহিল, তেঁও নিবিলাকক বাধিলে।

টেঙৰ ওপৰ পুৰুষবিলাক প্ৰাই সকলোএ আপোনা আপোনা ভাই ককায়েকক বধ কৰিছিল, কিন্তু আপোনা ভাই আৰুদল আজিজক বাৰিচে। এতিয়া কোনো কোনোবিলাকে দ্ৰোহ কৰি আৰুদল আজিজক বজা পাতিবলৈ আলচিলে, সিবিলাকৰ পোহৰ জনক টেঙৰ আগ্যাবে বধ কৰিলে। টেঙ বজনা বজাবলৈ সিকিলে, কিন্তু এটা সুৰ মাখোন বজাৰ জানে। এই বচৰ টেঙৰ মাক মৰি ৪০,০০০০০ টকা টেঙক এৰি দিলে। সেই খন টেঙ আপুনি নে বাধি বজাৰ্ভালত সি ধলে। টেঙৰ বাপেকে ব্ৰাণ্ডি চেৰাপ খাই মৰিল, সেই নিমিতে টেঙ ডাক দিব কৰে, কিন্তু পনিয়ালৰ বস খাই, আৰু ডাক খাবলৈ কোৱাৰ সালে নিলেখ ন কৰে, ইয়াকে বুলিচে। টেঙৰ কোঁজতকৈ কচিয়াৰ কোঁজ অধিক, ডখাপি কচিয়াৰ বজাই ডুহকি দেশক আক্ৰমণ কৰাৰ কাৰনে চুলতানে জুখ ধৰিবলৈ দিব কৰিলে।

The Emperor Nicholas.

শ্ৰী শ্ৰী নিকলা নামেৰে সকলো কচিয়াৰ মহা বজা ১৭২৬ সঁকৰ জুলাই মাহত জনমিল। টেঙৰ বাপেক পোল মহা বজা; টেঙৰ মাক জৰ্মানি দেশৰ এজনী স্ত্ৰীঅৰি; আৰু টেঙৰ ভাৰ্জাও জৰ্মানি, এতিয়া বজাৰ বায়েক। টেঙ বাপেকৰ জিতিয় পুত্ৰক আছিল। টেঙ বজাৰ বাব নে পাব বুলি টেঙক বজা সাগনৰ কৰম নি সিকালে, কিন্তু মাকৰ লগত থাকি জৰ্মানিৰ বিদ্যা সিকিলে, আৰু এতিয়ালৈকে কচিয়া ভাষাৰে চিঠি পত্ৰ লিখিব নোআবে, ইয়াকে লোকবিলাকে কই। ১৮১৬ সঁকত টেঙ ইংলণ্ড দেশ চাবলৈ গল; তেতিয়া টেঙ জুৰা আৰু সুন্দৰ লোক হোআত ইংলণ্ডৰ মানুহে টেঙক ভাল পাই অৱেক মান মজতা কৰিলে। সেই সঁকত টেঙ আপোনাৰ দেশলৈ গৈ আপোনাৰ ককাই আলেকচান্দৰ মহা বজাৰ কোঁজৰ ওপৰত বিনয়া হৈ গিয়ান কপে বহুআৰ কৰম চলালে। পাচে ১৮২৫ সঁকত টেঙৰ ককায়েক মহা বজা অকস্মাতে মৰিল, কিন্তু মৰনৰ কাৰন মানুহৰ আগত প্ৰকাশ কৰা ন হ'ল।

শ্ৰীজ্ঞা বজাৰ কাকত পত্ৰ মানুহৰ আগত দেখালে; তাৰ দোআৰাই দূতীৰ পুত্ৰক কনজা-স্ত্ৰিনক এৰি জিতিয় পুত্ৰক নিকলাক মহা বজাৰ বাব দিলে; সেই কথাতে কনজাস্ত্ৰিনো মান্তি হ'ল। কিন্তু দেশৰ ভাৰবিয়াবিলাক আৰু কোজে সেই কথা ভালকৈ ন বুজাত আগ্য লবন মন নাই কিচিল, সেই কাৰনে সিবিলাকে দ্ৰোহ আচৰি বাজধানিৰ আলিত হাই কৰিব ধৰিলে। তেতিয়া নিকলাই গাৰিত উঠি একো আত্ম সত্ৰ নো হোআকৈ সেনাবিলাকৰ মাজলৈ গৈ সকলোকে আপোনা আপোনা হিটল পেলাই ধৰলৈ আগ্য কৰিলে। সিবিলাকে টেঙৰ মাত চিনি আঁগএ জেনৈক মানিবলৈ দস্তৰ আছিল, তেতিয়াও সেই ৰূপে মানি হিটল পেলাই ধলে। পাচে কনজাস্ত্ৰিন ককায়েকৰ আগ্যাবে কৰম চলাইটো বুলি ভায়েকৰ নামেৰে মাহ চাৰেকলৈ বজা সাগন চলালে; পাচে ডিচেম্বৰ মাহত আপোনাকে মহা বজা বুলি সকলোৰে আগত প্ৰকাশ কৰিলে। আৰু জি জি ভাৰবিয়া মহাজন আদি কৰি টেঙৰ অহিতে দ্ৰোহ আচৰিলে, সেই সকলোকে মান্তি প্ৰান দণ্ড কৰিলে, আৰু কোনো কোনোকে চিৰিবিয়ালৈ পাঁচি গাঁতবোৰত কাম কৰি কাল নিয়াবলৈ দিলে।

১৮২৬ সঁকত টেঙ পাৰ্চি দেশে সৈতে বন কৰিলে, সেই বনৰ দোআৰাই টেঙ আপোনাৰ দেশ বহীলে, আৰু বনৰ খৰচৰ নিমিতে ১,৮০,০০,০০০ কৰল অৰ্থাত ২৪০,০০,০০,০০০ টকা পালে। ১৮২৮ সঁকত ডুহকিএ সৈতে বন কৰি সুান্না জুখত জিকি চুলতানৰ দেশ এভোখৰ কাৰ্হি নিলে, আৰু বনৰ খৰচ ১,০০,০০,০০০ কাকত, অৰ্থাত ২,০০,০০,০০০ টকা ললে। পোলণ্ড দেশে সৈতে বন কৰি ১৮৩২ সঁকত সেই পোলণ্ড বজা গুচাই আপোনাৰ বাজ্যৰ ভিতৰত লিখি ধলে, আৰু সিবিলাকৰ বহু মানুহক মাৰিলে বা দেশান্তৰ কৰিলে। পাচে চৰ্কিচিএ সৈতে টেঙ বন কৰিবলৈ ধৰিলে কিন্তু এতিয়ালৈকে সিবিলাকক দমন কৰিব পৰা নাই, আৰু সিবিলাক আঁগএ অতি ডাকৰ

ৰুচিয়া দেশৰ ঐ ঐ নিকলা মহা বজা ।

Nicholas, Emperor of Russia.—From the Illustrated London News.

নিৰ্বলি মানুহ হৈছিল, কিন্তু এতিয়া বৰ পৰা-
ক্ৰমি হ'ল । ১৮৪৮ সঁকত জেতিয়া সকলো
ইউৰপত উগূল গুগূল হৈছিল, তেতিয়া তেঁও
সকলো পুজাবিলাকৰ অহিত চিন্তি কেৱল বজা-
বিলাকক উপকাৰ কৰিলে, আৰু তেঁওৰ উপ-
কাৰৰ দোআৰাই ইজাৰি লোকক দমন কৰা
হ'ল ।

এতিয়া সেই মহা বজাই জৰ্গানি আদি বানী
ভাঙ্গা আপোনাৰ দেশৰ পৰা গুচাই কেৱল
ৰুচিয়া ভাঙ্গা সকলো ঠাইত থিৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা
কৰিছে । আন দেশৰ সন্মাদ পত্ৰ ভাঙ পৰি-
বলৈ প্ৰাই নিষেধ কৰিছে । তেঁওৰ পুত্ৰক
চাইটা আলেক্সান্দৰ, কনষ্টান্টিন, নিকলা, মি-
খাএল; আৰু দুহিজি তিনি জৰি । এই বচ-
হত তেঁওৰ জিএক অলগা আপোনাৰ স্বামি
ওৰ্ত্তমবৰ্গৰ জুৰা বজাই সৈতে ইংলণ্ডলৈ গৈ-

ছিল । মহা বজাই সদাই কুৰি কুৰি আপোনাৰ
দেশৰ সকলো বিসই বুজিবলৈ চাই থাকে;
কিন্তু কেতিয়াবা কেতিয়াবা পুজাবোৰে জেন নে
জানে, বজাৰ ভাৱে নে জাই, বনুআ মানুহৰ
দৰে সামান্য কাপৰ পিন্ধি কুৰি, মানুহে ন
জনাটক সকলো ঠাইত সোমাই সকলো মানু-
হৰ কৰম চাই । প্ৰিথিবিৰ সিমালৈকে তেঁওৰ
ৰাজ্য বহীৰলৈ তেঁওৰ ইচ্ছা আছে, সেই ইচ্ছাৰে
এতিয়া তুৰকি দেশক আক্ৰমণ কৰি মলদাৰিয়া
আৰু ওআলাখিয়া, এই দুই প্ৰদেশ কাৰ্ছি
লৈছে । তাৰ কাৰনে চুলভানে ৰুচিয়াৰ অহি-
তে বন কৰিবলৈ সেনাক পাঁচিছে ।

Anti-Slantic Meeting at Amritsar.

পঞ্জাব দেশৰ ভিতৰত অনেক মানুহে আ-
পোনাৰ কেচুআ লৰাক বধ কৰে । বিশেষকৈ
জিএকৰ বিয়া কৰাবলৈ মাক বাপেকৰ আনক

ন শ্বৰচ কৰিব লাগে, তাৰ কাৰনে জিএকক পোজাত মনত সন্তোষ নে পাই ডালেমান নক চোআলিক বচৰে বচৰে বধ কৰে । সেই জতি নিৰ্দয়া আৰু দুষ্ট আচাৰ গুচাবৰ আ-সয়েৰে সেই দেশৰ অধিকাৰ চাহাব লোকে পঞ্জাবি ডাকবিলাকে সৈতে আলচ কৰি এহু মহা সভা পাতিিলে । অম্বিত্ৰৰ নগৰত দুখ বাৰ ২৪ অক্টোবৰ তাৰিখত সেই সভা পাতি লোম বাবলৈকে মেল কৰি আছিল । পাচে সকলো সাধ্য মানে সেই দুষ্ট আচাৰ গুচাবলৈ জতন কৰিম বুলি কথা বান্ধিলে । সেই সভাত এই এই চাহাব লোক আছিল, শ্ৰীজুত এডমনস্তন কমিস্যনৰ চাহাব, মাল্লওদ চাহাব, মেজৰ আৰট, বাৰ্নচ চাহাব, মন্তগমৰি চাহাব, বাণবিল চাহাব, চান্দচ চাহাব, বেইলি চাহাব, এইবিলাক কমিস্যনৰ আৰু ডেপুটি কমিস্যনৰ হৈছিল । পঞ্জাবি বৰ লোক, কপুৰ-তলাৰ বজা শ্ৰী শ্ৰী বনধিৰ সিংহ, শ্ৰীজুত বজা ডেজ সিংহ, বজা দিন নাথ, বেদাৰ ইয়াম উদিন, দেৱান আজোজিয়া নাথ, বজা অগৰ সেন, বজা পৰ্ভাৰ সিংহ, বজা স্যামসোৰ সিংহ, বজা ওমৰ চান্দ, এইবিলাককে আদি কৰি পঞ্জাবি আৰু পৰ্বতিয়া অনেক অধিকাৰ আ-ছিল । জেতিয়া সকলো নিৰ্দ্ধ কথাত থিৰ হল, তেতিয়া বৰ সৰু সকলো মানুহক ডিভৰলৈ মাতি জাৰ মোহৰ চাব আছিল, বা জি কো-নোএ আপোনাৰ নাম লিখিব পাৰিছিল, সেই সকলোএ নাম দি কথা বান্ধিলে । আৰু সি-বিলাকৰ মাজত কেও অম্যান্তি ন হল ।

Imprisonment of Miss Cunningham.

ডক্কানি দেশত কনিংহেম নামে কটলগুৰ এজনি ডিবোতা মানুহে সাত্ৰ বিলাই দিয়াৰ কাৰনে ডক্কানি দেশাধিকাৰে ঠেওক ধৰি বন্দি সালত পেলালে । সেই নিৰ্দয়া কঢ়িয়া দেশা-ধিকাৰে ডাঙে বন্দিকৈ বান্ধিলেহেউন, কিন্তু ইংলণ্ডৰ মহা বানি আদি ভদ্ৰ লোকে বৰ বেজাৰ পাই সেই অধিকাৰলৈ তাৰ অনুচিত কৰম বুজুআত সি সেই ডিবোতাক মুকলি কৰিলে ।

Amirs of Hind, and Prince Gholam Mahomed.

সিন্দ দেশৰ জি অম্বিবিলাক কম্পানিএ সৈতে বন পতাত কলিকতাত কইদ কৰা আ-চে, সিবিলাকে হাইদৰাবাদ নগৰত নিবাস কৰিবলৈ গবৰনৰ জেনেৰল লৰ্ড চাহাবে সিবি-লাকক এৰি দিচে । আৰু গোলাম মহমদ নামে তিপু চুলতানৰ এজন সন্তানে আপোন জনম জুমি মৈচুৰ নগৰক চাবলৈ জাব দিচে; তাৰ পৰা সেই কৌঅৰে ইংলণ্ড দেশ চাবলৈ জাত্ৰা কৰিব । আগেয়ে সেই বঙ্গহৰ লোকে আপোনাৰ দেশৰ মানুহক মোহ আচৰিবলৈ সিকাৰ বুলি ভই থকাত মুকলি হৈ জাবলৈ নিসেধ কৰিছিল ।

China—Fighting at Shanghai.

অক্টোবৰ ৫ তাৰিখলৈ খেই দেশৰ স্যাং হাই নগৰৰ পৰা বাত্ৰা আহিচে । অনেক দি-নৰ পৰা বজাৰ সৈন্যবিলাকে সেই নগৰক লবলৈ জুধ কৰি আছিল, কিন্তু লব নোআৰি-লে । প্ৰাই অগ্নি বানেৰে জুধ কৰে, তথাপি অতি অলপ মানুহ মাখন খুন হল । বহু সাহ নাই কিয়া, কিন্তু জুধ কৰোঁতে নগাৰ নি-চিনা বৰকৈ হাই বাও কৰে । সেমত বজাৰ ফোজে নগৰৰ ওচৰৰ পৰা হুহকি গুচি গল ।

Fair at Udal Guri.

ওদাল গুৰিত ১৫ জানুআৰি তাৰিখৰ পৰা শ্ৰীজুত বিক্ৰম চাহাবে সকলো বস্তু বেচা কিনা কৰিবৰ নিমিত্তে হাট পাতিব, এই বাত্ৰা সুনি-চোঁ ।

Unusual Sound in the Air.

১১ ডিচেম্বৰ দেও বাৰৰ দুপৰ মানত বৰ টোপৰ নিচিনা ডাকৰ আৰু ভয়ঙ্কৰ সবদ সূনা গল । কিন্তু কোনো বৰ টোপ মৰা নাই; আন্দাজেৰে মানুহবিলাকে কোআ কুই কৰে, ধুম কেতু বহিমপুত্ৰৰ কালে মাটিত পৰিচে ।

Domestic Occurrences.

ডিচেম্বৰ ১২ তাৰিখে শিৱসাগৰ জিলাত শ্ৰীমান চামুএল আলিম কালডোএল আৰু শ্ৰীমতি সুত্ৰুৱা চেইবা, এই দুইবোৰ বিবাহ কৰা হৈছিল । সেই বিবাহ শ্ৰীমান পিতৰ বোৰ্দ মান আৰু শ্ৰীমতি বুধি লিজি, শিবিলাকৰো বিবাহ একে সময়তে হৈছিল ।

জাতিকৰ জ্ঞান, ৬ অধ্যায় ।

: Pilgrim's Progress, Chapter 6.

এটা খালৰ মাজেৰে স্নিডুৰ চাঁয়া না-

এটা খাল আছিল, তাৰ মাজে দি স্বৰ্গীয় মানুহৰ বাট জোআ দেখি থিউচিয়ানে সেই বাটেই জাব লগা হল। সেই খাল অতি নিৰ্জন ঠাই হই, যিবিমিয়া ভবিষ্যত বন্ধাই তাক এই ৰূপে বৰ্ণনা কৰিছে; সেই ঠাই অৰণ্য, মৰু ভূমি, গাঁতৰে পূৰ, নিৰ্জন আৰু স্নিডুৰ চাঁয়াজুক; জাতিক লোকৰ বাহিৰে কোনো মানুহে তাৰ মাজে দি নৈ জাই, আৰু কোনোএ তাত বাসো ন কৰে। আপলিয়নে সৈতে জুখ কৰাত থিউচিয়ানৰ জি দূৰ অৱস্থা হৈছিল, তাতকৈও ইয়াতহে বৰ ঠেকত পৰিল; তাক এই কথা পৰিলেই সেনত জানিবা।

সেই কালত মই সমাজিকত দেখিলোঁ, থিউচিয়ানে স্নিডুৰ চাঁয়াৰ খালৰ ওচৰ পোআৰ সমুই উত্তম দেশৰ বিসম রাজ্য অনাবিলকৰ নতুন দুজন মানুহে উলটি লৰি জাঁওতে থিউচিয়ানে সিহঁতৰ লগ পাই এই ৰূপে সুখিল, তোমালোকে কলৈ গৈছিল?

মানুহবোৰে উত্তৰ দিলে, বোলে, উলটি জাঁও, উলটি জাঁও, তোমাবোৰে যদি প্ৰান আৰু মজল বাখিবৰ বাঞ্ছা আছে, তুমিও এই ৰূপে কৰা।

থিউচিয়ান। কিয়, হল নো কি?

মানুহবোৰ। কি হৈছে মূনা; তুমি জি বাটে আহিচা, তাতে আমিও সাহাৰা মানে গৈছিলোঁ, আৰু আহিবও প্ৰায়ে নোঅৰা হলোঁ; আৰু অলপমান দূৰে জোআ হলে তোমাক রাজ্য দিবলৈকে আহিবলৈ নে পালোঁহেঁতেন।

থিউচিয়ান। কি নো লগ পালোঁ?

মানুহবোৰ। স্নিডুৰ চাঁয়াৰ খালৰ ওচৰ পাই প্ৰাই তাত সোমালোঁ; কিন্তু আমাৰ সুভাগ্যৰ কাৰনে দৰুৱত নো পৰোঁতেই আগ কাললৈ চাই তাক দেখিলোঁ।

থিউচিয়ান। কি কি নো দেখিলা, তাক কো-আচোন।

মানুহবোৰ। কি দেখিলোঁ! খালকে দেখি-লোঁ, সি ধূনাৰ মৰে খোৰ অন্ধকাৰ। তাত প্ৰেত,

পিনীচ, নাগ আদি কৰি সকলোকে দেখিলো।

তাত বাজেও সেই খালত কৰলৈকে সক্তি নাই, এনে দুখ পাই জাভনা আৰু লোহাৰে বন্ধন হোআ লোকৰ নিচিনা সৰ্বদাই ইহাকাৰেৰে চিয়ৰা সবদ সুনিলোঁ। তাৰলো গুণাওতা বিক্ৰি-তি মেথবোৰেও সেই খাল চাকি ধৰিছে; আৰু তাৰ ওপৰত স্নিডুৰ আপোনাৰ ডেউকা সৰাই মেলি ধৰি আছে। আৰু কি কম! সেই ঠাই মহা ভয়ানক, নিচেই বিক্ৰিতি ৰূপ।

থিউচিয়ান। কিন্তু তোমালোকে জি কথা কলাইক, তাৰ দোআৰাই মোৰ বাস্তৱ্য ঠাই-লৈ এইটো জোআ বাট ন হই, এনে প্ৰমান নে দেখোঁ।

মানুহবোৰ। তেনে হলে এইটো তোমাবা বাট হওক, আমি হলে তাক ন সঁও। এই কথা কৈ নিৰিলাকে থিউচিয়ানক এৰি বেলেগ হৈ গল; থিউচিয়ানে আপোনাৰ বাটে দি চলিল কিন্তু আৰুও সৰুএ ধৰিবৰ ভয়েৰে সি হাতত তৰোআল উলিয়াই ললে।

পাচে মই সমাজিকত দেখিলোঁ, সেই খালত চকুৰ দিক্ৰিটলৈকে বাটৰ সোঁ কালে বৰ দ খাটৈ আছিল। আগৰে পৰা পুৰুষাশুৰুমে কনাই কনাবোৰক বাট দেখুআই নি অতি দুখেৰে দুয়ো সেই খাটৈতে পৰি প্ৰান হে-কুআই। আৰু বাঁও কালে অতিসই ৰূপে প্ৰানৰে ভই হোআ এনে এডোখৰ বোকা আ-ছিল; তাত উত্তম মানুহো যদি পৰে, তেও ভৰি বাখিবলৈকে ঠাই নে পাব। সেই বো-কাত মাৰি বজাও এবেলি পৰিছিল; তাৰ পৰা সক্তিমন্ত জনে উদ্ধাৰ ন কৰা হলে, উলাহ নে পাই তেও তাত মৰিলহেঁতেন। সেই ঠাইত বাটো অতি ঠেক, তাতে সেই উত্তম থিউচিয়া-নে বৰ দুখ পালে; কিয়নো খাটৈত ন পৰি-বৰ নিমিত্তে একভিৰা হৈ গলে বোকাভ পৰি-ধোকে; যদি বোকাৰ পৰা একভিৰা হৈ জাই খাটৈত পৰি ধোকে, এনে দুই সৰুট হৈচি-লে। এই ৰূপে জাঁওতে তাক বৰ দুখেৰে হুমুনিয়াহ পেলাই জাবৰ মই সুনিলোঁ। কিন্তু নো ওপৰত কোআৰ বাহিৰে খোৰ অন্ধকা-

হোআত কেতিয়াবা কেতিয়াবা আগ বাহিবৰ
নিমিত্তে ভৰি দাঙি কোন পোনে বা কিহৰ
ওপৰত দিহা। তাক নু বুজিলে ।

সেই ঋণৰ মাজ খিনিত বাটৰ নিচেই কা-
ষীত নহকৰ মুখ ধকা দেখিলোঁ । তাতে
খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, হাই হাই, এতিয়া নো মই
কি কৰিম! তাৰ পৰা মাজে মাজে জুইৰ
সিখা, ধূয়া আৰু ফিৰিকি ভয়ঙ্কৰ সবদেৰে
ওলাবলৈ ধৰিলে । আপলিয়নে হলে খ্ৰিষ্টি-
য়ানৰ ভৰোআললৈ ভই কৰিছিল, কিন্তু এই
বিলম্বত একোলাও ভই ন কৰে; সেই নিমি-
তে সি ভৰোআল কাঁকত সুমাই থৈ, অনব-
চিন প্ৰাৰ্থনা নামে আন এক অস্ত্ৰ ধাৰন কৰি-
লে । তেতিয়া মই তাক কবৰ সুনিলোঁ, হে
প্ৰভু, মোৰ প্ৰাণ বঁধা কৰা, মই এই মিনতি
কৰিছোঁ । সেই বৰণে অনেক বাট জোআলৈ-
কে অধি সিখাই তাৰ ওচৰে ওচৰে খেদি গৈ-
ছিল । আৰু বাবুৰ দৰে অহা জোআ কৰা
অগ্নিদ্য বোবোৰ দুখমই মাত সুনাত কেতিয়াবা
কেতিয়াবা স্বনত ভাবিছিল, মোক ভোখৰ জে

খবকৈ চিনিব, নাইবা আলি বাটৰ ধুকিৰ দৰে
গচকিব । এনে ভয়ঙ্কৰ দৰ্শন আৰু সবদ মই
ভিনি ডাৰৰ বাটলৈকে দেখি সুনি জোআত এজাকৈ
ভুতে তাক আগটি ধৰিবলৈ অহা জেন সুনি,
তাতে সি ধমকি থৈ, মই এতিয়া কি কৰিব
লগিয়া, তাকে গুনিবলৈ ধৰিলে । কেতিয়াবা
কেতিয়াবা উভতি জাবলৈকে প্ৰাই মন কৰি
পাচে আৰুও ভাবে, কি জানি মই আদ-ধনি
বাট পাৰ পাওহি, আৰু অনেক আপদকো
ঠেলি আহিলোঁ, এতিয়া আগ বাহি জোআত-
কৈ উলটি জোআৰ আপদ কি জানি সবহ
হব; এই বুলি আগলৈ জাবলৈ মন ধিৰ
কৰিলে । কিন্তু সেই ভুতবোৰ ক্ৰমে ক্ৰমে ওচৰ
পালেহি জেন বুজিলে; পাচে সিহঁত নিচেই
ওচৰ পালত খ্ৰিষ্টিয়ানে এটোহ পাৰি বুলিলে,
মই প্ৰভু পৰম ইয়ৰৰ সক্তিএৰে চলি জাঁও
তাতে সিহঁত হুকি গৈ আৰু নাছিল ।

আৰু এটা কথা সঁজুৰি কৈও, খ্ৰিষ্টিয়ানে
আপুনি আপোনাৰ মাতকে চিনিব নোআৰে
এনে অধিৰ হৈছিল । কেনেকৈ তাক জানি-
লোঁ, কৈও সূনা; সি সেই জলি ধকা গাঁতৰ
দুআৰৰ সমুখ পালত দুৰ্জনবিলাকৰ এটাই
পাচ কালে দি মনে মনে আহি ইয়ৰক নিন্দা
কৰা অনেক বেয়া কথা তাৰ কানত সুনালে;
তাতে মোৰ মনৰ পৰা এনে নিন্দা কথা ওলাল
বুলি বুজিলে । তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে আগৈএ
অতি প্ৰেম কৰা জনকে আপুনি এনে নিন্দা
কৰা জেন ভাবি আন সকলো বেলিতকৈও
মনত বৰ দুখ পালে । ভখালি সাধ্য হোআ
হলে সি এনে ভাবনা ন কৰিলেহেঁতেন; কিন্তু
আপোনাৰ কানত সোপা দিবলৈ, বা সেই নিন্দা
নো কৰ পৰা ওলাল, তাক বুজিবলৈ তাৰ
গিয়ান ন হ'ল ।

ডেউকা হিন বিয়া চৰাই ।

The Rhea

এই ডেউকা নাই কিয়া চৰাইৰ পাঁচ জাতি আছে, প্ৰথম জাতি আৰব আৰু আফ্ৰিকা দেশত থাকে । তাৰ ডৰিৰ নথ দুটা, তাৰ নাম-উট চৰাই বোলে । দ্বিতীয় জাতি দখিন আমেৰিকাত থাকে, তাৰ নথ তিনটা, তাৰ নাম বিয়া বোলে । তৃতীয় জাতি অষ্ট্ৰেলিয়া মহাদ্বীপত থাকে, তাৰ নাম ইমু বোলে । চতুৰ্থ জাতি নুজিলণ্ডৰ ওচৰত সৰু সৰু মাৰুণি-বোৰত থাকে, তাৰ নাম কাচোআৰি । পঞ্চম জাতি অষ্ট্ৰেলিয়া দেশত আছিল, এতিয়া পাবলৈ নাই, তাৰ নাম “মোআ” । এই পাঁচ জাতি চৰাইৰ মাজেৰে তিনি জাতিৰ ডেউকা নিচেই নাই, কিন্তু নোমৰ নিচিনা এবিধ দিঘল কলা পাখি আছে; সেয়ে সিহঁতৰ গাটো ঢাকি ধৰি । উট চৰাই, ইমু, এই দুজাতিৰ ডেউকা আছে, তথাপি গাটো ডাঙৰ, ডেউকা নিচেই সৰু দেখি, ইবিৰ নোআবে; সেই কাৰনে সিহঁতৰা ডেউকা নথকাহে বুলিব পাৰি ।

দিল্লিৰ বজা কুতুব উদ্দিনৰ বংশাৱলি

History of the Pathan Dynasty—Kutub Uddin.

অজিচ খাঁৰ দোআৰাই কাৰাজিৰ বাক্য শুই হোআত সিহঁ নদিৰ পূব কালৰ দেশত তাৰ পশ্চিম দেশি বজাবিলাকৰ অধিকাৰ লোপ হল, আৰু হিন্দুস্থানৰ ওপৰত নতুন বাক্য মানন কৰা ওলাল । সেই কাৰনে মচলমান-বিলাকৰ অধিনত থকা জি জি হিন্দুস্থানৰ প্ৰদেশ, সিও এই বাক্য নষ্ট কৰাৰ সময়ত বহু মূল্য ৰূপে অনেকৰ অধিন হল, কিন্তু ইয়াতে সেই সেই প্ৰদেশৰ অমজল নহল, কিয়নো আগেয়ে জেনে ৰূপে দেশৰ বাক্যখানি অনেক নকোচৰ দূৰৈত আছিল; সেলত ভেদে নহল, কিন্তু উত্তৰ হিন্দুস্থানৰ মাজতে শত-খানি হল । জেতিয়া সেই প্ৰদেশবোৰ অতি দূৰৈত থকা বাক্য খানিৰ অধিন আছিল, আৰু সেই প্ৰদেশবোৰৰ সেই বাক্য খানিৰ ঐক্যলৈ কৰ দিয়াৰ প্ৰয়োজন আছিল; এতিয়া সেই কালতকৈ অনেক ভাৱে উত্তম বাক্য মানন হল । আৰু দিল্লিত থকা মচলমানৰ নাদস্যাবিলাকৰ দূৰৈত থকা প্ৰদেশবোৰৰ বিসয়ে ভাৱনা আৰু তাক বখা কৰা জতনৰ পৰা মুক্ত হৈ হিন্দুস্থানৰ দখিন প্ৰদেশ জই কৰাৰ উপাই পালে; আৰু নিজ অধিনৰ প্ৰদেশৰ ওপৰতে অধিক মন দিব পাৰিলে । গজানন, গৌৰ আৰু কাৰাজিৰ বাদস্যাবিলাকে কানিৰ দখিন প্ৰদেশত নামেৰেও অধিকাৰ হোআ নাছিল বুলি জনাই । কিন্তু পাচৰ বিবৰনত বুজা জাব, দিল্লিৰ প্ৰথম ৰাধিন বাদস্যাৰ তৰোআল বজালৰ ভূমিলৈকে আহিছিল, আৰু তিনি কুৰি বাৰে বচৰৰ পাচত দখিন দেশ মচলমানবিলাকৰ দোআৰাই জিনা হল ।

Commencement of Kutub Uddin's Career

জি বহুৰ বিবৰন লিখা হব, সেয়ে গৌৰৰ বজা মহম্মদৰ এক দাল কুতুব উদ্দিনৰ দোআৰাই ধাপনা কৰা হল, সি ১৩২৮ ইং সঁকল-কে অৰ্থাতঃ এল তিনি কুৰি সোতৰ বছৰলৈকে সিংহাসনত বহিছিল, আৰু সেই বছৰতেই মহা তিমূৰ বেগে সেই বহুতক নষ্ট কৰিলে ।

কুতুব উদ্দিনে আউলি গিৰি আছিল, আৰু আপোনাৰ অধিকাৰৰ দোআৰাই জই কৰা দিলি আৰু তাৰ চাৰিও ফালে থকা দেশৰ উপৰন্ত অধিকাৰ ৰূপে নিজক হৈ হাফি বগৰক আক্ৰমণ কৰা গুজৰাটৰ জাঠ নামে এক আভিক জই কৰিলে । আৰু মহমদে জেভিয়া কনৌজ আক্ৰমণ কৰিবৰ ইচাবে গৈছিল, তেতিয়া সেই কুতুব উদ্দিনে তেঁওৰ লগ ধৰি তেঁওৰ সৈন্যৰ প্ৰথম ভাগ লৈ কালিৰ বজাৰ জই কৰিলে । সেই বজাই আপোনাৰ সৈন্যবোৰৰ জুখ পৰাজই হোআ জানি, আপুনি হাঁতিত উঠি সৰু সৈন্যবোৰৰ মাজে দি প্ৰবেশ কৰিলে । কুতুব উদ্দিন খেনুৰ বিৰাড অতি পাৰ্গত আছিল, তাতে তেঁও সৰু হজাৰ চকুলৈ এক কঁৰ মৰাত সেই বজা মাটিলৈ পৰিলে । সেই জুখত ইমান সৰহ মানুহ মৰিল, জে বজাৰ স অনেক বেলালৈকে আন মৰা সৰ ভলত পৰি নে দেখা হৈ আছিল । নহমদে জই কৰি কালি নগৰৰ অধিকাৰ হৈ বজাল দেশৰ সিন্ধালৈকে আহিল, আৰু সেই হিন্দুৰ ধৰম নগৰৰ সকলো মূৰ্তি প্ৰতিমাবোৰ নষ্ট কৰিলে, আৰু সেই ঠাইৰ পৰা ডি ধন লুট কৰিছিল, তাৰে চাৰি হেজাৰ টকাৰ ভৰা হল । মচলমানে সেই পৰিজ নগৰ লোআ এয়ে প্ৰথম বাৰ ।

Mundera Gujarat - Is made a Prisoner.

মহমদে পাচৰ বেছি জোআত কুতুব উদ্দিন দিলিলৈ গল, আৰু তাতে এই কথা সুনিলে, হোলে, আজমেৰ চহৰৰ পৰাজই হোআ বজাৰ জায়েকে তেঁওৰ বিৰোধ জাত্ৰা কৰি আহিচে । এনে সময়ত কুতুব উদ্দিনে ওলাই তেঁওৰ লগ পাই, তেঁওৰে সৈতে বন কৰি জিনি, তেঁওক আপোনাৰ দেশ আজমেৰৰ দুআৰলৈকে খেদি গল । ইয়াৰ পাচত কুতুব উদ্দিনে গুজৰাটৰ অধিতে গৈ সেই নগৰ একে বাবে লুট কৰিলে । এই সময়ত জেভিয়া তেঁওৰ সৈন্যবোৰ ঠায়ে ঠায়ে গোট গোট হৈ আছিল, তেতিয়া তেঁওৰ সৰুবিলাকে একে কথাবে বাৰপুত বেলত গোট ধালে; তাকে সুনি আ-

পোনাৰ এভাগ সৈন্যকে লৈ সিবিলাকে সৈতে কুতুব উদ্দিনে বন কৰিব লগিয়া হল । কিন্তু তাতে তেঁও পৰাজই হল, আৰু আপোনাৰ সৰিলত চই ঠাইত যা পালে, পাচে আজমেৰলৈকে পলাই গল । মহমদৰ কোজ গৌৰৰ পৰা আহি মুকলি নকৰালৈকে তেঁও সেই ঠাইতে বন্ধন হৈ আছিল । গৌৰৰ সেনাপতি-বিলাকে আহি চাৰিও ফালে বেৰি থকা সৰু-বোৰক দূৰ কৰি খেদালে, তাতে কুতুব উদ্দিনে সিবিলাকৰ দেশলৈকে সিহঁতক খেদি খেদি গল ।

Becomes King on the death of Mahomed.

তাৰ পাচে গৌৰৰ মহমদ তুৰুকি দেশত আপুনিও পৰাজই হল, সেই কাৰনে কুতুব উদ্দিনে আপোনাৰ অধিকাৰৰ নহাই হবলৈ সকলো সৈন্য সন্মতিতে সেই ঠাইলৈ গল । পাচত গৌৰৰ মহমদ চলৰ দোআৰাই মৰা পৰিল । তেঁওৰ মৰনৰ পাচত কুতুব উদ্দিনে আপোনাকে স্বাধিৰ ৰজা পাতি বজাৰ খিয়াতি ললে । তেঁও আপোনাৰ অধিপত্য বহাঁদৰ মনে গজনিৰ ৰাজ্য মহমদৰ অন্য এক দাস এলদোচৰ হাতৰ পৰা লৈ মদ আদি সকলো বিধ ট আচৰনত আপোনাক আসৰু কৰিলে । যাতে এলদোচে পুনৰাই অতি বেগে সৈন্য গোটাই অকস্মাতে গজনি ললে, আৰু কুতুব উদ্দিনক দিলিলৈ খেদাই দিলে । সেই ঠাইতে তেঁও নিয়াই, আৰু পৰমাৰ্হেৰে মৰনলৈকে ৰাজ্য লাসন কৰিলে । পাচে তেঁও যোৱাৰ পৰা পৰি ১২১০ সঁকত ম্ৰিডু হল ।

ব. ল. ক.

Coin of Mahmud Ghazni of Ghazni.

এই মক্কা মহমদ গৌৰিৰ এক পইচা । ই কালে লিখিচে, জি হিমিৰ । আৰু সি কালে, না মহমদ নামে ।

জাত্ৰা কৰা কথা ।

A Missionary Journal.

গুৱাহাটী নৱেম্বৰ ১৮ তাৰিখে ভেজপুৰলৈ
জাবৰ কাৰনে নাৱত উঠি উজাই আহি বৰ
চাহাবৰ খাত পালত, নাৱৰিয়াবিলাকে ভাত
খাবলৈ নাও চপালে । মই খাতৰ বজলাত
ভোটৰ বজা আছে বুলি জানি, তেঁওক চাবলৈ
তালৈ গৈ তেঁওক চিঠি লিখি বহি থকা পালোঁ
তেঁও হলে এক বছৰ আগৈয়ে আপোনাৰ
দেসত কিবা দাই কৰি দণ্ড পাম বুলি ভই
লাগি, তাৰ পৰা পলাই আহি কল্লানিৰ দে-
সত আসুই ললেহি । পাচে ভোটৰ জি প্ৰধান
বজা লাচা নগৰত থাকে, তেঁওক ধৰিবলৈ
৫০০ মান চুতিয়া সৈন্যক পঠালে, কিন্তু সি-
হঁতে পৰ্বতৰ পৰা নামি আহি, গেৰাজৰ দুআৰ
মুখত কল্লানিৰ সৈন্যবিলাক দেখি ভই কৰি
উভতি গুচি গল । কিন্তু পলাই অহা বজাই
পুনৰাই আপোনাৰ দেসত জাবলৈ এতিয়ালৈ-
কে সাহ নে পালে, প্ৰাই এক বছৰ গুৱাহা-
টীতে থাকিল । মই তেঁওৰ লগত কিছুমান
কথা বাতৰা হৈ বিদাই লৈ, পুনৰাই নাৱলৈ
আহিলোঁ । সেই দিন তাৰ পৰা আহি গধূলি
কুঁকুৰাত বুলোহি । তাতে এটা বৰ নাম ঘৰ
আৰু অনেক লোকো থাকে । সেইবিলাকৰ
আগত আমাৰ ত্ৰান কৰ্তা প্ৰভুৰ কথা বুজাবলৈ
জাবৰ মোৰ বৰ ইচ্ছা আছিল, কিন্তু বালি সৰহ
আৰু বাতিও হল, এই কাৰনে জাব নো-
আবিলোঁ । ইয়াৰ পাচ দিন বৰাগি নামে
এখন গাঁও পাই গধূলি তাতে থাকিলোঁ । কিন্তু
সেই বাতিতে জাবে বৰ টানকৈ ধৰিলে,
প্ৰাই সৰিল বখা কৰিব নোআবোঁ হেন দেখি
মোৰ মনতে ভাবিলোঁ, এই দেসৰ জাব সহি-
বলৈ ইমান টান হই যদি, তেন্তে উত্তৰ কালে
হিম দেসত থকা লোকবিলাকে কেনেকৈ এনে
জাবৰ পৰা বখা পাব!

বাতিপুজা দেও বাৰ হল, আৰু ইয়ৰৰ চা-
বি আগাৰ ঘৰে বিস্ৰাম কৰিলোঁ । পাচে ভাত
পাৰি খাই বামত উঠি এটা নাম ঘৰলৈ গৈ,
তাতে অনেক লোকবিলাকৰ লগত আমাৰ ত্ৰান

কৰ্তা প্ৰভুৰ বিষয়ে কিছুমান কথা বাত্ৰা হলোঁ ।
কিন্তু সিহঁতে মোত কলে, বোলে, আমি বৰ
গৰিব, আৰু একো নে জানোঁ, তেতিয়া মই
সিহঁতত সুধিলোঁ, পৰলোকত ভোমোলাকৰ
পৰিত্ৰান হব নে? তেতিয়া সিহঁতে কলে, তাক
আমি কেনেকৈ কম? মই কলোঁ, ভোমোলাকৰ
সেস গতি যদি ঠিকনা নাই, তেন্তে সকলো
সংসই হৈ থাকিছে, আৰু ভোমোলাক নিচই
দুখিয়া হই বুলি জানিচা । আৰু সুধিলোঁ, ভো-
মোলাকে নো কাক চিন্তা কৰিচা? সিবিলাকে
বোলে, পৰম ইয়ৰক । মই কলোঁ, সেয়ে হলে
ভাল, পৰম ইয়ৰক চিন্তিবৰ উচিত; তেন্তে
তেঁও ভোমোলাকৰ চিন্তা গ্ৰহন কৰিচেনে,
নাই কৰা, ইয়াৰ কোনো প্ৰমাণ পাইচা নে?
সিহঁতে কলে, তেঁও গ্ৰহন কৰিচেনে বুলি আমি
আশা কৰিচোঁ, তথাপি তাৰ একো প্ৰমাণ
এতিয়ালৈকে দেখা ন গল, আমাৰ দুখ গুচা
নাই, আৰু পানি স্বভাও গুচা নাই । তাতে
মই কলোঁ, বন্ধ সকল, ভেনে হলে মই জানিচোঁ,
ভোমোলাকৰ প্ৰাৰ্থনা ইয়ৰে সূনা নাই; সূনা
হলে ভোমোলাকৰ পাপৰ ভাৰ গুচাৰ প্ৰমাণ
পালাইভেন । বাক, ভোমোলাকে যদি কোনো
চাহাবত কিবা কথা সুধি সুধি থকাত, তেঁও
বিমুখ হৈ একো উত্তৰ নি দিএ, তেন্তে কি
বুলিবা? চাহাবে বেজাৰ পাই আমাৰ কথা নু
সুনে, এনেকৈ বুলিবা ন হই নে? সেই ৰূপে
ভোমোলাকেও দিনে দিনে অনেক বছৰৰ পৰা
ইয়ৰৰ নাম ভজিলা, তথাপি এতিয়ালৈকে
এটি পাপ খেমা হল বুলি কব নোআবা, আৰু
তাৰ একো প্ৰমাণ নাই । পৰম ইয়ৰে নিচই
বেজাৰ হৈ ভোমোলাকৰ প্ৰাৰ্থনা নু সুনে; কা-
ৰন ভোমোলাকৰ পাপ পৰ্বতৰ সন্মান ডাঙৰ
হোআত তেঁও অহিত হৈছে, ভেনে হলে আমি
কি কৰিম? মই উত্তৰ দি কলোঁ, প্ৰাৰ্টিত হব
লাগে, প্ৰাৰ্টিত ন হলে ন হই, তাত বাজে আৰু
উপাই নাই । সিহঁতে সুধিলে, কি নো প্ৰাৰ্টিত
হব লাগে! মই কলোঁ, কোনো মানুহে যদি
এক ন ৰূপ ধাৰ কৰে, তেন্তে তাক সুজিবলৈ
এন ৰূপ লাগে, তাতকৈ কম হলে ধাৰ

মাৰিব নোআবে। সেই ৰূপে পাপৰ বেচ দুখ, আৰু জিহান পাপ থাকে, তাৰ প্ৰাচিভ নিমি-
তে সেই মান দুখ লাগে। সিহঁতে বুলিলে, অহ, এনে কথা বৰ আচৰ্জ, আমাৰ পাপ অসিমা, আৰু এইমান দুখ কোনে সহিব পাৰে? মানুহ-
বিলাকৰ মাজত কোনেও ডুগ্ৰি নোআবে বুলি কলোঁ, আৰু ইহৰে উপাই নি দিলে আমি সকলো অৱস্তা কাল নৰক জাতনা ডুগ্ৰিলোঁহেঁ-
তেন। সিহঁতে সুধিলে, ইহৰে নো কি উপাই কৰিলে, তাক আমি সুনো নাই। মই কলোঁ, হাই হাই, এনে সুভ বাজা জেমোলাকৰ কানত ন পৰিল নে? মই হলে তাক নু সুনিলে একো আশা নো হোআকৈ এতিয়ালৈকে এন্ধা-
ৰতে ফুৰি থাকিলোঁহেঁতেন। পাপৰ পৰা উধাবি-
হলৈ মানুহবিলাকৰ মাজত উপাই নাই দেখি, পৰম ইহৰে অনুগ্ৰহ কৰি আপোনাৰ পুত্ৰক এই প্ৰিথিবিটলৈ পঠালে; তেঁও আমাৰ সকলো-
ৰে পাপৰ তাৰ লৈ, আমাৰ সলনি হৈ, পে-
ৰেজনিড আপোনাৰ প্ৰান তিয়াগ কৰিলে। তেঁও সামান্য ৰূপে মৰিল, এনে ন হই, অসি-
মা দুখ খাইহে মৰিল, এই কাৰনে তেঁওৰ মৰনত পাপি লোকৰ জামিন হোআ হেন দেখা গল। আৰু এনে প্ৰাচিভত পৰম ইহৰো লক্ষ্য হ'ল, আৰু তেঁওৰ দোআৰাই আমাৰ প্ৰাৰ্থনাও সুনিব বুলি আমি ঠিককৈ জানিচোঁ। তথাপি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতে তেঁওৰ পুত্ৰৰ নাম সদাই লব লাগে, ন ললে ইহৰে লক্ষ্য হওক চাৰি বিভুটহে হ'ব; কিয়নো আপোনাৰ পুত্ৰত বিশ্বাস কৰিবলৈ সেই নাম পৰম ইহৰে দিলে, তাকে ন ললে কোনো ৰূপে তেঁওৰ অনুগ্ৰহ পাব নোআৰা। সিহঁতে সুধিলে, বোলে, ইহৰৰ পুত্ৰৰ নাম লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, পাপ ধেম হোআৰ প্ৰমান পোআ জাই নে? মই কলোঁ হই, কিন্তু আমি তেঁওৰ আগত সকলো পাপ লৈ কৰি অকপট মনেৰে পৰম ইহৰৰ পুত্ৰৰ মৰনত আশুই লব লাগে, তেহে আমাৰ পাপ ধেম হোআৰ নিচই প্ৰমান পাম; আৰু বিশ্বাস্তে সকলো পাপ নমন কৰিবলৈ সক্তি-
মন্ত উত্তপতি হ'ব। তেতিয়া সিবিলাকে বৰ মন

দি মোটল একে চৰে চাই, আৰু সুধিলে, বোলে, ইহৰৰ পুত্ৰত আশুই ললভেই আমাৰ আগলৈ গতি কি হ'ব, তাক আমি জানিব পা-
ৰিম নে? তেতিয়া মই সিহঁতক উত্তৰ দি কলোঁ, হই জানিব পাৰিব। পৰম ইহৰ ডুট হলে আমাৰ মনত সান্তনাৰে ভৰাই দি দ্ৰিচ তাৰনা কৰাব, আৰু তাতকৈও মৰনৰ ভই গুচিব, ভই কৰোক চাৰি সান্তনাহে পাব; কিয়নো পৰম ইহৰে দণ্ডৰ আগা নো হো-
আকৈ আশা ভাৰনা সদাই মনত দিচে, ইয়াক ঠিককৈ জানিব পাৰে। ইহৰ আৰু মানুহবি-
লাকৰ মাজত সেই পুত্ৰ সমজুআৰ বিনহৈৰ অধিকাৰ হ'ল, আৰু তেঁওত বিশ্বাস কৰাবিলা-
কক ইহৰে সৈতে নিচই মিল কৰিব। এই কথা সুনি সিবিলাকে ইটে সিটৰ মুখলৈ চাই বুলিলে, বোলে, এয়ে বৰ চিকন কথা। পাচে সিহঁতে আৰুও মোত সুধিলে, এই সকল কথা কোন সান্ত্বত লিখিচে? তেতিয়া মই কলোঁ, ইহৰে ধৰম সান্ত্বত লিখিচে, তাকে পৰিলে জানিব পাৰে, অৰ্থাত কি ৰূপে পাপৰ কাৰন পৰম ইহৰৰ কোথ লোকবিলাকৰ ওপৰত লাগিল, আৰু সেই কোথ গুচাবলৈ তেঁও আ-
পোন পুত্ৰক পাপি লোকৰ কাৰনে প্ৰিথিবিটলৈ পঠাই তেঁওৰ তেজৰে পাপৰ প্ৰাচিভ কৰিলে, আৰু কি ৰূপে তেঁও ভিন দিনৰ দিনা মৈদা-
মৰ পৰা উঠি, ইহৰৰ ওচৰলৈ উভতি গল, আৰু সেসৰ দিনা তেঁও তেজৰি মহিমাৰে পুনৰাই এই প্ৰিথিবিত লোকবিলাকৰ সোধ কৰিবলৈ আহিব, এই সকল কথা ভাঙে লিখা আচে, তাকে পৰিলে প্ৰকাশ ৰূপে জানিব পা-
ৰিব। এনে কথা কৈ বিনাই লৈ নাৱলৈ উভতি আহিলোঁ।

সোম বাৰ বাতি পূজা নাও মেজি উজাই আহি গধূলি মঙ্গলদৈৰ বাট পাই ভাঙে নাও বাধিলোঁ। বাটৰ পৰা জিলালৈ এক বক্টা মান বাট জাব লাগে, সেই কাৰনে মই জোআ নাই। পাঁচ জন চাহাব লোক মোট খাইছিল, এজন পানুৰি চাহাব, মেম চাহাব, আৰু দুই জন বাৰাণ্ড আছিল। স্নেম চাহাবৰ কিছুমান

বেমার হোআতে নদিত হেরা ধাবলৈ গৈছিল, আৰু উইলমত চাহাব, তেঁওৰ মেম চাহাবে নৈতে কলিকতাৰ পৰা নাজিৰালৈ এখন বজাৰত চাহ কল্লানিৰ বিসই লবলৈ আহিছে। আৰু দিবুৰু গবৰ পৰা জেঙ্কিচ চাহাবে ভতিয়াই আহিছে, কাৰন তেঁওৰ মেম চাহাবক কলিকতালৈ ভাপ জাহাজত পঠাইছিল, কিন্তু জাহাজত জাঁওতে কোনো কাৰনে তেঁওৰ গিয়ান হিন হোআ হেতুকে আৰু জাব নোআবে বুলি জাহাজৰ অধিকাৰে তেঁওক ঢাকাত এৰি গল, তেঁওকে দেখিবলৈ চাহাবে ভতিয়াই গৈছে। তেঁওৰ বদলি পিটীৰ চাহাব তেঁওৰ মেম চাহাব আৰু এটি বাবাই নৈতে কলিকতাৰ পৰা আহিছিল। পাচে তেঁওৰ মেমৰ বাটত আহোঁতে কিবা বেমাৰ হৈ মঙ্গলদৈ পাওতেই মৰিল। তেঁওৰ মৰা স কবৰ দিবৰ কাৰনে গোআহাটিলৈ ভতিয়াই নি তাতে কবৰ দি পুনৰাই উজাই আহিল। আৰু তেজপুৰৰ কলেক্তৰ চাহাবে দৰজা জিলাৰ কপিত মাটি নদিএ নষ্ট কৰাৰ কাৰনে তাকে কি ৰূপে ভেঁতি বাখিম বুলি চাবলৈ জাঁওতে গধূলি হোআৰ কাৰনে এই ৰাতি হাৰজ চাহাবৰ বজলাতে থাকিল। মই হলে বামলৈ উঠি এজুম ভোম মানুহক বহি থাকিবৰ দেখি সিহঁতৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলোঁ, তইতে ইয়াত কি কৰিচা? সিহঁতে কলে, আমি কানি খাইচোঁ। মই কলোঁ, অহ কানি খাইচা, সেয়ে ভোমোলাকৰ সক্রহে; অনেক অনেক মানুহক নষ্ট কৰিলে, ইয়াক তইতে নে জানিলি নে! সিহঁতে বোলে, হই, এই সকল আমি জানোঁ, তথাপি কি কৰিম? এৰিব নোআবোঁ, ধোআ সহজ, কানিএ সৰুতকৈ টানিচে। জেতিয়া কানি ধাবলৈ পাও তেতিয়াহে লৰা ভিৰোতা আদি কৰি সকলোকে আলাপ প্ৰিতি কৰোঁ; কিন্তু কানি নে খালে সকলোকে একো মূল্য হেৰ নে দেখা, কেৱল মাটিৰ নিচিনা মানোঁ। কল্লানিৰ দিবৰ পূৰ্বে প্ৰাই কোনে নে খাইছিল, এতিয়া হলে প্ৰাই সকলোএ কানি খাই, আৰু লোকবিলাকৰ প্ৰাণ হিন হ'ল। মই নিহঁত কলোঁ, এই সৰু বৰ সৰু, আৰু অচমিয়াবি-

লাকক লিখে বন্ধি কৰিচে, তথাপি মনন কৰিলে কৰিব পাৰে। প্ৰথমতে এই সৰুই দুই এক মাহ মানলৈকে বৰকৈ জুখ কৰিব; কি জানি কানিয়াবিলাকে বুলিব, হাই হাই, কেনেকৈ থাকিম, আমি হলে সকলো নিচই নষ্ট হয়। এনে সৰুক কোনেও সহিব নোআবে, কিন্তু ক্ৰমে ক্ৰমে যদি খেদি নি থাকে, জেঙ্কিচ তাৰ বল কমি জাব, পাচত নিচই ছাটি কৰা হয়। সিহঁতে কিছু সময়ত হোআ জেন দেখি, মই আৰু কথা কলোঁ, তইতৰ সন্তানবিলাকে যদি সেই সৰুক কেতিয়াও নো চোএ, তেন্তে কোনো ৰূপে নিহঁতক খবৰ নোআবে, এই ৰূপে দুই এক পুৰস হলে তাক বেগৰ পৰা ধোআ হব; এই সকলোকে কৈ নাৱলৈ আহিলোঁ।

বুধ বাৰ গধূলি এটা ছাট পাই ভাতে ৰাতি বলোঁ। সেই ছাটতে মাচ কিনিবৰ নিমিত্তে দুই তিন দিনমান বাটৰ পৰা অহা তিনি কুৰিমান কচাৰি লোকক ভাতে লগ পালোঁ। সিহঁতে কান্তি মাহৰ পৰা বহাগলৈকে অহা জোআ কৰি তিনি চাৰি কুৰিমান লোক এই ঠাইতে থাকে। সিহঁতে ভোম লোকৰ পৰা কেঁচা মাচ কিনি বদত সুকুআই আপোন আপোন গাঁৱলৈ নি কোনোটোৰ তাৰে লা সলাই, পাচে সেই লা আনি কেঁয়াবিলাকত বেচি ধন পাই, সেই ধন আনি খাজানা সোধাই, আৰু কোনোবোৰে হলে আপোনাৰ লৰা ভিৰোতাই নৈতে ঘৰতে খাই। এতিয়া হলে সিহঁতে মাচ পোআ নাই, সুখ হাতে ঘৰলৈ উভতি জাব লাগিব বুলি কলে। কচাৰি লোক হলে অগিয়ানি আৰু মহাজন-বিলাকেও সিহঁতক বৰকৈ ঠগাই বুলি সুনিচোঁ। কল্লানিএ যদি নিহঁতলৈ অদুগ্ৰহ কৰি নিবিলাকৰ মাজত ইডুল পাচে, তেন্তে দুই এক বছৰতে নিবিলাক বৰ উজ্জ্বল লোক হব পঢ়ে।

সিহঁৰি পৰ্বত এৰি আহি ৰাতি পুআই উজাই জাঁওতে এটা ওখ গৰাৰ ওপৰত বহি থকা এটা বৰ তাম্বৰ বাজ দেখিলোঁ। সি মানুহৰ মাত সুনি সুৰ দাঙ্গি দাঙ্গি গাই গোটা চাবেক মানুহক দেখি, তই পাই মাটিত পেট পেলাই ভাতে থাকিল। আমি তাৰ পৰা গুচি

আছিলোঁ। পাচে আহি আহি তেজপুৰৰ পৰ্বত
মুখ দেখা পালোঁ। সেই পৰ্বত দুইৰ পৰা
দেখিবলৈ সুন্দৰ, কিন্তু তাৰ ওচৰলৈ আহি
নিবালি লোক নিচই তাকৰ হেন দেখিলোঁ।
ইয়াত চাবলৈ জি জি বস্তু আছে, তাৰ সকলোৰ
মাজত স্নীকৃত মার্তিন চাহাবৰ বৰ গচৰ এটা
বনোআ কলক আচৰিত হেন দেখিলোঁ। সেই
এটা কি ৰূপে বনাইছে, তাকে কিচুমান তলত
লিখা হৈছে। সেই এটা দুই তিনি দিনমান
বাটৰ অন্তৰ এখন জাবনিৰ পৰা গাঁৱলিয়া
মানুহবিলাকে বেচিবগৈ পুতি জনে একে বেলিএ
জিচ সেহ মান আনে। তাৰ দাম মোনত দুই
টকা চাৰি অনা। এটা কৰোআ বকচিএ সি
পৰা কিনি পুখুৰিৰ নিচিনা মাটিত পুতি বৰ
একোটো পেৰাও থই। আৰু সেই পেৰাৰ তলত
এটাৰ পানি জাবলৈ দুই তিনিটা মান বাট
পেচ দি ৰাখে। পাচে জিমান এটা সেইমান
পানি ভাতে মিহলি কৰে; কাৰন পানি নি দি-
লে এটা গোট নে খাই, আৰু পগাই বনাব
নোআৰে। পাচে চাৰি পাঁচ দিনৰ মূৰত এটা
নিৰ্মল হৈ পানিৰ ওপৰত উপজিলে তেতিয়া
পেৰাৰ তলত বকা সেই পেচ খুলি দিলে,
পানিবোৰ জাই, এটাৰোৰ থাকে। পাচে তাৰ
পৰা তুলি আনি লোৰ বৰ বৰ খালিত দুই
তিনি ঘণ্টা মান পগাই। জেতিয়া সেই এটা
লিজে, তেতিয়া খালিৰ পৰা এদাল মাৰিৰ
মূৰত থকা তিনিটা লোৰ কাঁইটেৰে খোচ মাৰি
মাৰি উলিয়াই। ইটা বনোআৰ নিচিনা দিহলে
দুই হাত, পখালি এক হাত, ইমান ডাঙৰ এখন
ধৰমাত ভৰাই। পাচে ধৰমাৰ তলে ওপৰে
তাৰ সমানে লোৰ দুই চডা পাত দি, পাচে
চেপা পেচৰ ভাতে সুমাই দি পেচ দুই মা-
হুৰে সুবাই এক ঘণ্টা মান ভাতে ৰাখে। পা-
চে জেতিয়া এটা গোট খাই, আৰু তাৰ পানি
ওলাই, তেতিয়া তাৰ পৰা উলিয়াই সমানে
কুৰি কৰেভে মাজতে কাতি চাৰি চুকিয়া দুই
খান কৰি বদত থই পাচে আকও ভেল
গোৰা সালৰ বিচিনা এক জন্তত সুমাই দি এক
বাতি চেঁপি পানি ওলাব দিএ। পাচে তাৰ

পৰা উলিয়াই আকও বৰ খালিত পানি দি
দুই তিনি ঘণ্টা মান সিজাই থাকে। জেতিয়া
হব তেতিয়া আকও সেই চেপা জন্তত এক
দিন এক ৰাতি চেপে। পাচে তাৰ পৰা উলি-
য়াই ওপৰত চুন লিপি বদত সুকাবলৈ দিএ;
জেতিয়া সুকাই তেতিয়া চন্দুকে পতি পাঁচ
মোন কৈ ভৰাই বিলাত দেনলৈ পঠাই। গল
সনে চাৰি স মোন মান পঠাইছিল, আৰু
তাৰে পৰা অনেক লাভ পালে বুলি সুনিলোঁ।
এই বচৰত বাৰ স মোন মান পঠাব বুলি
সুনিচোঁ। বিলাতৰ কাৰিকৰবিলাকে তাকে কিনি
সেই এটাৰে জুতা পা ধোআ চৰিয়া আৰু
প্ৰান ৰখা কৰা লক্ষ লক্ষ নাও তুমি অনেক
ৰকমৰ কাপৰ পালঙ্গ আৰু লবাই ওমলা
অনেক ৰকমৰ বস্তু বনাই।
সিবিলাকেও তাৰে দোআৰাই
অনেক লাভ পাইছে। ক. ড.

১৭ আছোন, সন ১৮৫০।

South Sea Island Images.

দখিন পাচিফিকৰ মানুহবিলাক
সেৱা কৰা দেহতাব যন্ত্ৰ।

অকনোদইৰ স্ত্ৰ নিয়ন্ত্ৰ ।

To the Readers of the Orundel.

অকনোদই পাঠক জুৰা বহু সকলৰ প্ৰতি নিবেদন ।

এই অকনোদই আমাৰ নিমিত্তে নৰ্ব প্ৰকাৰে উপকাৰি কাকত, কিন্তু জি সকলে অকনোদই লৈচে, নিবিলাকে মাহে মাহে অকনোদই পালে সেই সময়ত নিবিলাকৰ আন আন কথাত মন থাকে । তথাপি অকনোদই পালেই মেলি চাই তাত জি জি কথা আছে, সেই সেই বিষয়ৰ ওপৰত তাত্ৰৰ আধৰেৰে লিখা কথাটি চায়েই তাৰ সকলো কথা ন পৰ্হি, বা মন গলে কেতিয়াবা কোনোটো কথা চায়েই, ঠায়ে ঠায়ে অকনোদই পেলাই থই; এই গুনে তাত থকা সকলো বিষয়ৰ প্ৰাই লোকে ন জনা-কৈএ থাকে । জদিবা কোনো কোনো লোকে সাক্ষসে চায়ে তথাপি সেই সেই কথাবোৰ ভালকৈ মনত নে থাকে; এই গুনে ভোমোলাকে মাহে মাহে অকনোদই পালে শ্ৰুতি দ্বাৰে তাক কিতাপৰ দৰে গাটি গাটি লিখা পৰ্হি। ঠাইত থৈ দিলে, কেতিয়াবা আহৰি পোআ সময়ত মন গলে তাক মেলি চালে আকও সেই কথা নকৈ পোআ জেন লাগিব, আৰু অকনোদই কেনে অমূল্য উপকাৰি ভে-তিয়াহে বুজিয়াইক ।

তাত্ৰৰ চাৰি পিটিয়া অকনোদইৰ বাহিৰে দিহে ১২ আকুল, পঞ্চালিএ ৭ আকুল চুটি ১৬ পিটিৰে মেগজিন নামে এবিধ অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মাহে মাহে প্ৰকাশ হই । তাৰ দাম দিহল বিধ অকনোদইৰে একে, অৰ্থাৎ ইয়াতকৈ তাত কথা অধিক আৰু মাহে মাহে গোটাই বি বছৰেকত কিতাপ বাস্তিৰলৈ অতি সুন্দৰ; অকনোদই প্ৰকাশ কৰা চাহাবলৈ চিঠি লিখিলে সেই বিধকে মাহে মাহে পঠাব ।

বহু সকল, আমাৰ কথা জদি বিবেচনা কৰি ভাল পালা, জেহে আগত সৰ (১৮৫৪) সনৰ আদি জানুআৰি মাহৰ পৰা সেই হল কৰাইক, আৰু মেগজিন অকনোদই পাবলৈ সকলোৱক চাহাবলৈ লিখি পঠোআ ।

অকনোদই পাঠক এজন ।

এজন বাদল্যা আৰু দৰবেচ ককিৰ ।

The Pasha and the Darwish.

তাত্ৰৰ দেশৰ এজন বাদল্যা আপোনাৰ মন্ত্ৰিবিলাক সহিতে কুৰিবলৈ গৈছিল, এনেতে এটা দৰবেচ ককিৰ অকস্মাতে আহি বৰকৈ হিঙ্গিয়াই কলে, বোলে, মোক এস সোৱৰ মোহৰ জেয়ে দিব, তাকে মই এটা উপদেশ দিম । বাদল্যাই তাকে সুনি বেগতে তিহান সোৱ আনি দিলে, ককিৰেও বাদল্যাক এই উপদেশ দিলে, বোলে জি কৰমৰ সেন নে দেখে, তাক কুৰিবলৈ ন ধৰিব । মন্ত্ৰিবিলাকে এই কথা পোন জেন গিয়ান কৰি ইতিকি কৰি কলে, এই ককিৰে এনেটো উপদেশ দিএ, ডালেমান লাভ কৰিলে । বাদল্যাই তাত বৰ সন্তোষ হৈ সেই উপদেশৰ সকলো কথা বজাৰ দৰত সোৱৰ আধৰেৰে লিখি ধলোঁগে । অনেক দিনৰ পাচে কোনোবা সৰু এটাই বাদল্যাৰ ভেজ কাটিবৰ সময়ত ঠেওক বিহ দি মাৰিবৰ নিমিত্তে নাপিতক ডালেমান ধন ভেটি দিলে । পাচে কেতিয়া নাপিতে বাদল্যাৰ হাত বাস্তি মাৰিব খোজা অস্ত্ৰ হাতত ললে, তেতিয়াই সেই নাপিতে ওপৰলৈ চাই দেখিলে, “জি কৰমৰ সেন নে দেখে, তাক কুৰিবলৈ ন ধৰিব,” এই উপদেশ কথা দেখিলেতে সি চমতক্ৰিত হল, আৰু তাৰ হাতৰ পৰা অস্ত্ৰ নৰি পৰিল । বাদল্যাই তাৰ এই কথা দেখি তাৰ কাৰন সুখিলে, পাচে নাপিতে বাদল্যাৰ ভৰিত পৰি সেই সকলো কথা ঠেওক সঁচাকৈ কলে । তাত বাদল্যাই তাক সকলো ঘোষ খে-য়া কৰিলে, কিন্তু জি সৰুএ নাপিতক ভেটি দিছিল তাক বহু কৰিলে । জি সকলে আগেরে সেই উপদেশ কথা ভুচা জেন দেখিছিল, ঠেও-বিলাকলৈ চাই বাদল্যাই কলে, জে সেই উপ-দেশ কথাৰ পৰা এজন বাদল্যাৰ জিহন বখা হল, তাৰ উচিত মূল্য দিব নোআবা ।

অচমিয়া লোকলৈ নিবেদন পত্ৰ ।

Disciples of Philanthropy.

প্ৰিয় বন্ধু সকল,

আমাৰ দেশৰ লোক সকলে এতিয়া জি
সহস্ৰৰে কাল নিৰ্ভাইচে, ডাক গুনি চালে আ
পোনাৰ দেশৰ উপকাৰ চিন্তা লোকৰ মনত
বৰ লোক জনমে । কিন্তু কি আচৰিত! এই
দেশত এনে হিত চিন্তা মানুহ অতি ডাকৰ,
কিয়নো ভেদে দেশো উপকাৰক থাকিলে আ-
মাৰ দেশৰ দুখ একে যেদিএ গুটিলহেঁতেন ।
হাই হাই! কি বিসয়া, কি মজলিয়া, কি চহ-
কি, কি বুধিয়া, কোনেও দেশৰ হিত নি
চিন্তে । এইবিলাক সকলোএ ধৰেৰে কেৱল
আপোনাৰ পৰিয়ালক প্ৰতিপাল কৰি সুখে
থাকিবলৈহে ধোজে; যদি ঠেঁওবিলাকে একে
চিন্তি হৈ আপোনাৰ দেশৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে
কোনো সজ কাৰ্য কৰে, তেন্তে “লেনৰ অচম
দেশ,” দুখৰ অচম দেশ গুচি “বন্ধুৰ অচম
দেশ” হ'লহেঁতেন । যদি বিসয়া সকলে
সুন্দৰ মতে বিদ্যা নিকি গিয়ানি হৈ খেতি
বেপাৰ বা বাজ লেৱাক আশুই লৈ দেশৰ
হিত চিন্তে, মজলিয়া সকলেও সেই ৰূপে আ-
পোনাৰ সক্তি অনুৰূপে কাৰ্য কৰে, আৰু চহ-
কি খেতিয়ক সকলে খেতি বাৰ্হিবলৈ পৰম
জতন কৰে, তেন্তে দেশৰ নো দুখ হু গুচিব
নে! দেশৰ উপকাৰ কৰাত আপোনাৰ উপ-
কাৰ নো হোআ বিবেচনা কৰা অতি অকুণ্ড ।
কিয়নো গোটেই দেশ ধৰে মজল হলে ডাক
থকাবিলাকৰো মজল হ'ব । আৰু থকাবিলাকৰ
মজল হলে গোটেই দেশৰে মজল হ'ব ।

হাই হাই! আমাৰ দেশৰ লোক সকলে
দেশৰ উপকাৰ কৰা হেৰ পৰম বন্ধক জনা
নাই । যদি কোনো লোকে দেশৰ দুখ দে-
বিৰ মোআৰি মজলৰ নিমিত্তে জতন কৰে,
তেন্তে অবাৰিলাকে সেই জনক অধৰ্ম্মি আৰু
কুলোক বুলি জি কৰাত সিও সেই জতনৰ
পৰা পৰাহ ফুটি হ'ব । জাৰ পৰা দেশৰ
উপকাৰৰ সন্ধান, সেই সকলে যদি এই বৰে
আব বেচক সকলৰ কিতাপ থাকিব মোআৰি
বিক্ৰত লাৰি হ'ব, তেন্তে আৰু নবহ কি হ'ব

লাগে! আমাৰ দেশৰ বিসয়া জাজক আৰু
ভদু লোক সকলৰ গুন বিচাৰিলে বৰ বিবক-
তি জনমে । ঠেঁওবিলাকে আপুনি সুন্দৰ ৰূপে
কোনো বিদ্যা নি নিকি ঠেঁওবিলাকৰ সন্ধান
সম্ভতি, নিস্য আৰু পুজা সকলকো বিদ্যা নি-
কিবলৈ উপদেশ বা উত্ৰাহ নি দি নিহঁতৰ
মনত বৰ ভৱানক কুলংকাৰ জনমাইচে । কি
আচৰিত! জি সকলৰ পৰা দেশৰ উন্নতি হ'ব
পাৰে, সেই সকলেই এনে কু উপদেশক হ'লে
আন কোনে আমাৰ সেই আশা পুৰাব ।

জননি আৰু জনম ভূমিৰ প্ৰতি-মানুহৰ
এক আচৰিত চেনেহ থাকে । এই চেনেহ
অতি মনোৰম । জাৰ মনত এই চেনেহ
সকল ৰূপে পৰি আছে, সিহে এই কথাৰ গুন
কৰ পাৰে; আৰু জি আপোনাৰ দেশ এৰি
বিদেশত থাকে, সিহে এই দুই কথাৰ মোল
জানে । এক সময়ত কচিয়া দেশৰ “পিতৰ
দি গ্ৰেট” মহা বজাৰ নাম নো লোআটক থা-
কিব মোআৰি, ঠেঁও বাজ্য পাট এৰি ইউ-
ৰপৰ দেশে দেশে হজুআৰ বেলে জাহাজ লা-
জিব পৰা প্ৰভুতি বিদ্যা নিকি অসভ্য কচিয়াক
সভ্য কৰিলে । । চন্দ্ৰ সূৰ্য জিমান দিনলৈ-
কে থাকে, তিমান দিনলৈকে কচিয়াৰ পিতৰ
বজাৰ নাম জলি থাকিব । পিঞ্জি মাজিক যদি
কোনোএ বন্ধি কৰি বাধে, তেন্তে সু পুত্ৰে
ঠেঁওবিলাকৰ মুকুত কৰিবলৈ জতন কৰে ।
সাত্ৰে টকচে, জননি আৰু জনম ভূমি একে
সমান পূজনীয় । হে অচম দেশি সকল!
ভোমোলাকৰ মাজিৰ নিচিনা জনম ভূমি অচম
দেশ বহু কালৰ পৰা অগিয়ান ৰূপ এজাৰ আৰু
কুৰিতি ৰূপ প্ৰমিলালত বন্ধি হৈ অসেল জা-
তনা ভোগ কৰি ভোমোলাকে মুকুত কৰিবলৈ
জতন ন কৰা দেখি সাও দিব লাগিচে । এত-
কে সেই দেশ জেনেটক অগিয়ান আৰু কুৰিতি
ৰূপ এজাৰ বন্ধিলালৰ পৰা মুকুত হ'ব, তাকে
ভোমোলাকে পূৰ্ণকাৰ কৰা উচিত । আৰু তে-
মে হলে ঠেঁওৰ আগিৰাওত ভোমোলাকৰ অসেল
দুখ গুচি মজল হ'ব সৎসই নাই, ইতি ।

এজন অচমিয়া লোক ।

কলিকতা, ১৫ নৱেম্বৰ ১৮৫৩

বিধৱাৰ বিবাহ ।

Marriage of a Widow.

জোআ ১১ আখোৱ মোতাৱেক ৩ ডিচেম্বৰ তাৰিখৰ সন্ধান ডাকৰ পত্ৰ পাঠ কৰি অৱগত হোআ জে বহাল দেশৰ মেদিনিপুৰ জিলাৰ বলতপুৰ গাঁৱত থকা নবিন চন্দ্ৰ মুখোপাধ্যায় নামে এজন কুলিন চহকি বামুনৰ ন বচৰিয়া বিধৱা চোআলি এটিক সেই গাঁৱৰ ওচৰে এখন গাঁৱত থকা বিপ্ৰদাস চক্ৰৱৰ্ত্তি নামে এজন বামুনৰ পুতেকত সেই বামুনে সুখ মনে সালক্ৰিষ্টাকৈ বিয়া দিলে ।

এই সন্ধানত পৰম হ'ল পাই আমি আমাৰ দেশৰ লোক সকলক জনাবৰ নিমিত্তে অকনোৱাইত চাপিবলৈ এই সমাচাৰ লিখি পঠাইচোঁ । পৰ্বা লোক সকলে পোনেই এই কেতিয়াও নো হোআ কথা সুনি আচৰিত হ'ব পাৰে; কিন্তু সম্বন্ধে বিচাৰি চালে ইয়াত আচৰিত হ'ব লগিয়া একো কথাই নাই । ওপৰত কোআ মুখোপাধ্যায়ে জদি তেঁওৰ চোআলিটিক বাঁৰি হোআ দেখি বিয়া নি দিয়াতকৈ থাকিলেইহেঁতেন, তেন্তে তেঁও কিমান পাপৰ জে ভগিয়া হ'ল-ইহেঁতেন, তাক ক'ব লগিয়া নাই । আৰু সেই চোআলিটিএ স্বামিৰ অবিহৰত জিমান জাতনা ভোগ কৰিলেইহেঁতেন তাক পুৰস সকলে কেনেকৈ জানিব ।

“নহি বন্ধা বিজানিয়া গুৰ্জি প্ৰসৱ বেদনা ।”

বাঁজি ভিৰোভাই ল'ৰা চোআলি হোআ ভিৰোভাৰ প্ৰসৱ বেদনা কেনেকৈ ভু পাব? আৰু এই দৰে পুৰস সকলেও স্বামি নো হোআ ভিৰোভাৰ জন্তুনা বুজ বে পাই । হাই হাই! বাঁৰি ভিৰোভা সকলৰ জন্তুনা আৰু দুখৰ কথা সুনিলে পেটেতে হাত ভৰি লুকাই ।

ওপৰত লিখা দৰে এই সুনিতি জদি গোটেই ভাৰত বৰ্ষতে চলি, তেন্তে তাৰ পৰা জন্ম হ'তা বিচ্ছিন্ন মোস প্ৰতিভি মহা পাপ নো একে বাবে ক'ব নপৰিব নে? এই সকল মহা পাপৰ কাৰণত পুৰা ভূমি ভাৰত বৰ্ষ একে বাবে পাপ ভূমি ন হৈছে নে? এতেকে আ-

মি একান্ত মনে দাৱাৰ দাবীৰ সৰ্ব কৰ্ত্তা জন্মত ইহৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিচোঁ, জেন এই সুনিতি আমাৰ দেশতো চলি এই দেশৰ ল'ৰা নোআৰা পাপ সকল হু'ব হই । হে দাৱামই পৰম ইহৰ, তুমি অচম দেশত এনে দিন কেতিয়া কৰিবা, জে তাত থকা সকলোএ এই সকল কথাক অনুম হেন নে তাৰি তোমাৰ সুনিয়ম সকলক প্ৰতিপালন কৰিব?

আমাৰ দেশৰ লোক সকলে জদি ওপৰত কোআ কথাত পতিয়ন নে জাই, তেন্তে সন্ধান ডাকৰ পত্ৰ সন্সাকদলৈ চিঠি লিখিলেই সঁচা মিচা জানিব পাৰিব ।

কলিকতাত থকা এজন অচমিয়া লোক ।

কলিকতা ১২ ডিচেম্বৰ ১৮৫৩ ।

বজাৰ মুখ দেখাৰ ফল ।

Advantages of seeing a King.

এদিন বাতি পুআই এজন বজা পহ মাৰিবৰ নিমিত্তে আজ্ঞা কৰাৰ সময়ত কুচিত অঙ্গ হিন এটা মানুহক দেখি কলে, এটা বৰ অমঙ্গল দেখিলোঁ, আজি পহ মহা অধিক ন হ'ব । এই কাৰনে এই মানুহটোক উচিত সান্ধি দি ধৰলৈ আগ্যা দিলে । পাচে পহ মাৰিবলৈ গৈ মনত ইচা কৰা পহ আদি পোআৰ পাচত ঘৰলৈ আহি মনতে গুনিলে, জে মোৰ পহ মাৰিবলৈ জোআ সিধি হল, এতিয়া বন্দিনালত হোআ মানুহটোক এৰি দিয়াই । তাৰ পাচে সেই মানুহটোক আগলৈ অনাই ভাল বঁটা দি কলে, বোলে, হে মানুহটো, মই পহ মাৰিবলৈ জোআ ভাল ৰূপে সিধি হল, এই কাৰন তই এতিয়া আপোনাৰ ঘৰলৈ জা । কুচিত অমঙ্গল মানুহটো কলে, বোলে, হে মহা বাজ, আপোনাৰ আগ্যাই প্ৰধান বলৱত, কিন্তু দুখৰ কথা এইটোহে; আজি বাতি পুআই আপুনি এই দুৰ্ভাগিয়া দুখিয়াটোৰ মুখ দেখাত পৰম দুখ পালে; কিন্তু মই আজি বাতি পুআই প্ৰথমতে মহা বজাৰ জী মুখ দেখা পোআত গোটেই দিন অনাহাৰে বন্দিনালৰ মুখ ভোগ কৰিলোঁ ।

লৰা কালে কৰিব লগা কৰম ।

Duties of Children.

মোৰ পুৱন্তম সৰজন গনগন্য অকনো-
এহক সকললৈ বুদ্ধি হিন কামৰূপ
এজন মানুহ নিবেদন কৰিচোঁ, আমাৰ কথা
অন হেৰ গিৱান ন কৰি কোআমত আচ-
বিবাহক ।

পুত্ৰ সকলে মাক বাপেকৰ পৰিচৰ্জা আৱশ্যক
কৰিব লাগে । লাত্ৰতো কোআ আছে, কিয়নো
মাতা পিতাৰ মনোমত কৰম কৰা পুত্ৰ উত্তম,
বাপেক মাকৰ আগ্যাব মোআবাই কাম কৰা
পুত্ৰ মধ্যম, জিটো লিবিলাকৰ হুকুম মত নে
ধাকে, তাক অধম বোলে, এইটো ঠিক কথা ।
কিয়নো পৰম গিৱান সাধিব পৰা পাবলৈ
টান, এনে মনুষ্য সবিল মাক বাপেকৰ পৰা
পোআ জাই, লিবিলাকে লৰা ডাঙ্গৰ হবলৈ
জিকপনুৱে গিৱানি হবলৈ কোআ সোআ এৰি
সুম কৰে । আৰু দেখাচোন, মাতাই তোমাক
দহ মাহ গৰ্ভ ভাৰ বৈ দুখ পাই, এবা পুতে
কক পালিবৰ নিমিত্তে সৰ্বদা অস্থিৰ থাকে
তাক পিতা মাতাই জনমিবৰে পৰা ধন বস্তু
আজি পুতেক জিয়েকে খাবৰ কাৰন সঁচি বাখে
বিসেসন্ত মাক বাপেকৰ আগ্য মনা বালকৰ
দুখ মান গিৱান লিঙ্গ বিদ্যা, লাত্ৰ বিদ্যা, আ-
দি সকলো হই । ইয়াৰে উপদেশক আশ্বান
এটি সূনা, মই কৈও, জদি উত্তমত আচৰন
কৰা ক, বৰ ভাল হবা, এয়ে ন হলে লোকৰ
নিন্দা পাবা ।

উদাহৰন । লিহল নগৰে নগেহৰ নামা
এজন ব্ৰাহ্মন আছিল । ঠেওৰ দেবেজ, বিবেজ,
এগেজ নামে তিন জন পুত্ৰ হল । তাৰে বৰ
দেবেজ, লি সৰ্বদাই মাতা পিতাৰ মনোমত
কাম কৰে, আৰু এয়ে মোৰ কৰিব লগা, এই
বুলি পাঠ দি কৰে, কাকো অপেখা নে বাখে,
তাতে তাৰ উত্তম গিৱান হল, সেই হেতু
আটাই মানুহে মানেও আদৰ কৰে, তাতে
ধন দুখ মৰন পৰ্জন্ত হল ।

মধ্যম এগেজই মাতা পিতাৰ আগ্য মত
কৰম কৰে, কিন্তু লিবিলাকৰ মন বুজি কাম
কৰিব নোআবে, তখাচ অনেক মানুহৰ পৰা

দুখিয়াতি পাই বহু দুখ আৰ্জিলে, আৰু
বিদ্যারত্ন হল । আৰু নক বিবেজই মাক বা-
পেকৰ আগ্যানুসাৰে কাম ন কৰে ঠেওৰি-
লাকৰ হুকুমে নে থাকে, কিন্তু গালিহে দিএ
তাতে তাৰ বেয়া কামত মন বাৰ্হি গল; লোকৰ
নিন্দা পালে, ৰাজ পিতাও পালে । এতেকে হে
বালক গন, ইয়াকে জানি সুনি মাক বাপেকৰ
আগ্য সুনিবা, তাতে ইয়াৰ কোআ মত উত্তম
নাম পোআ ।

প্ৰমথৰম ।

ফেবৰুআৰি, অৰ্থাত ফাগুনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for February, A. D. 1854. B. C. 1775.

ফেবৰুআৰি	মাস	তাৰ	তিথি	দিনমান	ফেবৰুআৰি	ফাগুন	তাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	৪	৪	১০৪৮	১৫	৫	৫	১৭	১১১৭
২	২১	৫	৫	১০৪৯	১৬	৬	৬	১৮	১১১৮
৩	২২	৬	৬	১০৫০	১৭	৭	৭	১৯	১১১৯
৪	২৩	৭	৭	১০৫১	১৮	৮	৮	২০	১১২০
৫	২৪	৮	৮	১০৫২	১৯	৯	৯	২১	১১২১
৬	২৫	৯	৯	১০৫৩	২০	১০	১০	২২	১১২২
৭	২৬	১০	১০	১০৫৪	২১	১১	১১	২৩	১১২৩
৮	২৭	১১	১১	১০৫৫	২২	১২	১২	২৪	১১২৪
৯	২৮	১২	১২	১০৫৬	২৩	১৩	১৩	২৫	১১২৫
১০	২৯	১৩	১৩	১০৫৭	২৪	১৪	১৪	২৬	১১২৬
১১	৩০	১৪	১৪	১০৫৮	২৫	১৫	১৫	২৭	১১২৭
১২	১	১৫	১৫	১০৫৯	২৬	১৬	১৬	২৮	১১২৮
১৩	২	১৬	১৬	১০৬০	২৭	১৭	১৭	২৯	১১২৯
১৪	৩	১৭	১৭	১০৬১	২৮	১৮	১৮	৩০	১১৩০

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিদ ।

Receipts for the Orunodol.

শ্ৰীযুত বাবু কিৰ্তিনাথ ফুকন মুনচেক	১১
শ্ৰীযুত বাবু লক্ষ্মীনাথ সৰ্মা গজপুৰিয়া	
বৰুৱা নিৰজাদাৰ	১১
শ্ৰীযুত ধৰ্ম্মেশ্বৰ সৰ্মা নাজিৰ	১১
শ্ৰীযুত বাবু দিননাথ বেজ বৰুৱা	
নিৰজাদাৰ	১১
শ্ৰীযুত বাবু দুৰ্গা প্ৰসাদ জেল দাৰোগা	১১
শ্ৰী বহপুৰ মৌজাদাৰ,	১১
শ্ৰীকুৰ্মন	১১

THE ORUNODOL,

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.

স্বদেশবাদ

৯ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ফেব্ৰুৱাৰী, ১৮৫৪।

নম্বৰ ২।

VOL. IX.

SIBSAGOR: FEBRUARY, 1854.

NO. 2.

শ্ৰীমন্ত দোস্ত মহম্মদ কাবুলৰ আমিৰ।

Dost Mahomed Ameer of Cabul.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.—Turco-Russian hostilities.

ৰুচিয়া আৰু তুৰ্কি এই দুই দেশৰ বন এই
ৰূপে হৈছে। তুৰ্কিবিলাকে বামত অনেক বাৰ
ৰুচিয়াক জয় কৰিলে হই; কিন্তু ব্লাক সাগৰত
ৰুচিয়াবিলাকে তুৰ্কিৰ অনেক জাহাজ নষ্ট
কৰিলে, আৰু কেতবোৰক বন্দিয়াবকৈ ধৰি
নিলে।

ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্সে এতিয়ালৈকে ৰুচিয়াৰ

অহিতে জুখ কৰিবলৈ ওলোআ নাই, কিন্তু পা-
চৰ ডাকত এই দুই দেশে তুৰ্কিৰ কলিয়া হৈ
ৰুচিয়াৰ অহিতে জুখ কৰিব বুলি সুনিৰ্দ্ধাৰিত।

পাৰ্চিৰ শাহ বাদশ্যাই ৰুচিয়াৰ কলিয়া
হৈ তুৰ্কিৰ অহিতে জুখ ধৰিব বুলি কৈছে।

ৰুচিয়া দেশৰ কটকিএ কাবুল আৰু বখাৰা
দেশলৈ গৈ দোস্ত মহম্মদ কাবুলৰ আমিৰ
ৰক কঙ্গানিৰ অহিতে উঠিবলৈ উদগাইছে।

কাবুল দোস্ত মহম্মদে কাবুলৰ ফালে উঠি-

নে, ইংলণ্ডৰ সি কৌতুক কঢ়িয়াই অহিতে
পত্নীৰ ধোজে, সেইবোৰ কৌতুক পত্নীৰ বা-
হিৰলৈ পঠায় । তাতে ইংলণ্ডে ডুকৰি সহাই
হব যোজাবিব ।

ওপৰৰ কথা মিথোভেই আমি ভলত এই
ৰূপে লিখা কথা পাইটো ।

আৰু বহুই সন্ধান পত্ৰত লিখিছে, বোলে,
সেই ধন ঠাইত, পাৰ্চী সৈতে বন হোজাৰ
কথাকেহে সকলো কালে কই । জাহাজি বন্দুআ
আৰু পৰাতি সেনা সকলো বনলৈ জাবৰ কাৰনে
জুগুত হৈ আছে । এখান বন্দুআ জাহাজ
ইয়াৰ আটগৈ গলুক নামে এক বনৰ ঠাইলৈ
গল, আৰু অতি সোন কালে বুস্যায়াটলৈ জাবৰ
নিমিতে কোজ গোট খাই আছে । ভিহিবানত
থাক ইজৰাজি বেচিমেণ্ট চাহাবে সেই ঠাই এৰি
জাবলৈ জুগুত হৈ আছে, আৰু ভেঁওৰ নিচান
নমোআ হল । ডুকৰি অধিকাৰো জাবলৈ
ধৰিছে । ইয়াকে কঢ়িয়াৰ আলচৰ মোআ-
বাই কৰা হল । পাৰ্চিৰ চাৰি হেজাৰ সৈন্য
বুস্যায়াটলৈ গল । বাগদাদ আৰু বচৰাহ এই
দুই চুলতানৰ ঠাইলৈ স্যাহ বাহন্যাহ কৌজ
গৈছে । আৰু পাৰ্চিৰ এডাঙ্গ সেনাই হিৰাট-
লৈ গৈ কঢ়িয়াই সৈতে লগ হব জুজিছে;
আৰু বহুই পত্ৰত এই ৰূপে কৈছে, বোলে,
ভিনি জন কঢ়িয়াৰ প্ৰধান লোক কান্দাহা-
ৰত থাকি তাৰ কৌজাবে সৈতে সনাই কথা
বাত্ৰা হৈছে, আৰু সিবিলাকৰ সবহ ধৰো আছে ।
কান্দাহাৰ মানুহে বুলিছে, জাব কালিৰ পাচত
পাৰ্চি আৰু কঢ়িয়াৰ সৈন্য বলান পাচ নামে
ঠাইলৈ জাব ।

সেলহি গেজটে কৈছে, আকিদি লোকে পৰ-
তৰ মোআবাই বলান নামেৰে জি বাট ভাক
বান্ধিলে । পাৰ্চী কঢ়িয়াৰ লগ হৈ ডুকৰি
আৰু ইংলণ্ডৰ অহিত ন হব বুলি একো স-
সই নাই, এই হেতুকে এই ঘোৰ জুখ নিচৰে
হব ।

খেহ হেলব বন ।

The War in China.

খেহ হেলব আগৰ বাত্ৰা এই ৰূপ আহিছে,
বোলে, বাজ ঘোহিৰাবিলাকে জই কৰি কৰি
জুৰিছে, আৰু কি জানি পেকিন নামে বাজ
নগৰো এতিয়া লব পাই ।

আন এক পত্ৰত আমি জুনিচোঁ, বোলে, বাজ
ঘোহিৰাবিলাক খুচিগান, আৰু নিৰাকার
পৰম ইহবক সিবিলাকে ঘিনে দিনে আৰু
জোজনৰ সময়তো সেৱা কৰে । সিবিলাকৰ
খোজা বস্ত্ৰ অধিক আৰু কাপৰো সবহ আছে ।
সিইতে কানি, ধঁপাত, কটিকা, এইবোৰ বস্ত্ৰ
ৰে খাই । আৰু চোৰ আদি বেচ্যা কৰমো
ন কৰে ।

সিবিলাকৰ বন্দুআ সেনাবিলাকেও খোজা
পিছাত বাহিৰে একো মহিনা ন লই ।

সেনাবোৰে আপোনাৰ নিমিতে একো বস্ত্ৰ
ন লই, জদি কোনোএ কিবা বস্ত্ৰ পাই, ভেতি-
খনে বাজ ভঁৰালত সুমাই দিএ । এই ৰূপে
সিইতৰ অসংখ্য ধন হৈছে; আৰু সেই ধনেৰে
সৈতে বনৰ কৰমো চলাই ।

মানুহবোৰে আপোন আপোন ভিৰোভাবে
সৈতে ৰে থাকে । সিবিলাকৰ মাইকিবোৰে
একে লগে নগৰৰ একালে থাকে, আৰু কোনো
মানুহ ভালৈ ৰে জাই, গলে প্ৰান দণ্ডৰ আগ্যা
হই । মতা মানুহ আৰু মাইকি মানুহ এই
কাৰনে বেলেগ হৈ থাকে । জেতিয়া সিবি-
লাকে কোআচিৰ পৰা নানকিনলৈ জাত্ৰা
কৰি গৈছিল, তেতিয়া মাইকিবোৰেও মতাৰ
ওচৰত থাকি বৰ সাহেৰে জুখ কৰিছিল । কিন্তু
জেতিয়া সিবিলাক নানকিন পালেগৈ, তেতিয়া
মতাৰ পৰা মাইকি বেলেগ হল; কিয়নো
তেতিয়া মাইকিএ বন কৰিবৰ একো কাৰন
নাছিল । সেই কাৰনে মাইকিবোৰে বেলেগ
হৈ থাকি সিইতৰ অনেক অনেক কৰম কৰি
থাকে, আৰু কেতখনি কাল সিইতে লিখা পাই
সিকে, সিইতৰ ২৫ জনিৰ ওপৰত এজন মাইকি
ওজা থাকে । কিন্তু মুনিহ মানুহবোৰে এতিয়া
বন আদিব কৰম চলাই থাকে, আৰু জেতিয়া

দেৱ জিনি লব, ভেতিয়া লিবিলাকে আপোন আপোন ভিৰোভাক আৰুও চপাই লব । পুতি মানুহ আৰু মাইকিৰ নাম বেজিটৰ কৰা হ'ল, এই নিমিত্তে ভেতিয়া বন জুখ কৰি এটাৰ, ভেতিয়া পুতি জনে নিজ নিজ ভিৰোভা পাবলৈ কোনো দুখ ন'হ'ব ।

A goldsmith's trick.

হৰকাৰা নামে পত্ৰত এই কথা প্ৰকাশ কৰি-চে; এজন ধনবন্ত মানুহে এটা সোনাৰিক আপোনাৰ নিমিত্তে সোনাৰ পুতলা এটা গৰ্হাবলৈ দিলে, আৰু সি পুতলা গৰ্হাওতে সোনাৰিক সোন চুৰ কৰে বুলি তাৰ ওচৰত বখিয়াও খলে । কিন্তু সোনাৰিক বাতি আপোনাৰ ঘৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে বিদাই পালে; তাতে সি বাতিএই চলুআ সোনাৰে আন এটা পুতলা স্বৰূপ সোনাৰ পুতলাৰ দৰে কৰিলে, আৰু তাকে এটা পুখুৰিত পেলাই খলে । পাচে ভেতিয়া সুখ সোনাৰ পুতলাটো কৰা হ'ল, ভেতিয়া মূৰ্তিৰ প্ৰথম পূজা মই কৰিম বুলি সোনাৰিক গৰাকিৰ আগত মাগিলে; তাতে সোনাৰিক প্ৰথম পূজা কৰিবলৈ আগত কৰাত সি সুখ সোনাৰ মূৰ্তি লৈ চলুআ সোনাৰ মূৰ্তি জি পুখুৰিত পেলাই ধৈছিল, তাতে নামি সুখ সোনাৰ মূৰ্তিটো পানিৰ তলত লুকাই ৰাখি ভাঁজ দিয়া সোনাৰ পুতলাটো উলিয়াই আনি গৰাকিক দি, ভাল সোনাৰটো সোনাৰিক আপোনাৰ ঘৰলৈ লৈ গল ।

বাঘৰ পৰা ৰখা পোআ ।

Escape from a Tiger.

জীৱত মেজৰ বেত্চ ডিপুটি কমিস্যনৰ চাহাবে বাঘৰ পৰা অতি আচৰিত ৰূপে ৰখা পালে । ষ্টেণ্ড চিকাৰ কৰিবলৈ জোআত এটা বাঘে হাঁড়িৰ সুবে দি বগাই সুৰলৈকে উঠিল, আৰু চাহাবৰ হিলৈত ধৰি বগাই দিলে । পাচে হাঁড়িএ বাঘ আৰু চাহাবক ওপৰৰ পৰা মাটিলৈ পেলাই দিলত চাহাব কিছু বেছি দুখ পাই অচেতন হৈ আছিল; পাচে চেতন পাই আপোনাৰ গাত একো দুখ জেন নে পালে, কিন্তু হাঁড়ি আৰু বাঘ তাৰ পৰা পলাই গল ।

Cholera at Myrmensing.

ভাৰ্টিৰ মইমনচিং জিলাত অভিনয় ৰূপে মাউৰ হৈ দিনে দিনে অনেক মানুহ মৰাত, সু লগ অধিপতি ক্ৰীজুত মহা ৰজা বিৰনাথ বাহাদুৰৰ অধিনত দেআনিৰ কৰ্ম কৰোঁতা ক্ৰীজুত ৰামচৰন মজুমদাৰৰ ঘৰতো মাউৰ লাগি ভালোট মানুহ মৰিছিল; এনেতে এটা সন্যাসি আহি সেই মজুমদাৰৰ ঘৰত সোমালত, মজুমদাৰে মানুহ বৰকৈ মৰা দেখি ভই পাই, সন্যাসিত কলে, বোলে, তুমি যদি কোনো পূজা কৰি আমাৰ এই মাউৰৰ ভই গুচাব পাৰা, তেন্তে তোমাৰ অনেক লাভ হ'ব, আৰু নামো থাকিব, মান্যো পাৰা । তাতে সন্যাসিএ ভই গুচাম বুলি গাত লৈ, পুত্ৰ লৈ সকলো বস্তু আনিব দিলে, আৰু বলি দিবলৈ এটা বান্দৰ খুজিলে । মজুমদাৰেও কোআ ৰূপে সকলো বস্তু দিলে নি, কিন্তু বান্দৰ বিচাৰি নে পাই সন্যাসিএ পোনাৰ জি পোহনিয়া একেটা বান্দৰ আছিল তাকে দিলে । পাচে সন্যাসিএ বান্দৰকো বলি দি অতি আডম্বৰ ৰূপে পূজা কৰিলে, তথাপি মাউৰ গুচক চাৰি আগতকৈ বাহিঁলহে; পাচ দিনা মজুমদাৰৰ ঘৰৰে অনেকটি মানুহ মৰাত সেই ভাণ্ডক সন্যাসি বাতি পলাই গুচি গল ।

কামৰূপৰ টেপুৰিপুৰিয়া নামে এজনি বাসুনিএ কোনো কাৰনৰ নিমিত্তে কিছু দিন ভোটৰ মাজৰ দেসত আছিল গৈ । পাচে আপোনাৰ স্বামিএকৰ আৰ্জিত অনেক ৰূপ, সোন, অলঙ্কাৰ আদি সম্ভতি লৈ লগত তিনটা মানুহে সৈতে আপোনাৰ দেসলৈ আহোঁতে, কোচ বেহাৰৰ অধিনৰ জল জলি গাৱত থাকোঁতা আৰম্ভলহক মুনচিএ বাটৰ মাজত পাই, ৰূপ, সোন ধৰা জেন জানি তাৰ ঘৰলৈ ধৰি নি, সকলো ৰূপ, সোন, অলঙ্কাৰ এনি কাৰ্হি ললে, আৰু লগৰ মানুহ তিনটাৰ এটা কতৰাত মাৰিলে, দুটা পলাই লাবিল । বাসুনিক তাৰ ভিতৰলৈ দুমাই নি জাতি বট কৰি, কুকুৰাৰ কনি মৰহ খুজাই ভিনি মাহলৈকে দিনে বাতিএ বাতি ৰাখিছিল; পাচে বাসুনিএ কেনেবাকৈ তাৰ পৰা পলাই আহি, কোচ বেহাৰ জিলাৰ বিচাৰ পতিৰ আ-

গড় এই সকলো কথা জনোজাত বিচার পতিএ
সোধ পোচ কৰি, মুনচিৰ ঘৰৰ আৰু তাৰ
ওচৰাৰো ৩৫ জন মান্দিৰ দোআৰাই মুনচিএ
সেই অপৰাধ কৰা সুন্দৰ ৰূপে প্ৰমান হো-
বাত, মুনচিক খৰি নি ভিন দিন কাটেকত ঠৈ,
গাই দিনৰ দিনা জামিন দি মুকলি হল। বি-
বেচনা কৰি চাওক, সেই জিলাৰ বিচার পতি
সকল এনে মহামিহাল, তেনে প্ৰধান জগৰতো
দণ্ড ন কৰি মুকলি কৰে। বিসেস সেই মুন-
চি বৰ ধনবন্ত লোক, ধনবন্ত লোকে অপৰাধ
কৰিলেও প্ৰাই দণ্ড নে পাই। পাচে কিছু
দিনৰ মূৰত মোকৰ্দমাটি লঘুৰ খাৰিজ কৰিলে।

পাৰে বামুনিএ মোকৰ্দমা প্ৰমান দেখি আ-
শিত কৰিব খোজাত কৌজদাৰি চিৰস্তাদাৰে
অপালচ কৰি অনেক উপাই দেখাই বামুনিক আ-
পোনাৰ ঘৰলৈ নি ৬। ৭ মাহলৈকে বাহিৰলৈ
ওলাব নি দিয়াটক দাখিলে। বামুনি অনাথ
আৰু ধন হিন, কি কৰিব? বিচুৰ্তি হল,
কোনো মতে আৰুও বামুনি ভোটৰ মাজৰ
দেবলৈকে গুচি গল।

Census, of Mysore.

১৮৫২ সঁকত মৈচুৰ প্ৰদেশৰ পিয়ল কৰাত
মানুহৰ এই সংখ্যা পালে।

	মহা	মাইকি
১২ বছৰতকৈ সৰু	৬,০০,৭৬৯	৫২৯,৬০৭
১২ বছৰতকৈ ডাঙৰ	১১,৮০,৫১৫	১০,৬৬,৪৪১
	১৮,৮১,২৮৪	১৫,৯৬,০৪৮

মুঠে ৩৪,৬১,৮৫২ মানুহ।

Bengly River.

হুগলি নদিএ দি কলিকতালৈ জাহাজবোৰ
আহে, কিন্তু পানি তাকৰ হোআত কেতিয়াবা
কেতিয়াবা বালিত লাগি থাকে। আৰু ব্ৰহ্ম-
পুত্ৰৰ নিচিনা তাৰ সোত বচৰি বচৰি বালি
এহাই আন ঠাইত পেলাই নতুন সুঁতিবোৰত
জাই। ক্ৰমেৰে সেই নদি তৰাঙ্গ হৈ জোআত
আৰু অলপ বচৰৰ পাচে জাহাজ আহিবও
নোআহে, মানুহবিলাকে এনে ভই কৰে। মত-
লা নামে আৰি এখান বৰ সুঁতি কলিকতাৰ
ওচৰত আছে; তাৰ মহলা লবলৈ লওঁ চাহা-

বে আগা কৰাত তাৰ পানি কিমান দ, কি-
মান বহল, ইয়াৰ জোখ লৈচে। মন্তলাৰ
মুখত পূবৰ, পশ্চিমৰ, এনে দুই সুঁতি আছে।
পূবৰ সুঁতিত ১৮ হাততকৈ তৰাঙ্গ পানি কতো
নে পালে, আৰু তাতো জোআৰ উঠিলে ২৮
হাত দ পানি হৈচে। তাৰ বহল ৫ মাইল
প্ৰাই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ সমান ডাঙৰ। পশ্চিম সুঁতি,
ইয়াতকৈ ঠেক, কিন্তু দ। তাতো পানি ২০
হাততকৈ কেতিয়াও কম ন হই। কলিকতাৰ
পৰা ২৫ মাইলৰ আন্তৰত থকা মাটি গাঁৱলৈ-
কে অতি ডাঙৰ জাহাজ জাব পাৰে। তাৰ
পাচে বোকাৰ কাৰনে নদি কিছু তৰাঙ্গ, তথা-
পি মজলিয়া জাহাজে তাতো উজাই তাৰী গাঁ-
ৱলৈ ১০ মাইল জাব পাৰে। তাৰী গাঁৱৰ
পৰা কলিকতালৈ ভলি বলা নামে নাও জাবৰ
নিমিতে এটা খনা গৈচে; তাক কিছু বহল
কৰিলে জাহাজো জাব পাৰিব।

কেবকআবিৰ ২ তাৰিখে কলিকতাত কোনো
এটা মানুহে বৰ এঠাৰে পাখি কৰি আকাল-
লৈ উৰি জাম বুলি কোআত ল স মানুহে সেই
দৰ্শন চাবৰ কাৰনে গোটে খালে, কিন্তু পাচে
মিচা হলত সকলো মানুহ লাজত পৰিল।

লগুন মিলানেৰি সমাজৰ দোআৰাই কলি-
কতাত এটা নতুন বিদ্যালয় খাপনা কৰা হৈচে;
তাৰ ভিতৰত ১০০ চাতৰ পাইব বুলি জানিচে

এটনা পৰ্বতৰ বিবৰন।

An account of Mount Aina.

জি পৰ্বতৰ ওখ টিঙত গাঁত থাকে, আৰু
তাৰ পৰা ধূআ, অগ্নি সিখা, আৰু পগোআ
ভপত থাকুবিলাক বৰ প্ৰচণ্ড বেগেৰে উৰ্ধে
উঠি বৈ জাই, এনে পৰ্বতকে অগ্নি পৰ্বত
বোলে। ইউৰপৰ চিচিলি উপদ্বীপত এটনা
নামেৰে এনে এটা প্ৰধান পৰ্বত আছে। অনেক
বচৰ গল অতি প্ৰচণ্ড মতে এনে এক বি-
দীৰ্ণ সেই পৰ্বতৰ পৰা অটচিল, পোবা বন্ত-
বিলাক আৰু তাৰ এদাৰ, চাই, পৰ্বতৰ চাৰিও
ফালে চালি সকলো গাঁও নষ্ট কৰিছিল। ওচ-
ৰত থকা বিবাসি লোকে আপোন আপোন প্ৰান

বাখিবৰ কাৰনে বহু মূল্য দুবাবিলাক বোকাচা
বান্ধি লৈ লৈ পলাইছিল। সম্ভাতিলৈ এনে
সাৰধান হোআ! মানুহৰ মাজত আনাপিয়চ,
আৰু আফিৰনোমচ নামে দুজন ডেকা মানুহে
আপোন আপোন পিঠিত বেলেগ এবিধ বস্তু
কৰ্ছিয়াই নিছিল। সিবিলাকে নো কি নিছিল!
সিবিলাকে আপোন ত্ৰিধ পিতাকক জি কো-
নো প্ৰকাৰে সেই আপদৰ পৰা বখ্যা নে পা-
লেহৈডেন, এনে পিতাকক নিছিল।

এই ডেকা মানুহ দুজনৰ আচৰন অতি
প্ৰসংসাৰ কাৰন হ'ল। কিয়নো সিবিলাকে
জি বাটে দি পিতাকক লৈ গৈছিল, সেই কা-
লে জুইৰে একো ডেৰা বা পোৰান গল, কিন্তু
আন চাৰিও ফালে সকলো বস্তু গচ গচনি পুৰি
ডেই গল। সেই লোক সকল জিবিলাক অগি-
য়ানি আছিল, তথাপি কি ভাল কি বেয়া তাক
বুজিব পাৰিছিল, এনে লোক সকলে এই
বিশ্বাস কৰিলে যে, এই ডেকা মানুহ দুজনৰ
সুকৰ্মৰ কাৰনে পৰম ইশ্বৰৰ দোআৰাই আ-
চৰিত ৰূপে সেই ভূমি বখ্যা কৰা হ'ল। তা-
তে সিবিলাকে সেই খেতৰ নাম ধৰমিৰ খেত
দিলে

অচমিয়া ভাষা ।

On the Asamee Language.

এতিয়া আমি অচমিয়া ভাষাৰ বিষয়ে প্ৰস্তাৱ
কৰোঁ, ভাৰত বৰ্ষত জিমান চলিত ভাষা আ-
চে তাৰ প্ৰাই আটায়েই সংস্কৃত ভাষাৰ ঠাল,
অৰ্থাত সকলোৰে সংস্কৃত ভাষা মূল। আৰু
অচমিয়া ভাষাও ইবিলাকৰ নিচিনা সংস্কৃতৰ
এটা ঠাল। কিন্তু অনেক লোকে সংস্কৃতনো
অচমিয়া ভাষাৰ কেনেকৈ মূল হ'ই তাক সুধিব
পাৰে, এতকে আমি তাক ভাঙি উও ।

সংস্কৃত অতি প্ৰাচীন আৰু ঔৎক্ৰিষ্ট ভাষা,
অতি পুৰণি কালৰে পৰা প্ৰধান প্ৰধান পণ্ডিত
সকলে এই ভাষাৰে নানা বিষয়ক পুথি লিখি,
ইয়াক প্ৰিথিবিৰ মাজত এক অপূৰ্ব আৰু বি-
ভোপন ভাষা কৰিছে। এনে অতিপ্ৰাই বা বস্তু
এই নাই যে ইয়াক সুন্দৰে প্ৰকাশিব নোআৰি;

এই ভাষাত এনে একোখন সুন্দৰ সুন্দৰ পুথি
আছে যে তাক পাৰ্হিলে মন প্ৰকুল আৰু গিয়াৰ
উদই হ'ই। অজ্ঞ, জ্যোতিস, সাহিত্য সাহিত্য
পুথি ইয়াত অনেক আছে। সূৰা গৈচে পূৰ-
নি গ্ৰিক দেশৰ লোক সকলে ভাৰত বৰ্ষৰ পৰ
জ্যোতিস আৰু অজ্ঞ বিদ্যা বিষয়ক অনেক কথা
নিচে। পদ্য ৰচনাত সংস্কৃত ভাষা অতি
অপূৰ্ব, মহাত্মা মৰ উলিয়ম জোৰ্জ চাৰাৰে
সংস্কৃত ভাষাৰ পদ্যৰ পুথি পাৰ্হি পৰম হৰ্শ
পাই ইয়াক এক আচৰিত আৰু বিভোপন
ভাষা বুলি কৈছে। সংস্কৃত কবি সকলে
আদি ৰস, ককৰা ৰস, হাস্য ৰস, সান্ত্বি ৰস,
বিষ ৰস, অদ্ভুত ৰস সকলোকে সুন্দৰ ৰূপে
বৰ্ণনা কৰিব পাৰিছিল। কিন্তু আদি আৰু
সান্ত্বি ৰসত বিসেস পাৰ্গত আছিল। পদ্য ৰচ-
নাত কবি সকলে জেনে নিপুৰতা দেখুআই
গৈচে তাক লিখা অভ্যন্তৰ বিস্তৰ, এতকে তাক
এবিলো। সংস্কৃত ভাষাত পদ পুথি সবহ
গদ্য পুথি তাকৰ।

ভাৰত বৰ্ষৰ পণ্ডিত সকলে সংস্কৃতক
“দেবভাষা” বুলি কই, আৰু এতকে ইয়াৰ
লোক সকলে আগৰ কালত ইয়াৰে কথা বাত
কৈছিল আৰু পুথি লিখিছিল বুলি জনা জাই;
কিন্তু এতিয়া ই কথা বাত কোআত নেহাৰ
নাই, কেবল পৰ্হাতহে বেৰহাৰ আছে। ইউ-
ৰপৰ পণ্ডিত সকলে লিখিছে, সংস্কৃত ভাষা
ইবান নামে এক দেশৰ লোক সকলৰ ভাষা আ-
ছিল, সিহঁতেই মাজে মাজে ভাৰত বৰ্ষ তাক
জৰ্মানি, গ্ৰিক, ৰোম প্ৰভৃতি দেশলৈ গৈ বাস
কৰি এই ভাষা প্ৰচাৰ কৰিলে। কিন্তু এতিয়া
এই সকলো এনে বেলেগ হৈছে গুৰিত একে ভা-
ষা বকা বুলিবই নোআৰি। সেই সকল লোকৰ
সন্তান সন্ততি ক্ৰমে বাৰ্হিলত নানা ঠাইলৈ গৈ
নানা বিধ ভাষা সৃষ্টি কৰিলে। অৰ্থাত হিন্দু-
বি বঙালি, অচমিয়া উৰিচা মহাৰাষ্ট্ৰ প্ৰভৃতি
ভাষা কৰিলে। সংস্কৃত ভাষা নিকাত আমাৰ
পাখে অনেক উপকাৰ হ'ই। ইয়াক নিকিলে
পূৰ্ব কালৰ হিন্দু সকলৰ ধৰ্ম, নিতি, আচাৰ
বেৰহাৰ জানিব পাৰি, আৰু অচমিয়া ভাষা-

কো সুঅনি কবিৰ পাৰি, কিয়নো ই তাৰ ঠাল।
 অচমিয়া ভাষাও সম্পৃক্ততৰ এটা ঠাল ইয়াক
 বিনামূল্যে জনা গল। এতেকে তাৰ কথা কি-
 চ্ছান লিখো। অচমিয়া ভাষা এতিয়া এনে
 দূৰৱস্থাত আছে যে তাৰ বিষয়ক পুস্তক লি-
 খা আমাৰ নিচিনা অনুৰদলি মানুহৰ সম্মুখে
 অতি কঠিন। কোনো কোনো লোকে এনে ভা-
 বিৰও পাৰে অচমিয়া ভাষা বঙ্গালি ভাষাৰ পৰা
 ওলাইচে। কিন্তু এনে চিন্তা কৰা অতি অমূ-
 লক। সিহঁত দুইবো পৰস্পৰ জি মিল আছে সি
 কেৱল দুইও সম্পৃক্ততৰ ঠাল হোআ দেখিছে
 হৈছে, নতুবা জন কাৰন নাই। অকল বঙ্গা-
 লিও ন হই, সম্পৃক্ততৰ জি আন এটা ঠাল
 উৰিয়া ভাষা, সি বঙ্গালি দেশৰো লিফাল অচম
 দেশৰ পৰাও অনেক দূৰৈ, তাৰো সবহ কথা
 অচমিয়াই সৈতে মিলে। জি সকল কথা ভালত
 লিখা গল, সি বঙ্গালিভকৈও উৰিয়াই সৈতে
 বেচি সম্বন্ধ ৰাখে। ইয়াত জি সকল বঙ্গালি
 কথাৰ দৃষ্টান্ত লিখা গল, সি প্ৰাই কলিকতাৰ
 কালৰহে। যদি অচমিয়াক বঙ্গালি ভাষাৰ
 পৰা ওলোআ কোনো লোকে কই, তেন্তে এই
 সকল কথাৰ মিল দেখি উৰিয়াৰ পৰাও ওলো-
 আ বুলিব পাৰি। যদি কোনোএ কই, বঙ্গাল
 দেশ অচম দেশৰ ওচৰ, এতেকে তাৰ পৰা
 ওলোআহে সম্ভৱ হই, তাত আমাৰ উত্তৰ
 এই, সি কথা অতি অমূলক, অচমিয়া ভাষা
 সম্পৃক্ততৰ ঠাল হোআৰ নিমিত্তে তাৰ আন
 আন ঠালে সৈতে অৱলো মিল থাকিব। অচম
 দেশৰ চাৰিও ফালে পৰ্বতিয়া জাতিবিলাক
 জকাৰ নিমিত্তে সিহঁতৰো অনেক কথা ইয়াত
 লোমাইচে। বিসেসকৈ আহোমে অচম দে-
 সল জই কৰি লোআও হেজাৰে হেজাৰে আ-
 হোমবিলাক আপোন দেশৰ পৰা আহিলত
 সিহঁতৰো অনেক কথা অচমিয়াৰ মাজত লো-
 মাইচে। সিহঁত আহিবৰ দিনৰে পৰা অচ-
 মিয়া কথাৰ উচ্চাৰনৰো অনেক বিকৃতি পালে।
 অচমিয়া আৰু উৰিয়া কথাৰ মাজত জি-
 বিলাক ইটে সিটে মিল আছে, তাৰ গোটা-
 চাবেক লিখা গৈছে।

অচমিয়া	উৰিয়া	বঙ্গালি
গচ	গচ	গাচ
পুখুৰি	পুখুৰি	পুকুৰ, পুকুনি
ও (টেকা)	ও	চালতে
পিন্ধি	পিন্ধি	পাৰে
খৰ	খৰা	বন্ধুৰ
বুলিলে	বুলিলে	বল্লে
তল	তল	তলায় নিচে
কেৱলা	কলৰা	উচ্ছ
বাট	বাট	পথ ৰাস্তা
বুলি	বুলি	চলিয়া
কৰিলন্ত,	কৰিলন্ত,	কৰিল
খাইলন্ত	খাইলন্ত	কল্ল
ইত্যাদি	ইত্যাদি	খাইল খেলে
খংকাৰ	খংকাৰ	গয়েৰ
মাই	মাই	মামি
খিয় হই	খিয় হই	দাঁড়িয়ে

ক্ৰমসঃ প্ৰকাশ্য।

এজন অচমিয়া লোক।

৫ মাৰি কলিকতা ১৮৫৪।

মোচাৰ বিবৰন।

Account of Moos.

অকনোদই পৰ্হা সৰু লৰা চোআলিবিলাক
 ওপৰত লিখা মোচাৰ কথা বহুত সুনিব পাই;
 কিয়নো খৰম সাত্ৰৰ ভিতৰত অনেক অনেক
 ঠাইত মোচাৰ কথা লিখা আছে। কিন্তু এতিয়া
 মই তেঁওৰ জনমৰ কিছু কথা সংক্ষেপে লিখিব
 খোজোঁ।

মোচাৰ জনম মিচৰ দেশত হৈছিল; সেই
 কালত মিচৰ দেশত কাৰো নামে বজা আছিল।
 কিন্তু ৰোচেকৰ দিনত জি কাৰো বজা আচি-
 লে, সেই কাৰো ন হই। এই কাৰো বজাই
 ৰোচেকক মিচিনে, আৰু মিচৰ দেশলৈ ৰো-
 চেকে জি উপকাৰ কৰি তাৰ সকলো পুজা-
 বোৰক মহা একালৰ পৰা বখ্যা কৰিলে, তেঁওৰ
 এনে উপকাৰৰো বজাই পাহৰিলে। এই নি-
 মিত্তে ইস্ৰাএল লোকক দুখ দিবলৈ ধৰিলে;

আৰু ভেটিয়া নিবিলাকৰ সখ্যা মিচৰ দেশত
অধিকতৰ বাৰ্হিহীন ধৰিলে, ভেটিয়া মিচৰিয়া
লোকে কৈতে নিবিলাকে বন কুখ কৰিব বুলি
কাৰো বজাই মনত ভই কৰিলে। পাচে
ইস্ৰাএল লোকৰ সখ্যা কেনে ক্ৰমেৰে হানি
হৈ জাব, এই কাৰনে নিবিলাকৰ মাইকি চো-
আলিক বাধি মতা লৰাঘোৰক উপজিলেই বধ
কৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে। এই ৰূপ আগ্যা
সুনি বজাৰ চাউতানবোৰে ইস্ৰাএল লোকৰ
বহু কৈচুআ লৰাৰ প্ৰান নষ্ট কৰিলে। জি
নিৰ্দ্দয়া বজাই এনে দুটু তৰম কৰিবলৈ আগ্যা
দি অনেক লৰাৰ প্ৰান বধ কৰিলে, সেই বজাই
তাকে কৰাত বৰ সন্তোষ হ'ল, কিন্তু জাব
সুন্দৰ সন্তান বধ হ'ল, এয়ে মাক বাপেকৰ
মনত কেনে সন্তাপ হৈছিল, তাকে মোৰ প্ৰিয়
লৰা চোআনিবিলাকে বুজিব পাৰে। যদি এতি-
য়াৰ কালত কোনো দুটু নিৰ্দ্দয়া বজা ওলাই
ভোমোলাকৰ প্ৰান মাৰিবলৈ আগ্যা কৰে, আৰু
চাউতানবোৰে হাতত অস্ত্ৰ ধৰি ভোমোলাকৰ
প্ৰিয় পিজি মাজিৰ কোলাৰ পৰা ভোমোলা-
কক চিৰি লৈ, নিবিলাকৰ চকুৰ আগতে বধ
কৰে, ভেটিয়া ভোমোলাকৰ পিজি মাজিৰ কেনে
সন্তাপ হ'ব! এই ৰূপে সেই কালত ইস্ৰাএল
লোকৰ মাজত হৈছিল, নিবিলাকৰ মাজত জাব
জাব মতা লৰা উপজিল, সেই আটাইকে
বজাই চাউতানবোৰে মোআৰাই বিচাৰি বিচাৰি
বধ কৰালে।

এনে কালতে মোচা উপজিল, কিন্তু ভেঁও
অতি সুন্দৰ লৰা দেখি মাকে তিনি মাহলৈকে
ঘৰত লুকাই ৰাখিছিল। কিন্তু পাচত ভেটিয়া
আৰু লুকাই ৰাখিব নোআবিলে, ভেটিয়া সেই
দুখুনি মাকে হাবিব কেতখনি নল আনি তাৰে
লৈ আপোন হাতেৰে এটা ঝঁপা সাজিলে;
তে ঝঁপা সাজি থাকোঁতে দুখুনি মাকে ক্ৰন্দন
কৰি কৰি ইহবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিল; পাচে
ঝঁপা সাজি এটাই তাক কেন্চু আৰু দুটা এটা-
ৰে এঠালে। তাৰ পাচত ভিতৰলৈ সোমাই
এক নিৰ্দ্দয় ঠাইত উলুৰি হৈ পৰি অতি
বিয়াকুল আৰু ভগ্ন চিত্তেৰে ইহবলৈ এ

প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; হে সৰ্বসক্তিমান পৰম ইহব,
এই দুখুনিৰ কাৰুণ্যতৈল কান পাভোক; এতিয়া
মোৰ চেনেহৰ সন্তানটিক ভোমাব হাতত এৰি-
টো, জৰি ইহবে দায়া কৰে, তেন্তে এই দুখু-
নিৰ পুতাইক কোনো ৰূপে বচা কৰিব পাৰম
কিয়নো আপোনাৰ আগত কোনো কৰম জমা
ন হ'ই। এই ৰূপে প্ৰাৰ্থনা কৰি আকণ্ড গা
হিহলৈ আহিল, আৰু ঝঁপা মেলি তাৰ ভিত-
ৰত ভালকৈ কাপৰ পাৰিলে ভেটিয়া ভেঁও
অতি চেনেহৰ সন্তানক কোলাত তুলি লৈ
পুনৰাই চকুৰ লোএৰে ইহবলৈ প্ৰাৰ্থনা উচৰি-
লে, আৰু অতি বিয়াকুল চিত্তে কাঞ্চি অনেক
বাৰ আপোনাৰ প্ৰিয় সন্তানটিৰ গালত চুমা
দিলে। তাৰ পাচে ঝঁপাৰ মূখ মেলি আপো-
নাৰ সেই চেনেহৰ পোনাটিক তাৰ ভিতৰত
সুমাৰে; অৰু ঝঁপাৰ মূখ মাৰি ভেঁওৰ চি-
য়েকৰ হাতত লৰাই সৈতে ঝঁপা দি এই কথা
কলে; এই মোৰ লাহৰৰ পোনাটিক লৈ আ
আৰু নদিব ভিতৰ হৈ তাকে পৰ দি লৰা
কি ঘটে চাই থাকিবি। লৰাক বায়েকৰ হা-
তত দি আকণ্ড ভিতৰলৈ গৈ অতি বেদ চি-
তেৰে ইহবৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

লৰাৰ বায়েকে এই ৰূপে মাকৰ আশ্ৰয়
পাই নক কুমলিয়া ভায়েকক ঝঁপাই লৈতে
নাইল নামে নদিব ভিতৰলৈ গৈ গল, আৰু
বাটত ভাওতে ভাওতে ভায়ে। আপোনাৰ চে-
নেহৰ ভায়েকলৈ কাঞ্চি কাঞ্চি জোআত, চকুৰ
পানিৰে বাটকে ভালকৈ বেগা পাব নোআবি-
ছিল। পাচে নদিব ভিতৰ পাই, পানিৰ বাঁতিত
থকা এডোখৰ নলদিব ওচৰতে লৰাক ধলে,
আৰু আপুনি গৰাৰ ওপৰত থিয় হৈ লৰাৰ কি
ঘটে তাকে চাই থাকিল। এনে কালত কাৰো
বজাৰ দুখিঞা আপোনাৰ লিগিৰিঘোৰক লগত
লৈ বসিত গা ধুব নিমিত্তে আহিছিল। তাকে
ওচৰতে ঝঁপাৰ ভিতৰৰ পৰা লৰাৰ কান্ধাৰ
লৰাৰ সুনি বজাৰ লিঞা এখনি লিগিৰি পৰাই
ঝঁপাটো জমাৰে; পাচে ঝঁপা মেলি চাই তাৰ
ভিতৰত অতি সুন্দৰ নক মোচা লৰাক কান্ধি
থকা পালে। ভেটিয়া অতি সুখাৰি লৰা বে-

খি কাবোৰ জিএকে ভোলনিয়া পো বুলি ললে ।

বজাৰ জিএকে মোচাক পোআৰ নকচা ।

The Finding of Moses.

এনে হলত ওচৰত চাই থকা লৰাৰ বায়েকে লৰি আহি কাবোৰ জিএকত সুধিলে, লৰাক লিফাহ খুউআই ভুলিবৰ নিমিত্তে মই এজনি ধাইক মাতি আনিম নে? তাতে বজাৰ দুহিত্ৰিএ বুলিলে, বাক জোআ, মাতি আনাগৈ । ভেতিয়া বায়েক লৰি গৈ লৰাৰ মাককে মাতি আনিলে । পাচে এয়ে লৰাৰ মাক বুলি বজাৰ দুহিত্ৰিএ চিনি নে পাই, তেঁওৰ হাততে নক মোচাক আধাৰ খুউআই তেঁওৰ ভোলনিয়া পুত্ৰ তাতে ভুলিবলৈ দিলে, আৰু লৰাক তোলাৰ বেচো প্ৰতি মাহে মাকক দিবলৈ প্ৰতিগ্যা কৰিলে ।

এই কলে মাকৰ অত্যন্ত প্ৰাৰ্থনাৰ দোআ-ৰাই মোচা লৰা নদিব পৰা আৰু বজাৰ অত্ৰৰ পৰাও বধ্য পাই আপোন পিত্ৰি মাত্ৰিৰ ঘৰ-তে বহু কাল প্ৰতিপাল হৈ আছিল; সেসত জেতিয়া বয়লিয়া হল, ভেতিয়া আৰো বজাৰ জিএকক সোখাই দিয়া হলত, তাতে মিচৰিয়া-বিলাকৰ বিদ্যা নিকাই তেঁওক পৰিপাটী কৰি-

লে । পাচত জেতিয়া তেঁওৰ দু কুৰি বছৰ বয়স হল, ভেতিয়া কোনো এক হাবিত ইহুৰে দৰ্শন দি মিচৰ দেশত থকা আপোনাৰ ইস্ৰাএল লোকক ফাৰোৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি জি দেশ দিম বুলি আব্ৰাহাম আৰু ইচাক আৰু যাকোবৰ আগত ইহুৰে প্ৰতিগ্যা কৰিছিল, সেই কিনান দেশলৈ নিবলৈ তেঁওকে অধিকাৰ পাতিলে ।

তাতে মোচাই ইহুৰৰ আদেশ পাই বজালৈ ভাই ন কৰি অনেক আচৰিত কৰমেৰে ইহু-বৰ মনোনিভ ইস্ৰাএল লোকক বন্দী সালৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি মিচৰ দেশৰ পৰা বাজ উলিয়াই নিলে । পাচে মহা অৰণ্যৰ মাজত দু কুৰি বছৰলৈ ইস্ৰাএল লোকক জাভা কৰোআই সেসত প্ৰতিগ্যাৰ কিনান দেশ পোআই দিলে । এই মোচাই চিনই পৰ্বতৰ ওপৰত সিলৰ ফলিত লিখি দিয়া ইহুৰৰ দহ আগ্যা পালে, আৰু ধৰম সাত্ৰৰ পুৰনি নিয়মৰ অনেক ভাগ পুথিও ইহুৰৰ আদেশেৰে তেঁৱে লিখিলে, তেঁৱে জগতৰ জ্ঞান কৰ্তা প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টক আগমনৰ ভবিষ্যত কথাও কৈ দুজালে ।

হে মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক, এই মোচাৰ বিবৰন আৰু লিখি তোমোলাকক দুজা-ৰোহেঁতেন, কিন্তু এতিয়া কালে নো জোবে, আৰু বহুলকৈ লিখিলে, তোমোলাকেও সবহ কথা মনত ৰাখিব নোআৰিবা; এই কাৰনে ইমানতে মোচাৰ কথা লিখিবলৈ এৰিম । কিন্তু সমাপ্তি কৰাৰ সগেয়ে ইহুৰ কিছু সাৰ কথা কৈও । এই কথাত ভিতৰত দুই কথা ওলাই, প্ৰথম কথা মাকৰ অত্যন্ত প্ৰাৰ্থনা, আৰু দুহিত্ৰি, প্ৰাৰ্থ-নাই নৈতে বিহাস; এই দুই কথাৰ নিমিত্তে ইহুৰে অকল লৰাৰ প্ৰান মাখোন ৰাখিলে এনে ন হই, কিন্তু তেঁওক কাবো বজাৰ জি-একৰ ভোলনিয়া পুত্ৰও কৰিলে; আৰু ভাত ৰাহিৰে আপোনাৰ ইস্ৰাএল লোকৰ ওপৰত অধিকাৰ আৰু মহা ভবিষ্যত বক্তাও কৰি দিলে । মোচাৰ মাকে দৰ্শনক্ৰিমন্ত ইহুৰত দ্ৰুত বিহাস কৰি দুখৰ কালত নিৰ্ভলি দা-দুহৰ আসুই ব লৈ তেঁওৰ সজ্জিত ভাৰলা ৰাখি প্ৰাৰ্থনা কৰাত ইহুৰেও তেঁওৰ পুত্ৰক বজাৰ ইচাৰ পৰা বধ্য কৰি সকলো লোকৰ

আগত সেই দুখনি তিৰোতাৰ বিশ্বাস আৰু
প্ৰাৰ্থনাৰ ফল দিলে, আৰু তেঁওৰ ইচ্ছাকৈও
অধিক অৰুণ্ণ দান কৰিলে। এই ৰূপে মোৰ
প্ৰিয়বিলাকেও আপোনাৰ দুখৰ কালত ইহুৰ
সজ্জিত বিশ্বাস কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰা, তাতে তেঁও
ভোমোলাকক উদ্বাহ কৰিব। কিন্তু প্ৰাৰ্থনা
কৰাৰ আগেয়ে এই কথাটি মনত ৰাখিবা,
ইহুৰে পাপি লোকৰ কথা নু সূনে, কিন্তু জি-
বিলাকে আপোনাকে খোৰ পাতকি হেন জানি
তেঁওৰ পৰিত্ৰানত ভাৰসা ৰাখে, আৰু তেঁওৰ
আগত আপোনাকে নমু কৰে, এনেবিলাকৰহে
প্ৰাৰ্থনা ইহুৰে সূনে। এই ৰূপে ভোমোলাকেও
কৰ।

ন. ল. ফ.

আৰাম সাহৰ আখ্যান।

Aram Shah.

কুতুব উদ্দিনৰ পুত্ৰ আৰাম সাহ আপোন
পিতৃ মৰাৰ পাচে সিংহাসনত বহিল, কিন্তু
তেঁওৰ দুৰ্বল সজ্জিৰ কাৰনে ৰাজ্যৰ নানা
ঠাইত নানা উত্পাত আৰু বধ ওলাবলৈ
ধৰিলে। কুতুব উদ্দিনৰ সেনাপতিবিলাকে
অনেক অনেক ৰাজ্য আপোন আপোন নামে
গ্ৰাস কৰিলে, তাতে প্ৰাই ৰাজ্যৰ নাস হবলৈ
ধৰিলে। সেই কালত প্ৰধান ওমৰাওবিলাক
একে লগ হৈ এক মহা সভা পাতিলে, আৰু
কুতুব উদ্দিনৰ ডোলনিয়া পুত্ৰ ইল্ভমস্যক
সিংহাসনত তুলিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। তাতে
আৰামৰ সহিত ইল্ভমস্যৰ খোৰ জুখ হো-
আত আৰাম মহা পৰিল।

ইল্ভমস্যৰ আখ্যান।

Shems Uddin Iltomash.

ইল্ভমস্য সিংহাসনত উঠিলতে অনেক
সকল সেনাপতিবোৰৰ লগত জুখ কৰি সিহঁ-
তক নষ্ট কৰি পুনৰাই দেশ সুস্থিল কৰিলে।
১২২১ সঁকত দুৰ্জিয়া জলাল উদ্দিনে মহা খোৰ
পৰা হিন্দুহানলৈ পলাই আহিল। ইল্ভমস্যে
দৈন্য লৈতে গৈ পুনৰাই তেঁওক সিহঁ নদীৰ
তিৰলৈ খেদালে। ইয়াৰ চাৰি বছৰৰ পাচে
ইল্ভমস্যে এই বজাল তুলিলে আহিল, আৰু

আপোনাৰ নাম মোহৰ মাৰিলে; আৰু আ-
পোন পুত্ৰ নাচৰক বজাল দেশৰ অধিপতি
আৰু গয়াত উদ্দিনক বেহাৰৰ আধিকাৰ পা-
তিলে। তাৰ পাচে সেই দুয়ো জনৰ মাজত বন
ওলালত নাচৰ জই হল, আৰু বেহাৰৰ লুট
পৰা দিলি নগৰত থকা আপোন গিয়াতি
বন্ধুৰ ঠাইলৈ বহু বস্ত্ৰ পঠালে। ইল্ভমস্যে
আপোনাৰ ৰাজ্য বৰ্হাৰৰ জঁতন কৰি ধাক্কো-
তেই ১২২৫ সঁকত মুলতানৰ ৰাজ্যৰ ওপৰত
আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু অলপ ৰেলি জুখ
কৰাৰ পাচে সেই ৰাজ্যক আপোনাৰ ৰাজ্যে
লৈতে মিলালে।

Conquer Gualior and Lajm.

সেই কালত বাদশ্যাহ ঠাইলৈ আহব দেশৰ
পৰা মহা প্ৰভাপি জাৰে কালিকৰ এক কটকি
আছিল, আৰু তেঁৱে আপোনাৰ অধিকাৰে
পঠোআ ৰাজ বস্ত্ৰ আনিলে। তাতে বাদশ্যাহ
এক উত্ৰৰ কালত সেই বস্ত্ৰ পিন্ধিছিল।
সেই বছৰত বজাল দেশৰ অধিপতি আপোনাৰ
পুত্ৰ মৰন হোআৰ ৰাজ্য পালে। পাচে তেঁও
দুতিয় বাৰ বজাল দেশলৈ আহিল, আৰু আ-
পোনাৰ সৰু পুতেকৰ হাতত তাৰ পদ সন্মৰ্ণন
কৰিলে। ৰাজ্যৰ উত্পাত হোআত গৰ গোআ-
লিয়ৰ হিন্দু বজাবিলাকৰ হাতত পৰিছিল। তা-
তে ইল্ভমস্যে এক বছৰলৈকে সেই গৰ বেজা
দি থকাত ৰাখিধাৰিলাকে অনুপাই দেখি তেঁওৰ
হাতত সেই গৰ সন্মৰ্ণন কৰিলে। এই ঠাই
আপোনাৰ অধিন কৰাৰ পাচে তেঁও মালুজ
দেশলৈ গল, আৰু নৰ্মদা নদীৰ তিৰত থকা
পুৰনি উজয়নি নগৰ ললে। আৰু মহা কালিৰ
অতি সুখিয়াতি আৰু সুভাগ্য কৃত্ত মন্দিৰ
নষ্ট কৰিলে। সেই মন্দিৰ সোমনাথ মন্দিৰৰ
অনুসাৰে গাঁথা হৈছিল; তাক গাঁখোতে তিনি-ল
বচৰ লাগিল, আৰু তাৰ চাৰিও কালৰ গৰৰ
দেৱাল এস হাত ওখ আছিল। সেই বৰষুণত
মহা বজা বিক্ৰমাবিত্যৰ আৰু মহা কালিৰ
জি সিলৰ মূৰ্তি আছিল, সেই দুই মূৰ্তি তেঁও
দিবিলৈ লৈ গৈ প্ৰধান মন্দিৰৰ দুআৰৰ ওলত
দুআৰ জলি কৰি ৰাখিলে।

এই সুখৰ পাচে জাভা কৰি জোআ কালত
 ঠেও মূলতান দেশ সাত্ত ৰূপে ধৰি কৰিলে,
 কিছু উভতি আহোঁতে বাটত ঠেও নৰিয়া
 পৰিল। পাচে দিলিলে পূনৰাই গল, আৰু
 একুৰি চই বছৰ উঠাহি ৰূপে ৰাজ্য কৰি
 ১২৩৫ সঁকত লোকাভ্যৰ হল। ঠেও জিমান
 লিখিব অধিপত্য পাইছিল, তাতকৈ অধিক
 ৰাজ্য ৰাখি গল। ঠেওৰ মৰন কালত দিলিবে
 পৰা সুন্দৰ বনলৈকে সকলো দেশ ঠেওৰ
 অধিনত আছিল, আৰু পুতি বছৰে ৰাজ্য ধান-
 টৈ আটাই ঠাইৰে পৰা ৰাজ কৰ ভুলি পঠাই
 দিএ।

Coin of Shemua Uddia Itomuah.

সোঁ কালে লিখা অখৰ। উলচুলতান স্যো-
 মচ উল্, চুনিয়া ও উলদিন ইল্‌তমস। বাঁও
 কালে, স্ত্রী ইম্বিৰ।

ফিবোজৰ আখ্যান।

From Phab.

ঠেওৰ মৰনৰ কালত ঠেওৰ পুত্ৰ দৈব্য
 জোগত দিলি নগৰতে আছিল, সেই হেতুকে
 ঠেও সেই সময়ত লিংহাসন সুব্য হোআ
 দেখি আপুনি ভাত উঠিল। আৰু আপোন
 পিতৃৰ আৰ্জন কৰি থৈ জোআ বহু ধন আছিল,
 নটুআ আৰু গায়নবোৰৰ কাৰনে বই কৰিবলৈ
 ধৰিলে; আৰু ৰাজ্যৰ সকলো কৰমৰ ভাৰ
 আপোন মাকৰ হাতত সমৰ্পন কৰিলে। সেই
 ভিবোভা আগৰে ভুককি দেশত বান্ধি আছিল,
 পাচে ৰাখানিৰ নিচিনা নিৰ্দ্দয়া হৈ অস্ত পূৰ্বত
 ইল্‌তমসৰ জিমান ভিৰি আছিল, সিহঁতৰ
 আটাইকে বধ কৰিলে। এই নিৰ্দ্দয়া কৰমৰ
 নিমিত্তে সকলোৰে মনত এক ৰূপ অগ্নি জলিল,
 আৰু বদাল দেশৰ পৰা জি ৰাজ কৰ দিলিলে
 আই, তাকে গুপুতে অজোধ্যাৰ অধিপতি হাব-
 স্যাক লক ভাৱক মহমমে লৈ আপুনি ৰাখিল

হল। সেই কালত জি পুধান ৰজাবিলাক
 আছিল, নিবিলাক সকলোএ একে মন হৈ
 ফিবোজৰ বিৰোধ হল, তাত্তে নিবিলাক জই
 হৈ ইল্‌তমসৰ দুহিজি ৰজিয়াক লিংহাসনত
 বহুআলে, আৰু ফিবোজ স্যাব মাকক বন্দ-
 সালত ৰাখিলে। অনেক কালৰ পাচত ফিবোজ
 চুলতানা ৰজিয়াৰ হাতত পৰিলত বন্দিসালত
 ধোআ হল, আৰু চই মাহ ২৮ দিন ৰাজ্য
 ভোগ কৰি বন্দিসালতে মৰিল।

চুলতানা ৰজিয়া।

Sultana Razia.

দিলিৰ লিংহাসনত উঠাৰ জি জি গুন হৰ
 লাগে, সেই সকলো গুনতে চুলতানা ৰজিয়া
 বিখ্যাত আছিল, আৰু জি জি লোকে ঠেওৰ
 দেশ গুনৰ উত্তম বিচাৰ কৰে, নিবিলাকে
 অকল ঠেও ভিৰি হোআ এইটি দেশ মাথোন
 পাই। ঠেওৰ ৰাপেকে জি বছৰত গৰ গো-
 আলিয়ৰ লৈছিল, সেই বছৰতে ঠেও আপো-
 নাৰ এই চুলতানা দুহিজিক ৰাজ্যৰ অধিকাৰ
 বাৰ দিলে।

আৰু জেতিয়া ঠেওৰ এজন ওমৰাওএ সুধি-
 লে, বোলে, ভূমি এনে কৰম কিয় কৰিচা?
 জেতিয়া কৰ্মাৰ ৰাপেকে উত্তৰ কৰি কলে,
 পুৰুষৰ জেনে বৃষি আৰু সাহ আছে, এই
 ভিৰি হলেও সেই ৰূপ গুন আছে, আৰু
 তাই মোৰ একুৰি পুত্ৰতকৈও উত্তম।

She am

চুলতানা ৰজিয়া লিংহাসনত উঠি পুৰুষৰ
 দৰে দেশ ধৰি ৰাজ কৰম চলাবলৈ ধৰিলে।
 ওমৰাওবিলাকে ভিৰিৰ সানত অসম্মত হৈ
 আগৰ ৰাৱস্যাৰ উজিৰ লগত একে আলো
 পাতি, ৰাজ্যৰ সকলো ওমৰাওবিলাকে চুল-
 তানাৰ সানত বে ৰাখিবৰ হেতুকে নিৰ্দ্দয়া-
 কৰ ভলৈ পাত্ৰ পঠাই দিলে। এই ৰাজ্য
 অজোধ্যাৰ চুলতানাৰ ৰাজ্যৰ পৰা ৰাজ্য
 হাব নহাই দুই মাহ আপোনাৰ ৰাজ্য ৰাজ্য
 একে লগ কৰি ৰাজ্যৰ ৰাজ্য ৰাজ্য

পাৰ হৈ সেই একে আলচ কৰাবিলাকৰ সৈ-
ন্যে উেওকা জই কৰি বন্দিসালত সুমাই ধলে,
পাচে ভাতে উেও ব্ৰিডু হল ।

[Appoints Jamal Captain general.

ইয়াৰ পাচত চুলতানৰ সুভাণা দিনে দি
বে বাহিৰলৈ ধৰিলে । কাব্ৰিক নামেৰে এক
মানুহ উেওৰ বস হৈ লাহোৰৰ অধিকাৰ বা-
বে নিয়োজন হল । আৰু বজাল দেশ আৰু
উত্তৰ দেশৰ অধিকাৰবিলাক উেওৰ অধিন
হবলৈ স্বিকাৰ কৰিলত সিবিলাকক আপোন
আপোন প্ৰদেশৰ ওপৰত অধিকাৰ বাৰ দি
বাধি ধলে । এনে সময়ত চুলতান বজিয়াৰ
কিলিক খাঁ নামে সেনাপতি মৰিল, আৰু
হোচেনক সেই পদ দিয়া হল । ইয়াৰ পাচে
জমালে বজিয়াৰ অনুগ্ৰহ পাই সকলো সেনা
সেনাপতিৰ ওপৰত প্ৰধান সেনাপতিৰ বাৰ
পালে ।

এই কথাৰ নিমিত্তে প্ৰধান লোক সকলৰ
মনত অতিসই ক্ৰোধ হল, কিয়নো জামাল আ-
গৈএ চা অৰ্থাত আচিচিনিয়া দেশৰ এক বন্দি
আছিল । ১২৩২ সনত লাহোৰৰ অধিকাৰ
স্বাধিন হৈ আপোনাৰ সৈন্য জুগুত কৰিবলৈ
ধৰিলে, কিন্তু বজিয়াই বাজ সৈন্যবোৰক গো-
টাই তাৰ অহিতে গমন কৰিলে, তাতে তাক
পৰাজই কৰি উেওৰ খেমা পাবলৈ সকলো
ভাৰে অতি নম্ৰ কৰালে ।

সেই বচৰতে তিববহিন্দ দেশৰ অধিকাৰে
সেই বন্দি বজিয়াই অনুগ্ৰহ কৰা দেখি উেওৰ
বিৰোধ হল । ৩৫ বজিয়াই সকলো সৈন্য
সম্মিলিত সেই অধিকাৰৰ বিৰোধে গল, কিন্তু
পৰৰ মাজত বজিয়াৰ ভুৰুকি সৈন্যেই উেওৰ
বিৰোধ হোআত সেই ঠাইতে জুখ উপস্থিত
হল । তাতে বজিয়াৰ ঐকি সেনাপতি মৰা
পৰিল, আৰু বজিয়াকো ধৰি সিহঁতে বন্দিসা-
লত সুমালে । এই কৰমৰ পাচে সৈন্যবোৰে
পূৰবাই দিলিলৈ উত্ততি আহিল, আৰু ইন্-
তমলাৰ পুত্ৰ চুলতানৰ ভাই বহৰামক বাজ
নিহাসনত বহুআলে ।

ন. স. ক.

For the Ottomans.

মান্যৰ জীজুত অকনোদই পত্ৰ

সম্পাদক মহানই মান্যৰবেহু,

সম্পাদক মহানই

আপুনি অকনোদইৰে আমাৰ দেশত গিয়ান
উদই কৰিবলৈ জিমান জতন কৰিচে, তাত
আমি পৰম হৰ্ম পাইটো । তলত জিলা বি-
নইটি আপোনাৰ মহিমায় কাকতত ঢালি আ-
মাক বাধিত কৰিব ।

সম্প্ৰতি আমাৰ দেশৰ লোক সকলে জনে
দুৰৱস্থাত আচে, তাক কৰ লগিয়াই নাই ।
কিন্তু আনন্দৰ বিনই এই জে এনে সময়তো
জী পূৰ্ণানন্দ সৰ্গী নামে একজন পণ্ডিতে দুৰ্ভগিন্য
অচমিয়া লোকৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে কেতিয়াবা
কেতিয়াবা হিত কথা অকনোদইত চাপে, কিন্তু
লোকৰ বিনই এই, উেওৰ সেই গিয়ানি কথা
বিলাক নিশ্চল হৈচে । কলাক গিত সুদুৰ্ভা,
জনে অকাজ ভেনে ব্ৰিখা হৈচে । জোআ মা-
হত উেও জীজুত পাদুৰি লজ চাহাবে বচন
কৰা পুথিৰ পৰা মহোটি পুত্ৰ ভুলি অচ-
মিয়া লবাই উত্তৰ দিবলৈ অকনোদইত চপা-
ইচে । কিন্তু সেই পুত্ৰৰ উত্তৰ দিয়া, কেতি-
য়াও ভাল পৰা সালি নে দেখা লৰাৰ মনত
বৰ সন্ত । অচমিয়া লবাই জি বস্ত্ৰ নিভো
দেখিচে, আৰু জি ন হলে আমি সুখে ধাই
বৈ থাকিব নোআবোঁ মোৰ মনেৰে হলে নিগুচ
কথা সেইবোৰবো কৰ নোআবে হেন পাও ।
তাৰ সাধি ৰূপ, সোন, তাম্ৰ, পিতল লোন ।
এইবিলাক নো কি, কত পোআ জাই, কেনেকৈ
নো টকা, বা পইচা, বা মোহৰ, বা লোটা,
বা আঞ্জাত ধাৰ লগিয়া হল, তাৰ সবিসেস বু-
বুজে । আঘোন পুহত জে ইমান জাব, জেট
আহাৰত নো ইমান জহ কিয়? তাকো বে
জানে । বদ বো কি? কিয় এনে দেখি, আৰু
আমাক নো কি উপকাৰ কৰে? তাকো বে
জানে । মানুহ পোনে ওপৰোঁতে সৰু হই,
ক্ৰমে ক্ৰমে ডাঙৰ হই, বুৰা হই, ইয়াৰ নো
কি কাৰন? আৰু বুৰা হৈ বো সৰু ন হই
কি? ইয়াকো বে জানে । একে হাতত আতুলি

আজ তাৰ ওপৰত নথ আছে, আতুলি কাটি-
লে জে আকও ন হই, বধ কটিলে নো আকও
কিৰ হই! ইত্যাদি কথা সকল অচমিয়া লৰাই
জিতিয়া জানিব, ভেতিয়া আমাৰ দেশৰ দুখ
একে বেলেগ গুচিব। সৎসই নাই। জিতিয়া
কোনো লোকে সুসুখি মহিতে ইয়াৰ উত্তৰ
দিব ভেতিয়া আমি মহা আনন্দ পাম। পৰি-
সেনত ঠিক, জি পূৰ্ণানন্দ সৰ্গাৰ পুস্বৰ মূল
এতিয়া অচমিয়া লোকে কু নে পাই। সি
সকলক অনেককৈ পুহেলিতা অৰ্থাত সাত্ত হেন-
হে বুলিব। অচমিয়া লোক আক ভাসাৰ এনে
দুি ব্ৰিধি হোআ নাই তেঁওৰ নিচিনা পৰম
উপকাৰি জনৰ মহা বিগা কথাক সতি কৰি
ন থৈ হিত বুলি অজিকার কৰি লব। জদিও
অচম দেশৰ এনে অৱস্থা, তেও অনেক লোকে
সেই পুস্বৰ উত্তৰ দিব পৰিব। তেঁও নে ভা-
বিব জে ইয়াৰ কোনেও উত্তৰ দিব নোআৰিব।
ইতি ।

এজন ইংৰাজি কৰিএ এই পদ বচনা কৰিলে,
মই তাৰ অৰ্থ ভাবিলোঁ।

An English Game.

মুনিৰ্মল বস্ত্ৰ বহু দেখিতে সুন্দৰ,
এস্তাৰ সমুদ্ৰ মাজে গুপ্ত কলেবৰ;
কুটন্ত অনেক ফুল নে দেখো নয়নে,
সুগন্ধ বিনষ্ট কৰে বনৰ পৰনে।

জিমিৰ মজকৰ হুচেন।

কলিকতা ৮ জানুআৰি, ১৮৫৪।

দাবিদৰ ৯ গিত।

The ninth Psalm of David.

জয়ৰ নিমিত্তে ইহবক প্ৰসংসা কৰা।

মুত্ৰলবেনত পুৰান বাস্যকৈল।

হে যিহোৱা, সকলো চিত্তেৰে তোমাক প্ৰসং-
সা কৰিম; তোমাৰ সকলো আচৰিত কৰম
বৰ্ণনা কৰিম। মই তোমাত হৰ্ষিত হৈ আ-
নন্দ কৰিম; তে সৰ্বোপৰি পুত্ৰ, তোমাৰ না-
মত প্ৰসংসা গান কৰিম। মোৰ সন্ত্ৰবিলাক
হোহকোআ হৈ পৰি তোমাৰ সাধ্যতে বিনাস
হল। কিয়নো তুমি মোৰ নিয়াই আক সোধ
বাখি সিংহাসনত বহি নিয়াই সোধ কৰিলা।

তুমি বিদেশি লোকক ডৰিয়ালা; পাপি লোকক
নংহাৰ কৰি সিইত্তৰ নাম সধাকাল লোপ
কৰিলা। সদাকাললৈ সন্ত্ৰবিলাকক নষ্ট কৰি
সিইত্তৰ নগৰবোৰ বিনাসিলা; সিইত্তলৈ সুম-
বনো গুচিল। কিন্তু যিহোৱা সৰ্বকালে থাকে:
তেঁও সোধৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সিংহাসন
জুগুত কৰিলে। তেঁও ধৰম ৰূপে জগতৰ
সোধ কৰিচে; তেঁও লোকবিলাকক নিয়াই
ৰূপে প্ৰতিফল দিচে। যিহোৱা ভাৰনা পো-
আবিলাকৰ আসুই; দুখৰ কালত তেঁও সি-
বিলাকৰ আসুই। হে যিহোৱা, জিবিলাকে
তোমাৰ নাম জানে, সিবিলাকে তোমাত বিশ্বাস
কৰে; কিয়নো জি লোকে তোমাক বিচাৰে,
সিবিলাকক তুমি কেতিয়াও ত্যাগ ন কৰা।

চিওনত নিবাস কৰা যিহোৱালৈ স্তুতি গান
কৰা; লোকবিলাকৰ মাজত তেঁওৰ মহত কৰম
প্ৰকাশ কৰা। তেজ উলিওআ দোসৰ সোধ
কৰা সময়ত তেঁও দুখ পোআবিলাকক সোঁজ-
ৰে; তেঁও সিবিলাকৰ কাকুতি নে পাহৰে।

হে যিহোৱা, মোক ক্ৰিপা কৰা; মোক ঘিন
কৰাবিলাকৰ পৰা জি দুখ পাইচোঁ, তাক ক্ৰিপা
দিকি কৰা; মিত্ৰ দুআৰৰ পৰা মোক তোলা।
তাতে চিওনৰ জিয়াৰিৰ দুআৰত মই তোমাৰ
প্ৰসংসা সকল দেখাম; তোমাৰ পৰিত্ৰানত
মই আনন্দ কৰিম।

বিদেশি লোকে আপুনি খনা খালত পৰি
তল গল; আপুনি লুকাই পতা জালত সিই-
ত্তৰ ডৰি লাগি বল। তেঁও দণ্ড দিয়াৰ দো
আৰাই যিহোৱাক জনা হৈচে; পাপি লোক
আপোন হাতে কৰা কৰমৰ দোআৰাই ধৰা
পাৰে। পাপি লোক আক ইহবক পাহৰা
সকলো দেশিবিলাকক অধমলৈ খেদোআ হব।
কিয়নো দুখিয়াবিলাকক সদাই পাহৰা নে জাৰ;
দৰিদ্ৰবিলাকৰ আনা সদাই নু গুচিব। হে
যিহোৱা, উঠা; মানুহে অই কৰিবলৈ নি দিবা।
বিদেশি লোকক তোমাৰ মুখিতে সোধ কৰা
হওক। হে যিহোৱা, বিদেশি লোকে আপো-
নাবিলাকক মানুহে জেন জানে, এই নিমিত্তে
সিইত্তৰ মনত ভই লগাই দিওক।

চিকন্দৰিয়া নগৰত সাত লাখ পুথি পোৰা ।

Destruction of the Alexandrian Library.

মিচৰ দেশৰ চিকন্দৰিয়া ৰাজ নগৰৰ অৰ্ধাৎ চেকন্দৰ নগৰত, জি পুথি ধোআ ঘৰ আছিল, সি প্ৰিদিদিৰ ভিতৰত সকলোতকৈ ডাঙৰ । চেকন্দৰ লাহৰ মৰনৰ পাচত, মিচৰ দেশৰ বাদশ্য পোডলিমিএ এই পুথিৰ ঘৰ প্ৰথমে ধাপনা কৰিলে; তাৰ পাচত ঠেঁওৰ পনত হোআ ৰজাবিলাকে সেই পুথিবোৰ এনেহে বহীলে জে সেনত তাৰ মাজত সাত লাখ পুথি আছিল । আৰু দুহেজাৰ বছৰ হল, জেতিয়া কৈচবে চেকন্দৰিয়া নগৰ বেবিলে, তেতিয়া ঠেঁওৰ চাৰি লাখ পুথি অকস্মাত পোৰা হল । কিন্তু সেই দেশৰ সুন্দৰি আৰু গিয়ানি শ্বিয়া-তি হোআ ক্লেগোপাত্ৰা নামেৰে বানিএ আৰুও তাতে দুই লাখ পুথি গোটাই থলেনি, আৰু আন খোকনিলাকেও কাল ক্ৰমেৰে অনেক পুথি গোটাও সেই ঠাইতে থলে, আৰুও তাত সাত লাখতকৈ অধিক পুথি হল ।

৭০০ সনকত জেতিয়া মচলমানবিলাকে চেকন্দৰিয়া নগৰ ললে, তেতিয়া বিদ্যা নিকিবৰ নিমিত্তে কাৰ্য্য কৰোঁতা সিঁতৰ অমৰা নামে সেনাপতিএ সেই ঠাইৰ পৰা এটা পণ্ডিতৰে সৈতে নিত পুথি আলাপ কৰিছিল । এদিন সেই পণ্ডিত ঠেঁওক কলে, বোলে, ভুমি চেকন্দৰিয়া নগৰৰ সকলো ঠাইলৈ গৈ ৰজাৰ সকলো দুখৰ ওপৰত তোমাৰ চাৰ মাৰিচা সেটোৱা বস্তু তোমাৰ উপকাৰলৈ জোগ্যতা হ'ত, আমাৰ উপকাৰৰ পাত্ৰ ন হই; কিন্তু এই নগৰত তোমাৰ কিছু উপকাৰ নো হোআ, আমাৰ এচোহে উপকাৰ হোআ, এনে বস্তু আমাৰ এচোহে উপকাৰ হোআ, এনে বস্তু আছে । অমৰাই কলে, বোলে, ভুমি কিহলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিচা? ঠেঁও কলে, বোলে, ৰজাৰ পুথি ধোআ ঘৰত জিবোৰ পুথি আছে, তাকে মোক দিয়া । অমৰাই উত্তৰ দি বুলিলে, ইয়াক দিবলৈ মোৰ সক্তি নাই, কিন্তু আমাৰ কালিকক এবেলি মুখিলে হব ।

পাচত ঠেঁও বেগতে এই কথা জনাবৰ নিমি-

তে ওমাৰ কালিকৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠাই দিলে, তাতে ঠেঁও এই উত্তৰ দিলে, বোলে, ভুমি জি পুথিৰ কথা লিখিচা, সেই পুথি জি ইয়ৰৰ অৰ্ধাৎ কোবানেৰে সৈতে একে মিল হ'ব তেহে সেই পুথিত একো সন্ধান নাই, কিয়নো কোবানেতে আমাৰ জাবিৰ লগা সকলো পোআ হই, জদি তাত কোবানেৰে কোনো বিৰোধ কথা থাকে, তেহে তাক কোনো ৰূপে লব লগা ন হই, এই কাৰনে মই এই পত্ৰেৰে তোমালৈ আগ্যা কৰিলোঁ, সেই সকলো পুথিবিলাক নষ্ট কৰিবা ।

অমৰাই এই আগ্যা পাই সেই সকলো পুথিবিলাক নগৰৰ আটাই মানুহৰ গা ধোআ ঘৰৰ পানি তপতাবৰ নিমিত্তে পঠিয়াই দিলে; তাত ইমান পুথি আছিল জে চমাহলৈকে সেইবোৰ তপত কৰিবৰ নিমিত্তে খৰি নে লাগিছিল, এই ৰূপে চেকন্দৰিয়া নগৰৰ সকলোতে সুখ্যাতি পুথিবিলাক নাল হল, আৰু মানুহৰ নিমিত্তে বিদ্যাৰ মহা ভাল লোপ হল ।

গিয়্যাতি পৰিয়ালবিলাকলৈ আচ- ৰিব লগা কথা ।

Conduct toward Relations.

আমাৰ পিজি মাজি আৰু ভাই ভনিবিলাকলৈ আৰু জিবিলাক আমাৰ সম্বন্ধত থাকে নিবিলাকলৈ, আমি সকলো প্ৰকাৰে মৰমিয়াল হব পাও; কিয়নো আমাৰ সৰু কালত কোনো কৰম কৰিবলৈ জেতিয়া আমি অপাৰক আছিলোঁ, তেতিয়া আমাৰ পিজি মাজিএ আমাক আহাৰ বস্ত্ৰ আদি দি, লাব-ধাৰ কৰি ৰাখিছিল; নিবিলাকৰ এনে দায়্য নো হোআ হলে, আহাৰ আৰু বস্ত্ৰৰ অভাৱতে আমি পৰলোক প্ৰাপ্ত হলোঁহেউন । এই কাৰনে আমাৰ সক্তি থাকে মানে নিবিলাকৰ উপকাৰ নুজৰি মানি, নিবিলাকক হিত আৰু প্ৰেম কৰা আমাৰ উচিত । আৰু নিবিলাকে নিয়াই মতে আমাক জি আহেদ দিএ, আৰু আমাক জি ধোকে, তাক আনন্দ মনেৰে আমি পালন কৰিব লাগে ।

তাই তুমি সকলে একে পিতৃ মাতৃর পৰা
জন্ম পাই, একে পিতৃতে আহাৰ কৰি, একে
লগে উন্নতি, একে পিতৃ মাতৃর পৰা হোআ,
একে স্নেহ, একে প্রেম সমান ৰূপে পাই, বাৰ্হি
ভাৰ্য্য হোআত, ই জনে সি জনে প্রেম আলাপ
কৰিবলৈ প্ৰয়োজন থাকে। যদি সিবিলাকে এনে
কৰে, তেন্তে সিবিলাকৰ জি উত্তম ভাবনা, সেয়ে
প্ৰকাশ হোআত, অন্য লোকৰ পৰা সিবিলা-
কে প্রেম পাবৰ জোগা হ'। কিন্তু সিবি-
লাকে যদি বিবাদ আৰু দন্দ কৰে, তেন্তে সি-
বিলাকৰ আচৰন এনেহে দুষ্ট আৰু অশুভা-
বিক ৰূপে প্ৰকাশিত হ'ব, জে সকলো গিয়ানি
লোকে সিবিলাকৰ সঙ্গ ত্যাগ কৰিব। এই
কাৰনে লৰা চোআলিবিলাকে আপোন আ-
পোন সহ কালতে ইটে সিটে প্রেম কৰিলে,
ভেতিয়া সিবিলাকে ভাৰ্য্য হই, তেতিয়া ই জনে
সি জনৰ কুললৰ উন্নতি কৰাবও পাৰিব।

ব. ন.

এন্দুৰ আৰু তাৰ বোজাৰ কথা।

The Ro and its Burden.

ঘিন লগা আৰু অপকাৰি জন্তুৰ পৰাও
আমি আমাৰ পিতৃ মাতৃলৈ আদৰ আৰু
মনজোগ কৰাৰ উপদেশ পাব পাৰোঁ। কে-
তিয়াবা কেতিয়াবা এন্দুৰবিলাক ঘৰত আৰু
জাহাজত এনেহে অধিকৈ নাহে জে মানুহৰ
অনেক হানি কৰে। এই কাৰনে কান্দ পা-
তি নেইবিলাকক ধৰি নাইবা বিল দি মাৰি
জেইকি প্ৰকাৰে হওক, নিহতৰ সংখ্যাৰ কম
কৰিব লাগে। কোনো সময়ত এখন জাহাজ
দুৰ্ভৰ্য্য পৰা লিচৰন নগৰলৈ জাহাজ কৰোঁ-
তে জাহাজৰ ভিতৰত অতি নিদ্ৰে এন্দুৰৰ
সংখ্যা অনেক ব্ৰিডি ইহ, জাহাজত থকা অনেক
বস্তু ধাই নষ্ট কৰাত, জাহাজি লোকৰ এক
হল; তাতে সিবিলাকে আশচ কৰি বুলিলে,
অজি প্ৰথমে জাহাজি পালে, সেই জন্তুবিলাকৰ
এক দুখত পাবলৈ উপাই ক'বম। পাচে জে-
তিয়া সিবিলাকে বিবাপনে নিচৰনত জাহাজ
বধা আঁট পালেহি, তেতিয়াই সিবিলাকৰ আ-

লচৰ দৰেই কাণ্ডানে জাহাজৰ খোলত গছক
ছুইনে পুৰি ধুঁআৰে জাগ দিব দিলে। তাতে
সেই এন্দুৰবিলাক এনে বস্ত্ৰৰ ধুঁআৰ জাল সহিব
নোআবি, গাঁত এৰি পলাবলৈ ধৰাত নাৰিক
সকলে বহু মাৰিলে। সেমত এটা ভেকেৰু-
আ এন্দুৰে বয়সত বুৰা ইহ বগা আৰু কৰা
হোআ আন এটা এন্দুৰক আপোন পিঠিত
বোকাচা কৰি লৈ জাহাজৰ ওপৰ চাইত
ওলালহি। জাহাজি লোকে বুৰা এন্দুৰটক
ডেকাটৰ বাপেক বুলি জানি, পিঠিলৈ পুজৰ
এনে চেনেহ দেখি, বধ কৰিবলৈ ইচা ন কৰি
কুলল মতে ব্ৰিধ পিডাকক আন এঠাইলৈ লৈ
জাব দিলে।

ব. ন.

গিত।

Hops of Immortality.

২ কবিতা. ৫:১।

এই তাহু ৰূপ সংসাবিক ঘৰ

মৰনে পৰিলেও ভগন

ইহৰে সজা দেহ অমৰ

মোৰ হব স্বৰ্গত নিৰ্মান।

মহা উঠানৰ ঘোৰ সময়ই

জেন পাণে নিৰাসুই ন হম

সদাই কেঁকাইচোঁ অতি ভই

সুখগুত হবৰ কবি স্তম।

মই জানো দেহত থকা কাল

এই ভাৰৰ ভৰত হব দুখ

বেদনা, বিয়াধি, পাপৰ ফল

পৰিধাৰ চিন্তা, ভই, অসুখ।

ভেও বৰ্তমান এই অলপ দুখ

এখন্তক মাধোন জি থাকে

অধিক গধুৰ অনন্ত দুখ

মোঁল বৰ্হাই সিঁধি কৰে।

ভাত কিয় সাহিয়াল ন হম

মৰিলেও প্ৰভুৰ ওচৰ জাম

জিৱনে লোণ ইহ সৰ্ব স্তম

বিশ্বাসে সৰ্ব অবিভাৰ।

৩. ৩.

ইহুৰ বচন ।

Selected scriptures Sermons.

মুখত জি সোমাই, নি মানুহক অনুচি ন কৰে। কিন্তু মুখৰ পৰা জি ওলাই, সেয়েহে অনুচি কৰে ।

ভোম্বাৰ চকু-এ জদি ভোম্বাক পাপ কৰাই, ভোম্বাৰ পৰা তাক কাৰ্হি পেলোআ; দুটা চকু থাকি নবকৰ কুইত পেলোআ হোআতকৈ এচকুআ হৈ পৰম আনুসত সোমোআই ভোম্বাৰ ভাল ।

ইহুৰেই আশ্ৰা, আৰু ঠেওক জিবিলাকে ভক্তে, আশ্ৰাৰে সন্তোষে ভক্তিৰ উচিত ।

ভুমি সকলো মনোৰে, সকলো প্ৰাণেৰে, সকলো চিত্তেৰে সৈতে ভোম্বাৰ পুত্ৰ পৰম ইহুৰক প্ৰেম কৰা, এয়ে প্ৰথম আৰু প্ৰধান আৰ্গ্যা । আৰু তাৰে নিচিনা দ্বিতীয় আৰ্গ্যা এই, ভোম্বাৰ চুবুৰিআক আপোনাৰ নিচিনাকৈ প্ৰতি কৰা ।

হেঁতৈ অগিগানি, আজি বাতি ভোম্বাৰ পৰা প্ৰাণ নিয়া হব ।

মানুহে গোটেই এখন জগত পায়ো জদি আপোনাৰ প্ৰাণ হেৰুআই, সেই মানুহৰ বিলাত! আৰু মানুহে আপোনাৰ প্ৰাণ বাখিবৰ নিমিত্তে কি সলনি দিব পাৰে!

ভোম্বোলাকৰ মাজত জি কোনোএ বৰ হব-লৈ ইচ্ছা কৰে, সি ভোম্বোলাকৰ সেরক হওক; আৰু ভোম্বোলাকৰ মাজত জি কোনোএ প্ৰধান হবলৈ ইচ্ছা কৰে, সি ভোম্বোলাকৰ বন্ধি হওক ।

খনরন্ত মানুহবিলাক ইহুৰৰ বাক্যত সোমাবলৈ কেনে দুৰ্গম!

আৰু বিবাস কৰাবিলাকে একে লগে থাকি, আপোনাৰ সন্মতি সন্মানে বাকি ভোগ কৰিলে ।

পাচে আৰু জেনেকৈ লাগিল, সকলোকে ভেনেকৈ বাঁচি দিলে ।

নিবহুতাৰ মন হোআ জিবিলাক, সেইবিলাক ধৰ্ম; কিয়নো বহু বাক্য সিবিলাকৰ । লোক কৰা জিবিলাক, সেইবিলাক ধৰ্ম; কিয়নো সিবিলাকে সান্ত্বনা পাব । নতু হোআবিলাক

ধৰ্ম; কিয়নো সিবিলাক প্ৰতিবিম্ব অধিকাৰ হব । ধৰ্মবলৈ তোক আৰু গিৰাহ লগা জিবিলাক, সেইবিলাক ধৰ্ম; কিয়নো সিবিলাকে জিতি পাব । বচনাত হোআবিলাক ধৰ্ম; কিয়নো সিবিলাকে দ্বাৰা পাব । দ্বিৰ্জন চিত্ত হোআবিলাক ধৰ্ম; কিয়নো সিবিলাকে ইহুৰক বৰ্ণা পাব । মিল কৰাবিলাক ধৰ্ম; কিয়নো সিবিলাকে ইহুৰৰ সন্তান বোলা হব । জিবিলাকে ধৰ্মৰ নিমিত্তে তাবনা পোআ হই । সেইবিলাক ধৰ্ম; কিয়নো বহু বাক্য সিবিলাকৰ ।

এয়েবেই পাপৰ অভিশাপ পূৰ কৰিবলৈ ভোম্বোলাকৰ এই বিবাসি দেহত পাপক অধিকাৰ হবলৈ নি দিবা । কিয়নো পাপৰ বেচ মৰন ।

কিন্তু বিধৱৰ বিধানৰ বিৰোধে ক্ৰম কৰি মোক অন্ধবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধিক কৰা, এনে আৰ এক বৃত্তান্ত মোৰ অন্ধতে দেখোঁ । অস অস, দুৰ্ভাগিনী মানুহ জি মই, মোক এই মৰন দেহৰ পৰা কোনে উদ্ধাৰ কৰিব!

সংসারিক চিন্তা মৰন; আশ্ৰাৰ চিন্তন পৰম আনুস আৰু কুলস ।

হে ভাইবিলাক, ইহুৰৰ দ্বাৰাৰে ভোম্বোলাকত মই এই স্মৃতি কৰিচোঁ, ভোম্বোলাকে আপোন আপোন সখিলক জিয়া, পখিজ, আৰু ইহুৰ ভুই হোআ বলি কপে উচৰণ কৰা, কিয়নো এয়েই ভোম্বোলাকৰ উচিত সেৱা ।

কুকৰম ঘিনাই কুকৰমত বতি হোআ ।

বাতিৰ সেন হৈচে; পহৰ হবৰ কাল ওচৰ হল; এই হেতুকে জীয়া, বাতিৰ কৰম আটাইকে এৰি পহৰৰ লাজ লিছোইক; বতিবল আৰু উজ্জত, বেলা আৰু কাম তাত, বিৰোধ আৰু অসুখ, এইবিলাক দাচৰি, দিনৰ জোগা সুখ কৰম আটাইকৈ ।

বিক্ৰিআৰ ন হবলৈ প্ৰতি জন পুৰুষৰ আপোনাৰ একজন স্বামি হওক; আৰু প্ৰতি জদি ভিবোভাৰো আপোনাৰ একজন স্বামি হওক ।

পাচে ঠেও পাব পাৰ হাতত লৈ ভক্তি কৰি সিবিলাকত কলে, ইয়াকে লৈ আপোনাৰ মাজত ভাগ কৰা ।

জেনেট একে পিঠা হই, জেনেট আমি
জেনেট হৈও একে দেব হৈচো; কিয়নো আমি
সকলো সেই একে পিঠাৰ ভাগি হৈচো।

সকলো মানুহৰ মাজত বিবাহ মৰ্জতাবন্ত,
আৰু তাৰ সজা সুচি; কিন্তু বিভিন্নতাৰি আৰু
পৰ ভিহি হবন কৰাবিলাকক ইহবে দণ্ড দিব।

প্ৰিথিবি গোটেই এখন ওপৰত থাকিবলৈ
একে জেনেৰে সকলো জাতৰ মানুহক সুজি।

আগৰ সেই আগিয়ান কাল ইহবে সহিলে,
কিন্তু এতিয়া সকলো ঠাইতে আটাই মানুহক
মন পালটাবলৈ আগা কৰিচে।

এইবিলাক জানি যদি তেনে কৰা, তেন্তে
ভোমোলক সুখিয়া হব।

সৰিল বিভিন্নতাৰ নিমিত্তে ন হই।

বেলালি কৰমৰ পৰা আঁতৰি থাক।

ভোমোলকৰ সৰিলেবে ইহবৰ মহিমা প্ৰ-
কাশ কৰা।

ইহবৰ আগা।

ইহব পুন্যৰক্ত, যবমিয়াল, সুচি।

সুখিয়া পাপ, সুখিয়া প্ৰথম।

কলাভিল, মুখ, হাত, গা সুচি বাখিবা।

আগলৈ পাপ, পুন্য লোধ হব।

অচমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ।

বিবাহৰ সন্বাদ।

Marriage.

নগাঁও জিলাত ১০ কেব্রোআবিড পাৰুৰি
ব্ৰুকন চাহাবৰ দোআৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান বিধি মতে
শ্ৰী মান ভোআই আৰু শ্ৰী মতি বাতিবৰিৰ
বিয়া দিয়া হল।

ইংৰাজি দেসৰ ইকুল।

Number of Schools in England.

ইংলণ্ডৰ ভিতৰত প্ৰধান বিদ্যালয় ১৫,৫৮৪
আৰু সামান্য ইকুল ৩০,৫৩০। প্ৰধান বি-
দ্যালয়ৰ চাতৰ ১,৪১৭,৩০০; আৰু সামান্য
পৰীক্ষালয় ৭২৭,০৭৭ চাতৰ আছে। তাত
বেঙবৰিয়া ইকুলো ২৩,৪২৮, আৰু তাৰ
২,৪০০ ১০২ চাতৰ লৰাও আছে।

মানুহৰ হাড়।

Number of human bones.

মানুহৰ মূৰত ৩০ হাড় আছে, আৰু ভৰি-
তে কৰমতে ৩০, হাতত ৩২, আৰু গাত
৩৭ আছে। আৰু তাত বাহিৰে ৪৩৪ ভেটি
আছে। তাৰ কলাভিলৰ ভিতৰত এক খন্তে-
কৰ মাজত ৩৪ বেলি টিক টিক কৰে, ঘণ্টাত
৩, ৮৪০ বেলি জাই, আৰু দিনৰ মাজত ২২,-
১৬০ বেলি টিক টিক কৰে। আৰু ঘনপীৰ
মাজত গোটেই গাটোতে তিনি বাৰ নিহত
তেজ অহা জোআ কৰে।

মাৰ্চ, অৰ্থাত্ চতৰ পঞ্জিকা।

Almanac for March, A. D. ১৮৫৪. Sol. Sec ১৭৭৫.

মাৰ্চ	চত	বাৰ	তিথি	দিনমান	মাৰ্চ	চত	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১২	৪	২	১১১৮	১৭	৫	৬	১৮	১১১৫৪
২	২০	৫	৩	১১১৩২	১৮	৬	৭	১৯	১১১৫৭
৩	২১	৬	৪	১১১৩৪					
৪	২২	৭	৫	১১১৩৫	১৯	৭	৮	২০	১১১৫২
					২০	৮	৯	২১	১১১৫১
৫	২৩	৮	৬	১১১৩৭	২১	৯	১০	২২	১১১৫৩
৬	২৪	৯	৭	১১১৩৮	২২	১০	১১	২৩	১১১৫৪
৭	২৫	১০	৮	১১১৪০	২৩	১১	১২	২৪	১১১৫৬
৮	২৬	১১	৯	১১১৪১	২৪	১২	১৩	২৫	১১১৫৭
৯	২৭	১২	১০	১১১৪৩	২৫	১৩	১৪	২৬	১১১৫৮
১০	২৮	১৩	১১	১১১৪৪					
১১	২৯	১৪	১২	১১১৪৬	২৬	১৪	১৫	২৭	১১১৫৯
					২৭	১৫	১৬	২৮	১১১৬০
১২	৩০	১৫	১৩	১১১৪৭	২৮	১৬	১৭	২৯	১১১৬১
১৩	৩১	১৬	১৪	১১১৪৮	২৯	১৭	১৮	৩০	১১১৬২
১৪	১	১৭	১৫	১১১৫০	৩০	১৮	১৯	৩১	১১১৬৩
১৫	২	১৮	১৬	১১১৫২	৩১	১৯	২০		১১১৬৪
১৬	৩	১৯	১৭	১১১৫৪					

এই অকনোদই গিয়ান ভাষাৰ মোং নিৰ্মাণৰ
আমেৰিকান বাস্তবিক দিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা
হৈছে। আদিত্তে দিলে বচবত নাম এটকা, বচবৰ
মূৰত দিলে ১১ চমহা।

THE ORUNUDOT.

A MONTHLY MAGAZINE DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

আবনোদর

৯ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫৪।

নম্বৰ ৩।

VOL. IX.

SIBSAGOR: MARCH, 1854.

NO. 3.

Omer Pasha, Commander of the Turkish Army, from the Illustrated London News.

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

ভুক্তি চুলভানৰ সকলো

কৌশল ওপৰত

ওমৰ বাহাদুৰ প্ৰধান সেনাপতি হৈছে। তেওঁৰ
জনম হুসি কৌতিয়া প্ৰদেশ; তেওঁৰ বাপেক
গ্ৰিক মতৰ ধৰ্মমত প্ৰবৰ্ত্তিছিল। তেওঁ বিদ্যা

সিদ্ধি এটালত অস্তিত্ব কৌতৰ মাজত সোমো-
জা হ'ল । পাচে ১৮৩০ নৈকত অধিকাৰ কৌনে
অজ্ঞাত বোজাৰ পাই তুৰক দেশলৈ গৈ মচল-
মান ধৰম গ্ৰহন কৰিলে; আৰু ধৰ্ম্মো বানস্যাই
সেনাপতি বাৰ দি আপোনাৰ লগত ৰাখিলে ।
১৮৫১ নৈকত বহিয়া দেশত কুহিয়া বিনস্যা-
লাকে সৈতে বন কৰি এৰ জনসা পাালে ।
ঠেওৰ বয়স এতিয়া ৫২ বছৰ হৈছে । সি
পিঠিত ঠেওৰ নকচা চালে, ঠেও বৰ সাহিয়াল
সেনাপতি হোআ বুজিবা ।

Russians defeated at Taitale

কচিয়া আৰু তুৰকিৰ মাজত ৬ জানুআৰিত
বৰ জুধ হ'ল । আমাৰ নতুন বছৰ সোমো-
আতকৈ কচিয়াৰ মতেৰে ১৩ দিনৰ পাচতহে
নতুন বছৰ সোমাই । সেই ১৩ জানুআৰি
অৰ্থাত সিহঁতৰ নতুন সঁকৰ বৰ দিনত প্ৰধান
কৰ্ম কৰি বৰ জল পায়ী বুলি ঞালিকাতত
থকা তুৰকি কৌজক জুধ কৰিবলৈ থিৰ কৰি-
লে । সেই আসয়েৰে জানুআৰি ২ তাৰিখত
জেনৰল আওৰেপ সেনাপতিএ ২০,০০০ কচিয়া
সেনা আনি ঞালিকাতৰ উতৰে এপৰৰ আত-
ৰত থকা ভিতালি নগৰত বলহি । তুৰকিৰ
সেনাপতি ওমৰ বানস্যাই ইয়াকে জানি সি-
হঁতক আগ হৈ ধৰিবৰ নিমিত্তে ১৮,০০০ সেনা,
২৪ বৰ টোপে সৈতে চিলিম বানস্যাকে
পচালে । ৬ জানুআৰিত সিহঁতৰ কৌঠৰ
ওচৰ পাই জুধ ধৰি দিনটো বন কৰিলে ।
দুয়ো দলৰ বহু লোআ পৰিল । ৭ তাৰিখত
আকও জুধ ধৰি সেই দিনাও অস্ত ন হ'ল;
৮ । ৯ তাৰিখতো সেই ৰূপে বন কৰি কচি-
য়াক নিচইকৈ তিনি ঞেদাল । জেনৰল আও-
ৰেপকো খুন কৰিলে, কচিয়াৰ সেনা ১০০০
মৰিল, ৪০০০ খুন হ'ল । তুৰকিৰো ২।৩ হে-
জাৰ মান খুন হ'ল । পাচে কচিয়াই ক্ৰাজক
নগৰলৈ উভতি গৈ তাতে ব'ল; কিন্তু সি-
বিলাকৰ বৰ দিনত একো কৰিব নোআবিলে ।

Entrance of the allied Fleet into the Black Sea.

তুৰকিৰ সহাই হ'বৰ নিমিত্তে ইংৰাজি আৰু
ক্ৰাফিৰ জাহাজবোৰ জানুআৰি ৩ তাৰিখত বি-

লাক সমুদ্ৰত সোমাল । কচিয়াৰ জাহাজবোৰে
তুৰকিৰ অনেক জাহাজ চিনপি নগৰৰ জুলিত
মাৰি পেলাইছিল; কিন্তু এতিয়া কচিয়াতকৈ
ইংৰাজি আৰু ক্ৰাফিৰ জাহাজবোৰ অধিক
আৰু পৰাক্ৰমি । চিনপিৰ জুধত তুৰকিৰ
আদমিৰল সেনাপতিৰ চৈকত গুলি লাগিল,
সেই কাৰনে দুবেলি ঠেওৰ চৈকত উক্তৰে কাটি-
লে, তেও জিয়াৰ নোআবিলে, মৰিল ।

Suicide at Jorhat.

জোৰহাটৰ বজাৰৰ সেখ হনুৰ মুক্তি নামে
২৫ বছৰ বয়সিয়া এটা মচলমানৰ এজনি গা-
ভৰু তিবোতা জহ্নিত মৰিলত, সেই বজাৰত
সি প্ৰাই বলিয়াৰ নিচিনা হৈ সংসাৰৰ সকলো
দুখ ভোগ এৰি, ১৮ ফেব্ৰুআৰি সনি বাৰ
বেলি ৪ বজাৰ সময়ত, সেই বজাৰৰে মহনুৰ
মুক্তি নামে এটাৰ ঘৰলৈ গৈ, কাকো নে দেখি
উদৰ ঘৰ পাই ভিতৰ সোমাই তামোল কটা
বিৰে আপোনাৰ জিন্মিত দুৰেপ মাৰি দুআৰ
জঁপাই মনে মনে বহি আছিল । পাচে সেই
ঘৰৰ গিৰিহঁত আছি কোনে দুআৰ মেলিলি
বুলি সোধাত সি ওলাই আপোনাৰ ডিঙ্গি দে
খুআলে । তাতে মহনুৰে ভই পাই তাৰ মাকৰ
আগত কলৈগৈ, মাকে তেতিয়াই দাবোগাত
জনাতে । দাবোগা আছি তাত সোধাত সি কলে,
বোলে, মই আপোনাৰ ডিঙ্গি আপুনি কাটিলো,
কাৰন মোৰ তিবোতা মৰিল, মই নো জিয়াই
থকাৰ কি সন্ধ্যা? সেসত তাৰ মাকে তাক
আপোনাৰ ঘৰলৈ নি কটা জোখৰ বেজিৰে
সি জিহৰ নিমিত্তে অনেক দৰৰ দিছিল, তথাপি
সেই দিনৰে নিসা ৭ বজাৰ সময়ত ব্ৰিডু হ'ল ।

Fire at Jorhat.

১৬ মাৰ্চ বিৰচতি বাবে ৰাতি জোৰহাটৰ
ক্ৰী উৰিখৰ লৰা সিরলাগৰিয়া বৰুআৰ ঘৰত
জুই লাগি, ঠেওৰ সকলো ঘৰবোৰ আৰু লক-
লো দুবা লক্ষ্যত পুৰিলে । বৰুআ সিরলাগৰত
আছিল, ঠেও ঘৰত ন থকাত আৰু ৰাতি পো-
ৰা হেতুকে এটা পেৰাৰ বাহিৰে একো বস্তু
একআৰ নোআবিলে ।

Fire at Sibhang.

২০ মাৰ্চত সোম বাৰে আশ্বাষ দিনৰ ২ বজা মানত সিবংগৰ জিলাৰ আমোলাপাটৰ ঘৰত স্ত্রী পূৰ্ণা চিহানবিচৰ ঘৰত জুই লাগি ঘৰ আদি সকলো বস্তু পুৰিলে। সেই কালত তেঁও ঘৰত নাই কিচিল, আৰু বৈয়াকৰ বাজে আন কোনো নাই, এই কাৰনে একো দুখা একজাৰ নোআবিলে।

Suspicion of Murder.

১৩ মাৰ্চ মাহৰ ব্ৰিহস্পতি বাৰৰ ৰাতি দিখৌ নি পাৰত থকা পদপুৰ নামেৰে মচলমান মানুহ এটা একো বিধিনি নো হোআতৈক খিডু হোআত দস্তৰ মতে কাপৰ পিন্ধাই পুতিলে। পাচে মৰা মানুহটোৰ বস্ত্ৰৰ পৰা তাৰ ভনিএক ভাগিনিএকে দন্দ কৰি, তইহে মানুহ বিহ খুজাই মাৰিচ, এই ৰূপে ইটক সিটে বুলি দুইবো মাজত কন্দল হল। এই কথা সুনি থানাৰ পৰা মদত মহৰি, পুলিচ মহৰি গৈ স খনাই থানালৈ অনাই পেট কালি চাই, বিহ খুজাই মৰা একো প্ৰমান নে পালে। আৰু তাৰ পেটৰ ভিতৰত ভাতৰ জোলোদ্ধাত কিছুমান জিন নো জোআতৈক ভাত আছিল, তাকে ডক্তৰে উলিয়াই কলিকতালৈ পঠালে।

Fires at Nivahung.

গত ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ ২১ তাৰিখৰ সুকুৰ বাৰে নবাৰ গঞ্জৰ পশ্চিম ফালে কানাই নামেৰে এটা মানুহৰ ঘৰত গ্ৰিহস্থবিলাকৰ অসাহায্যত অৰ্ধাত সিহঁতে ধোআ খাওতে সেই জুই ঘৰত লাগি তাৰ ঘৰ, আৰু তাৰ ওচৰৰ আন এঘৰ আৰু ভাত থকা সকলো বস্তু পুৰিলে।

বাৰ্তাবহুত লিখিচে, গত ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ ১৮ তাৰিখ বুধ বাৰৰ ৰাতি এই জিলাৰ নবাৰ গঞ্জৰ ধনেমুৰি বেসাৰ ঘৰত জুই লাগি তাইৰ জি এটা ঘৰ আছিল, তাক আৰু তাৰ মাজত জি কিছু সজাতি আছিল, তাকে পুৰিলে। ডাঙে সূনা হৈচে, এই বেসাৰ বস্ত্ৰমাটিৰ ঘৰত গান সুনিবলৈ গৈছিল, সেই সময়তে তাইৰ কোনোবা সৰুএ এই কৰম কৰি সৰু লালিলে।

মান দেশত বন কৰা প্ৰধান সেনাপতি মেজৰ জেবল গদৰিন চাহাৰ বদত কুৰৌতে

Major General Godwin.

মুৰত তাপ লাগি বৰ দুখ পোআত নৰিয়া পৰিল। পাচে ২৪ অক্টোবৰ তাৰিখত চিমলা নগৰত খিডু হল। তেঁও বনত বৰ পৰাক্ৰম আছিল। ১৮৫২ সঁকৰ চেপ্তেম্বৰ ২১ তাৰিখৰ প্ৰধান জুখত তেঁও মানক জিনিচিল। তেঁওৰ নকচা ওপৰে লিখা হৈচে।

Marriage of Widows

সম্বাদ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদইত লিখিচে, ভাটি ক্ৰিয় নগৰৰ ডিপুটি মাজিষ্টৰ স্ৰীজুত বাবু ইন্দ্ৰ চন্দ্ৰোচাল নৰদিপত থকা প্ৰধান পণ্ডিত বিলাকক লগত লৈ বিধৱাবিলাকক বিবাহ দিবলৈ বেষ্টা আলচ কৰিচে। তাতে কিছু মাজি পণ্ডিতে তেঁওৰ মতৰ দৰে বিধৱা বিবাহৰ বেষ্টা দিয়াতে সেই ঠাইত মহা গণ্ড গোল হাই হৈচে।

Murder of a Wife.

বঙ্গপুৰ বাঙালিৰ সন্নিহিত, গত ফেব্ৰুৱাৰি মাহত আটাই বঙ্গপুৰ জিলাৰ কুজৰ গণ্ড ধানাব অন্তৰ্গত লক্ষ্মণপুৰৰ বজাৰত, গোবদাস নামেৰে এটা মানুহে আপোনাৰ তিৰোতাক ডেকা অৰ্ঘ্যত এৰিধ সন্মানিব আচাৰ লবলৈ সদাই বৰে। কিন্তু জাই ভালে মৰ নাই কিয়া বুলি কোআত, মাজে মাজে ডিবি পুৰুষৰ বন্দ হই। পাচে এদিন গিৰিএকে নিচই এই কৰম কৰিম বুলি প্ৰতিগ্যা কৰি, ডেকা দিয়া বৰাগিবিলাকক মাতি আনিলে। কিন্তু তাৰ তিৰোতাই ডেভিয়াও পূৰ্বৰ বৰে সেই কৰমত মন নাই কিয়া প্ৰকাশ কৰিলে, সি একে বেলিএই খেলেৰে পূৰ হৈ আপোনাৰ হাতত এখন কুঠাৰ লৈ তাৰে কাটি ভাইক মাৰিলে, আৰু সি ডেভিয়াই পলাল। এই কাৰনে সেই জিলাৰ কচাৰিৰ পৰা ঠায়ে ঠায়ে পৰহৰা পঠাইচে, এই পলোআ খুনি মানুহক জি ধৰি দিব পাৰে, সি কম্পানিৰ পৰা ৫০ টকা পাব।

Live Snaps in a Man's Stomach.

জমাইন জিহ্ন নামেৰে এজন চাহাব গুলন্দ-জৰ অধিকাৰ আছিল, তেঁও আপোন কৰমৰ পৰা চই সতাই আহৰি পাই হেষ্টিংচ নামেৰে জাহাজত উঠি হিন্দুস্থান প্ৰদেশৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ আজা কৰিছিল। পাচে চুটিৰ দিন পূৰ হৈ গলত তেঁও চাখাম নগৰলৈ উঠি দেখিলে, তাত অনেক মিতিৰ আছে; সেই অলমেৰে তেঁও তাতে আগৰ কামত নিজোজন হৈছিল। কিছু দিনৰ পাচত তেঁওৰ পেটত বোগ হোআতে ওচৰত থকা আন নগৰৰ বেজৰ ঘৰলৈ গল; কিন্তু তাৰ বেজবিলাকে তেঁওৰ কি বোগ তাক চিনিব নোআৰাত জোআ বচৰৰ ৬ মেই ডাৰিখে ব্ৰিডুৰ ২ ঘণ্টাৰ পূৰ্বেই এবেগত মান এটা জিয়া সাপ তেঁওৰ মুখৰ পৰা বাহিৰ হল, এই কথা বৰ আচৰিত।

পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই।

“বাহ্য বস্ত্ৰৰ সহিত মানবে প্ৰকৃতিৰ সম্বন্ধ বিচাৰ উপক্ৰমিকা,” এই নামেৰে লিখা এক

উত্তম বিবৰন এজন গিয়ানি লোকে আমালৈ লিখিচে, কিন্তু গধুৰ কথাবে মিহলি হোআতে তাৰ অৰ্থ সকলোএ ভালকৈ নু বুজিব। ১

মৌ মাখিব জুখ।

Horses attacked by Bees.

এজন খেতিয়কৰ মাটিত ২৫০ বাহ পেগ-নিয়া মৌ আছিল; তাতে কোনো এদিনত মৌৰ ওচৰত থকা গৰৰ পৰা মাটি খহাবৰ কাৰনে পাঁচোটা ঘোঁৰাই টনা এখন বথ গি-ৰিহঁতে পঠাই দিলে। কিন্তু বথ খেদোআ মানুহটো খেতিয়কৰ ঘৰলৈ জাব লগা হলত ঘোঁৰাবোৰক একোপা গচত বান্ধি থৈ গল। অলপৰ পাচে কোনো কাৰনত মৌবোৰ বাহৰ পৰা ওলাই বৰ খেলেৰে ঘোঁৰাবোৰৰ গাত জুৰি পৰিলহি, তাতে ঘোঁৰাবোৰৰ চৈয়ৰ পৰা মুৰ-লৈকে আৰু নাকৰ ভিতৰতো ঠাই ন থকা-কৈ মৌএ ঢাকি ধৰিলে। বথ খেদোআ মানুহটো উভতি আহি তাৰ এটা ঘোঁৰা মাটিত পৰি থকা আৰু আনবোৰক বৰকৈ ধৰ কৰাই বাগৰি ফুৰা পালে। তাতে সি আন মানুহক বিজিয়ালত কেইবাটা মানুহো ওচৰলৈ আহিল, তাৰে এটাই ঘোঁৰাবোৰৰ গাৰ পৰা মৌবোৰক খেদাৰ খোজাত তাকো মৌএ ঢাকি ধৰিলে। তাতে সি মৌৰ কামোৰৰ পৰা বখা পাবৰ হেতুকে পুখুৰিত পৰি গা মুৰ ঢাকি কিছু বেলালৈ পানিৰ তলত বুৰ মাৰি আছিল, এনে কালত এজন পানুৰি চাহাব ঘোঁৰাবোৰৰ ওচৰে দি অহাত তেঁওকো মৌএ খেদাত তেঁৰো লৰ ধৰি পলাই গল। সেসত দুটা জুই নু মুআ মানুহক পাঠোআত নিহঁতে কিবা জন্তুৰে পানি চটিয়াই থকাত ঘোঁৰাৰ গাত থকা মৌ কেতবোৰ মৰিল, কেতবোৰ উৰি গল। মৌৰ কামোৰত ঘোঁৰাই অতি দুখ পোআত এক ঘণ্টাৰ ভিতৰতে মৰিল, তাতে মৰা মৌবোৰৰ দাম ৩০ পাউণ্ড আৰু ঘোঁৰাবোৰৰ দাম ১০০ পাউণ্ড। কিছু দিনৰ আগয়ে সেই একে মৌএই ১৭ টা বাজ হা-হৰ পোআলিও মাৰিলে।

ন. ল. ক.

জাতিকৰ জাতি ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 6.

খ্ৰিষ্টিয়ান এনে দূৰ যাওঁতে তেওঁক দূৰ
লৈ গৈ আপোনাৰ আগতে জোআ কোনো
মানুহৰ মাত এই ৰূপ জেন সুনিলে, তুমি
মোৰ লগত আচা, এই হেতুকে তেতিয়া খ্ৰিষ্টাৰ
চাঁয়াৰ খালৰ মাজে দি ফুৰোঁ, তেতিয়া কোনো
আপদলৈ ভই ন কৰোঁ । এই কথা সূনি
খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ আনন্দিত হল, ইয়াৰ ভিনটা
কাৰন । প্ৰথম, সেই থলত তাৰ বাহিৰে ইয়-
বক ভই কৰা আন আন কোনো লোক আছে,
ইয়াকে ভাবিলে । দ্বিতীয় কাৰন, নিবিলাক এনে
ভয়ানক অন্ধকাৰই ধানত থকাতো ইয়ৰ সি-
বিলাকৰ লগতে আছে, ইয়াকে বুজিলে । আৰু
মনত এই ৰূপে ভাবিলে, নিবিলাকৰ লগত
ইয়ৰ জদি থাকে, তেন্তে এই ঠাইৰ বিচিনিৰ
কাৰনে মই তেঁওক দেখা নো পোআ হলেও
কি জানি মোৰো লগত আছে । তৃতীয় কাৰন,
অলপ মানৰ পাচে সেই মানুহক জদি লগ
খৰিব পাৰোঁ, তেন্তে মোৰ লগৰ সহাই হব,
এনে আশা কৰিলে । এই ৰূপে চলি গৈ, আ-
গেয়ে জোআটক মাতিলে; কিন্তু সিও আপো-
নাক অকল সবুয়া বুলি ভাবিছিল; এই হে-
তুকে উত্তৰ দিবলৈ মন থিব কৰিব নোআ-
বিলে । ক্ৰমে ক্ৰমে বাতি পুআল; তেতিয়া
খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, তেঁও খ্ৰিষ্টা চাঁয়াৰ সলনি
বাতি পুআ কৰিচে ।

এই ৰূপে পুআ হলত, খ্ৰিষ্টিয়ানে উভতি
জাবৰ ইচাবে ন হই, কিন্তু বাতিৰ এন্ধাৰত
কি কি আপদৰ মাজে দি আহিছিল, তাক দি-
নৰ পহৰেৰে দেখিবৰ নিমিত্তে মুখ ফুৰাই
চাইছিল । তাতে সেই পহৰ ই বাতিএ ধোঁৱে,
সি বাতিএ বোকা, আৰু তাৰ মাজত বাট কে-
নে তৈক, আৰু তাত থকা নবকৰ ফুত, প্লেত,
নাগ আদি সকলোকে ভাল ৰূপে দেখিবলৈ
পালে । কিন্তু বাতি পুআলত লিইত ওচৰ নে
চাপি দূৰৈতে থাকিল; তথাপি সাত্ৰত জি ৰূপে
জিথিচে, বোলে, তেঁও এন্ধাৰৰ মাজৰ পৰা দত
থকা বস্তু প্ৰকাশ কৰে, আৰু খ্ৰিষ্টা চাঁয়াকে

পহৰলৈ আনে, সেই ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ আ-
গত এই সকলো প্ৰকাশিত হল ।

সেই সকলো আপদত বাতি অধিক ভই
পাইছিল হই, কিন্তু এতিয়া দিনৰ পহৰ হো-
আ হেতুকে আগতকৈ প্ৰকাশ ৰূপে দেখি আ-
পুনি অকলে কৰা জোআৰ সকলো সঙ্কটৰ পৰা
জে মুকুত পালে, এই কথাই তাৰ মন বিদা-
বিলে । ক্ৰমে সূৰ্য ওলাল, সিও খ্ৰিষ্টিয়ানলৈ
এটি বৰ অনুগ্ৰহ; কিয়নো খ্ৰিষ্টা চাঁয়া খালৰ
প্ৰথম ভাগত অনেক সঙ্কট হলেও তাতকৈও
সেস ভাগৰ সঙ্কট অধিক, ইয়াকে জানিবা
এতিয়া থকা ঠাইৰ পৰা খালৰ অন্তলৈকে
গোটেই বাটত কান্দ, কুন্দা, ধোৰোচা, জাল
পাতি পূৰকৈ ধোআ হৈছিল; আৰু গাভ, নাদ,
কুণ্ড, গৰা আদি এনেহে ঘন হৈছিল, যে প্ৰথম
ভাগত অহাৰ নিচিনা এন্ধাৰ হোআ হলে,
খ্ৰিষ্টিয়ানৰ জদি এহেজাৰ প্ৰাণ হই, তেও মা
বুহৰ বিবেচনাত অহলো সকলোকে হেৰুআ
লোহেঁতেন । কিন্তু পূৰ্বে কোআৰ দৰে সূৰ্য
ওলাল; তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, তেঁওৰ
প্ৰদীপ মোৰ মূৰৰ ওপৰত প্ৰকাশ হৈচে;
তেঁওৰ পহৰৰ দোআৰাই এন্ধাৰৰ মাজে দি
জাও ।

সেই পহৰেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান চলি গৈ খালৰ
অন্তৰ ওচৰ পালে । তেতিয়া মই সমাজিকত
দেখিলোঁ, সেই খালৰ অন্তত মানুহবিলাকৰ,
অৰ্থাত এই বাটে দি পূৰ্বে জোআ জাতিক লো-
কৰ ভেক, হাৰ, ভৰ, আৰু কটা চিনা সৰোৰ
পৰি পৰি আছিল । ইয়াৰ কাৰন কি, এই
ৰূপে ভাবি থাকোঁতে মই অলপ মান আগলৈ
চাই এটা কোটৰ দেখিলোঁ । সেই কোটৰ
ভিতৰত আগৰ কালতে পাপা আৰু দেও পূজক
নামেৰে দুজন বাধ্যন বান কৰিছিল; জিবি
লাকৰ হাৰ ভেক আদি তাত আছিল, জিবি
লাকক সেই বাধ্যনৰ পৰাক্ৰম আৰু বাজ
অনিয়াইব দোআৰাই নিৰ্দ্দয়াৰে বধ কৰা হৈ
ছিল । কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ আপদে নো পো-
আকৈ সেই পোনে গল; তাতে মই কিছু
বিশ্বই মাখিলোঁ, কিন্তু জাব পাচত এই কথা

সুনির্লো, দেও পূজক বাধ্যস মৰিবৰ অনেক দিন হল, আনটো বাধ্যস জিয়াই থাকিলেও আলৰ বুৰা হোআৰ কাৰনে আৰু ডেকা কানত জুৰু কৰোঁতে বৰ দুখ পোআ হেতুকে নৰ্জৰিত আৰু হাবৰ জোৰা লৰাৰ নোআৰে। এই হেতুকে এতিয়া সি আপোনাৰ কোটৰৰ মুখত বহি জাতিক লোক ওচৰে দি জোআ দেখি সিহিলাকক ধৰিব নোআৰাত দাঁত লিয়-বাই আৰু হাতৰ নখ কামোৰে মাখোন; তাত বাজে একো কৰিবৰ সক্তি নাই।

এই ৰূপে থ্ৰিষ্টিয়ানক আপোন বাটে চলি জোআ দেখিলো। কিন্তু জেতিয়া কোটৰৰ দুআৰত বুৰা বাধ্যস বহি থাকিবৰ দেখিলে,

ডেভিডা তাৰ অৰ্থে কি গুনিম, ইয়াত একো ধিৰ কৰিব নোআবিলে; কিয়নো বাধ্যস তাক খেদি আবলৈ অসক্তিমন্ত হোআতো এই কথা তাক বুলিলে, -ডোমোলাকৰ আৰু কেত-বিলাকক নো পোবলৈকে ভাল হব নোআবি-বা। তাতে থ্ৰিষ্টিয়ানে একো উত্তৰ নি দি ধিৰ মুখেৰে চলি গৈ একো আপদে নো পো-আকৈ সি ফাল হল। ডেভিডা থ্ৰিষ্টিয়ানে এই গিত গান কৰিলে।

এনে অভিমই বিপৰিত
দুখত মই জে পোও উধাৰ,
জিভুৰনে এই আচৰিত,
এইহে দেখোঁ চমত্কাৰ।

কি নো কৰিম স্তুতি নতি?
কি নো সুৰে ধৰিম গান?
ধন্য জি জন প্ৰেমপতি
বধ্যা কৰিলে মোৰ প্ৰান।

মই অগিযানি মুক্ধ অতি
চলি জাবৰ বুধি নাই;
মোক জি জনে দিলে গতি
মুকুট পিন্ধোক সৰ্বদাই।

আমেৰিকাৰ দুই জন চিকাৰি লোকৰ বিবৰন।

Story of two American Trappers.

কিলার্ক আৰু কোল্ডচ নামে দুই জন চিকাৰি মানুহে উদ মাৰি তাৰ চালেৰে বেহা বেপাৰ কৰি, অনেক লাভ পোআ হেতুকে সেই দুই জন মানুহে আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম কালে চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিল, কিন্তু তাতে আ-বৰি লোকৰ দেশ আছিল, সেই দেশতে সো-মাই, এমন নদিৰ ওচৰত উদলৈ কান্দ পাতি-লে। এক দিনা সিহঁতে কান্দ চাবলৈ নদিএ দি উজাই তাঁওতে বামত বৰ এটা সৰদ সুনি, এই মখা মহ বুলি ভাবি, তাকে চাবলৈ নাও চলাই বামলৈ উঠিল। পাচে মহৰ সলনি অকন্যাত পাঁচ স মান নিৰ্ভয়া বহুআ আবৰি লোকক সিহঁতৰ ওচৰতে দেখিলে। পাচে সিহঁতে উচাব খাই উলটি আহি নারত উঠি নাও মেলি পলাৰ ধুজিলে, কিন্তু আবৰি লোকে সিহঁতৰ ওচৰলৈ আহি বামৰ পৰা হাত বাউলি দি মাতিলে। ডেভিডা সিহঁতে সিহিলাকৰ কথাত কান ন কৰি পলাবলৈ ধৰোঁতে কিলার্কক দেখু-এ-ৰে কঁৰিয়ালে। পাচে তাহ গাত ধৰি লগিলে সি এটাই পাৰি, মোৰ খুৰ হল বুলি হাতত বন্দুক লৈ, জি জনে হেঁওক লব কৰিলে, সেই জনক এক খণ্ডকতে বধ কৰিলে। ডেভিডা

সকলো আৱৰিবিলাকে আপোনাৰ বন্ধুৰ মৰন দেখি, কোঁধেৰে প্ৰজলিত হৈ, একে বেলিএ কিলাকৰ গাত পাঁচ স কীৰ চালি দিলত তাৰ গোটেইভো গা ধকা সৰকা কৰি পেলালে । পাচে কোল্ডচে তাকে দেখি ভই পাই, নাৱৰ পৰা গৈ সি আপোনাকে আৱৰিবিলাকৰ হাতত সোধাই দিলে, ভেতিয়া আৱৰিবিলাকে গোট ধাই কি প্ৰকাৰে তাক মাৰিম বুলি, আলচ কৰিলে । পাচে সিহঁতৰ মাজৰ এজনে কোল্ডচে সেই পাঁচ স লোকৰ মাজৰ পৰা আভ-বাই নি সুধিলে, বোলে, তুমি বৰ লক্ষ্য মানুহ নে? কোল্ডচে সেই মেনত ভালমান দিন ধকাৰ কাৰনে সিহঁতৰ কেনে দত্তৰ তাক কিছু-মান জানিছিল । জেতিয়া সি এনে কথা সুৱিলে, ভেতিয়া মনতে ভাবি আপোনাৰ প্ৰান বখা কৰিবলৈ লৰ মাৰি পলাব লাগে বুলি ধ্বি কৰিলে । এই নিমিত্তে সি মিচা উত্তৰ দি কলে, বোলে, মই একেৰিও লৰিব নোআবোঁ । ভেতিয়া সেই আৱৰে তাক আৰু দুই তিনি পুৰা মান মাটিৰ আভৰলৈ নি বান্ধৰ পৰা মুকলি কৰি কলে, এতিয়া ভই আপোনাক উদ্ধাৰ কৰ । এনে কথা সুনি কোল্ডচে লৰ মাৰি গল; জেতিয়া তাক লৰিবৰ দেখিলে, ভেতিয়া সকলো আৱৰিবিলাকে হাতে পতি জাটি লৈ তাৰ পাচে পাচে ধেমি গল । কোল্ডচৰ ভৰিত অনেক কীইত আৰু হল জোৰে ফুটিলত বৰ দুখ পালে, তথাপি দুখক দুখ নু বুলি আৰু উভতি চাবলৈকো নাহ বে পাই কেৱল লৰি লৰি থাকিল । পাচে ভালমান গৈ পাচৰ ফাললৈ উভতি গাই দেখিলে, প্ৰাই সকলো আৱৰি লোক বৰ পাচ পৰিল, কেৱল দুই এক জন মান তাৰ পাচে পাচে ধেমি আহিতে । তাকে দেখি ভেতিয়া সি বখা পাম বুলি আশা কৰি, প্ৰানক টাকি লৰোঁতে কোল্ডচৰ তাক দুখ আৰু চকুৰ পৰা কেৱল ওলাল, তথাপি লৰি লৰি গৈ পুন-বাই উভতি পাচলৈ গাই, এটা আৱৰক তাৰ পৰা এক স হাতৰ অধিক আঁকৰ ন হই । তাকে দেখি কোল্ডচে একো উপাই বে পাই, একে বেলিএ উভতি গাই, দুয়ো হাত মেলি

ধাকিল । আৱৰে তাকে দেখি নিশাই হৈ উঠাৰ ধাই ধমকি বৈ, তেঁওৰ গালৈ জাতি দলিৰাও-ভে, আৱৰ আপুনি দিখল হৈ মাটিত পৰিল । পাচে সেই জাতি কোল্ডচৰ ভৰিৰ ওচৰত মাটিত খোচ ধাই, আগ ভোঁধৰ চিগিল । তেঁও নিম্নে সেই চিগা জাতি ধৰি তাক খোচ মাৰি পুনৰীই লৰিলে । পাচে আৱৰি লোক আহি জেতিয়া সিহঁতৰ এজন ভাইৰ মৰা স দেখি লেহি, ভেতিয়া সিহঁতে বৰকৈ এটাহ পাৰি, কিছুমান ধমকি হল । কোল্ডচে হলে লৰি গৈ এমন নদি পাই তাতে উঠি অহা গচৰ ফুঁৰ এখন পাই তাৰ তললৈ বুৰ মাৰি সোমাল, আৰু কোনো উপায়েৰে গচৰ মাজে দি মূৰ উলিয়াই তাতে থাকিল । পাচে আৱৰিবিলাকে বৰকৈ চিয়ৰ মাৰি, তাক বিচাৰি আহিল । আৰু সেই দিনৰ দিনটো ফুঁৰ গচৰ মাজত কেতিয়াবা কেতিয়াবা কোল্ডচে সিহঁতৰ ভৰি দেখি কি জানি ফুঁ লগাই ফুঁৰ পোৰে বুলি বৰ বিয়াকুল হৈ কল্পনেৰে সেই দিন তাতে নিয়ালে, পাচে গধূলি বেলিকা আৱৰি লোকসকল আৰু সি নু সুনি পুনৰাই বুৰ মাৰি গচৰ মাজৰ পৰা ওলাই সোঁতত পৰি লাডু-ৰিএই তিনি মাইল ভটিয়াই গৈ কৌঠ পাই বখা পৰিল ।

আ।

আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোক ।

জুখত বখ্যা পোআ।

Life preserved by a Bible.

“হে পৰম ইশ্বৰ, জুখত তুমি মোৰ ঘূৰ ঢাকিচা।”

চামুএল পুস্তক নামে এজন ইংৰাজি মানুহ আছিল তেঁও আপোন নিজি মাত্ৰিৰ পৰা ইশ্বৰক আৰখনা কৰিবলৈ নিকি, ধৰম কৰমত অতি প্ৰিতি আছিল। তেঁও জৌৱন কালত সেনাবিলাকৰ মাজত সোমাল, তথাপি সেনাবিলাকৰ দৰে তেঁওৰ মন নাছিল, কিয়নো তেঁও লৰা কালৰে পৰা ধৰম সাত্ৰ ডালকৈ নিকাড, সেই কথা তেঁওৰ মনৰ পৰা কেতিয়াও পাহৰি নলগ। কিন্তু তেঁও জি ঠাইত থাকোক বা নে থাকোক; পৰম ইশ্বৰৰ ভক্তি কৰিবলৈ তেঁও কেতিয়াও থকি নকৰে। পাচে ১৮১৫ বৰ্ষত বেডফল্ড দেশৰ ওআতবলু পথাৰত ফুফি আৰু ইংৰাজি সেনাবিলাকে সৈতে ঘোৰ ভয়া-নক জুখ হৈছিল, তাৰ মাজতে সেই পুস্তক তাহাৰো আছিল। পাচে গধূলি হলত ফুফি সেনাবিলাকক হাবিৰ মাজৰ পৰা খেদাবলৈ ইংৰাজি সেনাপতিএ আপোন সেনাক আগ্য দিলে। পাচে সিবিলাকে সিহঁতক খেদিবলৈ টাওতে জাওতে অকস্মাত সত্ৰবিলাকৰ পৰা এটা গুলি আহি পুস্তক তাহাৰ তল পেটত লাগিলত তেঁও অলপমান আঁতৰ হৈ মাটিত পৰিল। কিন্তু তেঁওৰ এনে দুখ কৰ পৰা হল, তাক তেঁও নে জানিলে। পাচে জুখ ভগাৰ পাচত তেঁও পৰ্ছিৱৰ নিমিতে আপোনাৰ জোলোনাৰ পৰা ধৰম সাত্ৰ উলিয়াই দেখিলে, ধৰম সাত্ৰৰ একাল পাট বিন্ধি তাৰ মাজতে এটা গুলি আছিল। তাতে তাত থকা সকলো লোকেই তাকে দেখি বুলিলে, সেই ঠাইত যদি ধৰম সাত্ৰ ন থকা হলে, তেঁও অৱলো মৰিলহেঁতেন। পাচে তেঁও আপোনাৰ দেশলৈ ঘূৰি আহি পৰম ইশ্বৰক প্ৰেম ভক্তি কৰি, অতি সাৱধানে কেই ধৰম সাত্ৰ আপোনাৰ ঘৰত থলে। আৰু জি কোনোএ তেঁওৰ ঘৰলৈ আহে, সেই সকলোৰে আগতে কই; এই ধৰম সাত্ৰই মোক দুই আপদৰ পৰা বখ্যা কৰিলে।

প্ৰথম এয়ে, নৰক জোগ্য আৰু অগিয়া

নি, পাপ আৰু জগতৰ সকলো আপদৰ পৰা মোক বখ্যা কৰিলে।

দুতীয়, ফুফিৰ সেনাৰ গুলিৰ পৰা মোক বখ্যা কৰিলে। এই নিমিতে জিমান দিন জিয়াই থাকিম, সোমান দিন এই ধৰম সাত্ৰ ভিয়াগ নকৰোঁ।

এই নিমিতে হে মোৰ প্ৰিয় মিত্ৰৰ সকল, জি ৰূপে সেই মানুহে অজিকাৰ কৰিলে, “এই ধৰম সাত্ৰক কেতিয়াও নেবোঁ বুলি,” সেই ৰূপে আমিও পৰম ইশ্বৰক ভিয়াগ নকৰোঁ, সদাই তেঁওত বিকাশ কৰি থাকিম। আৰু জি ৰূপে সেই মানুহক দুই আপদৰ পৰা বখ্যা কৰিলে, সেই ৰূপে জি সকলোএ ধৰম সাত্ৰত ৰতি কৰিব, সেই সকলোকে ইহকালত আৰু পৰকালত উদ্ধাৰ আৰু বখ্যা কৰিব, তাতে তোমোলাকে ইশ্বৰৰ সন্তান বোলা হবা; এই জি কথা ধৰম সাত্ৰত আছে, সেয়ে তোমোলাকত সিধি হব। আমাৰ পুত্ৰৰ ৰাজ্য প্ৰিথিবিৰ চাৰিও ফালে জই হৈছে। তেঁওৰ মহিমা মানুহৰ চকুত প্ৰকাশ হৈছে; এই নিমিতে সুনি পলম কৰিলে তোমোলাকৰ পাপ অগনন হব, আৰু কেতিয়াও পাপৰ পৰা নিস্তাৰ নে পাবা, ন ইশ্বৰৰ ক্ৰোধ ভুজিবা; তাতে তোমোলাকৰ নৰকৰ পোকে খাব। এই নিমিতে সোন কালে প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰা।

সুভদ্ৰি।

কিৰ্তন কৰাৰ কথা ।

A Missionary Journal.

নবেম্বৰ ১০ তাৰিখে আমি ডেজপুৰৰ উত্তৰ পশ্চিম চুকে থকা গাঁওবিলাকৰ মানুহৰ মাজত প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ সূত বাত্ৰাৰ কথা কিৰ্তন কৰিবৰ মনেৰে জাহাজ কৰিলোঁ । তাৰে কোনো কোনো ঘটনাৰ কথা লিখিবৰ ইচ্ছা হোআত সন্ধ্যাপে লিখি জনাব খুজিলোঁ । সেই সকল কথা মোৰ বিবৰনৰ পুথিত লিখিবলৈ নো হোআত জি জি কথা মনেৰে ভাবনা কৰি সোঁতৰনত আহিছে, তাকেই তলত লিখিলোঁ ।

প্ৰথমে আমি গৈ মৰপি মৌজাৰ নাম ঘৰত দু ৰাতি বুলোঁ । তাতে ব্ৰজা, বিকু, আৰু গোবিন্দ, এই তিনি মূৰ্তি আছে । এটা কাঠৰ, আৰু দুটা পিতলৰ বা কাঁহৰ; তাক কাপৰেৰে ঢাকি ধোআত ভালকৈ দেখিবলৈ নহল । তাত থাকোঁতে এদিনা ৰাতি পুআতে সাত কি আঠ বজাৰ সময়ত, মই চাউল সিজাই নাম ঘৰৰ পিৰালিত থিয় হৈ আছিলোঁ, চাহাবে হাজিৰি খাইছিল । এনে সময়তে এটা গৰক মানুহে আহি মোক সুধিলে, বোলে, চাহাব ইয়াটলৈ কিয় আহিছে? মই কলোঁ, বোলোঁ, চাহাবে তোমোলাকৰ আগত সত্য পৰম ইশ্বৰৰ কথা কিৰ্তন কৰিবলৈ আহিছে । তাতে সি উত্তৰ দিলে, বোলে, আমাৰ জানো পৰম ইশ্বৰ নাই? মই বুলিলোঁ, তোমোলাকৰ পৰম ইশ্বৰ হোআ হলে তোমোলাকে সিল, কাঠ এইবিলাকৰ মূৰ্তি সাজি তাৰ আগত আঠ পাৰি সেৱা কিয় কৰিবা? সেই ঠাইতে নাম ঘৰৰ পানি পোতাৰ কুআত, চাহাবৰ মচালচিএ মলা ধপাত হুপি হোঁকাটো ওলোমাই থৈছিল; সেই গৰক মানুহে তাকে চুই বুলিলে, আমি এই হোঁকাটোকে ইশ্বৰ বুলি মানিচোঁ । তুমি কি আমাক এক নতুন ইশ্বৰক চিনাবলৈ আহিছা নে? আমি তাক নে মানোঁ, হোঁকাটোকেই মানিম । পাচ মই কলোঁ, যদি তুমি হোঁকাটোকে ইশ্বৰ বুলিচা, তেন্তে কাঠ পিতলৰ মূৰ্তি সাজি নাম ঘৰত থৈ নিবিলাক

সেৱা কৰা কিয়? হোঁকাটো থৈ তাকেই সেৱা কৰিব লাগিছিল । তাৰ দু দিনৰ পাচ আমাৰ ভাৰ্য্য ঘৰ তুলি সেই ঠাইৰ পৰা অলপ নিলগত বালোঁ । ১৫ দিন মান সেই ঠাইত থাকি, তাত থকা সকলো গাঁৱৰ ঘৰে ঘৰে গৈ গৈ জ্ঞান কৰ্তাৰ কথা কিৰ্তন কৰিলোঁ । জিবিলাকে সত্য ধৰ্ম আৰু জ্ঞান কৰ্তা যিচু খ্ৰিষ্টৰ কথা সত্য বুলি মানি লৈ কৰে, এনে অনেক মানুহক লগ পালোঁ । আমি এদিন দিপুতাৰ আলি বজা চাৰি স কি পাঁচ স মানুহৰ আগত প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ কথা কিৰ্তন কৰিলোঁ । আৰু আমি তিনটা মান গিত গাই সুনালো, তাতে অনেকে মন দি সুনিলে; আৰু অনেকে আহি আমাৰ পৰা ধৰ্ম সাধৰ পুথি খুজি খুজি নিলে ।

সেই মৌজাত থাকোঁতেই এজন গবৰ্ণমেণ্টৰ ইকুল পণ্ডিতে আহি মই চাউল সিজোআ চাই কিছু দুৰৈত থিয় হুলাই । তেঁও বামুন আছিল ক্ৰমে ক্ৰমে মই তেঁওৰ সৈতে ধৰ্মৰ কথা কবলৈ আৰম্ভন কৰিলত তেঁও কলে, বোলে আন আন মানুহে সেই ধৰ্ম ললে আমিহু লম । আৰু আন এদিনা কলে, বোলে, কল্পা-নিএ যদি হুকুম দিএ, তেন্তে আমি আটায়ে খ্ৰিষ্টিয়ান হম । হাই, হাই, দেখাচোন, কিমান মানুহে আন লোকলৈ বাট চাই আপোনাৰ জিৱৰ পৰিত্ৰান হেৰুআবলৈ কাৰীৰ কৰিছে ।

আৰু এদিনা আমি ডেকা চুবুৰিৰ গাঁৱত কাললৈ কিৰ্তন কৰিবলৈ গলোঁ, সেই গাঁৱত গোপাল ঠাকুৰৰ মূৰ্তি থকা এটা নাম ঘৰ আছিল; সেই ঘৰতে বামুন পোৰোহিত, আৰু গোঁসাই কেই জন মানেও হোম কঁগা আদি কৰম কৰিছিল । এনেতে আমি সেই ঠাইত গৈ ওলালোঁ, নিবিলাকে আমাক নাম ঘৰত বহিবলৈ দিয়াত, মূৰ্তি থকা পোনে মুখা মুখিকৈ দুআৰ মুখতে বহিলোঁ, আমি নিবিলাকত সুধিলোঁ, তোমোলাকে কি কৰিচাইক? নিবিলাকে কলে, আমি ইশ্বৰলৈ বস্তু উচৰ্গিচোঁ । আমি সুধিলোঁ, ইশ্বৰ দিয়া নহা অদিলা? নিবিলাকে কলে অদিলা । আমি কলোঁ, হই এয়ে সত্য কথা । তেঁও অদিলা, তেঁওক কোনেও দেখা

নাই, কিন্তু তেঁও সকলোকে দেখে; তেঁওৰ আগত সকলো দিয়া। যদি তেঁও অগ্নিসা অৰ্ঘ্যত তেঁওক কোনেও দেখা নে পাই আৰু দেখাও নাই তেন্তে তেঁওৰ আকাৰ এনে বা তেনে হ'ই, এই বুলি তেঁওৰ মূৰ্ত্তি কেনেকৈ সাজিচা? সিবিলাকে কলে, বোলে, আমি মূৰ্ত্তিৰ আগত নি দিয়াটক আৰু তাৰ আগত সেৱা নকৰি কেনেকৈ ইহ্বক সেৱা কৰিম? পাচে আমি কলোঁ, বোলোঁ, দেখা, ইহ্বৰে তোমাৰ আত্মা, মন, কান, চকু, নাক সকলোকে সুজিচে। সিবিলাকে কলে, হ'ই। বাক, জি জনে তোমাৰ সুনিবলৈ কান সুজিলে, তেঁও নো তোমাৰ কথা নু সুনিব নে? জি জনে তোমাৰ বুজিবলৈ গিয়ান দিচে, তেঁও নো তোমাৰ কথা নে জানিব নে? জি জনে তোমাৰ চকু সুজিলে, তুমি তেঁওলৈ কি কি কৰিচা, তাক নো নে দেখিব নে? তুমি জে কাঠৰ মূৰ্ত্তি সাজি অগ্নানি বস্ত্ৰৰ আগত ইহ্বৰ বুলি সেৱা কৰিচা।

পাচে আমি আকও কলোঁ, জি জনে স্বৰ্গ মৰ্ত্ত্য পতাল আদি কৰি তিনিও ভুবনক সুজিচে, এনে জি সৰ্বসক্ৰিয়ন্ত ইহ্বৰ, তুমি তেঁওৰ সূজা বস্ত্ৰৰ পৰা এতোধৰ নকচা কাটি, ইহ্বৰ ইয়াতে নিবাস কৰিব বুলি আৰু আমাৰ নৈবেদ্যৰ দ্বান লব বুলি ভাবিচা নে? গোটেই ধৰ্ম জগত তেঁওৰ ন হ'ই নে? তেঁওৰ থকা ঠাই নাই নে? তেঁও এনে কুচিত মূৰ্ত্তিত থাকিব নে? আৰু জি জনে আমি অধম মনুষ্যে সুখে থাই লৈ থাকি তেঁওৰ গুন গাবলৈ আমাক জিৱনৰ উপাইৰ নানা বিধ ধোআ আহাৰ আৰু বস্ত্ৰ দিচে। এনে বস্ত্ৰৰ পৰা তুমি এমুটি চাউল দি তেঁওক সুক্ৰমা কৰি কেনেকৈ সজুট কৰিব পাৰা? জেনেকৈ এজন দয়ৱন্ত ধনবান মানুহে কোনো দুখিয়া এটাক দায়া কৰি তাৰ দুখ দেখিব নোআৰি এক লাখ টকা দিলে; তাতে সি যদি দুখি আকও তাৰ পৰা এটা পাই আনি তেঁওক দি কই, এই পাইটো মই আপোনাৰ ওচৰলৈ তেঁও আনিটো, আপুনি সজুট হওক। তাতে তেঁও কব,

মই তোকে দুখিয়া দেখি এই মান টকা দায়া কৰি দিচোঁ, তই পাই এটা আনি মোক সজুট কৰিব পাৰ নে? আটাই ধনি ৰূপ মোৰ ন হ'ই নে?

পাচে সেই ৰূপে তাত কিত্তন কৰি কৰি ১৫ দিন মান তাত থাকি তাৰ পৰা পিঠা-ধোআ মোজাত বুলোঁ। তাতে পুৰাই এমাহ মান থাকি, তাতে নাম ঘৰে নাম ঘৰে গো-সাঁইবিলাক, আৰু ভকত, আৰু ৰায়তৰ ঘৰে ঘৰে কিত্তন কৰি কৰি ফুৰিলোঁ।

বাঁহবাৰি গাঁৱৰ এক মানুহৰ মৰত বিয়া সভা কৰাইছিল, আৰু মানুহক ভোজ খুআইছিল। তাতে দু কুৰি মান মানুহৰ আগত ত্ৰান কৰ্তা পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্টৰ কথা কিত্তন কৰিলোঁ। আৰু সেই মোজাৰ নমাটি গাঁৱত নাম ঘৰত গোঁসাঁইবিলাকে মানুহ গোটে খুআই তাত সভা কৰিছিল, তাতে ভালেমান মানুহৰ আগত নাম ঘৰৰ দূআৰ মুখত থিয় হৈ, সিবিলাকে কৰা কৰম সকলো বিকল হৈচে, তাৰে জে পৰিত্ৰান নে পাই এনে কথা ভালেমান প্ৰমানেৰে বুজালে। সেই পিঠাধোআ মোজাত সিবিলাকে সত্য ধৰ্মৰ কথা ভাল পাই গ্ৰহন কৰিবৰ ইচ্ছা আছে, এনে অনেক মানুহক লগ পালোঁ; যদি নিহঁতৰ মাজত কোনো সাহিয়াল হোআ হলে, তেন্তে স্বৰূপকৈ ত্ৰান কৰ্তাৰ নাম প্ৰকাশ ৰূপ লৈ কাৰ্হিলেইহেভেন। আৰু এদিনা এজন পুৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান হোআ মানুহৰ ঘৰত আমাৰ লৰাবিলাক আৰু আমি গৈ গিত গালোঁ, প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ। তাতে অনেক মানুহ গোটে খাইছিল, তাৰ পৰিয়ালে সৈতে সকলোএ সুনিলে; আৰু সেই মানুহে আহি আমাৰ পৰা নতুন নিয়ম এখন খুজি নিলে; আমি সেই মোজাতে বহুত বহুত লাহু বিলাই দিলোঁ। এদিন এটা মানুহে আহি সুখিলে, আমি কেনেকৈ পৰিত্ৰান পাম? আমি কলোঁ, যিহু খ্ৰিষ্ট বিহাস কৰা। সেই ৰূপে আমি ইহ্বৰ বাত্মৰ কথা সকলোৰে আগত কিত্তন কৰি কৰি, ডিচেম্বৰ ১৭ কি ১৮ তাৰিখে ডেঅপুৰলৈ বৰ দিনৰ কাৰনে আহিলোঁ।

ব. ৪.

অচম দেশৰ জুৰা মচলমান সকলক
প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ ।

Letter to Mussalmans.

প্ৰিয় বন্ধু সকল,

কিচুমান ভাল কথা কবৰ কাৰন মোৰ মন চলিছে, মই কি ঠেও ভোমোলাকে মন দি সুনিবা। মই দেখোঁ, জেনেটক যথিয়া নো হো-
আ ভেয়া চাগলি বাট এৰি অৰাটে জাই, তে-
নেটক ভোমোলাকেও অৰাটে কৰাইক; কিন্তু
পাপৰ বাটেৰে দুখ দিবলৈ নিএ, আৰু ভো-
মোলাকৰ কোৱান পুথিত অনেক সৰু উপ-
দেশ লিখিছে; ভোমোলাকে সেই সকল উপ-
দেশ কথা জানা নে, আৰু মানা নে। এহেজাৰ
বচৰ হল ভোমোলাকৰ ভৱিষ্যত বন্ধাই আ-
যথিয়া দেশৰ মানুহবিলাকক সিহঁতৰ পাপ
কৰমৰ ভোগ ভুঞ্জি পাপ কৰিবলৈ এৰি ভাল
সমাচাৰি মানুহ হবলৈ কৈছিলে; ডেতিয়া সি-
বিলাকে তেঁওৰ কথা সুনিলে, আৰু বেয়া পা-
পি আচাৰ এৰিলে। আৰু তেঁও মচলমান সক-
লক নটিনি আৰু বহুত তিবোতা ৰাখিবলৈ
নিসেধ কৰিলে। উপজিবৰ দিনৰ পৰা মৰিবৰ
দিনলৈকে অৰ্ধাত জিৱতদসাৰ ভিতৰত কেৱল
চাৰি জনিতকৈ অধিক তিবোতা ৰাখিব নে
পাই। আৰু ভোমোলাকৰ মানুহবিলাকৰ সেই
ভৱিষ্যত বন্ধাৰ দিন অৱধি একে জনা সত্য
ইহৰৰ প্ৰতি গিয়ান বাৰ্ছিছে। ইহৰে মুনিহ
তিবোতা দুইকো সমানে সৃজিছে, সেই কাৰন
তেঁওৰ আগা আচে, জে প্ৰত্যেক মানুহে কে-
ৱল একো জনিহে তিবোতা বিয়া কৰাব পাই,
আৰু তিবোতা সকলেও একোটাহে গিৰিএক
লব পাই, এই ৰিতিতকৈ সৰহ হলে বৰ
বেয়া আৰু পাপ হই। আৰু পুৰুষবিলাক
মৰিলে জেনেটক জিৱাখা থাকে, তেনেটক তি-
বোতা সকলহো থাকে। এই কাৰনে সাহিয়াল
আৰু ভাল মানুহ সমন্তে তিবোতাক বৰকৈ
মান কৰে, আৰু তেঁওবিলাকক বৰ স্নিহু আৰু
কোমল কথা কই; কিন্তু তৱাড়ৰ আৰু সৰু
সামান্য মানুহবিলাকেহে তিবোতা মানুহ সক-
লক লক্ষ্য অমৰ্জাত আৰু কঠোৰ বেৱহাৰ কৰে।
হে বন্ধু সকল, মন কৰি চোআচোন বাক,

ইহৰহে ঠিক দাৱাব আৰু নিৰ্মল বন্ধ, এডেকে
তেঁও পৰকালত পাপৰ দণ্ড ন কৰাকৈ কেতি-
য়াও বেবিব, তেঁও ৰাতিএ দিনে যবে ৰাহিৰে
সকলোকে দেখে, সকলোকে সুবে, আৰু সৰু-
লোকে জানে। ভোমোলাকৰ ওচৰ হুদুবিলাক
মৰনৰ দোআৰাই ভোমোলাকক পাপ এৰিবৰ
কাৰন বাৰহাৰ সাৱধান কৰে, জাব সৰা জটী
ভোমোলাকে সহাই হৈ মাটিৰ ভিতৰত গৌৰ
দিয়া। এডেকে সেই দিন আহিছে, জি নিৰঙ
ভোমোলাক সকলোৰে আৱল্যক এবাৰ মৰন
হব; আৰু মৰনৰ পাচত ইহৰৰ বিচাৰো
হব। ভোমোলাকৰ জিৱাখা জিৱাই থাকিব
আৰু ভোমোলাকে প্ৰিথিৰিত জি সৰু অসদ
কৰম কৰা, সেই অনুসাৰে ভোমোলাকক বেৱ-
হাৰ কৰিব। ডেতিয়াই নিৰ্মল অৰ্ধাত পাপ
ন কৰা মানুহবিলাকে সুখ পাব, আৰু মলিন
অৰ্ধাত পাপি মানুহবিলাকে দুখ পাব। আৰু
গুআহাটি নগৰত এতিয়াও বহুত বেয়া আৰু
অসদ ৰিডি আচে; অনুচি তিবোতাই নাচে
আৰু অৱাস্য গিত গাই, নট সালো আচে।
আৰু বিবাহ আদি কৰম সকলত নটিনি তি-
বোতাক নিমন্ত্ৰণ কৰে, আৰু মুনিহ মানুহ-
বিলাকেও আপোনাৰ ঘৰ বাৰি লৰা তিবোতাৰ
এৰি কেৱল অসদ আৰু কুসন্তে থাকি ৰাতি
পুআই। আৰু এই জিৱন অৰ্ধাত পৰমানুস
কেৱল চুঁটি, জেনেটক জাব কালি ৰাতি পুআই
নিয়ৰবিলাক এখন্তক মান থাকিএ পমি জাই,
জেনেটক ইও জাই। কিন্তু সি ধান সন্সাৰৰ
জিৱন হলে সহাই থাকিব; এই কাৰনে হে
মোৰ প্ৰিয় জুৰা বন্ধু সকল, ভোমোলাকে পাপ
পৰিভিয়াগ কৰি অসদ সৰুৰ পৰা দূৰৈ হৰা-
ইক। আৰু ভোমোলাকৰ দুখ ভোমোলাকৰ
হাত আৰু ভোমোলাকৰ চকু আদি কৰি সক-
লো সৰিলকে নিদ্রাপি আৰু নিৰ্মলকৈ ৰাখিবা-
ইক; ইহৰক অৱন কৰিবা, স্নিহু আৰু পৰম
ইহৰৰ বিচাৰ আৰু স্বৰগ নৱক এই সকলকো
ভাবি চৰাইক।

গুআহাটি মোকামত থকা ভোমোলাকৰ অতি
বিদ্বানৰ জিৱ

জীৱত বাৰট ব্ৰহ্ম পানুৰি চাহাব

অকনোদই পৰ্হা লৰাবিলাকলৈ ।

For the little Children who read the Oranulol.

হে অকনোদই পৰ্হা লৰা চোআলিবিলাক,
তোমোলাকে ওপৰত কিহৰ নকচা দেখিচা?
জেতিয়া তোমোলাকে অকনোদই মেলি এই
একচা দেখিবা, তেতিয়া এইটো কিহৰ নকচা
বুলি কি জানি ইটে সিটে সোধা সোধি কৰি-
বা। আৰু কোনোএ কব, ইয়াত কেতবোৰ
লৰা ভয়েৰে লৰ মাৰি পলাইচে, আৰু দুটো
এজন বুৰা মানুহে হাতত লাখুটি ধৰি লৰা-
বোৰলৈ চাই আছে, আন এটা লৰাই তেঁওৰ
ওচৰলৈ বৰ বেগেৰে লৰি গৈচে। হই, তো-
মোলাকে জি কোআ কুই কৰিচা, সেয়ে স্বৰূপ
হই। তথাপি মই এই নকচাৰ কাৰন কিচু
তোমোলাকৰ আগত বহুলকৈ লিখি বুজাও।

এই কথা যিহদা দেসৰ ভিতৰত ঘটিছিল।
খলিয়া নামে ইহৰৰ এজন ভবিস্যত বন্ধা আ-
ছিল, তেঁও কোনো এদিনত গাঁৱৰ মাজে দি
ফুৰোঁতে এমখা দুৰ্জন লৰাই তেঁওক দেখা পাই,
এই ৰূপে তেঁওক নিন্দা কৰি কলে, “হে তপা
মুৰা, হে তপা মুৰা, গুচি জোআ, গুচি জো
আ।” এই ৰূপে কোআত ভবিস্যত বন্ধাই সি
ইভলৈ দূৰি চাই, ইহৰৰ নামে সিহঁতক লাও
দিলে; তাতে হাবিৰ মাজৰ পৰা দুজনি মাই-
কি ভাৰুক ওলাই ফুৰুবি লৰা কামুৰিলে।
তাৰে নকচা ওপৰত দিয়া হৈচে; তোমোলাকে
চাই দেখা, দুজনি ভাৰুক কি ৰূপে লৰাবোৰক

ধৰি কামুৰি আছে, সিহঁতৰ
কেতবোৰক বহকৈ কামুৰি যা
লগোআত মাটিত পৰি কামুৰি
আছে, কোনোএ লৰ মাৰিচে,
আৰু এটা ডেকা মানুহে ভবি-
স্যত বন্ধাৰ ওচৰলৈ লৰি গৈ-
চে। সিহঁতৰ দুই কৰম দেখি
ইহৰে সিহঁতক সান্ত্বি দিবৰ
নিমিত্তেহে হিংসক জন্তুৰ দো-
আবাই এনে দুখ দিয়ালে।

মোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক,
তোমোলাকে এনে কথা পৰ্হি

মনত ভই নো পোআ নে? ইহৰৰ অহিতে
পাপ কৰিবলৈ বৰ ভই কৰিব লাগে; কিয়-
নো তোমোলাকে জি জি পাপ কৰা, ইহৰে
তাৰ সান্ত্বি দিব, ইয়াক মনত ৰাখিবা। তো-
মোলাকে জেতিয়া আপোন পিত্ৰি মাত্ৰিৰ আ-
গা ভাৰা, তেতিয়া লিবিলাকে আচাৰিৰে অলপ
সান্ত্বি দিএ, তাতে বৰ দুখ পালো বুলি জা-
না; কিন্তু জেতিয়া ইহৰে তোমোলাকক সান্ত্বি
দিএ, তেতিয়া পিত্ৰি মাত্ৰিৰ দৰে হাতত আ-
চাৰি ধৰি দুটা চাইটা কোব নে মাৰে। তেঁও
অনেক ভাৱে সান্ত্বি দিএ, কেতিয়াবা তোমোলা
কলৈ জব, নৰিয়া, আৰু কিবা বিলম্ব ৰোগ
পঠাই, তাতে তোমোলাকে বহু দিনলৈ অতি
দুখ পাই কেঁকাই থাকে; এনে দুখকে ইহৰৰ
সান্ত্বি বোলে। হে মোৰ অতি প্ৰিয় সকল,
এনে সান্ত্বি পাবলৈ তোমোলাকে পাপ ন কৰি-
বা, আৰু ধৰ্মি মানুহক দেখা পালে নিন্দা ন
কৰি অতি সমাদৰ কৰিবা; কিয়নো ইহৰে
কৈচে, জি মানুহবোৰে ধৰ্মি লোকক নিন্দা
কৰে বা দুখ দিএ, সি মোকেহে দুখ দিএ।
আৰু এটা কথাটো মন কৰিবা, মানুহে লি-
কিবৰ কাৰনে ইহৰে নানা বিধ ৰোগ বিয়াধিৰ
দোআবাই সান্ত্বি দিএ, কিন্তু পাচত মন পাল-
টাই কুকৰম নেবিলে, সেই কুকৰমৰ বেচ ইহ-
ৰে অনন্ত মৰন অৰ্থাত অনন্ত বৰকৰ সান্ত্বি
দিব। এনে সান্ত্বি পাবলৈ তোমোলাকৰ কাৰ

মন আছে! মই ভাবিচোঁ, কোনোএ ইচা ন
কৰে, কিন্তু ইচা ন কৰিলেও যদি পাপ কৰম
কৰা, তেন্তে নিচয়ে ইশ্বৰৰ দণ্ড ভোগ কৰিব
লাগিব। এই হেতুকে ইশ্বৰৰ অহিতে নতুবা
উঁওৰ ধৰ্মি লোকৰ অহিতেই পাপ কৰিবলৈ
ভই কৰা; তেনে কৰিলে, তোমোলাকো সাধু
লোক হৈ ইশ্বৰৰ সন্তান হ'ব। ন. ল. ক.

পাকৈ টোৰা চৰাইৰ বিবৰন।

The Hornbill.

বঙ্গাল দেশত এই চৰাইটোক ধনেশ্বৰ পাখি
বুলি কই; এই অচমিয়া লোকে প্ৰায়ে পা-
কৈ টোৰা বোলে। চৰাইটোৰ বৰন গাৰ ওপ-
ৰৰ বৰ পাখিবোৰ টোৰা কাউৰিৰ নিচিনা
কলা, তাৰ মাজৰ পাখিবোৰ হলে কলাৰে
বগাৰে মিহলি; গাৰ কালৰ জোখৰ বগা, আ-
গৰ কালৰ জোখৰো বগা। তাৰ পাখিৰ তলৰ
অৰ্ধাভ ডেউকাৰ তলৰ সৰু সৰু পাখিবোৰ
সুখ বগা, গলধন এবিধ মান দিখল হ'ব;
চোঁটো হেজুল হাইভাল গোটালে জেনেকুৱা

বৰন হ'ব, চোঁটৰ বৰন জেনেকুৱা; আৰু সেই
চোঁটৰ গুতি কাল বহল চেপেটা আৰু এখাপ
চোঁটৰ আচে, সিও হাইভাল বৰদিয়া।
আগলি এখাৰ সৰু চেপেটা, আনটো হাই
এহাট ন দিখল হ'ব। চোঁটৰ অলপ মান
তলত এটা কঁট আছে। ভৰি দুখন দিখল,
কিন্তু টোৰা কাউৰিতকৈ অলপ মান দিখল

বৰন হলে মটিয়া হালধিয়া। কেৱল পতা দুখন
সেই কাউৰিৰ দৰে। পাখিটো বৰ
ডাঙৰ ন হ'ব, চোঁটটোহে ডাঙৰ
গোটেইটো পাখি যদি জোখা তেন্তে
দুই হাত মান হ'ব। ইয়াৰ মাজ
মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে; জেতিয়া মা

তিবলৈ ধৰে, তেতিয়া অলপ মানৰ পাচতেই
বৰখুন দিএ বুলি কই, ই সদাই বে মাত্তে।
সেই চৰাইৰ নকচা ওপৰত ঠিক ৰূপে লিখা
হৈছে। কিন্তু দুই তিনি বিধ আছে; হুজা
নামে জি বিধ, সি ডাঙৰ, তাৰ চুঁট সৰু
কেতিয়াবা কেতিয়াবা মফচলবিলাকৰ ওচৰ হা
বিত পৰে, প্ৰায়ে পৰ্বততহে থাকে। ইয়াৰ তেল
বায়ুৰ ঔসধত লাগে, সেৱত মূল্য ৩০।৪০
টকা বুলি বেপাৰীয়ে কই। এই পাখিটো
ওখাই ডেৰ হাত মান হ'ব। আৰু কেতিয়াবা
কেতিয়াবা মানুহৰ ওচৰৰ গাঁৱত পৰিলে দেখি
চিকাৰিএ গুলিয়াই মাৰে। তাতেহে লোকবি-
লাকে দেখিবলৈ পাই; এনেকৈ দেখিবলৈ
টান।

প্ৰ. চ. দ

এজন চাহাবৰ ঘৰিৰ ওপৰত এই ৰূপ
কথা লিখি ধোআ হৈছিল।

Inscription on a Clock.

অধিকাৰে ধৈচে ইয়াতে মোক,
দেখাৰ হেতু কালৰ জোখ;
দিন ৰাতি দেখাম জেন কালৰ চিন মই
এয়ে মোৰ অধিকাৰৰ ইচা হ'ব।
কিন্তু মই বোলা, হে মোৰ অধিকাৰ,
গিয়ানি হৈ নিকা মোত এই কথাৰ সাৰ-
জি ৰূপে মই তোমাক কৰিচোঁ মান,
সেই ৰূপ তুমি ভজা ইবৰ ভগৱান।

ন. ল. ক.

খুতিয় বহৰামৰ আখ্যান ।

History of the Pithan Dynasty—Bahram II.

১২৩২ সনকত বহৰাম দিল্লিৰ সিংহাসনত বহিল, আৰু সেই কালতে জি সকল ৰাজ জিতি আৰু বেৰহাৰ আছিল, সেই আটাইকে ধৰি কৰিলে । তিনি নামে এক মানুহে উজিৰে সৈতে সহাই লৈ ক্ৰমে ক্ৰমে ৰাজ সালন আ-পুৰি ললে, আৰু বাদশ্যৰ নিচিনাকৈ ঐশ্বৰ্য্য কৰিবলৈ ঘৰি দুআৰত হাতি চক্ৰিয়াল ৰাখি-লে । ইয়াতে বাদশ্যৰ মনত অসুয়া আৰু ক্ৰোধ জনমিল, এই হেতুকে মতোআলৰ বেস ধৰাই তিনি আৰু উজিবক বধ কৰিবলৈ আ-পোনাৰ দুজন তুৰুকি বন্দিক আগগা কৰিলে । এই ৰূপে জি সময়ত বাদশ্য সভাৰ মাজত কহি আছিল, তেতিয়া সিহঁতে সভাৰ মাজলৈ লোমাই তিনিৰ বুকত অস্ত্ৰ মাৰি, তেতিয়াই উজিবৰ ওচৰলৈ লৰি গৈ তেঁওৰ সৰিলভে দু বেলি ঘা মাৰিলে, কিন্তু উজিৰে লোক সমু-হৰ মাজে দি পলাই সাৰি গল ।

Conspiracies of Rumi and the Wazir.

সকলৰ কহি নামে সেই সময়ত ৰাজ্যৰ ওপ-ৰত এক প্ৰধান পদত নিয়োজন কৰা আছিল; তেঁওে সভাৰ মাজত বৰ পৰাক্ৰমি দল কৰি ৰাজ্যৰ দূৰ অৱস্থা কৰিবলৈ জতন কৰিলে । তাতে দেশৰ প্ৰধান বিচাৰ কৰ্ত্তা সকলে ইয়াৰ নকলো কথা বাদশ্যৰ আগত জনালে । তেতিয়াই বাদশ্যই কুমন্ত্ৰনা কৰাবিলাকক ধৰিবৰ হেতু-কে অনেক ঘোঁৰা চিপাহি পাঁচি দিলে; কিন্তু সিবিলাকে ইয়াৰ অনুসন্ধান পাই বজাৰ লোক-বোৰ পোআৰ আগৈগৈ গোট গোট হৈ পলাই গল । অনেক কালৰ মূৰত মোকাম বদাউনত বাদশ্যৰ আগ্যাবে তেঁওৰ চাউডাৰ মোআৰাই সৰুৰ কহি আৰু মুজা, এই দুই মানুহক বধ কৰা হ'ল আৰু কানি জলাল নামে ৰাজ দ্ৰোহি এটাক হাঁতিৰ তলত ধৰকাই মৰালে । এই কৰম দেখি সকলো লোকৰ মনত ভই লোমাল আৰু সৈন্যৰ মাজত এক বিৰোধৰ ছৰা মূৰা হ'ল । এই সময়তে ৰাজ্য আছিল, বোলে, মহা-জঞ্জিচ ধাৰ সৈন্যে লাহোৰ নগৰ লুট কৰিছে ।

ইয়াতে বাদশ্যই এক মহা সভা গোটাই লাহোৰলৈ মগলবিলাকৰ অহিতে সৈন্যে সম-নিতে উজিবক পাঠাবলৈ ধৰি কৰিলে । বাদশ্যৰ সৈন্যবোৰে বিয়াচ নদি পাওতে উজিৰে সৈ-ন্যৰ মাজত বাদশ্যৰ প্ৰতি অহিত জনমাবলৈ ধৰিলে । সি আপোনাৰ বাঞ্চা সিধি কৰিবৰ হেতুকে বাদশ্যলৈ এক পত্ৰ লিখি কলে, বোলে, সৈন্যবোৰ ভোমাৰ অহিত হৈছে । তাতে বহৰামে উত্তৰ লিখি কলে, বোলে, সেনা-পতিবিলাক অৱশ্যে প্ৰান দত্তৰ জোগা, কিন্তু জেতিয়াটলৈকে মাৰিবলৈ সমাই নো পোআ, সেই কাললৈকে সিহঁতক ভুলাই ৰাখিবা । উজি-ৰেও এই উত্তৰ পাবলৈহে বাঞ্চা কৰি আছিল; বাদশ্যৰ এনে পত্ৰ পালতেই সি ওমৰাবিলাকৰ আগত মুনাই বাদশ্যৰ অহিতে সিবিলাকৰ ক্ৰোধ জনমালে, আৰু তাতে সিবিলাকে উজিবৰ সহাই হুম বুলি অজিকাৰ কৰিলে । এনে কালত উজিৰে ৰাজ ধানিলৈ সৈন্য সমনিতে উভতি আহিল, আৰু তিনি মাহ আধা মাহ-লৈকে ৰাজধানিক বেৰি আছিলে । সেসত প্ৰজাবিলাকেও বাদশ্যৰ অহিত চিন্তিবলৈ ধৰি-লে, তাতে একে বাৰে সিবিলাকে নগৰৰ অধি-কাৰ হ'ল । বহৰামক সিহঁতে বন্দি সালত ধলে, আৰু অলপ দিনৰ মূৰতে তেঁওক অতিসই কষ্ট দি বধ কৰিলে । তেঁও দুই বছৰ এমাহ পোহেৰে দিন ৰাজ ভোগ কৰি ১২৪২ সনকত ম্ৰিডু হ'ল ।

এই কালতে মগলবিলাকে সিদ্ধু নদিৰ পাঁচ সুঁতি নদিৰ ভিতৰত থকা সমুদাই দেশ লুট কৰি গজনিবলৈ উভতি গল ।

Coin of Meen Uddin Bahram Shah.

এই বহৰামৰ এটা পইচাৰ নকচা তাৰ সৈ কাৰে তিয় দেৱৰ ৰূপৰ নিচিনা বোঁৱাৰ নকচা আছে । বাঁও কাৰে লিখিছে, জুল-তান আবুল কতেই উল মোআজম ।

চতুৰ্থ মচউদৰ আখ্যান ।

History of Masud IV.

বহুৰামৰ মৰনৰ পাচত প্ৰথম বালিনে এক দল কৰি বলেৰে ৰাজ হবলৈ সোমাই সিংহাসনত বহিল, আৰু আপোনাৰ বাদশ্যা নাম প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগা কৰিলে । কিন্তু ওমৰাবিলাকে তেঁও ৰজা হোৱাত অসম্মত হল, আৰু মিডু হোৱা বাদশ্যই কিৰোজৰ পুত্ৰ মচউদক বন্দিসালৰ পৰা মুকলি কৰি জি দিনত বালিনে সিংহাসন আক্ৰমণ কৰি লৈছিল, সেই দিনতে তেঁওকো সিংহাসনত বহুৱালে ।

কিন্তু ইয়াৰ পাচত মচউদে বেঙ্গা আৰু সুৰা পানত মতোআল হৈ নানা বিধ কুকৰম কৰিবলৈ ধৰিলে । ওমৰা আৰু ৰাজ বন্ধুবিলাকে সেনে তেঁওৰ অহিত চিন্তি, গুপ্ত ৰূপে মোকাম বাৰাজৰ পৰা বাদশ্যাৰ সদায়েক মহম্মদক মন্ত্ৰালে । তাতে মহম্মদে আপোনাৰ সকলো সৈন্য সমনিতৈ লৈ ৰাজধানীলৈ আহিল । পাচত ওমৰাবিলাকে মচউদক ধৰি জনম ভৰলৈকে বন্দি সালত ধলে । চাৰি বছৰ এমাহ এদিন তেঁওৰ ৰাজ্য ভোগ হৈছিল । তেঁও অভিসই দুৰ্বলি আৰু মতোআল, আৰু সুখৰ অভিসালত নিচই বল হৈছিল । জি সময়ত মচউদৰ ৰাজ্য গুচিল, সেই কালতে ইলতমসে জি ৰাজ্য ৰাখি গৈছিল, সেই ৰূপেই বল ।

ন. ল. ক.

নিতি বেণু ।

Wise Sayings.

সুখ চকা ওৰনিৰ দোআবাই জেনেকৈ ৰূপ-ৰতি ভিৰোতাৰ ৰূপৰ লাৱণ্য বাৰ্হে, ধৰমি মানুহৰো বিত্তি আৰু ৰজাও সেই ৰূপে পৰম সুন্দৰ হই ।

অহঙ্কাৰ আৰু আপোনাৰ প্ৰশংসা কৰা মানুহবিলাকে কেতিয়া বহু মূল্য কাপৰ পিন্ধি সুৰ জোকাৰি আৰু চকু সুৰাই সুৰাই ৰাজ বাটত যুবে, কেতিয়া দুখীয়া মানুহবিলাকক কুকুৰৰ নিচিনা গিয়ান কৰি অৱহেলা কৰে, আৰু ভাল মানুহবিলাকে ডাক হাঁহে ।

আপোন অভিমানবিলাকে লোকৰ মত অগ্ৰীভা কৰি আপোনাৰ মতকে ভাল মানে । সিবিলাকে সেই হেতুকে কোনো বিসম্মত একো কাৰ্য কৰি উঠিব নোআৰে । সিবিলাক আপোনাৰ প্ৰশংসা পুৰ, আৰু আপোনাৰ প্ৰশংসা সুনিবলৈ নাইবা কবলৈ পৰম প্ৰতি কৰে ।

হে মানুহ দেহ ধৰাবিলাক, ভোমোলাকে কোন, কি কাৰনে কৰ পৰা আহিচা, ইয়াক মনৰ মাজত চিন্তা কৰিবলৈ কেতিয়াও এলাহ ন কৰিবা । ভোমোলাকৰ কিমান সক্তি, আৰু কি কি নাই কিয়া, আৰু কাৰে সৈতে কি ৰূপে ভোমোলাকৰ সম্বন্ধ, ইয়াকে ভাবিলে ভ্ৰম নাই কিয়াকৈএ আপোনাৰ পথ দেখি আপোনাৰ কৰিব লগা ন কৰিব লগা কথা বুজিবলৈ সক্তি হব ।

জি কোনো কথা কবলৈ ইচা কৰা, আৰু জি কোনো কৰম কৰিবলৈ ইচা মেলা, আগৈয়ে তাৰ দোষ গুণৰ বিবেচনা কৰা । এই ৰূপ হলে কেতিয়াও ইহিয়াত ন হই, আৰু লোকৰ লাজে, মনৰ দুখে, আৰু সকলো দুৰ্দ-সাই কেতিয়াও তোমাৰ প্ৰফুল মুখক মজিন কৰিব নোআৰে ।

জি মানুহ বিবেচনা হিন, আৰু বাক্যৰ দোষ গুণ বিবেচনা ন কৰি ভেতিখনে মাত মতে, তাক সেই হেতুকে সকলো দুখ সহ্য কৰিব লাগে ।

জি মানুহে ঘোৰাত উঠি বহু বেগেৰে চুটি মেলিবলৈ ইচা কৰে, সি জেনেকৈ বাট চিনিবলৈ অসমৰ্থ হৈ কীইটনি নাইবা গাঁতৰ মাজত পৰে, বিবেচনা ন কৰাকৈ কাম কৰা মানুহ-বিলাকে সেই ৰূপে দুৰ্দলাত পৰে ।

এই হেতুকে হে ভাই সকল, যদি আপদ নাই কিয়াকৈ আৰু নিৰিখিনিএ কাল নিয়াবলৈ ইচা কৰা, তেন্তে সকলো কাৰ্যত বিবেচক হোআ । বিবেচক লোক এই সৎসাবিত গিয়ান-দান আৰু সুখ ভূগি ।

সম্বাদ পত্ৰ পূৰ্বচন্দ্ৰোদই ।

BOOKS

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

A few complete sets are now on hand of the
ORUNUDOI MAGAZINE
for the first eight years. Handsomely bound in
one volume, and sold at the reduced price of 8
Rs., or in two volumes, at 4 Rs. each.

Also about two hundred copies of the work
for 1850, '51, '52, bound in one volume, cloth,
and forming an excellent

ASAMESE READING BOOK FOR SCHOOLS,
at the extremely low price of 2 Rs. per copy.
This volume contains the whole of the ancient
Asamese Buronji, which was commenced in the
August number for 1850. The same, hand-
somely bound, will be sold for 3 Rs.

The History of **PHULMONI AND KORUNA**, a new
work, especially designed for native Christian
females, translated from the Bengali. This
work is written in a popular and pleasing
style, and appears to have a peculiar charm
for native readers. Price per copy 0 4

The Orunudo for 1853 1 0

Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon,
paper cover 0 8

Asamese Vocabulary and Phrases 1 8

Grammatical Notices of the Asamese
Language 1 8

Asamese Primer. Bare Motora 0 1

First Reading Book, in Asamese 0 3

Asamese Arithmetic, first part 0 2

Ditto second part 0 4

Geography of Asia 0 4

Juvenile Tracts, per dozen 0 4

Ditto. bound in sheep 0 8

Ditto. bound in morocco, for
presents to scholars 0 12

Dawk Book, printed octavo, in sheep 3 0

Ditto. half bound 2 8

Monthly Accounts, for servants, work-
men, &c. with printed lines, 1 0

Writing Books for Schools, 12 sheets
foolscap, each 0 4

Ditto. per dozen 2 4

Small Memorandum Books, each 0 1

এপ্রিল, অর্থাৎ বহাগৰ পঞ্জিকা।

Almanac for April, A. D. 1854. Asam Era, 1776.

এপ্রিল	চ	ব	তিথি	দিনমান	এপ্রিল	বহাগ	ব	তিথি	দিনমান
১	২০	৭	৪	১২১৮	১৬	৪	১	১৭	১
				১২১২০	১৭	৫	২	১৮	১২১৪৪
২	২১	৮	৫	১২১২২	১৮	৬	৩	১৯	১২১৪৬
৩	২২	৯	৬	১২১২৩	১৯	৭	৪	২০	১২১৪৮
৪	২৩	১০	৭		২০	৮	৫	২১	১২১৪৯
৫	২৪	১১	৮	১২১২৫	২১	৯	৬	২২	১২১৫১
৬	২৫	১২	৯	১২১২৬	২২	১০	৭	২৩	১২১৫২
৭	২৬	১৩	১০	১২১২৮					
৮	২৭	১৪	১১	১২১৩০	২৩	১১	৮	২৪	১২১৫৩
				১২১৩২	২৪	১২	৯	২৫	১২১৫৪
৯	২৮	১৫	১২	১২১৩৩	২৫	১৩	১০	২৬	১২১৫৫
১০	২৯	১৬	১৩	১২১৩৬	২৬	১৪	১১	২৭	১২১৫৬
১১	৩০	১৭	১৪		২৭	১৫	১২	২৮	১২১৫৭
১২	৩১	১৮	১৫	১২১৩৭	২৮	১৬	১৩	২৯	১২১৫৮
১৩	১	১৯	১৬	১২১৩৯	২৯	১৭	১৪	৩০	১২১৫৯
১৪	২	২০	১৭	১২১৪০					
১৫	৩	২১	১৮	১২১৪২	৩০	১৮	১৫	৩১	১২১৬০

অকনোদইব অর্থো ধন পোআ বচিদ।

Receipts for the Orunudo.

CAPTAIN R. CAMPBELL, for 1853 12 Rs.

ক্রীত দূতিৰাম বৰ ডগ্ৰাব বৰুয়া,
সিৰস্তাদাৰ, ১৮৫৩ ১৮

ক্রীত জনাৰ্দন ডগ্ৰাব বৰুয়া " ১৮

ক্রীত হৰকান্ত গগৈ নাজিৰ " ১৮

ক্রীত বলোৰাম বৰুয়া পেঞ্চাৰ " ১৮

ক্রীত হেমকণ্ঠ ৰাজ খোআ " ১৮

বোবকাৰ নৰিচ " ১৮

ক্রীত প্ৰাননাথ সৰ্মা বেজ বৰুয়া " ১৮

ক্রীত হৰদত্ত পুৰনি মেলৰ বৰুয়া " ১৮

ক্ৰী বাবু হৰগবিন্দ দত্ত " ১৮

ক্ৰী সসধৰ সৰ্মা ডেকা কুকন " ১৮

ক্ৰী পূৰ্ণ সেহা নৰিচ ৫১৫২ সনৰ ২৮

ক্ৰী কদ সেহা নৰিচ ১৮৫৩ ১৮

ক্ৰী ভদ্রাম হেনৰি ডেকান " ১৮

ক্ৰী ভোআই মনৰো " ১৮

THE ORUNUDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.

আৰু নোদৰ

৯ বছৰ।

আৰু নিৰসাগৰ, এপ্রিল, ১৮৫৪।

নম্বৰ ৪।

VOL. IX.

SIBSAGOR: APRIL, 1854.

NO. 4.

অনেক দেশৰ সন্ধান।

Journal of Events—The Electric Telegraph.

এই হিন্দুস্থান দেশত এতিয়া ইলেকট্রিক টেলিগ্ৰাফ, অৰ্থাত্ বিদ্যুতি তন্ত্ৰৰ দ্বাৰাই বাত্ৰা পঠাবলৈ ধৰিছে। এই তন্ত্ৰ আৰম্ভন কৰাৰ চ মাহ.মাথোন হৈছে; তন্ত্ৰৰ ঔন্য-নেচি চাহাব এই কামৰ অধিকাৰ; উঁও লোহাৰ গুনা বাধিবলৈ বাটে বাটে খুঁটা-বোৰ সাৰিকৈ পোতাই ২৪ মাৰ্চত আগ্ৰা নগৰৰ পৰা কলিকতালৈ ৮০০ মাইল অৰ্থাত্ ২৫ দিনৰ বাট দুঘণ্টাৰ ভিতৰত লৰ্ড চাহাব-লৈ এটা বাত্ৰা পঠালে। তাতে লৰ্ড চাহাবে অতি ভাল কৰম কৰা দেখি মাৰ্চ মাহত তাৰ সকলো বন্ধুআক দুগুন দৰমহা দিলে। আৰু ২৭ মাৰ্চ তাৰিখত জি জাহাজবোৰ কলিকতা পালেহি, সেই সকলোৰে নাম কলিকতা আৰু আগ্ৰাৰ সন্ধান পত্ৰত একে দিনাই চাপা হল,

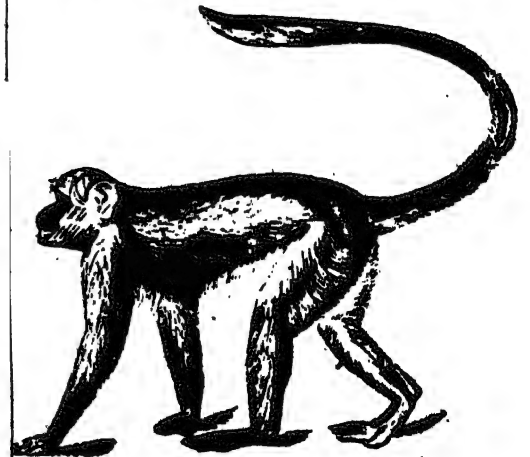
কাৰন বিদ্যুতি তন্ত্ৰৰ দ্বাৰাই সেই কথা পঠালে। আৰু অলপ দিনত আগ্ৰাৰ পৰা বহাইলৈকে সেই তন্ত্ৰ তৈয়াৰ কৰা হ'ব। ডে-জিৰা হিলাতৰ পৰা জাহাজ আহি বহাইলৈ লগাই একে দিনাই তাৰ পৰা কলিকতালৈ বাত্ৰা দিব পাৰিব। এতিয়া সেই ধিৰি বাট জাহাজে তন্ত্ৰত ১২।১৩ দিন মান লাগে।

War with Russia.

ইংলণ্ডৰ ৰাজ মন্ত্ৰিএ কচিয়াৰে সৈতে বন হ'ব বুলি খাৰ, হিল, আৰু ডাপ জাহাজৰ কল আদি বনৰ সামগ্ৰী, কোনো বিদেশি লোকক বেচিবলৈ মানা কৰিলে। কাৰন ঠায়ে ঠায়ে কোনো ইংৰাজি সন্ধানৰে কচিয়াৰ ধনত লোভ কৰি বেচিবৰ কাৰনে দুখন মান ডাপ জাহাজ সাজিছে বুলি সু নলে। তুৰু কৰ ৰাজ ধানি কনষ্টান্টিনপল নগৰৰ ধিৰৰ বিনিমিতে ২৫,০০০

ব্রাজিল দেশত থকা মাৰ্জ্জেষ্ট।

আফিকাৰ সৈজিয়া বান্দৰ।

সেনা পঠাবলৈ জুৰু হৈছে।

সিবিলাকৰ সেনাপতি লৰ্ড বাগ-
লান। বাগলানৰ বজাৰো ৭০-
০০০ ফুৰ্জি সেনা, ইংলণ্ডৰ
লগত ফুৰ্জিৰ সহাই হৈ জা-
বলৈ আশা কৰিছে।

Persons drowned.

আচাম কম্পানিৰ পৰা এ
ভিনি জন মানুহক চুন সিল
আনিবলৈ নাৱেৰে সন্নিয়ালৈ
পঠাই দিলে। সিহঁতে নাৱত
সিল ভৰা দি উভতি আহোঁতে
বুৰুপুজ নদিত নাও বুৰি মাৰ্চ
মাহৰ প্ৰথম দিনত বুৰ বাবে
ও বজাৰ সময়ত ২ জন মানুহ
মৰিল। নাৱৰ গুৰিয়ালটে
সাজুৰিৰ জানে, এই নিমিত্তে
তাৰ প্ৰাণ বৰ্খা পৰিল, নাও
খন ডল গল, আৰু মানুহ
২ জনো মৰিল।

Sir James J. J. J.

বহাই গেজেটত এনেটক লি-
খিছে বোলে, ক্ৰীষ্ণুচৰ জাম-

চেতজি ক্ৰীষ্ণুচৰই আপোনাৰ জনম ধানত জা-
জাৰ সময়ত চাৰি লাখ পঞ্চান হেজাৰত-
কৈ অধিক টকা দুখিয়া দৰিদ্ৰলোকক দান
কৰিলে। আৰু পাৰ্চ মানুহৰ উপকাৰৰ হেতু-
কে হস্পিটাল আদি অনেক বিদ্যালয় স্থাপন
কৰিছে; তাত বাহিৰেও আপোনাৰ জাতি দুখি
লোককো এক লাখ টকা দান কৰিছে। এই
ৰূপ দানি লোক প্ৰিথিৱিতে প্ৰাই পোজা নাই।

King and Queen of Hanover.

এবনেট আমষ্টেৰ ডাম ইংলণ্ডৰ মহা বা-
নিৰ মহাশয়ৰ পুত্ৰক এতিয়া হানোৱাৰ দেশৰ
ৰজা হৈছে। তেওঁ ১৮১২ সৈকৰ ২৭ মেই তা-
ৰিখত বৰ্ণিন নগৰত জন্মিল। তেওঁৰ মূৰত
ৰাম মাৰি আলেকজান্ডাৰ তেওঁ চাকচালত-
বৰ্ণ ৰজা জিএক। কচিয়া বৰ কোঁজৰ বনত-
ভিনে তেওঁৰ ভৱিষ্যত প্ৰকাৰ কৰিলে। হানোৱাৰ
দেশৰ সেই মহা ৰজা আৰু বানিবো ৰজা

The King of Hanover—From the Illustrated London News.

ইয়াত লিখা আছে। সিবিলাকে ১৮৪৩ সৈকত
বিবাহ কৰিলে। সিবিলাকৰ পুত্ৰ এজন, চো-
আলি দুজন।

Murder of a Child.

বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহত লিখিছে, সেই আফলে নি-
মাইচান্দ উপাধ্যায়ৰ ৮ বছৰিয়া এটি নাতিৰ
আন আন চোআলি জনি হেকে সৈতে এদিন
ঘৰৰ ওচৰতে এটাইট উমলিছিল, এই সময়-
তে কমলি কঁহাৰনি নামেৰে এজনি ভিৰো-
ভাই এই চোআলিৰ অলঙ্কাৰ আদি নিবৰ
মনেৰে চলোৱে কঁকি দি সোআৰ বস্ত্ৰ দিয়াৰ
লোভ দেখাই এই চোআলিক আপোনাৰ ঘৰ-
লৈ লুপাই ঘৰৰ দুআৰ বন্ধ কৰি জিৰি কাটি-
বলৈ থহাত চোআলিএ কান্দিব ধৰিলে। পাচে
এই কঁহাৰনিৰ লগা ভগ্না ভগ্নি নামেৰে এজ-
নি ভনিএক, আৰু আন এজনি ভিৰোভাৰো
সেই কান্দন সুনি ভগ্নিৰ আপোনা পুত্ৰ

The Queen of Hanover.

কান্দন জেন গিয়ান কৰি সেই চোআলিৰ ওচৰ পোআতেই তাইৰ ভনিএক সেই চোআলিৰ ডিঙ্গি কাটি পলাল ।

পাচে এই সম্বাদ দাৰোগাত জনালত কমলি কঁহাৰনি ধৰা পৰি, আপোনাৰ অপৰাধ গাত ন ললে । তাতে স্নিহুত মাজিষ্টৰ চাহাবে এই চোআলি প্ৰথম জি চোআলিবিলাকৰ মাজত আছিল, সেই সকলো চোআলি আৰু তপিসা নামেৰে তিবোভা সাধিএ সৈতে চেসন আদালতলৈ পঠালে, চেসন জজ বাহাদুৰে কমলি কঁহাৰনিক সম্পূৰ্ণ অপৰাধিনি টিক কৰি, হুকুম দিয়াৰ কাৰনে মোকদ্দমা নিজামত আদালতলৈ পঠালে । তাতে স্নিহুত ডিক চাহাবে এই কমলি কঁহাৰনিক বৰ অপৰাধি বুজি জনমতৰ কাটকৰ ওঙ বিধান কৰিলে ।

Arrest for Murder.

এই চত মাহতে চৰবেয়ৰ স্নিহুত নিকলচন

চাহাবৰ অধিনে থকা ৪ জন হিন্দুস্থানি মানুহ বোদা খানাৰ অন্তৰ্গত ভোজনপুৰ গাঁৱৰ পহানদাস নামেৰে এটা মানুহৰ ঘৰত উপস্থিত হৈ তাৰ জিয়নিয়া মাচ বধা সৰু পুখুৰিৰ পৰা, বগেৰে জাল পেলাই মাচ ধৰিবলৈ উদ্যোগ কৰিলে । তাতে সেই গিৰিহঁতে বাধা কৰি মাচ ধৰিব নি দিয়াত, সিহঁতৰ মাজত দেৱদত্ত নামে এটাই তাক বেঁতেৰে মাৰ মাৰিলে, আৰু পাচে জঙ্গৰি দকাদাৰ নামে আন এজনে তাক বৰ চৰ মৰাত সি পানিত পৰিল । ভেতিয়া সেই দুইটা তাৰ ওপৰতে পৰি তাক পানিত হেঁচা মাৰি ধৰাত তাতে সি মৰিল । পাচে গাঁৱৰ সকলো লোক গোটে খাই সিহঁতৰ ধৰিবলৈ উদ্যোগ কৰাত তাৰে এটা জাল লৈ পলাল, কিন্তু আন তিনিটাক ধৰি ধানাত দিলে ।

দাৰোগাই বিবেচনা কৰি মৰাটৰ ল আৰু তাৰ পুত্ৰ ভোগদাস গুচৰিয়া আৰু আচামি ৩ জনক আৰু সাধি ৬ জন সকলোকে হজুৰলৈ পঠাইচে ।

Child killed by a crazy Pagir.

২৮ ফাগুনত সুকুৰ বাবে হুণ্ডি পৰগনাৰ মাজত বৰপুৰ বাৰ্তাবহ জজালয়ৰ পূৰ্বে ৬ দণ্ড মানৰ আঁতৰত কোনোৱা এঘৰ মানুহৰ ঘৰত দুপৰিয়া এটা ককিৰ ওলাল । তাতে সি অধিভি ৰূপে কিছু আহাৰ কৰি, জোআৰ কালত সেই গিৰিহঁতৰ লৰাক কলে, তই মোৰ লগত আহ, তোক জগত দেখুআই আনোঁ । তাতে সেই লৰাই ককিৰৰ কথা নু সুনি হাঁহি ডিভৰলৈ গল । তাৰ পাচত ককিৰ তাৰ পৰা গৈ গাঁৱৰ দখিনে চৌধ ভুবনৰ বিলৰ জি ঠাইত অনেক লৰাই গোটে খাই উমলি আছিল, সেই ঠাইলৈ গৈ লহাৰোৰক তাৰি দি দি ধৰিবলৈ ধেদি গল । তাতে তই হৈ সকলো লৰা চাৰিও দিশে পলাল, কিন্তু আলি আশুন্ধৰ লৰাটি পলাৰ নোআৰাত ককিৰে তাক ধৰি মাটিত পেলাই কটাৰি উলিয়াই জৰই কৰিলে, আৰু তাৰ ডিঙ্গিৰ পৰা ওলোআ ভেজ কিছু এলৈ । তাৰ পাচত ককিৰে সেই কটা লৰাটো কানড পেলাই লৈ তাৰ পৰা গল, সেই সময়তে আন

লবাবোৰে গাঁৱত এই কথা কলত গাঁৱৰ মানুহ
লগলগি আহি ককিৰক জবাই কৰা লবাবে সৈ-
তে খবিলে। তাতে ককিৰে কবলৈ খবিলে, আ-
নি আলাৰ আবেসেৰে আপোনাৰ লবাক জবাই
কৰিলোঁ; ভইতে কি কাৰনে মোক খৰিচ? তাৰ
পাচত বগবিয়াবিলাকে ককিৰ আৰু জবাই কৰা
লবাবা দুইকো গাঁৱলৈ আনিলে। সেই লবাবতে-
তিয়ালৈকে পুৱা জোআ নাই এই কাৰনে তাৰ
ঘৰৰ সকলো মানুহ আৰ্হ হৈ তাৰ কটা
ভিত্তি অনেক ঔষধ দিছিল। তাতে একো
কলোদই নহল জি হেৰু লবাব গোটাই ভিত্তি
কটাত মুখে দি ভেজ বাহিৰ হৈছিল, মাত মা-
তিৰৰ মক্তি নাই কিয়া হল, কেৱল হাস মাজহে
আছিল। এই সকলো বাজা সিধে ধানালৈ
দিলে, আৰু সেই লবাব ঘৰৰ আপোন মানু-
হে আৰু আন আন মানুহেও ককিৰক
তাৰ পুতিফল দিয়াৰ কাৰনে অনেক মাৰ কিল
কৰিলে, তাতে লক্ষ্য সময়ে ককিৰ মৰিল।
আশ্চৰ্য্য হই, কোনো বিলেস ঠাই ৫ সৰুত মাৰ
পৰিহে মৰিল। তাকে দেখি বেৰি থকা মানুহ-
বোৰ আপোন আপোন ঠায়ে ঠায়ে গল। পা-
চে ধানাব পৰা বকটি আহি সকলো বিবেচনা
কৰি সনিয়াৰে ককিৰৰ মৰা দেখ, আৰু জবাই
কৰা লবাবটো জিলালৈ পঠিয়ালে, কিন্তু পালি
চৰাৰ হাটৰ ওচৰ পাই জবাই কৰা লবাবটি
মৰিল।

Loss of the Steamer San Francisco.

কালিকৰ্ণিয়া দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে দুইক
নগৰৰ পৰা চান কুঞ্জিছে। নামে এখন নতুন
ভাপ জাহাজ ভিচেম্বৰ ২২ তাৰিখত ৫০০
সেনা, আন মানুহ ৩০০, মুঠ ৮০০ মান মা-
নুহ লৈ গল। দু দিনৰ পাচে বৰ বতাহ হলত
লাগৰৰ চৌএ এডাল মাৰি, পাল মন্তল আদি
জাহাজৰ ওপৰ বেডাৰকে ভাঙি বহুত লৈতে
এসমান মানুহ লাগৰত পেলালে। আৰু দুই
দিনলৈকে এই ৰূপে নিকপাই হৈ অভ্যন্ত দুখ
পালে। পানি নবহকৈ লোমোআত দিনে বাতিএ
সিঙি থকাৰ মুখেৰে জহনি হৈ, তাৰ অনেক
মানুহ মৰিল। নেসত জিবেল, কিলবি, আন্তা-

জিক, এই তিনি জাহাজ ওচৰলৈ আহি সিঙি
লাকৰ দুৰ্গতি দেখি সকলোকে ভুলি ভুলি দি
লে। ৫০০তকৈ অধিক মানুহ ইহবৰ অশু-
ব্ৰাহ্মেৰে বধ্যা পৰিল।

পাপিৰ প্ৰাৰ্থনা।

হে প্ৰভু, জ্ঞান কৰা, এই পাপিষ্ট নৰ,
অতিসই অধম মই ন কৰিবা দূৰ;
নেৰিবা প্ৰভু হে, অনাথ হই মোৰ পুৱা,
দায়াৰে কৰা মোক তোমাৰ মুক্তি দান।
অতিসই পাপি মই দুৰাচাৰ দুৰ্জন,
দৰিদ্ৰ দুখি, কল্ললৰ ভূমি ধন;
মোৰ হব নিচই তোমাৰ ক্ৰিপাত নিস্তাৰ,
নাই তোমাত বাজে সৎসাৰত মুক্তি আৰ।
এই ভৱ সমুদ্ৰত মোৰ জন্মিচে ভই;
কি হব উপাই, মোৰ নৌকা ভগন হই;
চৌ অতি প্ৰভাপ, ধুমুহা তয়ক্ৰৰ,
হে যিচু, কৰা পাব, এই ভয়ভূৰ নৰ।
সমুদ্ৰৰ মাজত মোৰ হোআ গুৰিয়াল,
ধুমুহা আদি চৌ আহিব জি কাল;
সেই কালত ভূমি মোৰ গুচাই সকল জ্ঞান,
পাব কৰি স্বৰ্গত থকা আপোনাৰ দাস।

ন. ল. ক.

জাহাজ বাতৰৰ নকল।

দ্বিতীয় অধ্যায় ৭ খণ্ড.

The Progress, Chapter.

পাচে খ্রিষ্টিয়ান তাঁহাকে দেখে জিজ্ঞাসা কৰিলে আগ কাললৈ তেওঁৰ আমতে জি সৰু হাদাম নজা হৈছিল, তাক পাই উঠি আগ কাললৈ চাই বিশ্বাসি নামেৰে এজনক জাভা কৰা দেখিলে, তেতিয়া খ্রিষ্টিয়ানে তাক বিজিয়াই মাতিলে, হেৰা ভকত, ময়ো তোমাৰ লগত জাঁও, বৰা। এই কথা সুনি বিশ্বাসিএ উলটি চালত খ্রিষ্টিয়ানে আকৌ বিজিয়াই কলে, মই তোমাৰ লগ নে পঁও মানে বৰা, বৰা। কিন্তু বিশ্বাসিএ কলে, নোআবোঁ, মোৰ প্ৰান আঁচলৰ আগত বান্ধিহে আহিচোঁ; তেজৰ প্ৰতিফল দিওতাই মোক খেদি আহিছে। এই কথা সুনি খ্রিষ্টিয়ানে অলপ বিৰক্তি হৈ পাবিলে মানে বল দি লৰি গৈ বিশ্বাসিৰ লগ পালে, আৰু পাচো পেলালে। তাতে পাচৰটো আগহে হল। তেতিয়া খ্রিষ্টিয়ান ভায়েকতকৈ আপুনি আগ হোআ দেখি গৰ্বি হৈ মিটিকিয়াই ইহিলে; কিন্তু ভৰিলৈ সারধান নো হোআ হেতুকে উজুটি খাই পৰিল; পাচে বিশ্বাসি পাই নো ভোলেহি মানে উঠিব নোআবিলে।

পাচে মই সমাজিকত দেখিলোঁ, নিবিলাক দুয়ো একে লগ হৈ বৰ প্ৰতি কপে চলি গৈ আপোন আপোন জাভাত জাৰ জি জি ঘটিল, সেই সকলো কথা মৰম কপে কোআ কুই কৰিলে। প্ৰথমে খ্রিষ্টিয়ানে এই কথা কলে, অ মান্যবৃত্ত আৰু অতি প্ৰিয় ভাই বিশ্বাসি, মই জে তোমাৰ লগ পালোঁ, আৰু এই মনোহৰ পথত আমি দুয়ো সখি ভাৱে একে লগে জাৰ পৰাকৈ ইয়াৰে জে আমাৰ বডাও মিলালে, ইয়াতে মই বৰ আনন্দ পাইচোঁ।

বিশ্বাসি। অ প্ৰিয় বন্ধু, আমাৰ নগৰৰ পৰাই তোমাৰ লগৰিয়া হৈ আহিম বুলি ভাবিছিলোঁ, কিন্তু তুমি আগ বৰা হেতুকে ইমান দূৰ বাট অকলেই আহিব লগা হল।

খ্রিষ্টিয়ান। মই ওলাই অহাৰ পাচে তুমি কিমান দিনলৈকে জাভা ন কৰি বিবান নগৰত আছিল।

বিশ্বাসি। তেতিয়ালৈকে তাত থাকিব পৰা আছিল, তেতিয়ালৈকে থাকিলো। কিন্তু তুমি ওলাই অহাৰ একেৰি মানৰ পাচে আমাৰ নগৰ স্বৰগৰ পৰা অহা জুখেৰে দাহ কৰা হব, সকলোৰে মাজত এই কপে এৰাও হব ধৰিলে খ্রিষ্টিয়ান। কি! চুবুৰিয়াবিলাকে এই কপে কলে নে?

বিশ্বাসি। হই, কিছু কাললৈকে সকলোৰে মুখত এই কথাহে আছিল।

খ্রিষ্টিয়ান। তেনে হলে সেই আপদৰ পৰা সাৰিবলৈ তোমাত বাজে আন কেও নোলাল নে?

বিশ্বাসি। সেই আপদৰ অনেক কথা মা-বুহে কোআ কুই কৰিলে, মই ইয়াকে কলোঁ হই, কিন্তু নিবিলাকে নিচয়ে তাত বিশ্বাস কৰিলে, মোৰ মনে এনে ন ধৰে। কিয়নো সিহঁতৰ হৰা সুৰাৰ মাজত তোমাৰ অৰ্থে আৰু তোমাৰ জি জাভা সিহঁতে নিবল বোলে, তাৰ অৰ্থে সিহঁতৰ কেতবিলাকে ইতিকি কৰা সুনিলোঁ। কিন্তু ওপৰৰ পৰা অহা জুই আৰু গৰু-দোআৰাই আমাৰ নগৰৰ সেন হব, ইয়াকে মই বিশ্বাস কৰিছিলোঁ, এতিয়াও কৰিচোঁ, এই হেতুকে পলাই আহিলোঁ।

খ্রিষ্টিয়ান। তুমি আমাৰ চুবুৰিয়া ভৰলৰ কোনো কথা সূনা নাই নে?

বিশ্বাসি। হই খ্রিষ্টিয়ান, সি নিৰ্ভাবল্য বল-দলনিলৈকে তোমাৰ পাচে পাচে গৈছিল, ইয়াকে সুনিলোঁ; আৰু তাত পৰিল বুলি কোনো কোনোএ কই। সি হলে সেই কথা মানুহক জনাবৰ ইচ্ছা ন কৰে; কিন্তু তাৰ বোকাৰে সি লেটি পেটি হৈছিল, ইয়াক মই জানোঁ।

খ্রিষ্টিয়ান। তাৰ চুবুৰিয়াবিলাকে তাত কি কলে?

বিশ্বাসি। সি উভতি জোআৰ পাচত সকলো বিধ মানুহৰ মাজত বৰ নিশা পোআ হল। কোনো কোনোএ তাক ইতিকি আৰু হেলা কৰে, আৰু প্ৰাই কেৰে তাক কাম কাজ দি দিএ। সি নগৰৰ পৰা নোলোআ হৈ থকা-তকৈও এতিয়া সাজ গুনে বেয়া হল।

খ্রিষ্টিয়ান। বাক, সি জি বাট এহিলে, লগ-

দ্বিধাবিলাকে অধি ভাৰ হেলা কৰে, তেন্তে তাৰ অস্থিৰে কিয় ইমান থিয়াল কৰে?

বিদ্বানি । সি কাঁচি দিহা হওক, সি মোট সলোআটো, সি আপোন মন্ত থকাটো ন হই, ইয়াক সকলোএ বোলে । মোৰ মনেৰে ভা-
ৰিটো, সি সৰু পথ ভিন্নাগ কৰাৰ কাকনে ইহবে তাৰ সন্মুখোৰক উপকথাৰ নিচিনাকৈ তাক নিন্দা কৰিবলৈ বহিলে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তুমি তাত থাকোঁতে তাৰে সৈতে একো কথা বাজা ন হুলা নে?

বিদ্বানি । তাক এবেলি নগৰৰ আলি বাটত লগ পালোঁ, কিন্তু সি মোক দেখি আপোন কৰ-
মত লাজ পোআৰ নিচিনাকৈ একাতি হৈ সি দাঁ-
ডিএ গল এই হেতুকে ময়ো নে মাতিলোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । মই প্ৰথমে জাভা কৰা কালত সেই মানুহৰ কথাত কিছু আসা আছিল, কিন্তু নগৰ নষ্ট হোআ কালত সিও নষ্ট হব, মোৰ মনত এনে আসন্না হৈছে । কিয়নো কুকুৰে আ-
পোনাৰ বাঁতি খাবলৈ, আৰু ধুউআ গাহৰিএ বোকাৰ লেটি লবলৈ আকৌ উলটি জাই, এই স্বৰূপ পটন্তৰ তাত ঘটচে ।

বিদ্বানি । ঘোৰো তাৰ অৰ্থে এনে আসন্না হৈছে, কিন্তু জাব জি ঘটিব, তাক কোনে নিৰা-
বন কৰিব পাৰে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । বাক, বিদ্বানি সখি, তাৰ কথা এৰা হওক, আমাৰ আপোন আপোন বিসয়ৰ কথা বাজা কঁওইক । পথত আহোঁতে তোমাৰ কি কি ঘটিল তাক মোক বুজাই কোআ, কিয়নো মই জানিটো, তুমি কিছু কিছু ঘটন, পালা, নাইবা তাক বৰ আচৰিত বোলা জাব ।

বিদ্বানি । তুমি জি নিভাবসা দলদলনিত পৰিবৰ দেখিলোঁ, সেই সন্মুখৰ পৰা মই লাৰি সৰু ছুআৰ পালোঁহি; তথাপি কাযুকি নামেৰে এজনি ভিবিৰ লগ পোআত তাই মোক এটা হিংসা কৰিব খুজিলে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । অস, তুমি জে তাইৰ জালৰ পৰা মুকুত হৈ আহিলা, এখে তোমাৰ বৰ সুভা-
গা । জাগৰ কালত তেওঁকে তাইৰ নোআৰাই বৰ সন্মুখৰ পৰি তাৰ পান প্ৰায়ে হেৰুআৰ

লগা হৈছিল, কিন্তু সেনে তোমাৰ দৰে সি তাইৰ হাত সাৰিল । সেই জি বা হওক, তেও তাই তোমাক কি কি কৰিলে ?

বিদ্বানি । তুমি তাইৰ কিছু কথা জানিবই পোআ; তথাপি তাইৰ বাক্য কিমান মধুৰ আৰু মৰমিয়াল হৈছিল, তাক ভাবিব নোআৰা । তাই সকলো সুখ সন্তোষৰ আসা দেখুআই মোক তায়ে সৈতে কালৰি জাবলৈ বৰ জঠন কৰিলে ।
খ্ৰিষ্টিয়ান । ন হই, তাই, পবিত্ৰ মনৰ জি সন্তোষ, তাই তাক দেখাৰ নোআৰে ।

বিদ্বানি । তেও মোৰ কথা বুজিচা, সকলো সৎসাৰিক আৰু সৰিল অভিলাসৰহে সুখ দে-
খালে, তাক মই কৈচোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তুমি জে তাইৰ হাতৰ পৰা বখ্যা পালা, তাৰ কাৰনে ইহবৰক স্তুতি কৰিব লগা; কিয়নো ইহবে যিন কৰাবিলাক তাইৰ খাবৈত পৰিবগৈ ।

বিদ্বানি । মই তাইৰ হাতৰ পৰা সকলো ভাৰে বখ্যা পালোঁ নে, নে পালোঁ, তাক ঠিককৈ কব নোআবোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । কি? তাইৰ ইচাৰ দৰে মান্তি হৈছিল নে? ইয়াক মই নে ভাবোঁ ।

বিদ্বানি । ন হই, মই তাইৰ লগত কুক-
ৰম জে কৰোঁ, এই ৰূপে মান্তি হোআ নাই । কিয়নো এখন পুৰনি পুথিত জি কথা দেখিলোঁ, তাইৰ ভবিৰ খোজে নবককহে ধৰে, সেই কথা সুঁঅৰি তাইৰ দৰ্শনৰ মায়াৰে জেন সুহিত ন হও, এই কাৰনে চকুকে মুদিচোঁ । তাতে তাই মোক অনেক প্ৰকাৰে গালি পাৰিলে, ময়ো বাটে দি গুচি গলোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তুমি আহোঁতে তাত বাজে আৰু কোনো আপদত পৰা নাই নে?

বিদ্বানি । মই কঠিন পৰ্বতৰ গুৰি পোআ সময়ত এটা অতি বুৰা মানুহক লগ পালোঁ, সি মোত সুখিলে বোলে, তুমি কোন, আৰু কলৈ জোআ? তাতে মই কলোঁ, মই জাত্ৰিক হৈ বৰ্গিৰ নগৰলৈ জাও । তেতিয়া বুৰাই কলে, তোমাক ভদ্ৰ লোক জেন দেখী; মই বেচ দিলে তুমি মোৰ লগত থাকিবলৈ মান্তি

হবা নে! তাতে মই তাৰ নাম আৰু তাৰ
থকা ঠাই সোধাত সি বুলিলে, মোৰ নাম
প্ৰথম আদম। কপট নামেৰে এখন নগৰতে
থাকোঁ। তেতিয়া মই সুধিলোঁ, তোমাৰ কি
বেবনাই? আৰু যদি তোমাৰ কাম কৰোঁ, তেন্তে
মোক কি বেচ দিবা? সি বুলিলে, মোৰ বেব-
নাই নানা সুখ ভোগ; আৰু মোৰ বেচ এই,
সেসত মোৰ সকলোৰে অধিকাৰ হবা। পাচে
মই আৰু সুধিলোঁ, তোমাৰ ঘৰৰ আচাৰ বেব-
নাৰ কেনে, আৰু তোমাৰ আন চাকৰ আচে
নে! তাতে সি কলে, মোৰ ঘৰত জগত খনৰ
সকলো সুখ আচৰন কৰা হৈছে, আৰু মোৰ
চাকৰবিলাক মই আপুনি জনমোআ। তেতিয়া
মই সুধিলোঁ, তোমাৰ কিমান সন্তান আচে? সি
উত্তৰ কৰিলে, মোৰ তিনি জনি জি মাধোন
আচে; সিবিলাকৰ নাম সবিলৰ-সুখ-অভিলাসি,
চকুৰ-লোভ-অভিলাসি, আৰু জিৱনৰ-অহঙ্কাৰি।
আৰু তোমাৰ যদি ইচা হই, সিবিলাকক বিবাহ
কৰিবও পাৰ। পাচে মই সুধিলোঁ, মোক তো-
মাৰ লগত কেতে দিন মান বাস কৰাব খোজা?
সি কলে, মই জিমান দিন জিয়াই থাকোঁ,
তুমিও সিমান দিন মোৰ লগত থাকিবা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। বাক, তুমি বুৰাই সৈতে সে-
সত কি কথা থিৰ কৰিলা?

বিশ্বাসি। প্ৰথমতে তাৰ কথা উত্তম জেন
দেখি তাৰ লগত জাবলৈ অলপ ইচা হৈছিল;
কিন্তু কথা বাক্য ইওতে মই তাৰ কঁপাললৈ
চাই তাত এই কথা লিখা দেখিলোঁ, পুৱনি
স্বভাও আৰু তাৰ সকলো কৰম তিয়াগ কৰা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। আৰু তাৰ পাচে?

বিশ্বাসি। তেতিয়া জুইৰ নিচিনাকৈ এই
কথা মোৰ মনত আহিল? সি জেই বান কণ্ডক,
আৰু জেই বা প্ৰসংসাৰে ভূলাওক, তেওঁ মোক
জদি তাৰ আপোন ঘৰৰ ভিতৰলৈ নিব পাৰে,
তেতিয়া মোক অৱলো বন্দিকৈ বেচিব; ইয়াকে
মনত বুকি তাক কলোঁ, মোক আৰু কথান কৰা;
মই কেতিয়াও তোমাৰ দুআৰ মুখলৈকে নে
জাও। তেতিয়া সি মোক সপাৰ ধৰি বুলিলে,
জিহেবে তাৰ আত্মাতৈ তাৰ পঞ্চ ভিত্তা হব,

তেনে এটা তাৰ পাচে পাচে পঠাম। তেতিয়া
তাৰ ওচৰৰ পৰা জাবলৈ ধৰিলোঁ; কিন্তু জাবৰ
নিমিতে দুৰ্বলত সি মোৰ গাত টিকোট মাৰি
ধৰি এনে মৰন ভুলা আত্মাৰ মাৰি টানিলে,
জে মই ভাবিলো, মোৰ এভোখৰ মজ্জা চিগি
গল। তাতে সেই দুখেৰে মই এটাহ পাৰি-
লোঁ, অস অস! মই কেনে দুৰ্ভাগী মানুহ!
পাচে পাখে দি পৰ্বতৰ ওপৰলৈ গলোঁ।

মিচা কথাৰ বিবৰন।

On Lying.

ৰামজই লৰাটি দেখিবলৈ সুন্দৰ আছিল
আৰু তাৰ মাক বাপেকে তাক অতিশয় মৰম
কৰিছিল। কিন্তু ৰামজই এটা কথাত বৰ দুটী
আছিল, সি বাৰে বাৰে মিচা কথা কৈ থাকে।
তাৰ ভ্ৰিতাভাৰু সুনী, ৰামজই পাঁচ বছৰ বয়স
হোআত তাৰ বাপেকে তাক ইকুললৈ পাঁচি
দিএ, আৰু সি ক, খ, বানান, এইবিলাকক
পাৰ্হিবলৈ জানিছিল, কিন্তু পাৰ্হিবলৈ তাৰ বৰ
ইচা নাই, সি কেৱল উমলিবলৈ বৰ মন দিএ।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা সি বেলিকৈ ইকুললৈ
আহে। আৰু কেতিয়া পণ্ডিতে তাক সোধে
হে ৰামজই, ইমান বেলি কিয়! তেতিয়া সি
মিচাকৈ, মোৰ বাপায়ে সোন কালে আহিব নি
দিএ, কিন্তু মোক বজাবলৈ পঠিয়াই। কে-
তিয়াবা কেতিয়াবা সি এলাহ কৰি ইকুললৈ
নাহে, আৰু পাচ দিনা আহি কই, মোৰ জৰ
হৈছিল, এই নিমিতে আহিব নোআবিলো।
পণ্ডিতে তাৰ কথা সুনি পঠিয়াই তাক সান্তি
নি দিএ, তাতে মিচা কথা কৈ কৈ ক্ৰমে ক্ৰমে
ৰামজই সাহ বাৰ্হী বাৰ্হী গৰা। সি বে জানে,
ইবৰে দ্বৰগৰ গৰা মোক নখাই দেখি আচে,
আৰু মোৰ কথা সকলো বুৰে। কেতিয়াবা
কেতিয়াবা ৰামজইৰ বাপেকে তাক পইম দি
বজাবলৈ পঠিয়াই দিএ, কিন্তু সি বৰ দুটী
আছিল, আপোমিৰ বাপেকে পইচা চুব কৰি
মিটে কিৰি থাই। পাচে আহি কই, আজি বন্ত
বৰ মহলা পইচাই নু ভুৰিলে। অলপমান
সাক আনিচোঁ। তথাপি তাৰ বাপেকে তাৰ কথা-

তে পতিয়াই তাক সান্ধি নি দিও, এই নি-
মিত্তে সি মিচা কবলৈ আৰু দাহ পাইছিলে ।
সি নে জানে, জে ইহবে য়োক সদাই দেখি
আচে, আৰু মোৰ সকলো কথা সুনি আচে ।
পাত্ৰ ভাঙ্গৰ হলত বায়জয়ে দোকান কৰি
মানুহক বিস্তৰ কাঁকি দিবলৈ ধৰিলে, লোনত
বালি মিহলাই আৰু আটা গুৰিত পিঠা গুৰি
মিহলাই কই, ই ভাল আটা গুৰি । কোনো
দিনা এজন চাহাব তাৰ দোকানলৈ আহি সুখিলে,
এই কলাত দাম কি ' বায়জয়ে দেখিলে, সেই
চাহাবে একো নে জাগে, নতুনকৈ আহিছে;
ভাঙে সি কলে, হে চাহাব, ইয়াৰ দাম এটকা ।
চাহাবে তেতিয়াই এটকা দি একাসি কলা লৈ
গল । বায়জয়ে টকা লৈ কলে, এই বেছি
বৰ লাভ কৰিচোঁ, কেনে তাক ঠগ কৰিচোঁ;
কিন্তু সি নে জানে, ইহবে ঘৰগৰ পৰা তাক
নিভৌ নিভৌ দেখি আচে । অনেক দিনৰ
পাচত বায়জই ম্ৰিডু হ'ল, তাতে ম্ৰিডুৰ দূত
আহি তাক নবকলৈ লৈ গল ।

যে পুথিবীলৈক মিচা কথা কেতিয়াও ন
কথা, কিয়নো পৰম ইহবে কৈচে, মিচা কো-
জো লোক নবকৰ কোণা হ'ব । কেতিয়া মিচা
কথা কবলৈ মন কৰা, তেতিয়া ভোমোলাকে
সোজা, পৰম ইহবে মোক সদাই দেখি আচে;
কিন্তু মিচা কথা কলে ইহবে তাৰ সান্ধি অৱলো
মোক দিব ।

কুজিনগৰ এবিধ মোজা অৰ্ধাৎ ডেউকা বিহু চৰাই
Aukery of New Zealand.

হিত কথা সকল ।

Proverbs.

- ১ । মিচা কোআ মানুহক কেৱে বিদ্ভাস
ন কৰে ।
- ২ । প্ৰিত্ত কথাই প্ৰেম পাবৰ ভৰাল হৈছে ।
- ৩ । ধৰমৰ বাটত কইট আচে ।
- ৪ । সমাজত সন্মান পোআটো বৰ ভাগ্যৰ
বিসই ।
- ৫ । লোকক নিন্দা কৰিবলৈ আৰু সুনি-
বলৈ আনন্দ নো হোআ মানুহ দেখা নে জাই ।
- ৬ । অনেকে সিকাৰ পাবে, কিন্তু সিকো-
আৰ দৰে কাম কৰিব নোআবে ।
- ৭ । ধন হলে অহঙ্কাৰি নো হোআ মানুহ
পোআ টান ।
- ৮ । বৰ মানুহৰ কোনো বন্ধু নাই, আৰু
বৰ মানুহো কাৰো বন্ধু ন হই ।
- ৯ । লোকৰ মনটো, একায়ে আৱৰি থকা
মহা অৱন্যতকৈ লুকাই থাকে ।
- ১০ । জি জনে লচা মিচা বিলেন বিবেচনা
ন কৰাটো হঠাতে জেই সেই মানুহৰ কথাও
বিদ্ভাস কৰে, তেঁও ব্ৰিহস্পতিৰ তুল্য হলেও
মানুহালি হ'ব নোআবে ।
- ১১ । মই মৰিবই লাগিব এনে ভাবিলে,
অহঙ্কাৰ বাৰ্হিব নে আবে ।
- ১২ । জেই বৰ ধুম ধাম, তাতেই
অধিক কাঁকি ।
- ১৩ । জি মনতে এক ৰূপে কৰিম বুলি
ভাবে, কিন্তু আন প্ৰকাৰে কৰে, অৰ্ধাৎ পেটত
বিহু মুখত অম্লিত, তাক চিনা মানুহৰ অলাখ,
তাক ইহবেহে চিনিব পাৰে ।
- ১৪ । সকলোএ আপোনাক বৰ দেখে,
কিন্তু আপুনি কিমান সৰু, তাক নে দেখে ।
- ১৫ । অনেকে গুৰু হ'ব পাৰে, কিন্তু কো-
নোএ সিন্য হ'ব নোআবে ।
- ১৬ । তলপিৰা মানুহক দুখ দিবলৈ চিল,
কিন্তু তাক ছুট কৰিবলৈ বৰ টান ।
- ১৭ । জি সকলে বগোৰে জিকিৰ ধোজে,
সেই সকল মিচেই দুৰ্বলি ।
- ১৮ । অহঙ্কাৰি মানুহৰ সৰা ভিৰোভাও
আপোৱা ন হই ।

১৯ । সচা কথা কোথা জনৰ কেতিয়াও
কভো শুই নাই ।

২০ । বিন্দুক মানুহ কাৰো প্ৰিয় হ'ব নো-
আবে ।

২১ । জগবিয়া মানুহটো আপোনাৰ মনৰ
ওপৰত সদাই জগবিয়া ।

২২ । সন্তোষ মনেৰে মানুহৰ একোৰো
অভাও নাই ।

২৩ । ভাল কৰমৰ দোআৰাই হোআ সুখৰ
নাও পুনা, বিসম কৰমৰ দোআৰাই হোআ
সুখৰ নাও পাপ ।

২৪ । অহঙ্কাৰটো সকলো পাপৰ বাপেক ।

২৫ । অহঙ্কাৰ ন কৰাকৈ যদি সজ কৰম
ন কৰে, তাক ভাল কাম বোলা নে জাই ।

২৬ । আমাৰ হিংসাই আমাক জিহ্মান
অপকাৰ কৰে, হিংসা কুৰিয়া মানুহে আমাৰ
সিমান হানি কৰিব নোআৰে ।

২৭ । আমাৰ সৰু এ আমাক কি কৰিব
পাৰে, কেৱল আমাৰ ঈদেহে আমাৰ সৰু হৈ
আমাক নষ্ট কৰিচে ।

২৮ । মদ (অহঙ্কাৰ) ওপৰত মদ (চা-
ৰাপ) কত আছে ?

২৯ । সকলো এ মিচা ধনত লোভ কৰে
সঁচা ধনত লোভ কৰোঁতা নাই ।

৩০ । বিবেচনা কৰি কাম কৰিলে পাচে
বেজাৰ পাৰ নে লাগে ।

৩১ জি মানুহে ভাগ্যৰ কালত সজ বডাও
হই, সেই জনেই প্ৰিথিবিৰ জৰ্জৰৰূপে জন
পোআ হ'ব ।

৩২ । জি, জি মানৱ মানুহ, সি সেই
মতেই কাৰ্য কৰা উচিত ।

৩৩ । মৰম নাই কিয়া সবিল, সবিল ন হই ।

৩৪ । সত্য চিন্তাৰ বাহিৰে জি চিন্তা, সি
চিন্তা চিন্তাই ন হই ।

৩৫ । পৰমার্থৰ বাহিৰে সামান্য কথাও
জৰ্জৰ সুখ কেতিয়াও ন হই ।

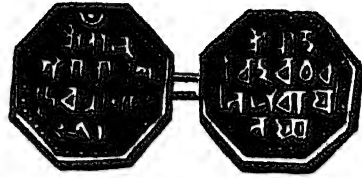
৩৬ । মায়াত মজি থকতেই কথা ।

৩৭ । মানুহ সকলোই সৰ ।

৩৮ । ইজিৰ মন কৰা ন হলে ইহবৰ
প্ৰেম পাৰ নোআবে ।

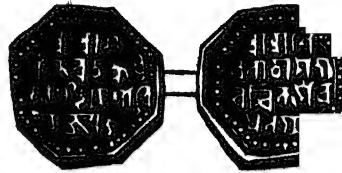
অচমিয়া বজাবিলাকৰ মোহৰ :

Coin of the Assamese Rajas.

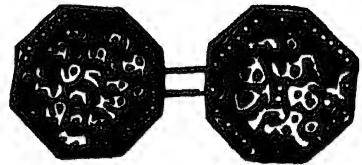
Rupce of Swarg Nanyan Protap Singh, struck A. D. 1660.

খ্রী খ্রী স্বৰ্গনাথায়ন দেবনা শাকে ১৫৭০ ।
খ্রী খ্রী হৰি হৰ চৰন পৰায়ননা । অৰ্ঘ্যত
খ্রী খ্রী স্বৰ্গনাথায়ন প্ৰতাপ সিংহৰ ৰূপ । সঁক
১৫৭০ । বিদ্যো, নিৰ, দুইবো চৰনত পৰি
ধাকোঁতা ।

Rupce of Chokrodwaj Singh, struck A. D. 1663.

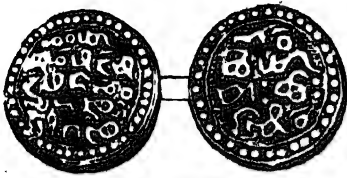
ই কালে, খ্রী খ্রী স্বৰ্গদেৱ চক্ৰধ্বজ সিংহ ।
শাকে ১৫৮৫ । সঁক কালে ১৫৭৫ লিখা জে
দেখি, কিন্তু কেতিয়া চক্ৰধ্বজে সিংহালনত
উঠা নাই । সি কালে, খ্রী খ্রী নিৰ ৰাম
পদাবলিন পৰায়ননা, অৰ্ঘ্যত নিৰ ৰাম দুইবো
তৰি ৰূপ পজত পৰি ধাকোঁতা ।

Rupce of Chokrodwaj in Ahom Characters, A. D. 1664.

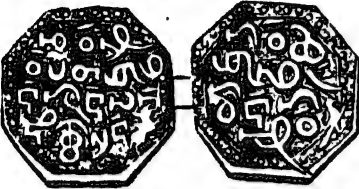
ই কালে, ভ্যাও কা হুপুংমুৰ পিন ভ্যাও
লাকনি গ্ৰেকজি । তাৰ অৰ্ঘ, ভ্যাও কা, স্বৰ্গ-
দেও; হুপুংমুৰ, চক্ৰধ্বজৰ আহোম নাম;
পিন ভ্যাও, বজা হোআ । লাকনি, সঁক; গ্ৰেক-
জি, ৫০ । হিন্দু মতে, বজা হোআ স্বৰ্গদেও
চক্ৰধ্বজ সিংহ, সঁক ১৫৮০ ।

সি কালে, কাও, মই; বই, দেৱা কৰোঁ,
জা ভাবা, বৰপৰ ইহবৰ; কাৰু, মায় ।

Round Rupee of Supungmung, or Chokrodwoj.

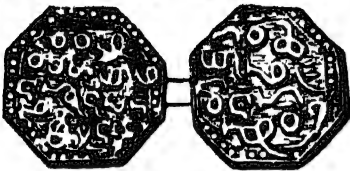
এই দুইটিয়া রূপতো সেই আখর আছে।
অনেক রূপ পাবলৈ টান; আমি অনেক ঠাই
বিচাৰি এটা মাথোন পালোঁ। ঠেঙৰ ৰাজ
ভোগ ১৫৮৫ সঁকৰ পৰা ১৫৯২ সঁকলৈকে।

Rupee of Godashor Singh, or Supalpa, A. D. 1682.

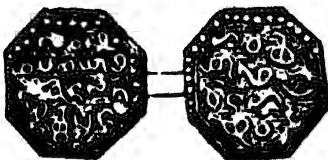
ইফালে, ভাও চূপাতকা, গদাধৰ দেও; পিন
খুন, মহা ৰজা হোআ; লাকনি বাইচান, সঁক
১৪; হিন্দু সঁক, ১৬০৪।

সোঁ ফালে, কাও বই, মই সেৱা কৰোঁ; কা
লেন্দন, বৰ্গিৰ ইন্দ্ৰ; কাডু, নাম।

Supalpa, Godashor Singh, A. D. 1682.

এই রূপতো একে আখৰ লিখা হৈছে। সেন
চৰাইৰ চোঁট শিচ কাললৈ ওলোটাৰ দিয়া
হৈছে।

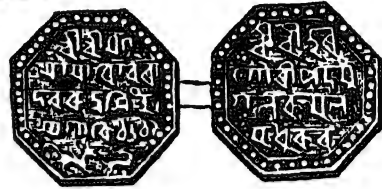

ইও গদাধৰৰ রূপ, কিছু ডাঠ; সিংহ আৰু
পখি একে ফালে দিয়া হৈছে। এনে দৰে
ঠেঙৰ রূপ বেলেগ বেলেগ চকলারে ঘৰা
হৈছে, কিন্তু সকলোতে একে কথা আৰু একে-
টা সঁক দিয়া হৈছে। ঠেঙৰ ৰাজ ভোগ
১৬০৩ সঁকৰ পৰা ১৬১৭ সঁকলৈকে।

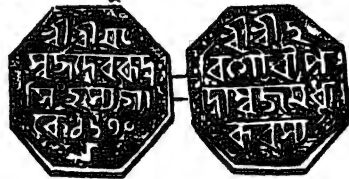
Rupee of Rudro Singh, struck A. D. 1686.

শ্রী শ্রীমত স্বৰ্গদেব ৰুদ্ৰ সিংহস্য থাকে
১৬১৮। শ্রী শ্রী হৰ গোৰি পদাৰুজ মধুকৰস্য,
অৰ্ধাত নিৰ গোপানিৰ চৰন রূপ পদুমত ভো-
মোৰাৰ।

Rudro Singh, King of Soumar, A. D. 1697.

শ্রী শ্রীমত সৌমাৰেশ্বৰ দেব ৰুদ্ৰ সিংহস্য।
শাকে ১৬১২। শ্রী শ্রী হৰ গোৰি পদ অৰুণ
কমল মধুকৰস্য, অৰ্ধাত নিৰ গোপানিৰ দুই
চৰন রূপ পদুমত ভোমোৰাৰ। সিংহ আৰু
পহু থকা রূপ দুটা মাথোন পালোঁ।

Coin of Rudro Singh, struck A. D. 1708.

এই রূপৰ আখৰ প্ৰথমটোৰ নিচিনা। ৰুদ্ৰ
সিংহে ১৬১৭ সঁকৰ পৰা ১৬৩৬ সঁকলৈকে
ৰাজ ভোগ কৰিলে।

বোধ নাই কিয়া পৰিয়া।

কোনো এটা মাহুহে মদ খাই উত্তৰ হৈ
বাটৰ দাঁতিত পৰি আছিল, এনেতে ৰজাৰ
পৰিয়ালি আহি তাৰ হাতত ধৰি কলে, বোলে,
হেৰ মতলিয়া বল, ভোক বহিলাললৈ নিব
লাগে। মতলিয়াই উত্তৰ দিলে, বোলে, হে
অবোধ, যদি মোৰ জাবলৈ লজি থকা হলে,
ভেঙে মই আপোনাৰ ঘৰলৈ গলোহেঁতেন, ভবি-
বে খোজ কাৰ্হি ভোৰ লগত কেনেকৈ জাম।

ডিচেম্বৰত লিখা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ।

Answers to Questions in December.

ডিচেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত লিখা ১০ প্ৰশ্নৰ এই এই উত্তৰ এখন তেঁকা পণ্ডিতে আমাক অকনোদইত চাপিবলৈ দিচে ।

প্ৰথম প্ৰশ্নৰ উত্তৰ । ৬ মাহৰ মধ্যত সাল গচ, বিসেন বাঁহ গচ ১০ হাত ত্ৰিধি হই ।

২ । কৈকোবা, মাচ, পখিএ, আপোনাৰ জাভিকে খাই; কৈকোবাই গিয়াতি খোআ কি কম উপজিএই গৰ্ভত খাকোতে মাককে খাই ।

৩ । ভুমবাৰ হাতৰ সলনি সুগাফিতি সুহ এতাল আছে ।

৪ । মানুহৰ কামি হাৰ চেপেটা, ও বিজ্বিন, মাচৰ গোটা ও নিৰ্বাৰৰ ৰূপে নিৰ্মিত ।

৫ । মাচৰ নাক চেপেটা, মানুহৰ উঠা, বৰ প্ৰভেদ, আৰু মাচৰ গালেৰে নিৰ্মান প্ৰবাস গৰিভিয়াগক, মানুহে নাকেৰেহে ভিয়াগ কৰে ।

৬ । মেঘ আহিলে বৰ নট্ট ই, এই কাৰনে ঢুকাবৰ সময়ত বৰ ভেজৰি হই, জাঙ্গিল চাকিটে। সুমাৰৰ বেলি বৰকৈ জলে, সেই দৰে ইও ।

৭ । পাট সাকৰ মৰাপাট, ভাৰ দোআ-বাই ডুলাপাত ।

৮ । কচু পাত ও পল্ল পাত, এই দুইত পানি পৰিলে নি ভিতে ।

৯ । গচৰ ওপৰত বট গচ, ও জৰি, ও আ-ইত উতপনো হই, ত্ৰিধিও হই ।

১০ । পক ৰূপতা এই, মানুহকো কাটিলে মৰে, গচো চেমনে মিডুজু পাই, ১ । গচৰো চাল, মানুহৰো চৰ্ম, ২ । মনুস্যৰ অঙ্গ প্ৰত্যঙ্গ, ত্ৰিধ্যাদি সাধা পত্ৰাদি, ৩ । জনবো'বাল ত্ৰিধ, জুৰা, পাদপৰো আছে, ৪ । লোক সকল বিৰ্ভত উতপন, মহিকহাদি গুটিতে জনম, নাইবা মান-হকে চেমিলে বজোনিৰ্গত হই, সাধাবিলাকৰো সেই দৰে প্ৰতি খাই ভেজ ওলাই ।

ইয়াত বাক্সে আন আন কোনো সন্ধিত আৰু বজালিৰে মিহলি কথা লিখিচে; আৰু সন্ধিতৰ মাত লিখাৰ দৰে দ্বিৰ্ব ইকাৰ উকাৰ জাখিৰে ভালোৰ মাতো লিখিব দিচে; আৰু

আমাত কৈচে, “আনন্দ বৰ্জক, ও জুজ, ও সন্ধিত কঠোৰ কঠোৰ বন্ধ, এই গতিৰ ভাব, আনৰ নিমিত্ত পদবিলাক শুদ্ধ ও পদ বন্ধবিলাক শুবনী জনৰ শুবন কুহৰে মুখা শুবিত ডুলা হলইভেন, অকনোদই নো কি অমূল্য নিধি হলইভেন, কবই নোআবোঁ; তথাহু আধৰ দিয়া শোনাৰ কুখনতে হিৰা পতাৰ নিতিন হব ।”

Style and Mode of Spelling.

কিন্তু আমি কেৱল পণ্ডিতলৈ লিখা ন হই, সকলো মানুহৰ নিমিত্তে লিখিটোঁ । সন্ধিত আৰু ভাল মিহলি কৰিলে, আমি ভাল নে দেখোঁ; সন্ধিত হলে সুধ সন্ধিতেই হব লাগে; ভাল হলে সুধা ভাল হব লাগে । সন্ধিতত প্ৰাই সন্ধোগি আধৰ, ভালত গোট গোট আধৰ । আগৰ কালৰ মানুহৰ মুখত সন্ধিতৰ সকলো মাত লিখা দৰে কুটিচিল; এতিয়া প্ৰাই পণ্ডিতৰ মুখতো নু কুটে ।

ভাল লিখোঁতে, আধৰৰ জিমান জাতি, জি-মানহে লিখিব লাগে; একে জাতিৰে দুই তিনি প্ৰভেদৰ সকাম নাই । জ, য জয়, এই দুইবো একেটা উচাবন; এই হেতুকে অন্তৰ্হ প্লৰ বাহিৰে আন ব নি লিখোঁ । শ, ব, ল, ভিনটোৰে একে মাত; ঞ্জী জীৰ একো ভেদ নে দেখোঁ; আমি কেৱল লহে লিখোঁ । ন, ব, আৰু ব্ৰহ্ম নিৰ্ভতো এই দৰে বুজিয়া । ভালত বন নো বোলে, বনহে বোলে; পানী হলে পানি বোলে পাপীৰ ঠাইত পাপি; কুলৰ ঠাইত কুল; সুৰ্য্যৰ ঠাইত সুৰ্য বা সূৰ্য । আৰু বেকৰ পাচত এটা আধৰ দুটাকৈ নু কুটে; পৰ্বত নো বোলে, পৰ্বতহে বোলে; সৰ্জ, ধৰ্ম, কৰ্ম, মৰ্ম, মুখত নোলাই; সৰ, ধৰ্ম, কৰ্ম, মৰ্ম নাইবা ধৰম, কৰম, মৰম, এই ৰূপে ওলাই । শ্লোক লিখিলে সন্ধিতৰ ভাৱেহে অৱলো লি-খিব লাগে; ভালত হলে আমাৰ নাই ব খৰিবা । আৰু আমাৰ অকনোদইত যদি কোনো কোনো কথা ভাল নে দেখা, ভেদে তাক এৰি ভাল ধিনি গ্ৰহণ কৰিবা; জেনেকৈ শ্লোকত লিখা আছে;

প্রাক্তন কল্পতাপ পুংবাং কল্প বাচাভ্যাত্তত ।
 কল্পতাপ মাংদে হংসকীৰ্মমিব ভবা ।

অর্থাৎ পণ্ডিত গিয়ানি মানুহে কথা কোআ
 লোকৰ ভাল বেয়া বাক্য সুনি গুন ধকা বাক্য
 বুহন কৰে; জেনেটক বাক্য ইহক পানিএ গা-
 ধিবে মিহলাই দিলে, এঁবা গাধিৰ বাঁচি খাই,
 পানি নে খাই ।

প্রশ্নবিলাকৰ উত্তৰ ।

Answers received from Nowgong.

আধি জি দহোটা প্ৰহেলিকা ত্ৰী পূৰ্ণানন্দ
 ময়ৰ দোআৰাই পৰী সাজিৰ লৰা সকলক সো-
 আ শুনিচোঁ, তাতে আমি কোনো কথা সেই
 প্ৰশ্নত খটাৰ পাৰিম জেন ভাবি, তেঁওক সেই
 কথা জনাবলৈ ইচা কৰিচোঁ । ইয়াতে জি লিখোঁ
 হই নে, ন হই, আমাক জনাব ।

১ । এই দেশত চ মানুহৰ ভিতৰত বাঁহ গচ
 ১০ হাততকৈও ওখ হই ।

২ । কৈকোবাই আপোন জাতিকে খাই ।

৩ । হাতৰ সলনি ভোমোৰাৰ মুখ ।

৪ । মানুহৰ কামি হাৰ চেপেটা, মাচৰ
 গোটা ।

৫ । মাচৰ নাক মানুহৰ পৰা বেলেগ আছে;
 'মানুহৰ ওখ, মাচৰ নাক বুৰে সৈতে সমান ।

৬ । আকিক আৰু বাসিক, এই দুই গড়িৰ
 দোআৰাই জাৰ আৰু জাম হই ।

৭ । মতা সৰুৰ দোআৰাই ভূলাপাত কৰে ।
 আন কোনো কোনো দেশত বাঁহ গাজ, কপাহ, এই
 সকলো কাগজৰ মূল । কিন্তু মিচৰ দেশত পা-
 সিৰচ নামেৰে এবিধ গচেৰেও ভূলাপাত কৰে ।

৮ । কচু পাত আৰু পদ্ম পাত এইবিলাকত
 পানি পৰিলেও নি ভিত্তে ।

৯ । বহুমূল্য, আৰু লতা জবি, সগুনি লতা
 আৰু অনেক অনেক লতা ফুল মাটিত দু কলেও
 জালাসতে বাৰ্হে ।

১০ । গচ এই কঁপে জন্তুৰ নিচিনা হই;
 গচৰ জন্তুৰ নিচিনা শিৰ আছে । সেই শিৰ-
 বিলাকে সি সিপাৰ পৰা পানি জাই, সেই পা-
 নিৰ দোআৰাই জিপ পাই, গা, চাল, ঠালবিলাক
 চেন জবিৰ নিচিনাকৈ বাৰ্হি জাই । G. L. P.

মচৰ উদ্দিন দুস্তিয় মহম্মদ ।

The Pathan Dynasty—Nasir Uddin Mahomed II.

জেতিয়া ইলতমশা বাদশ্যৰ বৰ পুতেক
 বজালৰ দেশত মৰিল, তেতিয়া তেঁও আপো-
 নাৰ সৰু পুতেক মহম্মদক জি প্ৰদেশৰ অধি-
 কাৰ কেরল নাম মাধোন দিলে । সেই মহ-
 মদ আপোনাৰ পিজিৰ পৰা আঁতৰ হোঁআত
 নিৰ্দেশা বানিৰ দোআৰাই বন্দি সালত ধোআ
 হৈছিল, আৰু জেতিয়ালৈকে মচউদে মুকলি ন
 কৰিলে, তেতিয়ালৈকে তেঁও তাতে থাকিল ।
 তেঁও বন্দি সালত বন্ধন হৈ থকা কালত আ-
 পোনাৰ খবচৰ নিমিত্তে চৰকাৰি খন লবলৈ
 অসম্মত হৈ আপুনি লিখা পুৰি বেচি পুৰবৰ্তন
 কৰিলে । তেঁও জেতিয়া সিংহাসনত উঠিল,
 তেতিয়া বিদ্যা নিকোআত আৰু লোকবিলাকৰ
 পালন আৰু দৰিদ্ৰ লোকৰ উপকাৰ কৰোঁতা
 বুলি আপোনাক প্ৰখ্যাত কৰিলে ।

উজিৰৰ বাব তেঁও সৰু বালিনক দিলে, আৰু
 আপোনাৰ ভায়েকৰ পুতেক চেৰক লাহোৰ
 আৰু তিববহিন্দ, ডটনেজৰ, এই তিনি দেশৰ
 অধিকাৰ পাতি মগলবিলাকৰ নিমিত্তে সেই
 দেশত বিস্তৰ সৈন্য জুগুত কৰিবলৈ আগা
 কৰিলে ।

Marries the Daughter of Balin.

১২৪২ সঁকত বাদশ্যাই সেই দেশৰ বিবোধ
 কৰাবিলাকক দমন কৰিবৰ নিমিত্তে আপো-
 নাৰ উজিৰক সৈন্য সমনিত্তে বাক্তামপুৰ
 আৰু মেৰাৰৰ পৰ্বতলৈ পঠালে । আৰু সেই
 বচৰতে উজিৰে বালিনৰ কন্যা বিবাহ কৰি
 অতি প্ৰতাপ কৰিলে । তাৰ পাচৰ বচৰত
 তেঁও আপোনাৰ সৈন্য লৈ মুলতানলৈ গল,
 আৰু বৰ বালিনক নগৰ আৰু মুলতান দেশৰ
 ওপৰত অধিকাৰ পাতি, আৰু বানী বিনসই
 ধিৰ কৰিবৰ হেতুকে বাক্তখানিলৈ পূনৰাই
 উভতি আহিল ।

Balin rebels against his Emperor.

এই সকলো অনুগ্রহ পাই বালিনে ১২৫১
 সঁকত মহম্মদৰ অহিতে দ্ৰোহ আচৰিলে, আৰু
 সেই প্ৰদেশতো অনেক দ্ৰোহ পতালে । মহ-

মদে তাক পৰাজই কৰিলে; কিন্তু সেই কা-
লৰ বড়োৰ অনুসাৰে বালিন মহম্মদৰ আগত
অতি নম্ৰ হ'ল, তেওঁ তাৰ অপৰাধ খেমা কৰি
তাক পুনৰ বাৰ আগৰ লগত ৰাখি ধলে। বাদ-
শাহ অলপ দিন মাথোন দিলিঙ ৰাখি নাবদাৰ
গৰ বেৰিবলৈ গল; সাহৰ গিৰি নামে এক
হিন্দু বজাই সেই গৰ ওখ পৰ্বতৰ ওপৰত
লাজিছিল, আৰু তাৰ চাৰিও ফালে পাঁচ হেজাৰ
ঘোঁৰা চিপাহিৰ আৰু দুই লাখ পদাতিৰ দো-
আৰাই চকি দি ৰখাইছিল। তেওঁ মহম্মদে
সৈতে বন ধৰি আপোনাৰ বহু সৈন্য বাল
কৰাই সেনত পৰাজই হ'ল; পাচে মহম্মদে
সেই গৰ অধিন কৰি ললে। বাদশাহি তাৰ
পৰা চিন্দৰি আৰু মালোআলৈ গল, আৰু সেই
সকলো দেশ খিৰ কৰি, তাৰ ওপৰত এজন
চুৰাধাৰ পাতি পুনৰাই দিলিলৈ আহিল।

Shera conquers Ghazni.

এনে কালত সাহোৰৰ অধিকাৰ বাদশাহ
ততিজা চেৰ বিদ্যা আৰু সাহত অতি খিয়াতি-
মন্ত হ'ল; তাতে তেওঁ ঘোঁৰা চিপাহি জুগুত
কৰি মগলবিলাকক গজনিৰ ৰাজ্যৰ পৰা খে-
দাই সেই দেশ পুনৰ বাৰ আপোন ৰাজ্যৰ লগত
মিল কৰিলে। তেওঁ মহম্মদৰ নামেৰে চিকা-
মাৰি চলালে, আৰু দেশৰ মাজত মহম্মদ বাদ-
শাহ বুলি প্ৰকাশ কৰিলে। এই সকল কৰ-
মত সন্তোষ পাই তেওঁ ততিজাকক মূলভান
দেশ দিলে।

Balin defeats the Rajputs.

১২৫৭ সঁকত বাদশাহৰ আগ্যাত উজ্জিৰে নি-
য়ালি আৰু ৰাষ্ট্ৰাক্ষুৰলৈ সৈন্য লৈ গল, কিয়নো
সেই ঠাইত হিন্দু লোকে দ্ৰোহ পাতিছিল, আৰু
বহু ঘোঁৰা চিপাহি আৰু পদাতি সৈন্য লৈ দেশ
জুট কৰিছিল। উজ্জিৰ গলত নিহতে পৰ্বতৰ
গুপ্ত ঠাইত লুকাই থাকিল, কিন্তু সেই ঠাই-
তো তেওঁ নিহতক জই কৰিলে, আৰু নিহতৰ
দুখৰ ওপৰত মূল্য ৰাখি চাৰি মাহলৈকে অগ্নি
অস্ত্ৰৰ দোআৰাই দেশ নষ্ট কৰিলে।

এই বজপুৰবিলাকৰ অধিকাৰবোৰ হিন্দু
কল হৈ আপোনাৰ সকলো সৈন্য গোটেই

জলৰ সোঁতৰ দৰে পৰ্বতৰ পৰা উলিয়াই লৈ
মিল। নিহতে প্ৰথমে অতি প্ৰতাপি কপে
আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু বহুৰ মাজ সমুদয় নি-
হত অধিক ক্লান্ত আৰু দুৰ্বলি হ'ল; ইয়াতে
বাদশাহ নাপতিএ আপোনাৰ সৈন্যৰ মাজত
সাহ জৰমাই সৰুৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে
আৰু পালোআৰ আগলৈ অনেক বধ কৰি নি-
হতক পৰ্বতলৈ খেদাই দিলে, আৰু অনেকক
ধৰি বন্দি কৰি ললে, আৰু ভাগ্যবন্ত সৈন্য-
বোৰক মহম্মদলৈকে বন্দি কৰি ৰাখিলে।

Arrival of an Ambassador from Fuzil.

সেই বছৰত পাৰ্চি দেশৰ বাদশাহ জৰিচবীৰ
নাতিএকৰ উকিল অৰীত কটকি দিলিলৈ আ-
হিল। উজ্জিৰে আন দেশৰ পক্ষত হেজাৰ ঘোঁৰা
চিপাহি আৰু দুই লাখ পদাতি, দুই হেজাৰ
বহুআ ইতি, তিনি হেজাৰ ঘোঁৰাৰ বধ ভৰালি
উকিলক আগ বহুৱালৈ গল। তেওঁৰ সমুখত
ঘোঁৰা চিপাহিবিলাকে মিচাকৈ বন কৰি মান-
কিৰ্তি দেখাই আপোনাৰ সকলো ঐশ্বৰ্য প্ৰকাশ
কৰি বগবৰ ৰাজ ঘৰলৈ তেওঁক আনিলে; তা-
তে সেই ঠাইত অতিসই ঐশ্বৰ্য কপে বাদশাহক
দৰ্শন পালে।

Death of the Emperor.

এই কৰমৰ সন্মাপত হোআৰ পাচত ১২৬৪
সঁকলৈকে দিলিঙ আৰু কোৰো আচৰিত প্ৰধান
কৰম হোআ নাই। সেই সঁকতে বাদশাহ
মৰিয়া পৰি অনেক মাহৰ পাচত ১২৬০ সঁকত
আপোনাৰ পুত্ৰবিলাকৰ লোক হ'বলৈ মৰিল।

ন. ল. ক.

Coin of Nasir Uddin Mahmood.

সোঁ কালৰ পৰা পৰ্হা। উল চুলভাৰ উল
আজম ৰাজৰ উলিৰ মহম্মদ। এই মহম্মদ
নাম বীৰ কালে আছে; আৰু ঘোঁৰাৰ দুখৰ
আগত, জী হজিৰে, এই কথা লিখা আছে।

বান্দবৰ বিবৰন।

Ape, Gibbon and Monkey

বান্দবৰ মাজত অনেক জাত আছে। উৰাজ বা উৰাজ উতান, চিম্পাঞ্জি, গিবন, এই তিনি বিধ আন কেই জাততকৈ মানুহৰ নিচিনা হৈছে। সেইবোৰকে বন মানুহো বোলে। ওপৰত উৰাজ উতানৰ আৰু সলত চিম্পাঞ্জিৰ নকচা লিখা হৈছে। উৰাজ উতানৰ মানুহৰ দৰে কোমল পতি বাবে টা বাবেটা কামি হাব আছে, কিন্তু চিম্পাঞ্জিৰ ভেবেটা আছে। নিবিলাকৰ কঁপাল চাপৰ, মানুহৰ সমান ডাঙৰ ন হৈছে। জাব কঁপাল ডাঙৰ তাৰ গিহান সবহ; সৰু কঁপাল হেতুকে বান্দবৰ গিহান নাই। সেই বন মানুহৰ হাত দিঘল, হাত আৰু ভনিএৰে চাই জেতিয়া বৰে জাই, জেতিয়া কিহবাত ধৰি থিয়ও হব পাৰে। এই তিনি বিধৰ নেগুৰ নাই।

চিম্পাঞ্জি পশ্চিম আফ্ৰিকাত বাস কৰে, তাৰ

The Chimpanzee

The Orang Outang.

মতাবোৰৰ ওখ তিনি হাত, মাইকিৰ দুহাত এবাগত মান, কোনো ঠাইত প্ৰায়ে মানুহৰ সমান ওখ পোআ হৈছে। সিহঁতে জাক পাতি থাকে, আৰু মাইকি পোআলিবোৰ ধবলৈ সৰু পজাও সাজি গচৰ পাতেৰে ঢাকে। সিহঁতক জেতিয়া মানুহে ধৰিব খোজে, জেতিয়া বৰকৈ জুখ কৰে, দহোটা মানুহেও এটাক জিকিবলৈ টান; জেতিয়া হিলেএৰে মাৰে, জেতিয়া সকলোবোৰ তাৰ ওপৰতে পৰে। হিলে পেলাই দিলেহে সি বখা পাই, সিহঁতে পেলাই দিয়া হিলে নি ভাজি চিৰি থাকে। সিহঁতে জাকেৰে কুৰোঁতে মানুহক দেখিলে, মকন ভূলা জুখ পোআৰ দৰে বৰকৈ চিয়ৰে। মানুহৰ দৰে ভালকৈ খোজ কাৰ্হি কুৰি নোআবে, কিন্তু বেগাই গচৰ ভালে ভালে কুৰি বৰ ভাল পাই।

উৰাজৰ দিবাল বৰ্ণিও আৰু চুমাআ উপদ্বীপ। তাৰ দিঘল প্ৰাই চাৰি হাত, তাৰ ঘূৰ ডাঙৰ, কঁপাল খাল, দুইটা চকু প্ৰায়ে

লগা লগি, নাক নিটচ চেপেটা, ওঁঠ ডাঙ্গৰ, মুখৰ ওপৰে ভলে অলপমান ডাৰি আছে, দেখিবলৈ ভই লগা । নিইত মাটিএ বৰকৈ কুৰিব নো-আবে, কিন্তু বৰ হাবিত ই গচৰ পৰা সি গচলৈ জাঁপ মাৰি বৰ বেগেৰে জাই । চিম্পা-ঞ্জিৰ নিচিনাকৈ আক পাতি নে থাকে বুলি কই, গচৰ ওপৰত চাঙ্গৰ নিচিনা বাহ সাজি, গোট গোট হৈ তাতে প্ৰায়ে সৰাই বহি থাকে । জাবা দিপত থকা উকুৰ এবেল চাহাবে এটা উৰাঙ্গৰ কথা এই ৰূপে লিখিছে, মোৰ

বাক্য মাজুলিত থকা গাৰ্চি বান্দৰ ।

ঘৰৰ ওচৰত থকা ভেতলি গচত এটা উৰাঙ্গ লৰু ঠালবোৰ চপাই বৈ তাৰ ওপৰত পাতি পাৰি ভাতে বাস কৰিলে । সি বাহৰ পৰা অলপ মান মূৰ উলিয়াই তললৈ বাটকআ মানুহক চাই চাই থাকে; তাতে যদি কোনো মানুহক কিবা ধোআ বস্তু অনা দেখে, ভেতিয়া কিছু পাবৰ আশাবে নাগ্নি আছে । পাচে সেই উকুৰ চাহাবে তাক আহাজত ইলগতলৈ নিলে । বাটত জাঁওতে লহাৰে বৰকৈ খেমালি কৰি থাকে, কিন্তু তাত থকা গোটো চাবেক বান্দৰেৰে বহ

মখিন আমেৰিকাৰ বাও কথা বান্দৰ ।

কৰিবলৈ বৰ গৰু পাতি সিহঁতেৰে নোমলে । এদিন তিনি লৰু বান্দৰ থকা গৰাল বান্দৰে সৈতে সাগৰত পেলাব খুজিছিল । তাক সুমধি-বা টেক্সা দেখুআই যদি নি দিএ, তাৰ বদ ধৰু হৈ, সি আপোনাকে সাগৰত পেলাব খুজি, আপোন ঘাতি হোআৰ নিচিনাকৈ দেখাই ।

আৰু গিবনৰ অনেক বিধ আছে, তাৰ মা জত লৰুক গিবন, অৰ্থাত হাশো, চিয়ামেজ, বগা হতিয়া গিবন, আৰু ৰূপ সুকুলা গিবন ।

বৰিও দিপত থকা কাছাউ বান্দৰ ।

নেগুৰ লগা বান্দৰ অনেক জাত আছে, নি-
বিলাকৰ মাজত কাহাউ কাহাউ বোলা বৰ আ-
চৰিত এবিধ আছে। সিহঁতৰ নাক ইতি সুৰ-
দৰে কিছু দিহল, কিন্তু কোঁচ খাই থাকে। সি
ইন্ত পুআ আৰু গধূলি সদাই ডাঙ্গৰ গচত
গোট খাই লৰি লৰি থাকে। হলৌ, হনুমন্ত,
আৰু মজুআ হিন্দুস্থান দেশত থাকে। আ-
ফ্ৰিকা আৰু মাদাগাস্কাৰ দ্বীপত বগা ডিক্ৰিয়া
বান্দৰ, ফুটুকি বান্দৰ, সৌজিয়া বান্দৰ, বগা
নকিয়া বান্দৰ, এই সকলো বিধ আছে। সৌ-
জিয়া বান্দৰ চেনেগাল দেশতে থাকে, সি দে-
খিবলৈ সুন্দৰ। গুড হোপৰ ওচৰৰ পৰ্বতত
চাকমা নামে এবিধ সৰু বান্দৰ থাকে। সি
কুকুৰতকৈ কুণুন বলি। সি চৰাইৰ কনি,
গচৰ গুটি, কোঁকোৰা বিচাকে খাই। গিনিয়া
দেশত মাদৰিল নামে সৰু আৰু গিয়ানি
এবিধ থাকে।

সাগৰৰ মাজলিত তাৰি বান্দৰ পোআ
জাই। সিহঁতৰ মূৰ ঘূৰনিয়া, নাক আৰু মুখ
চুটি, চকু বৰ ডাঙ্গৰ, ঠোঙ্গ আৰু নেগুৰ দিহল।
আই আই বোলা এবিধ মাদাগাস্কাৰত আছে।
আমেৰিকা দেশত অনেক জাতৰ বান্দৰ আছে,
তাৰ ধৰা আদি বাসি লোকে মাৰি খাই, কিন্তু
সভ্য লোকে তাক সৰু লৰাৰ নিচিনা দেখি খা-
বলৈ শিন কৰে। কিন্তু আমেৰিকাৰ মাজ ঠাই-
তেহে বান্দৰ থাকে, উত্তৰ কালে জাৰৰ ঠাইত
নে থাকে। তাৰ মাজত মকৰা বান্দৰ, মিৰিকি
বান্দৰ, আৰু বাগু কৰা হলৌ, চাৰু বান্দৰ, কা-
কাজো বান্দৰ, এইবিলাক আছে। আৰু তাত
বাজে অতি সৰু সুন্দৰ এবিধ আছে, তাক
মাম্ব্ৰেজ বোলে। তাৰ নোম মিহি আৰু লে-
পেত, সি বেগতে জাতি হই; সি একে বেলি
দুই ভিতটাকৈ পোআলি জগাই। সিহঁতৰ চি-
লনি, সাপ আদি অনেক সৰু আছে দেখি
সদাই ভয়ে থাকে। এই সাহৰ অকনোদইৰ
প্ৰথম পিটিত মানুহে তাক হাঙত লৈ ধকাৰ
নকৰা দেখিবা। তাৰ তলত মানুহৰ হাতৰ
আঙুলি পোলাপ কুল লৈতে চিনিব পোআ।

মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।

Almanac for May, A. D. 1854. Assam Era, 1776.

সূৰ্য	বহাণ	বাব	চন্দ্ৰ	দিনমান	মেই	জেঠ	বাব	চন্দ্ৰ	দিনমান
১	১১	২	২	১০১২	১৬	০	০	১৭	১০১১
২	২০	৩	৩	১০১৩	১৭	৪	৪	১৮	১০১২
৩	২১	৪	৪	১০১৪	১৮	৫	৫	১৯	১০১৩
৪	২২	৫	৫	১০১৫	১৯	৬	৬	২০	১০১৪
৫	২৩	৬	৬	১০১৬	২০	৭	৭	২১	১০১৫
৬	২৪	৭	৭	১০১৭	২১	৮	৮	২২	১০১৬
৭	২৫	৮	৮	১০১৮	২২	৯	৯	২৩	১০১৭
৮	২৬	৯	৯	১০১৯	২৩	১০	১০	২৪	১০১৮
৯	২৭	১০	১০	১০২০	২৪	১১	১১	২৫	১০১৯
১০	২৮	১১	১১	১০২১	২৫	১২	১২	২৬	১০২০
১১	২৯	১২	১২	১০২২	২৬	১৩	১৩	২৭	১০২১
১২	৩০	১৩	১৩	১০২৩	২৭	১৪	১৪	২৮	১০২২
১৩	৩১	১৪	১৪	১০২৪	২৮	১৫	১৫	২৯	১০২৩
১৪	১	১৫	১৫	১০২৫	২৯	১৬	১৬	৩০	১০২৪
১৫	২	১৬	১৬	১০২৬	৩০	১৭	১৭	৩১	১০২৫
					৩১	১৮	১৮		১০২৬

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিদ

Receipts for the Orunodoi.

REV. C HESSELMAYER, for 1853,	2 Rs.
শ্ৰী বেঞ্জামিন নিমকুচিঙ্গ, ১৮৫৩,	১
শ্ৰী নিধি লিৰাই কাৰোএল, ৫২।৫০	২
শ্ৰী বিতু সৰ্মা পণ্ডিত, ১৮৫৪	১
শ্ৰী চাহনুৰ ওজা, ১৮৫৪	১

THE ORUNODOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

কোবনোদৰ

বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫৪।

নম্বৰ ৫।

VOL. IX.

SIBSAGOR: MAY, 1854.

NO. 5.

নানা দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events—One Anna Postage.

প্ৰথম জুন তাৰিখৰ পৰা হিন্দুস্থানৰ মাজত জিমান দুৰলৈ জাওক, তথাপি ডাকত নিয়া চিঠিৰ মাচুল সদাই সমানে এক অনা এক অনা হব বুলি সুনিচোঁ। মহা বানিৰ নকচা এক অনাকৈ কিনি সকলো চিঠিত লগাই দিব লাগে।

Work on Agriculture.

ক্ৰিসি দৰ্পন নামেৰে এটা কিতাপ কামৰূপ জিলাৰ কালেক্তৰ শ্ৰীজুত কাপ্তান বোলট চাহাবৰ অনুমতিৰে গুআহাটি নিবাসি শ্ৰীজুত মুনচি কেফায়ত উলা সদৰ মুনচেকে, অচমিয়া মানুহৰ উপকাৰৰ কাৰনে বঙ্গালি ভাষাৰে ১৮৫৩ ইংৰাজি সঁকত সাজি চাপা কৰিছে। তাত মাটি চাহ কৰা, কটিয়া লোআ, আৰু গৰুৰ প্ৰতিপাল আদি সকলোৰে, আৰু পান, ঘেঁহু, জ ধান, মটৰ, কুহিয়াৰ, লাও আদি সকলো তৰ্কাৰি, কপাহ, পাট, সন, লা, কুহুম, ধঁপাত, তেল আদি সকলো সকলকে লগা আৱশ্যক বুঝাব বিবৰন উত্তমকৈ লিখিছে। হে অচম দেশি লোকবিলাক, তোমোলাকে এলাহ এবি এই কিতাপ চাই বিভিন্ন দৰে খেতি কৰিলে, খেতিৰ দোআবাই উত্তম ৰূপে পুৰতি থাকিব পাৰিবা, আৰু অনেক ধনো পাবা।

Disease among Buffaloes.

এই বাত্ৰা কোবহাটৰ পৰা আহিছে, এতিয়া সেই কালে মহ, গৰুবোৰ মাউৰ লাগি মৰিছে। তাত মাত্ৰ পৰা মহবিলাক প্ৰায়ে বৰ বিয়াৰ নিচিনা, খেজৰে বলিয়াৰ দৰে হৈ ঘৰ-

চিয়া মহেই মানুহ খুঁচিছে, বনবিয়াবোৰ আ-গতকৈও খজাল হৈছে। কোবহাটৰ হাজাৰি মোজাৰ উত্তৰ সিম্মা জানখনা নদিত অনেক মানুহ গোট খাই পল বাই মাচ মাৰিবলৈ গল। তাত সকলোএ মাচ মাৰি থকাতে বালিগাঁও মোজাৰ ধৰম সৰ্মা বাসুন, আৰু ঘিনাই নামেৰে এটা, এই দুয়ো আগ বাৰ্ছি কোআত মাউৰত পৰা বনবিয়া মহে দেখি নদিব গৰাৰ পৰা খেদি গৈ ধৰম বাসুনক মূৰেৰে খুন্দ। মৰাৰ দৰে মাৰি পচালে, সি পানিত পৰিল। আৰু তাৰ তত্ আচিল কাৰনে পানিত বুৰ মাৰি কিছুমান গৈ সি পাৰে ওলাল। মহে তাক নে দেখি খেদি গৈ ঘিনাইৰ নাইৰ পোনে পেটে দি সিজ সুমাই ডিঙিএ দি উলিয়াই সিজৰ আগতে তাক দাঙি লৈ আচাৰি আচাৰি থকাত সি ভেতিয়াই মৰিল। পল বোআ মানুহবোৰে দেখি হাই দি সকলো খেদি গলত তাক সিজৰ পৰা পেলাই মহটো হাবিলৈ গল। সকলো মানুহে গোট খাই মহা ঘিনাইৰ ল তাত ঘৰলৈ অনালে, আৰু কোবহাট থানাতো জ্বালে। থানাৰ পৰা পুলিচ গৈ মহাটৰ ল আৰু তাক মহা চায়ে চালেগৈ।

Suspicion of Murder.

বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহত লিখিছে, এই চত মাহত ডাটিৰ কুহুৰগঞ্জ থানাৰ ওচৰৰ এটাইত এটা পচিমা বলি মানুহ কোনোবাই মাৰি, সেই থানাৰ ওচৰত পেলাই গল। এই কথা দাবো-গাই সুনি সেই ঠাইলৈ গৈ, মহাটৰ ল আদি চাই বিচাৰ কৰাত সটৰ ডিঙিত হাঁতিৰ কৰেৰে

এটা বাত পালে। আৰু জাৰ ডাৰভ ইতিব
খোজ দেখিলে। কোনে কি কাৰনে মাৰিলে,
একো বুজিব নোআছিল; কিন্তু সেই স ইতি-
ব আনি পেলোআ জনে আন্দাজ কৰিলে।
পাচে তাৰ কোনো গুচৰিয়া নোলোআত সৰ্কাৰ
বাহাদুৰেই গুচৰিয়া হৈ সেই জিলাৰ প্ৰথম
সুনিব সীজুত মাধবচন্দ্ৰ বসু দাবোগাৰ নামে
তাৰ বিচাৰ কৰিবলৈ হুকুম দিচে।

এই চত মাহৰ ১১ তাৰিখে বাতি সেই জি-
লাৰ চেনাৰ আদালতৰ নিৰন্তাদাৰ সীজুত চণ্ডি
প্ৰমাণ বাবুৰ ঘৰত জুই লাগি, যৰ আদি সৰু-
লো পুৰিলে আৰু সেই বাবুৰ বন্দি এটাই
সুৰৰ বেলি তাৰ ভিৰোভাৰে সৈতে কিবা দন্দ
কৰি যৰৰ দুআৰ বান্ধি ষৈনিএকক বাহিৰ
কৰি সি মূলে। তাতে জুই লাগিলত দুআৰ
বন্ধা হেতুকে ওলাব নোআৰি সেই মানুহটো
পোৰা হৈ মৰিল।

Suppression of Mopla Murders

মালাবাৰ প্ৰদেশত মপ্লা নামে এক জাত
ডকাইত মানুহ আছে। সিহঁতে কথা বান্ধি
গুপ্তে আলচ বাধি, ই জনে সি জনৰ অপৰাধ
নুলিয়াই। সিহঁত মচলমান হোআৰ কাৰনে
আপোনাৰ জাতিৰ বধ ন কৰি ধন পাবৰ নি-
মিত্তে ধনবন্ত হিন্দুবিলাকক বধ কৰে। আৰু
এনে ডকাইতৰ কৰম কৰোঁতে যদি মৰে, তেন্তে
অহল্যো বৰগলৈ জাৰ বুলি জানে, সেই নিমি-
তে মৰিবলৈ প্ৰাই ভয় ন কৰে। এতিয়া সেই
দুষ্ট কৰম নিবাৰন কৰিবলৈ গবৰ্নমেণ্টে সিহঁতৰ
অৰ্থে কঠিন আগা কৰিচে, আৰু জি গাঁৱত
এনে মানুহ থাকে, সেই গাঁৱৰ মানুহবিলাকে
জদি ভাক বাধা কৰি নে বাধে, তেন্তে গাঁৱৰ-
বিলাকৰো জৰিমনা কৰিব।

Choira in Maisur.

মৈচুৰ প্ৰদেশৰ হনচুৰ নগৰত ১২ দিনৰ
ভিতৰত ৩৭৫ মানুহ মাউবৰ দোআৰাই মৰিল।
কুৰ্ণাল নগৰৰ পৰা চিপাহিৰ এক পল্টন
কলিকতালৈ জাঁওঁতে মাউব লাগিলত কাছান
কান চাহাবে বধবোৰকে আদি কৰি সকলো
বস্ত পুখুৰিত দুআবলৈ দিলে, আৰু সকলো কা-

পৰৰ ঘৰ আঁতৰ আঁতৰ কৰি পাৰিব দিলে।
পাচে মাউব কম হৈ গুচিবলৈ ধৰিলে।

Visit of Dulip Singh to England.

পঞ্জাব দেশৰ মহা বজা বজ্জিত সিংহৰ পুত্ৰ
বজা দলিপ সিংহ ইংলণ্ডৰ সকলো বিদ্যা
ঘৰ আদি দেখিবলৈ ১২ মাৰ্চত কলিকতাৰ
পৰা গ'ল। সেই বজাই আগৰ ধৰম এৰি
খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম ললে।

The European War.

এতিয়া ইউৰপত জি বন হৈছে, তাতে
কচিয়াই সৈতে তুৰ্কি, ইংলণ্ড, ফ্ৰান্স, এই তিনি
ৰাজ্যে জুধ কৰিব। অস্ত্ৰিয়া আৰু ক্ৰচিয়া
কাৰো কলিয়া ন হই, এনেই থাকিব বুলি মা-
নুহবিলাকে কই।

Great Exhibition of 1855, in Paris.

১৮৫৫ সঁকত পাৰি নগৰত মহা দৰ্শন
কৰিবৰ নিমিত্তে সকলো দেশৰ পৰা বস্তু পঠাই
দিচে। ইংলণ্ডলৈ জি ৰূপে আগেয়ে পঠালে,
সেই ৰূপে এতিয়া ফ্ৰান্সলৈ হিন্দুস্থানৰ পৰাও
সকলো বিধ দ্ৰব্য পঠাব।

Worship of a Missionary's Tomb.

১৮৩৩ সঁকত পাদুৰি তম আৰু মেম চা-
হাবে আমেৰিকা দেশ এৰি ডামিল লোকক
ধৰম লিকাবলৈ হিন্দুস্থান দেশলৈ আহি মেট্ৰি-
পাডাম নগৰত নিবাস কৰিলে। পাচে ১৮৩৫
সঁকত মেম চাহাব মৰিল, আৰু তাতে ঠেঙৰ
মৈদাম কৰি বান্ধিলে। তাৰ পাচে পাদুৰি
চাহাবে সেই ঠাই এৰিলে। এতিয়া কোনো
চাহাবে সেই ঠাইলৈ গৈ ৰায়ত লোকক তাৰ
সেৱা পূজা কৰি থকা দেখিলে। সেই মৈদা-
মত ডালেমান বস্তু উচৰগ কৰা আছিল, আৰু
তাৰ আগত ঢাকিবোৰো জলি আছিল। কি কা-
ৰনে এই নৰে কৰিচা, চাহাবে লোখাত সিহঁতে
বুলিলে, সেই জনি মেম বৰ ধৰ্ম্মি, এই নি-
মিত্তে ঠেঙক সেৱা পূজা কৰিচোঁ, আৰু ঠেঙৰ
দোআৰাই অনেক মানুহৰ বোগ বৰ আচৰিত
ৰূপেৰে গুচিচে, এনে ডালেমান প্ৰমাণ ওলাই-
চে। হাই হাই, জি লোকে দেবতাৰ পূজা
বাধা কৰিবলৈ আহিল, অগিগানিবিলাকে সেই
লোককে দেবতা বুলি পূজা কৰিচে।

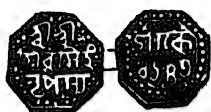
শিৱ সিংহ আৰু বৰ বজাৰ মোহৰ।

Coins of Shib Singh, and Queen Phuleswari.

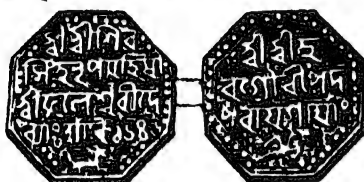
Rupia of Shib Singh, coined A. D. 1715.

শ্ৰী শ্ৰীমত বৰ্গদেৱ শিৱ সিংহ নৃপা আৰু
১৭৩৭। শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী পদাধিপতি
কৰণ।

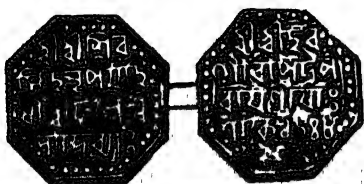
Quarter Rupia of Shib Singh, coined A. D. 1721.

এই শিকিৰ ওপৰত লিখিছে, শ্ৰী শ্ৰী শিৱ
সিংহ নৃপা। আৰু ১৭৪৩।

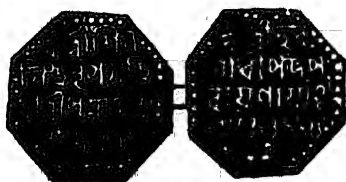
Coin of Queen Phuleswari, A. D. 1734.

শ্ৰী শ্ৰী শিৱ সিংহ নৃপ মহিষী শ্ৰী ফুলে-
স্বৰী দেৱীঃ আৰু ১৭৪৬। শ্ৰী শ্ৰী হৰ
গোবী পদ পৰায়নাঃ।

Coin of Phuleswari, or Promothewari, A. D. 1725.

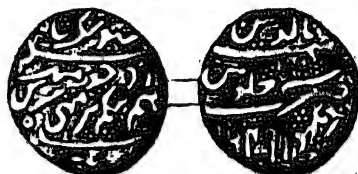
শ্ৰী শ্ৰী শিৱ সিংহ নৃপ মহিষী শ্ৰী ফুলে-
স্বৰী দেৱীঃ। শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী পদ পৰায়নাঃ
আৰু ১৭৪৮।

Coin of Promothewari, struck A. D. 1726.

শ্ৰী শ্ৰী শিৱ সিংহ নৃপ মহিষী শ্ৰী প্ৰমথেশ্বৰী
দেৱীঃ। শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী পদ পৰায়নাঃ
আৰু ১৭৪৮।

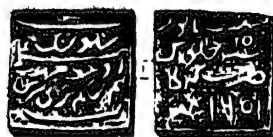
এই ৰূপত ফুলেশ্বৰিৰ নাম লগাই প্ৰমথেশ্ব-
ৰি নাম লিখিছে। পাৰ্শ্বত আশ্বৰ্য্যেৰে লিখা
ৰূপত প্ৰমথেশ্বৰি নাম পোআ জাই।

Coin of Promothewari, struck at Rangpur, A. D. 1727.

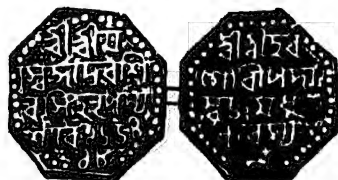
শিৱ সিংহ স্যা চিকা জদ চো মহৰ হম
বেগম প্ৰমথিচৰি স্যা, অৰ্থাত শিৱ সিংহ
বাদস্যা, এই চিকা প্ৰমথেশ্বৰি বানি মোৰ
মোহৰ।

মাজুচ মইমনত জজুচ চনে ১৪। জৰে
বহপুৰ ১৭৪২। অৰ্থাত নৃভাগ্য ৰাজ ভোগৰ
১৪ বছৰ, ১৭৪২ নৈকত বহপুৰত মৰা ৰূপ

Coin of Promothewari, struck at Gurgaon, A. D. 1729.

শিৱ সিংহ স্যা চিকা জদ চো মহৰ হম
বেগম প্ৰমথিচৰি স্যা। মইমনত মাজুচ জজুচ
১৫ চনে, জৰে গৰগাঁও, ১৭৪১।

Rupia of Shib Singh, coined (1722) after Phuleswari's death.

শ্ৰী শ্ৰীমত বৰ্গদেৱ শিৱ সিংহ নৃপা আৰু
১৭৪৪। ১৮। শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী পদাধিপতি
কৰণ। ফুলেশ্বৰি মহা বানি শ্ৰিত্ব হনত
বজাই আপোন নামেৰে এই মোহৰ মাৰিলে
ভোগৰ বছৰ ১৮, নৈক ১৭৪৪।

হুবুধি

Good Advice.

জি কোনোএ আপোনাৰ সুখ বিচাৰে, নি
অলপ সুখ পাই, আৰু তাকেই নিচ বোলে ।

হুকাই হুকৰম কৰি লোকৰ কেট কেটনিব
পৰা পলাব পাৰি, কিন্তু আপোনাৰ মনৰ সুখ
একজায় বোজাবি ।

মিহাৰি সকলৰ মনত সুখ নাই, যদি হই
তাক ধোঁৱেৰে বাধে ।

কিট পত্ৰক সুখ দি ওললা ভাল ন হই,
তাক সুখ দিয়াত পাপহে হই ।

অধৰম কৰমে সুখ বিনাসে, কিন্তু ভাল
কৰমৰ সুখ সদাই থাকে ।

পাপি লোকে অধৰমলৈ ভই ন কৰে, আৰু
ইহুৱৰ বাটো নে দেখে ।

অলপ সুখ সহ্য আমাৰ উচিত, কিয়নো
ভাতকৈ বৰ সুখ হলেও সহিব পাৰিম ।

জাক বাপেকক সুসুনা কৰা আৰু সিহঁতৰ
আবদা সহ্য ভাল জাৰ চিন ।

সিধ্যক আৰু বুৰা লোকক আদৰ কৰা
মাধু মানুহৰ চিন ।

ওচৰ চুবুৰিয়াৰ লগত জিহুত বিৰোধ ন
হই, তাক কৰা উচিত ।

ওচৰ চুবুৰিয়াক আপোনাৰ নিচিনাকৈ মৰম
কৰা ।

অশুশ্ৰুতি নে পালে লোকৰ পিন বেজি
এটাও ব লৰা, কিয়নো ভেনে কৰিলে তাজৰ
ব ভুও চুব কৰিবা ।

বেয়া বতাব এয়া ।

কাম কৰিবলৈ থবিলে তাক এটাৰা, যদি
তাক এটাৰ বোজাবা, ভেনে হলে কাম কৰি-
বলৈ ন থবাই ভাল ।

ভূত কালত কোনো কৰম ন হই, আৰু
ভবিস্যত কালো জীয়াৰ ন হই; এই হেতুকে
বৰ্ত্তমান কালতে মন দি বিদ্যা শিক্ষা আৰু
ইহুৱক ধৰ্মাৰাধ কৰা । টোলা কথা, কোজা,
লোকক বিদ্যা কৰা, দন্দুৰা মানুহত কাৰো
প্ৰেম নে থাকে ।

লোকৰ গুপ্ত কথা, আৰু পত্ৰ আদি জা-
নিবলৈ কাৰ্য্য ন কৰিবা ।

লোকৰ ঘোৰ বেধি জেঠকৈ বিদ্যা কৰা,
আপোনাৰ ঘোৰকো সেই ৰূপ কৰা উচিত ।

আপোনাৰ ঘোৰ প্ৰকাশ কৰি, লোকৰো ঘোৰ
চাকি ন থৰা ।

ভ. ম. হ

দুইট লগত সজ লোজা ।

Dangers of bad Company.

এক দুই জন যদি সাধু সজে থাকে,
সকলোকে নষ্ট কৰে সেই দুই লোকে ।
খহুআ লোকক সজ দিলে অনুগত,
সকলৰো খহু হই, নিও এহি মতে ।

গাতি পৰা দুখ জেন সব নষ্ট হই,
এক দুইটো সেই মতে সন্তক গুচাই ।
বহুত আলুৰ মাজে এক পচা থাকে,
সকলোটি গেলি জাই জেন তাৰ দোলে ।

ধোৱা ধোআ কাপৰত জেন চাই লাগে,
ক্ৰমে ক্ৰমে কলা হই তাৰ সব ভাগে ।
সৰিলৰ মাজে জেন সাপে একাকত
থালে মানে বিস ধৰে সব সৰিৰত ।

ইয়াকো জানিবা সৰ্ব লোকে সেই মত,
কৰ্ম্মাপি দুইটক সজ নি দিবা সতত ।
কিন্তু জাৰ থাকে নিষ্টা সত্য ধৰ্ম্ম মন,
দুইট সজে থাকিলেও হোৱে সজ গুন ।

The Golden Plover.

ইংলণ্ডত থকা সুবৰ্ণময়ী প্লবৰ নামে এক
চৰাইৰ নকচা । তাৰ বৰন কলা আৰু হাল-
ধিয়া মিহলি, দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ ।

মহা তিমুর বেগৰ আখ্যান ।

Account of Timur Beg, or Tamerlane.

১২৪১ সঁকত মগলবিলাকে জন্মিত আৰু এজন পুত্ৰৰ মোআবাই প্ৰথমে ভাৰত বৰিসক আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু সেই কালৰে পৰা ১৩২৮ সঁকত তিমুর বেগে আক্ৰমণ কৰা কাললৈকে সিবিলাকে মাজে মাজে আক্ৰমণ কৰিছিল। কিন্তু অধিক বাৰ আপুনিও পৰাস্ত হৈছিল: তথাপি আপোন দেশৰ নিচিনা ভাৰত বৰ্ষ জি অতি মনোহৰ দেশ, তাক পাবলৈ বৰ ইচ্ছা কৰিলে।

তিমুর বেগ চেবজৰ নামে এখান গাঁৱত জন্মিছিল। চমৰখণ্ড নগৰৰ পৰা সেই গাঁও ২০ কোচৰ আতৰত আছিল। সেই ঠাইতে অৰ্থাত বোখাৰা নগৰতে তেঁওৰ পিতৃবিলাকৰো ঠাই

আছিল। তাতে তেঁও সহ হেজাৰ ঘোঁৰা মেৰাৰ ওপৰত সেনাপতি বাৰ পাই আছিল। তাতে আপোন দেশি ভাতাবিলাকৰ লগত অতি সাহিয়াল ৰূপে কৰম চলোআন্ত তেঁও ৩৪ বছৰ বয়সত বোখাৰা আৰু কাবুল দেশৰ বজা হ'ল। তেঁও উত্তৰ ভাৰতৰ পৰা সমুদাই পাৰ্চি দেশ অই কৰিলে। আৰু তেতিয়া ভাৰত বৰ্ষ লবৰ নিমিত্তে তেঁও ইচ্ছা কৰিলে, তেতিয়া মহম্মদৰ দৰে সকলো মেসুআইবিলাকক গোটে খুজাই এই ৰূপে সিবিলাকৰ আগত কথা কলে; “মোৰ পিতৃ বহু সকল, তেনেকৈ ইবান আৰু তৌবান আৰু প্ৰাই সকলো আছিল। দেশ আমাৰ বলিভূত হোআ দেখিটো, তেনেকৈ ভাৰত বৰিলো আমাৰ বলিভূত দেশ হই, এই নিমিত্তে তাৰ দুআৰ আমালৈ দুৰলি

হোআ দেখিচোঁ, আৰু আমি এই সুভাগ্য কালত তাক লবলৈ আমাক সু দসাই মাতি আছে । সকলো অগতঃ মাজত মোৰ নাম ভয়ানক ৰূপে চলতি হৈ গৈছে, আৰু মই জদি অলপ গা লৰাঁও, ভেস্তে পুথিবিধ খন ঠুপিবলৈ ধৰিব । এই কাৰনে ভাৰত বৰিসক আক্ৰমণ কৰা কাল এতিয়া হৈছে, আৰু এতিয়া দেশ লোআ হব, ভেতিয়া মোত বাজে কাকো বজা বুলি ন কৰ । মোৰ পুিয় বন্ধু গন, তোমোলাকে কি ভাবা, এই মহা কৰম জই কৰিবলৈ মোৰ লগৰ সাহিয়াল লগবিয়া কোৱ হবা? তোমোলাকৰ সকলোএ এই কথাৰ বিসেস বিসেস কাৰন কোআ ।”

১৩১৮ সঁকৰ মাৰ্চ মাহত তিমুৰে আপোনাৰ সৈন্যে সৈন্তে চম্বৰখণ্ডৰ পৰা জাত্ৰা কৰি জি পৰ্বতে কাবোল আৰু বোখাৰাৰ পৰা ভাৰত বৰ্ষক বেলগ কৰিলে, সেই হিন্দু কোচ সেনাকালে পালেগৈ । আৰু সেই পৰ্বতবোৰ পাৰ হৈ জাৰৰ নিমিত্তে তিমুৰে অতি কঠিন পালে । কিয়নো পৰ্বতৰ মাজে দি কোনো বাট নাটল, কিন্তু লম্বুদাই পৰ্বতক হিমৰে ঢকা হৈ আছিল । সেই কাৰনে কেতবিলক আমিৰ আৰু সেনাই লেজুৰে পৰ্বতৰ পৰা নামি গল, আৰু কেতবোৰ হিমত পৰি পৰ্বতৰ তললৈ পিচলা খাই বাগৰি গল । কিন্তু সিবিলাকৰ বজা তিমুৰক পৰ্বত পাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে সিবিলাকে ঠেঙলৈ এক বিধ পাচি মাজি তাত ১৫০ হাত তিঘল লেজু মেৰাই তাতে তিমুৰক বহুআলে । পাচে অনেক মানুহে ঠেঙক লা-হেঁক তললৈ নমাই দিলে । এই ৰূপে পঞ্চম বাৰলৈকে ওপৰৰ পৰা তললৈ ক্ৰমেৰে নমাই নমাই সেনত পৰ্বতৰ তলি পোআলে । তাতে তিমুৰে এডাল লাগুতিত তৰ দি জিৰালে, আৰু সেই ৰূপে বহু বাট কৰিয়েৰে খোজ কাৰ্হি গল ।

এই ৰূপে পৰ্বত পাৰ হৈ জাঁওতে তাত থকা আদি বানি লোকে তিমুৰে সৈতে জুখ ধৰিলে । সেনত দুয়ো কালৰ কেতবোৰ মৰা হুলত তিমুৰে সিহঁতক জই কৰিলে । তাতে ঠেঙ বৰ লক্ষ্যলৈ পালে, কিয়নো সেই লোকক পুথিবিধ

কোনো বজাই জই কৰা নাই, আৰু মহা চিকন্দৰ বাদস্যায়ে সিহঁতক জিনিব নোআছিলে ।

পাচে সিন্ধু নদি পাই নাৰোৰেই সঁকো বাস্তি পাৰ হৈ জিলম আদি চেনাৰ দেশৰ তলম্বা কোঁঠ পালেগৈ । আৰু সেই ঠাইৰ পৰা ঠেঙ বহু সৈন্যক পঠাই মূলতানত বন্ধন হৈ থকা ঠেঙৰ নাতিএক জেহাংগিৰক মুকলি বৰালে । তাৰ পৰা ঠেঙ দিলিলৈ জাত্ৰা কৰি জাঁওতে চায়ে চায়ে লুট কৰি কৰি দিলিৰ ওচৰ পো-আত ঠেঙ বনত বন্দিয়াবকৈ নিয়া লৰা চো-আলি মস্তা মাইকি এক লাখ মানুহ আছিল । কোনো কথাৰ নিমিত্তে একে ঘটাব ভিতৰত সিহঁতৰ সকলোৰে প্ৰাণ মাৰিলে ।

১৩১৯ সঁকৰ ৩ জানুআৰিত মহমদ আৰু একবালে ৪০,০০০ হেজাৰ পদাতি, ১০,০০০ হেজাৰ ঘোঁৰা চিপাহি আৰু ১২০ বনুআ ই-তি লৈ তিমুৰৰ অহিতে জুখ ধৰিবলৈ দিলি নগৰৰ পৰা ওলাই আহিল । সেই ইতিবোৰৰ গাৰ চাৰিও কালে লোৰ আত্মেৰে আত্ৰিত, আৰু সিহঁতৰ দুয়ো দাঁতৰ মাজত বিন জুজ বান আছিল, আৰু তাত বাজেও আন জন্তুৰে ইতিবোৰ জুসিত কৰা হৈছিল ।

ইয়াকে তিমুৰে দেখি সৈন্যৰ আগত এক সাৰি মহ বাস্তি সিহঁতৰ নিজ আৰু ভৰিতো কাঠৰ ডাল বাস্তি ইতি পলাবৰ নিমিত্তে তাত জুই লগাই দিবলৈ আগ্যা কৰিলে ।

জুখৰ আৰম্ভন হোআৰ আগেয়ে তিমুৰে ভূমিত পৰি ঠেঙৰ জই হবৰ কাৰনে ইহঁতলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । তাৰ পাচত সৈন্যৰ মাজত ভেঁৰি বাদ্য আদি কৰি সকলো জুখৰ বাদ্যে সহিতে দুয়ো দলৰ সৈন্যে জুখ ধৰিলে । মগল-বিলাকৰ জই অতি বেগতে প্ৰকাশ হল । হিন্দু-বিলাকৰ ইতিৰ আগত জুই নি দিগ্ৰাটকএ পলাবলৈ ধৰিলে, আৰু কেতবোৰৰ সুঁৰ কাটিলত পথাৰত বাগৰি পৰিল । আৰু জি পৰা-ক্ৰমি হিন্দুবোৰে আপোনাকে লমাই বধ্যা কৰি জুৰে, সেইবোৰ মাৰিবলৈ নিয়া মেৰৰ নিচিনা হৈ আপোনাক বধ্যা কৰিব বোজা হল । হুলতান আৰু একবালে নগৰৰ ভিতৰত লোমাল,

আৰু তাৰ পৰা বাতি হাবিলৈ পলাই গল । তিমূৰৰ পুত্ৰ মিৰ্জা কালিল চুলতান ডেডিয়া কেৱল পোন্ধৰে বছৰ বয়সিয়া হৈ তেঁওৰ বাপেকৰ তাম্বু ঘৰলৈ হিন্দুবিলাকৰ এটা বনুআ ইভিত থকা সেনাবোৰক মাৰি সেই ইভিটো আপুনি বস কৰাই আনিলে । ইয়াৰে তিমূৰক এনে সাহিয়াল সন্তান দিলে দেখি তেঁও আনন্দেৰে ক্ৰন্দন কৰি ইয়াৰক স্তুতি কৰিলে । মিলি নগৰ নিবাসি লোকবিলাকে সেই মহা আপদৰ পৰা ৰখা পাবৰ নিমিত্তে বহু ধন দিবলৈ নিৰ্ভক কৰিলে । কিন্তু নগৰৰ সকলো হিন্দু আৰু সিবিলাকৰ লৰা চোআলি আদি সকলোকে নষ্ট কৰা হ'ল; আৰু মানুহক বধ কৰা তেজৰে ৰাজ বাট বৈ গল । ৰাজ ধানি আৰু দেৱতাৰ মন্দিৰ জুইৰে পুৰি ভষ্ম কৰিলে । আৰু জংগৰ ভেটিৰ ওচৰতে বাগুন আদি পোৰোহিতবিলাকক বধ কৰিলে । এই ৰূপে সেই মহা সোনিডমট কৰমৰ সমাপত হ'ল ।

দিলিৰ পৰা তিমূৰে ওপৰ গজালৈ জাত্ৰা কৰিলে, কিন্তু তেঁওৰ ঘৰৰ পৰা কোনো যাত্ৰা আহিলত তেঁও বেগতে আপোন ৰাজ্যলৈ উভতি হিমালই পৰ্বতৰ মাজে দি জাত্ৰা কৰিলে । তেঁও হিন্দুস্থানলৈ প্ৰথমে জাত্ৰা কৰাৰ দিনৰে পৰা পাঁচ মাহৰ মূৰত আকণ্ড সিদ্ধ নদি পাৰ হ'ল ।

ন. ল. ক.

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ৭ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 7.

এই ৰূপে ক্ৰমে ক্ৰমে পৰ্বতৰ আশ এখন বাটলৈ উঠি গৈ মই উভতি পাচলৈ চাই এজন মানুহ বাহুৰ দৰে বেগাই মোৰ পাচে পাচে অহা দেখিলোঁ; জি ঠাইত যোপ ঘৰটো আছে, তাৰ ওচৰতে তেঁও মোৰ লগ ধৰিলেহি ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, য়ো সেই ঠাইতে জি বাহলৈ বহিছিলোঁ, কিন্তু অকস্মাতে চৌপৰিএ ধৰাত মোৰ এই চালৰ দুবা বুকৰ পৰা হেৰুআইছিলোঁ ।

বিহ্বাসি । প্ৰিয় ভাই, আগৰে মোৰ কথা সুনি এটোআ, পাচে তোমাৰ কথা কৰা । সেই

মানুহে মোৰ ওচৰ পাই বাক্য কোৱে একে বেলিএই মাৰি মৰাৰ দৰে পেলালে । পাচে একেৰি চেতন পাই মই তাক সুধিলোঁ, তুমি এই ৰূপে কিয় মোক মাৰিলা? তাতে তেঁও কলে, তুমি গুপ্তে প্ৰথম আৰম্ভলৈ মন কৰা, তাৰ কাৰনে মাৰোঁ, এই বুলি আকণ্ড মৰন তুলা বুকুত কোব দি পাচ ফাললৈ আগৰ খুআই পোলাআত আগৰ দৰে মৰাৰ নিচিনা হলোঁ । অলপৰ পাচে কিছু ভত পাই মই চিয়ৰি কাকুতি কৰি তেঁওত খেমা মাগিলোঁ । তাতে মই খেমা কৰিব নে জানোঁ, ইয়াকে কৈ তেঁও আকণ্ড কোব মাৰি পেলাই দিলে । তাতে আৰু এজন আহি তেঁওক বাধা ন কৰা হলে তেতিয়া নিচয়ে মোৰ অন্ত কৰিলেহেঁতেন, খ্ৰিষ্টিয়ান । জি জনে সেই মানুহক নিবাৰন কৰিলে, তেঁও নো কোন?

বিহ্বাসি । প্ৰথমে মই তেঁওক নি চিনিলাঁ, কিন্তু পাচে মোৰ ওচৰে দি চলি জোআত তেঁওৰ হাতত কোসডো বিন্ধা দেখি আমাৰ প্ৰভু বুলি বুজিলোঁ । পাচে ক্ৰমেৰে পৰ্বতৰ ওপৰলৈ গলোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । জি মানুহে তোমাৰ পাচে পাচে আহি লগ ধৰিছিল, সেই জন মোচা; তেঁও কাৰো মুখলৈ নে চাই, আৰু জি জিবোৰে তেঁওৰ আগগা উলংঘন কৰে, সিহঁতক খেমা কৰিবও নে জানে ।

বিহ্বাসি । হই, মই তাক ভালকৈ জানিচোঁ, কিয়নো তেঁও মোৰ লগ পোআৰ সেই প্ৰথম বেলি ন হই; মই ঘৰত নি চিন্ত ৰূপে থাকোঁতে তেঁওহে মোৰ ওচৰলৈ আহি কলে, তুমি যদি এই ঠাইত থাকা, তেন্তে তোমাৰ মূৰৰ ওপৰতে ঘৰ জলাই দিম ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । জি পৰ্বতৰ একালে মোচাই তোমাৰ লগ পাইছিল, তাত থকা ঘৰ তুমি দেখা নাই নে?

বিহ্বাসি । হই, তাক দেখিলোঁ, তাৰ আগতে সিহঁতকো দেখিলোঁ; কিন্তু সিহঁত হলে সুই থাকিব পাই, মোৰ মনে এনে ধৰিচে, তেতিয়া দুপৰ মান বেলা আছিল । দিনৰ ইয়াৰ

থকা হেতুকে দুখবিব ওচৰে দি আহি ক্ৰমে ক্ৰমে পৰ্বতৰ পৰা নামিলোঁ।

প্ৰিষ্ঠিয়ান। দুখবিব মোত কলে, বিবাসি কমে একবক এই পোনে জোআ দেখিলোঁ; কিন্তু দেখা ভাই, তুমি সেই ঘৰলৈ জোআ হলে মোৰ বৰ সন্তোষ হলেইহেঁতেন; কিয়নো সেই গিৰিহেঁতৈ তুমি মৰনলৈ জি জি নে পাহিলাইহেঁতেন, এনে আচৰিত সকলো দেখালেইহেঁতেন। কিন্তু মোত কোআচোন, ময়ু নামেৰে খালত তুমি কাফো লগ নে পালা নে?

বিবাসি। হই ভাই, অসন্তুগিয়া নামেৰে এটা মানুহক লগ পালোঁ, তাৰ ভুলুআ কথাত মই কান দিয়া হলে সি আপোনাৰ লগত মোক ওভোভাই লৈ গলেইহেঁতেন। সি এনে কাৰন দেখুআলে, এই খাল সকলো ভাৱে মৰ্জতা হিন হৈচে। তাত বাজে সি কলে, তুমি যদি এই খালৰ মাজে দি গৈ, আপোনাকে বলিয়াৰ নিচিনা কৰা, তেন্তে অহঙ্কাৰি, গৰ্বি, পণ্ডিত ঘানি, আৰু সংসাৰিক ঐশ্বৰ্য্যবন্তকে আদি কৰি তোমাৰ জি কুটুম সকল আছে, সিবিলাকৰ কথা ন মনাত সকলোএ বৰ অসন্তুই হব, ইয়াক মই নিচেয়ে জানোঁ।

প্ৰিষ্ঠিয়ান। তুমি তাক কি উত্তৰ কৰিলা?

বিবাসি। মই উত্তৰ কৰিলোঁ, তুমি জাব জাব নাম কৈচা, সিবিলাক সকল জে মোৰ গিয়াতি ইয়াক কব পাৰে; কিয়নো সিবিলাক সমন্তেৰে সিবিলাক মোৰ গিয়াতি আছিল হই, কিন্তু এতিয়া মই জাত্ৰিক হোআত সিবিলাকক জি ৰূপে এৰিলোঁ, সিবিলাকেও সেই ৰূপে মোক অগ্ৰাহ্য কৰিলে। এই হেতুকে সিবিলাক কেতিয়াও মোৰ বহুহ নো হোআ হলে জেনে হলেইহেঁতেন, তেনেকৈ এতিয়া মোলৈ একো ন হই। আৰু মই তাক কলোঁ, তুমি এই খালৰ কথা জি কৈচা, সেই দৰে কেতিয়াও ন হই; কিয়নো মৰ্জতাৰ আগেয়ে বহু ভাঙ, আৰু পৰাৰ আগেয়ে অহঙ্কাৰ। এই হেতুকে তোমাৰ বিবেচনাত জি জি অতি ইচাৰ জোগা, সেই সকলোকে এৰি, গিয়ানবন্তে জিহকে মৰ্জতা মান, তাক পাবৰ নিমিত্তে এই খালৰ মাজে দি জাবলৈ ইচা কৰোঁ।

এজনি ধৰ্ম্মি তিবি আৰু অধৰ্ম্মি
পুৰুষৰ কথা।

The unbelieving Husband.

“হে তিবি, তুমি আপোনাৰ স্বামিৰ পৰিজ্ঞান কৰাৰ নোআৰিবা, ইয়াক কেনেকৈ জানা!”

ইংলণ্ড দেশৰ এজনি তিবোতাই ইয়ৰৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ধৰ্ম্মলৈ মন পালটাই উত্তম প্ৰিষ্ঠিয়ানি হৈছিল, কিন্তু ঠেঙৰ স্বামি সংসাৰিক সুখ আৰু পাপ কৰমত অভিনই মতলিয়া হৈ আছিল। সেই মানুহে এক বাতিত আন আন দুই লোকে সৈতে কোনো এক ঠাইত মদ পান কৰিবলৈ বহি, প্ৰতি জনে আপোন আপোন তিবোতাৰ দোশ গুনৰ কথা কোআ কুই কৰিব ধৰিলে; সেই কালত এই মানুহেও আপোনাৰ তিবোতাৰ প্ৰশংসা কৰি কলে, মোৰ তিবোতা সকলো ভাৱে অতি উত্তম, কেৱল তাইৰ এই এটি দোশ আছে, তাই ধৰ্ম্মলৈ বৰ প্ৰিষ্ঠি কৰে, তাত বাহিৰে একো দোশ জগৰ তাইৰ নে পালোঁ। আৰু মই যদি তোমোলাকক ইমান বাতিও মোৰ ঘৰলৈ নি, তোমোলাকে খাবৰ নিমিত্তে বহু জুগুত কৰিবলৈ তাইক সজাৰ পৰা জগাই আগা কৰোঁ, তেতিয়া তাই মোৰ আগাত বেজাৰ নে পাই, কেৱল সন্তোষ মনেৰে তাক নিচেয়ে পালন কৰিব।

তাৰ সন্ধিবোৰে এনে কথা সুনি কেৱল উপহাস কৰিলে, এই নিমিত্তে সিহঁতে বুলিলে, ইয়াৰ পৰিখা বুজিবৰ কাৰনে তুমি আমাক তোমাৰ ঘৰলৈ নিবৰো সাহ ন হব। তাত সি সিহঁতক আপোনাৰ ঘৰলৈ নিবৰ কাৰনে সন্তত হলত সিহঁতে ইটে সিটে কিছু ধনৰ কথা বাতি, দুপৰ বাতিএই তাৰ ঘৰলৈ গল। পাচে এক নি বেটি চোআলিএ গৰাকি অহালৈ বাট চাই বহি থকা পাই, সেই ঘৰৰ গৰাকিএ তাইত সুধিলে, তোৰ গিৰিহন্তনি কত আছে? বেটীএ কলে, দেওতা, ঠেঙ সুই আছে। তাত সি কলে তই গৈ কণৈ, হেনে অধিকাৰ আছিল, আৰু ঠেঙৰ লগত অনেক মানুহক ভোজন কৰাবৰ, নিমিত্তে মাতি আনিচে; এই নিমিত্তে

উঠি ভাত বাড়িবলৈ তেঁও তোমাক মাতিচে ।
তাৰ পাচে বেটিএ গৈ গৰাকিৰ কথা কলতে
সেই উত্তম ভিৰোভাই সেই কথাত বেজাৰ
ন হৈ, বেগতে কাপৰ পিন্ধি ওলাই আহি,
অতি সমাদৰ ভাৱে সিহঁতৰ আল পৈচান
ধৰিলে ।

পাচে খোআ বস্ত্ৰ জুগুত কৰা হলত তেঁও
জেনৈক আপোন ইচা মনেৰে আপোনাৰ
পৰিয়ালৰ সুক্সা কৰে, তেনেকৈ বাতিও সি-
হঁতৰ সুক্সা কৰিলে । তাতে সেই আলহি-
বোৰে অতি আচৰিত মানি সেই সাধু তিৰিক
বুলিলে, আমালৈ তোমাৰ এনে কোমল বেহ-
হাৰ দেখি আমি বিশ্বই মানিচোঁ, তুমি আমাৰ
এই দুষ্ট কৰমত বিৰক্তি নহৈ জে এনে সজ
বেহাৰ কৰিচা, ইয়াৰ কাৰন কি ! অনুগ্ৰহ
কৰি বোলা । তাতে তিৰিএ এই উত্তৰ কৰি
বুলিলে, জি কালত আমাৰ বিয়া হৈছিল, সেই
কালত আমি দুয়ো জনে ইহঁতৰ কথাত অগি-
য়ানি হোআত, তেঁওৰ সেৱা অৰ্চা ন কৰি, মি-
চাতে কাল খেদাইছিলোঁ । এতিয়া ইহঁতৰ অনু-
গ্ৰহৰ দোআৰাই ধৰমলৈ মোৰ মন পাল-
টাই সেই দুৰ্গতিৰ পৰা মোৰ প্ৰান ৰখা কৰি-
চে । কিন্তু মোৰ স্বামি এতিয়াও সেই দূৰ অৱস্থা-
তে আছে ; এই হেতুকে তেঁওৰ পৰকালৰ গতি
কি হব, ইয়াকে ভাবি বৰ দুখেৰে থাকিচোঁ,
কিয়নো তেঁও এতিয়া জি পথত আছে, সেই
পথত চলোঁতেই মৰিলে, তেঁওৰ অনন্ত দণ্ড
হব, ইয়াকে মই নিচয়ে জানোঁ । এই হেতুকে
মোৰ সক্তি থাকে মানে ইহলোকতে তেঁওক
ধৰমলৈ টানি অনা মোৰ অতি উচিত কৰম,
এই নিমিত্তে তেঁওৰ আগ্যা মানি তোমোলাকৰ
সুক্সা কৰিচোঁ । এই সকল উত্তম কথা সুনি
সিবিলাকে অতি বিশ্বই মানিলে ।

বিলেনকৈ তেঁওৰ স্বামিএ অতিসই মনৰ
উজ্জ্বল হৈ বুলিব ধৰিলে, হে প্ৰিয়া, পৰকাল-
ত মই জে অৱলো অৱলু কাল ইহঁতৰ দণ্ড
ভুক্তিম, ইয়াক তুমি নিচয়ে বুজিচা নে ? যদি
এই কথা স্বৰূপ হই, তেন্তে মই আজিৰে পৰা
তোমাৰ এই কথাৰ দোআৰাই সকলো কৰকৰম

ভিন্নাগ কৰি, জিহতে মোৰ সুমতি হব, এনে
অনুগ্ৰহ পাবলৈ ধৰম ইহঁতৰ আগত প্ৰাৰ্থনা
কৰিম, আৰু তেঁৱো মোক ক্ৰিপা কৰোক ।
এই কপে সেই মানুহে সজ গিয়ান পাই, সেই
কালৰে পৰা দুৰাচাৰ কৰম ভিন্নাগ কৰি ধৰ-
মি লোক হল, পাচে সিবিলাকে দুয়ো জিহনৰ
সেন্সলৈকে পৰম সুখে কাল নিয়ালে । হে
ধৰমি তিৰি সকল, তোমোলাকৰ কাৰবাৰ জদি
অধৰমি স্বামি থাকে তেন্তে তোমোলাকে সেই
কপে সজ আচৰন কৰা, তাতে সিবিলাকে তো-
মোলাকৰ সজ কৰম ৰূপ পহৰ দেখি, তোমাৰ
পিজি ইহঁতৰ সেৱা কৰিবলৈ মন পালটন
হব, কিয়নো ইহঁতৰ সাধ্যতে কোনো কছা
অসাধ্য ন হই ।

ন. ল. ক.

জুৰা ও গিয়ানি লোকলৈ নিবেদন ।

Philosophical Questions.

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল,

আমাৰ দেশৰ মানুহবিলাকে এতিয়া জি
অৱস্থাবে কাল নিয়াইচে, তাক গুনি চোআটোন,
আপোনাৰ দেশৰ উপকাৰ চিন্তা ভাল ।
তোমোলাকে অকাৰনত বহি থাকিলে কি হই ?
তোমোলাকে ভালকৈ মন দি মোৰ প্ৰশ্ন ৮ টা
সুন্দৰ ৰূপেৰে কোআ, জদি জানা অকনোদইত;
চাপিবলৈ পঠাবা ।

প্ৰথম । চৰাইকে আদি কৰি জন্ত জন্তএ
তিয়া অৰ্থাত কনি পাৰে, তাৰ মাক বাপেকৰ
পাখি আৰু গাৰ তপতৰ দোআৰাই জে জগে,
জুইত সুমাই দিলে কিয় ন জগে ?

২ । কি জন্ত ভিৰোভা মতা অলংকাৰে
পূজৰতি হই ?

৪ । ব্ৰিষ্টি কি কি প্ৰকাৰ হই, আৰু ব্ৰিষ্টি
কাৰে সৈতে হই ?

৫ । গৰু আৰু মানুহ দুইকো ইহঁতৰ সৃষ্টি-
লে, তাৰে মানুহত জে গিয়ান দিলে, গৰুত
গিয়ান কিয় নি দিলে ?

৬ । ব্ৰিষ্টি, আৰু গৰু, মানুহ সকলোকো

ইয়াবেই সৃজিলে, ত্ৰিখাক কুৰিবলৈ নি দিলে কিয়?

৭। নদিৰ পাৰত বা আন ঠাইত মাত মাতিলে দুৰত বা সি পাৰে সেই মাত কিয় উঠে?

৮। চুন বাহিৰত দিলে নে ডাঁকে, মুখত দিলে কিয় ডাঁকে? শ্ৰী পথ্যধৰ সৰ্মা ।

সেই পুস্ববিলাকৰ নিমিত্তে আমাৰ চাপা-
খানাৰ এজন লোকে এই এই উত্তৰ দিচে ।

১। জুইৰ তাপত ধলৈও কনি জগে, আ-
জিলৈকে কোনো কোনো দেশত এই ৰূপে
জাই। কিন্তু চৰাইৰ সমান তাপ মাখোন দিব
লাগে; সৰহ হলে পোআলি মৰে ।

২। পুত্ৰসৰ সৎজোগ ন হলে কোনো
জন্তুৰ ইকি পুত্ৰৱত্তি হ'ব নোআৰে । কিন্তু
কোনোএ চাকৈ চকোআ চৰাইৰে হই বুলি
কই, তথাপি মিচা ।

৩। সূৰ্যৰ তাপে প্ৰিথিবিৰ তাপ ওপৰলৈ
তুলি নিএ, সেই তাপ সমূহ আকাশত গোট
খাই থাকি, মেঘ হই গৈ; পাচে সেই তাপৰ
পানিবোৰ বায়ুৰ দোআৰাই চলাই নিয়া হৈ
কোনো কোনো দিসত পৰি ত্ৰিষ্টি হই ।

৫। সৎসাৰৰ সকলো সৃষ্টিৰ মাজত ইহ-
বে মানুহ জাতিৰ অতি উত্তম ৰূপ দি সৃজি-
লে, সেই গুনে উত্তমত উত্তম অৰ্থাত পৰম
গিয়ান, আৰু ইয়াৰে অতুল্য ভক্তিৰ পাত্ৰ
মানুহক কৰিলে ।

৬। গচ, পৰ্বত আদি ভয়ঙ্কৰবোৰে আ-
পোনাৰ ইচাবে চলিৰ কুৰিবলৈ সক্তি পোআ
হলে, নিচয়ে মানুহ আদি কৰি সকলো প্ৰাণিক
বন্ট কৰিলেহেঁতেন, সেই কাৰনে নি দিলে ।

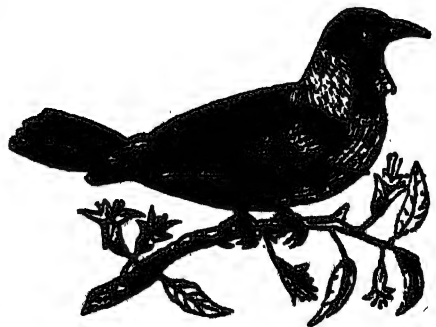
৭। মাতৰ সৰদৰ বেগটো বায়ুৰ মাজত
গৈ নদিৰ গৰাত বা আন কোনো ভেদে ওখ
ঠাইতে লাগি উভতি অহাত প্ৰতি খনিৰ সৰদ
উঠে ।

৮। সুখৰ ভিতৰৰ চাল কোমল দেখি
ডাঁকে ।

চকুৰ বিবৰন ।

The Eye.

সৰিলৰ সকলো অঙ্গৰ মাজত চকু হলে বৰ
আচৰিত । সি অতি সুন্দৰ আৰু সু নিৰ্মিত
জন্তুৰ নিচিনা, আৰু পাতল জন্তুৰ নানা সৰু
ভাগবোৰ আপোন ঠাইত জেনেটৈ থাকে, সেই
ৰূপে চকুৰ মাজত অনেক অনেক প্ৰত্যঙ্গ আ-
পোন আপোন ঠাইত ভাল মতে থাকে । এই
নিমিত্তে চকুৰ দোআৰাই জি ৰূপে দেখিবলৈ
সক্তি পাই, আৰু বুৰা ডেকাবিলাকৰ জি কা-
ৰনত জি প্ৰকাৰ বিত চকুৰ প্ৰয়োজন থাকে,
তাৰ বিসয়ে কিছু সৎখেপে লিখোঁ । কোনে
মানুহৰ চকু চাঁওতে তাৰ চাৰি ভাগ দেখা
জাই । চাৰিও পোনে সুকুলা বৰন প্ৰথম ভাগ,
অতি সৰুত । মঙ্গুৰ কনিৰ দোআৰাই চকুৰ
কৰম হই, সি সেই সুকুলা ভাগত একে লগে
থাকে । দ্বিতীয় ভাগ, চকুৰ বৰনজুকু ভৰা
ওপৰে নিৰ্মল সিদ্ধৰ নিচিনা অতি সৰুত এখন
চাকনি ওপৰে থাকে, তাৰে ভিতৰত থকা কো-
মল ভাগ বখ্যা হই, আৰু তাৰে পৰা দৰ্শ-
নো হই । তৰা পাচ কালে, খেনুৰ আকাৰৰ
নিচিনা থাকে । তাৰ বৰন সকলো লোকৰ
চকুত একে ন হই, কোনো কোনো লোকৰ
কলা বৰন, আনবিলাকৰ মেঘ বৰনিয়া, এই
দুই ভাগৰ মাজত পানিৰ নিচিনা বস্তু আছে,
তৰাৰ মাজ ঠাইত এক সন্ধি আছে, তাক
পুতুলি বোলে । বৰ পহৰ হলে সেই সন্ধি
সৎকুচিত হই, পহৰ কম হলে পুসাৰিত
হই । তৰাৰ পাচ কালে কীচৰ নিচিনা বস্তু
থাকে ।

সত সংসর্গ কৰাৰ কথা ।

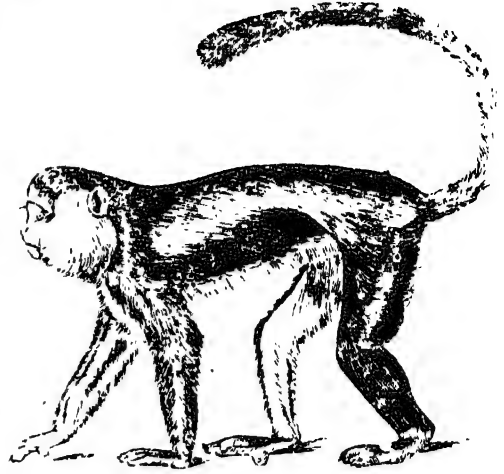
On keeping good Company.

সুনিয়ো দেৱতাগন কথাৰ জুগুতি
গিয়ানবন্ত লোকক মুখে কৰোঁ তুতি নতি,
মধ্যম জনক মই বোলোঁ মৃদু ৰূপে,
সমান লোকক মুখে বুজাও এহি মানে ।
বচিব খুজিলোঁ এক কথা বিতোপন,
মোহোৰ মুখত নোলাই সোমাদ বচন ।
বুধি হিনে জি জানিচোঁ তাহাক লিখিচোঁ,
এহিনে কাৰনে তুতি সবাকো কৰিচোঁ ।
লিখিলোঁ পৰাৰ মই দিন হিন জন,
এহি মানে জানি বন্ধু কথাত দিয়া মন ।
সহ পদে সাধু লোকক কহই সকলে,
তাহাৰ সহিত গৈয়া জেহি নৰ মিলে ।
জানিবা তাহাক লোকে সত সংসর্গ কই,
তাহাৰ বিনাই হোৱে জানা দায়ামই ।
হিংসা, অসুয়া, ক্ৰোধ, পৰৰ থিয়াল,
সাধু নিন্দা, মন্দ কথা ন কই কোনো কাল ।
সদাচাৰি জিভেজিয় কুৰ্ম ভিয়াগি,
হেনই জনক সবে বোলই বিবেগি ।
এই সত সঙ্গ জিভো আলাপ কৰই,
সন্তৰ দোআৰাই নিভো উত্তম হোৱই ।
এবে কিছু কথা কৈও, লগাই দিয়া হেতু,
জেন মতে সিহ আদি জত খুদু বন্ত,
কাঞ্চন সহিত মিলি হোৱন্ত কাঞ্চন,
ধাতু গুচি হোৱে সুখ সুবৰ্ণ বৰন ।
জুইৰে পুৰিলে জানা উত্তম হই সোন,
তেতিখনে গুচে তাৰ সকলো দুৰ্গুন ।
অগ্নি বৰ্ন হই নিভো দেখিতে সোডন,
তাহাক দেখিয়া পাচে লই ধনি জন ।
সেহি মতে সাধু সঙ্গ মিলে জেহি নৰ,
হোৱে অতি নমু মন জানিবা তাহাৰ ।
হেনই স্বভাও দেখি লোকে সলাগই,
বজাৰো ধানত নিভো মৰ্জতাক পাই ।
দ্বিতক দেখিহো আৰু অগ্নিত কেনে ভাৱ,
ভাপ পালে হৈ জাই অলপতে দূৰ ।
হেন ৰূপে জদি লগাই সন্তত সমন্ত,
জানিবাহা গুচে তাৰ সৰ্ব কৰ্ম বন্ত ।
কেহো জনক দেখিলেও গৰ্বক ন কৰে,

কথোপকথন হৈয়া সমাদৰ কৰে,
ইজনে গুনই মনে কেনে সন্ত লোক,
এদিন যাজ দেখি সমাদৰ কৰে মোক ।
লোনক দেখাহা জলে কেনে মিল জাই,
সাধু সঙ্গ লৈলে হই সেহি মত পাই ।
নিৰ্দয়া কঠিন ৰূপ থাকই জাহাৰ,
তেতিখনে সৰ্ব ভাও গুচই তাহাৰ ।
দেখিওক এক চক্ৰে জগত পাহৰ কৰে,
জত অন্ধকাৰ মানে সকলোকে হৰে ।
আৰু দেখা এক সুৰ্জে কৰন্ত প্ৰকাশ,
জিমান জাৰ হই মানে কৰই বিনাশ ।
সেহি মতে সাধু সঙ্গ দুষ্টক উত্তম কৰে,
জত বেয়া গুন মানে সকলোকে এৰে ।
আৰু দেখা পথি সকলৰ কেনে মতি,
সিহঁতৰ জানিবাহা অৱন্যে উত্তপতি ।
জেতিয়া মানুহে আনে সন্ততে ধৰিয়া,
অনেক প্ৰকাৰে জাৰ খোজে ডেৱ দিয়া ।
কিচু দিনৰ পাচে হই মনুষ্যৰ বস,
অল্প অল্প কৰি তাৰ গুচই অবস ।
বহু দিন থাকি পাচে বোলে পিতা মাতা,
তাৰ পাচে কই নিভো অনেক ভাল কথা ।
একাৰক দেখিয়োক কেনে কলা বৰ্ন,
অগ্নিৰ সন্তোজে সিও হৱে অগ্নি বৰ্ন;
সেই ৰূপে মন্দ নৰো জদি মিলে জাই,
অৱন্যে সি জনে সাধুৰ স্বভাৱক পাই ।
ইহাতে আচৰ্জ কিছু ন কৰিবা মনে,
কৰে নিভো পৰিভিয়াগ মনৰ মলিন মানে ।
আৰু দেখা চমুক মনিৰ জেন গুন,
লোহাক দেখিলে নিভো কৰে আকৰ্ষন ।
চমুক মনিৰ ৰূপ সন্তৰ সঙ্গ হই,
দুষ্টকো টানিয়া পাচে আপুনি আনই ।
লোহাৰ স্বৰূপ মন জাহাৰ থাকই,
জানিবাহা অতি কঠিন তাহাৰ বিনাই,
সি জনকো সাধু লোকে অতি ভাল কৰে,
সিলৰ সলিহ মন তেতিখনে এৰে ।
দায়া খেমা স্বভাৱক ধাপন কৰই,
দুষ্ট সঙ্গ ইভো লাভ কৰু নহি হই ।
কাঠৰ দেখিয়ে গতি অগ্নিত কেনে ভাই,
লগাই দিলে মাত্ৰকে কেঁচাও হৱে চাই ।

অতি কঠিন লোহাকে জে, অধিএ দহই,
কিচু কাল থাকি পাচে টোলা টোপে বই ।
সেহি ৰূপ অধি জানা সাধুৰ সঙ্গক,
অতিসই দূৰ কৰে লোহামই মনক ।
এতেক জামিয়া কৰা সাৰথান চিত্ত,
সত্ত্বৰ সঙ্গক সবে লৈবা প্ৰতিভিত ।
সত্ত্বৰ উপদেশ মনে লৈবা ঠাৱৰ ৰুহি
অন্তকৰনৰ সবে গুচি জাইবে বৈৰি ।
সাধুৰ উপদেশ মনে হেলা ন কৰিবা,
তাৰাৰ দোআৰাই ভাল গুনক পাইবা ।
পুজ্যতা, মান্যতা, সুখ অনেক সম্পত্তি,
লিঙ্গ গিয়ান, বিদ্যা গিয়ান, হৈবে উতপত্তি ।
দেখিয়োক সিদু গন ইংৰাজিৰ গতি,
প্ৰথমতে লই জানা সত্ত্বৰ সঙ্গতি ।
তাৰ পাচে গিয়ান বাৰ্হি কৰে নানা কাম,
লোকৰ মাজত পাচে লই ভাল নাম ।
জদি হোআ সিদু গন হেনই প্ৰকাৰ
তেবেসে সঙ্গ নাম পাবা ভাল সমাজৰ ।
সেহি মতে জদি কৰা আমাৰ সিদু গন
কেনে মতে হৈবে দেখা দেলৰ সোভন ।
এহি মানে কহিলোহো মই মুখ জমে
অসুখ কথাক দাই ন ধৰিবা মনে ।

পৰাৰ প্ৰবন্ধে কহৌ মই মুখে,
সবে মন দিয়া সুন। ।
মই বুধি সুনো জি পাৰিলোঁ মানে
তাকে নিবেদিলোঁ জান। ।
জত অপৰাধ সকলো খেমিবা
মই দিন হিন গুনে ।
ভাল সঙ্গ বিনে দুট্টৰ সঙ্গ তেজা
ন লৈবা জানাহা মানে ।
ইহ পৰলোকে নাহিকে কল্যান
দুট্টৰ সঙ্গত ভাই,
দুট্ট সঙ্গ লৈলে মানা ভুট্ট হই,
মৰি অধোগতি জাই ।
এতেক জামিয়া এৰা সিদু গন
নে জাইবা দুট্টৰ ঠাই ।
ঈচিকা দান নিৰসাগৰতে বাল
আটোহো কৰিবা মই ।

মলুআ বজাৰ এখন চিঠি ।

The Mona — Letter from Kapura

মহা মহিম ক্ৰীজুত অকনোদই সম্পাদক
মহাসয়েমু ।

মই জাঁজিৰ পৰা নগা পৰ্বতলৈ সকলো
বান্দৰৰ ওপৰত বজা হৈচৌ । মই মলুআ জা-
তিৰ দেখি মোক মলুআ বজা বোলে, চাহাবে
মোৰ নাম সুনিব পাই । মই প্ৰায়ে অকনো-
দই নে চাও, তথাচ এপ্ৰিল মাহৰ অকনোদই
এটা মানুহৰ হাতত দেখি নকচা চাই আৰু
অলপমান কথা পাৰ্হি বৰ ভাল পালোঁ, এই
ৰূপে জদি মাহে মাহে বান্দৰৰ কথা লিখে
আমাৰ জাতৰ মাজত অকনোদই লোআ
অনেক গৰাকি ওলাব, কিন্তু মানুহ জাতিএ
হলে গিয়ানলৈ প্ৰায়ে বৰকৈ মন ন কৰে বুলি
মই সুনিচৌ, আৰু দুটা মান বিসয়া, আৰু
ভাঙ্গৰ পণ্ডিত লোকৰ বাহিৰে আনবোৰে বচে-
ৰেকত এটকা দি অকনোদই লবলৈকো কিৰ্পিন
হই । আৰু সুনিচৌ, লোআবিলাকৰ মাজতো
কোনো কোনোএ তিনি চাৰি বছৰলৈকো তাৰ
মূল্য একো ধন নি দিএ, এই বৰ আচৰিত কথা ।
কিন্তু হে সম্পাদক মহাসই, মোৰ কথা পতিয়া-
বা, বান্দৰ সকল এইমান অনিয়াই কৰা আৰু
কিৰ্পিন ন হই । এই হেতুকে মানুহৰ কথা
এৰি, আমাক আদি কৰি সকলো জন্তুৰ কথা
লিখিলে আমি ভাল দেখোঁ, কিন্তু কেৱল মা-
নুহৰ কথা লিখিলেহে আমি বেজাৰ পাও ।
মানুহ জাতিএ আপোনাৰ জি জি অলপ ধন

দিএ, তাৰে একো ন হই। আমাৰ পুজাবিলাকক সিহঁতৰ দৰে সিখ্যা দিয়া হ'লহেঁতেন, তেতিয়া মন ভাল হৈ অলপিয়া এটকা দুটকা নি দি, খৰালি কালত আপোনাক নি আমাৰ পৰ্বতৰ হিৰা মুকুতাৰ গাঁত আৰু পৰল পাখৰো দেখাই দিয়া হ'লহেঁতেন। আৰু আগেয়ে জি নকচা লিখিলে, সেইবোৰ ভাল হৈওতে হৈচে, কিন্তু এই দেশত থকা আমাৰ জাতৰ ন হই। এই নিমিত্তে অলপ নিবেদন কৰোঁ, পাচৰ মাহত আমাৰ জাতৰ দুটা মানৰ নকচা, আৰু বিবৰন লিখিলে ভাল হই। এতিয়া আমাৰ খনিকৰে মোৰ নকচা তুলিচে, তাক পঠাই দিম। অনুগ্রহ কৰি এই চিঠিৰ ওপৰত তাক লিখিলে আমাৰ পাত্ৰ মন্ত্ৰি সকলোৰে আনন্দ হ'ব, আৰু আপোনাৰো জস নাম থাকিব। কিন্তু চাহাবে এটা কথা বুজিব লাগে, এই হিন্দুস্থান দেশত হনুমন্তা প্ৰধান, আৰু ধৰ্ম্মি; পশ্চিম হিন্দুস্থানত মানুহে সেই জাতিক দেৱতাৰ দৰে পূজনীয়কৈ পুহি পুহি থাকে; এই হেতু হনুমন্তাৰ এক নকচা দিলে ভাল হই, কিন্তু মোৰ

The Entellus, or Hanuman.

নকচাৰ ওপৰত কাৰো নকচা নি দিব। আৰু হ'লো সকলে সম্ভুট হ'বৰ নিমিত্তে লিখিলাকৰো এটা নকচা লিখিলে ভাল; সেই দেখি মোৰ ৰাজ মন্ত্ৰি সম্ভৰাজ হ'লো ভাঙ্গবিয়াৰ নকচা দিব খুজিছিলোঁ, কিন্তু তেঁওক কোনো সকালে পৰ্বতৰ সি কাললৈ পাঠাআ হেতুকে তেঁওৰ সকলো একে মন হৈ এই আলচ কৰিছিল,

The Holou, or Gibbon of Asam.

শৈশৱিক আৰু ল'ৰাৰ এই নকচা পঠাইচোঁ। কিন্তু চাহাব, মোৰ আৰু এক নিবেদন, দুই লোকে আমাৰ পুজাবিলাকক ধৰি বন্দিকৈ ৰাখে, আৰু জাহাজতো দেলাস্তৰ কৰে। অকলোমইৰ দোআৰাই এই অনিয়াই অৱলো নিধা বন কৰিব লাগে। সম্ভৰাজৰ ল'ৰা তিৰোতাৰ নকচা লিখোঁতে, মোৰ ল'ৰা কিবা কৰিব বুলি তাই বৰ অয়েৰে হাত দাঙি তাৰ কথা চাহাবলৈ লিখিবলৈ মানা কৰিচে। আৰু সেই ৰূপে ধৰি নিএ দেখি আমাৰ পুজা সকলে চাহাব লোকলৈ সদাই ভই কৰি থাকে। কিমধিক মিত্তি।
শ্ৰী শ্ৰী মনুজা কপিৰাজ চক্ৰবৰ্ত্তি।

বালিনৰ আখ্যান ।

The Fathan Dynasty—Batin Sultan.

মহম্মদৰ কোনো সন্তান ন থকাত উজিৰে সেই বজ্জৰ হোআ বালিনক সকলো ভদ্ৰ লোকৰ সম্ভৰত সিংহাসনত বহুআলে।

ইল্‌তম্‌শাৰ ৰাজ্য ভোগৰ কালত তেঁওৰ দু কুৰি জন ভুৰুকি বন্দি থকাত সিহঁতে ৰাদল্যাৰ অনেক ভাৱে অনুগ্রহ পোআ হ'ল; সিহঁতে

বোলে, বাদশা মৰিলে, আমি পুতি জনে বাজা
ভাণী কৰি লয় । কিন্তু সেসত সিহঁতৰ আপো-
নাৰ মাজতে অসুয়া আৰু বিৰোধ জনমি সেই
জালচ নষ্ট হল । সিহঁতৰ মাজৰে এজন বা-
লিনো হৈছিল, আৰু সিহঁতৰ কেতবোৰ অতি
পৰাক্ৰমি হল, এই হেতুকে বালিনে সিহঁতক
উচন কৰিবলৈ জ্ঞান কৰিলে, সেয়ে তেঁওৰ
প্ৰথম কৰ্ম ।

Character of his Administration.

এই সকলক ব । কৰাৰ পাচত তেঁও নিয়াই
আৰু সজ সামন্ত অতি ধিৰাতিমন্ত হল, তা-
তে পাৰ্চি আৰু ভাভাৰ দেশৰ বাদশ্যবিলাকেও
তেঁওৰে সৈতে মিত্ৰ হবলৈ ধৰিলে । তেঁও
কেৱল উপভুক্ত লোকবিলাককেহ বাজাৰ কৰ-
মত বিসই দিলে, আৰু তেঁও জনৈক জোগ্য
লোকক সন্তোষ কৰাই, তেনেকৈ দুষ্টকো দমন
কৰিছিল ।

তেঁও টুটকিয়া, নাচনি আৰু আন আন কুৰে-
ৱহাৰ কৰা লোকক বাজ ঘৰৰ পৰা দূৰ কৰি
থোদাই দিলে । এক দিন তেঁওৰ আগত কো-
নোএ কলে, বোলে, এজন ওমৰাই অধিক ধনৰ
সূত লোআতে বৰ ধনৱন্ত হৈছে; বাদশ্য
জদি সিংহাসনত থাকি তাৰে সৈতে আলাপ
কৰে, তেতিয়া সি বাদশ্যক অনেক লাখ টকা
দিব । তাতে বাদশ্যই সন্দিগ্ধ কৰি কলে,
জদি মই বাদশ্য হৈ এনে সৰু লোকৰ লগত
আলাপ কৰি ময়ো সৰু হওঁ, তেন্তে মোৰ প্ৰজা-
বোৰে মোৰ কথাত কি ডাবিব? বালিনৰ দৰ-
কাৰ সকলতকৈ সভ্য আৰু ঐশ্বৰ্য্যৱন্ত গনা হৈ-
যকত । বাজাৰ অধিকাৰিবিলাকৰ ঘৰত পুতি
ঘৰত পণ্ডিত আৰু কবিৰ সভা কৰে । বাজ-
কৰ আৰু বাহন বিসম্বৰ ঐশ্বৰ্য্যত তেঁওৰ বৰ
বাক্য আছিল; এই নিমিত্তে তেঁওৰ সকলো
মন্ত্ৰিবিলাকেও সেই দৰে কৰিছিল । দিলি নগৰ
দেখোঁতে এক নকুন নগৰ প্ৰিথিবিৰ পৰা আ-
পোনাৰ মূৰ দাঙি ওলাইচে বুলি জনা হৈছিল ।

His Magnificence.

তেঁওৰ বাজ সভা ধন এনে ঐশ্বৰ্য্যৱন্ত হৈ-
আত কোনোএ নিৰ্ভাৰনা ৰূপে সিংহাসনৰ আ-

গলৈ জাব নোআৰিছিল । বাদশ্যৰ বাজ ইতি
লোন আৰু কাম বৰনিয়া বস্ত্ৰৰে সজোআ হৈ-
ছিল । আৰু তাক জিবিলাকে সদাই বাখি ধা-
কে, সেইবিলাক আৰবি লোকৰ উত্তম উত্তম
ঘোঁৰা চোআৰ, আৰু সিহঁতৰ ঘোঁৰাঘোঁৰা ৰূপৰ
লাগাম, আৰু সিহঁতৰ জিম নানা চিত্ৰ বিচিত্ৰ
কৰ্ম কৰা । বাদশ্যই লক্ষ্য লোকত বাজে বা-
হিবলৈ নোলাই । বালিনৰ আগৈএ দেশত
এনে বেৱহাৰ আছিল, জদি কোনোএ কাকো
বধ কৰে, তেতিয়া সি তাৰ পৰিয়াল বা মি-
তিৰ কুটুমক বহু ধন দি সন্তোষ কৰালে বধ
কৰা জগৰৰ পৰা উদ্ধাৰ হই । কিন্তু বালিন
বাদশ্যই সেই বিধি গুচালে । পাচত কোনো
এক দুখি ভিবোতাৰ লৰা এটিক বদাউনৰ চুবা-
দাৰে বধ কৰাত বাদশ্যই সেই চুবাদাৰকো
প্ৰান দণ্ড কৰিবলৈ আগ্ৰা কৰিলে ।

তেঁও আপোনাৰ সৈন্যৰ এলাহ গুচাবলৈ
প্ৰতি সপ্তাহে সিহঁতক নগৰৰ বাহিৰে মিগিয়া
কৰিবলৈ লৈ জাই । আৰ্চিলাৰ পুত্ৰ মহম্মদ
তাভাৰ বজাল ভূমিত আপোনাক স্বতন্ত্ৰ কৰি-
বলৈ আৱন্তন কৰিলে; কিন্তু ১২৫২ সঁকত
তেঁওক পৰাজই কৰা হ'লত দিলিলৈ বচৰি বচ-
ৰি বাজ কৰ সোধাবলৈ ধৰিলে ।

Rebellion of Tugral.

এই কালত সকলো দেশত সুখ সাধি আৰু
নিৰ্ভই আছিল । তেতিয়া বজাল দেশৰ অধি-
কাৰ ভুগবলে দোহ কৰিবলৈ ধৰিলে । বা-
লিন সেই সময়ত নৰিয়া পৰি আছিল, তাতে
তেঁও মহিল বুলি মিচাকৈ বুকুআ হল; জে-
তিয়া এনে বাজা ভুগবলে সুনিলে, তেতিয়া
তেঁও আপোনাৰ ওপৰত বজা বৰনিয়া চত্ৰ
ধৰিবলৈ আগ্ৰা কৰিলে, আৰু সকলো বজাৰ
চিন লৈ আপোনাকে বজাল দেশত স্বতন্ত্ৰ বজা
বুলি প্ৰকাশ কৰিলে । ইয়াকে সুনি বালিনে
তেঁওলৈ পত্ৰ লিখি কলে, তুমি পূৰ্বৰ দৰে
মোৰ অধিনলৈ আহ । কিন্তু ভুগবলে বা-
লিন সেই আগ্ৰা নমনাত বালিন বাদশ্যই
অজোখাৰ অধিকাৰ তিগিক সৈন্য গোটাৱলৈ
আগ্ৰা কৰিলে, আৰু তেঁওক বজাল দেশৰ চুবা-

দ্বাৰ পৰন্ত নিয়োজন কৰি তৈমূৰ মালিকক, জামাল আৰু আন আন সেনাপতিক লগত দি, তেঁওক দিলিৰ পৰা বজাল হেনসলৈ পঠাই দিলে ।

Defeat of Tigi and Tarmati.

তিগিএ সবজু নদি পাৰ হৈ বজাল হেনসলৈ আহিল, আৰু ভুগবলেও আপোনাৰ সৈন্য লৈ তেঁওৰে সৈতে জুখ দিবলৈ গল । কিন্তু ভুগবলে আগৈ তিগিৰ ভুৰুকি সেনাপতিৰ মাজত বহু ধন বিলাই দিয়াত, সেই সকলো সেনাপতিবোৰ ভুগবলৰ কলিয়া হল, নিও এই আশাতে বাদশ্যৰ সৈন্যবোৰৰ লগত জুখ কৰি সিবিলাকক পৰাজয় কৰিলে । বাদশ্যই এই কথা সুনি, অতি ক্রোধেৰে পূৰ্ব হল, তাতে অজোধ্যাৰ সিংহ দুআৰত তিগিক কাঁচি দিবলৈ আগা কৰিলে । আৰু ভুৰুকিৰ এক সেনাপতি তৰমতিক অন্য সৈন্য সমূহ দি, ভুগবলক নাস কৰিবৰ হেতুকে পাঁচি দিলে । কিন্তু তৰমতিও তিগিৰ দৰে দূৰ তগিয়া হল, কিয়নো ভুগবলে তৰমতিক জুখত জই কৰি, বনৰ সামগ্ৰি আৰু সকলো বাদশ্যৰ ধন কাঁচি ললে ।

Bala takes the field in Person.

বালিনে দ্বিতীয় বাৰ জুখৰ পৰাজয় সুনি, আপুনি জুখলৈ জুগুত হৈ ওলাল; আৰু ঋকালিলৈ অপেক্ষা ন কৰি, গজা পাৰ হৈ প্ৰতি দিনে দুগুন পৰন্ত বিলহু হৈ সৈন্যে সমনিতে বজাল হেন পালেগৈ; পৰন্ত মাজত বাদশ্যৰ কিছু কাল পলম হোআত ভুগবলৰ সৈন্য গোটাৱলৈ বহু লম্বই পালে । ভুগবলে আপোনাৰ ইতি আৰু ধন সঞ্চতি লৈ ভেটিয়ালৈকে বাদশ্য পুনৰাই দিলি নগৰলৈ উলটি বে জাই, সেই কাললৈকে উৰিচাৰ জই নগৰত থাকিম বুলি ধিৰ কৰি গল ।

বালিন বাদশ্য অতি সিদ্বে উৰিচালৈ গমন কৰিলে, কিন্তু সক্রবোৰ কত থাকিচে, জয় একো অৰুসদ্ধান পাৰ নোআবিলে । পাচত মালিক সেনাপতিক লাত হেজাৰ সৈন্য লৈ আগ বাঁহি জাবলৈ আৰু সক্র সেনাবোৰৰ অৰুসদ্ধান

লহলৈ আগা কৰিলে; কিন্তু কোনো উপায়েৰে সক্রবোৰৰ বাত্ৰা পাৰ নোআবিলে । এদিনত কোলৰ অধিকাৰ মহম্মদ চেৰে আগ হৈ জোআ ভুৰুকি জন সেনা লৈ বাহিৰ ওলাল, তাতে জন চাৰেক সাধিক দেখি সিহঁতৰ কথা সুধিলত সিহঁতে কোনোএ একো কথা লৈ নে কাহিলে । পাচত সিহঁতৰ এজনৰ মূৰ কাটিলত সিহঁতে লৈ কাঁহি কলে, এতিয়াই আমি সক্রবোৰৰ চাউনি দুই ক্রোচৰ জাঁতহত এৰি আহিচোঁ ।

Tugrol surprised and slain.

মহম্মদে তালৈ আপুনি গৈ এক ওখ গাইব পৰা এক বৰ পৰাৰ জুৰি থকা সক্রবোৰৰ চাউনি দেখা পালে, আৰু বাজ ঘোহিবোৰৰ চাউনি দেখি তাৰ প্ৰতিকূল দিবলৈ বনৰ লাজ পিত্তি জুগুত হল । 'তেঁওৰ সন্ধি ভুৰুকি জনৰ মনত এই প্ৰধান কৰমৰ ঐশ্বৰ্যৰ প্ৰসংসা কথা মনত মুমাই, সিহঁতে সৈতে অতি বেগে চাউনিত প্ৰবেশ কৰিলে; আৰু চাউনিৰ লোকবিলাকেও সিবিলাকক আপোন লোক বুলি সোমাবলৈ দিলে । তেঁও বাঁও আৰু সোঁ কালে ন গৈ ভুগবলৰ চাউনিলৈ গল, আপোনাৰ সেনাবোৰৰ অত্ৰ বাহিৰ কৰিবলৈ আগা কৰিলে । পাচে সিবিলাকে ভুগবলৰ ওচৰলৈ গৈ তাত জিমান ওমৰা লোক গোটা খাই আছিল, সেই আটাইকে এটা এটাকৈ বালিনৰ জই হওক, বালিনৰ জই হওক, এই বুলি জইখনি কৰি কাটিবলৈ ধৰিলে ।

ভুগবলে ইয়াকে দেখি বাদশ্যৰ অনেক সৈন্যে আপোনাক আক্ৰমণ কৰিচে বুলি ভাবিলে, এই হেতুকে আপুনি থকা তামু ঘৰৰ ওলৰ কালে এক দুআৰ কাটি বিনা জিমে ঘোৰাত উঠি নদিবলৈকে পলাই গল । এনেতে মহম্মদৰ ভায়েক মহাবল মালিকে নদিৰ তিবলৈকে গৈ ভুগবলে নদি পাৰ হব খোজাতে তেঁও কঁৰ মাৰিলে, তাতে ভুগবল ভেটিখনতে ঘোঁৰাৰ পৰা পৰিল, আৰু মালিকে জনলৈ জাঁপ মাৰি ভুগবলৰ চুলিও ধৰি টানি আৰি বাদশ্যৰ মূৰ কাটি পেলালে । ভেটিয়াই তাত সক্র সেনা বোৰক দেখা পালত তততাই কলৰ কট

মূৰটো বালিও লুকাই গা ভোখৰ পানিত উটাই
দি আপুনি কপট ভাৱে, নদিত গা ধুবলৈ
ধৰিলে।

ভুগবলৰ একো বুজ নো পোআত তেঁওৰ
সৈন্যবোৰে ভই পাই চাৰিও ফালে পলাবলৈ
ধৰিলে, আৰু আপোন আপোনাৰ প্ৰান ৰখাৰ
বাজে কেৱে একোঁলৈ মন ন কৰিলে। পাচৰ
দিনত বালিন বাদশ্যা সকলো সৈন্য সমনিত্তে
সেই চাই পালেগৈ, আৰু সেই মহা পৰাক্ৰমি
দুই ভায়েকক মতাই অবাৰে, আৰু সিবিলা-
কক প্ৰশংসা ন কৰি কলে, বোলে, এনে
অসম সাহিয়াৰ কৰম কৰা উচিত ন হই।
কিন্তু পাচে অনেক দিনৰ মূৰত অনুগ্ৰহ প্ৰকাশ
কৰিলে, আৰু অনেক ঐশ্বৰ্য্য খিতাপ দি সি-
বিলাকক সন্তোষ কৰালে।

Balin establishes his son Kera in Dengal

বালিনে বজ্জাল দেশলৈ বেলিএ বেলিএ গৈ
ভুগবলৰ সকলো পৰিয়ালবোৰক বধ কৰিলে।
আৰু তেঁও এই এটা নিৰ্দয়া কৰম কৰিলে,
পূৰ্বে ভুগবলে জি অনেক ফকিবক অনুগ্ৰহ
কৰি আহাৰ আদি আৰু তিনি মোন মোন
সিহঁতক দিছিল, সেইবোৰক বালিনে নষ্ট কৰি-
লে। বাদশ্যাই আপোনাৰ পুত্ৰ কিয়াক বজ্জাল
দেশৰ অধিপতি হবলৈ অভিষেক কৰি তেঁওক
সকলো বজ্জাৰ চিন দিলে, আৰু ভুগবলৰ
ঘৰ লুট কৰি তাৰ সকলো সম্পত্তি তেঁওক
দিলে অকল হাঁতি আৰু নগদ টকা আপুনি
দিলিহঁৰ লৈ গল। এই অধুত তেঁওৰ তিনি
ব হল।

ন. ল. ফ.

Copper Coin of Gyan Uddin Balin Balan.

ইয়াত লিখা আছে, উল চুলতান উল আজম
গয়াচ উল দিন ও উল দুনিয়া বলবন। বল-
বন, এই নাম বাঁও ফালে মাজত লিখা আছে।
ডাক বেৰি দুবনিয়াটক হিন্দু আখৰেৰে লি-
খিচ

Rupee of Sultan Gyan Uddin Bahadur Shah.

উল চুলতান উল আজম (অৰ্থাত মহা
ৰজা) গয়াচ উল দুনিয়া ও উল দিন (জগত
আৰু ধৰমৰ অধিকাৰ) আবুল মজফৰ (জয়ৰ
বাপেক) বেহাদুৰ শাহ উল চুলতান। শ্বদ
আলা মাকা, (ইশ্বৰে সদাই ৰাখোক)।

সোঁ ফালে। উল ইমান উল মক্কীচম উল
মোমনি। অৰ্থাত উল মক্কীচম ইমান (বাগ-
দাদত থকা কালিক) বিশ্বাসিবিলাকৰ অধিকাৰ।

জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, A. D. 1854. Assam Era, 1776.

জুন	জুন	জুন	জুন	জুন	জুন	জুন	জুন	জুন	জুন
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০
২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০
৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০
৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০
৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০
৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০
৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০
৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিদ।

Receipts for the Oranadal.

G. WILLIAMSON, Esq. 1853, 15 Rs.
J. W. MASTERS, Esq. 1854 2 Rs.

ঈ বালো সবদাৰ, গোলাঘাট ১৮৫৪ ১
ঈমতি মুমলি চাকৰ ৬ মাহ ১১
ঈমতি জগৰি মাৰ্খা এবক ১১

THE ORANADAL

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press.

অৰক্ষণোদয়

৯ বছৰ ।

বোংগ সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫৪ ।

নম্বৰ ৬ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: JUNE, 1854.

NO. 6.

নানা দেশৰ সন্ধান ।

Born at Rangon.

Journal of Events—War with Russia.

এপ্ৰিলৰ ৮ তাৰিখৰ ইংৰাজি ডাক ৭ মেই তাৰিখত বয়াই নগৰ পালে; পাচ দিনা ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফৰ দোআৰাই কলিকতালৈ বাজা আহিল। ১৮ মাৰ্চ তাৰিখত মহা বানিএ কচি-য়াই নৈতে বন কৰিবলৈ আগা প্ৰকাশ কৰিলে।

আজিৰাল চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ চাহাবে ইংৰাজি জাহাজবোৰে নৈতে কচিয়াৰ তিনি ধন বৰ জাহাজক জুখ কৰি ললে।

Mr. Bruce's House destroyed by Lightning.

এই বাজা সুনিচোঁ, ভেজপুৰত থকা স্নীকৃত বুকক চাহাবৰ বজলাত বজপাত অৰ্ধাত মেঘৰ বিদুলি পৰাত গোটেই ঘৰ পুৰিলে; তথাপি ইঘৰৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই কোনো প্ৰানি ন মৰিল। আন দেশত বজপাত পৰিবৰ ভয়ে-ৰে প্ৰাই সকলো ঘৰত বাজ কালে লোৰ গুৰা তলৰ পৰা ওপৰলৈকে লগাই, ভাতে বিদুলি গুনাত পৰি ভাবে দি মাটিলৈকে চলি গৈ ঘৰৰ একো বিঘিনি ন কৰে।

Deaths from drinking bad water.

বয়াই নগৰৰ ৫০০ মান মানুহ এই বছৰৰ ভিতৰত বেয়া পানি খোজাৰ কাৰনে মৰিল। সেই নগৰৰ লোকক ভাল পানি দিবৰ সিদ্ধি-তে ১৮ মাইলৰ আঁতৰত বৰ পুখুৰি খানি তাৰ পৰা সোহাৰ বলাই দি পানি জমাৰ। ১৮৫৫ বৰ্ষত সেই পুখুৰি আৰু বলাবোৰ উত্তৰাৰি হব বুলি সুনিচোঁ।

২৩ এপ্ৰিল তাৰিখত বাংগুৰ নগৰত বৰ হুহুহা বতাহ হৈ বজাৰ আদি অনেক ঘৰ পেলালে, আৰু জাহাজ সাজিবৰ নিমিত্তে জি ডাকৰ ডাকৰ কাঠবোৰ ভাঙ পৰি আছিল, শুনে ২২০০ কাঠ নমিত উটাই লাগবলৈ নিয়ালে। কেতখনি জাহাজো ডাগিল।

Hurricane in Bengal.

জোআ এপ্ৰিল মাহত ভাটি বজপুৰত বা-মাবলিৰ মৰে খুবনিয়া বৰ বতাহ হোআত পানবাৰি গাঁও আৰু ভাৰ পূব পাৰৰ কো-নো কোনো ঠাইৰ ঘৰবোৰ উৰাই কলৈবা নি-লে। প্ৰায়ে গচবোৰ নাই কিয়া হল মানুহ মৰিল ৭ টা, গৰু মৰিল ২ টা, এক মানুহ হাত, ভৰি, গাত বা লাগি জিয়ন্ত মৰিলত আৰু এটা মানুহে কোলাত এটা মক লৰা থকাত তাক সেই লৰাই নৈতে উকুৰাই অনেক দূৰত পেলালে, তথাপি মানুহ জাক লৰা দুয়ো বখা পৰিল। আৰু ভাবে এটাইত এজোপা বৰ বাঁহ গচ ১০ হাত মানৰ ওপৰ-তে আটাইবোৰ চিহ্নি নিলে, আৰু সেই বাঁহ হুহুৰি ওপৰতে এটা গৰু উৰাই আদি পে-লোআত বিহি থৰি ওপৰতে বাখিলে। তাক পৰা কিছুমান পূবে ধামাবলবা গাঁৱত মানুহ বলা নামে এটা মানুহ ভাৰ দুজনি ডিবোতা, ডিবটা লৰাই নৈতে ভেৰেই উৰাই কলৈ নিলে একো ডিকুৰা বে পালে; আৰু জাহাজ নামে এটাৰ মক ডিবোতা হাবাই মৰিল।

আজ তাৰ ওচৰতে ১৩ টা মানুহ একে ঠাই-
তে জৰি আছিল। সেই গাঁৱৰ দধিৰ কালে
পথাৰ এৰ উত্তৰা দধিনাকৈ বহল বহল কাট
মেলিলে। তাৰে পূব কালে বঁতানি পথাৰ
এখৰত কোমো ঠাইত এপুৰা কোনো ঠাইত
দুপুৰা এইমান একো ডোখৰ ১১ হাত মান
দকৈ ধানি উবাই নিলে। ইয়াৰ পৰা কিছু-
মান পূবে দমদমাত এটা ঘাট মাজিৰ ঘৰৰ
ওচৰত ২৫ টা মানুহ মৰিল, তথাপি সেই
মানুহ ঘাট মাজিৰ ঘৰৰ এটাও ন হই, আন
কোনো ঠাইৰ পৰাহে উবাই আনি তাত পে-
লালে। ঘাট মাজিৰ ঘৰৰ মানুহ কলৈ নিলে
তাৰ একো ঠিকনা নাই। সেই ঘাট মাজিৰ
ঘৰৰ পূব কালে অলপ দূৰতে আমুলা নদ্যা
বামে একজন মানুহৰ ঘৰত ১০ জন মানুহ আ-
ছিল, তাৰ মাজৰে ৯ জন কলৈবা নিলে, তাৰ
ঠিকনা নাই, অকল আমুলা নদ্যা দ্বাৰে-
তেবা হৈ জিয়াই থাকিল। আৰু তাৰ পৰা
অলপ দূৰতে এক চুবুৰিত ৪২ জন মানুহ
মৰিল। তাৰ পৰা অলপ পূব কালে ডাম
কাট গাঁৱত ঘৰ চাৰেক খেতিয়ক মানুহ একে
ঠাইতে আছিল, তাৰ মাজৰে ২৫ জন মানুহ
ঘৰৰ ওচৰতে মৰিল; আৰু তাৰ পূব কা-
লে পথাৰত ধান খেতিৰ মাজে মাজে অনেক
খেতিয়কৰ স পৰি পৰি আছিল। আৰু
সেই গাঁওৰ চৰদাৰৰ ঘৰত মানুহ ২ জন
চৰদাৰৰ তামোল গচবোৰ চিগি আহি চিগা
জুপুৰিত পৰিলত ওপৰতে বাঁহ সুৰ্ছাই বিক্ৰি
লৈ পেলালে। তাৰ পৰা পূব কালে কডে-
পুচত গাই গচ, ঘৰ একোএই নাই কিয়া হল।
আৰু মানুহ বিধবল ভেলিয়াৰ চুবুৰিত ১০০
মৰিল, সেই মহা সৰোৰ কোন কড পৰিল,
তাক কোনোএ কব নোআবে। তাৰ পূব ক-
লে কাদিকাপুৰ গাঁৱৰ এক চুবুৰিত ১৩ জন
মানুহ মৰিল। তাৰ পৰা পূব উত্তৰে তৈয়ৰ
ভাটুকৰ ষ্টেটুৰসাৰ ঘৰত ২ জনি ভিবোতা
মৰিল। দমদমাৰ পৰা জি বাট মাৰি গগুটলৈ
গৈচে, সেই বাটৰে এঠাইৰ দাঁতিত কিছুমান
আম, কপুল আদি গচ আছে, সেই গচবোৰৰ

ফলত বহু গৰু মৰিল। আৰু গৰুবোৰ আনি
গচত মাৰি মাৰি দিয়াত প্ৰায়ে গৰুৰ চাল গুচি
যেঁতেলা হৈ হৈ আছিল, আৰু গচবোৰতা ভেজ
লাগি লাগি আছিল। আৰু অনেক ঠাইত
অনেক মানুহ, গৰু আদি মৰিল। সেইবোৰৰ
কোনো কোনোৰ ভৰি চিগিচে, কোনোৰ মূৰ,
হাত চিগিচে, কোনোৰ মূৰটো ভাগি মগজু বা-
হিৰ হৈচে। এই ৰূপে ডাটি বঙ্গপুৰত এটা
মহা মাৰি হৈ গল। এই কথা বঙ্গপুৰ বাৰ্তা-
বহুত পাইচোঁ, আৰু তাক বাৰ্তাবহ সম্পাদকে
আপুনি চাই ঠিকনাকৈ লিখিচে।

Discovery of Gold at the Cape.

কেপ গুড হোপৰ ওচৰত অনেক ঠাইতে
সোন পোজা গৈচে, তাক সুনি এহেজাৰ মান
মানুহে মাটি ধানি আছে।

Persecution in Sweden.

স্কুহোম নগৰত ৭ জনি ভিবোতাই লুধৰন
ধৰ্ম এৰি কুমিয়া ধৰ্ম লোআত নগৰৰ অধি-
কাৰে সিহঁতৰ অহিতে গোচৰ কৰিচে।

চুইদন দেশত ৰাজ ধৰ্ম ন প্ৰবৰ্তা হেতুকে
প্ৰাই ৪০০ মান মানুহক এমাহ এমাহ বন্দি
গালত ৰাখি সূনা কটি আৰু পানি মাখোন
খাবলৈ আগা কৰা হৈচে।

Persecution of the Jews in Russia.

পোলণ্ড দেশত কোনো যিহুদি ভিবোতাই
ওবনি লবলৈ নিষেধ কৰিলে; লিবিলাকে জদি
সেই আগা নে মানে, তেন্তে যিহুদি ৰাৰি শুদু
লোকে সৈতে বিবাহ হবলৈ বাধ্য কৰিচে।

Torturing Slaves.

আমেৰিকা দেশৰ বুঅৰ্গিক নগৰত চৌবো
নামেৰে একনি ভিবোতাই জিকে সৈতে বন্দি-
বোৰক লছোনে ৰখা, আৰু বেজি, চেপেনা,
জুই আদিৰে সাক্ষি কৰাৰ প্ৰমান ওলোআত
অধিকাৰ আগগাৰে ধৰা পৰিল।

The Maine Liquor Law.

আমেৰিকা দেশৰ মেইন আদি কৰি কো-
নো কোনো প্ৰদেশত কটিকা চেৰাপ কিম্বা বে-
চা কৰিবলৈ নিষেধ কৰিলে।

বাবর বাদশ্যাবি বিবৰন ।

Account of the Mogul Emperor Babur.

জহির উদ্দিন মহম্মদ বাবর ১৪৯৪ সৈকত
১২ বৎসর বয়সিয়া হৈ পশ্চিম তাতার আক
খোবাতান দেশের বজার বার পালে । তেঁও
তিসুর বেগর পরি নাজিক গুমহর পুস্তক
হই । তিসুর পরা মিবান ল্যা ১, মিজা
মহম্মদ ১, আবুচয়েদ ১, গুমহর লোক গিজা
১, এই ৪ জন ক্রমেবে বাদশ্যা হৈ গল ।
পাচে বাবর সিংহাসন উঠাত তেঁওর দদা-
য়েক চমবখণ্ডর বজাই তেঁওর দেশ কাহি
লবলৈ উপাই কৰা দেখি বাবরে চমবখণ্ড
নগরক জুখ কৰি ললে । পাচে সেই নগর

লুট কৰিব নি দিয়াত, সকলো সৈন্যবিলাকে
তেঁওক এৰিলত তেঁও হুহকি গল । ক্রমে-
বে ২৪০ মান সেনা গোটাই বাতিএ আহি
চমবখণ্ড নগর আকও ললে । কিন্তু তাৰ
পৰা সক্রএ বেগাই খেদালে । পাচে কাবোল
নগর লৈ ভাঙে বজা হল । কিন্তু আমোলা-
বিলাকে দ্রোহ কৰি বইচাক নামে আন এটা
বজা পাতিলে । পাচে আমোলাৰ মাজৰ প্রধান
পাঁচোটা মানুহ ক্রমেবে মাতি আনি, এটা
এটাকৈ তেঁও জুখকৈ মাৰিলে । ভাঙে সক-
লোবিলাকে তেঁওর কবর আচৰিত মানি বই-
চাকক এৰি তেঁওক গ্রহন কৰিলে । পাচে জিতিয়
বাব আহি চমবখণ্ড নগরো জুখ কৰি ললে ।

১৫১৯ সৈকত তেঁও হিন্দুস্থান দেশৰ ইব্রাহিম হজাই সৈতে বন কৰিবলৈ সিদ্ধ নদি পাৰ হৈ আহিল। পাচে ১৫২০ সৈকত দিল্লিৰ উত্তৰ ফালে পাৰিপট নগৰত, সেই দুই বজা গোট খাই, মহা জুখ কৰিলে। ইব্রাহিমৰ এক হেজাৰ ইত্তি, এক লাখ ঘোঁৰা হৈছিল; বাবৰৰ ভেৰে হেজাৰ ঘোঁৰা মাথোন আছিল। সেই দিনৰ বনত ইব্রাহিম আৰু পাঁচ হেজাৰ মোসুহ একে ঠাইতে পৰিল। বাবৰ জই হৈ দিলি নগৰ লৈ, হিন্দুস্থানৰ বজা হল।

ক্রমেৰে তেঁওৰ সত্ৰবিলাকে আৰুও জুখ কৰিবলৈ ১৫২৬ সৈকত চিকন্দৰ বাদশ্যৰ পুত্ৰক মহমদক বজা পাতিলে। পাচে মহমদে ১০০,০০০ ঘোঁৰাই সৈতে জুখ ধৰিলত, বাবৰে পৰাজই কৰি থোদালে। ১৫৩০ সৈকত তেঁও মৃত্যু হল।

গিত ১

Justice and Mercy of God.

- ১ সকলো চিত্তে ভক্তি গায়
হে পৰম ইন্দ্ৰ ভোমাৰ নাম;
হৈ প্ৰভুৰ ক্ৰিপাত হৰ্ষিত মন
মই বৰ্ণায় তেঁওৰ জস গুন কীৰ্তন।
- ২ মোৰ সত্ৰবোৰক কৰি নাস,
ভূমিহে দিলা মুক্তিৰ আস,
পাই ভোমাৰ ক্ৰিপাত আত্মাৰ জ্ঞান,
প্ৰসঙ্গত ভক্তি কৰিম গান।
- ৩ ঘিহোৱাই কৰে সোধ নিয়াই,
তেঁওৰ প্ৰতিফল বই নিভাহাই;
দুখ পোআ লোকৰ হৈ আশুই,
তেঁও কৰে সকল সত্ৰ জই।
- ৪ ঘিহোৱাৰ নাম জানে জি জন
নি কৰে বিশ্বাস অনুধন,
জিহেখুক আপোন আশ্ৰিত লোক
নে খেদি গুচাই মনৰ লোক।

ন. ল. ক.

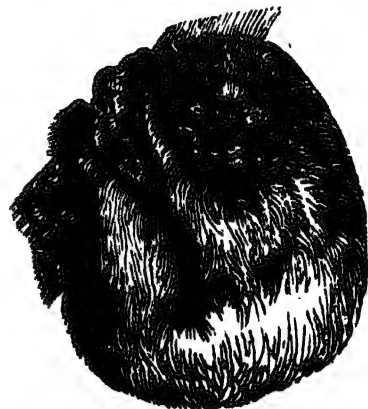
“তেঁও নিবেদন কৰি আচে।”

He maketh intercession for us.

কোআ গৈচে, জে ঐকুলচ নামে গ্ৰিকৰ কৰি
এজনক প্ৰান দণ্ড কৰিবলৈ আগ্য দিয়াত,
তেঁওৰ জি জন ভায়েক, সদ্বক্তা আৰু বলবন্ত
আছিল, তেঁওকৈ তেঁওৰ হেতুৰ উত্তৰ লবলৈ
মাতিলে। তেঁও কি কব, ইয়াকে সুনিবলৈ
সুনা সমূহে অতি খেদেৰে একে ঠাৰে চাই আ-
ছিল। পাচে জি এখন হাত তেঁও দেশৰ উপ-
কাৰৰ কৰমত হেৰুআইছিল, অকল সেই হা-
তৰ গুৰি দান্নি আৰু এটি কথাও ন কাল।

ভাতে লোক সমূহে প্ৰসঙ্গত এৰাও কৰি-
লে, আৰু তেঁওৰ ভায়েক সেই কবিক খেমা
কৰা হল। সেই কটা বোৰা বাহু সদ্বক্তা হৈ
মন পোৰা কথাতকৈও অধিক সক্তিমন্ত ৰূপে
কলে। এই ৰূপে যিচু আমাৰ মহা প্ৰধান
পোৰোহিত হৈ, আমাৰ কাৰনে হাতত আৰু
কোঁসত জি বৰচাৰ চিন পাইছিল, তাকে দে-
খাই, স্বৰগত আমাৰ নিমিতে প্ৰাৰ্থনা কৰি আ-
চে, আৰু দুতবিলাকৰ সদ্বক্তাতকৈ তেঁও আ-
মাৰ অৰ্থে এনে অধিক সক্তিমন্ত ৰূপে কৈচে।

তেঁওৰ জি পাঁচোটা আ
পাইছিল গুলগুলতা ধান,
নিবেদে প্ৰাৰ্থনা
সেই সকল মোৰ নিদান,
বোলে সদাই, খেমোক, খেমোক,
এই পাপি লোকৰ নিস্তাৰ হওক। ক

পঢ়ৰ ভালত ধৰি থকা এলেকআ পছ।

৭ আখা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 7.

মহা আখা আৰু কাকো লগ
নে পালো নে!

বিদ্বানি । হই, লাজ নামেৰে এটাক লগ
পালোঁ; কিন্তু এই জাতীয় মাজত জাক জাক
পালোঁ, সকলোৰে ভিতৰত ভাব নাম বিপৰিত
দেখিচোঁ । কিয়নো আন আন লোকক কিছু
কাৰন দেখালে, ন হই বোলাকো সিবিলাকে
সহিব পাৰে; কিন্তু এই সাহনিক লাজে কেতি-
য়াও উত্তৰ দিবলৈ নেৰে ।

শ্ৰুতিয়ান । কিয়? সি ভোমাক নো কি কৈ-
ছিল?

বিদ্বানি । সি কি কৈছিল, তাকে সূনা ।
প্ৰথমতে সি ধৰ্ম্মৰ অহিভেই কথা কলে । সি
বোলে, মানুহে ধৰ্ম্ম বিচৰা নিচেই অতি গৰি-
হিত নিচ কৰম হই; আৰু নমু মন হোআ,
সিও অমানুহৰহে কৰম । আৰু এই কালৰ
সাহিয়াল লোকবিলাকৰ অহঙ্কাৰ বেৰহাৰত
বতি, তাৰ পৰা মানুহে আপোনাক জে বিব-
কতি কৰি ৰাখে, তাৰ দোআৰাই সকলোৰে
আগত হাঁহিয়াতহে পাই । ভাত ৰাজেও
আৰু কলে, সন্তিমন্ত, ধনি, গিয়ানি লোকবিলা-
কৰ মাজত ভোমাৰ মতত ভব দিয়া লোক অতি
ভাকৰ । আৰু জিবিলাকে গ্ৰহন কৰিচে, সি-
বিলাকক আটাইগৰা অগিয়ানি ন কৰা হলে, আৰু
জি বিলই কেৰে কেতিয়াও নে জানে, তাৰ অৰ্থে
আপোন মনৰ সন্তোষেৰে সকলো সন্ততি হে-
ৰোআৰ সন্ততিত পেলাবলৈ হু ভুলুআ হলে,
তেন্তে কেতিয়াও গ্ৰহন ন কৰিলেইভেন ।
ভাত বাহিৰেও কালে কালে জি জাতিক লোক
হৈচে, সিহঁত প্ৰাই সামান্য সুৰ্খ গৰিপ মানুহ,
আৰু গিয়ান বিদ্যাভো শিক্ষা নো পোআ হৈ
আছিলে । আৰু আন আন অনেক কথাৰ দো-
আৰাই মোক প্ৰাই নিৰুত্তৰ কৰি বুলিলে,
ইহৰৰ কথা সুবন কৰোঁতে হুমুনিয়াহ কাৰ্হি
খেম কৰি বহি থকা, আৰু পাচে বৰলৈ উভতি
আহোঁতে নিদান কাৰ্হি কেঁকাই জোআ বৰ
লাজৰ কথা । চুবুৰিয়াৰ আগত লক লক দাইৰ

খেম খোজা, আৰু কাৰ্হি লোআ বহু ওচৰ
টাই দিয়া, ইও লাজ । আৰু সি ডাঙৰ পো-
কৰ পাণ সুন্দৰ সুন্দৰ নাম দি কাক আন
এনে দাইৰ কাৰনে ধৰমে মানুহক বৰ লোভে
লৈকে অচিনাকি কৰাই, আৰু অধম লোকক
একে ধৰ্ম্মৰ ভাগি হোআৰ কাৰনে আদৰ
ৰূপে গ্ৰহন কৰাই, এইটো লাজ ন হই নে!
শ্ৰুতিয়ান । পাচে তুমি ভাত কি উত্তৰ
কৰিলা!

বিদ্বানি । উত্তৰ হলে প্ৰথমতে মই দিব-
লৈ একো কথা নে পালোঁ, আৰু মোৰ মুখলৈ
ভেজ জেন উঠি বজা কৰে, সেই মানলৈকে লা-
জে মোক নিৰুত্তৰ কৰি প্ৰায়ে ঘটালে । সে-
লত মোৰ মনত এই কথা পৰিল, মানুহৰ
মাজত জি প্ৰসংগিত হই, ইহৰে দেখোঁতে সি
খিন লগা । আৰু মই ভাবিলোঁ, মানুহ কি,
ইয়াকে লাজে মোক দেখাইচে, কিন্তু ইহৰ নো
কেনে, ঠেওৰ বাক্যই বা কেনে, তাৰ একো
কথা ন কই । আৰু মহা সোধৰ দিনত এই
সংসাৰৰ সাহিয়াল লোকৰ মতে আমাক মৰন
বা জিৱন ভূগিবৰ আগা দিয়া ন হব, কিন্তু
সৰ্বোপৰি জনৰ গিয়ান আৰু বিধানৰ মতে দিয়া
হব । এই ৰূপে মই বিবেচনা কৰি বুলিলোঁ,
ইহৰে জিহকে ভাল বোলে, জগতৰ সকলো
লোকে তাৰ বিৰোধ কৰিলেও, সেয়ে অৱশ্যে
ভাল হই । এই হেতুকে ইহৰে জদি আপো
নাৰ ধৰ্ম্ম ভাল, আৰু নমু মনো ভাল বোলে,
আৰু স্বৰগ ৰাজ্যৰ নিমিত্তে জিবিলাকে আ-
পোনাকে অগিয়ানি বুলি মানে, সিবিলাক জদি
সকলোভেটৈ গিয়ানি আৰু জগতৰ মাজত সক-
লোভেটৈ ডাঙৰ হই; জি জনে শ্ৰুতিক খিন
কৰে, ঠেওক প্ৰেম কৰা দৰিদ্ৰ জনো ভাতকৈ
জদি ধনৱন্ত, তেন্তে হে লাভ, গুটি জা; জই
মোৰ পৰিভ্ৰমৰ সন্ত । মোৰ অধিকাৰ প্ৰভুৰ
অহিত কৰি ভোক কেনেকৈ ৰাখিম? ভেনে
কৰিলে ঠেও অহা কালত কেনেকৈ ঠেওৰ
মুখলৈ চাম? ঠেওৰ পথ আৰু দানবিলাকত
জদি লাজ পাও, তেন্তে ঠেওৰ আনিবাহ পাৰ-
লৈ কি আলা আছে! কিন্তু তাই, সেই লাজ

বৰ সাহিয়াল দুৰ্জন, তাক জাঁতৰাই চেলি ধৰ
নোআৰিলোঁ। সি লাগি থাকি ধৰম পথত পো-
আ জি দুখ, তাৰ কোনো কোনো কথা সদাই
মোৰ কানত ফুট ফুট কৰে সুনাই। সেসত
মই তাক কলোঁ, এই কথাত বাদ কৰিবলৈ
আমাৰ আৰু প্ৰয়োজন নাই। কিয়নো তই
জি জি কথা ইতিকি কৰ, সেইবিলাক মই
বৰ মান্যবন্ত দেখিচোঁ। এই ৰূপে সেসত বি-
কতি কৰোআটক চেলি লগ এৰালোঁ। তাৰ
লগ এৰাৰ পাচে এই গিত গান কৰিব ধৰিলোঁ।

স্বৰ্গিয় নিমন্ত্ৰন বানি
সুনে-জি জি লোক,
জাত্ৰা কৰে ভক্তি জানি,
ভোগে নানা দুখ।

অনেক সত্ৰ দুহা আচৰে,
ভিতৰ আৰু ব্ৰাজ,
দুষ্টগনে নিন্দা কৰে,
ভদ্ৰে দিএ লাজ।

সৰিলৰ দুৰ্শ্বলৰ কালে
নেৰি পৰিখাই,
বেৰি ধৰে চাৰিও ফালে,
অপথে নিয়াই।

চেলি খলে আৰুও আহে
ঘূৰি ঘনে ঘন,
তোহু পৰ দি উত্তম সাহে
চলা জাতিগন।

শ্রুতিয়ান। ভাই, তুমি এনে সাহেবে সেই
দুষ্ট জনক দমন কৰা সুনি মই বৰ আনন্দ
পাইচোঁ। তুমি জি কথা কৈচা, সকলোৰে মা-
জত সি বিপৰিত নাম পালে, তাক ময়ো ভাবোঁ।
কিয়নো সকলোৰে আগত আমাক লাজ দিবৰ
নিমিত্তে, আৰু বিলেনকৈ জি উত্তম, তাৰ কা-
ৰনে আমাক লাজ পোআবৰ নিমিত্তে বাজ
বাটলৈকো আমাক খেদি খেদি আহে, তাৰ
ইমান সাহ। সি বিলাজ নো হোআ হলে এই
দৰে কেতিয়াও ন কৰিলেইডেন। কিন্তু আ-
হা ভাই, তাক নিবাৰন কৰি থাকোঁক; কিয়-

নো সি এইমান সাহ দেখালেও অগিয়ানিইতৰ
বাহিৰে আন কাৰো জন ন কৰাই। এই কথাৰ
প্ৰমান চিলোমোনেও লিখিচে; গিয়ানি লোক
জনস্যাৰ অধিকাৰ হব; কিন্তু অগিয়ানি লো-
কৰ জনস্যাই কেৱল লাজ মাখোন হব।

বিস্বাসি। জি জনে প্ৰিথিৱিত সত্যৰ ফলি-
য়াটক আমাৰ সাহ বৰ্হাবৰ ইচা আছে, লাজৰ
অহিতে উপকাৰ পাবৰ নিমিত্তে আমি তেঁও
লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে, এয়ে মোৰ মন।

শ্রুতিয়ান। তুমি স্বৰূপ কৈচা; কিন্তু সেই
খালত আন কাকো লগ নে পালো নে?

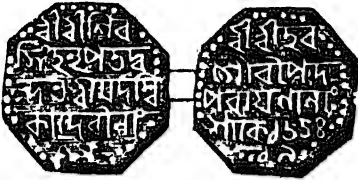
বিস্বাসি। মই হলে নে পালোঁ; কিয়নো
সেই খালৰ সেল জোখৰত, আৰু শ্রিত্তাৰ চাঁ-
য়াৰ খাল গোটেই এখনতো বেলিৰ পহৰ পাই-
চিলোঁ।

শ্রুতিয়ান। তেনে হলে তোমাৰ বৰ মজল
হৈছিল, কিন্তু মোৰ হলে তেনে ন হ'ল।
প্ৰথমতে খাল সোমোঁওতেই আপলিওন নামেৰে
অপৰিত্ৰ অসূৰে সৈতে বহু বেলি মোৰ বৰ
ভয়ানক জুখ হৈছিল; আৰু সি নিচয়ে মোৰ
প্ৰান মাৰিব জেন বুলি ভাবিছিলোঁ। কিয়নো
সি মোক আপোনাৰ তলত পেলাই একে বে-
লিএ গুৰি কৰিব খোজাৰ দৰে ডৰিবে গচকি-
লে। মোক পেলাওতে হাতৰ পৰা তৰোআ-
লো উকৰি গল; তেতিয়া সি বুলিলে, এতিয়া
তোক মই পাম, টিককৈ জানিচোঁ। তাতে মই
ইয়ৰক প্ৰাৰ্থনা কৰাত, তেঁও মোৰ কথা সুনি,
সকলো দুখৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰিলে।
পাচে ক্ৰমেৰে গৈ শ্রিত্তাৰ চাঁয়াৰ খালত সো-
মালোঁ; তাৰ আদৰ্শনি মান বাট জাঁওতে একো
পহৰ নে পালোঁ; তাতে অনেক বাৰ প্ৰান
হেৰুআম বুলি জানিছিলোঁ। কিন্তু সেসত বা-
তিপুআই সূজ ওলাল; পাচে তাৰ সেল জো-
খৰ আগতকৈ সাত ৰূপে কুললোৰে আহিলোঁ।

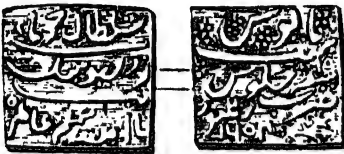
অম্বিকা, সৰ্বেশ্বৰি, প্রমত্তসিংহৰ ৰূপ।

Coin of Ombika, Harbomori and Protap Singh.

Rupee of Queen Ombika, struck A. D. 1739.

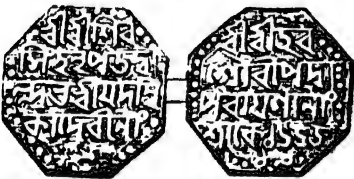
শ্রী শ্রী শির সিংহ নৃপ তত্ত্বজ্ঞ শ্রী মদম্বিকা দেবীনাং। অৰ্থাত শির সিংহ মহা বজাৰ প্ৰিয় শ্রীমতি অম্বিকা দেবি। সি ফালে, শ্রী শ্রী হৰ গোবী পদ পৰায়নস্য। শাকৈ ১৬৬৪, ভোগৰ বচৰ ১১।

Rupee of Queen Ombika, coined at Rongpur, 1739.

জদ চিকা চৌ মাহ চুলতান শির সিংহ বা অম্বিকা বেগম আলম পনা। অৰ্থাত চন্দ্ৰৰ নিচিনা এই টকা নিপতি শির সিংহে নৈতে প্ৰথিনি চাঁয়া কৰোঁতা অম্বিকা বানিএ মা-বিলে।

মালুচ মইমানত জলুচ ১২ চনে জৰে বং-পূৰ ১৬৫৪। অৰ্থাত সুভাগ্য ভোগৰ বচৰ ১১, বঙ্গপূৰত মৰা ৰূপ।

Coin of Queen Ombika, struck A. D. 1739.

এই ৰূপ ওপৰবটোৰ নিচিনা, আশৰ একে, ভোগৰ বচৰো একে, কিন্তু সঁক বেলেগ। ১৬৫৪ সঁকত মৰা হৈছিল।

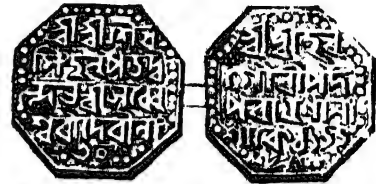
Half Rupee of his Singh, struck (1739) after Ombika's death.

শ্রী শ্রী শির পদ পৰস্য। শ্রী শ্রী শির সিং-হস্য ২৪। অৰ্থাত শির চবনত পৰি থাকোঁতা বজা শির সিংহ ভোগৰ বচৰ ২৪। তেতিয়া বজাৰ ভাৰ্জা নাই কিচিল।

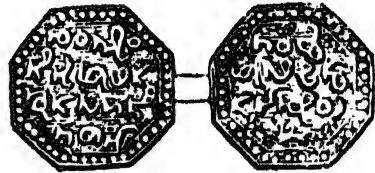
Quarter Rupee of Queen Harbomori, struck A. D. 1739.

শ্রী শ্রী শির সিংহ মহিপ তত্ত্বজ্ঞ শ্রী সৰ্জ-স্বৰী নাং ২৫।

Rupee of Queen Harbomori, struck A. D. 1749.

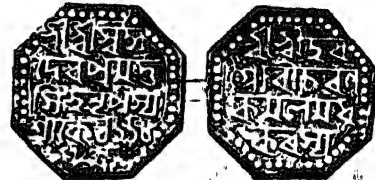
শ্রী শ্রী শির সিংহ নৃপ তত্ত্বজ্ঞ শ্রী সৰ্জ-স্বৰী দেবীনাং ৩০। শ্রী শ্রী হৰ গোবী পদ পৰায়নানাং শাকৈ ১৬৬৫।

Rupee of Promot Singh, coined A. D. 1744.

ভাও চুনেকা পিন থুন, অৰ্থাত মহা বজা হোআ প্ৰমত্ত সিংহ। লাকনি কাত কেও অৰ্থাত সঁক ১৭, হিন্দু মতে ১৬৬৬।

সোঁ ফালে, কাও বই ফা লেংদন কাতু-অৰ্থাত স্বৰ্গৰ ইন্দ্ৰ নাম লেগা কৰোঁ।

Rupee of Promot Singh, coined A. D. 1744.

শ্রী শ্রী সৰ্গদেৱ প্ৰমত্ত সিংহ নৃপস্য শাকৈ ১৬৬৮। শ্রী শ্রী হৰ গোবী চবন কমল মধু-কবল্য; অৰ্থাত শির দুৰ্গা চবন ৰূপ পদ্মত ভোমোৰাৰ।

Quarter Rupee of Fremont Singh, coined A. D. 1750.

শ্রী শ্রী প্রমত্ত সিংহ নৃপনা শাকে ১৬৭২ ।

বিস্ময় বাৰৰ কথা ।

Benefits of the Sabbath.

বিস্ময় দিন পালন কৰাৰ ইচ্ছাৰ আনিৰ্বাদ পোৱা এজনৰ কথা । “মই লৰা আছিলোঁ, এতিয়া বুৰা হলোঁ, কিন্তু ধৰ্ম্মি লোকক তিয়াগ কৰা, নতুবা সিবিলাকৰ সন্তানক মাগি থোৱা কেতিয়াও দেখা নাই ।”

অনেক বছৰ হল, ইংলণ্ড দেশৰ বাথ নামে নগৰত নিবাস কৰা এজন নাপিতে ইচ্ছাৰ বিস্ময় বাৰতো আপোনাৰ কৰম কৰি থাকে । সেই ৰূপে সি এক দেও বাৰৰ ৰাতি পূজাই কোনো মানুহৰ মূৰ খুৰাবলৈ গৈছিল, এনে সময়ত বাটৰ কাষত এটা ইচ্ছাক ভজন কৰা নাম ঘৰ দেখি, তাৰ ভিতৰত সোমাল; সেই কালত তাত থকা উপদেষ্টকে ধৰ্ম্ম সন্তৰ এই কথা উপদেশ দিছিল, তোমালোকে বিস্ময় দিনক পবিত্ৰ কৰিবলৈ সোঁতৰা । নাপিতে সেই কথা সুনি মনে মনে ভাবিব ধৰিলে, বিস্ময় দিনত কাম কৰিলে ইচ্ছাৰ আগা তৰা হই হবলা, ইয়াকে ভাবি অধিৰ মন হৈ আপোন কামলৈ গুচি গল । অলপ দিনৰ পাচত নাপিতে সেই কথাৰ আলচ লবৰ কাৰনে উপদেষ্টৰ ওচৰলৈ আহিল; তাতে উপদেষ্টকে দেও বাৰত সপ্তাহিক কৰম তিয়াগ কৰি তেৱল ইচ্ছাৰ আৰাধনা কৰিবলৈ নাপিতক আলচ দিলত নাপিতে উত্তৰ কৰি বুলিলে, এনে কৰিলে মই অতি বেগে দুখিয়া হম, কিয়নো এতিয়া মই অনেক ভদ্ৰ লোকৰ মূৰ খুৰাঁও, কিন্তু দেও বাৰত মূৰ খুৰাবলৈ ন গলে সকলোএ মোক এবিৰ । উপদেষ্টকে তাৰ মনৰ ভই গুচাবৰ হেতুকে তাৰ বিনয়ে অলপ কথা কৈ বিনাই কৰিলে ।

পাচে নাপিতে উগূল ধুগূল হৈ মনত এই ৰূপে ধিৰ কৰিলে, দেও বাৰত সপ্তাহিক কাম কৰা বৰ অনুচিত, এই নিমিত্তে এতিয়াৰ পৰা ইচ্ছাৰ সেৱা কৰিবৰ কাৰনে ইচ্ছাৰ ঘৰলৈ জাঁও; তাতে মোৰ হানি হলেও তেঁও কোনো ৰূপে পালন কৰিব । এই ৰূপে ধিৰ কৰি সি প্ৰতি দেও বাৰে বিস্ময় কৰি ইচ্ছাৰ সেৱা কৰিবলৈ জাই, তাতে সি মনত ধৰ্ম্মৰ সন্তান পাব ধৰিলে । আৰু আগৈয়ে জেনে ভাবিছিল, সেই ৰূপে ভদ্ৰ লোকবিলাকে তাক আৰু মূৰ খুৰাবলৈ নে মাতিলে, আৰু আন আন মানুহে তাক পৰম ধৰ্ম্মি হৈচ বুলি নিন্দাও কৰিব ধৰিলে । আৰু আগতকৈ ক্ৰমে ক্ৰমে দুখিয়া হবলৈ ধৰি লক ঘৰত থাকি সামান্য লোকৰ মূৰ খুৰাবলৈ ধৰিলে । এনে দূৰ অৱস্থাৰ কালত এদিন সনি বাৰৰ গধূলি দূৰৰ পৰা এখান বথ আহি পালেহি । পাচে তাৰ এজন মুক্তিযাৰে ইয়াত নাপিতৰ ঘৰ আচে নে, বুলি সোধাত বাটৰ অমুক ঠাইত আচে বুলি কলে । তাতে মুক্তিযাৰে বেগতে নাপিতৰ ঘৰলৈ গৈ কলে, হে নাপিত, বথৰ ঘোঁৰা সল্লাওতে সল্লাওতে মোক খুৰাই দিয়া, কিয়নো কাইলৈ দেও বাৰ হোআত নাপিতৰ ঘৰলৈ গৈ মূৰ খুৰুআ অনুচিত । এই বত, নাপিতে কান্দি কান্দি কলে, হে দেও, এয়া হল, এই কাৰনে চাকি এটা কিনি আনিবৰ কাৰনে মোক এটি পইচা দিওক । সেই মানুহে নাপিতৰ ক্ৰন্দন দেখি পইচাটো দি মনত ভাবিব ধৰিলে, কি জানি এই নাপিতৰ কিবা আপদ হব পাই । এই কাৰনে তেঁও মূৰ খুৰাই নাপিতত কলে, তোমাৰ কিবা আপদ ঘটিচে নে? কিন্তু এতিয়া তাক সুনিবলৈ আহৰি নাই, এই নিমিত্তে এই এটকা ৰূপ লোআ, পাচে মই ধুৰি আহিলো তোমাৰ সকলো কথা সুনিম । কিন্তু এতিয়া এটা কথা লোৱা, তোমাৰ নাম কি? নাপিতে বিস্ময় হৈ বুলিলে, মোৰ নাম উলিয়ম বিদ । তাতে মুক্তিযাৰে কলে, তোমাৰ জনম ভূমি কত? ভূমি পশ্চিম দেশৰ পৰা আহিচা বুলি তোমাৰ কথাৰ দোআৰাই বুজিটো । না-

পিভে বুলিলে, হই দেও, মই টান্ডন গাঁৱৰ ওচৰত থকা কিংষ্টন গাঁৱৰ পৰা আহি-
চোঁ। ভাতে মুক্তিযাৰে বুলিলে, তেত্তে তোমাৰ
পিজিৰ নাম কি? সি বুলিলে, ভমচ বিদ।
পুনৰাই তেঁও সুধিলে, তোমাৰ পিজিৰ কো-
নো ভাই আছিল নে? সি কলে, হই দেও,
উলিয়ম নামে তেঁওৰ এজন ভায়েক আছিল,
কিন্তু তেঁও বহু দিনৰ আগেয়ে বঙ্গাল দেশলৈ
গল, তাৰ পৰা কোনো বাজা পোআ নাই, এই
নিমিত্তে ভাবিচোঁ, তেঁও কতুবাভ মৰিব পাই।
মুক্তিযাৰে এই কথা সুনি উত্তৰ কৰিলে, জদি
এয়ে হই, তেত্তে তুমি মোৰ লগত আহাঁ, কিয়-
নো বঙ্গাল দেশত তোমাৰ এই নামে এজনৰ
মিডু হৈচে, মই তেঁওৰ মুক্তিযাৰ। এই হে-
তুকে তেঁওৰ সম্পত্তিৰ গৰাকিক বিচাৰি কুৰি-
চোঁ। কিন্তু টান্ডন নগৰৰ উলিয়ম নামে আৰু
এজনক পাইচোঁ, এই নিমিত্তে তুমি মোৰ লগত
গলে, দুয়োৰো মাজত কোন জন স্বৰূপ গৰা-
কি হব, তাৰ চই নিচই কৰি বুজিব পাৰিম।
কিন্তু তুমি জি জি কথা কৈচা, সেয়ে স্বৰূপ
হলে, তুমিএই তেঁওৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ হবা।
এই এই কথা কোআ কুই কৰি সিবিলাক
দুয়ো জনে বহুত উঠি টান্ডন নগৰ পালত সেই
ধৰমি মুক্তিযাৰে দুয়োৰো পৰিখা কৰি আগৰ
উলিয়ম বিদক কেৱল পুৰস্কনা কৰা বুলি জানি
দুখিয়া নাপিতকে সকলো সম্পত্তিৰ গৰাকি
হোআ ৰিৰ কৰিলে। পাচে সেই নাপিত সেই
ধৰৰ দোআৰাই দুখমই সাগৰৰ পৰা উধাৰ
হৈ জিৱনৰ সেল কালত ইহৰৰ সেৱা ভক্তি
কৰিবলৈ ধৰিলে। এই বিবৰনৰ দোআৰাই
জনা গৈচে, ইহৰৰ আগ্য পালন কৰাত দুৰ্দ-
নাত পৰিলেও তেঁও তাৰ পৰা মুক্তি কৰে।
সেই ৰূপে এই কথা পৰ্হা লোকেও কৰা, তা
তে ইহৰৰ বিদ্যাম দিন পালন কৰাত ইহ
লোকত কেৱল সুখ পাবা, এনে ন হই, কিন্তু
পৰলোকতো জি অনন্ত বিদ্যাম ইহৰে ধৰমি
লোকলৈ ৰাখি থৈচে, সেই বিদ্যামত সোমাই,
ইহলোক পৰলোক দুয়ো কালৰ সুখ পাবা।

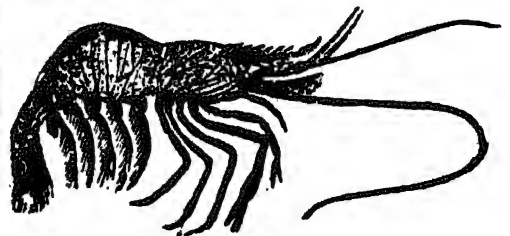
ব. ল. ক.

লাৰ্ক নামে ভৰত চৰাই আৰু সহ
থকা খেতিৰ কথা।

The Lark and the Reapers.

সহ পকি থকা এক খেতিত ভৰত পখিএ
পোআলি জগালে; জেতিয়া সেই চৰায়ে পো-
আলিবিলাকলৈ আহাৰ বিচাৰিবলৈ গল। জাঁও-
তে সিহঁতক কৈ গল, বোলে, মই নো হোআত
এই গাইত কি ঘটে তাৰ ভুলবিহীক। ইয়াকে
সিহঁতক কৈ গৈ আহাৰ বিচাৰি আপোন ৰা-
হলৈ উলটি আহিলত, পোআলিবোৰে মাকক
কলে, আজি এই খেতিৰ গৰাকি এই গাইত
আহি চুবুৰিয়াবিলাকে জেন তাৰ সহ দাই
দিব, এই কথা সিহঁতে কোআ মেলা কৰা
আমি সুনিচোঁ। ৰাক, তেত্তে ইয়াত কিছু
আপদৰ ভই নাই। পাচ দিনাও পে আ-
লিবোৰে মাকক সেই কথা কলে, বোলে,
গিৰিহত আহি আগৈয়ে কোআৰ দৰে চুবুৰি-
য়াবিলাকক আকও কৈছিল। ভাল, ভাল,
তেত্তে আমালৈ একো আপদৰ সঙ্কা নাই,
এই দৰে কৈ মাইকিটো আকও আগৰ দৰে
আহাৰ বিচাৰিবলৈ গল। কিন্তু ত্ৰিভিন্ন দিন।
পোআলিবোৰে গিৰিহতক কোআ সুনিচোঁ, জে
সেই গিৰি আৰু তাৰ লৰাই আপুনি গাই
আহি সহ দাব, মাক আহিলত পোআলিবো-
ৰে ইয়াকে জনালে। মাকে কলে, বোলে,
তেত্তে আমি এতিয়া ভালকৈ সাৱধান কৰিব
লাগে। কাৰন, মই মিত্তিৰ আৰু চুবুৰিয়া-
বিলাকক ভই ন কৰোঁ; কিন্তু গিৰিহতক মই
ভই কৰোঁ। মই স্বৰূপকৈ জানোঁ, সি তাৰ
কথাৰ দৰে কৰিব, কিয়নো সেয়ে তাৰ আপো-
নাৰ মুক্তি কৰম।

ব. ন.

বিগা ৰাচৰ মকতা।

জান এলিয়ত চাহাবৰ বিবৰন ।

John Elliot, the Apostle to the Indians.

আমেৰিকাৰ আদি বাসি লোকলৈ প্ৰথম পা-
গনি এলিয়ত চাহাবৰ সংশ্লেষণ বিবৰন নগাঁৱৰ
পৰা লিখি পঠাইচে ।

ইংৰাজি ১৬০৪ সঁকত জান এলিয়ত ইং-
লণ্ড দেশত জন্ম পালে । তেঁওৰ পিতৃ মাত্ৰি
প মাৰ্চিক লোক হৈ, আপোনাৰ পুতেকক
সকতে ইয়াক ভই কৰিবলৈ সিকালে । জে-
তিয়া বয়সিয়া হল, তেতিয়া আপুনি পুচাৰক
হবলৈ জুগুত হৈ, আমেৰিকা দেশলৈ গল ।
আৰু ভাতে বহুতৰ ওচৰ দৰচন্তৰ নামে এখন
গাঁৱত সুড় বীজা কিত্তন কৰিলে; তেতিয়া সেই
দেশত ইংলণ্ড লোকতকৈ আদি বাসি লোক
সৰ ; কিন্তু সিবিলাকে স্বৰূপ ইয়াক নে জা-
নে, আৰু যিচু খ্ৰিষ্টৰ নামো নু সুনিলে । ধৰম
সাত্ৰ সিবিলাকৰ ভাসাত লিখা নাছিল । পা-
চে সিইন্তৰ কৰম এলিয়তে দেখি বৰ অসন্তোষ
পালে, আৰু জি ত্ৰান কৰ্তা এই জগতৰ নিমি-
তে প্ৰান উচৰ্গা কৰিলে, তেঁওক জনাবলৈ বৰ
বাঞ্ছা কৰি সিইন্তৰ ভাষা জানিবলৈ অনেক
মচৰ সিকি সিবিলাকক সিকাৰৰ জোগ্য হল ।
পাচে বজা আৰু পোৰোহিত সকলে সুনিবলৈ
প্ৰথমতে ভাল নে পাই, তেঁওত কলে, বোলে,
আমাৰ মাজলৈ আহা যদি, তোমাৰ প্ৰান
মণ্ড কৰা জাব । তথাপি তেঁও ভই ন কৰি
সিবিলাকত কলে, মহা পৰম ইয়াকৰ বিসই
কৰিচোঁ, আৰু তেঁও মোৰ লগত আচে, এতে-
কে এই দেশত থকা বজাবিলাকলৈ ভই ন
কৰোঁ । কিয়নো ইয়াক জে লগত হৈ তেঁওক
আলিবাঁদ কৰিছিল, ইয়াৰ বহুত বৰ প্ৰমান
আচে :

এলিয়তে আপোনাৰ অনেক সুমকো নে মা-
নি এতি ন কৰাকৈ দুখিয়া আৰু অগিয়ানি
লোকক শ্ৰম কৰি সিকাৰলৈ জতন কৰিলে ।
তেঁও আপোনাৰ ভাৰ্য্যালৈ এখন পত্ৰত লিখি-
চে, বোলে, তিনি দিনৰ পৰা মোৰ গাৰ কা-
পৰ কানি সুকুজা নাই, কিয়নো ইমান বে-
লিলৈকে বা বৰখুন হোআতেও কুৰিচিলোঁ;

বাতি হলে কোঁতা মেলি, মোজা মোচাবি ধৈ,
বাতি পুআ হলে আৰুও পিছি কুৰিবলৈ
বাট বুলি গলোঁ, কিন্তু ইয়াক মোৰ সহাই
হৈচে ।

১৬৬৩ সঁকত আদি বাসি ভাসাত ধৰম সাত্ৰ
ভৰ্মা কৰি চাপিলে; পাচে এলিয়তৰ উপ-
দেশৰ দোআবাই যিচু খ্ৰিষ্টত ভালমান লো-
কে আসুই লৈ সকলোএ প্ৰেম কৰি পিতৃ
বুলি মানিলে । জেতিয়া ফিলিপ নামে সিই-
ন্তৰ এজন বহ চোকা বজাই ইংৰাজি লোকে
সৈতে জুধ লগোআ দেখি তেঁও ধৰমি মানুহ
হৈ, বহ অসন্তোষ পাই দুই দলক মিলাবলৈ
অনেক জতন কৰিলে; সেই লোকক এনে প্ৰতি
কৰিছিল, জে সিবিলাকৰ নিমিতে বাৰ এখন
গাঁও পাতিবলৈ উপকাৰ কৰিলে; বনৰ পাচত
কেৱল চাৰিখন গাঁও মাথোন থাকিল; তথাপি
সেই ভজা গাঁও আৰুও সজা হল; আৰু
সুড় বাজা কিত্তন কৰিলে । জেতিয়া ৮২ বছৰ
বয়সিয়া হলত তেঁওৰ ভাৰ্য্যা স্বৰ্গি হল । আৰু
তিনি কুৰিতকৈ অধিক বছৰত বিয়া হৈ তাইৰ
মৰনত তেঁও অনেক লোক পালে; কিয়নো
ইমান বয়স হৈও কুজা আৰু দুখি হিন ন হৈ
প্ৰিয় লোকক চাবলৈ গৈ থাকিছিল । পাচে
সিবিলাকে বোলে, আমাৰ পিতৃ ওপৰৰ ঠাই-
লৈ সোন কালে জাব বুলি জানিচোঁ, এই কা-
ৰন প্ৰতি জনে উপদেশ দিয়াৰ সময়ই জে সেন
সময় বুলি ভই কৰি তেঁওৰ কথা সুনিবলৈ
চাৰিও ফালে চেপা চেপিকৈ ধৰিছিলে । জে-
তিয়া ৮৬ বছৰ বয়স হলত জৰ হৈ নৰিয়া
পৰিল; সেয়ে তেঁওৰ প্ৰথম ৰোগ । আৰু
বেদনা অতি টান হেন দেখি তেঁও কৈচে, ক্লান্ত
হোআ মানুহলৈ সয়ন জেনে, তেনে আটলৈ
মৰন । সেনলৈকে জান কৰ্তা তেঁওৰ লগত আ-
ছিল, আৰু জই জুক আনন্দ মনেৰে আপো-
নাৰ প্ৰান এৰিলে । সেই আদি বাসি লোকে
তেঁওৰ মৰনত অনেক দিনলৈকে সন্তাপ কৰি-
ছিলে । এই হেতুকে তেঁওৰ এতিয়াটলৈকে
আদি বাসি লোকৰ পাচনি খিয়াতি প্ৰকাশ
হল ।

পৰিয়ালৰ সান্নাৰ ।

Family Government.

পিজি মাজি সকলে আপোন সন্তান সান্নাৰ কৰা কথাত তলত লিখা বিবৰনত উত্তম আৰ্হি পাব বুলি আমি ভাবিছোঁ ।

ইংলণ্ড দেশৰ জুব ৰাজ, জাৰ ৰয়ল প্ৰাই বাৰে বচৰ, ঠেও এদিৰ ৰাজ ঘৰত ঠেওৰ ষ্টো-টাৰিৰ খিলিকি দুআৰ, জাৰ আৰ্চি মাটিলৈকে দিয়া হৈছিল, তাৰ ওচৰতে থিয় হৈ আছিল । ঠেওৰ সিকিৰ লগা পাঠ আছিল, কিন্তু তাকে ন কৰি বাহিৰত থকা বাগিচালৈ চাই, আপোনাৰ লগত লগত কৰাইছিল, আৰু ঠেও আকুলি-বে খিলিকি দুআৰত উমলি উমলি আছিল । মিচ হিলেৰি নামেৰে ঠেওৰ অধিকাৰিনি স্বৰূপ আৰু ধৰ্ম্ম মানুহ, ঠেও তাকে দেখি পাঠ সিকিবলৈ মৰমেৰে কলে; ভেতিয়া সেই জুব ৰাজে কলে, মোৰ ইচ্ছা নাই । মিচ হিলেৰিএ কলে, মই তোমাক চুকত থিয়কৈ ধৰম । তাতে সৰু লৰাটোএ দ্ৰুটকৈ কলে, মই নি সি-কোঁ, কাৰন মই জুবৰাজ, ইয়াকে কৈ পাচে খিলিকি দুআৰৰ এখন আৰ্চি লাগি মাৰি ভা-জিলে । ইয়াতে মিচ হিলেৰিএ ঠেওৰ আস-নৰ পৰা নামি কলে, তুমি সিকিৰ লাগে, আৰু নাইবা মই চুকত থিয়কৈ ধৰম । মই ন কৰোঁ, ইয়াকে কৈ দ্ৰুতিৰ আৰ্চিও ভাঙিলে । ভেতিয়া অধিকাৰিনিএ টিলিয়া বজালে, তাতে জি চাকৰ আহিল ঠেও প্ৰিঞ্চ আলবৰ্ণৰ আগত কবলৈ কলে, আৰু ঠেওৰ পুত্ৰৰ প্ৰধান কথাত দেখা দিবলৈ নিবেদন কৰিলে । দায়াজু পিজি ভে-তিয়াই আহিল, আৰু কি হৈছিল সকলোকে সুনি, পাচে ঠেও আপোনাৰ সৰু পুত্ৰৰ কানলৈ চাই কাণচলৈ দেখুআই কলে, তাতে বহ, আৰু মই নাই। মানে তাতে থাক । ভেতিয়া প্ৰিঞ্চ আলবৰ্ণে আপোনাৰ ষ্টোটাৰিলৈ গৈ এটা ধৰম পুখি আনিলে, আৰু জুবৰাজক কলে, ধৰমি পোল পাচনিএ তোমালৈ আৰু তোমাৰ নিচিনা আন আন সন্তানবিলাকলৈ জি কৈ-চে এতিয়া তাক মন বি সূনা । ইয়াৰ পাচে ঠেও গলাভিৰাৰ ৪ আখ্যা ১ পৰ পাইলৈ;

“মই এই কথা কৈছোঁ, অধিকাৰি পুত্ৰ জেতে দিন ৰয়লিয়া ন হই ভেতে দিন, সকলোৰে গৰাকি, হলেও ঠেওত আৰু বন্ধিত একে ভেদ নাই ।” প্ৰিঞ্চ আলবৰ্ণে কলে, এজ স্বৰূপ, তুমি কোঁআৰ, আৰু কপি তুমি উচিত ৰূপে আচৰন কৰা, ভেতে প্ৰধান বিলম্ব-মানুহ হ'বা, আৰু তোমাৰ মাজিৰ লখনত পাচে ইংলণ্ডৰ বজা হ'ব পাহিবা । কিন্তু এতিয়া তুমি সৰু লৰা, তোমাৰ লিখক আৰু অধিকাৰক মানিৰ লাগে । তাত ৰাজে মই তোমাক গিয়ানি চিলোমোন বজাৰ আন এটা কথাবে দ্ৰুটকৈ বুজাব লাগে । হিজোপদেল ১০ আখ্যা ২৪ পৰ, “জি কোনোএ আপোনাৰ পুত্ৰক সান্তি নি দিএ সি তাক খিন কৰে, কিন্তু জি জনে চেনেহ কৰে, সি তাক উচিত সম্বৰ্ত্ত সান্তি দিএ ।” এনেতে পিজিএ এডাল আচাৰি লৈ সেই আটাইতকৈ প্ৰধান ৰাজ্যৰ আগলৈ অধিকাৰক কোব লগাই ষ্টোটাৰিৰ চুকত থিয় কৰি কলে, বহিবলৈ মিচ হিলেৰিএ ডোফ চুটি নি দিএ মানলৈকে ইয়াতে থাক, আৰু পাঠ সিকিৰি । শুই লিখক আৰু অধিকাৰে তলত আচ বুলি কেতিয়াও নে পাহৰিবি, আৰু ইয়াৰ পাচে তুমি ইহুৰে দিয়া বিধানৰ অধি-নত হ'বা । এই উত্তম নিতিৰ দৰে লক্ষ ধৰ সকলো লোকৰ জাৰ সন্তান আচে, নিবিলাকে এনে আৰ্হিৰে কৰোআ উত্তম । দ. ক.

আবেহিকা দেশৰ বহিন, অৰ্থাৎ লাজিকা ।

স্বকাজ্য আৰু স্বনিৰ্ভৰ ।

Self Dependence.

সুজন কৰ্তা জগত ইশ্বৰৰ অভিপ্ৰায় এই, জন প্ৰতি জন মানুহে এই জগতত আপুনি এই আপোনাৰ জিৱিকা আৰু উন্নতিৰ নিৰ্ভৰ ব্যক্তি হৈ লাগে । পৰম ইশ্বৰৰ এই অভিপ্ৰায় ন হ'ই জেন আমি আহাৰ, বস্ত্ৰ, বা আন কোনো ব্যক্তিৰ বস্ত্ৰ পাবলৈ লোকত আশা পালি থাকিব লাগে; সেই সেই বস্ত্ৰ পাবলৈ আমি আপোনাক আটাইয়ে নিজে নিজে আহ্বান কৰা হৈছে । অন্য মতে পাব পৰা হোৱাতকৈ উক্ত মতে অতি বহুপকৈ প্ৰতি জন মানুহে গাই গাই দুখৰ উপসৰ আৰু ভৱন পোৱন আদি পাব পাৰে ।

ডেকা লোক সকলে লোকৰ পৰা সুসুস্পষ্ট পোৱা তাকে প্ৰধান ৰূপে সাৰথিকৈ মানি ল'ব লাগে, কিন্তু পৰাপাখ্যাত সাধ্য থাকে মানে সিবিলাকে তাক আপুনি গাই নহ'ই কৰিবলৈ সহজ কৰিব লাগে । সিবিলাকে আপুনি আপোন হাতে বস্ত্ৰ পিন্ধিবলৈ, দুখ হাত খুবলৈ, ভোজন কৰিবলৈ, সিকিব লাগে; এনে আশা কৰিব নে লাগে জেন সিবিলাকৰ পিণ্ডি মাজিএ, নাইবা বন্দি বেটিএ সিবিলাকক সদাই সেই সকলো কাম কৰিব দিব । সিবিলাকে পৰিহৰ লিখিব, আৰু গনন কৰিবলৈ সিকিব লাগে, আৰু গিয়ানেৰে আপোন আপোন মন ভাবাব লাগে, জাৰে সিবিলাকে এই জগতত আপোন আপোন জিৱিকা আৰ্জি সুখে থাকিব পাৰে । আৰু সিবিলাকে পৰাপাখ্যাত উচিত সমস্ত শিক্ষা বিদ্যা, বানিজ্য, বা আন কোনো বেৱসাই কৰম কৰিবলৈকো সিবিলাকে গৈ, জি সিবিলাকৰ জিৱনৰ দিনৰ সোৱলৈকে থাকিব । জিমান অধিককৈ সিবিলাকে গাই গাই সুম কৰি কাম কৰিব, জিমান অধিককৈ সিবিলাকে আপোন আপোন সুমেৰে জিৱিকা পাই থাকিব পাৰিব, আৰু জিমান অধিক বা লোকৰ পৰা স্বৰ্জতা আৰু পুস্পগু পাব; আৰু লোকে ভালো পাব ।

বিবেচনাত এই আছে, জাব সুম কৰিবলৈ

হাত, চিন্তা কৰিবলৈ মন আছে, সি যদি অ. লাহিয়া মতে থাকি, লোকে দুখ কৰি আপোনাৰ সুখলৈ জি আৰ্জি কৰল ভাল চাই থাকে, তেন্তে এয়ে কেনে লাজৰ কথা । সি যদি আপুনিও সেই ৰূপে কৰে, তেন্তে সি জানো আপুনিও সেই ৰূপে সুখ ভোগ কৰিব নোআৰে? লোকে বন কৰি দিয়াত আমাৰ জিমান প্ৰতিভা হ'ই, আমি আপুনি নিজে কৰাত ভাতকৈও অধিককৈ প্ৰতিভা হ'ই আৰু ভালকৈ কৰোঁ । জি কৰম আমি আপুনি কৰিব পাৰোঁ, তাক লোকক কৰিবলৈ কেতিয়াও দিব নে লাগে ।

ব. ন.

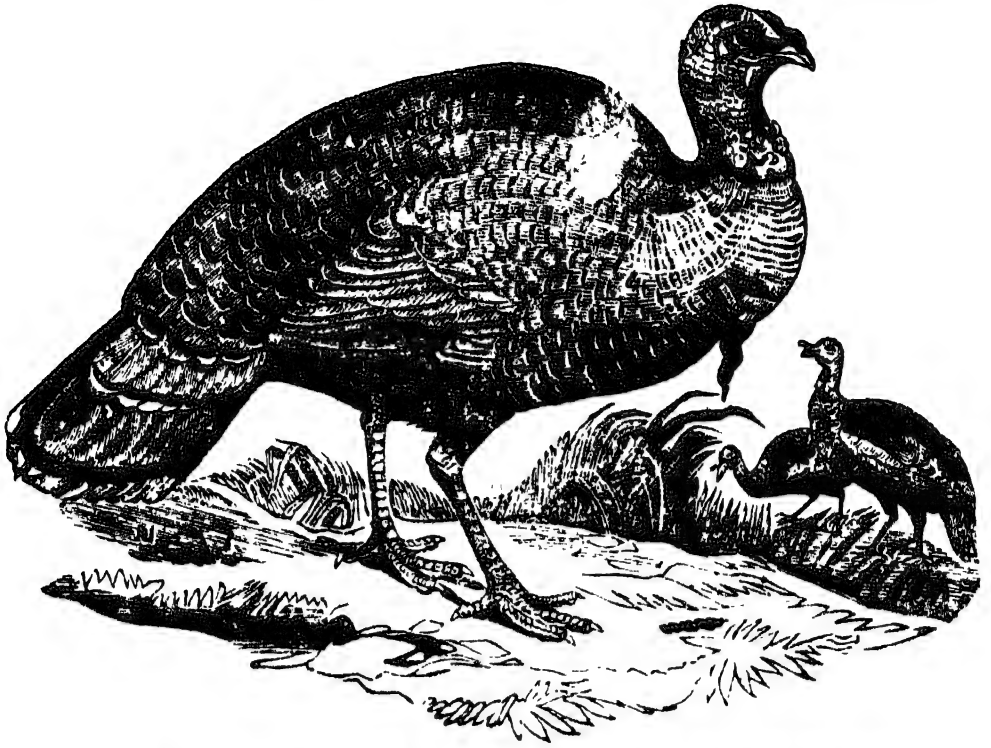
নিৰ্ভোল আৰম্ভ কৰা ।

Begin right.

তোমাৰ যদি কোনো এক কৰম কৰিবলৈ আছে, তেন্তে উচিত ৰূপে কৰিবলৈ সাৱধান হ'বা, নতুবা, তাকে খণ্ডা খণ্ডকৈ লৈ পুনৰাই আৰম্ভ কৰিবা, তুমি যদি কোনো এক জাতী কৰিচা, প্ৰথমে স্বৰূপ পথ পাবলৈ সাৱধান হ'বা; কাৰন তুমি যদি ভুলকৈ জাতী কৰা, তেনে হলে পথৰ পৰা সদাই ক্ৰমে ক্ৰমে আঁতৰ হৈ জাবা ।

আহুস এক প্ৰকাৰ জাতী, আৰু সেই জাতীত তুমি এতিয়া আৰম্ভ কৰিচা । মই কোৱাৰ দৰে তুমি যদি ভুল ৰূপে জাতী কৰা, তেন্তে সদাই সজ পথৰ পৰা আঁতৰি জাবা । আহুসৰ সেন্সলৈকে তোমাৰ কৰম দিয়া হৈছে কিন্তু এই কৰম তুমি যদি ভুলকৈ আৰম্ভ কৰা তেনে হলে হেৰোআতকৈও তোমাৰ সকলো সুম বিফল হ'ব । তুমি পুনৰাই কৰিবা, অকল এনে ন হ'ই, কিন্তু জি কৰিলা তাকো ভাবিব লাগে ।

“মই কি ৰূপে উচিত আৰম্ভ কৰিম,” তুমি ইয়াকে মোত সুধিচা নে? মানুহৰ মাজত আটাইতকৈ গিয়ানি এজনে কৈছে, প্ৰকৃতলৈ ভয়েই গিয়ানৰ আৰম্ভ । আৰু সেই ভয়েই ধৰম । তোমাৰ আহুসৰ সকলো কৰমতকৈ প্ৰধান আৰু প্ৰথম কৰম ইশ্বৰক বিচাৰ কৰা, আৰু ঠেওক ভজনা কৰা, এয়েই উচিত পথৰ আৰম্ভ, আৰু এয়ে হলে সেন্স সকলো ভাল হ'ব ।

আমেৰিকা দেশৰ পেক চৰাই ।

The American Wild Turkey.

পেক চৰাই ১৮২১ সঁকত ইংলণ্ড দেশলৈ আনিলে । আগৈএ কেৱল আমেৰিকা দেশত আছিল । পাচে ইষ্টপানিয়া দেশলৈ নিলত, তাৰ পৰা কোনো ভুৰুকি জাহাজে ইংলণ্ডলৈ নিলে । ভুৰুকিৰ পৰা অনা জানি তাৰ ভুৰুকি চৰাই নাম দিলে ।

পেকৰ পোআলি কোমল, গাত বৰখুঁন পৰিলেই বেগতে মৰে । আমেৰিকা দেশৰ হাৰি ঠাইত জাকে জাকে পৰি থাকে । ফেব-ৰুআৰি আৰু মাৰ্চ মাহত মাইকিবোৰ পাৰৰ নিমিতে আটাই মতাবোৰে জুখ কৰি কৰি থাকে ; জিটোএ জিকে সি আন মতাক খে-দাই ১০ বা ২০কৈ মাইকিবোৰ বাখে । এপ্ৰিল মাহত জেতিয়া মাইকিবোৰে কৰি পা-ৰিবলৈ ধৰে, তেতিয়া মতাই ডালে বা কাউ-ৰিএ খাই বুলি, নিহঁতে কৰিবোৰ পৰি থকা কাঠৰ ডলত জেদ জাবৰ দি লুকাই ধই । আগৈএ বাপেকে মনত ভাবিলে, বোলে, ইয়াক

আৰু ই জনিএ সি জনিৰ সহাই হবৰ নিমি-তে তিনি চাৰি জনিএ ওচৰা উচৰিকৈ বাহ লই । পোআলি জগিলে এপস মানলৈ বহ ডালকৈ বাখে । সেইমান দিনৰ মূৰত নিহঁতে উৰি গচত উঠিব পৰা হই । পাচে চেপ্তেম্বৰ অক্টোবৰত মাইকি, মতা, পোআলিএ সৈতে ল চাবেক গোটে খাই জাক পাতি কিছু গৰম ঠাই পাৰৰ নিমিতে দখিন দেশলৈ বচৰে বচৰে জাই ।

বালিনৰ আখ্যান ।

The Paoan Dynasty—Baitan Balli

বালিনৰ বৰ পুতেকে ঠেঙ দিলিলে অহাৰ বাক্সা সুনি ঠেঙক আগ বহঁাবলৈ আহিল । তিনি মাহৰ মূৰত মগলবিলাকে মূলতান দেশ আক্ৰমণ কৰিচে বুলি বাক্সা আহিল; তাতে ঠেঙৰ বৰ পুতেক মহম্মদ নিহঁতে সৈতে বন কৰিবলৈ জুগুত হল । কিন্তু বিবাই হোজাব

পুনৰাই দেখা পোৱা অতি টান হ'ব। এই হেতুকে এক নিৰ্জন খোঁটালিলৈ আপোনাৰ পুতেকক মাতি পুৰসালি ভাবে বাদস্যাৰ নিচিনা হবলৈ দ্ৰুত ৰূপে তেঁওক সু পৰামৰ্শ দিলে।

Timur invades Hindustan.

বাদস্যাৰ সেই পুতেকে তেতিয়াই সত্ৰবোৰৰ নিমিত্তে গমন কৰিলে, আৰু মগলবিলাকৰ অধিকাৰ মহমদক পৰাজই কৰি বধ কৰিলে, আৰু তেঁও জি দেশ আক্ৰমণৰ দোআৰাই আপোনাৰ কৰি লৈছিল, তাকো বধা কৰি ললে। অজিচ খাঁৰ বহু অৰ্থাত সেই কালত থকা অতি শ্ৰিয়াতিমন্ত ভিম্বৰ বাদস্যাই আপোনাৰ মিত্ৰ মহমদৰ মৰনৰ প্ৰতিকূল দিবৰ হেতুকে কুৰি হেজাৰ ঘোঁৰা চিপাহি লৈ হিন্দুস্থানত লোমাল তাত দুয়ো কালৰ সৈন্য সানি সানি হৈ থিয় হৈ আছিল, পাচত তিনি ঘণ্টালৈকে অতি ঘোৰ জুধ হ'ল। কিন্তু মগলবিলাক পৰাজই হ'ল, আৰু মহমদে সিহঁতৰ পাচত লৰি লৰি পৰাৰ মাজত পাঁচ স সেনা লৈ এক ঠাইত পানি পাৰৰ কাৰনে খন্তেক মান জিৰালে, আৰু সেই ঠাইতে আপুনি জই হোআৰ কাৰনে ইন্দ্ৰক স্তুতি কৰিবলৈ ধৰিলে। এনে সময়তে এজন মগল দুই হেজাৰ সেনাই সৈতে ওচৰত থকা এক হাৰিত লুকাই আছিল; সি অকস্মাতে বাহিৰ ওলাই আহি মহমদৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি সৈন্য কাটিবলৈ ধৰিলে। মহমদে অকল ঘোঁৰাত উঠিবলৈহে আজৰি পাই আপোনাৰ অলপ সেনাকে লৈ আপোনাৰ কিত্তিৰ দোআৰাই সিবিলাকৰ মনত সাহ জনমাই সত্ৰৰ ওপৰত পৰিল।

Mahmud, son of Balin, slain.

তিনি বাৰ সিহঁতক পৰাজই কৰিলে, পাচে তেঁওৰ বুকত এপাট কাঁৰ লাগিলত মহমদে মাটিত ধৰি পুঁৱ তিয়াগ কৰিলে। তেঁওৰ মৰনত উজিৰৰ পৰা সেনালৈকে কাৰো চকুৰ লোভক নোলে আঁক নে থাকিল। জেতিয়া এই আপদৰ ৰাজ্য চাৰি কুৰি বছৰ বহুসিয়া

বুৰা বাদস্যাৰ কানত পৰিল, তেতিয়া তেঁও আপোনাৰ জিৱনত অতি বিৰক্তি হ'ল।

Balin appoints Khosro his Successor.

তেঁওৰ অলপ সোক গুচিলত বজাল দেসৰ পৰা আপোনাৰ পুত্ৰ কিৰাক অনোআলে, আৰু সকলোৰে অধিকাৰি পাতি মৰনলৈকে দিলিত থাকিবলৈ তেঁওক আগা কৰিলে। ইয়াতে কিৰাই সন্মত হ'ল, কিন্তু অলপ কালৰ পাচত জেতিয়া বাপেকৰ একো বিঘিনি হোআ নে দেখিলে, তেতিয়া তেঁও বাপেকত ন জনোআকৈএ বজাল দেসলৈ গ'ল। বাদস্যাই পুতেকৰ এনে অধৰম কৰম দেখি অতিসই দুখৰ সাগৰত মগ্ন হ'ল, আৰু মূলতানৰ পৰা আপোনাৰ নাতিএক খোস্কা মতোআলে, তাত নাতিএকে অতি সিম্বে আহি বাদস্যাব ওচৰ পালেহি। পাচে বাদস্যাই ওমৰবিলাকক একে লগ কৰি কিৰাৰ বদলি তেঁওক ৰাজ কৰমত নিজোজন কৰিলে। আৰু সকলো ওমৰবিলাকে বাদস্যাব সেই বাক্সা থিৰে বাখিম বুলি বাদস্যাব আগত অধিকাৰ কৰিলে। অনেক দিনৰ পাচত একুৰি দুই বছৰ ৰাজ্য ভোগ কৰি ১২৮৬ সঁকত বালিন বাদস্যা মৃত্যু হ'ল।

The Nobles elect Kaikobad, son of Kera.

তেঁও মৰিলতে দিলি নগৰৰ প্ৰধান অধিকাৰ মালিকে ওমৰা লোকক গোটাই কলে, বোলে, খোস্কা অতি জোৱন আৰু যোৰ্জ নাই কিয়া আৰু উগ্ৰ স্বভাও, এই হেতুকে মোৰ গিয়ানত তেঁও ৰাজ কৰমলৈ অজোগ্য। আৰু কলে, বোলে, ৰাজ্যৰ নিমিত্তে কিৰাৰ অধিক পৰাক্ৰমি, এই কাৰনে তেঁওৰ সলনি আনক ৰাজ্য দিলে জুধ ওলাব। এই নিমিত্তে তেঁও এই বুধি দিলে, এতিয়া কিৰা ইয়াত ন থকাত তেঁওৰ পুত্ৰ কৈকোবাদৰ অতি নম্ৰ স্বভাও, আৰু তেঁও ইয়াত আচে দেখি তেঁওকে ৰাজ্য দিয়া হওক। উজিৰৰ মনত এনে ইচ্ছা হোআত সকলোএ সেই কথাতে অনুমতি দিলে, আৰু খোস্কাএ আপোনাৰ পুত্ৰ বাখিৰৰ নিমিত্তে পলাই আপোনাৰ আগৰ অধিকাৰ লাহোৱলৈ গ'ল।

ন. ল. ফ.

ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশৰ মানুহৰ সংখ্যা ।

Census of Great Britain.

সংক	মতা	মাইকি	মুঠ
১৮০১	৫৩,৬৮,৭০৩	৫৫,৪৮,৭০০	১,০২,১৭,৪০৩
১৮১১	৬১,১১,২৬১	৬৩,১২,৫৫২	১,২৪,২৪,১২০
১৮২১	৭০,২৬,০৫৩	৭৩,০৬,৫২০	১,৪৪,০২,৬৪৩
১৮৩১	৮১,৩৮,৪৪৫	৮৪,৩০,৬২২	১,৬৫,৬৯,১০৮
১৮৪১	৯২,৩২,৪১৮	৯৫,৮১,৩৬৮	১,৮৮,১৩,৭৮৫
১৮৫১	১,০৩,৮৬,০৪৮	১,০৭,৩৫,২১২	২,১১,২১,২৬৭

প্রথমৰে পৰা অকনোদই লোআৰ সংখ্যা ।

Circulation of the Oranudel, from 1846 to 1854.

বিদেশি চাহাব লোক	১৮৪৬	১৮৪৭	১৮৪৮	১৮৪৯	১৮৫০	১৮৫১	১৮৫২	১৮৫৩	১৮৫৪
সিহ্লাগৰ	১৯	১৯	১৯	১৯	২৭	২৭	২৫	২৫	২৫
নাজিৰা	১	১	০	১০	১০	১০	১০	১০	১৫
লখিমপুৰ	৫	৫	৫	৫	৫	৫	২	২	২
ডিব্ৰুগৰ	২০	২১	২৪	২০	৫৯	৫৯	২৯	৪৪	৫২
জাইপুৰ	২০	২৮	৮	০	০	০	০	০	০
চইথোআ	০	১০	১০	১০	১০	১০	১০	১০	১২
গোলাঘাট	২	২	২	২	২	২	২	২	২
ডেজপুৰ	৪৪	৪৪	৫৩	২৯	৪০	৪১	৪০	১৬	৭
মজলদৈ	১০	০	০	০	০	০	০	০	০
নগাঁও	১০	৮	৬	৬	৬	৬	৬	৭	৭
গুআহাটি	৭৪	৭৪	৬৫	৬৪	৭৪	৭৬	৬২	৫১	৫৬
গোআলপাৰা	৫	৫	৩	০	০	০	০	০	০
মুঠে	২১০	২০৭	১২৫	১৬৮	২১০	২১৬	১৮৬	১৬৭	১৫৮
এই দেশি লোক									
সিহ্লাগৰ	৪৪	৪৪	৩৫	৩৮	৪২	৪২	৩৪	৪০	৪৭
নাজিৰা	১	১	০	০	৪	৫	৬	৭	৭
জোৰহাট	২০	২০	০	০	০	০	০	০	০
লখিমপুৰ	১৬	২৪	২	৪	৪	৪	৪	০	৫
ডিব্ৰুগৰ	১০	১০	২	২	২	২	২	১১	১১
গোলাঘাট	৩১	২৮	১১	৩	২৪	২৫	২৫	৭	৭
ডেজপুৰ	৪২	৪২	১১	০	০	০	০	০	০
মজলদৈ	৩৮	০	৪	৪	৪	১২	১১	২৪	২৫
নগাঁও	৪০	৩৯	৩৯	৩৯	৩৯	৩৫	৩৫	২৪	২৫
গুআহাটি	১	১	০	০	০	০	০	০	০
গোআলপাৰা									
বজাল							২	২	২
মুঠে	২৪২	২১৫	১১৪	১০০	১২৬	১৫৯	১২৬	১২০	১৫১
মিস্যানেৰি লোক									
সিহ্লাগৰ	১০	১০	১০	১০	১০	২৫	৩২	২৫	২৫
নগাঁও	৪২	৪২	৪৭	৪৭	৫০	৫৪	৫২	৫২	৫৮
গুআহাটি	২২	২২	২২	৩২	২৫	৪৮	৪১	৩৩	২৮
বিলারটেল খোআ	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০
মুঠে	১১৪	১১৪	১১৯	১২৯	১২৫	১৬৭	১৬৫	১৫০	১৫১
সৰ্ব মুঠ	৫৭৬	৫৩১	৪২৮	৩৯৭	৪৬১	৫২২	৪৭৭	৪৩৬	৪৫৯

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

ORUNUDOI MAGAZINE

for 1850, '51, '52. The whole, cheaply bound in one volume, cloth, forming an excellent

ASAMESE READING BOOK FOR SCHOOLS

will be sold at the extremely low price of 2 Rs. per copy. This volume contains the whole of the ancient Asamese Buronji, which was commenced in the August number for 1850. The same, handsomely bound, will be sold for 3 Rs.

The History of PHULMONI AND KORUNA, a new work, especially designed for native Christian females, translated from the Bengali. This work is written in a popular and pleasing style, and appears to have a peculiar charm

for native readers. Price per copy 0 4

The Orunudoi for 1853 1 0

Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon, paper cover 0 8

Asamese Vocabulary and Phrases 1 8

Grammatical Notices of the Asamese Language 1 8

Asamese Primer, Bare Motora 0 1

First Reading Book, in Asamese 0 3

Asamese Arithmetic, first part 0 2

Ditto second part 0 4

Geography of Asia 0 4

Juvenile Tracts, per dozen 0 4

Ditto bound in sheep 0 8

Ditto bound in morocco, for presents to scholars 0 12

Book, printed octavo, in sheep 3 0

Ditto half bound 2 8

Monthly Accounts, for servants, workmen, &c with printed lines, 1 0

Writing Books for Schools, 12 sheets foolscap, each 0 4

Ditto per dozen 2 4

Small Memorandum Books, each 0 1

PRINTING and BINDING neatly executed, and BLANK BOOKS furnished on reasonable terms.

জুলাই, অর্থাৎ সাওনব পঞ্জিকা।

Almanac for July, A. D. 1854. Asam Era, 1776

জুলাই	আষাঢ়	ষাঢ়	ভাদ্র	শ্রাবণ	জুলাই	আষাঢ়	ষাঢ়	ভাদ্র	শ্রাবণ
১	১৮	৭	৬	১০১৪	১৬	০	১	২০	১০১২
২	১৯	৮	৭	১০১৪	১৭	৮	২	২১	১০১৩
৩	২০	৯	৮	১০১৪	১৮	৭	৩	২২	১০১৩
৪	২১	১০	৯	১০১৪	১৯	৬	৪	২৩	১০১৩
৫	২২	১১	১০	১০১৪	২০	৫	৫	২৪	১০১৩
৬	২৩	১২	১১	১০১৪	২১	৪	৬	২৫	১০১৩
৭	২৪	১৩	১২	১০১৪	২২	৩	৭	২৬	১০১৩
৮	২৫	১৪	১৩	১০১৪	২৩	২	৮	২৭	১০১৩
৯	২৬	১৫	১৪	১০১৪	২৪	১	৯	২৮	১০১৩
১০	২৭	১৬	১৫	১০১৪	২৫	০	১০	২৯	১০১৩
১১	২৮	১৭	১৬	১০১৪	২৬	১১	১১	৩০	১০১৩
১২	২৯	১৮	১৭	১০১৪	২৭	১০	১২	৩১	১০১৩
১৩	৩০	১৯	১৮	১০১৪	২৮	৯	১৩	৩২	১০১৩
১৪	৩১	২০	১৯	১০১৪	২৯	৮	১৪	৩৩	১০১৩
১৫	১	২১	২০	১০১৪	৩০	৭	১৫	৩৪	১০১৩
					৩১	৬	১৬	৩৫	১০১৩

AGENTS FOR THE ORUNUDOI.

Subscriptions to the Orunudoi, and payment of all sums due, will be received by the under-mentioned individuals, who will act as Agents for the paper in their respective Districts.

Sibsagor, REV. S. M. WHITING.

Nowgong, REV. M. BRONSON.

Gowakati, REV. A. H. DANFORTH.

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিতি।

Receipts for the Orunudoi—Sibsagor.

J THORNTON, Esq 1853-54 10 Rs

শ্রী ইন্দ্রবর দত্ত, সিংসাগর, ১৮৫১-৫২ ২১

শ্রী জুত বাবু হরনাথ বরুয়া দাৰোগা,

জোৰহাট, ১৮৫১-৫৪ ৮১

শ্রী জুত বাবু জাদুধাম বরুয়া মুনচেক,

গোলাঘাট, ১৮৫১-৫৪ ৮১

শ্রী জোগেশ্বর সর্মা পেক্কাৰ, ১৮৫১-৫৪ ৮১

শ্রী বিলা, ১৮৫১-৫৪ ৮১

শ্রী দুর্গা দত্ত, ১৮৫১-৫৪ ৮১

শ্রী সোমেশ্বর সর্মা বর পুজাৰি মহৰি,

১৮৫৩-৫৪ ২১

Receipts for the Orunudoi—Gowakati.

শ্রী জুত বাবু সিং প্রসাদ বাজ মন্ডি

কোট বেহাৰ, ১৮৫৩ ১১

Printed and published monthly by N. BROWN,

Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press.

অসম বনোদ

৯ বছৰ ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫৪ ।

সম্বৰ ৭ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: JULY, 1854.

NO. 7.

নানা দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events—War with Russia.

ক্টিয়াৰ ফৌজবিলাকে দানুব নদি পাৰ হৈ
তুৰ্কিৰ দেশত সোমালিহি । নদি পাৰ ইণ্ডে
তুৰ্কিএ জুখ কৰি অনেক মানুহ মাৰিলে ।

Attempts to burn Constantinople.

কন্সটান্টিনপল নগৰ পূৰ্ববলৈ ক্টিয়াৰ ফলি-
য়া কোনো মানুহবিলাকে উপাই কৰাত সিহঁ-
তৰ আলচ বুজ পাই অধিকাৰবিলাকে সেই
আপদ নিবারণ কৰিলে ।

কন্সটান্টিনপল নগৰৰ পৰা সকলো গ্ৰিক
লোক গুচি আপোনাৰ দেশলৈ জাবলৈ চুল-
তানে আগা কৰিলে ।

Attack of the Greeks upon Armors.

২৩ মাৰ্চ তাৰিখে ৫০০০ মান গ্ৰিক লো-
কে তুৰ্কি সেনাক আৰ্শোৰা নগৰৰ পৰা ধে-
দাবলৈ জুখ ধৰিলে । তুৰ্কি সেনা ২০০০,
বৰ টোপ ১৬ টা আছিল । হিলৈৰে ৩ ঘণ্টা,
তৰোআলেৰে ডেৰ ঘণ্টা মান জুখ কৰি গ্ৰিক-
বিলাকে জিনিিলে, আৰু আৰ্শোৰাৰ ওচৰত থকা
এটা গাঁও পুৰি পেলালে । গ্ৰিক মৰিল ৮০,
তুৰ্কি মৰিল ২০০০ মান ।

Capture of Odessa.

এপ্ৰিল ২২ তাৰিখে ওদেচা নগৰৰ অধি-
কাৰৰ হাতত চিটি সিবিৰ নিমিত্তে এখন ইণ্ড-
বাজি জাহাজে বগা নিচান ভুলি সেই নগৰৰ
খুলিত সোমাব খুজিলে, তাত ক্টিয়াই বৰ
টোপেৰে গুলিয়াবলৈ ধৰিলে । ইয়াকে দেখি

ইণ্ডবাজি আৰু ক্টিয়াৰ জাহাজ সকলে চালি
আহি চ খান নকু ভাপ জাহাজ আগ বহাই
নগৰলৈ বয় গোলা মাৰিব ধৰিলে । এই কপে
দিনটো মাৰি থকাত গধূলি বেলা গোটেই খন
নগৰ নষ্ট কৰা হল । আৰু তাত থকা গ্ৰিক
আৰু ক্টিয়াৰ জাহাজো পোৰা হল । এই
জুখত ইণ্ডবাজি ২১ মানুহ গুলিওআ হেচিল;
ক্টিয়াৰ মৰা পুন হোআ প্ৰাই চাহি হেজাৰ
হেচিল ।

Attack of the combined Fleet on Sebastopol.

ওৰ্বেচাক নষ্ট কৰাৰ পাচে ইণ্ডবাজি, ক্টিয়া
জাহাজে চেবাস্তপল নগৰক জুখ কৰিবলৈ গল
সেই নগৰৰ অনেক অনেক বৰ নকত কৌঠ
আচে । এতিয়া তাৰ দুই এক বাহিৰৰ কৌঠ
গুলিয়াই ডাঙিলে, আৰু অলপ দিনত নগৰ
খন পাম বুলি জানিলে । পাচৰ ডাক আহি-
লে তাৰ ঠিকনা বুজিল ।

Operations in the Baltic.

চেৰ চাৰ্চ নেপিয়ৰে বলভিক সমুদ্ৰত ক্টি-
য়াৰ বদুআ জাহাজবোৰক ভেঁট ধৰিলে । সা
মান্য জাহাজ কেতখনি ভেঁট ললে, কিন্তু বদু-
আ জাহাজক নে পালে; সেই জাহাজবোৰে
পাল ভৰি ওলালেহে ভেঁট ধৰিলে ।

Pekin besieged by the Russians.

খেহ দেশৰ ৰাজ দ্ৰোহিৰাবিলাকে পিকিক
ৰাজ নগৰক বেৰি ধৰি বন কৰিছে; বজা
অলপ কালত পৰাত হৰ বুলি ৰাজা দিৱাৰি
লাকে কই ।

Babu Mulla Mal

কলিকাতাৰ বাবু মতিলাল সিল মিডু হো
আত ঠেওৰ বিধৱা কিবোতা আৰু পুত্ৰকহিলা-
কে ২ লাখ মানি ৰূপ ঠেওৰ সৰাখত দান দখি
খা কৰিবৰ নিমিত্তে প্ৰায়ে খিব কৰিলে। পাচে
বিবেচনা কৰি ভাক ভাল নে দেখি, ইচ্ছল,
হস্তিতাল আদি কৰি উত্তম উত্তম কৰমত সেই
সকলো ধন দিবলৈ খিব কৰিলে।

Extraordinary Heat at Gowahati.

গুআহাটিৰ পৰা আমি এই আচৰিত বাত্ৰা
পাইচোঁ। ২২ মেই তাৰিখে এটা মানুহে
ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ বালিত খোজ কাৰ্হি জাওতে
বালি বৰ তপত হোআৰ কাৰনে তাৰ ভৰি
বৰকৈ পুৰিলত, চেঁচা হবৰ নিমিত্তে ভৰিত
পানি বাকি দিলে। পাচে জেতিয়াই পানি
বাকি দিলে, তেতিয়াই ভৰি চোআ বান্ধি গল,
আৰু তাৰ তিন দিনৰ পাচত সেই বেদনাৰ
দোআৰাই মানুহটো মৰিল।

Fire at Jorhat

১৮৫৪ সঁকৰ ১০ জুন তাৰিখে বেলা ১০
বজা সময়ি জোৰহাট নিবাসি বেপাৰি শ্ৰী লম্বা
কাটাইৰ ঘৰত ভাত বন্ধাৰ জুই লাগি ৫০।৩০
টকাৰ মালে সৈতে ঘৰবোৰ পুৰিলে।

১৭ জুন তাৰিখে বাতি ৪ বজা সময়ত
জোৰহাটৰ শ্ৰীজুত সমধৰ দাবোগাৰ ঘৰ মা-
লামালে সৈতে জুই লাগি পুৰিলে।

Plague among Cattle.

এপ্ৰিল মাহৰে পৰা সিবসাগৰ জিলাত গৰু,
মহৰ জহনি লাগি দিনে ৪০।৩০ কৈ মৰিচে;
কোনো কোনো ঘৰৰ প্ৰায়ে নাই কিয়া হ'ল।
এৰিও ফালে গাঁৱত মৰাৰ লেখেই নাই।
জাৰ ঘৰত গৰু, মহ ২।৩০ কৈ আছিল,
তাৰ ঘৰত দুটা বা চাইটাকৈ আছে। আৰু
শাপ, ভেকুলি বেজ, আমৰলি পৰুআ প্ৰভিতি
হাবিত মৰিচে।

Murder of a Child.

জুন মঙ্গল ৰাৰে বেলা ৮ বজাৰ সময়ি
বৰুতা নেজাৰ বৰ পিয়াল গাঁৱৰ মতৰাম নামে
এটা লৰাক সেই গাঁৱৰে গণৈগৰাম নামে এটা
মানুহে মঙ্গল চোআবলৈ জোওঁক বুলি লগত

মাতি নি নগলা মৰা ঘাটৰ ওচৰৰ চোমনিত
ধৰি খামতি ধাৰে মতৰামৰ ডিম্বিত কোৱ
মাৰি কাটিলে; চিগিবলৈ দু আঙ্গুল মান মাত্ৰ
থাকিল। আৰু সি তাৰে কিছুমান তেজ ধৰি
খাই ঘৰলৈ উভতি গলত, মতৰামক কতুৰা
কাটিলে বুলি গাঁৱৰ মানুহবোৰে বুজি বিচাৰ
কৰি চাই, মোজাৰ সাধনিদাৰ আদিএ গণৈগা-
মক ধৰি খানালৈ পঠাই দিলে; এতিয়া সোধ
পোচ কৰিচে।

Extraordinary Reports.

১২ জুন তাৰিখে বেলা চাৰি বজাৰ সময়ি
সিবসাগৰৰ বৰ দলৰ কলচিৰ মানে গুলিওআ
বিক্কাই, বৰকৈ ভাঙ্গ, হাঁপাত খালে জি ৰূপে
ধোআ হই, সেই ৰূপে ধোআ ওলাইছিল।
আৰু ইয়াৰ অলপ আগতে সৰহ পানিত
অলপ গাখিৰ বাকি দিলে জেনে হই, সিবসা-
গৰৰ বৰ পুখুৰিৰ পানিবোৰো তিন দিন তেনে
বৰন হৈছিল।

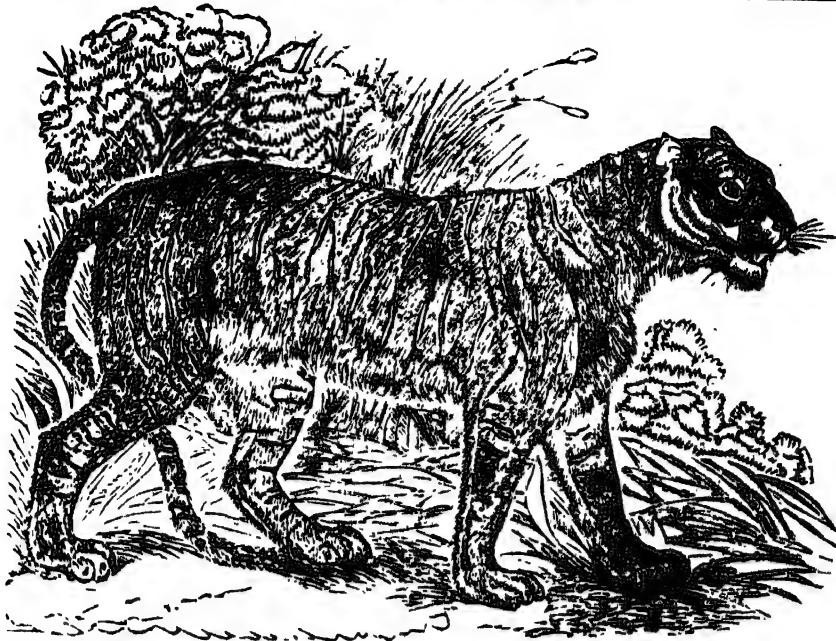
Wonderful Child born at Jorhatmandang.

চাপাখানা চাবলৈ অহা গাঁৱলিয়া মানুহ
গোট। চাৰেকৰ মুখে এই বাত্ৰা সুনিচোঁ, মেই
মাহত জইখামভাঙ্গ খাতৰ ফালে কোনো আ-
হোম মানুহৰ ঘৰত এজনি চোআলি উপজি
প্ৰিথিৱিত পৰিএই তাই ভাত আৰু পানি খা-
বলৈ দে বুলি খুজিলে; কিন্তু ভাত নি দিলে,
পানি দিলে। সেই ওপজা চোআলিএ তিনি
বাটি পানি খাই আকও কলে, বোলে, পানি
দিলিহঁক, মই খালোঁ, সেই কাৰনে প্ৰিথিৱিত
আগলৈ পানি নাই কিয়া হ'ল; জদি ভাতো
দিলিহঁতেন, তেন্তে আকালতে মানুহ মৰিল-
হঁতেন।

Marriages.

গুআহাটি নগৰত ৫ জুন তাৰিখে শ্ৰীজুত
পাদুৰি হেচলমায়াৰ চাহাবৰ দোআৰাই শ্ৰীজুত
জে এতচ্ৰোচ আৰু শ্ৰীমতি মেৰিয়ান কাদো-
জা, এই দুইৰো বিবাহ হৈছিল।

১২ জুন তাৰিখে শ্ৰীমান চাৰ্লচ তমচ আৰু
শ্ৰীমতি বুলবুলি, এই দুইৰো শ্ৰীজুত ওআৰ্দ
চাহাবৰ দোআৰাই বিবাহ কৰা হ'ল।

Tiger killed at Sibangor.

আচৰিত কথা বাত্ৰা

Strange Stories

১০ জুন তাৰিখে বেলা ১০ বজা সময়ত এই সিৰলাগৰ জিলাত আমোলা পটিৰ স্নীজুত হৰনাথ দাৰোগাৰ বাৰিত নাহৰ ফুটুক এক বাঘ সোমাই থকাত কাউৰিএ বমলিয়াবৰ দেখি পথৰত কোৰ ধৰি থকা মধু নামে এক জনে চাবলৈ গৈ ওচৰ পালতে বাঘে খেদি আহি মধুৰ বা বিচনি আৰু মূৰত কামুৰি তাৰ পৰা অন্য বাৰি এখনত সোমালগৈ। পাচে মধুএ চিয়ৰিবলৈ ধৰিলত কাতিয়া আৰু পূৰন এই দুই জনে খেদি গৈ বাঘ জুমি টাওতেই খেদি আহি লিহঁতকো কামুৰি আচুৰি তাতে সোমালগৈ। এই সম্বাদ জিলাৰ লোকে বুজ পালত পলটনিয়া চিপাহি গোটা চাৰেকে গৈ জোকালত খেদি আহি চিপাহি তিনটাক আচুৰি কামুৰিলত জিলাৰ বৰ চাহাবত এতলা কহাত বৰ চাহাব আহি ওচৰ পোআতে খেদি আহি ইহঁতত ধৰাত দুই গুলিৰ দোআবাই মাৰিলে।

Completion of the Telegraph from Calcutta to Bombay.

এতিয়া কলিকতাৰ পৰা বম্বাইলৈকে ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ তৈয়াৰি হ'ল।

জুন মাহৰ প্ৰথম তাৰিখ বিৰচতি বাঘে সিৰলাগৰ জিলাৰ বৰ বৰুআ আলিৰ দাঁতিৰ কেঁৰা গৰিয়াৰ ঘৰত এটা 'পাতি' হাঁহৰ পোআলি জগিল; তাৰ চেক চাইটা, দুটা নৰ্ব সাধাৰন ৰূপে, দুটা সৰু আৰু চুঁটি। খোজ কাহেঁতে দিঘল দুটা চেক মাটিত পৰে, চুঁটি দুটা ওপৰতে থাকে, তথাপি ভাল ৰূপে ফুৰিব পাৰে; দেখিবলৈকো 'পোআলি' ভাল। আৰু মই তাৰ চেক জুখিলোঁ, খোজ কৰি দুটা দু'আঙ্গুল, আন দুটা তেৰ আঙ্গুল। পাচে তাৰ গিৰিহঁতে সেই পোআলি আপোনাৰ ঘৰত নে বাখি লোকক দিলে। কিয়নো সি জানিলে, পোআলিটো মোৰ ঘৰত বাখিলে মোৰ বৰ আপদ হ'ব।

হে পাঠক সকল, আপোনা লোকে বিবেচনা কৰি চাওক, ইয়ৰৰ সুজন বন্ধুৰ মাজৰে সামান্য এটা চবাই পোআলিএ মাদুহক বিখিনি কৰিবলৈ সি ইহঁতৰ সজি পাৰ নে? কহাচিতো নে পাই, মাদুহৰ জি বিজিনি, আপদ পাপৰ পৰা হই; পাপৰ ফল ও, সেই

কাৰল ইন্দ্ৰৰ ক্ৰোধ ৰূপ ন মানুহলৈ প্ৰকাশ হৈছে। তথাপি মানুহে তা নু বুজি অনেক বেৰতা পূজা আদি নানা ৰূপ ভ্ৰান্তিতে চিন্তা কৰি থাকে। এই কথাটো আমি সাহ কৰি কও, এনেবোৰ সামান্য বস্তুৰ পৰা মানুহৰ কোনো আপদ ঘটিব নোআবে।

বাটৰূপা মানুহৰ মুখে এই এটা আচৰিত কথা সুনিলোঁ, বচাব পৰা গোটা চাৰেক মানুহ মহান্ হাটলৈ গৈছিল; বাটত, জাঁওতে এখান হাবিত সিহঁতক মতিবলৈ ধৰিলে, বোলে, হে-ই মানুহ, এই পোনে আহ। সিহঁতে চাৰিও ফালে চাই এষো নে দেখিলে। সেই ৰূপে আকও মাতিলে, তেতিয়া সিহঁতে চাই দেখিলে, তে এজোপা গছৰ তলত এটা বৰ সাপ। আক

ইতে নিলগতে দিঘল হৈ পৰি কলে, বোলে, আমি কেনেকৈ জাম? ভূমি খাব। সাপে

উঠি আহি মোক জোখি। এই ৰূপে আকও কোআত সাপে তেতিয়া সভা সপত খাই মাতিলে, বোলে, মই বে ধাও, তইতে জোখি। তেতিয়া তাৰে এটা মানুহ গৈ জুখিলে, তথাপি কিমান হল, তাক তলৰ কাৰনে টিকনা কৰিব নোআবিলে। তাতে সাপে কলে, তইতে ঘূৰি আহোঁতে মোৰ এই পোনে জাবিহি। পাচে সিহঁত মহান্ৰ পৰা উলটি আহোঁতে সেই পোনেই গলত, সাপে দেখি আকও কলে, বোলে, মোক জোখি। তেতিয়া আকও গৈ জুখিলে, ১৫ বেঁও পালে।

পাচে সাপে কলে, বোলে, এই বোল দেলত বৰ আপদ হব, কোনো প্ৰানি বখ্যা নে পাব। আক গৰু মহ সকলো মৰিব; কেবল পাঁচ ঘৰৰ মূৰতহে এঘৰ থাকিবগৈ। যদি মানুহে জিয়াই থাকিবলৈ ইচা কৰে, তেন্তে সকলো এ গোট খাই দেও বাৰত সভা কৰোক; তেহে মানুহ বখ্যা পৰিব। পাচে সেই মানুহ আহি এইবোৰ কথা আটাইৰে আগত কৈ কুৰিচে আক তাৰ ঘৰৰ হুঁ গৰু মানুহ একো হানি হোআও নাই।

নিবনগৰ জিলাৰ গৰিয়া মানুহ গোটা চাৰেক পৰনি বজপুৰলৈ গৈছিল, তাতে হুঁটা

সাপে সিহঁতক দেখি মাত লগাই কলে, বোলে, তইতে আমাক এটা ঘৰ সাজি দে; সিহঁতে সাপে মাতিবৰ দেখি ভই পাই লৰি গুচি আহিল। এই কথাৰে ভোম মানুহ গোটা

বেকে সুনি সাপক ঘৰ সাজি দিওঁগৈ বুলি গৈছিল হুঁ, তথাপি ঘৰ সাজিলে নে নে সাজিলে, কৰ নোআবোঁ।

মানুহে আপোন ইচাবে এনে আচৰিত কথা-বোৰ সদাই কৈ কৈ থাকে, বিশেষকৈ এই বেলি গৰু মহবোৰ মৰিবৰ দেখি এনে কথা সবহকৈ ওলাইচে; তাক বিবেচনা কৰি চালেই সঁচা মিচা বুজিব পাৰিব। কিয়নো ইন্দ্ৰৰে সাপৰ বা আন জন্তুৰ ৰূপ ধৰি মানুহৰ আগত কিবা কব, বা খুজিব, এইটো কদাচি-তো ন হই; ইন্দ্ৰৰ জি ইচা তাক কোনো প্ৰানিএ নে জানে, আক সেই ৰূপেই হবও। এই জি গৰু, মহ মৰা আদি নানা ৰূপ বিধি-নি মানুহৰ ওপৰত হৈছে, সি কেবল ইন্দ্ৰৰ কোপতহে হৈছে; কিয়নো মানুহে ইন্দ্ৰৰ বাক্য উলংঘন কৰাত সকলোবিলাক পাপি হৈ পতিত হ'লোঁক; সেই কাৰনে আমাৰ বিধিনি, দুখ সবহ হই।

কু

বনত পৰি থকা পখিলাৰ নকশা।

জাতিৰ জাত্ৰা, ৮ অধ্যায় !

Pilgrim's Progress, Chapter 8.

১০১ ১০২ ১০৩ ১০৪ ১০৫ ১০৬ ১০৭ ১০৮ ১০৯ ১১০ ১১১ ১১২ ১১৩ ১১৪ ১১৫ ১১৬ ১১৭ ১১৮ ১১৯ ১২০ ১২১ ১২২ ১২৩ ১২৪ ১২৫ ১২৬ ১২৭ ১২৮ ১২৯ ১৩০ ১৩১ ১৩২ ১৩৩ ১৩৪ ১৩৫ ১৩৬ ১৩৭ ১৩৮ ১৩৯ ১৪০ ১৪১ ১৪২ ১৪৩ ১৪৪ ১৪৫ ১৪৬ ১৪৭ ১৪৮ ১৪৯ ১৫০ ১৫১ ১৫২ ১৫৩ ১৫৪ ১৫৫ ১৫৬ ১৫৭ ১৫৮ ১৫৯ ১৬০ ১৬১ ১৬২ ১৬৩ ১৬৪ ১৬৫ ১৬৬ ১৬৭ ১৬৮ ১৬৯ ১৭০ ১৭১ ১৭২ ১৭৩ ১৭৪ ১৭৫ ১৭৬ ১৭৭ ১৭৮ ১৭৯ ১৮০ ১৮১ ১৮২ ১৮৩ ১৮৪ ১৮৫ ১৮৬ ১৮৭ ১৮৮ ১৮৯ ১৯০ ১৯১ ১৯২ ১৯৩ ১৯৪ ১৯৫ ১৯৬ ১৯৭ ১৯৮ ১৯৯ ২০০

একলিয়াটক চাই কথকি নামেৰে এজন মানুহক আহি থকা দেখিলে। সেই পোনে বাট বহল হোআত অনেক মানুহ আঁতৰা আঁতৰিটক জাবলৈ চাই জুৰিলে, এই হেতুকে সেই মানুহে সিবিলাকৰ পৰা কিছু দূৰৈত চলি আছিল। সি ওখ মানুহ, আৰু ওচৰতকৈ দূৰৈত দেখিবলৈ সুন্দৰ আছিল। তাতে বিশ্বাসিএ সেই মানুহক সন্তোষন কৰি কথা বাজা হবলৈ ধৰিলে।

বিশ্বাসি। হেৰা ভকত, কলৈ জোআ? স্বৰগ বাজালৈ জাবলৈ ওলাইচা নে?

কথকি। তালৈকেহে জাঁও।

বিশ্বাসি। বৰ ভাল; তেনে হলে আমি তোমাৰ লগত গৈ উত্তম সজি পাম বুলি মই আশা কৰিচোঁ।

কথকি। মোৰো এনে বৰ ইচা, তোমোলাকৰ সজি হম।

বিশ্বাসি। তেনে হলে জাঁহা, একে লগে জাঁওইক; আৰু জি জি কথাত আমাৰ হিত হই এনে কথা কৈ কৈ কাল নিয়াম।

কথকি। তোমাৰে সৈতে বা আনে সৈতে হিত কথা কবলৈ মোৰ বৰ সন্তোষ, আৰু এনে উত্তম কৰমত মন দিয়া লোকৰ লগ পোআত মোৰ বৰ আনন্দ আছে। কিয়নো তোমাক স্বৰূপটক কৈচোঁ, জাত্ৰা কৰোঁতে এনে সদ আলাপত কাল নিয়াব খোজা মানুহ নিচয়ে ভাকৰ; সবহ ভাগে জি কথাত একো-হিত নাই, তাক কৈ থাকে; ইয়াত মোৰ মনত বৰ দুখ পোঁও।

বিশ্বাসি। এয়ে দুখৰ কাৰন হই, কিয়নো স্বৰগত থকা ইশ্বৰৰ কথা জি ৰূপে প্ৰিথিবিৰ থকা মানুহৰ জিবা দুখৰ সুমৰ জোগা, এই ৰূপে আৰু কোন কথা জোগা হৈছে?

কথকি। তোমাৰ কথা মই বৰ ভাল পাওঁ, কিয়নো তুমি জি কথাটি কৈচা, সেয়েই স্বৰূপ। তাত বাজে মই আৰু এটি কথা কওঁ। ইশ্বৰৰ বিসয়ে কথোপকথন কৰাৰ সমান সুখ দিওতা

বা হিত কৰোঁতা কি আশ? আশিৰিত হই। সুৰাত কোনো মানুহৰ জদি সন্তোষ হই, তেন্তে এনে কথাৰ সমান সুখ দিওতা কি পাব? বিসেসকৈ বাজহিয়া কথা, ভবিস্যত কালৰ গোপনীয় কথা, অদ্বিত আৰু আচৰিত কৰম' বিশ্বাই মানিব লগা চিন, এই সকলোকে জদি ভাল পাই, তেন্তে পবিত্ৰ সাত্ৰত জি জি কথা মনোহৰ আৰু সুন্দৰ ৰূপে লিখা আছে, তাৰ সমান সুখ দিওতা কথা আন কোন চাই-ত পাব?

বিশ্বাসি। এইটো কথা সঁচা হই, কিন্তু এনে কথোপকথনৰ দোআৰাই আমি জেন উপকাৰ পাওঁ, এইহে আমাৰ প্ৰধান কাৰ্জ।

কথকি। মই তাকেহে কৈচোঁ, এনে কথোপকথন বৰ উপকাৰি হই; কিয়নো তাৰ দোআৰাই সৎসাধিক কথা জে নিস্কল, পৰমাৰ্থিক কথা জে স্কল, ইত্যাদি সকলোকে বুজিব পাৰে। বিসেসকৈ নতুন জনম আৰু খ্ৰিষ্টৰ পুন্যৰ প্ৰয়োজন, আৰু আমাৰ কৰম জে অসিধ ইয়াকো মানুহে বুজিব পাৰে। তাত বাবে এনে কথোপকথনৰ দোআৰাই মন পালটন বিশ্বাস, প্ৰাৰ্থনা, বা সহৰ' আদি কি ৰূপে কৰি লাগে, তাকো লিখিব পাৰে। আৰু সুত বাজা কেনে মহা প্ৰতিগা, আৰু কেনে সান্তনা দিও তাকো লিখি মানুহে আপোনাৰ মনত বৰ সন্তোষ পাই। আৰু তাৰ দোআৰাই মিচা মত তুলিবলৈ, সঁচা মত থিৰ কৰিবলৈ, আৰু অগিয়ানি লোকক উপদেশ দিবলৈকো লিখিব পাৰে।

বিশ্বাসি। তুমি জি কৈচা, সেই সকলো স্বৰূপ, তোমাৰ মুখৰ পৰা এনে কথা সুনি, মই বৰ আনন্দ পাইচোঁ।

কথকি। হাই হাই, সেই গিয়ান নাই কি-য়াৰ কাৰনেহে সবহ ভাগে পৰম আনন্দ পাবলৈ বিশ্বাসৰ প্ৰয়োজন আৰু আত্মাৰ ভিডৰত অনুগ্ৰহৰ কৰম, তাৰো প্ৰয়োজন নে জাৰি, জি কৰমেৰে স্বৰগ বাজা কেতিয়াও পাব নোজা যে, এনে বিধানৰ কৰমত নিৰুখিৰে কাল নি-য়াই।

বিদ্বানি । তথাপি তোমার অনুমতি পালে
হই এটি কথা কও এই সকলোৰে পৰমার্থিক
গিয়ান কেৱল ইয়াৰে দিয়া হই, মানুহে আ-
পোনাৰ পৰিসম বা কথোপকথনৰ দোআৰাই
কেতিয়াও পাব নোআবে ।

কথকি । তাক মই ভালকৈ জানোঁ; কি-
য়বো স্বৰ্গৰ পৰা দিয়া ন হলে কেৱে একো
পাব নোআবে । অনুগ্রহৰ দোআৰাই সকলো
হই, কৰমৰ দোআৰাই একো ন হই; এই
কথা বিব কৰিবলৈ সাত্ৰৰ পৰা এস প্ৰমান
বিব পাৰোঁ ।

বিদ্বানি । বাক, তেনে হলে আমি জি কথা
ধৰি কথোপকথন কৰিম, এনে এটি কথা ধৰা-
চোব ।

কথকি । বাক, তোমাৰ জি ইচ্ছা; স্বৰ্গিয়
কথা বা সৎসাৰক কথা হওক, নিতি বা সুভ
বাক্যৰ কথা পবিত্ৰ বা লামান্য, ভুত বা ডবিল্যত
কথা, বিদেশৰ বা স্বদেশৰ কথা, সাৰ বা অসাৰ,
জি কি কথাত ধৰিব ধোজা, তাক কওঁইক;
হিঁত কথা হব লাগে মাথোন ।

এই কথা সুনি বিদ্বানিএ আচৰিত মানিলে;
আৰু শ্ৰুতিমান সেই সময়ত অকল সৰিয়াকৈ
বুলি জোজা দেখি তেঁওৰ ওচৰলৈ গৈ মনে
মনে কলে, চোজা ভাই, আমি কেনে বুধিমন্ত
লজি পালোঁ; তেঁও আমাৰ বৰ উত্তম লগৰ
জাতিক হবগৈ, মই জানিচোঁ ।

তাতে শ্ৰুতিয়ানে মিটকিয়াই হাঁহি বুলিলে,
ভূমি জাৰ কথাত এইমান ভাল পোজা, সেই
মানুহক জেয়ে নে জানে, এনে কুৰি জনকে
সি আপোন বাকোৰে ভুলাব পাৰে ।

গিয়ান পৰিব নকল ।

কলিকতাৰ পৰা সঠ পত্ৰ ।

Seventh Letter from Calcutta.

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল,

গিয়ান অভ্যাস কৰাই মানুহ দেহ ধাৰন
কৰাৰ সাৰ্থক কৰম, নতুবা কেৱল আহাৰ,
নিদ্ৰা, ভই প্ৰভৃতিৰ বসবৰ্তি হৈ থাকিলে, মা-
নুহ আৰু জন্তুৰ মাজত কি প্ৰভেদ থাকে জি
গিয়ান বন্ধুৰ প্ৰভাৱত মানুহ সকলে এই সৎ-
সাৰৰ ক্ষমত সকল উত্তম ৰূপে কৰিব পাৰে,
তাক উপাৰ্জন কৰা সকলোৰে উচিত । আৰু
জি গিয়ানৰ প্ৰভাৱত মানুহবিলাকে এই অঞ্চল
সৎসাৰৰ ভাও জনা হই, তাৰ মুক্তি কৰ্ত্তা
পৰম ইশ্বৰৰ মধুৰ প্ৰেম বস স্বাদন কৰি,
নিত্য আৰু পবিত্ৰ সুখ সন্তোষ কৰিব পাৰে,
তাক অভ্যাস কৰা সৰ্বতো ভাৱে আমাৰ উচিত ।
এই গিয়ান ধৰ্ম্মৰ নিমিত্তেই মানুহবিলাকে
ইতৰ প্ৰানিতকৈ স্নেহ হৈছে । এই কাৰনে
এনে অমূল্য মানুহ দেহ লৈও জি জনে গিয়ান
উপাৰ্জন কৰা নাই, তাৰ জিৱনেই বিকল ।

ধন জীবনৰ গৰ্ব ন কৰিবা মন,

নিমিসতে হৰি নিব, সকলো সন্মন ।

অতএব দুই বিপু কৰাহা দমন,

এনে কাৰ্য কৰা, জাত লভই গিয়ান ।

গিয়ানি লোক পৰলোকে কৰিলে গমন,

তাৰ কীৰ্তি প্ৰিথিৱিত কৰই বমন ।

চন্দ্ৰ, সূৰ্য, দিগ সিধা, মনি চমতকাৰ,

নোআবে নানিৰ বিদগ্ধৰ অন্ধকাৰ ।

গিয়ানে পাৰে এক্কাৰ গুচাব মনৰ,

গিয়ান বিনে কৰিবাক সাধ্য নাহি কাৰ ।

বিদ্যা অভ্যাস কৰাই গিয়ান লভিব দো-
আৰাই এতিয়া-আমাৰ ইংৰাজ দেশাধিকাৰৰ
দিনত কোনো কোনো ঠাইত পৰ্হা লাগি পতা
হৈছে; কিন্তু তাত বিদেশি ভাষাৰ পুথি চলোআৰ
গুনে লৰাবিলাকে পৰ্হিও একো উপকাৰ পো-
জা নাই । পানুৰি চাহাৰ সকলে মিন্যনেবি
পৰ্হা লাগিত অচমিয়া পুথি পৰ্হাইছে; কিন্তু
ভাটল সবহ লৰা, শ্ৰুতিয়ান কৰে বুলি ভয়তে
ৰে জাই । জিবিলাক লৰাই অধ্যাপকৰ ভত

সংক্ৰিষ্ট বিদ্যা পৰ্হে, ঠেঁওবিলাকেও জ্ঞত
কিঞ্চিৎ মাত্ৰ পৰ্হিৱেই সেই মহা উপকাৰি
ভাষা আৰু ন পৰ্হে। আৰু তাৰ পৰা গিয়ান
ন জনমি বৰ্হীকৈ কুসংস্কাৰহে জনমে। বজা-
লি ভাষাৰ পুৰ্বি চলা পৰ্হা মালিত পৰ্হি লৰা-
বিলাকে পুৰ্বি পৰ্হিব পৰা, আৰু কচাৰিত লি-
খা পৰ্হা কৰিব পৰা হলেই পৰ্হা মালি ভি-
য়াগ কৰে।

বহু সকল, বিচাৰি চোআ। জি পৰিত্ত
গিয়ান, এস বচৰ পৰ্হিও কট্টেহে মানুহে
অতি কিঞ্চিৎ পাই, তাক নো আমাৰ দেশি লৰা-
বিলাকে ওপৰত লিখা দৰে পৰ্হিএই উপাৰ্জন
-বিব পাৰে নে? জি সকলে বিদ্যা নিকি
গিয়ান উপাৰ্জন কৰিটো। বুলি কই, মি-
লাকে মুঠে কোআহে সূনা জাই, গিয়ানিৰ
দৰে আচৰন কৰিবৰ দেখা নে জাই। ঠেঁও-
বিলাকে কেৱল ধন উপাৰ্জনৰ কাজতহে চেষ্টা
থাকে। তাত বিনা আন সমস্ত এলাহ আৰু
দুৰাচাৰ কৰিএই কাল নিয়াই। কোনো কো
নো লোকে ভাৰ্জাৰ সত্ত্ব আৰু আপোনাৰ
উদৰ পূৰন কৰি কাল নিয়াই। কিন্তু ঠেঁও
বিলাকে নো নে জানে নে, জে পহু, পখি,
পোক, পকআ আটায়ে আহাৰ ইত্যাদি কৰে?
কেৱল পৰক উপকাৰ কৰিব লাগে, আৰু ইহ-
বক ভজিব লাগে, এই দুইৰ গিয়ান ধকাতেই-
হে মানুহৰ ইমান গৌৰৱ হৈছে। জদি বিদ্যা
নিকিও ঠেঁওবিলাকে এই দুই কাজ ন কৰে,
তেন্তে ঠেঁওবিলাকে পৰ্হাত জিমান কেলেস
কৰিলে, সি আটায়ে ভয়ত ঘিউৰ আহতি
দিয়াৰ নিচিনা হল। বজালিবিলাকৰ লগ পাই,
অনেক লোকে এতিয়া মদ খোআ, বেঙ্গাল-
লৈ গমন কৰা, ইত্যাদি মহা অনাচাৰ কৰম
কৰিব লাগিছে। আৰু ত্ৰেখে কাল নিয়াইচে,
জননি আৰু জনম ভূমিলৈ একেৰিও প্ৰেম প্ৰকাশ
ন কৰে, আৰু “দেশৰ ময়ল হওক”, এই কথা
পাহৰি, অথবা সমাজিকভাৱে নো পোহৰে।
কোনো কোনো লোকে কোনো কোনো অবিহিত
সাত্ত্বৰ প্ৰমাণ দি, মদ খোআ প্ৰভিতি পাপ
আচৰন কৰে। কিন্তু এই সকল কৰম অতি

গৰ্হিত, কিয়নো জাৰ পৰা মানুহৰ মুখ হজৰ
দুৰৈত ধাওক, ইহকাল আৰু পৰকালতে
দুখহে পাব, সৎসই নাই। গিয়ানিৰ নিচিনা
আচাৰ ন কৰি কেৱল অগিয়ানিৰ দৰে আচৰ
কৰি ঠেঁওবিলাকে আপোনাৰ ভৰিত আপুৰি
কুচাৰ মাৰিছে। হাই হাই! এই সকল আ-
চৰন নো কেতিয়া আমাৰ দেশৰ পৰা গুচিব
অচম দেশৰ আন ঠাইতকৈও গুআইত
নগৰত অত্যন্ত অসম্ম আচাৰবিলাক নিজে
নিজে চলিব লাগিছে। এই কথা পৰাপৰ আৰু
দুৰি মনত বৰ অসন্তোষ পাইটো। কিয়নো
গুআহাটি ৰাজধানি ঠাই, তাত যদি এনে দুয়ো
চাৰবিলাক প্ৰবল হল, তেন্তে আন ঠাইত নো
কেলেই ন হব? হাই হাই! ইয়াৰ পৰা নো
আৰু লোক দিব পৰা কিবা বিসই আচে নে?
এই সকল দুৰাচাৰ গুচাই অলপ দিনতে পৰতে
ইয়াৰে আমাৰ এই দেশ পৰিত্ত কৰোক। হে
অচম দেশি বহু সকল, তোমোলাকে গিয়ান
উপাৰ্জন কৰিবলৈ জতন কৰা, কিয়নো গিয়ান
ন হলে সকলো মিচা। দেশৰ উপকাৰ জিহ
তে হই, তাক কৰা। জিহতে দেশৰ পৰা
দুৰাচাৰ সকল গুচে, তাকে কৰা। সেসত আৰু
একেৰি কথা ঠিও সূনা। আমাৰ দেশৰ পৰা
উপকাৰি এজন প্ৰধান বিচাৰ কৰ্ত্তাই এবেলি
আমালৈ এই বুলি এখন পত্ৰ লিখিছিল, যে
“অচমিয়া লোক সকলৰ পৰা বিদ্যা বিসয়ে
কোনো ভাল আশা কৰা, আৰু সূন্যত ঘৰ কৰা
দুয়ো সমান কথা।” হাই হাই! ইয়াতকৈ
নো আন কিবা দুখৰ কথা আচে নে? এন্তে কে
তোমোলাকে গিয়ান লভিবলৈ উপাই কৰা।
এজন অচমিয়া লোক।

কলিকতা, ২৩ এপ্ৰিল, ১৮৫৪।

নামান নামেৰে এজন কুঠিয়া বন্ত হোআৰ কথা ।

Healing of Naaman the Leper.

চুৰিয়া দেশৰ বজাৰ এজন সেনাপতি নামান আপোনাৰ গৰাকিৰ আগত অতি মান্যবৃত্ত মানুহ আছিল; কিয়নো ঠেওৰ-পৰাক্ৰম আৰু বুধিত্তে বজাৰ বিৰোধ হোআ সকলোকে জই কৰিছিল। কিন্তু সেই মানুহ জনৰ সৰিলত কুঠ বোগ আছিল। কোনো সময়ত চুৰিয়াবোৰে ইস্ৰাএলবিলাকে সৈতে বন কৰি সিহঁতৰ দেশৰ পৰা এজনি জুৰতি কন্যা ধৰি আনিছিল। পাচে নামানৰ তিৰোতাই সেই কন্যাক কিনি আপোনাৰ দাসি কৰিছিল। সেই বেটিএ নামানৰ দুৰ্গতি দেখি আপোনাৰ গিৰি-হুজনি কলে, বোলে, ইস্ৰাএল দেশত এলিয়া নামেৰে এজন ভবিষ্যত বন্তা আছে; ঠেওৰ ওচৰলৈ গলে আমাৰ গৰাকি স্বস্ত হব পাৰে। পাচে কন্যাৰ সেই কথা সুনিশ্চয় নামানে ইস্ৰাএল দেশৰ এলিয়াৰ তলৈ জাহৰ নিমিত্তে জোৰ আগত নিবেদন কৰিলে। পাচে নামানে জোৰ অনুমতি পাই ভেঁটিৰ নিমিত্তে সোন, চপ, ভাল কাপৰ, এই সকলোকে লৈ বহুত উঠি গল।

পাচে নামানে ইস্ৰাএল দেশ পাই এলিয়াৰ ঘৰ বিচাৰি ঠেওৰ দুআৰৰ মুখত বথ ৰাখিলে। তাকে এলিয়াই এটা মানুহ পঠাই লোখালে, কিহৰ কাৰনে আহিছে? তাকে এলিয়াক জনালে। পাচে এলিয়াই কৈ পঠালে, বোলে, যদান নদিত লাভ বাৰ স্নান কৰা, তাকে ভূমি স্বস্ত হব। এই কথা সুন নামানে খব কৰি বুলিলে, বোলে মই মনত ভাবিছিলোঁ, ঠেও আপুনি আহি মোক আপোনাৰ ইহুৰ নাম লৈ স্বস্ত কৰিব; কিন্তু তেনে ন কৰি এটাৰ মুখে এক নদিত স্নান কৰিবলৈ কৈছে তাকে মোৰ কি হব! আমাৰ দেশত জাহা যদাননকৈও ভাল নদি নাই; সেই ঠাইতে স্নান কৰিব নোআবিয় নে! এনে কথা কৈ নামানে একেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ গুচি গল। পাচে ঠেওৰ দাসবোৰে আহি ঠেওৰ আগত

কলে, হে দেও, এলিয়াই আপোনাক সন্ত কৰম কৰিবলৈ কোআ হলে তাক কৰিলে-ইভেন। তেনে হলে অতি চিল কৰম জি স্নান, তাক আপুনি কিয় ন কৰিলে? তেতিয়া নামানে গৈ এলিয়াৰ আগাৰ দৰে কৰি স্বস্ত-নত লাভ বাৰ বুৰ মাৰিলে। তাকে ঠেওৰ সৰিল তেতিয়াৰে লৰাৰ সৰিলৰ নিচিনা কো-মল আৰু সুচি হল। পাচে ঠেওৰ লগবোৰে বে সৈতে এলিয়াৰ তলৈ উভতি গৈ ঠেওক বুলিলে, আপোনাৰ ইহুৰ জি জন, ঠেওৰ সন্মান প্ৰিধিৰ মাৰত আন ইহুৰ নাই। মই নিবেদন কৰোঁ, আপুনি কিচু ভেঁটি গ্ৰহন কৰোক। কিন্তু এলিয়াই কলে, মই একো নথ নোআৰোঁ।

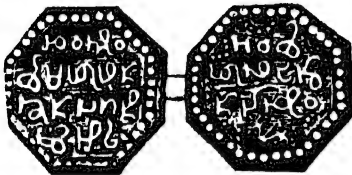
পাচে নামান গুচি গৈ অলপমান দূৰ পাওতে এলিয়াৰ পৰিচাৰক গেহাজি আপোনাৰ অধিকাৰৰ হুকুম নো পোআকৈ নামানৰ ওচৰলৈ লৰি আহি, লোভ কৰি ঠেওত কলে, বোলে, এতিয়া আমাৰ গৰাকিৰ ঘৰলৈ দুজন ভকত আহিছে, আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি সিবিলাকৰ নিমিত্তে এগাগৰি ৰূপ আৰু দুই জোৰ কাপৰ দিওক। পাচে নামানে কলে, বোলে, দুই গাগৰি নিয়া। পাচে সেই দুই গাগৰি ৰূপ আৰু ৮ লাভ কাপৰ দুটা বন্দৰ হাতত নামানে দি . . . , ভোমোলাকে ইয়াক এলিয়াৰ ঘৰত থৈ অহা। পাচে গেহাজি ঘৰলৈ আহি সেই ৰূপ আৰু কাপৰ বন্দৰ হাতৰ পৰা লৈ আপোনাৰ গৰাকিক একো ন কৈ নিইতক বিদাই কৰিলে। পাচে তাৰ গৰাকিৰ লগত দেখা দেখি হলত তাক সুধিলে, বোলে, ভূমি কলৈ গৈছিল! গেহাজিএ কলে, বোলে, মই কলৈকো জোআ নাই। এলিয়াই বুলিলে, ভূমি নামানৰ বথৰ ওচৰলৈ গৈ লগ পাওতে মোৰ মনো ভোমাব লগতে আছিল। এই হেতুকে নামানৰ জি বোগ আছিল, সেই বোগ আজিৰ পৰা ভোমাব সৰিলত হব। তাকে তেতিয়াৰে গেহাজিৰ গোটেই সৰিলত কুঠ বোগেৰে পূৰ হল।

হে মোৰ প্ৰিধিলাক, মানুহে আপোনাৰ

মনৰ লোভৰ কাৰনে কিমান দূৰ অবস্থাত
পৰে, তাক আমি সকলোএ আপোন আপোন
মনত বিবেচনা কৰিব লাগে । আমাৰ স্বভা-
বিক অনেক বেয়া স্বভাও আছে, তাৰ দো-
আৰাই অনেক লোকৰ বাটত জাই । সেই
গেহাজি হলে আপোনাৰ গৰাকিৰ বিৰোধে পাপ
কৰি সবিলত কুঠ ৰোগৰ ভাগি হল । আমিও
জদি সেই ৰূপে লোভ, গৰ্জ, খজ, ক্ৰোধ, হিংসা,
খিয়াল আদি কৰম কৰি পৰম ইশ্বৰৰ আগত
মহা পাপ ৰোগেৰে পিৰিত হৈ অনন্ত কাল
নৰকত পৰি থাকিব লাগিব, তাৰ পৰা আমাক
কোনোএ ৰখা কৰিব নোআৰে । এতিয়া কাল
ধাৰীতে জদি পৰম ইশ্বৰত আসুই লৈ সক-
লো পাপ কৰম ত্যাগ কৰি তেঁওক বিশ্বাস
কৰি তেঁওৰ চৰনত সকলোকে সোধাই দিও,
ভেনে হলে সেনত আমাক উদ্ধাৰ কৰিব । দু.

ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ সোন কপৰ মোহৰ ।

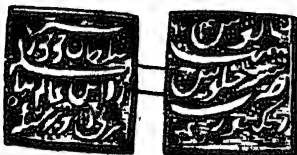
Gold and Silver Coins of Rajeswor Singh

Ahom Rupee, struck by Rajeswor Singh, A. D. 1751.

তাও চুৰমকা পিন খুন, অৰ্থাত মহা বজা
হোআ চুৰমকা । হিন্দু নাম, ৰাজেশ্বৰ সিংহ ।
লাকনি ৰাইচিলা, অৰ্থাত সৈক ২৪, হিন্দু মতে
১৬৭৩ ।

সোঁ কালে, কাও বই কা লেংদন কাভু,
অৰ্থাত স্বৰগত ইস্তাৰ নাম লেৱা কৰে ।

Gold and Silver Coin of Rajeswor, A. D. 1752.

চুলতান চো খুৰমোদ মাহ চিকা জদ এই
আলম পনা জী ৰাজেশ্বৰ সিংহ । অৰ্থাত চম্ৰ
সূৰ্যৰ নিচিনা এই চিকা মোহৰ মাৰিলে, প্ৰি-

থিবি চাঁয়া কৰোঁতা জী ৰাজেশ্বৰ সিংহ চুল-
তান ।

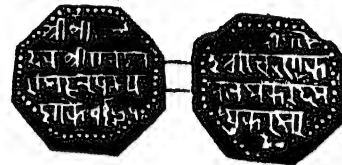
সোঁ কালে, মালুচ মইমানত ১৬৭৪ চনে
জলুচ জবৰ বদ্পুৰ । অৰ্থাত ১৬৭৪ সৰুত
সুভাগ্য ৰাজ ভোগৰ বচৰত বদ্পুৰত মৰা ৰূপ

Rupee of Rajeswor Singh, struck A. D. 1753.

জী জী স্বৰ্গ দেৱ জী ৰাজেশ্বৰ সিংহ নিপসা
শাকে ১৬৭৪ ।

সোঁ কালে, জী জী হৰ গোবী চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰলা । অৰ্থাত সিৱ দুৰ্গাৰ চৰন
ৰূপ পদুমৰ মধু পান কৰা ভোমোৰা ।

Rupee in Nagari Characters, struck A. D. 1753.

নাগেৰি আখৰ । জী জী স্বৰ্গ দেৱ জী ৰাজে-
শ্বৰ সিংহ নিপসা শাকে ১৬৭৫

সোঁ কালে, জী জী মহেশ্বৰি চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰলা । অৰ্থাত গোসানিৰ চৰন
ৰূপ পদুমৰ মধু পান কৰা ভোমোৰা ।

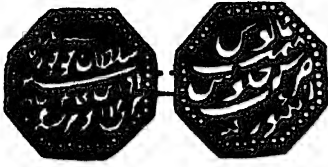
Quarter Rupee, coined A. D. 1754.

জী জী ৰাজেশ্বৰ সিংহ নিপসা শাকে
১৬৭৬ ।

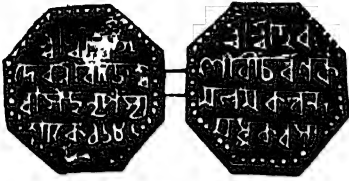
Quarter Rupee in Ahom and Nagari Characters, struck
A. D. 1756.

জী জী ৰাজেশ্বৰ সিংহ নিপসা শাকে
১৬৮১ । বাঁও কালে অচমিয়া আখৰ, সোঁ
কালে নাগেৰি ।

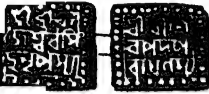
Rupee in Persian Characters, struck A. D. 1763.

এই আখর সি নিচিৰ ১৬৭৪ সঁকৰ ৰূপৰ
নিচিৰ। সঁক মাখোন লৰিল। ইয়াত লিখা
সঁক ১৬৮৫ ।

Rupee coin A. D. 1764.

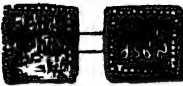
এই ৰূপৰ আখৰ ওপৰত থকা ১৬৭৫
সঁকৰ ৰূপৰ নিচিৰ। ইয়াৰ সঁক ১৬৮৬ ।

Half Rupee of Rajeswar Singh.

এই আখলিত লিখিচে, শ্রী শ্রী ৰাজেশ্বৰ
সিংহ নিপসা ।

সি কালে শ্রী শ্রী শিৱ পদ পৰায়নল্য। সঁক
লিখানাই

Quarter Rupee of Rajeswar, coined A. D. 1767.

এই নিকিত লিখিচে, শ্রী শ্রী ৰাজেশ্বৰ সিংহ
নিপসা থাকে ১৬৮২ ।

Quarter Rupee, in Persian Characters.

এই নিকিত পাৰচি আখৰেৰে লিখিচে,
শ্রী শ্রী ৰাজেশ্বৰ সিংহ। সোঁ কালে, বাদশ্য
গাজি, অৰ্থাত মহা ৰজা ।

Two Anna Coin of Rajeswar Singh.

এই আদ মহিৱাত লিখা আছে, শ্রী শ্রী
ৰাজেশ্বৰ সিংহ নিপসা ।

চৰাপুঞ্জি মোকামৰ বিবৰন ।

Account of Chorna Punji.

চৰাপুঞ্জি মোকামৰ কিছু কথা নিবেদন
কৰিব খোজো; আমাৰ দেশৰ অচমিয়া প্ৰিয়
বন্ধু সকলে ভালকৈ কু নে পাই, এই নিমিত্তে
নিবিলাকক জনাও ।

এই চৰাপুঞ্জি জিলা ধন বৰ পৰ্বতৰ ওপ-
ৰত । চাৰিও কালে পৰ্বত, মাজত ভৈয়ামৰ
নিচিৰা সমান চাই । আন্দাজ ১০০ পুৰা মান
মাটি হৰ । তাতেই চাহাৰ লোকে লগা লগি-
কৈ ৫০ টা মান বজলা সাজিচে, সেই বজলা-
বোৰ সুন্দৰকৈ সজাইচে, দেখিবলৈ বৰ ভাল ।
সেই চাই জাৰ কি জহ সদাই চোঁচ, তাক
চাহাৰ লোকে বৰ ভাল পাই । তাৰ সিলৰ
পানি বৰ চিকন বগা, কট কট কৰে । ১০০
হাতৰ তলত জি পৰে, তাকো দেখা জাই । আৰু
পেটলৈকো বৰ ভাল, মানুহে জদি দিনটো
৫ বাৰ খাই, তেও জিন জাই । আৰু তাৰ
বতাহ বৰ ভাল, মানুহৰ গাত বল সক্তি হই ।
তাৰ সদাই জি মানুহ থাকে, তাৰ যোগ বিয়া-
খি একো নাই । সেই কাৰনে অনেক দেশৰ
পৰা চাহাৰ লোক হাৱা ধাবলৈ ভাৱলৈ আহে ।
আৰু আন দেশত নবিয়া পৰি ভাল ন হলে
সেই চাইলৈ আহিলে ভাল হই; আৰু চত
মাহৰে পৰা অনেক চুৰ দেশৰ চাহাৰ মেম
আহি তাত থাকেহি, আহিন কাতি হলে পৰ্ব-
তৰ পৰা নামি জাই ।

সেই চাইত আহিন কাতিৰ পৰা হিম পৰে,
আখোন পুহ মাহত এহাত এমুঠনকৈ ডাঠ হৈ
বগা হৈ থাকে, ভৰি দিলে মচ মচ কৰে ভা-
গে । আৰু বহাগ মাহৰ পৰা বৰ বৰধুন
পৰে, ৰাতিএ দিনে বেৰে, মাহৰ ভিতৰত
এদিন কি দু দিনহে সূৰ্য দেখা জাই । তাত
বৰ বতাহ, জাৰ গৰম কাপৰ ন হলে থাকিব
নোআৰি । আৰু সেই নগৰৰ প্ৰতি বজলাই
১০।১২ টাকৈ জুই লাল আছে, সেই জুই লাল
বোৰত দিনে ৰাতিএ জুই জলি থাকে; আৰু
তাত এবিধ সিলৰ এজাৰ পাই অৰ্থাত নাগ
মাটি তাৰেই জুই লগাই, তাত ৰাতি খাই ।

সেই এন্ডারব দাম ১০০ মোনত ৮ টকা রূপ, ডাব বৰ পৰ্বত আছে । আৰু ডাব প্ৰতি বজলাই ১০।১২ জনকৈ চাহাব মেম থাকে, কোনো কোনো বছৰত ইমান চাহাব হই, জে খা-কিবলৈ বজলাই নাটে ।

সেই নগৰত এটা সুন্দৰ গিৰ্জা ঘৰ আছে, আগেয়ে ডাভ পাদুৰি গাৰকিন চাহাব আছিল, এতিয়া ঠেও কলিকতালৈ গল । ঠেওৰ মূৰে গুআহাটিৰ ক্ৰীষ্ণুত পাদুৰি বেণু চাহাব হৈ-চে; ঠেও বছৰেকত ৪ মাহ সেই গিৰ্জা ঘৰতে গিৰ্জা কৰেগৈ । প্ৰতি বৰি বাবে গিৰ্জা ঘৰত চাহাব, মেম তিনি চাৰি কুৰি মান গোট খাই । আৰু ডাভে এক পৰ্টন কুকি-য়ৰ চিপাহি আছে, সেই চিপাহিৰ অধিকাৰ ক্ৰীষ্ণুত কৰ্নেল লিভৰ চাহাব, তেঁৱেই সেই নগৰত পলিটিকল এজেন্ট কাম কৰিছিল । ঠেও বৰ ডাল চাহাব, ঠেও কাৰো অহিত নি চিন্তিছিল, লক্ষ বৰ আটাইকে লমান দেখি-ছিল ! ঠেওক সেই দেশৰ পৰ্বতিয়া মানুহে বৰ ডাল পাইছিল । ঠেওৰ এতিয়া লি-লত কিছু বোগ হৈ কেবলুআৰি মাহত চুটি লৈ বিলাতলৈ গল । ঠেও সেই নগৰত থাকি বৰ ডাল পাইছিল, আন্দাজে ডাভ ২৫ বছৰ মান আছিল, আৰু ঠেওক পৰ্বতিয়া মানুহে ভই কৰিছিল । কিন্তু ঠেও জোআত খাচিয়া-বোৰে বৰ বেজাৰ অপমান কৰিলে । এতিয়া ঠেওৰ মূৰে স্ত্ৰী ক্ৰীষ্ণুত কৰ্নেল জেজিফ বৰ চাহাব চৰাপুঞ্জিৰ অধিকাৰ হৈচে, ঠেও বছৰে-কত এবাৰ দৌৰা কৰিব; ঠেও এতিয়া গুআ-হাটিৰ ক্ৰীষ্ণুত হডচন মেজেক্টৰ চাহাবক সেই জিলাত থৈচে, জিলাৰ লোধ পোচ কৰিবলৈ । সেই দেশৰ মানুহে খাজনা নি দিএ, ডাভ খেতি কৰিবও নোআবে; লিভৰ নিমিতে, ডাভ কি লগ্য হই, ডাক ঠেও সূনা । বিলাতি আলু, কচু, জলকিয়া, এদা, সুমখিয়া টেদা, মো জোল, ডামোল, পান, এবিধ খাচিয়া ধান হই, আমি ডাক কোআ মনি বোলোঁ । ডাব নিইতে মদ খাই, ইয়াত বাজে একো বুঝা উতপন ন হই । নতে ধান, চাউল নামৰ পৰা কিনি আনি

খাই । চৰাপুঞ্জিৰ দখিনে আৰু পূবে চিপটা চাউল দেশ, সেই দেশৰ পৰা ধান আদি কিনি নিএ । চৰাপুঞ্জি দেশৰ মানুহবোৰক খাচিয়া বোলে, সেই মানুহবোৰ দুখকাৰি নিইতে মুক্ত বোজা এক মোনতকৈ অধিক লই ।

ডাউল চাহাব লোকাক আমাৰ ই মানুহ জোআ অহা কৰাত, খাচিয়া মানুহেই বস্ত্ৰৰ ডাব বোজা নিএ; কিন্তু নিইতে দিনটুকু চাৰি অনা লই, ডিবোতাই হলে, তিনি অনা লই । আৰু নিইতে মিচা কথা ন কই, বৰ মজা মা-নুহ; লিখা পৰ্হা একো বে জানে, পূৰ্বৰে পৰা পুখি প্যাঞ্জি একো নাই, ধৰম সাত্ৰৰ কথাও একো কৰ নোআবে । নিইতে কোব ইয়ৰক পুজা, ডাকো বে জানে । এতিয়া পাদুৰি লুইচ চাহাব আহি ৪।৫ বছৰৰ পৰা ধৰম সাত্ৰ দেখাইচে, আৰু সিকাঁচে । নিইতৰ খাচিয়া মাভেৰে ইংৰাজি আখৰেৰে ধৰম সাত্ৰৰ নতুন কিতাপ তৈয়াৰ কৰাই নিইতক পৰ্হাইচে । নিইত এতিয়া বৰ ডাল মানুহৰ নিচিনা দেশ জাই । আগেয়ে নিইত বৰ অসত্য আছিল । কিয়নো কাপৰ পিছিবই বে জানিছিল, এতিয়া লিখা পৰ্হা নিকি গিয়ান পাই ডাল ৰূপে কা-পৰ পিছি লভ্য হৈচে । আৰু খাচিয়া মানুহ বোৰ বগা, দেখিবলৈকো সুন্দৰি, নিইতৰে কেত-বোৰে দু কুৰি আঠেই কুৰি কৈ দৰমহা খাই কেচাৰিৰ আমোলা মহৰি কাম কৰিচে ।

আৰু নিইতে ডিবোতা বিবাহ কৰি আপো-নাৰ ঘৰলৈ অনা বস্ত্ৰৰ নাই, আমাৰ জেনে-কুআ কোনো মানুহৰ কেও কিছু ন হলে চোআলিৰ ঘৰত ঘৰ জোআই সোমাই, ভেৰে কুআ নিইতৰ দস্তৰ । আপোনাৰ ঘৰলৈ চো-আলিক আনিব নোআবে, আৰু চোআলিৰ মাক বাপেকেও এৰি নি দিএ, নিইতৰ এই দস্তৰ বেয়া । কিয়নো আমাৰ হলে ডাভৰ হৈ আ-পোনাৰ ত্ৰিধ মাক বাপেকক খুজাই, নিইতৰ হলে লহৰ লাহএকক খুজাই, যদি চোআলিৰ মাক বাপেক নাই, তেন্তে লোককে খুজাই, তেও আপোনাৰ ঘৰলৈ নানে । নিইতৰ মানুহ মৰিলে বে কান্দে, লোক লজাপো ন কৰে,

কিন্তু বহুদৈব বস্তু তামচাছে কৰে, কন্দা সি-
ইতৰ বেয়া বোলে। মানুহ মৰিলে সিহঁতৰ
গিয়াতি কুটুম চপাই বহুদৈব ভোজ ভাত
খুঁআই; মাচ তামচা কৰি, আমাৰ হিন্দু মানু-
হক জেনেটক পোবে, জেনেটক সিহঁতেও মৰা-
টো কাঠ লক্ষ্য কৰে। আৰু সিহঁতৰ মৰা
মৰিলে গিয়াতি কুটুম চপাই ভোজ ভাত খুঁআই
নোআবে মানলৈকে মৰাটো নো পোবে, কিন্তু
পেট ফালি নাৰি কুঁক উলিয়াই মচলা সুমাই
সুকাই থৈ; জেতিয়া ভোজ ভাত দিব পাৰে,
সেই দিনাই বস্তু তামচা কৰি পোবে। সিহঁ-
তৰ আন একো পূজা কৰা দস্তৰ নাই। আৰু
সিহঁতৰ নচা দস্তৰ ভাল, আন দেশৰ নিচিনা
জ্বালা গিত নে গাই। সিহঁতৰ তিৰোতাবো-
ৰে নচাৰ এক দস্তৰ, আন দেশৰ নিচিনা হাত
ভৰি দাগি নে নাচে, কেৱল চিকন কাপৰ
পিন্ধি একে ধিৰে ধিৰে হৈ ভৰি টিপি টিপি
নাচে, ভৰি দুটা নিলগ হব নোআবে। আৰু
লহঁতে মাৰি মাৰি হৈ নাচে, দেখিবলৈ বৰ
চন্দৰ। নচাৰ সময়ত ইহঁতৰ মাতিব নোআবে,
ভুহিন হৈ থাকে। মুনিহবোৰে বেলেগ হৈ না-
চ, আৰু দা, জাতি, চাল, তৰোআল লৈ খে-
বাই। তথাপি তিৰোতাৰ নচা চাইলৈ জাব
পাৰে, সিহঁতৰ লগত নাচিবও পাৰে, কিন্তু
মাত বোল কৰিব নোআবে; কেৱল গিতহে
গাব পাৰে। আৰু এটা আচৰিত কথা দেখি-
লোঁ; সিহঁতৰ নচা চাইব মাজত দু কুৰি বা
আঠ কুৰি হাত দিহল ভলুকা বাঁহ এডাল
ভিতৰত কোঁপোলা কৰি তাত জিমান ভেল ধৰে
তিমান ভৰাই তাৰ আগত দহ বা কুৰি টকা
ৰূপ বান্ধি সেই বাঁহ ডাল নচা চাইব মাজতে
পোতে, আৰু তাৰ বাহিৰেও ভেল ঘঁহে।
পাচে এটাই মানুহবোৰত কই, বোলে, এই
বাঁহ ডালৰ আগলৈ জেয়ে উঠিব পাৰিব, সেয়ে
বাঁহৰ আগত বান্ধি খোঁজা ৰূপ নিব পাৰিব।
পাচে বহু ডেকা মানুহবোৰ উঠিব খোঁজে,
তথাপি এহাতো উঠিব নোআবে; বাঁহ ডালৰ
গোটেই গাই ভেল হৈ থাকে, বাঁহত ধৰি উঠিব
খুঁজিলে পিচলি আহে। পাচত এটা ডেকা

মানুহ বৰ সুম কৰি উঠি সেই বাঁহৰ আ-
গত জি ৰূপ বান্ধি থৈছিল, সেই ৰূপকে পাঁও
পাঁও জেনে ঠাণ্ডা তলত চাৰি পাঁচ ডেকা
মানুহ মদ খাই বলিয়া হৈ সি ৰূপ লব
এতিয়া বুলি সেই বাঁহ ডালত ধৰি জোঁটা পুটি-
কৈ উঠিবলৈ ধৰোঁতে বাঁহ ডাল মাজতে ভাগি
পৰিল। ওপৰলৈ উঠা মানুহটো এক দুপৰ
মৰি আছিল, আৰু তাৰ মুক ফাটলি; তথাপি
ইহঁতৰ অনুগ্ৰহত সি জিলে; কিন্তু তাৰ গা
খুনিয়া হল। এনেকৈ বচৰে বচৰে বহু মা-
নুহ মৰে, তথাপি সিহঁতে এইটো বৰ তা-
মাচা বোলে। তাত কল্মাৰিও একো কৰিব
নোআবে, সিহঁতে আপোন ইচাতে কৰে। এই
তামচা আমি আপোন চকুএ দেখিচোঁ।

চৰাপুঞ্জিৰ নামৰ অৰ্থ এই। সেই চাই ওখ
পৰ্বত, লদাই জাব, এই দেখি তাৰ নাম চৰা।
আৰু পুঞ্জিৰ অৰ্থ এই, তাৰ মানুহবোৰে
ঘৰক পুঞ্জি বোলে, অৰ্থাত জাবৰ চাইব ঘৰ।
চৰাপুঞ্জিৰ আৰু মুচমাই পুঞ্জিৰ পশ্চিম ফালে
এক ঘণ্টাৰ দূৰত এক ভুবনপুৰি আছে, তালৈ
পৰ্বতৰ তলে দি সুক্কা বাটে জাই, সেই
বাটে গৈ পৰ্বতৰ তলৰ মাজত এখন এপুৰা-
মান লমান মাটি পাই তাত পূৰ্বে দেৱতা
সকলে, কোনোবা দেৱতা সকলক জল পান
কৰাবলৈ লন্দল, মিঠৈ কৰিছিল বুলি কই।
সেইবোৰ এতিয়া নিল হৈ আছে, তাক আজি
কালিহে সাজিচে, এনে দেখা জাই; দেখিবলৈ
বৰ সুন্দৰ, বৰুৱা বৰুৱা মিঠৈ জেনে মতিচূৰ
লাক, চকৰফলা, ইলাচি দানা, খোৰমা, জেলপি,
মিচিৰি নিচিনা; লইলাখে মিচিৰি, হাতত ফুলি
ললে খাবৰ মন জাই, কিন্তু নিল। তাৰ ভি-
তৰত বৰ একাৰ আৰু বহু বান্ধুলি, তাত
আৰিয়া লগাইহে জাব পাৰি। সেই সুক্কা বাট
কিমানলৈ গৈচে, তাক কেৱে কব নোআবে
আমি মনেৰে ভাবিচোঁ, সেই সুক্কা গোটেই
এন তলা চাব খুঁজিলে আৰিয়া লগাবলৈ ২০০
মোন মান ভেল কাপৰ হলেও সুক্কা বাটৰ
ওৰ পেলাব নোআৰি; তাকে ভুবন পুৰি
বোলে। তাক চাবলৈ বহু চাহাব যেন লোক

জাই, আৰু লগত খোজা বস্ত্ৰ লৈ জাই। চাহাব লোকে ডুবন পুৰি চাই এটাই পাচে খাই ঘৰলৈ গুচি আহে। আৰু চৰাপুঞ্জি চাই ধন পূৰ্বে ইজ্জৰ অপেশবিৰ নগৰ আছিল বুলি কই; এই কথা বহু মানুহৰ মুখে সুনিচোঁ।

সেই নগৰৰ খাচিয়া বায়তে বজাৰু খাজনা নি দিএ। বজাই নগৰৰ ওচৰতে এখন হাট বহুআইচে, হাটৰ চাৰিও ফালে কিলার নিচিনা সিলৰ গৰ বজাইচে; তাৰ পূবে পচিমে দু এখন দুআৰ আছে, সেই দুই দুআৰত দুটা ঘৰ কৰিচে, তাতে বজাৰ মানুহ থাকে। জি মানুহ হাটত বস্ত্ৰ বেচিবলৈ আহে, সেই প্ৰতি মানুহৰ পৰা এক এক পইচা দান লই। প্ৰতি হাটে ৫০।৬০ ৰূপ উঠে, সেই ৰূপেৰেই বজাৰ জিবিকা হই। ৮ দিনৰ ভিতৰত দু বাৰ হাট হই। ৪ দিনত জি হাট হই, তাক সৰু হাট বোলে, ৮ দিনত জি হাট হই, তাক বৰ হাট বোলে। সেই হাটত মানুহ আন্দাজ দুই তিনি হেজাৰ হই। তালৈ বহু চাইৰ পৰা মানুহ আহে, ই ফালে গুআহাটিৰ পৰা সি ফালে লিট, চাতকৰ আৰু জইন্তাৰ পৰা আহে। সেই জি দু টা ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, পইচা কৰ তোলা সেই ঘৰকে সিহঁতে হাট বোলে। আৰু তাৰ বজাৰ নাম সীজুত সোভা চিহ্ন। তেঁও বুৰা, তেঁওৰ সন্তান আদি একো নাই, কেৱল তেঁও আৰু তেঁওৰ কুঁঅৰি মাত্ৰ।

আৰু খাচিয়া মানুহবোৰে কাপৰ বৰ নে জানে, আন চাইৰ পৰা কিনি আনি পিন্ধে, দুভাগ কাপৰ অচমৰ পৰা জাই। সিহঁতে জাৰৰ নিমিত্তে এৰিয়া আৰু মুগাৰ কাপৰ সদাই চেনেহ কৰি পিন্ধে, সেই কাপৰ সুআল কুচিয়া মানুহে নি ঘৰা পূৰৰ হাটত বেচে, সেই হাটৰ পৰা খাচিয়া মানুহে কিনি আনে-গৈ। খাচিয়া মানুহ আমাৰ ডৈয়াম চাইত থাকিব নোআবে, কাৰন সিহঁত চেঁচা চাইত থকা মানুহ।

চৰাপুঞ্জিৰ পূৰে দু দিনৰ বাটত চিলট, কো-নো লময়ত পৰ্বতৰ পৰা নামি একে দিনেই ডৈয়াম পাই। আৰু চাতকলৈকে সেই মা-

নেইহে। ই ফালে চৰাদু ফাল মান বাট হাটলৈ চাহাব লোকৰ ৮ দিনৰ বাট, আশাৰ কলা মানুহে ১ দিনে জাই। কিন্তু চাংদিই পৰ্বতৰ ওপৰেই জাব লাগে। চাহাব লোক পৰ্বতৰে দুৰাই দুৰাই এনে বাট কৰাই নি প্ৰায়ে বাগি অহা জোজা কৰিব পাৰে, কিন্তু চাহাব চাহাব ধিয়, সেই নিমিত্তে বাগি জিবলৈ আচল। শুখাপি মানুহ অহা জোজা কৰাত অধিক সুম বে পাই। আৰু চাহাব চাহাব নৈ পাই, সেই নৈৰ ওপৰত হাঁতি জাব পাৰে এনে চিকন লোৰ লকত দলল বাহিচে। চৰা পুঞ্জিলৈ জোজা ৮ দিনৰ বাটত দু এখন দলল পাই। তাৰে এখনৰ নাম বগা পানি, আন এখনৰ নাম বৰ পানি। কিন্তু বগা পানিৰ দলল এখন পানিএ ভাঙিচে, এতিয়া আৰুও বাহিৰলৈ জুগুত কৰিচে। আৰু সেই ৮ দিনৰ বাটতকেই টা বজলা চাহাব লোক আৰু বাট কৰা মানুহে অহা জোজা কৰাত জিৰাবলৈ কমপানিএ বনাই দিচে। সেই বাটতে দুটা গাৰাদ কৰিচে, আৰু এটাৰ নাম মায়বজ, সিটাৰ নাম নখোলদবে তাত সদাই চিপাহিৰ গাৰাদ থাকে।

চৰাপুঞ্জিৰ পৰা গুআহাটলৈ গলে কিমান চাই পাই, তাৰ নাম কঁও মূৰা। প্ৰথমতে কলা পানি পাই, সেই কলা পানিতহে জলৰ কাটক দিয়া কইদি থাকে। দুতিয় মকলা জিতিয় সঙ্গনী, চতুৰ্থ মাইবজি, পঞ্চম নখো লা, সষ্ট মোণিয়া, সপ্তম জিৰাল, অষ্টম বানি গুদাম, নৱম খনামুখ, দশম গুআহাটি। এই-বোৰ বাটত থকা চাইহে, কিন্তু কোনোএ ইয়ান পলম কৰি নে জাই। কোনোএ ৭।৮ দিনত কোনোএ ৫।৬ দিনতে জাই। আৰু চৰাপুঞ্জিৰ পৰা তিন দিনে তাক গুআহাটলৈ আনায়ে গৈছিল, এতিয়া সীজুত হুঙচন মাজেউৰ চাহাবে ২৪ ঘণ্টাই চলাইচে, অৰ্থাত দু দিনৰ আৰু তাত চোঁৰা কাউৰি মাত্ৰ, পাতি কাউৰি নাই; কাৰন বৰ ওখ পৰ্বত দেখি পাতি কাউৰি নে থাকে।

১৮৫৪ ইং সঁক ২৮ মেই।

জি কতিয়াম চোঁহাই

গাঁই থকা গচ ।

The Tree that never fades.

আমেৰিকা দেশৰ ভিতৰত এদিন দুটা সৰু বো চোআলিএ কথা বাদা ইওতে, তাৰে এটাই ললে, মই আৰু অহা ঘাম কালিত একো বাৰি পাতোঁ; কিন্তু জাৰ কালিত আটাই গচ মৰি জাই, সেই কাৰনে মই জিয়াই থাকোঁ মানে কোনো গচক প্ৰিতি ন কৰোঁ । কিন্তু এটা চৰাই পোআলি পুহিম, সি হলে জাৰ কালিও ন মৰে ।

পাচে বায়েকে মাভ লগাই কলে, ডাই, মোৰ এটা সুন্দৰ চৰাই মৰিল, তুমি নে জাৰিচা? সি ফুল গচৰ সমানো জিয়াই নে থাকিল । তাতে ডায়েকে বুলিলে, আমি সদাই প্ৰতি কৰিব পৰা এনে কোনো বস্তু নে দেখোঁ । আমাৰ সৰু পিয় ডাই চৰাইভক আগেয়ে মিহিল, ডাক হলে মই ফুল, চৰাই আদি সৰু বস্তুভক প্ৰিতি কৰিলোঁ । আহ, জি বস্তু ন অৰ, এনে কোনো বস্তু পাবলৈ মোৰ বৰ সা আছে ।

এই ৰূপ কথা বাদা টক সেই দিন নিয়ালে, আৰু গধূলি সকলো কথা পাহৰি মাকৰ ওচৰলৈ লবাইন্তে আপোন আপোন সৰু চকি লৰা আনি, সিহঁতে জি ফুল গচৰ গুটি গোকাই থৈছিল, তাকে টোপোলা বান্ধি ধৰলৈ নেবলত, গচ মৰাৰ কথা সিহঁতৰ মনত পৰিল । তাতে বায়েকে মাভত কলে, আই, তুমি এই ফুল গুটিবোৰ মোৰ জনি ডাইক দিবা, আমি আৰু ফুল বাৰি নে পাৰোঁ । সেই ৰূপে ডায়েকেও কলে হই আই, জনি ডাইকে মোৰ-কোৱো দিবা । মই জনি কেতিয়াও ন মৰা গচৰ গুটি পোআ হলে, বাৰি পাতিলোঁহেঁতেন । কিন্তু আই, কেতিয়াও ন মৰা গচ, আৰু নষ্ট নো হোআ বাৰি কতাবাত আছে নে?

কেতিয়া মাকে বুলিলে, হই মোৰ লাহৰ, কেতিয়াও নষ্ট নো হোআ, এনে এখন বাৰিৰ কথা পাহলোঁ ।

তাতে লবাই সুধিলে, আই, সেয়ে স্বৰূপ বাৰি হই নে

হই মোৰ সোনাই, এনে স্বৰূপ বাৰি আছে । সেই বাৰিৰ কথা মই এনেকৈ পৰ্হিলোঁ, বোলে, সেই বাৰিৰ মাজে দি কটিকৰ মিচিনা নিৰ্মল অম্লিত পানিৰ নদি বৈ জাই; আৰু বাৰিৰ মাজতে জিৱনৰ গচ আছে; সেই গচত বাৰে মাহত বাৰে বিধ গুটি ধৰে; আৰু তাৰ পাতবোৰে দেসবিলাকৰ লোকক স্বস্ত কৰে; তাত সাও আৰু নে থাকে । সেই গচেই কেতিয়াও নষ্ট ন হই; আৰু সেই বাৰিএই স্বৰগ, তাতে ইহৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ সিংহাসন থাকে । তালৈকে জিবিলাক মানুহ জাই, সেই বিলাকৰ পিজি ইহৰ, তেঁৱে মিবিলাকৰ পৰা সকলো চকুৰ লো মচি গুচাই, আৰু অনন্ত সুখ দিএ । সেই বাৰিত কেতিয়াও বাতি ন হই, তাত চাকি বা সূৰ্য চন্দ্ৰৰ একোৰো পহৰ নে লাগে । আৰু তাত থকা লোক সদাই জিয়াই থাকে, তালৈ মৰন জাৰ নোআৰে । মোৰ পিয় পুত্ৰ, তোমাক জদি সেই বাৰি আৰু সেই সদাই জিয়াই থকা গচ লাগে, আৰু তাত থকা মানুহৰ নিচিনা তুমি মৰিব নো ধোজা ভেঙে এতিয়া জান কৰ্তা প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰা, তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা, আৰু তেঁওক প্ৰেম ভক্তি কৰি জিৱনৰ কাল নিউআ । তেতিয়া সেই প্ৰভুএ তোমাকো তালৈ তুলি নিব, আৰু সদাই তেঁওৰ কোলাত আনন্দেৰে থাকিবলৈ পাবা, অম্লিত নদিৰ জল পান কৰিবা, আৰু জিৱন গচৰো গুটি ধাবলৈ পাবা । আৰু সেই বাৰিৰ মাজত সুখ সোনাৰ আলিবোৰ আছে, এটা এটা মুকুতাৰে এখন এখন চুআৰ, তাৰ মাজতো অহা জোআ কৰিবলৈ পাবা ।

ন. ল. ক.

Portrait of the Mogul Emperor Babur, Father of Humayun.

হুমায়ুন বাদশ্যাব বিবৰন ।

The Mogul Emperor Humayun.—Portrait in our last Number.

গত জুন মাহত জি নকচা লিখা আছে, সেয়ে হুমায়ুন বাদশ্যাব নকচা; ডাক বাবৰৰ বিবৰনৰ ওপৰত জুল কৰি দিলে। এতিয়া বাবৰৰ নকচা ওপৰত লিখিচোঁ; বাবৰৰ কথা লিখা গল দেখি এই মাহত হুমায়ুনৰ বিবৰন লিখোঁ।

বাবৰৰ পুতেক হুমায়ুন ১৫৩০ সঁকত হিন্দু-স্থানৰ মহা বজা হল। উঁও মোতিস আৰু আন আন বিদ্যাভ্যাসে গিৰানি আছিল। তদু লোকক গ্ৰহন কৰিবৰ নিমিত্তে উঁও নাভোটা ধোঁ-

টালি সুন্দৰকৈ জুগুত কৰিলে, সেই ধোঁটালিত বোৰক গ্ৰহৰ নাম দি কাৰ্ত্তিকৰ ধোঁটালিত লে-
নাপতি, মৰ্কুৰিৰ ধোঁটালিত বিচাৰ কৰ্ত্তাবিলাক
সোমৰ ধোঁটালিত কটকি, কবি, এই কপে
সেই সাত ধোঁটালিত সকলো লোকক গ্ৰহন
কৰি দৰ্শন কৰালে। উঁওৰ ভায়েক কামিৰান
কাবুলৰ অধিকাৰ হৈছিল। সেই কামিৰানে
পঞ্জাব দেনবো। অধিকাৰ হব বুজিছিল, ভাতে
হুমায়ুনে ভায়েকেৰে বন কৰিবৰ মন নো হো-
আত এৰি দিলে।

পাচে হুমায়ুনৰ অহিতে সোৰ নামে একজন
সফ ওলাল। সেই মানুহৰ নাম প্ৰথমতে

ককিন আছিল, পাচে বজাৰ আগ চকুত জ-
হৰ বাঘ এটা মৰাত তাক সোৰ অৰ্থাত সিহ
নাম দিলে। আৰু গুজৰাটৰ বজা বাহাদুৰেও
ঔণ্ডৰ অহিতে বন কৰিলে। হুমায়ুনে বাহা-
দুৰক জিনি চপানিৰ কৌঠ আৰু চুনাৰ নগৰ
আদি কৰি ললে। এনে সময়ত ঔণ্ডৰ ভায়েক
কামিৰান আৰু হিম্মাল দুয়ো য়োই আৰুচা
মুনি উভতি আহিল। তাতে আগৰা নগৰ নৌ
পাওঁতেই কোজে সৈতে সোৰে জুধ ধৰি ১৫৩৯
সঁকত ঔণ্ডক জিনিলে। পাচে হুমায়ুনে পলাই
গৈ অমৰকৌঠ নগৰ পালত ভাৰ বজাই
ঔণ্ডক গ্ৰহন কৰিলে। সেই ঠাইতে আকবৰ
নামে ঔণ্ডৰ এজন পুত্ৰ উপজিল। কিন্তু
সেই লৰা লৰাক কামিৰানে এজন সেনাপতিৰ
দোআবাই কাৰ্ছি নিছে। ক্ৰমে ধোবাচান আৰু
পাৰ্চি দেসলৈ গৈ ভাতে তিনি বছৰ থাকিল।

১৫৪৫ সঁকত স্যা তুমাল্প নামে পাৰচি
দেসৰ এজন ৰাজ মন্ত্ৰি ঔণ্ডৰ সহাই হৈ কাবুল
দেস লবলৈ ১০,০০০ ঘোৰা চিপাহি পঠালে।
পাচে হুমায়ুনে কাবুল নগৰ বেৰি ধৰাত কা-
মৰানে আকবৰ লৰাক বাপেকক ভই লগা-
বলৈ গৰৰ ওপৰত দেখাই দিলে। তাতে হুমা-
য়ুনে বুজাই দিলে, যদি সেই লৰাক মাৰ, তেন্তে
নগৰৰ এজনকো বেৰি সকলোকো মাৰিম। সেই
কথাৰে কামিৰানে ভই পাই লৰাক নে মাৰি-
লে। পাচে কামিৰানক ধৰাত বহুআ ফুকন সক-
লোএ তাক মাৰিবলৈ আলচ দিলে, কিন্তু হুমা-
য়ুনে তাৰ চকু আকন ঐঠাৰে কনা কৰাই প্ৰান
ৰাখিলে। পাচে হিম্মালক আক্ৰমণ কৰি
১৫৫৪ সঁকত বিহু নদি পাৰ হৈ লাহোৰ
নগৰক ললে। পাচে দিলিৰ ৰাদস্যা চিকন্দৰে
জন্ম কৰিবলৈ ৮০,০০০ ঘোৰা চিপাহিএ সৈতে
ওলালত হুমায়ুনে, আকবৰ জুবজা, আৰু বহ-
ৰাম উজিৰে সৈতে সকলো সত্ৰ জিনি দিলি
দসহত লোমাল। ১৫৫৫ সঁকত হুমায়ুনে
গধূলি বেলা ওপৰ পিৰালিত নেমাজ কৰি
এটালত অথলাত নামিৰ ধোজাত পিচলা খাই
ওপৰৰ পৰা তললৈকে বাগৰি গল, সেই দুখে-
ৰে চাৰি দিনৰ মূৰত মৃত্যু হল।

আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদৰ পঞ্জিকা।

Almanac for August, A. D. 1854. Anno Era, 1776.

দিন	মাস	বাস	তিথি	দিন	মাস	বাস	তিথি	দিন
১	১৮	০	৭	১০	১৬	১৬	১	২০
২	১৯	৮	৮	১১	১৭	১৭	২	২১
৩	২০	৮	৯	১২	১৮	১৮	৩	২২
৪	২১	৯	১০	১৩	১৯	১৯	৪	২৩
৫	২২	১০	১১	১৪	২০	২০	৫	২৪
৬	২৩	১১	১২	১৫	২১	২১	৬	২৫
৭	২৪	১২	১৩	১৬	২২	২২	৭	২৬
৮	২৫	১৩	১৪	১৭	২৩	২৩	৮	২৭
৯	২৬	১৪	১৫	১৮	২৪	২৪	৯	২৮
১০	২৭	১৫	১৬	১৯	২৫	২৫	১০	২৯
১১	২৮	১৬	১৭	২০	২৬	২৬	১১	৩০
১২	২৯	১৭	১৮	২১	২৭	২৭	১২	৩১
১৩	৩০	১৮	১৯	২২	২৮	২৮	১৩	৩২
১৪	৩১	১৯	২০	২৩	২৯	২৯	১৪	৩৩
১৫	৩২	২০	২১	২৪	৩০	৩০	১৫	৩৪

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিতি।

Receipts for the Orunudol—Gowahati.

COL. F. JENKINS, 1853-54	20 Rs.
C. K. HUDSON, Esq. 1848-54	18 Rs.
W. BEECHER, Esq. 1847-54,	8 Rs.
W. ROBINSON, Esq. 1854	4 Rs.
REV. A. H. DANFORTH, 1854	1 R.
REV. W. WARD, 1854	1 R.
শ্ৰীজুত বাবু সন্তোনাথ মুনচেক, ১৮৫৩	১\
শ্ৰী পোআল চন্দ্ৰ, ১৮৫৪	১\
শ্ৰী বিপচু জদচন, ১৮৫৪	১\
শ্ৰী ধনি লুচিএন হেইদন, ৬ মাহ	১১
শ্ৰী দুগুৰা, ৬ মাহ	১১

Receipts for the Orunudol—Sibsagor.

CAPT. E. T. DALTON, 1853-54	10 Rs.
REV. E. H. HIGGS, 1853-54	12 Rs.
MR. F. MENTION, 1853	1 R.
শ্ৰীজুত বাবু কিত্তিনাথ ফুকন মুনচেক, ১৮৫৪	১\
শ্ৰীজুত বাবু উমাৰাম ডেকা বহুজা, ১৮৫৩-৫৪	২\
শ্ৰী ঘিনাই জৰ্জ বোৰ্ডমান, ১৮৫৪	১\
Receipts for the Orunudol—Nowgong.	
শ্ৰী ঘিনাই লাইনচ পেক, ১৮৫৩	১\
শ্ৰী জুবমন গগৈ, ১৮৫৩	১\

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press.

অকনোদই

৯ বছৰ ।

ষোণ সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫৪ ।

নম্বৰ ৮ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: AUGUST, 1854.

NO. 8.

নানা দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.—Sailing of the Turkish Fleet.

বুৰ্জুদীৰ ফ্লিটৰ পৰা ডুককি জাহাজবোৰ ওলাই, বিলাক সমুদ্ৰৰ দখিন কালে কচিয়াৰ জি কোঁঠ নগৰ আচে সেইবোৰক জুখ কৰি বটল গল । সেই জাহাজ সকলৰ মাজত মক্কেমুদ্দি নামে ১২৪ বৰ টোপ থকা জাহাজ পুধান; তাক আহমত বাদশ্যা, আদ্বিৰল সেনা পতি পাকে; আৰু তাক বাজে ২০ কুৰি খান বনুআ জাহাজ তেঁওৰ অধিন হৈ আছে ।

The Steamer Tiger taken near Odessa.

ওদেচা নগৰৰ ওচৰত তাইগৰ নামে ইংৰাজি ভাপ জাহাজ কুঁঅলিত বালিত লাগি বল । কচিয়াবিলাকে তাকে দেখি তপত গুলিৰে গুলিয়াবলৈ ধৰিলে; পাচে জাহাজি লোকে সহিব নোআৰি সবনাগত হল, জাহাজকো এৰি দিলে ।

Occupation of Greece by the French.

গ্ৰীক দেশৰ ওখো বজা কচিয়াৰ ফলিয়া হোআত ফ্ৰান্সিৰ সেনা সেনাপতিএ আধিনি ৰাজ নগৰত সোমাই তাক ললে, আৰু তাৰ বজা বানিএ সেই নগৰ খন এৰি আন ঠাইলৈ গল ।

Gustafvorn bombarded by Sir Charles Napier.

বলভিক সাগৰত চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ চাহাবে গষ্টাভৰ্ন কোঁঠ আৰু নগৰ খনো জুখ কৰিবলৈ তিনি খন জাহাজেৰে আহি ১০০০ হাতৰ আভৰত থাকি বম গুলিৰে গুলিয়ালে ।

Wreck of the P. O. Steamer Desro.

ডোবো নামে এখান ভাপ জাহাজ খেহ দেশৰ পৰা আহোঁতে মাজত থকা এক লক মা-

জুলিত ধূন্দা লাগিলত একআৰ নোআৰিলে । মানুহ আৰু বস্তু সকল লক লক নাৱত ডুলি বধা কৰিলে ।

The Bremen Cable Ship.

আমেৰিকা দেশত জি জাহাজ তাপৰ বেগেৰে জাবলৈ কৰিছিল, তাক ঘণ্টাই পতি ১২ মাইল চলাব পাৰিছিল; কিন্তু ধুমহা বতাহত ধৰে। খিলিকি দুআৰ ভালকৈ ন মৰাত পানিসোৱা মাই জাহাজ বুলিল । পানি বৰ দ ন হ'ল এই হেতুকে জাহাজ ডুলিবলৈ উপাই কৰিচেয়া

Veracity of the Ormuzd.

আমি আন জিলাৰ পৰা বাক্স পাইটে জুলাই মাহৰ অকনোদইত কেতবিলাক আচৰিত কথা লিখাৰ কাৰনে অনেক লোকে আমাক মিচা সঁচাৰ একো বিবেচনা ন কৰে বুলি ইহিচে । দলৰ পৰা ধূন্দা ওলাই, পুখুৰি গাখিৰ হই, লাণ বেজ আদিএ কথা কই, ইয়াকে চাহাব লোকেও পতিয়াইচে হবলা এই বুলি আমাক নিন্দা কৰে । সেই কথা সুনি আমি পৰিসুমেৰে সুধি সুধি জি ঠিকনা পালোঁ, তাকে আমাৰ দাই গুচাবৰ নিমিত্তে লিখোঁ ।

Water turned into Milk.

পুখুৰিৰ পানি গাখিৰৰ নিচিয়া বগা হোআ কথা আমি স্বৰূপ জেন মেওঁ কিয়নো কেবল এই বছৰ ন হই, ইয়াৰ আগৈও ঠাৱি পীত বছৰ এই ৰূপ বগা হোআ আমি পুখুৰি পাৰ থাকি আপোৰ চকুএ দেখিলোঁ । জৰ কাৰন জানোঁ বা নে জানোঁ, তথাপি জি কথা স্বৰূপ,

আমি লিখিব নীচে। মেজল ভবাব গতি আৰু ধৰ্ম কেতু, খুইতপ আদি হোআৰ কাৰণ কোনেও ভালকৈ নে জানে; তথাপি নিৰূপণ হোআত আটোয়ে লিখে, কাৰো জগৰ ন হই। পান্নি বগা হোআৰ কাৰণ আমি এইটো আবিচোঁ এলান্যৰ পৰা সমুদাই তিনি চাৰি দিন বতাহ বতাহ বনৰ আৰু পান্নৰ কেনবৰ খুলা আদি পিঠা গুৰিৰ নিচিনা জি হেন পৰি আমি পান্নিৰ তলত জোখৰ জোখৰ হৈ থাকে, তাকে গৌৰ বেগে তুলি ইপাৰলৈ পেলোআত সেই খুলিএই পুনৰ তললৈ ন বহি কিছু নিবলৈ পান্নিত মিহলি হৈ বগা হৈ থাকে। পাচে চৌ গুঠিলে ক্ৰমেৰে সেই বস্তু বহি আই, আৰু পান্নিও আগৰ দৰে চাক হই। আমি জেতিয়া সেই পান্নি হাতত লৈ চাই-চিলোঁ, তেতিয়া পান্নিৰ লগতে সেই বগা গুৰি-জোৰো ভালকৈ দেখিছিলোঁ; কিয়নো গাখিৰ আদি আন কোনো বস্তুৰ দৰে সি নিচেই মি-লি হৈ নে আই, পিঠাৰ দৰে গুৰি হৈ থা-

The Smoking Temple.

আৰু দলৰ কলচিৰ পৰা ধূঁআ ওলোআৰ কথাও ঠিককৈ সুধিলোঁ, তাৰ অনেক ভাল মা-বুহ সাধি ওলাইচে, প্ৰাই হেন এখনেই স্বৰূপ হোআ বুজ। সবহ ভাগে বোলে, আমি বা-তি পূজাৰ বেলা দেখিলোঁ; অৰ্ঘ্যত সেই সময়ত কুঁআলি সবহ হোআত মানৰ গুলি সবকি জোআ বিত্ৰাই দি বতাহে সুমাই সি ফালৰ সৰু বিত্ৰাই উলিউআত ধূঁআ জেন দেখা আই। নিবলগৰত কিমান কুঁআলি হই, তাক আন জিলাৰ লোকে অনুভব ন কৰে; এবাৰি প্ৰায়ে এঘাৰ বাৰ বজালৈকে থাকে। আৰু জেট আহাৰত কিমান ভাপ হই, তাকো দেখাইহে বজিচে। কলচিত দিনটো বদ পৰাত তিনি পৰ মান বেলিৰ পৰা সি পান্নি অপভোআ টেকেলিৰ নিচিনা, প্ৰাই চুবই নো-আহি। আৰু তাৰ বিত্ৰাই দি বৰখুনৰ জি পা-নি সোমাই থাকে, আমি ডাৰিচোঁ, সিও প্ৰাই উজলিবলগা হৈচে। তাত এটি মাচ সুমাই দি-

লৈ, সি জিয়াই নে থাকে, নিজিৰ; এই চালেহে বুজিব পাৰে। বাক চোআচোন, এনে ভপত চাইব পৰা কেতিয়াবা কেতিয়াবা চিলিমৰ বি-চিনা একেৰি ধূঁআ ওলালে তাক কি আচৰিত বুলিব লগা কথা! কুৰি জন সাধি থকাতো আমি ভেনে কথা লিখিবলৈ ল'লহই কৰিম নে?

Village Reports.

জিলাৰ ভিতৰৰ জি কথা আমি অকনোদইত লিখিচোঁ, তাত ল'লহই নাই। কিন্তু পৰ্বতৰ দাঁতিত আৰু আন আন চাইত মানুহে জি জি কথা কোআ কুই কৰে, তাক সঁচা নে মিচা আমি ঠিককৈ কব মোআবোঁ; আৰু তাক অকনোদইতো ঠিক বুলি লিখা নাই, কেবল পাঠক সকলে সঁচা মিচা বিবেচনাৰে চাবলৈহে লিখিলোঁ। কিন্তু এনে জি জি আচৰিত কথা আমালৈ পঠাইচে, আমি তাৰ অলপহে লি-খিলোঁ; আৰু এখান বান্দৰৰ চিটি মাজ, তাক আমিও স্বৰূপ জেন নে ভাবোঁ। বান্দৰৰ আন আন কথা, আৰু সাপৰ মুখত ওলোআ কথা, মাকৰ পেটত থকা লৰাৰ কথা ইত্যাদিৰে আ-মাৰ চক্ষুক পূৰ হল, অকনোদইত চাপিবলৈ চাক্ৰে নো জোৰে।

Extraordinary Occurrence.

সম্প্ৰতি জইপুৰৰ পৰা স্নীকৃত উমাৰাম সৰ্মা দাবোগাই এই কথা লিখিচে, আমাৰ ধা-নাৰ অধিনৰ ধান্ম গাঁৱৰ এজনি ভিৰোতাৰ ৭ মহিৰা গৰ্ভ হোআত তাইৰ পেটৰ লৰাই কান্দিবলৈ ধৰিলে, সেই কথা প্ৰাই ভেঁকোলা বেজৰ মাতৰ নিচিনা সুনী আই।

আৰু সেই গাঁৱৰে চৈধ্য বছৰিয়া এজনি চোআলিৰ মূৰৰ ওপৰে মাজ ডালুএ দি কুটি নখে সৈতে পাঁচোটা আঙুলিৰ চিৰ কিছুমান ওলাইচে। দাবোগাই ইয়াকে সুনি আপোন চকুএ দেখিবৰ নিমিত্তে সেই চোআলি জনি আনিবলৈ মানুহ পঠাইচে; তাই পালেহি জি জি ৰূপ কথা হই, তাক বিশেষ ৰূপে লিখি আমালৈ পঠাম বুলিচে।

Bronze Image (of the Grand Lama :) dug up near the old Palace at Rongpur.

বঙ্গপুৰ পুৰনি বগবত এনা মৌলাইৰ চলা মূৰ্তি ।

Bronze Image dug up near Sibangor.

ভিবেত দেশি লোকৰ নিচিনা এক পোৰোছি-
ভৰ মূৰ্তি আগৰ বচৰত বঙ্গপুৰত খানি উলি-
য়ালে। সেই মূৰ্তিৰ বকচা কীৰ্ত্তা মেজৰ হেনি
মেম চাহাবে অকুগ্ৰহ কৰি লিখাত আমি এই
মাহৰ অকনোদইত চাপি দিচোঁ। এয়ে কাৰ
মূৰ্তি, ডাক টিকট কৰ নোআবোঁ; আন্দাজে
ভিবেত দেশৰ লামা মৌলাইৰ মূৰ্তি হ'ব
পাবে।

Antiquities in North America.

উত্তৰ আমেৰিকাৰ নিলনি পৰ্বতৰ পটিম

কালে ব'ব এখান মক ভূমি আছে। এতিয়া
সেই পোনে অহা জোআ কৰা মাহুছে কট,
সেই ঠাইত নিলেবে সজা পুৰনি বগবত ভগা
চিগাবোৰ পাৰি পাৰি আছে। এঠাইত এখান
এটাৰ মান বহল নিলেবে সজা বগবত আছিল
ভাৰ আলিবোৰ সমানে খোটাৰি খোটাৰি
কৰা আছিল। বগবত মাজত ২০ হাত মান
গুৰু ব'ব ডাঙৰ নিল আছিল, ভাৰ গুপকত
নিলেবে হ'ব কৰা মিনা আছে বিল নায়ে
এজন চাহাবে আম এঠাইত নিলৰ সৰুত কোঁঠ

এখান পালে, তাত দু কুৰি দোখোঁটালি আ-
ছিল। আৰু এঠাইত সিলৰ সঁকোৰ নিচিনা
সাতোটা গৰ পালে, সি মুঠে ৪০০ হাত দি-
বল। এতিয়া তাত একো নৈ নাই। আৰু
অঠাইত একাড আদি বাসি লোক আছে, সি-
হুত আনবোৰ নগাৰ নিচিনা বৰ কলাও ন
হই, ইংৰাজিৰ নিচিনা বগাও ন হই, মাজতে।

Consequences of Angar.

আমেৰিকাৰ উইজকিন প্ৰদেশত থকা এজন
মানুহে ছবুৰিয়াক এহাল গৰু বেচি তাৰ দা-
মত হাণ্ডি পাই মেজত পেলাই থৈ সেই গৰু
উলিয়াই দিবলৈ গোহালিলৈ গল। পাচে ঘৰ-
লৈ আহিলত তাৰ লৰাই সেই হাণ্ডিবোৰ জুই
সালত পেলাই পুৰিলে, ইয়াকে দেখি থলু
হৈ লৰাক হাতেৰে হেঁচা মৰাত তাৰ মূৰ লো-
হাৰ জুই সালৰ চকুত লাগি বৰ দুখ পাই
মৰিল। তেতিয়া মাকে আন খোঁটালিত সৰু
লৰা এটিক চৰিয়াত পানিৰে ধুই আছিল; তাই
সবদ সুনি বৰ লৰাক চাবলৈ বৈ সৰুটোলৈ
ধোয়ান কৰি পানিত এৰি গল; পাচে আহি
সেই লৰাও পানিত মৰি থকা দেখিলে। এই
কপ বাপেকে আপোনাক পুত্ৰ হিন হোআ
দেখি বেজাৰ পাই হিলৈ লৈ মূৰত লগাই
আপোনাৰ মূৰত গুলিয়াই আপোন ঘাতি হল।
হে মুনহ ভিৰোতা সকল মানুহে আপোনাৰ
পৰিয়াললৈ ঋণ উঠি মৰাত কিমান মহা দুখত
পৰিল, আৰু আপোনাৰ প্ৰানকে হেৰুৱালে।

Distribution of the Bible in Europe.

বলভিক আৰু বিলাক সমুদ্ৰত বন কৰিবলৈ
জোআ চাহাবৰ লোকৰ মাজত বিলাবৰ নিম্ন-
তে ইংৰাজি ধৰ্ম্মি লোকে ৫০,০০০ নতুন
নিকমৰ সাত্ৰ পঠাইচে। আৰু দেশত এই বচ-
ৰৰ ভিতৰত ২০,০০০ সাত্ৰ পুৰি বিলোআ
হৈচে। ইতালি দেশত ৮০,০০০, আৰু জৰ্মা-
নি দেশতো আগতকৈ অধিক দিয়া হৈচে।

Pocket New Testament in Bengali.

কলিকতাৰ সৰু সৰু আধাবেৰে নতুন নিয়মৰ
পুৰি চাপিচে। তাৰ ৪৬৬ পিঠি মাথোন আছে,
গাও কুৰি ঠাঁওতে ন হোআৰ কাৰনে হাতত

লবলৈ চিল। তাৰ দাম ১০/; চালেৰে বন্ধা
হলে ৫। গিতৰ পুথিএ সৈতে বান্ধিলে এটকা
লই।

Missions in Burmah.

খ্ৰীষ্ট পাদুৰি কিল্লেদ আৰু চাইমন চাহাব
মান দেশৰ প্ৰোম নগৰ জানুআৰি মাহত পা-
লে, পাচে ৪ মাহৰ ভিতৰত ২৭ জন মান
লোকে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি বুৰ পালে। সেই
দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে এবচৰৰ ভিতৰত মান লোক
প্ৰাই এস, আৰু কাৰেন লোক এহেজাৰ বুৰ
পোআ হল।

Baptisms at Texpur.

খ্ৰীষ্ট পাদুৰি হেচলমায়ৰ চাহাবৰ হতু
আই জোআ মাহত ৪ জন মানুহে খ্ৰিষ্টিয়ান
ধৰ্ম্মত বিশ্বাসি হৈ বুৰ পোআ হল।

Domestic Occurrences.

নগাঁও জিলাত জুলাই ২ তাৰিখত খ্ৰীষ্ট
ব্ৰহ্মন চাহাবৰ দোআৰাই খ্ৰীমান পিতৰ কেল-
নৰ আৰু খ্ৰীমতি পৰ্বাহিৰ বিবাহ কৰা হল।
শিৱসাগৰ জিলাত জুলাই ১৩ তাৰিখত চামু-
এল আলিম কালডোএল নামে চাপাখানাৰ
এজন লোক ২০ বছৰ বয়সিয়া হৈ মৃত্যু হল।

মান্যদন সিজুত অকনোদই সম্পাদক
মহাসয়লৈ নিবেদন ।

Aerial Castle by iding.

প্ৰিয় মহাসই,

দেৱৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে মই লিখা এই
কথাটি আপোনাৰ সমাগৰ পত্ৰৰ একালে লি-
খি আমাক সন্তোষ কৰাব, এই বাঞ্চা ।

এলনাৰুৰ নামে এজন বৰ এলেহুআ লোক
আছিল, সি তাৰ বাপেক জিয়াই থকা কা-
লৰ ভিতৰত কেতিয়াও বনত হাত নি দিলে ।
বাপেক নৰাৰ সময়ত তাৰ নিমিত্তে ঠেঙ
পাৰ্চি দেৱৰ দুম নামে এক স ৰূপ ৰাখি
গল । এলনাৰুৰে সেই ৰূপ ভাল মতে বেৰ-
হাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে কাঁচৰ সজা বস্ত্ৰ আৰু
উত্তম স্মৃতিকাৰ পাৰু কিছু ভাৱে কিনিিলে ।
সেই সকল বস্ত্ৰ সি এটা বহল পাৰ্চিভ ৰাই,
এখনি সৰু বজাৰ দিবৰ মনেৰে সেই পাৰ্চি
ভৰিৰ আগত থৈ, কিনাগৰাকি পাবৰ আসাবে
বেৰত আউজি আছিল । সি এই দৰে পাৰ্চিলৈ
চাই থাকোঁতেই এক বৰ মোহিত ভাবনাত
পৰিল । আৰু সি তলত লিখাৰ দৰে আপোনা
আপুনি কথা ইওতে এজন ওচৰ চুবুৰিয়াই
লুকাই থাকি সেই কথা সুনি আছিল । সি
বুলিলে, এই পাৰ্চিটো ঠাউকত বেচা বেপা-
ৰিক এস দুম দি কিনিলাঁ, এই প্ৰিহিৰিত
এয়ে মোৰ জখা সৰ্ব্ব । মই খুচুৰিয়াটো বে-
চিলে ইয়াৰে অতি সিয়ে দু স কৰিব পা-
ৰিম । সেই দুসৰ পৰা কিছু কালৰ পাচত
চাৰি স হব । এই দৰে কোনো সময়ত অনায়া-
সে চাৰি হেজাৰ হব । চাৰি হেজাৰ টকাৰ
পৰা আঠ হেজাৰ হোআ টান ন হই । এই
দৰে জেতিয়া মই দহ হেজাৰ টকাৰ গৰাকি
হম, জেতিয়া মই কাঁচৰ বস্ত্ৰ বিক্ৰি কৰা বে-
পাৰ এৰি বাখৰৰ বেপাৰি হম; জেতিয়া হি-
ৰা মুকুতা আৰু সকলো বস্তুৰ বহু মূল্যৰ বা-
খৰৰ বেপাৰহে কৰিম । জেতিয়া মোৰ মনৰ
জোখাৰে ধন পাও, জেতিয়া মই কিছু মাটি,
বাৰি দাল, দাসি, কাকি খোজা মানুহ আৰু
ঘোৰা সহিতে থকা এক অতি উত্তম ঘৰ কি-

নিম । জেতিয়া মই আপোনা আপুনি সুখ
ভোগ কৰিম, আৰু জগত খনেই হোৱা নাম
সুনিব । মই ইয়াকে কৰিলেও এক লাখ টকা
ন হই মানে বেপাৰ কৰিহে থাকিম । জেতিয়া
এই দৰে মই এক লাখৰ গৰাকি হম, তে
তিয়া বজাৰ কোঁঅৰৰ নিচিনা হৈ বজাৰ প্ৰধান
মন্ত্ৰিৰ জিকক বিয়া কৰাবলৈ খুজিম । আৰু
সেই মন্ত্ৰিৰ জিককৰ সুঅনি, বুধিয়ক, পৰি-
নাম ৰনি (আগলৈ চাই কাম কৰা) আৰু
আন আন ডালৰ গুনৰ কথা মন্ত্ৰিক জনাই,
তাৰ পাচত এই কথা কয়, জে আমাৰ বিবা-
হৰ ব্যতিত ঠেঙক এক হেজাৰ সোনৰ মো
হৰেৰে মজাত ধৰিম ।

মই প্ৰধান মন্ত্ৰিৰ জিককক বিয়া কৰিলে,
মই তাইৰ নিমিত্তে ৰূপলৈ পোআ সৰু আৰু
ভাল চাই কাকি খোজা দহোটা মানুহ কিনিহে
দিম । পাচে মই অনেক ঠাটে কটকেৰে গৈই
মোৰ লহৰক দেখা কৰিম, আৰু ঠেঙ জিতাৰ
কৰ গোৱৰৰ নিমিত্তে মোক অৱলো ঠেঙৰ ।
সোঁ হাতৰ পোনে বহুআৰ; ময়ো সেই সময়
তে পূৰ্বে দিম বোলা সোন হেজাৰ দিম । পাৰকি
ঠেঙৰ বৰ ঐহৰ্জ হৰৰ নিমিত্তে আৰু এহেন মে
সোনৰ এটা মোনা এই কেই আসাৰ কল্পম
কৈ দিম, “মহাসই তুমি চোআচোন, মই আৰু,
পোন কথাত থকা মানুহ, আৰু জিমান দিচো
বোলোঁ নদাই তাতকৈ লবহ দিও ।” পাচে
কুঁঅৰিক মোৰ ঘৰলৈ আনিলে মোৰে লাস
বিলাস কৰাৰ পূৰ্বেই মোক মান্য কৰিবৰ নি-
মিত্তে লিকাম, এই হেতুকে তাইক এটা ঘৰত
বস্ত্ৰকৈ ৰাখিম, আৰু অলপিয়াটো দেখা দি
এটা বা দুটা কথা কয় । তাইৰ লগৰ মানু-
হে মো নিৰ্দয়াৰ নিমিত্তে তাইৰ সান্তনা নাই
বুলি মোক জনাই তাইক প্ৰেম কৰিবলৈ আৰু
মোৰ ওচৰত বহুআবলৈ কান্দি কৰ, কিন্তু মই
নিৰ্দয়া হৈহে থাকিম । পাচে তাইৰ মাকে
তাইক লৈ মোৰ কোখলৈ আহিব, জিকক
চকুৰ পানিৰে মোৰ ভৰিত পৰি মোৰ প্ৰে-
মৰ পাখি হবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব; জেতিয়া
মোৰ লৰিলৈ তাইৰ বৰাক ঘাৱ উপজিবলৈ

মোৰ চোম মাটি ভাইক মোৰ কোথৰৰ পৰা কিছু ভৰি দূৰৈত পৰাটো গোৰ মাৰি পঠায়, লেনাৰুৰক এই অপোনে সমুদাই কপে গিলি-সত লি মনেৰে জি কথা ভাবিছিল, তাক ভবি-বে ন কৰাটো ধাক্কি বোজাবি, দুৰ্ভা কমে চনকা বস্ত্ৰৰ পাচি অৰ্ধাত ভাব সকলো ঐহৰ্জৰ মূৰত লাৰি মাৰি কীচ মাটিৰ বস্ত্ৰবোৰ তাৰ ওচৰৰ পৰা আলি বটলৈ পেলালে, তাতে সক-লোবোৰ হেজাৰ ভেৰৰ মান হৈ জাগি গল।

এই দৰেই হে সন্মানক মহাসই, আমাৰ দেশৰ অনেক বজা গাঁহাই সকলৰ লৰাটিই-তে আগলৈ নিবিলাকৰ উত্তৰাধিকাৰি হয় আৰু পেঞ্চিয়ন পায়, এই আসাতে ন পৰি বু সুনি কেৱল মিচা গপতে অনেক কাল কটাই; কিন্তু বৰ মানুহ হলেও বিদ্যাও অইনতকৈ ভাল হলেহে সুখ্যাতি হব, এনে কেতিয়াও নে হাব, কিয়নো নিবিলাকৰ ওচৰত দুটা চাই-নিকৈ কানিৰা উচটাই ধোজা মানুহ থাকে। সেই মানুহৰ কথাকে নিবিলাকে বেদৰ কথা বহু মাৰি পৰ্হা সুবলৈ মন নে মেলি সি-হতৰ সহিতেই কুকথা আৰু মিচা গপতে বদৈ মিলাই থাকে। ইয়াতে মই দেশৰ এনে তললৈ জোজা বুধি দেখি সহিব নোআৰিহে লিখিটো। আৰু এনে বাক্য কৰোঁ যে বজা, গাঁহাই, কুকৰ, বাজ ধোজা আদি লোক সক-লেৰ জি তিনি লৰাৰ ভাৱৰ হৈ পৰ্হিবৰ দিন গল, সেই এখিক এখি জিটাইতৰ পৰ্হিবৰ কাল আছে, নিবিলাকক কালে নো পোআলৈকে মি-চাক কাল ন কটাই বাপেক মাকে অনেক সুখ কৰিও পৰ্হাই গিয়ানবস্ত কৰোক। তাটি কালে কলিকতাত বৰ বৰ বাবু সকলৰ কথাকে ন ঠিক নিচেই বুজিয়াবোৰেও মাগি খুজিএই মাথৈ মাথৈ ২।৩ টকাটক দিও পুত্ৰকইতক বিদ্যা নিকাৰিহে, কিয়নো সাত্ৰত লিখিহে, বিদ্যা হৰাতি বিদয় বিদয়াদ্যাতি পাত্ৰতা। পাত্ৰতাৰ জাতিতি ধৰ্মাৰ্জ্য ততঃ সুখ।

বিদ্যা হলে বিদই হই, বিদইৰ পৰা কব বাৰ পাৰ হই, পাৰৰ পৰা ধন উপাৰ্জন কৰিব পাৰে। ধন হলেই ধৰম কৰিবলৈ সক্তি হই,

ধৰমৰ পৰা পুৰম সুখক পাই। ইয়াকে জানি তাটিৰ সকলোএ সিধ্যা কৰাই; কিন্তু আমাৰ দেশতো সকলোএ এই বচনটি জানে, তথাপি কেৱে ইয়াতলৈ মনকে নি দিএ। আৰু দেখাচোন, আমাৰ ইয়াত পাদুৰি চাহাবৰ আৰু কম্পানিৰ অনুগ্ৰহত ধন নি দিয়াটোএ সক-লোএ অচমিয়া বিদ্যা জে পৰ্হিবলৈ পাইচেই, ইয়াৰি বিদ্যাও অৰ্থে নৈতে পৰ্হিবলৈ পাই, তেও জে বাপেক মাকে ন পৰ্হাই আৰু লৰা-ইতৰো মন নাই, এইহে বৰ আচৰিত।

Lakhmihai Dutt.

নিবসাগৰ, ১৩ জুন, ১৮৫৪।

মাঁথৰ দিয়া।

Riddles.

- ১। এজনিতো জেজনি,
তাইৰ নাম বতি,
একুৰি এটা লৰা পাই,
হেহে, গৰ্ভাৰতি।
- ২। বিধতাৰ সূজন ঘৰ নাই কিয়া দুআৰ,
জোগি পুৰস বহি তাতে থাকে নিবাহাৰ;
জেতিয়া হই সেই পুৰস পূৰ্ন বলবান,
বিধতাৰ ঘৰ ভাঙি কৰে ধান ধান।
- ৩। এক গোটে জন্তু আছে, মনুলো ভুঙাই;
কঁপালে জিসুল, তাৰ কঁকাল ভেঙুৰ,
দহ ধন ভৰি, তাৰ পাচ গচ বেগুৰ।
- ৪। গোবিন্দৰ কৰাই
কুৰি মুনিহে শূন্দে,
এক মুনিহে লৰাই।
- ৫। পেট আছে, পেটু নাই,
সুখ আছে, জিহা নাই।
- ৬। বাতি পূজা চাৰি, দুপৰিয়া দুই,
গধূলি তিনি ভৰিহে চলে।
হেৰা ভাই, সেইটো জন্তু কাক বোলে?
পজিতে বুজিব পাৰে, দুই তিনি দিনত,
মুখে বুজিব নোআবে কুৰি বছৰত।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

- ১, জঁতৰ। ২, কনিৰ ডিঙৰৰ পোআলি।
- ৩, মিচা মাচ। ৪, মানুহৰ দাঁত জিহা। ৫, কলহ। ৬, মানুহ।

মো।

আকবর বাদশাহৰ কথা ।

The Mogul Emperor Akbar.

১৫৫৬ সনকত আকবৰ বাদশাহ ১৪ বছৰ বয়সিয়া হৈ সিংহাসনত উঠিল । তেঁওৰ বাপেক হুমায়ুনৰ ইচাৰ দৰে বহুৰামক উজিৰ পতা হল । প্ৰথমতে চিকন্দৰ নামে তেঁওৰ এক সন্তক পৰাক্ৰাই কৰিলে; পাচে হিমু নামে মহম্মদৰ সেনাপতিএ বন কৰিবলৈ দিলি নগৰলৈ গল । তাতে আকবৰৰ সেনাপতি ডিবদি ওলাই গৈ আপোনাৰ সেনা ভাৰ্য বেৰি জুধ খবিলৈ সাহ ন হৈ নগৰ এৰ এৰি দিলে । পাচে আকবৰে বহুৰামক নিজি বুলি মাতি তেঁওৰ হাতত সকলো কৰমৰ বাৰ দিলে, তে ডিলা বহুৰামে ডিবদিক খৰি সুৰ কটালে । পাচে হিমুএ সৈতে জুধ খৰি জিনি ১৫০০

হাতি কাৰ্হি ললে; আক হিমু ধৰা পৰাক্ত বাদশাহি আপোনাৰ হাতেৰে তাক মাৰিবৰ উচিত বুলি বহুৰামে কোআত বাদশাহি তৰো-জাল উলিয়ালে, পাচে মহম লাগি কান্দিবলৈ খৰি মাৰিব নোআবিলে । তেতিয়া বহুৰামৰ এৰ উটি একে কোৰে ভাৰ সুৰ টিকি পেলালে । পাচে আকবৰে অনেক সন্তএ সৈতে জুধ কৰি পৰাক্ৰাই কৰিলে । কিন্তু বহুৰাম নিচেই নিজৰা কোআত বাদশাহি তেঁওৰ বাৰ গুচালে । তাতে সি বেজাৰ পাই বাজ দোহ কৰি বজাই সৈতে বন কৰিবলৈ খবিলে । পাচে সি পৰাক্ত হৈ ধৰা লৰি, কিন্তু আকবৰে তাক নে মাৰি বহু মহম কৰি বাখিলে । আকবৰ কাই নিজাই আক খবমেৰে ৫০ বছৰ বাজ সাগন কৰি হিন্দুহানৰ সকলো বজাতকৈ দু জনলো পালে

ভুতলৈ ভাই কৰা অকাবন ।

Foolish Fear of Evil Spirits.

জগন্নি দেসৰ কোনো ভাগত অতি পুৰনি এক পকি ঘৰ আছিল । জি সময়ত তাক সাজিছিল, সেই সময়ত দেসৰ বেৰহাৰ অধিব শকাত সৰুৰ পৰা বৰা পাবৰ নিমিত্তে তাৰ গৰবিলাক অতি দ্ৰুত ৰূপে গাঁথিছিল । সেই ঘৰৰ ভিতৰ অতি বহল হলেও কেৱল এক চুকে সি কৰিব পৰা এনে এক খোঁটালি, ভাঙে অবিবাহিত অতি বুৰা এজন চাহাৰ থাকে । আন আন খোঁটালি, ভেঁটি আৰু বন্ধুবিলাক নতোৱা আউল ৰূপে হাবি হৈ আছিল । তাৰ মাজত সখ্যা এমুৰ লৰা লৰি কৰি থাকে, আৰু অৱেক অনেক ফেঁচাই সিহঁতকে নষ্ট কৰিবলৈ বিসেনকৈ চেষ্টা কৰিছিল, কিন্তু এটাও ধৰিব নোআছিল । ঘৰৰ চাৰিও কালে জি সকলো বাট আৰু বাৰি আৰু খেতি আছিল, সিও অতি কুচিৎ আৰু বোকাশ্বই, বাতি বেজ-বিলাকে আনন্দেৰে গান কৰি নাচি বাগি থাকে । সেই চাহাৰৰ চিনাকি আৰু বাৰিৎ খেতি কৰিবৰ নিমিত্তে এজন বহু দিনিয়া মালি তাৰ পৰিয়ালে লৈতে তাৰ ওচৰৰ কোনো সৰু ঘৰত বাস কৰে । অৱসেসে সেই বুৰা চাহাৰ মৰিলত আন অধিকাৰ ন শকাত তেঁওৰ ভতিজা পুতেকৰ ভিৰোডাই সেই ঘৰ-বিলাকৰ অধিকাৰ হল । আৰু তাৰ বাহিৰে তেঁওৰ আৰু সন্মতি ন শকাত সেই ঠাইত বসতি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে । স্বামি মৰিবৰে পৰা সৰুবেকৰ লগত কেতিয়াও সেই ভিৰি দেখা দেখি হোআ নাই, আৰু সেই ঠাইলৈও অহা নাই । এই হেতুকে সেয়ে কৈনে ঠাই, তাক ন জৰাত অজুমাৰ কৰিলে, জে সেয়ে অতি মনো-হৰ ঠাই । পাঁচে দালিক লগত লৈ তালৈ জোআত ওচৰ পালতে বোকাড গাঁৰি বাটত বাতৰ নিজিআক জুগিবলৈ ধৰিলে, আৰু দুআৰ পালতে সোমাবলৈ পুৰনি কপাট মেলিবলৈ-কো সাহ ন জৰমিল । পোআৰ আগৈ দেখিলে জে হাবিয়ই চোতালৰ মাজত পো-জালিএ লৈতে গাহৰি চৰিচে । সেই বুৰা

আৰু তাৰ ভিৰোডাই আপোনাবিলাকৰ নতুন অধিকাৰনিক দেখি নমু মনেৰে গ্ৰহন কৰিলে; কিন্তু সিহঁতৰ পুত্ৰবিলাকে মলিন মুখেৰে তেঁওক গ্ৰহন কৰি লাখাবন ৰূপে সমাদৰ কৰিবলৈ অসম্মত আছিল । ইয়াৰ পাচে সেই মেম চাহাৰে মালিনিক লগত লৈ ঘৰৰ ভিতৰ সো-মাই তাৰ পুৰনি খোঁটালিবিলাক দেখি তেঁও আচৰিত মানিলে । আৰু সিবিলাকক দেখি কেঁচাবিলাকে ডয়াডুৰ বা খন্ধেৰে বৰ সবদ কৰি উৰি গল । ভেতিয়াও সেই ভিৰিএ নিৰ-লা ন হৈ ঘৰ চাক কৰিবলৈ মালিক আদেশ কৰি, সেই পুৰনি খোঁটালিত বাস কৰিব-লৈ উপাই কৰিলে । সন্ধ্যা বেলা তেঁওৰ দা-লিএ মলিন মুখেৰে তেঁওক কবলৈ ধৰিলে, এই ঠাইত থাকিবলৈ মোৰ বৰ ভই লাগে: কিয়নো সেই চাহাৰ ভুত হৈ প্ৰতি দিন বাতি এই ঘৰৰ চাৰিও কালে কুৰে, আৰু অধিমই চকুৰে কুকুৰবিলাকে লৰা লৰি কৰে । মেম চাহাৰে তাইত সুধিলে, এইবিলাক কথা তুমি কেনেকৈ জানিলা? ভাই কলে, আমি আজি দুই বজাৰ পাচে এই ঠাইলৈ লাহিছিলোঁ । মেম চাহাৰে কলে, ইমান অলপ সময়ৰ মা-জত এনে নিগুচ কথা কাৰ ওচৰত পালা? দালিএ উত্তৰ কৰি ন, এয়ে নিগুচ কথা ন হৈ, মালিনিএ কলে, এই কালে জিমান লোক থাকে, সেইবিলাকে এই ঘৰলৈ এনে ঘিন কৰে, জে তাক চাক কৰিবলৈ মানুহ পোআই অতি কঠিন । আমি ভেতিয়া চাহাৰৰ পূৰ্ব পুৰুষৰ নকচা দেখিছিলোঁ, ভেতিয়া সিহঁতৰ অত্ৰ সত্ৰ সজোআ দেখাতে মোৰ ভই লাগিছিল । আৰু মালিনিএ কলে, গৰৰ তলত অতি ন বন্দি গঁৰাল আছে, তাতে স ন মানুহ নষ্ট হৈছিল, আৰু ভেঁটিত বন্ধা জিজিবিবিলাক এতিয়াও আছে, বিসেনকৈ মানুহৰ হাৰো পোআ জাই ।

বৰ ডয়াডুৰ কথা দালিৰ মুখৰ পৰা সুনি-লভো মেমে মন ধিবলৈ থাকিল; কিন্তু ক্ৰমে ক্ৰমে এন্ধাৰ হলত দালিৰ ভই লাহে লাহে বাহিৰলৈ ধৰিলে । আৰু সেই বাতি বৰখুন হোআত ভাই মাজে মাজে বামুৰ সবদকে

ভুতৰ সবদ বুলি ভাবিব ধৰিলে। তাইৰ মেমে সেই সময়ত চকিত বহি পুখি পৰ্ছি আছিল, এনে সময়ত গিৰ্জা ঘৰৰ ঘৰিত বাতিৰ বাৰ বাজিল, তেতিয়া দুইৰত মেঘে গজাৰ নিচিনা এক সবদ সূনা গল। তেতিয়া সেই দাসিএ হিয়াত ভুৰু মাৰি কলে, আপুনি একো সূনা নাই নে? মেমে উত্তৰ কৰিলে, মই ভাবোঁ, দুইৰত মেঘে গাজিচে; পুতোক বচৰৰ এই সময়ত এনে ন হই, তথাপি কোনো কোনো বচৰত এই ৰূপে হই। তুমি এই পুখি লৈ পৰ্ছি মোক সুবুআ, তাতে তোমাৰ ভই গুচিব, আৰু মোৰ দুখৰ চকুএও অলপ সান্ত্বনা পাব। দাসিএ পুখি লৈ পৰ্ছিব ধৰিলে। কিন্তু অলপ বেলিৰ পাচে এটাই পাৰি উঠিল; কিয়নো মেঘৰ গৰ্জনৰ সবদ বাৰে বাৰে বাৰ্হিবলৈ ধৰিলে, আৰু সেয়ে জে পকিৰ ভিতৰৰ পৰা হই, ইয়াৰ প্ৰমান ওলাল। আৰু বাহিৰত সেই ষ্টোটাৰিৰ কিছুমান দুইৰত অনেক অনেক ঠাইত আচৰিত এটাইৰ ধনি আৰু অসাধাৰন ৰূপে সবদ সূনা গল। ইয়াতো সেই মেমে পুৰনি খিলিকিবিলাক পাৰে মানে চেলা দি বন্ধ কৰিলে, পাচে আকও বহি পৰ্ছিবলৈ দিলে। আগৰ সবদ সেই কালত কিছু কম হোআত দাসিএ কল্পনিৰ ঘৰেৰে পৰ্ছিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু প্ৰাই দুই ঘণ্টা মান হল, আকও সেই গৰ্জন বাৰ্হি অতিসই ভয়ঙ্কৰ হবলৈ ধৰিলে। পাচে দুই বাজি গলত সকলোএ একে বাখে নিজম দিলে। তাতে দাসিএ কঁপি মলিন মুখেৰে তাইৰ অধিকাৰিক কলে, বিনই কৰোঁ, বাতি পুআলে এই ভুত আলইৰ পৰা জাবলৈ অনুমতি দিওক; মই আৰু ইয়াত এক বাতিও থাকিব নোআবোঁ। পাচে বাতি পুআলৈকে নিজম দি থকাত মেম চাহাবে নিৰ্ভয়ে সন্মন কৰিলে। কিন্তু দাসিৰ এক নিমিসো টোপনি ন গল। বাতি পুআই মালিনি আহি অনেক প্ৰকাৰ প্ৰসংসাৰ কথা কবলৈ ধৰিলে, মই বুৰি ভিৰিএ অনেক বিসয়ে দেখিচোঁ, আৰু আন আন ঠাইতকৈ এই ঘৰত বৰ অসন্ত্ৰৰ ঘটনা ঘটি থাকে; ইয়াক সকলোএ জানে। মই বহু

বচৰে পৰা এই ঠাইত থকাত আচৰিত মে মানিবা। কিন্তু জোআ বাতিত জি ৰূপ হাই হৈছিল, সেই নিচিনা হাই আৰু গৰ্জন আৰু বো বো সবদ আৰু এই ঘৰৰ বন্ধি সালক মৰা আগৰ কালৰ লোকবিলাকৰ কৈকনি, হাত এই দেনি আদি বানি বুৰা লোকবিলাকৰ মাই জতো কোনোএ এই ৰূপে দেখা সূনা নাই। মে চাহাবে তেতিয়াও খিৰ হৈ অনেক প্ৰকাৰ কৰমত বিয়াকুল হৈ থাকি, সেই দিন জাপন কৰিলে; কিন্তু তেঁওৰ দাসিএ ভয়তে বেলিএ বেলিএ বিয়াকুল হবলৈ ধৰিলে। পাচে পুনৰাই বাতি ১২ বাজিলত কেৱল জোআ বাতিৰ নিচিনাকৈ তৰ্জন গৰ্জনহে সূনা গল, অকল সেয়ে ন হই, বিজুলিৰ নিচিনা জোআৰত পহৰত ঘৰ চোতালবিলাকো প্ৰকাশ হল; আৰু জিজিৰিৰ ধনি, বেৰি পিন্ধা লোকবিলাকৰ অহ সবদ সূনা গল। এই প্ৰকাৰ বে লিএ বেলিএ হাই উৰুনি হলত পাচে জেতিয়া ২ বাজিল, তেতিয়া জেন আতি ওচৰতেহাই, টোপ মাৰিলে, এনে সবদ সূনা গল। তাই দাসিএ মুৰ্চিত হৈ মাটিতে পৰিল, আৰু মে সাহ ৰূপে জাগি থাকিলেও ভয়ৰ পৰা বখ পাব নোআবিলে।

এই বাতি মেমেও নু সুলে, বাতি পুআল তেঁও দাসিক তাৰ পৰা জাবলৈ কোআত ভাই আনন্দেৰে সকলো বস্ত্ৰ জুগুত কৰিলে, দুই এক ঘণ্টাৰ পাচত সিহঁত দুয়ো গাঁৱিত উঠি গল। কিন্তু এই বেলি সেই মেমে আগৰ থকা ঠাইলৈ ন গৈ আপোনাৰ কোনো চিনাকি লেনাপতিৰ ঘৰলৈ জাত্ৰা কৰিলে।

প্ৰাই এক সপ্তাহ হল, তেঁও কোনো এদিন দুপৰতে অকলেই সেই ঘৰলৈ পুনৰাই আহিল। গাঁৱিৰ পৰা নামিলতেই বুৰি মালিনিএ তেঁওক কবলৈ ধৰিলে, জেতিয়া আপুনি ইয়াৰ পৰা গল, তেতিয়াৰে পৰা এই ঠাইত হাই উৰুনি হৈ আছে। খিলিকি বুজাবোৰৰ ওচৰত ভয়ঙ্কৰ আকাৰেৰে আৰু মলিন মুখেৰে মূৰ্ত্তিএ দেখা দিএ; আৰু কোনো মানুহ ওচৰলৈ গলে তাক নিল দলিয়াই, আৰু মাৰি

সলাই দিএ এই কাৰনে কোনোএ বাতি বা-
সবলৈ জাবলৈ সাহ ন কৰে। আপোনাৰ একে!
তই নাই নে? আপুনি পুৰুষভকৈ সাহসিক নে?
মেমে উত্তৰ কৰিলে, মোৰ ভয়েৰে কি হব?
বাতিবলৈ মোৰ আন ঠাই নাই। হব পাৰে,
অভ্যাসৰ নোআৰাই সহিব পাৰিম, নাইবা
ডুতৰিলাকেই ভাগবিব। জি হওক, এই পাকি
ঘৰত অকলেই থাকিলে ভয়তে মৰিম; এই
হেতুকে তুমি বাতি মোৰ লগত থাকিবা।
মোৰ দানি ভয়তে বেমাৰ হ'ল, তাইক লগত
আনিব নোআৰিলো; কিন্তু তুমি অনেক বছৰ
এই কপে হাই নুনি আচা, তোমাৰ হানি হব
নুনি তই নাই।

তাতে সেই মালিনিএ অনেক অনেক পুকা-
ৰে বাখা কৰিবলৈ ধৰিলে কিন্তু মেমে সাহ কৰি
তাক নু নুনিলে, সেই কাৰন তই সেই বাতি
সমৰ ওচৰত থাকিল। পাচে বাতি ১২ বাজি
তে আকও আগৰ দৰে হাই উঠিম হ'ল। মা-
ননিএ অনেক অনেক পুকাৰ মন্ত্ৰ জপ কৰি-
লৈ ধৰিলে, আৰু মেমে ধোঁটালিত ফুৰি ফুৰি
আছিল। অলপ কালৰ পাচে খিলিকি দুআৰৰ
সমুখত অকনোদে ভয়ানক দৰ্শন দেখা গ'ল।
অৰ্ধাত সুকুলা বস্ত্ৰ পিন্ধা তিনি মূৰ্তি; এটা
এটাক উঠি প্ৰণাম কৰি নো পুকা হোআৰ
আগেৰে আকও ভয়ানক সবিলেৰে গান কৰি-
বলৈ ধৰিলে। পাকি ভিতৰতো জিজিবিৰ আৰু
গৰ্জৰ ন দ হৈছিল। অলপৰ পাচে সেই ভি-
নি মূৰ্তিৰ এটাই বকি বকি বাহিৰলৈ গৈ খি-
লিকি ওচৰতে থিয় হৈ ব'লহি। পাচে আন
দুটাই বেগাই ধোঁটালিৰ মাজতে থিয় হ'লগৈ,
জাৰে এটাই মৰিবলৈ ধৰা মানুহৰ নিচিনাকৈ
সেহাই-সেহাই ঘেৰ ঘেৰুনিৰ সবদেৰে বুৰি মা-
লিনিক কবলৈ ধৰিলে, এয়ে কেনেকুআ? আনুল
জি ভাগ আহিচে, তাত তই নিচৰে পাপ কৰা
নাই নে? এতিয়া মৈদাম পোআ মৰা লোক-
বি কক দুখ দি, ডুতৰিলাকৰ লগত উমলিচ।
ভো কৰমৰ উপভুক্ত কল পাৰি। পাপৰ
খেমাৰ বাপৰি এই ঘৰত প্ৰান এৰিচোঁ জি আ-
মি, আমি পুনৰাই উঠি, আমাৰ লগত ভোক

পভাললৈ নিবলৈ আহিচোঁ। এই কথাৰ সেন
হ'লত দুতিয় মূৰ্তিএ মালিনিৰে সুকান হাত
মেলিলে, সেই মূৰ্তিৰ চকু নাচিল, কেৱল চকুৰ
ঠাইত দুটা গাঁত আছিল; মুখ থকা ঠাইত
কেৱল দুই পাৰি আঁজু দেখা গ'ল। এনে
ভয়ানক দৰ্শনত সেই মালিনিএ জাহি জাহি
বুলি মাটিত পৰিল। প্ৰথম মূৰ্তিএ আকও মুখ-
লে, কোআচোন দেখোঁ, এই ঘৰৰ মাজত
কোন ভূতে জিজিবি লৰাইচে, আমি সিহঁতক
নি চিনোঁ। স্বৰূপকৈ ক, নতুবা এতিয়া মৰিবি।
ভেতিয়া সেই বুৰিএ মাটিত পৰি থাকি এই
উত্তৰ দি কলে, সিহঁত ভুত ন হ'ই। দুতিয়
মূৰ্তিএ অতি ভয়ানক মাতেৰে সুধিলে, ভেত্বে
সিহঁত কোন? বুৰিএ কান্দি কান্দি কলে, সিহঁত
মোৰ পুত্ৰ, এয়ে সিহঁতৰ খেলা মাখোন। সেই
সেই মূৰ্তিএ উত্তৰ কৰিলে, প্ৰেতবিলাকে এনে
পুকাৰ খেলা সহিব নোআৰে। তই এতিয়া
দগুৰ মাজত আচ, তোৰ আগা আচৰা সেই
দুটবিলাকেও দগু পাৰ, সিহঁতেও এতিয়া মি-
জুৰ মুখত আচে। মূৰ্তিৰ এই কথা সেন
হ'লত বাতি দুই বাজিল, তাতে আগৰ দৰে বৰ
টোপ মৰা হ'লত ঘৰৰ ভিতৰলৈকে সকলো
হাই নিৰ্জম দিলে। ভেতিয়া সেই তিনি মূৰ্তি
অতি বেগে চোভাললৈ গ'ল; ঘৰৰ বৰ দুআৰৰ
ওচৰত অকনোদে ভয়ানক এটাই সুন গ'ল।
তাকে সুনি ধোঁটালিৰ মাজৰ মাটিত পৰি থকা
মালিনিএ কান্দি কান্দি কলে, হাই হাই, সিহঁ-
তে মোৰ পুত্ৰক মাৰি পেলালে। অলপৰ পাচে
মালিনিৰ পুত্ৰকই বাহিৰলৈ ওলাই জোআ
কালত সেই তিনি মূৰ্তিএ সিহঁতক ধৰি কৰিবে
বান্ধি মেম চাহাবৰ ওচৰলৈ আনিলে, সেই
তিনি মূৰ্তিও ধোঁটালিৰ মাজলৈ সোমাই আ-
ছিল। কিন্তু সোমোআৰ সময়ত আউ পাভৰ
সজা মূৰৰ খোলা আৰু সুকুলা কাপৰ পেলাই
দিলত দেখা গ'ল, যে সিহঁত আগৰ লোপাতি
আৰু ঠেঙৰ দুজন বহু। পাচ দিবা হ'লত
মালিনিৰ পুত্ৰবিপ্লবক বিচাৰৰ ঠাইলৈ নিয়া
হ'ল, আৰু মালিনিৰ পৰিয়ালক সেই ঠাইৰ
পৰা বাহিৰ কৰিলে। পাচে ঘৰ আৰু ভাত

ধকা খেতিবিলাক নিৰ্মল হল । পাচে সেনাপ-
তিৰ লগত মেমে বিবাহ হল । তাতে তেঁওৰ
কুতৰ দোআৰাই কোনো দূখ ন হল, অনেক
বচৰলৈকে সেই চাইত সুখেৰে বাস কৰিলে ।

এই বিবহনৰ দৰে আমাৰ দেশতো অনেক
লোক কেৱল অনৰ্থক ভয়তে প্ৰাই মৰি গৈচে ।
স. ল. প.

লখমি আৰু গোবিনাথৰ ৰূপৰ মোহৰ ।

Coins of Lokhmi and Gourinath.

Rupee of Lokhmi Singh, coined A. D. 1770.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গ দেব শ্ৰী লক্ষ্মী সিংহ নিপস্য
শাকে ১৬২২ । শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী চৰনাৰবিন্দ
মকৰন্দ মধুকৰস্য । অৰ্ঘ্যত সিহ গোসানি
দুইৰো চৰন ৰূপ পদুমৰ মধু পান কৰা
ভোমোষা ।

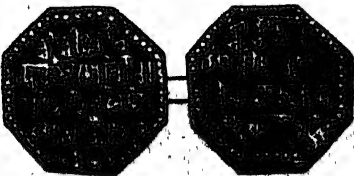
Quarter Rupee of Lokhmi Singh, coined A. D. 1780.

শ্ৰী শ্ৰী লক্ষ্মী সিংহ নিপস্য, শাকে ১৭০২ ।

Two anna Coin of Lokhmi Singh.

শ্ৰী শ্ৰী লক্ষ্মী সিংহ নিপস্য ।

Rupee of Gourinath Singh, coined A. D. 1751.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গ দেব শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ নিপস্য
শাকে ১৭০৩ । শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী চৰনাৰবিন্দ
মকৰন্দ মধুকৰস্য ।

Rupee of Gourinath, struck A. D. 1795.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গ দেব শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ নিপস্য
শাকে ১৭১৭ । শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰস্য ।

Four anna Coin of Gourinath Singh, A. D. 1795.

শ্ৰী শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ নিপস্য শাকে ১৭-
১৭ । ১৬ । ভোগৰ ১৬ বচৰত এই ৰূপ
মৰা হৈছিল ।

Two anna Coin of Gourinath Singh.

শ্ৰী শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ নিপস্য ।

One anna Coin of Gourinath Singh.

শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ নিপস্য ।

Half anna Coin of Gourinath Singh.

শ্ৰী গোবিনাথস্য ।

আমেৰিকা দেশৰ সূৰ্যক নামে নগৰত ১২
০০০ হেজাৰ মান লৰা চোআলি আছে, কি
জিবোৰে ধৰম সাত্ৰ পৰ্হিব নে জানে, হ
ইহুদৰ সেৱা কৰা ঘৰলৈকো নে জাই, কেৱল
এনে লৰা চোআলিহে ১২,০০০ হেজাৰ, জি
বোৰে পৰ্হিব পাৰে, এনে বা কিমান হেজাৰ
আছে, তাক কোৱে কৰ! কিন্তু জি দেশত ধৰম
সাত্ৰ মান্য হৈচে, আৰু প্ৰাই নকলো প্ৰিক্ৰিয়ান
নাম লৈচে, এনে দেশতো ইমান হেজাৰ লৰাই
পৰ্হিব ন জনাকৈ ধকা অতি আ বিত!

মহা মহিম। ক্রীত অকনোদই সম্পা-
দক কনোদই বেলোপকাবক ববেহু ।

Letter to the Editor.

বিবেদন এই,

ক্রীত পাদুবি লক্ষ চাহাবে কৰা প্ৰশ্নৰ পৰা
জি নহোঁটা প্ৰশ্ন জাআ বচৰৰ ডিচেম্বৰ মাহত
চপা হৈছিল । তাতে আমাৰ অচমৰ পৰা গৈ
ঐনিকাভাৰ মেডিকল কলেজত থকা স্ত্ৰী মিত্ৰ
মজ্জৰ হুচেন নামেৰে এজন গুন সালি মানু-
হৰ বিবক্তৰ। নোআবাই সেই সকল প্ৰশ্নৰ
উত্তৰ নিয়োগৰ আৰু নগাঁৱত থকা দুজন
বিশেষজ্ঞগৰি মানুহে এপ্ৰিল মাহৰ অক-
নোদইত চপাই, তাৰ ঠিক উত্তৰ হৈচে নে
নাই হোঁআ, তাক আমাৰ পৰা জানিবৰ
বাঞ্ছা কৰে । এতেকে এই কাকত খানি
আপোনাৰ গিয়ান ভণ্ডাৰ অকনোদইৰ দাঁতিত
ঠাই দি অনুগ্ৰহ কৰিব ।

সেই সকল প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ভাল ৰূপে আমিও
নে জানোঁ । সিবিলাকে জি জি ৰূপে লিখিচে,
আমিও প্ৰাই সেই সেই ৰূপেহে ডাবিচিলোঁ;
কিন্তু সিবিলাকে লৰা লৰিকৈ লিখা বাবে জি
কেইটা কথা ভালকৈ মন ন কৰাটকৈ লিখিলে,
তাক দুয়ো জনৰ কথা একে ঠাইতে গোটাই
লিখিলোঁ । সিবিলাকে খজ ন কৰি পুনৰ বিবে-
না কৰি চাব ।

১ । প্ৰশ্নৰ ডিভৰত, সাল গঢ় ৬ মাহত
ইমান ওখ হ'ই, বুলি আমি ডাবিব নোআবোঁ ।

২ । মাচ আৰু পখি (চৰাইক) পোক
জৰ্জৰত কিট) বোলা নে জাই ।

৩ । হাতৰ সলনি ভোমোৰাই মূখেৰে একো
কৰিব নোআবে, সূজো এডাল ন হ'ই; দুডাল
খাৰিব পাই ।

৪ । এই প্ৰশ্নৰ কথা আমিও ভাল ঠিককৈ
বুজিব নোআবোঁ ।

৫ । বহুমানা প্ৰতিষ্ঠিক, গঢ় নো বোলে,
গঢ়ৰ কথাহে প্ৰশ্নত লিখা আছে ।

এই দুজন মানুহে জি ৰূপে অকনোদই চাই
তাৰ উত্তৰ লিখি দিচে, তাতে সন্মানক চাহা-
বে য'ব সন্তোষ পাইচে ।

৪ ডিচেম্বৰ ১৮৫৪ ত ১

The Fourth Psalm.

৪৩৩

প্ৰিথিবি আৰু তাৰ থকা জি সকল, জগত
আৰু তাৰ নিবাসি সকল যিহোৱাৰ । ১ ঠেও
সমুদ্ৰৰ ওপৰত তাৰ ঠেটি পাতিলে; মহা
জলৰ ওপৰত তাক ধাপন কৰিলে ।

২ যিহোৱাৰ পৰ্বতলৈ কোন উঠিব? ঠেওৰ
পৰিজ খানত কোন থিত হ'ব? ৩ জি জনৰ
সূচি হাত আৰু পৰিজ চিত; জি জনে মিচা
কথাটলৈ আপোনাৰ মন নি দিএ, আৰু মিচা
সপাতো নে খাই; এনে লোকে যিহোৱাৰ
পৰা আসিৰ্বাদ পাব; তাৰ পৰিজান কৰ্তা
ইহুৱৰ পৰা সি পুন্য পাব । ৪ ঠেওক বিচাৰ
কৰা বজ্জ এইবিলাক; তোমাৰ মুখ এইবি-
লাকে বিচাৰে, হে যাকোৱৰ [ইহুৱ] ।

৫ হে দুআৰ সকল, তোমোলাকৰ মূৰ দাঙ্গা;
হে চিৰস্থায়ি কপাট সকল, তোমোলাক দঙ্গা
হোঁআ; তাতে মহিমামন্ত বজা প্ৰবেল কৰিব ।
৬ সেই মহিমামন্ত বজা নো কোন? জি যি-
হোৱা পৰাক্ৰমি আৰু সক্তিমন্ত, জি যিহোৱা
জুখত পৰাক্ৰমি, ঠেৱেই ।

৭ হে দুআৰ সকল, তোমোলাকৰ মূৰ দাঙ্গা;
হে চিৰস্থায়ি কপাট সকল, তোমোলাক দঙ্গা
হোঁআ; তাতে মহিমামন্ত বজা প্ৰবেল কৰিব ।
৮ সেই মহিমামন্ত বজা নো কোন? সৈন্যা-
ধিকাৰ যিহোৱা, ঠেৱেই মহিমামন্ত বজা ।

আত্মিকা দেশৰ দুই টুটীয়া উট

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৮ আধা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 8.

বিশ্বাসি । তেন্তে তুমি সেই মানুহক জানা নেক?

খ্ৰিষ্টিয়ান । এৰা, সি আপুনি আপোনাক জনাতকৈও মই তাক জানোঁ ।

বিশ্বাসি । ভেনে হলে সি কোন?

খ্ৰিষ্টিয়ান । তাৰ নাম কথকি; আমাৰ নগৰ নিবাসি লোক । তুমি তাক নি চিনাক্ত মই বৰ আচৰিত মানিচোঁ; তথাপি আমাৰ নগৰ হলে বহল ইওতে হই ।

বিশ্বাসি । সি কাৰ পুতেক? নগৰৰ কোন খিয়ানত থাকে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । সি সুৰজিৰ পুতেক, গল্প চুবুৰিতে থাকে । জিবিলাকে তাক চিনে, সেই সকলোৰে মাজত গল্প চুবুৰিৰ কটকি বুলি প্ৰখ্যাত হৈছে । তাৰ কথা হলে সুন্দৰ, তথাপি মানুহ হলে অকৰ্ম্মা ।

বিশ্বাসি । দেখোঁতে তেঁও উত্তম মানুহ জেন দেখা জাই ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, জিবিলাকে তাক ভালকৈ নি চিনে, সেইবিলাকে উত্তম জেন মানে । থকা ঠাইৰ পৰা আঁতৰত হলে সি ভাল মানুহ, কিন্তু থকা ঠাইত কিমান দুৰ্জন তাক কৰ নো-আৰি । তুমি তাক উত্তম মানুহ বোলাত খনিকৰে নকচা লিখাৰ কথা মোৰ মনত পৰিছে; তাৰ নকচাবোৰ দুবৈৰ পৰা বৰ ভাল দেখি, ওচৰত হলে দেখিবলৈ বেয়া ।

বিশ্বাসি । তুমি উপহাস্য কৰিবা হবলা, তোমাক হাঁহিবৰ দেখিচোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । হাঁহাতে মিটকিয়াই হাঁহিলোঁ হই, তথাপি এনে কথাত কদাচিতো উপহাস্য ন কৰোঁ; আৰু কাকো মিচা অপবাদো নি দিও, ইয়াৰে তাক বাধা কৰোক । কিন্তু এই মানুহৰ কথা কিছু আৰু কৈও সুনো; সি সকলো বিধ লোকৰ আলাপ আৰু কথোপকথনত বৰ পাৰ্গত । তোমাৰ লগত এতিয়া জেনেই কথোপকথন কৰিছে, তেনেকৈ মহাপিৰ যবজো কৰিব । আৰু তাৰ সুৰত জিমান হলে, সি চপুচাই সেইবোৰকো বক্সা কৰি

অধিক মৰ সোমাই, ভিমান অধিক কথা বুখব পৰা ওলাব । তাৰ মনত বা ঘৰত বা কৰমত ধৰমে একেহিও ঠাই নে পাই । তাৰ জি অলচে, সি কেৱল মুখভহে থাকে; ধৰমৰ কালে হলে বুখালি মাত্ৰ ।

বিশ্বাসি । অল অল, তাৰ এনে কথা নে? তেনে হলে মোৰ বৰ ভুল হৈছে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । ভুল হৈছেতো, তাক অৱসো জানিবা । তুমি নিভি কথা সোজাৰা, নিহঁতে কই মাত্ৰ, পালন ন কৰে; কিন্তু ইয়ৰৰ বাজা কথাত ন হই, সজ্জিতহে হই । এই কথকিএ প্ৰাৰ্থনা, মন পালটন, বিশ্বাস, নতুন জনম, এই সকলৰ আৰ্হে কেৱল কথাকেহে কৰ পাৰে, তাত বাজে একো নে জানে । তাৰ ঘৰলৈ মই কেইবা বেলিও গৈছিলোঁ, তাক পৰিয়ালৰ লাত আৰু আন ঠাইতো দেখিলোঁ । আৰু তাৰ জি কথা কৈচোঁ, তাক স্বৰূপ জানিছে কৈচোঁ । কনিৰ বাদুত জেনেকৈ সোআদ হিন, তেনেকৈ তাৰ ঘৰতো ধৰম হিন । তাৰ ঘৰত প্ৰাৰ্থনা নকৰ আৰু পাপিৰ নিমিতে খেদৰো একো চিন নাই পহঁও আপোনাৰ সজ্জিৰ দৰে ইয়ৰক তাক-কৈ ভাল ৰূপে ভজে । অধিক কি কম, জিবিলাকে তাক জানে, সেইবিলাকৰ মাজত সি ধৰমৰ দাগ, নিন্দা আৰু লাজৰ কৰম হই । নগৰৰ জি মুৰে সি থাকে, সেই ঠাইত তাৰ নিমিতে ধৰমক প্ৰসংসা প্ৰাই কৰে ন কৰে । তাৰ চুবুৰিয়া সামান্য লোকেও তাৰ আৰ্হে বোলে, বাহিৰত সাধু, আপোন ঘৰত ভুত । তাৰ দুখিয়া পৰিয়ালবোৰেও এই কথা জানে, তাৰ এনে খব্ব, সি গালি পাৰি আৰু অকাৰনত দাই খবাত চাকৰবোৰেও তাৰ কাম কেনেকৈ কৰিব লাগে, তাক নে জানে, আৰু তাক আশত কথা কবলৈকো সাহ নে পাই । আৰু জিবোৰে তাৰে সৈতে বেৱহাৰ কৰে, সিহঁতে বোলে, ইয়াতকৈ তুকে সৈতে বেৱহাৰ কৰাই ভাল কিয়নো তুকেৰ মাজতে ইয়াতকৈ যিহঁতী ৰূপ বেৱহাৰ কৰিবলৈ পায় । এই কথকিএ নিতু-তক জি লগ পাই, তেনে মানুহৰ অনাধ্য

হলেহেতেন আৰু ভাৰ লবাকো আপোন খো-
জতে চলিবলৈ সিদ্ধাইচে । কিয়নো সিবিলাকৰ
মাজত অলপ বোলাবোলা বিচাৰ কৰা গিয়ান
জন্মি গৈছে, তাক অগিৱান ৰূপে ভই বুলি
সিহঁতক গালি পাৰে; আৰু প্ৰাই কোনো কা-
ৰ্য্যৰ বাবে নি দিও; আৰু লোকৰ আগতো সি
কিনকৰ ভাৱ নো বোলে । মোৰ মনে হলে
সি আপোন চুটি কৰমেৰে বহু মানুহক উদ্ধ-
ৰি থুআই পেলালে; আৰু ইহৰে নিবাবন
ন কৰিলে, পাচলৈকো অনেকক নষ্ট কৰিব ।
বিৱাদি । জাই, তোমাৰ কথা পতিয়াৰ লগা,

কিয়নো তুমি বুলিচা মই তাক চিনোঁ; আৰু
তুমি খ্ৰিষ্টীয়ানৰ দৰে লোকৰ বাত্ৰা কোআ ।
হিংসাৰ কাৰনে ন হই, সঁচা হোআৰ কাৰনে-
হে এইবিলাক কথা কৈচা, মই তাক জানোঁ ।

খ্ৰিষ্টীয়ান । তুমি প্ৰথমতে জি ৰূপে তাক
আৱিল ভাতকৈ মই ভালকৈ ন জনা হলে
ন জান তোমাৰ দৰেই ময়ো ভাবিলোঁহেতেন
যেহঁত জন্মৰ সন্ধিবিলাকৰ পৰা মই জন্মি এই
কথা পালোঁহেতেন, ভেতিয়া মিচা বুলিলোঁহে-
তেন, কিয়নো ভাল মানুহৰ নাম আৰু বে-
নহাৰৰ অহিতে দুষ্ট লোকৰ মুখৰ পৰা এনে
সিদ্ধা ওলাই । কিন্তু মই তাৰ অহিতে জি
সি কথা বুলোঁ, তাত বাহিৰেও আন আন
অনেক কথা মই আপোন চকু-এ দেখা প্ৰমাণ
দিব পাৰোঁ । তাক এৰিও ভাল মানুহবিলাকে
লাজ পাই তাক ভাই বা নথি নো বোলে;
আৰু জিবিলাকে তাৰ নাম মাথোন সূনে, চি-
নাকি হলে, সিবিলাকৰ মুখ বহা পৰি জাই ।

Happy Death.

এজন অতি মান্যৱন্ত আৰু ধৰ্ম্মি লোকে
আপোনাৰ মৰনৰ কালত তেঁওৰ পৰিয়ালৰ
আগত এই সান্তনা দাৱক কথা কলে, কাইলৈ
বাতি পুজা নো ইওতে মই প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ চৰ-
নত নিদ্ৰা লাবলৈ আশা কৰিচোঁ । মানুহে
জিহবে অতি সুখ আৰু সান্তনাৰে সুৰ পাবে,
ইয়াত বাহিৰে আন কোনো নিদ্ৰা জোআ ঠাই

কৈকোবাদৰ আখ্যান ।

The Pathan Dynasty—Kathmandu.

বালিন খ্ৰিষ্টীয় হনত তেঁওৰ নাতিএক কৈকো-
বাদ অষ্টৰ বছৰ বয়সিয়া হৈ সিংহাসনত ওঠিল
তেঁও অভিসই খ্ৰিষ্ট আৰু কোমল স্বভাও
আৰু বিদ্যাৱন্ত আছিল । পাচত তেঁও পুনি
স্বতন্ত্ৰ হোআত সুখ ভোগত মগ্ন হল; তেঁওৰ
এনে স্বভাও প্ৰকাশ হোআত পুজাৰ মাজতো
সুখ, আৰু কুকৰম প্ৰকাশ হল, আৰু ঠায়ে ঠায়ে
কুকৰম আৰু বহু ধেমালিৰে দেশ পূৰ হল ।

Nizam plots against the King.

জমুনা নদীৰ তিৰত সেই বা স্যাই এক
ৰাজ ঘৰ সজাই একো বাধা নো হোআকৈ
সেই ঠাইতে সুখ ভোগ কৰিবলৈ বাস কৰিলে,
আৰু বাদ্যক, গায়ন আৰু নাচনিত বাজে সেই
ঠাইত কাকো লোমাৰ নি দিলে । পাচে নি-
জাম নামে এজন মানুহ ৰাজ্যৰ প্ৰধান কৰ-
মত নিয়োজন হল । সি এই ৰূপে সকলো
ৰাজ সানন আপোন হাতত পৰা দেখি, আৰু
বাদল্যাও সুখ ভোগত আসক্ত হোআ জানি
সিংহাসন পাৰৰ আসাবে আপোনাৰ পথ
কুণ্ড কৰিবলৈ ধৰিলে । প্ৰথমতে সি খো-
স্ৰোটলৈ কুদ্দিকি কৰি তেঁওৰ বিৰোধে বাদল্যাৰ
ধ্বজ তোলাবলৈ সকলো ভাৱে জতন কৰিলে ।
তাতে বাদল্যাই খোস্ৰোক দিলিলৈ মডাই
অনোআলে, কিন্তু তেঁও আহোঁতে বাটৰ মা-
জতে নিজামে তেঁওক ধুনি মানুহৰ দোআ-
বাই বধ কৰোআলে । আৰু বালিন বাদল্যাৰ
আন আন পুৰনি চাকৰবিলাকক সি গুপ্ত
ভাৱে বধিলে, ইয়াতে সকলো লোকৰ বৰ ভই
জনমিল । আৰু বাদল্যাত তাৰ অতি পৰাক্ৰম
ধাকিলেও সকলো লোকৰ আগত সি ছিন লগা
হল । আৰু বাদল্যাৰ বসন্ত জি বহু সখ্যা
মগল সৈন্য আছিল, সিবিলাকৰ বিৰোধেও
সেই ৰাজ হোমিএ এই কুমন্তনাৰ দোআবাই
বাদল্যাৰ অসুখা জনমাই কলে, বোলে, জে-
তিয়া আন মগল লোকে জুখ কৰিবলৈ আহে,
ভেতিয়া মগলৰ সৈন্যবোৰ আপোনা লোকৰ
কলিয়া হব । এই কথা সুনি সেই দুৰ্বলি

বজাই এই ভাৰি কোআ কথাত বিদ্বান কৰি
এক দিনত মগল সৈন্যৰ সেনাপতিবোৰক
মতাই আনি আপোন সৈন্যৰ দোআবাই নি-
বিলাকক লংঘ্য কৰালে ।

His Father marches towards Delhi.

এনে কালত জি জন বজালৰ দেমাধিকাৰ
বাৰে নিজোজন হৈ আছিল, সেই বাদল্যাই বা-
পেক কিবায়ৈ দিলিৰ এই সকলো বেরহাৰ
কথা সুনি, আপোনাৰ পুতেক কোনো সঙ্কটত
পৰে বুলি এক পত্ৰ লিখি তেঁওক সুপৰামৰ্শ
দিলে । কিন্তু সেই নিৰুখি বাদল্যাই, লোকৰ
বুধি লওক চাৰি আপোনাৰ বাপেকৰ সজ আ-
লচকে হেলা কৰিলে; তাতে তেঁওৰ বাপেক
কিবাই বালিন মৰাৰ দুই বছৰ পাচত মহা
সৈন্য গোটাই দিলিৰ অহিতে গমন কৰি আ-
ছিল । পাচে তেঁওৰ পুতেক কৈকোবাদেও
আপোনাৰ সৈন্য গোটাই বাপেকক জুধ দি-
বৰ নিমিতে আগ বাৰ্হি গৈ গজেরা নদিৰ তি-
বত চাউনি কৰিলেগৈ । কিন্তু কিবাই পুতে-
কৰ সৈন্যতকৈ আপোনাৰ সৈন্য অলপ দেখি
পুতেকে সৈতে মিল হব খুজিলে, তাতে জৌ-
ৱন বাসল্যাই অতি গৰ্ব কৰিলে । এনেতে পি-
তি আৰু নমু ভাৱে লিখা এক পত্ৰ বাপেকৰ
পৰা পালে, আৰু তাত এই ৰূপ কথা লিখি
অনুগ্ৰহ মাগন কৰিছিল, বোলে, আপন পুত্ৰই
সৈতে এক বাৰ দৰ্শন পাবলৈ অতি বাঞ্ছা কৰে ।
তাতে কৈকোবাদে পিত্ৰিৰ চেনেহ বুজি বা-
পেকে সৈতে দেখা দেখি হবলৈ আগা কৰি-
লে । ইয়াকে দেখি নিজামে দুয়োৰো মিলন
হোআক নিবাৰন কৰিবলৈ জতন কৰিলে, কিন্তু
বাদল্যাব তালৈ যুৱাৰ নোআহাত এই ৰূপে
আলচ দিলে, আপুনি দিলিৰ মহা বজা, এই
হেতুকে তেঁও প্ৰথমে জাশোনাৰ ওচৰলৈ আহি
দেখা দিওকহি ।

Indignity shown to Kera.

সেই জৌৱন বাদল্যাই আপোনাৰ বাপেকে
সৈতে দেখা দেখি হবলৈ সকলোকে জুগুত
কৰি অতি প্ৰজাপি ৰূপে সিংহাসনত বহি আ-
গা কৰিলে, বোলে, বোপাই আহিবৰ বেলা তি-

নি বাৰ মাটিত পৰি নমস্কাৰ কৰিব । তাৰ পা-
চত ব্ৰিধ বাদল্যাই প্ৰথম দুআৰ পালন্ত তেঁই
ছোৱাৰ পৰা নামিবলৈ আগা দিলে, আৰু সিং-
হাসনৰ ওচৰ পোআত তাৰ সমুখে ভিৰি বাৰ
ক্ৰমে ক্ৰমে পুৰাম কৰিবলৈ আগা দিয়া গল ।

His Reconciliation with the King.

পাচে সেই কিবাই এই ৰূপ বেরহাৰ দেখি
মনত অতি খেদ পাই ক্ৰন্দন কৰিলে । তেঁওৰ
পুতেকে ইয়াকে দেখি আৰু অহঙ্কাৰ কৰি
ধাৰি নোআৰি, তেতিখনে সিংহাসনৰ পৰা
নামি আপোন অপৰাধৰ নিমিতে বাপেকৰ চৰ-
নত পৰি তেঁওৰ খেদা মাগন কৰিলে । তাতে
সেই ধৰমি বুৰাই দাৱাৰে পূৰ হৈ কৈকো-
বাদক কোলাত জুলি ললে, আৰু তেঁও কান্ধৰ
ওপৰত মূৰ দি ক্ৰন্দন কৰিব ধৰিলে । এই
দুয়ো জনৰ প্ৰেম দেখি সভাৰ সকলো লোকে
কান্দিলে । এই ৰূপে ক্ৰন্দন কৰি এটালত
কৈকোবাদে বাপেকক সিংহাসনত বহুআই
আপুনি মৰ্জদা ভাৱে তেঁওৰ সৈ। কালে সিং-
হাসনত বহিল ।

তাৰ পাচত বজাৰ কৰমত দুয়োৰো কথো-
পকখন হুলত মাক্টি আৰু মিলনৰ দোআবাই
সকলো কৰম ধিৰ হ'ল । পাচত কিবাই আ-
পোনাৰ চাউনিলৈ আহি বজাল দেললৈ পুন-
বাই গমন কৰিলে ।

Nazim poisoned.

পাচে বাদল্যাই পুনৰাই দিলি নগৰলৈ
গৈ আগৰ দৰে সুখ অভিলাসত কাল নিয়াব-
লৈ ধৰিলে । তাৰ পাচত কোনো ৰোগে ধৰাত
বাপেকৰ উপদেশলৈ সুঁআৰি নিজামৰ গাত
আপোনাৰ সকলো দুখৰ জগৰ পেলালে ।
পাচত ওমৰাবিলাকে সেই নিজামক বিহ খুআ-
লে । কোনো কোনোএ কই, বাদল্যাব আলচেৰে
সেই কৰম কৰা হ'ল, কিন্তু কোনোএ বোলে,
সেই কথাৰ বুজ বাদল্যাই নে পালে ।

Feroz comes to Court.

তাৰ পাচত খিলজি নামে আকগান আতি
লোকৰ অধিকাৰ মালিকৰ পুতেক মালিক
কিৰোজ বাদল্যাব আগাত সত লৈ আহিল
আৰু চাবেহা এ। পদত নিজোজন হ'ল ।

চেষ্টেশ্বর অর্থাৎ আহ্নিক পঞ্জিকা ৷

Almanac or September, A. D. 1854. Asam Era, 1776.

চেষ্টেশ্বর	কাম	বার	তিথি	দিনমান	চেষ্টেশ্বর	আহ্নিক	বার	তিথি	দিনমান
১	১৭	৬	১	১২১০৪	১৬	১	৭	২৫	১২১১০
২	১৮	৭	১০	১২১০২	১৭	২	১	২৫	১২১০৮
৩	১৯	৮	১১	১২১০০	১৮	৩	২	২৬	১২১০৬
৪	২০	৯	১২	১২১২৮	১৯	৪	৩	২৭	১২১০৫
৫	২১	১০	১৩	১২১২৬	২০	৫	৪	২৮	১২১০৩
৬	২২	১১	১৪	১২১২৫	২১	৬	৫	২৯	১২১০১
৭	২৩	১২	১৫	১২১২৩	২২	৭	৬	৩০	১২১০০
৮	২৪	১৩	১৬	১২১২২	২৩	৮	৭	১	১১১০২
৯	২৫	১৪	১৮	১২১২০	২৪	৯	৮	২	১১১০০
১০	২৬	১৫	১৯	১২১১৯	২৫	১০	৯	৩	১১১০০
১১	২৭	১৬	২০	১২১১৭	২৬	১১	১০	৪	১১১০০
১২	২৮	১৭	২১	১২১১৬	২৭	১২	১১	৫	১১১০০
১৩	২৯	১৮	২২	১২১১৫	২৮	১৩	১২	৬	১১১০০
১৪	৩০	১৯	২৩	১২১১৩	২৯	১৪	১৩	৭	১১১০০
১৫	৩১	২০	২৪	১২১১১	৩০	১৫	১৪	৮	১১১০০

B O O K S

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

A few copies still remain on hand of the
ORUNUDOI MAGAZINE

for 1850, '51, '52. The whole, cheaply bound in one volume, cloth, forming an excellent

ASAMESE READING BOOK FOR SCHOOLS

will be sold at the extremely low price of 2 Rs. per copy. This volume contains the whole of the ancient Asamese Buronji, which was commenced in the August number for 1850. The same handsomely bound, will be sold for 3 Rs.

The History of PHULMONI AND KORUNA, a new work, especially designed for native Christian females, translated from the Bengali

The Orunudo for 1853

Asamese Buronji by the Tamuli Phukon, paper cover

Asamese Vocabulary and Phrases

Grammatical Notices of the Asamese Language

Asamese Primer, Bare Motora

First Reading Book, in Asamese

Asamese Arithmetic, first part

Ditto second part

Geography of Asia

Juvenile Tracts, per dozen

Ditto. bound in sheep

Ditto. bound in morocco, for presents to scholars

Dawk Book, printed octavo, in sheep

Ditto. half bound

Monthly Accounts, for servants, workmen, &c. with printed lines,	1 0
Writing Books for Schools, 12 sheets foolscap, each	0 4
Ditto. per dozen	2 4
Small Memorandum Books, each	0 1

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিৎ ৷

Receipts for the Orunudo—Sibsagor.

CAPTAIN D REID, 1853-54 20 Rs.

A. M'LEAN, Esq. M. D. 1850-54 25 Rs.

C. W. WILMOT, Esq. 1854 5 Rs.

শ্রীমতি কৃষ্ণি কেবলাইন চাইমন ৬ মাই

Receipts for the Orunudo—Jesphu.

C. A. BRUCE, Esq. 1853-54 4 Rs.

Receipts for the Orunudo—Gowahati.

CAPTAIN E. A. ROWLATT, 1847-54 40 Rs.

শ্রীজুত ললিত সিং বজা দেস বানি, ১৮৫১-৫৫ ৫/-

শ্রী বাবু খুলুকাবাম দাস দাৰোগা, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রীজুত গঙ্গাবাম বৰুয়া নাজির, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রীজুত হুদবাম বৰ দলৈ জমাদার, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রীজুত নাৰায়ন দাস কানুনগো, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রীজুত বাধানাথ বৰ কটকি, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রীজুত বাবু দেববৰ বায় বাহাদুর প্রধান সদৰ আমিন, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রীজুত বাবু কালিদাস বোস, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রী বাবু গোবিনাথ চৌধুরি দাৰোগা, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

শ্রী হৰম্মন পণ্ডিত উকিল, ১৮৫০-৫৪ ৫/-

Receipts for the Orunudo—Nowgong.

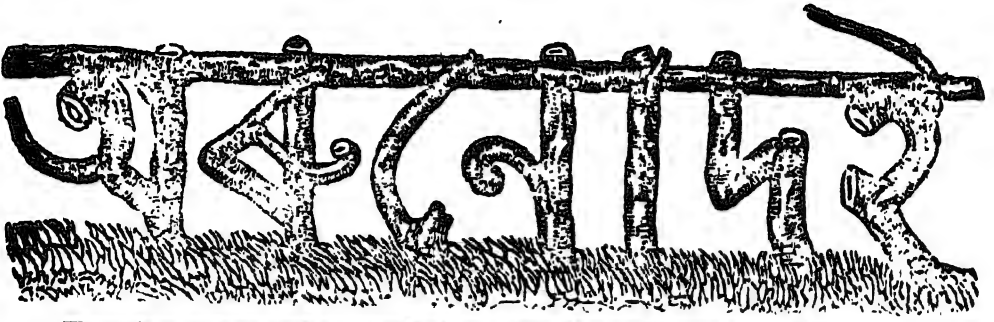
শ্রী যিনাই লাইনচ পেক, ১৮৫৪ ১/-

শ্রী জ্বমর গৈগ, ১৮৫৪ ১/-

THE ORUNUDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
 Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press,
 for the American Baptist Mission in Asam.
 Price, one Rupee per annum, in advance, or
 one and a half at the end of the year.

৯ বছৰ।

শোণ সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫৪।

নম্বৰ ৯।

VOL. IX.

SIBSAGOR: SEPTEMBER, 1854.

NO. 9.

নানা দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.—Russian War.

কচিয়াৰ ফৌজবিলাকে চিলিভিয়া নগৰ বেৰি ধৰি ২০ জনত খুঁ ধৰিলে। কিন্তু তুৰ্কি-বিলাকে সিহঁতক জিনি ধোলে। সিহঁতৰ মৰা আৰু ধুন হোআ ৪০,০০০ মান আছিল। পাচে কচিয়াইতে ওআলাখিয়া প্ৰদেশ এৰি আন ঠাইলৈ গল।

Battle near Giurgova.

৯ জুন তাৰিখে জিয়ৰ্গবা নগৰৰ ওচৰত তুৰ্কিৰ ফৌজে মানুহ নদিৰ পাৰ হৈ কচিয়াই ইসতে ১০ ঘণ্টা মান জুঁ ধৰি জিলিলে। কচিয়াৰ হানি ইল ৫০০০ মানুহ।

Treaty between Austria and Turkey.

অস্ত্ৰিয়া দেশৰ বজাই চুলতানে নৈতে কচিয়াৰ অধিতে নিৰ্বন্ধ কৰিলে, আৰু মলদাখিয়া ওআলাখিয়া প্ৰদেশ বাধিবলৈ সেনা পঠাইচে। ফুজৰ ১০,০০০ মানুহক কচিয়া ৰাজ নগৰৰ জাললৈ পঠাইচে।

Death of Abbas Pasha.

মিচৰ দেশৰ বজা আবাচ বাদশ্যা ১৪ জুন জাৰিখে ডিফু হল। টেও মৰিলত চান্দ বাদশ্যাই সেই দেশৰ বজাৰ বাৰ পালে।

The Crystal Palace opened.

ইংলণ্ডত ১০ জুন তাৰিখে আৰ্চিবে সজা নতুন মহা দৰ্শনৰ ঘৰ মুকলি কৰা হোআত বহু সাক্ষৰে ভাৰ দেখিবলৈ সোমাল। সেই আৰ্চি ঘৰত অনেক অনেক দেশৰ নতুন আৰু পুৰণি বস্তু বাধি দৰ্শন কৰাৰ।

Tree struck by Lightning.

৫ আগষ্ট সনিবাৰ নিশা ৮ বজাৰ সময়ই খীজুত নাওবেচা ফুকন দাবোণা আৰু বহুপুৰ ধানাব খী দুৰ্গাবাম জমাদাৰ লগত ১৫।১৬ জন মানুহে নৈতে জোৰহাটৰ পৰা বহুপুৰলৈ আহোঁতে নামডাঙৰ ওচৰৰ নগা আলিৰ মূৰ পাওঁতে মানুহবিলাকৰ পৰা ২ বেঁও কি ৩ বেঁও মানব আঁতৰত আলিৰ দাঁতিত থকা এজোপা আইত গচত আকস্মাতে বজুপাত পৰিল। মানুহবিলাকৰ কোনো কোনো ঠিকৰি আলিৰ দাঁতিত পৰিলগৈ, কোনোবিলাক ভাতে ঠৰ হৈ থাকিল, প্ৰাই আটাই মানুহবিলাকৰ কিছুমান বেলিলৈ কানত ভাল মাৰিছিল, চকু-এও নে দেখা হৈছিল। আৰু ফুকন উঠা গু ভিটো মাটিত আঁঠু কাৰ্হি পৰিল, জমাদাৰৰ চাভিটো জুইৰ কনিকাবোৰ আহি পুৰি চান্দ নিৰ জলা জেন কৰিলে; তথাপি মানুহ এটাও ন মৰিল।

Buffaloes shot at Katin Pasi.

কলিয়া পানিৰ ভাটি ফালে চেউনি আলিৰ দাঁতিতে মানুহ মৰা বনৰিয়া গোনা মহ এটা থাকি, আলিএ অহা বাটৰুয়া মানুহ আধিক অনেক উপদ্রুও কৰাত; প্ৰাই ডাক আনিব নোআৰা হৈছিল। আৰু আগষ্ট মাহতে কিবা বিচাৰি কোআ মানুহ এটাও মাৰিলে। এই কথা জিলাৰ খীজুত মাঝিট্ৰেট চাহাবে সুনি, মাধিবৰ নিমিতে খী দাখাকান্ত গগৈ ইতি বহুআ মৌজাদাৰক হুকুম দিয়াত বহুআই,

গৈ, ১৮ আগষ্ট তাৰিখে চেউনি আলিৰ দখিৰ ফালে ঋষ্টত হিলৈৰে দুই খুলি মাৰি সেই মহুটো মাৰিলে।

Opening of the Indian Railway.

কলিকতাৰ পশ্চিম পাৰে হাৰবা নগৰৰ পৰা পশ্চিম হিন্দুস্থানলৈ ভাপৰ গাঁৰি চলাই তাৰে বে-হা বানিজ্যৰ সুজোগ কৰিবৰ নিমিত্তে “ইষ্ট ইণ্ডিয়ান ৰেলোৱেই কন্ট্রানি” নামে কেতবিলক সদাগৰে সেই গাঁৰি চলাবলৈ লোৱা বাট ইত্যাদি কৰিছে। এতিয়া সেই বাট হাৰবাৰ পৰা ৩৬ মাইল দূৰৈ পেকুআ নামে এখন ঠাইলৈকে সুন্দৰ ৰূপে হোআত তালৈ গাঁৰি ২।৩ দিন চলাইছিল। জোআ কালিও সেই ৰূপে পেকুআলৈ গাঁৰি জাবৰ কথা সুনি আমি চাবলৈ গলো। লোৱা বাটৰ ওপৰে ভাপৰ বলত, গাঁৰি আৰু তাৰ পিচত বান্ধি দিয়া জাত্ৰি জোআ কাঠৰ গাঁৰি এই দুখন চলাইছিল। তাৰ বেগৰ কথা কি কম? এতিয়া নকৈ হোআত অতিসই বেগে ন চলে, তেও হাৰবাৰ পৰা ৩৬ মাইল দূৰৈ পেকুআ নগৰ ইণ্ডাজি ১ ঘণ্টা ৩৬ মিনিটত পালেগৈ। এই গাঁৰি চলোআক চাবলৈ প্ৰাই ৩।৪ হেজাৰ মানুহ গৈছিল। ভেতিয়া গাঁৰি চলাব পৰা বাট পথ ভাল ৰূপে প্ৰস্তুত হব, আৰু জি জি কল লাগে, নিও সুন্দৰ ৰূপে হব তেতিয়া দিলি চহৰলৈ ইণ্ডাজি ৩৬ ঘণ্টাত জোআ হব। আৰু সেই চহৰ কলিকতাৰ পৰা ৭০০ মাইলতকৈও দূৰৈহে হব। উৰ্ধ সন্ধ্যা ১০০ আৰু নুন সন্ধ্যা ১২ টকা হলেই তালৈ জাব পৰা বুলি সুনিচোঁ।

ইমান বেগে গাঁৰি চলা কথা সুনি আমাৰ দেশি লোক সকলে আচৰিত হব পাৰিব; এতেকে আমি ইহৰত খাটিচোঁ, জেন আমাৰ দেশতো সেই দৰৰ গাঁৰি চলাই লোক সকলৰ মুখ ব্ৰিধি আৰু চমত্কাৰ গুচাওক।

খন্য ইণ্ডাজি জাতি, জি এনে আচৰিত কৰম সকল কৰিছে। খন্য ভাৰত ববিস, আ কিবা তপস্যাত কলত এনে সুবুধিমন্ত অধিকাৰ পাইছে! আৰু ময়ো খন্য খন্য, কিয়নো আমাৰ

দেশৰ কোৱো মানুহ কোনো কালত নে দেখা আচৰিত কৰম আপোন চকুৰে দেখিলোঁ। গাঁৰিত উঠিবৰ মোৰ বাঞ্ছা আছে, সেয়ে হলে কল আৰু আন আন বিষয়ৰ কথা বিসেসকৈ লিখিম।

কলিকতাৰ পৰা পশ্চিম হিন্দুস্থানলৈ ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ নামে বিদুলি জন্ত প্ৰস্তুত হৈছে। ইয়াৰ দোআৰাই প্ৰাই ছেৰ ঘণ্টা মানতে আগবাৰ পৰা সম্বাদ আহে। এই বিদুলি জন্ত আৰু ভাপৰ গাঁৰি চলিলে ইণ্ডাজি দেশাধিকাৰে নিৰ্বিঘিনিৰে ভাৰত ববিস অধিকাৰ কৰিব পাৰিব। কিয়নো জদি কোনো ঠাইত জুখ অথবা আকাল হই, তেন্তে ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফেৰে প্ৰাই দুই ঘণ্টা মানতে সম্বাদ আহিলে ভাপৰ গাঁৰিৰে প্ৰাই দুই দিন মানতে সৈন্য অথবা চাউল পাতি পঠিয়ালে সকলো বিঘিনি গুচিব। এই নিমিত্তেহে আমি বিশ্বাস কৰিচোঁ, ভাৰত ববিসৰ উপকাৰৰ নিমিত্তেহে ইণ্ডাজি লোক ৰজা হৈছেহি। গ।

Extraordinary Calf in Calcutta.

কলিকতাৰ ধৰমতলাৰ হস্তৰ কন্ট্রানি নামে ঘৰৰ সমুখতে সাত চেন্দ, দুই গা, এক মুৰু, আৰু দুগচ নেগুৰ, এনে কুআ এটা দমৰা গৰু পোআলি আছে; ইয়াক চাবলৈ গলে প্ৰতি জনে এক আখলি দিব লাগে। আৰু লৰা তিৰোতা লৈ গলে এটকা দিব লাগে। এই দমৰা হুন্সু আঁগৈএ অন্য কাৰোবাৰ আছিল, এতিয়াৰ গৰাকিএ তাক তৰ পৰা কিনিহে আনিছে। আগৰ গৰাকিএও মানুহক এই আচৰিত গৰু দেখুআই ধন ঘটাইছিল। এনে অদ্ভুত কথা সুনি, এই দেশৰ মানুহে কিবা অমঙ্গলৰ চিন বুলিব পাৰে। কিন্তু গুনি চালে ই একো অমঙ্গলৰ কথা ন হই, কিয়নো ইহৰৰ কিবা নিয়মৰ পৰাহে ইএই হৈছে। আৰু ইহৰৰ নিয়ম আমাৰ কেতিয়াও অপকাৰক ন হই। জদি অমঙ্গলহে হলেই তেন, তেন্তে ওপৰত কোআ দু গৰাকিএ সেই অমঙ্গলিয়া বস্তু দেখুআই ধন ঘটাব নোআৰিব। গ।

Strength of the Feroan army.

পাৰ্চি সেনা সেনাপতিৰ সঙ্খ্যা এই। ছিল
ধৰা চিপাহিৰ ৮২ কোজ বা পল্টন আছে; এক
পল্টনৰ সেনা সেনাপতিৰ ১১২০ মানুহ আ-
ছে। তাত বাজে ডুকুটি নামে ৮০,০০০ সে-
না, সিহঁতে সদাই চিপাহিৰ কাম ন কৰে; বৰ
বন হলেহে সিহঁতক মাতে। বজাক বখিয়া হৈ
থকা ১০,০০০ চিপাহি ঘোঁৰাই সৈতে আছে;
আৰু তাত বাজে ঘোঁৰাত উঠা সামান্য চিপাহি
১,২০০০০ আছে; মুঠ দুই লাখ। এই সামান্য
ঘোঁৰাৰ চিপাহিএ মহিনা নে পাই; চায়ে চায়ে
ডকা দি বস্ত্ৰ পাই প্ৰবৰ্ত্তি থাকে। বৰ টোপ
১৬২ আছে; তাৰ লগত ৪০০০ সেনা, ৫০০০
ঘোঁৰা আছে। আৰু পিঠিত সৰু টোপ লো-
আ ২০০ উট আছে, উটে পতি মানুহ এটা,
তাত বাজে বস্ত্ৰ নিবলৈ আৰু ১০০ মান উট
আছে। মুঠ ৮০০০ উট বজাৰ কামৰ নি-
মিতে ৰাখি থাকে।

Schools in Ceylon.

সিংঘল দিপ অৰ্থাত লঙ্কা মাজুলিৰ লৰা-
বিলাকে ইংৰাজি ভাষা শিকিবৰ নিমিতে গবৰ্ন
মেণ্টে ইচ্ছুক পাত্ৰিচে, কিন্তু আন ভাষা শিকা-
নলৈ ধন নি দিএ।

Success of Missions in New Zealand.

নুজিলণ্ড দিপত থকা এজন পাদুৰি চাহাবে
কৈচে, এতিয়া সেই দিপৰ মাজত সকলো নগৰ
আৰু গাঁৱত সাত্ৰ পাৰ্ছি প্ৰাৰ্থনা কৰা মানুহ
আছে।

The Sandwich Islands.

হাৱাই আৰু তাৰ ওচৰত থকা মাজুলিবিলা-
কত নিবাসি লোকে আগৰ ৰাখ্যসৰ দস্তৰ সকল
এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম ললে। বিদেশৰ পৰা
আৰু পাদুৰিবিলাকক তালৈ পঠাবলৈ কাৰ্জ
নাই, সিহঁতে আপোনাৰ পাদুৰিবিলাকক ৰাখি
পোহৰ পালন কৰিব পাৰিচে।

Chinese Newspaper in California.

কালিকনিয়া দেশত খেহ লোক ২৫,০০০
মান আছে। সিহঁতে আপোন ভাষাৰে এটা
লম্বাচাৰ পত্ৰ চাপিচে, তাৰ নাম সুবৰ্ণ পৰ্বতৰ
বাৰ্ত্তাবহ।

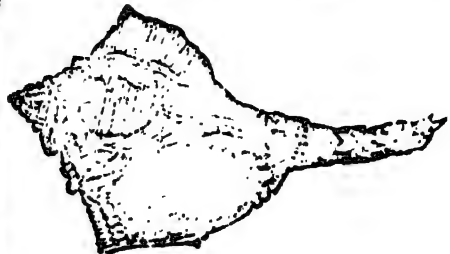
সিদ্ধবিলাকৰ হিতসা।

Advice to Children.

পিতৃ নাইবা মাত্ৰিৰ জি চেনেহ, সেয়ে বৰ
উত্তম আৰু মিঠা বুজা জাই; কিন্তু পুৰুষ
আৰু তিৰি দুয়ো পাপ স্বভাৱত জনম হৈও
এই কালত জিহতে সুখ হই, এনেকুআ কৰম
কৰে। সিহঁতে আগলৈ হৰ লগা প্ৰতিফল
বিবেচনা আৰু অনেক অনেক কথাত বিশ্বাস
ন কৰি জিমানকৈ ইহকালৰ কোনো বস্ত্ৰ প্ৰেম
কৰে, তাতকৈও সিহঁতৰ এই কালৰ আনন্দৰ
কাৰনে পৰকালৰ দুখ দুখৰ বিষয়ে কৰা হৈ
থাকে। যদি আমি মায়া কৰি সিদ্ধবিলাকক
ডুই কৰিবৰ নিমিতে বুধি দিও, তেন্তে সিহঁ-
তৰ বিনয়ত থকা জি প্ৰেম আমাৰ মঙ্গলৰ
নিমিতে দিয়া হৈচে, তাৰ দোআৰাই আমি
আমাৰ দুখ ত্ৰিধি কৰোঁ, আৰু লৰাবিলাককো
সৰ্বনাশ লোআও।

জৈতিয়া ইশ্বৰে এই জগতলৈ কোনো সিনুক
পঠাই, তেতিয়া ঠেও তাৰ বিসেস ভাৰ লবৰ
নিমিতে দুই জন মানুহক সোধাই দিএ।
এনেকুআ কৰম চলাবৰ নিমিতে ঠেও সিহঁতৰ
মনত এক নতুন প্ৰবৰ্ত্তন দি সেই সিনুক সূখা-
দিৰ হেতু দিএ, অৰ্থাত পিতৃ মাত্ৰিৰ বিনয়ত
এক বিসেস প্ৰেম উতপন কৰে। সিদ্ধবিলাক-
লৈ পিতৃ মাত্ৰিৰ জি মৰম, তাতকৈ আনন্দ
জনক আৰু একো কথা নাই; আৰু জৈতিয়া-
লৈকে সন্তান ন হই, তেতিয়ালৈকে সেই প্ৰেম
উতপন ন হই।

পুত্ৰলৈ পিতৃৰ জেনে চেনেহ, আপোনাকে
ভই কৰি ৰখাবিলাকলৈকে ইশ্বৰৰ জেনে চে-
নেহ। দা ১০৩ গিত; ১৩ পদ। দে.

দখিৰ সাগৰৰ মাজুলিৰ এজন মানুহ
আৰু কথা কোৱা কাঠ এডোখৰ ।

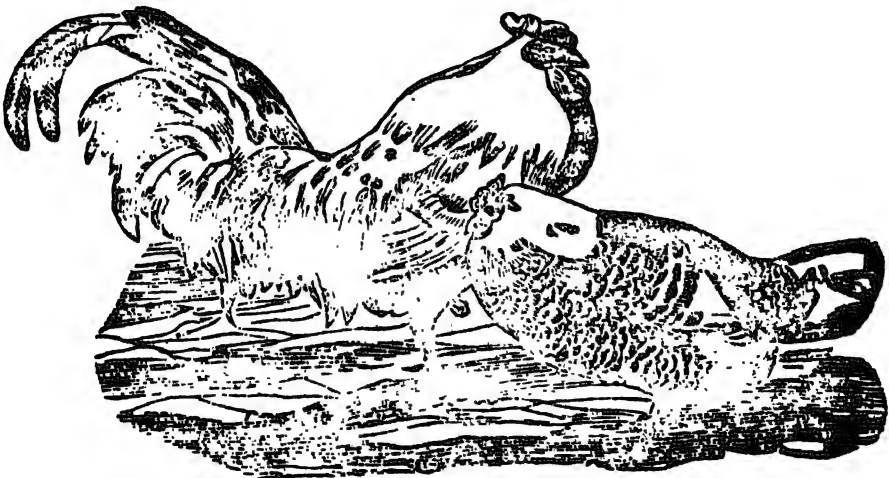
South Sea Islander and speaking Chip.

উলিয়ম নামে এজন পাদুৰি চাহাব ইন্দ্ৰ-
ৰৰ বান্ধাৰ কথা ফিৰ্তন কৰিবলৈ গৈ সেই মা-
জুলিতে আছিল । এদিন ৰাতি পুৱা তেঁও কিবা
কৰিবলৈ জোআত সজুলি এটা আনিবলৈ
জবতে পাহৰি এৰি আহিল । পাচে তেঁও সৰু
কাঠ এচলি লৈ তাৰ ওপৰত খৰি মাটিৰে,
“মেম চাহাবে জেন তেঁওলৈ সেই এৰি অহা
সজুলি পঠাই দিএ,” এই কথা লিখিলে । সেই
জাবলৈ বনৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতি দিয়া
প্ৰধান গাম এটাক মাতি আনি, তাৰ হাতত
কাঠ চলি দি কলে, তুমি মোৰ বন্ধলালৈ গৈ
জেন চাহাবৰ হাতত এই কাঠ ডোখৰ দিয়া ।
গামে কাঠ ডুখৰি হাতত লৈ চাহাবত সুধি-
লে, মেম চাহাবৰ আগত মই কি কথা কব
লাগিব? চাহাবে কলে, তুমি একো কব নে
লাগে; মোক জি লাগে তাক এই কাঠ ডোখ-
ৰেই কব । এই কথাত গামে বিম্বাই মানি
কাঠ ডোখৰলৈ একে ঠাৰে চাই থাকি চাহাবত
কলে, ই কেনেকৈ কথা কব, ইয়াৰ মুখ আ-
চে নে? তাতে চাহাবে তাক কথা সুধি পলম
কৰি থাকিবলৈ নি দি মেমৰ ওচৰলৈ বেগতে
জাবলৈ পঠাই দিলে ।

গামে বন্ধলা পাই কাঠ ডোখৰ মেম চাহাব-
ৰ হাতত দিলে, পাচে মেম চাহাবে তাত লিখা
কথা পাই চাই কাঠ ডোখৰ দলি মাৰি পেলাই
দি সজুলিটো আনিবলৈ চন্দুক মেলিবৰ কাৰ-
নে ভিতৰলৈ গল । তাতে সেই গামে এনে
অদ্ভুত কৰমৰ কি ফল, তাক দেখিবৰ মনেৰে
মেম চাহাবৰ পাচে পাচে লাহে লাহে গল ।

পাচে সজুলিটো মেম চাহাবে আনি গামৰ
হাতত দিয়াত সি সুধিলে, হেৰা আইটি, বৰা,
বৰা, চাহাবে জি বন্ধ খুজিছিল, তাক তুমি কে-
নেকৈ জানিলা? মেম চাহাবে কলে, কিয়?
তুমি কাঠ এডুখৰি আনি মোক এতিয়াই দিয়া
মই নে? সি বুলিলে, হই দিটো; কিন্তু তাক
কথা কবৰ মই নু সুনিলোঁ । তুমি যদি নু
সুনিলা, তেও মই সুনিটোঁ, মেম চাহাবে ইয়া-
কে কৈ তাক চাহাবৰ ওচৰলৈ জাবলৈ বেগ-
তে পঠাই দিলে ।

ইয়াতে সেই গামে সজুলিটো এহাতে আৰু
এহাতে সেই কাঠ ডোখৰ বুটলি আনি দুই
হাতে দুটা লৈ ওপৰলৈ দান্ধি গাঁৱৰ মাজে
দি তেও মাৰি মাৰি বিজিয়াই বিজিয়াই
ইয়াকে কৈ চাহাবৰ ওচৰলৈ গল; এই ইণ-
ৰাজিবিলাকৰ গিয়ান দেখা, সিবিলাকে কাঠৰ
চলিক কথা কোৱাৰ পাৰে; দেখা, সিবিলাকে
কাঠৰ চলিক কথা কোৱাৰ পাৰে । ব. ন.

জেহাংগিৰ বাদশ্যাব বিবৰন ।

The Mogul Emperor Jahangir.

চিলিম নামে আকবৰৰ পুত্ৰক ১৬০৫ সঁকত সিংহালনত উঠি জেহাংগিৰ অৰ্থাত জগতৰ অধিকাৰ নাম ললে। তেঁওৰ বাপেক নৌ মৰোঁতে সি এজন সুন্দৰ চোআলিলৈ মন কৰি বাপেকত ভাইক খুজিলে, কিন্তু ভাই বাগদান কৰা হোআ হেতুকে আকবৰে ভাইক লবলৈ নিষেধ কৰিলে। জেতিয়া জেহাংগিৰ বজা হল, তেতিয়া সেই চোআলিৰ পৈএকক বধ কৰি ভাইক পালে, কিন্তু পাচে বধ কৰাৰ অসন্তোষেৰে চাৰি বছৰলৈকে ভাইক নে মাতি আভৰতে ধলে। পাচে ভাই বেজিৰে সৈতে অনেক বৰনিয়া কাপৰ সি, নকচা আদি কৰি বেচিলে; ভাতে ভাইৰ গিয়ান সকলো মানুহে লগাগিলে। বাদশ্যাই তাকে সুনি ভাইক মাতি ঘৰ্জতা কৰি মহা বানি বাব দি সুৰ জেহান

অৰ্থাত জগতৰ পহৰ, এই নাম দিলে। আকবুৰ জেহানৰ বাপেক চাঙ্গা আয়াচক প্ৰধান দাও মন্ত্ৰি বাব দিলে। বাদশ্যাব লক পুত্ৰক চৰিয়ৰে সুৰ জেহানৰ জিএকক বিয়া কৰোআত সেই চৰিয়ৰক আগলৈ বজা বাব দিবলৈ সুৰ জেহানৰ ইচা আছিল, কিন্তু বাদশ্যাব জিতিয় পুত্ৰক ল্যা জেহানে সিংহালন পাৰলৈ বাদশ্যাব দৰ পুত্ৰক ধোসোক বধ কৰি, বাপেকৰ অহিত্তে দোহ পাতিলে; পাচে বন কৰি পৰাত হৈ প্ৰানৰ নিমিত্তে বাপেকৰ ক্ৰিপা মাগন কৰিলে।

আক জেহাংগিৰৰ প্ৰধান সেনাপতি মহা-বেতক বধ কৰিবলৈ সুৰ জেহানে উপাই কৰাত সেই সেনাপতিএ কৌজেৰে সৈতে বাদশ্যাব আক বানি দুইকো ধৰিলে। পাচে মহা বানিএ কান্দিবলৈ ধৰাত সেনাপতিএ বজাক মুকলি কৰিলে। সেনত ১৬২৮ সঁকত জেহাংগিৰ বাদশ্যাব মহাত তেঁওৰ পুত্ৰক ল্যা জেহান বাদশ্যাই মহা বজা হল।

আব্দালাহ আৰু চাবাটৰ বিবৰন ।

Account of Abdul and Babat.

আব্দালাহ আৰু চাবাট, এই দুয়ো জন আৰবি বজ্জৰ জৌৱন লোক আছিল; আৰু সিবিলাক অতি প্ৰিয় বন্ধু হোআ হেতুকে একে লগে বিদেশ চাবলৈ জাত্ৰা কৰিলে । সিবিলাক মহমদৰ মতত বৰ উচাহি আছিলে । সিবিলাক মহমদৰ বংশাৱলিৰ সমস্তৰ, বেনিচাবাটৰ বজ্জৰ এক প্ৰধান পৰিয়াল, ইব্ৰাহিম চাবাটৰ পুত্ৰই সেই চাবাট । সেই বন্ধু দুজনে আৰব দেশ এৰি, পাচে মেকা নগৰত ভবিস্যত বন্ধাৰ জি মৈদাম আছিল, তাত সেৱা কৰি, পাৰ্চি দেশে দি কাবোললৈ আহিল । আব্দালাহক কাবোলৰ জামায়ুন সাই বজাই কোনো এক কৰম দি ৰাখিলে; পাচে চাবাটে তেঁওক তাত এৰি, তাতৰ দেশে দি জাত্ৰা কৰিলে ।

আৰ্মিনিয়া দেশৰ পৰা আহি, কাবোলত থকা খ্ৰিষ্টিয়ান লোক এজনৰ এখনি ধৰম সাত্ৰ আছিল, তাত আব্দালাহে সেই সাত্ৰ খনি পাই পাঠ কৰি, পাচে মন পালটাই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম গ্ৰাহ্য কৰিলে । সেই মহমদৰ মত লোআ দেশত, কোনো মানুহে যদি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম গ্ৰাহ্য কৰে, তেন্তে সেই মানুহৰ প্ৰান দণ্ড হই; এনে আগ্যা আছিলে । খ্ৰিষ্টিয়ান হোআৰ কথা গুপ্ত কৰিবলৈ আব্দালাহে অনেক স্বেষ্টা কৰিছিল; কিন্তু অসাধ্য জেন দেখি, কান্দিয়ান সমুদ্ৰৰ ওচৰত থকা কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিলৈ জাবলৈ ধৰি কৰিলে । এই হেতুকে তেঁও আন ৰূপ ধৰি কাবোল এৰিলে । আৰু তেঁও তাতৰ দেশৰ যোখৰা নগৰ পাও-তেই, তেঁওৰ বন্ধু জি চাবাট, তেঁও সেই নগৰৰ বাটত তেঁওক দেখিলতে চিনি পালে ।

চাবাটে আগেয়েই তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম আচৰন কৰা, আৰু পলোআ কথা সুনি ক্ৰোধে পূৰ হৈ আছিলে । তেতিয়া আব্দালাহে আপোনা সঙ্কট জানি চাবাটৰ ভৱিত পৰিল । আৰু তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান হ'লো বুলি সৈ কাৰ্হিলে; আৰু আগৰ সুধিয়াতি পোআ বন্ধুৰ প্ৰতিৰ বন্ধনৰ দোআৰাই তেঁওৰ প্ৰান ৰখা

কৰিবলৈ কাকুতি মিনতি কৰিলে । কিন্তু চাবাটে এৰুৰিও দায়া ৰ কৰি তেঁওৰ বন্ধিৰো-ৰক ধৰিবলৈ আগ্যা দি, বোখৰা নগৰৰ মৰাদ-স্যা বজাৰ আগত তেঁওক সোধাই দিব দিলেগৈ ।

পাচে সোধাই দিলত, বজাই তেঁওক প্ৰান দণ্ডৰ আগ্যা কৰিলে; আৰু ৰাজ আগ্যা প্ৰকাশ কৰা মানুহ এজন বোখৰা নগৰৰ মাজে দি গৈ, তেঁওৰ প্ৰান দণ্ড কৰা সময়ৰ সম্বাদ প্ৰকাশ কৰিলে । তাত নগৰৰ প্ৰধান প্ৰধান আৰু হে-জাৰ হেজাৰ সামান্য লোকো গোট খাইছিল । চাবাটো গৈ, আব্দালাহৰ ওচৰতে থিয় হৈ আছিলে । চাউডাঙ্গাইতে হাতত ভৰোআল ধৰাৰ সময়ত, তেঁওক খ্ৰিষ্টক আঁস কৰি, প্ৰান ৰাখিবলৈ ৰাজ অনুমতি দিয়া হৈছিল; কিন্তু তেঁও এই পুসকৰ কথাত সন্মত হোআ অসাধ্য জেন দেখি, কলে ন হই, মই খ্ৰিষ্টক আঁস কৰিব নোআবোঁ ।

তেতিয়াই তেঁওৰ হাত এখন গাঁটিতে কাটি পেলালে; কিন্তু তেঁও হাত নৰলাকৈ ৰাখি থিয় হৈ থাকিল । আপোনাৰ আগেয়ে কো-আ কথা তেঁও যদি আঁস কৰে, তেন্তে বজাই সেই কটা ঘা বেজ লগাই স্বস্ত কৰাৰ খুজি-ছিল; কিন্তু তেঁও একো উত্তৰ নি দিলে । আৰু প্ৰথম মাৰ্তৰ স্তিকানৰ দৰে স্বৰগৰ ফাল-লৈ গিবলৈ চাই থাকোঁতে চকুৰ লো বৈ গল । তেঁও চাবাটলৈ ক্ৰোধেৰে চোআ নাই; কিন্তু স্ৰিদ্ৰু ভাৱে অঁক ধেমোৰ মুখেৰেহে চাইছিল ।

তাৰ পাচে তেঁওৰ আন হাতো কটা গল । কিন্তু চাবাটে এজনৰ আগত পাচে বুলিলে, মহাসই, তেঁও নু জুটিয়ালে, তেতিয়াও নু জুটিয়াই । আৰু তেঁও তেতিয়া মৰনৰ কোৰ পা-বলৈও সুৰ দোঁআগে, তেতিয়া আটাই বোখ-ৰাৰ লোকে কনলৈ ধৰিলে, বোলে, এয়ে কে-নে আচৰিত মৰন !

আব্দালাহক প্ৰান ৰাখিবলৈ দিয়াত, আ-গেয়ে কোআ কথা আঁস কৰিব বুলি চাবাটে বৰ আশা কৰিছিল । কিন্তু তেঁওৰ বন্ধু ঘৰা দেখি, তেঁও সোক আৰু মনৰ খেদৰ অধিন-লৈ আপোনাক এৰি দিলে । তেঁও কতো তি-

যদি থিচাৰি নে পাই, তেন্তে তেন্তে তুমি কৰি
যলৈ যাবিলে । সেমত তেঁও ভাৰত বৰ্ণ দে-
খিমলৈ যুগি জাবিলে । তেঁও মাদাচলৈ অহা-
ৰে পৰা কিছু বচৰ হল । তেঁও পোআৰ
পাচে লিয়ে কল্লানি লোকে তেঁওক মহম্মদিয়
বিধানৰ অৰ্থ প্ৰকাশক পাতিলে । আপোন
দেসত বৰ বিদ্যারত্ন আৰু মান্যৰত্ন হোআত,
এনে প্ৰধান কৰম লবলৈ তেঁও বিচাৰন কৰে
জোগা আছিল; আৰু এতিয়া তেঁওৰ নিজ মন
পালটনৰো সমাই ওচৰ হল ।

তেঁও জেতিয়া উত্তৰ চিৰকাৰৰ বিজ্ঞাপা-
স্তামত সেই প্ৰধান কৰম কৰিছিলে, তেতিয়া
কোনো প্ৰকাৰে ইহবৰ অনুগ্ৰহত আৰবি ভা-
সাৰ নতুন নিয়ম সাত্ৰ এখানি তেঁওৰ হাতত
পৰিল । তেঁও কোৱান আগতে ধৈ তাক বৰ
গম্ভীৰ মনেৰে পাঠ কৰিলে । আৰু দুয়োটা-
কে মিলন কৰিলে; পাচে পহৰৰ চল আ-
হি লগাৰ দৰে ইহবৰ সাত্ৰ জে সত্য সেয়ে
তেঁওৰ মনত লাগিল । পাচে তেঁও অলপতে
ভিনি স মাইলৰ দূৰত থকা মাদাচ নগৰলৈ
গৈ সকলোৰে আগত প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ আসুই
লোআ কথা সৈ কাৰ্ছি, পাদুৰি কেৰু চাহাবৰ

গৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাভ্য কৰা হল;
ভিৰা তেঁওৰ বয়স সাতাইচ বচৰ হৈছিল ।

“আৰু জি জি লোকে যিচু খ্ৰিষ্টৰ আসুই
কৰি ধৰম কৰমেৰে দিন নিয়াবৰ ইচা হই,
সেই সকলোএ ভাৰনাৰ দুখ ভোগ কৰিব;
আৰু আপোনাৰ পৰিয়ালেই মানুহৰ সৰু
হব,” এই জি কথা সদাই যটে, তাকে চাবা-
টে এতিয়াহে সত্য ধৰমৰ পৰিধাৰ দোআৰাই
বুজ পালে; কিয়নো তেঁও জে আব্দালাহৰ
আৰ্ছি লৈ খ্ৰিষ্টিয়ান হল, ইয়াকে আৰব বে-
নত থকা পৰিয়ালবিলাকে সুনি, ভাৰত বৰ্ণলৈ
জল জাতাবে জি দুমাহৰ বাট, তালৈকে
তেঁওক কোনো প্ৰকাৰে চলকৈ বধিবলৈ তেঁওৰ
ভায়েকক পাচি দিলে ।

চাবাট বিজ্ঞাপাভামৰ তেঁওৰ ঘৰত বহি
থাকোঁতে, তেঁওৰ ভায়েকে দিহল জেমাৰ তলত
সৰু ডবোআল লুকাই লৈ আহি আপোনাকে

ককিৰ কৰে দেখা দি, অতি বেগে ভিতৰ লো-
মাই তেঁওক আ মাৰি দিলে; কিন্তু চাবাট
উঠি তেঁওৰ হাতত ধৰিলে, আৰু বন্দিলোকে
আহি তেঁওক উপকাৰ কৰিলে । পাচে ভায়ে-
কক তেঁও চিনি পালে । বধ কৰ্ত্তা জন, দেসৰ
নিতি মতে লোধ কৰ্ত্তাৰ আগত দণ্ডৰ পাত্ৰ
হলহেঁতেন; কিন্তু চাবাটে তেঁওৰ ভায়েকৰ
কাৰনে নিবেদন কৰি আৰব দেসত থকা মে-
ফালৈ পত্ৰ আৰু বটী দি ঘৰলৈ তাক ফুলনে
বিদাই দিলে ।

ইহবৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিবলৈ তেঁওৰ ইচা
হোআত, সাংসাৰিক কৰম এৰি বজাল দেস-
লৈ আহি, পাৰ্চি ভাসাবে ধৰম সাত্ৰ উৰ্জমা
কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে । উৰ্জমা কৰোঁতা
বো পোআ হেতুকে তেতিয়ালৈকে সেই কৰম
লিখি হোআ নাই । পাৰ্চি ভাসা কলিকতাৰ
পৰা হামেচক নগৰলৈকে সাধাৰন আৰু উচিত
ভাসা, বিলেনকৈ প্ৰধান জাতিৰ মাজত চলিত
হোআ হেতুকে, পশ্চিম আচিয়াৰ সকলো লো-
কে বুজে । কিন্তু এই মান্যৰত্ন আৰবি জনে,
আৰব দেসৰ অধিব ধৰমৰ মতিৰ পৰা স্বদে-
নিৰিলাকৰ মাজত সুভ বাজা প্ৰকাশ কৰা জি
মহা কৰম, সেই কৰমৰ আশাত তেঁওৰ মন
উচাহি হৈছিল ।

ক. দ.

মহা মহিম ক্লিষ্ট অকনোদই সন্ধান
প্ৰকাশক চাহাব বৰাবৰেহু।

Proverbs.

হে অকনোদই সন্ধান প্ৰকাশ কৰোঁতা চাহাব, আমি অকনোদইত চাপিবৰ নিমিত্তে দুটামান কথা লিখিচোঁ, তাকে চাহাবে অকনোদইত অনুগ্ৰহ কৰি চাপি আমাক মনস্ত বহু কৰাব।

হে অচম বেনি প্ৰিয় বন্ধু বালকগন, ভোমোলাকে আপোন পিতৃৰ আদেশ গ্ৰহন কৰা, আৰু মাত্ৰিৰ আগ্য লগ্নন কেতিয়াও ন কৰিবা; কাৰন সেই সকল কথাই ভোমোলালৈ সিবোজন আৰু গলত পিন্ধা মুকুতা মালাৰ নিচিনা সোভা কৰোঁতা হব। আৰু সেই আগ্যৰ দৰে চলিলে কোনো সঙ্কটত ন পৰিবা, আৰু বেগেৰে গমন কৰিলেও ভোমাৰ ভৰিত দুখ নে পাবা।

তুমি গিয়ান শিক্ষা ধৰা, তাক এৰি নি দিবা; লাৱধান হৈ তাক বাধা, সেয়ে ভোমাৰ প্ৰান অৱশ্যে ৰাখিব। তুমি দুই লোকৰ পথে দি নে জাবা, আৰু অধৰমিৰ বাটে দিও ন চলিবা।

জি পথে তুমি জোআ, তাক বিবেচনা কৰি ধৰা, তাতে ভোমাৰ একো বিচিনি নো হোআ-কৈ গমন কৰা হব।

তুমি সোঁ কালে বা বাঁও কালে কোনো বিপথে দি নে জাবা।

বিদ্যাক আপোনাৰ সখি বুলি মানিবা, আৰু বৃদ্ধিক অতি মিত্ৰ বুলি জানিবা। তেহে তুমি বিভিচাৰিনি পৰ ভিৰিৰ পৰা নাইবা বাক চাতুৰি বেসা ভিৰিৰ পৰা ৰখা পাবা।

জি জন গিয়ানি মানুহ হই, তেঁও ক্ৰোধ সামৰি থই; আৰু লোকৰ দোষ ধোমা কৰাত তেঁওৰ মান মৰ্জতা আদি ব্ৰিধি হই।

জি পুত্ৰৰ বিদ্যা নাই, সেই পুত্ৰ কেৱল পিতৃৰ দুখ জনক হই, আৰু জি ভিবোতাৰ দন্দ কৰিবৰ মন হই, সেই ভিবোতাই বৰকৈ বৰখুন পৰাৰ দৰে পতিৰ মনস্ত দুখ দিওতা হই।

দুখিয়া লোকক জেয়ে দাৱা কৰে, সেয়ে ইষবৰ ঠাইত উত্তম হই, তাতে তেঁও সেই

খাৰ সুজি ভাৰ বাবে ধৰমৰ প্ৰতিফল দিব।

পুত্ৰক সালন কৰা, তেহে আগলৈ ভাল হব বুলি আশা হই; সি কন্দন কৰিলেও তুমি দাৱাৰ বসন্ত থাকি মৰম ন কৰিবা।

জাৰ অতি ধন থাকে, সি অৱশ্যে দণ্ড ভোগ কৰিব; জি হেতু তাক এবাৰ ধোমা কৰিলেও সি বাৰে বাৰে দোষৰ জোগা হব।

তুমি হিভোপহেল সুরন কৰা, আৰু সুপৰামৰ্শ গ্ৰহন কৰা, তেহে ভোমাৰ আত্মনৰ লেন পৰ্জন্তে বিদ্যা ৰূপ ধন থাকিব।

ভোমাই মনস্ত অনেক প্ৰকাৰ চিন্তা হৈ থাকে, কিন্তু পৰম ইষবৰ মনে জি কৰিবৰ ইচ্ছা হই, তাকেহে কৰে।

লোকক উপকাৰ কৰা, তেহে মানুহৰ কুসল হই; কিন্তু মিচলিয়া মানুহৰ একো ভাল নাই।

জি পুত্ৰই আপোন পিতৃৰ উপদ্রুও কৰে, নাইবা আপোন মাত্ৰিক দুখ দিএ, সি কেৱল লাজ কৰোঁতা পুত্ৰ হই, আৰু আশা ভঙ্গ কৰাও হই।

মদ পান দোষত ধৰমৰ নিন্দা জনমে, আৰু দন্দ হাই আদি উতপতি হই; এই নিমিত্তে জি মানুহে মদ খোআত ৰতি, সি গিয়ানি মানুহ ন হই।

মই আপোন ত সুচি কৰি ৰাখিচোঁ, এতিয়া মই নিদ্রাপি হৈ আচোঁ, এনেকৈ বুলিব কেৱে নোআবে।

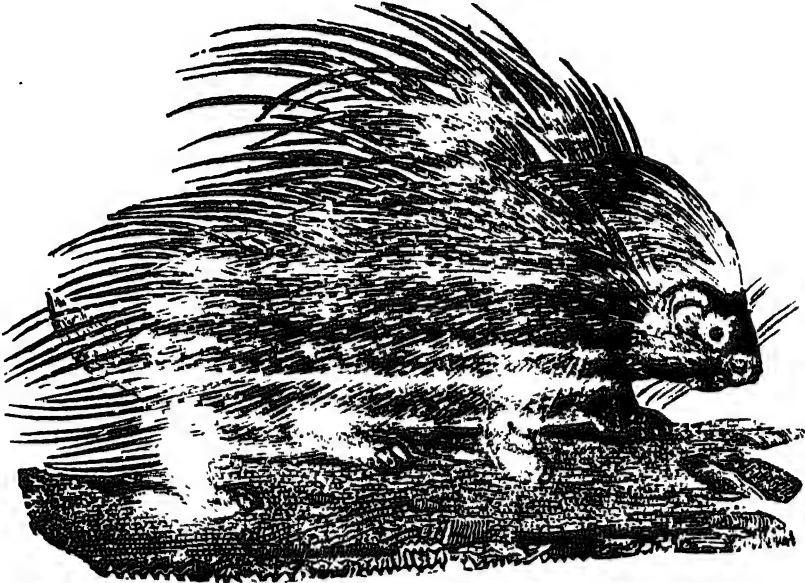
সোন আৰু মুকুতা আচে, কিন্তু তাতকৈ বিদ্যন্ত থকা গিয়ান বিদ্যাৰ কথাই বহু মূল্য মানিকতকৈ উত্তম।

অনেক ধন পোআতকৈ সুখিয়াতি পোআ ভাল; ৰূপ আৰু সোনতকৈ অনুগ্ৰহ পোআ ভাল।

লৰাক সৰু কালৰে পৰা সুপথে জাবলৈ ভাল ৰূপে নিকোআ, তেহে ডাঙ্গৰ হলেও তাক তিৱাগ ন কৰিব।

জি মানুহে দুখিয়াক নি দি কেৱল আপোনাৰ নিমিত্তে ধন উপাৰ্জন কৰে, সি লেনস্ত আন ধনি মানুহৰ হাতত সেই ধনক এৰি দি আপুনি নিৰ্ধন হব।

চি. দ.

কেটেলা পহৰ বিবৰন ।

The Porcupine.

কেটেলা পহ প্ৰাই সকলো দেশতে পোআ জাই, তথাপি ভাৰত বহিল আৰু আফ্ৰিকা ঞ্ণেই তাৰ আদি নিবাস ঠাই । এই পহৰ সুৰ, বুকু, ঠেঙ্গ চাইটা, গাহৰিৰ নোমৰ নিচিনা সুন্দৰ টান নোমবিলাকে ঢাকি থৈ, পিচিটো নেগুৰলৈকে কাঁইটবিলাকে ঢাকে । পিচিৰ মাজ ভোখৰত থকা কাঁইট প্ৰাই এহাও মান দিহল হব, দাঁতিববিলাক ডাতকৈ কিছু চুঁটি । আৰু নেগুৰৰ জিবিলাক কাঁইট সি কোঁপোলা, তাৰ বৰনো সিবোৰৰ নিচিনা ন হৈ, কিছু বগা । আৰু সি ফুৰুতে কাঁইটবোৰে জন জন কৰি বাজে, এই কাৰন সি আহিলে নিলগতে গম পাই । আৰু সি মাটি খনাত বৰ পাৰ্গত, তাৰ নিমিতে পাচ ঠেঙ্গ দুটাত অতি চোকা নখে নৈতে পাঁচোট পাঁচোট আঙ্গুলি থাকে, আগ ঠেঙ্গ দুটাত নখ এটা এটা মাত্ৰ । সি খোআ বস্ত্ৰ লাক, আলু, গচৰ গুটি আদি হৈ । তাৰ দাঁত কুটি চিঙ্গা চাইটা, চোবাই খোআ সোলেটা, মুঠে দাঁত একুৰি । কেটেলাই এনে চোকা অস্ত্ৰবোৰেৰে ভুলিত হৈও কাকো একো হিংসা ন কৰি অকলেই কাল জাপন কৰে; তাক নো জো

কালে কদাচিতো কাৰোএ নৈতে দন্দ, ঝুজ ন কৰে । আৰু ইহঁতৰ বুদ্ধি, সাহ বৰ মাই; মাসুহে ঘৰত পুহিলে আন পহৰ দৰে ভাল ৰূপে জাতিও ন হৈ ।

দেশ ভ্ৰমণ কৰা লোক সকলে লিখিছে, বোলে, কেটেলা পহবিলাকে নেগুৰৰ কোঁপোলা কাঁইটবোৰ পানিত জুৰিয়াই তাৰ বিদ্ভাত পানি সুমাই, পাচে কাঁইটবোৰ সিয়ৰাই পোন কৰি ন পৰাতৈ পোআলিক খুআবৰ নিমিতে, তাৰ বাহলৈ লৈ জাই । আৰু সি দিনত তাৰ গাতত সোমাই সুই থাকে, বাতি হলে বাহিবলৈ ওলাই খোআ বস্ত্ৰ বিচাৰি হাবিত ফুৰে । কোআ আছে, বোম আৰু ইল্লানিয়া দেশত অতি জাৰৰ নিমিতে জাৰ কালিৰ মাহ চেৰেক গাঁতৰ ভিতৰত এই পহ সুই থাকে, স্তেতিয়া জাৰ কিছু কমে, স্তেতিয়াহে গাঁতৰ পৰা ওলাই ধাবলৈ বিচাৰে ।

কেটেলাৰ মজ্জাহ কোমল বগা, বৰ সোআন । ব্ৰাজিল আৰু বোম দেশৰ বজাৰত এই পহৰ মজ্জাহ সদাই বেচে । তাৰ কাঁইটবোৰেৰে পেৰা আৰু ঘৰি খোআ জন্তু আদি অনেক অনেক সুন্দৰ বস্ত্ৰ সজা হৈ, কিন্তু তাক পাৰ্চি দেশৰ মিত্ৰিবোৰৰ দৰে আনে সাজিৰ ভেনে ভালকৈ নোআৰে ।

ক্ৰিষ্ণ পাল নামে প্ৰথম হিন্দু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বিবৰন ।

Account of Krishna Pal, the first Hindu Convert.

প্ৰাই তিনি কুৰি মান বছৰৰ আগেয়ে ইংলণ্ড দেশৰ পৰা প্ৰথমে দুজন মিস্যনেৰি পাদুৰি চাহাব বৰ্দ্ধমান দেশৰ কলিকতা নগৰলৈ আহিল; জিহ্মাকৰ নাম ডক্টৰ কেৰি, আৰু ডক্টৰ তামচ । সিবিলাক জেতিয়া আহি সেই ঠাই পালেহি, তেতিয়া তাত কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান নাছিল, আৰু ইংৰাজি লোকৰ মাজতো প্ৰাই কোনোএ সত্য ধৰ্মমত মতি ন কৰি, সৎসাৰৰ বিনয় বাসনাতে মতলিয়া হৈ থকাত, সেই দুজন পাদুৰি চাহাবক কলিকতাত নিবাস কৰিবলৈ ঠাইকো নি দিলে । এই কাৰনে সিবিলাকে মনত অতি দুখ আৰু দেসাধিকাৰৰ পৰা ভাবনা পোআ হৈ, জতে ইংৰাজি দখল নো হোআ কুন্দি আছিল, সেই সিৰামপুৰ নগৰলৈ গৈ তাতো নিবাস কৰি থাকিল, তাতো বহু দুখ অপমানৰে লৈতে সাত বছৰ মান হিন্দু আদি সকলো লোকৰ মাজত জগতৰে জান কৰ্তা প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ সূক্ত বাত্ৰা ঘোষনা কৰিলে; তথাপি ইহুৰৰ বাক্য মনা মানুহ কাকো নে পালে । সেমত সাত বছৰ পাচত এজন হিন্দু লোক, অৰ্ধাত ক্ৰিষ্ণ পালে প্ৰভুৰ প্ৰাচিৰ কথাত নুনি খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰিবলৈ মন থিৰ কৰা দেখি, সিবিলাকৰ অতিসই আনন্দ জনমিল । কিন্তু জেতিয়া সেই মানুহে প্ৰভুত আসুই লব শুলিলে, তেতিয়া তেঁওৰ গিয়াতি কুটুম আদি সকলো মানুহে নিন্দা আৰু ভাবনা কৰিবলৈ ধৰিলে । তথাপি মানুহৰ কোনো কথালৈ নি চিন্তি, আৰু সিহঁতৰ ডাবিলেকো ভই ন কৰি খ্ৰিষ্টত আসুই লৈ, ১৮০০ সঁকৰ ২৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখে ডক্টৰ কেৰি চাহাবৰ দোআৰাই পিজি, পুত্ৰ, আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ নামেৰে প্ৰথমে বুৰ পোআ হল । এনে কালত হেজাৰ হেজাৰ লোকে সেই মহা আচৰিত দৰ্শন দেখিবলৈ পালে ।

তাৰ পাচে ১৮০৪ সঁকত ক্ৰিষ্ণ পালে সূক্ত বাত্ৰাৰ প্ৰচাৰক বাব পাই, ১৮২২ সঁকলৈকে

সেই কৰম অতি বিদ্বানি ৰূপে কৰি, আগষ্ট মাহত প্ৰভু যিচু কুসল আৰু নিৰ্ভয়েৰে নিদা গল । তেঁও প্ৰচাৰ কৰা কালত এই দেশৰ গুআ-হাটিলৈকে তেঁও ভাৰ্জাই লৈতে আহি খ্ৰিষ্টৰ সূক্ত বাত্ৰা প্ৰচাৰ কৰিছিলে বুলি কোনোএ কই । তেঁও বুৰ পোআ কালত ভাৰত বৰিসত কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান লোক নাছিল, আৰু সেই দুজনত বাজে পাদুৰি লোকো ভেতিয়া নাছিল । সকলো দেশ, বাজা আৰু ভাঙ্গাৰ লোক যোৰ পাণ-মই একাৰত আৰু খ্ৰিষ্টাৰ সঁয়াত নিবাস কৰি আছিলে ।

জেতিয়া ক্ৰিষ্ণ পালক বুৰ পোআ দেখিলে, ভেতিয়া অনেকে এই কথা কোআ কুই কৰি আছিল; এই দেশৰ ভিতৰত এটা খ্ৰিষ্টিয়ানে কি কৰিব পাৰিব? তাৰ দৰে কোনে খ্ৰিষ্টিয়ান হবগৈ? দুটা এটা খ্ৰিষ্টিয়ানে ভাৰত বৰিসৰ লোকক কি ৰূপে খ্ৰিষ্টৰ সিয়া কৰিব পাৰে? এই ৰূপে কৈ অনেকে নিন্দা কৰিলে; আৰু কেতবোৰে কলে, ক্ৰিষ্ণ পালে জি ধৰ্ম লৈচে, সি কিমান দিন থাকিব? পাদুৰি লোক ইয়াৰ পৰা গলে, সকলো নষ্ট হব । এই ৰূপে এতিয়াৰ লোকেও কই আৰু ভাবে । কিন্তু চাই দেখা, তিনি কুৰি বছৰৰ ভিতৰত ক্ৰিষ্ণ দেশত, কিমান জাতিৰ মাজত, কিমান লোকে খ্ৰিষ্টত আসুই ললে । প্ৰাই সমুদাই ভাৰত বৰিসৰ লোকৰ মাজত খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰা হল; আৰু একুৰিতকৈ অধিক ভাঙ্গাত ইহুৰৰ ধৰ্ম সাজুও তজা হল । পূবৰ পৰা পচিমলৈ, উত্তৰৰ পৰা দখিনলৈকে পৰিভ্ৰমণৰ সুন্দৰ হব লাখ লাখ পাণিব কালত সূবোআ গল । আগেয়ে জত এটা খ্ৰিষ্টিয়ান নাছিল, এনে ঠাইত হেজাৰ হেজাৰ লোক খ্ৰিষ্টৰ সিয়া হল, মণ্ডলি আৰু ইহুৰৰ ভজন কৰা নাম ঘৰো হল । তাত খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ পৰিভ্ৰমণ, ঘৰ আৰু গাঁও পাতিলে । ক্ৰিষ্ণ পালৰ দিনত কে-বল পৰমাৰ্থিক সূৰ্জ উদই হৈছিল, কিন্তু এতিয়া দুপৰ হৈ প্ৰচণ্ড প্ৰভাণি পহৰ দিচে, তাতো খ্ৰিষ্টাৰ সঁয়াত থকা লোকেও ইহুৰৰ পৰিভ্ৰমণৰ দিগ্ৰি দেখিবলৈ পাইচে । প্ৰভুএ আপোনাৰ বৰা ঘোঁৰাত উঠি জই কৰি আৰুও জই কৰি-

হলৈ প্ৰিথিবিৰ ই নিম্নৰ পৰা আন নিম্নলৈ
কে ফুৰি আছে । তেঁওৰ মুখৰ পৰা দুখবিয়া
চোকা ভৰোজাল ওলাই চহিতান আৰু তাৰ
সকলো পৰাক্ৰমক নাস কৰিচে । জেতিয়া আৰু
তিনি কুৰি বছৰ জাব, তেতিয়া ভাৰত বৰি-
সৰ মাজত কেনে ৰূপ দৰ্শন দেখা জাব? আৰু
হে অচম দেশ, তোমাৰ সন্তানবিলাকৰ কেনে
আনন্দ হব! অনেক জুগৰে পৰা জি ঘোৰ
এন্ধাৰৰ পৰাক্ৰমে তোমাৰ সন্তানবোৰক বন্দি
কৰি ৰাখিলে, সেইবিলাকৰ কানত কেনে মধু
ৰূপ মুক্তিৰ সন্বাদ কিতৰন কৰা জাব!

এই হেতু আনন্দ কৰা
ওহে অচম দেশ,
তোমাৰ সৰুৰ পৰাক্ৰম
এতিয়া হব সেন ।

কিন্তু হে চহিতান আৰু নৰকৰ ভূতবিলাক,
তোমোলাকৰ সন্তাপ । কিয়নো জি জনে ১৮০০
বছৰৰ আগেয়ে তোমাৰ মূৰ চেপেটা কৰি ডা-
লিলে, সেই জনৰ পৰাক্ৰমৰ দিন পালেহি,
আৰু জি মহা বলবন্ত দুতে স্বৰ্গৰ পৰা নামি
আহি এক হেজাৰ বছৰলৈ তোমাক ডলি নো
হোআ কুণ্ডত বন্ধন কৰি থব, আৰু পাণি
লোকৰ কাৰনে এবেলি মৰা হৈও জি জন
জিলে, সেই ইস্বৰৰ মেৰ পোআলিএ তোমাক
আৰু তোমাৰ সকলো সন্তানবোৰক জিয়াটৈ
ধৰি অনন্ত কাললৈ জলি থকা গন্ধকৰ সৰোব-
ৰত পেলাই তাতে জাতনা ভোগ কৰাব, এনে
মহা কাল আহি পালেহি । ন. ল. ক.

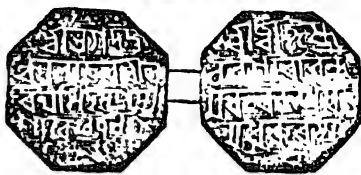
ৰোম দেশৰ বাদস্যাহ তিতচ ।

The Emperor Titus.

বেল্লাচিয়নৰ পুতেক তিতচ নামে ৰোমৰ
বাদস্যাই তেঁওৰ অহিতে কথা কলেও তেঁও
কাকো দণ্ড ন কৰি ইয়াকেহে কৈছিল, জদি
সেই লোকে অকাৰনে মোৰ বিৰোধে কথা
কই, তেন্তে তাক দণ্ড ন কৰি, আৰু ভালকৈ
তাৰ বিসয়ে খেদ কৰোঁ । জদি কোনোএ মোৰ
অকাৰন অপৰাধ কৰে, তাক দণ্ড দিয়া অনি-
য়াই, কিয়নো সি মোৰ সত্য কথাৰে কৈচে ।

অচম বজাবিলাকৰ ৰূপ ।

Coin of the Asam Rajas.

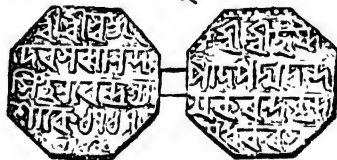
Rupree of Bhoroli Singh, struck A. D. 1793.

শ্ৰী ভগদত্ত কুলোদয় শ্ৰী ভৰথ সিংহ ত্ৰি-
পতা শাকে ১৭১৫ । অৰ্থাত ভগদত্তৰ কুলত
জনমা শ্ৰী ভৰথ সিংহ বজা । ইং সঁক ১৭২৩ ।
শ্ৰী শ্ৰী ক্ৰিষ্ণ চৰনাৰবিন্দ মকৰন্দ প্ৰমত্ত মধু
কৰস্য । অৰ্থাত চহন পদুমৰ মধুত উদ্ভূত
হোআ ভোমোৰা ।

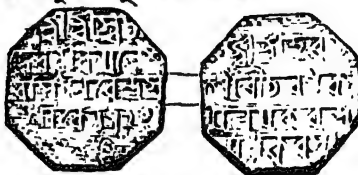
Coin of Bhoroli Singh struck, A. D. 1797.

শ্ৰী ভগদত্ত কুলোদয় শ্ৰী ভৰথ সিংহ ত্ৰি-
পতা শাকে ১৭১২ । শ্ৰী শ্ৰী ক্ৰিষ্ণ চৰনাৰ-
বিন্দ মকৰন্দ প্ৰমত্ত মধু কৰস্য ।

Coin of Bhoroli Singh, struck A. D. 1796.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গদেব সৰ্দ্ধানন্দ সিংহ নৰেন্দ্ৰস্য
শাকে ১৭১৭ ।
শ্ৰী শ্ৰী ক্ৰিষ্ণ পাদ পদ্মবন্দ মকৰন্দ ব্ৰিন্দ
মধু কৰস্য । অৰ্থাত শ্ৰী ক্ৰিষ্ণৰ দুই চহন
পদুমৰ সমুহ মধুৰ ভোমোৰা ।

Coin of Komolowor Singh, struck A. D. 1796.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গদেব শ্ৰী কমলেশ্বৰ সিংহ নৰে-
ন্দ্ৰস্য শাকে ১৭১৭ । শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবা
চহন কমল মকৰন্দ মধু কৰস্য ।

তাপ মাপক জন্তু ।

Thermometer.

আঠেই স বছৰৰ আগেয়ে গিয়ানি ভদ্ৰ লোকে সকলো তাপ মাপক কোনো এক জন্তু তৈয়াৰি কৰিবলৈ উদ্যোগ কৰিছিল। সিবিলাকে বায়ুৰ এই গুন জানি আছিল, কোনো সময়ত তপত হলে বায়ু বহল হই, কোনো সময়ই চোঁচা হলে বায়ু কোচ খাই পৰে। এই গুন জনাৰ দুই স বছৰৰ পাচে ইতালি দেশত থকা এজন বৈদ্য বায়ুৰ সেই গুন বিচাৰ কৰি এক প্ৰকাৰে তাপ মাপক নামে এক জন্তু তৈয়াৰ কৰিছিল। তাৰ বহলে এইমান জন্তুৰ চুম্বাৰ ওপৰত সূন্য ঘূৰনিয়া এক গিলাচ ধোআ হ'ল, সেই চুম্বাৰ তলৰ ভাগ মুকলি আছিল। সেই জন্তু সজা লোকে সেই ঘূৰনিয়া গিলাচ আৰু চুম্বাৰ ভিতৰত জি বায়ু থাকে, তাকে দিপৰ অগ্নিৰ দোআৰাই পাতল লম্বু কৈ চুম্বাৰ কোপোলা ভোখৰ চাৰাপেৰে পূৰ এটা পাত্ৰ থলে; তাতে সেই চুম্বা আৰু ঘূৰনিয়া গিলাচৰ মাজৰ বায়ু চাৰাপেৰে সমান গধুৰ নো হোআ পৰ্জন্তে চাৰাপ চুম্বাৰ মাজত তোলে। ঘাম কালি সেই গিলাচৰ মাজৰ বায়ু তপত হৈ বহল হই, তাতে সেই চাৰাপ অলপ তললৈ পৰে; চোঁচা সময়ত কৈ অহা গিলাচৰ বায়ু টুট পৰাতে চাৰাপ ওপৰলৈ উঠে। সেই জন্তুৰ দখিন বাম ভাগে খানে খানে তাকৰ সৰহ সখ্যাৰ আঁক থাকে, তাকে দেখিলে তপতৰ তাকৰ সৰহ জনা জাই। কোআ জন্তুৰ দোম এই, চাৰাপৰ সৰু হোআ আৰু বহল হোআ। আকাশৰ বহল হোআ আৰু কুঁচি পৰা হোআৰ সমান ন হই, এই হেতুকে জি ফল তাতে জনমে তাৰ প্ৰায়ে সৰহ তাকৰ হই।

তাৰ কতক বছৰৰ পাচত ইতালি দেশত থকা গিয়ানি কোনো-কোনো ভদ্ৰ লোকে কৈ অহা প্ৰকাৰ জন্তুত তাৰ নিচিনা কৰা কাৰ্জ নো হোআত সেই চুম্বাৰ মাজত চাৰাপ নে ৰাখি মদ সাৰ জি ডাক দিলে, তাতে চাৰাপ দিয়াৰ সমান ফল হই। কিন্তু মদ সাৰৰ দোম

এইটো, গৰমৰ অলপ অধিক হলে তাতে কুটি থাকে, সেই তাৰে স্কুত কৰিলে অধিক উষ্ণ সময়ত ডাক দিয়া নে জাই। জি প্ৰকাৰে তাপ মাপক জন্তুৰ চলিত ইয়াত হই তাৰ নকচা এইটো।

এই জন্তুৰ মাজত জি সৰু চুম্বা আছে, তাৰ মাজৰ বায়ুবিলাক বাহিৰ কৰি তলত থকা ঘূৰনিয়া গিলাচৰ মাজত পাৰা অৰ্থাত বস থই, সেই বস বায়ুৰ নিচিনা বহল আৰু সৰু হই, উষ্ণ কালত উষ্ণ সৰহ হলে ক্ৰমে ক্ৰমে উঠে, সিত হলে তদনুসাৰে বহে। সেই চুম্বাৰ দুই ফালে গৰমৰ অধিক তাকৰ জানিবৰ কাৰন সৰু সৰু অঙ্ক থাকে। তলৰ সাৰিতে সূন্য আছে, দূতিয় সাৰিত ১০ অঙ্ক, ত্ৰিতীয়ত ২০ অঙ্ক পৰ্জন্তে।

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ৮ আধ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 8.

বিদ্বাসি । বাক, কথা কোআ আৰু কৰম কৰা, এই দুয়ো ভিন ভিন বিসই, ইয়াক মই বুজিচোঁ; এতিয়াৰ পৰা এই কথা মনত ভাল-কৈ ৰাখিম ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । সেই দুয়ো সুকিয়া সুকিয়া কথা হই; জেনেকৈ সৰিল আৰু প্ৰান ই সি ভিন, তেনেকৈ সেই দুই কথা ভিন ভিন হই; আৰু জেনেকৈ প্ৰান ন থকা দেহ মৰা স মাথোন, তেনেকৈ কৰমৰ বিনে কথা মৰা সৰ নিচিনা হই । ধৰমৰ প্ৰধান ভাগ আচৰনেই, এই হেতুকে পিত্ৰি হিন আৰু বাঁৰি লোকক সিবিলাকৰ দুখৰ কালত দেখিবলৈ জোআ, আৰু সংসাৰৰ পৰা তেঁকা ন লগাকৈ আপোনাৰে ৰখা কৰাই পিত্ৰি ইহুৱৰ আগত পবিত্ৰ আৰু নিৰ্মল ধৰম হই । এই কথা কথকিএ নে জানে, এই কাৰনে সূনা কোআ, এই দুয়ো-তে জি পাৰ্গত হই, সিএ উত্তম খ্ৰিষ্টিয়ান হব পাৰে, সি তাকেহে জানে; এই ৰূপে আপোনাক ভুলাই । সূনা হলে, সি কেৱল গুটি সিঁচা; সেই গুটিৰ পৰা মনত আৰু আচৰনত জি ফল উত্পন্ন হই, তাৰ প্ৰমাণ অকল বাক্যৰ দোআৰাই হব নোআৰে । আমি এই কথা নিচই জানিব লাগে, বিচাৰ দিনত বিচাৰ কৰ্ত্তা জনে মানুহবিলাকৰ আপোন আপোন কৰমৰ দৰে সোধ কৰিব । তোমোলাকে বিশ্বাস কৰিছিল নে নাই, এনে কথা নু সুপি, তোমোলাকে কৰম কৰিলা নে নাই কৰা, ইয়াকে সুধিব; আৰু সেই সেই কৰমৰ দৰেই সিবিলাকৰ প্ৰতিফল দিব । এই কাৰনে সেন দিনক খান দোআৰ কালে সৈতে পটন্তৰ দিয়া হৈছে; কিয়নো খান দোআ কালত লোকবিলাকে কেৱল সহলৈহে চাই থাকে । তথাপি বিশ্বাসেৰে জি কৰম কৰা নাই, সি গ্ৰাজ্য হব পাৰে, এনে ন হই; কিন্তু সোধৰ দিনত কথকিৰ সুন্দৰ কথা সকলো ভাৱে বিফল হব, ইয়াক বুজাবৰ নিমিত্তেহে কৈচোঁ ।

বিদ্বাসি । এই কথা ওলোআত মোচাই জি চিনৰ দোআৰাই সূচি জন্তৰ বৰ্ণনা কৰিছিল, সেয়ে এতিয়া তাৰ মনত পৰিছে; জি জন্তৰ খুঁৰা বেলেগ হৈ দুটা হই, আৰু ঘাঁহ পাগু-লে, সেয়ে জন্ত; জি জন্তএ ঘাঁহ পাগু-লে, কিন্তু খুঁৰা কটা ন হই, নাইবা খুঁৰা কটা হৈও ঘাঁহ নে পাগু-লে, এনে জন্তএই সূচি ন হই । এই ৰূপে সহ্য পছ বৰ্জিত, কিয়নো সি ঘাঁহ পাগুলিলেও খুঁৰা কটা ন হই । কথকি নিচায়ে তাৰ নিচিনা হৈছে; সি ঘাঁহ পাগু-লে, অৰ্থাত গিয়ান বিচাৰে, ঘাঁহ ৰূপ জি বাক্য, তাক পাগু-লে; কিন্তু তাৰ খুঁৰা বেলেগ কৰা ন হই, অৰ্থাত পাপি লোকৰ পৰা আ-তৰ হৈ বেলেগ পথত নে জাই; সি সহ্য প-ত নিচিনা, কুকুৰ আৰু ভালুকৰ দৰে হাতোৰা থকা হৈছে, এই হেতুকে সি অপবিত্ৰ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই ডাই, তুমি জি ৰূপে কৈচা, নতুন নিয়মৰ সুড বাজাৰ দৰে কি জানি সেই বচনবোৰৰ স্বৰূপ অৰ্থ তেনেই হৈছে । আৰু এটি কথা কৈও, পোলে এনেকুআ অনৰ্থক কথ-কিবোৰৰ বিসয়ে কৈছে, সেইবোৰ সবদ কৰা ভেঁৰি বা টিণ্টিকোআ তালৰ নিচিনা হই । আৰু আন চাইতো একে অৰ্থেৰে সিহঁতক সবদ কৰা অপ্ৰানি বস্তু বুলিছে, অৰ্থাত স্বৰূপ বিশ্বাস আৰু সুড বাজাৰ অনুগ্ৰহ বিহিন হোআ বস্তু; এই হেতুকে জদি সিহঁতে স্বৰগৰ দূতবিলাকৰ মুখে কোআ দি সুন্দৰ বাক্য বা ভাশা কৰ পাৰে, তেও স্বৰগ ৰাজ্যৰ মাজত পৰম আশু-সৰ অধিকাৰ হোআবিলাকৰ লগত কোনো ৰূপে চাই পাব নোআৰিব ।

বিদ্বাসি । মই প্ৰথমে তাৰে সৈতে আ-লাপ কৰিবলৈ বৰ সন্তোষ পোআ নাই, কিন্তু এতিয়া তাতকৈ অধিক বিৰকতি পাইচোঁ । তাৰ লগ এৰাবলৈ আমি এতিয়া কি কৰিম?

খ্ৰিষ্টিয়ান । তুমি জদি মোৰ আলচ সূনা, আৰু তাৰ দৰে কৰা, তেন্তে ইহুৱে তাৰ মন আকৰ্ষন কৰি নে পালটোআলে, সিও তোমা-ৰে সৈতে কথা বাজা হবলৈ বিৰকতি পাব, ইয়াকে তুমি অতি বেগে বুজিব পাৰিবা ।

বিশ্বাসি। তেখেত মই কি কৰিব লাগে, তুমি বুধি দিয়াচোন?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মই তোমাক এই বুধি দিচোঁ, তুমি আকও তাৰ ওচৰলৈ গৈ, ধৰমৰ পৰাক্ৰমৰ এটা গধুৰ কথাৰ প্ৰস্তাও উলিওআ, তেতিয়া সি সেই কথাত সন্মত হ'ব, ইয়াত সন্মত নাই; এই ৰূপে সন্মত হোআৰ পাচে তাৰ মনত আৰু ঘৰত আৰু কথা বাত্বাতো সেই ধৰমৰ গুন প্ৰকাশ হৈছে নে, নাই হোআ, ইয়াকৈ টিক কৰি সুধিবা।

এই ৰূপ আলচ পাই বিশ্বাসিএ পুনৰ আগবাৰ্হি গৈ কথকিত কলে, আঁহা ডাই, এতিয়া কেনে আচ?

কথকি। মই ভালে আচোঁ; মোলৈ তোমাৰ অনুগ্ৰহ জানিচোঁ। মই ভাবিছিলোঁ, এতে বেলি একে লগে থকা হলে, আমি বহু কথা বাত্বা হ'ব পাৰিলোঁহেঁতেন।

বিশ্বাসি। তোমাৰ জদি ইচা হই, তেখেত এতিয়াও হওকচোন। তুমি আগেয়ে মোৰ মুখেৰে প্ৰস্তু কৰাবলৈ ইচা কৰিছিল, এই কাৰনে মই এই প্ৰস্তু কৰোঁ, ইয়ৰৰ মুক্তি দিওতা অনুগ্ৰহ মানুহৰ মনত সোমাই কি ৰূপে প্ৰকাশ হই?

কথকি। এই প্ৰস্তুৰ দোআৰাই মই বুজিচোঁ, আমি ধৰমৰ সক্তি আৰু ফলৰ বিসয়ে কথা ক'ব লগিয়া হই। বাক, এইটো উত্তম প্ৰস্তু, ময়ো ইয়াৰ উত্তৰ দিবলৈ ইচা কৰোঁ। এই হেতুকে সন্মত হৈ তাৰ উত্তৰ দিও, সুন। প্ৰথমতে ইয়ৰৰ অনুগ্ৰহ মানুহৰ মনত সোমালে, তাৰ দোআৰাই পাপৰ বিৰোধে মানুহৰ বৰ বিবাদ জনমে। আৰু দুতিয়ত কঁও।

বিশ্বাসি। ন হই, বৰা, আমি এটা এটাকৈ কথাৰ বিবেচনা কৰোঁহক। মই ভাবিচোঁ, ইয়ৰৰ অনুগ্ৰহ মনৰ ভিতৰত সোমালে আপোনাৰ পাপক ঘিন কৰিবলৈ মনৰ স্বভাও জনমাই, তুমি এই ৰূপে কোআ হলে ভাল হ'লহেঁতেন।

কথকি। কিয়, পাপৰ বিৰোধে বিবাদ কৰা, আৰু পাপক ঘিন কৰা, এই দুইতো কি ভেদ আছে?

বিশ্বাসি। অস, বৰ বেলেগ আছে; কিন্তু নো মানুহে চল কৰি পাপৰ বিৰোধে কথা ক'ব পাৰে, কিন্তু ইয়ৰে দিয়া ধৰমৰ স্বভাও নে পালে, কেতিয়াও পাপলৈ ঘিন কৰিব নোআৰে। জিবিলাকে মনত আৰু ঘৰত আৰু কথোপকথনতো পাপক ভাল পাই, কিন্তু গিৰ্জা ঘৰত পাপৰ বিৰোধে বৰকৈ কথা কই, এনেকুআ বহু মানুহক দেখিচোঁ। য়োচেফৰ অধিকাৰৰ যৈনিকে য়োচেফৰ লগত বেয়া কৰম কৰিবলৈ সম্পূৰ্ণ ইচা হৈছিল, তথাপি তাই বৰকৈ এটাই পাৰি লোকবিলাকৰ আগত আপোনাৰ বৰ ধৰ্ম্মি সতি জেন দেখালে। তাত বাজে আৰু কঁও, জেনেকৈ কোনো ভিৰোতাই আপোনাৰ কোলাৰ সন্তানে সৈতে বোল মাত কৰি বেয়া, দুট্ট বুলি কই, কিন্তু আকও তেতিয়াই তাক মাৰটি লৈ মুখত চুমা দিএ, তেনেকৈ কোনো কোনো লোকেও পাপৰ অহিত্তে বিৰোধ কথা কই, তথাপি তাক প্ৰতি ডাৱে ৰাখে।

কথকি। মোৰ মনে বুজিচোঁ, তুমি কথাৰ চলছে বিচাৰিচা।

বিশ্বাসি। ন হই, মই কেৱল স্বৰূপ কথা ধিৰ কৰিবলৈহে ইচা কৰোঁ। বাক, সি জি কি ন হওক, মনৰ ভিতৰত জি অনুগ্ৰহৰ কৰম আৰম্ভন হৈছে, তাৰ প্ৰমানৰ কি চিন দেখাৰ খুজিচা?

কথকি। সুভ বাত্বাৰ গোপনিয় কথাত জি গিয়ান, সেয়ে অনুগ্ৰহৰ আৰম্ভনৰ দুতিয় চিন।

বিশ্বাসি। এই চিনৰ কথা প্ৰথমতে কোআ উচিত আছিল, তথাপি আগৈ কোআ হওক, বা পাচে কোআ হওক, তেওঁ মিচা; কিয়নো মনত অনুগ্ৰহৰ লেলো নে থাকিলেও কোনো কোনো লোক সুভ বাত্বাৰ গোপনিয় কথাত অভিসই গিয়ানৰত্ত হই। আৰু সকলো ডাৱে গিয়ানি হৈও জদি ইয়ৰত তাৰ প্ৰেম ভক্তি হিন হই, তেখেত সি একো ন হই, কোনো ৰূপেও ইয়ৰৰ সন্তান হ'ব নোআৰে। দেখা, জেতিয়া খ্ৰিষ্টে সিমাবিলাকত সুধিলে, বোলে, তোমোলাকে এই সকলোকে বুজিচা নে?

ভাতে সিনাবিলাকে বুলিলে, হই পুত্ৰ বুজিচোঁ; তেতিয়া তেঁও কলে, যদি সেই দৰে কৰম কৰা, তেন্তে তোমোলাক ধন্য। তেঁও কথা বুজি পো-
আত ধন্য নু বুলি, কৰম কৰাতহে ধন্য বুলি-
লে। কৰম নো হোআ এক ভাও গিয়ান আ-
চে; জি বন্দীএ আপোনাৰ অধিকাৰৰ আগ্য
জানিও সেই দৰে কৰম ন কৰে, সি সৰহ
সান্তিৰ দোআৰাই নিচয়ে নিগ্ৰহৰ জোগ্য হব।
মানুহবিলাক যুগৰ দুতৰ সমান গিয়ানি হব
পাৰে, কিন্তু কেৱল তাৰেই খ্ৰিষ্টিয়ান ন
হই; এই হেতুকে তোমাৰ সেই প্ৰমানৰ চিন
স্বৰূপ ন হ'ল। কৰম নো হোআ গিয়ান-
নত চতুৰালি আৰু অহঙ্কাৰবিলাকৰ সন্তোষ
ইওতে হই, কিন্তু ইয়াৰে তাত সন্তোষ ন হৈ
অকল আচৰনতেহে সন্তোষ হই, তথাপি গি-
য়ানৰ বিনে মন সুচি হব পাৰে, এনে ন হই,
অৱশ্যে গিয়ানৰ প্ৰয়োজন আছে। দুবিধ গি-
য়ান আছে; জি গিয়ানে কথা বুজাতে মাথোন
সন্তোষ হই, সি এবিধ; আৰু জি কলহন্ত
গিয়ান, অৰ্থাত জি গিয়ানত অনুগ্ৰহৰ বিশ্বাস
আৰু প্ৰেম থাকে, সিও এবিধ; সেই গিয়া-
নেই ইয়াৰ ইচাৰ দৰে চলিবলৈ মানুহৰ
মনক উদগাই। প্ৰথমে কোআ গিয়ানে অকল
চতুৰালিবিলাকৰ মন সন্তোষ কৰে, কিন্তু আন
গিয়ান নে পালে স্বৰূপ খ্ৰিষ্টিয়ানৰ কেতিয়াও
সন্তোষ ন হই। তাৰ প্ৰাৰ্থনা এইহে, হে
ইয়াৰ, মোক গিয়ান দিয়া, তাতে মই তোমাৰ
বিধান মানিম, সকলো মনেৰে সৈতে তাক পা-
লন কৰিম।

কথকি। ভূমি আৰুও কথাৰ চলহে বিচা-
ৰিচা; কিন্তু এই ৰূপে ইটৰ সিটৰ হিত ন
জনমে।

ধনৰ ভাৰ।

Invisible Desires for Wealth.

ইয়াৰ ৮২ বছৰৰ আগতে আমেৰিকা দে-
সত ফ্ৰেঙ্কলিন নামেৰে এজন বুদ্ধিমন্ত লোক
আছিল। এদিনা কোনো এজন বন্ধুএ তেঁওক
কলে, বৰ ধনি লোক ভাবনাতে বিয়াহুল
হই, এয়ে বৰ আচৰিত। মই এজন সদা-

গবক চিনোঁ, তেঁওৰ অসিমা ধন আছে, তথাপি
পৰিস্ৰম আৰু ভাবনাতে তেঁওৰ জিমান দুখ
হই, তেঁওৰ কোনো বন্দীৰো সিমাম দুখ হো-
আ নাই; ইয়াৰ কাৰন কি?

বন্ধুৰ এনে প্ৰশ্ন সুনি ফ্ৰেঙ্কলিনে একো উত্তৰ
ন কৰি এটা আপল গুটি লৈ, তেঁওৰ ওচৰত
জি এটি সৰু লবাই উমলি আছিল, তাকে
দিলে। সুন্দৰ সোআদ গুটি দেখি সেই লবাই
আনন্দেৰে প্ৰফুলিত হৈ তাক ধৰিবৰ নিমিত্তে
হাত মেলিলে, কিন্তু গুটি ডাঙ্গৰ হোআ হেতুকে
এটা হাতেৰে প্ৰাই ধৰিব নোআবিলে। পাচে
গুটি লৈ সি তাক খাবৰ নিমিত্তে মুখলৈ আনি-
ছিল, এনে সময়ত সেই চাহাবে তাক পুন-
বাই এটা দিলে; আৰু সেই গুটি হাতেৰে
ধৰিলত প্ৰথমে দিয়া গুটি খাবলৈ কিছু কটন
হল। তেতিয়া ফ্ৰেঙ্কলিনে আৰু এটা ডাঙ্গৰ
গুটি তাক দিবলৈ ধৰাত, সি লবৰ নিমিত্তে
অনেক চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু সেই সকলো চেষ্টা
অনৰ্থক হল। সেই গুটি মাটিত পৰিল, আৰু
লবাই কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাতে ফ্ৰেঙ্কলিনে
আপোনাৰ বন্ধুক কলে, এই সৰু লবটিক
দেখা; তেঁওৰো ইমান ধন হোআত মুখেৰে
ভোগ কৰিব নোআৰে।

কা.

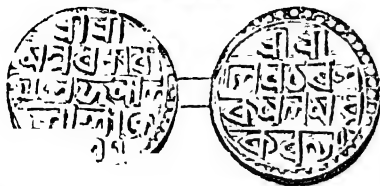
বোম্বৰ প্ৰধান বজাবিলাক।

The twelve Cans.

জুলিয়চ কৈচৰ	খ্ৰিষ্টৰ আগ	৪৮ বছৰ
আগষ্টচ		৩০
ডিবেৰিয়চ	খ্ৰিষ্টৰ পাচ	১৪ সঁক
কালিগুলা		৩৭
ক্লোদিয়চ		৪১
নেৰৌ		৫৪
গাল্বা		৬৮
ওৰো		৬২
বিতেলিয়চ		৬২
বেল্গাচিয়ন		৭০
ভিতচ		৭২
দমিচিয়ন		৮১

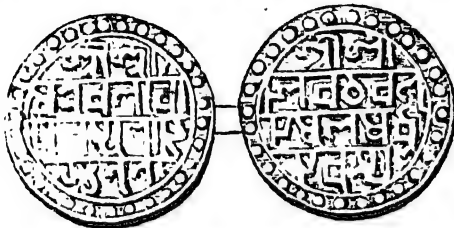
কামৰূপ ৰজা নৰ নাৰায়নৰ মোহৰ ।

Coins of Kamrup.

Rupye of Nor Narayan, King of Kamrup, A. D. 1555.

শ্রী শ্রীমন্ত নৰায়ন কুপালস্য শাকে ১৪-
৭৭ । শ্রী শ্রী শিব চৰন কমল মধুকৰস্য ।

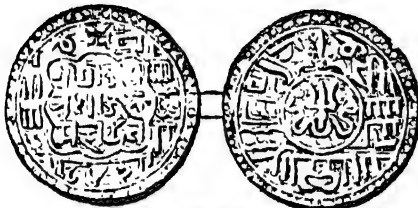

Rupye of Nor Narayan, struck A. D. 1555.

শ্রী শ্রীমন্ত নৰায়নস্য শাকে ১৪৭৭ ।
শ্রী শ্রী শিব চৰন কমল মধুকৰস্য ।

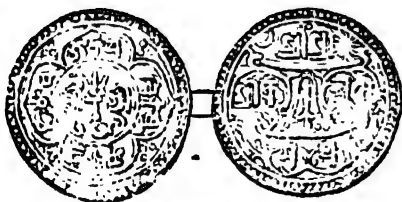
নেপাল দেশৰ কপ ।

Nepalese Coins

Coin of Raja Joy Bonjit Malla, A. D. 1722.

শ্রী শ্রী জয় বনজিত মল্ল দেব ৮৪২ । অৰ্থাৎ
নৱাৰ সঁক ৮৪২, হিন্দু সঁক ১৩৪৩, ইং
সঁক ১৭২২ ।

Coin of Raja Joy Bisnu Malla, A. D. 1759.

শ্রী শ্রী জয় বিষ্ণু মল্ল দেব ৮৭২ । হিন্দু
সঁক ১৬৮১, ইং সঁক ১৭৫২ ।
শি ফালে, শ্রী শ্রী শ্রী কৰুণাময় ।

অকনোদই, অৰ্থাৎ কাতিব পঞ্জিকা ।

Almanac for October, A. D. 1854. Assam Era, 1776.

অকনোদই	জামিন	বাৰ	তিথি	দিনমান	অকনোদই	জামিন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১১	১	১০	১১৪৮	১৬	১	২	২৫	১১৪২
২	১৭	২	১১	১১৪৬	১৭	২	৩	২৬	১১৪১
৩	১৮	৩	১২	১১৪৫	১৮	৩	৪	২৭	১১৪০
৪	১৯	৪	১৩	১১৪২	১৯	৪	৫	২৮	১১৩৮
৫	২০	৫	১৪	১১৪১	২০	৫	৬	২৯	১১৩৬
৬	২১	৬	১৫	১১৪০	২১	৬	৭	৩০	১১৩৫
৭	২২	৭	১৬	১১৩৮					
৮	২৩	৮	১৭	১১৩৭	২২	৭	১	১	১১৩৪
৯	২৪	৯	১৮	১১৩৫	২৩	৮	২	২	১১৩৩
১০	২৫	১০	১৯	১১৩৪	২৪	৯	৩	৩	১১৩০
১১	২৬	১১	২০	১১৩৩	২৫	১০	৪	৪	১১২৯
১২	২৭	১২	২১	১১৩০	২৬	১১	৫	৫	১১২৮
১৩	২৮	১৩	২২	১১২৮	২৭	১২	৬	৬	১১২৬
১৪	২৯	১৪	২৩	১১২৬	২৮	১৩	৭	৭	১১২৪
১৫	৩০	১	২৪	১১২৪	২৯	১৪	৮	৮	১১২৩
					৩০	১৫	৯	৯	১১২২
					৩১	১৬	১০	১০	১১২০

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোতা ৰচিত ।

Receipts for the Orunodoi—Sibsagar.

শ্রী শ্রীজুত মহা ৰজা কামেশ্বৰ সিংহ
জোৰহাট, ১৮৫৪ লৈকে ১০১১
শ্রীজুত ইন্দুনাথ সৰু মেলিয়া ৰজা সদৰ
আমিন, ১৮৫৪ লৈকে ৫১১
শ্রীজুত হেমকণ্ঠ গোহাঁই ১৮৫৩-৫৪ ৪৮
শ্রীজুত নৰ নাৰায়ন মাজু মেলিয়া ৰজা,
জুন ১৮৫৫ ১৮
শ্রী মিঠাবাম ১৮৫৪, ৬ মাহ ১১
শ্রীজুত হেমকান্ত গোহাঁই ১৮৫৪ ১১
শ্রী বাবু দুৰ্গেশ্বৰ সৰ্মা ডেকা বৰুৱা, ১৮৫৪ ১৮
শ্রী কগনাথ ৰাজ খোৱা, ১৮৫৪, ৬ মাহ ১১
শ্রী তিলক কায়স্থ পোদীৰ, ১৮৫৪, ৬ মাহ ১১
শ্রী দামোদৰ ডেকা কুকন, জুন ১৮৫৫ ১৮
শ্রী ভূধৰ ডেকা বৰুৱা, জুন ১৮৫৫ ১৮
শ্রী বাবু গোবিন্দৰাম সৰ্মা, ডিব্ৰুগড়, ১৮৫৪ ১৮

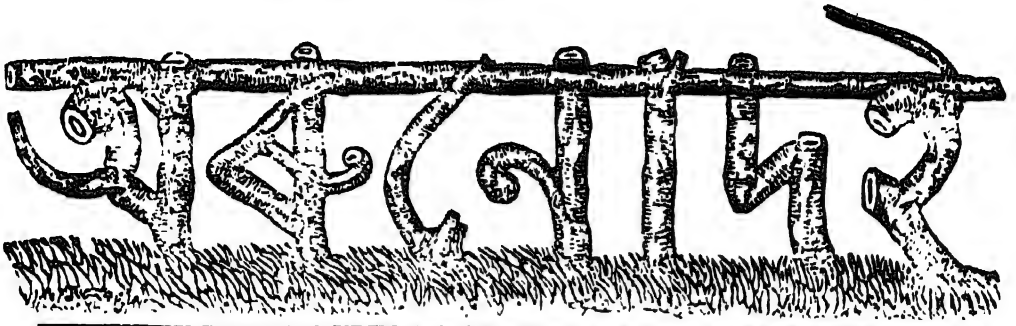
Receipts for the Orunodoi—Nowgong.

REV. M. BRONSON, 1851 1 R.
MRS. M. S. DAUBLE, 1851 1 R.
শ্রীজুত হাবিবাম পেচকাৰ ১৮
শ্রীজুত বনজই ডেকা কুকন ১৮

Receipts for the Orunodoi—Gowahati.

শ্রীমতি জাপৰি, ৬ মাহ ১১

Printed and published monthly by N. Brown,
at the Sibsagar Baptist Mission Press.

৯ বছৰ ।

মোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫৪ ।

নম্বৰ ১০ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: OCTOBER, 1854.

NO. 10.

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

The new Postal Act.

প্ৰথম অক্টোবৰৰ পৰা ডাক চলাবলৈ নতুন নিয়ম থিব কৰা হ'ল । তাৰ আন্তন গবৰ্নমেণ্ট গেজেটত লিখা আছে । চিঠি দিয়াত ধন দিবলৈ প্ৰয়োজন নাই । চিঠিৰ ওপৰত মহা বানিৰ মূৰৰ নকচা মাথোন এঠাৰে লগাই দিব লাগে, তাক কৰিলে ভাৰত বৰ্ষৰ মাজত জি ঠাইলৈ চিঠি পঠাব খোজে, তালৈ ধন নো লো-আকৈ নিএ । এলিকি গধুৰ হোআ চিঠিত কাম বৰনিয়া নকচা দিব লাগে; এনে নকচাবোৰ দুই পইচা দুই পইচাকৈ বেচে । আধলিৰ সমান হোআ চিঠিত বজা বৰনিয়া নকচা লগাব লাগে, সেই নকচাৰ দাম ১ অনা হই । জি চিঠি এডোলা গধুৰ হই, তাত ২ অনাৰ নকচা লাগে; ১১ ডোলা জোখত ৩ অনা, ২ ডোলাত ৪ অনা, এই মান দামৰ নকচা লগাই দিব । চিঠিত নকচা ন লগাই জি মানুহে দিএ, সেই চিঠি পোআ মানুহে দু গুন মাচুল দিব লাগে । আৰু সমাচাৰ পত্ৰৰ ৩১ ডোলাত ২ অনা লই; বিলাতি পত্ৰ ৩ ডোলাত ২ অনা লই । বাজি পঠালে, তাৰ ২০ ডোলা ১০০ মাইলৰ বাট জাবলৈ ২ অনা লাগে; ১০০ ডোলা ১০০ মাইলত ৪ অনা লব । কিতাপৰ বাজি দুই মূৰে মুকলিকৈ দিব লাগে, তাৰ ২০ ডোলাত ১ অনা দিলে, জিমানলৈকে জাব লাগে, তেও এক অনা মাথোন লট; ৪০ ডোলাৰ জোখ হলে ২ অনা লই ।

The Education Dispatch.

হিন্দুস্থান দেশত ইকুল পাতি সকলো মানু-হক ইউনিৱৰ্চিটি বিদ্যা শিক্ষাবলৈ লগুনত থক কল্যানিৰ অধিকাৰবিলাকে আগ্য পঠাইচে । সেই ইকুলবিলাকত সকলো দেশৰ লোকে আ-পোন ভালা প্ৰথমে, স্কিৱলৈ দিচে; আৰু জিবিলাকে ভালকৈ আপোন ভালা পৰিহ পাৰে, সিবিলাকে ইংৰাজি ভালা স্কিৱ দিচে । কিন্তু গবৰ্নমেণ্টৰ ইকুলত সঙ্ক্ৰিত, আৰবি আৰু পাৰচি নি সিকাৰ । সকলো চাতৰে কিছু কিছু ধন দিব লাগে । আৰু পাদুৰি লোককে আদি কৰি জিবিলাকে ইকুল পাতে, তাৰ খৰচৰ নিমিত্তে গবৰ্নমেণ্টে অলপ অলপ ধন দিব । আৰু সকলো মানুহে আপোন আপোন গাৱত ইকুল জেন পাতে গবৰ্নমেণ্টৰ ইচা হই, জতে জতে পাতে, চৰকাৰিৰ কিছু ধন দিব, কিন্তু সকলো খৰচ নি দিব ।

আৰু ইউনিৱৰ্চিটি নামে লগুনত জি প্ৰধান বিদ্যালয় আছে, তাৰ নিচিনা এই দেশতো এনে এটা দুটা ইউনিৱৰ্চিটি পাতিবলৈ দিচে; পাচে জি জি চাতৰে হিন্দু কলেজ, বিদ্যাপ কলেজ, দফ কলেজ, সুৰামপুৰ কলেজ আদি কৰি সকলো ঠাইত গিয়ান বিদ্যা স্কি এটালে, সি-বিলাকে ইউনিৱৰ্চিটিলৈ গলত অধিকাৰবিলা-কে লোধ পোচ কৰি প্ৰতি জনৰ গিয়ান বুজি জাব জেনে গিয়ান, তেনে মৰ্জডা আৰু বিদ্যাৰ প্ৰখ্যাত নামো দিব । এনে সুখিয়াতি নাম সকলো জাত, সকলো ধৰ্ম্মৰ মানুহে পাৰ;

হিন্দু মচলমান, খ্ৰিষ্টিয়ান, বা আন আন ধৰ্ম আচৰিলে, কাৰো নিষেধ নাই ।

Proposed Colonization of the Andamans.

বঙ্গাল সাগৰৰ মাজত আন্দমান নামে কেত খনি মাজুলি আছে । সেই মাজুলি জাহাজৰ পোন বাটত থকা কাৰনে বহু জাহাজ তাতে লাগি ভাগি গাই, আৰু জি বাখ্যসবোৰ তাতে থাকে, সিহঁতে মানুহবোৰক বধ কৰি থাকে । আগৈয়ে তাত এবেলি নিবাস কৰিবলৈ মানুহ-বিলাকে গৈছিল । অলপ কাল থাকি সেই ঠাই বৰ বেয়া হোআত মানুহ জৰ নৰিয়া পৰি থাকিব নোআবিলে । এতিয়া গবৰ্ণমেণ্টে কইদি লোকক পঠাই জংঘল কটাই নগৰ এখন পাতিবলৈ জাহাজৰ লোক আৰু অন্য কোনো কোনোএ নিবেদন কৰিছে ।

Proposed Junction of the Mediterranean and Red Seas.

ইংলণ্ডৰ পৰা হিন্দুস্থানলৈ পোন বাটে দি জাহাজ চলাবৰ নিমিত্তে আলেন নামে এজন গিয়ানি লোকে বৃদ্ধি দেখাইছে । য়ৰ্দান নদি ভূমাজৰ সমুদ্ৰতকৈ চাপৰ, সেই নিমিত্তে কাৰ-মেল পৰ্বতৰ পৰা ভিবেৰিয়া সাগৰৰ দখিন ফাললৈ এটা খন্য জান কৰিবলৈ দিছে; পাচে ভূমাজৰ সমুদ্ৰৰ পানি সেই খন্য জানত সো-মাই য়ৰ্দানৰ খাল পূৰ কৰি চিদোমৰ মৰা সাগৰলৈকে এখান দিখল সৰোবৰ হব । পাচে সেই সৰোবৰৰ পানি দখিন ফাললৈ বৈ চুক সাগৰত পৰিবৰ নিমিত্তে আৰু এখান নৈ খা-নিব লাগে । সেই কাম কৰিব পাৰিলে সক-লো ডাক্তৰ জাহাজ তাতে সোমাই পোন বা-টে দি এই হিন্দুস্থান দেশলৈ আহিব পাৰিব ।

Rai Bahadur Kishen Chunder Choudri.

১৩ বছৰ গল সীকুড বচেল চাহাব হুগলি ভিলাৰ জন্ম অৰ্থাত বিচাৰ কৰ্তা কাম পালে । তেঁও বঙ্গালি ভাসা নে জানি কিন্তু চক্ৰ চৌধাৰি নামে চিৰভাষাৰক পাই সকলো কৰমৰ ভাৰ দিলে । ১১ বছৰলৈকে সেই চিৰভাষাৰে ভেঁট ন লৈ নিয়াই, ৰূপ বিচাৰ কৰম কৰাত গবৰ্ণ-মেণ্টে তেঁওক বাই বাহাদুৰ নাম দি ইংৰাজি লৰ্ড চাহাববিলাকৰ নিচিনাকৈ মৰ্জ্জা কৰিছে । এই দেশৰ লোকৰ বস্ত্ৰৰ দৰে ন হ'ই; কে-

আগৈয়ে এমে নিয়াবন্ত মানুহ তাত নাছিল; তেঁও যদি আনব নিচিনা ভেঁট খালেহেঁতেন, তেন্তে বৰ ধনবন্ত হ'লহেঁতেন; এতিয়া হলে দুখিয়া মানুহ হৈছে, সেই নিমিত্তে গবৰ্ণমেণ্টে এই ৰূপে মৰ্জ্জা দিছে; পেনসানো দিব ।

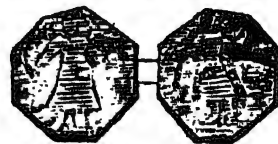
The Turco-Russian War.

মানুহ যদি পাৰ হৈ চলিছিলো নগৰ লব-লৈ ক'চিয়াই জুখ ধৰিলে, কিন্তু লব নোআবি-লে । সেই জুখ কেইবা দিনো কৰিলে; ক'চিয়া সেনা অনেক হেজাৰ মৰিল, প্ৰধান সেনাপতি পাক্টিউইচ আৰু গৰ্ভচাকফ এই দুয়ো মৰিল । পাচে ক'চিয়া সকলে ভাগি, উলটি নদিব পাৰ হৈ গল ।

Revolution in Spain.

ইষ্টপানিয়া দেশৰ ইচাবেলা মহা বানিএ ধৰম ৰূপে আচাৰ ন কৰি, অনেক লোকে সৈতে দুষ্ট কৰম কৰে, ইয়াকে সুনি বুজি তেঁওৰ পুত্ৰৰ মাজত জি সকল ভদ্ৰ লোক আছে, সি-বিলাকে বৰ লাজ পাই, দুখেৰে বচৰ চাবেক চিন্তি থাকি মহা বানিক সজ আলচ দিলে, কিন্তু বানিএ নিলাজি হৈ কাৰো কথা সু সুনিলে । সেসত জেনবল দনল সেনাপতিএ দোহ পাতি কোঁজ গোটালে । তেঁও সৈতে মহা বানিএ আপোনাৰ সেনাবোৰক বন কৰিবলৈ পঠালে । কিন্তু সিহঁতে জিনিব নোআৰি হুকি ভাগি, গল । ক্ৰমেৰে পাই গোটেই খন দেশৰ মানুহে বানিৰ অহিতে উঠি, সদাচাবেৰে ন প্ৰবৰ্তিলে আমি মহা বানিক আদৰ মান্য ন কৰোঁ ইয়াকে ধিৰ কৰিলে । কিন্তু আন কোনো জবাক বজা পাতি গ্ৰহন কৰিব, ন কৰিব, তাক পাচে দেখিবলৈ পাম ।

Occaganti Copper Coin found at Silbanger.

এই ডামৰ মোহৰৰ ইফালে মুনিহৰ মূৰ্তি-সি ফালে ভিৰোডাৰ মূৰ্তি লিখা আছে । কিন্তু এই দেশৰ লোকৰ বস্ত্ৰৰ দৰে ন হ'ই; কে-

বজাৰ মোহৰ বা কোন কালে মৰা হৈছে, তাক কেৱে কব নোআবে; আন্দাজে ওপৰ হিন্দুস্থান বা বাক্তিয়া দেশৰ পৰা আনিছিল। এই জাৰ বচৰ মান পুৰনি হ'ব পাই। তাৰ মাজত বিন্ধা এটা আছে; আশ্বৰ্য চিন একো নে দেখোঁ।

কাঁচি দিয়া এজন মানুহৰ কথা।

Execution of a Prisoner.

গুৱাহাটী জিলাত আগষ্ট মাহৰ ২৬ তাৰিখে এটা মানুহ কাঁচি দিয়া হ'ল। কাৰন তিনি চাৰি মাহৰ আগেয়ে সি আপোনাৰ তিৰোতাক বধ কৰিলে; কিয়নো তাই তাৰ ঘৰত নে থাকি পলাই ফুৰিছিল; তাতে সি বিচাৰি পাই টেকনিয়াই পান মাৰিলে। পাচে তাক ধৰি আনি সোধ পোচ কৰাত সি স্বৰূপকৈ সকলোকে সৈ কাৰ্হিলে; তাতে তাৰ দণ্ড কাঁচিৰ হুকুম হ'ল। কিন্তু মৃত্যুৰ সময়লৈকে তাৰ মন কেনে আছিল, তাকে আমি অলপকৈ লিখিছোঁ।

তাৰ মৰনৰ চাৰি দিনৰ আগেয়ে আমি তাৰ ওচৰলৈ গলোঁ, আৰু পৰকালত কি গতি হ'ব, আৰু পৰম ইহৰে কেনে দায়া কৰিলে; অৰ্থাত জি ৰূপে আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে পাপি লোকৰ জাৰি হৈ পেনেজ কাঠৰ ওপৰত আপোমাৰ পান চাৰি দিলে, তাকে সেই দুখিয়া জনৰ আগত বুজালোঁ, কিন্তু তেতিয়া তাৰ মন উগূল গুগূল আছিল, ভালকৈ কথা বুজিব নোআৰিছিল, তথাপি অনেক কথা কলত কিছু বুজিলে, তেও সি পাপি তাক সৈ কাৰ্হিছে, আৰু এই কাঁচিৰ দণ্ড উচিত বুলি কৈছে, কিন্তু দুতিয় ত্ৰিতাত কি ৰূপে সাৰিব পাৰে, তাক সুখিলত পাই নিৰ্গত হ'ল। পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে পুত্ৰৰ কথা সুনি বুজিলে, আৰু মন কিছু থিৰ হৈ দেখিলোঁ। তাৰ লগত আমি পুত্ৰলৈ তাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি তাৰ পৰা আহিলোঁ।

আৰু দুতিয় দিন ২৪ তাৰিখে আমি আকণ্ড সেই মানুহৰ মন কেনে আচে, তাক বুজিবলৈ গলোঁ; গৈ প্ৰথমতে দেখিলোঁ, যে তাৰ মন আগ দিনতকৈ কিছু থিৰ। তাৰ মনৰ কথা

সুখিলত সি বুজিলে, মই পাপি ইও, কিন্তু যিচু খ্ৰিষ্টত ভাৰসা কৰিছোঁ; তেঁওৰ ইচ্ছা হ'লে উদ্ধাৰিব পাৰে। তথাপি কথা ভালকৈ বুজা নাই কিছিল। পাচে তাতে আমি অনেক অনেক কথা বুজালত লাহে লাহে সেই মানুহে পুত্ৰৰ প্ৰেম চিনি পালে, আৰু সি এনে জনৰ আগত মহা পাপ কৰিলে, তাৰ কাৰন মনত খেদ কৰিছে। আৰু তুমি মৰাৰ পাচে কলৈ জাৰা বুলি সুখিলত সি কলে, নবকত থাকিব লাগিব বুলি জানিছোঁ। পাচে পুত্ৰ এ জি ৰূপেৰে আমাৰ পাপৰ কাৰন দুখ ভোগ কৰি মহা প্ৰাতিত পাতিলে, আৰু এতিয়াও পাপি লোকক দুই হাত মেলি মাতিছে, তাক বুজালত তাৰ মন কেৱল পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টত লাগিল। পাচে আমি এক ঘণ্টা মান তাতে থাকি অনেক বুজাই প্ৰাৰ্থনা কৰি তাৰ পৰা আহিলোঁ।

ত্ৰিতিয় দিন ২৫ তাৰিখেও তাৰ মন কেনে আচে, তাকে চাবলৈ গৈছিলোঁ; কিয়নো এই দুখিয়া মানুহ জন জদি পুত্ৰৰ সিয়া ন হ'ব, তেন্তে আৰু দুখ পৰকালত বহা হ'ব। পাচে গৈ তাৰ মনৰ কথা সুখিলত সি বুজিলে, মোৰ মন আগতকৈ এতিয়া ভাল আচে, ওৰে বাতি যিচু খ্ৰিষ্টৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰি আছোঁ। ৰাম, ক্ৰিস্ত, এইবিলাকৰ আসুই তুমি এৰিবা নে, বুলি সুখিলত সি বুজিলে, হই, সিবিলাকে মোক ৰাখিব নোআবে; কেৱল পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টকহে আসুই লৈছোঁ; কিয়নো তেঁওক প্ৰাৰ্থনা কৰাত মোৰ পাপ খেমা হৈছে বুলি মনত প্ৰমাণ পাইছোঁ। আটাই এ মোৰ মন এত্ৰাৰ আৰু গপুৰ আছিল, কিন্তু এতিয়া মন বৰ ভাল পাইছোঁ। আমি তাৰ লগত পুত্ৰলৈ তাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি কিছু বেছি থাকি আহিলোঁ।

আমি গধূলি বেলিকা তাৰ ওচৰলৈ আকণ্ড গৈছিলোঁ; তেতিয়া তাৰ মন আৰু থিৰ হৈ দেখিলোঁ। মনৰ কথা সোধাত সি বুজিলে, মোৰ ভাই সন্দাই আৰু নাই, সকলো ভাই সন্দাই পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে দূৰ কৰিছে; মৰিবলৈ মই ভয় নকৰোঁ; আৰু মোৰ সৰিল, পান, আহা, জিৱ সকলোকে তেঁওৰ হাতত সোমাই দিছোঁ; মোৰ

মন এতিয়া আনন্দ আছে । আমি আৰু কিছু মান পুত্ৰৰ সান্তনাৰ কথা বুজাই প্ৰাৰ্থনা কৰি আহিলোঁ । সেই মানুহৰ মন দেখিলোঁ, মনত কপট নাই, আৰু মৰনৰ পৰা সাৰিবলৈ ইচাও ন কৰিলে, কিন্তু নবকত জেন ন পৰে, এই হেতুকে সি দ্ৰুত মনেৰে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিছিল; আৰু আসুই সকলো এৰি পেলাব বুলি ভাবিলো । তাৰ মন মুকলি আৰু পহৰ দেখিলো, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ তাৰ মন আছিল, আমি তালৈ জোআত সি বৰ ভাল পাইছিল । হাই হাই ! সি মৰিবলৈ আৰু একে বাতি মাত্ৰ আছে, তথাপি যদি পুত্ৰৰ স্বৰূপ সিয়া হব, তেন্তে আৰু দুখ ভই নাই, কেৱল সুখ পাব ।

সনি বাৰে ২৬ তাৰিখে ৭ বজাত তাৰ ফাঁচি হব, এই নিমিত্তে তাৰ আগত আৰু কিছু কথা বুজাবলৈ আমি বাতি পুআ নিচেই সোন কালে তাৰ ওচৰলৈ গলোঁ, পাচে কিছু কথা বুজালোঁ । তোমাৰ মন কেনে আছে; বোলাত, সি কলে, মন অতি ভাল আছে প্ৰাৰ্থনা কৰি পাপৰ খেমা পাইচোঁ । কি প্ৰমান! সি কলে, মনত প্ৰমান আছে, ভুল ভ্ৰান্তি সকল গুচিল, মৰিবলৈ ভই ন কৰোঁ । সেসত আমি তাৰ লগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলো । পাচে জেতিয়া কইদিবিলাকৰ মাজত সেই মানুহ জনক নিবলৈ উলিয়ালে, তেতিয়া তাৰ মুখ চাই দেখিলোঁ, মনত দুখ নাই, কেৱল প্ৰকুলিত মুখ দেখিলোঁ । আৰু বাটত নিওতেও মন বজা আছিল; মনত কি জানি প্ৰভুলৈ ভাবনা আছিল । আৰু তাৰ শ্ৰিত্ব ভাল আছিল, কোনো কোনো লোকে বুলিছে, আৰু ফাঁচি দিয়া লোকৰ নিচিনা ই দুখ পোআ নাই, অতি সোন কালে শ্ৰিত্ব হ'ল । হই, এই লোক জনৰ মন আমি পুথমে দেখাভকৈ তিনি চাৰি দিনৰ মাজত বহুত বেলেগ দেখিলোঁ, এতেকে জানিচোঁ, পৰম ইহবে ঠেওক দাৱা কৰি পৰিজান দিব; কিয়নো ঠেও প্ৰতিগ্যা কৰিছে, জি কোনোএ মোৰ ওচৰলৈ আহে, তাক মই কোনো ৰূপে বাহিৰ ন কৰোঁ, কিন্তু মোৰ পুত্ৰ লোক বুলি গ্ৰাহ্য কৰি সুখৰ ধানত লম; জেনেকৈ সান্ত্বিত লিখা আছে । লুকে লিখা ২৩ আখ্যা, ৩৯

পদৰ পৰা ৪৪ পদলৈকে । যিচু খ্ৰীষ্টক তোলা সময়ত ঠেওৰ দুয়ো ফালে জি দুটা ডকাইতক ঠেওৰে সৈতে অৰা হৈছিল, সি ইতৰ এজনে প্ৰভুক নিন্দা কৰিলে, কিন্তু সি জনে মনত খেদ কৰি বুলিলে, যে পুত্ৰ আপোন বাক্যত সোমালে তেতিয়া মোক সোজা-বা । যিচুএ তাক বুলিলে, মই তোমাত স্বৰূপটক কৈচোঁ, তুমি আজিএই মোৰ লগত সুখৰ ধানত থকা হ'ব । সেই ৰূপে এই ফাঁচিত অৰা মানুহ জনক কি জানি প্ৰভুএ বুলিলে, মোৰ লগত সুখৰ ধানত থকা হ'ব । কিয়নো সি মনত খেদ কৰি প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিলে, এতেকে জানিচোঁ, এতিয়াও সি পুত্ৰৰ লগত আছে । বিসেসকৈ তাৰ মৰন মই আপোন চকুৰে দেখিলোঁ । জেতিয়া তাক ফাঁচিৰ ওপৰলৈ তুলি নিলে, জখলাত উঠি জাঁওতে সি ওপৰলৈ চাই গৈছিল; পাচে তাৰ ডিম্বিত বচি লগাই দিলতো সি ওপৰলৈ মূৰ কৰি আছিল । পাচে চাঙ্গ পেলাই দিলত সি একেৰিও ধৰ ফৰ কৰা নাই, আৰু ফাঁচিৰ লোকে জেনেকৈ দুই তিনি বেলি চিপ লৈ পান এৰে, এই মানুহে তেনে ৰূপে কৰা নাই; বেগতে থিৰ হৈ শ্ৰিত্ব হ'ল । এই দৰ্শন চাবলৈ ৫।৬ হেজাৰ মান লোক চাপিছিল । ব. প.

গোবৰ-বোঁচোৰা চৰাইৰ নকশা

আওৰংজেবৰ বিবৰন ।

Account of the Emperor Aurungzeb.

আহাংগিৰ বাদশ। নৌ মৰোঁতেই আপোন পুতেক চৰিয়তক মহা বজা বাৰ দিবলৈ আগা কৰিলে; কিন্তু বজা মজ্জিলাকে চৰিয়তক ভাল নে পাই তেঁওৰ ককায়েক স্য। জেহানক লিহাসনত ভুলিলে। তেতিয়া স্য। জেহান বাদশ্যই আপোনাৰ চাৰি পুতেক দাবা, চুজা, আওৰংজেব, মবাদ, এইবিলাকক বাধি, বাবৰ বাদশ্যৰ আন সকলো বজাহক বধ কৰিলে। শুধালি এই মহা পাপ কৰাৰ পাচে ধৰ্মৰূপে বজা সানন কৰিলে। তেঁওৰ দিনত আচাম আৰু তিবেত দেশ দখল কৰিবলৈ সেনা সেনাপতিবিলাকক পঠিওআ হৈছিল। পাচে

তেতিয়া বজা বুৰা হল, তেঁওৰ চাৰি পুতেকে পবল্লব বজা হবলৈ উপাই কৰিলে। বৰ পুতেক দাবাই বাপেকৰ লগত থাকি বজা সানন কৰিছিল; কিন্তু চুজা আঁতৰি গৈ সেনাবিলাক গোটািলে। তেতিয়া দাবাৰ পুতেক চুলি-মানে লেমাৰ লৈ গৈ জুধ ধৰি তাক জিনিলে।

আওৰংজেব বৰ গিয়ানি হৈ ককিৰব দৰে কোৱান কিতাপ পাৰ্ছি আছিল; পাচে ভায়েক মবাদক বজা পাতিম বুলি চলেৰে অনেক ফৌজ গোটািলে। তাতে দুই ভায়েকে সৈতে বন কৰিবলৈ দাবাই ওলাল। প্ৰথমতে দাবাৰ সেনাবিলাকে জিকি সৰুৰোৰ খেদাইছিল; কিন্তু কালিল উল ঝা নামে তেঁওৰ এজন সেনাপতিএ ৩০, ০০০ সৈতে দাবাৰ অধি-

তে দোহা চিত্তি পাচ ফালে থাকিল। দাবাই পৰাঙ্গই কৰা জেন দেখি সি আপোন ঘোঁৰা মেসি ঠেওৰ হাঁতিৰ ওচৰলৈ বেগাই গৈ বিদ্যাব খবিলে, জই জই মহা ৰাজ, চিৰঞ্জিউ হোক; সত্ৰ পৰাস্ত হ'ল। কিন্তু এইমান ওখড উঠি থাকিলে সত্ৰবিলাকে কঁাৰ মাৰিব, এই কাৰনে নামি ঘোঁৰাত উঠিলে ভাল। তাতে দাবাই নামি আহিল। তেতিয়া সকলো সেনাবিলাকে বজাক নে দেখি মৰিল বুলি জানি ভাগি পলাল। পাচে আওৰাজেৰে ৰাজ নগৰ লৈ বাপেককো ধৰি কইদ কৰিলে। তেতিয়া আপোন ডাই মৰাদকো কইদত দিলে; আৰু ককায়েক দাবাক বধ কৰিলে। অকল চুজা থাকিল, সিও ভই কৰি মগ দেশলৈ পলাল। কিন্তু মগ ৰজাই নিৰ্দয়া ৰূপে তাক বধিলে।

ক্ৰমে আওৰাজেৰে সেনাপতি অমিৰ ভূমলাই খেহ দেশক আক্ৰমণ কৰিবৰ মনেৰে আহি আচান্ন দেশত সোমাল। তেতিয়া বাৰিসা কাল হৈছিল। সকলো সেনাবিলাক নৰিয়া পৰা দেখি আচান্ন দেশক দখল কৰিব নোআৰি হুঁহকি গল। ১৭১৭ সঁকৰ ২৮ কেবৰুআৰিত আওৰাজেৰে বাদল্যা গ্ৰিডু হ'ল।

সভ্য বেৰহাৰৰ কথা ।

Civilization—Epic Poets.

জি বেৰহাৰেৰে মনুষ্য লোকক তুষ্ট কৰা হই, সেয়েই সভ্য বেৰহাৰ। জি জনে সকলোৰে ভিতৰত অতি অলপ লোকক অসন্তোষ কৰাই, সেই জনেই সকলোৰে ভিতৰত সভ্য হই।

বিবেচনা ৰূপে থিৰ কৰা বিত্তি জি ৰূপে সকলোভেঁক উত্তম, সেই ৰূপে বিবেচনাৰে কৰা বেৰহাৰো সকলোভেঁক উত্তম। কিন্তু কেতখনি বেৰহাৰ লিখক লোকে জনেই বেৰহাৰ ভিতৰত অসন্তোষ কৰা মিহলাইচে, তেনেই কেতখনি উপদেশকেও সভ্য বেৰহাৰৰ ভিতৰতো বেয়া বিত্তি চলাইচে।

জগততে আমাৰ সমান, আৰু ভাঙ্গৰ, আৰু সৰু, এই তিনি প্ৰকাৰ প্ৰানি আছে। সিহঁতৰ নি-

মিতে জি উচিত বেৰহাৰ, সেয়েই সভ্য বেৰহাৰ। অহঙ্কাৰ, অসন্তোষ, অগিয়ান, এই তিনিৰে পৰা প্ৰাই অসভ্য বেৰহাৰ হই। যদি এই তিনি দোষ নে থাকে, তেন্তে ইহকালৰ লোকে জিহকে সংসাৰৰ গিয়ান বোলে, এনে গিয়ানৰ অভাও হলেও মানুহৰ অসভ্য বেৰহাৰ ন হই।

আমি জদি অহঙ্কাৰ, অসন্তোষ, অগিয়ানতে মতলিয়া ন ইও, তেন্তে সভ্যৰ ভিতৰত কি কথা কৰ লগিয়া হই, আৰু কি ৰূপে আচৰণ কৰিব লাগে, তাক বিবেচনা কৰি জানিব পাৰি; আৰু বিবেচনাতে জানিব নোআৰি, জে এনেকৈ কৰে কৰ নোআৰে; এই নিমিত্তে বিবেচনাই সভ্য বেৰহাৰৰ আদি মূল। কিন্তু এই সজ্ঞ বিবেচনা অতি অলপ লোকৰ আচে, এই নিমিত্তে সভ্য জাতি সকলে নিজ নিজ গিয়ানেৰে চলিত আচাৰৰ দৰেৰে সভ্য বেৰহাৰৰ কোনো কোনো বিত্তি থাপনা কৰিচে, ইয়াতে জি সকলৰ বিবেচনা হিন, সি সকলে সেই বিত্তিৰ অনুসাৰে বেৰহাৰ কৰিলেই সভ্য হই।

গ্ৰিক দেশৰ হোমৰ নামেৰে এজন কবি, ঠেও অনেক বিধ লোকৰ অনেক ৰূপে স্বভাও বৰ্ননা কৰাত সকলো কবিত্তকৈ প্ৰধান হ'ল। আৰু ঠেও আপোনাৰ পুথিতে অনেক দেৱতাৰ বৰ্ননা এনেকৈ বিসেস ৰূপে কৰিছিল, জে এজনৰ বেৰহাৰ আন জনলৈ কোনো ৰূপে হবৰ জোগ্য ন হই। আৰু ৰজাবিলাকৰ জে গাই পতি বৰ্ননা কৰিছিল, সিবিলাকৰ দেশৰ জেনে স্বভাও চৰিত্ৰ, সেই ৰূপে সুন্দৰ বৰ্ননা কৰিছিল। আৰু সিবিলাকৰ মাজৰ জিবিলাক অতিসই সাহসিক, সেইবিলাকৰ গাই পতি বিসেস ৰূপে সাহসৰ বৰ্ননা কৰিছিল, তাক সংখ্যোপে কিছুমান লিখোঁ, জে সেই হোমৰ পুথিত জি কোনো কথা আৰু কৰম বৰ্ননা কৰা আছে, তাক পৰ্হিলেই সেই কথা কোৱা কোন, আৰু সেই কৰম কৰাটো বা কোন, তাক পৰ্হা জনে নাম নো চোআকৈ জানিব পাৰে।

সেই হোমৰে কেৱল অনেক লোকৰ বিসেস ৰূপে স্বভাও বৰ্ননা কৰাতেই ন হই, কিন্তু আ-

চৰিত্ত বেৰহাৰ অতি সুন্দৰ ৰূপে বৰ্ণনা কৰোঁ-
তেই সকলোতকৈ অগ্ৰগনি হ'ল । তেঁও জি
সকল লোকৰ চৰিত্ত লিখিছে, সিবিলাকৰ ভিত্ত-
ৰৰ এজন্য অতি বুৰা হৈ পলিফিমচ আদি
আগ কালৰ মহা বিৰবিলাকে সহিতে কথোপ-
কথন কৰিছিল; আৰু আন কোনো কোনো
বিসেসকৈ প্ৰধান জন দেবিৰ পুত্ৰ আছিল ।
আৰু এজন জোআ নগৰৰ বজা, তেঁও অনেক
অনেক বজাৰ আৰু বিৰ সকলৰ বাপেক আ-
ছিল । হোমৰে এই সকল লোকৰ বেৰহাৰ
বৰ্ণোআতে কেৱল সুন্দৰ কথাহে আছে এনে
ন হ'ই, কিন্তু প্ৰধান মহিমাৰ গুনৰ কথাও
আছে; এই নিমিত্তে সেই বৰ্ণোআ ইতিহাস
কাব্য বিসেস ৰূপে সুন্দৰ হ'ই । তথাপি হো-
মৰে অনেক প্ৰকাৰ বেৰহাৰ দেখাৰ নিমি-
তে দেৱতাবিলাকৰ ভিতৰত বসিক জি বুল্কান
আৰু মানুহৰ ভিতৰতো কথকি জি ষ্টিভিচ,
সিবিলাকৰো বৰ্ণনা কৰিছিল ।

কমিয়া দেসৰ বৰ্জিল নামেৰে এজন কবিএ
অনেক অনেক লোকৰ নানা স্বভাৱৰ বৰ্ণনা
কৰিছিল হ'ই, কিন্তু সি হোমৰৰ নিচিনা উত্তম
ন হ'ই । আৰু তেঁও ইনিয়াচ নামে বিৰৰ জি
চৰিত্ত লিখিছিল, সি অবিৰল অৰ্ধাৰ্ত্ত বৰ ভাৰিত
ন হ'ই । কিন্তু আধাৰিত তেঁওৰ মিত্তিৰ ৰূপে
বিদিত থকাতে মিত্তি ভাৱে কিছু কৰম কৰিছে,
এনে কোনো প্ৰমান তেঁও দিয়া নাই । গয়াচ,
মনেচথুচ চৰ্জ্জিচ আৰু ক্লোআহুচ, এই সকল
বিৰৰ নিমিত্তেও এই প্ৰকাৰ কথা কৰ লগিয়া
হ'ই । আকানিয়চ বজাৰ কৌঅৰৰ চৰিত্তত
কোনো কোনো কথা অতি সুন্দৰ বসিক আছে,
আৰু দিদো বানিৰ সমস্তো চৰিত্তৰ বৰ্ণনা প্ৰস-
না কৰিব লগা হ'ই । কিন্তু ভৰ্ণচৰ চৰিত্তত
কোনো নতুন বিসেস কথা পোআ ন হ'ই । আৰু
মনে ধৰে, পালাচ, ইবান্দৰৰ বৰ্ণনা, হেফৰ,
প্ৰিয়ামৰ বৰ্ণনাৰ দৰেৰেই হ'ই; আৰু লোচ,
আৰু মিচেভিয়চ প্ৰাই পালাচ আৰু ইবান্দৰৰ
নিচিনা হ'ই । নিচচ আৰু ইয়ুৰিয়ালচৰ বৰ্ণ-
না উত্তমই হ'ই; কিন্তু মনে ধৰে, সিবিলাকৰ
চৰিত্ত সাধাৰন ৰূপ হ'ই । তথাপি চিনন আৰু

কামিলা আদিৰ বিসয়ে তেঁও জি বৰ্ণনা কৰি-
ছে, তাৰেই তেঁও গ্ৰিক কবিতাকৈ প্ৰধান হৈছে,
এই কথা পতিয়াৰ লগাও হ'ই । তাক তাকৰ-
কৈ লিখোঁ, অনেক লোকৰ নানা বেৰহাৰৰ
বৰ্ণনা ইলিয়দ পুথিত জেনেকুআ, তেনেকৈ
ইলিয়দ পুথিত লিখাবিলাক হোআ নাই ।

ইংলণ্ডৰ মিল্‌তন নামেৰে এক কবিএ বৰ্জি-
লৰ প্ৰতিগ্যা লৰা নিচই জানি আপুনিও সেই
ৰূপে কৰম কৰিবলৈ অনিচা হ'ল; কিন্তু তেঁওৰ
কবিতা অকল আদম আৰু হেৱা, এই দুইৰ
নিমিত্তে ৰচনা কৰাত সেই ৰূপে লৰ চৰ ন
কৰা অতি টান হ'ল; এই নিমিত্তে সি কল্প-
নাৰে অৰ্ধাৰ্ত্ত উপায়েৰে পাপ আৰু স্মিত্যৰ
দুই মূৰ্ত্তি সাজি আপোনাৰ পুথিৰ কথাত এটা
উত্তম আৰু সুন্দৰ মনেৰে পাতি দ্ৰিষ্টান্ত দে-
খাইছে । যদি তেঁওৰ বৰ্ণনা অতি সুন্দৰ আৰু
মনোহৰেই হ'ই, তথাপি কবিতাৰ ভিতৰত এই
ৰূপে মনেৰে কল্পনাকৈ পাতি বৰ্ণনা কৰা
উচিত ন হ'ই । কিয়নো কবিতাত সকলোএ
বিশ্বাস কৰে, কিন্তু সেই মনেৰে পতা কথাত
কোনে বিশ্বাস কৰিব পাৰে?

মিল্‌তন চাহাবৰ পুথি পৰ্হাবিলাক জেই
জাতৰে জেই দেসৰ হওক, সকলোএ তেঁও বৰ্ণো-
আ প্ৰধান আদম আৰু হেৱা, এই দুজনাক
পিজি মাজিহে বুলিব পাৰে, এনে ন হ'ই, আ-
পোনাৰ সলনিও বুলিব পাৰে; কিয়নো সেই
দুজনৰ বেৰহাৰৰ দৰেৰে আমাৰ সকলোৰে
সুখ বা দুখ হ'ই । এই নিমিত্তে সকলো লোকে
সিবিলাকৰ বিৰবন জানিবলৈ ইচা কৰে । সেই
কাৰনেই মিল্‌তনৰ পুথি পাবলৈকো সিবিলাকে
অতি বৰকৈ লোভ কৰে; আৰু অৱশ্যে তেঁওল
সকলোৰে মৰম হ'ই ।

২. ন.

কঁহুয়া সিকি দিয়াৰ কথা ।

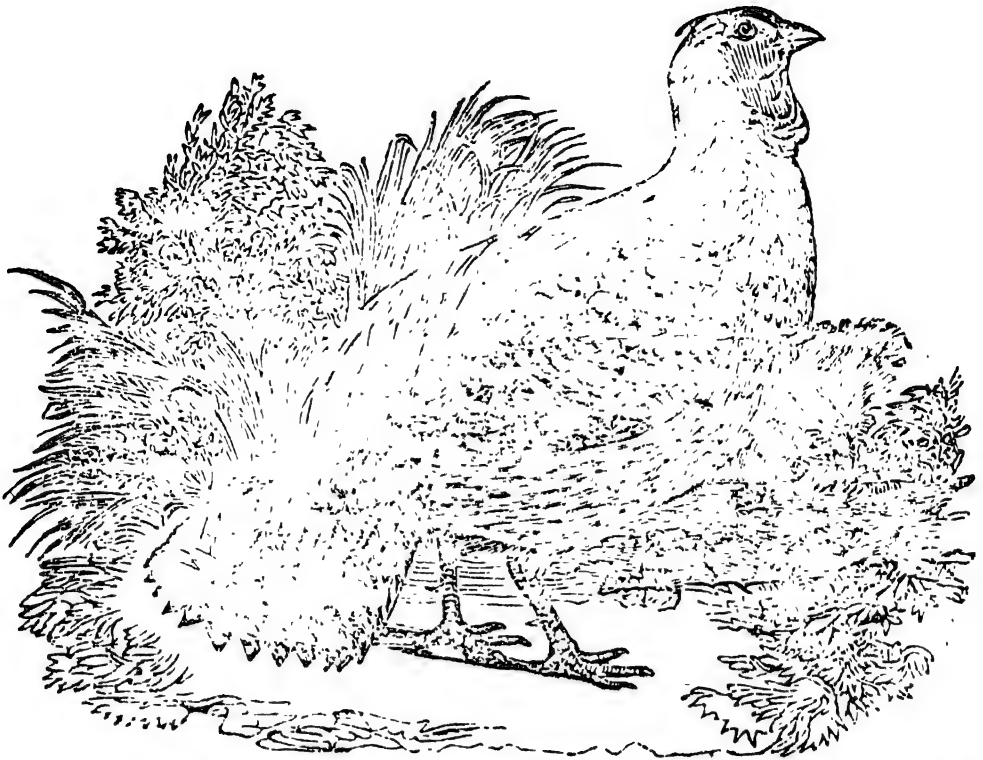
The Counterfeit Penny.

এদিন এজনি চোআলিএ বজাৰত মৰপা কিনি-বলৈ গৈ ধন ভগ্নাওতে বজাৰিএ তাইক এটা কঁহুয়া সিকি দিলে । তাই নো চোআলিএ লৈ আহি পৰ্হা সালি পালত চাই দেখে, বজাৰিএ তাইক কঁহুয়া সিকিটো দিলে । ওলোটাই দিব-লৈ নিলত বজাৰিএ কলে, জেতিয়া মোৰ বজা-ৰৰ পৰা ৰূপ নিয়া, তেতিয়া তুমি চাই কঁহুয়া সিকিৰ বদলে ভাল ৰূপ নিব লাগিছিল, এই বুলি ৰূপ সলাই নি দিলে । সেই চোআলিএ ইয়াত বৰ বিৰক্ত হৈ পৰ্হা সালিৰ চাতৰৰ আগত কলত সিহঁতে কলে, ইয়াত চিন্তা ন কৰিবা, অন্য এজনক দি সলাই লবা, কাৰন ৰূপ বেয়া দেখা নে জাই, তুমি সিয়ে এই সিকিৰ হাত সাৰিব পাৰিবা । তাৰ পাচ দিনা সেই চোআলিএ সেই কঁহুয়া সিকি লৈ নগৰৰ কোসৰৰ ঘোঁৰা সালৰ ওচৰলৈ জাঁওতে এজনি বুৰি তিৰোতাই বগৰি বেচা দেখি সেই কঁহুয়া সিকিটো দি জিমান বগৰি পালে তাকে লৈ তাই আহিল । সেই দুখিয়া ভিৰি অতি বুৰি আছিল, আৰু চকু-এও ভালকৈ ন মনিছিল, কিন্তু তাই ভাবিলে, এনেকুৱা ভাল সুন্দৰি চোআলিএ কেতিয়াও বেয়া ৰূপ নি দিএ । সেই চোআলিএ বুৰিক চল কৰি পুখুমতে বৰ বস্ত্ৰ পালে, বোলে, মোৰ হাতৰ পৰা তেও কঁহুয়া সিকিটো গল । কিন্তু জেতিয়া তাই সুবলৈ জাঁওতে ইষৰক তুতি কৰিব ধৰিলে, তেতিয়া সিকিলৈ আৰু বুৰি তিৰোতালৈ মনত পৰিল ।-সোআ পাটিলৈ গৈ সুব নোআৰিলে যাত্ৰ, বাগৰা বাগৰিকৈ থাকি টোপনি নহাত উঠি বহিল, আৰু সুম হৈ টোপনি আহে বুলি পাটিৰ পৰা উঠি ঘৰৰ ভিতৰতে ই কাল সি ফালকৈ কিছুমান ফুৰিলে, তথাপি ভালকৈ টোপনি নাছিল । কিন্তু সেলত পূআ সময়ত অলপমান চিলমিল কৈ টোপনি আহিল, তাতো কঁহুয়া সিকিহে ভাবনি আছিল, আৰু সপনতো দেখিলে । বাতি পূআ সুই উঠি দেখিলে, তাইৰ টোপনিএ একেৰিও উপকাৰ ন কৰিলে, তাইৰ ওঁঠ আৰু

জিবা মুকাই আছে; আচি চাই দেখিলে, মুখৰ বৰনো বিগৰি গল, আৰু ইষৰক তুতি কৰিব ধৰিলতো সিকিত ভাবনি থকাৰ কাৰনে মন ধিৰ কৰিব নোআৰিলে । আৰু তাই মনত ভা-বিচে, “মই বৰ বেয়া কাম কৰিলোঁ, এজনি দু-খুনি তিৰিক চলিব নে পাঁও । কিবা হব, সেই কঁহুয়া সিকিৰেই তাই বস্ত্ৰ বাৰি কিনিব লাগি-ছিল; কি জানি তাই কালি বাতি ভাত নো খোআকৈএ আছে । হাই হাই, মই কি বৰ অগিয়ানি, মই এতিয়া কি কৰিম?” এনেকৈ ভাবি চিন্তি থাকোঁতেই অকনাত জেন কেনে-বাকৈ ইষৰে তাইৰ কানে কানে কলে, বোলে, তই জাগৈ, কঁহুয়া সিকিটো সলাই ফানগৈ, ইয়াকে সুনি তাই তেতিয়াই বুৰিৰ তলৈ গৈ বুৰিক কান্দি থকা দেখি, বুৰি আই, কেলেই কান্দিচা, বুলি সুধিলে, বুৰিএ কলে, হে আই, মোৰ এটি সিকি আছিল, তাৰে চাহ কিনিবলৈ গৈছিলোঁ, কঁহুয়া সিকি দেখি নি দিলে । পা-চে সেই চোআলিএ “সেইটো মোৰ সিকি,” এনে বুলি বৰকৈ কৈ ভাল আধলি এটা দি বেয়া সিকিটো আনি দোস থেমা দিবলৈ বুৰিক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । তেতিয়াহে তাইৰ মনৰ দুখ গুচিল, আৰু অচিন্তা ৰূপেৰে পৰম ইষৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰিলে । আৰু তাই মনত ভা-বিলে, ইষৰে মোক এই পাপৰ পৰা মুকুত কৰিলে । পাচে এই সকল কথা তাই পৰ্হা সা-লিৰ সকলো চাতৰক গোটাই কলে, আৰু কঁহু-য়া সিকিটো জুইত পেলাই দিলে । যদি কো-নো লৰাই ফাঁকি দি, মিচা কথা কৈ চুৰ কৰি আৰু অনিয়াই কৰম সকল কৰি ভাল লৰা হব খোজে, সি মিচা জোখ, তমুআ ৰূপ; আৰু কঁহু-য়া সিকিৰ নিচিনা অপাত্ৰ হব ।

হে প্ৰিয় চাহাৰ, ইয়াকে চাই আমাৰ দেশৰ লৰা চোআলিবিলাকে এনেকুৱা কুকথাৰ নু ফুৰিবলৈ মই ইংৰাজি কিডাপৰ পৰা এই কথা-টি দেনি ভাসাবে লিখিলোঁ । আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি আপোনাৰ অকনোদই কাকতৰ এচুকত চাপি আমাক সন্তোষ কৰাৰ, এই বাৰা ।

Lokhmal Bhat.

সিঙ্গ লগা উৰিকৰ বিবৰন ।

The Horned Pheasant.

উৰিকৰ অনেক জাত আছে, তাৰ মাজৰে এবিধ দেও উৰিক, তাৰ গাত মৰা চৰাইৰ কান্দৰ নিচিনা চকৰ থাকে । আৰু কলা জাত, তাৰ মূৰত মৰাৰ নিচিনা জ থাকে । খেহ দেশত দিঘল নেজৰে এবিধ উৰিক আছে, তাৰ কান্দৰ দুটা পাখি চাৰি হাত মান দিঘল । আৰু সুবৰ্ণমই উৰিকো আছে, তাৰ বৰন প্ৰাই হালধিয়া; ঠায়ে ঠায়ে বন্ধা পাখিও আছে । ৰূপ বৰনিয়া এবিধো খেহ দেশত আছে, তাৰ গাৰ ওপৰ ভোখৰ পাখি বগা, তল ফালৰ কলা, মূৰতো কলা জ থাকে ।

জি চৰাই ওপৰত লিখা আছে, তাক সিঙ্গ লগা উৰিক বোলে, সি নেপাল আৰু তিব্বত দেশত থাকে, প্ৰাই পেক চৰাইৰ নিচিনা । তাৰ ডিঙ্গিত বৰ বৰ ভোখৰ বন্ধা কামলি আছে । আৰু সিঙ্গৰ নিচিনা হৈ মূৰত দো ভোখৰ মম্ব-হৰ বৰ আচৰিত সিঙ্গ থাকে; তাৰ জেতিয়া

খঙ্গ উঠে, সেই সিঙ্গ, আৰু কামলি সিয়ৰি পোন হৈ পৰে ।

উৰিকৰ মাজত সকলো বিধৰ মাইবোৰ মতাতকৈ সৰু, আৰু তাৰ সমান সুন্দৰ ঠগো ন হৈ; আৰু কামলি, জ, চকৰ, সিঙ্গ প্ৰাই এইবোৰো নাই ।

কলা জাতৰ দুবিধ, বেগুনা কলিয়া, আৰু পুলি কটিয়া । ইহঁতৰ সৰুতে পোআলিবোৰ বিচাৰি আনি নাইবা কনিকে আনি হাহ কুকু-ৰাৰ লগত উমনি দি জগাই, পুছি ডাঙ্গৰ কৰে । জেতিয়া মতা মাইকি চিনিব পৰা হই, তেতিয়া চাই মতাবোৰ ৰাখি ঘাই তুলিবলৈ সিঙ্গাই । পাচে হাবিলৈ নি জাঙ্গি পাতি মাজতে চৰাইটো খুঁটি মাৰি দি মানুহ লুকাই বৈ থাকে । তেতিয়া বনৰিয়াবোৰে ছুমেৰে তাৰে সৈতে জুঁজিবলৈ আহি জাঙ্গিত লাগি ধৰা পৰে । তাৰে জিহোৰ ন লগাকৈ আহি ঘাইৰ ওচৰ পাইছি, তাক মানুহে দেখা দিলেই উভতি লৰ মাৰোঁতে সিহঁতো জাঙ্গিত লাগেগৈ ।

কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ ।

Letter from Calcutta.

এতিয়া আমাৰ দেশত পৰ্হী আৰু পৰ্হী-
আৰ জেনে নিয়মবিলাক চলিচে, তাৰ পৰা
বিসেস উপকাৰ হোআ নাই, আৰু এই দৰৰ
নিয়ম আগলৈকো চলিলে জে কোনো উপকাৰ
হব, এনে কেতিয়াও ন হই । পৰ্হী সালিবো-
ৰত বঙ্গালি ভাসাৰ পুথি জিমান দিনলৈকে
চলিব, তিমান দিনলৈকে পৰ্হীৰ সুনিয়ম ন
হই । আমাৰ দেশি লোকবিলাকৰ মনত
বঙ্গালি বিদেশি ভাসা, এতেকে তাক সিধে সি-
কা টান । জিবিলাকে নিকিচে, ঠেঁওবিলাকেও
সুনিদ্যা লভিব পৰা নাই; লাভৰ মূৰত এয়ে
হই, জে অচমিয়া বঙ্গালি, পাৰচি কথা মিহ-
লাইহে কাকত এখনকে লিখিব পাৰে । এতি-
য়াৰ কালৰ গুআহটিয়া ডেকা এজনে আমা-
লৈ এখন চিঠি লিখিছিল, তাৰ কেই কাকি মান
চালেই ঠেঁওবিলাকে ইচ্ছুলত সৰুৰে পৰা বঙ্গা-
লি ভাসা নিকি আৰু বঙ্গালিৰ দৰে চলন
কৰন কৰিবলৈ ধৰি জেনে বঙ্গালি বিদ্যা লাভ
কৰিচে, তাক পৰ্হীবিলাকে জানিব পাৰিব ।
অচমিয়া ডেকা সকলে জি দৰে বঙ্গালি কথা-
কো আৰু অচমিয়া কথাকো অসুধকৈ লিখে,
তাকে মই দেখুআৰ খুজিচোঁ । এতেকে অক-
নোদই সন্মাদকে (“ ”) এই চিনৰ ভিতৰত
জি কথা লিখিলোঁ, তাক সেই ৰূপে ৰাখিব ।
“নিবেদন বিসেস — আপুনাৰ মঙ্গল সদতে
শ্ৰী শ্ৰী ৮ স্থানে প্ৰাৰ্থনা কৰিয়া আসোঁ, তাহাতে
অত্ৰানন্দ বিসেস । আপুনাৰ পত্ৰ পাইআ সক-
লো খনি খবৰ জ্ঞাত হইয়াছি । আপনি —
কে জি কথা বুলিতে কহিআসিলেন, তাহা তা-
কে কইলাম, কিন্তু ভেনি তাহাৰ কোনো জবাব
দিল না ।” দেখা! পৰ্হী সালিত বঙ্গালি সি-
কি এই দৰে লিখিবলৈহে নিকিচে! ঠেঁওবি-
লাকৰ আশ্বৰ্যৰ সুখ অসুখৰ কথাই ন কঁও,
কথাভেই চোআচোন । কোনো কোনো মাছি-
লি দৰমহা খোআ আৰু চাতৰ সিকোআ বা-
বে থকা অচমিয়া ডেকাবো এই দোঙ্গাট ধকা
জনা গৈচে । জদি চাতৰ সিকোআ অধ্যাপক
হয়েই ভালকৈ লিখিব নোআবিলে, তেন্তে চা-

তৰবিলাকে নো কেনেকৈ ঠেঁওবিলাকৰ সুখৰ
পৰা সুখ বঙ্গালি বা অচমিয়া লিখিবলৈ বা
কবলৈ নিকিৰ? এতেকে দেশবিলাকে গমি
চাওক, ইয়াৰ পৰা নো অপকাৰ ন হৈ কিবা
উপকাৰ হৈচে নে? আমাৰ দেশত সংক্ষিত
পৰ্হীৰ নিয়মো সুন্দৰ ন হই । কিয়নো
১৪।১৫ বছৰ পৰ্যন্ত অন্য একো পুথি ন পৰ্হী-
কৈ অকল ব্যাকৰনকে পৰ্হীৰ লাগে । মন কৰা,
জদি অকল এখন পৰ্হীতেই ইমান দিন
গল, তেন্তে অঙ্ক, জ্যোতিস, ধৰ্মসাত্ৰ, পুৰাবৃত্ত
পুত্ৰিতিৰ নো ব্যুৎপন্ন কেতিয়া হব । ব্যাক-
ৰন অতি কঠিন পুথি, তাক একো বল নাই;
এতেকে জদি ব্যাকৰনৰ লগে লগে অন্য অন্য
গিয়ান বাৰ্হিব লগিয়া পুথি পৰ্হী জাই, তেন্তে
ব্যাকৰনত জি সকল কথাৰ দ্বিষ্টান্ত আছে,
তাৰো কথা সুন্দৰে বুজা জাই, আৰু নানা বি-
সয়ৰ গিয়ানো লভা জাই । আমাৰ দেশৰ
দৰে বঙ্গাল দেশতো সংক্ষিত পৰ্হীৰ সুনিয়ম
নাছিল, কিন্তু এতিয়া কলিকতাৰ সংক্ষিত পৰ্হী
সালিত ওপৰে কোআ নিয়ম চলোআত আৰু
পোনেই পৰ্হীবলৈ ধৰা লৰাবিলাকক সদ্য অৰ্ঘচ
ব্যাকৰনৰ সকলো কথা থকা এনে সংক্ষেপ
ব্যাকৰন পৰ্হীআত থাকি চাতৰবিলাকৰ পক্ষে
বৰ সুগম হৈচে । আৰু জি সংক্ষিতক কঠিন
বুলি মানুহে ভয়তে ন পৰ্হিছিল, তাক এতিয়া
আটায়ে পৰ্হীবলৈ জতন কৰিচে । আমাৰ
দেশবো পণ্ডিত সকলে সংক্ষিতক অৱহেলা
ন কৰি সেই নিয়ম মতে পৰ্হীলৈই আমাৰ
কোআ কথা জে ভাল, ইয়াক বুজিব পাৰিব ।
পৰ্হী আৰু পৰ্হীআৰ সুনিতি হলে সেই বিদ্যা
আটায়ে আদৰ কৰি পৰ্হিব । এতিয়া অনেক
ভাল লোকে লৰাবিলাকক সংক্ষিত পৰ্হীবলৈ
নি দি অৰ্থোপাৰ্জনৰ নিমিত্তে অলপমান বঙ্গা-
লিহে পৰ্হীবলৈ দিচে । আমাৰ দেশাধিকাৰেও
সংক্ষিত বিদ্যাত বৰ উত্ৰাহ দিয়া নাই;
তাৰ কাৰন এই, জে সংক্ষিত নিকিবৰ জন্যে
আজিলৈকে একো সুনিয়ম হোআ নাই, জে
অলপ কাল পৰ্হীলৈই কিত্তি ভাল ব্যুৎপত্তি
লভিব পাৰি । সংক্ষিত বিদ্যাৰ আলোচনা
ন হলে আমাৰ দেশৰ ভাল ভাল কৰিবৰ

অন্য কোনো উপাই নাই । বঙ্গালি ভাসা এতিয়া এটা প্ৰাই ভাৰত বৰ্ণৰ প্ৰধান ভাসা হৈছে । আৰু চালে ইয়াকো দেখা জাব, জে বঙ্গালিত প্ৰাই সংস্কৃত কথা মিহলি আৰু সেয়ে হোআভেইহে তাৰ ইমান গৌৰৱ হৈছে । অন্য কি কম ! বিদেশি অচমিয়া মানুহেও তাক গৌৰৱ কৰিছে । অচমিয়া ভাষাও বঙ্গালিৰ নিচিনা সংস্কৃতৰ এটা ঠাল, আৰু এতিয়া জে ডেকা সকলে তাক বঙ্গালিতকৈ হিন বোলে, ই তেঁওবিলাকৰ ভ্ৰম মাত্ৰ । সংস্কৃত পাৰ্হি আমাৰ ভাষা সুঅনি কৰিলে অচমিয়াও বঙ্গালিৰ নিচিনা হব, সন্দেহ নাই । এতেকে হে দেশি সকল, বিবেচনা কৰি আমাৰ দেশৰ ভাষা জাভে সুঅনি হই, এনে জতন কৰা; আৰু কোনোএ পুথি বচি দেশৰ উপকাৰ কৰিব খুজিলে, তাক সহাই দি দেশৰ উপকাৰ কৰিবলৈ ধৰা ।

হাই হাই! আমি এতিয়া জি নিবেদন কৰিলোঁ, ইয়াক কেতিয়াও তেঁওবিলাকে ন সলাগে । যদি আমি অচমিয়া ভাষাৰ কথা ন কৈ বঙ্গালি ভাষাৰ কথা কলোঁহেঁতেন, অথবা ডেকা সকলক বঙ্গালি জাত্ৰা গান অথবা অন্য বেয়া অথচ আমাৰ দেশৰ লোক সকলে ভাল পোআ বঙ্গালি কৰম কৰিবলৈ জনালোঁহেঁতেন, তেঁওবিলাকে অৱশ্যে কৰিলেহেঁতেন । জি অচমিয়া ডেকা সকলে আমাৰ দেশৰ সুৰিতি সকলকো এৰি বঙ্গালি কুৰিতি লৈছে, তেঁওবিলাকৰ আগত অচমিয়া ভাষা ইত্যাদিৰ কথা কোআ আমাৰ পথ্যে অনিয়াইহে হৈছে । কেই বচৰ মান হল, গুআহাটিলৈ এজোৰা বঙ্গালি জাত্ৰাৱালা গৈছিল, তাত বলোৰাম নামে এটা সুন্দৰ গিত পদ গাব পৰা লৰা আছিল । সেই জাত্ৰাৱালাহঁতে প্ৰাই চাৰি মাহ প্ৰতি সনিবাৰে আটাই অচমিয়া আৰু বঙ্গালি মানুহৰ ঘৰত জাত্ৰা কৰিছিল । সিহঁতে ইমানহে টকা পালে, জে এৰাতিৰ টকা হলেই গিয়ান বাৰ্হিৰ পৰা এখনি সুন্দৰ পুথি হলেহেঁতেন । ডেকাবিলাকো সিহঁতৰ গানত এনে মত্ত হল, জে অনেকেই আপোনাৰ গাব কাপৰ, চোলা ইত্যাদি চেলাই দিছিল । সেই

সময় জাৰ ঘৰত জাত্ৰা ন হৈছিল, আৰু জেয়ে গান সুনি টকা নি দিছিল, তাক ডেকা সকলে অসভ্য আৰু কিটহে বুলিছিল । কিন্তু ইয়াকো লিখা উচিত, জে জিবিলাকে কাপৰ চেলাই দিছিল, আৰু গান কৰাইছিল, তাৰ অনেকেই বঙ্গালি গিতৰ অৰ্থকো নু বুজিছিল । আৰু কেতবিলাক ডেকাই অচমিয়া লৰাকে বঙ্গালি গান সিকাই “সখৰ জাত্ৰা” নামে একো জোৰা জাত্ৰা সিকাই ধন নো লোআকৈ ভাল ভাল মানুহৰ ঘৰলৈ গৈ গিত গাইছিল । আৰু ইয়াকে কৰোঁতে তেঁওবিলাকৰ অনেক ধনো ভগন হৈছিল । তেঁওবিলাকে জেনেকৈ জাত্ৰা কৰিছিল, সেই দৰে যদি দেশৰ উপকাৰ হব পৰা সমাজ পাতিলেহেঁতেন, তেন্তে আমাৰ দেশ ইমান দিনে ভাল হলেহেঁতেন । জি ধন বঙ্গালি জাত্ৰাত ভগন কৰিছিল, সেই ধনেৰে যদি আমাৰ অচমিয়া ভাৱনা উচিত মতে কৰিলেহেঁতেন, তেও ভাষাৰ এক অদ্ৰ প্ৰধান ভাল হলেহেঁতেন । ডেকা সকলৰ কথা কি কম ! কোনো কোনো সাধু সকলেও বঙ্গালি জাত্ৰাহে ভাল বুলি মনে আৰু কৰাই । কোনো কোনো লোকে ইয়াকো কই, জে “অচমিয়া নো কিবা ভাষা নে? তাক সিকিলে নো আমাৰ কি হব? অচমিয়া কথা, ভাষা, ৰিতি, ধৰম, আচাৰ, বেৱহাৰ নকলো এনি বেয়া, কেৱল বঙ্গালিহে ভাল ।”

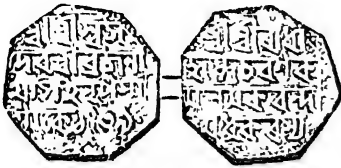
হে পাঠক সকল, বিচাৰি চোআ! অচমিয়া সকলেই যদি এই ৰূপে অচমিয়াক বেয়া বুলিলে, আৰু অচমিয়া সকলেই যদি অচমিয়া কথাৰে চিটি পত্ৰ নি লিখি বঙ্গালি ভাষাৰে লিখিবলৈ ধৰিলে, তেন্তে আমাৰ ভাষা নো কেনেকৈ ভাল হব! দেশৰ নো কেনেকৈ উপকাৰ হব! ভাষা ভাল ন হলে অন্য কোনো মতে দেশৰ উপকাৰ হব নোআবে । কিয়নো ভাষাৰ লগে লগেহে দেশৰ সভ্যতা বাৰ্হে । এতেকে হে আমাৰ অচম দেশৰ ডেকা আৰু ব্ৰিধ লোক সকল, আমাৰ কথাক অনুগ্ৰহ কৰি গমি চাই জাভে দেশৰ উপকাৰ হই আৰু ভাষাও সুঅনি হই, তাকে জতন কৰা ।

সন ১৮৫৪ সাল ৩০ জুন ।

গ.

অচম বজাবিলাকব কপ ।

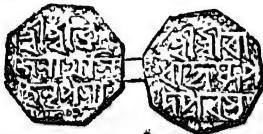
Coin of the Assamese Rajas.

Rupce of Brojonath Singh, A. D. 1817.

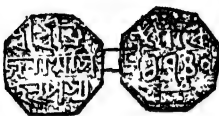
শ্রী শ্রী স্বৰ্গদেৱ শ্রী ব্ৰজনাথ সিংহ নিপল্য
শাকে ১৭৩২। শ্রী শ্রী বাধা ক্ৰিয় চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰল্য ।

ৰজা পুৰন্দৰ সিংহৰ নামেৰে মোহৰ নে
মাৰিলে; তেঁওৰ দিনত বাপেক ব্ৰজনাথৰ না-
মেৰে মাৰিলে ।

Half Rupce of Brojonath Singh.

শ্রী শ্রী ব্ৰজনাথ সিংহ নিপল্য । শ্রী শ্রী
বাধা ক্ৰিয় পদ পৰল্য ।

Quarter Rupce of Brojonath Singh, A. D. 1818.

শ্রী শ্রী ব্ৰজনাথ সিংহ নিপল্য শাকে ১৭৪০ ।

One Anna Coin of Brojonath Singh.

শ্রী ব্ৰজনাথ সিংহ নিপল্য ।

Half Anna Coin of Brojonath Singh.

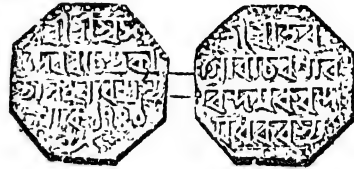
শ্রী ব্ৰজনাথল্য ।

Copper Coin of Brojonath Singh.

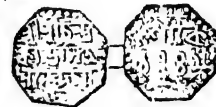
এই ডায়ৰ পইচাত লিখিছে. শ্রী শ্রী ব্ৰজ-গৌৰি পদ পৰল্য ।

নাথ সিংহ নিপ কাৰিত পন মূল্য । অৰ্থাত
শ্রী শ্রী ব্ৰজনাথ সিংহ বজাই কৰা এপোনৰ
মূল্য । সেই বজাই কৰি টকাৰ ৪ কাণ্ডনৈক
চলাইছিল ।

Rupce of Sondrakant Singh, struck A. D. 1819.

শ্রী শ্রী স্বৰ্গদেৱ শ্রী চন্দ্ৰকান্ত সিংহ নৰেন্দ্ৰল্য
শাকে ১৭৪১। শ্রী শ্রী হৰ গৌৰী চৰনাৰবিন্দ
মকৰন্দ মধুকৰল্য ।

Quarter Rupce of Sondrakant Singh, A. D. 1820.

শ্রী শ্রী চন্দ্ৰকান্ত সিংহ নৰেন্দ্ৰল্য শাকে ১৭৪২ ।

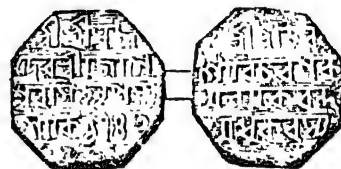
One Anna Coin of Sondrakant Singh.

শ্রী চন্দ্ৰকান্ত সিংহ নৰেন্দ্ৰল্য ।

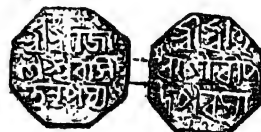
Half Anna Coin of Sondrakant Singh.

শ্রী চন্দ্ৰকান্তল্য ।

Rupce of Jugowor Singh, A. D. 1821.

শ্রী শ্রী স্বৰ্গদেৱ শ্রী জোগেশ্বৰ সিংহ নিপল্য
শাকে ১৭৪৩। শ্রী শ্রী হৰ গৌৰী চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰল্য ।

Half Rupce of Jugowor Singh.

শ্রী শ্রী জোগেশ্বৰ সিংহ নিপল্য । শ্রী শ্রী হৰ

জাতিকৰ জাতি, ৮ আধ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 8.

বিদ্বানি । বাকু জদি তোমাৰ ইচা হই, তেন্তে ইশ্বৰৰ অনুগ্রহ মানুহৰ মনত কি ৰূপে প্ৰকাশ হই, তাৰ আন এটা লক্ষ্যন দেখুউআ ।
কথকি । মই নোআৰোঁ; এই কথাত আমাৰ দুয়োবোৰো একে মতি হ'ব নোআৰে, ইয়াক মই জানিচোঁ ।

বিদ্বানি । তুমি যদি দেখাবৰ ইচা ন কৰা, তেন্তে মোকে দেখুআবলৈ দিবা নে ?

কথকি । তোমাৰ ইচা হলে দেখুআব পাৰা ।

বিদ্বানি । তেন্তে মই কঁও, সুন । জাৰ মনৰ ভিতৰত অনুগ্রহৰ কৰম ফল ধৰিচে, তালৈ নাইবা তাৰ ওচৰত থকা লোকলৈকে প্ৰকাশ হ'ব । বিশেষকৈ জাৰ মনত সেই কৰম আৰম্ভন হৈচে, তালৈ এই ৰূপে প্ৰকাশ হই; তাৰ দোআৰাই পাপ বিসম বুলি জানে, আৰু পাপৰ দোআৰাই আপোনাৰ স্বভাও অপবিত্ৰ হোআ বুলি বুজে, আৰু ভক্তি হিন হোআই মহা পাপ, যিচু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাসৰ দোআৰাই ইশ্বৰৰ অনুগ্রহ নে পালে, নিচেয়ে নৰকৰ দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব, ইয়াকো বুজে । এনে গিয়ান উদই হলে, সেই মানুহৰ পাপত খেদ আৰু লাজো হই । তাত বাহিৰে যিচু খ্ৰিষ্টই জান কৰ্ত্তা, আৰু তেঁওৰ আশুই ন ললে আন কোনো উপাই নাই, সি ইয়াকো দেখে । এনে গিয়ানৰ উদই হোআৰ পাচে, সেই মানুহৰ খ্ৰিষ্টলৈ ভোক পিয়াহ লগে, আৰু সেই ৰূপ ভোক আৰু পিয়াহ লগা মানুহলৈ ইশ্বৰৰ প্ৰতিগা প্ৰকাশ হৈচে । এতেকে জান কৰ্ত্তা প্ৰভুলৈ তাৰ জিমান ভক্তি বৰ্হী বা টুটা, সেই ৰূপে তাৰ আনন্দ আৰু সান্ত্বনা, আৰু ধৰমলৈকো চেনেহ; আৰু সেই ৰূপে জান কৰ্ত্তালৈ গিয়ান বাৰ্হি তেঁওৰ সেৱা কৰা-তে তাৰ ইচাও বাৰ্হি জাই । কিন্তু অনুগ্রহৰ কৰমে সেই মানুহত আপোনাকে এই ৰূপ দেখাই, মোৰ এই কথা সত্য হলেও তথাপি সেই মানুহে তাক সৰ্বতিকাল নিচই ৰূপে

বুজিব পাৰে, এনে ন হই । কিয়নো এই জগতত থাকোঁতে তাক কুস্বভাও আৰু কুবু-ধি হোআৰ নিমিত্তে, সেই কথা নিচই কৰিবলৈ প্ৰায়ে সমৰ্থ হই; এতেকে সেই কৰম জে কেৱল অনুগ্রহৰ পৰাহে হই, তাক নিচই কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ সজ বিবেচনা হোআৰ প্ৰয়োজন ।

জাৰ মনত অনুগ্রহৰ কৰম আৰম্ভন হৈচে, তাৰ ওচৰত থকা লোকলৈ সেই কৰম এই ৰূপে প্ৰকাশ হই প্ৰথমে সেই মানুহে মন দি খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰে, আৰু লোকৰ আগতো আপোনাৰ মুখে তাক সৈ কাহে । দূতিয়, এই ৰূপে ঘিকাব কৰাৰ দৰেই সজ আচৰন । অৰ্থাত পবিত্ৰ কৰম পুৰ্বৰ্তী, পবিত্ৰ চিত হোআ, পৰিয়াল থাকিলে সিহঁতৰ আগত পবিত্ৰ ধৰম আচৰা, আৰু জগতৰ লোকৰ মাজত পবিত্ৰ কথোপকথন, এই সকলোৰে দোআৰাই সেই কৰম প্ৰকাশ হই । আপোন মনেৰে পাপক ঘিন কৰিবলৈ, আৰু পাপৰ নিমিত্তে আপোনাকো ঘিন কৰিবলৈ, পৰিয়ালৰ মাজত পাপ দমন কৰিবলৈ, আৰু জগতৰ মাজত ধৰম বিধি কৰাবলৈ সেই অনুগ্রহে তাক সিকা-কাই; ৰূপটিয়া আৰু চতুৰালি কথকিৰ দৰে কেৱল কথাৰেই ধৰম আচৰিবলৈ সিকা-কাই, এনে ন হই, কিন্তু ইশ্বৰৰ বাক্যৰ পৰাক্ৰমত ভক্তি ৰাখি আৰু প্ৰেমেৰে ইশ্বৰৰ বসবৰ্ত্তি হৈছে ধৰম আচৰিবলৈ সিকা-কাই । এই হেতুকে মানুহৰ মনত অনুগ্রহৰ কৰম কি ৰূপে আৰম্ভন হই, পাচে জিহৰ দোআৰাই প্ৰকাশ হই, তাৰ অৰ্থে মই জি কথা সংক্ষেপে কলোঁ, তাৰ বিৰোধে যদি তোমাৰ কোনো কথা আছে, তেন্তে কোআ । আৰু যদি নাই, তেনে হলে মোকে আন এক প্ৰশ্ন কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া ।

কথকি । মোৰ একো বিৰোধ কথা নাই, এতিয়া তোমাৰ কথা সুনিলৈহে মোৰ কাম । এই হেতুকে তুমি দূতিয় প্ৰশ্ন কৰা ।

বিদ্বানি । তেন্তে মই তোমাত পোখোঁ, প্ৰথমে জি লক্ষ্যন বিচিলোঁ, তোমাৰ মনত জাৰ

প্ৰমান হৈছে নে, নাই হোআ? তোমাৰ আচ-
ৰন আৰু কথোপকথনেই সেই কথাত প্ৰমান
দিছে নে? নাইবা তোমাৰ ধৰমে আচৰন আৰু
সত্যত নে থাকি, কেৱল কথাতহে থাকে?
ইয়াত যদি তুমি মোক উত্তৰ দিয়া, তেন্তে
মিনতি কৰিচোঁ, ইহুৱে জিহকে আমেন স্বৰূপ
বুলিব, আৰু জি কথাতো তোমাৰ মনেও তো-
মাক নিৰ্দুশি কৰিব, তাত বাজে আন একো
কথা ন কৰা। কিয়নো জি জনে আপোনাকে
প্ৰসংসা কৰে, সি গ্ৰাহ্য ন হই, কিন্তু প্ৰভুও
জি জনক প্ৰসংসা কৰে, সেয়ে গ্ৰাহ্য হই।
তাত বাহিৰে, মই এই ৰূপ বা সেই ৰূপ
মানুহ বুলি যদি কও, আৰু সেই কালে মোৰ
কথা বাত্ৰা আৰু ওচৰ চুবুৰিয়া লোকেও মোক
মিচলিয়া বুলি প্ৰমান দিছে, তেন্তে সেই কথা
বৰ পাপ হই।

এই কথা সুনি কথকিএ লাজেৰে মুখ কলা
পৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু অলপৰ পাচে ঘিৰ হৈ
বিদ্যালিক সমিধান দি কলে, তুমি এতিয়া
ধৰমত আচৰন, আৰু মনৰ দোলাদোলা গিয়ান,
আৰু ইহুৱৰ বিসয়ে কথা কবলৈ ধৰিচা;
আৰু জি কথা কোআ জাই তাত ইহুৱক সাধি
কৰিচা; এই ৰূপ কথা তোমাৰ পৰা সুনিম
বুলি মোৰ মনত নাই কিচিল, আৰু এনেকুআ
প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈকো মোৰ ইচা নাই। তুমি
আপোনাকে মোৰ উপদেশক নে পাতিলে,
তেন্তে সেই কথাত মোৰ উত্তৰ দিবলৈ প্ৰয়ো-
জন নাই; যদি আপোনাকে মোৰ উপদেশক
বুলি ভাবা, তথাপি তোমাক মোৰ লোধ কৰ্তা
পাতিবলৈ মই অমান্তি হব পাৰোঁ। কিন্তু
মিনতি ধৰি তোমাত এটা কথা সোধোঁ, কি
কাৰনে আৰ আগত এনে প্ৰশ্ন কৰিচা?

বিদ্যালি। তুমি অতি চতুৰ, আৰু কথাৰ
বাহিৰে তোমাৰ আন একো সাৰ আছে নে,
তাক বুজিব নোআবিলোঁ, এই কাৰনে মই
এনে প্ৰশ্ন কৰিলোঁ। তাত বাহিৰে তোমাক
সকলোকে স্বৰূপকৈ কম, তোমাৰ ধৰম অকল
কথাইহে, আৰু তোমাৰ কথাতই তোমাৰ
ধৰমৰ প্ৰতিগ্যা মিচা হই, ইয়াকে মই আন

মানুহৰ মুখে সুনিচোঁ। লোকে বোলে, তুমি
খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ মাজত চেকা স্বৰূপ, আৰু
তোমাৰ কুবেৰহাৰৰ দোআৰাই ধৰমৰ মহি-
মাৰ হানি হৈছে; আৰু তোমাৰ কুচিত আচ-
ৰনতে অনেকে জঁটি খাই পৰিল, আৰু আন
আনবিলাকো প্ৰান নষ্ট হোআৰ সঙ্কটত পৰি-
ছে। আৰু মদৰ ঘৰ, লোভ, বিবিচাৰ কৰম,
সপত খোআ, মিচা কথা, দুক্টালিৰ লগত আ-
লাপ এই সকলোৰে সৈতে তোমাৰ ধৰম
মিলিছে। বেয়াৰ অৰ্থে জি উপকথা কই,
সেয়ে তোমাত স্বৰূপকৈ ঘটিকে; কিয়নো বেয়া
তিৰি জেনেকৈ সান্তি তিৰি বিলাকৰ লাজৰ চাই
হই, তেনেকৈ তুমিও সকলো ধৰমি লোকৰ
লাজৰ বিসই হৈচা।

কথকি। মানুহে কোআ কুই কৰা কথা
তুমি এইমান বেগাই স্বৰূপ বুলি গ্ৰহন কৰি
লোকক জে দুশি কৰিচা, তাতো তুমি খদাল,
অসন্তুসিয়া, আৰু আলাপ কৰাৰ অজ্ঞোগা,
ইয়াক নিচই জানিচোঁ। এই হেতুকে এতিয়া
মই বিদাই হলোঁ।

এই ৰূপে কথকি বিদাই হোআৰ পাচত
খ্ৰিষ্টিয়ান বিদ্যালিৰ ওচৰলৈ আহি থৈওত কলে,
দেখা, জি ঘটিব, তাক মই কৈচিলোঁ; তোমাৰ
কথা আৰু তাৰ লোভ, দুয়োবো কেতিয়াও
মিলিব নোআবে; সি তোমাৰ লগ এবিৰ
পাৰে, তথাপি আপোনাৰ কুকৰম এবিৰ, নো-
আবে। কিন্তু মই কোআৰ দৰেই সি গল। বাক
জাওক, সি আন মানুহৰ হানি ন কৰি, কেৱল
আপোনাৰহে হানি কৰিলে; সি আমাক এবি
জোআত আমি তাকে এবিৰ লগিয়া দুখ গুচা-
লে; কিয়নো সি জেনে মানুহ হৈছে, সেই
ৰূপ হৈএই থাকিব, ইয়াক মই জানিচোঁ;
আমাৰ লগত থকা হলে আমাৰ লাজ মাথোন
হলহেঁতেন। আৰু পোলেও কৈছে, এনে মানু-
হৰ পৰা প্ৰিথক হোআ।

বিদ্যালি। তথাপি তাৰে সৈতে কিছু কথা
বাত্ৰা হোআত মোৰ সন্তোষ হৈছে, কিয়নো সি
পাচেক এই কথা চিন্তিব পাৰে; কিন্তু জি কি
হওক, মই তাৰে সৈতে স্বৰূপ কথা প্ৰকাশ

ৰূপে কলো; পাচে যদি ভাৰ সৰ্বনাস ঘটে,
তেও মই নিচয়ে নিৰ্ভুলি হম ।

শ্ৰুতিয়ান । হই, তুমি ভাৰ আগত এই
ৰূপে কথা কোআত ভাল কৰিলা, কিয়নো
এতিয়াৰ লোকৰ মাজত কোনোএ সৈতে প্ৰকাশ
ৰূপে কথা বাজা কোআ এনে এটি মানুহকো
পাবলৈ টান । এই কাৰনে অনেক লোকৰ
নাকত ধৰম গোছাইচে; কিয়নো জি অগিয়া-
নিবোৰে কথাত বাজে একো ধৰম নে জানে,
আৰু দুটালি কুচিত আচাৰত প্ৰবৰ্তে, এনে বা-
তুল চতুৰালিবিলাক ধৰমি লোকবিলাকৰ মা-
জত লেখ হোআত জগতৰ লোকৰ ভ্ৰম জন-
মাই, শ্ৰুতিয়ান ধৰমৰ বদ নাম কৰাই, আৰু
সকল ধৰম কৰাবিলাকৰ মনৰ দুখ বৰ্হাই ।
তুমি জেনেকৈ কথকিৰ আগত সভ্য কথা হল,
তেনেকৈ সকলোএ জেন আনে সৈতে কই,
এয়ে মোৰ বাঞ্চা; কিয়নো তেনে কৰিলে
সিহঁতে ধৰমিৰ লগত আলাপ কৰিবলৈ জুগুত
কৰা হব, নতুবা ধৰমি লোকৰ আলাপ সহি-
বলৈ সিহঁত সমৰ্থ ন হব । তেতিয়া শ্ৰুতিয়া-
নে গান কৰি বুলিলে ।

বাগ্‌চতুৰ কথকি আহে,

দেখা, কেনে জস!

নিচান তুলি সৰ্ব সাহে

লোকক কৰে বস ।

কিন্তু বিশ্বাসিএ মনৰ

কথা মাত্ৰ কই,

তাতে সেই কপটি জনৰ

মুখ নিসৰদ হই ।

পূৰ্ণ চন্দ্ৰৰ কলা জেনে,

ক্ৰমে হৈচে খই,

চতুৰালি ভকত তেনে,

সেসত লাজ ভুঙাই ।

পাচে শ্ৰুতিয়ান আৰু বিশ্বাসি দুয়ো কথোপ-
কথন কৰি কৰি সুচল জাত্ৰা কৰিবলৈ পালে ।
কথা বাজা নো হোআ হলে, নিবিলাকৰ বৰ
কষ্ট হলহেঁতেন, কিয়নো এতিয়া নিবিলাকৰ
বাট অগাধ অৰন্যৰ মাজে দি গৈছিল ।

আপোন পেটিয়াৰ কল ।

The Hen and her Chickens.

এক ৰাতি পুআ এজনী কুকুৰা গঁবালৰ পৰা
ওলাই আপোনাৰ পোআলিবোৰত কলে, হে
মোৰ লৰাটিহঁত, এতিয়া আমি বাহিৰলৈ ওলা-
ইচোঁ, আৰু তইতৰ নিমিত্তে মই ওৰে দিন-
টো টোপ বিচাৰিম আৰু তইতেও আপো-
নাৰ নিমিত্তে বিচাৰিবি । যদি কোনোটে পা,
তেতিয়া আন ভাই ভনিকো দি বাঁটি খাবি,
কোনো আপোন পেটা ন হবি, আৰু কোনেও
ভাই ভনিবোৰক এৰি আঁতৰি নে জাবি । আ-
মাৰ জাতিৰ এটা বৰ সত্ৰ আছে, সেয়ে
ছিলি । সি গচৰ ডালত জুপি চাই থাকে,
আৰু জেতিয়া কোনো এটি কুকুৰা পোআলিক
আঁতৰি জোআ দেখে, তেতিয়া সি একে বাৰে
খাপ মাৰি নি, জিয়াই, জিয়াই তাৰ চোকা চো-
টেৰে চিৰি খাব । এই ৰূপে মাকৰ কথা
সুনি, সকলো পোআলিবোৰে কিউ, কিউ, কৰি
সলাগিব ধৰিলে ।

এই ৰূপে মাকৰ কথা সুনি পোআলিবোৰে
ভালে বেলি টোপ বিচাৰি খাই খাই আছিল
পাচত সিহঁতৰ এটা লুভিয়া ডায়েকে এটা
ডাল্লৰ পোক পাই মই আপুনি ইয়াক পেট
ডৰাই খাম বুলি এজোপা গচৰ তললৈ লৈ গল;
আৰু কোনোএ দেখি খেদি আহে বুলি সি পা-
ৰে মানে সৰু ঠেঙ্গেৰে লৰ ধৰি গচৰ তল
পালে । তাতে সন্তোষ মনেৰে পেট ডৰাম
বুলি ভাবি, লাহে লাহে পোকটো সৰু চোটে-
ৰে চিঙ্গি চিঙ্গি খাই আছিল । এনেতে ওচৰৰ
গচত পৰি থকা চিলনিএ জুপি চাই দেখি, একে
বাৰে খাপ মাৰি সেই সৰু পোআলিতক আ-
কাসৰ মাজে দি লৈ গল । তাতে পোআলি
বৰ ভই পাই, আই মোক নিলে, আই মোক
নিলে, এই বুলি এটাই পাৰি কঁওতে মাকে
সুঁনিলে, আৰু ওপৰলৈ চাই এয়ে মোৰ লৰাৰ
মাত বুলি বুজি মনত বৰ দুখ পালে ।
কিন্তু তেতিয়া তাক বাহিবলৈ কি উপাই আছে ?
এই ৰূপে মাকে কান্দি কান্দি আৰুও ভাইব
পোআলিবোৰত কলে, দেখা, আপোন পেটিয়াৰ

কল তেনে ; কিন্তু মোৰ লৰাইত, এতিয়া তইতে
মোৰ কথা সুনিবি, ডাঙে তইতৰ বখ্যা হব ।

এই ৰূপে পুতি জন আপোন পেটিয়া লৰা
গোআলিৰ সেনসৈ এনে গতি হব । এই কাৰ-
নে পিঞ্জি মাজিৰ কথা সুনিবা, আৰু আপোন
পেটা ন হবা ।

ন. ল. ফ.

জি হাবিত সুগন্ধি এজোপা ভাল গঢ় ভাল-
কৈ ফুল, সি সেই গোটেই খন হাবি সুস্থান
কৰে ; সেই ৰূপে ভাল লৰাটি হলে আপো-
নাৰ গোটেই বৎসক পুকাৰ কৰে ।

পচা কাঠৰ খোৰোক্ত থকা জুইৰ ফিৰিঙ্গ-
টিএ গোটেই খন হাবি পোৰে, সেই দৰে
এটা বেয়া লৰা হলে তাৰ বৎসৰ সকলোকে
নষ্ট কৰে ।

জাৰ বিদ্যা নাই, সি ভাল মানুহৰ ঘৰৰ
লৰা হলেও তাৰে একো কৰিব নোআৰে ; কিন্তু
জি জন বিদ্যাবন্ত মানুহ, সি সামান্য মানুহ
হলেও সকলোৰে আদৰ পাই ।

ক্ৰৌঞ্চ পখিৰ মকতা +

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোণৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for November, A. D. 1854. Assam Era, 1776.

নৱেম্বৰ	কালি	বাৰ	তিথি	দিনমান	নৱেম্বৰ	আঘোণ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৬	১১	১১।০	১৬	২	৫	২৬	১০।৪০
২	১৮	৭	১০	১০।২২	১৭	৩	৬	২৭	১০।৩২
৩	১৯	৮	৯	১০।০৮	১৮	৪	৭	২৮	১০।০৮
৪	২০	৯	১৫	১০।০৬					
৫	২১	১	১৩	১০।৫৫	১৯	৫	১	২৯	১০।০৬
৬	২২	২	১৭	১০।০৪	২০	৬	২	৩০	১০।০৫
৭	২৩	৩	১৮	১০।৫২	২১	৭	৩	১	১০।০৪
৮	২৪	৪	১৯	১০।৫০	২২	৮	৪	২	১০।০৩
৯	২৫	৫	১৯	১০।৪৮	২৩	৯	৫	৩	১০।০২
১০	২৬	৬	২০	১০।৪৭	২৪	১০	৬	৪	১০।০১
১১	২৭	৭	২১	১০।৪৬					
১২	২৮	১	২২	১০।৪৪	২৬	১২	১	৭	১০।০০
১৩	২৯	২	২৩	১০।৪৩	২৭	১৩	২	৮	১০।১২
১৪	৩০	৩	২৪	১০।৪১	২৮	১৪	৩	৯	১০।১৮
১৫	১	৪	২৫	১০।৪১	২৯	১৫	৪	১০	১০।২৭
					৩০	১৬	৫	১১	১০।২৬

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিতি ।

Receipts for the Orunudoi-Gowahati.

CAPT. R. CAMPBELL, 1854 10 Rs.
J. N. MARTIN, Esq. 1853-54 2 Rs.

শ্ৰী গবিন্দৰাম সৰ্মা সভা পণ্ডিত, ৪ মাহ ১/৪
শ্ৰী বিষ্ণু দত্ত সৰ্মা পণ্ডিত, ৪ মাহ ১/৪

Receipts for the Orunudoi-Sibsagar.

শ্ৰীজুত বাবু দুৰ্ভিৰাম বৰ ভণ্ডাৰ বৰুৱা
চিৰস্তাদাৰ, ১৮৫৪ ১/১
শ্ৰীজুত হৰকান্ত গগৈ নাজিৰ, ১৮৫৪ ১/১
শ্ৰীজুত ধৰ্মেশ্বৰ নাজিৰ, ১৮৫৪ ১/১
শ্ৰী পৰমানন্দ ইকুল বাবু, ১৮৫৪ ১/১

Receipts for the Orunudoi-Nowgong.

শ্ৰী জনাৰ্দ্দন হুঁয়া পেঞ্চাৰ, ১৮৫৩ ১/১
শ্ৰী বিকাৰাম ঘাঁহি পণ্ডিত, ১৮৫৪ ১/১

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অক্ষয়বোধ

৯ বছৰ !

শোণ সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫৪ !

নম্বৰ ১১ !

VOL. IX.

SIBSAGOR: NOVEMBER, 1854.

NO. 11.

অনেক দেশৰ সম্বাদ !

The Russian War.

আলও নামেৰে বলভিক সমুদ্ৰত ২৮০ মা-
জুলি আছে। কিন্তু চাৰি কুৰিত মাখোন মানুহ
পোআ জাই। ২০০ হলে সৰু আৰু সূন্য; সেই
আলওৰ এক মাজুলিত বোমৰ্চণ্ড নগৰৰ কোঁঠ
আছে। ৮ আগষ্ট তাৰিখত ইংৰাজি আৰু
কুজি ৩০০০ সেনাই জাহাজৰ পৰা বায়ত
উঠি বোমৰ্চণ্ডত ভূধ কৰিবলৈ ধৰিলে। ১৬ আ-
গষ্টত সেই কোঁঠ ললে, আৰু কচিয়াৰ ২০০০
সেনা বন্দিয়াৰ হবলৈ সৰনাগত হল।

Operations on the White and Black Seas.

হিম সাগৰৰ দাঁতিত থকা কচিয়াৰ কেতখনি
গাঁও আৰু নগৰ ইংৰাজি জাহাজৰ দোআ-
বাই নষ্ট কৰা হ'ল।

বিলাক সমুদ্ৰত এখান কচিয়া জাহাজে তিনি
এন ভূধকি জাহাজক কাৰ্ছি ললে।

Death of the King of Saxony.

চাকচানি দেশৰ ৰজা বহুত জীওতে সুক্কি
নগৰৰ ওচৰত ৰথ এন লুটি খালে; আৰু এটা
বোঁবাই ৰজাক লাথি মৰাত অলপৰ পাচে ৰজা
মৰিল।

The Revolution in Spain.

ইষ্টানিয়া মহা ৰানিৰ অহিতে জি বনুআ
বিলাকে হোহি পাতিলে, নিবিলাকে পৰাজই
কৰাত মহা ৰানিএ নিবিলাকৰ সকলো কথা
সুনি প্ৰধাৰ হোহিয়াবিলাকক ৰাজ মন্ত্ৰি সেনা-
পণ্ডি আদি কৰি সকলো ভাল ভাল দাব দিলে।

Burning of Groytown.

আমেৰিকা দেশৰ দখিন ফালে থকা গ্ৰোভা-
ওন নামে এক নগৰৰ মানুহে কোনোবা জগৰ
কৰাত এজন আমেৰিকান কাপ্তান চাহাবে বয়
গোলাৰে গুলিয়াই গোটেই এখন নগৰ নষ্ট কৰি
পুৰি পেলালে।

Murder of a Woman.

আহোম গাঁও মৌজাৰ দুৰ্গা কলিতাৰ ঘৰৰ
চুবুৰিতে এটা ঢেকেৰি ঠাকুৰ বা জগতা কোঁচ
নামেৰে মানুহ আছিল; সেই ঠাকুৰেই দুৰ্গা
কলিতাৰ জিএক বাবৰিক খোজাত, বাপেক মা-
কেও দিম বুলিছিল। পাচে কোনো কথাৰ
পৰা দুৰ্গাই ঠাকুৰক চোআলি নি দিও বুলি-
লত, সেই বেজাৰতে ঠাকুৰে অনেক মানুহৰ
আগত দুৰ্গাকে বা তাৰ জিএককে কাটিম বুলি
তাবি দি, ১২ আগষ্ট তাৰিখে বাতি ঠাকুৰ
পসু কলিতাৰ ঘৰলৈ গৈ কানি পান খাই
পসুত কলে, বোলে, আজি দুৰ্গাকে বা তাৰ
জিএককে কাটিম। পাচে তাৰ পৰা ঠাকুৰে
হাতত মিত দা লৈ, ওলাই আহি দুৰ্গাৰ ঘৰলৈ
গৈ ভিতৰলৈ সোমানৰ নিমিতে সিদ্ধি খানিলে;
তথাপি সিদ্ধিএ সোমাৰ নোআৰি মাৰল ঘৰৰ
দুআৰ ভাঙ্গ কাটি ৩ তাঁৰ মান নিলা থকাত
ভিতৰলৈ সোমাই মাৰল ঘৰতে সুই থকা
দুৰ্গাৰ জিএক ২২ বছৰ বয়সিয়া বাবৰিক মিত
দাৰে সোঁ বাবিচনিত একোৰ ভিসিত একোৰ
কাটি বধিলে। তাৰে গম পাই বাবৰিৰ মাক
সুহুৰি খেদি অহাত তাইৰো মূৰত একোৰ, সোঁ

কৰ্মকৰ্ত্তা একোৰ সেই দ্বিত দাৰেই মাৰি, তাৰ পৰা গাৰুৰ পলাই আকও সেই পৰ্য্যন্ত ঘৰতে সোমালগৈ। তাতে তিনি দিন থাকি পৰ্য্যন্ত বৃদ্ধি হৈল তাৰ পৰা বাতি পলাই নগা পৰ্য্যন্ত উঠিলগৈ; পাচে নগা আৰু নগা কটকিএ খৰি আনি জ্বলা গোলাঘাটত দিয়াত তাৰ পৰা সিবলগৰ জিলালৈ পঠাইচে; আৰু স্নিহৃত বিচাৰ পতিএ তাৰ এতিয়া সোধ পোচ কৰিচে।

Isacco man killed at Halmuria.

গল চত মাহত হাতি মূৰিয়া মৌজাৰ মলৌ বৰাৰ পূজ ডকলি বলিয়া হৈ হেৰোআত মৌ-জাদাৰে হুৰুত জনোআত ধানৰ টেকেলাই বিচাৰি নে পালে। পাচে সেই চত মাহতে দেওধাই গাঁৱৰ লোকজন নামেৰে এটাৰ ঘৰলৈ বাতি ১ পৰ মানত গৈ লোকজনৰ ষৈনিএকৰ হাতত ডকলিএ খৰাত তাই চিয়ৰ মৰাত লোকজনে বৰ টাঙ্গোন এডালেৰে মাৰ মাৰি ডকলিক মাৰিলে; পাচে মূৰটো কাটি হাবিত ধৈ গাৰিটো পুতি ধলে। পাচে কুকুৰে মূৰ, হাৰ আটাইবোৰ আনি লোকজনৰ ঘৰত বাৰিত পে-লোআত, আৰুও মূৰটো পুতি ধৈ, হাৰবিলাক জুই দি পুৰিলে; নো পোৰাবোৰ পটাত খুন্দি পানিত পেলাই দিলে, এতিয়া থানা বজপুৰৰ স্নি দুৰ্গাবাম জমাদাৰ গৈ অনেক ৰূপে বিচাৰ কৰাত সকলো কথা ওলাল; আৰু লোক-জনে তাৰ ভায়েক বিকাই কবুল কৰিলে। তাতে জমাদাৰে দুইকো আৰু পুতি ধোআ মূৰটো মৰা টাঙ্গোন ভাল হাজিৰ কৰিলত দাবোগাই অপৰাধি বুলি হুৰুলৈ পঠিয়াই দিচে।

Murder at Jalpur.

জইপুৰৰ মচলমানৰ পাটৰ পাহ নামে এজনি ভিৰোতাই তাৰে কুমলি নামে এজন ভিৰোতাৰ পৰা আঠৈ টকা তেল ধাৰে নিছিল, পাচে কুমলিএ তেল ধোআত পাহে নি দিয়াত ২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ১ বজাৰ সময়ই সেই তেলৰে পৰা দুইবো দন্দ লাগিলত, পাহে কুম-লিৰ ঘৰলৈ খেদি গৈ কুমলিৰ চুলিত খৰি মাৰোঁতেই পাহৰ পুতেক মহৰাচা গৈ কুমলিৰ

হুৰুত গোব, কুকু অনেক এনি মাৰিলে; আ-তি ১০ বজাত সেই দুখতে কুমলি মৃত্যু হল।

Channel of the Brahmaputra.

৩০ ভাদৰ পৰা ১১ আহিন পৰ্য্যন্ত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীএ সালমৰাৰ চিনাতলি গাঁও বহুত এহলল, মাজ মানুহ ন মৰিল আন্দাজ ১০।১২ পুৰা মাটি একে আহিনতে এহাই নিলে; এই দৰে এহাই নিয়া হলে মানুহি নে থাকেই, এতিয়া এহাইলৈ এৰিচে।

Plantain Tree with double stalk.

জোৰহাট মোকামৰ চাৰি গাঁৱৰ মানুহ এঘৰৰ বাৰিত ভিম কল এজোপাই ২ ধোকা কল মেলিচে।

Large Snake killed.

৪ কাৰ্ত্তিক তাৰিখে সিবলগৰ জিলাৰ পাট সাল ঘৰৰ মুখতে বৰ সাপ এটাই বাসুৰ ডে-কোলা এটা ধৰিছিল, পাচে সাপটো মাৰিলে। দিহলে ৫ হাত, মেৰে এক হাত, নেগুৰ কঁৰা। মৰা সাপটো নি দেৱানি সিবলগাৰ ঘৰৰ আগতে ধলে; সকলো বাটৰুআ মানুহে দেখি বিস্ময় হৈল।

The great Pipe-fish, or Sea-horse.

এই বৰ আচৰিত মাচ সাগৰত থাকে। তাৰ মূৰ প্ৰাই ঘোঁৰাৰ নিচিনা, এই হেতুকে পানি ঘোঁৰা বোলে, কিন্তু এই মাচ ডাঙ্গৰ ন হই; পোকৰ নিচিনাকৈ কেৰ মে-ৰাই। মতাৰিলাকৰ নেগুৰৰ তলত মোনা থাকে, মাইকিএ জি কনি পাৰে সেইবোৰক ভাঙে সুমাই ধই, ক্ৰমে পোআলি জগি জন্মৰ ন হই মা-

নে ভাঙে থাকে। মোনাৰ পৰা পোআলিক জোকাৰিলে সি পানিত একে ঠাইতে থাকে; পাচে বালেক জন্মলৈ আহিলে আৰুও সোমাই আই।

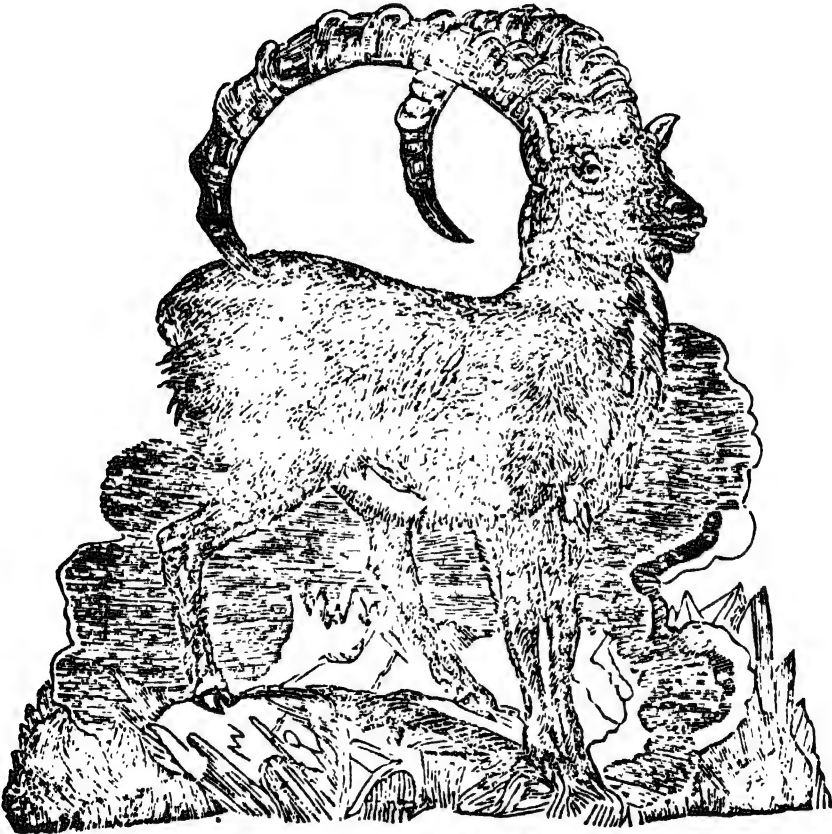
Fire at Gowahati.

জুলাই মাহৰ ২১ দিন জোআত মুকুৰ বা-
ৰৰ বাতি ১১ বজাত গুআহাটি নগৰৰ বৰ
ধানাৰ ওচৰৰ কেঁয়া পটিৰ ভিমৰাজ আগোআ-
লা নামে এজন কেঁয়াৰ বান্ধনি ঘৰত থকা জুই
অকস্মাত বেৰত লাগি কেঁয়া আৰু কানি বজা-
ৰৰ দোকানিবিলাকৰ মুঠে ১৩৬ ঘৰ আৰু
সোন, ৰূপ, ডাঙ্গ, পিতল, কাঁহ, চাউল, ঘিঁউ,
মাহ, ভেল, মিঠৈ, গোমধান, ধপাত, লো, লা,
আদি কৰি অনুমানে ৪০,০০০ হেজাৰ মান
ৰূপৰ বস্তু পুৰি নষ্ট হৈছে। পুনৰাই সেই
ঘৰবোৰ নকৈ সজাত পাই ৪০০০ হেজাৰ মান

ৰূপ লাগিব। কিন্তু বহু দিনৰ পৰা এই নগ-
ৰত এনেকৈ জুই লাগি ইমান ঘৰ বস্তু পো-
ৰা দেখা নাই কিয়া।

Fire at Sibsongor.

২১ অক্টোবৰ সনি বাৰত সিৰমাগৰ জিলাৰ
কেঁয়া পটিৰ বাতি দিপনিতাৰ অনেক চাকি
লগাই বজ ডামচা কৰিছিল। পাচে বাতি দুই
বজাত সেই চাকিৰে জুই কেনেবাকৈ প্ৰথমে
ছনত ৰাম কেঁয়াৰ গোলাত লাগি, সেই পটিৰ
বাৰেটা গোলা ঘৰ পুৰিলে। মাহ, চাউল,
গুৰ, ৰূপাহ, আদি অনেক বস্তু হানি ৫,০০০
মান টকাৰ হল।

পৰ্বতীয়া চাগৰ বিবৰন।

The Iber, or Mountain Goat.

পৰ্বতত থকা এবিধ চাগৰিৰ নকচা ওপৰত
লিখা আছে। আঙ্গ, ডাপেনাইন, পিৰিনি
আৰু ভৈবল পৰ্বত তাৰ নিবাসি ঠাই হৈছে।

তাৰ সিহ কেতিয়াবা কেতিয়াবা ২ হাত দি-
বল হই। নিচেই ওখ সিলনিত সি দিনতে
থাকি, বাতি হলে ভৈয়াম আৰু গচনিত চৰি-
বলৈ নামি আহে। ডাক ধৰিবলৈ টান।
এটা মতাই কেইবাটাও মাইকি পোআলিএ

সৈতে জাকত কৰে; সিহঁতৰ এটাই সৰু অহা।
চাই থাকে, কোনোক দেখিলে সুহৃদিউআৰ
নিচিনাকৈ সবদ কৰে, তাতে গোটেই জাকে
লাক মাৰি আটাইতকৈ ওখ টিকলৈকে লৰি
জাই। চিকাৰ কৰা মানুহে বৰ সুমেৰে সি-
হঁতক গুলিয়াৰ পাৰে; আৰু কোনো কোনো
মতা চাগে ওচৰলৈ আহি চল পালে সৰুক
একে বেলিএ সিলৰ ওপৰৰ পৰা সিদ্ধেৰে
খুন্দি তললৈ পঠাই মাৰে।

পাৰটি দেসতো হাঁহাৰ নিচিনা এবিধ জন্তু
আছে, তাক পাচেন্স বোলে। হিন্দুস্থানৰ
পৰ্বতীয়া দেসত প্ৰাই তাৰ নিচিনা এবিধ দু-
বিধ জন্তু আছে।

ভক্তিৰ আনন্দ ।

O: how happy are they.

কেনে আনন্দিত সি,
জি প্ৰভুত খাটনি,
ওপৰে সাঁচিলে সকল ধন ।
কবলৈ সাধ্য নাই,
কুসল জুৰু জি পাই,
আদিতে প্ৰেমে দ্বৈৰ মন ।
সেয়ে সুখ মোক ফুৰাই,
জেতিয়া দায়াৰ উপাই
প্ৰভুৰ তেজতে পাই মোৰো মন ।
খ্ৰিষ্টত ললত আসুই,
এনেই গুচে মোৰ ভই,
কৰিলোঁ জই জুৰু আচৰন ।
স্বৰ্গ প্ৰিথিৱিত হই
জনাও জান কৰ্তাসুই,
মই উৰুৰি হৈ তেঁওৰ চৰনত ।
অচুত প্ৰেম দি জনাই
প্ৰেমবন্তক ভজাই,
ভাতকৈ কি কৰিব বৰ্ণিয় চুত?
ওৰে দিন যিচুৰ নাম
মোৰো সুখ আৰু প্ৰেম,
তৈঁওৰ দায়া সকলোএ জানোক ।

প্ৰভুৰ প্ৰেম মানোঁ মই,
জি দুখে অতিসই
উধাৰিলে এনেই দুসি মোক ।

প্ৰিতিৰ পাখিত যিচু
নিলে ওপৰ স্থানো,
পাপ পৰিখা দুখো বাহিৰে ।
ভাত ন কৰোঁ স্বিকাৰ,
জে হৈ মোৰ পৰিখা
তেঁওকে পুনৰাই দিম বেজাৰে । D.

দণ্ডৰ ভয়ত প্ৰাৰ্থনা ।

Lo! on a narrow neck of Land.

এক ভোখৰ মাটি চেক আছে,
মাজত থাকোঁ দুই সাগৰে,
তেও কেনে আচেতন!
অলপমান পাখে আগ বাৰ্হি
সুখ আলই হমগৈ স্বৰ্গি,
বা ঘোৰ নৰক গমন ।

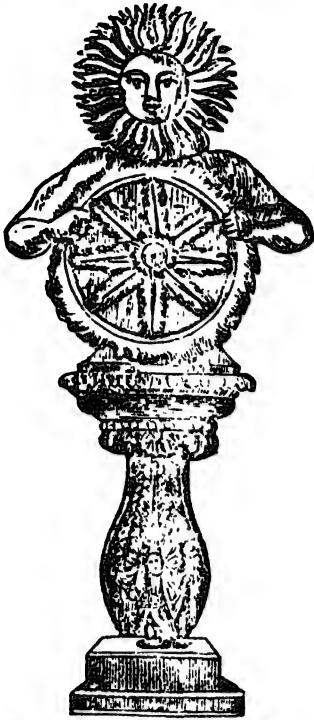
হে ইস্বৰ, মোৰ মনক ঘূৰাই
অগিয়ানি চিততে জনাই
অনন্তৰ বচনে;
মোক দেখাই সেই গধুৰ বিলই,
আৰু উধাবোক কাল নো হই,
আপোনাৰ সক্তিএ ।

মোৰ আগত কৰাহে দিল্লি,
সেই ঘোৰ ভয়ঙ্কৰ জুৰু জি
মেঘত আহোঁতা জন ।
সোধ কৰিবলৈ সকল লোক,
হে প্ৰভু, বোলা এনে হোক,
ভোমাৰ সৰ্বভৰন ।

মোৰ মন পুৰ হোক কেৱল এই কাৰ্ত,
কাল নিয়াই জয়ে নে পাই লাজ,
পৰিত্ৰান কৰোঁ স্থিৰ ।
সহাই হোআ মই জি পৰুয়া,
ভেঙে কৰিম ভোমাৰ ইচা,
সহনিয় হৈ অস্তৰ । D.

ইংলণ্ডৰ আদি বাসি লোকৰ দেৱতা ।

Account of the old Saxon Idols.

The Saxon Idol worshipped on Sunday, or Sun's day.

আগৰ কালত যিহুদা দেশৰ বাহিৰে সকলো ঠাইতে দেও দেৱি সেৱা পূজা কৰি আছিল। ইংলণ্ড দেশৰ চাকচন লোকে জৰ্মানি লোকে সৈতে প্ৰাই একে দেৱতা মানিলে। সেই দেৱতাৰিলাকৰ মাজত প্ৰিথিবি, সূৰ্য, নথ্যজ আদি কৰি তৰাৰিলাকক দেও দেৱি বুলি মন, হৈছিল। তাত বাজে মিত্ৰতা হোআ বজা, আৰু বিৰকো সেৱা কৰিলে। সাগৰ, নদি, পৰ্বত, জংঘল, এই সকলো দেৱতাৰে পূৰ হোআ জানিলে। সেই কাৰনে সকলোৱালৈকে মানুহৰ বৰ ভই আছিল; দেওবোৰক সেৱা পূজা ন কৰিলে মৰিম বুলি ভাবি, বৰ দুখতে কাল নিয়ালে। সপ্তাহৰ প্ৰতি দিনৰ ওপৰে এক এক দেৱতা অধিকাৰ পাতিলে। সেই সেই দেৱতা আৰু বাৰৰ নাম হিন্দু লোকৰ বাৰৰে সৈতে প্ৰাই মিলে। আৰু সেই দেৱতাৰ নামেৰে এতিয়ালৈকে বাৰৰ নাম ইংৰাজি লোকে মাতে।

প্ৰথম দিন দেও, বা ৰবি, অৰ্থাত সূৰ্যৰ দিন। চাকচন অৰ্থাত ইংৰাজিৰ ভাষাৰে সূৰ্যক চন বোলে, এই নিমিত্তে দেওবাৰক চনদে বোলে। চন বা সূৰ্যৰ মূৰ্তি চাকচন লোকে ওপৰৰ বকচাৰ দৰে সাজিলে।

সেই মূৰ্তি এক ভুৱৰ ওপৰত আছে। তাৰ মূখৰ চাৰিও কালৰ পৰা জুইৰ সিধ্যা ওলাই আছে; তাৰ বুকুত বৰৰ ঘিলাৰ নিচিনা এটা চক্ৰ দুই হাতেৰে ধৰি আছে; চক্ৰৰ পৰাও জুইৰ সিধ্যা ওলাই। চক্ৰেৰে ইয়াক বুজাই, সি পঞ্চত ঘূৰি ঘূৰি জোখ্ম হৈছে, আৰু জুইৰ সিধ্যাৰে তাৰ বন্ধি আৰু তাপ বুজাই; সেই বন্ধিএৰে সি মানুহবোৰক বৰ উপকাৰ কৰে বুলি জানিলে।

The Saxon god of Monday, or Moon's day.

আৰু সোম অৰ্থাত চন্দ্ৰৰ বাৰৰ ওপৰত চাকচন লোকে চন্দ্ৰক অধিকাৰ পাতিলে। সি-ইতৰ ভাষাৰে চন্দ্ৰক মুন বোলে, আৰু তাৰ দিনক মনদে বোলে। তাৰ মূৰ্তি মাইকি মানুহৰ দৰে সাজে, তথাপি মতাৰ দৰে চোলা পিন্ধাই। তাইৰ হাততো আধা চন্দ্ৰৰ মূৰ্তি ধৰি থাকে, তাইৰ কান বৰ দিঘল।

আৰু মঙ্গল বাৰৰ অধিকাৰ তিউ বা তিউস্কো।
দেৱক পাতিলে; সি জৰ্মানি দেশৰ প্ৰধান দেৱ-
তা। মঙ্গল বাৰতে তাক সেৱা কৰিলে; সেই

Tuisco, the Saxon god of Tuesday.

কাৰনে মঙ্গল বাৰক তিউচদে বোলে। জৰ্মানি
লোকৰ বুৰঞ্জিত লিখিছে, তিউস্কো আমাৰ আদি
পিতৃ, আৰু তাৰ পুত্ৰ মান, অৰ্থাত মানুহ।

চতুৰ্থ বাৰৰ নাম ওদেন্দ্ৰদে বা ওএকদে
বোলে, কিয়নো সেই বাৰত চাক্চনৰ পুৰাণ
দেৱতা ওদেন বা বোদেনক সেৱা কৰে। তাৰ
নাম বোধ দেৱতাৰ নামে সৈতে মিলে, কিন্তু
তাৰ গুন হলে কাৰ্তিকৰ নিচিনা, সি বনৰ
দেৱতা। আৰু ৰুমিয়া লোকেও সেই বাৰক
বুধ গ্ৰহৰ নাম দিএ। চাক্চনৰ বুৰঞ্জিত লি-
খিছে, বোধ নামে বৰ বনুআ আছিল, যিডুৰ
পাচে তাক দেও বুলি সেৱা কৰি নব বলি দি
থাকে। বনত জি বন্দিয়াৰ পাই সকলোকে
কাঠৰ মূৰ্ত্তিত সূমাই পুৰি দিএ। ওদেনৰ নক-
চা ইয়াত লিখা আছে, সোঁ হাতত তৰোআল,
বাঁও হাতত বাক, মূৰত মোহাৰ মুকুট, গাভ

Woden, the Saxon god of Wednesday.

লাহিৰ জাখৰ। ওদেন্দ্ৰদে নামে ইংৰাজিৰ
এখন গাঁৱত ওদেনৰ বৰ ডাঙ্গৰ মূৰ্ত্তি আছিল

Thor, the Saxon god of Thursday.

বিৰচতি বাৰক লিইতে ধৰ্মদে অৰ্থাত ধৰব
বাৰ নাম দিলে। সেই দেৱতা হিন্দু দেৱতা

বিষচিঞ সৈতে নি মিলে, কুমিলা বিষচিঞ সৈ-
তে মিলে, প্ৰাই ইন্তৰ নিচিনা । আকাস, মে-
ঘৰ গৰ্জন, বায়ু, বিদুলি, ত্ৰিষ্টি এইবিলাকৰ
ওপৰত অধিকাৰ হৈছে । সি ওদেনৰ পুতেক
বুলি কই । নৰ বলিকে আদি কৰি দানেৰে সৈ-
তে মাদুহে ডাক ভুট্ট কৰালে, সি ভাল বতৰ,
বৰধুন দি বহু সহ উতপন কৰাই বুলি জানি-
লে । সেই কালৰ অগিগান লোক সকলে এনে
ভই কৰি অতি দুখেৰে আয়ুস নিয়াই পৰম
ইশ্বৰৰ অপাত্ৰ হৈছিল । সেই দেৱতাৰ মূৰ্তি
সিংহাসনতে থিয় কৰি থলে । সোঁ হাতত গদা
মুৰত কিৰিটি পিত্তে, আৰু মূৰৰ চাৰিও ফালে
বাৰেটা ভৰা আছে ।

Frigg, the Saxon goddess of Friday.

চাকচনৰ কুম্ভা বা কুগা নামে এজন দেৱি
আছিল, মুকুৰ বাবক ভাইৰ নাম দি কুইদে
বোলে । কোনোএ মতা বুলি জানে, কিন্তু সবহ
ভাগে ওদেনৰ ঠৈনিএক বুলি কই । ভাইৰ
হাতত ভৰোআল আৰু ধেনু থাকে, অৰ্ধাভ বৰ
প্ৰয়োজন হলে কেৱল মুনিহ ন হই, ভিৰোভাও

অন্ত সন্ত্ৰ খৰি বন কৰিব পাই । ওদেন, খৰ,
কুগা, এই তিনিওৰো মূৰ্তি একে ঠাইতে থলে
জগনাথৰ নিচিনা খৰক মাজত থই, বলাঙমু
আৰু সুভদ্ৰাৰ নিচিনাকৈ ওদেনক সোঁ ফালে,
কুগাক বাও ফালে থই ।

Fester, the Faxon god of Saturday.

চাতৰ নামে চাকচনৰ এক দেৱতাক সনি-
বাৰে সেৱা কৰে দেখি সেই দিনক চাতৰদে
বোলে । তাৰ নাম সনি গ্ৰহকো দিলে । সেই
দেৱতাৰ মূৰ্তি কাঁইট থকা মাচৰ ওপৰত থিয়
হৈ আছিল; সোঁ হাতত পানিৰে সৈতে ফুল
গুটিৰে পূৰ হোআ চৰিয়া ধৰিছে, বাও হাতত
চক্ৰ ৰাখি আছে ।

এই সকলো দেও দেৱিৰ মান মৰ্জতা আৰু
কুৰ পূজা গুচিল, আৰু সামান্য লোকে প্ৰাই সি-
ইতৰ নামো নে জানে; কেৱল বাবৰ নাম
আৰু কোনো পূৰনি গাঁও নগৰ সিইতৰ না-
মেৰে চলিছে । কিন্তু সেই সকলো কথা গুহু-
আত ইশ্বাজিৰ একো হানি ন হৈ, লাভহে
হৈছে; এতিয়া সকলো দেও দেৱিৰ কৰম

এবি কেৱল পৰম ইশ্বৰক মান্য কৰাত তেঁও সন্তুষ্ট হৈ সকলো দেৱৰ মাজত সিবিলাকক অধিক অনুগ্ৰহ কৰিছে ।

অচমিয়া আৰু বঙ্গালি ভাষাৰ কথোপকথন ।

The Assamese and Bengali Languages.

অচম দেৱৰ বঙ্গালি ভাষা সিকা কেই জন-মান ডেকা এদিন গধূলি বেলিয়া এখন পথাৰ ফুৰিবলৈ গৈছিল । তেঁওবিলাকে গধূলি বেলিকাৰ প্ৰিথিবিৰ আৰু আকাশৰ মনোৰম সোভা দেখি অভিসই সন্তুষ্ট হৈ বঙ্গালি আৰু অচমিয়াৰে মিহলি হোআ কথাৰে পৰস্পৰ কোআ কুই কৰিছিল । ইতি মধ্যত দক্ষিণ পশ্চিম কালৰ পৰা এজন সুন্দৰি তিবোতা দুখিয়াৰ দৰে কলা আৰু ক্ষুণ্ণ মুগাৰ বিহা মেখেলা পিন্ধি আৰু এখনি মলিতা, কপাহিৰ খনিয়া ক্ৰাপৰ গাত লৈ ডেকা সকলৰ আগত দেখা দি কিছু আঁতৰৰে পৰা কলে, “হে মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল! তোমোলাকে মোৰ ওচৰলৈ আহা; মই এবেলি তোমোলাকক কোলাত ল'ও; মই বহু দিনৰ পৰা তোমোলাকৰ মুখ নে দেখি মৰিব লগিয়া হৈছে। তোমোলাকে নো অন্যৰ মাজিক মাজি বুলি মোক একে বেলিএই পাহৰিলা নে? হওক পাহৰা, এতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আই; মোক চুমা এটি দিয়া; মই তোমোলাকক এবেলি কোলাত লৈ হাবি-আস পলুওঁ।” ডেকা সকলে তেঁওৰ এই কথা সুনি তেঁওক বাধ্যনি বুলি বৰ ভই পালে, আৰু “ও! আই! খালে ও! এই জনি বাধ্যনিএ খালে ও!” এই বুলি আপোনাৰ চেহেৰ মাজি বঙ্গালি ভাষাৰ ওচৰলৈ গল ।

বঙ্গালি ভাষাই ডেকা সকলে এই দৰে ভই খোআ দেখি আন্তে ব্যস্তে সুধিলে, “বোপাই! তোমোলাকে নো কিয় এনে ভই পাইচা, কো-আচোন! মই তাৰ প্ৰতিকাৰ কৰিম ।” ডেকা সকলে মাজিৰ এই কথা সুনি কলে, “হে আই! আজিৰ দৰে আমি এনিবো ভই খো-আ নাই! আমি পথাৰ ফুৰিবলৈ গৈছিলোঁ,

এনেতে এজন বাধ্যনি আহি আমাক পো-বুলি ওচৰলৈ মাজিলে । আমি কথমপি পলাই-হে বধ্যা পালোঁ । পলাই নহা হলে তুমি আমাক নে দেখিলাইহেঁতেন।” বঙ্গালি ভাষাই এই কথা সুনি পুতেকহঁতক স্বৰত ধৈ পথাৰলৈ গল, আৰু তাত সেই তিবোতা জনিক অক্ৰিভগ্য সন্তানবিলাকৰ নাম সুঁঅৰি কান্দিবৰ দেখিলে । তেঁও ইয়াকে দেখি মনতে ভাবিলে, জে এই জনি বাধ্যনি ন হই? কোনোবা ভাল মাহু-হৰ জিয়ৰি, কিবা দুখৰ কাৰনেহে এনে অৱস্থা হৈছে । এতেকে এওঁক আটৈগে সুধি পাচেহে সন্তান সকলক ভই খুঁওআৰ প্ৰতিকাৰ কৰা ভাল । ইয়াকে ভাবি বঙ্গালি ভাষাই তেঁওত সুধিলে, “হে সুন্দৰি! তোমাৰ নাম কি? আৰু তুমি নো কোন? তোমাক দেখি মোৰ বিদে-সি সন্তান সকলে বৰ ভই পাইছে । এতেকে তোমাৰ সকলো কথা মোৰ আগত কোআ ।”

সেই তিবোতাই বঙ্গালি ভাষাৰ কথা সুনি কলে, “হে আই! তুমি মোৰ ঠপালৰ কথা কি সুধিচা! মই জেনে অৱস্থাতহে আচোঁ, তাক কব লগিয়াই নাই । মই এতিয়া মৰি-লেইহে ভাল । মোৰ দুখৰ কথা তোমাৰ আগত কি কম? তুমি সকলো খনি জানা । তথাপি তুমি জে সুধিলা, ইয়াতে থাকি মই কঁও সুন । মোৰ ঘৰ এই অচম দেশত, মোৰ নাম অচমিয়া ভাষা, জিবিলাক ডেকাই মোক দেখি ভই খাইছে, সেইবিলাক মোৰে সন্তান । উপজিবৰ পৰা/মই সিহঁতক বো-পাই, ফাই, দধাই, ককাই, ভাই প্ৰভৃতি কথা কবলৈ সিকালোঁ, কিন্তু সিহঁতে ডাঙ্গৰ হলত মোক ঘিন কৰি তোমাৰ কথাহে লৈছে, অন্য কি? সিহঁতে অচমিয়া এবিৰ লগিয়া-বিতিবোৰ জে এবিচেই তাৰে লগত ভাল ভাল এবিৰ ন লগিয়া-বিতিবিলাককো এবিচে । জি হওক সিহঁত মোৰ সুৰৰ চুলি জিমান আছে, নিমান দিনলৈকে জিয়াই থাকোক, আমাক ইহঁৰে মাৰি নিওক ।”

বঙ্গালি ভাষাই সেই তিবোতাৰ এই কথা সুনি তেঁওক চিনিলে, আৰু ডেকা সকলক ভু-ক-

কিয়াই নিয়া বোলে বুলি মনত অলপ ভই পাই বয় ভাৱে কলে, “হে সুন্দৰি! তুমি অচমিয়া মানুহবিলাকৰ মাত্ৰি ভাসা, মই তোমাক চিনিবোঁ, কিন্তু তুমি ইয়ালৈ ত্ৰেখেহে আহিছ। কিন্তু মোৰ সন্তান সকলে এতিয়া নিভৌ নিভৌ মোৰ তত ভাল ভাল কথা আৰু বিত্তি নিকিচে, তোমাৰ জেনেহে অৱস্থা জে তোমাক মাত্ৰি সম্বোধন কৰিবলৈ আটাইবোৰে ঘিন লাগে।” তেতিয়া অচমিয়া ভাসাই কলে, “হে আই! মই মোৰ কথা তোমাৰ আগত কি কম! তুমি এতিয়া ঘিন কৰিচা, তোমাৰ নো ইয়াৰ আগেয়ে কি অৱস্থা আছিল! ইংৰাজ বজাৰ দিনৰ আগেয়ে তোমাৰ নো এনে বেচ আছিল নে! বাক মোৰ একেৰি কথা কৈও সুন। মোৰ দেসৰ অক্ৰিভ্য সন্তানবিলাকেহে মোক এৰিচে, কিন্তু আমেৰিকা নামে বৰ দেসৰ পৰা চাহাববিলাকে আহি মোক আসুই দিচেহি আৰু পৰম জতন কৰিচে। আমাৰ দেসৰো দুই এক জনে মোক সেৱা সুসুসা কৰে। অচম দেসৰ মাজত এতিয়াৰ কলিয়া ডেকা বিদ্বান শ্ৰী আনন্দিবাম ফুকনে মোক মাত্ৰি বুলিচে, তেঁও বিদ্যাৰ বলত অচমিয়া সকলো মানুহতকৈ বৰ বিসই লৈচে। তেঁও জেতিয়া মোক মাত্ৰি বুলিচে অন্যৰ কথা ন কৈও, আমেৰিকাৰ চাহাব সকলৰ জতন থাকিলে অলপ দিনতে ময়ো তোমাৰ নিচিনা হম। মোৰ অক্ৰিভ্য সন্তানবিলাকৰ কথা আৰু মই কি কম, দুই এক জনত বাজে সকলোবিলাক মোৰ পুত্ৰ গুচি এতিয়া কু পুত্ৰহে হৈচে।”

ইয়াতে বঙ্গালি ভাসাই কলে, “হে আই! তুমি কিয় একো সন্তান সকলক দোস দিচ। তোমাৰ বুৰা, বিসয়া, ধনি জিবিলাক সন্তান সেইবিলাকেই তোমাক এৰিচে; যদি সিবিলাকেই তোমাক ঘিন কৰিলে, তেন্তে ডেকাবিলাকে নো কিয় তোমাক মানিব?” অচমিয়া ভাসাই ইয়াতে দিৰ্ঘ বিদ্বান কাৰ্হী কলে, “হাই হাই! বুৰা সকলৰ কথা ন কৰা, তেঁওবিলাকক দেখি যদি ডেকাবিলাকেও মোক এৰে, তেন্তে মোক

নো আৰু কোনে আপোন বুলি লব? অনন্ত কন্দলি, মাধৱ দেৱ, কাসিনাথ তামূলি কুকন প্ৰভৃতিএ মোক জেতিয়া এৰি গল এতিয়া মোক কোনে মানিব? তেও সিবিলাকৰ পৰা মোৰ অনেক উপকাৰ হৈচে। আমেৰিকাত থকা চাহাববিলাকো জিয়াই থাকু তেঁওবিলাকৰ গুনে মোৰ বৰ উপকাৰ হব, তেঁওবিলাকে মোৰ কলা কাপৰ গুচাই নিকা কাপৰ আৰু সুন্দৰ থাক মনি লিহাৰ।” বঙ্গালি ভাসাই অচমিয়া ভাসাৰ লোক সূনি মুচুকিয়াই হাঁহি আপোনাৰ গিয়ানি পুত্ৰ সকলৰ কথা মনত কৰিলে।

অচমিয়া ভাসাই তেঁওৰ মনৰ কথা বুজি কলে, “তুমি মোক এতিয়া হাঁহিচা, কিন্তু তোমাৰ আগৰ অৱস্থা মনত কৰা, ইংৰাজ বজাবিলাকৰ ক্ৰিপাতহে তোমাৰ ইমান গোৰও হৈচে। মোকো যদি বজাই ক্ৰিপা কৰে, ময়ো তোমাৰ দৰে হম।” এই কথা সূনি বঙ্গালি ভাসাই লাজ পাই কলে, “হে আই! মই তোমাৰ পোণাইতক তোমাৰ প্ৰতি ভক্তি কৰিবলৈ কম, তোমাৰ ইয়াত জেনে অৱস্থা মোৰো দেসত সেই অৱস্থা, ইয়াতহে ইমান মান্য পাইচোঁ।” এনেতে অচমিয়া ভাসাই কলে, “এতিয়া হে আই! তুমি জোআ মোৰ সন্তান সকলৰ আগত কৰা, তেঁওবিলাকে জেনে আপোনাৰ মাত্ৰি ভাসা আদৰতক লিকে। ইংৰাজ প্ৰভৃতি জাতিবিলাকে আপোনাৰ দেসৰ ভাসা জিমান দিনলৈকে সিকিবলৈ আদৰ ন কৰিছিল, তিমান দিনলৈকে অসভ্য আছিল। মই তোমাৰ আগত আৰু অধিক কি কম, তুমি আপুনিএই জি ভাল জানা, তাকে কৰা।” বঙ্গালি ভাসা এই কথা সূনি আপোনাৰ ঘৰলৈ গল।

হে অচম দেসৰ লোক সকল, একেৰি কথা কৈও সুন, তোমোলাকে এতিয়া বঙ্গালি ভাসা বৰ আদৰ কৰি নিকিচা, আৰু অচমিয়াৰ অনাদৰ কৰিচা, কিন্তু ভাবি চালে অচমিয়া বঙ্গালি দুই একে মাকৰ সন্তান, তেঁওবিলাক দুইবোৰ সংক্ৰিত মাক। কেৱল দেসাধিকাৰ

অনুগ্ৰহত বঙ্গালিবিলাকে এতিয়া আপোন মা-
ত্ৰি বঙ্গালি ভাসাক নানা অলঙ্কাৰ পিন্ধাইচে ।
তোমোলাকেও যদি সেই দৰে জতন কৰা,
ভেঙে জাক এতিয়া ঘিন কৰিচা, তাকেই পূজা
কৰিবা, তোমোলাকে হেজাৰ বঙ্গালি কি অন্য
ভাষা সিকা, তেওঁ তাত পণ্ডিত হ'ব নোআৰা ।
কিয়নো মানুহে সৈতে সেই ভাষাৰে কথা
কৈওতে অথবা লিখোতে পোনেই অচমিয়াৰে
সেই কথা মনত কৰি কৈওতে কি লিখোতে
তাক তৰ্জমা কৰা ছেন কৈহে কৰা আৰু লি-
খিবা । তোমোলাকে হেজাৰ সিকা, তেওঁ কথা
কৈওতে বা লিখোতে সেই দৰে কৰা বা লি-
খিবা । আৰু তাৰ মাজতো অনেক মিহলি
কথা থাকিব । তোমোলাকে হেজাৰ সিকা
তেওঁ বঙ্গালিবিলাকৰ দৰে বঙ্গালি, ইংৰাজৰ
দৰে ইংৰাজি, দিলিত থকাবিলাকৰ দৰে হি-
ন্দুস্থানি, মোগলবিলাকৰ দৰে ফাৰচি কথা কে-
তিয়াও ক'ব নোআৰা । কিন্তু অচমিয়া ভাষা
একো জতন ন কৰাকৈ ক'ব পাৰা, আজিলৈকে
অচমিয়া ভাষাৰ স্ত্ৰী একো ব্ৰিধি হোজা নাই,
এতেকে তোমোলাকে এই ভাষা জতন কৰি
সিকা উচিত । ইয়াক নি সিকি অন্য ভা-
সিকিলে তাৰ পৰা কেতিয়াও পণ্ডিতালি কৰিব
নোআৰা । আৰু দেশৰ উপকাৰ কৰা, জে
তোমোলাকৰ কৰিব লগিয়া কৰম আছে, তা-
কো কৰিব নোআৰা, দেশৰ ভাষা ভাল ন
হলে তাৰ লোকবিলাকৰ অৱস্থাও ভাল ন
হ'ই । এতেকে যদি এই অৱস্থাৰ পৰা মুকুত
হৈ ভাল অৱস্থা পাব খুজিচা, ভেঙে অচমিয়া
ভাষা জাতে ভাল হ'ই, এনে জতন কৰা । তো-
মোলাকে জে কেতিয়াবা দেশৰ উপকাৰ কৰি-
বা আৰু অচমিয়া ভাষাক ব্ৰিধি কৰিবলৈ
জতন কৰিবা, এনে চিন দেখা নাই, এতেকে
এতিয়া তোমোলাকে কৰিবলৈ ধৰা । গুণ-
হাতিত এটা পুস্তকালই আৰু এটা হস্পিটাল
সকলোৰে উপকাৰৰ নিমিত্তে হ'ব দেখি আমি
আনন্দ পাইচোঁ ।

এই সপ্তমাবৰ এখন লোক ।

২২ আগষ্ট ১৮৫৪ ।

নিবো বজাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকক
তাঁৰনা কৰা ।

Persecutions under Nero.

জি কমিয়া নিবো বজাই পৌল পাণ্ডনিক
তৰোআলেৰে বধিলে, সেই বজাই খ্ৰিষ্টৰ ৬৪
সঁকৰে পৰা খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকক তাঁৰনা কৰিবলৈ
ধৰিলে, আৰু জি ৰূপে তাঁৰনাৰ আৰম্ভন হল,
তাকে সূনা ।

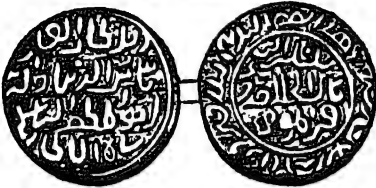
সেই নিৰ্দয়া দুটো বজাই কেৱল বজ দেখি-
বৰ নিমিত্তেই ৰোম নগৰৰ ঠায়ে ঠায়ে লোক-
বিলাকক পঠাই জুই লগালে; পাচে আপুনি
এক ওখ অটালিকাৰ ওপৰত উঠি চাৰিও
ফালে নগৰৰ মাজত জুই লগা দেখি মহা
আনন্দেৰে গান কৰিবলৈ ধৰিলে । সেই অঘি
কেইবা দিনো লাগি থকাত প্ৰাই চহৰৰ এভাগ
মান দাহ কৰা হল । পাচে বজাৰ এ কুক-
ৰম নগৰৰ মানুহৰ মাজত জনা হ'লত, সৰু-
লোএ তেঁওলৈ বৰ বিৰক্তি হল; কিন্তু বজাই
সেই কথাত আপোনাক নিৰ্দুগি কৰিবৰ চলেৰে
এই কথা প্ৰকাশ কৰিলে, বোলে, আমাৰ
দেৱতাৰোৰক ঘিন কৰা খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকেহে
হিংসাৰে এনে কুকৰম আচৰিলে । এই অপ-
বাদ প্ৰকাশ কৰি সিবিলাকক তাঁৰনা কৰিবলৈ
ধৰাত, সিবিলাকলৈ মানুহে ক'ব নোআৰা দুখ
ওলাল । বিসেসকৈ বজাই বহু খ্ৰিষ্টিয়ানক
ধৰাই আনি আপোনাৰ বাৰিৰ ভিতৰত কেড-
বোৰক হিংসক জন্তুৰ দোআৰাই, কাকো কাকো
তৰোআলেৰে কাটি বধ কৰালে, আৰু বাৰিৰ
ঠায়ে ঠায়ে কাঠৰ খুঁটা পুতি সেই খুঁটাতে অনেক
কক লোৰ সিকলিৰে বান্ধি সিবিলাকৰ গাত
ফটা কাপৰ মেৰাই ধূনা এঁঠা আদি সানি,
তাত জুই লগাই দি গোটেই খন বাৰি তাৰ
পহৰেৰে দিগ্ৰি কৰিলে, আৰু বজ দেখাৰৰ নি-
মিত্তে বহু ভদ্ৰ, ভাঙ্গৰিয়াবিলাকক ডালৈ মাতি
আনি সেই কৰম দেখালে । তথাপি এই ৰূপ
নিৰ্দয়া কৰম কৰাতো তেঁও জে নগৰ দাহ
কৰাৰ কথাত নিৰ্দুগি হ'ই, ইয়াক কেৱে বি-
দ্ভাস ন কৰিলে । এনে মহা বিপদ কালত খ্ৰিষ্টি-
য়ানবিলাকৰ কেনে আচৰণ আছিল, তাক কো-

মোএ লিখা বাই। তথাপি সেই কালত পৰম
ইহৰে স্নেহ আপোনাত আসুই কৰা লোকৰ
মন সুধিৰে বাৰিচিল, ইয়াত কোনো সৎসই
বাই; কিয়নো তেঁও ধৰম সন্তত এই পুণ্ডিয়া
কৰিচে, মই দুখৰ কালত ভোমোলাকক ভিয়াগ
ন কৰোঁ। পাচে সেই সময়তে কোনো কোনো
ভকত ইন্দানিয়া দেসলৈ গৈ খুচুই ধৰম
প্ৰণয় কৰাত, সেই দেসতো অনেক লোকে হাক
প্ৰাণ্য কৰিলে।

২. ল. ক.

বজাল দেসৰ আগৰ দিনৰ মোহৰ ।

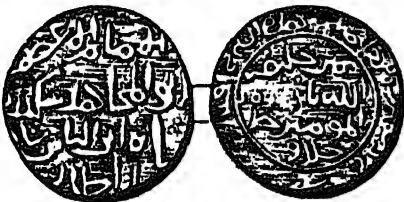
Coins belonging to CAPT. DALTON—dug from a Tank
in Gownhatti.

Rupae of Shams Uddin Iltas Shah, A. D. 1343.

উল চুলতান উল আদল সোমচ উল দুনিয়া
ও উল দিন আবুল মজ্জৰ ইলিয়াচ স্যাহ
চুলতান।

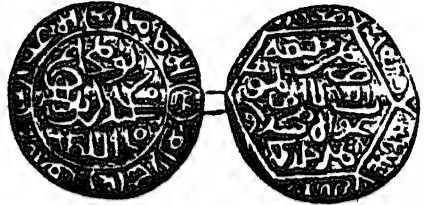
সোঁ কালে। চিকন্দৰ উল চানি (দুতিয়
চিকন্দৰ), আইন উল খলিকত (বাজ্জত্বৰ গিয়ান
চকু), আম্বিৰ উল মোমেনিন (বিহাসি সকলৰ
অধিকাৰ)। দাঁতিত ভালকৈ পাইব নোআবে;
আন্দাজে চড (৬) ও অৰীওন (৪০) ও
চবমাইহ (৭০০)। হিজিৰি সঁক ৭৪৬ ইং
১৩৪৫ সঁকে সৈতে মিলে। সোমচ উদিন
ইলিয়াচ গোৰ নগৰত ১৩৪৩ সঁকৰ পৰা
১৩৫৮ সঁকলৈকে বজা হৈছিল।

Rupae of Shams Uddin Iltas Shah, A. D. 1368.

উল ইমাম উল আজম আবুল মজ্জাহিদ
বনৰ বাপেক) চিকন্দৰ স্যাহ ইবন ইলিয়াচ
স্যাহ চুলতান।

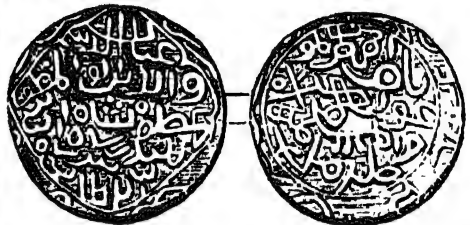
অম্বিৰ খলিকত আলি নাচৰ উল মোমেন-
নিন (বিহাসি সকলৰ উপকাৰ কৰোঁতা), খলদ
খলিকত (তেঁওৰ বাজ্জত্ব চিবজিবি হওক)।
দাঁতিত জবৰ হদ অৰী (৪) ও চাভিন (৬০)
ও চবমাইহ (৭০০)। হিজিৰি সঁক ৭৬৪;
ইং সঁক ১৩৬২। সেই বজা ইলিয়াচৰ
পুত্ৰক।

Another Rupee of Shams Uddin Iltas Shah.

এই रुपো সেই বজাৰ; উল ইমাম উল
আজম, অৰীত মহা বজা, বাঁও কালৰ ওপৰে
লিখা আছে: চকৰ ভিতৰে আবুল মজ্জাহিদ
চিকন্দৰ স্যাহ ইবন ইলিয়াচ স্যাহ।

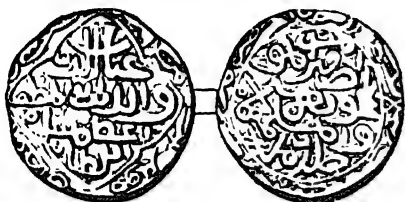
সি কালে, কি অম্বিৰ খলিকত আলি নাচৰ
উল মোমেনিন গৰ উল চদ ও মচলম খলদ
মুন্স; অৰ্থ ভালকৈ বোলাই। দাঁতিত ওপ-
ৰৰ रुपৰ নিচিনা সঁক লিখা আছে।

Rupae of Shams Uddin Iltas Shah, A. D. 1367 to 1373.

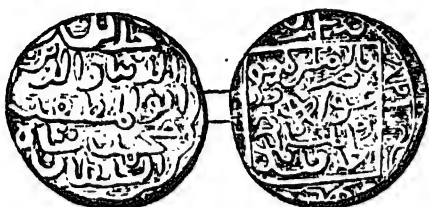
গয়াচ উল দুনিয়া ও উল দিন আবুল মজ্জ-
কৰ আজম স্যাহ ইবন চিকন্দৰ স্যাহ ইবন
ইলিয়াচ স্যাহ চুলতান। ইবন বা বেন, এই
কথাৰ অৰ্থ পুত্ৰ। ইলিয়াচৰ দাঁতিএক আজম
স্যাহ ১৩৬৭ ইং সঁকৰ পৰা ১৩৭৩ সঁকলৈ-
কে বজাল দেসৰ ওপৰত বজা হৈছিল।

সি কালে, অম্বিৰ নাচৰ উল মোমেনিন,
অৰীত অধিকাৰ, বিহাসি সকলৰ উপকাৰ
কৰোঁতা; গৰ উল আলি ও মচলমিন, অৰীত
ইহৰৰ আঁক মচলমানবিলাকৰ বানি; খলদ
মুন্স, তেঁওৰ বাজ্জত্ব সদাই থাকোক।

Another Rupee of Asim Shah.

ইও ৰূপ সেই আজম সাহ বাদশাহ, কিন্তু বাপেক আৰু ককাৰ নাম লিখা নাই ।

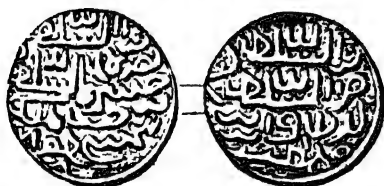

Mahomed Shah ben Khanas, A. D. 1416.

জলাল উল দুনিয়া ও উল দিন আবুল মজ্জ-
কৰ মহম্মদ সাহ চুলতান । নাচৰ আমিৰ উল
মোমেনিন গৰ উল আলা ও উল মচলমিন শলদ
মুল্ক । হিজিৰি সঁক ৮২১, ইং সঁক ১৪১৮ ।

দিল্লিৰ বাদশাহৰ ৰূপ ।

Coins of the early Delhi Emperors.

Silver Coin of Khosro II. (?) found at Sibangor.

উল চুলতান বেন উল চুলতান নাচৰত ধো-
ম্ৰো শলদ মুল্ক বিহিজিৰি । ইয়াত বাজে
আন আশৰ পৰ্ছিৰ নোআৰি, ৭১ এই সঁকৰ
নিচিনা দেখে, অৰ্থাত হিজিৰি ৫৭১, ইং সঁক
১১৭৫ হৰ পাই । সি ফালে, উল চুলতান
বেন উল চুলতান নাচৰ উল দুনিয়া ও উল
দিন আবুল মজ্জকৰ ।

Copper Coin of Alla Uddin Bekander, A. D. 1306.

উল চুলতান উল আজম উল দুনিয়া ও
উল দিন মহম্মদ সাহ । নাগেৰি আশৰ ঠাী
চুলতান ৭০৬, অৰ্থাত ইং সঁক ১৩০৩ ।

Coin of Alla Uddin Bekander, A. D. 1313.

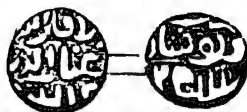
উল চুলতান উল আজম আলা উল দুনিয়া
ও উল দিন আবুল মজ্জকৰ মহম্মদ সাহ উল
চুলতান । সি ফালে, চিকন্দৰ উল চানি মনিৰ
উল শলফত (অৰ্থাত ৰাজ্যৰ দিগ্ধি) নাচৰ
আমিৰ উল মোমেনিন ।

ৰূপৰ দাঁতিত, জবৰ হুদহ উল ভিজিয়ত
(ৰাজ ধানিত মাৰিলে), বেহিজৰত চনে চল্চ
(৩) আচৰ (১০) ও চনমাইহ (৭০০) । হি-
জিৰি সঁক ৭১৩, ইং সঁক ১৩১৩ ।

Copper Coin of Togluk Shah, A. D. 1321 to 1326.

উল চুলতান উল আদল গয়াচ উল দুনিয়া
ও উল দিন ভুগলক সাহ ।

Copper Coin of Togluk Shah, found at

উল চুলতান উল আদল গয়াচ উল দুনিয়া
ও উল দিন ভুগলক সাহ চুলতান ।

Copper Coin of Ahmed Shah, found at

অচয়েদ উল দুনিয়া ও উল দিন, (অৰ্থাত
জগত আৰু ধৰমৰ ৰজা,) আহম্মদ সাহ চুল-
তান । তেও বঙ্গাল ৰজা হৰ পাই ।

খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনিবিলাকৰ সংক্ষেপ বিবৰন।

Brief History of the Apostles.

প্ৰভু যিহু খ্ৰীষ্টৰ সিন্ধাবিলাকৰ মাজত পাঁচনি নামে সিন্ধাবিলাক প্ৰধান সিন্ধা আছিল, সিন্ধাবিলাকৰ কিছু কিছু বিবৰন লিখি। কিলিপ, বাৰ্থলমাই, মাথি, থাদিয়, আন্দ্ৰিয়া, থোমা, চিমোন, আৰু যিহুদা, বাবে জনৰ মাজৰ এই কেই জনৰ বিবৰন ধৰম সান্ত্বত আৰু খ্ৰীষ্টিয়ান বুৰঞ্জীতো অতি অলপ কথা লিখা আছে। এই হেতুকে সিন্ধাবিলাকে কোন কোন দেশলৈ গৈ সুভ বাজা প্ৰচাৰ কৰিলে, তাক বিসেস ৰূপে বৰ্ণনা নোআবোঁ। বুৰঞ্জী লিখাবিলাকে কই, থোমা নামে পাঁচনি এ হিন্দুস্থানলৈকে আহি, সুভ বাজা প্ৰচাৰ কৰিলে, আৰু তাত খ্ৰীষ্টিয়ান মণ্ডলিও খাপনা কৰিলে। সেয়ে জি কি ন হওক, যাকোৰ নামে দুজন, আৰু চিমোন পিতৰ, আৰু যোহান, এই চাৰি জন পাঁচনিৰ বিবৰন নিচই কৰি লিখিব পাৰি। দুই যাকোৰৰ মাজৰ বৰ যাকোৰ যিকচালম নগৰত অলপ কাল থাকি, তাতে প্ৰান হেৰুৱালে; কিয়নো হেৰোদে তেঁওকে সকলোৰে প্ৰধান হেন জানি, যিহুদি-বিলাকক সন্তোষ কৰিবৰ মনে তেঁওক বধ কৰিলে। তেঁওৰ মৃত্যুৰ সময়ত লিখকবিলাকে এটা আচৰিত কথা লিখিছে, বোলে, জি মানুহে তেঁওক বধ কৰাবৰ ইচাৰে বজাৰ আগত তেঁওৰ অপবাদ জনাইছিল, সেয়ে খ্ৰীষ্টৰ নিমিত্তে মৰিবলৈ যাকোৰৰ সাহ আৰু সন্তোষ হোআ দেখি খ্ৰীষ্টৰ ধৰম জে উত্তম আৰু সত্য, ইয়াক তাৰি সকলোৰে আগত এই কথা কৈ, যদি মোৰ প্ৰান মাৰে, মাৰোক, তেও আজিৰে পৰা ময়ো খ্ৰীষ্টৰ আসুই ললোঁ। বিচাৰ কৰ্ত্তাই তাকে মুনি, যাকোৰৰ লগত একে ঠাইতে তাকে মাৰিবলৈ আগা কৰিলে। পাচে সেই মানুহে বাটত গৈ থাকোঁতে যাকোৰৰ আগত তাৰ জগৰৰ ধোমা মাগন কৰিলে, তাত্তে তেঁও আকো-আল মাৰি ধৰি, “ভোজাৰ সকলো সান্ত্ব হওক,” এই বুলি ধোমা দান কৰিলে। পাচে চাউতাকোৰে সিন্ধাবিলাক দুইকো বধ কৰা ঠাই-লৈ নি তাতে দুইকো মূৰ কাটিলে।

পাচে দুডিয় যাকোৰ যিকচালম মণ্ডলিৰ বধ্যক হৈ আছিল; তেঁওৰ সন্ত আচাৰ আৰু পবিত্ৰ স্বৰূপ হোআ দেখি সকলোএ তেঁওক স্বৰূপ ১ ৩ বুলি নাম দিছিল। লিখকবিলাকে কই ৩৩ বাহিৰে যিহুদি লোকৰ অনেক অনেক পুৰনি আচাৰ বেৰহাৰ মনাত তানেকৰ প্ৰিয় পাত্ৰ আছিল; তথাপি খ্ৰীষ্টৰ সন্তোষে তেঁওৰ ৩২ বছৰ বয়সিয়া হোআ কালত তেঁওক ধৰি মন্দিৰৰ ওপৰৰ পৰা পেলাই প্ৰান মাৰিলে। তেঁও আপোনাৰ মৃত্যুৰ দুই বছৰৰ আগেয়ে নানা দেশত গোট গোট হৈ জোআ যিহুদি খ্ৰীষ্টিয়ান লোকৰ প্ৰতি জি এখনি পত্ৰ লিখি পঠাইছিল, তাক এভিয়ালৈকে ধৰম সান্ত্বৰ ভিতৰত পোআ জাই।

আৰু চিমোন পিতৰ নামে জি একজন খ্ৰীষ্টৰ খ্ৰিয়াতিমন্ত সিন্ধা আছিল, তেঁও অলপ কাল যিহুদা আৰু তাৰ ওচৰৰ দেশত ফুৰি সুভ বাজা প্ৰচাৰ কৰি, পাচে আন্তিয়খিয়া নগৰ পোআৰে পৰা তেঁওৰ কিছু বিসেস বিবৰন ধৰম সান্ত্বত লিখা আছে। তাৰ পাচত তেঁও দুৰ দেশলৈ গৈ, অৰ্থাত পত্ৰ, গলাতিয়া, কাপা-দকিয়া, আচিয়া আৰু বিথুনিয়া, এই সকলো দেশত জি জি যিহুদি লোক আছিল, সিন্ধাবিলাকৰ ওচৰলৈ গৈ অনেক দিনলৈকে সেই সেই ঠাইত থাকি সিন্ধাবিলাকৰ আগত ইহুদৰ সুভ বাজা কিত্তন কৰিলে। পাচে আন দেশলৈ গলত, সেই লোকবিলাকৰ দ্ৰুত বিশ্বাস থিব কৰিবৰ নিমিত্তে ধৰম সান্ত্বৰ মাজত তেঁওৰ নামেৰে জি দুই পত্ৰ লিখা আছে, তাকে আপোনাৰ মৰনৰ কিছু দিনৰ আগেয়ে লিখি সিন্ধাবিলাকলৈ পঠাই দিলে। পিতৰ আপোন দেশি লোকৰ আগত অতি মান্যৱন্ত আছিল, তথাপি বিদেশি লোকৰ মাজত পৌল পাঁচনিৰ সমান মান্যৱন্ত নাছিল। বুৰঞ্জী লিখাবিলাকে পিতৰৰ কথাত ইয়াকে কই, তেঁও খ্ৰীষ্টৰ ৩৩ সঁকত ধোম নগৰলৈ গৈ খ্ৰীষ্টৰ নিমিত্তে নিৰু নামে কমিয়া বজাৰ দোআ-বাই অত্যন্ত দণ্ড ভোগ কৰিলে; অৰ্থাত আপোনাৰ প্ৰভুৰ দৰে পেৰেৰ কাঠত ভুলি মাৰিবলৈ বজাই আগা দিলে; কিন্তু পিতৰে প্ৰভুৰ দৰে

মৰিবলৈ আজ্ঞাণ্য হৈচোঁ বুলি জানি তললৈ মূখ কৰি মৰিবৰ নিমিত্তে সত্ৰবোৰত কলে । তাতে সিহঁতে তেঁওক গজালেৰে বিন্ধি তললৈ মূখ কৰি পেৰেপনিৰ ওপৰত তুলি দিলে, তাতে তেঁও অতিসই জাতনা পাই মহা কষ্টেৰে প্ৰাণ তিয়া-
গিলে । তেঁওৰ মৃত্যুৰ কিছু দিনৰ আগেয়ে তেঁওৰ ভাৰ্জাকো সেই বজাৰ দোআৰাই বধ কৰা হ'ল । সেই ভয়ঙ্কৰ সময়ত পিতৰে আ-
পোন ভাৰ্জাৰ মন ধৰমত অতিসই ধিৰ হোআ জ্ঞানি, ইশ্বৰলৈ স্তুতি ধন্যবাদ কৰি, আপোনাৰ ভাৰ্জাক আশ্বাস কৰি কলে, “হে প্ৰিয়া, প্ৰভু-
লৈ সূঁজৰি ভই দূৰ কৰি তেঁওত দ্বিট ভাৰসা কৰা ।”

তাৰ পাচে যোহানৰ বিষয়ে ধৰম সাত্ৰত জি-
ৰূপে লিখা আছে, তাত বাহিৰে অতি অলপ মাথোন লিখিব পাৰি । ৫০ সঁকত যিৰুচালয় নগৰত পাঁচনিবিলাকৰ জিঁ মহা সমাজ পতা হৈছিল, সেই সভাত গোট খোৱাৰ কিছু কালৰ পাচে তেঁও সত্ৰ আচিয়া নামে দেসলৈ গৈ নি-
বাস কৰাত, সেই দেসত খ্ৰিষ্টৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ সূজাগ পাইছিল । পাচে ১৫ সঁকত তেঁও অতি বুৰা হোআ কালত ৰোম দেসৰ বজা দমিচিয়নৰ দোআৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ জিঁ তাৰনা হৈছিল, সেই কালত তেঁওক পাত্ৰ নামে মাজুলিলৈ দেশান্তৰ কৰি খেদালড, তেঁও তাতে থাকি ধৰম সাত্ৰৰ সেস ভাগ প্ৰকাশিত ভৱিস্যত বাক্য নামে পুথি ইশ্বৰৰ আদেশ আৰু দৰ্শন পোআৰ দোআৰাই লিখিলে । কোনো কোনো বুৰঞ্জি লিখকে কই, বোলে, দমিচিয়ন বজা মৃত্যু হোআৰ পাচে তেঁও আৰু আ-
চিয়ালৈ আহি, তাতে মৰন কাললৈকে বসতি কৰি থাকি কুসলে মৃত্যু ভোগ কৰিলে । আৰু ইশ্বৰৰ আচৰিত দৰ্শনৰ দোআৰাই মানুহে কৰ নোআৰা জিঁ স্বৰ্গীয় মুখ, আৰু তাত নিবাসি লোকক দৰ্শন পালে, সেই ৭ ৰম মুখ আলহিত সোমাই আপোনাৰ প্ৰিয় পুত্ৰ বুকত এতিয়াও আগজি বিস্ময় কৰিচে ।

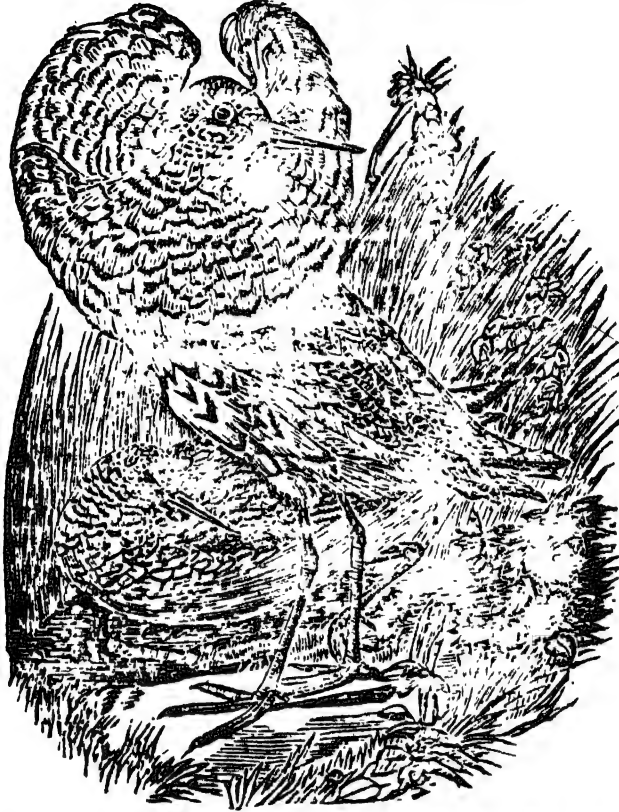
পাপি লোকক মন পালটাই পৰম আনন্দৰ ভাগি কৰাবলৈ যোহানৰ জেনে ইচা আৰু উচাহ

আছিল, তাকে এই কথাৰ দোআৰাই বুজিব পাৰি । কোনো এক দিনত বাটত ভাঁওতে ধৰম বিচাৰ কৰা এটা জুৰা লোকক দেখা পোআত, তেঁও তাক আৰি ইশ্বৰৰ পথ নি-
কিবৰ নিমিত্তে এজন উত্তম উপদেশকৰ হাতত সমৰ্পন কৰি দিলে । সেই ডেকা মানুহ তে-
তিয়াৰে পৰা ইশ্বৰৰ পথ নিকি, অলপ দিনৰ মূৰত প্ৰভুৰ নামে বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল । আৰু ২৫ কাললৈ সত্ৰ আচৰন কৰি কাল নিয়াইছিল । কিন্তু পাচত দুই লোকৰ লগত সত্ৰ পাতি মতলিয়া হৈ এলেহুআ স্বভাৱেৰে দুটোচাৰি হ'ল; সেসত ডকাইতৰ অধিকাৰ হৈ সৰ্বদাই ডকাইত কৰম কৰিব ধৰিলে । পাচে কিছু কালৰ মূৰত যোহানে সেই ঠাইলৈ গৈ সেই ডেকা মানুহৰ কুসল মঙ্গলৰ কথা সো-
ধাত, উপদেশকে তাৰ সকলো দুই আচৰনৰ কথা তেঁওত বুজাই কলে, বোলে, সি এতিয়া মোৰ পৰা গৈ ওচৰত থকা অমুক পৰ্বতৰ মা-
জত নিবাস কৰি ডকাইতৰ ব্ৰিতি নিকিচে । এই কথা সুনাত যোহানে মনত অতি দুঃখ পালে, কিন্তু তেঁও ইশ্বৰৰ প্ৰেম আৰু লোকৰ পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে আসক্তি হৈ, সেই মানুহক বিচাৰিবৰ কাৰনে বেগতে পৰ্বতৰ ওপৰলৈ গল । সেই ঠাইত আন আন ডকাইতবোৰে তেঁওক দেখা পাই ধৰি নিব খুজিলত, তেঁও নিহিতত কলে, তোমোলাকৰ অধিকাৰৰ ওচৰলৈ মোক লৈ জোআ । পাচে সিহঁতে তেঁওৰ ইচাৰ দৰে লৈ গলত, সেই ডেকাই অলপ আঁতৰতে তেঁওক দেখি চিনি পাই, নাজেৰে পলাবলৈ ধৰিলে, তাতে বুৰা যোহানে তাৰ পাচত লৰ মাৰি বিন্ধিয়াই কলে, “হে পুত্ৰ, তোৰ বুৰা আৰু বিনা অত্ৰে অহা বাপেৰক দেখি কিয় পলাইছ, বৰি, ভই নাই, মোত বিশ্বাস কৰ; খ্ৰিষ্টে মোক তোমাৰ ওচৰলৈ পান্দিচ, এতিয়াও তোমাৰ পৰিত্ৰাণৰ আশা আছে ।” এই কথা সুনি সেই ডেকাই এক ঠায়ে থিয় হৈ ৰল, আৰু ভয়েৰে কঁপি কঁপি কান্দিব ধৰিলে । ইয়াকে দেখি যোহানে তাক অনেক অনেক ধৰমৰ কথা কলে, আৰু তাৰ অৰ্থে ইশ্বৰৰ

আগন্তু প্ৰাৰ্থনা কৰি কুৰুভাৰৰ পৰা পালটাই
আনি, পূবৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰহণ কৰা-
লে; সেই কালৰে পৰা মৰনলৈকে সেই
ডেকাই সন্ম আচৰন কৰি ইহুদৰ সেৱা কৰি
থাকিল ।

পৌল পাঁচনিৰ সম্পূৰ্ণ বিৱৰণ আগুৱাই লি-
খা হোৱাও এতিয়া এই ঠাইত আৰু লিখিব-
লৈ কাজ নাই; এই হেতুকে ইমানতে পৌল
পাঁচনিৰ বিৱৰণ লিখিবলৈ এৰিলোঁ ।

ন. ল. ক

বক অৰ্থাত পাখি মালা লোআ চৰাই ।

The Red and Green.

বক নামে এই চৰাইৰ ডিঙিৰ পাখিবোৰ
ধক উঠাত সুবুৰিয়াই থাকে । সেই পাখি
এপ্ৰিলৰ পৰা জুনলৈকে থাকে, পাচে ধক
পৰে । মাইকিৰ ডিঙিত এনে পাখি নাই ।
সেই চৰাইৰ মজ্জা খাবলৈ ভাল; লগুন নগ-
ৰৰ বজাৰত বেচে । তাৰ কালিত ইংলণ্ডত
নে থাকে, গৱম দেশলৈ আহি, পাচে এপ্ৰিলত
ইংলণ্ড আদি উত্তৰ দেশলৈ আহি । এই
চৰাই যব বনুআ । সিহঁতে বাস লবৰ ঠাই
পালত মজাবোৰ কোনো কোনো হাঁকমু বা

আন ওখ মুকলি ঠাইত থাকি জেতিয়া মাইকি-
বোৰ আহে তেতিয়া জুখ কৰিবলৈ ধৰে ।
মজাবোৰে দিনটো সদাই জুখ কৰি থাকে,
ৰাতিত পথাৰত ফুৰি পোক আদি জি পাই,
তাকে খাই । মাইকিবোৰে পথাৰত চাঁহ এসো-
পাত বাহ লই; গাই পতি বজা ফুট ধকা
কৈচা বৰনিয়া ৪ টা ৪ টা কৰি পাৰে ।

পৈ নামে মুজলণ্ড প্ৰদীপত এবিধ মৌপি-
য়া চৰাই আছে; তাৰ বকচা মেই মাহৰ
অকনোদইৰ ৭৪ পিঠিত লিখা আছে । ডি-
ঙিৰ ভালে এসোপা বগা পাখি আছে । তাৰ
মাতো বৰ সুন্দৰ ।

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for December, A. D. 1854. Aum Era, 1776.

ডিচেম্বৰ	আষোৰ	বাহ	তিথি	দিনমান	ডিচেম্বৰ	পুহ	বাহ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৬	১২	১০.২৫	১৭	০	১	২৭	১০.১২
২	১৮	৭	১০	১০.২৪	১৮	৪	২	২৮	১০.১৮
৩	১৯	৮	১৪	১০.২০	১৯	৫	৩	১	১০.১৮
৪	২০	৯	১৪	১০.২০	২০	৬	৪	২	১০.১৮
৫	২১	১০	১৪	১০.২২	২১	৭	৫	৩	১০.১৮
৬	২২	১১	১৪	১০.২২	২২	৮	৬	৪	১০.১৮
৭	২৩	১২	১৪	১০.২২	২৩	৯	৭	৫	১০.১৮
৮	২৪	১৩	১৪	১০.২২	২৪	১০	৮	৬	১০.১৮
৯	২৫	১৪	১৪	১০.২২	২৫	১১	৯	৭	১০.১৮
১০	২৬	১৫	১৪	১০.২০	২৬	১২	১০	৮	১০.১৮
১১	২৭	১৬	১৪	১০.২০	২৭	১৩	১১	৯	১০.১৮
১২	২৮	১৭	১৪	১০.২০	২৮	১৪	১২	১০	১০.১৮
১৩	২৯	১৮	১৪	১০.২০	২৯	১৫	১৩	১১	১০.২০
১৪	৩০	১৯	১৪	১০.২০	৩০	১৬	১৪	১২	১০.২০
১৫	১	২০	১৪	১০.২০	১	১৭	১৫	১৩	১০.২০
১৬	২	২১	১৪	১০.২০	২	১৮	১৬	১৪	১০.২০

AGENTS FOR THE ORUNUDOI.

Subscriptions to the Orunudoi, and payment of all sums due, will be received by the under-mentioned individuals, who will act as Agents for the paper in their respective Districts.

Sibsagar, REV. S. M. WHITING.

Newgong, REV. M. BRONSON.

Gomahati, REV. A. H. DANFORTH.

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিত ।

Receipts for the Orunudoi—Newgong.

MAJOR J. BUTLER, to Sept. 1855	1 R.
REV. I. J. STODDARD, 1854	1 R.
BABU ANONDORAM, Sub Assistant Commissioner, 1851—54	4 Rs.
J. H. PINGAULT, Esq.	1 R.
MR. A. BARRIO,	4 Rs.
শ্রী ভোলাৰাম, ১৮৫৩-৫৪	২৷
শ্রী গেন্ডেউৰাম,	১৷

Receipts for the Orunudoi—Tezpur.

LIEUT. F. F. VINCENT,	9 Rs.
REV. C. H. HESSELMAYER, 1854	2 Rs.
শ্রী বেঞ্জামিন বিন্‌হুচিৰ, ১৮৫৪	১৷
শ্রী শ্ৰীগবিন্দ বিয়াস ভোজদাৰি চিৰদাৰা,	৬৷
শ্রী লক্ষ্মীৰাম পাটগিৰি,	৬৷

Receipts for the Orunudoi—Gowahati.

শ্রী গোলাপ চান্দ পাটৈ, অক্টো. ১৮৫৪	১৷
Omissions in former Numbers.	
MAJOR J. BUTLER, to Sept. 1854	1 R.
J. B. BARRY, Esq. M. D. 1854	1 R.
শ্রীজুত কান্‌ৰাম নাজিৰ, নগাও	১৷
শ্রীজুত বাবু নিধিৰাম দাস, ১৮৫৪	১৷

খেহ নেসৰ গোস নিৰ মূৰ্তি ।
The Chinese "Queen of Heaven."

এই অকনোদই গিয়ান ভাৱৰ যোগে নিৰুপায়ৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে । আদিত দিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰত দুবত দিলে ১৷ চমক ।

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, one and a half at the end of the year.

অৰক্ষণোদয়

৯ ইচব ।

মোং নিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫৪ ।

নম্বৰ ১২ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: DECEMBER, 1854.

NO. 12.

মানা দেশৰ সন্মাদ ।

The Samian War.

অগ্নিগ্ৰাৰ বজা ইংলণ্ড জাৰ্জৰ কলিয়া হৈ
সেনা সৈন্যপতি পঠাই মলমাবিয়া প্ৰদেশ ললে।
ক্ৰিগ্ৰা দেশৰ বজা ক্ৰিগ্ৰাৰ কলিয়া হৈচে
দুখি বাক্সা চলিচে।

Battle of the Alma.

ক্ৰিমিয়া প্ৰদেশৰ চেবান্তপল নগৰ আৰু
কোঁঠ বৰ সৰু, ক্ৰিগ্ৰাৰ কোজে বাম ফালে
বাধি আছে, আৰু সাগৰৰ ফালে জাহাজ সো-
মোজা বৰ কঠিন, তাৰ সুঁতি বৰ চেক, আৰু
দুয়ো ফালে গৰাৰ ওপৰত ডালেমান বৰ
টোপ পাতি আছে। জাহাজেৰে জাবলৈ চল
বে পাই ইংৰাজি আৰু ফ্ৰান্সি সেনাই ১৬
চেপ্তেম্বৰত আন ঠাইত বামে উঠি উত্তৰৰ পৰা
চেবান্তপল নগৰলৈ চাপি আহি আলমা নামে
এখন নদী পোআত ক্ৰিগ্ৰাই আগতি ধৰিলে।
নদীৰ পাৰ হলত ২০ চেপ্তেম্বৰত বৰ জুখ হৈ-
ছিল। ক্ৰিগ্ৰাৰ ৫০,০০০ সেনা ১০০ বৰ টো-
পে সৈতে ওখ ঠাইতে বৈ গুলিগাবলৈ ধৰিলে;
কিছু ইংৰাজি, ফ্ৰান্সি, ডুৰ্কিবিলাকে গৈ গৈ
জমেৰে সেই ওখ ঠাই পালেগৈ। সেই ঠাই
উঠোতে ক্ৰিগ্ৰাৰ গোলাৰে দুই পলটন পৰিল;
ঠাই পালত বেগাই জুখ ধৰি সোৱা ফালে ক্ৰি-
গ্ৰাক ধোলে; ৪ হক্টা মানত নিইতে বৰ
টোপ লগত লৈ হুকি গল। সেই জুখত
ইংৰাজি হাৰি মৰা ৩৫০, আৰু খুন হোজা
১৬০০; ফ্ৰান্সি হাৰি ১০০০; ক্ৰিগ্ৰাৰ হাৰি
প্ৰায় ৬,০০০।

এই ৰূপে চেবান্তপল নগৰ বেৰি ধৰি চাপি
চাপি আহি সেনাবিলাকে ২২ চেপ্তেম্বৰত আ-
কণ্ড জুখ কৰিলে; ২৪ তাৰিখে সৰু সৰু
কোঁঠ ললে, প্ৰধান কোঁঠ ক্ৰিগ্ৰাৰ হাতত ধা-
কিল; তাকো দুই ডিন দিনৰ ভিতৰত লবলৈ
আনা আছিল। ক্ৰিগ্ৰাৰ প্ৰধান সেনাপতি
মেজিকৰ ২০,০০০ সেনাই সৈতে উত্তৰ ফাল-
লৈ হুকি গল। চেবান্তপল প্ৰধান নগৰ
পোআত ক্ৰিমিয়া গোটেই এখন প্ৰদেশ ইংৰা-
জি আৰু ফ্ৰান্সিৰ ভল হ'ল।

Burmese Embassy to the Governor General.

মান বজাই এখন প্ৰধান কটকি গৱৰ্ণৰ
জেনৰল লৰ্ড চাহাবৰ ওচৰলৈ পঠোআত, কট-
কি আহি বাংগুন নগৰ পালে। বাংগুন
আৰু প্ৰোম, এই দুই নগৰৰ মাজত ইলেক-
ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ পাতিবলৈ আৰম্ভন কৰিচে।
২৮ নৱেম্বৰ তাৰিখে সেই কটকিএ কলি-
কতা পালেহি।

Remains of Sir John Franklin found near Peely Bay.

৮।২ বছৰ হল, চেৰ জন ফ্ৰান্সলিন চাহাবৰ
উত্তৰ হিম সাগৰলৈ জাহাজেৰে গল। পাচে
ঠেওৰ বাক্সা পাই নোআবি, ঠেওক বিচাৰি-
লৈ বহু জাহাজ গৈছিল, কিন্তু কতো বে পা-
লে। সেনত উত্তৰ আমেৰিকাৰ আদি ৰাসি
লোকে পেলি বেই নামে এক ঠাইত কুবোঁতে দু
কুৰি মান মৰা মানুহৰ হাৰ পালে। পাচে
তাৰ বাক্সা দিয়াত কোনো ইংৰাজি লোকে নৈ
চেৰ জন ফ্ৰান্সলিন আৰু ঠেওৰ লগৰ মানুহৰ
হাৰ বুলি ঠিক কৰি বুজিলে। সেই চাহাবৰ

নকচা ১৮৫১ সঁকৰ নৱেম্বৰ মাহৰ অকলো-
দইত লিখা হৈছিল ।

Murder of Roman Catholic Missionaries by the Miehms.

পাদুৰি ক্ৰিক চাহাব আৰু পাদুৰি বৰ্নাদ
চাহাব, এই দুজন ক্ৰিয়া পাদুৰি লোকে তি-
বেড দেশলৈ জাবৰ মনেৰে মিচিমি পৰ্বতত
উঠি গৈ গৈ পাই পাব হল । এনে সময়ত
বাতি সৰু ঘৰত থাকি এজন টোপনিতে আ-
ছিল, এজন গাৰে আছিল, তেতিয়া এজাক মা-
ছুৰ সোমালহি । পাদুৰি চাহাবে সিহঁতত সুধি-
লে, তোমোলাক কি কাৰনে আহিচা? তাতে
সিহঁতে বুলিলে, তোমোলাকক মাৰিবলৈ আ-
হিচা বুলি একে বেলিএ কাটি দুই জনক বধ
কৰিলে । সেই চাহাবৰ লগত চাকৰ কোনো
নাই, কেৱল এটা দুটা হিঁল আছিল, আৰু
স চাৰেক ৰূপো আছিল । আৰু পিতলৰ জি
বাটি আছিল, সেইবোৰ সোণ বুলি জানি, সোণ
ৰূপ ভালেমান পাম, ইয়াকে ভাৰি মিচিমিএ
খনৰ লোভতে বধ কৰিলে ।

Consumption of Tea in England.

ইংলণ্ড দেশত এবচৰৰ ভিতৰত ২,৭৭,
৭৪,০০০ সেৰ চাহ খৰচ হৈছে । সেই চাহৰ
ওপৰত গবৰ্ণমেণ্টে ৫,৮৮,০০,০০০ টকা কৰ
পালে ।

Steam-boat Collision.

আৰ্ত্তিক নামে আমেৰিকাৰ এখন ভাপ জা-
হাজ নুফন্দলগু মাজুলিৰ ওচৰে জাঁওতে এখান
কুক্ষি ভাপ জাহাজ আহি খুন্দা খালত আমে-
ৰিকান জাহাজ ভাগি তাত থকা ৫০০ মানুহে
নৈতে তল জোআত সেই ৪০০ মানুহ মৰিল ।

Floods in Rongpur, Bengal.

এই কথা বঙ্গপুৰ বাৰ্ত্তাবহুত পাইচোঁ । এই
বচৰত ভাটি বঙ্গপুৰত বৰ বতাহে গৰু, মানুহ
হাবিৰ নানা জন্তু আদি অনেক মাৰিলে, আৰু
বাৰ্ছনি পানিএ অনেক সহবিলাকে নষ্ট কৰিলে ।

Agony at Rongpur.

সেই ঠাইতে মচলমানবিলাকে মহৰমত
ভাজিয়া কৰোঁতে কোনো কথাৰ পৰা সিহঁতৰ
মাজত দন্দ হৈ পাই বনৰ নিচিনা হবলৈ

ধৰিচিস, কিন্তু জিলাৰ শ্ৰীকৃত চাকৰীৰ চাহা-
বে দাবোগাঘিলাকক পঠাই সুমেৰেহে বিবা-
হন কৰালে ।

Bridge across the Hagl.

হাগলি নদি পাৰ হবলৈ কলিকতাৰ ওচৰত
নাও জোৰাই জোৰাই তাৰ ওপৰত দলঙ্গ সা-
জিবলৈ থিয় কৰিছে ।

Marriages-

নগাঁও জিলাত ১২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত শ্ৰীকৃত
ব্ৰহ্মন চাহাবৰ দোআৰাই শ্ৰী মগনা ক্ৰেইন
আৰু শ্ৰীমতি পতানি এবক, এই দুইবো বি-
বাহ কৰা হল ।

সেই জিলাত ২০ নৱেম্বৰ তাৰিখত শ্ৰী ফে-
দেলা টেইলৰ আৰু শ্ৰীমতি বটো কেম্বন,
এই দুইবো বিবাহ হল ।

নিৰমাগৰ জিলাত ১ নৱেম্বৰ তাৰিখত শ্ৰী
ধান বিচাৰ্দ্ এডি আৰু শ্ৰীমতি পাউই এমিলি
এই দুয়ো শ্ৰীকৃত ব্ৰহ্মন চাহাবৰ দোআৰাই
বিবাহ কৰা হল ।

আৰু এই জিলাত ১২ ডিচেম্বৰতো শ্ৰী দেহি-
ৰাম আল্ফৰ্ড বেনেট আৰু শ্ৰী মতি সুপাহি
বৰা ব্ৰহ্মন, এই দুইবো বিবাহ কৰা হল ।

মিচা বাদি ।

On Lying.

- ১ সত্য হৈ ইহঁতে
যিন কৰে মিচামই;
ভাৰি কোআ জি স্বভাবে,
তাতকৈ পাপ কি আচই?
- ২ চলৈ কোনো কথা
জুকাই থই সাধ্য নাই;
ইহঁতলৈ নিচই প্ৰকাশ,
স্তেও আচে সকল ঠাই ।
- ৩ দেখাব অৱসো
মহা সোধৰ দিনত;
জিটোএ হল গোপনিয়
চুকাবৰ আস মনত ।

১১

চেলোৰ বিষবন ।

Description of the Asiatic Centipede.

চেলোৰ কেইবা জাতো আ-
চে; এজাত পৰ্ণতিয়া চেলা, সি
বৰ ডাঙ্গৰ, বৰন প্ৰাই পেটৰ
ফাল হালধিয়া, পিটিৰ ফাল
মহা, আৰু তাৰ বিনো ডাঙ্গৰ । এজাত মানুহৰ
ঘৰ চাল আদিত থাকে, ই পৰ্ণতিয়া জাতিত-
কৈ কিছু সৰু, ইয়াৰো বিন আচে; কেতিয়া
মানুহ বাতি টোপনিত থাকে, কেতিয়াবা কেতি-
য়াবা সি আহি মানুহৰ গাত বগাই ঘাম আৰু
মলি খাই, মানুহে বাগৰ দিওতে টান পালে
কামোৰে ।

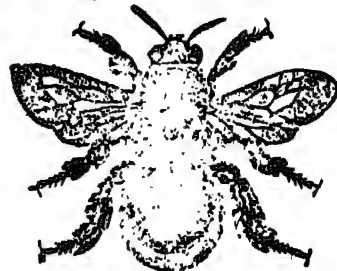
এজাত মাটি চেলা, সি মাটিতহে থাকে, তাৰ
বিনো প্ৰাই নাই । আৰু পৰ্ণতিয়া জাতি প্ৰাই
আমাৰ ইয়াত নে থাকে, কেতিয়াবা কদাচিতহে
কোনোটো ওলাই, তাৰ বিনো আনবোৰতকৈ
ডাঙ্গৰ, তথাপি মানুহক কামুৰিলে প্ৰাই ন
মৰে । ই কেই জাত সকলো ঠাইতে থাকে ।
চেলোৰ ঠেং দুফালে দুলাৰি, সাৰিত ২১ টা
থাকে, মূৰত দুডাল জৰ নিচিনা আচে, গাটো
কাপ কাপ প্ৰায়ে সাপৰ ডল পেটৰ নিচিনা
হই । সিহঁতে দিনত বৰকৈ নু ফুৰে, বাতিহে
ফুৰি খোজা বস্তু বিচাৰে । আৰু জাবৰত,
চালৰ বেচাত, মাটিত কনি পাৰি পোজালি
জগাই । সিহঁতৰ খোজা বস্তু সৰু সৰু পোক
মহুৰ আদি হই ।

আৰু এজাত সবসতি চেলা বোলে, সি নি-
চেই সৰু, প্ৰায়ে এডাল খেৰৰ মানহে । যদি
সি মানুহৰ গাতে বগাই, হাতেৰে মোহাৰেই
তথাপি নে কামোৰে; আৰু তাৰ বিনো নাই ।
গাটো কেতল কোমল, মোহাৰ মাৰিলেই পা

নি হৈ জাই; বাতি তাক চুলে, বা মোহাৰিলে,
তাৰ গাৰ বস ওলাই জুই আগৰিৰ নিচিনা
জ্বলিবিৰ ধৰে ।

চেলা জাতিএ মানুহক হিংসা কৰে। আৰু
পোহনিয়া ভাঁটো আদি চৰাইবোৰো বাতি কা-
মুৰি মাৰে । কেতিয়া চেলাই কামোৰে, ভে-
তিয়া বেগতে পানি কচু এডাল লৈ চেপি তাৰ
এটা এটোপা কামোৰা ঠাইত মানি দিলে বিন
গচিব ।

চেলোৰ মুখৰ তলত থকা দাঁত এজোৰৰ মা-
জত এটা মোনা আচে; সেই মোনা বিসেৰে
পুৰ হই । চেলোৰ ষষ্ঠ উঠিলে একে বেলিএ
কামোৰ মাৰি মানুহৰ গাত সেই বিন পানি
সুমুআই দিএ । কেতিয়াবা বৰ চেলাই কা-
মোৰাত মানুহ মৰে । কেইবা বছৰ গল, বস্তু
নগৰলৈ এখান আহাজত পছৰ চাল নিয়াত
তাৰ থকা এজন মানুহে সেই চালবোৰ উলি-
য়াওতে চেলা নে দেখা হৈ থাকি সেই মানু-
হক কামুৰিলে; অলপৰ পাচে সি তাৰ বিনত
মৰিল । এবিধ মান দিহল চেলা পোআ
জাই । উলুআ নামে এজন ইন্দোনিয়া মানুহে
লিখিছে, বোলে, দখিন আমেৰিকাত মই এটা
চেলা পাই জুৰিলো, তাৰ দিহল ২ হাত,
বহল ৩ আঙ্গুল ।

এটা বাঘে মানুহ গৰু কৰা ।

Letter from the District of Assam.

মহা। মহিম সীমুত অকনোদই অকনোদই মহালই মহিমার্নবেদু ।

আমাৰ জইপুৰ ধানৰ এলেকাই এটা বা-
ঘে অতি কঠিন বেৰহাৰ কৰা দেখি অকনো-
দইত চাপিবৰ নিমিত্ত আপোনালৈ জনালোঁ ।

জোমা আগষ্ট মাহৰ ২৮ তাৰিখে বাতি
সাত বজা মানৰ সময়ত ভিক্স খাজৰ ফালে
কলু গাঁৱৰ টেলেক বাৰিকৰ কুঁহিয়াৰনিৰ পৰা
এটা বাঘ ওলাই সেই বাৰিকৰে গোহালিত
সোমাই এটা দমৰা গৰু মাৰিলে; তেতিয়াই
মানুহে জুই লৈ চাবলৈ তাঁওতে বাঘক গো-
হালিতে পাই ভোগ সাজতোলা নামে এটাই
এডাল টাকোনেৰে বাঘক তিনি মাহ মাৰিলত
আকও বাঘ গৈ সেই কুঁহিয়াৰনিত সোমাল-
গৈ । পাচ দিনা সন্ধ্যা সময়ত কুঁহিয়াৰনিত বাঘে
গুঁজৰিলত আঁতৰি জাবলৈ টেলেক বাৰিকে
ঘৰৰ ভিতৰত বহি ঢোল কোৱাইছিল, এনেতে
বাঘ কুঁহিয়াৰনিৰ পৰা ওলাই আহি দুই ঘৰৰ
জোৰাই জাপ মাৰি ভিতৰলৈ সোমাই ঢোল
বজাই থকা টেলেকক ধৰি মূৰত কামোৰ মা-
ৰি মূৰ ভাঙি বাহিৰৰ খোঁটালিলৈ টানি আ-
নিছিল, এনেতে ঘৈনিএক জুৰনি আৰু পুতেক
দুয়ে কেনি নিলে, বুলি খেদি জোআত, জুৰ-
নিৰ বা বিচনিত কামোৰ মাৰি খৰাত পুতে-
কে এডাল কাঠ লৈ বাঘক তিনি চাৰি টাকোন
মৰাত বাঘে মানুহ এৰি বাহিৰলৈ গল । জুৰ-
নিও ভোগ সাজ তোলাৰ ঘৰত সোমাই কিছু-
মানৰ পাচতে মৰিল । পাচে গাঁৱৰ মানুহ
চাপি টেলেকৰ স টো তাৰ ঘৰৰ মুখৰ খোঁ-
টালিতে থৈ, এপোনে বেৰ, তিনি পোনে জা-
লেৰে মেৰাই বেৰি, টেলেকৰ পুতেককে ভোগ
সাজ তোলাকে বশিয়া দি, আন মানুহ ঘৰলৈ
গল । পাচে বাতি দুপৰ মানৰ সময়ত বাঘ
আহি জি পোনে জাল নাইকিয়া কৰল বেৰ
আছিল, সেই পোনেই বেৰ ভাঙি ভোগ সাজ
তোলাৰ মূৰতে কামোৰ মাৰি ধৰি বাজলৈ
টানি নিওতে, টেলেকৰ পুতেকে জাতি এগচ লৈ

বাঘক খোঁচ মাৰিলে, কিন্তু বাঘৰ কণ্ঠৰে জা-
গি বেৰত লাগি জাতি গচ ফুলকি ফল; তথা-
পি জাতিৰ নালটেৰেই চাৰি পাঁচ খোঁচ বাঘৰ
গাত মাৰিলত মানুহটো এৰি বাঘ বাহিৰলৈ
গল । পাচ দিনা তিনটা মানুহ মৰা দেখি
গাঁৱৰ সকলো মানুহে বস্ত্ৰ, বাৰি, গৰু আদি
আটাইকে এৰি ভাগি আন গাঁৱলৈ গুচি গল ।
আৰু টেলেকৰ গোহালিত পোন্ধৰেটা গৰু আ-
ছিল, তাক পহু জালেৰে চাৰিও ফালে মেৰাই
বাহিৰে গোটা বাঁহ বাস্তি ভালকৈ বেৰি দৈ-
ছিল । বাতি বাঘ আহি বেৰ ভাঙিব নোআ-
ৰি চালৰ ওপৰে ফালি সোমাই চৈধ্যটা গৰু
মাৰি, এটাৰ তলিনা এটা খাই বাতি পুআ-
লত এৰি গুচি গল । ত্ৰিতীয় দিনা দিনতে বাঘ
ভোগ সাজ তোলাৰ ঘৰত সোমাই হাঁহ, কুকু-
ৰা, কুকুৰ আদি সকলোকে খাই, তিন দিনলৈ-
কে বাঘ ঘৰৰ ভিতৰতে আছিল, মানুহবোৰে
ভয়তে ঘৰলৈ জাব নোআৰি ধাবলৈ নে পাই
আমাত গোচৰ কৰাত, আমি দুটা হিলৈ ধা-
বে গুলিএ লৈতে দি চিকাৰ কৰা তিনটা ঘো-
অনিয়া মানুহ বাঘ মাৰিবলৈ পঠাই দিলোঁ ।
সিহঁত গৈ বাঘক ঘৰৰ ভিতৰত নে পালেগৈ,
ঘৰৰ পৰা হাবিলৈ গল । আৰু সিহঁতৰ সা-
হতে মানুহবোৰেও আহি এৰা গাঁও লৈচেহি ।

আৰমিলো নামে এই জন্তু পাৰ্বাণে আৰু ব্ৰা-
জিল দেশত থাকে । কেয়টাই পহুৰ নিচিনা
হৈচে; তাৰ গা দু হাত মান দিঘল ।

মিষ্টৰ দেহত থকা ডাক্তৰ নদীৰ বিলয়ে ভুগি
সুনিলা। সেই নদীৰ দাঁতিত বৰ বৰ ওখ ডা-
লেমান ধাগৰি আৰু গোগোল বাহিঁছিল। তাই
ভাৰে কেতবোৰ গোগোল লৈ ভিতৰলৈ পানি
দোমাব নোআহা এটা জঁপা সাজিহলৈ ইচা
কৰাত খুনা এঠাৰে এঠালে। পাচে তাইৰ
কৈচুআটিক জঁপাৰ ভিতৰ সুমুআই হাতত
লৈ গল। সেই জঁপাৰ ভিতৰত কি আছিল,
তাক কোনোএ নে জানিলে।

পাচে তাই নৈৰ ফাললৈ গৈ বৰ গোগোল-
নিৰ মাজত জঁপাটো পানিৰ কাধৰতে ধলে।
ইহাৰে তাইৰ লৰাটিৰ পান নাল হবলৈ নি
দিব বুলি জানিলে; আৰু এই কপে তেঁওত
বিয়ান বাধি তাক এৰি আহিল।

সেই কৈচুআটিৰ বায়েক এজনি আছিল।
তাই সেই কৈচুআ ডায়েকটিৰ কি হব, ইয়াকে
বহু দুৰত থিয় হৈ চাই আছিল। পাচে তাই
অলপতে কোনো বিবিলোকক নৈৰ ফাললৈ
অহা দেখিলে। ইবিলাকৰ মাজৰ এজনি কা-
বৌ বন্ধাৰ কুঁআৰি। আৰু তেঁওৰ লগত জো-
আবেধৰ তেঁওৰ বেটি; আৰু সিহঁত কুঁআৰিএ
সৈতে গা ধুবলৈ গৈছিল।

সেই কুঁআৰিএ গোগোললৈ চাই থাকোঁতে,
তাৰ মাজত কিবা নতুন বস্তু ওলোআ দেখি-
লে। আৰু দেখিলতেই তেঁওৰ বেটি এজনিক
মাতি কলে, নোআ কি, চাগৈচোন। পাচে
বেটি গৈ জঁপাটো পাই আনি কুঁআৰিক দিলে।
আৰু কুঁআৰিএ জঁপা মেলি এটি সুন্দৰ কৈচুআ
লৰা দেখিলে। সেয়ে অতি চিকন আৰু বে-
থা লগা আছিল।

সি কান্দিবলৈ ধৰিলে। দুখিয়া সিনু! তাৰ
মাকৰ কোলাত নোআ দস্তৰ আছিলে, কিন্তু
তাক এতিয়া আধাৰ দিবলৈ বা নিচুকাবলৈ
ভাঙ কোনো নাটিল। দুখিয়া লৰালৈ কুঁআ-
ৰিৰ মৰম জনমিল। তেঁওৰ পিজিএ জি
কপে সকলো কৈচুআক নৈত পেলাই দিছিল,
তাক তেঁও সুনিছিল; আৰু তেঁও কলে, বো-
লে, এই কৈচুআটি কোনো ইয়াএলৰ সন্ততি-
বিলাকৰ এজনৰ হব পাই। তাই তাক পা-

নিভ পেলাই দিবলৈ তাইৰ ইচা নাই কিচিল।

সেই কৈচুআৰ বায়েক ওচৰলৈকে আহি
কুঁআৰিএ জি কৰিছিল, তাকে চাই আছিল।
কুঁআৰিএ তাক মৰম কৰা দেখি তাই কলে,
লৰাক পিয়াহ দিবৰ কাৰনে তোমাক জদি
এজনি ধাই লাগে, তেন্তে মই বিচাৰি আনিব
পাবোঁ। কুঁআৰিএ কলে, জোআ আনাগৈ।

তাই কাক মাতিলেগৈ? সেই কৈচুআৰ মা-
কক। তাই আহিলত কুঁআৰিএ কলে, এই
লৰাক নোআ আৰু পিয়াহ দিয়া, পাচে মই
তোমাক মহিনা দিম।

মাকে তাক সাৱধানে লবলৈ কেনে আনন্দ
পাইছিল! তাই চালে, জে ইহাৰে তাইৰ পুৰি-
না সুনি লৰাক মৰনৰ পৰা বখা কৰিলে।

তেঁও বুজিব পৰা হলত মাকে ইহাৰৰ বি-
লয়ে শিক্ষা দিব পাৰিলে। কিন্তু তাইক সদাই
বাধিবলৈ দিয়া ন হৈছিল। ডাক্তৰ হলত সেই
কুঁআৰিএ তাক ঘৰলৈ অনাই তোলনিয়া পুজ
বুলি বাধিছিল। তেঁও তাৰ নাম “মোচা”
বাধিলে, অৰ্থাত “টানি অনা,” কাৰন তাক
পানিৰ পৰা টানি আনিছিল।

সেই কুঁআৰি সুন্দৰ ঘৰত থাকে, আৰু জা-
লেমান বন্দীহঁত আছিল। মোচাৰ সুন্দৰ
সুন্দৰ কাপৰ আৰু খাবলৈ উত্তম উত্তম বস্তু
আৰু তেঁওৰ আল পৈচান খৰিবলৈ অনেক
বন্দীহঁত আছিল। তেঁওৰ কোনো সুম কৰি-
বলৈ নাটিল; শুধাপি তেঁও এলেহুআ ন হৈ
অনেক কৰম সিকিলে। সেই কুঁআৰিএ গিয়া-
নি মানুহবিলাকক তেঁওক সিকাৰলৈ দিলে।

তেঁও ভবা, পহ, চবাই, আৰু গ্ৰহ আদি
সকলোৰে নাম জানিলে। তেঁও এই সকলো
বিলয়ে সিকি গিয়ান হৈ উঠিল। শুধাপি
এই গিয়ানি মানুহবিলাকে তেঁওক ইহাৰৰ বি-
লয়ে শিক্ষা দিব নোআহিলে, কিয়নো সিবিলাক
দেও পুজক আছিল। কিন্তু তেও মোচাই
তেঁওৰ পিজিএ মাজিএ সভা ইহাৰক জনা বেতু-
কে আৰু সৰু থাকোঁতে সিবিলাকে নৈতে থকাৰ
নিমিত্তে ইহাৰৰ বিলয়ে জানিলে। মোচাই
অৰ্জা সকলো গিয়ানতকৈ কেৱল ইহাকহে

উত্তম বুলি জানিলে । মিচৰ দেশত মোচাই
সত্য ইহবক জনাব কাৰনে তেঁওহে গিয়ানি
আছিল ।

তেঁও জেনে গিয়ানি আছিল, তেনে সাহিয়া-
লো আছিল । মিচৰ দেশত থকা সকলো মা-
নুহে তেঁওক প্ৰসংসা আৰু মৰ্জতা কৰে । মো-
চাই এই সকলোতে বন্ধ আছিল নে? নাছিল,
আৰু কি কাৰনে নাছিল, তাক মই তোমাত
পাচৰ পাচত কম ।

The Red Screamer.

ক্ৰিমৰ, অৰ্ঘ্যত চিয়ৰা পৰি, এনে দুবিধ
চৰাই আছে; এবিধৰ মূৰত সিদ্ধ থাকে । গি-
য়ানা, চুৰিনাম, ব্ৰাজিল দেশত ভালেমান আ-
চে, তাত নিবাসি লোকে এই চৰাইক কামিচি
বোলে ।

অ থকা চিয়ৰা পৰি পাৰাগুই আৰু ব্ৰাজিল
দেশত থাকে; ওপৰৰ নকচা ভাবে । তেউকাত
আল বুটী বুটীক থাকে । মতাই চায়া, চায়া,
বুলি মাতে: মাইকিএ চায়া, চায়া বোলে;
সেই কাৰনে তাত নিবাসিএ সেই চৰাইক
চায়া বোলে ।

ত্ৰিধ বিচাৰ্দ্ৰৰ দ্ৰিষ্টান্ত বচন ।

Poor Richard's Sayings.

এনে মানন কৰ্ত্তাক অতি কঠিন বুলি ভা-
বিব পাৰা, জি আপোনাৰ পুজাৰ পৰা দহ
ভাগৰ এভাগ কৰ তোলে; কিন্তু আলাহিয়াই
কৰ দিলে অধিককৈ দিচোঁ হেন বুলি ভাবে ।
আলাহ সকলো বোগৰ মূল, সি মানুহৰ
আত্মকো চুটি কৰে ।

সৰাই বেৰহাৰ কৰা চোৰানি দেখা কেনে
চাক, সুমৰ দোআৰাই এই হোআতকৈ; আ-
লাহে মামৰে খাই এই নিওআৰ দৰে সিহু
সিহু এই নিয়াই ।

ভূমি জদি প্ৰানক প্ৰেম কৰা তেন্তে ভূমি
সময় এনেই নে ধৰিবা, কিয়নো সেয়ে জানৰ
বন্ধ । সুই থকা নিয়ালে একো হাই, পাৰ,
ধৰিব নোআৰে; মৈদামত আমি পুচুৰ মতে
বিস্ৰাম পাম, এই কথা পাহৰি আমি টোপ-
নিতে কিমান সময়ই খেদাও ।

সকলো বজুতকৈ জদি সময়ই বহু মূল্য হই,
তেন্তে নষ্ট হোআ সময়ই ধনি সেয়ে অভ্যস্ত
হানি । সময়ই গলে আৰুও উভতি নো পোআ
অধিক সময়ক অলপ হেন বুলি ভাবিবা ।
উঠা, সকলোএ অভিপ্ৰায়েৰে কৰ্ম কৰা, এই
ৰূপে সুমেৰে কৰ্ম কৰিলে, অলপ উদ্ভিধ
চিভেৰেই কৰ্ম কৰিব পাৰিবা ।

আলাহ কৰিলে সকলো কৰ্মকে কৰিবলৈ
কঠিন হেন পোআ জাই; কিন্তু সুমে সকলো-
কে সহজ কৰে । জেয়ে পলমকৈ উঠে, সি
দিনতো বনক খেদি খেদি গৈও লগ নে পাই
সি বাতিও আপোনাৰ বনক কদাচিতো কৰি
ওঁটাৰ নেআৰে ।

আলাহিয়াক, দৰিদ্ৰই সিহু লগ পাই ।

তোমাৰ বনক ভূমি চেলা, কিন্তু সি তো-
মাক চেলিবলৈ নি দিবা ।

সোন কালে সুই সোন কালে উঠন, সৰিল
হই নিৰোগি, হই গিয়ান আৰু ধন ।

আমাৰ আশা আৰু অভিলাস সিধি হোআ
সময়ৰ আগতকৈ দেখা জদি, জাহা, তেন্তে হাত
ভৰি লবাই সময়ক উত্তম ৰূপে বেৰহাৰ কৰোঁ ।

সুমে আলাপালি বাট চাই নে থাকে, কিন্তু
জেনে আলা পালি বাট চাই থাকে, সি ভোক-
ভেই থাকিব লাগিব ।

ভোম্বাৰ ঘাটি আছে যদি হাততৰে ভাত
সহাই দিয়াগৈ, আৰু চতুৰ বুথিৰে কৰ দিয়া ।
জাৰ বেহাৰ বেৰসাই আছে, তাৰ সেয়ে সন্মতি,
কিন্তু সুমেৰে বেহাৰ বেৰসাই কবিলেহে তাৰ
সকলো ভাল হব ।

জাৰ চাকৰি কৰ্ম আছে, তাৰো সেয়ে বৰ
সন্মতি; কিন্তু সিও সুম পূৰ্বক কৰ্ম কৰোক,
জেনে ন হলে চাকৰিও, কিম্বা বেৰসায়েও
কৰ দিবলৈ অপাৰক হব ।

জদি আমি সুমি লোক ইও, তেন্তে ভোকত
আমি কেতিয়াও ন মৰোঁ ।

সুমিএ লোকক ধাৰ দিএ, নিবনাই ভাক
একো কৰিব নোআবে ।

বনুআৰ ঘৰত ভোকে কুমুতিয়াই চাই হই,
কিন্তু সোমাবলৈ সাহ বে পাই ।

জদি ভোম্বাৰ ভঁৰাল নাই, কিম্বা ভোম্বাৰ
কোনো ধবন্নত গিৰাতিও ভোম্বাইল একো
সন্মতি এৰি থৈ জোআ নাই; তেন্তে সুম কৰা,
সুখৰ মাক সুম, ইহবে সুমিক সকলো বস্তু
দিএ ।

আলাহিয়াই টোপনিত উম লগাই সুই
ধাকোতেই ভুমি গৈ পখাৰত দকৈ হাল যোআ,
ভাতে ভোম্বাৰ সহ লোকত বেচিও আপোনা-
লৈকো ৰাখিব পাৰিব ।

আজি কৰিব পৰা বনক কাইলৈ কৰিম বুলি
বেবিবা ।

গাভ কাপৰ মেৰাই লৈ হাত সাৰটি উম
লগাই বন ন কৰিবা; মেজুৰিএ কেঁচুৰ গাভত
এন্দুৰ খৰিব নোআবে ।

ভুমি নিৰ্বলি, কৰিবলৈ বহু বন আছে; কিন্তু
বে ভাগৱাকৈ ভাতে ধিৰ ৰূপে লাগি থাকা,
ভেহে তাৰ কল দেখিবলৈ পাবা; কিয়নো নিভো
পৰি থকা পানিৰ টোপাই নিলকো এই নি-
নাই, সুম আৰু ধৌৰ্জৰে জাহাজত থকা এন্দু
বেও ধাবলৈ পাই ।

কুচাৰৰ নক নক কোবোৰে অতি বৰ ত্ৰিহত
গচকো ক্ৰমে বগাব পাৰি ।

কি জানি ভুমি ভাবিব পাৰা বুলি তেনেকৈ
সুম কবিলে দেখোৱ মোৰ আজৰি একেৰিও
নাই, মোৰ মিত্ৰে মই ভোম্বাক ঠাও; জদি
ভুমি আজৰি পাৰ খোজা, তেন্তে নমই উভম
মতে বেহাৰ কৰা; ভুমি জদি এক নিমিন
বো নিচই কৰিব নোআবা, তেন্তে তাক এৰিও
নি দিবা ।

ব. ন.

পেংগুইন চৰাইৰ নকচা ।

The Penguin.

এই চৰাইৰ নক নক পাখি আছে, কিন্তু
উৰিব নোআবে । ভৰিৰে ধিৰ হৈ চলি আই,
২ হাত মান ওখ । পাটাগনিয়া দেশ আৰু
মাকুলিৰোৰত হেজাৰ হেজাৰ জাক হৈ থা-
কে । ঘাইকিএ এটা এটাকৈ কৰি পাৰে; তাৰ
কৰি ৰাজ ইাহৰ কনিডকৈ দুগুন মান ডাঙৰ ।

নাহিৰ স্যা বাদশ্যাব বিবৰন ।

Modir Shah, Emperor of Persia.

খোৰাচান দেশৰ দেৰ বৰিগা এজন আছিল, নি বাপেকৰ কেঠবিলাক দেৰ বেচি ধন পাই কোনো কোনো ডকাইডক লৈ, ক্ৰমে আকগান দেশৰ বজাক জিনি তেঁওৰ দেশ কাৰ্হি ললে। পাচে ১৭৩৬ সঁকত পাৰ্চি দেশৰ বজাৰ বাৰ লৈ নাহিৰ স্যা নামেৰে সিংহাসনত উঠিল। পাচে দিলি নগৰত থকা মহম্মদ স্যা বাদশ্যাই সৈতে বন কৰিবলৈ আহি ১৭৩৯ সঁকত মহম্মদক বন্দীয়া কৰি দিলি নগৰক ললে। পাচে এবিন্ত নগৰৰ মানুহে নাহিৰ স্যাৰ সেনাই সৈতে দন্দ লাগি অনেক সেনাক মাৰিলে। নাহিৰ স্যাই তাকে দেখি খবৰ উঠি বাতি পূজাত নগৰৰ মানুহক মাৰিবলৈ আগ্য কৰি-

লে। দুই বজাত মতা, মাইকি, লবাই সৈতে ১,০০,০০০ এক লাখ মানুহক বহু কৰা হুন্স। সৈন্ত মহম্মদ স্যা বজাই কাৰ্হি কাৰ্হি কাৰ্হি কৰাত নাহিৰে নগৰক ধ্বংসা কৰি বহু কৰা কৰম বন। পাচে সেনাবিলাকে নগৰৰ দুজাৰ সকল মাৰি বহু লুট কৰিব ধৰিলে। তেতিয়া সকলো মানুহ খোজা বহু মে পাই মৰিব লগা হৈছিল। সৈন্ত টকি নামে এজন সুজা-খা-বিএ বজাৰ আগত এটা ভাৱনাৰ কথা দেখাই বজাৰ লগত কৰাত বজাই জীত কৰে, জোৰ জি ইচা তাক দিম। তেতিয়া টকিএ বেটল, দুখিৰাবোৰ জেন ন মৰে, নগৰ দুজাৰ সৈন্য বৈল আগ্য বিত্তক। ভাতে নাহিৰে নগৰৰ দুজাৰ সৈন্য দিলে। অলপ দিনৰ পাচে নাহিৰে সেই নগৰ এৰি আপোন দেশলৈ গল।

সেৱত কন্যা ছাটিল। পাচে কন্যাই তেঁওক আপোনাভটৈ সন্তোষ বিচাৰতে পাৰ্গত জেন জানি মুখেৰে বিচাৰ ন কৰি মালা দিলে। আৰু পণ্ডিতবিলাকে আপোনাৰ প্ৰতিগ্যা নিধি হোআ দেখি যৰে যৰে গল। কালিদাস বা-
তি সয়নৰ ঘৰলৈ গলত দৈবাত এটা উটে
মাত লগালে। পাচে কন্যাই “সেইটো কিহে
মাতিলে” বুলি সোধাত, কালিদাসে “উক্টু”
নু বুলি এবলি “উক্টু,” আৰু ~~পৰ্জ~~ বেলি সো-
ধাত “উক্টু” বুলিলে। কন্যাই এই কথাত
কালিদাসক মুৰ্খ হেন জানি আপোনাৰ বাস-
নাক ধিকাৰ দি এই শ্লোক মাতিলে।

কি ন কৰোতি বিধিৰ্য্যদি কষ্টঃ

কি ন কৰোতি সয়ে বহি তুষ্টঃ ।

উক্টে লুপ্ততি বহা যয়া

তশ্চ দক্কা বিপুল নিতয়া ।

অৰ্ধাত বিধাতা কষ্ট হলেই বা কি ন কৰে,
আৰু তুষ্ট হলেই বা কি ন কৰে, দেখা! জি
মানুহে “উক্টু” বোলাতেই এবলি বকাৰ আৰু
এবেলি বকাৰ লোপ কৰিলে সেয়ে সৈতেহে
মোৰ নিচিনা পণ্ডিতাৰ বিয়া হল!

কালিদাসে মনত বৰ বিৰক্ততি পাই হাবিলৈ
গল। পাচে সবস্বতি গোসানিৰ বৰ পাই বি-
দত্ত পণ্ডিত হৈ আপোনাৰ ঘৰলৈ আহিল।
বিক্ৰমাদিত্য বজাই তেঁওৰ বিদ্যাৰ প্ৰভাও সুনি
আপোনাৰ এজন সভা পণ্ডিত পাতিলে। পাচে
সকুতলা নাটক, মেঘদূত, নলোদই, কুমাৰ
সন্তোষ, বহুবংশ প্ৰভৃতি পুথি ৰচনা কৰি পৰি-
সেৱত স্নিহু গল। বিদ্যা সিকাৰ নিচিনা স্নিহু
বিলয়েও অনেক অদ্ভুত কথা চলিত আছে।
কোনোএ কই, কালিদাস মৰি নিহ হল, কো-
নোএ কই, কালিদাস বেঙ্গাৰ ঘৰত কিবা ৰূপে
অপছাত স্নিহু হল। কিন্তু এই সকল কথা
জে কিমান চুৰৈ পৰ্জন্ত সঁচা আমি ভাব ঠিক-
না কৰিব নোআবিলোঁ। পাঠক সকলে বিবে-
চনা কৰি চাওক, আমি আৰু কি কম?

কালিদাস জে প্ৰথম অৱস্থাত বিদ্বান নাছিল,
ইয়াক আমি মানোঁ। কিন্তু তেঁও আপোনাৰ

ভিবোভা অথবা অন্য কোনো কাৰনত বেজাৰ
পাই বিদেশলৈ গৈ বৰ পৰিসুম কৰি বিদ্যা
সিকিলে, আৰু মানুহবিলাকে তেঁওৰ অসাধা-
ৰন কৰিতা সক্তি দেখিহে অনেক আচৰ্জ কথা
উলিয়া। জি হওক, তেঁওৰ নিচিনা কৰি
ভাৰত বৰিসন্ত হোআও নাই আৰু ন হবও।
অতিয়াৰ জি ভাব, তাক স্বৰূপকৈ লিখিও
এনেহে উতমকৈ পুথি ৰচনা কৰিলে, জে পৰ্হ।
সকলে তাক পৰ্হাত বৰ আনন্দ পাই। আৰু
জিমান পৰ্হে, জিমান অধিকহে বস পাই। কা-
লিদাসৰ দৰে অসাধাৰন কৰিতা সক্তি লৈ অলপ
মানুহহে জনমিছিল। কোনো এজন ইউৰপন
পণ্ডিতে কৈচে, “কালিদাসে জেনে উতমকৈ
পুথি লিখিলে, তাতকৈ উতম লিখিবৰ মানুহৰ
সক্তি নাই।” সেই পৰ্জন্তেই মানুহৰ সক্তিৰ
সিমা। অস! তেঁও কি উতমকৈ ভিবোভা
আৰু পুৰুষৰ মিলন, বিবহ প্ৰভৃতি আৰু সন্ত।
আৰু বাতি পুজাৰ প্ৰিথিবিৰ সোভা, বন, উপ-
বন, নদি প্ৰভৃতি বৰ্ণাইচে! এই সকল বৰ্ণনা
পৰ্হিলে মন একে বেলিএ জিষ্টি হই। আমি
এজন মুৰ্খে কালিদাসৰ গুন কিমান কম! পৰ্হ।
সকলে অনেকেই তাক জানে। কৰ্ণাট দেশৰ
বজা আৰু ভোজ দেশৰ বজা প্ৰভৃতিএ সৈতে
তেঁওৰ সাধ্যাত হোআ কথা অনেকে জানে, আৰু
আমি এই সৰু কাকতত তাক লিখা বাহলা,
এতেকে তাক এতিয়া এৰি মুঠে তেঁও কৰা
পুথি খন চাবেকৰ কথা অলপ কও।

অভিগান সকুতলা নাটক। এই নাটক খনি
কালিদাসে কৰা। ইয়াৰ আদি অৱধি অদ্ভু
পৰ্জন্ত সকলো ঠাইতে সুন্দৰ। এই নাটক
সাত অংশেৰে ভাগ হৈচে। দ্বন্দ্বত নামে এজন
সূৰ্জ বংশি বজাই এক মুনৰ সকুতলা নামে
কন্যাক পহু মাৰিবলৈ জঁওতে হাবিত বিয়া
কৰালে। পাচে বজা ঘৰলৈ উলটি আহিলত
সেই বিয়াৰ কথা পাহৰিলে। এখেত সকুতলা
লাৰ গৰ্ভ হল। মুনিএ তেঁওক বজাৰ তলৈ
পঠিয়াই দিয়াত বজাই পোনৈই বিয়া কৰোআ
কথা অধিকাৰ কৰিলে। পাচে কোনো প্ৰমান
পাই সকুতলাক ঘৰলৈ আনিলে। কালিদাসৰ

অভিগান সকল অতি উত্তম পুথি। কালিদাসে এই পুথি ধনিৰ ওপৰত ইয়াক লিখিছে, “কালিদাসৰ সৰ্ব্বৰ অভিগান সকলতুল্য,” অৰ্থাত অভিগান সকলতুল্য নাটকেই কালিদাসৰ ধন সম্পত্তি। অকল এই দেশৰ লোক সকলেই এই পুথিক ভাল ধোলে এনে ন হই, বিদেশি লোকেও বোলে। জৰ্মানি দেশৰ গোট চাহাবে সকলতলা নাটকৰ চেৰ উলিয়ম জোফ চাহাবে কৰা ভৰ্জমাৰ ভৰ্জমা পৰ্ছিও বৰ পুসংসা কৰিছে; এতেকে জি আচল মূল ধন পৰ্ছিব, সিনো ন কৰিব নে? অৱশ্যে কৰিব।

বিক্ৰমোৰ্বসি নাটক। এই নাটক পাঁচ অংশেৰে বিভক্ত। এই পুথি সকলতলাৰ নিচিনা উত্তম ন হই। কিন্তু চতুৰ্থ অংশত জি উৰ্ৱসিৰ বিবাহ বৰ্ণনা আছে, সি অতি মনোহৰ। মালবিকাৰি মিত্ৰ মালবিকা আৰু অগ্নি মিত্ৰ বজাৰ উপাখ্যান ইয়াত আছে। ইয়াৰ বচনা ওপৰত কোআ পুথিৰ দৰে ন হই। বোধ হই, কালিদাসে প্ৰথমে এই নাটক ৰচিছিল।

নলোদই, এই কাব্য কালিদাসে কৰা। ইয়াত মল দময়ন্তিৰ কথা আছে। আৰু ই জমক অলঙ্কাৰেৰে কৰা হৈছে। যট কৰ্ণৰ নামে নবৰত্নৰ এজন পণ্ডিতে জমক অলঙ্কাৰেৰে ২২ টা শ্লোক ৰচনা কৰি এনে প্ৰতিগ্যা কৰিলে, “জি ইয়াতকৈ উত্তম ৰূপে জমক কাব্য ৰচিব, তাৰ মই কলহৰ তলেৰে পানি আনিম।” বোধ কৰোঁ, কালিদাসে এই গৰ্ব ধৰ্ব কৰিবৰ কাৰনেহে এই ধন পুথি ৰচিলে। কালিদাসে কথাৰ প্ৰতি দৃষ্টি ৰখাত এই পুথিৰ ভাব বৰ উত্তম ন হ'ল।

বিভু সৎহাৰ। এই কাব্যত গ্ৰিন্থ, বৰ্ণা, বসন্ত, প্ৰতিষ্ঠি ৩ টা বিভু বৰ্ণনা হৈছে। জাৰ জি ৰভাও তাক বৰ্ণনা কৰাই কবিৰ প্ৰধান গুন। আৰু এই গুনটি এই পুথিত বিশেষ ৰূপে আছে। আনতকৈও গ্ৰিন্থ বিভুৰ বৰ্ণনা হে অতি মনোহৰ।

মেঘদূত। সৎক্ষিত ভাসাত জিমান সৰু কাব্য আছে, আটাইতকৈ মেঘদূত প্ৰধান।

ইয়াত এস অঠেৰেটা শ্লোক আছে। কুবেৰৰ লগুআ এই জন্যে আপোনাৰ কৰিব লগিলা কাজ ন কৰাত থাকি কুবেৰে তাক অকলে এচৰ বামগিৰি পৰ্বতত থাকিবলৈ আগ্যা কৰিলে। পাচে আঠ মাহৰ মূৰত বাহিলা হলন্ত আপোনাৰ তিৰোতালৈ ঘনত পৰি বলিয়াৰ নিচিনা হৈ নকৈ ওলোআ মেঘকৈ মানুহ জেন ভাবি আপোনাৰ তিৰোতাৰ তলৈ সমাচাৰ লৈ জাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। আৰু বামগিৰি পৰ্বতৰ পৰা তাৰ ঘৰলৈকে বাটৰ কথা কৈ দিলে। কালিদাসে এই কাব্যত পৰ্বত, বন, উপবন, দেৱালই, নগৰ, জখ্যৰ আলই প্ৰভৃতি অতি বিতোপনকৈ বৰ্ণনা কৰিছে। এই কাব্য এনেহে মনোহৰ, জে কালিদাসে আন কোনো ন কৰি কেৱল ইয়াকে জদি ৰচিলেহেঁতেন, তথাপি আমি তেঁওক মহা কৰি বুলিলোহেঁতেন।

ৰঘুবংশ। সৎক্ষিত ভাসাত জিমান মহা কাব্য আছে, আটাইতকৈ ৰঘুবংশ উত্তক্ৰিষ্ট। কোনো দেৱতা, বা উত্তম কুলত জনম হোআ কোনো খেত্ৰিয়ৰ, কিম্বা একে বংশেৰে লবছ ৰজাৰ উপাখ্যান লৈ জি কাব্য ৰচিত হই, তাকে মহা কাব্য বোলে। কালিদাস কিমান কবিতা সক্তি লৈ জনমিছিল, তাক কব নোআৰি। তেঁও আটাইতকৈ উত্তম মহা কাব্য, আটাইতকৈ উত্তম খণ্ড কাব্য আৰু আটাইতকৈ উত্তম নাটক ৰচনা কৰি গৈছে। বোধ হই, কোনো দেশৰ কোনো কবি আমাৰ কালিদাসৰ নিচিনা সকলো বিধ ৰচনা উত্তমকৈ কৰিব পৰা সক্তি পোআ নাছিল। কালিদাসৰ উপমা অতি মনোহৰ। তেঁও সৎখেপতে আৰু আটাই জনা বস্তু লৈ এনেহে উপমা কৰি গৈছে, জে তাৰ উপমাই নাই। কালিদাসৰ ইমান কবিতা সক্তি থকাতো মুঠে অহঙ্কাৰ নাছিল। তেঁও ৰঘু বংশৰ আদিতে লিখিছে, “জেনে বাউনাই দিঘল মানুহে চুৰি নো পোআ কল পাৰৰ নিমিত্তে হাত মেলি উপহাস কৰে, সেই ৰূপ ময়ো কবিৰ কিত্তি পাৰলৈ অভিলাস কৰিচোঁ। উপহাস পায় ৰঘু-

বৎস ১২ সর্গত বিভক্ত । ইয়াত দুই বৎসৰ
বজা কেই জন মানব চৰিত্ৰ বৰ্ণনা কৰা হৈছে ।
প্ৰথম আঠ সর্গত দিলিপ, বহু, অন্ন, এই তি-
নি বজাৰ বৰ্ণনা আছে । নৱমৰ পৰা পোন্ধৰ
সর্গলৈকে দসৰথ আৰু বাম বজাৰ চৰিত্ৰ ।
বাৰি কেই সর্গত লব কুসৰ পৰা অগ্নিবৰ্ণ
পৰ্জন্ত বামৰ উত্তৰাধিকাৰিবিলাকৰ ত্ৰিতান্ত বৰ্ণ-
না আছে । ইয়াৰ জি ভোখৰ পৰ্য্যো, সেই
ভোখৰেই কালিদাসৰ অসাধাৰন কবিতা সজ্জি
প্ৰমান দিছে ।

কুমাৰ সত্ত্বও । কালিদাসৰ দ্বিতীয় মহা কাব্য
কুমাৰ-সত্ত্বও । কুমাৰ সত্ত্বৰো বহুবৎসৰ বি-
চিনা সকলো অংশতে উত্তম । এই মহা কাব্যৰ
হুল কথা এই, তাৰক নামে এক অসুৰে ব্ৰহ্মাৰ
বৰত দেৱতা সকলক আপোন আপোন অধি-
কাৰৰ পৰা খেদোআত ব্ৰহ্মাই দেৱতা সকলক
এই বুলি আহ্বান দিলে, পাৰ্ৱত্তিৰ গৰ্ভত সি-
ৱৰ জি পুত্ৰ হব, সেই এই অসুৰক মাৰিব ।
পাচে দেৱতা সকলে উদ্যোগ কৰি মহাদে-
ৱৰ বিয়া দিয়াত কাৰ্ত্তিকৰ জনম হই । কা-
ৰ্ত্তিকে সেই অসুৰক মাৰিলে । এই কাব্যত
সত্ত্বৰ সর্গ আছে । তাৰ প্ৰথম অৰ্থি সাত
সর্গই পোআ জাই । বাৰি ১০ সর্গ পোআ
নে জাই । কালিদাসৰ ইমান কবিতা সজ্জি
ধকাভো এই দহ সর্গ অপ্ৰচলিত হল । আ-
মাৰ মনে হলে তাৰ কাৰন এই হব পাৰে,
সেই কেই সর্গত হব গৌৰিৰ বিহাৰাদি বৰ্ণনা
ধকাভ লোক সকলে, জগতৰ পিতা আৰু জগতৰ
মাতা সিব দুৰ্গাৰ বিহাৰৰ নিচিনা কথা সুনিব নু
খুজি সেই দহ সর্গৰ অনুশিলন একে বেজিএ নো
হোআ কৰিলে । এই পুথিৰ সেন ভাগ অন্য
কোনো লোকে বচনা কৰিছিল । কিন্তু কালি-
দাসৰ ওপৰত সাত সর্গ আৰু ইজন পণ্ডিতৰ
সেনাংশ পাঠ কৰিলে, ইয়াক নিচই জনা জাব,
জে এই সেন ভাগ লোপ পোআ হেন ভাবি-
হে বহুালি দেশৰ কোনো পণ্ডিতে বচিলে ।
কুমাৰ সত্ত্বৰ আৰু সিব পুৰান দুইতো প্ৰাই
একে কথাই আছে । কিন্তু দুই এক শ্লোকো

দুই পুথিৰ একে সমান । তাৰে এটি শ্লোকো ।
তদিক্কাপি বিজো দুই সেনান্য তস্য সাত্ত্বরে ।
কৰ্ম্মবজ্জিহ্মং ধৰ্ম্মং তবল্যেব সুসুজব ।
যমোপি বিলিখং ভূমিং দন্তেনা দ্বিধি তজ্জিয়া ।
বিয় বৃজোপি সৎবজ্জ্য বরং ক্ষেত্ৰ মসাম্পনম্ ।
সিবপুৰান ১৪ আধাই কুমাৰ সত্ত্বৰ ২ সর্গ ।

কালিদাস ইমান পণ্ডিত হই, জে সিব পুৰা-
নৰ শ্লোক আপোন পুথিত দিছে, এনে সত্ত্বও
ন হব । এই শ্লোক আৰু কালিদাসৰ অন্য
শ্লোকৰ বচনা প্ৰাই মিলে । সিব পুৰানৰ
বচনা তেনে ন'হই । সিব পুৰান কুমাৰ
সত্ত্বৰতকৈ প্ৰাচিন হই, নে ন হই ইয়াত বৰ
সংশই আছে । সকলো পুৰান ব্যাস মুনিৰ
বচনা বুলি প্ৰসিধ আছে । কিন্তু শিৱিলাকৰ
পৰম্পৰ বচনা ইমানহে প্ৰিথক, জে একে জন
মানুহে লিখা বুলিব পৰা নে জাই । অন্য
কি? একে পুৰানৰে বচনা অকল একেটাৰ
বুলিব নোআৰি । সিব পুৰান কুমাৰ সত্ত্বৰত-
কৈ প্ৰাচিন ন হই । আৰু বিষ্ণু পুৰানহে
সকলোতকৈ পুৰণি । বিক্ৰমাদিত্যৰ সময়ৰ
পাচেহে সিব পুৰান বচনা হৈছে । জোগ
বাসিষ্ট নামে এখনি পুথিতো কুমাৰ সত্ত্বৰ
এটি শ্লোক অৱিকল পোআ জাই । সেই শ্লোকটি
এই ।

আকাস ভবা সবস্বতী, শকৰীং হৃদেসোহ
হিকুলাং প্ৰথম্য বুদ্ধিৰিবা বুদ্ধময়ং ।

কুমাৰ সত্ত্বৰ চতুৰ্থ সর্গ । জোগ বাসিষ্ট
১২৩ পৃষ্ঠা ।

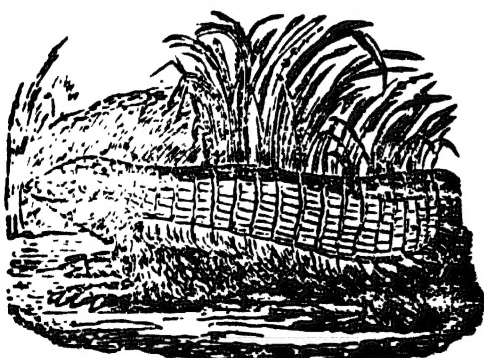
কেতবিলাক তত্ত্বও অতি আধুনিক । কোনো
তত্ত্ব ইমান সম্ভৱত কৰা হৈছে জে তাত লগন
নগৰ, ইংৰাজ জাতিৰো উল্লেখ পোআ জাই,
তলৰ শ্লোকটি পৰ্হিলে পৰ্হা সকলে তত্ত্বক
পুৰণি বুলিব নোআৰিব । জোগ বাসিষ্টএ
অধিকান্তৰ তত্ত্ব জে সিব অথবা কোনো বিসিএ
কৰা ন হই, আৰু এতিয়াৰ কালৰ কোনো
লোকে কৰা, ইয়াত অনেকে সংশই ন কৰে ।
মেক তত্ত্বৰ ২৩ প্ৰকাশৰ তলত লিখা শ্লোক-

টিত সত্তৰ নগৰ আৰু ইয়াৰ আত্মৰ উল্লেখ আছে ।

পূৰ্ণাঙ্গায়ে নব সত্ৰ বৰ্ত্তোতিঃ প্ৰকীৰ্ত্তিতাঃ ।
কিৰক ভাৰতা ভক্তা ত্বেবাং সনবিনাকুবি ।
অধিনা মন্ত্ৰ পাৰাক সৎগ্ৰামেৰ পৰাজিতাঃ ।
ইংবেজা নব বই পক সন্ত্ৰমাক্কাপি ভাবিনঃ ।

কিন্তু আমি অদূৰ দৰ্শি, এতেকে
এই সকল কথাত অভিমত দিব নো-
আবোঁ, পৰী সকলে পথ্যপাত ন
কৰাকৈ ভাবি চালেই জানিব পা-
বিব ।

কালিদাসৰ তুল্য কবি আৰু তেঁও
কৰাৰ তুল্য কাব্য ভাৰত ববিসত
দেখা নে আই । কিন্তু কি লোকৰ কথা! সেই
হেন পুৰি থকাতো আমাৰ দেশবিলাকে ন
পাইে । অন্য অধিক কি কম! ইয়াত জি
সকল পুৰিৰ নাম- কৰা গল, তাৰ অধিকা-
সইৰ কথা আমাৰ দেশৰ অনেক লোকে নে
জানে । আমাৰ দেশৰ লোক সকলে নো
কিমান দিন সৎকৃতি বিদ্যাক অসাদৰ কৰিব
খুইচে, আমি কৰ নোআবোঁ । এতিয়া তেঁও-
বিলাকে জি বিদ্যা লিখিচে, তাতে জেতিয়া
সৎকৃতি বিদ্যা প্ৰসংসা দেখিব, তেতিয়াহে
জানিব ।

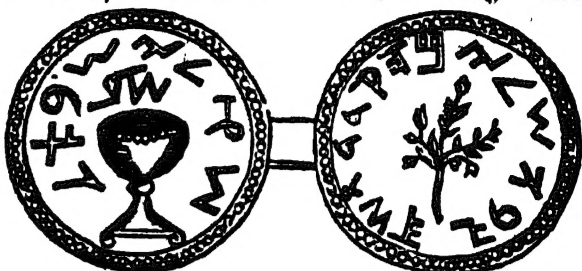

The Chlamyphorus, or Fishbowl.

চিলি দেশৰ এই নক ভক্ত খেলমিকৰ অৰ্থাত
জাৰ পিত্তা বোলে । উত্তৰুআৰ নিচিনা মা-
টিত গাত ধাবি ভাতে থাকে ।

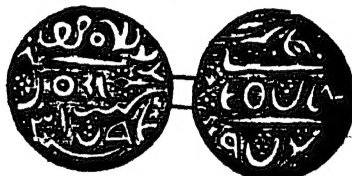
ব্ৰিহদা আদি বিদেশৰ ৰূপ ।

ভলত ব্ৰিহদা দেশৰ ৰূপৰ ইকালে লিখিচে,
লোকল ব্ৰিহদা, অৰ্থাত ইয়াৰ ৰূপ ।
আৰু মমাৰ পাত্ৰ ওপৰে সান, অৰ্থাত ২, কা-
বন মাকৰি বজাৰ কুতিৰ বচৰত মৰা হৈছিল
সি কালে, ব্ৰিহদালিম হা কদম্বাহ, অৰ্থাত

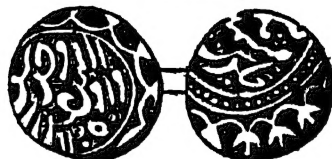
Hebrew Shekel enlarged. B. C. 125.

পৰি ব্ৰিহদালিম নগৰ । মাজতে গাভ মেলা
হাৰোবৰ লাখুটি আছে ।

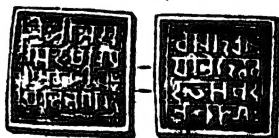
Rupae of Bikanir, A. D. 1814.

এই ৰূপৰ আধৰ পৰি নোআবোঁ, কিন্তু
বিকানিৰ বজাৰ ৰূপ । বাজ ভোগৰ নৈক লি-
খিচে ৩১ । আন নৈক ১২২১ ।

Copper Coin of Bikanir.

এই পইচাৰ আধৰো পৰি নোআবোঁ ।
বিকানিৰ পইচা বুলি কই । ই কালে লিখি-
চে, মালুচ মইমনত জলুচ ।

Manipuri Rupee, struck A. D. 1787.

শ্ৰী শ্ৰী জয়সিংহ মনিপুৰেশ্বৰে শ্ৰী প্ৰমোদ
পনা । বৈশাখ সুৰি তেৰ খবদ ৭ সংবৎ ১৮৮১ ।
অৰ্থাত শ্ৰী শ্ৰী জয়সিংহ মনিপুৰৰ মহা বজা-
বহাগৰ সূৰ পথা ৭ সন ১৮৮১; ইং ১৭০৭ ।

The Noble Doctor

ৰোগ আৰু ভাৰ্য্য নো পো-
আত অনেক মানুহ মৰে; বিসেসকৈ কানিয়া
মানুহৰ সেই ৰোগ হলে প্ৰাই জিয়া টান ।
আৰু এই বছৰ ডিচেম্বৰ মন্থৰাগৰ জিলাত
সম্প্ৰতি অনেক মানুহৰ সেই ৰোগ হৈ দুখ
পাইচে; কোনো কোনো দৰৰ খাই পলমে ভাল
হৈচে আৰু হব, কোনো কোনো মানুহৰ ভাল
ন হ'ই, লাহে লাহে সেই ৰোগে মাৰিবৰো
উপাই কৰিচে ।

এই ৰোগ হলে মানুহে ইংৰাজি ডক্টৰ বা
অচমিয়া বেজ বৰুৱা সকলৰ গুৰিলৈ নে জাই,
কেৱল আপোনাৰ মনেৰে গুন মি দিয়া কিবা
দৰৰ খাই, দুখ পাই থাকে, আৰু জমৰো আ-
সই বৰ্হাই; এই কাৰনে আমি সাধাৰন মানু-
হক জনাইচোঁ, জে সিবিলাকৰ এতিয়া পেট
কামুৰি কামুৰি ভেজ সাঁও পৰি থাকে, তাৰ
পৰা সিঘে মৰিবৰ ভই নাই, কিন্তু কিছু দি-
নৰ পাচত ৰোগে পিৰি ললে চাবলৈ বৰ টান
হব; এতেকে প্ৰথমতে অলপ দৰৰ খাই সিঘে
ভাল হব লাগে, আৰু জোআ কতি মাহৰ ভি-
তৰত মোৰ সেই ৰূপে হোআত জি ৰূপে ভাল
হল, তাক তলত লিখিলোঁ। সেই ৰূপে প্ৰথম
ৰোগত এই ৰূপে বেবহাৰ কৰা ভাল । প্ৰাই
নতুন বেমাৰি মানুহৰ সেই দৰবেৰে ভাল হব,
জদি কোনো জনৰ তাৰে ভাল ন হ'ই, ইংৰা-
জি বা অচমিয়া বেজ বৰুৱা সকলৰ পৰা দৰৰ
আনি খাই সিঘে ভাল হবৰ জতন কৰাইক,
সেয়ে ন হলে ক্ৰমে টান হব ।

পেট কামুৰি কামুৰি অলপ অলপ দিনটত
কেইবা বাৰো সোচ কৰিব লাগে, আৰু ভেজ
সাঁও পৰি থাকে, তলপেট ভৰ আৰু গ্ৰহনি
নামে জি নাৰি আচে সি বিসাই থাকিলে, এই
দৰৰ খাব লাগে ।

১ । কুলাপ লব লাগে ।

২ । মাটি গাধুৰি আৰু চাৰিবি টেদা পা-

তত মি তাৰ বস উলিয়া ৪।৫ টকা গুৰি
পুআ পি খাব লাগে ।

৩ । কাননিকি বা কাননিকি বা কাননিকি
কুটজ গচৰ চাল বা গুটি, আৰু মিলিখা, আৰু
আদা, এই চাৰি বিধৰ ১।১ টকা গোটাই ধুন্দি
লৈ আদ সেৰ মান পানি মি এটা চকুত মি-
জাব আৰু সেই পানি টুটি ১০ টকা মান ধা-
কিলে গধূলি, পুআ, দুপৰিয়া পি খাব লাগে ।
আৰু দিনৰ জুৰনি নিসা, নিসা সিজোআ জুৰনি
দিনত খাবলৈ ভাল ন হ'ই, আৰু ৫ টকাতকৈ
তাকৰ, ১০ টকাতকৈ সৰহ নে খাব । আৰু
ওপৰত কোআ কুলাপৰ বাহিৰে তিনিও বিধৰ
লগত “নাগাৰ্ছুন” নামেৰে দৰৰ খালে বৰ
ভাল ।

৪ । কোনো কোনো মানুহে গাখিৰ ভপ-
তাই ভপতে ভপতে খাই ।

Sri Farnand Serna.

গিয়ানৱলি ।

জি জনে লোকৰ ভিৰোতাক মাকৰ নিচি-
না দেখে, আৰু লোকৰ বস্তুক চপৰা দলিৰ
নিচিনা দেখিব, আৰু সকলো প্ৰানিক আপো-
নাৰ দৰে মানিব, সেই জনকে পণ্ডিত বোলা
জাই ।

আকাশত ভাবিলাকৰ চান্দ্রই অলঙ্কাৰ, ভি-
ৰোতাৰ ৰামিএই অলঙ্কাৰ, প্ৰিথিবিৰ বজাই
অলঙ্কাৰ, কিন্তু বিদ্যা হলে সকলোৰে অলঙ্কাৰ ।

দুৰ্জনে যদি মিঠা কথাৰে কই, তেওঁ তাক
বিশ্বাস ন কৰিব; কিয়নো তাৰ বিদই বিহৰ
ভুলা, মুখ খানিছে সোআদ ।

জি সাপৰ মূৰত মনি থাকে, সি অগ্নিক
ডাইল, এতেকে তালৈ মানুহে বৰকৈ ভই
কৰে । সেই ৰূপে বিদ্যা থকা দুই মানুহলৈ
আৰু অধিক ভই কৰি তাৰ সজ পৰিভিগাগ
কৰিব লাগে ।

সাপ আৰু দুই মানুহ দুয়ো একে । কিন্তু
সাপক দৰবেৰে বস কৰিব পাৰি; কিন্তু দুইক
হলে কোনো মতে বস কৰিবৰ সক্তি নাই,
এতেকে সাপতকৈও দুৰ্জন মানুহ বেয়া ।

AGENTS FOR THE ORUNUDOI.

Subscriptions to the Orunudoi, and payment of all sums due, will be received by the under-mentioned individuals, who will act as Agents for the paper in their respective Districts.

Sibsagar, REV. S. M. WHITING.

Newang, REV. M. BRONSON.

Gowahati, REV. A. H. DANFORTH.

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিত ।

Receipts for the Orunudoi—Sibsagar.

শ্রীযুত বাবু কেশবাম বৰুৱা চিৰজাদাৰ,
দিবকগৰ, ১৮৫৪ ১

শ্রীযুত বাবু হাবিবাম মজুমদাৰ বৰুৱা সদৰ
আমিন, লখিমপুৰ, ১৮৫৫ ১

শ্রীযুত কেশবাম বৰুৱা পেজাৰ, লখিমপুৰ,
১৮৫৫ ১

শ্রীযুত জিউৰাম লৰ্মা পেজাৰ, লখিমপুৰ,
১৮৫৫ ১

শ্রী সৈধ পঞ্চম আলি ওৰাকৈ পদেবৰ
মহৰিষ, লখিমপুৰ, ১৮৫৫ ১

শ্রীযুত শুকতৰাম দাবোগা, লখিমপুৰ, ১

শ্রী বকতমল আচোআল, জোৰহাট, ১

শ্রীযুত চন্দ্ৰহাস গোহাঁই দেও, জুন মাহলৈ
১৮৫৫ ১

শ্রীযুত কণ্ঠবাণা ডেকা কুকন, জুন মাহলৈ
১৮৫৫ ১

শ্রীযুত মনি লৰ্মা গজিৱা বৰুৱা, চাই মাহ
১৮৫৪ ১

শ্রীযুত ভূধৰ কুকন মৌজাদাৰ, জুন মাহলৈ
১৮৫৫ ১

শ্রীযুত বাবু বামকানাই, ১৮৫৪ ১

শ্রী মিথি লিৰাই কাৰোএল, ১৮৫৪ ১

শ্রী চিকা হাল, ১৮৫৪ ১

for the Orunudoi—Newang.

LEUT. H. S. BIVAR, to close of 1854, 15 Rs.
T. MURRAY, Esq. 1855 1 R.

REV. I. J. STODDARD, 1855 1 R.

শ্রী বাবুৰাম ডেকা, ১৮৫৪ ১

শ্রী জনাৰ্ধন খুঁৱা পেজাৰ, ১৮৫৪ ১

জানুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for January, A. D. 1855. Anno Dom. 1775.

জানুআৰি	পূহ	বাৰ	তিথি	দিনমান	জানুআৰি	মাঘ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	২	১০	১০১২০	১৭	৪	৪	২১	১০১০১
২	১৯	০	১৪	১০১২০	১৮	৫	৫	০	১০১০২
৩	২০	৪	১৫	১০১২১	১৯	৬	৬	১	১০১০৩
৪	২১	৫	১৬	১০১২১	২০	৭	৭	২	১০১০৪
৫	২২	৬	১৭	১০১২১	২১	৮	৮	৩	১০১০৫
৬	২৩	৭	১৮	১০১২২	২২	৯	৯	৪	১০১০৬
৭	২৪	৮	১৯	১০১২০	২৩	১০	১০	৫	১০১০৭
৮	২৫	৯	২০	১০১২০	২৪	১১	১১	৬	১০১০৮
৯	২৬	০	২১	১০১২১	২৫	১২	১২	৭	১০১০৯
১০	২৭	১	২২	১০১২১	২৬	১৩	১৩	৮	১০১১০
১১	২৮	২	২৩	১০১২১	২৭	১৪	১৪	৯	১০১১১
১২	২৯	৩	২৪	১০১২২	২৮	১৫	১৫	১০	১০১১২
১৩	৩০	৪	২৫	১০১২২	২৯	১৬	১৬	১১	১০১১৩
১৪	১	৫	২৬	১০১২২	৩০	১৭	১৭	১২	১০১১৪
১৫	২	৬	২৭	১০১০০	৩১	১৮	১৮	১৩	১০১১৫
১৬	৩	৭	২৮	১০১০০					

এই অকনোদই গিৱান শুভাৰ যোঁ নিৱসানবৰ
আমেৰিকান বাস্তিউ মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা
হৈছে । আদিত দিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰ
বুৰত দিলে ১১ চমহা ।

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.